三寸人间
耳根◎著
耳根

Tam Thốn Nhân Gian

Tác giả: Nhĩ Căn

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.Me

Giới thiệu:

"Cử đầu tam thốn vô thần minh, chưởng tâm tam thốn thị nhân gian".

Ý nói: "Ngước đầu lên ba thước không thấy thần đâu. Nơi ba tấc lòng bàn tay lại là nhân gian."

Trung Quốc từ xưa đã có câu: "Đao thượng tam xích hữu thần minh" - Những thứ tốt xấu trên đời này đều có thần minh chứng giám, muốn dối trá cũng không được. Thế nhưng nhân vật chính của Tam Thốn Nhân Gian chính là một kẻ ngạo nghễ, tự nắm giữ vận mệnh của cả nhân gian trong tay, có thể quản mọi thứ mà chẳng ai quản được hắn! Câu chuyện của hắn ra sao? Mời chư vị đồng đạo cùng thưởng thức!

Đây là bộ tiểu thuyết thứ 5 mà Nhĩ Căn viết tiếp sau Tiên Nghịch, Cầu Ma, Ngã Dục Phong Thiên và Nhất Niệm Vĩnh Hằng.

Mục lục:

Chương 1: -1: Mở đầu: Ngoại truyện Nhất niệm vĩnh hằng
Chương 1: -2: Ta muốn giảm cân!
Chương 2: Vương Bảo Nhạc, ngươi làm trò gì thế?
Chương 3: Bạn học tốt, tất cả đã có tôi lo!
Chương 4: Đạo viện Phiêu Miểu
Chương 5: Học sinh đặc chiêu
Chương 6: Phiền phức to rồi!
Chương 7: Toàn dân là thợ mỏ
Chương 8: Dùng tài trí phản kích!
Chương 9: Thái Hư Phệ Khí Quyết!
Chương 10: Hệ Chiến Võ Vô Địch
Chương 11: Thầy ơi, cho em theo với!
Chương 12: Đột phá
Chương 13: Hóa Thanh Đan
Chương 14: Ưu thế của hệ binh pháp
Chương 15: Đây chính là giật tiền!
Chương 16: Linh thạch thượng phẩm
Chương 17: Chuyên trị bắt nạt hệ chiến võ chúng ta?

Chương 18: Cảnh giới Phong Thân
Chương 19: Thái Hư Cầm Nã Thuật
Chương 20: Câu lạc bộ đấu vật
Chương 21: Gọi bố đi nào!
Chương 22: Nát rồi..
Chương 23: Thỏ béo vô sỉ
Chương 24: Tôi không đánh nhau với cô!
Chương 25: Luyện thành công Thái Hư Cầm Nã Thuật
Chương 26: Bỉ nhân Tạ Hải Dương
Chương 27: Tử Thần Đan!
Chương 28: Phong Thân Đại Viên Mãn
Chương 29: Không chút do dự!
Chương 30: Xin được khảo hạch!
Chương 31: Cường thế
Chương 32: Chỉnh lý môn hộ
Chương 33: Tài năng của Liễu Đạo Bân
Chương 34: Đại gia pháp binh
Chương 35: Học thủ thảo mộc Trịnh Lương
Chương 36: Nhân tài Liễu Đạo Bân
Chương 37: Cấu thành của liên bang
Chương 38: Xin lỗi đi!
Chương 39: Tư cách?
Chương 40: Cải cách học thủ
Chương 41: Tiếng kêu thảm bên hồ Thanh mộc
Chương 42: Đạp bọn họ xuống!
Chương 43: Công thức hồi văn
Chương 44: Lớp học của chưởng viện
Chương 45: Ta còn một vấn đề nữa
Chương 46: Tu sĩ
Chương 47: Chắc ngươi là hồi văn học thủ đúng không
Chương 48: Khảo hạch hồi văn
Chương 49: Hắn không giống kẻ xấu
Chương 50: Khách không mời mà đến
Chương 51: Đừng có nghịch dại thế nữa
Chương 52: Không còn hiệu quả nữa...
Chương 53: Pháp khí khôi lỗi!
Chương 54: Tam bảng học thủ!
Chương 55: Tiểu kiếm màu tím
Chương 56: Nay đã khác xưa
Chương 57: Trên trời có người
Chương 58: Một nhà ba người
Chương 59: Bạn học họp mặt
Chương 60: Mau quay về đạo viện
Chương 61: Sát cơ ập tới!

Chương 62: Chỉ có phản kích!
Chương 63: Bao vây giết chóc
Chương 64: Biến cố!
Chương 65: Đúng là một con muỗi tốt
Chương 66: Vẫn là các ngươi chịu chơi phết
Chương 67: Tử chiến!
Chương 68: Ngươi là cái đồ Biến thái!
Chương 69: Phong hoa tuyệt đại!
Chương 70: Điểm mấu chốt há có thể phạm!
Chương 71: Trả thù không chờ lâu
Chương 72: Khai trừ học tịch!
Chương 73: Thân ảnh trong ánh tà dương
Chương 74: Ta đang ngộ đạo
Chương 75: Hệ ngộ đạo không thể chọc!
Chương 76: Bắt đầu phản kích
Chương 77: Mở hình thức mới
Chương 78: Hệ ngộ đạo, thấy sợ chưa?
Chương 79: Ngộ đạo chân tử
Chương 80: Tin mới là lạ!
Chương 81: Bạn học nói một tiếng đi
Chương 82: Pháp khí có thể dùng kiểu này
Chương 83: Trận chiến cổ võ
Chương 84: Tụ linh thành trận
Chương 85: Kịch chiến!
Chương 86: Kế hoạch của Cao Toàn
Chương 87: Không thể nhịn được
Chương 88: Kim Thân?
Chương 89: Đấu với Chân Tức
Chương 90: Khí huyết cực hạn
Chương 91: Hành hung Cao Toàn!
Chương 92: Mùi linh tức
Chương 93: Đến gần bí cảnh
Chương 94: Sao lại chọc ta?
Chương 95: Linh căn chín tấc
Chương 96: Vui qúa hóa buồn
Chương 97: Đi đâu cũng thấy
Chương 98: Chẳng lẽ có bảo vật?
Chương 99: Chào hỏi!
Chương 100: Giúp người làm vui
Chương 101: Em trai tốt của ta
Chương 102: Ngươi muốn chết à
Chương 103: Linh căn tám tấc
Chương 104: Vào tay!
Chương 105: Chín tấc, tới chỗ ba ba cái nào

Chương 106: Chín tấc cường hãn
Chương 107: Ghét bỏ ta à?
Chương 108: Linh căn chín tấc!
Chương 109: Sát khí cổ đăng
Chương 110: Mầm mống thôn phệ bộc phát!
Chương 111: Tùy ý biến hóa
Chương 112: Tầm bảo kỳ binh
Chương 113: Thanh Ngọc Tế Đàn
Chương 114: Ra tay!
Chương 115: Lý Di hung tàn
Chương 116: Giả sao?
Chương 117: Phong ấn
Chương 118: Các vị chưởng viện, ở đây có một hàng chữ...
Chương 119: Vương Bảo Nhạc trở về
Chương 120: Vị Ương Tộc?
Chương 121: Thần binh duy nhất!
Chương 122: Con đường ánh sáng
Chương 123: Pháp Binh Các!
Chương 124: Hương thơm quen thuộc
Chương 125: Vương Bảo Nhạc nổi giận!
Chương 126: Ngươi dám chiếm động phủ của ta!
Chương 127: Lâm tiện nhân, đấu với ta à?
Chương 128: Đối tượng thử nghiệm tuyệt vời!
Chương 129: Lâm Thiên Hạo phát cuồng
Chương 130: Nghiên cứu tìm hiểu về kích thích tinh thần
Chương 131: Phung phí của trời
Chương 132: Luật ngành của pháp binh
Chương 133: Nó rất yếu ớt
Chương 134: Ban thưởng đan phương!
Chương 135: Khí thế hùng hổ
Chương 136: Chẳng lẽ ta hiểu lầm hắn à?
Chương 137: Đan lành
Chương 138: Người mới, ngươi vẫn còn non lắm
Chương 139: Đại đội trưởng đốc tra!
Chương 140: Mạch hệ!
Chương 141: Đại đội đốc tra, tập hợp!
Chương 142: Xuyên thủng trời!
Chương 143: Cao năng phía trước
Chương 144: Ngày phát tài
Chương 145: Người thần bí
Chương 146: Con trai đấy à?
Chương 147: Tử Hạo, Lên Đi Nào! Ngại Quái Gì!
Chương 148: Quảng cáo xen ngang
Chương 149: Nguyên Tắc Của Lục Tử Hạo

Chương 150: Hiệu qủa với cả con người
Chương 151: Đạo hữu cẩn thận
Chương 152: Đệ tử thân truyền của thái thượng trưởng lão!
Chương 153: Có thể nói chuyện đàng hoàng được không?
Chương 154: Huyễn binh duy tâm!
Chương 155: Ngươi dừng tay cho ta!
Chương 156: Ra lệnh cho ta à?
Chương 157: Linh huyết bạo phát
Chương 158: Ta... Ta có thai rồi
Chương 159: Chẳng lẽ nó là kết thạch?
Chương 160: Vân Vụ Chỉ
Chương 161: Binh sa!
Chương 162: Tuyệt thế độc lập
Chương 163: Series pháp khí bị đánh dấu X
Chương 164: Vỡ thì đền tiền

Chương 165: Khiêu chiến
Chương 166: Triệu sư huynh nhiệt tình đối đãi
Chương 167: Đây là một âm mưu
Chương 168: O o o
Chương 169: Cột khói cuồn cuộn
Chương 170: Cứ điểm thứ bảy
Chương 171: Diệt tộc thành tướng
Chương 172: Danh nhân?
Chương 173: Trước cơn giông
Chương 174: Thú triều bắt đầu
Chương 175: Cơn ngứa kỳ lạ
Chương 176: Nguy cơ ập đến
Chương 177: Sóng âm phá hủy
Chương 178: Nguy hiểm bủa vây
Chương 179: Kiên quyết!
Chương 180: Phản kích!!
Chương 181: Khai pháo!
Chương 182: Tập trung! giết chết!
Chương 183: Mời chào
Chương 184: Tuyệt chiêu kinh thiên!
Chương 185: Phần thưởng lớn của đạo viện!
Chương 186: Viêm Bạo
Chương 187: Thế lực bành trướng
Chương 188: Cầu được sét đánh
Chương 189: Bảo Nhạc Đại Pháo
Chương 190: Khảo hạch binh tử
Chương 191: Rõ ràng ngay thẳng!
Chương 192: Trống hỏi đáp
Chương 193: Vỡ nát...
Chương 194: Nhân sinh của ai mở tool hack
Chương 195: Mày nói đi chứ!
Chương 196: Kế Hoạch Kiếm Dương!
Chương 197: Ngươi giỏi thì làm thử xem!
Chương 198: Mặt mũi đâu?
Chương 199: Bồn địa Coron
Chương 200: Kịch biến!
Chương 201: Tuyệt địa
Chương 202: Khốn cục
Chương 203: Ai là quái vật...
Chương 204: Lão tử liều mạng
Chương 205: Trở thành chủ đạo
Chương 206: Chân Tức Đỉnh Phong
Chương 207: Phụng chí tu chân hành!

Chương 208: Để đó cho ta
Chương 209: Niệm kinh!
Chương 210: Nhất định là hắn!
Chương 211: Tiếp bước tiền trình!
Chương 212: Đô thành liên bang
Chương 213: Vương bảo nhạc tự lực cánh sinh
Chương 214: Khen ngợi bách tử
Chương 215: Liên bang cần một vạn vương bảo nhạc!
Chương 216: Toái tinh bạo
Chương 217: Ai dám so bì!
Chương 218: Ta thành thật hiền lành
Chương 219: Của ta!
Chương 220: Thân Thể Trúc Cơ
Chương 221: Độc chiến quần hùng
Chương 222: Cô lang khổng đạo
Chương 223: Ba cái cùng chung của đời người
Chương 224: Nắm quyền pháp binh các

------oOo------

Chương 1: -1: Mở đầu: Ngoại truyện Nhất niệm vĩnh hằng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Dung

Tháng năm đằng đẵng, chớp mắt trôi qua..

Ánh hào quang sáng tỏ nơi Linh Giới Vĩnh Hằng, một trăm linh tám vạn gia tộc phồn vinh hưng thịnh, bao đời cường giả xuất hiện tầng tầng lớp lớp, Thái Cổ cũng tốt, Chúa tể cũng được, thay nhau mọc lên như nấm sau mưa, tính riêng một người thời đại này thôi cũng đã sáng tỏ như sao trời.

Nhất là Tiên Vực Vĩnh Hằng, nơi này hội tụ vô vàn những vì sao, những vì sao đó đều tỏa sáng nhất.

Chuyện cũ của Bạch Tiểu Thuần đã trở thành truyền thuyết, nhiều năm sau hắn cùng bằng hữu thân nhân rời khỏi Tiên Vực Vĩnh Hằng,

những chuyện hắn đã làm năm đó trở thành thần thoại của Linh Giới Vĩnh Hằng. Dù cho bao năm qua đi, vẫn có người thường xuyên nhắc đến quãng thời gian huy hoàng đó, tựa như chỉ có sức mạnh như vậy mới có thể đại diện cho lịch sử hào hùng của Linh Giới Vĩnh Hằng.

Không ai biết Bạch Tiểu Thuần đã ẩn cư ở đâu, chỉ có thể tìm vài dấu vết để lại trong điển tích năm đó được Khôi hoàng triều lưu lại, dường như trong đó có ghi chép lại, mơ hồ nói với thế nhân rằng Bạch Tiểu Thuần cùng người thân, bằng hữu của hắn đã đến một nơi không ai biết đến, ẩn cư và sống những tháng ngày hạnh phúc vui vẻ bên nhau.

Đoạn này trong nội dung điển tịch đều được thế nhân đồng tình tiếp nhận, ở Linh Giới Vĩnh Hằng cho tới bây giờ, mọi người đều cho rằng như vậy.

Ở mỗi thời đại khác nhau, đều có tu sĩ muốn đi tìm Bạch Tiểu Thuần, muốn theo đuổi quá khứ để tận mắt chứng kiến kẻ mạnh nhất năm đó như thế nào.

Dẫu người đó là ai, cũng không thể lần ra một chút tung tích của Bạch Tiểu Thuần hay bằng hữu, thân nhân của hắn.

Lúc này đây ở bên ngoài Linh Giới Vĩnh Hằng, không gianmênh mông bao la lấp lánh muôn vàn tinh tú ẩn sau lớp sương mù dày đặc, không thể phóng tầm mắt ra xa, chỉ có thể thấy ở nơi sương khói mông lung, mơ hồ bóng hình ai đó, vẻ mặt lộ rõ nét cảm khái, thậm chí cả ẩn chứa cả chút kích động bên trong, nhanh như cắt, phi lên trời.

- Cuối cùng… cuối cùng mình cũng trốn ra được.

Thoạt nhìn qua biết đây là một chàng trai trẻ non nớt ngây thơ, khoác một thân bạch y, lúc này tâm trạng vô cùng phấn kích, hệt như một chú chim nhỏ thoát khỏi lồng son, tự do tung cánh.

- Các nàng thật quá đáng, nếu không phải tại mình thành thật quá mức thì sao bị bắt nạt đến mức này?

Chàng trai thở dài một hơi, mặc dù nhìn hắn có vẻ ngây thơ non nớt nhưng ánh mắt đầy sự lanh lợi nhanh trí, kể cả hắn không phải kẻ xấu nhưng tuyệt đối chẳng phải người thành thật gì.

Người này chính là Bạch Tiểu Thuần.

Trong điển tịch ghi chép, năm đó hắn ở Tiên Vực Vĩnh Hằng một khoảng thời gian, sau đó cùng với người thân bằng hữu rời đi, trải qua cuộc sống vui vẻ hạnh phúc. Thực tế thì mặc dù đúng như vậy, nhưng qua một thời gian dài, với tính tình của Bạch Tiểu Thuần thì hắn có phần không chịu được, nhất là khi mấy cô nàng Tống Quân Uyển, Chu Tử Mạch, Hầu Tiểu Muội, Công Tôn Uyển Nhi, còn có Đỗ Lăng Phỉ, canh chừng hắn vô cùng nghiêm ngặt, đến mức khiến Bạch Tiểu Thuần tức lộn ruột..

- Bọn họ không cho phép cô gái nào nói chuyện với mình, lại càng không cho mình tự ý ra ngoài, đã vậy còn bảo mình đi đến đâu, gieo họa đến đó, lo thì ta ở nhà không gây họa là được chứ gì… Thôi cái đó cho qua, nhưng ngay cả luyện đan cũng không cho phép!

- Bạch Tiểu Thuần mình là kiểu người đấy sao?

- Không cho mình nói chuyện cùng cô gái khác, có thể, không cho mình ra ngoài chơi, nhịn được, không cho mình luyện đan, còn lâu. Đều làm vợ chồng lâu năm rồi, các nàng còn đi cãi lộn với nhau, dỗ dành không xong, giảng đạo lý cũng không lại, ngàn năm như một, lần nào cũng thế…

Bạch Tiểu Thuần tức giận, cứ nghĩ đến lúc mấy nàng Tống Quân Uyển tranh luận một chuyện không ngã ngũ, ai cũng chằm chằm nhìn hắn để xem hắn chọn phe ai, là Bạch Tiểu Thuần lại muốn phát điên.

- Trốn ở nơi nào thanh tịnh một chút... Tranh thủ ba mươi Tết, các nàng đều đầu tắt mặt tối, mình phải trốn ra ngoài đi dạo một chút.

Bạch Tiểu Thuần trong lòng phấn kích, phi thẳng ra ngoài, hắn nghĩ kỹ rồi, lần này trốn được phải khuây khỏa đã đời rồi tính.

Trong lòng càng phấn khởi, tốc độ của Bạch Tiểu Thuần càng nhanh, mỗi bước chân điểm xuống đều như vượt muôn trùng khơi, hắn đã chọn nơi dừng chân rồi, đó chính là Tiểu Ô Quy của chi địa Lai Nguyên, đạo vực Vị Ương.

Nhưng khi hắn muốn tiến vào đạo vực Vị Ương, trong nháy mắt Bạch Tiểu Thuần bỗng phát hiện ra điều gì đó, đưa mắt nhìn sang phía bên phải, tựa như đã tìm ra thứ ẩn khuất lớp sương mù mênh mông.

- Có bốn khí tức… Không đúng, ở trên này xuất hiện khí tức thứ năm đang di chuyển!

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn, tay phải đưa lên ngưng tụ một chưởng sức mạnh vô biên, trong tích tắc từ trong sương mù một vật bay đến, ngay lập tức nằm gọn trong tay Bạch Tiểu Thuần.

Đó là môt cái bình nhỏ, đúng hơn là một cái bình trôi nổi.

Ở chốn trời đất rộng lớn thế này, chẳng biết nó đã bay bao lâu rồi, đến khi Bạch Tiểu Thuần đi ngang qua đây mới phát hiện ra nó.

- Cũng có chút ý tứ.

Bạch Tiểu Thuần nhìn chằm chằm cái bình trong tay, sau khi mở ra quan sát thật kỹ thấy bên trong có một mảnh giấy.

Vốn hiếu kỳ, Bạch Tiểu Thuần lấy mảnh giấy mở ra xem, lập tức thấy vui vẻ.

- Cái này là ai viết đây, muốn trở thành kẻ có tiền sao?

Chính lúc hắn đang cười, thần sắc bỗng khẽ động, thấy một tia nhân-quả dần dần hiện lên trên tờ giấy, giống hệt như muốn bám chặt lấy Bạch Tiểu Thuần.

Nhìn thấy cảnh này, Bạch Tiểu Thuần trợn tròn mắt, tay trái nhanh chóng bấm niệm thần chú, ngay lập tức cắt đứt nhân-quả đang hình thành.

- Thằng nhóc này xấu tính quá rồi, đây là ai nhỉ, hắn dám dùng đạo giấu nhân-quả trong này dụ mình đụng. Giờ mà dính nhân-quả, chỉ cần hắn viết giấy nợ thì người nhân-quả với hắn sẽ nợ tiền hắn!

Bạch Tiểu Thuần nét mặt kỳ quái, nhìn mẩu giấy kia xong hừ một tiếng.

- Muốn tiền đến phát điên rồi?

Vừa lẩm bẩm một câu, Bạch Tiểu Thuần vừa vung tay lên, dùng đạo của mình viết trên tờ giấy này thêm một câu sau chữ “có tiền”.

- Nhiều tiền thì có gì hay, bất tử mới quan trọng nhất! Ta muốn bất tử!

Viết xong rồi đang định nhét lại vào cái bình kia, Bạch Tiểu Thuần

bỗng do dự một chút, lại mở tờ giấy kia ra, sau câu của mình viết thêm vài từ.

- Chỉ cầu tìm được người đồng hành.

Tất cả xong xuôi rồi, Bạch Tiểu Thuần mới hài lòng mãn nguyện, chỉ cần nghĩ đến sau này có người tìm thấy cái bình kia, bộ dạng nhất nhất nghe theo lời mình khuyên răn, hắn có chút cảm giác mình như đangkể lại những trải nghiệm nhân sinh cho hậu thế, khẽ vung tay áo, ném cái bình trở lại cõi sương mù mênh mông, bóng người thoắt một cái, mang theo sự đắc ý, bay thẳng về hướng đạo vực Vị Ương!

- Có cơ hội nhất định phải gặp được tiểu tử nghèo đến phát điên đó, nhất định phải "bàn chuyện nhân sinh" với hắn ta một phen ra trò! Dám khiến cho mình nợ tiền hắn sao? Mình đây cho hắn Phát Tình Đan, Trí Huyễn Đan nhét đầy miệng.

------oOo------

Chương 1: -2: Ta muốn giảm cân!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vào một ngày hè oi bức, ở khu rừng Trì Vân phía đông Liên Bang đang chìm trong màn sương mờ bao phủ, tựa như lớp lụa mỏng vây quanh, từng gốc cây cổ thụ cao ngất với cành lá đâm tứ phía che khuất bầu trời, thi thoảng trong những tán lá xum xuê rậm rạp có mấy chú chim cất cánh cao liệng, hót líu lo giữa không trung.

Phía trên trời cao, đã từng có một Mặt Trời bất diệt ngự trị, chỉ là hình ảnh uy nghi đó đã dần phai nhạt trong tâm trí của mỗi người. Nhiều năm về trước nó từng bị một thanh kiếm cổ bằng đồng khổng lồ đến khó tin đâm xuyên thủng, lộ ra phân nửa mũi kiếm!

Thanh cổ kiếm ấy đến từ vũ trụ bao la, giống như đã trải qua bao năm tháng từ thời hồng hoang đến nay, lộ ra nét tang thương vô tận, còn ẩn trong mình uy lực mãnh liệt, tạo thành quầng sáng bao chùm khắp trời cao, trấn áp toàn bộ mặt đất để vạn vật chúng sinh ngả mình quỳ lạy!

Nhìn từ xa cảnh tượng cổ kiếm xuyên qua Thái Dương, ngự trên khu rừng mưa ẩn khuất trong sương tựa như một bức tranh tuyệt đẹp, cho xuất hiện tiếng ồn ào huyên áo từ nơi nào đó vọng lại mới phá

vỡ khung cảnh ấy. Xa xa có một chiếc khinh khí cầu to lớn hình thuyền màu đỏ đang chầm chậm bay tới phía trên khu rừng.

Khoang thuyền trên khí cầu rất rộng, đủ sức chứa mấy trăm người, rất nhiều nam thanh nữ tú tụ tập với nhau thành tốp ba, tốp năm người trên boong thuyền, thi thoảng phát ra tiếng cười nói rôm rả vui vẻ.

Bọn họ là người đến từ thành Phượng Hoàng, lần này thi vào một trong bốn đại đạo viện lớn mạnh nhất Liên Bang – đạo viện Phiếu Miêu. Khí cầu bọn họ đang sử dụng thuộc về đạo viện Phiếu Miêu, vượt qua vạn dặm xa xôi để tiến về đạo viện theo học.

Có lẽ mong chờ, háo hức với con đường học tập sắp tới nên bọn họ không cảm thấy buồn chán khi phải trải qua một hành trình dài đến vậy. Chưa kể giữa nam nữ bọn họ có sự thu hút vô hình lẫn nhau, nên khiến cho chuyến đi xa xôi này có nhiều sự hứng thú, vui vẻ hơn.

Cũng vì đường xá xa xôi nên trên phi thuyền có chuẩn bị rất chu đáo khu vực ăn uống, phòng tu linh, và phòng y tế đầy đủ.

Lúc này trong quán ăn tụ tập không ít học sinh, trong đó có một cậu thanh niên mập mạp đang ngồi bên bàn ăn cơm, ưỡn cái bụng căng tròn.

Hắn ta khoảng mười bảy mười tám tuổi, mặc một bộ y phục màu lam rộng thùng thình, trông khuôn mặt nhỏ nhắn hơi tròn kia miễn cưỡng lắm mới có thể coi như ưa nhìn. Hắn vừa vỗ bụng vừa tiếc nuối nhìn bảy tám chiếc đĩa trống trơn trước mắt.

- Kiểu gì ăn xong bữa này cũng tăng ba cân, trời ơi sao mình không nhịn được thế này? Mình còn muốn trở thành tổng thống Liên Bang, mình không thể chết sớm thế được..

Hắn mặt mày nhăn nhó, vừa hối hận không thôi, vừa ợ một cái.

Cậu thanh niên mập ú này tên là Vương Bảo Nhạc, cũng là một học sinh đăng ký dự thi đạo viện Phiếu Miêu, ước mơ của cả đời hắn chính là được làm quan, điều hắn theo đuổi đó là trở thành tổng thống Liên Bang. Sở dĩ hắn có lý tưởng vĩ đại đến vậy do tác động rất lớn từ những gì hắn đã trải qua khi còn nhỏ.

Trong trí nhớ của hắn, thuở bé cha thường xuyên xoa đầu hắn, bùi ngùi dặn dò.

- Bảo Nhạc à, sau này nhớ trở thành một vị quan tốt, con phải nhớ kỹ rằng tiền bạc dẫu có thể giải quyết hết mọi việc, nhưng vẫn sẽ bị bắt nạt coi khinh. Nếu không muốn kẻ khác coi thường, chỉ có con đường làm quan, trở thành một người trên vạn người.

Ban đầu Vương Bảo Nhạc không hiểu được, mãi đến khi hắn học tiểu học, chỉ vì không hoàn thành công việc đúng hạn nên bị lớp trưởng trách mắng xối xả. Sau đó hắn chìa ra hai viên kẹo cho xong chuyện thì bị lớp trưởng ghi tên lại, đi hớt lẻo với thầy giáo. Từ thời điểm ấy, đã để lại dấu ấn không thể xóa nhòa trong tâm hồn nhạy cảm yếu ớt của hắn.

Cũng từ đó về sau, hắn muốn trở thành lớp trưởng, không phải để đi bắt nạt kẻ khác mà chỉ muốn không ai có thể bắt nạt được mình.

Theo thời gian lớn dần lên, hắn mới phát hiện ra rất nhiều người có thể bắt nạt được lớp trưởng, vì vậy hắn cảm thấy chỉ có thể trở thành người có chức quan cao nhất, chính là tổng thống Liên Bang mới không có ai dám coi thường hắn. Vì vậy hắn vắt óc cố gắng thi vào đạo viện Phiểu Miêu, cũng bởi tất cả các chức quan lớn đều tốt nghiệp ở bốn đại đạo viện.

Chỉ là số hắn không tốt cho lắm, huyết mạch gia tộc có chút kỳ lạ. Hắn vẫn còn nhớ như in đêm hôm ấy một năm về trước, người cha già nua gầy gò cho hắn nhìn qua gia phả ở từ đường.

Đó là lần đầu tiên Vương Bảo Nhạc được tận mắt thấy gia phả, chỉ có điều hắn nhìn rất rõ ràng rằng cứ người nào vượt qua hai trăm cân đều mất sớm, sống không quá ba mươi lăm tuổi.

Đêm hôm ấy Vương Bảo Nhạc nằm mơ thấy, tổng thống liên bang hắn chưa kịp làm đã phải đoàn tụ cùng ông bà tổ tiên mập ú ấy.

Một năm sau đó chuyện giảm cân đã trở thành chuyện hắn nhất định phải làm. Nhưng dù Liên Bang đã tiến vào kỷ nguyên Linh Nguyên, theo đó linh khí cũng trở nên nồng đậm hơn, các bộ võ cổ được khôi phục trở lại, theo đó mà có vô số cách giảm béo. Chỉ có điều Vương Bảo Nhạc có thử bao nhiêu, cân nặng vẫn như cũ, thậm chí còn năng thêm.

Ký ức hiện ra trước mắt khiến Vương Bảo Nhạc nghiến răng kèn kẹt, quyết tâm giảm cân từ ngày mai!

Sau khi quyết định xong, Vương Bảo Nhạc bỗng cảm thấy áp lực nhỏ đi rất nhiều. Hắn vừa xỉa răng vừa nhẩm hát, ngẩng đầu nhìn trời xanh mây trắng qua khung cửa sổ, đầu óc cũng bắt đầu linh hoạt hẳn lên.

- Không biết Lư y sư có thích lễ vật mình tặng hay không? Món đồ đó là đồ cổ mình tiện tay lấy được trong nhà, lão già kia chắc không chê đâu nhỉ.

Vương Bảo Nhạc tự an ủi bản thân, đang nghĩ chỉ cần bám chặt lấy Lưu y sư thì sau này hắn cũng có một chỗ dựa nho nhỏ trong đạo viện rồi.

- Lão sư đâu có nhiều quyền lực gì, có điều vẫn nên tặng chút lễ vật. Nhìn lão Lư y sư lớn tuổi như vậy, chắc chắn quen biết không ít người. Mình tặng như thế, không sai được đâu.

Nghĩ đến đây Vương Bảo Nhạc đắc ý, cảm thấy mình vừa rút ngắn được khoảng cách tới vị trí tổng thống kia rồi.

Đối với việc trở thành tổng thống Liên Bang, hắn có lòng tin rất lớn. Mà lòng tin này đến từ những cuốn tự truyện của các vị quan lớn hắn nghiên cứu từ bé đến giờ, thậm chí đọc xong còn đúc rút được mấy đòn hiểm độc khi làm quan nữa

Lúc này đây cả thân thể lẫn tinh thần đều tràn đầy khoan khoái, Vương Bảo Nhạc phóng tầm mắt ra xa, nhìn đâu cũng thấy đẹp đẽ lạ thường.

Nhưng ngay sau đó hắn liền trợn tròn đôi mắt, chằm chằm nhìn bầu trời phía xa, thấy xuất hiện tầng mây đen tụ lại với nhau như muốn phủ kín bầu trời, liên tục có sấm chớp lóe sáng, chầm chậm di chuyển đến đây. Cảnh này thu hút không ít học sinh chú ý đến, có người kêu lên kinh ngạc.

- Đó là bão điện từ.

Vương Bảo Nhạc nghe xong cũng thấy sợ hãi. Từ khi Liên Bang bước vào kỷ Linh Nguyên, nên nơi này xuất hiện linh khí, chính vì vậy khiến cho không gian xuất hiện không ít dị tượng kinh hoàng, theo đó những phương tiện di chuyển trên không trung khó lòng đảm bảo được an toàn, chính vì vậy mới sáng chế ra phi thuyền khinh khí cầu hoạt động dựa vào sức nóng của linh thạch.

Song song với tiếng kinh hô không ngưng, là tiếng sấm giật ầm ầm vang lên kinh thiên động địa. Từ xa có thể nhìn thấy rải mây điện đen ngòm đang mở rộng với tốc độ chóng mặt, liên tục có những tia chớp giáng xuống, tạo thành một tấm lưới điện khổng lồ, lóe sáng chân trời, chói mắt kinh hồn, làm cho tim ai cũng đập loạn xạ. Phi thuyền đang bay nhanh lúc này cũng giảm tốc độ chậm lại.

Trong lúc mọi người không tập trung, có người đẩy cửa chính bước vào, tựa như sau lưng có gió rít gào. Lão giả vừa tiến vào khoác trên người một bộ đạo bào màu trắng, dù trên gương mặt có nét già nua nhăn nheo, nhưng có phong thái của bậc tiên nhân, mặt mày toát lên vẻ nghiêm nghị, đôi mắt sáng rõ, khí chất chính trực trên người lan tỏa bốn phương, ông vừa mới đến đã cất giọng uy nghiêm vang khắp quán ăn.

- Tất cả mọi người lập tức đến phòng tu linh báo danh, tất cả đều phải mặc y phục từ linh, sau nửa nén hương chúng ta sẽ tiến vào khu vực có bão điện từ!

Ông vừa dứt lời, đám học sinh trong quán ồn ào kính sợ, nhanh chóng đứng dậy.

Mắt Vương Bảo Nhạc sáng lên, lão giả trước mắt lúc này chính là Lư y sư hắn tặng quà lúc trước. Bây giờ nhìn thấy khí thế phi phàm của ông ta khiến Vương Bảo Nhạc càng cảm thấy mình đầu tư đúng chỗ rồi. Lão già này không phải người thường, may là mình quả là tính toán như thần.

Chính lúc hắn đắc ý bị lão y sư bắt gặp, ông ta hừ một tiếng, bước lại gần lôi từ xong ngực ra nửa cái mặt nạ đen ra ném thẳng vào người Vương Bảo Nhạc.

- Tuổi còn nhỏ mà tâm tư đừng nuôi mấy suy nghĩ bát nháo như thế. Trò còn chưa bước chân vào đạo viên đã học cái thói xu nịnh lễ vật như vậy rồi. Lão phu không phải kẻ nông cạn, mặt nạ này trò cầm lấy đi.

Lão y sư sắc mặt nghiêm nghị, dáng vẻ thanh liêm chính trực, khiển trách như thể tiếc rèn sắt không thành thép.

Vương Bảo Nhạc nhận lại mặt nạ, trong lòng không khỏi lộp bộp một tiếng. Hắn nhận ra sự tức giận, nóng nảy của lão y sư, vừa định giải thích thì trong đầu xuất hiện mấy chiêu hiểm mà mình đã đúc kết được, trong đó có một chiêu là ở trước mặt cấp trên phải biết mặt

dày thừa nhận sai lầm, chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

Thế là hắn thở mạnh một hơi, cố gắng bày ra vẻ mặt tỉnh ngộ, thừa nhận lỗi sai.

- Thầy nói rất đúng, trò đã sai rồi!

Lão y sư có chút ngoài ý muốn, còn muốn răn dạy hắn vài câu nhưng thấy đối phương không ngần ngại thừa nhận, ông có chút nghẹn lời.

Vương Bảo Nhạc thấy nét mặt của lão y sư, nhẹ nhàng thở phào, có chút đắc ý. Đúng là quan to viết tự truyện có khác, hữu dụng thật.

Lão y sư hừ một tiếng, ngẩng đầu quét tầm mắt toàn bộ quán ăn rồi chỉ tay về phía học sinh bên trong.

- Còn các trò nữa, các trò đều là học sinh tương lai của đạo viện Phiểu Miêu ta. Nhìn bộ dạng các trò xem có ra cái gì không? Các trò phải nhớ kỹ, chúng ta đều là võ giả. Đầu tiên phải lập thân, lập ngôn, rồi lập hành! Đi đứng ăn nói đều phải ngay thẳng chuẩn mực.

Lão y sư nói mấy lời này đầy vẻ cay nghiệt, làm cho tất cả mọi người trong quán ăn không khỏi thấy hổ thẹn cúi đầu. Mà Vương Bảo Nhạc lúc này hai mắt lại sáng lên, cảm thấy thời điểm này quá chuẩn để làm bộ.

Tức tốc lôi trong ngực ra một quyển vở nhỏ, ghi ghi chép chép, thỉnh thoáng ngẩng đầu nhìn lão y sư với vẻ chăm chú lắng nghe, thi thoảng còn nghiêm túc gật đầu, như thế muốn nhớ thật kỹ từng chữ từng chữ một. Chiêu này cũng được đúc rút từ đòn hiểm trốn quan trường.

Các học sinh khác thấy cảnh này đều nhìn Vương Bảo Nhạc như nhìn một vị thần.

Lúc sau lão y sư mới để ý ánh mắt của mọi người, nhìn theo, trong giây lát cũng ngây người. Trong lòng rần rần nổi lên cảm giác quái lạ không biết tả sao, ông đã tiếp đón bao lớp học sinh rồi, cũng lần đầu gặp được một học sinh kỳ lạ như thế, không khỏi nhìn thêm một chút nhưng rồi cười lạnh.

- Trò đừng tưởng lão phu dễ nịnh nọt như vậy, trò phải cảm ơn cơn bão kia bằng không lão phu nói cho trò nghe ba ngày ba đêm xem trò có kịp vết hết vào vở không!

Lời y sư vừa dứt, khí thế tỏa ra cũng khác trước. Khí tức cường giả trên thân ông tràn ra ngoài, hóa thành uy áp bao phủ toàn bộ quán ăn, khiến cho đám học sinh kinh ngạc ngây người, chỉ cảm thấy trận này lão sư vẫn cao tay hơn.

Vương Bảo Nhạc mở to mắt nhìn, sờ sờ miếng thẻ ngọc ghi âm, cân nhắc một hồi, lại liếc mắt thấy bão điện từ sắp tràn đến đây, quẳng luôn ý định lấy ra về sau, hắn cảm thấy có sợ sệt trước mặt sếp cũng chẳng mất mắt chút nào.

Quét mắt một vòng thấy vẻ mặt ai nấy đều kinh sợ, trong lòng lão y sư đắc ý, dõng dạc nói thêm vài câu.

- Các trò nhớ cho kỹ, nên chăm chú tu luyện mới đúng. Ngày sau làm người không nên tham lam, không được bất nghĩa, càng nên bỏ suy nghĩ lúc nào cũng chăm chăm tìm người yêu đi. Các trò phải biết trên chữ sắc còn có đao, mấy ngày này, các trò cứ tán tỉnh nhau chẳng ra thể thống gì..

Ông vừa nói đến đây, từ trong vòng tay truyền âm phát ra giọng nói nũng nịu.

- Y sư lão gia gia, người đang ở đâu thế? Người ta mặc mãi không được bộ linh phục này, người đến giúp ta đi.

Giọng nói vô cùng uyển chuyển quyến rũ khiến lão y sư nghe xong, không tự chủ được run một cái, miễn cưỡng ho hắng một tiếng, lại nghiêm túc trừng mắt nhìn đám học sinh, trong lòng như có lửa đốt. Ông quay người rời đi, đồng thời kích động trả lời vào vòng tay truyền âm.

- Ừ ừ, đến rồi đến rồi, bảo bối đừng vội, ta đến giúp bảo bối ngay đây.

Tình cảnh này biến chuyển quá nhanh, hoàn toàn trái ngược khiến đám học trò trợn tròn mắt, ngay cả Vương Bảo Nhạc cũng kinh ngạc sửng sốt, lúc sau mới trợn mắt há miệng. Tụi học trò không chịu được bàn tán xôn xao khiến Vương Bảo Nhạc nghiến răng kèn kẹt, mắng hùa vài câu.

- Thật là vô liêm sỉ! Lão dê già này chỉ nói nhảm là nhanh! Con gái thì được có vài mống, lũ con trai chia nhau còn chẳng có phần. Lão ta già vậy rồi còn định tranh giành với chúng ta, hừm chẳng phải đều

dựa vào mình là quan sao?

Vương Bảo Nhạc càng nghĩ càng tức, hòa cùng đám học sinh đang xôn xao tứ phía. Trong lòng hắn càng thêm quyết tâm mới mơ ước làm quan của mình.

Cho đến khi tiếng chuông báo động vang lên, tiếng xì xào mới chấm dứt, ai nấy đều giận dữ đến phòng tu linh.

Phòng tu linh nằm ở trung tâm phi thuyền, công dụng y như tên gọi, đây là nơi dành cho các học sinh tu luyện, cũng là nơi được bảo vệ nghiêm ngặt nhất khi phi thuyền đi qua những khu vực tương đối đặc thù.

Lúc này trong phòng tu linh từng tốp người cùng nhau kéo vào, tất cả đều dường các lão sư của đạo viện Phiểu Miêu sắp xếp chỗ ngồi trên thuyền. Đám học sinh chia thành mấy hàng ngồi rất ngay ngắn, trên người họ đều mặc linh phục trên phi thuyền của đạo viện Phiểu Miêu.

Vương Bảo Nhạc vừa mặc y phục vừa nghĩ đến chuyện ban nãy với Lư y sư, ấm ức vô cùng. Hắn buồn bực ngẩng đầu đảo mắt một vòng, bắt gặp một ánh mắt đang nhìn hắn, khiến hắn thêm bực bội, bất giác nhíu mày, lộ ra vẻ ghét bỏ.

Nơi hắn để ý có một nữ sinh chân dài miên man rất mê hoặc lòng người ngồi ở đó. Cô ta cũng đang nhíu mày, bày ra nét mặt chán ghét không chối bỏ, rõ ràng khi ánh mắt họ chạm nhau, vừa căm ghét vừa lộ rõ vẻ biết tỏng đối phương như nào.

- Xui xẻo!

Hai người đều thầm mắng trong lòng, nhanh chóng lảng sang chỗ khác. Giống như chỉ cần nhìn thêm một chút đã thấy đau mắt rồi.

- Sao chỗ quái nào cũng gặp phải bà cô Đỗ Mẫn thế này, phiền chết đi được!

Vương Bảo Nhạc thầm than thở một tiếng. Thật ra hắn với cô nữ sinh tên Đỗ Mẫn kia đều học chung một lớp từ nhỏ đến lớn. Cô ta ngày thường vênh váo tự đắc, vin vào chức lớp trưởng để gây khó dễ cho hắn. Hai viên kẹo năm đó hắn đưa là đưa cho cô ta chứ đâu!

- Có gì đáng nói, không phải chỉ là cái chức lớp trưởng rách thôi sao?

Đến đạo viện xem, với mấy ngón đòn hiểm quan trường xem, lớ ngớ lão tử cũng vớ được một chức quan.

Vương Bảo Nhạc hừ hừ. Ngay khi mọi người mặc xong linh phục, lão sư của học viện Phiểu Miêu cũng đến kiểm tra một chút, sau đó bọn họ nói sơ qua về những điều cần phải chú ý, nghiêm túc nhắc nhở bọn về việc những nguy hiểm sẽ xảy ra khi phi thuyền tiến vào khu vực điện từ, trường hợp xấu nhất có thể khiến tất cả mất mạng.

Đợi đến khi nhìn mặt mũi lũ học trò tái mét, các lão sư mới rời đi. Cửa chính của phòng tu linh dần dần đóng lại, ánh đèn bên trong cũng từ từ tắt đi.

Thời khắc này vẫn còn tiếng trò chuyện thì thầm trong phòng tu linh, nhưng theo thời gian lòng người cũng thêm hồi hộp lo lắng. Dần dà không còn ai nói chuyện nữa, tất cả đều chìm vào yên lặng.

Lúc này yên tĩnh đến độ có thể nghe thấy được tiếng tim đập trong lồng ngực, dù Vương Bảo Nhạc vẫn còn thấy ấm ức nhưng hắn không khỏi căng thẳng theo, chỉ nửa nén hương sau, toàn bộ phi thuyền rung lắc thật mạnh, tiến vào khu vực có bão rồi!

Từ bên ngoài nhìn vào thấy dải mây đen ngòm tích đầy điện càng ngày càng khổng lồ, tự như một cái miệng đang há to nuốt chửng khinh khí cầu nhỏ bé.

Với loại khí tượng kiểu này đều ẩn chứa một sức mạnh hủy diệt, có thể quét sạch mọi thứ trên đường nó đi. Có lẽ chỉ riêng Mặt Trời với mũi kiếm đâm xuyên qua ở trên cao kia mới không để ý đến điều đó. Tựa như ba mươi bảy năm dõi nhìn nhân gian phía dưới không đủ, còn muốn tiếp tục dõi theo.

Năm nay là năm 37 công nguyên Linh Mẫn.

Công nguyên năm 3029, công nghệ khoa học ở Trái Đất phát triển với tốc độ chóng mặt, không có giới hạn nào. Trái Đất tiến hành thống nhất xuyên lục địa, bước vào thời đại Liên Bang. Cũng chính là thời điểm này, có một thanh kiếm khổng lồ từ vũ trụ xuất hiện, đâm xuyên qua Mặt Trời khiến cả thế giới kinh động.

Có lẽ bởi thanh kiếm này vốn đã bị tàn phá hủy hoại từ trước, nên sau khi va chạm dữ dội với Mặt Trời khiến nó vỡ thành ngàn mảnh, rơi vãi khắp vũ trụ, trong đó có những mảnh vỡ rơi xuống Trái Đất.

Từ khi thanh kiếm xuất hiện và mảnh vỡ của nó rơi xuống Trái Đất, đã khiến có thêm một nguồn năng lượng mới tràn ngập trong không gian, cuồn cuộn vô tận. Sau này được gọi là linh khí!

Linh khí cũng như không khí, phân bố không đồng đều, nơi ít nơi nhiều. Cũng bởi vì những mảnh vỡ kia rơi vãi khắp nơi nên bị các thế lực ở Liên Bang tìm kiếm, thu thập. Từ đó tìm ra các loại công pháp tu luyện liên quan đến luyện khí, luyện đan, còn cả luyện linh thạch. Những văn tự ghi lại đều được viết bằng chữ cổ, vì vậy tạo thành xu hướng nhà nhà người người học văn cổ.

Từ khi linh khí xuất hiện cũng tiến hành đào thải các năng lượng vốn có, thay đổi cuộc sống của mọi người. Ngoài ra còn tạo thành mạng lưới linh khí, biến đổi sự phát triển văn minh trên Trái Đất, mở ra nền văn minh tu hành.

Bắt đầu võ cổ dần hưng thịnh trở lại, thế giới biến đổi hoàn toàn mở ra thời đại toàn dân tu tiên.

Trong sử sách ghi rằng, đây là kỷ Linh Nguyên.

Giờ phút này trong lớp mây tích điện kia, chiếc phi thuyền màu đỏ đang chầm chậm bay xuyên qua. Bốn phía đều có vô số sấm sét giáng xuống, không ngừng công kích. May rằng phi thuyền được một vòng sáng ôn hòa bao bọc bảo vệ, khiến cho nó bay vô cùng ổn định.

Trong phòng tu linh ở khu vực trung tâm, tất cả học sinh bao gồm cả Vương Bảo Nhạc đều chìm vào giấc ngủ say, hệt như có một sức mạnh kỳ lạ dẫn họ dần dần tiến vào mộng cảnh.

Chỉ có bảy tam lão sư trong ngồi ở mũi thuyền đang thảnh thơi uống trà, vừa mỉm cười vừa trò chuyện rất thoải mái. Trông họ không giống với bộ dạng hù dọa lũ học sinh ban nãy.

Người đứng đầu là một lão giả, mặt mũi già nua đầy nếp nhăn đang cầm điều tẩu thuốc trên tay, rít từng hơi từng hơi một. Nếu Vương Bảo Nhạc xuất hiện ở đây sẽ nhận ra lão giả này chính là Lư y sư vô sỉ ban nãy.

- Chưởng viện, tất cả đã chuẩn bị xong, lần này Phiêu Miêu đạo viện chúng ta sẽ phân khu thí luyện, có thể bắt đầu chưa ạ?

Một lão sư mở miệng hỏi. Lão y sư vừa hút thuốc vừa mỉm cười.

- Bắt đầu!

------oOo------

Chương 2: Vương Bảo Nhạc, ngươi làm trò gì thế?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhóm: TTTV

Dịch: Dung

Trời về khuya, trăng sáng sao thưa.

Rừng mưa Trì Vân vẫn im lìm như cũ, chỉ có điều khi ngả dần về đêm, nơi đây nhiều bóng râm hơn khiến không khí xung quanh thêm phần mát dịu. Có thể tình cờ bắt gặp những vũng nước mưa đọng lại thành dòng, chảy róc rách quanh rừng. Dưới ánh trăng sáng tỏ, thi thoảng nghe thấy tiếng chim muông trong rừng hót vang, làm cho lòng người ít nhiều dấy lên nỗi bất an mơ hồ.

Lúc này đây, ở một góc ẩn sâu trong rừng mưa, nương theo ánh trăng rát bạc có thể nhìn thấy bóng dáng hai cô gái trẻ. Tuy bọn họ trông hơi nhếch nhác một chút nhưng một người có thân hình cao gầy mảnh khảnh, một người lại sở hữu gương mặt khả ái, trong sáng tựa thu cúc, xuân lan. Bấy giờ cô gái cao gầy đang cẩn thận ngó trước nhìn sau một hồi, như đang canh chừng cho cô gái còn lại, đang cởi bỏ quần áo, vừa nhíu mày vừa rửa sạch vết thương bên tay của mình. Trên gương mặt cô nàng thoáng qua nét hoang mang, nhẹ giọng hỏi nhỏ.

- Đỗ Mẫn, đã ba ngày trôi qua rồi. Không biết khi còn cứu viện mới tới. Trong doanh trại chỉ sợ thức ăn không đủ.

Nữ sinh tên Đỗ Mẫn kia, nghe thấy vậy liền lâm vào trầm tư suy nghĩ. Đối với bọn họ mà nói, ba ngày vừa rồi dường như đã thay đổi hoàn toàn cuộc đời mỗi người. Ba ngày trước còn là học sinh của đạo viện Phiếu Miêu, vậy mà ba ngày sau phải ẩn náu ở chốn hoang sơ này, bởi khắp nơi đều có nguy hiểm rình rập.

Nhìn qua rừng mưa Trì Vân thì cho rằng, đây là nơi lý tưởng để lẩn trốn. Nhưng trên thực tế, càng đi vào sâu bên trong mới hiểu rõ nơi này ẩm thấp, đất nền ướt nhão. Lúc thì thấy xương thú hoang, khi thì phát hiện rết rừng bò quanh, có con dài hơn một thước, đi thêm vài

bước lại xuất hiện mấy con rắn xanh đỏ vắt vẻo khiến da đầu người ta tê dại hết cả. Ngoài mấy chuyện đó ra, còn vì từ khi bước vào kỷ Linh Nguyên đến nay, tốc độ phát triển của muông thú cũng song song với tốc độ phát triển của loài người. Qua biến đổi, chúng trở nên vô cùng hung ác, sở hữu sức mạnh phi thường, khiến cho những khu rừng hoang sơ thành cấm địa, không cho phép con người bén mảng tới.

Cách nơi hai cô nàng mặt mày khổ sở không xa, là cậu thanh niên mập mạp đang đứng, vừa ấm ức, vừa đi tiểu dưới cây cổ thụ.

Hắn chính là Vương Bảo Nhạc. Giờ đây hắn chẳng có tâm trí này chú ý đến hai cô nàng đang rửa ráy bên đó, cũng không thèm quan tâm đến đóa hoa xinh đẹp mọc dưới đất đang lung lay liên tục vì hứng phải nước tiểu của hắn phun từ trên xuống.

- Chết tiệt! Uổng công Vương Bảo Nhạc ta tự xưng là người biết nhìn mặt đoán ý, nhìn thấu lòng người trên thế gian. Thế mà cuối cùng lại bị đạo viện tính kế. Cái đạo viện này cũng thật hèn hạ, cho thuyền nổ như thật, làm ai cũng tin sái cổ.

Vương Bảo Nhạc vẫn còn rất tức giận. Chuyện đã qua ba ngày nhưng mỗi lần nhớ đến hắn vẫn kinh hồn bạt vía.

Cách đây ba ngày, khi hắn cùng đám học trò bất giác ngủ quên trong phòng tu linh thì bị một tiếng nổ đoàng đánh thức. Chưa kịp động não xem chuyện gì xảy ra đã bị một lực đạo đánh bật ra khỏi phi thuyền. May linh phục trên người có thể cách điện giảm xóc nên mới bảo toàn tính mạng, rơi xuống giữa rừng mưa. Nhưng sau đó lại thấy phi thuyền nổ tung vỡ vụn trong cơn bão từ ngay trước tầm mắt.

Ba ngày tiếp theo, tất cả mọi người đều chia nhau rải rác khắp rừng, đối mặt với đồ ăn thiếu thốn, dã thú hung ác, khiến họ cảm thấy vô cùng lo lắng và hoang mang về tương lai sắp tới. Chính điều này đã thay đổi tâm tình đám học sinh, mọi người bắt đầu bộc lộ dần bản chất thật của mình. Có người đi theo đoàn, có kẻ muốn đánh lẻ. Có người quyết đoán, có kẻ hèn nhát hơn.

Tuy đạo lý mạnh được yếu thua là chuyện thường tính, nhưng với lũ học trò mới chân ướt chân ráo bước vào cổng đạo viện Phiếu Miêu như họ thì chuyện xảy ra vừa rồi không thể tưởng tượng được. Như bị đả kích khiến tâm tính bộc phát, dù cho tham lam hung ác hay lương thiện đơn thuần, cũng sẽ biểu lộ bằng sạch ra bên ngoài.

- Vô liêm sỉ.

Vương Bảo Nhạc thầm mắng một câu. Ba ngày trước hắn còn tin sái cổ, đến mức gặp kẻ thù truyền kiếp Đỗ Mẫn cũng cố nhịn tức để ở lại doanh trại của cô ta.

Nhưng ba ngày sau, vì ăn không đủ no bụng nên hắn muốn đo cân nặng của mình qua vòng truyền âm. Ai ngờ hắn phát hiện ra sáu bảy cân thịt trên người biến đâu mất tiêu. Chính vì thế càng khiến hắn thêm nghi ngờ lo lắng.

Thật ra Vương Bảo Nhạc từng trải qua những chuyện không giống người bình thường. Hắn từng vì muốn giảm cân mà nguyên tháng không ăn không uống, điên cuồng tập luyện. Thế mà chẳng biết vì sao, không giảm được cân nào thì chớ, còn tăng lên tận ba cân!

Vậy mà giờ mới có ba ngày đã giảm được sảu bảy cân. Chuyện này có khả năng xảy ra với người khác, chứ riêng hắn thì còn lâu.

Nhất là khi hắn mang máng nhớ rằng trong cuốn tự truyện quan to có ghi chép về việc theo học ở đạo viện. Dường như, cứ cách một khoảng thời gian nhất định, đạo viện Phiểu Miêu sẽ tổ chức khảo hạch các học sinh mới.

Nếu không phải Vương Bảo Nhạc nghiên cứu kỹ càng, thì những chi tiết nhỏ như vậy rất dễ bị bỏ qua. Từ đó liên tưởng đến tình cảnh trước mặt, mặc dù hắn không rõ làm cách nào đạo viện Phiểu Miêu diễn giống như thật đến vậy, nhưng cẩn thận thế nào vẫn có sơ hở. Họ dàn dựng tình huống này thử nghiệm người bình thường, còn hắn thì không phải kẻ tầm thường.

Nghĩ đến đây hắn đã nắm chắc năm phần về ảo cảnh trước mắt.

Nhưng chứng cứ để hắn khẳng định mọi phán đoán đều chính xác đó là thứ hắn cất trong ngực. Nửa mặt nạ đen bị lão y sư trả về!

Vừa nghĩ, hắn vừa cúi xuống nhìn chằm chằm lồng ngực của mình, trong lòng thấy kỳ quái không biết tả thế nào.

Hắn đã cố gắng nhớ lại thật kỹ tình cảnh ở phòng tu linh, khi hắn nhét bừa khối mặt nạ này vào ngực. Về sau gặp nạn, hắn cũng chẳng rảnh rang để ý đến, cho đến khi hắn vô tình phát hiện ra dù nhìn mặt nạ này vẫn như cũ, nhưng khi định cầm nó thì bàn tay như xuyên qua, không làm cách nào chạm vào được.

Có vẻ như nó có thể mô phỏng lại hình dạng của vạn vật trên thế giới, nhưng khó có thể phân tích được kết cấu để tái tạo như giống thật.

Thậm chí đến hôm qua, ngay cả vẻ bề ngoài của mặt nạ cũng bắt đầu mờ dần, đồng thời không còn nhìn rõ dòng chữ viết trên đó.

Với sự biến đổi này của mặt nạ, Vương Bảo Nhạc vốn chỉ nắm chắc năm phần, giờ hoàn toàn chắc chắn mười phần!

Nếu phân tích theo mạch suy nghĩ trên, thì bài khảo hạch của đạo viện chính là tai nạn vừa rồi. Từ đó có thể tìm ra mục đích của bài khảo hạch này một cách dễ dàng hơn.

- Chắc không phải để tìm ra ai mạnh ai yếu. Dù sao bọn họ đã tiếp xúc với võ cổ bao giờ đâu. Vậy mục đích chính hẳn là muốn quan sát bản chất thật của mọi người khi đối diện với nguy hiểm? Có lẽ còn muốn kiểm tra cả lòng tin đối với đạo viện nữa?

Vương Bảo Nhạc vừa đi tiểu, vừa động não nghĩ ngợi, thi thoảng còn đung đưa vài cái làm nước tiểu bắn tung tóe khiến bông hoa dưới đất càng lúc càng lung lay dữ dội.

Vương Bảo Nhạc thở gấp, trong suy nghĩ của hắn, đây là cơ hội hắn phải nắm bắt để ghi điểm.

- Quyết định vậy đi!

Nghĩ đến đây Vương Bảo Nhạc vẩy vẩy vài cái, vừa định kéo quần lên liền nhìn thấy dòng suối nhỏ cách đấy không xa.

Mặc dù Đỗ Mẫn đang đứng ở đó, nhưng trong ánh mắt hắn không có cô, mà chỉ thấy một cô gái đáng yêu đang rửa vết thương dưới ánh trăng, còn cả.. bộ ngực.. như thỏ con quyến rũ trắng phau phía dưới..

- Dê già đội lốt người?

Vương Bảo Nhạc bỗng trợn tròn mắt, miệng há hốc kinh ngạc, tim nhảy thình thịch trong lồng ngực. Ban nãy khi hắn vô tình liếc qua đã bị Đỗ Mẫn đang cảnh giác nhìn bốn phía phát hiện ra. Vừa định nhìn lại, thì ánh mắt của Vương Bảo Nhạc chạm trúng ánh nhìn của Đỗ Mẫn. Hắn sững sờ giây lát, mặt mày tái mét, tranh thủ lúc cô ta chưa kịp hét ầm lên, hắn đã xách quần, rống to.

- Cô nhìn gì mà nhìn? Chưa thấy đàn ông con trai đi tiểu bao giờ à?

Lời hắn vừa phun ra khiến toàn bộ câu chữ trong họng Đỗ Mận bị chặn lại, cô nàng tức đến phát run. Cô sống đến giờ chưa gặp ai vô sỉ mặt dày như Vương Bảo Nhạc, không nhịn được mắng to.

- Tên béo chết tiệt! Ngươi mà cũng đáng là đàn ông sao?

Nghe xong Vương Bảo Nhạc như hít phải ngụm khí tức sắp nghẹn chết. Từ nhỏ đến lớn hắn và Đỗ Mận độc mồm độc miệng này đều là đối chọi rất gay gắt, nhìn thấy nhau đã muốn đỏ mắt luôn rồi. Vậy mà rui rủi thế nào hai người luôn học chung lớp, giờ lại còn thi chung vào đạo viện Phiếu Miêu. Vương Bảo Nhạc hít một hơi thật sâu, hừ một tiếng.

- Đồ ngực lép, ngực còn không to bằng tôi, thì cô nghĩ cô là con gái sao?

Đỗ Mẫn nghe xong, suýt nữa tức đến hộc máu, trên trán nổi rõ gân xanh gân tím. Vừa định xông đến chỗ Vương Bảo Nhạc thì thấy hắn thở dài nói.

- Thân thể trong trắng của tôi bị các cô nhìn thấy hết rồi. Cô bảo sau này tôi biết sống thế nào?

Trong lúc đang trưng bộ mặt đau khổ chẳng biết làm sao, hắn đã nhanh tay kéo quần, quay ngoắt chạy biến, lưng áo ướt đẫm mồ hôi. Vừa chạy hắn vừa nghĩ, may mình chạy kịp không thì tiêu đời.

Trông thấy Vương Bảo Nhạc đang muốn chạy trốn, Đỗ Mẫn trợn mắt đuổi theo. Cô nàng xinh xắn bên cạnh không hề hay biết chuyện Vương Bảo Nhạc nhìn trộm mình, nên khi nghe hai người họ đấu khẩu cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Chỉ thấy Đỗ Mẫn tức tốc đuổi theo, cô nàng mới đỏ mặt vội vàng mặc lại quần áo, đuổi sát phía sau.

Khu rừng đang chìm trong yên tĩnh bỗng bị tiếng quát tháo của Đỗ Mẫn kinh động. Doanh trại của bọn họ cách đấy không xa, vừa nghe thấy tiếng đột liền có người xong ra, chặn đường Vương Bảo Nhạc.

Người dẫn đầu là một thanh niên mặc áo trắng, tay đang cầm bó đuốc. Hắn ta cơ thể cường tráng, mày kiếm mắt sáng, trông nổi bần bật trong đám học sinh đang vây xung quanh.

Người này tên Liễu Đạo Bận, thành viên trong đoàn ở doanh trại của Vương Bảo Đại. Trong mấy ngày này hắn tỏ ra mình là người rất có sức hút giữa đám người đang tụ tập ở đây.

- Vương Bảo Nhạc, người đã làm trò gì vậy?

Liễu Đạo Bân liếc mắt thấy hai cô nàng phía sau đuổi đến đều rất tức giận. Mà người các cô điều theo – Vương Bảo Nhạc lại vừa chạy vừa kéo quần. Một màn rượt đuổi này đập vào mặt Liễu Đạo Bân, khiến hắn vừa kinh ngạc, vừa căm ghét Vương Bảo Nhạc, bởi vì hắn đã mến mộ Đỗ Mẫn từ lâu rồi.

- Tôi chỉ đi tiểu thôi..

Vương Bảo Nhạc chưa kịp nói xong đã nghe thấy hai người Đỗ Mẫn la hét chói tái.

Trong nháy mắt mùi tanh nồng từ đâu xuất hiện phảng phất trong không khí, kèm theo tiếng xào xạc như thủy triều ồ ạt kéo tới.

Vương Bảo Nhạc ngoảnh đầu nhìn lại, cùng lúc đó sắc mặt của Liễu Đạo Bân và đám học sinh dần dần tái mét. Lúc này bọn họ nhìn thấy tứ phía xung quanh hai cô gái xuất hiện biển rắn nhung nhúc dưới đất, vắt vẻo trên cây.

Nhìn lũ rắn sặc sỡ sắc màu đã biết nọc độc vô cùng lợi hại, chưa kể số lượng nhiều không đếm xuể, tựa như một biển rắn đang vây chặt hai cô gái bên trong.

Thấy bốn phía nhung nhúc rắn đọc khắp nơi, hai cô nàng sợ hãi chết điếng, nhất là khi nhìn thấy con nào con nấy đều há miệng thật to, bên trong răng nanh nhỏ đầy độc rớt xuống đất bốc lên mùi tanh nồng khiến người ta buồn nôn, vừa bò vừa phát ra tiếng tê tê rợn gáy.

Thân thể Liễu Đạo Bân chấn động, không có thời gian để tâm đến Vương Bảo Nhạc, ngay lập tức lao tới phía Đỗ Mẫn. Phía sau hắn cũng có vài học sinh mắt đỏ ngầu, xông lên muốn giúp một tay.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, ai cũng muốn tiến lên giúp đỡ nhưng đột nhiên từ phía xa truyền đến tiếng thét khiếp đảm như tiếng trẻ con khóc nheo nhóc. Trong đêm tối, một sợi dây đỏ rực to bằng bắp tay đang phi đến với tốc độ kinh người.

- Rắn Hồng Cốt Bạch Anh!

Trong lũ học sinh đứng đó có người nhận ra, thần trí hoảng loạn, kêu lên thất thanh. Mọi người nghe xong đồng loạt lùi lại.

Liễu Đạo Bân như muốn nổ tung, tóc gáy dựng đứng, trong lòng hoảng hốt điên cuồng. Con Hồng Cốt Bạch Anh này thật sự quá lợi hại, nó được liệt hàng danh sách những con dã thú hung ác nhất của kỷ Linh Nguyên Liên Bang. Mặc dù thân hình yếu ớt, tốc độ cũng không phải quá nhanh, nhưng nọc rắn cực kỳ độc, chỉ cần dính một chút sẽ biến thành vũng máu đỏ ngay lập tức, chỉ còn trơ lại bộ xương khô. Chính vậy người ta mới gọi nó như thế.

Dù hắn yêu mến Đỗ Mẫn nhưng nếu vì cô ta mà bỏ mạng, hắn cảm thấy không đáng nên vô thức lùi về sau, muốn tránh thật xa chỗ này ra. Chỉ sợ trong lúc con Hồng Cốt Bạch Anh nổi hứng nuốt chửng hết đám bọn họ thì tiêu đời.

Vương Bảo Nhạc đứng đó quan sát nãy giờ, hít vào một hơi thật sâu, trong đầu ý thức được tất cả những việc xảy ra trước mắt đều chỉ là ảo cảnh, nên nỗi sợ trong lòng cũng vơi đi vài phần. Mắt hắn sáng lên, trộm nghĩ đây là cơ hội mình phải biểu hiện thật tốt trước mặt lão sư.

- Dù sao cũng không phải thật, lão tử thèm vào sợ.

Vương Bảo Nhạc ưỡn ngực, liếc lũ học trò run sợ trốn về sau bằng ánh mắt khinh bỉ.

- Tuy bà cô Đỗ Mẫn đã độc mồm còn lưỡi nhọn, cũng chẳng xinh đẹp gì cho cam, lại còn hay vin vào chức to để làm khó tôi. Nhưng Vương Bảo Nhạc tôi là người rộng lượng, chính trực, không sợ hy sinh vì người khác, luôn giúp đỡ bạn bè. Sao có thể giống mấy kẻ phàm phu tục tử cơ chứ! Trước tình cảnh nguy hiểm như thế Vương Bảo Nhạc tôi sao có thể lùi bước, kẻ khác sợ chết không dám, còn tôi.. vì bạn bè, tôi dám!

Tên béo mặt dày suýt nữa cảm động rớt nước mắt vì lời nói của mình, chẳng lẽ hắn quên mất tất cả đều là ảo cảnh sao? Nhìn hắn trưng bộ dạng tốt bụng hết lần này đến lần khác như thể đây mới là bản chất của hắn, như hắn xứng đáng với hai chữ anh hùng vậy.

- Ngực lép, mở to mắt ra nhìn thế nào gọi là đàn ông!

Trong lúc mọi người sợ hãi chạy ngược lại thì Vương Bảo Nhạc chẳng những không lùi bước mà còn rống to, mím môi hắt cằm, dường như trên khuôn mặt tròn quay của hắn ẩn hiện nét nam tính rắn rỏi như tạc khắc, dáng vẻ hiên ngang lao vào bầy rắn.

Khí thế mạnh bạo, thân thủ dũng mãnh phi phàm, giống như đại diện cho phe chính nghĩa chạy thẳng đến nơi Đỗ Mẫn bị vây.

Nhìn cảnh này, Đỗ Mẫn ngây người, dù đang trong bầy rắn nhưng cô vẫn có cảm giác không hiểu nổi, còn cô nàng xinh xắn bên cạnh đã vui sướng kêu lên.

Còn đám người đằng sau bị tiếng rống dũng mãnh của Vương Bảo Nhạc dọa kinh hồn, sau đó hắn nhảy bổ vào con Hồng Cốt Bạch Xà đang nhăm nhe lao đến chỗ hai cô nàng kia, tựa như thiên sứ giáng trần, hắn một chưởng chộp lấy con rắn, ném mạnh ra xa.

Giờ phút này hắn như được thánh nhân nhập hồn, toàn thân tản ra một loại khí chất bá đạo uy vũ, một thân nghiêm nghị chính trực lan tỏa khắp phương trời. Nhưng hắn không dừng lại chút nào, nhanh chóng một tay ôm chầm lấy cô nàng xinh đẹp, tay kia túm lấy Đỗ Mẫn đang ngây người kẹp dưới nách, chạy thẳng về nơi đám học sinh đang đứng.

Chỉ là xung quanh quá nhiều rắn, trong lúc tìm cách thoát ra, hắn bị cắn mấy phát vào mông, sắc mặt chuyển sang đen tím do trúng độc nhưng vẫn gắng gượng đưa hai người về nơi an toàn. Khi đến nơi, hắn lảo đảo, không còn sức ngã xuống.

- Hình như tôi hơi manh động.. Mông đau quá.. Chứng minh đàn ông đích thực thật vật vã..

Trong lòng Vương Bảo Nhạc có chút chán nản, đảo mắt qua thấy Đỗ Mẫn lúc này vẫn choáng váng nhìn mình chằm chằm, cô nàng xinh đẹp bên cạnh thì cảm động không nói nên lời, còn lũ học sinh nét mặt như thể gặp quỷ. Mặc dù đã mệt mỏi lắm rồi, mí mắt díp vào không đủ sức mở ra, nhưng hắn vẫn cảm thấy đắc ý hả hê.

Bấy giờ vết thương dưới mông từ đau nhức chuyển thành ê ẩm, tê dại, Vương Bảo Nhạc tranh thủ chút thời gian túm được bàn tay Đỗ Mẫn.

- Đỗ Mẫn, tôi có ơn cứu mạng với cô. Giờ mông tôi mất cảm giác rồi..

Tôi nghe nói nếu hút được hết nọc rắn ra có thể cứu người, cô.. giúp tôi một chút..

Dứt lời Vương Bảo Nhạc lịm dần đi, nghiêng đầu sang bên, tựa lên ngực Đỗ Mẫn. Bất chợt hắn nhớ ra gì đó, liền đổi hướng, rơi vào bộ ngực căng tròn trắng mịn của của cô gái đáng yêu bên cạnh.

Mọi người sau khi thấy cảnh này, mặt mày ai nấy đều lộ ra vẻ quái lạ. Riêng Đỗ Mẫn nhìn thấy Vương Bảo Nhạc lúc ngất còn ghét bỏ mình, sắc mặt trầm xuống, đen như nhọ nồi.

Lúc này trên bầu trời phía trên lục địa Liên Bang, có một khinh khí cầu đang bay về phía đạo viện Phiểu Miêu, cách rất xa khu rừng mưa Trì Vân. Trong phòng tu linh nơi trung tâm phi thuyền có mấy trăm học sinh đang yên tĩnh ngủ say, Vương Bảo Nhạc cũng nằm trong số đó. Dường như hắn đang mơ một giấc mộng rất đẹp, ngủ lệch cả đầu, khóe miệng nhếch lên, cả khuôn mặt lộ vẻ hưởng thụ vui sướng.

Mà bên trong phòng chính, các lão y sư đang tụ tập đông đủ. Ai nấy đều ngạc nhiên đến trợn mắt há miệng, nhìn chằm chằm vào màn hình nhỏ trong vô số màn hình thủy tinh xuất hiện.

Bên trong màn hình nhỏ kia đang chiếu cảnh Vương Bảo Nhạc hôn mê sau khi cứu được Đỗ Mẫn ở rừng Trì Vân.

- Thằng nhóc mập này tên gì?

- Tuy chỉ mộng cảnh trong mê trận nhưng tính chân thật không hề thua kém. Biểu hiện của hắn trong này cũng phản ánh rõ con người thật của hắn!

- Thật dũng cảm. Đứa nhỏ này vì bạn học mà không sợ hiểm nguy, quả thật là mầm non tốt trăm năm khó gặp! Đây chính là học sinh ưu tú mà đạo viện chúng ta mong chờ!

Các vị lão sư thay nhau bàn luận, tán thưởng Vương Bảo Nhạc không thôi. Một số người động tâm, suy nghĩ xem có nên lôi kéo Vương Bảo Nhạc trực tiếp gia nhập hệ của mình hay không.

Ngay cả lão y sư chưởng viện Phiểu Miêucũng kinh ngạc không thôi. Trong lòng ông hơi do dự, có linh cảm mọi chuyện không đúng thế này.

- Chẳng lẽ mình nhìn sai?

Ông vừa trầm ngâm, vừa lôi hồ sơ của Vương Bảo Nhạc trong tập hồ sơ các học sinh, cúi đầu xem lại..

------oOo------

Chương 3: Bạn học tốt, tất cả đã có tôi lo!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Dung

Khi Vương Bảo Nhạc tỉnh dậy, thời gian bên trong mê trận đã trôi qua một ngày. Bầy rắn độc cũng không hung tợn dữ dội như trong tưởng tượng của mọi người, hơn nữa trong đám học trò ở đây có người am hiểu chữa trị trường hợp bị rắn độc cắn, nên ảo tượng đẹp đẽ của Vương Bảo Nhạc cứ vậy bị dập tắt.

Cũng may khi hắn tỉnh lại, bên cạnh có "thỏ non" Chu Tiểu Nhã chăm nom săn sóc từng ly từng tí một, kể cả Đỗ Mẫn cũng nhu mì hơn, không còn tranh cãi xỉa xói hắn, vì vậy trong lòng cảm thấy thoải mái vô cùng. Đồng thời hắn cũng bắt đầu nhớ về hành động cứu người của mình hôm đó, chắc chắn các lão sư đã chứng kiến hết rồi, nên lần khảo hạch này hắn thu về không ít điểm cộng.

Nhưng có một điều khiến đau đầu phiền não, đó chính là mấy ngày tiếp theo mọi người đều tập trung thành đoàn tìm kiếm các bạn học khác còn lạc trong rừng. Không biết Liễu Đạo Bân uống nhầm phải cái gì, hay vì chuyện lúc trước nên áy náy trong lòng, mà chỉ cần phát hiện ra dấu hiệu nguy hiểm liền xung phong ra tay nhanh chóng giải quyết gọn ghẽ. Vì điều đó khiến cho Vương Bảo Nhạc yếu ớt kia không có cơ hội nào để thể hiện.

Vài ngày sau cũng không thấy xuất hiện hiểm nguy nào như bầy rắn khổng lồ vừa rồi, vì thế Vương Bảo Nhạc vốn đinh ninh mình bản lĩnh phi thường lại càng phiền muộn hơn. Đã không có đất để dụng

võ thì chớ, còn thấy Liễu Đạo Bân kia không ngừng kiếm điểm khảo hạch.

- Cứ để Liễu Đạo Bân thế này có khi điểm khảo hạch còn cao hơn mình!

Đến cuối cùng lo lắng của hắn cũng không được lâu. Vào khuya đêm ngày thứ hai, tại bọn hắn hạ trại ở một khe núi cao liền nghe thấy tiếng sói liên tục rú lên thảm thiết.

Tiếng gào thét xuyên thẳng qua những rặng núi đá sừng sững, đập thẳng vào tai mọi người đau nhức không chịu được, đột nhiên tỉnh dậy, ráo riết nhìn quanh, lập tức phát hiện ra trong cánh rừng phía trước ẩn hiện một biển mắt vô tận, đỏ như máu đang rực sáng giữa đêm tối.

Dưới ánh trăng vô số con sói hung ác tụ tập thành hình chiếc quạt phóng đến. Đàn sói phi nhanh trên mặt đất, nhảy vọt quay từng nhánh cây, vừa chạy vừa phát ra tiếng gào rú, để lộ trong tròng mắt sự khát máu khiến ai nấy nhìn vào đều biến sắc!

Tình cảnh này như tạo thành một luồng xoáy lốc cuốn đến, làm cho đám ngươi Liễu Đạo Bân mặt mày tái mét, mồ hôi sau lưng chảy ròng ròng, da đầu tê dại.

- Chạy mau, sói, có sói!

- Là U Cốt Lang, trời ơi nhiều không đếm xuể!

Đỗ Mẫn sau khi trải qua tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc dường như đã trưởng thành lên không ít, lúc này lập tức kêu to để mọi người cùng nhau chạy sâu vào trong khe núi, dựa vào địa hình có núi cao hào sâu sẽ cản trở đàn sói hung dữ.

Sắc mặt Liễu Đạo Bân biến đổi không ngừng, cuối cùng cắn răng thật mạnh, quay đầu lại, không rút lui nữa và hô hoán mọi người cùng nhau chiến đấu với đàn sói để kéo dài thời gian.

Cô nàng "thỏ non" hoảng loạn đỡ lấy Vương Bảo Nhạc, dù người sợ đến phát run nhưng vẫn dìu hắn chạy theo mọi người vào bên trong khe núi. Nhưng Vương Bảo Nhạc giờ đây đã gấp gáp không đợi được nữa rồi.

Vương Bảo Nhạc vốn nghĩ cho Liễu Đạo Bân kiếm vài điểm lẻ tẻ, hắn

cũng không so đo. Giờ vất vả lắm mới gặp được cơ hội tốt thế này, sao hắn có thể để tên Liễu Đạo Bân kia cướp mất? Trong giây lát, tròng mắt nhen nhóm ngọn lửa lớn, trên cơ thể hắn tại tản ra khí thế uy vũ, bỗng nhiên dừng lại.

- Tiểu Nhã, cô đi trước đi!

Vương Bảo Nhạc nói xong, chạy thẳng đến chỗ Liễu Đạo Bân, một phát chộp được vai hắn. Khi đối phương còn đang giật mình không hiểu chuyện gì, đẩy hắn vào sâu trong khe, vừa đẩy vừa rống to.

- Người anh em, cậu rút lui trước đi, nơi này để tôi lo!

Liễu Đạo Bân ngây như phỗng, không kịp phản ứng gì đã thấy Vương Bảo Nhạc liều chết không từ nhắm thẳng vào đàn sói.

- Mọi người chạy mau lên, có ta yểm hộ đằng sau!

Bấy giờ chí khí chính nghĩa như thần thánh một lần nữa bùng phát trên người Vương Bảo Nhạc, khiến bé "thỏ non" đang quan sát phía xa một lần nữa rung động vô cùng.

Một vài thanh niên ban đầu định chạy trốn, nhưng khi nhìn thấy Vương Bảo Nhạc xông pha, giống như được khích lệ khiến nhiệt huyết dâng trào, nhao nhao quay đầu lại muốn tiến lên chiến đấu cùng. Nhưng chưa kịp làm gì đã bị Vương Bảo Nhạc mắt tóe lửa, hung hăng đạp một cước hất cẳng bọn họ về.

- Người anh em tốt, mọi người mau chạy trước đi.

Vương Bảo Nhạc chính nghĩa hào hùng, hét lớn một tiếng nhưng trong lòng lại nhỏ nhen cảnh giác khắp nơi, sợ người khác chiếm mất điểm của hắn!

Hắn biết nha, đàn sói này dù có đông đúc dữ tợn đến đâu, thì chúng cũng là điểm khảo hạch của hắn

Về phần đám học sinh bị hắn đạp trở lại, giờ phút này trong lòng chấn động dữ dội, ánh mắt ngập tràn cảm động. Giờ phút này hình ảnh Vương Bảo Nhạc lớn lao uy mãnh xả thân vì nghĩa, khiến bọn cảm thấy trên đời có mấy người được như vậy. Càng nghĩ càng thấy nhiệt huyết trào dâng, xông lên lần nữa.

Vương Bảo Nhạc nôn nóng không thôi, nhanh chóng đẩy từng người

một về. Hắn rất sợ bọn nó lại tiến lên lần nữa nên cắn răng thật mạnh, giơ hai tay lên đặt trên vách đá, lấy thân mình tạo thành bức tường bằng thịt ở lối vào khe núi, nôn nóng hò hét điên cuồng.

- Tôi trúng độc rắn từ trước rồi, chạy cũng không kịp. Không cần lo cho tôi, mọi người chạy mau!

Vương Bảo Nhạc nói câu này như thể bộc lộ hết chân tình của mình, khiến cho ai nấy đều cảm động không ngớt. Chính lúc này đàn sói bỗng tăng tốc vọt đến, một đàn đông nghịt, cất tiếng rú to kinh hồn, hiển lộ sự khát máu khắp nơi, điên cuồng nhào thẳng đến chỗ Vương Bảo Nhạc.

Đứng trước tình cảnh này, cả thân thể lẫn tinh thần của đám học sinh đã rút lui vào bên trong khe, đều bị chấn động không ngừng.

- Vương Bảo Nhạc, cậu mau quay lại!

- Trời ơi, chỉ vì không muốn trở thành gánh nặng liên lụy đến chúng ta, mà cậu ấy hy sinh thân thể ngăn cản đàn sói!

Cả bé "thỏ non" lẫn Đỗ Mẫn và tất cả học sinh đều xúc động vô cùng. Giờ phút này hình ảnh Vương Bảo Nhạc béo tròn bỗng lớn lao vĩ đại như ngọn núi sừng sững, mãi mãi in hằn trong tâm trí họ.

Liễu Đạo Bân cũng bị đả động không nhỏ, thở dốc liên hồi. Trước đây đối với Vương Bảo Nhạc hắn còn cảm thấy không cam tâm, thì hôm nay những thứ tâm tình nhỏ nhen ấy đều tiêu tán hết, chỉ để lại sự rung động sâu sắc trong lòng hắn.

Còn Vương Bảo Nhạc lúc này hai tay chống đỡ lấy vách đá, tựa như một bức tường bằng thịt đang sống đỡ bầu trời!

Nhìn hành động của mình bấy giờ, Vương Bảo Nhạc cũng tự cảm thấy xúc động. Hắn cảm thấy nếu lão sư trông thấy tất cả mọi việc đang diễn ra chắc chắn vô cùng cảm động. Nhưng hắn muốn kiếm nhiều điểm hơn nữa, thế là thầm nịnh nọt đạo viện một chút, kiên quyết mở miệng.

- Có thể thi vào đạo viện Phiểu Miêu là vinh hạnh của tôi. Cho dù chết ở đây, Vương Bảo Nhạc tôi sinh là người của đạo viện, chết là ma của đạo viện!

Vương Bảo Nhạc dấy lên chút đắc ý, cực kỳ hài lòng đối với câu nói

này của mình. Hắn không tin các lão sư đó không cảm động chút nào!

Đắc ý chưa được bao lâu, chỉ chăm chăm nghĩ việc kiếm điểm qua khảo hạch mà hắn không để ý đến điểm, đó chính là.. đau quá!

Tuy đây chỉ là cảnh tượng trong mơ, nhưng cảm giác đau đớn không khác đời thật chút nào. Những con sói kia vừa gào rú vừa điên cuồng cắn xé, khiến trước mặt mọi người hiện lên cảnh tượng hơn mười đầu sói dữ đang ngấu nghiến trên xác Vương Bảo Nhạc.

- Đau quá!

Toàn thân Vương Bảo Nhạc run rẩy, hô hấp thêm nặng nề. Trong tầm mắt hắn đều là miệng sói, có thể ngửi thấy mùi máu tanh ngập tràn xoang mũi. Lũ sói kia nhe răng cắn xé từng thớ thịt trên người, khiến hắn đau đớn đến độ suýt nữa quên mất nơi đây chỉ là ảo ảnh.

Nhưng trong lòng hắn vẫn kiên định vững vàng, không có nửa điểm hối hận!

Dù đau đớn đến đỉnh điểm, một thân huyết nhục mơ hồ, nhiều nơi lòi cả xương trắng. Dù có ý thức hắn không còn rõ ràng, bên tai văng vẳng tiếng cắn xé xen lẫn rú gào như hồi chuông tử thần. Dẫu cho Vương Bảo Nhạc từ nhỏ đến giờ không ít điểm xấu, nhưng có một phẩm chất thể hiện cực kỳ rõ ràng.

Đó chính là.. Cố chấp!

- Vất vả lắm mình mới kiếm được nhiều điểm như thế, không thể lãng phí được. Mình chỉ muốn một lần đạt được điểm cao nhất!

Trong đầu Vương Bảo Nhạc gào thét, đang cố gắng kiên trì thêm chút nữa thì lúc này từ giữa đám học sinh đang khóc đằng ra, có một bóng người màu đỏ đạp gió phi đến với tốc độ kinh người!

Chàng trai áo đỏ ấy là một thiếu niên tóc ngắn, tầm mười bảy, mười tám tuổi. Khuôn mặt tuấn tú, ẩn ẩn nét lạnh lùng. Hắn mặc y phục đỏ, trên vai đeo một thanh cung lớn, thân thể nhanh nhẹn giữa rừng cây lao ra, vừa tiến đến, vừa căng cung liên tiếp bắn tên.

Trong chớp mắt phóng ra chín mũi tên!

Mũi tên phóng với tốc độ quá nhanh, phát ra âm thanh vun vút như xé gió, bay qua đám người, xuyên thẳng vào bên trong khe núi, trúng

ngay chín đầu sói đang cắn sẽ khắp thân thể Vương Bảo Nhạc. Chúng rú lên một tiếng thê thảm rồi lịm dần!

Không lệch một tên, hắn tiến lên túm chặt xác chín con sói, hung hăng ném thẳng ra ngoài.

Sự việc thay đổi quá nhanh khiến toàn bộ học sinh đều sững sờ, ngay cả Vương Bảo Nhạc cũng ngây người giây lát. Lúc chín mũi tên lao đến gần đã dọa hắn hét to một tiếng.

Không đợi hắn kịp phản ứng, thanh niên áo đỏ đã tức tốc lao đi, hệt như trong cơ thể người đó có một sức mạnh kinh người đang bộc phát. Giờ phút ngày một người một cung, nhảy qua đỉnh đầu Vương Bảo Nhạc, giữa không trung bắn tiếp chín mũi tên nữa!

Ầm ầm mấy tiếng kinh hãi đã thấy thêm chín con sói hung ác rú gào thê thảm. Đàn sói bốn phía như khiếp sợ, theo bản năng lùi về sau. Bắt lấy cơ hội này, thanh niên áo đỏ nhảy xuống, vác người Vương Bảo Nhạc trên vai cấp tốc lui lại.

Cơ thể Vương Bảo Nhạc giật giật một cái, không để ý đau đớn. Trong mắt chỉ thấy khoảng cách giữa mình và lũ sói ngày càng xa, nôn nóng vô cùng.

- Người anh em, mau thả tôi xuống, tôi có thể kiên trì thêm lúc nữa.

Nghe thấy Vương Bảo Nhạc nói vậy, dù cho người thanh niên kia lạnh lùng đến đâu cũng cảm thấy xúc động. Thật sự giờ phút này người Vương Bảo Nhạc máu me be bét, cảm giác sắp chia thành mấy mảnh.

- Cậu đã làm rất tốt rồi. Chuyện còn lại cứ giao cho tôi.

Dứt câu, Vương Bảo Nhạc càng gấp gáp hơn. Hắn có cảm giác đối phương đang cướp mất đất diễn của hắn, vừa định mở miệng, đã thấy người thanh niên kia hít sâu, tay phải giơ lên dứt khoát, lờ mờ có thể nhìn thấy bắp tay kia nháy mắt phồng to, thậm chí phồng to đến giật cả mình. Người đó cầm chắc cây cung trong tay, hung hăng quật thật mạnh vào vách đá, trong giây lát đã quật hơn mười lần liên tiếp.

Sức mạnh quá lớn này khiến cho sâu bên trong núi đã xuất hiện vết nứt, chỉ trong nháy mắt đã đổ sụp một nửa, vô số đá vụn rơi xuống, trực tiếp phá hủy khe núi này!

Vương Bảo Nhạc trợn tròn mắt, chằm chằm nhìn cánh tay vạm vỡ của người kia, nghẹn giọng không nói nên lời.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, dường như chỉ vỏn vẹn vài tích tắc. Lúc này khe núi đang đổ ập xuống, thanh niên áo đỏ thoắt người dìu Vương Bảo Nhạc trở lại cùng với đám học sinh.

Lũ học sinh tận mắt chứng kiến hết thảy đều chấn động không ngừng, riêng Liễu Đạo Bân trợn mắt há miệng, nghẹn ngào nói.

- Cổ võ, cảnh giới thứ hai, Phong Thân!

- Chưa đến Phong Thân, tôi đang ở đỉnh tầng thứ nhất.

Người thanh niên liếc qua Liễu Đạo Bân, giải thích rồi thả Vương Bảo Nhạc xuống.

- Chưa đến Phong Thân mà đã có sức mạnh của Phong Thân, người anh em, đa tạ ân cứu mạng của cậu!

Liễu Đạo Bân chắp tay ôm quyền cúi đầu, các bạn học khác cũng cúi đầu cảm tạ. Thậm chí trong số đó không có ít cô gái trẻ nhìn vị thanh niên ấy bằng ánh mắt sùng bái. Nhất thời mọi người đều vây quanh hắn ta.

Riêng Vương Bảo Nhạc lúc này nằm rạp trên mặt đất, chán nản chứng kiến hết thảy. Hắn biết người đó có ý tốt muốn cứu hắn, nhưng vẫn tiếc cơ hội gỡ điểm ban nãy Hắn hiểu sự đã rồi, không còn cách nào khác.

- Cảnh giới Cổ Võ..

Vương Bảo Nhạc suy nghĩ, từ khi Liên Bang bước vào kỷ Linh Nguyên đến nay, mặc dù nói rằng thời đại tu hành đã đến, nhưng đa số dân chúng trên thế giới cũng chỉ có thể học được một môn công pháp ban đầu, đó chính là Dưỡng Khí Quyết.

Công pháp này có thể khiến họ hấp thụ linh khí, kéo dài tuổi thọ. Ngoài ra có thể dùng thân thể làm vật dẫn, giúp ngưng tụ, sản xuất linh thạch. Chính vì vậy mới được truyền bá rộng rãi.

Còn về con đường tu hành thì ngưỡng cửa ấy khó có thể với đến hay trực tiếp tu luyện mà thành. Trước tiên phải có nền tảng nếu muốn

tu hành. Chính vì thế mà võ cổ mới được khôi phục.

Trải qua quá trình sáp nhập toàn bộ Liên Bang quy về một mối và phát triển sau này, đã tạo ra ba tầng Cổ Võ cảnh giới!

Khí Huyết, Phong Thân, Bổ Mạch!

Chỉ khi đạt tới đỉnh tầng thứ ba Bổ Mạch rồi mới có tư cách để tính đến chuyện tranh giành cơ hội cá chép hóa rồng!

Thế nhưng phương pháp tu luyện Cổ Võ cảnh giới đều nằm trong tay các thế lực lớn ở Liên Bang. Đối với hầu hết người muốn tu luyện, có hai con đường chính, một là thi vào một trong bốn đạo viện lớn của Liên Bang, hai là đầu quân gia nhập cho các thế lực hoặc thế gia cho danh tiếng.

- Tuổi mình và hắn cũng tương đương nhau. Vậy tám, chín phần là con cháu thế gia..

Vương Bảo Nhạc thở dài, cảm giác danh tiếng của mình bị đoạt hết sạch nên giờ khi thân thể đau nhức dữ dội, hắn mặc kệ kêu rên thảm thiết, thu hút không ít sự chú ý của mọi người xung quanh, bọn họ đều vội vàng chạy tới.

Trông thấy vậy tâm tình tốt lên không ít vì nghĩ mình vẫn được coi trọng, chẳng qua chuốc đủ đau đớn mà điểm số vẫn không xi nhê gì mấy, hay thôi chết đi cho rồi. Hắn hít sâu một hơi, run rẩy nói ra.

- Tôi chắc không trụ được nữa. Các bạn, tương lai mọi người sẽ trở thành học sinh của đạo viện, nhất định phải..

Vương Bảo Nhạc đã chuẩn bị tốt, muốn mấy lời tiếp theo nói thật rõ ràng, cảm động.

Ngay chính lúc này, thanh niêu áo đỏ nghiêm nghị bước đến, lấy trong ngực ra một bình đan dược, đưa cho Vương Bảo Nhạc uống.

- Cậu nguyện hy sinh vì mọi người, Trần Tử Hằng tôi nhất định không để cậu chết như thế. Bạn học tốt, cậu cứ nghỉ ngơi thoải mái, mọi chuyện cứ để tôi lo!

Trần Tử Hằng quả quyết nói ra, cộng thêm chiến lực của hắn, tạo thành sức hấp dẫn vô cùng mãnh liệt khiến ai nấy đều phải tin phục.

Trong khi bọn họ cảm kích rối rít thì Vương Bảo Nhạc lại ngây người như phỗng. Ngơ ngác há hốc miệng nhìn Trần Tử Hằng, đây là lần thứ hai hắn có cảm giác thằng nhóc này đang cướp đất diễn của mình.

Muốn dò la tìm hiểu rõ ràng một phen, nhưng thuốc đã ngấm, Vương Bảo Nhạc lúc này cảm thấy trước mắt tối sầm lại, suy yếu không nói nên lời. Hắn giờ chỉ có thể ấm ức nằm yên một gốc, ngước mắt nhìn trời xanh rồi phun ra một ý nghĩ.

- Chắc chắn hắn gian lận giống mình!

------oOo------

Chương 4: Đạo viện Phiêu Miểu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhóm: TTTV

Dịch: P

Nguồn: TruyenYY

Trong lúc Vương Bảo Nhạc ấm ức ngất đi, ở thế giới bên ngoài, trên bầu trời có một kinh khí cầu màu đỏ đang phi với tốc độ rất nhanh, trong thời gian ngắn đã đi vào địa phận của thành Phiểu Miêu.

Giờ phút này trong phòng chính của phi thuyền vô cùng ồn ào ầm ĩ.

- Vương Bảo Nhạc kia, hệ Đan Đạo ta muốn!

- Ông đừng hòng cướp người của hệ Chiến Võ, cậu ấy là của ta!

Dường như tất cả các lão sư vì chuyện Vương Bảo Nhạc gia nhập học hệ nào mà ai nấy đỏ mặt tía tai, lúc thì vỗ bàn, khi thì cãi lộn, ầm ĩ không thôi.

Đây đều do một màn xả thân vì nghĩa của Vương Bảo Nhạc khiến bọn họ chấn động quá mức. Nhìn một thân nhuốm đầy máu tươi như vậy đã khiến họ không thể không cảm động, thêm cả câu hắn tuyên

bố về sau như một trận thiên lôi giáng thẳng vào lòng bọn họ, nhất là câu cuối cùng càng khiến tâm tình cuộn trào sóng dữ!

- Sinh ra là người của đạo viện, chết là ma của đạo viện!

Chỉ riêng câu này thôi đã toát lên sự trung thành và hào hùng rồi. Đây chính là mầm non mà từng học hệ nói riêng, lẫn đạo viện nói chung đều khao khát muốn có. Chính vì thế, bọn họ sao có thể cam tâm nhường cho kẻ khác cơ chứ?

Trong màn cãi vã tranh giành quyết liệt, có một lão sư thân thể gầy gò, dưới cằm nuôi chỏm râu ngắn, đỏ mắt tức giận vì không có cách nào để giành được cậu học trò kia, liền lôi trong ngực ra một thẻ ngọc báo danh, vận linh lực tràn khắp thẻ ngọc, lập tức hét lên thật to.

- Hệ Pháp Binh ta dùng quyền hạn năm năm một lần, chiêu mộ học sinh Vương Bảo Nhạc về học viện Pháp Binh, các ông ai dám giành với ta?

Ông vừa dứt lời, thẻ ngọc trong tay bỗng tỏa sáng rực rỡ, trong chốc lát trên mặt ngọc dần dần hiện ra tên của Vương Bảo Ngọc cùng ba chữ "Hệ Pháp Binh".

Cảnh tượng trước mắt khiến đám người nhốn nháo phía dưới giật mình. Họ đều biết quyền hạn này quý giá vô cùng. Các học sinh bình thường theo học ở đạo viện, đều thông qua các lão sư tuyển chọn trong số những người đăng ký gia nhập vào hệ của họ, chỉ một số ít học sinh là họ phải chủ động mời gọi về.

Nhưng bất luận có thế nào, những lựa chọn đều đến từ hai phía, duy chỉ có.. Mỗi một học hệ trong năm năm có thể dùng quyền hạn đặc biệt của mình một lần. Tác dụng của nó chính là trực tiếp biến học sinh định nhắm tới trở thành thành viên trong học hệ của mình, ngoài ra còn kèm theo các chế độ đãi ngộ và tài nguyên tu luyện vô cùng xa xỉ, đồng thời còn có một ít đặc quyền khác nữa, vượt xa chúng bạn cùng trang lứa, dường như kéo dài đời đời kiếp kiếp vậy.

Cũng chính vì vậy nên quyền hạn này chỉ được sử dụng trong các trường hợp đặc biệt, hoặc cho các học sinh ưu tú vô cùng, không gì có thể quý giá bằng.

Mặc dù Vương Bảo Nhạc có ưu tú đấy, nhưng nếu bảo các lão sư ở đây sử dụng quyền hạn đó, họ không tránh khỏi do dự. Giờ phút này

chỉ biết cười khổ lắc đầu.

Nhìn thấy nét mặt của các lão sư khác, ông râu dê cảm thấy quyết định này quá đúng đắn rồi. Lão thầm nghĩ đến tính cách của Vương Bảo Nhạc mà được bồi dưỡng thật tốt, chỉ cần hắn trung thành với hệ Pháp Binh, nhất định có thể đạt đến trình độ rất cao.

- Dù tư chất có tốt đến đâu, vẫn có khả năng phản bội. Chỉ có đệ tử với tấm lòng trung thành, ngàn vàng không lay chuyển được, vào thời khắc quyết định mới có thể đứng ra gánh vác, như vậy mới không uổng công bồi dưỡng!

Nghĩ đến đây, ông râu dê cảm thấy rất đắc ý, lại nhìn về phía lão y sư từ đầu đến cuối đều chau mày không nói, chỉ chằm chằm đọc hồ sơ của Vương Bảo Nhạc như lăn tăn điều gì đó.

- Chưởng viện, hệ Pháp Binh chúng tôi dùng quyền hạn lựa chọn Vương Bảo Nhạc, ngài đừng thiên vị đấy!

- Yên tâm đi, hắn là người của hệ ông, chỉ cần sau này ông không hối hận là được.

Lão y sư cúi đầu tiếp tục xem hồ sơ trước mặt, thản nhiên đồng ý. Đối với đạo viện Phiếu Miêu mà nói, một một thế hệ học sinh thi vào, bọn họ đều nắm trong tay thông tin chi tiết của đối phương từ nhỏ đến lớn. Lúc này ông liếc qua một dòng trong hồ sơ, trong ánh mắt lộ dần vẻ nhạy bén.

- Chưởng viện, ý ông là..

Ông râu dê nghe xong sững sờ, các lão sư khác cũng ngây người không hiểu.

- Đã từng giảm cân trong vòng một tháng, không ăn không uống, tập thể dục liên tục nhưng cân nặng không những không giảm, trái lại còn tăng. Nếu là người bình thường thì không có chuyện đó, vậy mà lại xuất hiện trên người hắn.

Lão y sư cười nhạt, lật giở thông số kiểm tra sức khỏe của từng học sinh bên trong mộng cảnh mê trận, ánh mắt lão rơi vào số liệu cân nặng thay đổi của Vương Bảo Nhạc từ khi tiến vào khảo hạch đến giờ.

- Nếu lão phu đoán không sai, thì Vương Bảo Nhạc sớm đã biết đây là

thế giới ảo, biết được tất cả là để khảo hạch, hắn đã gian lận!

Lão y sư ngẩng đầu, phán chắc nịch một câu.

- Không thể nào..

Ông râu dê mắt chữ o mồm chữ a, lấy tay che ngực, bỗng thấy cảnh vật trước mặt tối tăm mù mịt.

- Có phải gian lận hay không, kiểm tra một chút sẽ biết..

Lão y sư nhìn Vương Bảo Nhạc qua màn hình theo dõi, tay phải đặt lên điều khiển mê trận, gạt lên.

Lập tức đám học sinh vừa mới sống sót sau tai nạn ở thế giới trong mê trận, chưa kịp đợi vui sướng qua đi đã nghe thấy tiếng gào thét kinh hãi đất trời truyền từ khu rừng phía trước đến, tựa như lốc xoáy, quét sạch tất cả.

Từng gốc đại thụ bị sóng âm phá hủy, nổ tung hàng loạt, cả khu rừng rung chuyển. Lúc này một con gấu khổng lồ thân thể dài khoảng mười trượng ngóc đầu từ dưới đất lên, ngửa mặt lên trời rống to.

Mặc dù thân xác nó mục rữa hơn phân nửa nhưng trong đáy mắt chứa quỷ hỏa, tưởng chừng như bất tử. Sau khi nó xuất hiện tản ra uy áp khiến cho ai nấy đều khiếp sợ sức mạnh của nó, như thể nó là chúa tể rừng xanh, khiến cho vô số chim muông trong rừng đều run rẩy sợ hãi.

- Chuyện này… không có khả năng. Trời đất.. là Cổ Man Quỷ Hùng!

- Có thể trực tiếp xé xác cường giả cổ võ tầng thứ hai. Sức mạnh sánh ngang với cường giả đạt cổ võ cảnh giới đỉnh.. chính là Cổ Man Quỷ Hùng!

Liễu Đạo Thân hai chân mềm nhũn, cả bé “thỏ non”, Đỗ Mẫn hay bất cứ ai cũng lâm vào sợ hãi đến cực độ. Kể cả thanh niên áo đỏ sắc mặt cũng đột biến trong nháy mặt.

Khiến mọi người càng khiếp sợ hơn chính là sau màn gầm thét kia, Quỷ Hùng lao thẳng về phía đám người, từng bước nó đi đều làm đất trời rung chuyển, khí thế ngập trời.

- Chạy mau!

Trong đám học sinh không biết ai hô lên một tiếng, theo bản năng tất cả mọi người đều tản ra chạy trốn, ngay cả thanh niên áo đỏ lúc này mặt mày tái mét, lùi lại về sau, không định ra tay.

Chỉ có Vương Bảo Nhạc bấy giờ bị đánh thức trong cơn ngủ mê, nhìn thấy Quỷ Hùng tàn bạo phía xa, hai mắt bỗng sáng lên, rõ ràng cơ thể suy yếu đến cực điểm nhưng lồng ngực phập phồng thở gấp.

- Thế mà còn có điểm phụ sao?

Trong sự kích động, Vương Bảo Nhạc vừa vật lộn thân mình bò trên mặt đất tiến về phía Quỷ Hùng, vừa gào to.

- Mọi người mau chạy đi, đừng lo cho tôi, tôi sẽ giúp các cậu kéo dài thời gian!

Vương Bảo Nhạc nói xong, cố gắng nhặt hòn đá bên cạnh lên, ném về phía con quái vật kia.

- Lão Hùng, đến đây mà ăn tao, chỉ cần Vương Bảo Nhạc tao còn một hơi thở, cũng quyết không để cho mày làm hại bạn tao.

Vương Bảo Nhạc rống to làm đám học sinh đang chạy cảm động nghẹn ngào thêm lần nữa, không ít cô gái òa khóc nức nở.

Nhìn quái vật hùng hục lao về phía Vương Bảo Nhạc, như thế muốn xé xác thân thể của hắn ra, trong phòng chính, lão y sư cười nhạt một tiếng.

- Đã thấy chưa? Trong mắt thằng nhóc này toàn sự phấn kích thôi. Các ông từng gặp người nào trước khi chết có nét mặt này chưa? Sợ mình không chết được sao?

Rõ ràng trên màn hình, Vương Bảo Nhạc lộ rõ vẻ vui sướng làm cho nét mặt các lão sư đều rất kỳ lạ. Nếu như bình thường mà chứng kiến cảnh này sẽ thấy Vương Bảo Nhạc vô cùng anh dũng, nhưng nếu xem với sự nghi ngờ trong lòng, dù sơ hở nhỏ đến đâu cũng phát hiện ra.

- Thằng nhóc này thật vô liêm sỉ!

- Gian lận thì thôi, lại còn diễn sâu như thế!

Đa phần mọi người đều không thể xem tiếp nữa, chỉ có ông râu dê lúc này nghiến răng nghiến lợi, hối hận vô cùng nhưng không biết làm thế nào, lòng đang rỉ máu, chỉ kém nước nhảy dựng lên đấm ngực dậm chân.

- Trời ơi quyền hạn của ta!!!

Cuối cùng lão y sư cũng vung tay lần nữa, tất cả hình ảnh trước mắt đều vỡ vụn, dần dần tan biết.

- Được rồi, đáp xuống đạo viện đi, khảo hạch kết thúc.

Thời điểm mộng cảnh trong mê trận sụp đổ, hình ảnh cuối cùng Vương Bảo Nhạc thấy được là Quỷ Hùng sừng sững che khuất bầu trời, sau đó cảnh vật chìm vào bóng tối, đen đục một màu.

Khi hắn khôi phục ý thức một lần nữa, chỉ cảm thấy toàn thân rung mạnh một cái, dường như có một sức mạnh to lớn thúc đẩy, lập tức mở mắt bật dậy thấy mình đang nằm trong phòng tu linh của phi thuyền, bên tai ồn ào tiếng mọi người xôn xao.

- Chuyện này.. Không phải chúng ta đang ở trong rừng Trì Vân sao? Sao có thể như thế?

- Chắc chắn tôi nằm mơ rồi,.. mọi người cũng đều nằm mơ rồi~

Vương Bảo Nhạc trừng mắt, nhanh chóng giả dạng thất thần mơ màng, mở miệng kêu to.

- Mọi người chạy mau, đừng lo cho tôi, Lão Hùng, tao liều mạng với mày!

Tiếng hét của hắn quá to, thêm nữa hành động của hắn bên trong mê trận rất đáng mặt anh hùng nên không khó để thu hút sự chú ý của mọi người. Lúc này lại còn kêu lại khiến cho rất hiều ánh mắt rơi xuống nơi Vương Bảo Nhạc nằm, nhất là những bạn học bên cạnh hắn càng kích động hơn.

- Là Vương Bảo Nhạc!

- Anh em tốt!

- Vương Bảo Nhạc, từ nay về sau anh chính là đại ca của tôi!

Ngoài ra còn có Đỗ Mẫn lẫn bé "thỏ non" sống sót sau thảm họa khiến các cô đều nhìn Vương Bảo Nhạc bằng ánh mắt khác. Nhất là bé "thỏ non" bấy giờ đã giàn giụa nước mắt, nếu không phải lúc đầu mặc y phục, khoảng cách ngồi cách xa nhau, chắc cô đã bổ nhào qua chỗ Vương Bảo Nhạc.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Vương Bảo Nhạc cực kỳ đắc ý, chính lúc hắn đang cân nhắc xem làm thế nào để thu phục hết sự sùng bái của mọi người thì có một giọng nói uy nghiêm vang vọng trong phòng tu linh.

- Các bạn học sinh, phía trước các trò chính là đạo viện Phiểu Miêu. Tất cả những chuyện vừa xảy ra chỉ là kỳ khảo hạch học sinh với của đạo viện Phiểu Miêu ta, thành tích của các trò sẽ được thống kê thành điểm số. Cuối cùng, hoan nghênh các trò gia nhập đạo viện Phiểu Miêu!

Có lẽ chính giọng nói uy nghiêm khiến mọi người yên tâm, cũng có thể là do nghe nói sắp đến đạo viện nên các học sinh trong phòng dần dần bình tĩnh trở lại, đồng loạt quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mặc dù Vương Bảo Nhạc có chút tiếc nuối nhưng tâm trạng háo hức chờ mong lộ rõ trên gương mặt hắn, lúc nhìn ra ngoài cửa số hắn thấy một vùng đất rộng lớn phía dưới, có một biển hồ nước rất lớn, tựa hồ như một chiếc gương khổng lồ nằm trên mặt đất, phản chiếu sắc trời xanh trong, vô cùng tuyệt đẹp.

Trên mặt biển hồ mọc lên ba hòn đảo, xếp thẳng hàng thành hình chữ nhất. Có thể nhìn thấy xung quanh hòn đảo ở giữa không ít thuyền bè qua lại, thậm chí tới gần, còn có thể nhìn thấy người dân đông đúc, bên cạnh vô số tòa nhà được xây dựng theo lối kiến trúc cổ kính.

Nhất là hòn đảo phía xa nhất, dân chúng không đến vạn người, tựa như một thành phố nhỏ.

- Phiểu Miêu đạo viện ta, từng mang danh một học viện, được bắt đầu xây dựng vào năm 2348 công nguyên, trải qua thời kỳ Liên Bang, tham gia cuộc chiến mãnh thú, giờ tiến vào kỷ Linh Nguyên, đổi học viện thành đạo viện. Tính đến nay đã có lịch sử 700 năm tồn tại, bồi dưỡng và đào tạo ra biết bao anh hùng, thiên kiêu. Có rất nhiều cống hiến cho nền văn minh, tổng thống Liên Bang nhiệm kỳ trước chính là cựu học sinh đã tốt nghiệp tại đạo viện Phiểu Miêu.

- Các trò có thể thấy biển hồ trước mặt gọi là hồ Thanh Mộc. Đặt theo câu thanh mộc niên hoa, du du mục chi. Nó có nghĩa là sống vui vẻ, đúng tuổi thiếu niên!

- Về ba hòn đảo kia, theo thứ tự là đảo Thiên Hành – trung tâm đạo viện, tiếp theo là đảo Thượng Viện nơi tu hành của các đạo đồ và đảo Hạ Viện, nơi ở của học sinh các trò. Tôn chỉ của đạo viện Phiểu Miêu ta được lưu truyền qua các đời chính là, trên – vì trời xanh thay đổi nhật nguyệt, dưới – vì lê dân bách tính an hưởng thái bình.

Giọng nói uy nghiêm vang vọng khắp phòng tu linh, trong giọng nói ấy ẩn chứa sự tự hào ngập tràn trong lòng mỗi người, khiến cho Vương Bảo Nhạc bị rung động bởi khí thế và nguồn gốc của đạo viện Phiểu Miêu.

Trong mắt mọi người hòn đảo Hạ Viện bỗng trở nên đồ sộ hơn rất nhiều, từ trên nhìn xuống có thể thấy được đây là hòn đảo lớn nhất, có đến hơn mười đỉnh núi sừng sững nguy nga mọc lên, tựa như mười thanh kiếm sắc bén muốn phóng lên tận trời cao.

Trên mỗi ngọn núi đều xây dựng vô số công trình kiến trúc, có khắc chữ rất lớn, dù từ trên nhìn xuống vẫn có thể thấy rõ ràng.

Hệ Pháp Binh, Hệ Đan Đạo, Hệ Chiến Võ, Hệ Trận Văn…

Chưa kịp ngắm hết toàn bộ khung cảnh đã nghe thấy ầm một tiếng, thân thể ai nấy đều rung lắc một trận. Cuối cùng sau khi phi thuyền vượt qua vạn dặm xa xôi, từ thành Phượng Hoàng đã đáp thẳng xuống đảo Hạ Viện của đạo viện Phiểu Miêu.

Đạo viện Phiểu Miêu, đến nơi rồi!

------oOo------

Chương 5: Học sinh đặc chiêu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Cốm

Nguồn: TruyenYY

Đạo viện Phiêu Miểu vô cùng to lớn, nhất là đảo Hạ Viện, là một nơi cực kỳ có khí thế, nó có thể tiếp nhận tới mười vạn học sinh nội trú ở lại. Lúc này ở phía đông nam của đảo Hạ Viện, tại vị trí Không Cảng có mấy chục khinh khí cầu hình thuyền cực lớn đang đỗ.

Ở đây đang có số lượng học sinh nhiều không đếm xuể, họ mang theo tò mò và phấn khởi, xách túi hành lý từ trên phi thuyền đi xuống, tuy rằng âm thanh ồn ào, nhưng phần nhiều lại là tiếng cười nhuốm màu vui vẻ.

Những người này, đều đến từ những vùng miền khác nhau của Liên Bang, lần này thi vào làm học sinh của Đạo viện Phiêu Miểu.

Trên boong thuyền của một trong các khinh khí cầu hình thuyền, nhóm người Vương Bảo Nhạc đến từ thành Phượng Hoàng đều đang lấy hành lý, cả bọn đều rất hưng phấn, khi ngước xem trời xanh mây trắng, nhìn về học hệ trên các đỉnh núi chỉ cảm thấy thần thanh khí sảng, tâm trạng tràn đầy chờ mong không thốt lên lời.

Chỉ là so với việc tinh thần bọn họ mạnh mẽ phấn chấn, lúc này lão y sư bước ra từ Chủ Các Nội cùng với mấy vị lão sư kia, nét mặt mỗi một người đều có chút kỳ lạ, bọn họ hôm nay đối với đoàn học sinh đến từ thành Phượng Hoàng này đã rất quen thuộc.

Đặc biệt quen thuộc chính là Vương Bảo Nhạc, bởi vậy không cầm lòng được nhìn hắn nhiều thêm vài lần.

Một màn này lập tức bị Vương Bảo Nhạc, một người đã quen nhìn mặt đoán ý chú ý tới, chớ thấy hắn đang đưa mình lẫn trong đám người, nhưng thật ra hắn vẫn luôn quan tâm tới thành tích kiểm tra của mình, mỗi giây phút đều để ý tới chỗ lão sư đang đứng, bởi thế mới nhìn ra được chỗ bất thường.

- Bọn họ sao cứ toàn nhìn mình.... lẽ nào là vì thành tích kiểm tra mình quá mức nghịch thiên? Haha, nhất định là vậy.

Vương Bảo Nhạc nhất thời bị kích động, chỉ là trong lúc kích động này cũng có một chút nghi ngờ. Bởi vì là trong nhóm lão sư kia, có một ông râu dê, lúc ánh mắt rơi trên người hắn, dường như mang theo chút căm uất.

- Tình huống gì đây....

Trong bụng Vương Bảo Nhạc hoài nghi, cảm thấy bộ dạng ông râu dê kia dường như có chút vấn đề, chưa đợi hắn cẩn thận suy xét, tất cả lão sư ở bên trong, bao gồm cả ông râu dê đã bước thẳng đến chỗ bọn họ.

- Trần Tử Hằng, ngươi tới đây, ta dẫn ngươi đi đăng ký

Theo tới gần, trong nhóm lão sư có người đi nhanh lên vài bước, mở lời với người thiếu niên áo đỏ.

Trần Tử Hằng như có điều suy nghĩ, sau khi gật đầu đi tới, liền bị lão sư kia trực tiếp dẫn đi. Có thể thấy được hai người vừa đi vừa nói chuyện, trông có vẻ vị lão sư kia dường như đang cố hết sức giới thiệu cái gì đó.

Vương Bảo Nhạc chứng kiến việc này, ánh mắt chợt sáng ngời, hô hấp tức khắc có chút dồn đập, hắn có chút suy đoán, thầm nghĩ trừ khi thành tích trong đợt kiểm tra tại thời khắc này bắt đầu phát huy tác dụng.

Vì vậy tim hắn đập rộn lên, mang theo chờ mong, ưỡn thẳng ngực, hắn chỉ sợ những vị lão sư kia không nhìn thấy mình.

- Hứa Lưu Sơn, ngươi đi cùng ta.

- Liễu Đạo Bân, ngươi tới đây.

Rất nhanh, những vị lão sư đồng loạt mở miệng, gọi lên từng cái tên, đem tất cả bọn họ gọi ra rồi dẫn đi.

Một màn này, nhất thời khiến nhịp tim của mỗi người đều đập rộn lên, bọn họ cũng đã nhìn ra, những người được điểm danh, hiển nhiên đã đạt thành tích tốt trong bài kiểm tra và được những lão sư này đánh giá cao, bởi vậy mới dẫn đi trước, vì học hệ của bọn họ, ném ra một nhành ô liu.

Đáy lòng Vương Bảo Nhạc đắc ý, mặc dù chưa nghe thấy lão sư kêu tên mình, nhưng hắn rất tự tin với thành tích của bản thân, cảm thấy càng về sau, hắn càng là người xuất sắc, thậm trí còn chờ mong rất mãnh liệt đối với người lão sư nào đó đánh giá cao hắn.

- Nếu như tất cả lão sư đều nhìn trúng mình, mình nên làm sao, ai ôi,

đau đầu quá, không biết nên chọn thế nào nữa.

Trong lòng Vương Bảo Nhạc sung sướng, ngẩng đầu ưỡn ngực. Chỉ là hắn đợi rất lâu, thấy cả Đỗ Mẫn cũng đã bị gọi đi, mấy trăm người học sinh bên cạnh, lúc này chỉ sót lại ước chừng tám phần, hắn có chút bối rối.

- Không thể nào!

Vương Bảo Nhạc xoa xoa mồ hôi trên trán, khó mà bình tĩnh.

Nhất là nhìn thấy những vị lão sư kia không ngừng dẫn người rời đi, lúc này ở lại đã chẳng còn mấy vị. Đến lúc tất cả lão sư đều đi gần hết, ngay cả lão y sư, sau khi liếc mắt nhìn hắn thì cũng rời đi. Bấy giờ chỉ còn lại ông râu dê mang vẻ mặt như người khác thiếu tiền mình, Vương Bảo Nhạc cảm thấy trước mặt mình tối đen.

Đúng lúc này, ông râu dê với vẻ mặt khó ở ấy, lồng ngực phập phồng lên xuống vài cái, dường như rất không tình nguyện, lại thêm cực kỳ bất đắc dĩ. Đã là con đường hay ho mà mình tự chọn, dù khó khăn hơn nữa, cũng phải tiếp tục bước tiếp, một câu châm ngôn.

- Vương Bảo Nhạc, còn không đến đây!

Câu nói này, dường từ chạy từ kẽ răng mà ra, sau khi nói xong, ông râu dê xoay người đi xuống khỏi phi thuyền.

Vương Bảo Nhạc lập tức bị kích động, chỉ cảm thấy thanh âm này như tiếng trời. Hắn không có thời gian đi cân nhắc vẻ mặt của đối phương, nhanh chóng chạy theo như bay, rất là ân ần đi sau lão râu dê. Bộ dạng dường như nếu đối phương có hành lý, hắn sẽ không chút do dự đi tới xách giúp.

Sau khi bọn họ rời đi, những đệ còn xót lại đều được người ta dẫn đi xuống, những người học sinh không có biểu biện đặc biệt này, sẽ trong mấy ngày tiếp theo, từng người tự chọn học hệ cho mình.

Lúc này bên ngoài Không Cảng của đảo Hạ Viện, lão râu dê chắp tay sau lưng, sắc mặt đen sì, đi thẳng tắp về phía trước. Phía trước mặt hắn lúc này đang có vài phi thuyền nhỏ đang đậu, có mấy tên học sinh trẻ tuổi khóa trước mặc viện phục màu xanh, đang rất hưng phấn đứng chờ ở đây. Thường thường nhìn thấy nữ sinh nào dáng dấp không tệ xuất hiện, bọn họ liền lập tức chạy tới nhiệt tình hỏi han ân cần, đến lúc thấy lão râu dê đi đến, thì cả đám vội vàng khép

na khép nép.

- Thầy ơi đi chậm một chút, hệ của chúng ta là gì vậy ạ?

Sau lưng ông râu dê truyền đến âm thanh thở hổn hển của Vương Bảo Nhạc. Thật ra bản thân ông râu dê này chính là một cao thủ, đi rất nhanh, người như Vương Bảo Nhạc chưa từng luyện qua võ cổ rất khó để bước theo.

Ông râu dê trong lòng đang phiền muộn, từ trong ngực lấy ra một miếng ngọc bội màu tím, ném thẳng đến cho Vương Bảo Nhạc đang chạy sau, hừ một tiếng.

- Tự đi tới Hệ Pháp Binh đăng ký. Ta còn có việc, phải đi trước.

Nói rồi, ông ta bước vào một phi thuyền nhỏ, nhanh chóng bay đi.

Vương Bảo Nhạc tiếp được ngọc bội mà vẫn cứ phiền muộn, hắn thấy được thái độ của đối phương không tốt.

- Lẽ nào mình biểu biện quá giỏi, bị lộ ra gì rồi... Ai, Hệ Pháp Binh là cái hệ gì?

Vương Bảo Nhạc vỗ trán, cầm miếng ngọc bội đứng ở đó, trong lòng buồn rầu, không tự chủ lấy túi đồ ăn vặt từ trong hành lý ra, ăn đã.

Hắn cảm thấy ông râu dê này thật không đáng tin cậy, lúc này rơi vào đường cùng, chỉ có thể tự mình đi hỏi thăm. Trong ngày có nhiều học sinh mới đến này, số người trong đảo Hạ Viện của Đạo viện Phiêu Miểu quá đông, đặc biệt Không Cảng, phải nói là cả biển người, thời tiết vốn đã nắng nóng, giờ càng oi bức thêm.

Tuy có gió thổi tới, những lại mang theo hơi nóng, Vương Bảo Nhạc đứng ở đó lau mồ hôi, thấy phía xa có người bày sạp bán nước đá, gọi là Băng Linh Thủy, giá cả mặc dù đắt đỏ, nhưng Vương Bảo Nhạc là loại người không bao giờ để mình chịu khổ, dù có đắt hơn nữa cũng phải chạy tới mua vài bình, đặt vào trong túi hành lý.

Vừa uống Băng Linh Thủy lành lạnh, Vương Bảo Nhạc vừa nhìn ngó bốn phía xung quanh, ngắm Không Cảng khắp nơi náo nhiệt. Thậm chí còn thấy có người đang phát sóng trực tiếp hình ảnh học sinh mới nhập học, lờ mờ nghe thấy tiếng nói nói phải có quà tặng.

Đang nghe ngóng dò hỏi, Vương Bảo Nhạc không tiêu phí quá nhiều

thời gian đã tìm hiểu được một chút về Hệ Pháp Binh, trong lòng hắn tức khắc nóng như lửa, ngồi trên phi thuyền nhỏ của Pháp Binh Phong tiến về phía trước.

Đợi đến khi tới được Pháp Binh Phong, số người nơi này cũng đông đúc như vậy, đám người đó có thể là tới tham quan để chuẩn bị lựa chọn, hoặc có người đã sớm quyết định trước tới đây trình đơn xin nhập hệ.

Cũng có không ít học trưởng và học tỷ làm tình nguyện trong Pháp Binh Hệ, đang ở chỗ này chịu trách nhiệm tiếp đãi, làm một người dẫn đường thân thiết cho những học sinh mới đến này. Đưa mắt nhìn khắp nơi nhốn nháo đầu người, ồn ảo vô cùng.

- Hệ Pháp Binh, nhìn như là luyện khí, nhưng thật ra lại khác biệt, có thể luyện ra bảo vật của thiên địa.

Cùng với đoàn người đi về phía trước, Vương Bảo Nhạc nghe được một vị sư tỷ mặt ngựa phía trước đang hăng hái giới thiệu, vô cùng nghiêm túc, rất phù hợp với lời giới thiệu lúc trước hắn nghe thấy về Hệ Pháp Binh, khiến hắn cảm thấy nghe vào tai rất oách.

- Hệ Pháp Binh của đạo viện Phiêu Miểu là số một tại Liên Bang. Bất kể là pháp khí, chiến khí hay dân khí đều tinh thông. Mỗi một người tốt nghiệp từ hệ chúng ta đi ra ngoài đều trở thành kẻ có thể chạm vào bỏng tay!

Sư tỷ mặt ngựa đi đằng trước, vừa giới thiệu vừa dẫn đường, giọng nói cực kỳ nhiệt huyết giống như thể mình vô cùng tự hào vì được theo học hệ này.

- Vừa rồi ở trên không, chắc các đệ cũng biết được núi Pháp Binh ta chia thành ba khu vực chính. Nơi đó chính là ba đại học đường, theo thứ tự là học đường Linh Hạch, học đường Hồi Văn và học đường Linh Phôi.

- Mỗi người các đệ đều có sở trường riêng, mà sinh hoạt ở đạo viện tương đối tự do. Mỗi một học hệ đều sắp xếp những học đường cố định, bất cả học sinh mới hay học sinh cũ đều có thể đến đó học tập, thời gian còn lại tự mình tu luyện. Mặc dù hàng năm đều tổ chức khảo hạch nhưng không nghiêm khắc quá đâu, chỉ có đại khảo ở Thượng Viện mới là quan trọng! Nếu trong vòng năm năm tới, từ đầu đến cuối các đệ không thể thi vào Thượng Viện thì chỉ có thể rời khỏi đây thôi.

Nghe sư tỷ nói đến khảo hạch, Vương Bảo Nhạc càng thêm chú tâm, cả đám người xung quanh cũng như vậy.

- Dù vậy cũng đừng lo lắng thái quá làm gì, bây giờ thi vào Thượng Viện còn quá xa vời với các đệ. Được rồi, học sinh mới muốn vào hệ học đều phải qua nơi này.

Đảo mắt thấy đám học trò ai nấy đều chăm chú không rời mắt, sư tỷ dẫn đường mỉm cười, dừng chân bên cạnh gương đá cao khoảng mười trượng ngay giữa sườn núi.

Từng đường nét trên gương đá đều rất cổ xưa, dựng đứng ở nơi đó mà lan tỏa nét tang thương không nói nên lời. Phía trên khắc từng đạo phù văn trôi chảy, nhìn sao cũng không thấy tầm thường.

- Lấy thẻ ngọc của các đệ đóng dấu vào đây là có thể xuống núi rồi. Muộn nhất là ba ngày sau ở Hạ Viện sẽ thông báo danh sách trúng tuyển các đại học hệ.

Sư tỷ mặt ngựa vừa nói vừa lau mồ hôi, miệng đắng lưỡi khô, đứng một bên ngắm nghía lũ học sinh này, làm lòng cô thổn thức như thấy bóng dáng mình năm đó qua bọn chúng.

- Cũng không biết bao nhiêu người trong số này có thể trúng tuyển. Dù sao cũng không nhiều lắm. Mỗi giới tối đa chỉ lấy bốn ngàn người mà thôi.

Lúc sư tỷ mặt ngựa đang thao thao cảm thán, thì Vương Bảo Nhạc lập tức chú ý đến hành động lau mồ hôi liên tục của tỷ ta, tranh thủ lẻn tới gần, lấy trong bọc hành lý ra một bình nước Băng Linh mát lạnh, dúi vào tay cô.

- Sư tỷ vất vả rồi, đệ đại diện cho các bạn học sinh mới ở đây cảm ơn sư tỷ đã giảng giải tận tình như vậy. Sư tỷ uống ngụm nước đi!

Bộ dạng Vương Bảo Nhạc vừa thật thà hiền hậu, giọng điệu lại chân thành cảm ơn, khiến sư tỷ mặt ngựa không khỏi chú ý đến hắn thêm vài phần, dần dà có thiện cảm hơn. Thật sự cô đã nghênh tiếp rất nhiều thế hệ học sinh mới, nhưng những người quan tâm đến cô thì không có mấy người.

Những bạn học khác đều đồng loạt liếc sang, dù sao lời Vương Bảo Nhạc nói cũng không hẳn chỉ vì lợi ích của hắn, mà là đại diện cho

tất cả bọn họ nên đối ai nấy đều có ấn tượng không tệ đối với Vương Bảo Nhạc.

Chỉ với một bình nước Băng Linh đã chiếm được nhiều thiện cảm như vậy khiến Vương Bảo Nhạc rất đắc ý, cảm thấy tiềm năng làm quan của mình lại cao lên một chút.

Một lát sau, từng nhóm học sinh mang theo mong chờ nhốn nháo lại gần gương đá, tay cầm thẻ ngọc màu trắng ấn bên trân gương đá, ngay tức khắc thẻ ngọc tỏa ra vòng sáng lấp lánh, vậy là đã đóng dấu xong.

Mỗi người bọn họ đều sở hữu một thẻ ngọc, lúc đến đảo Hạ Viện được các lão sư đưa cho. Chỉ là khi Vương Bảo Nhạc nhìn thẻ ngọc trong tay, tròn mắt ngạc nhiên.

- Đây là thứ gì.. tại sao tôi lại không có..

Qua quá trình tìm hiểu, biết rõ lai lịch, Vương Bảo Nhạc cảm thấy lão râu dê kia không phải người đáng tin.

Cho đến khi tất cả mọi người ấn thẻ ngọc xong, chỉ còn lại mỗi Vương Bảo Nhạc là chưa. Sư tỷ dẫn đường nhìn sang hắn, ân cần hỏi han.

- Sư đệ có gì muốn hỏi sao?

- Thẻ của đệ không giống người khác..

Vương Bảo Nhạc do dự giây lát, sờ thẻ ngọc ánh tím trước ngực, sau đó cẩn thận đặt trên gương đá.

Trong giây phút thẻ ngọc chạm vào gương đá, bỗng nhiên toàn bộ thẻ ngọc sáng rực hào quang màu tím mãnh liệt, ngay cả gương đá cũng lan tỏa vòng sáng lấp lánh, thậm chí còn có tiếng ầm ầm vang lên kinh thiên động địa, chấn động ngọn núi Pháp Binh.

Khí cuộn thành sóng lan rộng ra tứ phía, khiến lũ học sinh vây xung quanh chấn động không thôi, sợ hãi lùi lại về sau.

- Chuyện này là sao?

- Cái gì đang xảy ra vậy?

Ngay cả Vương Bảo Nhạc cũng giật mình kinh ngạc.

Chuyện lạ vẫn còn tiếp diễn, thậm chí còn khủng bố hơn trước. Trong vòm sáng tỏa rực khắp chốn, đỉnh núi Pháp Binh đột nhiên nghe tiếng tiếng chuông trang nghiêm chậm rãi vang lên, như thể muốn thông báo đến toàn bộ hệ Pháp Binh!

Keng.. keng.. keng..

Chỉ trong chốc lát, toàn bộ trên dưới núi Pháp Binh, bất luận là học sinh ở trên núi hay chốn học đường, hay là những người đang tu luyện trên các tòa viện ngự trên đỉnh núi.. cũng không khỏi ngẩng đầu lên nghe ngóng.

Sư tỷ mặt ngựa đứng bên gương đá giờ đây đầu óc ong ong, bỗng nhiên trợn tròn mắt không dám tim, la lên thất thanh.

- Học sinh đặc chiêu!!!

- Tỷ nói gì cơ?

Vương Bảo Nhạc càng lúc càng thấy mình như mộng du vậy.

Cùng lúc tiếng chuông đang ngân vang khắp nơi, trong đại điện tràn ngập linh khí trên đỉnh Pháp Binh, lão râu dê đang ngồi nghiên cứu một cuốn sách cổ, tâm tình mới bình tĩnh trở lại, đã lập tức phiền não dậy sóng.

- Thằng quỷ khốn khiếp này sao lại đến nhanh như thế!

Đáy lòng vô cùng buồn bực, vừa nghĩ đến năm năm quyền hạn của mình đi tong, cảm thấy ruột gan đứt đoạn vì hối hận.

Nếu như không ai tới quấy rầy thì ông cũng cho qua. Ai ngờ từ lúc tiếng chuông vang lên, chốc chốc bên ngoài đại điện lại có mấy người chạy như bay vào, họ chính là các lão sư giảng dạy của hệ Pháp Binh.

- Lão già Trương Hữu Đức, có phải lần này ông chiêu mộ về cho hệ chúng ta một mầm non tuyệt đỉnh đúng không?

- Haha, lão Trương à lão Trương, ta vẫn biết mắt nhìn người của ông rất tốt mà! Mầm non kia đâu? Mau mau gọi đến cho ta ngắm một chút!

Các vị lão sư hưng phấn tiến vào, lão râu dê sau khi nghe xong lời bọn họ nói, sắc mặt đen như đít nồi, có cảm giác như mình vừa vớ phải một cục cứt chó, dù cho nước mắt chảy thành hàng cũng phải ăn bằng sạch khiến ông chỉ có thể cứng rắn, cố mỉm cười.

- Không sai, đó là một.. Mầm non tốt! Ta có pháp khí phải luyện.. ta đi trước..

Dứt lời, lão râu dê đã ba chân bốn cẳng rời đi. Chỉ sợ ở lại thêm chút nữa, ông không nhịn được mà giáng một chưởng đập chết "mầm non tốt" kia!

------oOo------

Chương 6: Phiền phức to rồi!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Cốm

Sau khi ghi danh xong, mọi người được phát cho đạo phục, công pháp và một số thứ vụn vặt khác, Vương Bảo Nhạc khoác một bộ đạo phục màu đỏ - dành riêng học sinh được đặc cách, đứng ở gần đỉnh núi, dù nơi này hoang vu vắng vẻ nhưng cảnh vật chốn đây lại đẹp đẽ vô cùng. Vừa ngắm, hắn vừa cười, khóe miệng kéo dài đến tận mang tai rồi!

Trước mặt hắn lúc này là một cửa đá màu tím uy nghi, đẩy nhẹ cửa vào lập tức đập vào mắt một hang động!

- Đây chính là động tiên trong truyền thuyết đó!

Vương Bảo Nhạc không khỏi kích động. Thật sự học sinh bình thường đại đa số đều ở lại ký túc xá, chỉ có một số người đặc biệt hơn, mới có tư cách được ở lại động tiên trên đỉnh núi.

Cái gì hiếm mà chẳng quý. Lầu các có thể muốn xây thì xây, xây bao nhiêu trên núi cũng được. Chỉ riêng động tiên lại có hạn, rất khó để

tăng thêm. Chưa kể trong các động tiên đều có trận pháp tụ linh, nên so với lầu các kia thì linh khí nơi đây nồng đậm, dày đặc hơn gấp nhiều lần.

Chính vì vậy, dù động tiên của Vương Bảo Nhạc không rộng, nhưng cũng đủ khiến vô số người khác đỏ mắt hâm mộ.

Đạo phục của mình đã khác mọi người rồi, giờ thấy động tiên của mình, Vương Bảo Nhạc nhìn xung quanh thấy vắng vẻ yên ắng, rốt cuộc không nhịn được nữa, ngửa mặt lên trời cươi ha hả sảng khoái. Trong người hừng hực hăng hái, hắn tiến vào bên trong động, phát hiện động tiên này dù không rộng lắm nhưng lại có ban công, nhô hẳn ra ngoài vách núi khoảng hai trượng, đứng ở nơi này có cảm giác như được lơ lửng giữa không trung. Hắn đắc chí, ngồi luôn xuống ban công, ngắm nhìn cảnh vật bốn bề xung quanh, tâm tình thoải mái vô cùng, tiện tay lôi ra một túi đồ ăn.

Trong lúc tâm trạng vui vẻ, Vương Bảo Nhạc vừa ăn vừa lôi công pháp võ đạo mới được đạo viện Phiêu Miểu phát cho mở ra xem, lật tờ đầu tiên đã thấy đề ba chữ chữ to, nét bút cứng cỏi mạnh mẽ.

Võ cổ quyết!

Võ cổ quyết này không phải chỉ dành cho Hệ Pháp Binh, mà là công pháp cơ bản bắt buộc tất cả học sinh của các học hệ trong toàn bộ Hạ Viện phải học tập. Học sinh mới đến, sau khi căn cứ vào lựa chọn khác nhau mà tiến nhập vào các học hệ, sẽ được học tập kiến thức đặc thù trong học hệ của mình, nhưng Võ cổ quyết này lại là công pháp xây dựng nên nền móng kiến thức căn bản của tất cả các học hệ.

- Võ cổ có ba cấp bậc, theo thứ tự là Khí Huyết, Phong Thân, Bổ Mạch!

Theo cùng ánh hoàng hôn đang dần buông xuống, luồng gió mát mẻ thổi lên trên người Vương Bảo Nhạc, khiến hắn cảm thấy thật thoải mái, nét mặt khi xem xét bộ công pháp này cũng trở nên chuyên chú không ít

Cho đến lúc ánh nắng chiều tà dần dần bị đêm tối phủ nhuộm toàn bộ, Vương Bảo Nhạc mới ngẩng đầu lên, sau khi đã xem xong hết toàn bộ Võ cổ quyết, hắn rốt cuộc đã hoàn toàn có thể lý giải về các cấp bậc của nó.

- Khí Huyết giả sức mạnh vô cùng to lớn, Phong Thân giả chính xác không gì sánh được, một khi Bổ Mạch.... thì thân thể đạt đến trình độ cực hạn!

Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, nhớ tới hình ảnh người thiếu niên áo đỏ tên Trần Tử Hằng đập vỡ mạch núi, trong mắt hắn chầm chậm thắp nên ngọn nửa lồng nhiệt.

- Muốn trở thành Tổng Thống Liên Bang, thì võ cổ là thứ nhất định phải dắt trên thân. Huống hồ tu luyện võ cổ còn có hể giảm béo. Thực là một mũi tên trúng hai con chim nhạn.

Trong lúc phần khởi, Vương Bảo Nhạc muốn bắt đầu thử luyện một chút, nhưng vẻ mặt hắn chợt khẽ động, tay trái đưa vào trong ngực, lấy ra một cái mặt nạ màu đen.

Nhìn cái mặt nạ này, ánh mắt của Vương Bảo Nhạc lâm vào suy tư, hắn không thể nào quên được trong lúc tham gia khảo hạch, chiếc mặt nạ này đã trở nên hư ảo cùng với hàng văn tự mơ hồ trôi nổi bên trên đó.

- Cái này chắc chắn là báu vật!

Nhịp tim của Vương Bảo Nhạc đập liên hồi, công việc của cha mẹ hắn đều liên quan tới khảo cổ, bởi thế cho nên thứ nhiều nhất trong nhà chính là mấy cái nhìn có vẻ rách rách nát nát thế này.

Vương Bảo Nhạc đã từng ảo tưởng rằng nói không chừng trong mấy thứ cũ kỹ lỗi thời ấy có thể đang cất giấu bảo vật. Nhưng từ khi còn nhỏ cho tới lúc lớn lên, hắn gần như đã tìm tòi hết từng thứ một có trong nhà, thậm chí đã từng len lén nhỏ máu lên nhưng chẳng có cái gì kỳ quái xảy ra cả.

Lúc này cầm cái mặt nạ trên tay, hắn lại cẩn thận nghiên cứu, ngoại trừ chất liệu bằng gỗ có chút lạnh lẽo thì nào thấy được có gì bất phàm đâu. Cuối cùng hắn nhớ tới trong hoàn cảnh đặc thù lúc khảo hạch thì mặt nạ này mới xảy ra biến hóa, hai mắt hắn phát sáng.

- Xem ra mình phải đi mượn về một pháp khí tương tự, có lẽ có thể giải đáp được bí mật của cái mặt nạ này!

Mang theo suy nghĩ này, Vương Bảo Nhạc đưa mắt nhìn lên sắc trời đã tối, mệt mỏi quay trở lại động tiên sửa soạn lại hành lý của mình. Túi hành lý nhỏ của hắn không đựng nhiều quần áo, bên trong chủ

yếu là vài vật ly kỳ cổ quái, thậm chí còn có cả một cái kèn đồng to đùng.

- Mỗi một thứ này đều là bảo vật tìm được trên con đường làm quan của mình. Nếu chẳng phải tìm không thấy hành lý trong mộng cảnh, mình cũng đâu cần phải liều mạng đến thế!

Nhìn ngắm từng cái từng cái bảo bối bên trong túi, giữa lúc đang hớn ha hơn hở thì miệng hắn há ra ngáp một cái. Đến lúc muốn đi ngủ, hắn đột nhiên giật mình ngồi thẳng dậy.

- Không thể đắc ý vênh váo được, trong cuốn tự truyện quan lớn ghi chép không ít điển cố. Cứ kẻ nào dương dương tự đắc thường vui quá hóa buồn.

Vương Bảo Nhạc hít vào một hơi, sau khi nhịn xuống sự hưng phấn, hắn bắt đầu nghĩ tới ánh mắt của mấy vị lão sư lúc ban ngày và cả thái độ của lão râu dê, lại thêm cả thân phận đặc cách của mình. Đáp án dường như đã lộ ra.

- Bọn họ nhất định đã phát hiện ra manh mối gì rồi.

Vương Bảo Nhạc phân tích một hồi, lập tức cả người phát rét, khí lạnh chạy dọc sống lưng.

- Trong thời gian này mình phải thật khiêm tốn, ít xuất hiện. Tốt nhất không nên để người khác chú ý đến. Nếu không, sẽ không tốt!

Vương Bảo Nhạc buồn buồn rầu rầu, hắn không muốn mất đi tất cả những thứ đang có hiện tại. Trong lúc khổ sở này hắn bùi ngùi nghĩ, bản thân phải ăn đắng chẳng qua vì không có chỗ dựa vững chắc mà thôi.

- Mình phải nghĩ cách, phải nhanh chóng tìm chỗ dựa mới được.

Thời gian trôi mau, ba ngày đã qua. Lúc danh sách các học hệ công bố, nhóm học sinh lần này đều tiến vào ngọn núi của hệ mình. Sau khi đã nhớ rõ kỷ luật và quy tắc của Đạo Viện thì cuộc sống nơi đây cũng chính thức đi vào quỹ đạo.

Trong ba ngày này, Vương Bảo Nhạc rất là khiêm tốn. hắn bắt đầu thử tu luyện Võ cổ quyết, hầu như chân không bước ra khỏi cửa động tiên. Hắn chỉ sợ bị lão râu dê để ý, hắn nghĩ nếu chịu khó nhịn khoảng thời gian này, có thể sẽ an toàn hơn nhiều.

Chỉ là nguyện vọng của hắn tuy hay lắm, nhưng sau khi đám học sinh đã ổn định xong, thì mỗi một sự kiện trong phần phân khu khảo hạch mà bọn họ đã trải qua trên đường đến đây bắt đầu được đăng trên linh võng của Đạo Viện, truyền bá đi, nhanh chóng trở thành đề tài được quan tâm.

Dù sao lần này có gần trăm kinh khí cầu hình thuyền, trong đó có gần trăm phân khu đồng thời tiến vào khảo hạch, đã xuất hiện không ít người ưu tú thu hút rất nhiều sự chú ý.

- Các bồ có nghe nói đến một học sinh mới của thành Thiên Vân, tên là Lữ Kinh Nam chưa? Cậu ta đã sắp xếp cạm bẫy giết gọn Thứ Cốt Tích, vô cùng lợi hại.

- Cái đó tính là gì, tôi nghe nói trong vòng khảo hạch tại thành Phượng Hoàng, có một cường giả tên là Trần Tử Hằng. Cậu ta chỉ còn cách Cổ võ cảnh giới thứ hai Phong Thân một chút nữa thôi. Người này vừa xuất hiện, cả tám hệ đều ra sức lôi kéo, thanh danh hiển hách vô cùng.

Các hệ của đảo Hạ Viện bàn tán trên linh võng, dần dần, càng có thêm nhiều người được nhắc đến

- Mục tiêu chính lần này là Trần Nhã Mộng. Nghe đồn cô ấy bẩm sinh có linh thể, có thể luyện ra được linh thạch tinh khiết đến tám mươi phần trăm. Vốn có thể tiến vào đạo viện đệ nhất Liên Bang - Bạch Lộc. Nhưng được đạo viện Phiêu Miểu chúng ta bỏ ra một cái giá lớn để lôi kéo về!

- Trần Nhã Mộng quả thật có điểm hơn người. Nhưng có một người cũng không kém cạnh, thậm chí thực lực còn hơn cả cô ấy, chính là Trác Nhất Phàm. Nghe nói trời sinh cậu ta có Mặc Tinh Nhãn, mỗi lần khai mở, có thể thấy tốc độ của mọi vật chậm lại, chưa kể cậu ta còn đang ở đỉnh Phong Thân, thân phận bí ẩn, nghe đồn là một trong năm đời Thiên tộc, đã được hệ Chiến Võ dùng quyền hạn để cướp về.

Trong đủ thứ bình luận loạn xạ này, danh tiếng từng người từng người bắt đầu nổi tiếng lên. Dù là mấy tên học sinh cũ sau khi nghe vào tai cũng cảm nhận được áp lực to lớn. Mà Vương Bảo Nhạc nơi này, dù cho có muốn khiêm tốn, nhưng với thân phận là học sinh đặc cách cùng với biểu hiện trong khảo hạch được cả mấy trăm học sinh thành Phượng Hoàng trong cuộc khảo hạch truyền bá ra, liền giống như ngôi sao sáng lòa nổi lên bần bật.

- Học sinh đặc cách lần này chỉ có hai người, một là Trác Nhất Phàm, và người còn lại.. Chính là Vương Bảo Nhạc! Lại nói chứ, Vương Bảo Nhạc thật sự có tấm lòng cao thượng, quang minh lẫm liệt, xả thân quên mình. Vì cứu bạn bè khỏi Hồng Cốt Bạch Anh mà xông vào biển rắn. Vì muốn bạn bè có cơ hội sống sót mà mặc cho sói ăn thịt. Lại còn từng nói một câu rất rung động lòng người: “Sinh là người của đạo viện, chết làm ma của đạo viện”!

- Chưa hết, khi thấy Cổ Man Quỷ Hùng, dù cơ thể bị trọng thương nặng Vương Bảo Nhạc vẫn cố gắng bò qua, muốn lấy thân mình làm mồi nhử Quỷ Hùng, cứu toàn bộ học sinh!

Mấy sự tích này được nhanh chóng truyền đi, đưa danh tiếng Vương Bảo Nhạc nổi lên hiển hách, truyền tới hết ngóc ngách trong đảo Hạ Viện.

Chỉ là Vương Bảo Nhạc của lúc này đây, sau khi đăng nhập linh võng thông qua nhẫn truyền âm của mình, nhìn thấy tất cả mọi thứ, không chỉ trái tim lạnh ngắt, mà máu cũng lạnh luôn rồi. Hắn cảm thấy tai họa sắp đổ xuống đầu, dọa tới mức hắn vội vàng đăng một bài viết lên.

- Xin chào mọi người, tôi là Vương Bảo Nhạc. Mọi người hiểu lầm rồi, thật ra khi đó tôi rất sợ. Lúc ấy lao vào đám rắn không phải không có lý do, chỉ vì tôi thấy bạn Chu Tiểu Nhã rất xinh đẹp, tôi muốn theo đuổi bạn ấy.. thật đó...

Mấy câu này, là hắn cắn răng mà nói ra. Giờ hắn chỉ muốn dìm mình xuống chứ không dám phách lối nữa.

Nhưng hắn không sao nghĩ ra được, bài viết vừa đăng, đã nhanh chóng nhận được vô số lượt thích và bình luận. Ở đây chủ yếu là bạn học nữ, cả đám nhốn nháo bài tỏ thái độ, nói rằng hắn thật ra dáng đàn ông!

Vương Bảo Nhạc thấy hai mắt mình tối đen, nước mắt nhanh chóng lăn rài. Rên rỉ rằng mình chỉ muốn được mọi người bớt chú ý thôi mà, ai ngờ đâu giờ ngược lại, càng nổi tiếng thêm, thế là lại viết thêm bài nữa.

- Thật ra tôi ngăn đàn sói chỉ vì biết mình trúng độc phải chết, cho nên mới muốn chết sảng khoái một chút. Nhưng cuối cùng người cứu được mọi người không phải là tôi, tất cả đều nhờ bạn học Trần Tử

Hằng.

Viết xong mấy dòng này, Vương Bảo Nhạc vừa muốn thở phào nhẹ nhõm, hắn cảm thấy mình đem công lao đổ hết lên người Trần Tử Hằng rồi thì hắn có thể dẫn sự chú ý đi, đè bản thân xuống.

Chỉ là.... Ngụm khí này của hắn vừa mới thở ra, đã lại thấy Trần Tử Hằng đăng một bài lên. Hắn nói, luận võ nghệ, Vương Bảo Nhạc không bằng hắn, nhưng nói tới mạnh mẽ oai phong, quên thân vì người, hắn không bằng Vương Bảo Nhạc.

Bài viết vừa đăng, toàn bộ linh võng lập tức sôi nổi. Dù sao Trần Tử Hằng cũng là người nổi tiếng, lời nói của hắn có sức nặng vô cùng, trong phút chốc khiến vô số người tranh nhau thảo luận. Điều ấy khiến cho kế hoạch tự dìm hàng của Vương Bảo Nhạc, lại vỡ nát thêm lần nữa, tiếp tục nổi lên như cồn. Trong khoảng thời gian ngắn, còn lấn át cả Trần Nhã Mộng.

Tất cả điều này khiến Vương Bảo Nhạc hận không thể đâm đầu đi chết, hắn tuyệt vọng, nước mắt lăn dài, tâm can run rẩy.

- Trời đất, các ngươi muốn giết ta à? Bỏ qua ta đi mà, ta sai rồi cũng không được sao?

Hắn rơi nước mắt, hung hăng cắn răng, lại đăng bài nữa.

- Các bạn đừng để ý đến tôi. Tôi chỉ là một thằng nhóc mập ú bình thường, chẳng có ưu điểm gì cả. Vừa tham ăn háo sắc, lại hám tiền ích kỷ. Tôi qua được kì thi vào đây cũng hạng áp chót, chứ tính độ tinh khiết của linh thạch luyện ra cũng chỉ hơn năm mươi phần trăm một chút thôi. Chẳng có gì đáng nói cả.

Vương Bảo Nhạc cảm thấy lần này hắn đã tự mình dìm mình chỉm nghỉm, dù có hay không có, chỉ cần là chuyện xấu hắn đều gõ hết vào. Nhưng hướng phát triển của sự việc khiến hắn thêm lần nữa hoảng sợ.

- Dù Trần Nhã Mộng có lợi hại đến đâu, Trác Nhất Phàm có phi phàm đến cỡ nào cùng vì bọn họ vốn đã xuất sắc giỏi giang. Bất kể cứu người hay hoàn thành khảo hạch, họ đều dư sức để làm. Riêng Vương Bảo Nhạc thì không. Cậu ta hy sinh cả tính mạng để cứu người khác. Giống như chuyện người giàu cho mình một trăm linh thạch, với chuyện người nghèo dốc cạn túi tặng cho mình một trăm linh thạch, hai chuyện này sao có thể giống nhau? Vương Bảo Nhạc

cũng chỉ là học sinh bình thương như chúng ta. Cậu có cũng có khuyết điểm, nhưng chính vì thế, cậu ta đánh đổi cả tính mạng mình để cứu người khác mới khiến người khác cảm động không thôi. Tôi không bao giờ quên được hình ảnh cậu ta một người đầy máu ngày hôm đó!

Mấy lời này, lập tức gây chấn động, khiến cho lượt thảo luận trên linh võng của đảo Hạ Viện đạt tới mức cực hạn. Trong lúc nhất thời, đề tài liên quan tới Vương Bảo Nhạc vượt qua cả Trác Nhất Phàm, khiến hắn trở thành nhân tài kiệt xuất trong nhóm học sinh mới.

Vương Bảo Nhạc hoàn toàn ngu người, ngây ngẩn nhìn vào linh võng. Bản thân hắn cũng không ngờ rằng mình vĩ đại đến thế. Tinh thần hắn thật lâu mới bình thường trở lại, ánh mắt hắn tuyệt vọng, tựa như sống mà chẳng thể yêu, lấy ra một gói đồ ăn vặt, nhai rôm rốp.

“Thôi xong, phiền to rồi!”

Quả nhiên không lâu sau, một nhóm lão sư trên phi thuyền ở thành Phượng Hoàng không thể trơ mắt nhìn mọi chuyện diễn ra thêm nữa, liền công khai sự thật liên quan đến việc Vương Bảo Nhạc có dấu hiệu gian lận trong kỳ khảo hạch vừa rồi.

Giống như ném một viên đá khiến mặt hồ dậy ngàn sóng dữ, gây nên một trận phong ba bão tố, chấn độ toàn bộ đảo Hạ Viện!

------oOo------

Chương 7: Toàn dân là thợ mỏ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Chuyển ngữ: P

Sau khi sự việc gian lận bị phanh phui, Vương Bảo Nhạc lúc trước nhận được tâng bốc ca ngợi bao nhiêu, thì mọi người bây giờ chấn động bấy nhiều. Nhân cơ hội đó mọi chủ đề liên quan đến Vương Bảo Nhạc lại một lần nữa trở thành đề tài nóng, đâu chỉ là nhòm ngó

tranh giành vị trí thứ nhất, khiến cho học sinh cũ đều ngán ngẩm vô cùng.

Không ít người ngay sau khi đọc xong thông báo trên mạng, nóng nảy đến độ muốn nhảy bổ đến dạy cho Vương Bảo Nhạc một bài học.

Nhìn thấy tình huống xấu nhất mình lường trước đã xảy ra, Vương Bảo Nhạc chỉ biết thở dài, rầu rĩ đăm chiêu ngồi trong động tiên, ngó quanh bốn phía. Lòng hắn lúc này tràn ngập bi thương.

- Người xưa có câu, muốn hoàn thành việc trọng đại, phải lao tâm khổ tứ cực khổ trăm bề.. Chẳng lẽ đây là thử thách trời cao muốn dành cho mình sao?

Vương Bảo Nhạc cố gắng an ủi bản thân. Hắn hiểu phiền phức mình gặp phải lần này quá lớn, chỉ cần một cơn sóng lăn tăn cũng đủ để khiến cho hắn lật thuyền. Sau một hồi lo lắng sốt ruột, cuối cùng hắn cũng cố động não tìm biện pháp giải quyết mớ hỗn độn này.

Bẵng qua vài ngày sau, các hệ trên đảo Hạ Viện của đạo viện Phiêu Miểu lại trở về với guồng quay yên ả. Vào ngày đầu tiên các học sinh mới có tiết nghe giảng ở học đường, từ sáng sớm Vương Bảo Nhạc đã ôm chặt một cái túi, vẻ mặt nghiêm túc bước ra khỏi động tiên.

- Có từng ấy chuyện, sợ cái khỉ gió gì!

Ngước mặt nhìn vầng Kiếm Dương treo trên bầu trời, Vương Bảo Nhạc hít một hơi thật sâu, ánh mắt kiên định, khoác trên người đạo phục riêng của học sinh được đặc cách, bước từng bước hướng về phía học đường Linh Thạch, một ba học đường lớn của hệ Pháp Binh.

Trên con đường đi học, từng nhóm người túm ba tụm năm ào ào đi đến học đường, cả đám học sinh đều một lòng chờ mong, vừa bước thật nhanh vừa nói chuyện rôm rả. Nhưng đến khi thấy Vương Bảo Nhạc mặc đạo phục đỏ, đều sững người hết cả, trong nháy mắt nhận ra người đó, lập tức biến sắc, nhỏ giọng bàn tán, mọi sự chú ý để đổ dồn về phía Vương Bảo Nhạc.

- Vương Bảo Nhạc kìa!

- Hắn dám xuất hiện cơ đấy!

- Các bồ đoán xem hắn trụ được ở đây bao lâu? Tôi nghe nói lão sư

muốn cảnh cáo hắn rồi đuổi đi!

Tuy ai nấy đều nhỏ giọng hết mức có thể, nhưng trên đường Vương Bảo Nhạc đi gặp quá nhiều người, nên hắn vẫn nghe loáng thoáng vài câu bên tay. Nếu là người khác, đối mặt với tình huống này chắc hẳn khó nén được hoảng hốt, lòng nóng như lửa đốt. Nhưng riêng Vương Bảo Nhạc, một kẻ vốn dành cả tuổi thơ để nghiên cứu tự truyện quan lớn như hắn thì kiến thức đầu tiên được dạy chính là phải mặt dày. Cho nên lúc này hắn vẫn điềm nhiên sải bước đến thẳng học đường.

Từ xa đã trông thấy, học đường vô cùng rộng rãi, sức chứa lên đến vạn người. Mặc dù kiến trúc đơn giản, nhưng mỗi họa tiết đường nét đều ánh lên vẻ cổ kính ngàn năm, có bảy tám cột trụ to chống đỡ cả tòa nhà.

Từ trên các vọng xuống tiếng người huyên náo, trừ bục giảng trống trơn ở chính giữa, thì bốn phía xung quanh đều nhan nhản học sinh đang ngồi trên các bậc thang. Ở trong học đường này, cái dễ thấy nhất chính là bức tường thạch bích khổng lồ bên phải bục giảng.

Tường đá ánh xanh, bên trên ghi danh tính hơn trăm người. Sau mỗi cái tên đều có vài từ ghi chú, tên đầu tiên ghi số chín mươi, đến tên thứ một trăm ghi số tám mươi hai, đằng sau còn có vài số thập phân được viêt ra.

Bên ngoài học đường có một tảng đá lớn dựng thẳng đứng ngay lối ra vào, bên trên có khắc lời răn của hệ Pháp Binh.

“Thế gian có vạn đạo, dùng pháp khí khắc chế, lấy linh bảo chế luyện, nếu không có kết quả, dùng thần binh trảm đứt”

Khi Vương Bảo Nhạc đến, đã có rất nhiều người tụ tập ở đây, cả học sinh mới lẫn cũ, nhưng học sinh mới vẫn nhiều hơn. Tiếng bàn táp hỗn loạn xung quanh, nhưng hắn vẫn bình tĩnh như cũ, đứng đọc lời răn khắc trên bia đá.

Nếu như trước đó nói đến hệ Pháp Binh, Vương Bảo Nhạc chỉ cảm thấy hứng thú, thì giờ khắc này khi đọc câu răn trên đá, hắn lại có chút ngóng chờ ở đây.

- Muốn đuổi mình đi sao? Nực cười, Vương Bảo Nhạc đây bỏ mười năm để nghiên cứu tự truyện quan lớn, có sóng to gió lớn gì chưa từng trải qua?

Vương Bảo Nhạc bình tâm trở lại, đứng trước ngưỡng cửa học đường, không do dự bước vào bên trong.

Khi bóng người mặc đạo phục đỏ xuất hiện bên trong học đường, lập tức thu hút sự chú ý của đông đảo học sinh có mặt, bỗng có một giọng nó vọng ra từ giữa đám người, vừa mở miệng đã hét to tên Vương Bảo Nhạc.

Tiếng hét vừa dứt, ngay tức khắc có vô số ánh nhìn từ bốn bề xung quanh phóng đến, dừng trên người Vương Bảo Nhạc. Ước chừng ở đây có trên vạn người, mà giờ ánh mắt của bọn họ đồng loạt tụ tập về một chỗ, gây ra một loại áp lực đủ để khiến người ta run rẩy, chân tay mềm nhũn ra, nhất là khi trong đám người đó còn truyền ra tiếng mắng chửi.

- Vương Bảo Nhạc, ngươi còn mặt mũi lên lớp sao?

- Học sinh đặc cách cơ đấy, toàn dựa vào mấy trò dối trá, kẻ như vậy không bị xử lý thì đạo lý ở đâu, thiên lý ở đâu?

- Vương Bảo Nhạc, nơi này không chào đón ngươi!

Với trường hợp khác, có thể không ai mở miệng nói mấy lời như vậy, dù sao chẳng có thâm cừu đại hận gì cả. Nhưng lúc này trong học đường, người đông như kiến nên bầu không khí càng dễ bị căng thẳng, trong giây lát, tiếng mắng chửi càng ngày càng nhiều.

Liễu Đạo Bân cũng trong đám đó, lúc này lòng rối như tơ vò, nhìn Vương Bảo Nhạc mà chỉ biết thở dài. Hắn cũng cảm thấy rất kỳ lạ, biết rõ tên oắt này gian lận nhưng hình ảnh đối phương cả người máu me đầm đìa luôn hiện hữu trong đầu hắn, vẫn như trước không cách nào quên được.

- Nếu phải mình, mình bỏ đi từ lâu rồi.

Liễu Đạo Bân lắc đầu ngao ngán, bỗng dưng trợn mắt ngạc nhiên nhìn Vương Bảo Nhạc đứng giữa lối vào, lôi từ cái túi đằng sau ra một cái loa to, giơ trước miệng, trừng mắt hét to.

- Tất cả câm miệng cho tôi!

Hắn đã hét to thì chớ, giờ còn hét qua loa, âm thanh phóng đại hết mức nghe như sấm dậy bên tai, truyền khắp toàn bộ học đường. Dù

có vạn người bàn tán, cũng không thể đọ lại được, dần dần bị át đi.

Thậm chí cả những người mắng chửi đứng gần Vương Bảo Nhạc, suýt nữa bị tiếng rống của hắn làm cho lảo đảo ngã sấp xuống mặt đất, bên tai chỉ nghe thấy tiếng ong ong nhức óc. Trong chốc lát bốn bề xung quanh lặng ngắt như tờ, bọn họ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, có nằm mơ cũng không nghĩ đến chuyện, trong túi đồ kia lại đựng một cái loa to cỡ đó.

Rõ ràng tới đây là để học mà! Bọn họ không thể hiểu nổi chuyện quái gì đang xảy ra nữa, hắn là vác loa đi học..

Thật sự cái này quá mức tưởng tượng, diễn biến quá nhanh, nhất là tiếng thét kinh hồn bạt vía kia làm tất cả mọi người choáng váng đầu óc, kể cả Liễu Đạo Bân cũng bị dọa sợ đến ngây người như phỗng, không khỏi nhìn cái loa khủng bố trên tay Vương Bảo Nhạc thêm vài lần.

Nhìn thấy vẻ mặt hoảng hốt xuất hiện trên những gương mặt kia, Vương Bảo Nhạc vô cùng hài lòng, thong thả nhét lại cái loa vào túi. Đây là một trong những bảo vật hắn luôn giữ bên mình. Sau khi thuộc lòng bộ tự truyện kia, hắn biết mỗi lần tranh cử đều sẽ có một màn diễn thuyết, cho nên một cái loa khuếch đại âm thanh là cực kỳ hữu dụng.

Đảo mắt nhìn đám người bị mình dọa sợ, Vương Bảo Nhạc ngẩng cao đầu ưỡn ngực đi thẳng về phía trước. Lúc ngang qua Liễu Đạo Bân, thấy Liễu Đạo Bân do dự một chút, mắt hắn ta nhìn chằm chằm cái túi đựng loa, sau đó ngoắc ngoắc tay với Vương Bảo Nhạc.

- Liễu Đạo Bân cũng hay ghê.

Vương Bảo Nhạc mắt sáng như sao, nhanh chóng ngồi xuống cạnh hắn ta.

Đến lúc này, mọi người trong học được mới tỉnh mộng, vừa muốn nổi giận mắng chửi tiếp thì nghe thấy tiếng chuông vang lên, một lão giả già nua, mái tóc bạc trắng, thân hình gầy gò, mặc đạo phục màu đen, chậm rãi bước nào.

Nét mặt lão lạnh lùng, dáng vẻ không mấy thân thiện đừng lại gần, luồng khí tức trên thân dần dần tản ra khiến người khác cảm thấy ngột ngạt không chịu nổi, làm cho tất cả học sinh trong học đường không khỏi run rẩy trong lòng, lập tức ngậm miệng, yên lặng dõi

theo bước chân lão giả áo đen đang hướng về phía bục giảng.

Vương Bảo Nhạc cũng nhanh chóng nhìn theo.

Lão giả áo đen đảo mắt qua một lượt, rồi lạnh nhạt giới thiệu.

- Hệ Pháp Binh có ba học đường chính, lần lượt là học đường Linh Thạch, học đường Linh Phôi và học đường Hồi Văn. Còn lão phu là một trong năm vị giảng sư của học đường Linh Thạch, tên ta là Trâu Vân Hải.

- Bảng thạch bích bên cạnh lão phu là bảng Pháp Binh của học đường Linh Bạch. Mong rằng có một ngày, các trò có thể đề tên mình trên tấm bảng này! Còn giờ bắt đầu tiết học! Trước khi học luyện chế linh thạch, các trò phải hiểu rõ đạo lý sau đây đã.. Vì sao chúng ta phải luyện chế linh thạch? Tại sao mọi người đều muốn tu luyện Dưỡng Linh Quyết?

Lão giả vừa nói, vừa giơ tay lên tùy ý nắm bàn tay lại, một lát sau trong lòng bàn tay xuất hiện một hòn đá màu trắng sữa, to gần bằng một nắm tay.

Cảnh này khiến cho không ít học sinh chấn động, Liễu Đạo Bân hiểu biết hơn người, hít một hơi, ghé giọng nói nhỏ với Vương Bảo Nhạc.

- Thầy Trâu có pháp khí trữ vật!

Vương Bảo Nhạc mở to mắt, trước kia hắn từng nghe nói qua về pháp khí trữ vật nhưng chưa bao giờ được nhìn tận mắt. Hơn nữa ở ngoài kia cũng không có người bán, phong thanh nghe ngóng được một số tin tức, thì chúng có thể xuất hiện ngẫu nhiên trong các hội đấu giá lớn, mà định giá mỗi cái như vậy, đều là những con số hắn không thể nào tưởng tượng được.

Còn về hòn đá màu trắng sữa kia, tất cả học sinh đều không lấy gì làm lạ lẫm, nhất định đó là Đá Rỗng dùng trong tu luyện linh thạch.

- Ba mươi bảy năm trước, một thanh kiếm cổ từ vũ trụ bay đến, tạo ra sự thay đổi to lớn trong đất trời, xuất hiện một nguồn năng lượng mới, cũng chính là linh khí! Linh khí nồng đậm vô cùng, vì nó xuất hiện quá đột ngột, chưa bao giờ có từ trước đến nay, cho nên căn cứ theo những nghiên cứu, suy đoán của Liên Bang đưa ra, nếu linh khí này thẩm thấu xuống nền đất, qua mấy trăm năm tích tụ sẽ ảnh hưởng đến lớp đá trầm tích dưới lòng đất, hình thành nên mỏ linh

thạch!

Lão giả áo đen chậm rãi giải giảng, hòn đá màu trắng trong tay không ngừng phát ra ánh sáng rức rỡ, phảng phất không khí xung quanh lão giả khẽ chuyển động, như thể có từng luồng linh khí vô hình đang bị ông điều khiển, dẫn dắt thâm nhập vào bên trong và dung hòa hòn đá.

- Nhưng tính đến năm nay, năm ba mươi bảy của kỷ Linh Nguyên, còn cách mức độ hình thành mỏ linh thạch rất xa, cho nên muốn có linh thạch, chúng ta chỉ có thể tự mình chế tạo. Chính vì vậy các thế lực khắp nơi đều phát triển rộng rãi Dưỡng Linh Quyết, đã khiến nó trở thành công pháp toàn dân. Mục đích là biến tất cả mọi người thành thợ mỏ, chế tạo ra linh thạch, trở thành tiền tệ giao dịch. Sản xuất một số lượng lớn linh thạch, cung cấp cho toàn thế giới để đáp ứng nhu cầu tu luyện.

- Ngoài ra, sự dung hợp linh khí trong cơ thể mỗi người và các nhân tố khác sẽ ảnh hưởng đến mức độ tinh khiết của linh thạch, hay nói cách khác là có tư chất hay không. Ví dụ như muốn thi vào đạo viện Bạch Lộc thì cần phải luyện ra tinh thạch có độ tinh khiết trên bảy mươi phần trăm, còn với đạo viện Phiêu Miểu ta thì đầu vào thấp hơn một chút, nhưng ít nhất độ tinh khiết cũng phải trên năm mươi phần trăm.

Dựa theo lời ông nói và sự biến hóa của Đá Rỗng, làm cho đám học sinh bên trong học đường líu hết cả lưỡi lại với nhau. Thật sự những điều này khác xa với những điều bọn họ vẫn nghe ngày thường. Chưa kể tư thái thong dong của lão giả lúc luyện linh thạch cũng đủ để khiến người khác kinh ngạc.

- Toàn bộ dân chúng đều là thợ mỏ.. Có thể vừa nói chuyện vừa luyện linh thạch..

Vương Bảo Nhạc lúc này cũng không hơn là bao. Trong lòng hắn kinh ngạc không kém. Hắn cũng có thể luyện linh thạch, nhưng mỗi lần luyện đều phải tập trung tuyệt đối, hơi phân tâm một chút thôi đã thất bại rồi.

Lão giả áo đen không để ý đến đám học trò đang thất kinh, một bên bình thản luyện chế linh thạch, một bên tiếp tục nói.

- Do vậy lại xuất hiện một vấn đề mới, Dưỡng Khí Quyết có quan trọng hay không?

- Ta có thể khẳng định với các trò rằng những gì người dân đang học chỉ là phần đầu của việc nạp linh, tác dụng là tăng cường thể lực, hấp thụ linh khí vào cơ thể. Mặc dù không thể nào tồn tại lâu trong cơ thể, chỉ cần một luồng gió thổi qua cũng có thể khiến linh khí trong cơ thể tản ra bên ngoài. Nếu cầm trong tay linh thạch rỗng, điều khiển ý niệm, có thể biến cơ thể thành vật dẫn, chế luyện ra linh thạch. Linh thạch cũng chia cấp phẩm như hạ phẩm, trung phẩm và thượng phẩm – chính là linh thạch tốt nhất – linh thạch bảy màu!

- Mà phần sau chỉ có những người tu luyện khí của Pháp Binh mới có thể tiếp cận được. Bởi vì bên trong mảnh vỡ chuôi kiếm chứaa Dưỡng Khí Quyết, vốn là giảng thuật luyện khí! Chẳng qua vì phần đầu kèm theo tác dụng luyện linh thạch nên mới bị phát tán rộng rãi, toàn dân tu luyện.

Lão giả áo đen chầm chậm giải thích, nói đến đây ông vung tay một cái, hòn Đá Rỗng sáng lấp lánh bỗng hóa thành tro bụi bay đi mấy, cuối cùng bên trong lộ ra một khối hình thoi bé hơn rất nhiều.. LINH THẠCH!

Linh khí chuyển động, hào quang tỏa sáng!

- Phần sau tuy có tốt, nhưng nếu không thể luyện chế ra linh thạch tinh khiết trên tám mươi phần trăm thì không có tư cách để học. Sau này trong học đường của lão phu, không bàn phần sau, chỉ nói đến phương pháp luyện thạch ở phần đầu mà thôi!

Cả học đường im phăng phắc, ai nấy đều chăm chú nhìn linh thạch trong tay lão giả, họ có cảm giác nếu so sánh viên linh thạch bảy màu này, thì linh thạch họ luyện gia như hàng giả vậy!

- Trong lúc nói chuyện vẫn có thể luyện ra linh thạch tinh khiết ít nhất chín mươi phần trăm.. Thầy Trâu này, ngoài thân phận giảng sư ra chắc hẳn phải có thân phận hiển hách khác!

Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, tiết học hôm nay dường như đã mở ra một cánh cửa mới cho hắn!

------oOo------

Chương 8: Dùng tài trí phản kích!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn:

Chuyển ngữ: P

Trong học đường Linh Thạch vang vang tiếng giảng bài đầy từ tốn của Trâu Vân Hải, giống như những lời này không phải để nói cho các học sinh ngồi bên dưới bục giảng, mà là để nói cho chính ông nghe về kiến thức pháp binh từ lâu đã nắm rõ.

Thi thoảng tùy hứng giảng một câu, khiến cho đám học trò chăm chú kia như được thông não, bỗng hiểu ra nhiều điều. Chỉ là đối với những học sinh mới chân ướt chân ráo bước vào đạo viện chưa lâu, phải tập trung toàn bộ tinh thần trong thời gian dài khiến bọn họ có chút quá tải, không theo kịp, nên chỉ có thể vội vội vàng vàng chép hết vào vở.

Đến khi chép mỏi cả tay cũng không theo kịp bài giảng của thầy, khiến không ít học sinh xao nhãng, nhỏ giọng nói chuyện với nhau xả hơi một lúc. Giờ Vương Bảo Nhạc đã hiểu rõ vì sao trong hệ Pháp Binh chỉ có ba học đường chính rồi. Thật ra học đường này chỉ để truyền thụ kỹ năng phương pháp trong quá trình luyện chế tinh thạch, nên không cần phải nghe quá nhiều mà cũng có thể nắm rõ kiến thức cốt lõi..

Nghe giảng một hồi đã thấm mệt, Liễu Đạo Bân ngồi bên cạnh hắn cuối cùng cũng lấy lại được tinh thần, hướng về phía Vương Bảo Nhạc thì thào hỏi.

- Vương Bảo Nhạc, phiền phức lần này không nhỏ đâu. Tôi nghe nói không ít giảng viên muốn đuổi ông khỏi trường..

Dù trong mắt hắn toàn vẻ cảm thông, nhưng khi liếc sang cái túi nhỏ của Vương Bảo Nhạc, mặt mũi không khỏi giật giật.

- Giảng viên nào nói?

Vương Bảo Nhạc có chút tức giận. Tuy rằng hắn đã hạ quyết tâm và chuẩn bị ứng phó với mọi tình huống, nhưng vẫn cảm thấy phiền

lòng.

Liễu Đạo Bân vỗ vai Vương Bảo Nhạc, trong lòng không khỏi nhắc nhở bản thân coi đây là tấm gương mà tránh ra. Hắn vừa định an ủi vài câu đã thấy hai bóng người xuất hiện ở cửa chính học đường.

Lúc này có hai học sinh khóa trên nghiêm nghị bước vào, trên người họ mặc đạo phục màu đen không giống các học sinh khác. Họ vừa xuất hiện đã khiến tất cả các học sinh cũ khác trong học đường chú ý và cảnh giác cao độ.

- Xảy ra chuyện gì mà người của ban kỷ luật đạo viện đều tới đây?

- Lại là bọn họ. Mấy người này xuất hiện ở đâu là gà bay chó sủa ở đó..

Cho dù lũ học sinh mới không biết hai người kia có thân phận gì, nhưng nghe mấy đàn chị đàn anh xôn xao bàn tán, lại trông thấy hai người nghiêm túc đứng kia, nên đều ồ à hiểu ra.

Trong lòng Vương Bảo Nhạc giật nảy lên, mơ hồ cảm nhận có gì đó không ổn lúc này.

Trâu Vân Hải khẽ cau mày, hướng tầm nhìn về hai học sinh áo đen mới xuất hiện. Bọn họ chắp tay ôm quyền cung kính chào Trâu Hải Vân, sau đó chìa ra một thẻ ngọc.

Lão giả xem xong, nhíu chặt chân mày, đảo mắt qua đám học sinh ngồi dưới giảng đường một vòng, cuối cùng dừng lại chỗ Vương Bảo Nhạc.

Ông vừa nhìn Vương Bảo Nhạc một cái, lập tức cả đám học sinh trong học đường đều quay lại nhìn theo, mỗi đứa một nét mặt khác nhau nhưng trong lòng đều đã có đáp án. Hắn là chuyện của Vương Bảo Nhạc đã khiến Hạ Viện chú ý, động thái này chắc chắn là muốn giải quyết đây mà.

Dù Vương Bảo Nhạc đã có biện pháp đối phó, nhưng tận mắt chứng kiến cảnh này khiến hắn có chút nôn nóng sốt sắng. Nhất là khi ánh mắt của hai kẻ áo đen kia bắn về phía hắn sắc nhọn như đao, rõ ràng không có chút thiện chí nào.

- Bạn học Vương Bảo Nhạc, mời cậu đi với chúng tôi một chuyến.

Trong hai người đến từ ban kỷ luật đạo viện, có người lạnh lùng mở miệng nói trước.

Không đợi Vương Bảo Nhạc đứng dậy, Trâu Hải Vân đã hừ một tiếng.

- Đủ rồi. Có chuyện gì đợi hết tiết rồi nói. Các trò ra ngoài đi.

Hai học sinh của ban kỷ luật nghe thấy vậy liền ngừng lại, không dám đắc tội với lão sư đành phải cúi đầu đồng ý rồi lui về phía cửa học đường, đứng yên ở đó đợi. Trâu Hải Vân không để ý tới họ nữa, tiếp tục giảng bài.

Vương Bảo Nhạc thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt đầy cảm kích nhìn về phía Trâu Hải Vân. Mặc dù hắn đã chuẩn bị biện pháp ứng phó rồi, nhưng cần thêm chút thời gian để hoàn thiện. Dù sao giờ cũng tốt rồi, có thêm ít thời gian để hắn suy nghĩ cẩn thận lại một lượt. Hắn nhắm mắt rồi dần dần bình ổn tâm trạng trở lại.

Trong đám học sinh không có ít kẻ cười trên nỗi đau của người khác, nhưng không phải ai cũng vậy. Phần đông vẫn nghĩ rằng chuyện này chẳng liên quan đến mình nên như cũ, chăm chú ghi bài.

Liễu Đạo Bân thầm than thở một tiếng, không biết phải an ủi Vương Bảo Nhạc thế nào. Hắn biết một khi Vương Bảo Nhạc bị đuổi học, cho dù tương lai có một ngày gặp lại cũng sẽ cách biệt như hai đầu thế giới vậy. Mới nghĩ đến đây Liễu Đạo Bân đã thấy sống mũi cay cay.

Thời gian trôi qua rất nhanh, hai canh giờ sau Trâu Hải Vân đã kết thúc bài giảng ngày hôm nay của mình rồi rời đi. Ngay lập tức hàng loạt ánh mắt của đám học sinh đổ dồn về phía Vương Bảo nhạc, kể cả ánh nhìn lạnh lùng của hai người đến từ ban kỷ luật.

- Còn để chúng tôi phải đến mời cậu đi sao? Bạn học Vương Bảo Nhạc?

Vương Bảo Nhạc bấy giờ mới chậm rãi mở mắt, sắc mặt bình tĩnh, cảm giác có cái gì đó không giống với hắn thường ngày. Hắn im lặng bước xuống, đi theo hai học sinh ban kỷ luật rời khỏi học đường.

Hắn vừa đi khỏi, lập tức bên trong học đường ồn ào bàn tán.

- Chẳng lẽ muốn đuổi học Vương Bảo Nhạc thật sao?

- Giả sao được. Không thấy người của ban kỷ luật tới à? Tôi chưa thấy người nào bị họ đưa đi mà không xảy ra chuyện cả!

Có nhiều người ở lại học đường nói chuyện, nhiều người khác lại chạy ra ngoài, đuổi theo mấy người của ban kỷ luật. Họ thật sự muốn chứng kiến tận mắt mọi chuyện, dù sao chuyện này cũng gây ảnh hưởng rất lớn bởi vì Vương Bảo Nhạc là học sinh được đặc cách.

Thậm chí không chỉ thu hút sự chú ý của hệ Pháp Binh, mà các học sinh của học hệ khác sau khi nghe tin Vương Bảo Nhạc bị đưa đi cũng nhốn nháo chạy tới.

Vương Bảo Nhạc vẫn giữ bộ dạng bình thản chưa từng có, theo hai đàn anh của ban kỷ luật thẳng một đường đến đỉnh núi hệ Pháp Binh, mặc kệ đám người bàn tán bám phía sau.

Hai đàn anh đi phía trước không khỏi cười nhạt, mấy năm nay không ít người bị họ đưa đi, cứng đầu cứng cổ cỡ Vương Bảo Nhạc không phải là không có ai. Nhưng nếu hắn vẫn có thể giữ bộ dạng này sau khi ra khỏi đó, bọn họ mới gọi đó là thần thánh!

Một đường im lặng không nói, chỉ có đám học sinh theo sau một họ ngày càng đông. Thẳng một đường đến trước đại điện, hai đàn anh ban kỷ luật mới dừng lại, lùi sang hai bên ra hiệu cho Vương Bảo Nhạc tự mình bước vào.

Nhìn cánh cửa to đóng chặt trước mặt, Vương Bảo Nhạc hít sâu, nếu bảo hắn không hồi hộp là sai, nhưng lúc này hắn hiểu rõ, cánh cửa này hắn nhất định phải vượt qua. Hắn cắn răng thật mạnh, tiến lên đẩy cửa ra rồi bước vào.

Vừa vào đại điện, Vương Bảo Nhạc đã nhận ra có vài chục ánh mắt lập tức rơi trên người hắn. Bên trong tòa đại diện có rất nhiều lão sư đang ngồi trước mặt hắn, có người mới tứ tuần, có người ngoài bảy mươi, nhưng đều mang vẻ mặt nghiêm nghị, một số người còn có vẻ thương tiếc.

Trong số các lão sư có cả lão râu dê và Lư lão y sư, bọn họ đều có mặt đầy đủ bên trong. Nếu lão y sư bình thản như không có chuyện gì, thì lão râu dê lại có chút không đành lòng, nét mặt phức tạp.

Sự việc lần này đều do chủ quản điều tra chủ trì. Vị chủ quan kia là một người đàn ông trung niên, khoác trên người đạo phục mù đen,

đôi mắt sáng ngời, bờ môi hơi nhạt màu. Toàn thân ông tỏa ra luồng khí lạnh, khiến cho nhiệt độ trong đại điện giảm xuống nhiều.

Tất cả lão sư ở đây không phải đều đến từ hệ Pháp Binh. Cũng vì Vương Bảo Nhạc là học sinh được đặc cách của hệ Pháp Binh nên mới lựa chọn núi Pháp Binh là nơi giám sát sự việc gian lận lần này.

- Vương Bảo Nhạc!

Vừa thấy Vương Bảo Nhạc bước vào, lão giả áo đen chủ quan nơi này lập tức mở miệng, nói bằng giọng lạnh nhạt.

- Đệ tử có mặt!

Vương Bảo Nhạc hít một hơi, tiến lên một bước, ôm quyền trầm giọng thưa.

- Kỳ khảo sát vừa qua, trò đã có hành vi gian lận rất nghiêm trọng trong khu khảo hạch. Dựa theo quy định của đạo viện, lẽ ra phải xóa bỏ tư cách học viên ngay lập tức. Nhưng vì trò là học sinh được đặc cách nên mới đưa trò đến đây dự cuộc họp này.

Lão giả áo đen dứt lời, dường như không muốn cho Vương Bảo Nhạc cơ hội giải thích, lập tức quay đầu tứ phía nhìn các lão sư khác.

- Các vị đồng đạo, hiện tại có thể bắt đầu rồi. Đối với hình phạt dành cho Vương Bảo Nhạc, tôi đề nghị thu hồi lại quyền hạn học sinh đặc cách, xóa bỏ tư cách học viên, thông báo cho các đạo viện còn lại, vĩnh viễn không được theo học!

Một câu lạnh nhạt, chắc chắn như đinh đóng cột này được nói, khiến cho Vương Bảo Nhạc biến sắc. Trong đầu thầm nghĩ, mình với gặp ông già này lần đầu tiên đã gây thù chuốc oán gì đâu, sao ông ta lại ác độc như thế, chẳng phải muốn phá hủy tiền đồ của hắn sao?

Cả đại điện chìm vào yên lặng. Lúc sau có một lão sư giọng điệu lạnh lùng cất tiếng.

- Xóa bỏ tư cách học viên là hoàn toàn chính khác. Kẻ vô sỉ đê tiện như thế không có tư cách tiến vào đạo viện!

- Không sai, lão phu cũng đề nghị hình phạt xóa bỏ tư cách!

- Mặc dù hình phạt như thế có phần nặng quá, nhưng nếu không

nghiêm trị, để cho loại hình vi thế này tiếp diễn là vô trách nhiệm đối với Liên Bang.

Các lão sư lần lượt nói ra đề nghị của mình, đối với bọn họ thì Vương Bảo Nhạc chẳng qua chỉ là một học sinh bình thường, có cũng được, không có cũng chẳng sao. Lão giả áo đen đã quyết rồi nên bọn họ cũng không cần phải phán đổi gì nữa.

Sau khi nghe ý kiến của các vị lão sư, Vương Bảo Nhạc chậm rãi hít thở, cả người không nhúc nhích như thể bị dọa đến ngây người. Chỉ là hai tay nắm chặt khiến cho lão râu dê nhìn thấy mà thở dài.

- Lấy lại thân phận học sinh đặc cách là được, ai cũng mắc sai lầm, không cần phải trừng phạt nghiêm khắc quá như vậy!

Sau khi lão râu dê nói vậy, vì xung quanh chẳng có mấy ai tán thành, nên đề nghị của ông nhanh chóng bị lời của các lão sư khác phủi sạch. Toàn bộ đại điện đều chỉ còn tiếng đề nghị xóa bỏ tư cách học sinh ồ ạt như sóng tràn.

Duy có lão y sư vẫn im lặng không nói. Lão giả áo đen muốn tiến đến hỏi ý kiến của lão y sư, vừa đứng dậy định tuyên bố kết quả thì Vương Bảo Nhạc bỗng ngẩng đầu, trong mắt lộ ra đau đớn và phẫn nộ.

- Kính thưa các thầy, có thể cho trò một cơ hội để nói rõ không?

Lão giả áo đen nhíu mày, sở dĩ ông tàn nhẫn như vậy cũng bởi vì ông đã nhắm một học sinh đặc cách khác cho hệ Pháp Binh rồi. Nhưng chưa kịp làm gì đã bị Vương Bảo Nhạc cuỗm mất. Cho nên lúc này ông chỉ hừ nhạt một cái, tính kệ hắn không quan tâm nhưng lại nghe Lư lão y sư nói.

- Trò nói đi!

Sau khi lão y sư cho phép, lão giả áo đen chỉ có thể im lặng đồng tình, hướng mắt về phía Vương Bảo Nhạc.

- Thưa các thầy, quả thật em biết tất cả mọi thứ bên trong khảo hạch đều là giả. Nhưng em có thể làm gì?

Vương Bảo Nhạc hít một hơi thật sâu, cơ thể run rẩy không tự chủ được.

- Chẳng lẽ em lại nói mọi chuyện với các bạn học sao? Nói đây chỉ là khảo hạch, đây là giả? Em có thể sao?

Nói đến câu cuối cùng, hắn gần như hét to. Không đợi các lão sư xung quanh quát mắng, dưới tâm trạng kích động, Vương Bảo Nhạc tức giận nói to.

- Một khi em nói cho các ban khác biết tất cả chỉ là khảo hạch của đạo viện, như vậy chẳng phải bao nhiêu công sức đổ sông đổ bể sao? Đến lúc đó em trở thành tội đồ của đạo viện, vậy các thầy nói cho em biết, em phải làm gì?

- Thời điểm nguy hiểm, nhìn thấy các bạn học khác, người bị thương, kẻ đổ máu. Em lại không thể nói với họ đây là giả, mà chỉ có thể lao đi cứu bọn họ. Chẳng lẽ em cứu là sai? Các thầy nói cho em biết đi, em nên làm gì mới phải?

Trên trán Vương Bảo Nhạc nổi rõ lằn gân xanh tím, cả người run rẩy kịch liệt, như thể muốn trút toàn bộ phẫn nộ và đau đớn mấy ngày này chịu đựng ra bên ngoài.

- Cứu người là sai sao? Không nên cứu người sao? Chẳng lẽ trong mắt mọi người, nếu đã biết đây là giả, Vương Bảo Nhạc em phải cân nhắc xem mình có gian lận hay không, tính toán xem mình được gì mất gì, trơ mắt thờ ơ nhìn đồng đội khóc lóc, bị thương, thiệt mạng sao? Em vẫn là một con người!

Vương Bảo Nhạc gần như gào lên, cảm xúc hắn lúc này đều hoàn toàn bùng nổ, bên trong đại điện vang vọng tiếng hắn gào thét.

Giờ phút này tất cả lão sư đều ngẩn người không biết phải phản ứng ra sao.

- Các thầy cho rằng em chỉ biết diễn trò, nhưng em muốn hỏi các thầy một câu, nếu đổi lại là các thầy, các thầy sẽ làm gì? Trơ mắt mặc kệ bạn bè mình chết, hay là giống em, đi cứu bọn họ?

- Em là học sinh của đạo viện Phiếu Miêu. Không bàn đến trên vì trời xanh hoán đổi nhật nguyệt, dưới vì lê dân bách tính an hưởng thái mình. Chỉ là Vương Bảo Nhạc em cũng là một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất!

Vương Bảo Nhạc nghẹn ngào, trong mắt lấp loáng bóng nước. Giơ tay phải lên đập bùm bụp thật mạnh vào ngực mình. Một câu nói này

mang theo sự chân thành vô cùng, khiến cho không ít lão sư vì đó mà cảm động

Sau cùng, Vương Bảo Nhạc cười khổ sở, mở miệng nói hai câu càng làm mọi người thêm rung động.

- Nếu vì bạn bè, xả thân quên mình bị coi là tội, em nhận!

- Nếu thông minh tinh ý bị coi là tội, em nhận!

- Nếu như vậy, đệ tử Vương Bảo Nhạc tình nguyện tiếp nhận hình phạt!

Trong nháy mặt toàn bộ đại điện lặng ngắt, tất cả lão sư đều hít sâu một hơi, nét mặt ai nấy đều thay đổi không ngừng, kinh ngạc nhìn về phía Vương Bảo Nhạc. Thật sự từng câu từng chữ hắn nói ra đều vì đại nghĩa, rất có đạo lý, như giáng thẳng vào tinh thần của mỗi người.

Chỉ có lão râu dê, tuy có xúc động theo dõi một màn kịch Vương Bảo Nhạc đang diễn trước mặt các vị lão sư khác, nhưng vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Mà lão giả áo đen thì nheo nheo cặp mắt, nhìn Vương Bảo Nhạc chằm chằm. Ông muốn nói thêm gì đó nhưng không biết phải mở miệng thế nào. Bởi khi ông nghe lời Vương Bảo Nhạc nói, tuy rằng có sơ sở nhưng lại khiến cho đạo đức và đại nghĩa gắn chặt với nhau. Mánh khóe này ông biết rõ, bình thường đều có thể gặp qua ở mấy vị có chức quan lớn một chút, nhưng ở học sinh thì không thấy nhiều.

Nếu ông phản đối, chẳng khác nào đối chọi với chính nghĩa cả. Cảm giác này khiến cho lão giả áo đen nghẹn lời không biết nói sao, lại liếc một vòng thu hết sắc mặt của mọi người vào tầm mắt, ông biết Vương Bảo Nhạc đã qua được ải lần này rồi, thầm than khẽ một tiếng. Tưởng rằng có thể dễ dàng đập chết con kiến hôi, nhưng ai ngờ lắc mình một cái, xù lông thành nhím gai.

Lão y sư mỉm cười đầy ẩn ý, hai mắt nhắm nghiền lại.

Chỉ một lúc sau Vương Bảo Nhạc ra khỏi đại điện. Bên ngoài có đến ngàn người đang tập trung bâu quanh, trong đó không ít người ghen tỵ với thân phận học sinh đặc cách của hắn, cười trên nỗi đau của người khác, đang đợi để nhìn thấy bộ dạng đáng cười của hắn, ai ngờ từ trong đại điện truyền qua một giọng nói già nua, vang vọng

khắp hệ Pháp Binh!

- Qua điều tra của đạo viện, học sinh Vương Bảo Nhạc không vi phạm quy định trong kỳ khảo hạch tân sinh vừa qua. Giữ lại thân phận học sinh được đặc cách, đây là thông cáo chính thức!

------oOo------

Chương 9: Thái Hư Phệ Khí Quyết!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Chuyển ngữ: P

Khi tất cả học sinh bên ngoài nghe thấy tiếng thông báo đầy uy nghiêm từng trải vọng ra ngoài, bao chùm cả hệ Pháp Binh, ai nấy đều chấn động. Nhất là những kẻ chỉ trực cười trên nỗi đau của người khác thì càng kinh ngạc không dám tin vào tai mình, mắt chữ o miệng chữ a, không cách nào khép lại được.

Nhất thời bên ngoài đại điện chìm vào yên tĩnh, mọi người đều đổ dồn ánh nhìn về phía Vương Bảo Nhạc, thấy hắn ngẩng cao đầu ưỡn ngực bước tới, tự nhiên giờ phút này tất cả đều cảm thấy một thân đạo phục đỏ rực đại diện cho thân phận học sinh đặc cách cực kỳ nổi bật!

Đám học sinh theo bản năng lùi lại đằng sau, chừa ra một con đường cho Vương Bảo Nhạc. Một lúc sau thấy hắn đã rời khỏi, từng tiếng hít thở xen lẫn âm thanh xôn xao vang lên.

- Thế mà không có việc gì cả!

- Sao có thể thế được? Không phải cậu ta gian lận sao? Sao lại nói không vi phạm quy định?

Trong tiếng xôn xao kinh ngạc, Liễu Đạo Bân lúc này cũng chấn động không kém. Không biết sao trong đầu hắn hiện ra vô số hình ảnh Vương Bảo Nhạc, khi thì oai hùng trong kỳ khảo hạch, lúc lại lôi cái loa to ra dọa lũ học sinh khiến ai nấy đều bất ngờ ở học đường.

- Đúng là thâm sâu khó lường!

Nửa ngày sau Liễu Đạo Bân mới thở dài một tiếng. Hắn cảm thấy việc Vương Bảo Nhạc đạt được danh hiệu học sinh đặc cách này, chắc chắn không phải chuyện ngẫu nhiên hay dựa vào vận may đâu. Thật sự đã có lúc từ trên người Vương Bảo Nhạc, hắn cảm nhận được khí chất vô cùng đặc biệt, không giống những người bình thường khác.

Không chỉ có Liễu Đạo Bân bất ngờ, mà bên ngoài đại điện, hai đàn anh ở ban kỷ luật ban nãy đưa Vương Bảo Nhạc đến đây cũng phải liếc nhau một cái, thấy trong mắt đối phương sự kinh ngạc không tưởng tượng nổi.

Trong khi mọi người vẫn đang ở đó xôn xao bàn tán, thì Vương Đạo Nhạc đã về tới động tiên của mình. Chuyện đạo viện làm sáng tỏ việc hắn không vi phạm quy định trong kỳ khảo hạch, thông qua mạng thông tin đã truyền khắp toàn bộ đảo Hạ Viện, khiến cho những người hóng sự việc này đều ngã ngửa nghi ngờ.

Một lúc sau cái tên Vương Bảo Nhạc một lần nữa lại rầm rộ trên mạng thông tin, mà giờ này Vương Bảo Nhạc đang ngồi trên sân thượng ở động tiên của hắn, đắc ý lướt mạng. Không giống với tâm trạng lo lắng tính kế lần trước, lúc này hắn đang vui sướng không biết giời đất gì vì thấy độ nổi tiếng của mình lên như diều gặp gió.

- Muốn trở thành quan to ở Liên Bang, ý dân cực kỳ quan trọng. Xem ra hiện tại mình đã có nền tảng nhất định rồi!

Vương Bảo Nhạc mặt mày hớn hở, cảm thấy hắn đã tiến gần đến ước mơ của mình thêm một bước rồi.

- Nhưng mình không thể mất cảnh giác được.

Trong đầu Vương Bảo Nhạc hiện lên hình ảnh lão giả áo đen, nhớ lại những lời nói ác nghiệt của ông ta như thể muốn đẩy hắn vào chỗ chết, khiến Vương Bảo Nhạc rùng mình một cái.

- Người này chắc chắn có chức vụ cao ở đảo Hạ Viện, nếu không biết chính xác hắn có thân phận vì, chỉ sẽ mình rơi vào thế bị động..

Vương Bảo Nhạc nghĩ đến đây, nhanh chóng lên mạng tìm kiếm manh mối. Phải đến khi hoàng hôn buông xuống, hắn mới tìm ra

thông tin về thân phận của người này, đọc xong lồng ngực phập phồng lên xuống.

- Đây là.. PHÓ CHƯỞNG VIỆN! Trời đất ơi..!!

Trong lòng Vương Bảo Nhạc lộp bộp một tiếng, hắn phải dụi mắt mấy lần để xem mình có nhìn nhầm không. Nhìn đi nhìn lại vẫn vậy, hắn bỗng căng thẳng vô cùng. Thật sự thân phận của đối phương quá mức khủng bố, là phó chưởng viện đảo Hạ Viện. Trong mắt của Vương Bảo Nhạc, phó trưởng viện đã là chức quan to lắm rồi!

- Mình nào có đắc tội gì với ông ta? Có khi nào là tổ tiên gia đình mình từng… đắc tội với hắn?

Vương Bảo Nhạc suy đoán lung tung một hồi, đầu ong ong lên vì đau, nhưng nghĩ nửa ngày, lại nhớ đến bản thân mình đã dành rất nhiều thời gian ngâm cứu kỹ càng tự truyện quan lớn rồi, nên dần dần ánh mắt càng thêm kiên định.

- Nhìn chung cả đời mấy ông quan to đều phải đối mặt hết kẻ thù chính trị này, đến kẻ thù chính trị khác. Có thể nói con đường làm quan của họ chính là lần lượt đấu tranh với kẻ thù của mình, càng đấu càng tiến xa!

- Phó chưởng viện này, coi như là kẻ thù chính trị đầu tiên của Vương Bảo Nhạc mình đi!

Coi đối phương thành kẻ thù chính trị của mình khiến Vương Bảo Nhạc bình tĩnh trở lại, thậm chí ý chí chiến đấu còn tăng lên gấp nhiều lần, bắt đầu suy nghĩ đến những ưu thế của một học sinh đặc cách có được.

Mặc dù trước đây hắn không hay ra ngoài, nhưng thông qua mạng thông tin, hắn đã sớm nắm rõ quyền lợi của thân phận học sinh đặc cách được hưởng rồi. Trong đó có một điều chính là có thể mượn các pháp khí miễn phí ở Tàng Bảo các của học hệ trong vòng năm năm.

Nghĩ đến đây, Vương Bảo Nhạc nhanh chóng đứng dậy, rời khỏi động tiên. Sau khi tìm được Tàng Bảo các, trải qua hàng loạt chứng thực thân phận học sinh đặc cách, Vương Bảo Nhạc tiến vào trong các. Lúc hắn bước vào, bên trong đã có lác đác vài học sinh đến thuê pháp khí. Khi thấy Vương Bảo Nhạc, bọn họ đều nhận ra ngay lập tức, có số ít không quan tâm, chỉ chăm chú lựa đồ, số còn lại đều túm năm tụm ba cúi đầu ghé tai bàn tán.

Tàng Bảo các xây dựng theo lối kiến trúc cổ xưa, có tất cả năm tầng. Bốn phía bên trong tháp đều treo từng dãy giá đỡ, đặt phía trên mỗi giá đỡ là từng loại hồ sơ pháp khí của hệ Pháp Binh.

Có cái trông rất bình thường, có cái lại hào quang lấp lánh. Đảo mắt một vòng nhìn thấy nơi này có đến mấy ngàn pháp khí, từ số lượng có thể nhìn ra tiềm lực của hệ Pháp Binh lớn mạnh ra sao. Dù sao đã bày ở nơi này cho học sinh thuê mượn thì chẳng có pháp khí nào không phải hạng cao cấp, dạng tinh phẩm cả.

Tùy vào từng loại pháp bảo mà giá thuê khác nhau. Nhưng mấy điều này Vương Bảo Nhạc không cần thiết phải để tâm đến làm gì.

- Dù sao cũng được dùng miễn phí, tất nhiên phải mượn cái gì đắt đắt một chút mới được!

Hắn liếc quanh bảo vật ở tầng một rồi trực tiếp bỏ qua bước thẳng lên tầng năm, để lại không ít học sinh phía dưới ngước mắt ngưỡng mộ. Vừa đặt chân đến tầng năm không một bóng người, Vương Bảo Nhạc mới thấy thận phận đặc cách này thật sự không tồi chút nào, rồi bắt đầu chọn lựa.

- Thanh kiếm này không tồi!

- Linh đang kia trông đẹp thật!

- Bao tay này có vẻ là hàng tốt, ánh bạc đã mắt, trông rất lợi hại!

Trái ngắm phải nghía một hồi, Vương Bảo Nhạc bứt rứt trong lòng. Với món pháp khí nào hắn cũng thích, nên nhất thời không biết nên chọn cái nào, chỉ biết nhìn quanh. Đến khi ánh mắt hắn nhìn trúng một cái gốc ngọc màu trắng, lập tức siêu lòng.

Cái gối này tên là Mộng Cảnh Pháp Chẩm, có tác dụng giống hệt mộng cảnh bên trong mê trận, đều để tạo ra ảo cảnh không có thực. Nhưng vì tác dụng không nhiều, cấp độ không cao, lại rất khó có thể rèn luyện bên trong cho nên ít người lựa chọn, mà giá thuê cũng không rẻ.

Nếu không vì sự thay đổi của mặt nạ đen, Vương Bảo Nhạc cũng không để tâm đến Pháp Chẩm này làm gì. Hắn trầm ngâm suy nghĩ một hồi rồi quyết định mượn món pháp khí kia về.

Đăng ký xong, Vương Bảo Nhạc mang theo Pháp Chẩm rời đi. Một đường trở về hắn rất mong đợi nên bước đi cũng nhanh nhẹn hơn trước, đến động tiên rồi việc đầu tiên hắn làm là thử xem có thể tìm được bí mật của mặt nạ đen hay không.

Tuy hoàng hôn đã buông xuống từ lâu, nhưng phía chân trời vẫn còn hửng ráng chiều rọi chiếu xuống núi Pháp Binh, tựa như phủ thêm một lớp lụa đỏ mềm mại nhu hòa, khiến cảnh vật ở đây bỗng nên thơ không thể tả hết bằng lời. Nhất là khi từng cơn gió chiều thổi đến, xua tan cái nóng bức, mang tới đây không khí mát mẻ dễ chịu, khiến cho không ít học sinh ra ngoài dạo chơi, đứng trên đỉnh Pháp Binh hóng gió vui cười êm ái.

Cũng không rõ có phải trùng hợp hay không, mà ráng chiều rực đỏ nhẹ bao chùm lên đạo phục của hắn, hai sắc đỏ hòa cùng nhau khiến cho những nơi hắn đi qua thu hút không ít ánh nhìn, mọi người rần rần kêu lên, dán mắt theo từng bước chân của hắn.

Bất chợt có một thanh niên xuất hiện, hắn mặc đạo bào màu trắng khác hẳn với các đạo bào của học sinh bình thường, hay đạo bào dành riêng cho học sinh đặc cách. Nhìn dáng vẻ hắn đầy phiêu dật thoát tục, chỉ có điều tướng mạo quá đỗi bình thường, trên gương mặt thi thoảng thấy mấy vết rỗ lớn.

Mặc dù vậy, bên cạnh hắn vẫn có nhiều nữ sinh vây quanh, trong ánh mắt lộ ra vẻ ái mộ vô cùng.

Hắn cũng không đi một mình, sau lưng có đến mười học sinh theo sát, có người xách hộ hắn cái túi, có người lại cầm hộ hắn bình nước.

- Là học thủ đó!

- Chính là học thủ Khương Lâm của học đường Linh Thạch!

Ánh mắt họ khác hẳn cái nhìn dành cho học sinh đặc cách ban nãy. Lúc này học sinh tứ phía bu đông như kiến, bất luận nam hay nữ đều cung kính bái kiến với vị thanh niên áo trắng kia, như thể gặp được thầy giáo vậy. Chính vì vậy càng khiến cho khí tức xung quanh thanh niên áo trắng tỏa ra đầy cao quý, hắn gật đầu rồi chen chúc ra khỏi đám đông.

Không phải hắn không nhìn thấy Vương Bảo Nhạc, nhưng dường như trong mắt hắn mà nói thì học sinh đặc cách với học sinh bình

thường chẳng khác gì nhau. Không đạt đến trình độ học thủ thì đều chỉ là đàn em, không phải đồng môn cùng đẳng cấp với hắn.

Vương Bảo Nhạc mở to mắt, dõi theo bóng dáng thanh niên mặt rỗ kia, đáy lòng dấy lên chút chua xót như thể bị đối phương cướp hết danh tiếng của hắn mang đi rồi.

- Học thủ là cái gì?

Vương Bảo Nhạc hừ mộ tiếng, cúi đầu mở truy cập mạng, vừa về động tiên, vừa tìm hiểu thông tin. Càng đọc, ngực càng phập phồng lên xuống, về đến động tiên một phát toàn thân hắn chấn động vô cùng

- Đây là.. Đây chính là học thủ sao?

Học thủ chính là người đứng đầy danh sách trên học đường của mỗi hệ, có bao nhiêu học đường thì có bấy nhiêu học thủ. Ví dụ như hệ Pháp Binh có ba học đường chính thì cũng có đến ba học thủ!

Thân phận học thủ ngoài là minh chứng cho năng lực ưu tú trên học đường của người đó, thì học thủ có có tên khác, chính là.. môn đồ của chưởng viện!

Mọi người đều nghiễm nhiên nhận định học thủ là đệ tử của chưởng viện, bọn họ gọi nhau là huynh đệ thân mật hơn nhiều, chứ không giống như các nơi khác xưng đàn anh đàn em. Ngoài điều đó ra, học thủ còn nắm trong tay một số quyền lực nhất định mà ngay cả học sinh đặc cách cũng không được hưởng!

Thật ra học sinh đặc cách chỉ nhiều lợi thế hơn các học sinh bình thường một chút thôi. Riêng học thủ thì có thể nắm giữ một phần quyền lực của đạo viện, có thể giám sát và kỷ luật toàn bộ học sinh theo quy định của học viện. Chỉ cần vậy thôi cũng đủ để khiến cho vô số học sinh lo lắng sợ hãi rồi!

Trong đạo viện, nắm trong tay quyền lực cỡ đó đủ để coi là hàng khủng rồi. Mà quan trọng nhất là các chủ hệ không có tư cách để bãi miễn học thủ. Bởi vì học thủ không phải là chức danh được trao tặng, mà là dựa vào thực lực, thành tích của bản thân mà đạt được.

Theo quy tắc của đạo viện Phiêu Miểu, chỉ có chưởng viện mới là người có quyền quyết định bãi miễn hoặc không. Nhưng với những quyết định nghiêm trọng như thế, nếu không phải học thủ kia làm ra

chuyện đại nghịch bất đạo thì ngay cả chưởng viện cũng không muốn đụng đến.

Dù cho có được thân phận như vậy, sở hữu nhiều quyền lực như thế nhưng học thủ không dám lười biếng. Một khi có người giỏi hơn, vượt qua hắn, nói cách khác hắn không còn là thủ khoa, đồng nghĩa với việc hắn sẽ mất tất cả.

Đọc kỹ tư liệu tìm được trên mạng, trong tròng mắt Vương Bảo Nhạc bập bùng lửa đốt. Muốn trở thành học thủ không hề dễ chút nào. Hắn bỗng nhớ ra bảng xếp hạng ở học đường Linh Thạch, bên cạnh cái tên đầu tiên có con số 90. Hóa ra con số này đại diện cho độ tinh khiết mà hắn luyện được đạt chín mười phần trăm.

- Trừ phi mình luyện ra được linh thạch có độ tinh khiết cao hơn hắn, ngoài ra không còn cách nào khác.

Vương Bảo Nhạc khẽ thở dài, buông bỏ ghen tỵ trong lòng. Hắn không phải người có tính ghen tỵ với thành công của người khác, đối với hắn mà nói, dù thân phận học thủ uy phong lẫm liệt thật đấy, nhưng để chạm được đến thì không phải kẻ nào cũng làm được.

Mang tất cả tiếc nuối và mong ước cất hết trong lòng, Vương Bảo Nhạc lấy Mộng Cảnh Pháp Chẩm từ trong túi ra, sau đó lấy thêm cả mặt nạ đen, suy tư một hồi mới tiến vào Pháp Chẩm. Hắn bỗng cảm thấy hoa mắt, nhưng chỉ một lúc sau khung cảnh xung quanh đã thay đổi hoàn toàn, biến động tiên thành một dòng sông băng.

Gió rét thổi thốc vào người khiến cho Vương Bảo Nhạc rùng mình một cái.

- Đúng là y như thật!

Vương Bảo Nhạc tranh thủ thời gian ngó nghiêng khắp nơi. Ở đây tuyết đang rơi, dưới chân tầng tầng băng dày lạnh muốt, phóng mắt ra phía ra có thể nhìn thấy vái con thú nhỏ sống ở vùng khí hậu giá rét. Tất cả mọi thứ đều vô cùng chân thật.

Thu lại ánh mắt, Vương Bảo Nhạc nhìn tay phải hắn đang nắm mặt nạ đen. Có kinh nghiệm từ lần khảo hạch trước nên Vương Bảo Nhạc đã cầm mặt nạ trên tay trước khi tiến vào mộng cảnh. Lúc này nhìn mặt nạ trong tay lại thấy mờ nhòe không rõ, có chỗ nét căng, có nơi lại nhòe nhoẹt xen lẫn với nhau. Giống như mộng cảnh không thể phân tích nó để tái hiện hình ảnh rõ nét nhất có thể.

- Quả nhiên có tác dụng!

Vương Bảo Nhạc mừng rỡ, nhanh chóng chăm chú quan sát thật kỹ. Phải mất một khoảng thời gian, mặt nạ đen mới ổn định trở lại, tuy không hoàn hảo như trước, nhưng dòng văn tự đã từng xuất hiện trên đó lại một lần nữa nổi lên.

Chắc do lần này có thể cầm nó lên nhìn trực tiếp, hoặc không biết duyên cớ gì khiến dòng văn tự này trông rõ nét hơn một chút. Vương Bảo Nhạc cẩn thận xem xét.

- Thái Hư Phệ Khí Quyết?

Hắn chớp chớp mắt, tiếp tục quan sát. Cho đến khi đọc hết văn tự ghi trên này, thân thể hắn cứng đờ sau đó khẽ run rẩy, trong ánh mắt lộ ra kích động mãnh liệt vô cùng.

Cái gọi là Thái Hư, chính là "trong không sinh có", cái gọi là Phệ Khí chứa sức mạnh hơn Dưỡng Khí kia rất nhiều. Nói một cách chính xác thì Thái Hư Phệ Khí Quyết cũng là một phương pháp luyện chế linh thạch, tuy nhiên không cần Đá Rỗng làm nguyên liệu, mà từ hư không sinh năng lượng, hấp thụ linh khí vào cơ thể luyện chế thành linh thạch!

Cũng bởi vì không cần đến Đá Rỗng, cộng với phương pháp luyện chế khác nhau nên độ tinh khiết của linh thạch chế ra.... vượt xa rất nhiều so với Dưỡng Khí Quyết! Đừng nói đến chín mươi phần trăm tinh khiết, cho dù để đạt tới trình độ luyện chế linh thạch tinh khiết tuyệt đối chỉ có trong truyền thuyết của tông sư Pháp Binh cũng là chuyện trong tầm với.

- Đây là.. đây là

Vương Bảo Nhạc lúc này còn tâm trạng nào để ý đến công pháp của đạo viện Phiểu Miểu dạy nữa, lập tức quẳng ra sau đầu. Trong cái đầu hưng phấn của hắn lúc này chỉ toàn mấy ý nghĩ liên quan đến học thủ mà thôi, sự khao khát trở thành học thủ đã biến động lực thúc đẩy hắn. Giờ phút này hắn thật muốn phát điên rồi!

------oOo------

Chương 10: Hệ Chiến Võ Vô Địch

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn:

Chuyển ngữ: P

Tuy Thái Hư Phệ Khí Quyết và Dưỡng Khí Quyết có nhiều điểm tương đồng, nhưng nguyên lý vận hành lại khác nhau rất nhiều.

Dưỡng Khí Quyết là phương pháp đưa linh khí từ trời đất thâm nhập vào cơ thể. Nhưng trên cơ thể có những lỗ thoát khí không thể nhìn thấy, nên linh khí được dẫn nhập vào không có cách nào để giữ lại. Chính vì vậy chỉ có thể lấy thân thể làm vật dẫn, đưa linh khí truyền vào Đá Rỗng, từ đó luyện chế linh thạch. Trong quá trình này sẽ khiến thể chất cơ thể được tăng cường âm thầm không thể nhận ra được.

Còn Thái Hư Phệ Khí Quyết lại biến cơ thể thành một hố đen, khiến cho từ đầu đến cuối đều có thể hấp thụ linh khí đến cực hạn. Cơ chế này giống như việc chiếm đoạt vậy, điên cuồng hấp thụ linh khí bên ngoài vào cơ thể. Kể cả trên cơ thể người có vô số lỗ thoát khí không thể giữ được linh khí lâu trong cơ thể, nhưng tốc độ hấp thụ của phương pháp này vượt qua sự khuếch tán của linh khí ra bên ngoài

Cuối cùng khiến cho cơ thể không ngừng tích lũy linh khí. Đồng thời với tốc độ ngưng tụ nhanh như vậy, cũng không cần đá rỗng mà có thể từ tay không ngưng tụ… linh thạch!

Vì vậy độ tinh khiết của linh thạch được luyện bằng phương pháp này vượt ra so với người khác. Dù sao đối với một pháp linh sư thì để luyện chế được linh thạch có độ tinh khiết cao nhất khó ở chỗ, họ không có cách nào để thanh lọc các tạp chất ẩn trong Đá Rỗng.

Loại công pháp này ở Liên Bang mới có người đưa ra khái niệm tương tự chứ chưa có ai thực hiện được, nên nó chỉ tồn tại trong tưởng tượng.. Nhưng bây giờ, trước mặt Vương Bảo Nhạc là quyển sách Thái Hư Phệ Khí Quyết, chỉ cần có nó đã giải quyết hết tất cả rồi.

- Chỉ cần tu luyện Thái Hư Phệ Khí Quyết thì lực hấp thụ sẽ từ chậm

chuyển thành nhanh, càng ngày càng mạnh..

Vương Bảo Nhạc kích động thoát khỏi mộng cảnh, khoanh chân ngồi trong động tiên. Hai mắt hắn sáng lên, trong đầu hiện lên cảnh vị trí học thủ đang ngoắc ngoắc tay mời gọi làm hắn vui sướng vô cùng, quên hết mọi chuyện, nhắm mắt lại, toàn tâm toàn ý vừa nghiên cứu vừa tu luyện Thái Hư Phệ Khí Quyết này.

Hắn đã nhiều năm tu luyện Dưỡng Khí Quyết nên đối với việc dẫn dắt linh khí không có gì lạ lẫm cả. Lúc này khi tâm đã tĩnh, lập tức hắn cảm nhận được bốn bề xung quanh tràn ngập linh khí tưởng chừng như vô hạn.

Chỉ là Thái Hư Phệ Khí Quyết mới nhìn qua thì nghĩ nó đơn giản nhưng trên thực tế, trong lúc tu luyện vấp phải không ít khó khăn. Vương Bảo Nhạc ngay từ bước đầu đã gian nan rồi, nhiều khi tốc độ hút linh khí không bằng tốc độ tiêu tan ra bên ngoài. Nhưng tính cách hắn rất cố chấp, một khi đã xác định được mục tiêu thì sẽ biến thành chấp niệm. Cũng giống như khi hắn ở bên trong mộng cảnh của kỳ khảo hạch, mặc dù cơ thể đau đớn vô vàn nhưng hắn không để ý đến, vẫn liều mạng cứu người.

- Dựa theo giải thích về Phệ Khí Quyết, đầu tiên phải hình thành Phệ Chủng trong cơ thể, coi nó là một bộ phận của cơ thể, như vậy mới có thể vượt qua tốc độ tiêu tan..

Thời khắc này tính cố chấp của Vương Bảo Nhạc lại lần nữa bộc pháp. Nửa tháng sau đó, hắn không tiếp tục lên lớp nữa, ngày nào ăn cơm xong cũng nhanh nhanh chóng chóng phi về cắm mặt cắm mũi vào nghiên cứu và tu hành.

Cùng lúc đó, trên đỉnh núi Chưởng Viện thuộc dãy núi đảo Hạ Viện có một cái hồ, bên hồ dựng một mái nhà tranh, lão y sư đang ngồi trong đó câu cá.

Vài làn gió êm dịu nhẹ nhàng thổi tới, lướt qua rặng liễu rủ xung quanh khiến nó lay động, in bóng dưới hồ nước tạo nên một cảnh ý đặc biệt.

Chỉ có vị phó chưởng viện áo đen đứng bên cạnh lão y sư lúc này lại mồ hôi dòng dòng trên trán, vô cùng lo lắng bứt rứt, phải lúc sau ông hít sâu một hơi, chắp tay ôm quyền cúi đầu thật thấp hướng về chưởng viện.

- Chưởng viện, thuộc hạ sai rồi.

Lão y sư vẫn thong thả buông cần câu như thể không nghe thấy gì. Qua nửa ngày sau, phó chưởng viện lau lau mồ hôi nhễ nhại trên trán, thái độ càng thêm kính cẩn, nhỏ giọng lên tiếng một lần nữa.

- Thuộc hạ sai ở chỗ, sớm đã biết rõ việc làm của Vương Bảo Nhạc có thể trở thành tấm gương sáng tiêu biểu, khích lệ các học sinh khác đồng tâm hướng về đạo viện. Nhưng vẫn nhất nhất lựa chọn con đường khác, thậm chí xúi giục các lão sư hệ Đan Đạo đứng ra chỉ điểm chuyện gian lận.

Ông nói xong vẫn thấy nét mặt lão y sư hệt như cũ chẳng có gì thay đổi, mồ hôi túa ra càng nhiều, thấp giọng mở lời thêm lần nữa.

- Thuộc hạ càng sai hơn vì không nên ham danh ngạch học sinh đặc cách của hệ Pháp Binh, từ đó nổi ý đồ xấu muốn đuổi Vương Bảo Nhạc ra khỏi đạo viện.. Thậm chí còn chỉ dẫn cho các lão sư khác..

Phó chưởng viện giơ tay lau mồ hôi, trong lòng đắng ngắt. Thật sự chuyện lần này ông đoán sai rồi. Cứ tưởng chưởng viện chướng mắt Vương Bảo Nhạc nên mới tính mượn cơ hội này, một mặt ra tay trừng phạt, một mặt giành lấy lợi ích về cho mình.

Thật không ngờ rằng Vương Bảo Nhạc kia có thể trở mình lật lại thế cờ, mà quan trọng ở đây ngoài từ ngữ đanh thép Vương Bảo Nhạc nói ngày hôm đó, còn có thái độ của chưởng viện là quan trọng hơn cả.

Phải đến lúc này, lão y sư mới ngẩng đầu, khẽ liếc mắt nhìn qua phó chưởng viện một chút

- Nếu đã biết sai rồi thì trở về đi.

Phó chưởng viện thở phào nhẹ nhõm, ông đi theo chưởng viện nhiều năm rồi nên biết rõ chỉ cần đối phương nói vậy tức là chuyện này có thể hóa giải một nửa rồi. Ông cung kính cúi đầu rồi mới rời đi. Khi đã đi xa rồi ông liền nhớ đến Vương Bảo Nhạc, trong mắt lộ ra lạnh lẽo u ám, nhưng trong thời gian tới không thể động thủ, nên với loại kiến hôi có chút thủ đoạn này, ông không để vào mắt.

Chỉ là ông không biết rằng sau khi mình rời đi, bên người lão y sư đột nhiên xuất hiện một lão giả. Ông ta giống như người hầu, còng lưng đứng phía sau lão y sư.

- Chưởng viện cao minh, cũng nhờ việc không nhúng tay vào sự tình lần này, mà ta có thể đánh phó viện chưởng Cao Toàn một cái. Sau chuyện này ông ta sẽ thu liễm lại ít nhiều. Mặc dù ông ta nhận sai rất nhiều, nhưng cái sai duy nhất lại không chịu thừa nhận, đó chính là tay vươn quá dài!

- Ngoài ra thuộc hạ đã điều tra rõ ràng rồi. Chuyện lần này là do học thủ học đường Linh Phôi của hệ Pháp Binh âm thầm thao túng dư luận. Có vẻ phó chưởng viện có mối quan hệ rất mật thiết với kẻ này, danh ngạch học sinh đặc cách của hệ Pháp Binh là do học thủ học đường Linh Phôi yêu cầu. Hình như phía sau có cha hắn chỉ đạo.

Lão giả thấp giọng cười cười.

- Cha của học thủ Linh Phôi à.. Đường đường là một nhân vật lớn trong mười bảy nghị viên Liên Bang, chắc hẳn không dùng thủ đoạn kém tinh vi như vậy. Thôi chuyện này dừng ở đây đi.

Lão y sư cười đáp, sâu trong lóe mắt lộ ra vẻ mỉa mai.

- Hắn trèo lên được cái ghế nghị viên, ta còn có thể liếc hắn một cái. Nhưng con hắn cũng muốn trèo cao, xem ra Cao Toàn này cũng chẳng phải loại có đầu óc gì..

- Chưởng viện, với loại tiểu nhân không đáng tin này, sao không..

Lão giả bên cạnh do dự một chút.

- Chưa phải lúc..

Trong mắt lão y sư ánh lên sự thâm sâu, người như thế kia ông mất công tạo ra, ngoài là kẻ thu hút sự hận thù còn mang giá trị lớn khác, người ngoài không hiểu được đâu.

- Sau này chắc chắn sẽ có người không nhịn được mà ra tay đối phó với Cao Toàn, dù thế nào, muốn đối phó với hắn đều phải đến chỗ ta trao đổi một chút.

Lão y sư mỉm cười, nói đầy ẩn ý.

Bẵng một thời gian, Vương Bảo Nhạc đã tu luyện ba tháng rồi.

Trong vòng ba tháng vừa qua, do Vương Bảo Nhạc trốn hơi kỹ nên

trong hệ Pháp Binh cũng không còn nhiều điều tiếng bàn tán về hắn nữa. Cũng bởi vì việc học quá tải nên dần dần chẳng còn ai quan tâm đến.

Theo một cách nào đó thì Vương Bảo Nhạc đã làm được điều hắn muốn từ đầu, chính là phải khiêm tốn, ít xuất hiện.

Cuối cùng thời gian cũng không phụ lòng người, sau ba tháng vất vả rốt cuộc trong cơ thể Vương Bảo Nhạc cũng đã hình thành một thứ mà hắn có thể miễn cưỡng gọi là hố đen Phệ Chủng.

Cảm nhận được lực hấp thụ tràn ra khỏi cơ thể hắn, Vương Bảo Nhạc mừng rơn thấm thấm mồ hồi, nghĩ rằng mình chỉ còn cách thành công một bước nhỏ nữa thôi, nên nhanh chóng tiếp tục tu luyện.

Từ khi có Phệ Chủng, linh khí trong động tiên như biến thành một dòng nước, chầm chậm thay đổi phương hướng, chảy thẳng vào cơ thể Vương Bảo Nhạc. Dần dà không chỉ linh khí trong động tiên, mà ngay cả linh khí bên ngoài cũng vậy.

Cuối cùng, linh khí ở nơi hắn ở giống như bị dao động, tụ hợp với nhau thành một vòng xoáy vô hình, mà trung tâm cơn lốc xoáy này chính là.. lỗ đen Phệ Chủng trong cơ thể Vương Bảo Nhac.

Phần lớn linh khí bị hút vào, cuối cùng cũng vượt quá khả năng phân tán của cơ thể hắn, khiến cho linh khí bắt đầu ngưng tụ lại và tiến hành tích lũy. Quá trình này khiến cho cơ thể vô cùng thoải mái, giống như trên dưới có vô số bàn tay nhỏ đang xoa bóp mát xa vậy. Mặc dù Vương Bảo Nhạc có chìm đắm trong cảm giác này nhưng hắn vẫn biết mình phải làm gì. Vậy nên hắn nâng tay phải lên, sử dụng công pháp Thái Hư Phệ Khí Quyết, luyện chế linh thạch.

Đến giai đoạn này Thái Hư Phệ Khí Quyết lại xuất hiện điểm khó khác. Mặc dù có thể ngưng tụ linh khí dày đặc lại một điểm, nhưng chỉ cần hơi lơ là một chút lập tức sẽ thất bại.

Mà một khi thất bại, bao nhiêu linh khí ngưng kết lại một điểm liền phân tán ra bên ngoài. Nhưng vì tốc độ hút vào của Vương Bảo Nhạc cực nhanh nên linh khí lại được tích lũy ngưng tụ lần nữa.

- Mình không tin!

Vương Bảo Nhạc điên cuồng, mắt thấy thành công hắn chờ mong

ngay trước mặt rồi càng kích thích sự cố chấp của hắn. Không nghĩ nhiều, hắn lao ra ngoài mua rất nhiều đồ ăn, chủ yếu là đồ ăn vặt rồi trực tiếp trở về động tiên bế quan không rời. Ăn uống ngủ nghỉ đều loanh quanh trong nhà, tận dụng triệt để thời gian chìm đắm trong tu luyện.

Dần dần, chính hắn cũng không phát hiện ra cơ thể tròn quay của mình ngày càng tròn, da thịt theo đó ngày càng dày.. Dọa người nhất chính là da thịt trên cơ thể hắn vô cùng sáng bóng, mặc dù không thể nói là trong suốt óng ánh, nhưng căng mịn nhẵn nhụi là thật.

Một thân thịt múp của hắn lúc này trông không hề tầm thường. Do linh khí tích tụ bên trong, đọng lại thành lớp mỡ linh khí. Dù sao mỡ sinh ra vì cơ thể dư thừa năng lượng nên chuyển hóa mà thành. Bây giờ linh khí trong cơ thể Vương Bảo Nhạc đã sớm vượt qua người bình thường, chưa kể do luyện chế linh thạch liên tục thất bại, đồng thời hấp thụ không ngừng nên linh khí tích tụ ngày càng nhiều.

May sao đạo phục học sinh đặc cách được may bằng chất liệu đặc biệt, có khả năng co giãn rất tốt, cho nên dù hắn ra béo ra rất nhiều nhưng không thấy vết rách toác nào. Về phần mặt mũi Vương Bảo Nhạc thay đổi không ít, da thịt sáng bóng nhẵn thín, con mắt càng ngày càng híp tịt lại…

Cứ như vậy một tháng lại trôi qua. Dù Vương Bảo Nhạc có phát hiện ra việc mình tăng cân, nhưng hắn quá chăm chú luyện chế linh thạch nên không quan tâm đến mấy. Cho đến một ngày, Vương Bảo Nhạc mừng quýnh nhìn viên linh thạch hình thoi lơ lửng trong lòng bàn tay. Sau khi kiểm tra độ tinh khiết, hắn ngửa mặt lên trời cười thật to.

- Thành công.. ha ha.. mình thành công rồi…

- Không phải năm mươi phần trăm, là mà bảy lăm phần trăm!!!!

Vương Bảo Nhạc kích động phấn khởi cực kỳ. Hồi trước khi hắn còn ở thành Phượng Hoàng, nhiều năm chỉ có thể luyện chế ra linh thạch có độ tinh khiết năm mươi mốt phần trăm, nhưng hôm nay vọt hẳn lên bảy mươi lăm phần trăm. Phải biết rằng tiêu chuẩn đăng ký vào đạo viện Bạch Lộc – đạo viện lớn nhất Liên Bang cũng chỉ lấy mốc bảy mươi phần trăm trở lên mà thôi!

Thỏa mãn hài lòng với thành quả này, Vương Bảo Nhạc đã cảm thấy mình siêu quá rồi, muốn đứng dậy dạo quanh vài vòng. Nhưng vừa

định đứng lên mới cúi đầu nhìn xuống, hắn sững sờ một hồi, mới nửa năm thôi mà hắn đã béo ra gấp đôi rồi. Nhất là đạo phục đỏ dành cho học sinh đặc cách cũng biến dạng giãn hết cỡ, lộ ra từng lằn mỡ..

Hắn phập phồng lồng ngực, mắt bỗng nhiên mở to trợn ngược.

- Đây là.. cái này là..

Vương Bảo Nhạc gào lên một tiếng. Lúc này không còn cố chấp chăm chăm chỉ luyện linh thạch nên hắn liền ý thức được mình bây giờ, gay to rồi!

- Trời ơi, mình mới lơ là một chút thôi mà, làm sao.. làm sao lại như vậy!!

Vương Bảo Nhạc run rẩy, trong nháy mắt hiện ra hình ảnh mình đang ngắm nghía ra gia phả, lập tức thấy sợ hãi lo lắng, nhanh chóng duỗi thử ngón tay to tròn thô ráp, khóc không ra nước mắt luôn.

Phải mất nửa ngày, hắn mới phát hiện ra dù mình có tính toàn như nào, thì dựa theo ngày mất của các vị gia gia béo mập ghi trong gia phả, cũng.. cũng sống không được lâu. Lúc này hắn khóc ròng thật rồi!

- Mình còn chưa làm học thủ. Mình còn chưa làm được tổng thống Liên Bang mà!! Trời ơi mình không muốn xuống suối vàng đoàn tụ với các gia gia béo mập kia..

Vương Bảo Nhạc run sợ, trong đầu tràn ngập suy nghĩ phải giảm béo. Nhưng chuyện giảm cân này hắn làm nhiều rồi nhưng có giảm được tí nào đâu, hắn thật muốn điên lên mất.

- Tập thể dục, mình phải tập thể dục, mình phải chạy bộ.. nhân lúc đống thịt này mới xuất hiện, có thể còn cứu được..

Vương Bảo Nhạc nghiến răng kèn kẹt, chuyện đầu tiên hắn nghĩ đến lúc này là chạy bộ, thế nên nhanh nhanh chóng chóng đi đến cổng chính động tiên.

Được cái dù hắn béo múp tròn quay, nhưng không phải không có thuốc nào cứu được. Hắn vừa ra khỏi cửa, nhìn thấy ánh nắng chiếu thẳng vào thân áo đỏ khoa trương, in xuống đất thành cái bóng đen khổng lồ khiến Vương Bảo Nhạc phẫn nộ, hét lớn một tiếng, dùng

hết sức bình sinh, điên cuồng sải chân chạy khắp đỉnh Pháp Binh.

Sau khi cực khổ chạy như điên, Vương Bảo Nhạc cũng phát hiện ra một số thay đổi của mình. Như việc hắn không cảm thấy mệt mỏi do linh khí nồng đậm trong cơ thể chống đỡ tất cả sức lực đã tiêu hao, làm cho tốc độ của hắn nhanh như cắt, khiến hắn cảm thấy đỉnh Pháp Binh này quá nhỏ mà mình cần nhiều hơn. Vì vậy Vương Bảo Nhạc một mạch chạy thẳng xuống dưới chân đỉnh, bắt đầu chạy quanh đảo Hạ Viện.

Ngày hôm nay có rất nhiều học sinh hệ Pháp Binh nhìn thấy một quả bóng tròn màu đỏ lướt qua bên cạnh mình. Cả đám học trò đều sửng sốt, kêu lên một tiếng nhưng vì tốc độ của quả bóng ấy quá nhanh, lại còn che kín mặt nên bọn họ không nhìn rõ đó là ai. Chính vì vậy trên mạng thông tin xuất hiện không ít tin đồn bàn tán xôn xao.

- Hôm nay tôi thấy một quả bóng..

- Tôi cũng thấy..

- Nhìn quen lắm.. giống như.. đạo phục của học sinh đặc cách?

Trong lúc hệ Pháp Binh đang rì rầm bàn tán, thì bên hồ đảo Hạ Viện, các học sinh hệ Chiến Võ đang chạy bộ. Giữa đám học trò ấy có hai người Trác Nhất Phàm và Trần Tử Hằng. Bên cạnh bọn họ có một người đàn ông trung niên theo đằng sau. Người này chính là lão sư hệ Chiến Võ, đang nghiêm mặt hướng dẫn lũ học sinh chạy bộ.

So với học sinh hệ khác, thì hệ Chiến Võ giống quân nhân nhiều hơn. Bởi vì những gì hệ Chiến Võ giảng giải nghiên cứu đều là võ cổ. Nếu bàn về thực chiến thì đây là hệ đứng đầu, bất cứ học sinh nào của hệ này đều cần phải có một thân thể cường tráng. Vì vậy một trong những bài tập rèn luyện cơ bản đó là chạy vòng tròn.

Mục đích của nó là để học sinh mới có thể nhanh chóng nâng cao sức khỏe bản thân, từ đó thuận lợi tiến vào cảnh giới Khí Huyết. Mặc dù đã khai giảng nửa năm rồi, nhưng hệ Chiến Võ vẫn tiến hành chạy vòng tròn như cũ.

- Nhanh chân lên, các trò chưa ăn cơm à?

Lão sư hệ Chiến Võ trừng mặt nhìn lũ học sinh trước mặt, quát to.

Mặc dù miệng liên tục quát tháo, nhưng thấy đám trẻ sức lực dồi

dào, dáng vẻ hùng hục mạnh bạo như rồng như hổ, ông vẫn cảm thấy rất vừa lòng. Nhất hai người Trác Nhất Phàm và Trần Tử Hằng, mặc dù trình độ của bọn họ không cần phải chạy vòng tròn nữa, nhưng vẫn tiếp tục ngoan ngoãn tuân theo. Chính điều này càng làm cho ông cảm thấy trẻ nhỏ thật dễ dạy bảo.

- Các trò phải nhớ, hệ Chiến Võ của chúng ta, không thèm luyện khí, không để ý luyện đan. Cái chúng ta rèn luyện chính là thân thể của mình, cái chúng ta hướng đến là thân thể mạnh mẽ vô song. Kệ xác hắn có pháp bảo hay đan độc, đều chỉ lũ gà nhép, hệ Chiến Võ của chúng ta một quyền trấn áp hết!

- Chúng ta có quyền cước cứng cáp mạnh mẽ nhất!

- Chúng ta chạy bộ với tốc độ nhanh nhất!

- Thân thể chúng ta vô địch!

Theo tiếng rống to của lão sư, cả đám học sinh đều phấn chấn lần lượt gào to. Nhất thời khí huyết ngập trời, dường như có thể trấn áp tất cả lũ gà nhép chăm chăm luyện khí luyện đan kia.

Trông thấy bọn nhỏ khí thế bừng bừng như thế, lão sư đắc ý, đang định đệm thêm vài câu thì lúc này.. Phía sau bọn họ xuất hiện một quả bóng thịt màu đỏ, trực tiếp lăn ngang qua..

------oOo------

Chương 11: Thầy ơi, cho em theo với!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn:

Chuyển ngữ: P

Quả bóng thịt lăn đến với tốc độ chóng mặt, chưa kể toàn thân nó màu đỏ nên dưới ánh mặt trời càng thêm nổi bật. Khi nó quét qua đây bụi tung mịt mù như gió quật, vừa gào thét vừa lăn qua đám

người hệ Chiến Võ, chạy một mạch về phía xa.

Lão sư hệ Chiến Võ kinh ngạc, cả đám học sinh đang hô khẩu hiệu cũng sửng sốt ngừng lại, trong nháy mát khí thế hô hào nghiêm chỉnh ban nãy trở nên nhốn nháo.

- Đó là thứ gì vậy?

- Là kinh khí cầu chạy bằng nhiệt mới phát minh sao?

Lũ học trò hệ Chiến Võ ngạc nhiên rầm rộ bàn tán. Ngay cả lão sư hệ Chiến Võ cũng chần chừ giây lát, trong lòng không khỏi nghi ngờ, nhưng khi liếc sang đám nhỏ bên cạnh thấy hồn phách chúng bay đi đâu hết cả, ông mới trừng mắt một cái.

- Nhìn cái gì mà nhìn, còn không mau chạy tiếp?

Nghe tiếng lão sư hét to, cả lũ học sinh mới thôi không nhìn theo nữa, mang theo tò mò tiếp tục chạy bộ. Tuy nhiên tò mò chẳng được lâu, một lúc sau phía xa xa lại có thể nghe thấy tiếng học sinh hệ Chiến Võ hô to, vang vọng khắp núi rừng.

Riêng Vương Bảo Nhạc bấy giờ chẳng thèm để ý xung quanh ra sao, cả người nhễ nhại mồ hôi, trong đầu chỉ quanh quẩn ý nghĩa nhất định phải giảm béo, như thể sau lưng hắn đang có mấy vị gia gia mập ú đang rượt đuổi, chỉ cần chạy chậm lại một chút, liền lập tức có đoàn tụ cùng tổ tiên.

Hai tiếng sau, trời đã chuyển dần về ban chiều, đám học trò hệ Chiến Võ bên hồ cạnh đảo Hạ Viện lúc này đã mệt mỏi lắm rồi, nhưng bên tai văng vẳng tiếng lão sư thúc giục quát mắng nên vẫn tiếp tục chạy, miệng không ngừng hô to khẩu hiệu

- Chiến Võ vô địch!

- Chiến Võ..

Bọn họ chưa kịp hô xong khẩu hiệu, đột nhiên từ phía sau lại ầm ầm tiếng bước chân truyền tới. Bấy giờ ai nấy đều đã thấm mệt cả rồi, nhìn viên thịt khổng lồ màu đỏ lăn qua, tốc độ ngày càng nhanh, đất cát dưới chân bắn tung tóe lên người bọn họ.

- Lại là khí cầu chạy bằng nhiệt kìa! Ơ hình như bé hơn một chút..

- Cầu cầu cái gì! Là người đó! Trời đất, chẳng lẽ hắn chạy một vòng tròn sao?

Dứt lời toàn bộ hệ Chiến Võ kinh hãi, lập tức ồ lên một tiếng. Trong mắt bọn họ bây giờ chỉ thấy hình ảnh bóng thịt đang phi như bay ở phía xa.

Bên này lão sư hệ Chiến Võ cũng vừa hít vào một hơi, dụi dụi mắt tựa hồ không dám tin vào mắt mình, chần chừ giây lát, sau đó lại thấy đám học sinh đang xôn xao chuyện trò, ông hắng giọng quát mắng, thúc chúng tiếp tục chạy bộ. Chỉ lát sau trông đám học trò đều mệt lả người, ông mới cho phép chúng ngồi xuống nghỉ ngơi.

Riêng ông ngồi một bên, trong đầu vẫn còn đang quanh quẩn ý nghĩ về quả bóng thịt màu đỏ kia. Mà các học sinh ngoài kia cũng xôn xao bàn tán.

- Là người thật sao?

- Làm sao có chạy nhanh thế được?

- Nhìn y phục quen mắt lắm nhé..

Trong lúc đám người bàn tán, trên gương mặt Trần Tử Hằng thoáng qua nét nghi ngờ, hắn cứ có cảm giác bóng người đỏ rực kia rất quen mắt mà nhất thời không nhớ ra là ai, nên lúc này xoa xoa mi tâm cố gắng suy nghĩ.

Cho đến khi hết giờ giải lao chuẩn bị tiếp tục chạy bộ, Trần Tử Hằng vẫn chưa nghĩ ra do đâu mà hắn thấy quen quen, nhưng chỉ lát sau, khi nhóm hắn vừa mới chạy được không lâu, đằng sau lại nghe thấy tiếng bước chân ầm ầm rung chuyển truyền tới.

Lần này tất cả mọi người, kể cả lão sư trong nháy mắt quay ngoắt lại cố nhìn thật kỹ. Vẫn là quả bóng thịt màu đỏ giống hai lần trước, vừa lăn vừa gào, lăn đến đâu bụi bay đến đó, lướt qua bọn họ như một cơn gió..

Mà hình như quả bóng thịt kia bé lại một chút rồi thì phải, giờ có thể nhìn ra đúng là hình người thật. Cùng lúc đó, bọn họ lại nghe thấy từng tiếng gào điên cuồng phát ra từ quả bóng kia.

Giống như một người phát điên, gào thét lung tung, khiến ai nấy trong hệ Chiến Võ trợn mắt há hốc miệng, chưa kịp phản ứng thêm

gì thì quả bóng thịt đã lăn xa..

- Vương Bảo Nhạc!

Trần Tử Hằng cuối cùng cũng nhớ ra quả bóng thịt kia là ai, kêu lên thất thanh, khiến cho không ít người xung quanh đã lờ mờ đoán ra, nghe thấy tiếng hô của Trần Tử Hằng, suýt nhảy dựng hết cả đám lên.

- Đúng là Vương Bảo Nhạc!

- Vừa rồi tôi còn bực mình vì sao nhìn y phục kia quen thế, hóa ra là đạo phục của học sinh đặc cách. Người đó là Vương Bảo Nhạc à! Ơ mà sao cậu ta lại tròn quay thế kia?

Tiếng bàn tán ồn ào rầm rộ hơn trước, thật sự thân phận của quả bóng thịt kia gây ra kích thích quá lớn đối với học sinh hệ Chiến Võ, dù sao.. Vương Bảo Nhạc trong miệng họ cũng là một con gà nhép trong đám gà còi hệ Pháp Binh thôi..

Ngay cả lão sư hệ Chiến Võ lúc này cũng mắt chữ o miệng chữ a, nhìn một màn kinh hồn bạt vía vừa rồi xấu hổ vô cùng. Ông lúc này cảm thấy tức giận không nói nên lời, bỗng nhiên bộc phát ra ngoài, liếc đám học trò đang ồn ào ngoài kia.

- Đám vô dụng này!

- Nhìn các trò mà xem, ngay cả hệ Pháp Binh cũng không đọ lại. Các trò còn dám nói mình thuộc hệ Chiến Võ sao, hệ Chiến Võ ta tốc độ phải nhanh nhất, nắm đấm phải mạnh nhất, thân thể phải vô địch!

- Đám vô dụng nghe cho kỹ đây, hôm nay tập luyện gấp đôi, nếu không nhanh hơn Vương Bảo Nhạc, các trò đừng hòng ngủ, mau chạy cho ta!

Lão sư hệ Chiến Võ thét ầm lên khiến từng học sinh trong đám kia đều cảm thấy tức giận.

Ngay cả bọn họ cũng cảm thấy bị một con gà nhép hệ Pháp Binh vượt qua thật sự quá mất mặt, bọn họ không phục! Theo suy nghĩ của họ, chắc chắn tên béo ú kia không chạy một mạch mà trộm nghỉ ở đâu đó, có khi chẳng phải chạy quanh đảo mà hắn chỉ muốn tạt qua để khiêu khích bọn họ thôi!

Hành vi hèn hạ như thế bọn họ sao có thể chịu được? Nhất là Trác Nhất Phàm và Trần Tử Hằng dù không nói nhưng khi liếc nhau một cái, thấy trong ánh mắt đối phương sự không cam tâm. Vốn dĩ hai người họ đã ngầm phân tranh cao thấp rồi, hôm nay lại xuất hiện một Vương Bảo Nhạc khiến cho họ đều phải đổi hướng, cùng chung kẻ thù.

Thế nên tất cả học sinh trong hệ Chiến Võ lúc này đều rất phẫn nộ, kìm nén sức mạnh, trong lòng tràn đầy ý chí chiến đấu. Họ đã quyết rồi, chỉ chờ Vương Bảo Nhạc chạy qua lần nữa, họ nhất định phải cho tên béo kia biết, xét về tốc độ, hệ Chiến Võ bọn họ mới là đệ nhất!

Chỉ một lát sau, sắc trời chuyển tối, hoàng hôn buông xuống, theo tiếng bước chân ầm ầm vọng lại, Vương Bảo Nhạc một lần nữa xuất hiện. Hắn lúc này trong trạng thái điên cuồng, tâm tâm niệm niệm nhất định phải giảm cân bằng được nên không hề cảm nhận thấy sự tức giận của hệ Chiến Võ, vẫn nhanh chóng lướt qua mà không để ý phía sau toàn bộ học sinh hệ Chiến Võ đang cấp tốc đuổi theo, vừa đuổi vừa rống to lên, bộc phát toàn bộ sức lực.

- Vương Bảo Nhạc, chú mày nhất định phải thua!

- Vương Bảo Nhạc, dám so chạy bộ với hệ Chiến Võ tụi này sao, phải cho chú mày biết thế nào là lợi hại!

Tiếng hò hét không ngừng, đám học trò hệ Chiến Võ ai nấy đều đỏ mắt tức tốc chạy theo. Từ xa nhìn lại thấy nhóm người nối đuôi nhau thành một dây dài, tiếng hò hét lan ra xa rất khí thế, khiến cho các hệ khác cũng phải chú ý đến.

Chỉ là một vòng sau, trăng đã lên cao đỉnh đầu, tiếng hò hét bị thay thế bởi tiếng thở dốc, mấy học sinh hệ Chiến Võ ai nấy ánh mắt đều tràn đầy tuyệt vọng.

- Thằng oắt kia là người à? Sao hắn có thể chạy như thế?

- Chẳng lẽ hắn là mãnh thú?

Cả đám tức giận, bước chân càng ngày càng chậm, ai nấy lúc này đều run lẩy bẩy, hai chân mềm nhũn. Chạy theo sau Vương Bảo Nhạc chẳng còn lại mấy mống, lác đác ba năm người miễn cưỡng đuổi theo, cuối cùng chỉ còn hai người Trần Tử Hằng và Trác Nhất Phàm cắn răng kiên trì đến cuối.

Nhưng bọn họ cũng đến giới hạn rồi, hai người Trần Tử Hằng đều đã dùng đến tu vi cảnh giới Phong Thân mà vẫn không thể nào bắt kịp Vương Bảo Nhạc, khoảng cách càng ngày càng xa. Sau khi chạy theo một vòng, hắn không chịu được ngã nhoài trên đất thở hổn hển, mắt nhìn trời sắp sáng mà bi phẫn.

- Cuối cùng cậu ta thuộc hệ Chiến Võ hay mình mới thuộc hệ Chiến Võ?

Người cuối cùng cũng đã ngã xuống, đó là Trác Nhất Phàm, mặc dù hắn không cam tâm, dù hai mắt đều phiếm đỏ như máu, dù vô cùng điên cuồng nhưng chỉ theo sau được nửa vòng, ở buổi sáng thứ hai, bước chân hắn đã bủn rủn không vững, phù phù vài cái ngã nhào xuống đất.

- Chúng ta thuộc hệ Chiến Võ.. không thể để cho đám Pháp Binh yếu ớt suốt ngày luyện khí vượt qua được.. Trác Nhất Phàm, trò cố gắng một chút vượt qua thằng oắt kia!

Từ đầu đến cuối lão sư hệ Chiến Võ đều chạy kè kè bên hắn, cũng mệt không thở ra hơi, nhưng cục tức chuốc phải ngày hôm nay khó có thể phát tiết ra ngoài, phóng tầm mắt ra xa thấy Vương Bảo Vương vẫn còn hăng hái lắm, chạy càng ngày càng xa, như thể không biết mệt mỏi là gì, không khỏi nội giận gầm lên một tiếng.

- Thưa thầy, trò thật sự không thể…

Trác Nhất Phàm giãy giụa muốn đấu tiếp nhưng nhìn Vương Bảo Nhạc vẫn như cũ, phi với tốc độ chóng mặt khiến trong lòng dâng lên cảm giác thất bại trước giờ chưa từng có, khẽ cười khổ sở.

Lão sư hệ Chiến Võ há hốc miệng, lại phát hiện mồm miệng lúc này đắng ngắt, nghĩ đến hệ Pháp Binh không phải toàn lũ yếu xìu sao, thế quái nào lại tòi ra một đứa biến thái như thế này..

- Đúng là sỉ nhục!

Ông ta tức giận gào to, biết đâu từ nay về sau, ông cùng đám học trò của mình mỗi ngày đều sẽ nhìn thấy Vương Bảo Nhạc ào ào chạy qua.. giống như Vương Bảo Nhạc sẽ không ngừng chạy qua..

Những trải nghiệm kiểu này, đừng nói là tụi học sinh non nớt kia, kể cả ông cũng bị đả kích mất hết nhuệ khí. Cuối cùng dứt khoát bỏ qua

dẫn theo đám học trò hệ Chiến Võ chạy vòng lại.

- Mắt không thấy tâm không phiền, kẻ đó rất biến thái!

Lão sư thở dài, dẫn tất cả lũ học trò đang thở phào sang sân khác luyện tập. Ông định để mấy đứa nhỏ làm quen với khí giới xong mới tiến hành huấn luyện sức mạnh.

Đối với sự an bài này của lão sư, ngay cả Trác Nhất Phàm cũng cảm thấy vô cùng sáng suốt. Thật sự mấy ngày nay hắn bị đả kích nghiêm trọng, có thể nói là lớn nhất từ trước đến giờ

Sau khi Vương Bảo Nhạc chạy bộ suốt một tuần, hắn cảm thấy mình gầy đi không ít. Trong lòng kích động vô cùng, nhưng vẫn cảm thấy chút tiếc nuối. Hắn nhớ hình như mấy ngày trước lờ mờ nhìn thấy có ai đó chạy bộ cùng với mình, nhưng sau đó dần dần biến mất chẳng thấy tăm hơi.

- Kiên trì cũng là một loại phẩm chất đấy!

Vương Bảo Nhạc cảm khái. Sau đó hắn phát hiện ra cơ thể mình rõ ràng cường tráng hơn trước, giống như khoảng cách đến cảnh giới Khí Huyết không còn xa nữa. Cảm giác này vô cùng mãnh liệt, trước đó một tuần, hắn chạy bộ cũng nhận ra mình không còn mệt nhọc như trước, mà dường như sức lực trong cơ thể có dùng cũng không cạn.

Hắn mừng rỡ, lại tiếp tục chạy bộ. Cuối cùng đau khổ phát hiện ra chạy bộ không còn tác dụng nữa, trong lúc phiền muộn hắn vô tình đi ngang qua chỗ sân tập, nhìn thấy bên trong mọi người đang tập cử tạ, hóa ra đám người hệ Chiến Võ đang tiến hành huấn luyện sức mạnh thể lực và sức chịu đựng.

Nhìn bọn họ ai nấy mồ hôi rơi như mưa, mắt hắn sáng lên, nhanh chóng băng qua con đường nhỏ chạy tới.

- Thầy ơi, thầy ơi, trò tên là Vương Bảo Nhạc. Có thể cho con tham gia luyện tập cùng các bạn được không ạ?

Vương Bảo Nhạc nóng lòng mở miệng, trong ánh mắt toát lên vẻ chờ mong cùng khao khát.

Hắn vừa xuất hiện lập tức khiến sân tập ban nãy còn vang vang tiếng hò hét trong nháy mắt im phăng phắc. Tất cả học sinh hệ Chiến Võ

ngay lập tức quay lại, bao nhiêu ánh mắt đều rơi trên thân đạo phục đỏ của Vương Bảo Nhạc..

------oOo------

Chương 12: Đột phá

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Chuyển ngữ: Cốc

Vào lúc này, ánh mắt của hầu hết lũ học sinh trong hệ Chiến Võ đều không mang theo ý tốt, bên trong nó dường như đang tỏa ra một ý chí chiến đấu mãnh liệt. Ngay cả Trần Tử Hằng cũng tỏ nét nghiêm nghị trên khuôn mặt, dáng vẻ hết sức nghiêm túc.

Trác Nhất Phàm cũng như vậy, hắn siết chặt nắm đấm sau đó bên khóe miệng khẽ nhếch lên một điệu cười nhạt. Kể cả lão sư hệ Chiến Võ cũng đang dán mắt nhìn chằm chằm Vương Bảo Nhạc.

Vương Bảo Nhạc bị hơn trăm tên đàn ông lực lưỡng nhìn trừng trừng như vậy, tình huống dở khóc dở cười này khiến hắn không nén được mà nổi một trận ớn lạnh sau lưng, tự nhiên thấy hơi sai sai rồi...

- Lẽ nào mấy tên này bị huấn luyện tới ngu người luôn rồi?

Vương Bảo Nhạc theo bản năng lùi lại vài bước ra sau, trong lòng nghi hoặc tự hỏi.

Sự thật là lúc trước hắn chìm đắm trong việc chạy bộ mà quên hết tất thảy mấy chuyện đang xảy ra xung quanh. Trong đầu hắn khi chỉ toàn đó là hình ảnh các vị gia gia mập ú đang hùng hục đuổi rượt đuổi phía sau mình. Vì thế hắn đâu có quan tâm tới chuyện bọn học sinh hệ Chiến Võ kia bị mất mặt.

- Mọi người đều là học sinh của đạo viện Phiêu Miểu, haha. Nếu mọi người muốn tập luyện ở chỗ này, vậy.... tôi đi tới chỗ khác ha!

Vương Bảo Nhạc thấy tình hình không ổn liền cười khan một tiếng, vào lúc vừa muốn bỏ chạy thì đám học sinh của hệ Chiến Võ ở bốn phía xung quanh đồng loạt tiến lên. Cả đám rất nhanh bao vây Vương Bảo Nhạc bên trong, chặn lại đường lui của hắn.

- Các cậu định làm gì thế. Nơi này là đạo viện Phiêu Miểu, tôi là học sinh của hệ Pháp Binh đó!

Vương Bảo Nhạc sợ hết hồn, lo lắng trợn trắng cả mắt.

Khuôn mặt của vị lão sư trong hệ Chiến Võ mang theo ý cười sâu xa, nhanh chóng bước đến bắt giữ Vương Bảo Nhạc, cười haha sảng khoái.

- Trò Vương Nhạc Bảo, không phải sợ gì hết, nào mau mau lại đây, cùng tập với tụi nhỏ Chiến Võ này đi!

Ông ta cười đắc ý, trong lòng lại đang mừng thầm. Cân nhắc suy xét thì thấy Vương Bảo Nhạc chạy bộ rất giỏi nhưng nếu so sánh về mặt sức lực thì tuyệt đối không phải là đối thủ của hệ Chiến Võ.

Dù sao thời gian của hệ Chiến Võ hầu hết đều dành cho việc rèn luyện thân thể, bọn họ có ưu thế tuyệt đối về sức mạnh. Nếu Vương Bảo Nhạc không chủ động tìm tới thì thôi bỏ qua, nhưng nếu hắn đã tới tận cửa thì sao có thể buông tha chứ.

“Nhất định lần này phải dạy dỗ cho đàng hoàng, để hắn biết sự lợi hại của hệ Chiến Võ chúng ta!”

Trên khuôn mặt của vị lão sư hệ Chiến Võ mang theo ý cười, kéo Vương Bảo Nhạc đến thẳng sân huấn luyện. Ông ta chỉ vào mấy trăm cái tạ to tướng làm từ đá đang nằm đầy trên mặt đất, cười nói.

- Trò Vương Bảo Nhạc, nào mau mau lại đây, trò cứ tùy ý chọn lấy một cái đi.

Nói xong rồi vị lão sư lại nhìn đám học sinh hệ Chiến Võ, quát lên:

- Còn cả mấy đứa nữa, mau đi luyện tập!

Vương Bảo Nhạc có chút chần chừ, vừa muốn mở miệng thì đám học sinh hệ Chiến Võ kia đã như hổ như sói lao mà đến mấy cái tạ. Người nào người nấy nhấc tạ lên, đồng loạt giương mắt khiêu nhìn về phía Vương Bảo Nhạc.

- Có chuyện rồi!

Vương Bảo Nhạc nâng cao cảnh giác nhưng khi hắn đối mặt với ánh mắt khiêu khích của mấy tên này thì tính hiếu thắng cũng nổi lên theo. Hắn nhìn chằm chằm về phía trước, đưa tay cầm lấy một cái tạ rồi hít sâu một hơi, hạ giọng gầm ra một tiếng, nhấc tay nâng tạ lên

cao.

Lúc Vương Bảo Nhạc nâng tạ lên, trong lòng vị lão sư của hệ Chiến Vũ kia vô cùng đắc ý hô to:

- Bắt đầu đếm, lấy hết sức bình sinh của các trò ra cho ta!

Trong sự hưng phấn của vị lão sư, đám học trò của hệ Chiến Vũ đồng loạt gầm nhẹ. Trận tỉ thí này khác với những lần khác, không hề có sự chuẩn bị từ trước đã bắt đầu, trong lúc nhất thời dường như tất cả mọi người cùng phát ra âm thanh trầm thấp, những cái tay không ngừng nâng tạ lên cao. Đặc biệt là Trần Tử Hằng và Trác Nhất Phàm, bọn họ vốn dĩ đã đạt tới Cổ Võ tầng thứ hai, thế nên dù tạ rất nặng nhưng cả hai vẫn còn chịu được.

- Muốn đấu với mình à!

Vương Bảo Nhạc không chịu thua, lúc trước hắn nâng tạ lên thì phát hiện ra trọng lượng của nó đâu có nặng lắm, bấy giờ cũng đang gắng sức nâng lên hạ xuống.

Nhất thời, tiếng thở hồng hộc truyền khắp bốn phía trong sân huấn luyện.

- 10... 20... 30.... Các trò chưa ăn cơm à, đẩy mạnh lên cho ta!

Vị lão sư gầm gào, không ngừng đi quanh sân vận động, cứ thế cho đến khi tất cả mọi người đã nâng lên hạ xuống được hơn năm mươi cái. Dần dần đã có người không chịu được nữa. Với sức nặng của quả tạ làm bằng đá này, người bình thường thể kiên trì nâng hạ được năm lần thôi đã được xem là mạnh lắm rồi.

Mà giờ khắc này, hầu hết mọi người đều cố gắng đẩy được năm mươi cái, sự phát huy đã là vượt xa người thường. Cơ thể của bọn họ đều đang run rẩy, dường như không thể kiên trì nổi nữa.

- Nặng như thế cơ à?

Vương Bảo Nhạc có chút ngạc nhiên. Dù rằng hắn cũng nhấc được năm mươi cái nhưng có thấy nặng đến nỗi không thể chịu được đâu nhỉ. Quan trọng nhất là, lớp mỡ do linh khí tụ thành trong cơ thể hắn đang tiêu hao nhanh chóng theo từng động tác, hóa thành linh khí tẩm bổ cho cả cơ thể. Điều này khiến cho hắn chẳng những chẳng hề mệt mỏi mà ngược lại tinh thần càng thêm phấn chấn hăng hái.

Vương Bảo Nhạc nhìn ánh mắt căm tức của mọi người thì hừ lên một tiếng trong lòng. Hắn cố ý run rẩy vài cái, thể hiện ra dặt một vẻ không thể kiên trì nổi, trong lời nói còn chứa tiếng thở dốc nặng nề:

- Mình phải nâng một lần cuối!

Hắn vừa nói như vậy thì vài tên học sinh đã sắp không trụ được nữa tựa hồ có thêm sức mạnh, cả đám căn răng rống ra tiếng, cố ép mình phải tiếp tục nâng tạ lên. Nhưng đến khi bọn họ nhìn về phía Vương Bảo Nhạc, thấy hắn mặc dù cơ thể có nghiêng nghiêng ngả ngả nhưng vẫn chưa chịu dừng lại, khiến họ lập tức cảm thấy lo lắng.

- Mình phải nâng thêm một lần nữa!

Vương Bảo Nhạc thở hồng hộc, cơ thể chao đảo như thể sẽ ngã xuống bất cứ lúc nào, mặt hắn đỏ bừng, hét lên một tiếng.

Đám học trò bên cạnh lại cắn răng tiếp tục, cho đến cuối cùng đã đi tới cực hạn, gần một nửa tên trong số đó không cách nào duy trì tiếp, bụp một tiếng ngã ngửa ra sau, may rằng đã có chuẩn bị sẵn đồ bảo vệ nên chẳng ai bị thương.

Về phần hơn một trăm người vẫn đang kiên trì đó, lúc này đều phải kìm nén lửa giận. Bọn họ lại nâng tạ lên, thế nhưng rất nhanh phát hiện ra Vương Bảo Nhạc vẫn nói tiếp một câu y như vậy rồi cứ thế tiếp tục.

- Mọi người cố lên!

- Hắn ta sắp không chịu nổi rồi!

Mấy tên học sinh đã mất hết sức lực nằm đầy mặt đầy lên tiếng trợ uy cho đám bạn. Nhưng chẳng mấy chốc, âm thanh ủng hộ dần dần yếu đi, đến cuối cùng đã thành cắn răng nghiến lợi.

Sau mỗi một lần cuối cùng, Vương Bảo Nhạc chẳng những không ngã xuống mà ngược lại hơn một trăm người còn cố gượng kia lần lượt từng tên không thể trụ vững. Cả đám mất hết sức lực trong ấm ức, cuối cùng chỉ còn sót không đến mười tên vẫn đang kiên trì run rẩy.

Bọn họ đều đã đi tới cực hạn của cơ thể rồi, nhưng mỗi một lần đến lúc bọn họ sắp bỏ cuộc, thì lại thấy cơ thể Vương Bảo Nhạc run rẩy càng ngày càng mạnh liền không nhịn được mà nghĩ có lẽ đây sẽ

thực sự là lần cuối cùng của hắn.

Nhưng hết lần này tới lần khác.... Cho đến khi mười người này cũng đã lần lượt tuyệt vọng, chỉ có Trần Tử Hằng và Trác Nhất Phàm còn đang kiên trì, Vương Bảo Nhạc ở chỗ kia vẫn run rẩy, vẫn giơ tạ lên.

- Minh vẫn có thể kiên trì thêm lần nữa, lần này thật sự là lần cuối cùng đó!

Vương Bảo Nhạc lảo đảo lùi một bước về sau, cường ngạnh chống giữ cơ thể, thở phì phò tiếp tục nâng lên

- Vô sỉ!

- Thật quá đáng!

Đám học sinh xung quanh không tên nào nhịn được mà tức giận kêu lên. Ngay cả vị lão sư hệ Chiến Võ kia trong lòng cũng đang âm thầm chửi thề. Quả thật trông cái bộ dạng từ đầu đến cuối của tên Vương Bảo Nhạc kia, nhìn sao cũng thấy quá đê tiện.

- Trần Tử Hằng, Trác Nhất Phàm, các con chạy thua hệ Pháp Binh thì đã đành, lẽ nào ngay cả cử tạ cũng thua sao!

Vị Lão sư gào thét.

Đôi mắt của Trần Tử Hằng đỏ rực, cùng với Trác Nhất Phàm cắn chặt hàm răng liều mạng gắng sức tiếp tục chống đỡ. Cho tới khi lại nâng hạ thêm hơn một trăm cái, Trần Tử Hằng nhìn Vương Bảo Nhạc run rẩy nhưng vẫn tiếp tục không dừng, đáy lòng kêu khổ một tiếng, vô lực ngã xuống.

Dù là Trác Nhất Phàm, thì chung chuy vẫn có điểm giới hạn. Đến bây giờ, hắn cũng đã bộc phát hoàn toàn tiềm lực của bản thân. Bấy giờ run rẩy thử nâng tạ lên, hắn chỉ thấy trời đất quay cuồng, không thể chịu thêm được nữa.

Nhìn lại Vương Bảo Nhạc ở kia dường như cũng đang như vậy, thân thể hắn không ngừng chao qua đảo lại, dường như khó mà có thể nâng thêm lần nữa. Trác Nhất Phàm lập tức thấy được hy vọng, mà đám học sinh kia cũng nhộn nhạo phấn chấn hẳn lên.

- Các vị gia gia trên trời linh thiêng, cho con xin thêm sức mạnh!

Cơ thể Vương Bảo Nhạc chảy đầm đìa mồ hôi, trong tiếng gào thét này, và cả trong tiếng lòng thầm hô "rơi xuống" của đám học sinh lẫn vị lão sư kia, Vương Bảo Nhạc chầm chậm đưa tạ nâng lên.

Cả đám người tức khắc trừng trắng mắt căm giận. Đôi mắt của Trác Nhất Phàm càng thêm phiếm đỏ, hắn không cam lòng cũng muốn giơ tạ lên, nhưng sự thực không thể kiên trì nổi nữa, cả cơ thể trực tiếp ngã xuống đất.

Trước mắt một màu đen tối, đáy lòng uất ức không thể nào tả nổi.

Trong sân huấn luyện lúc này, sắc mặt của tất cả đều xấu không chịu được, gắt gao nhìn chằm chằm vào Vương Bảo Nhạc - người duy nhất vẫn đang nâng tạ, nhìn hắn cứ hết lần này tới lần khác nâng lên hạ xuống giống như không có kết thúc...

Một canh giờ, hai canh giờ ba canh giờ, bốn canh giờ....

Lúc bọn họ nghỉ ngơi, Vương Bảo Nhạc đang nâng tạ. Lúc bọn họ hồi phục lại sức khỏe bắt đầu lần nữa, Vương Bảo Nhạc vẫn đang nâng tạ. Lúc bọn họ lục tục kéo nhau đi ăn cơm, Vương Bảo Nhạc vẫn tiếp tục nâng tạ. Thậm chí cho tới canh ba nửa đêm, bọn họ đã bỏ đi hết rồi, dưới ánh trăng, Vương Bảo Nhạc vẫn cứ thế nâng tạ...

Cuối cùng cả đám đều đứng hình trợn mắt há mồm. Thà hắn cứ tập tành như bình thường thì chẳng ai nói gì. Đằng này lần nào kết thúc cũng phải ngoác mồm gào to một cái, lại còn rống liên tục không ngừng nghỉ, nhưng hắn chẳng khàn tiếng chút nào.

- Thằng ranh này bẩn tính thế!

- Chết tiệt, hô lâu vậy không thấy mệt à?

Lũ học sinh lâm vào tuyệt vọng, cả lão sư hệ Chiến Võ cũng thấy cụt hết cả hứng, cảm giác thất bại ngập tràn trong lòng. Ông tính mang theo đám nhỏ đi sang chỗ khác, hạ quyết tâm chỉ cần thấy bóng dáng thằng oắt Vương Bảo Nhạc này, có chết cũng không dẫn tụi học sinh ra ngoài tập huấn ngoài trời.

Khi mọi người vừa định rời đi, bỗng nhiên sau lưng bốc lên một khối khí khác thường đột ngột bùng phát ngay trên cơ thể Vương Bảo Nhạc. Vào thời điểm này, khắp cơ thể hắn tỏa ra một luồng sáng đỏ rực như lửa. Nó bắt nguồn từ sâu trong thân thể, xuyên qua da thịt, và trực tiếp bùng nổ chiếu rọi trong mắt mọi người.

Đây là.. Khí huyết kinh thiên động địa!

Khí huyết vô cùng nồng đậm, lan tỏa khắp chốn. Lúc này bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy cơ thể Vương Bảo Nhạc đang dần dần thu nhỏ lại và cuối cùng khôi phục dáng vẻ vốn có của hắn. Bao nhiêu mỡ do linh khí tụ lại vào thời điểm bấy giờ đều bị thiêu đốt bằng sạch, ra sức chống đỡ giúp cơ thể bước vào.. Cảnh giới Khí Huyết!

Trông thấy cảnh này, lão sư đang tính đưa lũ học trò của mình rời đi liền đứng hình ngay tức khắc, nhìn ông ta lúc này giống như bị sét đánh trúng người, ngây ngốc chôn chân.

- Mình thành công rồi!!

Vương Bảo Nhạc mừng rơn, quăng luôn quả tạ đi. Thấy cơ thể mình trở lại như ban đầu, hắn ngửa mặt trên trời cười ha hả khoái chí, lại còn phát hiện ra mình chạm đến cảnh giới Khí Huyết rồi thì càng sung sướng hơn, cả người lâng lâng, chạy nhảy như điên..

Cho đến khi hắn chạy xa lắm rồi, đám người hệ Chiến Võ đang chết đứng trong sân tập cũng dần dần hồi hồn. Phải một lúc sau mới truyền ra hít thở không ngừng.

- Hắn.. hắn đột phá sao?

- Trời má, một hệ Pháp Binh như hắn mà bước vào cảnh giới Khí Huyết nhanh hơn chúng ta?

- Có phải tôi nhìn nhầm không? Hắn chỉ tập tạ.. Nâng nâng vài cái đã đột phá!!

Tiếng ồ kinh ngạc của lũ học trò rầm rộ bùng lên không thể tưởng tượng được. Một màn này kích thích bọn họ quá lớn. Hai lần liên tục không đọ nổi Vương Bảo Nhạc thì thôi, bỏ qua, giờ chỉ biết trơ mắt nhìn đối phương đột phá khiến lũ học sinh ai nấy hai mắt xung huyết đỏ ngầu.

Ngay cả lão sư phải chịu ấm ức một ngày, cũng điên tiết không nhịn được bùng phát.

- Lũ vô dụng này!

- Đừng hòng về ngủ. Đấy, người ta hệ Pháp Binh chỉ cần cử tạ cũng đột phá. Các trò đâu rồi, nhanh nhanh luyện tập cho ta, không đột phá đừng mong dừng!!

Thế mà chẳng thấy mấy học sinh kêu gào thảm thiết. Rất nhiều người trong số họ hai mắt đầu sáng rực như đèn pha, cảm thấy đây là một cơ hội tốt để đột phá, vậy nên cả đám đều hít thở dồn dập, nhanh nhanh chóng chóng lăn vào tập luyện.

Thật sự chẳng biết có hiệu quả thật không, hay do bị kích thích quá lớn, mà sau một đêm tập tành, cũng có một học sinh trong hệ Chiến Võ đột phá do nâng tạ..

Kể từ đó, sự việc này lập tức kinh động toàn bộ hệ Chiến Võ, gần như trở thành truyền kỳ. Mãi về sau khi chuyện này đã qua rất lâu rồi, vẫn có học sinh hệ Chiến Võ đến đây nâng tạ, để tìm vận may..

------oOo------

Chương 13: Hóa Thanh Đan

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Chuyển ngữ: P

Nguồn:

Sau khi lưu lại truyền thuyết ở hệ Chiến Võ, Vương Bảo Nhạc lăn về động tiên của mình ở hệ Pháp Binh. Hắn hài lòng ngồi trên sân thượng, tùy ý phóng tầm mắt ngắm trời xanh mây trắng phía xa, tâm tình thư thái vui sướng, trên tay cầm bọc đồ ăn vặt, bắt đầu nhấm nháp dần dần.

- Mình lại gầy đi rồi, phải bồi bổ thôi~

Vương Bảo Nhạc sờ sờ cái mặt tròn xoe của mình, cảm thán một câu rồi cúi xuống ngắm cái bụng mỡ. Mặc dù hắn đã thực hiện chế độ giảm cân, thế nhưng cuối cùng giảm hết vào mỡ linh khí, chứ người thì mập ú phì nhiêu như cũ. Thật ra đối với Vương Bảo Nhạc mà nói,

chỉ cần thế thôi cũng đủ khiến hắn vui vẻ hài lòng rồi.

- Giờ á, mấy vị gia gia kia còn lâu mới đuổi kịp mình.

Vương Bảo Nhạc ngửa đầu cười ha hả, cảm nhận luồng Khí Huyết cuồn cuộn chảy trong cơ thể, càng cảm thấy thỏa mãn, lại lôi thêm một bọc đồ ăn ra, tiếp tục nhấm nháp.

Cho đến hoàng hôn buông xuống, hắn đã no căng vì ngốn sạch đống đồ ăn vào bụng, không thèm để ý túi đồ ăn chất thành thành núi ngoài sân thượng, Vương Bảo Nhạc lăn vào trong động bắt đầu luyện chế tinh thạch.

Do đã có kinh nghiệm từ lần trước, nên sau khi khởi động Thái Hư Phệ Khí Quyết, rất nhanh linh khí bốn phía ào ào chảy đến, lập tức bị Phệ Chủng trong người hấp thụ. Hắn dần dần ngưng tụ linh khí trên tay phải, cuối cùng luyện chế thành công một viên linh thạch hình thoi!

Mặc dù viên linh thạch này không rực sáng lấp lánh, nhưng cũng trong suốt sáng ngời. Cầm nó trong tay mà như cầm được bảo vật khiến Vương Bảo Nhạc ngoác mồm cười, khóe miệng rộng đến mang tai.

- Bảy mươi lăm phần trăm tinh khiết đó! Mình phải cố thêm một chút, tranh thủ thời gian sớm sớm đạt được chín mươi phần trăm.

Vương Bảo Nhạc hớn hở, vừa nghĩ đến vị trí học thủ dắt tay quyền lực đang vẫy gọi, lòng như lửa đốt, nhanh chóng cắm mặt vào tu luyện.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, mới đó nháy mắt đã bảy ngày trôi qua.

Trong bảy ngày này, Vương Bảo Nhạc thi thoảng tham gia vài tiết ở học đường Linh Thạch. Hắn cũng không liều mạng tu luyện như trước, nhưng vẫn dành ra rất nhiều thời gian để tu luyện Thái Hư Phệ Khí Quyết, dần dần hắn phát hiện ra một vấn đề.

Sau khi độ tinh khiết của linh thạch đạt đến ngưỡng bảy mươi lăm phần trăm thì không có cách nào để tăng thêm. Như thể tiến vào thời kỳ đình trệ, mặc cho hắn cố gắng như thế nào cũng hoài công không.

Điều này khiến cho Vương Bảo Nhạc nôn nóng vô cùng, thử thêm

mấy ngày nữa vẫn không có tiến triển gì. Hắn nhăn nhó vỗ vỗ cái bụng phệ rồi lôi mặt nạ màu đen ra, thì thầm.

- Chẳng lẽ mình tu sai cách rồi? Hay văn tự lần trước còn ở chỗ khác mình chưa nhìn ra?

Nghĩ đến đây, Vương Bảo Nhạc không còn cách nào khác đành phải lấy Mộng Chẩm ra tiến vào mộng cảnh một lần nữa.

Vẫn là cảnh tượng trời đổ tuyết đất băng dày, bốn bề xung quanh hoa tuyết khẽ bay và gió lạnh thấu xương, cắt da cắt thịt. Vương Bảo Nhạc chẳng có tâm trạng nào thưởng thức cảnh đẹp nơi đây, chỉ nhanh nhanh chóng chóng ngắm nghía khối mặt mạ mờ ảo trong tay.

Sau một hồi lâu, hắn lại nhìn thấy văn tự lúc trước đang dần dần nổi lên, cẩn thận soi kỹ, cuối cùng hắn vẫn chắc nịch mình không hề tu sai cách.

- Kỳ lạ ghê.. Rõ ràng không sai. Vậy vì cái gì mà cứ dậm chận ở bảy lăm phần trăm, mãi không tăng?

Vương Bảo Nhạc buồn bực, thở dài thầm nói. Đang chuẩn bị rời khỏi mộng cảnh, suy tính biện pháp khác thì đột nhiên mặt nạ màu đen bắt đầu vặn vẹo méo mó.

Nhìn thấy cảnh này, Vương Bảo Nhạc sững sờ, nhanh chóng nhìn thật kỹ, kinh ngạc phát hiện ra Thái Hư Phệ Khí Quyết trên mặt nạ biến mất, thay vào đó là văn tự khác nổi lên.

Mà văn tự đang hiện trước mặt, đúng là đáp án giải quyết độ tinh khiết linh thạch hắn thắc mắc bấy lâu!

Một màn như “người nhập” thế này khiến Vương Bảo Nhạc sợ hết hồn, dụi dụi con mắt, bỗng nhiên nhìn mặt nạ chằm chằm, hét to.

- Ra mau! Ai đang trốn ở bên trong đi ra cho ta! Ta nhìn thấy rồi nhé!

Dứt lời, Vương Bảo Vui dán mắt vào mặt nạ, nhìn chòng chọc như gặp phải kẻ thù. Vậy mà đợi đến nửa ngày cũng chẳng thấy có biến chuyển gì mới, cuối cùng Vương Bảo Nhạc vừa nghi ngờ, vừa cẩn thận nhìn văn tự bên trên, mắt dần sáng lên như đèn pha.

- Hóa Thanh Đan..

Văn tự trên mặt nạ ghi rõ, muốn đạt được độ tinh khiết cao thì cần một loại đan dược tên Hóa Thanh Đan. Chỉ có loại đan dược này mới có thể thanh trừ hoàn toàn tạp chất trong cơ thể, khiến cho dòng linh khí chảy trong cơ thể thêm trôi chảy. Từ đó sẽ nâng cao độ tinh khiết của linh thạch!

Đọc xong, Vương Bảo Nhạc lòng rối như tơ vò. Một mặt biện pháp này khiến hắn rất động lòng, nhưng mặt khác hắn cảm thấy mặt nạ này quá mức kỳ lạ. Cho đến khi rời khỏi mộng cảnh rồi, hắn vẫn như cũ, đấu tranh tư tưởng không ngừng. Sau đó liền lội mạng bắt đầu tìm hiểu về cái gọi là Hóa Thanh Đan.

Không lâu sau, hắn đã tìm được thông tin giới thiệu về Hóa Thanh Đan trên mạng nội bộ của trường. Theo như những gì ghi ở đây, đan dược này không gây hại cho người sử dụng, tác dụng rất tốt, có thể thanh trừ tạp chất trong cơ thể, khiến cho cơ thể võ giả cổ võ thêm phần linh hoạt.

Chẳng qua đan này cực kỳ quý giá, khó có thể chế luyện thành, các học sinh bình thường của hệ Đan Đạo còn chưa có tư cách để luyện ra. Chỉ có học thủ hệ Đan Đạo, may ra luyện được một viên, nhưng thường giữ cho riêng mình.

Muốn luyện chế thành công cần phải sử dụng thảo dược toàn hạng trân phẩm, vì vậy phần lớn học thủ đều lực bất tòng tâm, chỉ có lão sư hệ Đan Đạo mới bỏ ra cái giá đắt như thế để luyện chế.

Cho nên về cơ bản ở đạo viện Phiêu Miểu, có tiền trong tay cũng chưa chắc đã mua được loại Hóa Thanh Đan này.

Đọc xong thông tin về Hóa Thanh Đan, Vương Bảo Nhạc không còn chút do dự nào nữa. Hắn cảm thấy dù mặt nạ kia có điểm kỳ lạ, nhưng đan dược này chính xác hữu dụng với mình nên trong lòng lại nhen nhóm lửa đốt.

Mấy ngày tiếp theo, ngoài trừ giờ lên lớp cùng tu luyện ra, toàn bộ thời gian hắn đều dồn hết tâm trí vào tìm hiểu Hóa Thanh Đan. Thậm chí phải liên lạc với Đỗ Mẫn và bé “thỏ non” học ở hệ Đan Đạo để hai người họ giúp hắn nghe ngóng tin tức, nhưng từ đầu chí cuối đều không thu được bất kỳ manh mối nào, quả thật bó tay không nghĩ ra được cách gì khác.

Dù sao Hóa Thanh Đan cũng vô cùng quý giá khan hiếm, kể cả có người bán thì dạng học sinh "thường dân" cỡ như Đỗ Mẫn với bé

“thỏ non” cũng không thể biết được. Về phần Vương Bảo Nhạc dù có cái danh học sinh đặc cách kè kè bên thân, nhưng hắn mới tiến vào đạo viện chưa đến một năm, cũng có khó thể tiếp cận được những người như vậy.

Chỉ có điều thời gian không phụ lòng người, bé “thỏ non” vô cùng chú tâm đến việc Vương Bảo Nhạc nhờ vả. Bởi vì cô luôn cảm thấy hắn có ơn cứu mạng với mình, cho dù biết được sự thật trong kỳ khảo hạch lúc trước, nhưng cô giống như Liễu Đạo Bân vậy, đều không thể quên được hình ảnh Vương Bảo Nhạc một thân đẫm đìa máu tươi đã hằn sâu trong tâm thức.

Chính vậy, với chuyện của Vương Bảo Nhạc, cô cực kỳ để tâm. Thêm nữa, cô sở hữu gương mặt đáng yêu khả ái, tính cách lại hoạt bát vui vẻ nên chỉ mất một tháng hỏi han khắp nơi, cuối cùng cô đã thăm do giúp Vương Bảo Nhạc được một tin tức.

- Bảo Nhạc ca ca, nửa tháng sau ở thành Phiêu Miểu có tổ chức hội đấu giá. Ở đó họ bán giao bán một viên Hóa Thanh Đan.

Nghe thấy tin tức bé “thỏ non” truyền tới từ vòng truyền âm, Vương Bảo Nhạc mừng rỡ, nâng vòng truyền âm lên hôn chụt một cái.

- Tiểu Nhã, tôi yêu em quá trời!!

Trong ký túc xá hệ Đan Đạo, bé “thỏ non” lúc này đang ngồi trên giường, nghe thấy âm thanh chụt choẹt của Vương Bảo Nhạc truyền ra từ vòng truyền âm, khuôn mặt xinh đẹp bỗng đỏ ửng như cà chua. Đỗ Mẫn ngồi đối diện cô, nghi hoặc nhìn sang.

- Tiểu Nhã, cậu làm sao thế?

- Không có, không có gì..

Bé “thỏ non” lập tức cúi gầm mặt, tim nhảy thình thịch loạn xạ, ngượng ngùng không biết nói sao, tự nhiên nảy ra trong đầu vài suy nghĩ kỳ lạ không rõ.

Còn Vương Bảo Nhạc bấy giờ phấn chấn đến độ lượn đi lượn lại như đèn cù trong động tiên, hua hua nắm đấm, trong ánh mắt lộ ra vẻ kích động hưng phấn

- Hội đấu giá giao dịch cần linh thạch. Linh thạch với mình dễ như ăn kẹo. Linh thạch bảy mươi lăm phần trăm tinh khiết cũng rất đáng

tiền đó. Quan trọng nhất là mình chẳng phải chi cái gì cả!

Vương Bảo Nhạc cười khà khà, hắn cảm thấy Hóa Thanh Đan kia sớm đã nằm trong tầm tay rồi. Bởi vì trong quá trình luyện chế linh thạch lúc trước, hắn tích lũy không ít đâu! Lại vốn chẳng có nhu cầu lớn gì với linh thạch, cho nên hắn nhận định mấy thỏi kia là vật ngoài thân. Nên giờ nếu có phải mang toàn bộ linh thạch đổi lấy Hóa Thanh Đan, hắn cũng không thấy đau lòng.

- Nhưng mình cũng không thể lơ là được. Trong tự truyện quan lớn đều nói qua, không thể xem nhẹ kẻ thù của mình.

Nghĩ đến đây, Vương Bảo Nhạc quyết định dùng nửa tháng còn lại luyện chế một ít linh thạch.

Thế nửa tháng về sau, toàn bộ thời gian Vương Bảo Nhạc đều dùng để luyện chế linh thạch. Nhoáng một cái đã đến ngày tổ chức hội đấu giá. Sáng sớm hôm đó, Vương Bảo Nhạc hăng hái rời khỏi động tiên.

Hồ Thanh Mộc của đạo viện Phiêu Miểu vốn nằm ở phía đông thành Phiêu Miểu. Các ngày bình thường cũng không hạn chế việc học sinh ở đạo viện ra vào thành. Thế nên dù Vương Bảo Nhạc mới lần đầu vào đây cũng chẳng thấy lạ lẫm gì, hắn ngồi trên thuyền bơi thẳng về phía thành Phiêu Miểu.

Một lát sau đã dừng bên ngoài thành. Nếu so sánh nơi này với thành Phượng Hoàng quê hắn thì quả thật thành Phiêu Miểu lớn hơn gấp nhiều lần, phải cỡ trên trăm cái thành Phượng Hoàng gộp lại mới so được. Dù sao thành Phượng Hoàng cũng chỉ là một trong vô số thị trấn nhỏ ở Liên Bang, còn thành Phiêu Miểu lại là một trong mười bảy thành chủ chốt của Liên Bang.

Lớp tường thành dựng đứng đồ sộ bao bên ngoài thành Phiêu Miểu tựa như một loại áo giáp bảo vệ, phát ra vô số tia sáng bén nhọn phủ đầy trên tường thành, mỗi khi ánh nắng vô tình chiếu thoáng qua lại mơ hồ hiện lên sự lạnh lẽo khắc nghiệt bao chùm.

Ngoài lớp tường thành kiên cố ra còn có một trận pháp khổng lồ bao quanh, lúc này theo thường lệ mở ra, mặc dù không vận hành ở mức tối đa, nhưng như vậy cũng đủ để khiến cho thành Phiêu Miểu phóng uy lực trấn áp, bao phủ khắp nơi.

Phía xa xa còn có thể nhìn thấy vô số tháp nhọn nhô lên trên tường thành. Gắn trên đỉnh mỗi cái tháp là một quả cầu vô cùng vĩ đại, tựa

như đang chuyển động giữa bầu trời. Thi thoảng xung quanh quả cầu xuất hiện luồng sấm điện khuếch tán ra bên ngoài, chứa đựng sức mạnh khổng lồ, dường như có thể đối địch với mọi kẻ thù trên không.

Tất cả công trình này được xây dựng là do thanh cổ kiếm bằng đồng năm đó từ vũ trụ lao đến, đâm xuyên qua Mặt Trời. Va chạm quá mạnh khiến cho chuôi kiếm vỡ vụn thành ngàn mảnh rơi xuống Trái Đất trong phạm vị rất rộng. Khiến cho các thế lực vào thời điểm ấy thay nhau tìm kiếm chiếm giữ chúng. Theo đó nhiều môn phái xuất hiện công pháp khác nhau xuất, mọc lên nhan nhản như nấm sau mưa khiến cho đại cục Liên Bang thay đổi rất nhiều.

Mặc dù chủ chốt vẫn lấy Liên Bang làm tâm, nhưng bên trong Liên Bang đã phân chia thành bốn thế lực lớn, đóng chốt ở các phương, xung quanh họ có vô số các thế lực nhỏ lệ thuộc. Nếu không phải thời kỳ đầu của kỷ Linh Nguyên bùng phát trận chiến hung thú, chỉ sợ Liên Bang sớm đã tan giã rồi.

Cũng vì ảnh hưởng của cuộc chiến hung thú mà bây giờ Liên Bang nhìn bề ngoài có vẻ ấm êm hòa thuận, nhưng thực tế các thế lực lớn nhỏ vẫn âm thầm cạnh tranh. Chẳng qua những thế lực ấy kiềm chế lẫn nhau trong phạm vi nhất định, chứ không tiến hành xung đột quy mô lớn.

Dù sao cuộc chiến hung thú năm đó đối với tất cả mọi người sống ở khắp nơi trên Liên Bang mà nói, đều là một kiếp nạn lớn. Các chủng tộc ở Liên Bang đều đứng nguy cơ tồn vong, mà duyên cớ khiến những chuyện này xảy ra đều do linh khí đột nhiên xuất hiện.

Linh khí xuất hiện, ngoài con người có được cơ duyên tu hành còn có các loài dã thú và thảm thực vật ngoài kia. Do linh khí nồng đậm dẫn đến đại đa số dã thú, thực vật, chim muông đều bị biến đổi trở nên cực kỳ mạnh mẽ, mức độ vượt qua loài người.

Cũng vì lý do này mà cuộc chiến hung thú bùng nổ.

Dù cho trận chiến ấy đã kết thúc, Liên Bang vẫn nắm giữ và cai quản các thành trì. Nhưng suy cho cùng, nơi rừng sâu hay chốn biển rộng đều do chẳng phải dã thú và chim muông làm chủ sao.

Chính thế, chẳng những phải phòng hộ thành trì kiên cố mà bên ngoài thành nguy hiểm rình rập, dân chúng đều an phận một đời sống trong thành, nếu muốn khi ra ngoài cần phải đi cùng bạn bè,

hoặc để cho các chiến tu đặc nhiệm hộ tống.

Giống hệt như đám học sinh Vương Bảo Nhạc trước lúc tiến vào đạo viên.

Giờ đây Vương Bảo Nhạc đứng ngoài thành Phiêu Miểu, ngước mắt nhìn tòa thành nguy nga bề thế này sau đó hít vào một hơi thật sâu, đầu ngẩng cao ngực ưỡn về phía trước, cất bước đi vào.

------oOo------

Chương 14: Ưu thế của hệ binh pháp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Chuyển ngữ: P

Nguồn:

Thành Phiêu Miểu vô cùng rộng lớn, trong thành đâu đâu cũng thấy bóng cây râm mát, dân chúng cực kỳ đông đúc, tính ra sợ phải hơn trăm triệu người chứ không ít. Trên bầu trời có vô số phi thuyền bay lượn, ở dưới mặt đất cũng nườm nượp xe cộ qua lại.

Riêng những người đi đường, đông như kiến, đi xen quàng vào nhau. Ai trong số họ cũng mang vẻ vô cùng vội vã, bận rộn ở nơi đô thị phồn hoa này.

Cũng may trong vòng truyền âm của Vương Bảo Nhạc có cả bản đồ và chức năng định vị. Mà thời gian hắn rất dư giản nên cứ thong thả lần theo định vị đi đến phòng đấu giá.

Trên đường đi, Vương bảo Nhạc ngước mắt ngắm nhìn muôn kiểu xây dựng của các cửa hàng xung quanh, hắn cảm nhận rất rõ ràng rằng không khí nơi đây khác xa so với thành Phượng Hoàng quê hắn. Mặc dù không có cái gì mới mẻ vui thú khiến hắn phải ngạc nhiên cả, nhưng ở đây không ít chỗ thú vị bắt mắt.

Giống như lúc này hắn đang dán mắt vào tòa nhà cách đó không xa,

chậc chậc tặc lưỡi vài tiếng.

Nhìn qua lối kiến trúc này mô phỏng theo sân thi đấu thời La Mã cổ đại, khoảng không bên trong rất rộng, ngang ngửa mấy chục sân bóng gộp lại. Từ trên trời nhìn xuống, toàn bộ công trình này giống như một nắm đấm khổng lồ nhô lên!

Mà phía trên lại trống không không có mái che, nên đứng ở ngoài có nghe thấy tiếng gào thét hô hào vọng ra, dường như bên trong sân đang tiến hành luyện tập vô số trận đấu lớn nhỏ khác nhau.

- Chẳng lẽ đây là câu lạc bộ đấu vật tự do chiến đấu trong đồn đại đây sao?

Vương Bảo Nhạc ngó nghiêng mấy lần. Trước kia hắn từng nghe giới thiệu qua về nơi này rồi. Khi liếc qua cổng chính bên ngoài câu lạc bộ, thấy không ít vệ sĩ mặc đồng phục đen cao to lực lưỡng canh giữ. Mỗi người họ đều là cường giả đạt tới cảnh giới Khí Huyết, chỉ cần đứng đó thôi cũng gây uy hiếp rồi.

- Hôm nay phải đến phòng đấu giá, có lần sau nhất định phải vào xem một chút mới được!

Vương Bảo Nhạc mặc dù thường ngày như ông cụ non, nhưng dù sao hắn vẫn đương tuổi thiếu niên cho nên cảm thấy rất thích thú với loại đánh đấm hăng máu này.

Vương Bảo Nhạc vừa đi vừa ngoái lại nhìn thêm mấy lần, sau đó mới mang theo rời mông tiến về hội đấu giá. Một đường ngắm cảnh thong thả, đến buổi trưa hắn cũng đặt chân được đến điểm đích… Phòng đấu giá Vân Ưng!

Hội sở Vân Ưng là một trong bốn phòng đấu giá lớn nhất trong thành Phiêu Miểu, mặc dù không rộng lớn bằng phòng đấu giá Phiêu Miểu, nhưng vẫn vô cùng bề thế. Nhìn từ xa trông như một con hùng ưng đang sải đôi cánh bao trùm hơn ba mươi dặm phía bắc của thành Phiêu Miểu.

Nhất là hội trường lớn ở chính giữa, là nơi làm nên "thương hiệu" của hội sở Vân Ưng, ở đó mỗi lần có tổ chức cuộc đấu giá nào đều khiến cho thành Phiêu Miểu vô cùng kinh động.

Về phần lần đấu giá Vương Bảo Nhạc tham gia, vẫn chưa đủ tầm để tổ chức ở hội trường chính, mà chỉ có thể mở ở phòng đấu giá số ba

bên phải cánh gà mà thôi. Tuy Vương Bảo Nhạc không có thiệp mời, nhưng hắn sớm đã tìm hiểu rõ quy tắc ở đây, nên dùng thân phận học sinh được đặc cách để đặt chỗ trên mạng.

Sau khi cầm thẻ ngọc trong tay Vương Bảo Nhạc đứng ở cửa cho thủ vệ kiểm tra rồi thuận lợi tiến vào bên trong hội sở. Có lẽ hắn tới hơi sớm nên người ở bên trong cũng không có mấy ai, hắn theo chân cô phục vụ xinh đẹp đi vào phòng đấu giá số ba.

Tuy chỉ là phòng đấu giá bên cánh gà, nhưng sức chứa của nó cũng lên đến vạn người. Chưa kể mỗi vị trí ngồi đều rất thoải mái riêng tư, chưa kể đến ở đây còn phục vụ đồ ăn vặt và nước Băng Linh cho khách khứa. Tầm nhìn ở chỗ này đều có thể bao quát bốn phía, và nhìn rõ nhất là sân khấu cao cao phía xa.

- Chà, xem ra cũng hoàng tráng ghê..

Vương Bảo Nhạc nhấp một ngụm Băng Linh rồi nhấm nháp chút đồ ăn. Hắn cảm thấy việc bỏ ra một viên linh thạch để vào nơi này thật sự đáng tiền đó.

Ngay lúc đang sung sướng hưởng thụ dịch vụ ở đây, mọi người bắt đầu rục rịch tiến vào. Dần dần không khí bên trong phòng đấu giá cũng náo nhiệt hẳn lên, có không ít người nhận ra nhau ngồi xuống cùng một chỗ, cười nói trò chuyện vui vẻ.

Lẫn trong số khách khứa có cả học sinh đạo viện Phiêu Miểu đi thành từng tốp năm ba người kéo nhau đến đây. Phần lớn là các đàn anh đàn chị khóa trên, thi thoảng cũng có học sinh mới vào giống hắn. Họ phần lớn đến đây vì cảm thấy hiếu kỳ hưng phấn, nên lúc này rôm rả bàn tán xung quanh.

Khi Vương Bảo Nhạc đang uống nước Băng Linh, chợt phát hiện ra trong đám người kia có Trác Nhất Phàm. Mà lúc này Trác Nhất Phàm cũng chú ý đến Vương Bảo Nhạc, rõ ràng trên gương mặt đang tràn đấy ý cười, ngay lập tức tắt ngóm.

Thật sự đả kích Vương Bảo Nhạc mang đến cho hắn quá lớn, nên giờ nhìn thấy Vương Bảo Nhạc ở đây hắn thấy chướng mắt vô cùng, hừ một tiếng quay ngoắt đi đến bên mấy đàn anh mới quen, bắt đầu nói chuyện phiếm.

- Hổ báo cái gì?

Vương Bảo Nhạc cũng hừ lại, cầm bình Băng Linh tu cạn một hơi, sau đó mở tiếp bình thứ hai, vừa uống vừa đợi. Khi mọi người đến cũng gần đông đủ trong phòng đấu giá, bỗng có tiếng nhạc vang lên khắp phòng khiến cho đám người đang ồn ào đều im bặt. Trên sân khấu xuất hiện đèn chùm sáng rực rỡ.

Phía dưới ánh đèn có một người đàn ông trung tuổi mặc quần áo vừa người chậm rãi bước ra, trên gương mặt lộ ý tươi cười, cúi đầu hướng về mọi người ngồi dưới đài.

- Kính thưa các vị khách quý, hoan nghênh các vị hôm nay đã tới hội sở Vân Ưng, tiểu nhân tên là Lý Tinh Đào, sẽ là chủ trì cuộc đấu giá ngày hôm nay. Được rồi, không nhiều lời nữa, bắt đầu phiên đấu giá thôi!

Ông ta nói to, giọng vang khắp bốn phía. Sau đó ông vung tay phải lên, sau lưng lập tức xuất hiện màn hình lớn, phía trên chiếu hình ảnh một khúc xương to.

Thân xương màu tím tỏa ra ánh sáng chói lóa, với khí thế hung hãn như muốn xuyên qua màn hình bộc phát ra bên ngoài khiến cho không ít người khiếp sợ.

- Đây là Lôi Điểu chuyên sinh sống ở nơi có bão điện từ. Chúng vô cùng hung tàn, đến tuổi trưởng thành trong cơ thể sẽ xuất hiện lôi cốt, với lôi cốt này bất kể luyện đan, luyện chế pháp binh, hay õ giả dùng để tu luyện đều vô cùng có lợi.

- Do lôi cốt này chỉ xuất hiện ở Lôi Điểu đã trưởng thành, rất khó để lấy ra, vậy nên giá khởi điểm là.. Hai mươi linh thạch!

Ông ta vừa dứt lời, bên trong phòng đấu giá chìm vào yên tĩnh trong giây lát. Vương Bảo Nhạc cũng trợn tròn mắt ngạc nhiên. Mặc dù hắn có biết về cuộc chiến hung thú, hắn cũng hiểu rõ hung thú mạnh bạo tàn ác ra sao, nhưng đây là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy lôi cốt của Lôi Điểu nên không khỏi nhìn nhiều một chút.

Ngay sau đó cũng có tiếng trả giá cất lên. Đến khi giá của lôi cốt này được chốt sáu mươi linh thạch, Vương Bảo Nhạc kinh ngạc.

- Đắt thế cơ á?

Vương Bảo Nhạc đưa tay sờ túi tiền của mình, cảm thấy hơi nhẹ thì phải. Nhưng nghĩ đến độ tinh khiết tận bảy mươi lăm phần trăm,

hắn lại thấy tự tin hơn nhiều. Dù sao ở đây chỉ dùng linh thạch tinh khiết năm mươi phần trăm để quyết toán, cho nên nếu linh thạch có độ tinh khiết tăng lên mười phần trăm thì giá trị đội lên gấp bội.

Theo thời gian trôi qua, lần lượt vật phẩm đấu giá được đưa ra, còn đám người bên dưới không ngừng trả giá. Thi thoảng cũng có món đồ không ai để ý đến, nhưng phần lớn đều được mọi người mua cả. Qua lần này Vương Bảo Nhạc cũng xem như được mở rộng tầm mắt. Ngoài các loại nguyên liệu từ hung thú ra, còn có đan dược, pháp khí, thậm chí có cả công pháp. Chỉ có điều phần lớn đều không còn nguyên vẹn.

Có mấy lần Vương Bảo Nhạc cũng dao động muốn ra giá, nhưng đều phải dằn lòng nhịn xuống đợi Hóa Thanh Đan xuất hiện.

Cuối cùng khi cuộc đấu giá đã đi được một nửa chương trình, người chủ trì trên sân khấu khẽ mỉm cười, phất tay ra sau liền xuất hiện một viên đan dược màu trắng ngà!

Viên đan này dù không tỏa sáng óng ánh, nhưng lại làm cho người ta nhìn một cái liền muốn nuốt chửng ngay lập tức. Giống như thể khơi dậy bản năng thèm muốn trong cơ thể vậy!

Nó vừa xuất hiện một cái mùi dược liệu cũng theo đó lan tỏa khắp phòng đấu giá, khiến không ít người vui mừng, trong số ấy có cả Trác Nhất Phàm cùng một vài đàn anh, hai mắt họ bấy giờ đã lóe sáng như đèn pha rồi.

Vương Bảo Nhạc cũng ngồi nghiêm túc trở lại, tim đập rộn trong lòng ngực, ánh mắt dính chặt vào viên đan không chớp.

- Hóa Thanh Đan, tôi nghĩ mình không phải giới thiệu thêm nữa, có lẽ không ít vị bằng hữu tới đây hôm nay vì Hóa Thanh Đan, vậy nên giá khởi điểm.. Một trăm linh thạch!

- Một trăm mốt!

- Một trăm hai!

- Một trăm ba!

Trong chớp mắt, tiếng trả giá vang lên liên tiếp, ngay cả Trác Nhất Phàm cũng mở miệng nhất định muốn có được.

- Tôi trả một trăm năm mươi linh thạch!

Vương Bảo Nhạc nôn nóng, bỗng nhiên hét lớn.

- Một trăm sáu mươi linh thạch!

- Một trăm bảy!

Trác Nhất Phàm nhíu mày, hừ một tiếng.

- Một trăm tám mươi!

Vương Bảo Nhạc không chút do dự, một lần nữa nâng giá lên. Chỉ một lát sau bên trong phòng đấu giá mọi người dần dần bỏ cuộc, chỉ còn Vương Bảo Nhạc và Trác Nhất Phàm vẫn đang cạnh tranh khốc liệt không ngừng mở miệng ra giá. Trước đó giá mới hơn một trăm mà giờ đã leo lên hơn năm trăm rồi.

Cho dù Hóa Thanh Đan là vật phẩm bất phàm, nhưng nhìn giá cả leo thang như thế đám người trong phòng không khỏi nhìn nhau, sau đó không hẹn cùng nhìn về phía Vương Bảo Nhạc và Trác Nhất Phàm lúc này mặt mũi đã đỏ bừng bừng.

- Vương Bảo Nhạc, chú dám đọ Linh Thạch với anh sao? Nhà anh đây tiền không thiếu, BẢY TRĂM!

Trác Nhất Phàm nghiến răng kèn kẹt, phẫn nộ đứng bật dậy quát vài câu. Vốn là con cháu thế gia có tiếng, nên hắn không thiếu linh thạch. Thêm chuyện cử tạ chạy bộ lần trước nên hắn cực kỳ chướng mắt Vương Bảo Nhạc. Mà Hóa Thanh Đan này hắn cũng đang cần, cho nên vung tay chịu chơi, hét mức giá kinh hồn.

- Tiền cái con khỉ!

Vương Bảo Nhạc thở hổn hển. Nếu gộp cả linh thạch hắn luyện ra mấy ngày nay lại không hề ít đâu nhé, giờ mà đổi sang linh thạch độ tinh khiết năm mươi phần trăm thì tính ra tầm khoảng một ngàn. Cho nên hắn cũng bật dậy, chằm chằm nhìn Trác Nhất Phàm sau đó hét to.

- Một ngàn linh thạch!

Giá tiền vừa ra khiến cho bồn bề xung quanh vừa rơi vào yên tĩnh, ngay lập tức ồ lên xôn xao, bọn họ ai nấy đều cảm thấy giá tiền này

quá mức khoa trương rồi.

Trác Nhất Phàm run lên một cánh, banh cổ họng ra hét. Hắn vốn là hệ Chiến Võ, bấy giờ khoảng cách đến Bổ Mạch chỉ kém một chút nữa thôi nên trong sự kích động hét rõ to.

- Tôi trả một ngàn mốt!

Vương Bảo Nhạc trừng mắt, lỗ tai bị tiếng hét đập thẳng vào màng nhĩ đau nhức vô cùng. Lập tức lôi cái loa to trong túi ra, hướng về phía Trác Nhất Phàm rống to.

- Một ngàn năm trăm linh thạch!

Tiếng hét quá to, chẳng những làm Trác Nhất Phàm giật nảy mình, còn khiến cho đám người xung quanh hít vào một hơi, kể cả chủ trì phòng đấu giá cũng thoắt một cái nhìn về phía Vương Bảo Nhạc, nét mặt kỳ quái vô cùng.

Nếu chỉ có vậy cũng chẳng thành chuyện để nói, cùng lắm chỉ là tiếng hét ầm giời của Vương Bảo Nhạc khiến người khác giật mình mà thôi. Nhưng hắn gào xong rồi, không đợi người khác phản ứng, ngay trước mặt mọi người, trước bao nhiêu con mắt dõi theo, hắn lôi ra một viên Đá Rỗng, nắm chắc trong tay, bắt đầu luyện chế linh thạch ngay tại trận!

Linh khí nồng đậm dần dần ngưng tụ, Đá Rỗng trong tay hắn nhanh chóng biến hóa. Bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy thỏi linh thạch từ từ hiện ra. Một cảnh này khiến mọi người trong phòng đấu giá bị đả kích, chỉ có thể nói là quá đỉnh!

- Muốn so linh thạch với anh? Còn khướt! Để anh luyện ngay tại đây cho chú mày xem, nào nào, nhanh nhanh lại đây, anh em ta so xem ai nhiều hơn!

Vương Bảo Nhạc gào lên trong đầu, quắc mắt bắn ánh nhìn khinh thường về phía Trác Nhất Phàm đang kinh ngạc hai mắt trợn tròn.

- Hắn.. hắn luyện ngay tại chỗ?

- Tôi nhớ ra rồi! Thằng nhóc đó thuộc hệ Pháp Binh..

- Thế thì so gì nữa..

Lúc này đám người trong phòng đều cười khổ. Trác Nhất Phàm phát rồ đến nơi rồi, trời đất, dù có nằm mơ hắn cũng không nghĩ đến việc gặp phải tình huống vớ vẩn thế này ở phòng đấu giá. Mặc dù hắn biết hệ Pháp Binh rất lợi hại về mảng luyện linh thạch, nhưng ngày thường chẳng quan tâm đến mấy nên những gì hắn cảm nhận được đều rất mơ hồ.

Giờ phút này hành động của Vương Bảo Nhạc như một cú đấm trực diện vào mặt hắn. Mặc dù gia tộc giàu có thật đấy, nhưng vẫn cảm thấy chột dạ. Dù sao số linh thạch hắn hét ra đều nắm chắc trong tay. Nhưng đối phương.. Trời đựu, tự mình in ra sao?

Cái cảm giác này y nguyên như hai lần trước, làm cho cả người Trác Nhất Phàm run bần bật. Lúc này một đàn anh mới quen bên cạnh nhìn hắn bằng ánh mắt rất thông cảm, lắc đầu thở dài.

- Hệ Pháp Binh đấy…

- Chú liều mạng với thằng đó làm gì.. Không thấy đám tiền bối này gặp thằng nhóc đó liền im cả lũ sao? Hệ Pháp Binh kia vốn nổi tiếng là máy in tiền di đồng, ai đọ lại được với chúng!

Các đàn anh nghe thấy vậy, đều rưng rức thổn thức. Hắn là trong lòng mỗi người đều từng bị người hệ Pháp Binh làm tổn thương sâu sắc, nhức nhối vô cùng!

------oOo------

Chương 15: Đây chính là giật tiền!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Chuyển ngữ: P

Nguồn:

Trác Nhất Phàm nghe vậy, ấm ức giận dữ không thể tả nổi. Hắn cứ hằm hằm nhìn Vương Bảo Nhạc đang luyện chế linh thạch tại trận mà phiền não vô cùng.

- Thật không công bằng!

- Mấy chuyện phá vỡ cân bằng thế này đạo viện sao mặc kệ được? Nếu tiếp tục như thế chẳng phải phòng đấu giá này là chuẩn bị riêng cho đám hệ Pháp Binh sao?

Trác Nhất Phàm tức phát run cả người, trong lòng hắn lúc này ấm ức xen lẫn giận dữ không biết xả ra ngoài như thế nào. Hắn vừa dứt lời, một đàn anh bên cạnh cười cười.

- Cậu ngây thơ quá rồi!

- Chẳng phải chuyên môn của họ là học in sao? Đạo viện quan tâm làm gì? Nhưng cậu nói cũng có ý đúng đấy, phòng đấu giá gần như chuẩn bị ra để dành riêng cho hệ Pháp Binh, có thấy khi hắn hét giá phát là mọi người đều im hết không? Cậu ấy, vẫn là người mới nên không hiểu được đâu..

Đám khóa trên thổn thức, rất nhiều đàn anh bên cạnh đều than thở phụ họa.

- Lũ Pháp Binh mà xuất hiện ở phòng đấu giá, của ngon đều do bọn nó cuỗm trước. Chờ cho bên đó xong, còn dư lại bao nhiêu mới đến hệ chúng ta rờ tay vào. Không có cách nào đâu! Chúng ta chỉ biết kiếm tiền, có vận khí tốt thì giật được, còn người ta tạo ra tiền đó!!

- Chẳng phải sao? Muốn bao nhiêu tạo bấy nhiêu, làm sao đo được?

Lũ học sinh cũ nói đầy cảm thán lại khiến cho Trác Nhất Phàm nổi điên lần nữa. Hắn ấm ức bởi vì tự nhiên sinh ra cảm giác mình biến thành kẻ nghèo, lại nhớ ra câu giật tiền kia, không hỏi thắc mắc.

- Bên trong đạo viện còn có thể giật tiền sao?

Người đó không trả lời, chỉ cười.

Trông thấy đàn anh không trả lời mình, Trác Nhất Phàm cảm thấy thật mất mặt, hung hăng lườm Vương Bảo Nhạc, cảm thấy không cam tâm. Rõ ràng mình nhiều linh thạch hơn, kể cả Vương Bảo Nhạc có tự in ra được, thì cuối cùng chẳng phải chậm chân hơn sao, nhất định không thể đoạt được của mình. Thế nên khi người chủ trì chốt xong lần hai, vừa định mở miệng chốt lần ba, hắn liền mở miệng hét to.

- Tôi trả một ngàn bảy trăm linh thạch!

Vương Bảo Nhạc quay đầu trợn mắt nhìn Trác Nhất Phàm, ngày nhìn càng thấy không thấm được thằng oắt kia, dứt khoát phóng tay luôn.

- Tôi trả hai ngàn linh thạch!

Vừa dứt lời, Vương Bảo Nhạc đã luyện chế xong một viên linh thạch, bắt đầu luyện viênthứ hai. Hắn nghĩ kỹ rồi, cùng lắm hắn mọc rễ ở đây thêm chút thời gian, luyện xong đống linh thạch. Dù có béo thêm cũng chẳng sao, phải mua bằng được Hóa Thanh Đan, còn phải xả cơn giận này!

- Cậu!!

Trác Nhất Phàm mắt đỏ ngầu, đang muốn mắng thêm nhưng ngay lúc này.. Lại thấy Vương Bảo Nhạc lôi ra Đá Rỗng tiếp tục luyện chế, trên sân khấu chủ trì cười khổ một tiếng, tất nhiên ông nhìn ra thân phận học sinh được đặc cách hệ Pháp Binh của Vương Bảo Nhạc. Ông cũng cảm thấy giá viên Hóa Thanh Đan này đủ cao rồi, không muốn đắc tội với hệ Pháp Binh thêm nữa nên nhanh chóng hô to.

- Vị học sinh hệ Pháp Binh, cậu không cần phải vội. Những người hệ Pháp Binh chỉ cần ghi giấy nợ để lại ở hội sở Vân Ưng rồi ứng trước linh thạch đặt cóc. Trong thời gian quy định cậu chỉ cần quay lại đây bổ sung đủ là được, không cần phải vội!

Ông nói xong, mọi người trong phòng đấu giá đều không có ý kiến gì, nhưng lũ học sinh mới đều hít vào một hơi, không ít đứa còn thấy hối hận vì lỡ chọn nhầm hệ.

- A? Còn được vậy sao?

Vương Bảo Nhạc sửng sốt, tròn mắt có chút không tin được. Nhưng khi thấy người chủ trì gật đầu khẳng định, Vương Bảo Nhạc trở nên hưng phấn vô cùng, tự nhiên có cảm giác được thông não. Trong thoáng chốc hắn mới ý thức được hệ Pháp Binh rất lợi hại đó nha!

So với Vương Bảo Nhạc đang mừng rơn bên này, thì Trác Nhất Phàm bên đó đang trợn muốn long cả tròng mắt. Nếu lời của mấy đàn anh chỉ như thụi một phát vào người, thì lời của chủ trì bây giờ chẳng khác gì dao sắc, đâm một nhát xuyên qua tâm hồn yếu đuối mong manh của hắn.

Hắn chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, cả người chao đảo, cảm giác thất bại lan khắp tứ chi. Cứ thấy Vương Bảo Nhạc ôm khư khư bộ dạng đắc ý vênh váo, là hắn lại nhớ đến mấy hôm chạy bộ cử tạ, sau đó lại chú ý đến ánh mắt mọi ngươi đều đổ dồn về phía mình, cuối cùng không chịu được hét to một câu, mắt đỏ như máu:

- Vương Bảo Nhạc, tôi muốn thách đấu với cậu!

Hắn trực tiếp hạ chiến thư thách đấu với Vương Bảo Nhạc.

Lời mới nói ra khiến bốn phía lần nữa xôn xao, Vương Bảo Nhạc cũng nhíu nhíu mày.

Trông thấy đối phương do dự, Trác Nhất Phàm trong lòng cảm thấy thoải mái vài phần. Thật sự hắn bị chọc giận muốn rồ cả người luôn rồi. Nếu không thể so tiến tài với đối phương thì vũ lực chắc không thiếu đâu. Cơn giận này, hắn nhất định phải xả!

Hắn nghĩ kỹ rồi, kể cả Vương Bảo Nhạc không đồng ý, hắn cũng muốn ra tay dạy dỗ thằng oắt này một trận ra trò. Chiến thư là do hắn hạ, khiêu chiến cũng là hắn mở lời trước, nên hắn tính quay người ra khỏi phòng đấu giá, chờ ở bên ngoài.

Nhưng bấy giờ Vương Bảo Nhạc lại hừ một tiếng. Đối với mấy loại khiêu chiến này hắn không hứng thú, cũng chẳng rảnh để tâm mấy trò vớ vẩn này. Mục tiêu của hắn là trở thành học thủ, chứ không phải ba cái trò khiêu chiến nhảm toẹt.

Chợt nhớ ra lời chủ trì nói trước đó, Vương Bảo Nhạc suy một ra ba, ngay lập tức viết vài dòng trong giấy nợ một trăm linh thạch rồi giữa phòng đấu giá giơ lên cao, nói rất dõng dạc.

- Ai xử với hắn hộ tôi thì một trăm linh thạch này thuộc về người đó!

Vừa dứt lời, đám người trong phòng hít vào một hơi. Chuyện xảy ra ngoài dự tính này khiến Trác Nhất Phàm trợn tròn mắt, không đợi hắn kịp phản ứng thì các đàn anh bên cạnh mắt sáng rực như sao xa, cười ha hả tranh nhau xông ra cướp giấy nợ, rồi lao đến trước mặt Trác Nhất Phàm.

- Cứ để tôi!

Ai nấy đều nhốn nháo hứng phấn, vừa hét vừa nhảy bổ về phía Trác

Nhất Phàm.

- Tôi, đừng giành với tôi!

- Bọn chúng nhanh thế, chết tiệt, cơ hội tốt như này rất khó gặp!

Trong giây lát đã có đến hơn chục người bao vây Trác Nhất Phàm.

- Ơ các anh..

Trác Nhất Phàm run rẩy, vừa tính muốn chạy trốn nhưng hắn vẫn chậm chân. Lúc này bị hơn chục người vây lấy đồng loạt tấn công. Cùng với tiếng ầm ầm đánh đấm dữ dội cùng truyền ra tiếng kêu thảm thiết của Trác Nhất Phàm.

- Tôi là.. Học sinh được đặc cách.. các người..

- Đánh, đặc cách càng phải đánh.. Đã sớm muốn đánh đặc cách rồi nhé!

Nhất là đàn anh ngồi bên cạnh Trác Nhất Phàm trước đó càng hăng máu đánh đấm, vừa cười cười giải thích.

- Cậu vừa hỏi anh, cái gì gọi là giật tiền.. Đây chính là giật tiền!

Lập tức trong phòng đấu giá loạn cào cào thành một đống, thậm chí có người còn lôi máy ra ghi hình phát trực tiếp.

Trác Nhất Phàm ấm ức kêu rên, vô cùng thảm thiết. Chỉ một lát sau có rất nhiều hộ vệ tiến vào, đưa khách khứa ra ngoài.

Nếu như kẻ khác gây rối, hội sở Vân Ưng tất nhiên sẽ thẳng tay nghiêm trị. Nhưng đây là học sinh của đạo viện Phiêu Miểu quần ẩu lẫn nhau. Cho dù hội sở Vân Ưng bối cánh rất lớn cũng không dám đặc tội với đạo viện Phiêu Miểu, nên chỉ có thể mắt nhắm mắt mở bao che mà thôi. Đối với mấy thằng nhóc học sinh này, bọn họ cũng rất đau đầu nhức óc, nhưng có đứa nào trong đám này không phải tiểu tổ tông đâu.. Vì vậy không thể tùy tiện trêu chọc.

Chỉ còn cách khuyên can bảo ban rồi đưa hết bọn chúng ra ngoài, lúc này mới thật sự kết thúc.

Riêng Vương Bảo Nhạc bây giờ đã sớm theo chân cô phục vụ xinh đẹp để nghe hướng dẫn viết giấy ghi nợ, sau đó thấy được Hóa

Thanh Đan rồi rời khỏi hội sợ. Cả quá trình hắn đều được phục vụ nhất chu đáo, nhất là trước lúc đi, cô phục vụ xinh đẹp kia còn cố ý tiếp cận Vương Bảo Nhạc, xin cách liên lạc.

Điều này càng làm cho Vương Bảo Nhạc cảm thấy mình quá đỉnh luôn, đắc ý một đường trở về hệ Pháp Binh. Lúc này khi đã ngồi ở động tiên, khát vọng trở thành học thủ của hắn càng thêm mãnh liệt.

- Hóa ra hệ Pháp Binh khủng như vậy. Nếu mình có thể leo lên cái ghế học thủ kia, vậy có thể chân chính hưởng thụ cuộc đời thăng hoa rồi!

Vương Bảo Nhạc đắc ý, vừa muốn lôi Hóa Thanh Đan ra đột nhiên vỗ trán một cái.

- Không thể đắc ý như vậy được. Trong tự truyện quan lớn đã điểm ra rất nhiều điển cố phải ghi nhớ, hôm nay mình manh động tự cao quá rồi. Giờ phải khiêm tốn ít xuất hiện mới đúng!

Vương Bảo Nhạc gật gù đồng tình. Sau khi tỉnh ra, hắn bình tâm trở lại, lúc này mới lôi Hóa Thanh Đan ra, cẩn thận ngắm nhìn một chút, hít hà rồi cho vào miệng, nuốt ực.

Đan dược vừa vào đến miệng đã tan rất nhanh. Chỉ một lát sau ở vùng bụng hắn dâng lên một cảm giác ấm áp vô cùng, lan ra khắp cơ thể giống như dòng nước chảy xiết. Đây là lần đầu tiên Vương Bảo Nhạc ăn đan được, hơn nữa bản thân Hóa Thanh Đan được luyện chế bởi không ít dược liệu quý giá, dược lực quá nồng khiến cho Vương Bảo Nhạc lập tức giật bắn người.

Lồng ngực phập phồng hô hấp gấp rút, mồ hôi hắn rịn ra khắp cơ thể, nhỏ giọt chảy thành dòng. Hắn tranh thủ cởi hết quần áo, trần như nhộng ngồi xuống, nhìn thấy lỗ chân lông trên cơ thể bắt đầu bài tiết ra thứ chất lỏng màu đen tựa như tạp chất bẩn trong người, hãi hùng kêu lên.

- Tởm quá!

Chất bẩn bài tiết ra khỏi cơ thể, hắn cảm nhận rất rõ cơ thể mình như thông thấu không ít. Ngat cả Khí Huyết cũng dồi dào tràn đầy hơn trước rất nhiều.

Vương Bảo Nhạc vui mừng trong lòng. Phải mất đến ba ngày để thải bỏ hoàn toàn chất bẩn ra khỏi cơ thể. Khi tác dụng đã hết, hắn mới

đi tắm rửa thật sạch, nhìn dáng người tròn lẳn cùng với lớp da nhẵn nhụi bóng loáng, Vương Bảo Nhạc cười to.

- Quả nhiên đan tốt!

Ngắm nghía xong dáng người "hoàn hảo" kia, hắn mặc quần áo vào rồi lôi nước Băng Linh ra uống hết bình to, rồi ăn chút đồ lót dạ. Mang theo chờ mong, hắn bắt tay luyện chế linh thạch. Lần này hắn muốn nhìn xem mình có thể đột phá qua ngưỡng bảy lăm phần trăm không!

------oOo------

Chương 16: Linh thạch thượng phẩm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Chuyển ngữ: P

Nguồn:

Trăng sáng treo cao trên bầu trời, khung cảnh lúc này so với vầng Kiếm Dương ban sáng quả thật rất khác biệt. Vầng trăng của kỷ Linh Nguyên vẫn giữ y nguyên dáng vẻ như xưa trong trí nhớ của mọi người, vẫn nhẹ nhàng tỏa ra ánh sáng dịu mát bao trùm toàn bộ đảo Hạ Viện.

Nếu nói trong số ngọn núi của các hệ trên đảo Hạ Viện thuộc đạo viện Phiêu Miểu, nơi nào có linh khí nồng đậm nhất, mặc dù đỉnh Pháp Binh không tính là số một, nhưng cũng là không kém cạnh chút nào.

Dù sao tất cả học sinh hệ Pháp Binh mỗi ngày đều lao đầu vào tu luyện, chủ yếu là luyện chế linh thạch nên linh khí tiêu hao rất nhiều.

Nhưng cũng có vài điểm khác với các học sinh hệ còn lại. Mặc dù có thể cung cấp linh khí vô hạn, thậm trí còn được trời cao ưu ái cho phương pháp luyện chế, nhưng không phải là cho không. Hằng năm

vẫn phải giao nộp một lượng linh thạch nhất định làm học phí, một khoản này thôi nhiều lắm rồi!

Đồng thời ở hệ Pháp Binh, ngoại trừ khi nghe giảng bài ở ba học đường chính là miễn phí ra còn những nhu cầu khác như ăn cơm, hay vào các phòng tu luyện đặc biệt đều phải xì linh thạch ra. Chính điều này khiến cho đám học sinh hệ Pháp Binh đều phải chắt chiu thời gian lao đầu luyện chế linh thạch.

Hệ Đan Đạo cũng tương tự, tất nhiên không khoa trương như hệ Pháp Binh. Còn về phần các hệ khác thì bọn họ kiếm tiền theo phương thức đơn giản hơn. Mỗi hệ đều mở sân tu luyện cho học sinh, cũng cho phép các hệ khác cũng tham gia, chẳng qua nếu học sinh các hệ ngoài muốn dùng thì cũng phải bỏ ra một khoản không nhỏ.

Giống như núi Cảnh Vân của hệ Ngự Thú, trận đồ Bát Bảo của hệ Trận Văn, lầu Băng Hàn của hệ Cơ Quan, hay phòng Nham Thạch của hệ Chiến Võ, tất cả đều có thể giúp Khí Huyết đột phá thành công, trợ giúp tu luyện bước vào cảnh giới Phong Thân. Cho nên mỗi ngày đều có rất nhiều học sinh ngoài hệ tiến nào, chỉ cần như vậy cũng đủ để bù hơn phân nửa vào mấy khoản chi tiêu cần thiết hàng ngày của hệ đó rồi.

Lúc này ở trên đỉnh Pháp Binh, các dòng linh khí vô hình đang chầm chầm di chuyển, theo sự dẫn dắt của học sinh Pháp Binh mà hóa thành vạn nhánh chảy đi. Đồng thời ở động tiên của học sinh đặc cách trên đỉnh núi, linh khí như dòng nước xiết mạnh mẽ chạy tới.

Trong động tiên lúc này, Vương Bảo Nhạc vô cùng mừng rỡ, nhìn Thái Hư Phệ Khí Quyết không ngừng di chuyển, cắn nuốt lượng linh khí khổng lồ đang thâm nhập vào cơ thể. Hắn đưa tay ra ngưng tụ linh khí, trong lòng bàn tay nhanh chóng hình thành linh thạch, cặp mắt

- Đột phá! Ha ha, mình đột phá!

Vương Bảo Nhạc vui sướng, nhìn linh thạch trong lòng bàn tay từ bảy mươi lăm phần trăm tinh khiết thành lên bảy mươi sáu phần trăm, hắn khó nén được kích động, mừng rỡ vô cùng. Sau khi luyện xong một viên, hắn lại lôi một bọc đồ ăn ra, tì tì chén sạch.

- Nạp ít năng lượng, phải sớm đột phá lên tám mươi phần trăm.

Ngốn hết mấy bọc đồ ăn, Vương Bảo Nhạc quẹt miệng, chuẩn bị luyện chế thêm lần nữa thì sực nhớ ra.

- Mình phải cẩn thận một chút, không thể như lần trước được, mới lơ là một chút đã biến béo ú lên rồi!

Nghĩ đến đây, Vương Bảo Nhạc gật gù đồng ý. Quá trình giảm béo lần trước khổ sở dã man, dù đã bước vào cảnh giới Khí Huyết của võ cổ nhưng.. Hắn thật sự không muốn thử lần nữa đâu..

- Con đường giảm béo thì dài mà rõ lắm gian nan, ây da chỉ có người kiên trì như mình mới làm được.

Vương Bảo Nhạc cổ vũ bản thân, hắn rất hài lòng với sự thận trọng này. Trong lúc vui vẻ, hắn cảm thấy nên khích lệ bản thân mình một chút, thế là lôi thêm một bao đồ ăn ra, nhồm nhoàm nuốt hết, sau đó vỗ vỗ bụng, bắt đầu luyện chế linh thạch.

Có lẽ ăn ở không đến nỗi nào, hoặc tác dụng của Hóa Thanh Đan quá đỉnh mà chỉ trong vòng vài này, độ tinh khiết của linh thạch do hắn luyện ra không ngừng tăng lên. Mà cơ thể hắn cũng không tích mỡ linh khí giống như trước.

Dường như sau khi thải bỏ số lượng lớn tạp chất ra khỏi cơ thể, linh khí cũng không tích lũy lại thành mỡ nữa, mà có vẻ tốc độ dòng chảy thâm thập vào cơ thể thuận lợi hơn trước. Một mặt có thể nâng cao độ tinh khiết của linh thạch, mặt khác có thể âm thầm tăng cường thể chất của Vương Bảo Nhạc, khiến cho cảnh giới Khí Huyết chậm rãi tinh tiến không ít!

Vương Bảo Nhạc càng thêm vui vẻ, cho đến khi luyện ra linh thạch tám mươi phần trăm tinh khiết mà cơ thể vẫn "thon thả" như cũ. Hắn cũng dần dần buông lỏng cảnh giác, bắt đầu toàn tâm toàn ý chăm chú tu luyện.

Thời gian cứ vậy trôi qua như nước chảy.

Lúc này ở hệ Chiến Võ, Trác Nhất Phàm một thân đau nhức nằm trong động tiên của mình nghiến răng nghiến lợi vì bị úp sọt hội đồng. Nhưng cũng chẳng còn cách nào, vì hắn và Vương Bảo Nhạc có học cùng hệ đâu, nên rất nhiều biện pháp dạy dỗ đều không thể sử dụng được.

- Vương Bảo Nhạc!

Quả thật trong lòng Trác Nhất Phàm không hề cam tâm. Hắn đăm chiêu thật lâu, con ngươi bất giác sáng lên. Hắn chợt nhớ ra mình có người quen trong hệ Pháp Binh. Đó chính là học thủ học đường Linh Thạch, Khương Lâm. Dù quan hệ giữa hai người chẳng phải kiểu thân thiết tình như thủ túc, nhưng cũng tốt đẹp, hẳn là với điểm này chắc nhờ chuyện nhỏ người đó cũng không ngại ra tay. Nghĩ vậy, hắn liền lôi ra vòng truyền âm, thì thảo một phen, đến khi đặt xuống, khóe miệng Trác Nhất Phàm nhếch lên thành nụ cười.

- Vương Bảo Nhạc, dù ngươi có trốn ở hệ Pháp Binh, ông đây cũng có biện pháp cho ngươi nếm mùi lợi hại!

Thời gian thấm thoát trôi qua, mới đó đã gần hai tháng rồi.

Trong hai tháng này độ tinh khiết của linh thạch do Vương Bảo Nhạc luyện ra cứ chầm chậm tăng lên, đạt đến ngưỡng tám mươi tư phần trăm. Cảnh giới Khí Huyết cũng theo đó tăng dần, chậm rãi đạt đỉnh Khí Huyết.

Nếu chuyện này lộ ra cho tụi hệ Chiến Võ biết, chắc phát điên lên mất. Phải biết rằng tốc độ phát triển võ cổ của Vương Bảo Nhạc còn nhanh hơn đám học sinh hệ Chiến Võ quanh năm tu luyện võ cổ.

- Haha, tác dụng phụ của Thái Hư Phệ Khí Quyết đã hoàn toàn bị Hóa Thanh Đan giải quyết rồi.

Vương Bảo Nhạc vui vẻ, càng cảm thấy bỏ tiền ra mua Hóa Thanh Đan cực kỳ xứng đáng.

- Với tình hình này, có thể tiến lên tám mươi lăm phần trăm. Sớm sớm đạt chín mươi phần trăm một chút, trở thành học thủ rồi, cuộc sống sẽ thăng hoa!

Vương Bảo Nhạc nghĩ đến đây liền kích động, càng tăng lực hút linh khí khắp nơi ngưng tụ trong lòng bàn tay, muốn xông thẳng lên tám mươi lăm phần trăm tinh khiết.

Từ lúc khai giảng đến giờ, hắn chỉ chăm chú tu luyện Thái Hư Phệ Khí Quyết, nên ít khi đến nghe giảng ở học đường Linh Thạch nên Vương Bảo Nhạc không biết, khi độ tinh khiết lên đến tám mươi lăm phần trăm sẽ tồn tại một ngưỡng phải vượt qua!

Nói một cách chính xác thì linh thạch có năm mươi phần trăm tinh

khiết trở xuống thường gọi là linh thạch thông thường, mặc dù vẫn có thể sử dụng.

Chỉ đến khi chạm mốc năm mươi phần trăm trở lên có thể gọi là hạ phẩm. Đến bảy mươi lăm phần trăm trở lên thì gọi là trung phẩm.

Còn ranh giới giữa trung phẩm và thượng phẩm chính là độ tinh khiết tám mươi lăm phần trăm.

Đạt tới mốc tám mươi lăm phần trăm chính là thượng phẩm. Nếu độ tinh khiết có thể đạt chín mươi lăm phần trăm trở lên sẽ là linh thạch cực phẩm. Chỉ cần một viên linh thạch ở cấp phẩm này, giá trị cũng vô cùng to lớn, chỉ có đại sư mới luyện chế thành công.

Mà ở "ngưỡng" này.. Đối với học sinh tu luyện Dưỡng Khí Quyền cần phải có kỹ thuật thuần thực và cơ duyên gặp thời mới có thể đột phá thành công. Còn riêng Thái Hư Phệ Khí Quyết vô cùng bá đạo, vừa gặp "ngưỡng" một phát đã trực tiếp bộc lộ ra.

Khi Vương Bảo Nhạc chuẩn bị luyện chế linh thạch tám mươi tư phần trăm độ tinh khiết vọt lên tám mươi lăm, bỗng nhiên cơ thể hắn rúng động, khi linh khí chậm rãi di chuyển vào Phệ Chủng bỗng nhiên lực hút đột ngột bùng phát!

Lần bộc phát này quá mức khủng bố, vượt qua những gì Vương Bảo Nhạc chuẩn bị và tưởng tượng trong đầu. Chớp mắt linh khí trong động tiên của hắn bị hút cạn!

Trên không trung tựa như có lỗ đen tạo thành ở đây, lại giống như giữa biển linh khí mênh mông xuất hiện một lỗ thủng, lập tức khiến cho một số lượng lớn linh khí như lệch hẳn về một phía, lập tức trượt qua. Cũng may trên đỉnh núi hệ Pháo Binh xây dựng trận pháp Tụ Linh bảo vệ nên trong nháy mắt tự vận hành hóa giải nguy cơ.

Vương Bảo Nhạc ở đây vẫn đang hút linh khí rất nhanh, mặc dù lượng linh khí khổng lồ nhưng nếu so với linh khí ở đỉnh hệ Pháp Binh thì vẫn rất ít, nên mới không khiến cho người ngoài chú ý đến.

Cùng lắm chỉ thấy linh khí khắp nơi hơi ngừng lại một chút thôi.

Nhưng đối với Vương Bảo Nhạc mà nói, sức hút đột ngột tăng lên khiến cho linh khí xâm nhập vào cơ thể cuồn cuộn chảy như sông lớn. Hắn cảm thấy não ong ong, linh khí tụ trong tay căn bản không lại được so với linh khí thâm nhập vào ở thể, nên nhanh chóng tích

lũy thành mỡ.

Bằng mắt thường có thể nhìn thấy mỡ linh khí càng ngày càng dày, linh thạch trong bàn tay hắn cuối cùng cũng bị bạo kích, trực tiếp từ tám mươi tư phần tăm, vượt qua "ngưỡng", đạt mốc.. Tám mươi lăm phần trăm!

Linh thạch này không còn ở trung phẩm nữa, mà là thượng phẩm!

Hào quang bắn ra bốn phía, bên trong linh thạch phát ra ánh sáng lóng lánh tuyệt đẹp. Mặc dù không được như viên Trâu lão sư luyện chế trên học đường này đó, thế nhưng chênh lệch không nhiều, cùng là thượng phẩm nên giá trị không nhỏ!

Bây giờ Vương Bảo Nhạc không dám ra ngoài.. Hắn ngơ ngác nhìn mình bằng ánh mắt không thể nào hình dung ra được, linh thạch trong tay rơi bộp một cái lăn trên cái bụng phệ rồi rơi xuống mặt đất. Lúc hắn cúi đầu xuống, chỉ thấy toàn bụng là bụng.. có linh thạch thì không thấy đâu..

Một lúc sau, một tiếng hét thảm thiết từ trong động tiên truyền ra, Vương Bảo Nhạc muốn khóc lắm rồi, sốt ruột nâng hai tay lên nhìn, rồi di ánh mắt xuống bụng, gào thất thanh.

- Đừng mà... đường cong hoàn hảo của mìnhhhhh!!

- Sao có thể như vậy?

Vương Bảo Nhạc ấm ức, muốn đứng dậy, nhưng phát hiện ra đứng dậy không nổi.. Nhìn thấy vậy hắn phát điên lên luôn, tự nhiên cảm thấy tứ phía nổi gió lạnh cuồn cuộn quét tới, như thể vô số gia gia mập ú đang từ bốn phương tám hướng ùa ùa chạy đến, tủm tỉm cười thân thiện ngoắc ngoắc tay muốn đoàn tụ với mình..

- Mình chỉ muốn trở thành học thủ thôi nha!! Sao làm nhiều khó khăn như vậy…

Vương Bảo Nhạc than thở, cố gắng vùng vẫy bò dậy, chen mãi mới ra được khỏi cửa động tiên.

Phát hiện ra mình còn có thể ra ngoài, hắn mới thở phào nhẹ nhõm. Chỉ sợ hắn mập đến nỗi lết mãi cũng không ra được, vậy.. Tèo luôn!

May hiện giờ đang đêm khuya, không có ai chú ý đến nơi này, bằng

không chắc chắn sẽ khiếp hồn vì tưởng hung thú ở đâu "giá lâm" xuống đây. Trong tâm trạng đau buồn vô hạn, Vương Bảo Nhạc cắn răng thật mạnh, chạy thục mạng như điên, lại bắt đầu chạy vòng tròn.

Nhưng không hiểu sao lần này không có hiệu quả, kể cả hắn thừa dịp không có ai ở đây, lẻn vào điên cuồng đẩy tạ. Kể cả có tăng trọng lượng tạ lên thì hiệu quả cũng chẳng đáng là bao, cơ thể vẫn thế không trở lại trạng thái hắn muốn.

- Trời đất, mình nên làm gì bây giờ?

Vương Bảo Nhạc nôn nóng vô cùng, trên trán mồ hôi túa ra. Cuối cùng chỉ có thể nhờ đến sự trợ giúp của mạng thông tin tìm kiếm phương pháp giảm béo.

Có thể gọi là mạng "vạn năng" tất nhiên trên đó có đủ các thể loại tin tức. Nhưng nó cũng chẳng thành vấn đề với một tên mập tròn mắt chỉ có hai chữ "giảm béo". Họ có thể tinh ý tìm thấy các phương pháp giảm béo lẫn trong đống tin tức mà người khác khó có thể nhận ra.

Ví dụ như.. phòng Nham Thạch hệ Chiến Võ.

- Phòng Nham Thạch hệ Chiến Võ sao? Chẳng khác gì địa ngục cả, khổ lắm, ngồi trong đó mà mồ hôi tuôn ra như mưa!

- Chỗ đó đúng sinh ra để hành người khác mà. Tôi ở bên trong có một nén nhang là sụt mất một cân, đau lòng vãi chưởng..

Đọc hàng loạt bình luận ca thán về phòng Nham Thạch khiến Vương Bảo Nhạc thở dồn dập, hai mặt sáng rực như đèn pha.

- Phòng Nham Thạch.. Phòng Nham Thạch..

Vương Bảo Nhạc lúc này chẳng khác nào chết đuối vớ được cọc, ngẩng đầu lên tia hướng đến núi Chiến Võ, chạy như bay.

Dưới ánh trăng, từ xa xa có thể nhìn thấy một hung thú thân hình khổng lồ, đang lăn với tốc độ thần sầu, vừa lăn vừa rống to.

- Mình muốn giảm béo!!

------oOo------

Chương 17: Chuyên trị bắt nạt hệ chiến võ chúng ta?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Chuyển ngữ: P

Nguồn:

Phòng Nham Thạch là nơi huấn luyện quan trọng nhất của hệ Chiến Võ, đồng thời cũng là nơi duy trì nguồn tài chính cho hệ này, quả thực rất đặc biệt. Dưới lòng đất có mạch dung nham ngầm chảy qua, một đầu vòng quanh xuyên qua núi Chiến Võ, đầu còn lại dẫn ra đáy hồ Thanh Mộc.

Từ thời xa xưa sử sách có ghi, chốn này ngàn năm về trước không có hồ nước, chỉ có núi lửa danh tiếng lẫy lừng khiến ai ai cũng khiếp sợ.

Ngàn năm trôi qua, địa thế thay đổi mới tạo ra hồ Thanh Mộc ở nơi đây, mà mạch nham thạch cũng theo đó bị vùi lấp. Cho đến khi đạo viện Phiêu Miểu lựa chọn này nơi làm trụ sở, lại trải qua tác động của kỷ Linh Nguyên khiến cho dòng chảy khôi phục như cũ, tạo thành phòng Nham Thạch hệ Chiến Võ.

Nơi này tọa lạc trên một vùng đất rất rộng, nhìn từ xa giống hệt một đầu thú khổng lồ.

Ở giữa mi tâm đầu thú có thắp một ngọn đuốc lớn, kể cả trong đêm tối ngọn lửa vẫn hiên ngang rực cháy như thể bất diệt. Sâu con đường qua miệng thú là vào đến khu tu luyện của hệ Chiến Võ, nơi đây có hơn trăm phòng tu luyện khép kín.

Mỗi một phòng tu luyện đều yểm trận pháp, một khi mở ra sẽ điều khiển sức nóng từ dưới đất bốc lên, trong nháy mắt khiến cho phòng tu luyện đạt đến nhiệt độ hãi hồn.

Như vậy đồng nghĩa với việc muốn đi vào phòng Nham Thạch tu vi đều phải đạt cảnh giới Khí Huyết đỉnh. Những người vào đấy đều

muốn nhờ tới nhiệt độ chỗ này, tự mình phong bế tất cả lỗ chân lông, ngăn cách nhiệt với bên ngoài, trợ giúp tiến vào cảnh giới Phong Thân.

Dù sao võ cổ cảnh giới có ba cấp độ chính, cả ba đều đặt nền tảng cho tu luyện. Trước tiên biến cơ thể thành hoàn mỹ vô khuyết, khi sức sống tràn đầy sẽ khiến Khí Huyết có thể chống đỡ cho cơ thể người thường vượt qua thay đổi cực hạn, cá chép hóa rồng

Mà cấp độ Phong Thân ngoài phong bế tất cả các lỗ chân lông ngăn cách trong ngoài, còn hạn chế Khí Huyết trong cơ thể không thoát ra bên ngoài. Sau này khi có thể khống chế sức mạnh tối đa, lực phát ra không những vượt qua Khí Huyết, mà còn tiến lên gần cảnh giới Bổ Mạch.

Cũng bởi vì những đặc điểm này của cảnh giới Phong Thân, cho nên phòng Nham Thạch ít nhiều cũng trợ giúp được ở một mức độ nào đó với hiệu quả vô cùng bất phàm. Thậm chí theo lý thuyết, nếu đủ kiên trì, liều chết ở lại chỗ này và chịu được nhiệt độ nhất định, dưới sức nóng như vậy có thể xảy ra hai trường hợp. Một là bị hấp đến chết, hai là đột phá Khí Huyết, thành công bước vào cảnh giới Phong Thân.

Chẳng qua những kẻ ngoan cố như vậy cũng không thấy nhiều. Bình thường cùng lắm chỉ kiên trì được hơn một canh giờ đã coi như siêu lắm rồi. Cỡ Trác Nhất Phàm cũng chỉ tầm ba canh giờ thôi.

Đạo viện Phiêu Miểu từ kỷ Linh Nguyên đến nay đã hơn ba mươi năm. Trong ba mươi năm đó chỉ xuất hiện duy nhất một người có thể ở trong phòng Nham Thạch, bế quan ròng rã ba ngày ba đêm, tạo ra một kỷ lục chưa bị có ai vượt qua, cũng theo đó trở thành huyền thoại.

Ông ta chính là Tổng thống liên bang đời trước. Nghe nói năm đó ông vào phòng Nham Thạch nói ra một câu khiến đạo viện Phiêu Miểu rúng động. Đến bây giờ trở thành danh ngôn của hệ Ngộ Đạo, được vô số ca tụng,

- Ta đang ngộ đạo!

Đêm đã về khuya, thân ảnh Vương Bảo Nhạc vẫn lăn tròn, thẳng một đường tiến vào trong miệng thú. Lúc nào trong phòng Nham Thạch có không ít người đang tu luyện, mặc dù so với buổi sáng có ít hơn nhưng phòng tu luyện chỗ này lúc nào cũng gần kín người. Ở bên

ngoài có bảng đèn hiển thị, chỉ cần nhìn vào đấy biết được có bảy, tám phòng tu luyện không sáng đèn.

Chỗ đầu thú đang có người đi qua đi lại, trên thực tế ở đây không cần người canh giữ. Bởi vì muốn tiến vào phòng bế quan đều cần có thẻ ngọc chứng minh học sinh đạo viện.

Còn về phần phải trả bao nhiêu linh thạch, thì thông qua thẻ học sinh để thanh toán. Mà thật ra đến giờ chưa có kẻ nào dám ăn quỵt linh thạch với lũ trâu bò suốt ngày chỉ chăm chăm tu luyện võ cổ hệ Chiến Võ cả.

Mặc dù trong phòng Nham Thạch có không ít học sinh ra vào, nhưng tốc độ của Vương Bảo Nhạc quá nhanh nên khiến nhiều người chỉ cảm thấy một trận gió thổi qua, trong lúc mơ hồ có nhìn thấy một viên thịt màu đỏ chạy vội qua, chưa kịp nhìn kỹ xem là ai thì đối phương đã biến mất không thấy bóng dáng.

Chẳng qua Vương bảo Nhạc khá coi thường sức ảnh hưởng của mình rồi.

- Tôi vừa thấy viên thịt màu đỏ?

- Quen thế nhể? Ơ sao tôi cứ nhớ từng gặp ở đâu rồi?

Bên ngoài phòng Nham Thạch có vài học sinh hệ Chiến Võ đang muốn rời đi, đồng loạt sửng sốt, bốn mắt nhìn nhau rồi bỗng trợn to.

- Vương Bảo Nhạc! Cậu ta lại tăng cân rồi à?

Trong lúc bên ngoài đang kinh ngạc kêu lên thì Vương Bảo Nhạc đã thuận miệng thú lăn thẳng vào sâu bên trong rồi, tìm một phòng chưa có ai tu luyện, hắn nhanh chóng lôi thẻ ngọc mở phòng ra, chầy chật mãi mới có thể ních vào được, thở dài thườn thượt rồi đóng cửa lại.

- Chỉ cần béo thêm tí nữa thôi là ứ chui vào được nữa rồi..

Xoa xoa cái bụng đau, Vương Bảo Nhạc càng thêm ấm ức.

Phòng tu luyện này không rộng lắm, ước chừng tầm mười mét vương. Có thể đối với học sinh khác vậy là rộng rồi, nhưng sau khi Vương Bảo Nhạc ngồi xuống nhìn bốn phía bức tường bao quanh liền có cảm như mình đang bị nhốt trong cái lồng nhỏ tí teo.

Điều này khiến hắn rất rầu rĩ, vừa định lôi bọc đồ ăn ra ngấu nghiến một phen cho đỡ tức, lại phát hiện ra mình chạy vội quá, không mang theo đồ ăn nên càng phát điên.

- Mình muốn giảm béo!

Vương Bảo Nhạc cắn răng thật mạnh, loay hoay phì phò tìm trận pháp điều khiển nơi này, nhấn một cái, trong nháy mắt dưới mặt đất bốc lên khí nóng. Trong nháy mắt khí nóng bao trùm toàn bộ phòng tu luyện, thậm chí ngoài chỗ ngồi ở chính giữa bình thường ra, tất cả những nơi khác trong phòng đều dần dần biến thành đỏ rực.

Dù vẫn có một lỗ thông hơi nhỏ trong phòng, nhưng dưới nhiệt độ cao như vậy vẫn khiến Vương Bảo Nhạc cảm thấy khó thở. Hắn phải mất một lúc lâu mới quen được, mồ hôi túa ra như mưa.

Trong khi người khác ở đây phong bế lỗ chân lông. Thì Vương Bảo Nhạc ngược lại, hắn đang cố gắng thả lỏng cơ thể ra hết mức khiến cho toàn bộ lỗ chân lông mở ra hấp thụ nhiệt lượng.

- Vẫn chưa đủ!

Vương Bảo Nhạc quẹt quẹt mồ hôi, cảm thấy mỡ linh khí trong cơ thể còn đầy nên điều chỉnh nhiệt độ tăng thêm. Nơi nay vốn đã nóng lắm rồi, giờ nhiệt độ bên trong tăng lên không ít.

Nhưng Vương Bảo Nhạc vẫn cảm thấy chưa đủ, thế là hắn cứ lúc lúc lại chỉnh nhiệt độ. Cuối cùng khi bốn bức tường cũng phải đỏ rực lên, dù miệng lưỡi khô đắng, lòng mề bên trong như thể sắp bị hấp chín đến nơi nhưng mừng phát điên vì khi hơi nóng thuận theo lỗ chân lông xâm nhập vào cơ thể khiến cho mỡ linh khí bên trong chầm chậm tan ra.

- Ông trời có mắt!

Vương Bảo Nhạc kích động, nhanh chóng tận dụng nhiệt độ này, nhắm mắt ngồi yên ở đó cảm nhận mỡ tan ra trong giày vò.

Dù ở đây nóng quá, hắn có cảm giác mình bị hấp chín đến nơi rồi, nhưng khoái cảm nhìn đống mỡ dần dần tiêu biến đi khiến hắn lại phấn chấn, cố gắng cắn răng kiên trì.

Một canh giờ trôi qua, Vương Bảo Nhạc vẫn kiên trì bên trong.. Hai

canh giờ.. Ba canh giờ.. Cho đến khi bên ngoài bắt đầu hửng nắng.

Phòng Nham Thạch của hệ Chiến Võ chẳng bao giờ thiếu học sinh qua lại, hôm nào cũng có đoàn người xếp hàng chờ đến lượt từ sáng sớm. Chẳng có ngày nào không đông cả. Lúc này mọi người đều đang ở bên ngoài chờ đợi, cũng không nôn nóng hay sốt ruột gì cả. Bởi vì họ biết trong phòng Nham Thạch có hơn một trăm gian phòng, phần lớn mọi người đi vào đều chưa tới một canh giờ đã phải bò ra.

Rất nhanh có người lần lượt đi ra, lại có người tiến vào. Những người đợi lúc nhàm chán có thể trò chuyện với bạn bè giải khuây, không nhìn thì về phía bảng đèn hiển thị phía trên, chỉ cần có đèn tắt nghĩa là có người bước ra.

Thời gian thấm thoát trôi qua, mới từ trưa đã chuyển sang chiều, từng đám học sinh vẫn nườm nượp vào ra. Trong lúc rảnh rỗi có một học sinh tinh mắt phát hiện ra chuyện rất kỳ lạ.

- Lạ ghê, đèn phòng ba mươi chín, hình như.. chưa tắt thì phải. Ê các bồ có ai thấy đèn tắt không?

Hắn vốn vì kinh ngạc mà nói với bạn học đứng bên cạnh mình, nhưng dần dà khi mọi người cẩn thận nhớ lại đều nhận ra đèn phòng kia hình như chưa bao giờ tắt thì phải. Vậy là lũ học sinh bên ngoài phòng Nham Thạch đều giật nảy mình.

Nhất là khi bọn họ chăm chú nhìn, phát hiện ra một canh giờ rồi đèn phòng ba mươi chín vẫn sáng như cũ khiến chấn động trong lòng lộ rõ trên mặt.

- Các bồ mau mau nhìn đèn phòng ba mươi chín. Trời đất tôi nhìn nó hai canh giờ rồi mà vẫn chưa thấy tắt, hình như cả sáng nay cũng thế.

- Có chuyện này sao?

- Các ông hoa mắt thì có. Làm gì có chuyện như thế. Khủng như Trác Nhất Phàm cũng chỉ ngồi được có ba canh giờ thôi!

Mọi người xôn xao bàn tán. Kiểu hiện tượng hiếm gặp thế này khiến bọn họ rất hiếu kỳ, vì thế đám người kia quyết định bỏ luôn buổi tu luyện ngày hôm nay, ngồi mọc rễ ở bên ngoài phòng Nham Thạch quan sát.

Hô hấp của bọn họ dần trở nên gấp gáp hơn, ánh mắt cũng chầm chậm trợn tròn..

Mấy canh giờ đã trôi qua, khi đêm dần khuya khoắt, bên ngoài phòng Nham Thạch học sinh tụ tập ngày càng đông, lướt mắt qua cũng phải hơm một trăm người đứng ở đây. Ai nấy đều mắt chữ o miệng chữ a, vẻ mặt hoảng hốt như mới gặp quỷ xong. Tiếng bàn tán xôn xao không ngừng truyền ra, cũng không ít người truyền âm báo cho bạn bè, mà lúc này trên mạng đã trở thành chủ đề nóng rồi.

- Xuất hiện Trâu-Vật trong phòng Nham Thạch hệ Chiến Võ!

- Theo ước tính thì Trâu-Vật phòng số ba mươi chín ở phòng Nham Thạch hệ Chiến Võ đã kiên trì ngồi lỳ mười canh giờ!

- Phá kỷ lúc rồi, hoàn toàn phá vỡ kỷ lục của Trác Nhất Phàm rồi!

Mấy bài viết mới trên mạng trong nháy mắt lan truyền khắp đảo Hạ Viện. Sau khi học sinh các hệ đọc được đều hít vào một hơi. Đại danh của phòng Nham Thạch ai chẳng nghe qua, trong lịch sử mới ghi nhận một vị Trâu-Vật trụ qua được mười canh giờ thôi! Hôm nay là người thứ hai!

Nếu bây giờ đèn phòng ba mươi chìn mà tắt chắc cũng chẳng có gì để bàn, nhưng dưới sự chú ý của vô số người ở đảo Hạ Viện thì đèn phòng ba mươi chín vẫn sáng trưng cho đến bình minh hôm sau.

Trên dưới đảo Hạ Viện gần như bùng nổ, ngay cả các lão sư cũng chú ý đến chứ đừng nói đến các học sinh khác. Giờ chẳng ai còn tâm trạng tu luyện trong phòng Nham Thạch nữa, toàn bộ đều tập trung ở ngoài dán mắt vào đèn phòng số ba mươi chín.

- Trời đất, sắp hai ngày rồi?

- Chẳng phải muốn khiêu chiến với Tổng thống đời trước sao?

- Tên Trâu-Vật đó là ai? Tôi treo thưởng mười linh thạch, chỉ cần có manh mối xác thực trả luôn!

Bất kể ở bên ngoài hay trên mạng, đều bùng nổ đủ loại bình luận. Cuối cùng mấy học sinh hệ Chiến Võ đêm hôm trước có mặt ở bên ngoài phòng Nham Thạch đã đăng bài trên mạng!

- Tên Trâu-Vật phòng ba mươi chín chính là.. Vương Bảo Nhạc của

hệ Pháp Binh!

- Tôi thề! Tôi nhìn thấy hắn mặc quần áo đặc cách lăn vào bên trong!

Bài vừa up lên các hệ khác còn bán tín bán nghi không nói gì, chỉ có lũ học sinh Chiến Võ bị Vương Bảo Nhạc đả kích hết lần này đến lần khác hoàn toàn bùng nổ. Nhất là mấy người Trác Nhất Phàm lửa giận ngút trời, xông thẳng đến phòng Nham Thạch!

- Tên mập đáng chết! Núi Cảnh Vân hệ Ngự Thú ngươi không đi, trận đồ Bát Bảo của hệ Trận Văn ngươi không đến, lâu Băng Hàn hệ Cơ Quan ngươi không vào. Lần nào cũng chuyên trị nhắm vào Chiến Võ bọn ta! Tưởng hệ Chiến Võ dễ bị bắt nạt?

Bọn họ nghĩ sau chạy bộ, cử tạ, hành động này của Vương Bảo Nhạc một lần nữa khiêu khích!

------oOo------

Chương 18: Cảnh giới Phong Thân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Chuyển ngữ: Cốc

Toàn bộ đảo Hạ Viện đều đang sục sôi, còn đám người Trác Nhất Phàm thì bùng lửa giận ngút ngàn trời cao. Vương Bảo Nhạc đã ngồi lỳ mọc rễ hai ngày hai đêm trong phòng Nham Thạch. Mồ hôi trên người hắn túa ra như mưa rơi, thậm chí hai mắt đã sớm nổ đom đóm.

Hô hấp của hắn có chút khó khăn, cảm thấy đã sắp chịu không nổi. Phải biết rằng trong phòng Nham Thạch, nhiệt độ cao bao trùm hết thảy, mà mồ hôi hắn khi rơi xuống lại bị bốc hơi tạo thành mây mù vờn quanh trong phòng....

- Mình cảm thấy mình....sắp chín luôn rồi...

Vương Bảo Nhạc hết hồn hết vía, hắn thực sự lo lắng bản thân nhỡ

mà bị hấp chín trong này luôn thì đó quả thực sự là chuyện cười vỡ bụng.

Nhưng mà trên thế giới này có một loại người vô cùng cố chấp, cũng vô cùng đáng sợ. Nhóm người này gọi là.... Người giảm béo.

Trong quá trình giảm béo, bọn họ sẽ cảm nhận được sự sung sướng đến vô cùng, cảm giác sung sướng này cứ vậy tăng lên theo hiệu quả giảm béo, và sẽ tăng lên tới mức độ kinh người.

Nhất là khi.... trong thời gian cực ngắn lại đạt được hiệu quả cực cao. Và rõ ràng Vương Bảo Nhạc thuộc về nhóm người ấy. Vào lúc này, hắn đang cố kiềm chế lại lo lắng rằng bản thân sẽ bị hấp chín, hắn thấy cơ thể mình trong hai ngày hai đêm ước chứng đã đã giảm được một lớp mỡ dày, bỗng nhiên phấn chấn tới cực độ.

- Mụ nội nó, mình phải tự hấp chín mình luôn, nhất định phải gầy đi!

Vương Bảo Nhạc hung tợn cắn răng, tay phải giơ lên vỗ vào chốt mở của trận pháp bên cạnh, lập tức phòng Nham Thạch lại lần nữa rung lên.

Cả căn phòng Nham Thạch tựa hồ cũng bị vặn vẹo, lớp thịt trên người Vương Bảo Nhạc run bật bật, hắn cảm thấy đến cả hơi thở phả ra cũng nóng như lửa. Lúc này cả trong lẫn ngoài cơ thể hắn dường như đều đang bốc cháy. Mà lý do khiến hắn có thể kiên trì lâu như vậy là bởi trong người hắn đang tích trữ một lượng mỡ linh khí vô cùng lớn, nó hòa tan dần theo sự thiêu đốt của nhiệt độ, linh khí khuếch tán ra cả cơ thể, không ngừng tẩm bổ cho máu thịt trên người hắn.

Dưới sự nuôi dưỡng tẩm bổ này, khí huyết của hắn cũng lần lượt tăng cao. Đặc biệt là dựa vào sự gia tăng của độ nóng tại giờ khắc này, khí huyết hồng hoang bên trong lập tức xuyên thấu qua thân thể hắn khuếch tán ra ngoài.

Lượng khí huyết tràn đầy kia nếu bị người ngoài nhìn thấy, nhất định sẽ bị giật mình kinh ngạc. Mức độ mạnh mẽ của luồng khí huyết này có lẽ chính là nguyên do mà hắn hấp thu được nhiệt độ nóng như lửa ấy, mức độ cuồng bạo tỏa ra, đã vượt xa những người cùng cảnh giới.

Nhất là khí huyết trong cơ thể hắn vốn dĩ đã gần như căng tràn. Bây giờ lại tiếp tục thiêu đốt hai ngày hai đêm thế nên lượng khí huyết

sắp đã đạt tới mức cực hạn mà thân thể con người có thể hình thành.

...

Chỉ thiếu một chút nữa là có thể đột phá tới.... cảnh giới Phong thân!

Thậm chí có thể nói, vốn đã có thể đột phá rồi, là chính Vương Bảo Nhạc đang cưỡng ép áp chế lại khiến cơ thể hắn gắng gượng duy trì ở mức khí huyết này, không tiến vào Phong thân. Thật ra vì hắn biết rõ sau khi bước đến cảnh giới Phong thân thì khí nóng sẽ bị ngăn cách bên ngoài, bên ngoài và bên trong cơ thể sẽ trở thành hai thế giới tách biệt. Nếu vậy công cuộc giảm béo của hắn.... làm sao đạt được hiệu quả đây.

Dưới sự kiên trì cưỡng ép, cơ thể Vương Bảo Nhạc càng run rẩy đến mức không thể nào khống chế. Mà lớp thịt trên người hắn cũng chầm chậm bớt đi, đây là cảm giác đau đớn trong sung sướng. Những người bên ngoài phòng Thạch Nham càng ngày càng nhiều, âm thanh xôn xao và tiếng hít thở phát ra cũng cũng ngày càng gấp gáp.

- Ba.... ba ngày rồi!

- Tên Vương Bảo Nhạc này sẽ không chết luôn bên trong chứ...

- Ác liệt thật đấy, trời ạ, chỉ vì để đột phá sao?

Trong lời bàn tán của đám đông, mấy người Trác Nhất Phàm trước đó vốn đang tức giận, giờ đây lại trở nên phiền muộn. Thật sự là không thể không phục, việc làm vĩ đại như ở trong phòng Thạch Nham ba ngày này, từ khi Đạo viện Phiêu Miểu thành lập tới nay cũng mới chỉ xảy ra một lần mà thôi.

Thảo luận về Vương Bảo Nhạc trên mạng cũng ngày càng mãnh liệt, đủ các loại ý kiến. Thậm chí còn có người cá cược liệu Vương Bảo Nhạc có đạp đổ được kỷ lục đời trước của Tổng thống Liên Bang không.

Cứ như vậy, dưới sự chú ý và thảo luận của vô số người, thời gian tiếp tục trôi đi, cho đến đêm khuya, bên ngoài phòng Thạch Nham vẫn có không ít người đứng ngoài hóng chuyện.

Thậm chí trong đó còn có một số học sinh nhìn có vẻ rất chuyên nghiệp đang cầm máy quay phim, bắt đầu livestream.... Nhất là một chàng thanh niên mặt dài. Hắn vấn một kiểu đầu đạo sĩ, trên khuôn

mặt dài ngoẵng đầy vết tàn nhang, nhưng ánh mắt thì sáng rực. Lúc này hắn đang giơ cao máy quay phim, miệng thì hô to vô cùng kích động.

- Cảm ơn chị Tình Thiên tặng động tiên, cảm ơn anh Yên Khôi tặng phi thuyền....

- Năm trăm anh em, sự ủng hộ của mọi người là động lực lớn nhất của Tiểu Đạo tôi. Hiện giờ, khoảnh khắc kích động lòng người đã bắt đầu đếm ngược. Sau đêm nay, Vương Bảo Nhạc sẽ trở thành người phá vỡ kỷ lục!

- Tặng quà đi nào, hôm nay chỉ cần có người tặng Tiểu Đạo hỏa tiễn thì Tiểu Đạo dù liều mạng cũng phải đào ra bí quyết trụ vững ba ngày ba đêm của Vương Bảo Nhạc!

Đêm này, có vài màn hình truyền hình trực tiếp dõi theo bên ngoài phòng Nham Thạch... khiến tất cả những người theo dõi trên mạng cũng nhốn áo ầm ĩ.

Thậm chí cái tên tự xưng Tiểu Đạo kia còn không biết đến mệt mỏi mà phát sóng trực tiếp cả đêm....

Sáng sớm, vào khoảnh khắc tia nắng đầu tiên của mặt trời chiếu xuống nhân gian, trong phòng Thạch Nham, Vương Bảo Nhạc cũng đã đi tới cực hạn của thân thể, toàn thân hắn đỏ ngầu, cả người đong đưa lung lay.

- Giảm béo thật đau khổ....

Vương Bảo Nhạc thấy mình không thể tiếp tục áp chế khí huyết được nữa, hắn đau thương kêu lên một tiếng, khoảnh khắc đó thân thể hắn truyền ra âm thanh giống như trống nổi.

Âm thanh này cứ quanh quẩn, dẫn đến việc đẩy mạnh hoạt động của Phệ Chủng trong cơ thể hắn. Lập tức một lực hút kinh người bỗng nhiên bộc phát, trực tiếp đem tất cả nhiệt độ trong phòng Nham Thạch trong nháy mắt hút hết lại. Tiếp đó một luồng nhiệt độ nóng bỏng chưa từng có trước nay ở trong cơ thể hắn bùng nổ ra ngoài.

Trong màn mây mù vờn quanh, lượng thịt mỡ linh khí trên cơ thể hắn giảm đi trông thấy, mà lỗ chân lông vốn đang mở ra trên cả người hắn cũng lập tức khép kín lại trong tích tắc. Cuối cùng... giống như bị phong ấn, khiến cơ thể hắn ngăn cách triệt để với thế giới bên

ngoài.

Giờ khắc này, bên ngoài phòng Nham Thạch hệ Chiến Võ, đêm thứ tư đã trôi qua, tâm trạng của vô số học sinh đã sớm bị chấn động. Đến giờ phút này, thời gian đèn được thắp sáng trong căn phòng Nham Thạch số ba mươi chín thực sự đã vượt qua tất cả các kỷ lục được ghi lại của Đạo viện Phiêu Miểu.

Ngay cả các vị lão sư cũng luôn chú ý tới đây, mức độ thảo luận trên mạng cũng ngày càng mãnh liệt.

- Ba ngày bốn đêm, Vương Bảo Nhạc phá kỷ lục rồi!

- Đã vượt qua Tổng thống Liên Bang đời trước!

Tiếng gào thét của mấy tên học sinh đang phát sóng trực tiếp truyền đi khắp mọi nơi. Nhất là tên thanh niên mặt dài, hắn cố giơ máy quay phim lên cao hơn, điên cuồng hét đến tê tâm liệt phế.

- Năm trăm người anh em, mọi người đã thấy chưa, Vương Bảo Nhạc phá vỡ kỷ lục rồi. Vào khoảnh khắc chấn động lòng người này, mau ném quà tặng tới đây đi!!

- Nói lại lần nữa, hôm nay chỉ cần có hỏa tiễn, Tiểu Đạo ta nhất định sẽ đi dò la ra bí quyết!

Chính là lúc bên ngoài phòng Nham Thạch đang ồn ào ầm ĩ, đám học sinh nhao nhao bàn tán, bỗng nhiên, ngọn đèn của căn phòng ba mươi chín, đột ngột tắt.

Gần như vào đúng lúc đèn tắt thì có cũng người phát hiện, tiếng kêu lập tức truyền đi.

- Các ông nhìn kìa, đèn tắt rồi!

- Cuối cùng Vương Bảo Nhạc cũng chịu chui ra!

Tiểu Đạo đang ghi hình trực tiếp càng thêm phấn chấn, nhanh chóng len qua đám người bu kín chỗ này đứng ở phía trước, vẫn không quên mình đang quay trực tiếp, kêu ầm lên.

- Vương Bảo Nhạc ra rồi, năm trăm anh em, có cho hỏa tiễn không?

Giờ phút này bên ngoài phòng Nham Thạch, mọi ánh mắt không hẹn

mà dồn về phía cửa ra vào, kể cả các học sinh đang livestream qua mạng cũng đồng loạt dán mắt chăm chú theo dõi.

Dưới ánh mắt của mọi người, ai nấy đều cảm giác được hơi nóng cuồn cuộn từ miệng thú phả ra bên ngoài, trong nháy mắt khuếch tán tứ phương khiến cho nhiệt độ bên ngoài nóng lên không ít.

- Sao nóng thế!

- Chắc chắn phòng ba mươi chín mở cửa rồi nên hơi nóng mới lan ra bên ngoài!

Bị hơi nóng phả thẳng vào mặt, mọi người bên ngoài càng thêm chờ mong, ngay sau đó trong mắt bọn họ từ từ hiện ra bóng người. Thoạt nhìn qua thấy một tên mập ú đang vịn vào tường chầm chậm bước từng bước một.

Sau khi hắn ra khỏi đó, thân ảnh rõ nét hơn, một uy áp còn mạnh mẽ, bạo liệt hơn cả cảnh giới Khí Huyết dần dần lan tỏa khắp nơi!

Đó chính là Vương Bảo Nhạc. So với lúc mới bước nào đây, giờ hắn đã teo tóp đi nhiều, gương mặt lộ vẻ tái nhợt, tựa như vô cùng suy yếu. Nhưng trên cơ thể trước sau đều phát ra một loại khí tức vô cùng mãnh liệt khủng bố, kèm theo sức mạnh vô hình không biết phải tả thế nào, có điều vẫn có thể cảm nhận được uy áp của nó!

Đây chính là.. Đột phá cảnh giới Phong Thân? Bởi vì ngăn cách với thế giới bên ngoài cho nên tạo thành một loại khí tức khiến cho người khác có thể cảm nhận rõ ràng. Nhưng nó không tồn tại được bao lâu, bình thường mấy ngày sau khi đột phá cơ thể dần dần thích ứng nên cảm giác ấy không còn rõ ràng như trước.

Chỉ có điều khi Vương Bảo Nhạc xuất hiện ở đây, trong nháy mắt tất cả mọi người bên ngoài phòng Nham Thạch đều không thể không ồ lên kinh ngạc.

- Khí tức này.. Quả nhiên hắn đột phá!

- Cảnh giới Phong Thân!

- Cơ thể liên kết thành một khối chắc chắn, giống như ngăn cách với thế giới bên ngoài, đây là.. cảnh giới Phong Thân!

Tiếng kinh hô bùng nổ bên ngoài khiến Vương Bảo Nhạc mới bước ra

bị dọa một trận. Giờ đầu óc hắn mơ mơ màng màng, vì giảm béo quá nhanh nên chẳng những thân thể bị suy yếu mà còn bị nhiệt độ cao bào mòn, khiến cho tinh thần hắn vô cùng mệt mỏi. Bấy giờ bất ngờ đối mặt với cảnh tượng hoành tráng thế này khiến hắn cảm giác như mình đang nằm mơ.

Chính vào lúc này, một đám học sinh đang quay trực tiếp cũng tức tốc phi đến. Nhất là Tiểu Đạo hăng hái kia, hắn xông pha đến đầu tiên. Lúc hắn xuất hiện bên cạnh Vương Bảo Nhạc, cả người sướng rơn lên được, cực kỳ nhiệt tình giơ cao máy ghi hình quay mình với Vương Bảo Nhạc.

- Hey các đồng chí, mau nhìn xem, đây chính là bạn học Vương Bảo Nhạc. Dù mặt cậu ta hơi to, nhét không vừa cái màn hình. Nhưng phải tặng quà tới tấp vào! Không tặng quà thì theo dõi cũng được!

Tiểu Đạo mặt dài hưng phấn nhìn Vương Bảo Nhạc. Trong lòng hắn chẳng thèm để ý đến thân phận lẫn cảm giác của Vương Bảo Nhạc, hắn biết rõ lúc này mình đang trực tiếp, nên cho dù đối phương không nhẫn nại thì cũng phải kiềm chế bản thân, dù sao cũng đang quay trực tiếp mà.

Vương Bảo Nhạc bấy giờ vẫn thấy hơi lâng lâng. Liếc tên Tiểu Đạo mặt dài bên cạnh mình đang giơ cao máy quay livestream thì thấy có mỗi mấy mống người xem, lèo tèo vài quà tặng, trên gương mặt mệt mỏi dần dần tỏ ý khinh bỉ.

- Cậu đang livestream? Sao có mấy mống thế này? Quà tặng cũng lác đác hai cái hỏa tiễn, lại còn là do cậu tự tặng?

Tiểu Đạo nghe đến đó có chút xấu hổ, hướng về phía máy quay phim mở miệng lảng sang chuyện khác.

- Năm trăm anh em, các ông có thấy Vương Bảo Nhạc đẹp trai không? Đẹp thì nhấn 1, không đẹp thì nhấn 2!

- Nghiệp dư vãi nồi, sao có thể nói như vậy?

Vương Bảo nhướn mày, đoạt lấy máy ảnh, dí sát vào mặt mình rồi hét to.

- Các anh em, thấy tôi đẹp trai thì nhấn 1, siêu cấp đẹp trai nhấn 2. Còn không nói lời nào chứng tỏ tôi quá đẹp trai, đẹp nhất vũ trụ luôn!

Tiểu Đạo ngây người, trong nháy mắt mưa đạn phun dữ dội bên trong màn hình, trước nay chưa từng có, hai chữ "mặt dày" to tổ chảng che khuất cả bầu trời.

Vương Bảo Nhạc đắc ý, liếc liếc nhìn Tiểu Đạo đang chết đứng bên cạnh.

- Đã thấy chưa, thấy tăng thêm nhiều người xem chưa? Năm trăm anh em, chỉ cần các anh em tặng một hỏa tiễn, bạn học Tiểu Đạo này sẽ chui vào trong phòng Nham Thạch ngồi một canh giờ. Càng nhiều hỏa tiễn càng ngồi lâu!

Chỉ mấy giây trôi qua mà bên trong mản ảnh đã có hơn hai mươi hỏa tiễn ào ào hiện ra.

Trong chốc lát Tiểu Đạo sững sờ, miệng há mộc không nói lên lời. Chỉ thấy sau gáy mồ hôi ứa ra lạnh toát, vừa định phân bua thì Vương Bảo Nhạc đã ném máy ghi hình tới.

- Đã học được chưa, phải như vậy mới kiếm được quà

Vương Bảo Nhạc đắc ý chắp tay sau lưng. Thầm nghĩ trong đầu, dám bảo mặt mình to sao, hừ một tiếng rồi nghênh ngang đi ra khỏi đám đông đang đồng loạt rùng mình.

Chỉ có Tiểu Đạo cầm máy quay phim, nước mắt nước mũi muốn giàn giụa tuôn rơi, nhìn bên trong máy ghi hình hỏa tiễn vẫn ào ào ném đến..

------oOo------

Chương 19: Thái Hư Cầm Nã Thuật

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Chuyển ngữ: P

Sau sự kiện ngồi lỳ trong phòng Nham Thạch ba ngày bốn đêm,

Vương Bảo Nhạc thực sự đã tạo nên kỷ lục mới khiến ai nấy đều kinh ngạc. Chính vì vậy khi hắn trở về đỉnh Pháp Binh, gặp ai trên đường cũng thấy họ tò mò nhìn theo hắn.

Không ít lão sư trên đảo Hạ Viện bắt đầu rời sự chú ý của mình lên người Vương Bảo Nhạc. Dù sao từ khai giảng đến bây giờ cũng chưa đến một năm, tuy tốc độ đột phá của Vương Bảo Nhạc chẳng phải nhanh nhất, nhưng nếu bàn về việc gây ra oanh động nhất thì hắn chẳng ai sánh kịp.

Mà sự tích của hắn lại dồn dập liên tiếp, hết lần này đến lần khác khiến cho mang thông tin nổi phong ba bão táp. Đến độ chỉ cần nhắc đến Vương bảo Nhạc bất kể học sinh mới hay học sinh lâu năm ở đảo Hạ Viện không ai là không biết đến hắn.

Bấy giờ Vương Bảo Nhạc đang trên đường ở về, hắn đang lướt mạng đọc tin tức. Sau khi biết được những chuyện đã xảy ra trong lúc hắn chuyên tâm giảm béo, trong lòng không khỏi cảm khái.

- Mình chỉ giảm béo thôi má, thế quái nào lại ồn ào thế nhỉ? Thật sự siêu quá rồi, không được, mình muốn trở thành tổng thống Liên Bang, mình phải khiêm tốn.

Vương Bảo Nhạc vội vàng ho khan, đắc ý đi về hướng động tiên. Về đến nơi lôi nước Băng Linh ra uống một ngụm lớn, cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái không ít.

- Giảm béo thật không dễ~

Nhớ lại quá trình giảm béo gian nan của mình, Vương Bảo Nhạc thổn thức lôi một bọc đồ ăn ra, bắt đầu gặm tì tì.

- Sau phải chú ý hơn. Không thể để mình béo lại được, mấy chuyện giảm béo này khổ quá nhiều! Vương Bảo Nhạc không ngừng nhắc nhở mình, vừa nghĩ đến nhiệt độ trong phòng Nham Thạch sắp nướng chín mình đến nơi, hắn vẫn còn cảm thấy sợ hãi, lôi ra một bọc đồ ăn khác tiếp tục chén.

- Nhất định không được béo trở lại! Vương Bảo Nhạc mặt đầy quyết tâm. Sau khi xử gọn ghẽ đống đồ ăn buổi chiều, vỗ vỗ cái bụng phệ của mình, trong mắt lộ ra kiên định, bắt đầu suy nghĩ về chuyện tinh khiết của linh thạch.

Nhớ lại thời gian thời điểm hắn điên cuồng hấp thụ linh khí khi

luyện linh thạch lên tám mươi phần trăm độ tinh khiết, Vương Bảo Nhạc có chút do dự. Lăn lên mạng tìm đủ loại thông tin tư liệu về chuyện này mới khiến cho hắn cảm thấy chắc chắn thêm một ít. Sau này khi luyện chế linh thạch, hắn sẽ tăng cường kiểm soát, dù hơi chậm một chút nhưng có thể duy trì tốc độ linh khí tràn vào cơ thể.

Cũng từ đó, hắn đều cẩn thận chú ý từng ly từng tí một, kể cả khi tốc độ luyện chế linh thạch đã được giảm đáng kể. Chính vì vậy mà hiện tượng mỡ linh khí đột ngột bạo phát tích tụ bị hắn phòng ngừa triệt để.

Giải quyết xong vấn đề này, Vương Bảo Nhạc khoan khoái sung sướng vô cùng. Hắn lúc này chỉ cảm thấy mình đã rất gần với cái ghế học thủ rồi. Nghĩ vậy, trong lòng nóng lên như lửa đốt, hắn lại bắt đầu lăn đi thử tăng độ tinh khiết lên cao.

Những chuyện vui chẳng được lâu. Một tháng sau Vương Bảo Nhạc ủ rũ phát hiện ra độ tinh khiết của linh thạch một lần nữa bị chững lại, không làm cách nào đột phá lên tám mươi sáu phần trăm.

Đây là lần xuất hiện "ngưỡng", Vương Bảo Nhạc buồn rầu lôi mặt nạ màu đen ra. Hắn có hơi chần chừ một chút nhưng vẫn quyết định tiến vào mộng cảnh. Khung cảnh trước mắt mơ hồ hiện ra, vẫn là cảnh trời phủ tuyết trắng dưới đất băng kết lớp dày như cũ.

Nơi đây gió lạnh rít gào, Vương Bảo Nhạc tranh thủ thời gian cúi đầu nhìn mặt nạ màu đen mờ ảo nằm trong long tay. Hắn cứ đứng ngắm cả nửa ngày vẫn chỉ thấy văn tự trên mặt nạ viết về Hóa Thanh Đan như lần trước, chứ không có chút thay đổi nào.

- Lạ kỳ.. Chẳng lẽ mình phải hỏi sao?

Vương Bảo Nhạc gãi gãi đầu, sực nhớ ra lần trước mặt nạ bỗng nhiên thay đổi là lúc mình lẩm bẩm một mình. Vậy hắn bán tín bán nghi nhìn mặt nạ, nhỏ giọng thỏ thẻ.

- Mặt nạ ơi~ mặt nạ à~.. Mi có thể nói cho anh biết có cách nào để đột phá linh thạch từ ngưỡng tinh khiết tám mươi lăm phần trăm đạt hơn chín mươi phần trăm không?

Vương Bảo Nhạc nói xong, nhìn chằm chằm vào mặt nạ không chớp mắt. Chỉ qua vài tích tắc, văn tự trên mặt nạ bỗng chốc trở nên mơ hồ, thậm chí cả mặt nạ còn giật giật lóe lóe mấy hồi mới hiện ra văn tự mới.

- Quả nhiên trong này có người.

Vương Bảo Nhạc nhìn dòng chữ mới xuất hiện kia, hít vào một hơi sâu, tim nhảy thình thịch trong lồng ngực.

- Thái Hư Cầm Nã Thuật?

Lần này trên mặt nạ xuất hiện khá nhiều thông tin, Vương Bảo Nhạc sau khi đọc hết trong lòng không khỏi sững sờ. Đáp án của mặt nạ bấy giờ không phải là đan dược nữa mà chính là truyền thụ cho Vương Bảo Nhạc một loại giống như võ kỹ công pháp.

Mấy loại võ kỹ kiểu này rất phổ biến ở đạo viện Phiêu Miểu. Nhất là ở hệ Chiến Võ không ít võ kỹ công pháp, ví dụ như Cầm Nã Thuật cũng có vô số loại, chẳng có gì đặc biệt.

Nhưng công pháp này khiến Vương Bảo Nhạc kinh ngạc một chút, hắn cẩn thận nhìn kỹ thêm lần nữa.

Dựa theo những gì được ghi chép ở trên, nguyên nhân xuất hiện "ngưỡng" ở đây là do Phệ Chủng trong cơ thể Vương Bảo Nhạc không thể dung hợp hoàn toàn với thân thể của hắn. Chính vì thế nên khó có thể làm theo ý mình muốn. Mà loại Cầm Nã Thuật này là phương pháp tốt nhất để đẩy nhanh tốc độ, xúc tiến cho Phệ Chủng mau chóng dung hợp với cơ thể.

Một khi tu luyện thành công, chẳng những tăng lực hút của Phệ Chủng, mà còn có thể tự tản ra khắp cơ thể, tùy ý điều khiển việc hấp thụ linh khí. Đến lúc đó có thể đột phá thành công "ngưỡng" tám mươi lăm phần trăm và đạt tới sự hoàn hảo.

- Chiêu thứ nhất.. ủa chẳng phải là Bài Thủ Chỉ sao?

Vương Bảo Nhạc trừng mắt nhìn. Hắn vốn đã thông minh, thêm nữa Thái Hư Cầm Nã Thuật này trông cũng chẳng có gì đặc sắc nên thực hành luôn. Lúc này hắn giơ tay trái lên, hướng về phía trước vồ một cái.

Sau khi luyện qua mấy lần, hắn quyết định tạo ra một nam tử trung tuổi trong mộng cảnh để cùng tập với hắn. Đối phương mặt mày không rõ, nhìn qua có thể thấy đạt cảnh giới Khí Huyết, vừa xuất hiện một phát đã bổ nhào về phía Vương Bảo Nhạc.

Vương Bảo Nhạc trợn mắt, cũng nhanh chóng tiến lên ứng phó. Dựa vào tốc độ lẫn sức mạnh của cảnh giới Phong Thân, một đòn đánh ra đã đẩy lùi được gã người ảo kia. Nhoáng một cái, cả người hắn áp sát gã người ảo đó, nhanh chóng chộp được bàn tay của đối phương, lần tìm đến ngón tay của gã kia rồi dùng lực bẻ ngoặt ra.

- Cái này cũng đơn giản nhể?

Đang lúc Vương Bảo Nhạc nói thầm, bỗng nhiên chú ý đến mặt nạ đen bỗng lóe sáng một cái. Chỉ trong giây lát toàn bộ thế giới trong mộng cảnh giống như bị bóp méo, thậm chí tiếng kèn kẹt chớp mặt vang vọng khắp nơi.

- Chuyện gì vậy?

Vương Bảo Nhạc giật nảy mình, ngay tức khắc lùi lại về sau đảo mắt quan sát bốn phía. Hắn phát hiện gió lạnh thổi qua càng thêm rét muốt, vài con thú phía xa hình như cũng biến đổi ít nhiều.

Không để cho Vương Bảo Nhạc nhìn thật kỹ, ảnh ảo hắn tạo ra lúc trước đột nhiên ngẩng đầu, dù vẫn là tu vi cảnh giới Khí Huyết nhưng giống biến thành người khác. Trên người gã lúc này ẩn hiện khí tức dữ tợn lao thẳng về phía Vương Bảo Nhạc.

Mặc dù hình dáng bên ngoài vẫn y nguyên như trước, nhưng lại mang đến cảm giác hoàn toàn khác cho Vương Bảo Nhạc. Lúc này hắn không kịp nghĩ nhiều, chỉ có thể ra đòn ứng chiến. Chỉ có điều khi hắn tung nắm đấm ra, gã đó không hề tránh né mà đập một phát lên cổ tay của Vương Bảo Nhạc. Ngay tức khắc Vương Bảo Nhạc cảm thấy cổ tay mình tê dại thốn không tả nổi, chớp mắt đã lan ra cả cánh tay.

Bàn tay đang nắm chặt liền buông lỏng ra, kể cả sức mạnh cũng như bị tiêu tán đi mất. Bắt lấy thời cơ, gã ảo ảnh thuận thế tóm lấy ngón tay Vương Bảo Nhạc, bẻ ngoặt một phát.

- Đau.. đau quá.. dừng dừng.. dừng lại!

Chỉ giây lát cơn đau dữ dội ập đến như bị điện giật, truyền ra khắp cơ thể Vương Bảo Nhạc, khiến mồ hôi hắn túa ra như mưa, lạnh hết cả người. Vương Bảo Nhạc không nhịn được kêu lên thảm thiết, cơ thể dường như mất hết tất cả sức lực, quay cuồng lảo đảo theo lực tác động của đối phương.

Theo lệnh của Vương Bảo Nhạc, gã ảnh ảo lập tức buông tay ra lùi về ra mấy bước, vẫn giữ nguyên vẻ mặt đó nhìn Vương Bảo Nhạc.

Vương Bảo Nhạc nắm lấy ngón tay của mình thở hổn hển, sợ hãi nhìn về phía tên người ảo, rồi lại quay lại nhìn cái mặt nạ màu đen, mơ hồ cảm thấy tất cả những chuyện vừa xảy ra đều do cái mặt nạ này giở trò quỷ. Hắn vừa cảm thấy không phục, lại vừa không cam lòng.

- Bài Thủ Chỉ thì có cái gì hơn người chứ, là do mình chưa chuẩn bị tốt thôi, quay lại đây!

Vương Bảo Nhạc vừa nói xong, tên kia liền lập tức vọt tới. Lúc này Vương Bảo Nhạc đã có chuẩn bị, hắn không đánh quyền nữa mà trực tiếp đá một cước tới. Vào lúc tên kia né tránh, hắn nắm lấy cơ hội đánh mạnh một quyền vào huyệt thái dương của nó.

Nhưng lần này chuyện khó hiểu lại xảy ra, rõ ràng Vương Bảo Nhạc đã nhân cơ hội hắn ta đang bận né đòn mà ra tay nhưng trên người của đối phương đột nhiên tỏa ra một lực hút, lực hút này dường như hóa thành một bàn tay lớn mà mắt thường không nhìn thấy bắt lấy cánh tay đang vươn đến của Vương Bảo Nhạc, sau khi tên đó kéo thân thể hắn thay đổi phương hướng thì liền xoay ngược tay lại, lần nữa nắm chắc lấy ngón tay Vương Bảo Nhạc, trong nháy mắt bẻ ngón tay hắn.

Đau nhức vừa rồi lại ập đến, Vương Bảo Nhạc nhanh chóng thảm thiết hét dừng lại, nhưng trong lòng hắn lại càng tăng thêm cảm giác không phục, muốn phát điên lên không kiềm chế được.

Thực sự là ngón tay bị bẻ rất đau đớn, ngay cả Vương Bảo Nhạc thường xuyên bị người ta mắng là vô sỉ cũng thấy cái chiêu thức này vô sỉ quá sức tưởng tượng. Là kiểu có sức mà không được dùng, rồi cứ bị đối phương nắm lấy ngón tay rồi bẻ chỉ tổ khiến hắn muốn phát điên.

- Làm lại!

Lúc lâu sau, sắc mắt tái nhợt của Vương Bảo Nhạc khôi phục lại. Hắn tiếp tục đánh nhau với người ảo nhưng quyết định bây giờ không dùng tay nữa.

Nhưng rất nhanh, ngón tay của Vương Bảo Nhạc lại bị đối phương bắt được. Thân thể hắn cứ như bị nhũn ra, tay thì bị nâng lên cao, kệ

cho đối phương còn chưa vặn bẻ thì trong lòng hắn đã rên rỉ khóc không ra nước mắt.

- Trời ơi bắt nạt người ta quá mà. Ta đã giấu tay đi suốt rồi mà ngươi vẫn còn có thể bẻ được! A.... đauu!

Vương Bảo Nhạc muốn khóc, oán hận vô tận trong lòng bùng nổ không kiềm chế được. Rõ ràng đối phương chỉ là khí huyết còn bản thân bây giờ đã đạt tới cảnh giới Phong thân, thế cơ mà lần nào cũng bị đối phương bắt được ngón tay. Cái cảm giác vừa đau đớn vừa nghẹn khuất vừa bất đắc dĩ này khiến Vương Bảo Nhạc rối rắm đến ngột ngạt, ấm ức không để đâu cho hết.

- Ta đây không tin, đến!

Vương Bảo Nhạc cắn răng rồi lại xông tới.

Thời gian trôi qua, Vương Bảo Nhạc tiếp tục kêu thảm thiết không ngừng trong giấc mơ, càng ngày càng thê thảm. Cho đến khi hết một ngày một đêm, dường như vào lúc Vương Bảo Nhạc rời khỏi giấc mơ thì cả người đều mệt lả. Hắn nằm ở trong động phủ, vẻ mặt đưa đám mà nhìn mười đầu ngón tay.

- Trời ạ, Bài Thủ Chỉ này thật quá đáng, còn có cả lực hút nữa. Mình căn bản không thể nào tránh được.... Không được, mình phải học được chiêu thức lợi hại này!

Vương Bảo Nhạc đã sớm nhận ra, tên người ảo bị thay đổi theo lần chớp động kia của mặt nạ màu đen chính là đang thi triển Thái Hư Cầm Nã Thuật với hắn.

Nếu không thì chẳng thể giải thích được vấn đề về lực hút. Rất rõ ràng, dựa theo cách nói về chiêu thức thứ nhất của Thái Hư Cầm Nã Thuật, lực hút này chính là Phệ Chủng sau khi tản ra tiến vào trong cơ thể, hình thành một loại lực lượng giống như hố đen.

Mà sau khi tự mình tả nghiệm độ sắc bén của Thái Hư Cầm Nã Thuật, Vương Bảo Nhạc động lòng rồi. Hắn cảm thấy Thái Hư Cầm Nã Thuật không chỉ có thể giải quyết được vấn đề độ tinh khiết của linh thạch mà còn có thể giúp bản thân hắn trang bị võ thuật trong chiến đấu.

Điều này khiến hắn có được sự kiên định trong lòng, mặc dù một đêm không nghỉ nhưng trong đầu hắn vẫn liên tục phân tích, suy xét.

Cho tới khi trời sáng, hắn vội vàng dùng một chút đồ ăn vặt cho bữa sáng rồi lại lần nữa đi vào giấc mơ.

Cứ như vậy, mỗi ngày trôi qua, tiếng kêu thảm thiết trong mơ không những chẳng giảm bớt mà càng ngày càng nhiều. Thì ra là vì sức chịu đựng đau đớn của Vương Bảo Nhạc gia tăng, thời gian khôi phục rút ngắn bởi vậy số lần bị bẻ ngón tay tất nhiên cũng nhiều hơn.

- Đau quá!

- Trời ơi, cái Cầm Nã Thuật này là do tên nào tạo ra!

- Ngón tay mình sắp đứt luôn rồi...

Đến cuối cùng, nếu không phải do nội tâm của Vương Bảo Nhạc vẫn luôn mạnh mẽ thì sợ rằng hắn không thể tiếp tục kiên trì được nữa. Nhưng mặc dù như vậy thì sau khi trải qua một tháng, Vương Bảo Nhạc cũng sắp điên lên rồi. Thậm chí hắn còn có một cảm giác đau khổ rằng vì sao con người lại có ngón tay dài như thế.

Vì vậy hắn nghĩ ra một biện pháp, sau khi lầm bầm lầu bầu đàm phán với cái mặt nạ, hắn lại tạo thêm một người ảo nhỏ hơn. Tên nhóc nhỏ bé này không giống với lão kia, vì vậy nghiễm nhiên nó trở thành đối tượng để Vương Bảo Nhạc xả giận.

Mỗi lần bị bẻ ngón tay, hắn liền mang theo đau thương và tức giận quay lại đánh nhau với tên nhóc, cầm ngón tay cũng hắn bẻ bẻ.... Nhờ phương thức này, Vương Bảo Nhạc rốt cuộc có thể tiếp tục kiên trì đi tiếp.

Chỉ là lại một tháng sau đó, Vương Bảo Nhạc đau buồn nhận ra, tên nhóc kia có thể giúp hắn xả giận và luyện tập nhưng thực sự nó quá yếu, cũng quá mức nhàm chán. Nó căn bản không thể xoa dịu được cảm giác phát điên trong người hắn lúc này, không nâng cao được tác dụng thực chiến. Mà quan trọng là, tên nhóc đó có nói được đâu, dù ngón tay của nó bị bẻ thì mặt nó vẫn cứ đơ đơ ra đấy nhìn mình.

Điều này khiến tâm hồn Vương Bảo Nhạc tổn thương, đồng thời, hắn đối kháng mấy tháng cùng tên ảo ảnh kia rốt cuộc cũng đúc ra được một ít kinh nghiệm tâm đắc trong chiêu thức Bài Thủ Chỉ. Trong lòng hắn không kiềm chế được mong muốn đem cái khoảng thời gian hắn vừa trải qua này áp dụng thử trên cơ thể người thật.

Vì vậy, hắn muốn tới câu lạc bộ đấu vật.

------oOo------

Chương 20: Câu lạc bộ đấu vật

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Chuyển ngữ: P

- Nói chung luyện với gã đầu tiên không nâng cao được Cầm Nã Thuật của mình!

Vương Bảo Nhạc ở trong mộng cảnh bị gã thứ hai bẻ tay liên tục, khiến cho hắn phải ôm một bụng tức anh ách rời đi trong bất lực. Đến khi ra khỏi đây rồi, việc đầu tiên Vương Bảo Nhạc làm là lôi đống đồ ăn ra, một bên cố gắng động não suy nghĩ, bên kia lại nhóp nhém tì tì ăn. Vừa ăn hắn vừa bước ra ngoài, rời đạo viện và tiến về thành Phiêu Miểu.

Đối với Vương Bảo Nhạc mà nói, hắn nôn nóng muốn thực chiến một trận lắm rồi. Một mặt là do mấy ngày nay hắn bị gã ảo ảnh thứ hai cho ăn hành muốn rồ hết cả người. Nhưng quan trọng hơn cả là hắn đã ý thức được một điều, dù Thái Hư Cầm Nã Thuật này có chút vô sỉ nhưng tính thực chiến cực mạnh!

Mà muốn lĩnh hội và nắm vững nó hoàn toàn, không để tên ảo ảnh chết tiệt kia bắt nạt mình thì chỉ còn cách thực chiến cùng người thật mới có thể tăng tốc độ lĩnh hội thôi.

Để đạt được hắn chợt nhớ ra câu lạc bộ đấu vật.

Vương Bảo Nhạc mang theo ý định đó bước về phía thành Phiêu Miểu, rồi thẳng một đường đến câu lạc bộ đấu vật. Trên đường đến đó, hắn có đi ngang qua một cửa hàng đồ chơi, nghĩ nghĩ thế nào lại tiến vào bên trong. Cho tới khi hắn bước ra ngoài thì đạo bào đỏ trên người đã đổi thành bộ khác, mà lúc này trước ngực xuất hiện thêm một cái mặt nạ thỏ trắng.

- Dù sao mình cũng là học sinh được đạo viện đặc cách, vẫn nên thu mình lại một chút mới tốt!

Vương Bảo Nhạc cảm thấy mình suy tính như thế quá chu đáo rồi, vừa đưa tay sờ lên mặt nạ trước ngực, trong lòng càng cảm thấy ưng ý.

Mặt nạ này cho hắn cảm giác quen thuộc lắm, vừa nghĩ đến dáng vẻ khi mình đeo măt nạ lên hắn bỗng thấy ẩn sau gương mặt dễ cưng là thân cực ngâu, thật sự qua uy vũ rồi!

Vương Bảo Nhạc đắc ý, chắp tay sau lưng tiến về câu lạc bộ đấu vật.

Câu lạc bộ đấu vật có mặt ở khắp các thành chủ chốt trong mười bảy thành trì lớn nhất ở Liên Bang. Sân thi đấu bên trong cực rộng rãi, xây dựng theo kiểu lôi đài để có thể cung cấp cho tất cả mọi người một sân chơi tự do chiến đấu. Bất kể quá khứ, hay sau kỷ Linh Nguyên đều là một điểm nóng được rất nhiều người chú ý.

Nhất là từ khi bước vào kỷ Linh Nguyên đến nay, võ cổ khôi phúc mở ra thời đại toàn dân tu hành càng khiến cho loại hình chiến đấu tự do trở thành phong trào thịnh hành tại Liên Bang.

Thậm chí không thiếu cường giả tham gia với đủ mọi loại bí kỹ võ cổ ùn ùn xuất hiện.

Bất kể ở đâu trong thành, bất kể ở thời điểm nào, chỉ cần có câu lạc bộ đấu vật thì đó đều là nơi ồn ào náo nhiệt nhất trong thành.

Cả thành Phiêu Miểu cũng không ngoại lệ.

Lúc này Vương Bảo Nhạc đã đến nơi. Tòa nhà trong thành Phiêu Miểu kia, nhìn xa thì giống như một nắm đấm khổng lồ, lại gần thì thấy nó tựa như đấu trường hình bầu dục được xây dựng theo lối kiến trúc của La Mã cổ đại. Phần chóp đỉnh không có mái che nên có thể nghe thấy tiếng hò hét sôi sục bên trong xuyên qua, lan truyền khắp nơi.

- Đến đây, đấu tiếp!

- Có ai muốn khiêu chiến với ta không? Chỉ cần thắng ta có thể lấy được mười viên linh thạch!

Vô số âm thanh mang theo phấn khích điên cuồng không ngừng vang vọng khắp nơi, khiến cho đám người qua lại bên ngoài câu lạc bộ đấu vật phải dừng lại ghé mắt nhìn, thi thoảng có người kích động

tiến vào câu lạc bộ.

Nghe thấy tiếng ồn ào huyên náo trong câu lạc bộ, Vương Bảo Nhạc cảm thấy máu nóng trong người chảy nhanh hơn, không khỏi dấy lên hưng phấn. Hắn nhanh chân bước mau vào bên trong câu lạc bộ.

Vừa mới bước vào đã thấy rầm rộ tiếng hét đập thẳng vào mặt, lúc này trong tầm mắt hắn hiện ra một sảnh lớn rất rộng.

Phòng khách này vô cùng rộng rãi, phóng tầm mắt nhìn mãi không thấy điểm cuối. Phía xa xa có thể thấy ở trung tâm đại sảnh có một cầu thủy tinh khổng lồ. Quả cầu này cao tầm trăm trượng, cực kỳ nổi bật.

Lấy quả cầu thủy tinh làm trung tâm, có vô số cặp trai gái đang đứng trò chuyện cùng nhau, có người lại đứng bên cạnh quả cầu như thể điều tra thông tin.

Ngoài chỗ ấy ra, bốn phía xung quanh đều toàn người là người. Tiếng bàn tán xôn xao ồn ào đến độ khiến cho người ta cảm giác đến đây không phải để thi đấu trong câu lạc bộ, mà như đang ở cái chợ vỡ vậy.

Vương Bảo Nhạc chú ý tới xung quanh bốn phía trong phòng khách có rất nhiều cửa ra vào. Có cửa đóng, có cửa mở. Ở mỗi cánh cửa đang mở, chỉ cần có người tiến vào thì cũng sẽ tự động đóng lại. Chắc hẳn những cửa này chỉ cho phép một người vào trong.

- Nơi này rộng ghê!

Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi. Dù trước khi vào đây hắn đã chuẩn bị tâm lý rồi, nhưng khi nhìn thấy sự đồ sộ rộng lớn bên trong, hắn vẫn cảm thấy rúng động. Phải mất một hồi lẩn trong đám người đông nghịt dò la tìm hiểu, Vương Bảo Nhạc mới biết được câu lạc bộ đấu vật chia làm ba tầng.

Tầng một chỉ là phòng khách thôi, còn tầng hai mới là sân đấu thực sự của câu lạc bộ. Riêng tầng ba ngày thường rất ít khi mở với người ngoài, chỉ khi nào tổ chức một cuộc tranh tài long trọng mới được mở ra.

Mà muốn đi lên tầng hai có hai cách. Một là có bốn cửa chính ở bốn phía của đại sảnh, có thể đi qua tiến thẳng lên tầng hai. Cách thứ hai chính là thuê lôi đài. Sau khi đã lên tầng hai rồi, kẻ đó có thể tiếp

nhận lời khiêu chiến của người khác, hoặc đi khiêu chiến kẻ còn lại. Mấy cánh cửa ở bốn phía đại sảnh được chuẩn bị cho trường hợp thứ hai.

Cách đầu tiên có vẻ đơn giản nhưng lại không thể giữ kín danh tính của mình. Còn cách thứ hai lại có thể giữ kín danh tính và đảm bảo an toàn cho bản thân, tuy nhiên cái giá phải trả không hề nhỏ.

Mà thật ra chọn cách nào đều phải đến đăng ký danh tính bên cạnh quả cầu thủy tinh ở trong trung tâm đại sảnh, và đóng phí linh thạch.

Nếu là những người khác, có lẽ họ sẽ chọn cách nào đó ít phí tổn hơn. Nhưng đối với Vương Bảo Nhạc của hệ Pháp Binh – một kẻ chỉ cần ghi giấy nợ liền có tiền tiêu như hắn thì tất cả đều là chuyện nhỏ, thế nên hắn chắp tay sau lưng đi thẳng về phía quả cầu thủy tinh.

- Mình tới đây để luyện tập Bài Thủ Chỉ. Linh thạch là cái gì? Chẳng phải chỉ là thêm ít thịt trên người mình thôi sao?

Vương Bảo Nhạc nghĩ vậy lại càng cảm thấy mình đỉnh hơn người rồi. Hắn đến bên cạnh quả cầu thủy tinh đăng ký danh tính, sau đó kiểm tra lại thông tin, tìm hiểu quy định một hồi, rồi nộp lệ phí linh thạch thuê lôi đài.

Đảo mắt nhìn quanh cửa lôi đài tứ phía, Vương Bảo Nhạc cuối cùng cũng tìm được một cánh cửa đang mở, hắn lập tức bước vào. Vừa đi vào, Vương Bảo Nhạc đã nhanh chóng đến đổi tư cách thi đấu ở quả cầu thủy tinh trong lôi đài. Sau khi được xác nhận cửa lôi đài liền đóng lại, trong phòng vang lên giọng dịu dàng của một cô gái.

- Kính chào quý khách, hoan nghênh ngài đã đến với câu lạc bộ đấu vật tự do. Trong việc bảo mật quý tính xin ngài hãy chú ý điều sau: trong khi giao chiến hãy đeo mặt nạ bảo vệ. Bất kể ngài muốn xuất chiến hay trở về, chỉ cần ngài đứng ở vị trí đã định và nói muốn xuất chiến hoặc trở về là được!

Hóa ra là đang phổ biến lại quy tắc của câu lạc bộ và nhắc nhở những điểm cần lưu ý tại nơi này.

- Vẫn còn tình người ghê, không tệ không tệ.

Vương Bảo Nhạc rất hài lòng với sự sắp đặt ở đây, hắn đi thẳng về phía trước.

Lúc này hiện ra trước mặt hắn một lối đi, bốn phía có đèn chiếu sáng vừa đủ, nên nhìn rất dễ chịu. Phía cuối con đường có một mật thất, tiến vào bên trong ngoài một cái giường nhỏ còn có một bàn kính. Phòng này hẳn là chỗ để cho người ta nghỉ ngơi, cũng tiện cho việc thay quần áo, che giấu thân phận trong lúc chờ đợi.

Đứng trong phòng, Vương Bảo Nhạc điều chỉnh hơi thở. Chẳng hiểu sao hắn lại có cảm giác mình như một tướng quân chuẩn bị xuất chinh vậy. Dần dần trong đáy mắt lộ rõ ý chí kiên định.

- Nơi đây, Vương Bảo Nhạc mình đấu trận Bài Thủ Chỉ đầu tiên!

Vương Bảo Nhạc vỗ bụng, lôi mặt nạ thỏ trắng ra rồi đeo lên. Trong nháy mắt khí tức trên người hắn bỗng thay đổi. Duy có điều trông cái mặt nạ thỏ trắng kia phía trên đi cùng cơ thể tròn quay phía dưới thật chẳng cân đối chút nào.

Vương Bảo Nhạc đi ra soi gương, hắn nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình bên trong không khỏi cảm thấy hài lòng. Sau đó đứng giữa mật thất, ngẩng đầu nhìn lên trần nhà và lẩm bẩm nói hai từ.

- Xuất chiến!

Dường như khi hắn dứt lời thì phía trên trần nhà theo lệnh mở cửa. Nơi hắn đứng cũng từ từ được nâng cao lên trở thành một cái bệ đỡ. Khi nó di chuyển lên gần tới đỉnh, dần dần hiện ra tầng hai của câu lạc bộ đấu vật!

Từng tiếng gào thét dồn dập ập đến, so với tầng một thì nó còn sôi sục dữ dội hơn nhiều. Vương Bảo Nhạc từ từ quan sát xung quanh mình là một lôi đài được xây bằng thủy tinh trong suốt!

Lôi đài này rộng chừng trăm mét, từ chỗ hắn đứng có thể nhìn xuyên qua lớp thủy tinh thấy rõ hàng vô số người bên ngoài, thậm chí còn thấy cả hàng loạt lôi đài giống hệt!

Nếu tính ra toàn bộ tầng hai chỉ sợ có đến hàng trăm hàng ngàn cái lôi đài đang đồng loạt tiến hàng các trận khiêu chiến nảy lửa.

Đa số khán giả ở đây đều đeo mặt nạ không muốn lộ ra thân phận thật của mình. Họ đến cổ vũ từng trận tranh đấu, tiếng hoan hô trên khán đài, tiếng gào thét trong trận chiến quyện vào nhau tựa như sóng nhiệt lan truyền khắp nơi.

Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, quét mắt nhìn bốn phía, tim đập loạn xạ trong lồng ngực. Đối với hắn mà nói, không khí ở đây vừa mới mẻ lại kích thích vô cùng. Trước lúc vào đây, hắn đã đọc hiểu quy tắc ở chỗ quả cầu thủy tinh. Hắn hiểu rõ sau khi thuê lôi đài xong, có thể treo thưởng số lượng linh thạch nhất định để đợi người khác đến khiêu chiến. Nếu đối phương thắng thì có thể nhận hết số linh thạch kia. Tuy nhiên lại có thể giới hạn được tu vi cảnh giới của người ứng chiến.

Một khi thất bại sẽ phải trả đúng số linh thạch treo thưởng. Đồng thời hắn cũng có thể ra ngoài khiêu chiến với kẻ khác. Chính vì thế mà nơi này mới có tên gọi là câu lạc bộ đấu vật tự do.

Có điều ở đây nghiêm cầm xuất hiện trường hợp đấu sĩ tử vong. Thêm nữa họ rất chú trọng đến danh tính, quyền riêng tư và tự do của khách quý, cho nên chỉ cần có một người không tuân thủ quy định, câu lạc bộ sẽ giải quyết ngay lập tức.

Cố đè cơn hưng phấn xuống đáy lòng, Vương Bảo Nhạc tranh thủ thời gian đặt cược linh thạch trên lôi đài. Nghĩ một hồi, hắn quyết định đặt mười viên linh thạch, vừa để thu hút sự chú ý của người khác, vừa tăng số lần mình thực chiến huấn luyện. Sau khi đã xong, hắn ngồi một bên, háo hức chờ người đến khiêu chiến.

Nhưng đợi hoài vẫn không thấy ai đến khiêu chiến, mặc dù xung quanh không ít kẻ đi ngang qua chú ý tới. Thật ra cũng tại bộ dạng quái lạ của Vương Bảo Nhạc, cộng thêm đặt cược mười viên linh thạch làm nhiều người cảm thấy kỳ kỳ, do dự không ứng chiến.

Dù sao mười viên linh thạch cũng không phải là số nhỏ.

- Còn phải đợi bao lâu nữa..

Sau một nén nhang, Vương Bảo Nhạc có chút nhấp nhổm không yên. Hắn quét mắt nhìn quanh một hồi, dứt khoát ra khỏi lôi đài hòa vào dòng người qua lại. Hắn thầm nghĩ, nếu đã không có người đến khiêu chiến, vậy mình đi khiêu chiến kẻ khác cũng được!

- Phải bắt đầu từ cái đơn giản trước..

Xuyên qua đám người trước mặt, Vương Bảo Nhạc đảo mắt bốn phía nhìn từng lôi đài một, cuối cùng chọn lôi đài treo thưởng một viên linh thạch để khiêu chiến.

Ngồi bên trong lôi đài là một gã đàn ông cao lớn, cơ thể vạm vỡ cường tráng, một thân tu vi đạt cảnh giới Khí Huyết bình thường, đáy mắt thi thoảng lóe sáng. Lúc này hắn ta đang khoanh chân ngồi yên một chỗ, liếc mắt dõi theo dòng người qua lại ngoài lôi đài. Sau khi trông thấy ánh mắt kích động của Vương Bảo Nhạc, hắn ta cười lạnh một tiếng rồi ngoắc ngoắc ngón tay.

- Thỏ non, mau mau đến, luyện với ông đây một chút!

Vương Bảo Nhạc trừng mặt, lập tức vọt tiến vào lôi đài. Mặc dù xung quanh vẫn đông người qua lại nhưng với cấp bậc chiến đấu thế này chẳng mấy ai thấy hứng thú cả. Chẳng qua có nhiều người thấy một gã đô con vạm vỡ đấu cùng thỏ non Vương Bảo Nhạc mới dừng lại xem một chút.

Trông thấy Vương Bảo Nhạc đến, mắt gã sáng rực lên như đèn pha. Trong lúc gã cười to đứng dậy, tu vi từ cảnh giới Khí Huyết bình thường chỉ trong chớp mắt trực tiếp tăng lên cảnh giới Phong Thân. Gã nhe răng cười một tiếng rồi phóng thẳng đến chỗ Vương Bảo Nhạc.

Đám người ngoài lôi đài bất giác giật mình, tu vi của gã đô con này trước sau chênh lệch quá nhiều!

- Ông đây thích nhất là hạ tu vi xuống để dụ mấy con thỏ non như chú em đây chủ động tới cửa. Hôm nay nhất định phải dạy dỗ chú em thật tốt mới được!

Gã ta cười một tiếng, Khí Huyết tức thì lan tỏa. Hắn vươn người áp sát vào Vương Bảo Nhạc, giơ bàn tay thô kệch của mình giáng thẳng xuống mặt Vương Bảo Nhạc.

Vương Bảo Nhạc theo bản năng giơ tay phải lên, khởi động Phệ Chủng trong cơ thể, lập tức thi triển Cầm Nã Thuật mấy nay khiến hắn hồn bay phách lạc. Theo lực hút tràn ra, cơ thể gã đô con giống như bị lôi kéo đi, hướng bàn tay vừa thay đổi khiến cho gã ta vồ hụt lảo đảo vài bước.

Vương Bảo Nhạc vừa định ra tay bắt lấy thì gã đô con đã lẩn thật nhanh, gầm một tiếng quay người lại, thuận lực né được một trảo của Vương Bảo Nhạc.

- Lại để hắn thoát mất!

Vương Bảo Nhạc tức khí, chủ động tiến tới áp sát tên đô con. Lúc này tên kia cũng hít sâu một hơi, dường như nhận thấy điều gì đó hơi sai ở đây, lập tức lùi lại về sau. Đồng thời gã gầm lên một tiếng, tay nắm chặt thành quả đấm, liên tục ra quyền tới tấp muốn ép Vương Bảo Nhạc phải tránh ra xa.

Bấy giờ hai người trên lôi đài ngươi ra đòn ta phản công, liên tục giao đấu với nhau không ngừng nghỉ. Đối với Vương Bảo Nhạc mà nói đây mới đúng là trận chiến đầu tiên của hắn. Gã đô con này quả thật rất thích hợp để làm người luyện tập. Theo thời gian trôi qua, tốc độ của Vương Bảo Nhạc càng lúc càng nhanh, lúc xuất thủ cũng dần thay đổi. Có thể nói bây giờ cả người Vương Bảo Nhạc như đang trải qua quá trình lột xác kinh hồn, tròng mắt mỗi lúc một rực sáng, hưng phấn vô cùng..

Trái ngược với hắn, ở phía bên kia gã đô con vẻ mặt như gặp quỷ, trên trán mồ hôi túa ra như mưa. Lúc này gã đã phát hiện ra, Vương Bảo Nhạc chỉ trong một thời gian ngắn, từ lúc bắt đầu tay chân còn luống cuống đến bây giờ tiến bộ nhanh không ngờ!

Thậm chí khiến hắn bắt buộc phải phong bế toàn bộ lỗ chân lông khiến cho Khí Huyết không thoát ra bên ngoài, để đổi lấy tốc độ nhanh hơn, sức mạnh tăng lên. Ấy vậy mà vẫn không đọ được với một kẻ tu vi chỉ đạt Khí Huyết như Vương Bảo Nhạc.

- Chết tiệt! Con thỏ này ở đâu ra vậy!

Gã đô con càng giật mình thon thót. Lúc này gã hung hăng cắn răng thật mạnh, vừa gầm một tiếng vừa nhảy vọt lên, tay phải vươn ra, toàn lực dồn hết vò bàn tay, vồ thẳng về phía Vương Bảo Nhạc. Đây chính là loại võ kỹ công pháp duy nhất gã thuần thục.

- Càn Khôn Thủ!

Khán giả xung quanh lúc này không khỏi bị trận đấu kịch tính này hấp dẫn. Trước mắt thấy Càn Khôn Thủ xuất hiện, không ít người ồ lên một tiếng kinh ngạc. Nhưng khi bọn họ vừa thốt lên thì thế cục trên lôi đài đã thay đổi hoàn toàn.

Khi gã đô con dùng chiêu Càn Khôn Thủ lao đến, trong giây lát, mắt Vương Bảo Nhạc lóe sáng. Trong đầu vừa hiện ra hình dáng của tên ảo ảnh thứ hai trong mộng cảnh, hắn đã lập tức bước lên, lực hút của Phệ Chủng trong cơ thể dồn hết vào tay phải, trực tiếp ra một

trảo!

Trảo này vừa ra, gã đô con mặt mày biến sắc. Một lần nữa bàn tay của gã bị hút đi, nhưng giờ không để cho hắn thời gian kịp lẩn tránh, Vương Bảo Nhạc trong nháy mắt đã tóm được ngón tay của gã, hung hăng bẻ ngoặt một cái!

Gã đô con rên lên một tiếng thê thảm. Cả người hắn run rẩy, hai chân mềm nhũn chỉ trực khuỵu xuống. Trong đầu gã nghĩ muốn rút tay lại, nhưng tay Vương Bảo Nhạc như gọng kìm kẹp chặt, lại thêm có lực hút phụ trợ, mặc cho gã giãy giụa ra sao đều không thể thoát ra được. Bấy giờ chỉ cảm thấy trong đầu có một vạn con dê đang chồm chồm chạy qua, hắn gào méo cả giọng.

- Đau.. đau quá.. mau thả ra..

- Haha, có nhận thua hay không?

Lúc này Vương Bảo Nhạc vô cùng kích động, hắn nhìn gã đô con trước mặt mà như đang thấy hình ảnh mình bị ăn hành thê thảm mấy ngày nay. Cảm giác sảng khoái vô địch khi bẻ ngón tay người khác khiến cho hắn lập tức thích loại Cầm Nã Thuật này.

Đám người bu quanh lôi đài bấy giờ đều trợn mắt há hốc mồm. Phải sau khi nghe thấy tiếng gã trai kia cầu xin buông tay rồi nhận mình thua, mọi người không nhịn được xôn xao bàn tán.

- Đây là.. Đây là Bài Thủ Chỉ sao?

- Trời đất! Còn có thể làm được vậy sao? Quá vô sỉ rồi!

------oOo------

Chương 21: Gọi bố đi nào!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Chuyển ngữ: P

Khán giả bên ngoài đều có thể nghe được âm thanh vọng ra từ phía trong lôi đài. Gã đô con bị Vương Bảo Nhạc bẻ ngón tay, đau đớn đến độ toàn thân run lẩy bẩy, rơm rớm nước mắt. Ngón tay bị người ta bẻ ngoặt đau nhức vô cùng, bứt rứt khiến gã muốn phát rồ.

Loại đau đớn này rất khó hình dung ra được. Giống như kiểu bao nhiêu sức mạnh trên người bỗng nhiên tiêu biến đi đâu mất, chỉ có đau đớn dữ dội từ ngón tay truyền tới ào ạt đến xuống như thủy triều ùa về, làm cho da đầu run run, chỉ hận tại sao mọc ra ngón tay làm cái khỉ gì.

Được nếm thử mùi vị ăn hành khiến cho hận ý trong lòng gã thêm điên cuồng nhưng lại không dám lộ ra chút nào. Thậm chí cơ thể cũng phải phối hợp cùng với Vương Bảo Nhạc, chỉ sợ nhỡ đâu Vương Bảo Nhạc dùng lực bẻ gãy tay mình thì toi.

Nhưng cảm giác không cam tâm cứ dâng tràn lên trong lòng gã. Dù sao bất kể kẻ nào vướng phải tình huống này cũng cảm thấy cực kỳ không cam lòng. Nếu được, gã cũng muốn mở miệng cắn Vương Bảo Nhạc một cái ngập răng. Chỉ là bây giờ ngón tay bị Vương Bảo Nhạc kẹp chặt, gã chỉ có thể thầm mắng vô sỉ trong đầu, nghiến kèn kẹt muốn bể răng luôn, mau mau chóng chóng cầu xin tha thứ.

- Mau buông tay ra.. Đau quá.. Tôi thua rồi!

- Chịu thua mới là trẻ ngoan!

Vương Bảo Nhạc cảm thấy mình không phải loại người ngang ngược được đằng chân lân đằng đầu. Cho nên hắn vừa lòng thả tay ra ngay lập tức, để gã đô con kia oán hận lui ra khỏi lôi đài.

Trong lòng Vương Bảo Nhạc đắc ý vô cùng. Trước đó hắn đã phải ăn một đống hành của tên ảo ảnh, đến giờ được xả giận không ít rồi. Cái cảm giác khoan khoái này khiến cho hắn chợt thấy câu lạc bộ đấu vật tự do quả thực là nơi tốt đẹp.

- Chịu thua trước tuyệt chiêu của ta không phải do lỗi của ông. Có trách cũng chỉ trách ta quá mạnh mà thôi!

Vương Bảo Nhạc bùi ngùi sụt sịt vài cái, chưng ra dáng vẻ như mình đây là vô địch thiên hạ. Chẳng lẽ tên béo này quên mất lúc trước hắn cũng từng gào ầm lên khi bị bẻ ngón tay rồi sao? Chắc hẳn lúc này hắn đang thoải mái lắm nên tự động bỏ qua cảnh mình thê thảm lúc trước đây mà.

Nếu ánh mắt có thể giết người thì giờ chắc Vương Bảo Nhạc đã bị ánh mắt của gã đô con bắn vạn mũi tên xuyên qua người để thỏa mối hận bị bẻ ngón tay.

Hắn vừa đi ra khỏi lôi đài, những người vây quanh quan sát trận chiến này lập tức ồn ào dậy sóng. Chẳng qua tất cả đều được Vương Bảo Nhạc tự động lờ đi không quan tâm.

Bấy giờ hắn còn đang vui sướng phấn khởi tiếp tục tìm mục tiêu khác. Chỉ lát sau đã tìm được một lôi đài mới, quan sát một chút rồi đi vào.

Đối thủ của hắn lúc này là tên nhóc ngạo mạn. Vừa thấy Vương Bảo Nhạc tới khiêu chiến đã lùi về sau, lạnh lùng mở lời.

- Mau xưng tên ra!

Vương Bảo Nhạc trừng mắt nhìn. Lúc trước hắn đã được chứng kiến tên nhóc này động thủ. Một khi đã ra tay thì tốc độ rất nhanh chóng mặt, cơ thể rất linh hoạt lanh lẹn vô cùng. Vương Bảo Nhạc đang nghĩ đến cảnh đối thủ mà bỏ chạy, còn hắn phải đuổi theo vừa mệt sức lại tốn thời gian, nên thôi tốt nhất nghĩ cách cho tên nhóc kia tự mình bước tới. Giờ nghe thấy vậy, ánh mắt hắn lóe lên, ôm bộ dạng thật thà chân chất ôm quyền cúi đầu.

- Tại hạ..

Không đợi Vương Bảo Nhạc nói xong, tên nhóc đó mắt đã sáng rực, bên khóe môi lộ ra nụ cười khinh thường chế nhạo rồi hét một tiếng nhảy vọt lên. Tốc độ tên đó cực nhanh, chỉ trong giây lát đã áp sát Vương Bảo Nhạc, tung ra một đòn.

- Muốn lừa mình sao?

Mắt Vương Bảo Nhạc lóe sáng, không thèm tránh né mà ngược lại bước lên một bước. Cả người hắn vững vàng như núi, bổ nhào về phía tên oắt kia, trực tiếp đâm tới, mở miệng gào to.

- Lại đây, có bản lĩnh thì solo mặt đối mặt đi!

Tên đó cười lạnh, đảo người vài bước vô cùng uyển chuyển tránh khỏi Vương Bảo Nhạc rồi xuất hiện sau lưng hắn.

- Đã béo như vậy còn phải xì linh thạch ra cho ta, đúng là làm khó ngươi rồi!

Hắn vừa mỉa mai, đồng thời tay phải đấm thẳng vào lưng Vương Bảo Nhạc một quyền.

Chỉ là quyền này chưa kịp giáng xuống, trong cơ thể Vương Bảo Nhạc đã tràn ra lực hút cực mạnh, dẫn dắt thân thể hắn ta đột ngột ngừng lại giây lát. Trong phút chốc khi tên nhóc biến sắc vì cú đấm lệch góc, Vương Bảo Nhạc đã trực tiếp xoay người, tay phải mang theo lực hút, xoay người tung một trảo chộp lấy ngón tay của tên nhóc kia, khóe miệng nhếch lên thành nụ cười đầy đắc ý, đột ngột bẻ ngoặt, hắn rống to.

- Quỳ xuống!

Một tiếng hét thảm bật ra từ miệng tên oắt con kia, cả người hắn trong giây lát mềm nhũn như bún. Hắn ta lúc này chỉ cảm thấy đau đớn dữ dội ập đến cùng tiếng rống của Vương Bảo Nhạc, khiến cơ thể như bị điều khiển, trong vô thức quỳ rạp xuống đất.

- Buông tay ra, đau.. đau quá!

- Ông đây ghét nhất mấy trò bịp bợm, mau chịu thua rồi gọi bố đi con trai!

Vương Bảo Nhạc trừng mắt.

Tên oắt kia nổi khùng đang tính muốn chửi ầm lên, nhưng khi Vương Bảo Nhạc vừa dùng sức một cái thì tiếng bật ra khỏi miệng tên nhóc kia là tiếng kêu thảm thiết, hắn vội hô to.

- Bố.. bố ơi.. con sai rồi! Con nhận thua!

Vương Bảo Nhạc cảm thấy sảng khoái vô cùng, cười ha hả buông tay ra, nghênh ngang rời khỏi lôi đài, lại bắt đầu hành trình đi tìm mục tiêu luyện tập kế tiếp.

Tên nhóc ở trong lôi đài, xoa xoa ngón tay đau, hằm hằm nhìn theo bóng lưng của Vương Bảo Nhạc. Hắn nghiến răng nghiến lợi nhưng lại không làm gì được, trong lòng ngập tràn cảm giác không phục.

Trận chiến này thu hút không ít sự chú ý của những người xung quanh, dần dần lôi kéo được sự chú ý của mọi người trong phạm vi

nhất định. Thậm chí có người đã được chứng kiến hai trận liên tiếp của Vương Bảo Nhạc, vẻ mặt càng lúc càng kỳ lạ.

- Tên béo này đến đây chỉ để bẻ ngón tay thôi à?

- Thâm ghê, cứ lên một phát là bẻ ngón tay!

Mặc kệ bên kia có ai quan tâm chú ý, Vương Bảo Nhạc bên này cứ hăng hái xông pha hết trận thứ ba, thứ tư, thứ năm.. Càng đánh hắn càng hăng máu, những cú ra đòn cũng thêm phần thuần thục lanh lẹn. Từ trận đầu tiên hắn phải mất chút thời gian mới bẻ được ngón tay đối thủ, thì cho đến bây giờ, bất kể gặp kẻ nào, chỉ cần ra tay với hắn thì đều bị hắn tóm gọn, bẻ chuẩn xác chỉ trong tích tắc không lệch ly nào.

Trong suốt quá trình diễn ra.. để lại vô số tiếng kêu thảm thiết trong câu lạc bộ..

- Trời đất, mau thả tay!

- Đau quá.. đau quá!!

- Con thỏ vô sỉ này, có giỏi đừng chơi trò bẻ tay!

- Thả tay ra.. Bố ơi.. con sai rồi! Nhận thua!

Câu lạc bộ đấu vật đang ngon lành tử tế, Vương Bảo Nhạc vừa xuất hiện một phát, không khí lập tức thay đổi. Vô số tiếng kêu gào lần lượt vang lên, khiến cho mọi người rời sự chú ý của mình lên Vương Bảo Nhạc ngày một nhiều. Từng lời xì xào bàn tán mỗi lúc một rầm rộ lan truyền khắp nơi, càng thu hút sự chú ý của nhiều người hơn.

- Quá vô sỉ! Quá đê tiện!

- Con thỏ ú kia nhìn cũng đến nỗi nào đâu! Sao cứ thích dùng Bài Thủ Chỉ rồi bắt người ta gọi bố!

- Chết tiệt, ngay cả tay gái hắn cũng không tha!

Đám người bu quanh vừa xì xào bán tán vừa tức khí mắng mỏ. Vương Bảo Nhạc tay chắp sau lưng, ung dung xuống lôi đài. Mặc kệ ai lườm cứ lườm, vì hắn nắm rõ quy định ở đây nên chẳng chột dạ chút nào, thậm chí đầu còn ngẩng cao, ngực ưỡn căng lăn đi tìm mục tiêu kế tiếp.

Vì hắn đi đến đâu oanh động đến đó, nên vừa thấy hắn xuất hiện, một số người bên trong lôi đài mặt mày lập tức biến sắc, đóng cửa không tiếp. Điều này khiến Vương Bảo Nhạc có chút bực mình, cũng may Vương Bảo Nhạc đã sớm cầm theo lệnh bài thân phận của mình ở câu lạc bộ ra rồi.

Ở trong này xuất hiện thông báo có người khiêu chiến, Vương Bảo Nhạc hào hứng vô cùng, nhanh chóng lăn như bay về lôi đài của mình. Lúc này bốn phía xung quanh có đến mấy trăm người đang đứng xem. Trong đó không ít kẻ Vương Bảo Nhạc quen mặt, họ đều là đối thủ trước đó của hắn, ví dụ như tên nhóc chơi đểu vừa rồi, hay như gã đô con đánh trận đầu với hắn.

Khi thấy Vương Bảo Nhạc trở về lôi đài của mình, ai nấy đều hằm hằm nhìn Vương Bảo Nhạc.

- Là các ngươi à? Đừng vội đừng vội. Cứ từ từ lên đi. Thật ra ta rất hiểu tâm trạng của các ngươi lúc này nha!

Vương Bảo Nhạc cười ha ha đầy sảng khoái. Hắn vừa hỏi han vừa bước lên lôi đài. Trở lại chưa được bao lâu, tên oắt chơi đểu bị ép kêu cha gọi bố ban nãy đột nhiên xông vào.

- Con thỏ! Ta muốn khiêu chiến với ngươi!

Dứt lời, tên nhóc kia đã xông thẳng đến trước mặt Vương Bảo Nhạc với tốc độ kinh người. Đương nhiên hắn ta cảm thấy không phục, trận trước thua do chưa chuẩn bị chu đáo, nhưng trận này chắc chắn không để Vương Bảo Nhạc có cửa bẻ ngón tay mình.

Chỉ qua vài tích tắc, tên nhóc kia gào ầm vang khắp lôi đài.

- Bố, bố, con sai rồi, con nhận thua!

Vương Bảo Nhạc cảm khái bẻ ngón tay của tên nhóc kia, trong mắt ánh lên tia tán thưởng. Hắn cảm thấy tên này cũng rất thức thời nha, liền thả tay ra.

Nhưng tên nhóc kia vừa ra khỏi lôi đài, không kịp để kẻ khác tiến vào, hắn đã nghiến răng quay ngoắt người lại vọt vào trong một lần nữa, hai mắt đỏ ngầu hiện rõ tơ máu.

- Lên đi!

Trong lòng hắn không cam tâm chút nào. Mặc dù cảm giác ngón tay bị bẻ đau đến buốt óc nhưng hắn thân là học sinh hệ Chiến Võ của đạo viện Phiêu Miểu, có thù tất phải báo. Lúc này hắn hét lên một tiếng, đổi sách lược, không dùng tay nữa mà dùng chân!

Hắn quả thật xem thường Vương Bảo Nhạc rồi. Chỉ trong giây lát Vương Bảo Nhạc đã chộp được ngón tay của hắn, ngay lập tức tiếng kêu thảm thiết một lần nữa truyền đi khắp chốn.

- Bố, bố con sai rồi!

Ngay cả Vương Bảo Nhạc cũng giật mình ngạc nhiên. Tên nhóc ngày thật giống hắn lúc trước, năm lần bảy lượt nhận thua xong lại lao lên chiến đấu tiếp. Cuối cùng hai mắt đều phiếm đỏ, ôm bộ dạng như muốn cắn xé người khác dọa Vương Bảo Nhạc một phen khiếp đảm.

Mọi người tụ tập càng lúc càng đông, sơ sơ cũng phải hơn một nghìn người rồi. Cả đám người bị Vương Bảo Nhạc bẻ ngón tay đều nghiến răng nghiến lợi, vừa hận Vương Bảo Nhạc thấu xương, vừa khinh bỉ trò vô sỉ của hắn.

- Vô sỉ, quá vô sỉ!

- Con thỏ ú này chỉ dùng Bài Thủ Chỉ. Ai bắt được hắn, ta tình nguyện trả một viên linh thạch!

Dưới tiếng gào thét ỏm tỏi của lũ người ở đây khiến cho mọi người xúm đến xem càng ngày càng đông, tiếng bàn tán xôn xao mỗi lúc một rầm rộ hơn.

Mà tên nhóc kia cũng rất phối hợp, liên tục kêu cha gọi bố mấy tiếng..

Phải đến khi mười ngón tay đều bị bẻ thâm hắn mới chịu ra khỏi lôi đài với vẻ không cam lòng. Ngay sau hắn, đoàn người nườm nượp tiến vào, già trẻ trai gái kiểu nào cũng có.

Một lúc sau, một cô nàng yểu điệu đeo mặt nạ con mèo cũng bị Vương Bảo Nhạc bẻ tay không thương tiếc, vừa khóc vừa chạy ra ngoài khiến cả đám xung quanh bùng nổ.

- Ta không nhịn được nữa! Hắn dám bẻ ngón tay Miêu Thần đáng yêu của ta! Phải băm vằm ngàn nhát!

- Vị cao thủ này, mau lên thịt con thỏ ú này. Tôi tình nguyện trả một viên linh thạch. Nếu có thể tháo mặt nạ của hắn xuống tôi trả thêm viên nữa!

Vương Bảo Nhạc đảo mắt nhìn đám đông đang phẫn nộ bên ngoài liền bị dọa một trận kinh hồn bạt vía. Hắn vội vàng đóng lôi đài lại, đứng ở trong ho hắng một cái. Lúc giờ nhận mình sợ thì mặt mũi mất hết, thế là hắn vỗ vỗ cái bụng phệ.

- Hôm nay đến đây thôi. Không đánh không đánh nữa. Đối thủ gì yếu xìu chẳng có ý nghĩa gì sất!

Vương Bảo Nhạc lắc đầu thở dài nghe đám người tứ phía đang gào ầm rầm rộ bên ngoài. Hắn bình thản hô "trở về" một tiếng rồi đứng trên bệ nâng dần dần quay lại mật thất ban đầu, ngăn cách với tiếng ồn ào ngoài kia.

- Câu lạc bộ này thật tuyệt nha!

Sau khi trở lại mật thất, Vương Bảo Nhạc thở phào, cơn hưng phấn lại hừng hực trong lòng. Hắn đắc ý tháo mặt nạ xuống nhét vào trong ngực rồi thong thả theo lối thông đạo, trở về cửa lớn ở tầng một lúc trước.

Vừa đi ra khỏi đây, hắn liền nghe thấy gào thét từ trong đám người truyền ra.

- Con thỏ, ngươi có dám ló mặt ra đây không?

- Con thỏ ú chết tiệt! Có giỏi thì lộ mặt ra, chúng ta quyết chiến ngay tại đây!

------oOo------

Chương 22: Nát rồi..

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Chuyển ngữ: P

Tiếng gào thét ầm ĩ vang vọng tứ phía, thậm chí có thể nhìn thấy có không ít người xuất hiện phía tầng hai, cả đám đều như lang như hổ nhìn khắp nơi muốn tìm ra kẻ có dáng người giống Vương Bảo Nhạc.

Nhìn thấy cảnh này Vương Bảo Nhạc bị dọa một trận hãi hồn. Một người thì hắn không sợ, nhưng một đám nhung nhúc như này..

Vương Bảo Nhạc trừng mắt nhìn, hắn cảm thấy đối đầu với đống người như vậy có sợ cũng là chuyện bình thường, chẳng có gì là mất mặt cả. May là trong câu lạc bộ này béo gầy có cả, kẻ mập như hắn không thiếu nên không cũng không dễ bị phát hiện. Vương Bảo Nhạc nhanh chóng rời khỏi câu lạc bộ về với đạo viện Phiêu Miểu.

Mà trong câu lạc bộ lúc này, cả đám tìm hoài không ra con thỏ béo kia, đành nuốt ấm ức cắn răng quyết chờ bằng được lần tới hắn xuất hiện phải tẩn hắn một trận thật đẹp mặt!

Chẳng qua không phải ai mỗi ngày đều tới câu lạc bộ đấu vật. Hơn nữa số người đổ xô về đây quá đông, toàn bộ dân chúng thành Phiêu Miểu đã đành, còn có cả những người yêu thích đấu vật tìm đến.

Cho rất nhiều người tận mắt chứng kiến trận đấu Vương Bảo Nhạc hôm trước, vậy mà ba ngày sau Vương Bảo Nhạc lại mò đến câu lạc bộ đấu vật lần nữa, vẫn không nhiều người để ý đến hắn như cũ.

Kể cả có, cũng chỉ lèo tèo vài mống khó có thể để tin tức lan rộng ra được. Điều này khiến cho Vương Bảo Nhạc bắt đầu hành trình của hắn ở câu lạc bộ như bình thường. Chỉ là giống hệt lần trước, đều từ trận đầu tiên chẳng có chút tiếng tăm gì, thoắt một cái biến cả trường đấu phải phát rồ lên vì hắn. Theo thời gian dần trôi qua, Vương Bảo Nhạc đã đến câu lạc bộ hơn mười lần rồi, hắn đều cố gắng an phận một chút nhưng chỉ là huyền thoại về con thỏ béo chuyên trị bẻ ngón tay người khác cứ vậy chầm chậm lan rộng..

- Nghe đồn trong câu lạc bộ có một con thỏ ú chuyên môn đi bẻ tay người khác!

- Con thỏ kia thâm vãi nồi! Đánh nhau với người ta mà cứ chăm chăm bẻ ngón tay!

- Tôi còn nghe nói, tên oắt này chơi ác lắm mấy ông a! Nếu chiến với hắn mà không để hắn bẻ ngón tay thì đến ngón chân hắn cũng không

tha!

Ở câu lạc bộ này truyền ra đủ mọi loại đồn đoán bàn tán lan ra khắp nơi, đến mức bây giờ có không nói thì ai cũng biết. Nhưng kỳ lạ ở chỗ, mỗi lần Vương Bảo Nhạc xuất chiến đều nhanh chóng bị chú ý. Thậm chí có một lần Vương Bảo Nhạc đã phát hiện có kẻ để ý theo dõi tất cả các cửa ra vào ở tầng một.

Chỉ mỗi chuyện này thì hắn không để ý, nhưng hắn còn phát hiện ra mấy kẻ đó còn thành lập một liên minh diệt thỏ. Điều này dọa chết hắn rồi! Cũng may trải qua mấy trăm trận chiến, hắn đã thực hành nhuần nhuyễn kỹ thuật bẻ ngón tay rồi. Hắn cảm thấy mình nên an phận ít xuất hiện vẫn tốt hơn, nên hắn dừng cuộc thí luyện của mình lại.

- Mấy người này chẳng hiểu chuyện gì cả. Đã là câu lạc bộ đấu vật tự do thì việc gì phải nóng nảy thế? Rõ ràng mình có bẻ ngón tay người ta đâu, mình đang luyện Cầm Nã Thuật nha!

Vương Bảo Nhạc hậm hực nói. Trên thực tế trong khoảng thời gian này, mỗi ngày hắn đều tiến vào mộng cảnh đánh nhau với tên ảo ảnh kia, sau khi bị ăn tẩn tơi bời mới mò ra lao đến câu lạc bộ.

Một vòng tuần hoàn như vậy chẳng những gây áp lực cho hắn bắt buộc phải tìm chỗ xả giận, còn nâng cao kỹ thuật của hắn lên nhanh chóng. Xuất phát từ điểm hoàn toàn không phải là đối thủ của tên ảo ảnh đó, thường chỉ trong giây lát là bị ăn hành triệt để, cho đến bây giờ đã có thể cầm cự được khá lâu khi luyện tập cũng tên kia.

Với sự tiến bộ này đã nhen nhóm trong lòng Vương Bảo Nhạc một tia hy vọng. Mặc dù giờ không dám bước chân vào câu lạc bộ nữa, nhưng sau một thời gian ngắn Vương Bảo Nhạc tự mình tập luyện, hắn cũng có đủ tự tin hít sâu một hơi, tiến vào mộng cảnh.

Vẫn là cảnh đẹp vô cùng quen thuộc, gió rét thấu xương, bầu trời có hoa tuyết tung bay, khắp nơi đều là băng giá. Vương Bảo Nhạc nín thở tập trung suy nghĩ, sau đó nhìn về phía xa thấy tên ảnh ảo đang dần dần ngưng tự hiện ra, trong mắt hắn bùng lên ý chí chiến đấu. Thật sự mấy tháng này hắn đấu với kẻ kia, bị bẻ ngón tay vô số lần rồi, sớm đã tích tụ phẫn nộ trong người.

- Lần này nhất định phải khiến người thua tâm phục khẩu phục!

Vương Bảo Nhạc khởi động hai tay, trong chớp mắt khí tức trên cơ

thể thay đổi trở bên vô cùng quyết liệt dọa người!

Nếu như trước đó Vương Bảo Nhạc chỉ là một thanh sắt cùn, thì hôm nay sau khi trải qua mấy trăm trận giao chiến, đã được rèn giũa lột xác trở thành thanh kiếm sắc bén.

Mặc dù kinh nghiệm chiến đấu không phong phú lắm, nhưng vượt xa so với trước đây rồi. Khi tên ảo ảnh mới xuất hiện, Vương Bảo Nhạc đã tăng tốc trong chớp mắt bay vọt đến áp sát người kẻ kia, tay phải giơ lên xuất ra một trảo!

Tên ảo ảnh vẫn bình tĩnh như cũ, không lùi lại mà tiến lên nghênh đón. Lực hút trong cơ thể hắn lập tức tràn ra, vồ thẳng về phía Vương Bảo Nhạc. Thời điểm hai người sắp đụng phải đối phương, mắt Vương Bảo Nhạc lóe sáng, lực hút trong cơ thể cũng lan ra khiến cho giữ bọn họ tạo thành một xoáy lốc vô hình, vừa hút vừa thả, liên tục va chạm!

Phịch một tiếng, Vương Bảo Nhạc lui lại mấy bước, ở bên kia ảo ảnh cũng bị đẩy lùi về sau. Dưới lực hút bùng phát, cả hai đều không biết phải làm thế nào với đối thủ trước mặt.

Vương Bảo Nhạc trong ánh mắt toát lên sự hưng phấn, thoắt một cái vọt đến gần, liên tục ra đòn đối kháng cùng với ảo ảnh bên trong mộng cảnh.

Tốc độ của hắn đã nhanh, tốc độ của ảo ảnh cũng không kém. Dần dần chỉ còn nhìn thấy hai bóng người đan quyện vào nhau, mỗi một lần va chạm lực hút cực hạn bên trong đều nổ tung khiến cho tuyết rơi tứ phía lúc thì bay đến gần, khi thì bị thổi ra xa.

Nếu có kẻ khác chứng kiến cảnh này chắc chắn khiếp sợ vô cùng. Bởi vì khi Vương Bảo Nhạc chiến đấu cùng ảo ảnh thì một mặt nào đó đã vượt qua cảnh giới Phong Thần, chỉ sợ cao thủ cảnh giới Bổ Mạch có ra tay cũng sẽ kinh ngạc không tin được.

Thật ra so với bọn họ, ngoại trừ tốc độ và sức mạnh bên ngoài ra, thì bên trong phải khống chế lực hút còn quan trọng hơn nhiều. Sự khống chế này yêu cầu phải nhuần nhuyễn khéo léo, tùy từng thời điểm mà điều chỉnh độ mạnh yếu, lợi dụng kẽ hở mà điều chỉnh tần suất hút-nhả lực để đạt được hiệu quả mình mong muốn.

Mà độ khó không chỉ có vậy, phải biết rằng lực hút không chỉ phát huy tác dụng ở bàn tay mà có thể lan ra toàn thân, điều này khiến

cho mỗi khi chiến đấu có thể vận dụng nhiều cách dùng khác nhau. Từ đó phải phán đoán chiến thuật của đối phương ra sao, làm thế nào để dụ đối thủ vào cái bẫy đã tạo sẵn. Tất cả đều sẽ hiện ra khi hai người giao đấu.

Tiếng ầm ấm vang vọng khắp nơi. Thời gian cứ vậy trôi qua, sau một nén nhang, Vương Bảo Nhạc cuối cùng thở hổn hển, nhưng trong ánh mắt lại đầy sự hưng phấn. Cho đến hiện tại tên ảo ảnh kia chưa bẻ được ngón tay hắn, chính điều này khiến cho niềm tin của hắn vô cùng mãnh liệt.

- Kết thúc đi nào, ê tên kia, lần này muốn để ngươi từ từ thưởng thức cảm giác bị bẻ ngón tay thốn thế nào!

Vương Bảo Nhạc ngửa mặt lên trời cười to. Trong giây lát phóng lại gần ảo ảnh, mắt chợt lóe sáng, ngay lập tức phong bế tất cả các lỗ chân lông trên cơ thể, sau đó thi triển sức mạnh của cảnh giới Phong Thân.

Lúc này cơ thể hắn cô lập hoàn toàn với bên ngoài, trở thành hai thế giới riêng biệt. Tức khắc dưới sự khống chế của hắn, Phệ Chủng phát ra lực hút cực mạnh đạt đến đỉnh điểm khiến cho cả người đều phải run rẩy. Thậm chí trong lúc mơ hồ còn cảm thấy cả người hắn thay đổi, gầy đi một chút.

Nhưng vì vận dụng cảnh giới Phong Thân nên hết lần này đến lần khác lực hút không có cách nào phát ra toàn bộ trên cơ thể, vì vậy tạo nên những khoảng không nhất định. Trong lúc phi lại gần ảo ảnh, Vương Bảo Nhạc hét to, tức thì tỏa ra sức mạnh cảnh giới Phong Thân khiến cho lực hút lúc trước tích tụ lại, bạo phát gấp bội!

Trong mộng cảnh phát ra tiếng ầm ầm, tuyết trắng tản ra tứ phía. Chắc hẳn tên ảo ảnh kia không nghĩ đến Vương Bảo Nhạc sẽ dùng chiêu này, ban nãy do khoảng cách quá gần nên hắn cũng bị ảnh hưởng, người hơi loạng choạng một chút.

Sai lầm lần này liền tạo cho Vương Bảo Nhạc cơ hội. Hắn cười như điên, bước đến trước mặt ảo ảnh, tay nhanh như chớp bắt lấy ngón tay của ảo ảnh, vừa kích động vừa hưng phấn bẻ thật mạnh!

- Quỳ xuống gọi bố đi con trai!

Toàn thân ảo ảnh rung lên một cái, trước mắt sắp phải quỳ xuống nhưng tức thì trong mắt hắt lóe lên một tia sáng. Ánh sáng đó giống

hệt như ánh sáng lóe lên từ mặt nạ màu đen. Bấy giờ lóe lên, lần đầu tiên khóe miệng ảo ảnh nhếch lên thoáng qua ý cười, nhanh chóng giơ tay còn lại ấn mạnh một cái xuống cổ tay của Vương Bảo Nhạc.

Một cái ấn này chẳng những giúp ảo ảnh đứng thẳng dậy mà còn phản một lực thật mạnh đè xuống cổ tay Vương Bảo Nhạc khiến hắn gào lên một tiếng thảm thiết, bàn tay bủn rủn không còn chút lực nào. Đã không chộp được tay ảo ảnh thì chớ, ngay cả lực hút cũng không biết vì sao bị đứt đoạn.

Nếu chỉ có vậy thì thôi, nhưng biết đâu được sau khi ảo ảnh đứng dậy liền lập tức giơ chân phải đạp thẳng vào.. hạ bộ của Vương Bảo Nhạc..

Lần này tiếng gào còn thảm hơn trước rất nhiều trực tiếp phát ra từ miệng Vương Bảo Nhạc. Tiếng kêu này không còn như bình thường nữa, mà the thé chói tai. Nếu là người không có kinh nghiệm chắc chắn sẽ không tưởng tượng ra đó là tiếng gì.

Thậm chí Vương Bảo Nhạc còn loáng thoáng nghe thấy tiếng răng rắc. Trong nháy mắt đầu óc trống rỗng, đau đớn dữ dội trước nay chưa từng có khiến hắn kêu thảm một tiếng, cả người lả đi vô lực, ôm lấy hạ bộ lăn lộn trên mặt đất.

- Nát... trời đất.. nát rồi..

Vương Bảo Nhạc muốn khóc lắm rồi, mồ hôi hắn túa ra ướt đẫm quần áo. Kể cả đây có gió rét hắn cũng không thấy lạnh như lúc này. Bấy giờ Vương Bảo Nhạc phát rồ lên rồi, rên rỉ đến mức lạc cả giọng.

Ảo ảnh kia cũng không tiếp tục ra tay, chỉ đứng một bên mặt mũi lạnh tanh nhìn Vương Bảo Nhạc. Phải lúc sau khi đỡ đau một chút, Vương Bảo Nhạc mặt mày tái nhợt vội vàng kéo quần ra nhòm vao trong, bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng vẫn còn khiếp sợ vô cùng.

- Đồ vô sỉ! Đồ hạ lưu!

Lúc ngẩng đầu lên, Vương Bảo Nhạc nghiến răng nghiến lợi, hận ảo ảnh kia đến mức không thể hình dung ra được. Mới vừa rồi hắn còn ôm mộng rằng mình có thể lật ngược tình thế, ai biết được tên ảo ảnh kia là ra đòn thâm hiểm đến thế.

Hắn rất muốn tiếp tục luyện tập cùng ảo ảnh, nhưng giờ cả người

cạnh toát, thậm chí hắn còn nghĩ phải bảo vệ lấy hạ bộ của hắn nhưng đây chỉ là mộng cảnh nên hắn chẳng thể làm được gì cả. Tất cả thay đổi bắt đầu tên ảo ảnh chết tiết này thay đổi.

Cuối cùng hắn rầu rĩ rời khỏi mộng cảnh. Ở bên ngoài cố gắng đấu tranh tư tưởng thật lâu, một bên là vị trí học thủ đang vẫy gọi, một bên là tiếp tục luyện tập với cơn đau buốt óc này. Rốt cuộc học thủ đã chiến thắng, Vương Bảo Nhạc hét to một tiếng, tiếp tục tiến vào mộng cảnh.

Cứ vậy trong mộng cảnh mỗi lần có tiếng kêu rên thảm thiết là một lần Vương Bảo Nhạc cảm thấy mình sắp.. Nát rồi..

Tiếp tục như thế đến nửa tháng sau, Vương Bảo Nhạc như bị chập mạch, hành động điên điên rồ rồ chẳng hiểu nổi. Dù chỉ đi dạo trong đạo viện thôi, nhưng cứ thấy ai nhìn mình là hắn lại theo bản năng lấy tay che đũng quần..

Tất cả những chuyện này khiến hắn ấm ức trong lòng, một lần nữa nhắm mục tiêu đến.. Câu lạc bộ đấu vật tự do.

- Mình phải đi thực chiến thôi!

------oOo------

Chương 23: Thỏ béo vô sỉ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Chuyển ngữ: P

Nguồn:

Vốn dĩ Vương Bảo Nhạc không có ý định đến câu lạc bộ đấu vật tự do vào lúc này. Hắn cảm thấy mình không nên huếch quá như thế. Nhưng hôm nay hắn hết cách rồi. Có lẽ trong mộng cảnh gặp trục trặc nên dù ảo ảnh thứ nhất xuất hiện, hắn đấm đá thế nào cũng không thấy phản ứng.

Điều này càng làm cho hắn cảm thấy bất công, còn làm máu điên của hắn bùng lên. Vì thế mới đành phải nhắm đến câu lạc bộ đấu vật một lần nữa.

- Đừng chọc máu bố!

Liên tục bị đạp vào hạ bộ ròng rã hơn nửa tháng này khiến Vương Bảo Nhạc lửa giận ngút trời, hắn hùng hùng hổ hổ rời khỏi đạo viện, xông thẳng đến câu lạc bộ, khai báo qua loa xong lập tức tìm cửa bước vào.

Chỉ một lát sau, khi hắn đeo mặt nạ con thỏ và xuất hiện ở lôi đài trên tầng hai, trong nháy mắt thu hút sự chú ý của rất nhiều người. Dù không ló mặt đến đây xa cách nửa tháng rồi, nhưng vẫn rất nhanh bị nhận ra, tiếng la đột ngột vang lên bùng phát tầng hai câu lạc bộ.

- Là con thỏ béo chuyên bẻ ngón tay!!

- Con thỏ béo kia, cuối cùng thằng oắt vô sỉ cũng ló mặt ra!

- Thỏ béo xuất hiện ở câu lạc bộ rồi!

Tiếng xôn xao bàn tán lan ra tứ phía, cũng không ít người truyền tin qua vòng truyền âm, trong thời gian ngắn đã đem tin tức này lan xa. Thậm chí không ít người đang bận rộn làm ở khắp nơi trong thành

Phiêu Miểu cũng nhanh chóng nhận được tin tức này.

Giống như lúc này tại tòa nhà có trang viên vô cùng rộng rãi sang trọng nằm trong khu biệt thự cao cấp tại thành Phiêu Miểu chẳng hạn. Nhìn khu trang viên ấy có thể chắc chắn rằng ở mười bảy thành trì chủ chốt thuộc Liên Bang này không có cái thứ hai. Bấy giờ bên trong có hai cô gái xinh đẹp đang cùng luyện tập với nhau.

Cô gái nhỏ hơn tầm mười sáu, mười bảy tuổi, một thân tu vi cổ võ cảnh giới Phong Thân. Cô nàng mặc bộ đồ luyện công thoải mái, mái tóc đuôi ngựa theo hoạt động của cơ thể mà di chuyển lên xuống. Da dẻ cô hồng hào mịn màng, có thể nhìn thấy mồ hôi tuôn rơi. Cùng luyện tập với cô là một cô gái lớn tuổi hơn một chút, tầm tầm khoảng hai mươi. Cô gái này xinh đẹp hơn một bậc, mặc bộ đồ bó sát người khiến đường cong nổi bật nóng bỏng, mắt ngọc mày ngài, một thân tu vi vượt qua cảnh giới Phong Thân, đạt đến cảnh giới Bổ Mạch sơ kỳ.

- Rốt cuộc chị đã về rồi. Chị không biết được con thỏ béo chết tiệt kia vô sỉ cỡ nào đâu! Người như thế không thể để hắn tung hoành ở câu lạc bộ chúng ta được, mất mặt lắm!

Cô gái nhỏ vừa thở hổn hển, vừa cắn răng nói. Có thể Vương Bảo Nhạc không nhớ được cô nàng này là ai, nhưng cô lại nhớ hắn "cực kỳ sâu sắc", bởi cô chính là người đeo mặt nạ con mèo cùng mấy trăm người khác khiêu chiến với hắn.

Nghe em gái nói vậy, cô nàng kia mỉm cười, đang muốn an ủi thì đúng lúc này vòng truyền âm bỗng rung một cái, cô gái nhỏ mở ra nghe sau đó trợn tròn mắt.

- Chị, con thỏ béo kia xuất hiện rồi. Chị phải giúp em dạy cho hắn một bài học!

Cùng lúc đó trong phòng huấn luyện ở hệ Chiến Võ trên đảo Hạ Viện thuộc đạo viện Phiêu Miêu, có một thiếu niên đang hung hăng nện từng quyền lên hình nhân bằng gỗ. Hình nhân này được làm theo yêu cầu, ngoài dáng người mập mạp ra trên mặt còn đeo mặt nạ con thỏ y hệt Vương Bảo Nhạc!

- Dám bắt ta gọi là bố, ta phải đánh chết ngươi!

Đánh qua đánh lại một hồi, bỗng nhiên hắn ngừng lại, cúi đầu nhìn về phía vòng truyền âm. Sau đó con mắt hắn sáng rực lên như đèn

pha, ngửa mặt lên trời cười ha hả.

- Thỏ béo, lần này nhất định bắt ngươi phải gọi một tiếng bố!

Chuyện này cứ thể xảy ra ở rất nhiều nơi trong thành Phiêu Miểu, vô số bóng người không thể kể xiết từ mọi nơi đổ xô về câu lạc bộ. Mà lúc này bên trong câu lạc bộ cũng vang lên tiếng xôn xao râm ran liên tục không ngừng. Mọi người ùa đến vây quanh lôi đài của Vương Bảo Nhạc, kể cả các lôi đài khác cũng không chiến đấu, chỉ trực nhào về đây xem.

Trong vòng nửa canh giờ Vương Bảo Nhạc xuất hiện ở đây đã có hơn mười người tới khiêu chiến, nhưng họ đều khóc rống kêu cha gọi bố đầu hàng vì bị hắn bẻ ngoặt ngón tay.

Vương Bảo Nhạc cũng buồn lắm chứ! Đối thủ của hắn tính đến giờ đều quá yếu, chỉ là bẻ ngón tay phát là đều nhận thua cả loạt rồi, chẳng cần dùng đến tuyệt chiêu đạp vào hạ bộ. Vì thế hắn chưa có một cơ hội nào để thi triển.

Nếu cố tình thi triển thì cũng không phát huy triệt để hiệu quả. Điều này khiến Vương Bảo Nhạc cực kỳ bực mình, khẽ đảo mắt nhìn đám đông bu kín quanh lôi đài, hắn ưỡn bụng thách thức, thản nhiên mở miệng.

- Có cái gì lợi hại hơn không? Quá kém luôn!

Hắn vừa dứt câu, đám người xung quanh lập tức bùng nổ giận dữ. Bọn họ vốn đã cảm thấy Vương Bảo Nhạc vô sỉ lắm rồi, bây giờ lại bị hắn chế giễu như thế, khiến họ không chịu được la ó phản đối.

- Thỏ béo, có giỏi thì chơi trò bẻ ngón tay!

- Đúng đấy, có giỏi thì giải quyết bằng nắm đấm với bọn ta!

Nghe mọi người nhao nhao nói vậy, Vương Bảo Nhạc trừng mắt.

- Lũ các ngươi chỉ biết hô to gọi nhỏ, ngon lành thì lên đây đừng sợ..

Lời Vương Bảo Nhạc chẳng khác gì đổ nước vào dầu sôi, khiến không khí xung quanh như nổ tung. Tiếng la hét rầm rộ đến độ tạo thành sóng âm càn quét khắp nơi, thậm chí ngay cả nhân viên trong câu lạc bộ cũng vội vàng phóng đến, canh giữ bốn bên chỉ sợ xuất hiện bạo loạn.

Vương Bảo Nhạc bị dọa hết hồn, nhưng khi nhìn thấy có nhân viên an ninh đến đây, hắn liền bình tâm trở lại, tiếp tục đứng bên trong mở miệng khiêu khích. Nhìn thấy tình cảnh này khiến đám nhân viên đổ mồ hôi ròng ròng, chỉ biết ngậm ngùi cười trừ. Thật sự ở câu lạc bộ rất ít khi xuất hiện các tình huống như vậy. Lại còn có thể khiến nhiều người chửi bới thế kia, người thường không có bản lĩnh như vậy!

Vương Bảo Nhạc chẳng hơi đâu để ý nhiều đến vậy, trực tiếp nâng số linh thạch treo thưởng lên hai mươi viên nếu khiêu chiến với mình. Con số này ngay lập tức loại bớt mấy kẻ kém hơn, đồng thời khiến cho không ít người chần chừ, do dự không dám ứng chiến.

Ngay lúc Vương Bảo Nhạc không đợi nổi nữa, đang tính đến việc giảm linh thạch xuống một chút thì đột nhiên từ ngoài lôi đài truyền đến một giọng nói!

- Thỏ béo, bố đến thịt mày đây, con trai!

Âm thanh vang vọng khắp nơi khiến cho đám người lập tức quay lại nhìn, kể cả Vương Bảo Nhạc cũng tò mò liếc sang. Trong nháy mắt một thiếu niên quen thuộc mang theo vẻ tự tin ngông cuồng lao nhanh tới.

Chàng trai này mặc bộ đồ màu trắng, khí tức bao quanh cơ thể đạt đến cảnh giới Phong Thân được hắn bộc lộ hoàn toàn không che giấu. Mà thôi điều ấy cũng không cần để ý, chỉ là hắn còn mang trang bị thêm.. kia là đôi găng tay đặc chế sao?

Đôi găng tay nào bao bọc kín kẽ bàn tay của hắn, bảo vệ ngón tay triệt để, khiến cho người ta không có cách nào lần tới ngón tay hắn để chộp lấy hay bẻ ngoặt cả.

Đeo đôi găng tay này khiến hắn ta vô cùng đắc ý, bước giữa dòng người đi thẳng đến lôi đài trong tiếng reo hò phấn khích.

- Là Lục Tử Hạo của hệ Chiến Võ, đạo viện Phiêu Miểu

- Lần trước hắn bị thỏ béo bẻ ngón tay nhiều rồi nên giờ chuẩn bị găng tay, giỏi lắm!

- Khà khà, thằng nhóc này thông minh ghê! Chuẩn bị cả găng tay! Xem ra Bài Thủ Chỉ của con thỏ béo đổ bể rồi!

Trong khi mọi người phấn khởi mừng rỡ xôn xao, thì ở đây Vương Bảo Nhạc cố tình liếc nhìn đôi găng tay đặc chế của tên kia, ho hắng một cái rồi lùi về sau, vờ vịt trưng ra bộ dạng như thể gặp phải kẻ địch.

Trông thấy Vương Bảo Nhạc như vậy, hắn càng thêm kích động, nhảy phắt lên lôi đài.

- Thỏ béo, ngươi chỉ biết bẻ ngón tay thôi. Lần này ngươi nhất định phải thua!

Hắn ta cười to nhưng không hề có ý khinh địch. Vừa mới lên đài đã gào lên một tiến phi thẳng về phía Vương Bảo Nhạc với tốc độ thần sầu.

Cảnh này trong phòng tập ở đạo viện, hắn đã luyện đi luyện lại không biết bao nhiêu lần. Trong thời gian ngắn hắn đã nắm vững rồi, nên hắn dám chắc con thỏ béo này không biết Phong Bạo quyền của hắn có bao nhiêu lợi hại.

- Không hổ là học sinh hệ Chiến Võ!

- Nhìn khí thế kia, chắc nổi bật nhất trong đám cảnh giới Phong Thân rồi!

- Trận này đáng xem thật, thỏ béo kia tèo đời rồi!

Đám đông xung quanh hào hứng theo dõi trận đấu, đang đợi để xem một màn đại chiến oanh liệt thì thế cục trên lôi đài trong nháy mắt đã đảo ngược hoàn toàn. Chỉ thấy Vương Bảo Nhạc vừa lùi ra sau mấy bước, khi cậu thanh niên lao đến gần, hắn đột nhiên bước lên. Lúc này hắn giơ tay phải lên, nhưng không để bẻ ngón tay mà dùng sức ấn một cái thật mạnh trên cổ tay cậu nhóc.

Hơn nữa trong bàn tay hắn có lực hút, tốc độ lại nhanh nên cậu thiêu niên kia khó có thể tránh được. Chỉ đành để Vương Bảo Nhạc túm lấy, trực tiếp ấn mạnh một cái vào khớp cổ tay!

Một ấn này đau đớn dữ dội không khác gì ngón tay bị bẻ. Chỉ trong chớp mắt cơn đau lan ra khắp cơ thể cậu thiếu niên. Hắn cố gắng không kêu thành tiếng, muốn xông lên phản kích, nhưng lại bị lực hút kinh người bộc phát kiềm chế hành động, khiến cho cơ thể hắn như rơi vào vũng bùn, mọi động tác đều chậm lại, như thể xung

quanh Vương Bảo Nhạc đều bị lực hút này điều khiển tạo thành một vùng độc lập trong phạm vi nhất định!

Trên thực tế cảm giác chậm lại chỉ xảy ra trong nháy mắt. Nếu như Vương Bảo Nhạc sử dụng các chiêu thức khác, trừ khi có thể một chiêu hạ đo ván, còn không để cho đối thủ khôi phục trở lại sẽ bỏ lỡ mất thời cơ.

Nhưng vốn dĩ Cầm Nã Thuật... Là một chiêu chế ngự kẻ địch!

Thuật này căn bản chính là lấy yếu thắng mạnh!

Trong giây lát khi Vương Bảo Nhạc ấn thật mạnh xuống khớp cổ tay của cậu thiếu niên, lợi dụng cơn đau dữ dội ở khớp nối ập đến tức thì, hắn nhanh chân nhấc lên, trực tiếp sút một cú thẳng xuống hạ bộ của cậu thiếu niên kia..

- Gọi bố đi con!

Vương Bảo Nhạc quát một tiếng. Dù sao cú sút vừa rồi còn nương tay chán, kể cả có vậy thì một cú vừa rồi sút ra cũng khiến cậu thiếu niên trợn tròn mắt, sắc mặt đang bình thường lập tức chuyển sang trắng bệch, sau đó lại đỏ bừng, cuối cùng thành tím ngắt. Lúc này một tiếng hét thảm thiết chói tai phát ra từ miệng cậu thiếu niên.

- Á.. Á.. Á

Cậu thiếu niên đau phát khóc, ôm lấy hạ bộ ngã nhào ra đất, theo bản năng rên rỉ, nước mắt nước mũi giàn giụa rơi xuống. Chứng kiến mọi chuyện xảy ra, nhất là động tác che đũng quần kia khiến đám đàn ông không khỏi trợn mắt há mồm, bỗng cảm thấy hạ bộ co giật..

Loại chuyện này gây ra đả kích quá lớn đối với đám đàn ông xung quanh. Chưa kể cảm giác ấy rất dễ lây truyền, khiến cho mọi người dựng hết cả tóc gáy. Ngay cả nhân viên bảo vệ bốn phía cũng phải hít một ngụm khí lạnh..

Có lẽ là do bị ảnh hưởng lây nên tiếng mắng chửi bốn phía lập tức bùng phát dữ dội hơn trước!

- Quá vô sỉ! Có giỏi thì đấu với Bổ Mạch đi!

- Chết tiệt! Hắn dám chơi trò đê tiện như vậy. Tôi treo thưởng ba mươi linh thạch cho ai lột được mặt nạ của hắn! Tôi muốn biết hắn

là ai!

Mặc kệ khán giả ở dưới la ó, Vương Bảo Nhạc nơi này vẫn đang nhìn cậu thiếu niên đang giãy dụa bò xuống lôi đài bằng ánh mắt cảm thông sâu sắc. Hắn hiểu nỗi thống khổ đối phương đang phải chịu đựng, nên trong lòng thoải mái hẳn ra!

- Còn có ai khiêu chiến nữa không?

Vương Bảo Nhạc ho hắng một tiếng, quét mắt về phía đám người bên ngoài. Câu lạc bộ đấu vật tự do trong khiêu chiến có đề ra quy tắc, người trong lôi đài có thể đặt chế độ giới hạn cảnh giới cao nhất. Chỉ là Vương Bảo Nhạc không làm thế, hắn hạn chế cảnh giới sau Bổ Mạch.

Chỉ có điều sau khi hắn thi triển chiêu đá háng một phát, dù tiếng mắng chửi có nhiều nhưng lại chẳng mấy ai đến khiêu chiến. Với trò bẻ ngón tay thì mọi người không phục, chuyển qua đá háng thì ai nấy đều lạnh hết cả người, không dám lên thử..

Lúc này Vương Bảo Nhạc ra vẻ ta đây, tự đắc vô cùng. Hắn đứng trên đài nhìn đám người xung quanh rồi giễu cợt một câu.

- Câu lạc bộ to thế này mà không ai dám đấu cùng tôi! Thất vọng ghê!

Dần dà có người không nhịn được nữa, không cam tâm xông lên đấu cùng. Chỉ là nửa ngày trôi qua, tiếng kêu la nối tiếp nhau phát ra không ngừng. Còn tuyệt chiêu đá háng của Vương Bảo Nhạc cũng theo đó mà được tập luyện rèn giũa thêm, càng luyện càng quen chân..

Mà không khí ở tầng hai cũng bùng nổ đến đỉnh điểm, khiến cho câu lạc bộ phải tăng số lượng lớn nhân viên bảo vệ, điều động hết camera trong phòng quay về phía lôi đài của Vương Bảo Nhạc như thể kẻ thù xuất hiện.

Thậm chí trong phòng an ninh của câu lạc bộ đặt trên tầng ba, có không ít người căng thẳng theo dõi sát sao tình hình, chuẩn bị sẵn sàng như sắp phải đối đầu với kẻ địch. Nếu thật sự xảy ra bạo loạn ở tầng hai, bọn họ chỉ sợ không thể khống chế được cục diện này.

- Con thỏ béo chết tiết! Nếu không phải quyền hạn không cho phép, tôi cũng muốn biết kẻ đê tiện này là ai!

Trong phòng an ninh, mấy cao thủ cảnh giới Bổ Mạch đều nghiến răng kèn kẹt.

------oOo------

Chương 24: Tôi không đánh nhau với cô!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Chuyển ngữ: P

Nguồn:

Toàn bộ lầu hai của câu lạc bộ đấu vật chỉ toàn nghe thấy tiếng người kêu la, tiếng gào thét phẫn nộ xen lẫn tiếng mắng chửi không ngừng vang vọng khắp nơi.

- Con thỏ béo vô sỉ kia, ngươi chỉ biết bắt nạt Phong Thân chúng ta. Có giỏi thì mở lôi đài cho cảnh giới Bổ Mạch lên đi!

- Đúng rồi, ức hiếp Phong Thân chúng ta thì có gì là giỏi, bố mày không phục!

Nhất là những người từng ăn quả đạp vào hạ bộ với người quen của họ là to mồm nhất.

Vương Bảo Nhạc sau khi nghe được những lời này cảm thấy không phục chút nào.

- Ta chính là Phong Thân, làm quái gì có chuyện ăn hiếp Phong Thân. Đừng gào mồm nữa, giỏi thì lên đánh đi!

Có lẽ do thấy Vương Bảo Nhạc thẳng chân dứt khoát nện một cú vào hạ bộ nên khiến nhiều kẻ không dám đi lên khiêu chiến. Bây giờ nói về tuyệt chiêu bẻ ngón tay với một cước đá xuất quỷ nhập thần của Vương Bảo Nhạc đã thuần thục hơn hẳn.

Chính hắn cũng không chú ý tới chuyện hắn có một chút thiên phú

trong khoản đánh đấm vật lộn này. Về sau có thể tự mình sáng tạo ra một số chiêu thức thiên biến vạn hóa với lối đá hạ bộ này.

Khi thì đá chính diện, lục lại đá ngang cạnh sườn. Khi thì từ dưới lên trên, thậm chí có một lần còn móc ngược một cú ra sau..

Chứng kiến đủ loại chiêu thức đá hạ bộ ở đây, khiến khán giả bốn phía ngoài miệng thì mắng chửi không ra gì, nhưng trong lòng dấy lên lạnh lẽo buốt óc. Càng nhìn nhiều cảm giác lại càng mãnh liệt, dưới háng dường như cũng âm ỉ đau theo. Vì thế tiếng chửi bới khinh bỉ mỗi lúc một nhiều.

Nếu đổi lại kẻ da mặt mỏng khác chỉ sợ sớm đã không chịu được rồi. Nhưng da mặt Vương Bảo Lạc vốn dày, lại còn đeo thêm cái mặt nạ nữa chứ.

Tất cả những chuyện này làm cho hắn như cá gặp nước, có cảm giác như được thả lỏng hết mọi thứ. Ngay cả kỹ năng chế giễu người khác cũng cao tay hơn nhiều.

- Còn kẻ nào muốn lên đây khiêu chiến nữa không?

- Này ông kia, vừa rồi to mồm phết đấy. Không cho tôi bẻ ngón tay sao? Nào lên đây, lần này tôi cam đoan sẽ không bẻ tay ông!

Vương Bảo Lạc đang vô cùng đắc ý kêu to, bỗng nhiên có một giọng nói chậm rãi rõ ràng truyền đến lôi đài giữa những tiếng huyên náo trong câu lạc bộ.

- Để tôi luyện cùng cậu một chút.

Tuy là giọng của một cô gái, nhưng vang lên vô cùng mạnh mẽ. Khi giọng này nói xuất hiện, đám đông bốn phía nhanh chóng dạt ra hai bên chừa một lối đi cho cô ấy.

Trong phút chốc đã có vô số ánh nhìn hướng về lối đi, dõi theo bóng dáng hai cô gái đang bước tới. Hai cô gái này đều rất xinh đẹp, cô gái nhỏ hơn mặc quần áo luyện công, đeo mặt nạ con mèo. Còn cô gái bên cạnh không đeo mặt nạ để lộ dung mạo xinh đẹp. Cô nàng mặc một bộ đồ bó sát vô cùng nóng bỏng, toàn thân phát ra vẻ đẹp hớp hồn.

Đặc biệt là những lọn tóc gợn sóng bồng bềnh càng khiến cho cô gái này tỏa ra sức hút mãnh liệt. Bên trong ánh mắt phảng phất chiến ý

giống như một con báo hoang dã, khiến cánh đàn ông đều bị hấp dẫn, tim đập rộn ràng.

Càng dọa người hơn khi khí tức trên người cô không phải là Phong Thân, mà là Bổ Mạch!!

Cảnh giới Khí Huyết vốn sở hữu một lượng Khí Huyết khổng lồ nồng đậm nên tiêu tán ra ngoài. Cảnh giới Phong Thân là tự phong ấn bản thân mình, dồn lực quy tụ về một mối. Chẳng qua không thể duy trì tình trạng này quá lâu, cuối cùng một phần sức mạnh cũng sẽ tản ra bên ngoài.

Mà cảnh giới cuối cùng - Bổ Mạch lại có thể khép kín tất cả kinh mạch khắp cơ thể, sau đó khiến bản thân mình đạt tới thời kỳ đỉnh cao trong một thời gian dài, và kiểm soát hoàn toàn sức mạnh trong cơ thể. Có thể nói đây là da thịt hóa thần hay gọi đó là vũ khí hình người cũng không quá đáng.

Khi cô vừa bước vào, ngay tức khắc đám người xung quanh hô lên.

- Là tiểu chủ câu lạc bộ, Chu Lộ!

- Ha ha, con thỏ béo kia xui xẻo rồi, đây chính là Chu Lộ. Câu lạc bộ này do nhà cô ấy mở, ghét cái ác như thù, nhiều lần dùng quyền hạn có được để đánh đuổi kẻ xấu. Nghe nói năm đó cô thi đậu vào đạo viện Bạch Lộc, bây giờ sắp tốt nghiệp rồi, thậm chí tôi còn nghe nói, quân đội còn đang chào mời cô ấy.".

- Nữ thần, cô ấy chính là nữ thần của chúng ta!

Theo bước chân cô ta là tiếng hít thở gấp gáp từ bốn phía, kèm theo vô số ánh nhìn nóng bỏng càng khiến cho Chu Lộ trở thành tiêu điểm.

Vương Bảo Nhạc trừng mắt nhìn. Hắn vốn chẳng biết cô gái này là ai, nhưng khi nghe tiếng hô to đầy kinh ngạc vang lên xung quanh, hắn liền biết được thân phận của đối phương. Trong lòng có chút hoảng sợ, nhất là tu vi của cô ta đã vượt qua cảnh giới Phong Thân càng làm cho Vương Bảo Nhạc cảnh giác cao độ.

Hắn tới đây là để tìm người luyện tập cùng, chứ không phải để rước thêm phiền phức vào người. Trước khi Chu Lộ bước vào lôi đài của mình, hắn quét mắt nhìn rồi ho nhẹ một tiếng.

- Ngại quá, tôi tiếp cảnh giới Bổ Mạch trở xuống đến khiêu chiến, em

gái này, tu vi của em vượt qua tiêu chuẩn rồi nên tôi không đánh với em!

- Còn nữa, tuyệt chiêu của tôi quá mạnh, tôi khó ra tay lắm vì dù sao em cũng là con gái.

- Nên dừng ở đây thôi, hôm nay tôi mệt rồi, đi trước nhé!

Vương Bảo Nhạc cảm thấy mình nói ra lời này cực chuẩn. Vừa không lộ tuổi của mình, vừa từ chối được đối phương, mà lại còn tỏ vẻ không sợ chút nào. Hắn vừa dứt lời, khẽ thở dài nuối tiếc, tay chắp sau lưng đi về lối ra.

Đám quần chúng bốn phía la ó ầm ĩ. Nhất là cô nàng đeo mặt nạ con mèo, trên người mặc quần áo luyện công, trừng mắt nhìn Vương Bảo Nhạc, cùng hô to với mấy người xung quanh.

- Muốn trốn sao?

Cùng lúc đó Chu Lộ bên ngoài lôi đài, cười lạnh một tiếng, trong mắt mang theo vẻ khinh miệt không. Cô vốn ghét cái ác như thù, nên trong câu lạc bộ mà xuất hiện một kẻ ác ôn vô sỉ chuyên trị đi bẻ ngón tay người khác thế này, cô cảm thấy mình chắc chắn phải trừ khử hắn.

Nhất là khi hắn dám bắt nạt em gái của cô thì làm sao cô bỏ mặc được? Lúc này cô cầm thẻ ngọc màu tím lên, ấn lên phía trên lôi đài thủy tinh một cái. Vốn dĩ cửa lôi đài đang bị đóng kín ngay lập tức mở ra!

Nhìn cảnh này, đám người xung quanh kích động hẳn lên.

- Chị dùng đến quyền hạn rồi haha!!

- Lần này con thỏ béo kia xui xẻo chắc rồi!

Tiếng reo hò hoan hô vang khắp tầng hai. Còn về mấy người trong phòng an ninh bấy giờ lại ngao ngán lắc đầu, bất lực chẳng biết nói sao.

Lúc này Vương Bảo Nhạc trên lôi đài càng hoảng sợ hơn, nhanh chân lùi lại về sau mấy bước, mắt trợn to nhìn Chu Lộ đã bước vào lôi đài. Một thân tu vi Bổ Mạch kia làm cho hai mắt co rụt lại, trong lòng muốn chửi người lắm rồi. Hắn cảm thấy câu lạc bộ này quá vô sỉ

luôn, lại còn dám giở trò này nữa. Bấy giờ hắn vội vàng lui về sau, miệng hô to.

- Tôi là khách hàng, khách hàng là Thượng Đế. Cô không thể đánh tôi! Tôi muốn khiếu nại!

Vương Bảo Nhạc vừa nói xong, nhân viên an ninh bốn phía đều do dự không biết làm sao. Kể cả đám cao thủ ngồi trong phòng an ninh trên tầng ba cũng cảm thấy bất lực. Đây không phải bọn họ chứng kiến lần đầu tiên đại tiểu thư tự mình xuất thủ. Cho nên hiểu rõ, muốn ngăn cản cũng phải chọn thời điểm muộn một chút mới tốt.

- Cứ khiếu nại đi. Dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên có kẻ khiếu nại ta!

Chu Lộ đứng trên lôi đài, trong mắt ánh lên vẻ cao ngạo bất cần. Trước khi có người đến ngăn cản, cô chắc chắn phải dạy cho con thỏ béo này một bài học nhớ đời. Lúc này tròng mắt lóe sáng, trong phút chốc một thân tu vi cảnh giới Bổ Mạch sơ kỳ bộc phát, cả người phóng về phía Vương Bảo Nhạc với tốc độ nhanh chóng mặt.

Đám đông vây quanh lúc ngày đều đang hò reo cổ vũ vì cô đã đứng ra thay mặt họ. Điều này khiến cô cảm thấy mình làm vậy không sai chút nào.

Tốc độ của Bổ Mạch quá nhanh, chỉ trong nháy mặt cô đã tiếp cận được Vương Bảo Nhạc, tay phải giơ lên muốn chộp lấy mặt nạ của hắn.

Nguy hiểm rình rập ập đến làm cho Vương Bảo Nhạc gạt tất cả suy nghĩ của mình đi, đột nhiên lùi về sau một bước, bùng phát tốc độ nhanh chóng tránh được đòn hiểm của Chu Lộ. Có thể do sức mạnh của cường giả cảnh giới Bổ Mạch quá mức khủng bố, cuốn theo gió to quật thẳng vào người Vương Bảo Nhạc khiến cho hắn loạng choạng lùi về sau vài bước.

- Lừa đảo, nơi này đúng là lừa đảo!

Vương Bảo Nhạc tức lộn cả máu, không nhịn được gào to lần nữa.

Nhưng Chu Lộ chẳng thèm để ý, khi Vương Bảo Nhạc lùi về sau, trong phút chốc cả người xoay tròn, nâng chân phải lên quét qua đạp trúng người Vương Bảo Nhạc khiến hắn ngay lập tức bị đẩy lùi về sau.

Dường như chưa kết thúc, Chu Lộ mỗi lần xuất thủ lại nhấc lên một hồi mưa gió bão táp. Vốn dĩ cảnh giới của cô đã vượt xa Vương Bảo Nhạc, chưa kể kinh nghiệm chiến đấu được tích lũy từ bé đến giờ, nên lúc này ra tay liền hoàn toàn chiếm được tiên cơ, thoắt một cái áp sát Vương Bảo Nhạc, tiếp tục chộp lấy mặt nạ của hắn.

Bấy giờ Vương Bảo Nhạc cũng điên máu rồi. Đã mở nơi lừa đảo thì thôi, dùng quyền hạn hắn nhịn được, ỷ mạnh hiếp yếu không bàn đến, nhưng cứ bám riết mặt nạ của hắn không rời thật quá đáng lắm rồi!

- Khinh người vừa thôi!

Vương Bảo Nhạc gào lên một tiếng. Giờ hắn cóc thèm để ý chênh lệch khỉ gió gì nữa. Mặc dù chưa từng giao đấu với cảnh giới Bổ Mạch, nhưng hôm nay bị người ta khinh rẻ ức hiếp đến mức này, ép ý chí chiến đấu của hắn bùng nổ, đồng thời Phệ Chủng theo đó bộ phát tỏa ra tu vi Phong Thân!

Đã vậy, lúc hút chặt khi nhả ra cũng phải làm cho Chu Lộ kinh hãi vô cùng, trong nháy mắt thân thể vừa bị lôi kéo, lại bị thả ra. Vài giây ngắn ngủi qua đi, Vương Bảo Nhạc tức tốc lao đến, trong mắt ánh lên sự dữ tợn. Hắn giơ tay trái lên chộp một phát trúng ngón tay của Chu Lộ, ngay lập tức bẻ ngoặt!

- Quỳ xuống, gọi bố, nhanh!

Vương Bảo Nhạc vừa gầm một tiếng, cơn đau buốt óc trong nháy mắt đã lan ra khắp cơ thể Chu Lộ. Cô đau đến mức phát khóc, muốn thoát ra nhưng bàn tay đối phương như gắn nam châm, kể cả Bổ Mạch như cô cũng không làm cách nào thoát ra được.

Nhưng kinh nghiệm chiến đấu của cô cũng rất phong phú, lúc này sức mạnh bùng phát, nén đau đớn uốn cong người. Mặc dù không thể thoát khỏi, nhưng khi quay người một cái, cô vung tay ra đòn đập thẳng vào huyệt Thái Dương của Vương Bảo Nhạc.

Trong mắt Vương Bảo Nhạc lóe lên hung ác, không tránh né mà chỉ hơi xoay người, lập tức giơ tay phải lên. Khi Chu Lộ đưa lưng về phía mình, quay người vung nắm đấm, Vương Bảo Nhạc lập tức ấn thật mạnh vào khớp cổ tay của đối phương khiến cô ta kêu lên một tiếng.

Đầu tiên là ngón tay, giờ đến khớp cổ tay. Tầng tầng lớp lớp đau đớn ập tới khiến Chu Lộ phát điên. Nhưng tận sâu trong lòng cô không phục, không cam tâm chút nào. Chinh vậy ý chí chiến đấu lại bùng phát dữ dội hơn trước, chân phải nâng lên hướng ra sau, ý đồ muốn đạp một cú vào hạ bộ của Vương Bảo Nhạc.

Một cước này vừa nhấc lên mang theo gió rít thét gào, một khi đáp trúng thì hậu quả không cần phải nói cũng biết thế nào. Phải biết rằng trước đó Vương Bảo Nhạc đã hiểu rõ ý nghĩa của việc so tài lần này, cho nên thời điểm xuất thủ đều rất chừng mực, thu lực đáng kể. Là một nam nhân đương nhiên hắn hiểu rõ đau đớn này thốn đến mức nào, nhất là khi ảnh ảo kia còn hành hắn ra trò nữa chứ. Dù tên ảo ảnh đó xuất thủ không hề nương tay chút nào, tuy tất cả chỉ là mộng cảnh nhưng nỗi đau đó lại chân thật vô cùng. Nhưng cô nàng Chu Lộ này lại không thèm thu lực chút nào, cứ vậy dốc toàn lực mà đá!

Điều này khiến Vương Bảo Nhạc vốn đã tức giận, giờ còn tức hơn. Trong nháy mắt lực hút bùng phát, lần này trực tiếp tràn ra từ lồng ngực của hắn, nên chẳng mấy chốc khiến cho hướng sút của Chu Lộ thay đổi, chân cô nàng bị chệch thẳng lên trên khiến cho cơ thể mất thăng bằng, đồng thời phân tán phân nửa sức mạnh. Mà Vương Bảo Nhạc lại liều mạng hứng trọn cú đá này vào bụng, chân phải dứt khoát nâng lên hung hăng đạp một cái hướng thẳng về phía mông Chu Lộ!

- Nằm xuống cho ta!

Ầm một tiếng, hai người gần như đồng thời đạp trúng đối phương. Vương Bảo Nhạc mỡ dày nên sức mạnh dồn vào một cước này của Chu Lộ bị phân tán đi phân nửa, nhưng vẫn khiến hắn phải lùi về sau mấy bước.

Mà Chu Lộ lúc này lại hét lên một tiếng thảm thiết. Cái mông dính một cước của Vương Bảo Nhạc lập tức lảo đảo chúi đầu về đằng trước. Đau đớn khiến cô bất chấp hình tượng, cứ vậy ôm mông nhảy chồm chồm vài cái. Nhìn từ xa có thể thấy rõ hai bên mông một to một nhỏ không cân đối tẹo nào.

Tất cả chuyện này chỉ xảy ra trong nháy mắt, đám người xung quanh chưa kịp hắn phản ứng thì mọi chuyện đã ngã ngũ. Giờ phút này bảo vệ trong câu lạc bộ cũng nhanh chóng chạy đến.

Vương Bảo Nhạc há miệng thở hổn hển, trừng mắt nhìn cái mông

của Chu Lộ một cái, cố gắng nhịn cảm giác xúc động muốn tiện chân đá thêm một cái. Nghĩ tới câu lạc bộ này do nhà cô ta mở, Vương Bảo Nhạc liền hừ một cái, đứng ở lối ra, điều khiển bệ đỡ hạ xuống, trở về bên trong mật thất.

Hắn ôm lấy bụng, gỡ mặt nạ xuống rồi mau lẹn đi ra khỏi thông đạo. Nhân lúc tầng hai còn chưa kịp phản ứng, hắn làm ra vẻ không có chuyện gì xảy ra lập tức rời khỏi câu lạc bộ.

Cho đến khi thoát khỏi chỗ ấy rồi, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, khẽ ấn ấn vùng bụng đau, trong mắt dần dần lộ ra vẻ hứng phấn vui mừng sau lại chuyển thành nghi hoặc.

- Cầm Nã Thuật quả nhiên hữu dụng ghê, thế mà có thể đánh được cả Bổ Mạch! Chỉ là tại sao mình cứ có cảm giác như mấy chiêu phòng thân của con gái vậy nhỉ? Hay người trong mặt nạ vốn là nữ?

Vương Bảo Nhạc chần chừ một chút, nhưng nghĩ tới tác dụng của Cầm Nã Thuật, hắn quẳng luôn hoài nghi ra sau đầu, hứng phấn rời đi. Trên tầng hai câu lạc bộ lúc này, mọi người bấy giờ mới bắt đầu nhao nhao phản ứng. Từ lặng ngắt như tờ mà đùng một phát rúng động khắp nơi, vượt qua cả ồn ào trước đó.

------oOo------

Chương 25: Luyện thành công Thái Hư Cầm Nã Thuật

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Chuyển ngữ: P

Nguồn:

Thời điểm này ở trên tầng hai câu lạc bộ đấu vật truyền ra vô số tiếng mắng chửi dồn dập. Thật sự Vương Bảo Nhạc đã khiến cho tất cả mọi người cảm giác đều muốn xông lên bẻ ngón tay, ấn khớp và đá háng con thỏ béo chết tiệt kia.

Tất cả kỹ thuật chiến đấu của hắn đều khiến kẻ khác run sợ, đồng thời cũng dấy lên hận ý ngút trời. Nhất là trò đá háng vô sỉ làm người ta bị ảnh hưởng lây, cảm thấy sởn hết cả tóc gáy mà chẳng có biết hổ thẹn tí nào.

Theo bọn họ nghĩ, trò bẻ ngón hay ấn cổ tay vốn là mấy ngón nghề của lũ lưu manh đường phố thật chẳng ra làm sao. Mà quả đá háng vô sỉ lại càng như thế, không ra cái thể thống gì.

Mà người này cứ hễ mở miệng là nói năng cực kỳ vô sỉ, lại còn đứng trên lôi đài khiêu khích đám người bên ngoài nữa chứ. Chính vì thế mà mấy kẻ bại trận mới lôi kéo lẫn nhau đồng loạt dấy "cơn bão" khinh bỉ.

Vốn trong cảm nhận của mọi người, con thỏ béo này chỉ biết giở thủ đoạn bỉ ôi đùa bỡn người khác, vô sỉ đến đỉnh điểm. Thế nhưng mà.. khi Vương Bảo Nhạc vận dụng mấy chiêu vô sỉ kia đả bại cao thủ Bổ Mạch khiến cho mọi ý nghĩ trong đầu họ đều ào ào sụp xuống. Nếu lúc trước coi thường hắn cỡ nào, thì bây giờ rúng động đến cỡ ấy.

- Hắn… Thế mà hắn thắng được Bổ Mạch!!

- Trời đất, mấy chiêu vô sỉ như bẻ ngón, ấn cổ tay với đá hàng mà cũng phát ra uy lực mạnh mẽ vậy sao?

- Không phải, người thường làm sao làm được vậy? Chắc chắn con thỏ béo này đã tu luyện lâu rồi, nghiên cứu nhiều năm, mới có thể xây dựng thành phương pháp chiến đấu như thế!

Tiếng hít thở xen lẫn tiếng xôn xào, từng cơn từng cơn bùng nổ.

Có thể thấy những người đến câu lạc bọ đều là những kẻ vô cùng yêu thích võ cổ. Nhưng trên thực tế trong lòng họ không cần phải quá chú trọng nguyên tắc như vậy. Thậm chí ở một mức độ nhất định, chỉ cần có thể chứng minh được sự hữu dụng hiểu quả thì bọn họ đều tiếp nhận.

Mặc dù chiêu thức của Vương Bảo Nhạc có chút vô sỉ, nhưng chỉ cần trải qua một trận đấu là có thể chứng minh được chiến pháp này hữu dụng cỡ nào. Lúc này trong đám đông tụ tập trên tầng hai câu lạc bộ, không ít người đồng loạt hít vào, trong lòng rung động.

Thậm chí rất nhiều người còn bỏ linh thạch ra, tìm mua mấy cuốn băng ghi lại mấy trăm trận chiến của Vương Bảo Nhạc để nghiên

cứu. Bởi vì có quá nhiều người tụ tập ở tầng hai, chưa kể đến thân phận đặc biệt của Chu Lộ khiến cho các tin tức liên quan đến thỏ béo đều được lan truyền rộng rãi.

Mà thời điểm này Vương Bảo Nhạc đã về đến đạo viện Phiêu Miểu rồi. Hôm nay được luyện tập thuần thục khiến hắn rất tâm đắc với tuyệt chiêu đá háng này. Vì thế hắn lại chui vào mộng cảnh luyện tập cùng ảo ảnh lần nữa.

Thời gian cứ vậy trôi qua, dù vẫn nghe thấy những tiếng kêu gào thảm thiết của Vương Bảo Nhạc phát ra từ trong mộng cảnh nhưng tần suất không còn nhiều như trước. Mà lúc này ở thế giới bên ngoài, từ khi hắn biến mất đến giờ, tin tức về thỏ béo dần dần lan rộng cuối cùng cũng trở thành tin nóng.

Danh tiếng của thỏ béo không còn gói gọn trong phạm vi của câu lạc bộ nữa. Mà ở bên ngoài cũng âm ỉ lan truyền. Chưa kể ngày hôm ấy có không ít học sinh của đạo viện Phiêu Miểu đến câu lạc bộ, bọn họ cũng bị rúng động một trận, vì vậy cũng bắt tay vào học tập và nghiên cứu theo chiêu thức của Vương Bảo Nhạc.

Thế là.. bất kể ở trên mạng nội bộ của đạo viện hay ở mạng xã hội của Liên Bang đều xuất hiện video chiến đấu của Vương Bảo Nhạc tại thành Phiêu Miểu.

Mỗi một lần phát video, mọi người đều đi từ im lặng và bùng nổ trong nháy mắt. Tất cả những người đã xem đều phải hít sâu một hơi, nhất là những người đã từng giao chiến với Vương Bảo Nhạc khi xem trận đấu của mình, bất giác nhớ lại cái cảm giác đau đớn thê thảm kia càng chăm chỉ nghiên cứu hơn.

Chỉ trong thời gian ngắn, những video này được lan truyền khắp nơi thu hút vô số người học theo. Thậm chí có người còn tìm được nguồn gốc của chiêu thức này, tìm ra bản gốc Cầm Nã Thuật của võ cổ. Chiêu thức Vương Bảo Nhạc được học vốn đã được cải tiến thay đổi rất nhiều, ngoài ra còn kết hợp với lực hút của Phệ Chủng, nên mới tạo thành Cầm Nã Thuật đặc thù.

Có một số thứ, một khi có xuất xứ và lai lịch rõ ràng liền không còn giống như trước nữa. Giống như chiêu thức Vương Bảo Nhạc sử dụng lúc này trong mắt mọi người không phải là chiêu thức vô sỉ nữa, mà đã trở thành một phương pháp đấu vật.

- Đây mới là đấu vật sao?

- Chính xác! Hơn một ngàn năm trước đấu vật chỉ để biểu diễn thôi. Nhưng vào giây phút này, đấu vật chính là một bước ngoặt quan trọng, có thể quyết định sinh tử trong chiến đấu.

- Nói rất có lý, vào thời khắc sinh thể, nếu vẫn giữ khư khư hình tượng mà không dám bẻ ngón tay hay đá háng thì quả thực vừa cổ hủ lại bảo thủ!

Mấy kiểu bàn tán này càng lúc càng nhiều, thậm chí còn xuất hiện tổ chức ủng hộ Vương Bảo Nhạc. Những tổ chức này đều thành lập trên cơ chế tự phát, họ vô cùng đồng tình với chiêu thức được lan truyền trên mạng của Vương Bảo Nhạc.

Cũng theo đó trong thành Phiêu Miểu tin tức về thỏ béo cũng được truyền đi tứ phía.

Chính vì những điều này khiến cho người theo học Cầm Nã Thuật càng ngày càng đông. Thậm chí các lôi đài trong câu lạc bộ, đâu đâu cũng thấy trò bẻ ngón, ấn cổ tay và đá háng liên tiếp xuất hiện. Tuy vẫn có người coi thường chiêu thức ấy, nhưng dần dần nó đã tạo thành trào lưu mới. Chỉ có điều câu lạc bộ nhanh chóng đưa ra quy định hạn chế: CẤM SỬ DỤNG ĐÁ HÁNG.

Điều này chỉ khiến Cầm Nã Thuật thêm phần khẳng định. Theo đó càng nhiều người nóng lòng muốn thử trò bẻ ngón cùng ấn cổ tay.

Mặc dù Cầm Nã Thuật không hiệu quả như khi Vương Bảo Nhạc sử dụng kết với Phệ Chủng khủng bố như thế, nhưng nó vẫn có đạt hiệu quả nhất định. Ở một mức độ nào đó, chiêu thức ấy vẫn rất sắc bén.

Thậm chí ở đạo viện Phiêu Miểu, dần dần cũng xuất hiện trào lưu này. Ở hệ Chiến Võ đã có học sinh bắt đầu luyện tập, nhất là thiếu niên bị ép kêu cha gọi bố kia càng hăng say hơn. Hắn quyết tâm ở trong phòng tập, vừa nghiên cứu video, vừa luyện Cầm Nã.

- Ta nhất định phải tìm ra thân phận của ngươi. Đến lúc đó Lục Tử Hạo thề sẽ bắt ngươi phải gọi một tiếng bố!

Cậu thiếu niên luyện tập gần như phát điên. Cùng lúc đó trong một căn phòng xa hoa ở câu lạc bộ đấu vật, Chu Lộ đang đứng cạnh cửa sổ, cũng đang chăm chú xem video.

Căn phòng này được thiết kế rất tinh tế. Từ cửa sổ nhìn ra ngoài có thể thấy được toàn cảnh của nửa thành Phiêu Miểu lúc này, sương mờ bao quanh khiến cho thành trì như chốn bồng lai tiên cảnh.

Cách bày trí bên trong còn tinh xảo đẹp đẽ hơn nhiều. Bất cứ thứ gì được bày biện ở đây đều vô cùng quý giá.

Lúc này Chu Lộ đang đứng trong phòng, trên người khoác bộ đồ thoải mái mặc ở nhà, cô lạnh lùng nhìn chằm chằm vào màn chiếu trước mặt đang phát video liên quan đến Vương Bảo Nhạc.

Bại dưới tay một kẻ mới đạt cảnh giới Phong Thân quả thật là một đả kích rất lớn đối với cô, chưa kể còn bị đá vào mông. Chính điều này càng làm cho một cô gái thường ngày cao ngạo như cô lửa giận ngút trời, có thể bốc hỏa bất cứ lúc nào!

Cô nghiên cứu bây giờ không phải để học hỏi cái gì cả, chỉ là hết biện pháp rồi, đành phải xem để tìm phương pháp phản kích.

Nhưng lúc vào này video đang chiếu hình ảnh khiến cô giận run người, không tự chủ được từ từ siết chặt nắm đấm Cũng đúng thời điểm đó cha của cô, cũng chính là hội trưởng của câu lạc bộ đấu vật tự do ở thành Phiêu Miểu mở cửa bước vào.

Nhìn thấy con gái của mình mặt mày tái mét khiến ông chỉ biết cười khổ, khẽ thở dài.

- Lộ Lộ, lớn rồi còn nóng nảy như thế làm gì?

Vị hội trưởng này nhìn qua mới ngoài bốn mươi, dáng người dỏng cao. Dù trên mái đầu đã xuất hiện một ít tóc bạc nhưng tu vi của ông đã không dừng ở cảnh giới võ cổ nữa, mà đã sớm vượt qua vũ môn, siêu việt hơn người, khó mà có được.

- Cha, đến cuối cùng người cũng không nói cho con biết thân phận của con thỏ béo chết tiệt kia!

Chu Lộ hướng mắt về phía cha mình. Đây không phải lần đầu tiên cô đưa ra yêu cầu này.

- Lộ Lộ, không được hồ đồ như thế. Bảo mật thông tin khách hàng, đó chính là cơ sở để xây dựng nên câu lạc bộ, nghiêm cấm không thể phá vỡ! Sắp tới con phải đến quân đội báo danh rồi, đừng trẻ con như vậy!

Ông bất đắc dĩ lắc đầu, an ủi vài câu. Trông thấy con gái vẫn còn tức giận không nguôi, ông cũng đau đầu lắm. Đúng lúc thuộc hạ có báo cáo, ông nán lại khuyên thêm vài câu rồi rời đi.

Lúc này trong phòng chỉ còn một mình Chu Lộ. Lồng ngực cô phập phồng lên xuống, mắt chằm chằm nhìn video, mất một hồi lâu mới nghiến răng.

- Tên béo này, ta nhất định sẽ tìm ra được thân phận của ngươi!

Ở thành Phiêu Miểu không ít kẻ giống như Lục Tử Hạo và Chu Lộ, phần lớn đều là những người hạ độc thủ. Mặc dù cố chấp của bọn họ không đến mức như nguyền như rủa, nhưng vẫn khiến cho Vương Bảo Nhạc trong thời gian này hắt xì không ít!

- Ơ lại có người nhớ mình à?

Bấy giờ Vương Bảo Nhạc đang ngồi trong động phủ tại đạo viên, thảnh thơi ăn uống thì bỗng hắt xì một cái. Vội vội vàng vàng uống cạn nước Băng Linh mới thấy thoải mái hơn một chút.

Hắn vừa nhai vừa lẩm bẩm trong miệng.

- Gần đây mình nổi tiếng quá, phải thu mình một chút. Mình muốn trở thành tổng thống Liên Bang, trừ thanh liêm ra, mấy cái danh hão khác đều không quan trọng.

Vương Bảo Nhạc gật gù đồng ý. Hắn cảm thấy việc mình đeo mặt nạ là lựa chọn vô cùng chính xác. Lúc này đắc ý chén sạch đống đồ ăn trước mặt xong, hắn vỗ vỗ cái bụng phệ, hít vào một hơi thật sâu rồi tiến vào mộng cạnh, tiếp tục tập luyện cùng ảo ảnh.

Theo thời gian trôi qua, Cầm Nã Thuật của Vương Bảo Nhạc cũng ngày càng thuần thục hơn. Cuối cùng, mỗi lần giao chiến giữa hắn và ảo ảnh đều cực kỳ nảy lửa.

Có vẻ thiên phú của hắn trong việc cận chiến cũng được phát huy triệt để khi tập luyện ở đây. Số lần bị đá háng cũng giảm dần. Cho đến khi tên ảo ảnh kia đã không thể đá hắn được nữa, cũng là lúc Vương Bảo Nhạc bắt đầu phản kích!

Nhưng lần phản kích này không mang tới sự sảng khoái như hắn mong đợi.. mà lại biến thành cơn ác mông.

Chiêu thức của ảo ảnh một lần nữa thay đổi. Từ cổ tay phát triển ra bả vai, đầu gối, lan khắp các khớp nối trên cơ thể.

Giống như có bao nhiêu khớp nối cho trên cơ thể đều biến thành mục tiêu công kích của Cầm Nã Thuật. Đủ phương pháp ấn khớp khiến Vương Bảo Nhạc kêu gào thảm thiết, một bắt đầu vòng lặp trong mộng cảnh.

Hắn cũng nghĩ tới việc mò đến câu lạc bộ. Nhưng vừa nghĩ tới mình lỡ đắc tội với tiểu chủ người ta, Vương Bảo Nhạc đành phải buồn bực nén xuống, bặt đầu thông qua phương pháp huấn luyện khốc liệt trong mộng cảnh để nâng cao thực lực,

Cũng may nền tảng của hắn được mài giũa rất chắc chắn, ngoài ra chiêu thức của ảo ảnh không thay đổi quá nhiều, khiến cho Vương Bảo Nhạc chậm rãi trải qua bao lần đau đớn khớp xương. Thông qua việc tự mình trải nghiệm khiến cho hắn càng ngày càng thành thục, nắm vững Cầm Nã Thuật.

Luyện tập ròng rã hai tháng trời, cho đến một ngày thắng được ảo ảnh, Vương Bảo Nhạc rời khỏi mộng cảnh. Ngẩng đầu ngắm nhìn trời xanh mây trắng ngoài động phủ mà tâm trạng kích động, cơ thể sảng khoái vô cùng.

- Cuối cùng cũng ĐẠI THÀNH CÔNG!

------oOo------

Chương 26: Bỉ nhân Tạ Hải Dương

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thái Hư Cầm Nã Thuật đại thành rồi!

Khi thân ảnh luyện tập của mộng cảnh mà Vương Bảo Nhạc từng thấy vô cùng độc ác đáng sợ rốt cuộc không thể nào bẻ ngón tay, đá hạ bộ hay ấn khớp xương của hắn được nữa, thậm chí còn bị Vương Bảo Nhạc đánh ngược lại thì Vương Bảo Nhạc vô cùng kích động.

- Không ai có thể ngăn cản ta trở thành học thủ nữa rồi!

Đi ra khỏi mộng cảnh, nhìn bầu trời trong treo mây rắng lững lờ trôi

ở bên ngoài, Vương Bảo Nhạc chống nạnh, ngửa mặt lên trời cười to.

Trong lòng của hắn vô cùng phấn chấn lẫn chờ mong, thật sự là từ khi biết được quyền lực của học thủ xong thì tất cả những cố gắng của Vương Bảo Nhạc trong nửa năm nay đều là vì muốn trở thành học thủ.

Vừa mới nghĩ tới sau khi trở thành học thủ thì sẽ có quyền giám sát tất cả học sinh của hệ Pháp Binh, đến lúc đó mình cũng có thể xem như một nhân vật lớn, tuy không thể nói là quét ngang khắp đạo viện, nhưng tuyệt đối không có ai dám trêu vào, nghĩ thế Vương Bảo Nhạc lại càng kích động hơn.

Trước kia mỗi khi tưởng tượng đến cảnh ấy thì tuy Vương Bảo Nhạc cũng hưng phấn lẫn mong chờ thật, nhưng phần lớn lại là tăng cường nỗ lực của bản thân, nhưng hôm nay hắn đã có thể nhìn thấy cảnh mình trở thành học thủ dễ như trở bàn tay rồi!

Khoảng cách gần như thế khiến cho tim của Vương Bảo Nhạc đập dồn dập, ý chờ mong càng dữ dội hơn.

Trong cơn hưng phấn này, Vương Bảo Nhạc sờ lên cái bụng lép kẹp của mình, ngoài chờ mong ra cũng có chút đau lòng.

- Vì trở thành học thù mà mình chẳng thiết uống ăn, bây giờ Cầm Nã Thuật đã đại thành rồi, ăn xong một bữa chúc mừng rồi giảm béo tiếp cũng không sao.

Nghĩ tới đây, Vương Bảo Nhạc thật sự nhịn không được nữa, hớn ha hớn hở lao ra khỏi động phủ, chạy đến nhà ăn của đạo viện, trực tiếp gọi luôn một bàn dành cho ba người ăn rồi hí hửng cắm đầu gặm.

Một lúc sau, khi Vương Bảo Nhạc vừa gặm đùi gà vừa quay về thì cái bụng của hắn đã căng phồng lên. Hắn ném cái xương gà trong tay đi, vừa xoa bụng vừa lấy nước băng linh ra khỏi túi uống một hớp, cảm thấy mỹ mãn quay về động phủ của mình, vừa ngồi xuống đã nấc một cái rõ to. Xong xuôi còn lấy vài túi đồ ăn vặt ra ăn xong mới lau miệng hít sâu một hơi.

- Học thủ của linh thạch học đường ở hệ Pháp Binh của đạo viện Phiêu Miễu này phải thay người rồi!

Vương Bảo Nhạc lại tưởng tượng ra cảnh mình trở thành học thủ,

thế là lại càng hưng phấn hơn nữa.

- Học thủ, ta tới đây!

Hắn gầm nhẹ rồi giơ tay phải lên, lực mầm mống thôn phệ trong cơ thể lúc này đột nhiên bộc phát, toàn thân nháy mắt giống như hóa thành một cái lỗ đen.

Nhất là sau khi trải qua luyện tập Cầm Nã Thuật xong thì đã chẳng kém đẳng cấp thu phóng tùy ý là bao, lúc này vừa lan ra thì lập tức bao trùm toàn thân của Vương Bảo Nhạc, khiến cho hắn hấp thu linh lực trở nên ác liệt hơn lúc trước nhiều.

Chỉ trong nháy mắt thì không gian khắp động phủ giống như đều bị bóp méo, như thể toàn bộ động phủ đã vì mầm mống thôn phệ của Vương Bảo Nhạc mà trở thành chân không, dẫn dắt linh lực thiên địa ở bên ngoài đổ ào ào về nơi này, sau đó trực tiếp bị hút vào trong cơ thể của hắn, nhanh chóng ngưng tụ lại ở lòng bàn tay.

Nhanh chóng có ánh sáng lóng lánh chiếu ra từ lòng bàn tay của Vương Bảo Nhạc.

Linh thạch trung phẩm và linh thạch thượng phẩm khác nhau ở chỗ, trong quá trình độ tinh khiết thay đổi từ tám thành bốn lên tám thành rưỡi. Đây cũng là bình cảnh mà mọi người hay nói, nó cũng từng khiến cho Vương Bảo Nhạc phải ăn đau khổ, nhưng hôm nay sau khi lực hút từ mầm mống thôn phệ trong cơ thể hắn tăng mạnh dẫn đến quá trình linh lực chảy qua cơ thể trở nên thông thuận hơn thì mọi chuyện cũng đã khác xưa.

Điều này khiến cho linh thạch do hắn luyện chế ra bây giờ vừa mới bắt đầu thì nháy mắt đã bước qua lằn ranh giữa trung phẩm với thượng phẩm, trực tiếp ngưng tụ ra được linh thạch có độ tinh khiết tám thành sáu.

Nhất là thân thể của hắn, có thể là do lâu quá không luyện linh thạch, nên chẳng những không hề tích mỡ thêm, mà thân thể cũng phát triển thêm không ít trong lúc luyện chế linh thạch, điều này làm cho Vương Bảo Nhạc bắt đầu trở nên hưng phấn hơn.

- Dù có béo lên cũng không sao hết, cùng lắm thì lại nghĩ cách giảm cân là được, mục tiêu của mình bây giờ chính là dùng thời gian nhanh nhất trở thành học thủ!

Vương Bảo Nhạc cảm thấy so với chuyện giảm cân như ăn cơm bữa kia thì trở thành học thủ mới quan trọng. Lúc này hắn cũng chẳng rảnh mà để ý đến biến hóa của cơ thể mình, chỉ triệt để đắm chìm trong việc luyện chế linh thạch.

Thời gian trôi qua, vài ngày sau, khi Vương Bảo Nhạc luyện chế ra được linh thạch có độ tinh khí tám thành chín thì hắn đã hạ quyết tâm.

- Bế quan, bế quan thôi!

Khát vọng trở thành học thủ đã hoàn toàn chiếm cứ toàn bộ tâm trí của Vương Bảo Nhạc, thậm chí hắn còn bỏ thời gian lên linh thạch học đường xác nhận lại thành tích của học thủ linh thạch học đường, độ tinh khiết của linh thạch do hắn luyện chế ra là chín thành mốt.

Thế là Vương Bảo Nhạc ôm theo một bụng niềm tin mua cả đống đồ ăn vặt, bắt đầu điên cuồng bế quan để trở thành học thủ.

Thời gian thấm thoắt trôi qua, Vương Bảo Nhạc cũng dần dần luyện chế linh thạch đến mức quên mình, rốt cuộc một tuần sau, độ tinh khiết của linh thạch do hắn luyện chế ra cũng đã đột phá tám thành chín, được tới... chín thành!

Việc này mà truyền ra ngoài thì nhất định sẽ khiến cho đạo viện chấn động, thật sự là sau khi độ tinh khiết của linh thạch lên đến tám thành năm thì rất khó để đề cao, cho dù có thiên phú như Khương Lâm thì cũng phải tốn hơn hai năm mới từ bảy thành lên được tới chín thành, lại tốn một năm mới lên được chín thành mốt như hôm nay.

Còn Vương Bảo Nhạc thì từ năm thành lên tới tận mức độ này, chưa từng có bất kỳ người nào có tiến bộ vượt bậc như thế, nhất là thời gian mà hắn bỏ ra chỉ có hơn nửa năm mà thôi.

Một khi độ tinh khiết của linh thạch lên tới chín thành thì có thể xưng là đại sư ở phương diện luyện chế linh thạch, phải biết rằng trên bảng linh thạch của đạo viện Phiêu Miễu chỉ có hai người hiếm hoi đạt tới chín thành mà thôi!

Một người là chín thành mốt, một người vừa đúng chín thành.

Thoạt nhìn thì thấy hai con số này rất gần nhau, nhưng thực tế muốn đột phá nó dù không thể nói là khó như lên trời, nhưng mức độ khó

khăn cũng không phải thường đâu.

Dù sao thì độ khó khi từ tám thành rưỡi lên chín thành cùng chín thành đổ lên chẳng khác nào một trời một vực!

Cho nên ở trong lịch sử của đạo viện Phiêu Miễu, kỷ lục của người trở thành học thủ nhanh nhất cũng toàn là nhập học tầm hai năm, đấy là chỉ có những người có thiên phú kinh người mới làm nổi.

Còn học sinh mới vừa nhập học một năm đã thành học thủ, có thể hệ khác sẽ có thật, nhưng hệ Pháp Binh thì chưa từng có!

Lúc này Vương Bảo Nhạc đang điên cuồng chạy nhanh đến kỷ lục này. Trong lúc bỏ ăn bỏ ngủ điên cuồng luyện chế thế này, Vương Bảo Nhạc căn bản không rảnh mà đi ngó tới cân nặng của mình, tất cả tâm sức đều dồn hết vào việc đột phá chín thành, vượt qua độ tinh khiết chín thành mốt.

Còn cân nặng của hắn cũng dần dần tăng lên theo quá trình tu luyện cường độ cao...

Lại qua mấy ngày, khi thân thể của Vương Bảo Nhạc đã lớn tới tầm lần đầu tiên hắn phì lên thì độ tinh khiết của linh thạch do hắn luyện chế ra đã đột phá lần nữa, đến được chín thành mốt!

Thắng lợi đang ở trước mắt nên Vương Bảo Nhạc cũng không có thời gian để nghĩ đến chuyện giảm cân, thậm chí còn không thèm nghĩ đến mấy gia gia béo ở trên gia phả nữa, lúc này hắn điều chỉnh hô hấp tự cổ vũ bản thân xong thì lại bắt đầu luyện chế tiếp.

Một tuần sau, độ tinh khiết của linh thạch do hắn luyện chế ra lại đột phá lần nữa, lần này đã lên đến chín thành hai!

Thế nhưng Vương Bảo Nhạc vẫn không hề ngừng lại, hắn đang lo lỡ như Khương Lâm đột phá trong khoảng thời gian ngắn thì mình lại bị đá xuống, thế thì khó chịu lắm. Thế là hắn cắn răng muốn thử xem cực hạn của mình là gì, nên lại tiếp tục luyện chế.

Mà thân thể của hắn... Lúc này cũng cực kỳ khoa trương, vượt xa mức độ béo nhất ngày xưa, đã đến một kích thước cực kỳ kinh người. Rốt cuộc khi độ tinh khiết của linh thạch do Vương Bảo Nhạc luyện chế ra bộc phát trước nay chưa từng có, trực tiếp nhảy từ chín thành hai lên chín thành ba, Vương Bảo Nhạc nhìn lòng bàn tay của mình không còn là ánh sáng trong veo lấp lánh nữa mà đã phát ra

ánh sáng bảy màu y như đá quý thì mới ngẩng đầu lên cười ha hả.

- Hóa ra đây chính là linh thạch bảy màu trong truyền thuyết!

Linh thạch bảy màu này hắn đã nghe lão sư trong linh thạch học đường nhắc tới một lần, sau đó hắn tìm kiếm tài liệu thêm thì biết được nó chính là cảnh giới cao nhất của luyện chế linh thạch!

- Ta chính là học thủ rồi!

Trong lúc kích động, Vương Bảo Nhạc muốn đứng bật dậy, hắn muốn đi đến chỗ cái bảng bên cạnh linh thạch học đường mở thí luyện học thủ, chỉ cần luyện chế một lần ở chỗ đó, để lại ghi chép xong thì có thể trở thành học thủ!

Nhưng Vương Bảo Nhạc đang mãi đắm chìm trong kích động định đứng dậy thì lại trợn to hai mắt, ngơ ngác nhìn xung quanh, cảm thấy chần chừ.

- Sao tự dưng mình cảm giác động phủ nhỏ lại vậy cà... Không thể nào...

Hô hấp của Vương Bảo Nhạc khựng lại, thì thào cúi đầu xuống nhìn cái bụng của mình, sau đó lại nhìn xung quanh một lượt, hồi lâu sau có một tiếng kêu la thảm thiết phát ra từ trong động phủ của Vương Bảo Nhạc.

Lúc này thân thể của Vương Bảo Nhạc đã phình ra đến mức độ cực kỳ dọa người, hắn... Gần như chiếm hơn phân nửa diện tích động phủ rồi. Tuy rằng bản thân của cái động phủ này cũng không lớn lắm, nhưng như thế thì cái thân của Vương Bảo Nhạc lại càng giống một con gấu béo phệ, bộ dạng kinh khủng kia, thân thể khoa trương kia đủ để khiến cho tất cả những người nhìn thấy đều phải hết hồn hít sâu một hơi.

Đừng nói là đứng lên, khi Vương Bảo Nhạc nhìn về phía cửa động phủ của mình thì hắn lại càng muốn khóc, hắn phát hiện dù mình có bò qua thì cũng không chui lọt qua khỏi cửa.

- Mẹ ơi, mình không ra được thì giảm cân kiểu gì đây!

Vương Bảo Nhạc câm nín hỏi trời xanh, muốn phát khùng lên. Thật sự là trong lòng hắn rất sốt ruột, hắn cảm thấy mình đã sắp thành học thủ rồi, chỉ cần qua được khảo hạch một phát là có thể đi lên

đỉnh cao của cuộc đời, nhưng bây giờ hắn lại không ra được...

Không ra được thì hắn không thể đến phòng Dung Nham để giảm cân nữa, đâu quả thật giống như một vòng tuần hoàn tử vong, khiến cho Vương Bảo Nhạc phát điên.

Lăn tăn hồi lâu, sau khi nghĩ ra đủ mọi cách đều không thấy có hiệu quả thì Vương Bảo Nhạc đau đớn cầm nhẫn truyền âm lên, sau khi đấu tranh tư tưởng một hồi thì cắn răng cầu cứu Liễu Đạo Bân...

Khi Liễu Đạo Bân nghe thấy việc này xong thì nhanh chóng chạy tới, hắn nhìn thấy Vương Bảo Nhạc ngồi trong động phủ mà cũng phải hít sâu một hơi.

- Mẹ ơi, Vương Bảo Nhạc ngươi làm kiểu gì mà được như thế đấy!

Vương Bảo Nhạc bi phẫn muốn chết, Liễu Đạo Bân thấy thế thì nhanh chóng nghĩ ra một lối cách cho hắn, nhưng cái nào cũng vô dụng, chỉ có thể liên lạc với mấy người khác, dần dần cô nàng bánh bao Chu Tiểu Nhã cũng đến, Đỗ Mẫn cũng đến, thậm chí ngay cả Trần Tử Hằng cũng có mặt...

- Đúng là không tưởng mà!

Trần Tử Hằng mở to hai mắt, cả ngày trời mới lẩm bẩm một câu.

Còn Đỗ Mẫn thì liếc mắt nhìn Vương Bảo Nhạc với vẻ mặt khinh bỉ.

- Tên béo chết bầm kia, rốt cuộc ngươi đã ngốn bao nhiêu đồ ăn thế hả!

Cô nàng bánh bao Chu Tiểu Nhã thì lo lắng ra mặt, vô cùng quan tâm.

Vương Bảo Nhạc thấy cả đám đứng bên ngoài động phủ của mình thì ý chí cầu sinh dâng trào, vội mở miệng.

- Tất cả mọi người đều là đồng hương cả, các ngươi hãy giúp ta với...

Nhưng việc này đám người Liễu Đạo Bân cũng bó tay chịu thua, cả đám chỉ có thể ngồi nghĩ cách, cuối cùng vẫn là cô nàng bánh bao Chu Tiểu Nhã tìm được một học sinh cũ tên Tạ Hải Dương rồi mời hắn đến.

Tạ Hải Dương ở đạo viện cũng coi như có tiếng tăm, có tiếng là từ

chưởng viện đến học sinh, không có chuyện gì mà hắn không giải quyết được, cùng vì chuyện giao dịch Hóa Thanh đan lần trước nên cô nàng bánh bao kia mới quen với hắn.

Thế là trên con đường nhỏ dẫn đến động phủ của Vương Bảo Nhạc có một thanh niên khá bình thường đi tới, thanh niên này để tóc ngắn, còn vuốt keo bóng lưỡng, đi từ xa tới còn phản chiếu ánh mặt trời chẳng khác gì một cái đèn.

Khi hắn đi tới bên ngoài cửa động phủ của Vương Bảo Nhạc, nhìn thấy Vương Bảo Nhạc ở trong động phủ thì đôi mắt lanh lợi của hắn sáng rực lên.

- Bạn học, bỉ nhân Tạ Hải Dương, mấy cưng đã mời anh đến thì cứ yên tâm đi, anh thích nhất là làm quen với người của hệ Pháp Binh đấy.

- Chỉ cần cưng có tiền thì không có chuyện gì mà Tạ Hải Dương không làm được, đừng nói là chút việc cỏn con của cưng, dù cưng muốn pháp khí do chính tay chưởng viện luyện chế, muốn thuốc hít được tạo thành từ Huyền Thiết Ngân sa cùng loại với hệ chủ hệ Pháp Binh mấy cưng thì anh cũng có thể lấy được hết! Việc của cưng dễ thôi ấy mà, không phải là đi ra ngoài thôi à, anh có thể đập bỏ cái động phủ này của cưng, thế là cưng ra được ngay rồi còn gì.

Tạ Hải Dương đúng vẻ con buôn bàn chuyện làm ăn, nhiệt tình giới thiệu.

------oOo------

Chương 27: Tử Thần Đan!

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đừng hoài nghi lời anh nói, Tạ Hải Dương anh là người làm ăn chuyên nghiệp, sứ mệnh của anh chính là phục vụ tất cả khách hàng, giải quyết nỗi âu lo cho họ, thỏa mãn mong muốn của họ, mấy cưng có thể đi hỏi thử đi, trên dưới cái đảo Hạ Viện này có ai mà không biết tên tuổi của Tạ Hải Dương này đâu!

Tạ Hải Dương nói xong còn giơ tay vuốt mái tóc bôi keo bóng loáng của mình, đôi mắt mang theo vẻ khôn khéo, trên mặt là nụ cười vô cùng nhiệt tình, đứng trước cửa động phủ của Vương Bảo Nhạc.

Nhất là vẻ tự tin trong từng lời nói của hắn ta, lại kéo cả chưởng viện với hệ chủ ra, còn đưa ra lời đề nghị quyết đoán như kiểu đập động phủ nữa. Dù sao thì mấy động phủ trong đạo viện đều có trận pháp, trận pháp này cũng nối liền với đạo viện, rất khó phá giải, đồng thời các học sinh chỉ có quyền ở thôi chứ không có tư cách đi di dời mỗi viên gạch hòn đá trong động phủ của các hệ.

Mà khẩu khí của tên Tạ Hải Dương này cứ như đập vỡ động phủ chỉ là chuyện vặt thôi ấy.

Tạ Hải Dương vừa nói xong thì đám người Liễu Đạo Bân đều hít sâu một hơi, bởi vì tên Tạ Hải Dương này nói chuyện tận đâu đâu ấy, tạm thời không nói tới pháp khí do chưởng viện tự tay chế tạo là khái niệm gì, chỉ riêng thuốc hít được tạo thành từ Huyền Thiết Ngân sa của hệ chủ thôi thì đã rất hiếm gặp rồi, đó chính là Huyền Thiết Ngân sa có độ tinh khiết chín thành, giá trị cực cao đấy.

Trên linh võng cũng có khá nhiều tin tức về loại thuốc hút này, chỉ có điều từ khi Vương Bảo Nhạc vào đạo viện tới nay chỉ cắm đầu vào tu luyện Thái Hư Phệ Khí quyết cho nên không rõ lắm.

Lúc này nghe vậy, lại thấy đám Liễu Đạo Bân đều giật mình thì Vương Bảo Nhạc cũng tò mò ướn người, gian nan mở linh võng lên tìm hiểu về điều kiện của pháp khí do chưởng viện tự tay luyện chế cùng với giá trị của lọ thuốc hít Huyền Thiết Ngân sa kia.

Vừa xem xong thì hắn lập tức mửo to hai mắt, tâm trạng vốn đang héo mòn của hắn cũng trở nên kích động hơn, trong lòng ngập tràn hy vọng, hắn nhích người, nhìn ra ngoài động phủ.

- Ngươi có thể đập được động phủ thật à?

Nghe giọng điệu có vẻ không dám tin lắm của Vương Bảo Nhạc, vẻ mặt của Tạ Hải Dương vẫn như thường, tiếp tục vuốt tóc cười nhẹ.

- Có lẽ người khác không làm được việc này, nhưng mấy cưng phải nhớ kỹ, ở trong cái học viện Phiêu Miễu này, nếu như Tạ Hải Dương anh đây không làm được thì có nghĩa là không ai làm được cả.

- Nhưng việc lớn như đập động phủ thế này thì cần một chút thời gian, hơn nữa ít nhất cũng phải tốn một vạn linh thạch mới làm được. Không phải anh nhân cơ hội chặt chém đâu, cưng bỏ ra mớ linh thạch này không lỗ chút nào. Bởi vì trước tiên anh phải tìm

người hóa giải trận pháp, lại còn nhờ người nói chuyện với hệ chủ của hệ Pháp Binh, cuối cùng còn phải lấy tiền bồi thường, cho nên kiểu gì cũng phải ba tháng!

Tạ Hải Dương giơ ba ngón tay ra, giải thích vô cùng chân thành.

- Đắt như thế á?

Đám người Đỗ Mẫn và Liễu Đạo Bân nghe nói xong thì lập tức hít mạnh một hơi. Bởi vì con số một vạn linh thạch này ở bất kỳ nơi nào cũng đều là một món tiền không nhỏ.

Nhưng đối với Vương Bảo Nhạc mà nói thì lúc này hắn không màng tới linh thạch, chỉ muốn để mình ra ngoài được hòng còn giảm cân, nhưng vừa nghe tới chuyện phải chờ ba tháng thì hắn lại nổi khùng lên.

- Ba tháng thì lâu quá!

Vương Bảo Nhạc đang lo lắng muốn chết, Tạ Hải Dương cúi đầu nhòm vào trong, thấy Vương Bảo Nhạc ngồi một cục trong động phủ, đang đoán xem lúc này Vương Bảo Nhạc béo cỡ nào, nghe thế thì tặc lưỡi mấy tiếng.

- Ngươi này, chú em đúng là khiến cho Tạ mỗ mở rộng tầm mắt mà, ta từng thấy lắm kẻ hốc nhiều nên béo rồi, nhưng để bản thân béo lên tới mức kẹt cứng trong động phủ thế này thì đúng là mới gặp lần đầu thôi.

Nghe Tạ Hải Dương nói thế, Vương Bảo Nhạc lập tức nổi giận, nếu như đối phương giải quyết được thì thôi, nhưng không làm ăn được gì mà còn đứng đó chế giễu mình như thế, Vương Bảo Nhạc nhủ thầm đợi mình lên làm học thủ xong thì nhất định phải để cho tên Tạ Hải Dương này biết rõ họa từ miệng mà ra.

- Thật ra thì muốn ra cũng không cần phải đập động phủ đâu, Tạ Hải Dương anh đây là người làm ăn, sẽ không để cho ngươi phí tiền làm mấy chuyện thừa thải đâu. Thật ra đơn giản nhất chính là đợi ngươi gầy xuống là ra được ngay ấy mà.

Dường như nhìn ra Vương Bảo Nhạc đang bực bội nên Tạ Hải Dương mới vừa cười vừa nói.

- Cách này chẳng những vừa nhanh mà giá cũng rẻ hơn đập động

phủ nữa, chỉ cần 500 linh thạch thôi, sao hả?

- Ngươi có cách à?

Hai mắt Vương Bảo Nhạc sáng ngời, chỉ cần có thể giảm cân được thì đừng nói là 500 linh thạch, cho dù là nhiều linh thạch hơn nữa thì Vương Bảo Nhạc cũng sẽ không chút do dự.

- Bạn học à, anh phải nhắc chú thế này, đừng có nghi ngờ khả năng của anh nhé, chỉ cần chú có tiền thì không có chuyện gì anh không làm được. Nếu chú mà không gầy thì anh sẽ đền cho chú gấp đôi!

Tạ Hải Dương thản nhiên mở miệng, nhưng từ trong lời nói lẫn vẻ mặt đều lộ rõ vẻ kiêu ngạo.

Vương Bảo Nhạc cũng là kẻ quyết đoán, thế là lập tức đồng ý ngay, nhưng phải giảm cân được thì mới trả tiền.

Tạ Hải Dương cũng đồng ý, hắn cho rằng ở trong đạo viện này vẫn chưa có kẻ nào dám quịt linh thạch của mình, thế là sau khi nói xong xuôi với Vương Bảo Nhạc thì xoay người đi ngay.

Đám người Liễu Đạo Bân thấy chuyện này có khả năng giải quyết được thì đều nhìn quanh động phủ của Vương Bảo Nhạc với vẻ mặt quái lạ, biết rõ lúc này Vương Bảo Nhạc đang bực bội cho nên đều từ biệt.

Cô nàng bánh bao kia vốn không muốn đi, nhưng vẫn bị Đỗ Mẫn kéo đi, trước khi đi cô ấy còn dịu giọng an ủi Vương Bảo Nhạc một lúc, khiến cho Vương Bảo Nhạc cảm động không thôi.

- Em Tiểu Nhã, chờ anh gầy xuống rồi thì nhất định sẽ đến tìm em đi chơi.

Khi mọi người đi rồi thì Vương Bảo Nhạc mới nằm trong động phủ. Hắn cảm thấy mình bây giờ chẳng khác nào một con tê tê bị nhốt trong hang núi, trong lòng buồn đau nên bất giác muốn ăn vặt một chút, nhưng lại phát hiện không đủ... Bữa ăn này lại khiến cho Vương Bảo Nhạc đau lòng khôn xiết.

- Ta muốn thành học thủ thôi mà cũng khó khăn như vậy sao...

- Mình phải kiên trì, không thể nổi quạu được, trong tự truyện quan lớn có nói, những người có mệnh thiên tướng hạ phàm đều vất vả

như thế cả...

Cũng may là bản thân Vương Bảo Nhạc cũng là kẻ lạc quan, sau khi hắn tự cổ vũ mình xong thì cũng hạ quyết tâm.

- Ta muốn đổi một cái động phủ lớn hơn mới được!

Sau khi hạ quyết tâm, mấy ngày sau Vương Bảo Nhạc cũng liên tục tưởng tượng cảnh sau này mình trở thành học thủ, mỗi lần đến khi hưng phấn thì hắn đều cảm thấy những trải nghiệm rất đáng giá...

Cứ như thế, vài ngày trôi qua, trong sự mong chờ vô bờ của Vương Bảo Nhạc, buổi chiều ba hôm sau rốt cuộc Tạ Hải Dương cũng quay về.

Vẫn ăn mặc y chang ba ngày trước, tóc tai vuốt keo bóng lưỡng, trong ánh nắng chiều cũng phản quang chói lóa, cách từ xa mà Vương Bảo Nhạc cũng nhìn thấy rõ.

- Tạ huynh!

Vừa thấy Tạ Hải Dương thì Vương Bảo Nhạc kích động gọi to, âm thanh vang vọng ra khỏi động phủ lọt vào trong lỗ tai của Tạ Hải Dương, hắn đi tới gần động phủ, cúi người xuống nhìn rồi cười toe toét rạng ngời.

- Ngươi này, vì chuyện của ngươi mà mấy hôm nay anh nghĩ đủ mọi cách, cuối cùng cũng chọn ra được một cách xử lý cực kỳ hoàn mỹ rồi đây!

Tạ Hải Dương nói xong rồi móc ra một bình thuốc từ trong lồng ngực, ngó quanh quất đề phòng, sau khi xác định không có ai khác nữa thì mới ngồi xổm xuống nhỏ giọng nói.

- Lần này ta mang Tử Thần đan ở chợ đen của thành phố Phiêu Miễu cho ngươi đấy!

Thấy Tạ Hải Dương ra vẻ thần thần bí bí như thế thì niềm tin của Vương Bảo Nhạc cũng mạnh hơn một chút, nhưng khi vừa nghe thấy ba chữ Tử Thần đan xong thì hắn vẫn hết hồn.

- Nó là thứ gì thế?

Vương Bảo Nhạc lấy làm lạ, hắn chưa từng nghe nói tới Tử Thần đan

bao giờ.

- Ngươi không biết cũng phải, dù sao thì Tử Thần đan này cũng là thuốc cấm, thực ra viên thuốc này là do một vị cuồng nhân của hệ Đan Đạo ngày xưa vô tình luyện chế ra, bởi vì dùng nó vào xong thì giống như tự thể nghiệm cái chết, cho nên mới có tên là Tử Thần đan. Thậm chí ở hệ Đan Đạo còn có một cái bảng kín, chuyên môn ghi tên của những người đã xài Tử Thần đan. Trên cái bảng kín kia có nói, từ khi Tử Thần đan này được chế tạo ra đến nay thì cao lắm cũng chỉ uống được có ba viên là chịu không nổi rồi.

Tạ Hải Dương nhỏ giọng nói nghe cũng có bài có bản lắm, xong còn nói câu sau cùng với giọng chắc nịch.

- Bạn học này, nếu như ngươi mà chịu nổi thì Tử Thần đan này bảo đảm có thể giúp cho ngươi gầy đi, cái này anh chắc chắn với ngươi luôn!

Vương Bảo Nhạc bắt đầu cân nhắc suy nghĩ, tuy rằng ba chữ Tử Thần đan nghe có vẻ đáng sợ lắm, nhưng sau khi cân nhắc xong hắn lại lén lút hỏi ý cô nàng bánh bao với Đỗ Mẫn, rồi lại gian nan mở linh võng ra thăm dò một phen, vừa tra một cái thì hắn cũng hết hồn, thật sự là phần mô tả của Tử Thần đan này cực kỳ đáng sợ, có thể nói đây mới là tử vong thật sự, có thể khiến cho người ta nháy mắt đã xộp xuống chỉ còn da bọc xương, có người nói uống viên đan này vào xong thì chẳng khác gì khiêu chiến với mạng sống của mình.

Dưới mỗi tin tức đều có phần nhắn nhủ khuyên người ta chớ nên dùng thử loại viên đan dược này, nhưng càng như thế thì hình như đám người muốn thử lại càng nhiều...

Hồi lâu sau Vương Bảo Nhạc đang điên cuồng muốn giảm cân mới cắn răng.

- Đưa cho ta ăn!

- Quyết đoán lắm!

Tạ Hải Dương giơ ngón tay cái lên.

Bất quá ta không thể đưa hết cho ngươi được, chúng ta mỗi người một viên, dù sao thì ngươi cũng chưa đưa tiền cho ta, ta không thể để ngươi chết được, ngươi cứ dùng trước một viên đi, nếu ổn thì lại thêm viên nữa.

Tạ Hải Dương cảm giác mình vẫn còn đạo đức ngay thẳng lắm, lúc này đầu tiên là đeo một cái găng tay chuyên dụng lên, lúc này mới dè dặt đổ một viên ra khỏi bình thuốc, cần thận đẩy vào trong động phủ.

Vương Bảo Nhạc chộp được thì nhìn thoáng qua một cái, viên Tử Thần đan này có màu đỏ chót, nhìn qua thoạt nhìn không bình thường chút nào. Hắn đưa lên mũi ngửi trước, sau đó lại nhìn thật kỹ, sau khi xác định miêu tả giống hệt với trên linh võng thì hắn mới hít sâu một hơi, trực tiếp bỏ vào trong miệng nhai rốp rốp, còn chưa kịp nếm thử mùi vị thế nào thì đã nuốt cái ực rồi.

- Thứ này ngon thật đấy.

Vương Bảo Nhạc liếm liếm môi, vừa rồi hắn nhai nuốt nhanh quá nên giờ chỉ có thể chọp chẹp thòm thèm mùi vị trong miệng, cảm thấy cái này còn ngon hơn đồ ăn vặt nữa.

- Thêm viên nữa đi!

Mấy ngày không được ăn vặt cho nên Vương Bảo Nhạc lập tức nổi cơn thèm ăn.

- Hả?

Tạ Hải Dương ngu người, hắn luôn vờ vịt ra vẻ cao nhân trước mặt Vương Bảo Nhạc, lúc này vừa kinh ngạc vừa nhìn bình thuốc trong tay mình, sau đó lại nhìn Vương Bảo Nhạc đang ở trong động phủ.

Tạ Hải Dương chần chừ một lúc xong lại dè dặt trút ra thêm viên nữa ném vào cho Vương Bảo Nhạc, sau khi Vương Bảo Nhạc lủm gọn thì lại bắt đầu đòi thêm viên nữa.

- Chú... Chú em có cảm giác gì không?

Tạ Hải Dương lúc này cũng giật mình, chần chờ hỏi lại.

- Không có cảm giác gì hết, ăn ngon lắm, cho ta thêm mấy viên đi.

Vương Bảo Nhạc liếm môi, đan dược này có vị cay cay, ăn vào xong thấy bụng ấm áp hẳn.

Tạ Hải Dương chỉ cảm thấy ngu người hoàn toàn, vô thức ném ba

viên vào... Khi kịp phản ứng lại thì hắn run một cái, đang định ngăn cản Vương Bảo Nhạc thì đã thấy Vương Bảo Nhạc thảy hết vào miệng nhai rốp rốp rồi nuốt hết ba viên Tử Thần đan này vào bụng.

- Má ơi, chú... Chú em đã uống năm viên rồi đấy!!

Tạ Hải Dương rúng động dữ dội, thất thanh kêu to.

Nhưng đúng lúc này, Vương Bảo Nhạc ở trong động phủ chỉ cảm thấy toàn thân nóng lên một chút thôi chứ không có phản ứng gì lớn, thế là hắn thấy bất mãn.

- Là xạo à, trước đây ngươi kể hoành tránh lắm mà, còn cái gì mà người ăn nhiều nhất cũng chỉ được có ba viên, ta đã ăn tận năm viên rồi mà sao không có phản ứng gì thế này!

Vương Bảo Nhạc bùng nổ, hắn cảm giác mình đang bị lừa.

Tạ Hải Dương mướt mồ hôi, lúc này trong bình còn năm viên, hắn vốn còn tin tưởng trăm phần trăm rằng mình lấy được đồ xịn, nhưng bây giờ chính hắn cũng thấy nghi ngờ, nghe Vương Bảo Nhạc nói thế thì hắn cũng bực bội lẩm bẩm.

- Chẳng lẽ có kẻ dám lừa mình à?

- Ngươi tự uống một viên là biết ngay!

Vương Bảo Nhạc rất bất mãn.

Tạ Hải Dương cũng là kẻ có máu liều, lúc này nghi ngờ mình bị lừa nên trong lòng hắn cũng tức lắm, thế là cắn răng một cái, trút một viên ra quăng vào trong miệng, nhưng đan dược vừa mới vào miệng thì hắn lập tức mở to hai mắt, trong đầu thoáng chốc bùng nổ...

------oOo------

Chương 28: Phong Thần Đại Viên Mãn

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Á, đây... Á...

Tạ Hải Dương há to miệng như muốn nói gì đó, nhưng lại khó mà

nói trọn thành câu, mặt mày của hắn thoáng chốc đã đỏ bừng, thậm chí hai mắt còn hằn tơ máu, miệng thở dốc ồ ồ, gân xanh trên trán nổi lên như bị sét đánh trúng!

- Má ơi!

Tạ Hải Dương kêu la thảm thiết, toàn thân run rẩy, đồng tử đột nhiên co rụt lại, mồ hôi trên trán túa ra như mưa, phản ứng đầu tiên của hắn chính là móc họng cho nôn, muốn ói cái Tử Thần đan chết tiệt kia ra.

Nhưng Tử Thần đan đã tan ra từ đời nào, dù hắn có móc họng kiểu gì cũng không thể nôn ra được, sau khi móc họng vài cái thì toàn thân hắn lại càng run rẩy dữ dội hơn, hắn ôm cổ khàn giọng rên rỉ.

- Nước... Ta muốn nước!!

Theo những gì hắn đang cảm giác được thì giống như có một que sắt nóng rực kẹt ở trong cổ họng, tựa như khiến hắn hít thở không thông, đầu óc trống rỗng, chỉ có nỗi đau do thân thể đang bài xích nó mà thành, khiến hắn gào lên.

Tiếng thét này chẳng khác nào tiếng gầm của dã thú, thân thể của hắn lúc này tựa như bị khống chế phải phát tiết cho bằng được, hắn nhảy dựng lên, liên tục nhảy tưng tưng ngoài cửa động phủ của Vương Bảo Nhạc, miệng liên tục kêu la thảm thiết không ngừng.

- Nước... Cho ta nước... Ta không chịu nổi nữa rồi...

Vương Bảo Nhạc nằm trong động phủ cũng tận mắt nhìn thấy tất cả những việc này, trông thấy Tạ Hải Dương nổi cơn điên như thế, Vương Bảo Nhạc cũng hít sâu một hơi, nhưng trong mắt vẫn có vẻ nghi ngờ.

- Hắn giả bộ hả ta?

Vương Bảo Nhạc vô cùng kinh ngạc, thật sự hắn cảm thấy cái thứ tên Tử Thần đan chỉ làm cho bụng của hắn nóng lên thôi chứ có khoa trương tới như vậy đâu.

Nhưng nhìn kỹ thì thấy chỉ trong vòng mấy giây ngắn ngủi mà quần áo của Tạ Hải Dương đã ướt đẫm, còn tiếng kêu la của hắn thì lại càng thảm thiết hơn, hận không thể nhổ cả đầu lưỡi ra thì Vương Bảo Nhạc lại hết hồn lần nữa. Nhất là khi thấy Tạ Hải Dương dường

như đứng không vững, trực tiếp quỳ phịch xuống ở trước cửa động phủ vừa gào thét vừa đấm thật mạnh xuống mặt đất liên hồi.

Ghê nhất chính là miệng và mắt của Tạ Hải Dương đang sưng phù lên với tốc độ cực nhanh, thế là trong ánh nhìn của Vương Bảo Nhạc, môi của Tạ Hải Dương nhanh chóng biến thành hai cây lạp xưởng tím đen, cứ như thể sắp sửa biến thân luôn vậy...

Cảnh tượng đeo lạp xưởng này khiến cho Vương Bảo Nhạc hoảng sợ giật thót mình, vội vàng co bụng lại, vất vả lắm mới lôi ra được một lọ nước băng linh đã hết lạnh ở bên cạnh ném ra ngoài.

- Thứ này thật sự lợi hại tới vậy sao!!

Vương Bảo Nhạc kinh hãi, hắn vừa ném bước băng linh ra thì hai mắt của Tạ Hải Dương ở ngoài đã đỏ ngầu, điên cuồng nhào lên, hình như không kịp đợi mở nắp cho nên hắn há miệng cắn nát miệng bình rồi trút thẳng vào trong miệng, vừa mới uống được vài hớp thì hắn phun phèo phèo ra ngoài.

Nước băng linh rớt xuống mặt đất cũng khiến cho mặt đất bốc khói trắng...

- Má ơi cay quá đi mất!!!

Uống nước băng linh vào chẳng những không khiến hắn thấy thoải mái hơn mà còn khiến vị cay bộc phát dữ dội hơn, nhất là cổ họng hắn vốn đang cay nóng điên cuồng, lúc này nước băng linh rót xuống trực tiếp cuốn hết vào trong bụng, thế là cỗ nóng rực kia cũng điên cuồng bùng lên từ trong cơ thể của hắn.

Thậm chí thân thể vốn không to béo gì của hắn lúc này cũng đang teo tóp lại, giống như tất cả tiềm lực của bản thân đều bị kích phát ra hết dưới tác dụng của Tử Thần đan này vậy.

Đây đúng là Tử Thần đan trong truyền thuyết, ăn một viên thì sẽ được tiếp xúc với tử thần của hệ Đan Đạo!

Cách điều chế nó cũng chẳng phải khó khăn gì, thế nhưng năm đó vị đan sư kia vô tình chế ra được một loại cay khủng khiếp tới mức đừng nói là con người, mà ngay cả thân thể của mãnh thú cũng không chịu nổi!

Đó là loại trải nghiệm vượt khỏi cực hạn có thể thừa nhận, tựa như

bước vào địa ngục, đủ để khiến cho tất cả những kẻ đã nếm thử nó trọn đời cũng không dám thử lại lần nữa.

vVương Bảo Nhạc nằm sấp trong động phủ, trơ mắt nhìn toàn bộ quá trình Tạ Hải Dương trải qua sau khi nuốt Tử Thần đan, loại quan sát trực tiếp ngay tại chỗ này liên tục ập đến đánh sâu vào cảm quan của hắn. Hắn vốn đã định từ bỏ rồi, nhưng khí thấy Tạ Hải Dương gầy teo đi thì hô hấp của hắn đột nhiên trở nên dồn dập hơn, lúc này hắn cũng bất chấp tất cả, nôn nóng mở miệng.

- Ôi giảm cân được thật kìa, mau đưa Tử Thần đan cho ta đi!

Toàn thân Tạ Hải Dương đã bị cái cảm giác cay rát nóng bỏng đó làm cho điên cuồng, ý thức cũng trở nên mơ hồ. Lúc này hắn cũng đuối sức nằm gục tại chỗ, bộ dạng như thể chẳng thiết tha sống còn, chẳng rảnh mà nghĩ nhiều, thế là hắn ném luôn nguyên bình Tử Thần đan vào trong động phủ.

- Tạ Hải Dương anh đây... Không lừa già dối trẻ... Tuyệt đối... Không bán hàng dỏm!

Dù đến mức này thì hắn cũng không quên quảng cáo cho bản thân, điều này khiến cho Vương Bảo Nhạc bắt đầu thật tâm kính nể hắn, cảm thấy Tạ Hải Dương nay đúng là người đáng tin.

- Người anh em, là ta hiểu lầm ngươi!

Vương Bảo Nhạc đón lấy bình thuốc, sau khi an ủi Tạ Hải Dương vài câu thì lập tức nuốt thêm viên nữa, cảm thấy chưa xi nhê nên lại nuốt thêm một viên, cảm nhận được nhiệt độ trong bụng đang kéo lên cực nhanh thì Vương Bảo Nhạc lại nhìn cái bụng mỡ của mình, thế là hắn cắn răng rút sạch toàn bộ Tử Thần đan vào miệng.

- Vì học thủ, vì giảm cân, bố liều một phen!

Nguyên bình Tử Thần đan tổng cộng có 10 viên, sau khi bị Tạ Hải Dương nuốt một viên... Số còn lại lúc này đều chui hết vào bụng Vương Bảo Nhạc. Thế là sức chịu đựng Vương Bảo Nhạc có được khi liều mình thừa nhận sức nóng khủng khiếp ở trong phòng Dung Nham lần trước đã trực tiếp bị phá vỡ ngay lúc này. 9 viên Tử Thần đan không bộc phát thì thôi, lúc này chúng tập hợp lại một chỗ đột nhiên sinh ra biến hóa giống như núi lửa phun trào, ầm ầm trỗi dậy!

Một cỗ nhiệt độ nóng rát điên cuồng, còn đáng sợ hơn cả nhiệt độ

nham thạch mà đời này Vương Bảo Nhạc chưa từng trải qua như tạo thành biển lửa ngay trong bụng hắn, trực tiếp bốc lên trong vô hình, miệng của hắn nháy mắt đã phình ra, cổ họng thì không thể thốt thành lời, toàn bộ cơ thể hắn lúc này cũng như sắp sửa nổ tung vậy!

- Má ơi!

Tiếng kêu thảm khàn cả giọng lập tức phát ra từ trong cổ họng của Vương Bảo Nhạc, nhất là bây giờ hắn đang bị hạn chế ở trong động phủ nên càng phát điên hơn, dường như hết thảy cơn nóng rát đều không biết xả ra đâu, chỉ có thể đi thiêu đốt đống mỡ của hắn. Thế là trong tiếng kêu la thảm thiết kia, thân thể của hắn nhanh chóng thu nhỏ lại với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy.

Loại đau đớn này, nếu đổi lại là người bình thường thì căn bản không thể nào chịu đựng nổi, nhưng đối với một tên béo muốn giảm cân thì chỉ cần vất vả một lần đổi lấy cả đời thoải mái thì dù có gian nan hơn nữa hắn cũng vượt qua được!

Cứ thế, Vương Bảo Nhạc ở trong, Tạ Hải Dương ở ngoài động phủ bắt đầu liên tục kêu la thảm thiết với nhau. May mà ngày thường ít người lui tới chỗ bằng, chứ nếu có ai nghe thấy thì nhất định sẽ hoảng sợ không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Qua một canh giờ sau, Tạ Hải Dương mới đỡ được phần nào, trong lòng hắn tràn ngập kích động sống sót sau tai nạn, nhưng tiếng kêu la thảm thiết của Vương Bảo Nhạc thì vẫn còn vang lên đều đều. Trong động phủ của hắn cũng phát ra tiếng gầm rú như đang phát điên.

Thật sự là quá nhiều Tử Thần đan cùng bộc phát khiến cho thân thể của Vương Bảo Nhạc bị thiêu đốt dữ dội còn hơn cả nhiệt độ ở trong phòng Dung Nham nhiều, cảm giác nóng rát từ trong ra ngoài này khiến cho hắn hiểu được cảm giác điên cuồng của Tạ Hải Dương, mà những gì hắn gánh chịu còn cao gấp 10 lần Tạ Hải Dương ban nỹ!

Lúc đầu Tạ Hải Dương nhìn xong còn thấy hả hê, vì đã nuốt Tử Thần đan nên bây giờ thấy người ta khó chịu như thế hắn thấy sướng lắm.

Nhưng sau một lát thì hô hấp của Tạ Hải Dương trở nên gấp gáp hơn, hắn hoảng sợ đến mức mướt mồ hôi.

- Ngươi... Ngươi đã ăn bao nhiêu thế hả?

Hắn đang hoảng sợ vô cùng, thật sự là động tĩnh Vương Bảo Nhạc

gây ra khi lăn lộn quá lớn, dựa theo kinh nghiệm của hắn ban nãy thì Vương Bảo Nhạc không nên kéo dài như thế mới đúng.

Thế là thời gian thấm thoắt qua mau, ba canh giờ, bốn canh giờ... Mãi cho đến khi đã qua năm canh giờ rồi mà tiếng gào thét trong động phủ vẫn chưa dừng lại. Trong lòng Tạ Hải Dương thầm kêu bộp một tiếng, sợ Vương Bảo Nhạc toi đời nên vội vàng xông vào động phủ. Đầu tiên hắn nhìn cái bình thuốc ở gần đó trước, thấy cái bình trống rỗng thì đầu óc Tạ Hải Dương nổ tung.

- Liều mạng thế... Ngươi... Ngươi nuốt hết cả chín viên sao?!

Tạ Hải Dương cảm thấy tóc gáy dựng đứng, hắn không thể tưởng tượng nổi lại có kẻ nuốt được đến tận chín viên Tử Thần đan. Với hắn mà nói đây chỉ là chuyện không thể nào, nhưng nó lại đang xảy ra trước mặt hắn.

Lúc này hắn ngẩng đầu lên hít sâu một hơi thì thấy được Vương Bảo Nhạc tóc tai bù xù, quần áo rách bươm, nhưng thân thể đã gầy xuống thấy rõ đang nhắm hờ mắt nằm chèo queo trong góc, tứ chi thỉnh thoảng lại run rẩy vài cái.

- Bạn... Bạn học, ngươi... Ngươi vẫn ổn chứ.

Trong mắt Tạ Hải Dương mang theo vẻ kính sợ, nhìn Vương Bảo Nhạc như nhìn thấy thần nhân, hắn ướm lời hỏi dò.

Trong nháy mắt khi Tạ Hải Dương hỏi xong thì Vương Bảo Nhạc nằm đó đột nhiên mở to hai mắt ra. Trong mắt chỉ toàn vẻ mờ mịt, nhưng Vương Bảo Nhạc nhanh chóng hồi phục lại tinh thần, hắn vội cúi đầu xuống nhìn thân thể của mình, khi nhìn thấy cái bụng nhỏ quen thuộc trước kia thì Vương Bảo Nhạc lập tức kích động.

- Học thủ đã vào tay ta rồi!

Vương Bảo Nhạc ngửa mặt lên trời cười lớn, sau đó đột nhiên đứng bật dậy.

Theo lời nói của hắn vang lên còn có cả Khí Huyết ngập trời ầm ầm kéo len, nhưng trong nháy mắt lại giống như bị phong ấn lại rồi nhanh chóng biến mất. Toàn bộ co lại rút vào trong thân thể của Vương Bảo Nhạc, trong và ngoài cơ thể hắn lúc này giống như tạo thành hai thế giới riêng biệt, cảm giác còn mãnh liệt hơn trước kia rất nhiều!

- Phong Thân... Đại viên mãn!

Tạ Hải Dương mở to hai mắt, thất thanh hét lên.

Thật sự là sau khi đến Phong Thâ cảnh rồi thì rất khó mà tiến bước, phần lớn mọi người bình thường đều cần ít nhất mấy năm mới bước từ Phong Thân sơ kỳ đến đại viên mãn được. Thậm chí còn có nhiều người phải tốn hơn 10 năm mới được.

Nhưng chỉ chớp mắt thế này, loại cảm ứng khí tức mãnh liệt trên người Vương Bảo Nhạc lại giống như ngăn cách cùng thế giới bên ngoài, đại biểu cho Phong Thân của hắn đã hoàn toàn viên mãn, chỉ thiếu chút nữa thôi... Là có thể bước vào Bổ Mạch cảnh cuối cùng của Cổ Võ rồi!

- Điều này sao có thể...

- Dùng Tử Thần đan mà cũng có thể đột phá tu vi á?

Trong đầu Tạ Hải Dương lập tức bùng nổ, hắn thật sự không dám tin, dù lúc trước hắn đã biết thân phận của Vương Bảo Nhạc, cũng biết Vương Bảo Nhạc là tên liều mạng đột phá trong lúc nâng tạ, đột phá trong phòng Dung Nham, nhưng lúc này hắn vẫn cảm thấy tâm thần rúng động, đầu óc quay cuồng.

Hắn cũng biết rõ sau khi chuyện này truyền ra ngoài thì e là sẽ có không ít học sinh đua nhau đi mua Tử Thần đan để thử, dù sao thì từ chỗ tập tạ đến phòng Dung Nham của hệ Chiến Võ lúc này đều chật ních người, ngày nào cũng có vô số người đến đó thử xem có đột phá hay không...

------oOo------

Chương 29: Không chút do dự!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nỗi vui mừng khi tu vi tiến bộ cùng giảm cân thành công khiến cho Vương Bảo Nhạc vô cùng phấn chấn, nhất là khi hắn nghĩ tới chuyện mình sắp trở thành học thủ thì lại hí hửng hơn nũa. Trong đầu chợt vẽ nên cảnh tượng khi mình trở thành học thủ, hai mắt sáng rỡ lên.

- Rốt cuộc cũng chờ được đến ngày này rồi!

Vương Bảo Nhạc mừng rơn, tim đập cũng trở nên nhanh hơn, đang định lao vội đến học đường thì lại để ý thấy Tạ Hải Dương đứng một bên. Vương Bảo Nhạc cảm kích lập tức nhào lên ôm lấy Tạ Hải Dương vô cùng nhiệt tình.

- Bạn học tốt, cách giảm cân của ngươi cực kỳ hữu dụng luôn!

- Sau này chúng ta phải liên lạc nhiều vào nhé, đây là số linh thạch đã hứa này!

Vương Bảo Nhạc cười phơi phới móc linh thạch ra đưa cho Tạ Hải Dương, nhưng lại phát hiện hình như Tạ Hải Dương vẫn còn đang ngu người nghĩ gì đó chưa kịp tỉnh.

- Ớ này... Bạn học Tạ, ngươi nhìn thử giờ này cũng không còn sớm... Hay là hôm khác ta mời ngươi ăn cơm nhé?

Nếu như đổi lại là lúc khác thì Vương Bảo Nhạc nhất định sẽ nói chuyện với Tạ Hải Dương thêm chút nữa, nhưng lúc này hắn chỉ một lòng muốn trở thành học thủ nên trong lòng ngứa ngáy như bị mèo cào, thế là lên tiếng nhắc khéo.

- Ngươi... Sao tu vi của ngươi lại tăng lên... Đúng là không thể tin nổi!

Tạ Hải Dương nhìn Vương Bảo Nhạc mà đầu óc mít đặc, thật sự là hắn lăn lộn trong đạo viện mấy năm nay, làm biết bao mối làm ăn, cũng gặp đủ loại khách hàng, Tử Thần đan cũng có lắm kẻ dùng rồi, nhưng đây lại là lần đầu tiên nhìn thấy có kẻ dùng Tử Thần đan mà đột phá thế này đây.

- Dùng thêm vài viên chắc là được ngay ấy mà.

Vương Bảo Nhạc thuận miệng nói bừa, vừa nói vừa ôm vai Tạ Hải Dương, kéo Tạ Hải Dương đang trong trạng thái ngu người ra khỏi động phủ.

Mãi đến khi đi khỏi rồi mà trong đầu của Tạ Hải Dương vẫn còn đặc quánh, miệng lẩm bẩm không thể tin nổi không thể tin nổi, đờ đẫn xuống núi.

Thấy Tạ Hải Dương đi rồi, Vương Bảo Nhạc nhìn ánh nắng chiều

phía xa, thật sự nhịn không nổi nữa nên vội chạy ào đến học đường.

- Ta sắp sửa trở thành học thủ rồi!

Vương Bảo Nhạc cười ha hả, tâm trạng cực kỳ tốt đẹp. Lúc trước hắn đã tìm hiểu rõ cách trở thành học thủ rồi, chỉ cần mở phần khảo hạch ở trên bảng danh sách chỗ bia đá ở học đường, ghi lại kết quả của một lần luyện chế linh thạch, nếu như độ tinh khiết mà đủ thì có thể lên bảng ngay.

- Một khi trở thành học thủ thì ta chính là đại nhân vật hiếm hoi ở hệ Pháp Binh này, đến lúc đó để xem kẻ nào dám bắt nạt anh đây!

Vương Bảo Nhạc nôn nao trong dạ, cảm giác mong chờ cực kỳ mãnh liệt, giống như ngay cả máu cũng chảy nhanh hơn.

Mặc dù khoảng cách từ động phủ của hắn đến học đường không xa lắm, nhưng cũng không ngắn chút nào, lúc này Vương Bảo Nhạc đang kích động quá thể nên không chú ý tới khi hắn vừa đi ra khỏi động phủ một đoạn thì có một học sinh cũ của hệ Pháp Binh ở gần đó, hắn vốn chỉ đi ngang qua, nhưng sau khi nhìn thấy Vương Bảo Nhạc thì hai mắt sáng rực lên!

Hắn thấy rõ lúc này Vương Bảo Nhạc đang mặc một bộ học bào đặc chiêu nát bươm, thế là lấy nhẫn truyền âm ra thấp giọng nói.

- Ta trông thấy Vương Bảo Nhạc này, hắn ăn mặc xộc xệch lắm!

Cùng lúc học sinh này truyền âm, ở trên đỉnh núi của hệ Pháp Binh có ba tòa nhà rất bắt mắt, ba nơi này nằm ở gần ba học đường của hệ Pháp Binh, chúng độc một màu tím, tựa như nha môn, hình như còn khiến cho tất cả những người nhìn thấy cảm giác được một cỗ khí tức vô cùng bức người.

Thậm chí ở cửa ra vào của ba tòa nhà này đều có học sinh đứng đó coi chừng hệt như bảo vệ, quắc mắt nhìn tất cả những người đi ngang qua.

Bình thường phàm là học sinh đi ngang qua đây đều vô thức bước nhanh hơn, không muốn nán lại lâu.

Ba tòa nhà này chính là... Bộ viện kỷ, nơi có địa vị, quyền lực gần với hệ chủ và các lão sư nhất trong hệ Pháp Binh!

Cũng có nhiều người thích gọi ba tòa nhà này là học thủ các!

Bởi vì người phụ trách bộ viện kỷ này chính là học thủ của hệ đó!

Bên trong đảo Hạ Viện của đạo viện Phiêu Miễu, các hệ đều có học thủ riêng, cũng có bộ viện kỷ riêng của hệ mình, mà học thủ chính là dựa vào thực lực của bản thân để giành được, đây cũng là một trong những quy tắc của đạo viện Phiêu Miễu. Vậy nên khiến cho thân phận của học thủ khá siêu nhiên, chỉ riêng chưởng viện mới có thể trực tiếp hạ lệnh cho bọn họ!

Cho nên mỗi vị học thủ lại có tiếng là môn đồ của chưởng viện!

Còn việc bọn họ phụ trách bộ viện kỷ của các hệ thì là do chưởng viện trao quyền cho cấp dưới, bị người áo đen gai mắt Vương Bảo Nhạc lúc trước, cũng chính là phó hưởng viện nắm giữ!

Cũng vì chuyện này cho nên dù là hệ chủ có thể hạ lệnh với học thủ trong hệ của mình, nhưng có nghe theo hay là bằng mặt chứ không bằng lòng còn phải xem học thủ thấy thế nào.

Lúc này trong học thủ các ở bên cạnh linh thạch học đường đang có bảy tám học sinh cũ ăn mặc khác với học sinh bình thường tụ tập nói cười, bọn họ đều mặt áo màu đen, dù là bất kỳ người nào đi lại trong hệ Pháp Binh cũng đều khiến mấy học sinh khác nơm nớp kính sợ.

Thật sự thân là đốc tra của bộ viện kỷ do học thủ của linh thạch học đường tự mình bổ nhiệm, quyền lợi của bọn họ cũng không nhỏ chút nào, có thể giám sát toàn bộ kỷ luật tác phong của tất cả học sinh trong hệ Pháp Binh, thậm chí hai thanh niên trong số đó chính là người hôm đó đã đưa Vương Bảo Nhạc đi.

Lúc này bọn họ đang nói cười với nhau, có một người cúi đầu xuống nhìn nhẫn truyền âm, lúc ngẩng đầu lên thì đã cười toe.

- Mọi người ngồi lại tán gẫu thêm chút nữa đi, bọn ta đi xử Vương Bảo Nhạc trước đây, có người trông thấy hắn vi phạm kỷ luật của đạo viện, lúc này hình như đang định đến linh thạch học đường!

Hắn vừa nói xong thì đám bạn học xung quanh cũng bật cười.

- Rốt cuộc cũng bắt được rồi à? Lúc trước ta báo cáo với học thủ thì học thủ còn hỏi chuyện này đấy.

- Nói ra thì chuyện mà học thủ sai làm cũng qua hơn nửa năm rồi đấy, ta còn đang đau đầu đây. Cái tên béo này nửa năm nay cứ xuất quỷ nhập thần, căn bản chẳng thấy bóng dáng đâu, bất quá ta nghĩ chắc là không phải hắn đắc tội với học thủ đâu...

- Ha ha, để ý làm gì, chắc là học thủ cũng giúp người ta thôi, chứ nếu thật sự đắc tội với học thủ thì tên béo này đã bị xử đẹp từ đời nào rồi. Nhưng chúng ta cũng phải làm cho oách nào, ta cũng thấy chán tên béo này lắm.

Bọn họ vừa cười nói vừa đi ra khỏi bộ viện kỷ, sau khi bước ra ngoài thì ai nấy đều đanh mặt lại ra vẻ nghiêm nghị không hay nói cười, một đám hơn mười người nối đuôi nhau rồng rắn đi trên con đường cần phải đi qua để đến linh thạch học đường.

Bọn họ vừa xuất hiện thì lập tức khiến cho rất nhiều học sinh đứng xung quanh chú ý tới, sau khi thấy bọn họ thì mọi người đều thấy giật mình, biết rõ lại sắp có kẻ xúi quẩy rồi. Thế là cả đám học sinh vừa bàn tán với nhau, vừa tò mò theo đuôi, muốn đến xem hiện trường chấp pháp của bộ viện kỷ.

Cứ thế, không bao lâu sau, Vương Bảo Nhạc đang hí hửng chạy đến đã đụng mặt bọn họ ngay trên con đường nhỏ ở bên ngoài ll học đường.

Đường núi không tính là rộng rãi gì, nhưng cũng đủ cho dăm ba người dàn hàng ngang mà đi. Hiện tại tâm trạng của Vương Bảo Nhạc dang rất tốt, vậy nên sau khi nhìn thấy mấy người đốc tra này, nghĩ đến chuyện mình sắp sửa trở thành lãnh đạo trực tiếp của bọn họ thì hắn cũng toét miệng cười tươi, thậm chí còn giơ tay lên định bắt chuyện.

- Mọi người...

Nhưng còn chưa nói xong thì đám đốc tra áo đen đứng trước mặt hắn lập tức cười lạnh rồi quát lớn, cắt đứt câu nói của Vương Bảo Nhạc.

- Vương Bảo Nhạc, quần áo xộc xệch thì không được ra ngoài, người mặc đồ không nghiêm chỉnh chính là vi phạm kỷ luật điều 37 nhỏ của đạo viện Phiêu Miễu ta. Bây giờ hãy đi một chuyến với bọn ya!

Tên đốc tra này vừa quát lớn vừa đi tới chỗ Vương Bảo Nhạc, trực tiếp giơ tay phải lên muốn túm lấy bả vai của Vương Bảo Nhạc.

Hắn căn bản không thèm quan tâm tu vi với thân phận học sinh đặc chiêu của Vương Bảo Nhạc, theo hắn thấy chỉ cần ở trong hệ Pháp Binh này thì không ai dám phản khảng, nhất là khi có chứng cứ rành rành thế này.

Vương Bảo Nhạc nhíu mày, lùi lại nửa bước tránh bàn tay của đối phương.

- Các vị bạn học, thật ngại quá, việc này cũng có nguyên nhân riêng, lát nữa ta sẽ thay ngay, sau đó cũng sẽ phối hợp đến bộ viện kỷ làm việc.

Vương Bảo Nhạc nheo mắt lại, kiên nhẫn trả lời. Hiện tại đúng là quần áo của hắn rách nát thật, thật sự là lúc trước phì lên ghê quá, khiến cho cả quần áo học sinh đặc chiêu vô cùng bền chắc cũng bị tách toạc ra, mà hắn lại nóng lòng muốn trở thành học thủ cho nên không rảnh để đi lãnh quần áo mới.

Đây vốn là chuyện nhỏ, nếu như không phải tên học thủ của lh học đường kia dặn dò thì cùng lắm chỉ cần tốn chút linh thạch đóng phạt là được, thậm chí với thân phận học sinh đặc chiêu của hắn cũng có thể trực tiếp hóa giải luôn ấy chứ.

Nhưng bây giờ mấy tên đốc tra áo đen này khó khăn lắm mới tóm được sai phạm của Vương Bảo Nhạc, sao có thể dễ dàng buông tha. Nhất là gã thanh niên đang định tóm lấy Vương Bảo Nhạc kia, thấy Vương Bảo Nhạc dám tránh né thì hắn lập tức bực mình.

- Dám phản kháng à? Bớt nói nhảm đi, dẫn hắn đi!

Thanh niên đốc tra này lặp lại, sau đó nhào tới muốn chộp lấy Vương Bảo Nhạc lần nữa, mấy tên đốc tra khác đứng bên cạnh hắn cũng cười lạnh nhào lên, rõ ràng là muốn bắt Vương Bảo Nhạc ngay tại chỗ này để giải về bộ viện kỷ.

Một khi vào đó rồi, còn vi phạm điều luật gì khác nữa hay không sẽ không phải bản thân Vương Bảo Nhạc có thể quyết định được. Bọn chúng có rất nhiều cách có thể thêm tội cho Vương Bảo Nhạc, dù cuối cùng có thể không khiến cho Vương Bảo Nhạc bị đuổi khỏi đạo viện, nhưng bị xử phạt nặng thì vẫn được.

Đám học sinh đứng ở phía xa thấy thế thì đều mở to hai mắt, nếu như bắt người khác thì có lẽ bọn họ sẽ không để ý như thế, thật sự

là thân phận học sinh đặc chiêu cùng với tiếng tăm Vương Bảo Nhạc tạo ra mấy lần trước đã khiến mọi người xem hắn như nhân vật phong vân rồi.

Vương Bảo Nhạc vốn là kẻ thông minh, lúc trước hắn còn nhún nhường là vì biết được mình sắp thành học thủ, nhưng nay thấy đám người kia làm thế thì rõ ràng là muốn cậy thế không bỏ, điều này khiến hắn vừa cảnh giác vừa bực bội.

Trong nháy mắt khi thanh niên phía trước nhào tới thì Vương Bảo Nhạc giơ tay phải lên, một phát túm lấy cổ tay của đối phương, nhìn chằm chằm vào kẻ đó, gằn từng chữ một.

- Điều luật thứ mấy của viện kỷ quy định vấn đề quần áo cũng sẽ bị bắt đi chứ hả!

- Dám túm cổ tay ta mà còn nhắc quy định với ta à? Vương Bảo Nhạc ngươi đây là đang kháng cự chấp pháp, tội nặng thêm một bậc, bây giờ bọn ta có thể bắt ngươi rồi!

Tên thanh niên bị túm cổ tay cười lạnh, không hề lo lắng chút nào, giọng điệu cũng kiêu ngạo hơn hẳn, thậm chí hắn còn giơ tay kia lên nện một quyền về phía Vương Bảo Nhạc.

Nghe lời nói cùng với vẻ mặt của thanh niên kia xong thì sắc mặt của Vương Bảo Nhạc lập tức trở nên âm trầm, ngày thường hắn coi như lành tính, nhưng nếu bị người ta bắt nạt, lúc nên ra tay thì hắn sẽ không hề do dự!

- Bộ viện kỷ bây giờ lại ngang ngược đến mức này à!

Vương Bảo Nhạc mở miệng, trong mắt lóe lên hàn quang, thuận thế bẻ một cái, răng rắc một tiếng, lập tức có một tiếng kêu thảm thiết vang lên từ trong miệng của thiếu niên kia. Thân thể của hắn bị Vương Bảo Nhạc hất một cái ngã lăn ra, hắn hét thảm, nháy mắt đã ướt đẫm mồ hôi.

------oOo------

Chương 30: Xin được khảo hạch!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Có tiếng kêu la thảm thiết vang vọng bốn bề, trong tiếng la ấy mang theo nỗi đau đớn không sao tả xiết, rõ ràng Vương Bảo Nhạc đang tức giận cho nên bẻ khớp cũng mạnh tay hẳn, mặc dù hắn vẫn biết chừng mực không bẻ gãy cổ tay của đối phương, nhưng loại đau đớn khi khớp xương bị vặn ngược thế này vẫn khiến cho gã thanh niên kia đau tới mức gần muốn hôn mê.

- To gan!

- Vương Bảo Nhạc, ngươi vi phạm điều 2 và điều 4 mục lớn của viện kỷ, kháng cự chấp pháp và ra tay hành hung!

- Bắt lấy hắn!

Đám đốc tra áo đen khác vừa sợ vừa giận, phải biết rằng bình thường bọn họ toàn lên mặt ỷ thế chứ chưa bao giờ gặp phải chuyện thế này, lúc này mới lục tục tản tu vi ra cùng nhào về phía Vương Bảo Nhạc, tiếng quát tháo cũng vang lên liên hồi.

Cảnh này khiến cho mấy người đứng xem ở xung quanh mở to hai mắt ra nhìn, hít một hơi thật mạnh.

- Tên Vương Bảo Nhạc kia... Dám đánh cả đốc tra!!

- Mẹ ơi, trước đây chưa từng có việc thế này đâu, sắp to chuyện rồi!!

Mọi người ai nấy đều kinh hãi, đám đốc tra của bộ viện kỷ kia đều tức giận nhào tới chỗ Vương Bảo Nhạc, tu vi của mấy người này không đều nhau, yếu nhất là Khí Huyết cảnh, mạnh nhất là Phong Thân.

Dù sao thì có thể trở thành tâm phúc của học thủ linh thạch học đường, dù bọn họ cũng là học sinh hệ Pháp Binh, nhưng tu vi của bản thân cũng không tồi, nhất là bây giờ nhiều người lại cho rằng bản thân đang chấp pháp nên khí thế lại càng hổ báo hơn, nhào thẳng đến chỗ Vương Bảo Nhạc.

- Các ngươi động thủ thì là chấp pháp, đúng hay sai đều do một câu nói của các ngươi quyết định. Ta chỉ tránh né chứ không phải phản kháng, chỉ là chộp cổ tay một cái thôi mà lại nói là tội càng nặng thêm, bộ viện kỷ đúng là uy phong thật đấy! Vậy nên cũng có thể nhìn ra nhất định là học thủ của các ngươi ít dạy dỗ các ngươi, thậm chí còn dung túng quá mức!

Vương Bảo Nhạc cũng tức giận, đám người này làm thế rõ ràng có điều mờ ám, dù hắn không rõ lý do là gì, nhưng cũng có thể nhận ra ngay là cố ý.

- Dám quản lên đầu bọn này à, ngươi chưa có tư cách đâu!

- Mồm mép cũng lợi hại lắm, lát nữa đến bộ viện kỷ để xem ngươi còn bẻm mép được nữa không!

Đám đốc tra áo đen kia nghe nói xong thì cũng tức giận, trong mắt bọn họ lúc này Vương Bảo Nhạc đã không chỉ là nhiệm vụ do học thủ dặn dò nữa rồi, mà bọn họ muốn cho Vương Bảo Nhạc biết rõ sự lợi hại của bộ viện kỷ!

Lúc này đám đốc tra áo đen kia đều tới gần.

Nếu đổi lại là lúc khác thì có lẽ Vương Bảo Nhạc sẽ nghĩ ra cách giải quyết khác, nhưng bây giờ hắn đã xem như chuẩn học thủ rồi, chỉ cần đi khảo hạch một cái là có thể trực tiếp trở thành người lãnh đạo trực tiếp của đám này ngay.

Điều này khiến cho hắn không nhịn được nữa, trong nháy mắt khi đám đốc tra áo đen kia tới gần thì Vương Bảo Nhạc hừ lạnh một tiếng, bước lên một bước.

- Nếu học thủ của các ngươi mặc kệ thì để ta quản vậy.

Vương Bảo Nhạc nói xong thì tốc độ đột nhiên bộc phát, tay phải giơ lên trực tiếp túm lấy ngón tay của một kẻ bẻ thật mạnh, tiếng răng rắc vang lên đã bị tiếng hét thảm của kẻ kia át đi mất, hắn giơ chân phải lên trực tiếp đá văng ra phía sau, thân thể chuyển động túm lấy cổ tay của một tên khác ấn bẻ ngược lại.

Tiếng kêu la thảm thiết lại vang vọng lần nữa, Vương Bảo Nhạc lách mình tránh được ba tên liên thủ, Phong Thân cảnh chi lực tản ra trên nắm đấm, sau khi nện ra một quyền, thân thể nhìn như tùy ý đá một cước lên trúng ngay hạ bộ tên còn lại.

Thế nhưng hắn không hề ngừng lại, lao thẳng về phía trước, tiện tay thi triển Cầm Nã Thuật, nguyên một đám đốc tra áo đen bên cạnh giống như đứng không vững, luôn miệng kêu la oai oái.

Tất cả mọi chuyện diễn ra quá nhanh, thân thể của Vương Bảo Nhạc lại di chuyển nhẹ nhàng như nước chảy may trôi, lách mình qua lại

giữa 10 tên đốc tra áo đen kia, tiếng kêu la thảm thiết liên tục vang lên, vọng khắp bốn bề.

Sau khi Vương Bảo Nhạc dừng bước thì tất cả đốc tra áo đen quanh hắn đều đã ngã lăn ra đất, có kẻ ôm cổ tay, có kẻ ôm ngón tay, cũng có kẻ che hạ bộ rên rĩ.

Toàn thân của bọn họ ướt đẫm mồ hôi, tức giận nhìn về phía Vương Bảo Nhạc với vẻ mặt hung tợn.

- Vương Bảo Nhạc, lần này ngươi chắc chắn sẽ bị đuổi!

- Vương Bảo Nhạc, ta đã bẩm báo với học thủ, ngươi gây chuyện lớn rồi!

Lúc bọn họ nằm đây kêu gào thì trong một khu vực có linh khí nồng đậm trên đỉnh hệ Pháp Binh, lúc này có một thanh niên mặc áo học thủ màu tím ngồi ở bên trong một tòa động phủ còn hoành tráng hơn cả Vương Bảo Nhạc, người này có tướng mạo tầm thường, mặt còn có vết rỗ, đang cúi mắt nhìn một viên linh thạch, chăm chú khắc đường văn ở trên đó.

Nhìn bộ dạng của hắn giống như không thể phân tâm, nhưng đúng lúc này nhẫn truyền âm của hắn lại run lên một cái làm ảnh hưởng đến hắn, thế là đường văn bị lệch, bùm một tiếng, linh thạch vỡ vụn biến thành tro bụi.

- Đáng chết!

Thanh niên ngẩng phắt đầu dậy, trong mắt có vẻ bực dọc, hắn chính là học thủ Khương Lâm của linh thạch học đường, mà cái nhẫn truyền âm này của hắn chính là loại đặc biệt của bộ viện kỷ, bình thường mấy tên đốc tra dưới trướng hắn hiểu ý nên phần lớn đều đứng ở bên ngoài chờ báo cáo thôi chứ ít khi nào truyền âm.

Hôm nay hiếm khi truyền âm một lần thì lại khiến hắn khắc văn thất bại, điều này làm cho mặt mày Khương Lâm sa sầm xuống, sau khi hắn nghe rõ ràng mấy tiếng kêu rên trong nhẫn truyền âm xong thì quắc mắt tức giận.

- Vương Bảo Nhạc? Đặc chiêu thì đã sao chứ!

Hắn hừ lạnh một tiếng, trực tiếp đi ra khỏi động phủ, hắn luôn dùng thủ đoạn lôi đình để trấn áp và xử lý những kẻ dám khiêu khích bộ

viện kỷ.

Cùng lúc đó, đám người tụ tập quanh con đường nhỏ ở bên ngoài linh thạch học đường theo dõi vụ này đều trợn mắt há mồm, bọn họ khiếp sợ nhìn Vương Bảo Nhạc, cũng có nhiều người lập tức nhận ra đây chính là Cầm Nã Thuật dạo gần đây vừa được lưu hành trong đạo viện.

Bởi vì nó đang là trào lưu nên mọi người cũng khó mà liên tưởng gì nhiều, lúc này vẫn còn đang kinh ngạc vì chuyện Vương Bảo Nhạc đánh bộ viện kỷ, đồng thời trong lòng cũng thấy sướng lắm, thật sự là tổng lòng họ vẫn có chút oán khí đối với bộ viện kỷ, chỉ là sợ bị trả thù nên không ai dám lên tiếng ủng hộ, chỉ có thể ồ lên mà thôi.

- Má ơi, hắn dám đánh cả người của bộ viện kỷ kìa...

- Dám đánh người của bộ viện kỷ thế này thì hậu quả sẽ nghiêm trọng lắm, Vương Bảo Nhạc này điên rồi phỏng!

Trong vô số tiếng bàn tán của mọi người cùng tiếng kêu rên lẫn ánh mắt oán độc của đám đốc tra áo đen, Vương Bảo Nhạc vẫn tỉnh rụi đi về phía linh thạch học đường. Đối với những người khác mà nói thì đánh người của bộ viện kỷ là chuyện lớn, nhưng đối với hắn mà nói thì cách xử lý chuyện này rất đơn giản.

Trở thành học thủ là được.

Vương Bảo Nhạc nghĩ tới đây, ánh mắt lóe lên, vội cất bước đi vào linh thạch học đường.

Hôm nay không có tiết nên mặc dù bên ngoài học đường cũng có học sinh, nhưng không nhiều lắm. Mặc dù Vương Bảo Nhạc đi đến khiến bọn họ chú ý một chút, nhưng chuyện ban nãy còn chưa truyền đến bên này, lúc bọn họ biết được vụ đánh nhau kia thì bóng dáng Vương Bảo Nhạc đã đi vào bên trong học đường rồi!

Đứng trước mặt tảng đá màu xanh khổng lồ bên cạnh bục giảng kia, trong mắt Vương Bảo Nhạc lộ ra vẻ mong chờ, hắn lấy ngọc bài thân phận ra trực tiếp đặt lên tảng đá đó, nghiêm giọng nói ra một câu.

- Học sinh Vương Bảo Nhạc xin được khảo hạch linh thạch!

Vương Bảo Nhạc vừa nói xong thì tảng đá màu xanh kia lập tức phát sáng, nhanh chóng tụ lại trên ngọc bài thân phận của Vương Bảo

Nhạc, sau đó có một giọng nói uy nghiêm truyền ra từ bên trong tảng đá.

- Cho phép!

Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, sau khi khoanh chân ngồi xuống thì lấy một viên linh thạch rỗng cầm trong tay, sau đó hắn lập tức bắt đầu luyện chế linh thạch, linh khí ầm ầm vọt tới một cách điên cuồng, hai mắt Vương Bảo Nhạc lóe sáng, viên linh thạch rỗng trong tay nhanh chóng sáng lên, chỉ trong nháy mắt mà độ tinh khiết đã lên đến sáu thành và không ngừng trở nên tinh khiết hơn!

Cũng đúng lúc này, học thủ Khương Lâm của linh thạch học đường, cũng tức là thanh niên mặt rỗ nọ đã dắt theo hơn mười đốc tra áo đen chạy đến chỗ con đường mà Vương Bảo Nhạc đã ra tay, sự xuất hiện của hắn lập tức khiến cho đám người xung quanh câm như hến, cũng khiến cho đám đốc tra áo đen bị đánh kia hưng phấn hẳn lên.

- Hoc thủ, Vương Bảo Nhạc đã đi về phía linh thạch học đường, hắn đúng là khinh người quá đáng mà!

- Vương Bảo Nhạc vi phạm điều 2, điều 3, điều 4 và điều 7 của viện kỷ, kính xin học thủ làm chủ cho bọn ta!

Thấy đám thủ hạ của mình bị đánh thê thảm như thế, cơn tức trong mắt Khương Lâm lại càng cao hơn, chỉ thản nhiên nói một câu...

- Loại học sinh ngang ngược bá đạo thế này không xứng để tiếp tục ở lại đạo viện Phiêu Miễu chúng ta nữa.

Nói xong thì hắn đi về phía linh thạch học đường, hơn mười tên đốc tra áo đen phía sau cũng nổi giận đùng đùng, sau khi đỡ đồng bạn của mình dậy thì cả đám người hùng hổ đi về phía linh thạch học đường.

Người xung quanh đều kinh hãi, vội vàng tung tin này ra rồi co giò chạy theo.

Lúc này mọi chuyện đã thay đổi, việc Vương Bảo Nhạc đánh người cũng nhanh chóng lan rộng ra trên linh võng của đạo viện, chẳng những khiến cho mấy hệ khác chú ý tới, các bài post bàn tán cùng với tiếng xôn xao nghị luận trong hiện thực cũng liên tục gia tăng.

Chuyện này càng khiến cho cái tên thích live stream là Tiểu Đạo kia

hớn hở, chạy thẳng từ hệ Cơ Quan đến hệ Pháp Binh.

- Xin chào các bạn, chắc mọi người đều nghe nói việc Vương Bảo Nhạc với bộ viện kỷ rồi chứ gì, chỉ cần có người tặng hỏa tiễn thì Tiểu Đạo ta sẽ liều mạng đến gần Vương Bảo Nhạc lần nữa để livư stream thêm cho mọi người xem!

Tiểu Đạo cực kỳ hưng phấn, vừa chạy vèo vèo đến đỉnh Pháp Binh vừa nhìn thẳng vào máy ảnh mà hét toáng lên.

Còn vị trí của Vương Bảo Nhạc cũng bị người ta đưa lên, thậm chí có người còn chạy vào trong học đường hóng hớt rồi đưa lên mạng, thế là chuyện Vương Bảo Nhạc đang khảo hạch độ tinh khiết của linh thạch cũng bùng lên như gió lốc.

- Thật hay giả đấy, Vương Bảo Nhạc đánh người xong thì chạy đi khảo hạch á?

- Hắn nghĩ gì thế không biết, chẳng lẽ hắn muốn... Trở thành học thủ à? Ha ha, sao mà được chứ...

- Không thể nào... Trở thành học thủ?!

Có thể thi vào đạo viện Phiêu Miễu thì không có ai dốt cả, thế là có người nhanh chóng đoán được đáp án, chỉ là ngay cả người đoán ra đáp án này cũng cảm thấy giật mình một lát, vừa không dám tin vừa kinh ngạc, nhưng vẫn thấy vớ vẩn nhiều hơn.

Trong lúc vô số người ùn ùn kéo về đỉnh Pháp Binh thì học thủ Khương Lâm đã đến bên ngoài linh thạch học đường, bên cạnh hắn có kẻ chú ý xem linh võng nên cũng nói ra suy đoán ở trên linh võng.

- Muốn trở thành học thủ? Một học sinh mới như hắn còn khuya mới đủ tư cách.

Khương Lâm nghe thế thì cười khẩy, trong mắt lộ rõ vẻ khinh thường, chẳng thèm bận tâm.

Mấy tên đốc tra ở sau lưng hắn cũng khinh khỉnh cười lạnh.

- Rõ là chó cùng rứt giậu mà, nhưng dù có làm làm trò gì thì hắn cũng không thoát khỏi vận mệnh làm chó đâu!

- Dám đánh người của bộ viện kỷ chúng ta, tên Vương Bảo Nhạc

đúng là tự mình muốn tìm chết, không trách được ai cả!

- Lát nữa ta cũng muốn xem thử tên vk còn dám kiêu ngạo khi ban nãy nữa không, lại còn đánh người, ta rất muốn biết sau khi hắn đi ra liệu có cầu xin tha thứ hay không!

Nghe đám thủ hạ nói thế, vẻ khinh bỉ của Khương Lâm khi nhìn về phía linh thạch học đường lại càng đậm hơn, lúc này hắn chân không ngừng bước, dắt theo một đám đốc tra của bộ viện kỷ đi thẳng vào linh thạch học đường!

Lúc tới gần học đường, đám đốc tra kia cũng lấy vũ khí ra, mặt mày hầm hầm như có mây đen giăng kín trên đỉnh đầu, khiến cho những người xung quanh nhìn thấy thì đều nín thở không dám mon men.

------oOo------

Chương 31: Cường thế

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc này Vương Bảo Nhạc đang nghiêm mặt khoanh chân ngồi trước tảng đá màu xanh ở trong học đường, hắn tập trung toàn bộ tâm thần nhìn vào liên linh thạch đang phát sáng trong tay mình!

- Lúc nãy ta dạy dỗ đám người bộ viện kỷ một phen, trong lòng bọn họ nhất định đang hận ta lắm, lần này... Tốt nhất là khiến cho bọn họ hoàn toàn tuyệt vọng, để cho không còn bất cứ ai lay chuyển được vị trí học thủ của ta mới được!

Vương Bảo Nhạc cắn răng, hít sâu một hơi, dẫn dắt linh khí đổ dồn vào trong linh thạch rỗng.

Theo linh khí lũ lượt ùa vào, linh thạch rỗng dần phát ra tiếng rắc rắc như muốn vỡ vụn, thật ra chuyện này không hề xấu chút nào, nó có nghĩa là độ tinh khiết ở bên trong đang được tinh luyện nhanh chóng.

Mặc dù dùng linh thạch rỗng để luyện chế có hơi khác với Thái Hư Phệ Khí quyết của Vương Bảo Nhạc, nhưng dù sao thì đây cũng là cách tu luyện hắn đã dùng từ nhỏ tới lớn, mặc dù không phải lăng không ngưng tụ ra được linh thạch, nhưng đối với hắn mà nói thì đây chẳng qua là làm thêm một bước nữa mà thôi.

Tuy hơi rườm rà hơn một chút, nhưng hắn cũng biết rõ đạo lý giấu tàu, lúc này hắn vô cùng tập trung, linh khí tràn vào, dòng xoáy quanh người hắn cũng ngày càng lớn hơn, cuối cùng còn lan ra cả bên ngoài học đường, nhìn từ xa lại thì chỗ hắn ngồi cứ như xuất hiện một cái hố đen.

Tất cả việc này kể thì khá dài dòng, nhưng thực tế chỉ diễn ra trong vòng vài giây, tiếng rắc rắc phát ra từ viên linh thạch trong tay Vương Bảo Nhạc đột nhiên trở nên dữ dội hơn, sau đó lập tức có bụi bay ra rồi đột nhiên nứt vỡ!

Linh thạch rỗng vừa nứt vỡ thì thốt nhiên phát ra ánh sáng bảy màu tựa như châu báu, chỉ trong nháy mắt ánh sáng bảy màu đó đã soi khắp học đường.

Trong nháy mắt khi xuyên qua học đường thì ánh sáng này cũng bừng lên giữa đất trời, bao phủ toàn bộ phạm vi bên ngoài học đường trong ánh sáng bày màu, nhìn từ phía xa thì trên đỉnh Pháp Binh có ánh sáng bảy màu lấp lánh chiếu thẳng lên trời!

Tất cả mọi người bên ngoài học đường, thậm chí toàn bộ người của hệ Pháp Binh lúc này đều tận mắt chứng kiến cảnh tượng đời này họ khó mà quên được!

- Đây... Đây... Ánh sáng bảy màu!!

- Linh thạch bảy màu! Mẹ ơi, đây là linh thạch bảy màu!

- Là linh thạch bày màu trong truyền thuyết, vượt xa cả thượng phẩm, chỉ khi nào độ tinh khiết đạt đến chín thành ba thì mới có thể hình thành!

Toàn bộ hệ Pháp Binh rung động, các khu vực trên đỉnh Pháp Binh, gần như tất cả học sinh của hệ Pháp Binh đều trông thấy ánh sáng bảy màu phát ra từ bên trong linh thạch học đường, ai nấy đều giật mình vội chạy đến chỗ học đường.

Thậm chí chuyện này vừa được đưa lên linh võng cũng bắt đầu lan ra như gió lốc. Ngay cả tên thích live stream tên Tiểu Đạo kia lúc này cũng đã chạy đến bên ngoài học đường, hắn bị cảnh tượng trước mắt làm cho rung động đến mức quên cả việc đòi hỏa tiễn.

Ánh sáng vừa phát ra thì người ở trong lẫn ngoài học đường đều biến

sắc, bước chân của jk run lên tựa như gặp phải quỷ, đầu óc bùm một tiếng không sao bình tĩnh được nữa, hắn giật mình hét lên.

- Không thể nào!!

Ngay sau đó lại có từng tiếng chuông vang vọng khắp đỉnh Pháp Binh, khiến bốn phương rung chuyển!

Đây chính là tiếng chuông báo hiệu đã có học thủ mới xuất hiện!

Tổng cộng chín hồi chuông vang lên tượng trưng cho việc có học thủ mới xuất hiện, tiếng chuông này vang vọng hồi lâu, khiến cho chung quanh vốn đang huyên náo nay lại bùng lên từng đợt khiếp sợ dữ dội hơn nữa.

- Chuông học thủ!

- Vương Bảo Nhạc... thành học thủ rồi à?!

- Bất ngờ quá đi mất, điều này sao có thể chứ!!

Cả linh võng lẫn hệ Pháp Binh đều rung động, các lão sư trên đỉnh Pháp Binh cũng không ngồi yên, toàn bộ hoảng hốt không dám tin vội vàng chạy dến đây.

- Thế mà lại xuất hiện linh thạch bảy màu, có học thủ mới rồi!

Thậm chí ở trong điện của hệ chủ trên đỉnh Pháp Binh, ông râu dê hệ chủ của hệ Pháp Binh vốn đang cầm lọ thuốc ít yêu thích của mình đưa lên mũi hít mấy hơi, nhắm mắt suy nghĩ. Sau khi nghe thấy tiếng chuông vang lên thì ông lập tức mở to mắt ra, khá là kinh ngạc, tựa như cảm thấy không tin nổi, sau khi ngẫm nghĩ rồi mở nhẫn truyền âm lên xem xét một lúc thì ông cũng trợn trừng mắt.

- Vương Bảo Nhạc? linh thạch bảy màu! Học thủ mới!

Ông cảm thấy choáng váng, trong đầu không khỏi nhớ đến bộ dạng của Vương Bảo Nhạc, lúc này trong lòng lại dâng lên cảm giác quái dị, cảm giác như cục phân chó ngày nào ông đuôi mù mua nhầm lại có lẫn vàng ở trong vậy.

Trong tiếng chuông oanh động toàn bộ hệ Pháp Binh này, vô số người vừa tò mò vừa kinh ngạc thì cái đám đốc tra của bộ viện kỷ ở bên ngoài học đường lúc này đều hít sâu một hơi, mặt mày tái mét,

ánh sáng bảy màu chiếu lên gương mặt đần thối của họ trông rất buồn cười. Tình huống xoay chuyển nhanh quá, lúc này trong đầu họ đang dấy lên biết bao con sóng dữ, căn bản không thể chấp nhận nổi.

Còn Khương Lâm lúc này cũng tái mặt, thân thể run rẩy lảo đảo như đứng không vững, sở dĩ hắn có thể hô mưa gọi gió trong đạo viện như thế là vì thân phận học thủ này. Nhưng nay tất cả những quyền lực mà thân phận mang đến cho hắn đã nhanh chóng sụp đổ theo tiếng chuông này, khiến cho trước mắt hắn tối sầm lại, đồng thời có cảm giác không cam tâm dâng trào trong lòng hắn.

- Tuyệt đối không thể nào có chuyện này được!

Khương Lâm gầm lên, lấy ra một cái lệnh bài từ trong ngực, lệnh bài đó đỏ thẫm một màu, bên trên có khắc hai chữ học thủ, đó chính là học thủ lệnh, trong nháy mắt khi học sinh trở thành học thủ thì tảng đá kia sẽ tự động đưa cho họ!

Có điều lúc này học thủ lệnh trong tay Khương Lâm đã bắt đầu xuất hiện vết rạn, tiếng rắc rắc vang lên liên hồi như sắp vỡ tan!

- Vương Bảo Nhạc!!

Khương Lâm nhìn học thủ lệnh trong tay, mắt đỏ ngầu, từng đường nứt vỡ kia như cứa thẳng vào trong lòng hắn, lúc này có một cơn điên cuồng ngập trời bốc lên trong người hắn, hắn rít lên muốn đẩy cửa chính của linh thạch học đường, nhưng không đợi hắn kịp chạm vào thì cánh cửa kia đã tự động mở ra!

Nó vừa mở ra thì ánh mắt của tất cả mọi người nháy mắt đều đổ dồn qua, nhìn thấy Vương Bảo Nhạc đang khoan thai bước ra từ trong cánh cửa của linh thạch học đường!

Vẫn là một thân học bào rách rưới, nhưng trong mắt mọi người lúc này thì hắn đã khác xưa, bây giờ hắn chính là... Học thủ mới!

Trong chớp mắt khi hắn bước ra, học thủ lệnh trong tay Khương Lâm trực tiếp vỡ tan hóa thành mảnh vụn như không chịu nổi khí thế trên người Vương Bảo Nhạc.

Nó vỡ vụn chứng tỏ Khương Lâm đã trở thành quá khứ, từ nay về sau Vương Bảo Nhạc sẽ chấp chưởng bộ viện kỷ, trở thành nhân vật quan trọng không thể khinh nhờn trong hệ Pháp Binh!

Học thủ lệnh bị hủy, toàn thân Khương Lâm run rẩy, trong mắt hằn lên vô số tơ máu, hắn ta căm tức trừng mắt nhìn Vương Bảo Nhạc tựa như dã thú, nếu như ánh mắt mà có thể giết người thì lúc này hắn đã bầm thây Vương Bảo Nhạc ra thành trăm ngàn mảnh rồi.

Nhìn thấy vẻ rung động của mọi người xung quanh, thấy sự thật là xung quanh có một đám đốc tra áo đen tay lăm lăm vũ khí đang tỏ vẻ không dám tin, thấy cả ánh mắt hận thù sâu sắc của Khương Lâm, Vương Bảo Nhạc cười khẽ một tiếng, trong mắt lóe lên tia sáng lạnh.

Hắn biết rõ nếu như ban nãy mình không thể trở thành học thủ thì tất nhiên sẽ bị bắt lại, ban nãy đám đốc tra kia ngạo mạn cầm vũ khí lộ rõ vẻ ác ý.

Với tính cách của Vương Bảo Nhạc thì tuyệt đối sẽ không nương tay trước những kẻ có ác ý với mình, lúc này hắn vói tay vào ngực áo lấy ra một tấm lệnh bài màu đỏ thẫm mới toanh rồi giơ lên cao!

Đây chính là học thủ lệnh, đại biểu cho quyền lực của bộ viện kỷ!

Tấm lệnh bài này vừa ra thì tất cả mọi người đứng bên ngoài linh thạch học đường đều giật mình rung động.

- Ta lấy thân phận học thủ của linh thạch học đường, hủy bỏ thân phận đốc tra của các ngươi, từ giờ trở đi, các ngươi không còn là đốc tra bộ viện kỷ của linh thạch học đường nữa!

Vương Bảo Nhạc nhìn về phía những tên đốc tra kia rồi nói, giọng nói lạnh lùng vang khắp bốn phía tựa như gió rét thổi qua, khiến cho đám đốc tra đang cầm vũ khí kia tái mặt, thân thể run rẩy, có vài tên run tay, vũ khí rơi leng keng xuống đất.

Một lời đã quyết định tương lai của cả đám người!

Nhưng thế này còn chưa hết, sau khi nói một câu tước đoạt hết thân phận của đám người kia xong, mắt Vương Bảo Nhạc lại lóe lên, tiếp tục mở miệng.

- Truy tra lại hết toàn bộ những việc phạm luật trong lúc các ngươi nhậm chức, xử phạt nặng hơn, tuyệt không nhân nhượng!

Cũng là một câu, nhưng không còn là quyết định tiền đồ nữa, mà là vận mệnh của bọn họ!

Lời vừa dứt thì trong đầu của những tên đốc tra cũ kia đều nổ tung, cả đám hô hấp dồn dập, thậm chí còn có người tuyệt vọng rống to.

- Vương Bảo Nhạc, ngươi đừng có mà cạn tàu ráo máng!

Bỏ ngoài tai những lời mắng chửi nguyền rủa của đám đốc tra cũ chỉ còn biết mạnh miệng kia, Vương Bảo Nhạc quay đầu lại nhìn về phía Khương Lâm, thản nhiên cất lời.

- Khương Lâm, ngươi thân là người phụ trách bộ viện kỷ tiền nhiệm mà lại tụ tập sinh sự, hiện tại ta hủy bỏ tất cả thân phận của ngươi trong bộ viện kỷ, nhốt lại trong bộ viện kỷ, chờ xét tra xong lại luận tội!

Giọng của Vương Bảo Nhạc không lớn, nhưng lọt vào tai của Khương Lâm và đám đốc tra kia thì tựa như sấm nổ vang. Lúc này từng lời hắn nói ra rất có xu thế nói là làm, chỉ trong nháy mắt đã xoay chuyển đất trời, khiến cho cả đám người ban nãy vẫn còn hùng hổ nay như ngã xuống từ trên đám mây cao cao tại thượng!

- Vương Bảo Nhạc, ngươi dám!!

- Mọi người động thủ đi, tên Vương Bảo Nhạc này lạm dụng chúc quyền, chúng ta không phục!!

Khương Lâm phát điên, thật sự là chuyện này quá đột ngột, trong nháy mắt hắn đã mất hết tất cả, trong lòng căn bản không thể nào tiếp nhận tình cảnh kiểu một giây trước vẫn còn là học thủ, một giây sau đã trở thành phạm nhân như thế. Lúc này hắn đỏ mắt gầm lên, lại còn nổi điên nhào tới chỗ Vương Bảo Nhạc, thậm chí trong mắt còn có sát khí lóe lên!

Đám đốc tra kia căn bản là người của hắn, nếu như lúc trước Vương Bảo Nhạc không đanh thép nghiêm lệnh thì thôi, có khi bọn họ sẽ chùn tay, nhưng giờ nghĩ tới chuyện tiếp theo mình sẽ bị điều tra thì ai cũng sợ hãi, do bọn họ kẻ nào cũng có vấn đề cả, cho nên trong lúc cảm xúc cuồng bạo xộc thẳng lên đầu thế này, cả đám đều bấm bụng chơi liều. Mặc dù không phải tất cả đều mù quáng nghe theo, nhưng vẫn có hơn mười người lao tới chỗ Vương Bảo Nhạc.

Vương Bảo Nhạc cười lạnh một tiếng, sở dĩ vừa rồi hắn nói nghiêm như thế chính là muốn chọc cho đám người này nổi giận mà ra tay, bằng không thì hắn còn phải tìm cớ khác để động thủ nữa, bởi vì đám người này có ác ý với hắn trước, khiến cho Vương Bảo Nhạc cái

tính quả quyết cố chấp của Vương Bảo Nhạc được phô ra trọn vẹn.

- Dám kháng cự chấp pháp, tội thêm một bậc!

Trong lúc Vương Bảo Nhạc nói chuyện thì thân thể bước lên trước một bước.

------oOo------

Chương 32: Chỉnh lý môn hộ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vương Bảo Nhạc vừa bước ra thì hắn đã trực tiếp đánh tới trước mặt một tên đốc tra, đè mạnh một bàn tay vừa vươn tới rồi bẻ ngược ra, khiến cho tên này lập tức kêu thảm thiết, cổ tay bị bẻ gãy trong tiếng xương kêu răng rắc.

- Hành thích học thủ, tội thêm một bậc!

Vương Bảo Nhạc không hề ngừng lại, sau đó bước tới giơ chân lên đá lên đầu gối một tên khác, vẫn là một tiếng kêu răng rắc xen lẫn tiếng la hét thảm thiết vang lên, tên này ôm lấy đầu gối khóc la, không đứng dậy nổi.

- Gây sự quấy rối làm mất trật tự trong đạo viện, tội thêm một bậc!

Tất cả kể thì rất dài dòng, nhưng thực tế với vũ lực của Vương Bảo Nhạc thì đám đốc tra đang bốc máu nóng lên não kia cũng nhanh chóng tỉnh lại từ trong cơn đau đớn dữ dội, ngã lăn ra đất kêu la inh ỏi.

Cũng chính lúc này Khương Lâm đang gào to đã nhào tới đến trước mặt Vương Bảo Nhạc. Thậm chí hắn ta còn lấy cả pháp khí ra, phải biết rằng đối với học sinh thì pháp khí này cực kỳ quý báu, mấy học sinh cũ dành dụm nhiều năm mới có thể lấy được một món, Vương Bảo Nhạc đến bây giờ còn chưa từng thấy qua pháp khí nữa là.

Pháp khí của Khương Lâm là một thanh kiếm gỗ, thanh kiếm gỗ này phát ra ánh sáng linh khí chói lóa, lúc này đang xé gió đâm về phía Vương Bảo Nhạc, có thể thấy rõ là hắn vẫn chưa thể nào điều khiển thuần thục được. Ánh mắt Vương Bảo Nhạc lóe lên, thân thể lách mạnh bộc phát tốc độ cực nhanh, tay phải giơ lên trảo một cái đã

trực tiếp túm lấy ngón tay của Khương Lâm rồi bẻ một cái không chút lưu tình.

- Thân là học thủ cũ, lơ là nhiệm vụ, để cho bộ viện kỷ chướng khí mù mịt, tội của ngươi khó có thể thứ dung!

Vương Bảo Nhạc vừa nói thì tiếng kêu la thảm thiết cũng phát ra từ trong miệng Khương Lâm, hắn muốn giãy giụa, nhưng bàn về thực chiến thì hắn còn thua xa một người từng đánh mấy trăm trận như Vương Bảo Nhạc. Thế là không đợi hắn kịp làm gì, Vương Bảo Nhạc đã đá một cú, nháy mắt đạp trúng hạ bộ của Khương Lâm, ầm một tiếng, trong tiếng kêu chát chúa thảm thiết của Khương Lâm, toàn thân hắn bị đá bay đi!

Đây là Vương Bảo Nhạc sợ chết người nên không dám dùng hết sức, bằng không với sức mạnh cảnh giới Phong Thân đại viên mãn của hắn bây giờ, lại đá trúng cái chỗ yếu ớt nhất như thế, có khi lại đá chết Khương Lâm ấy chứ.

Cảnh tượng này khiến cho đám người đứng xung quanh vây xem cũng phải hít sâu một hơi, bị cảnh tượng Vương Bảo Nhạc ra tay làm cho rúng động, đồng thời cứ có cảm giác như lần đầu tiên biết Vương Bảo Nhạc vậy.

Những kẻ bị hắn đánh kêu rên quá mức thảm thiết, ngón tay, cổ tay của bọn họ đều bị bẻ gãy với đủ mức độ nặng nhẹ khác nhau, nhất là Khương Lâm đang ôm hạ bộ kia, lúc này mặt mày tím tái há miệng không thốt nên lời.

Thậm chí lúc này cũng đã có lão sư bay đến trên bầu trời, sau khi chứng kiến tất cả thì trong lòng cũng rung động lắm, nhưng không ai ra tay ngăn cản.

Bởi vì gần như mỗi lần Vương Bảo Nhạc ra tay đều nói lý do chính đáng, mà hắn lại vừa thành học thủ, nắm giữ bộ viện kỷ của linh thạch học đường, hắn xử lý đám thủ hạ của mình, chính đốn môn hộ cũng là chuyện thường tình.

Sau khi xử lý đám Khương Lâm xong thì Vương Bảo Nhạc đứng im ở đó, nhìn về phía những tên đốc tra ban nãy không tham gia động thủ.

- Ta cho các ngươi một cơ hội lập công cuộc tội, còn không mau giải những học sinh phạm sai lầm này về bộ viện kỷ!

Vương Bảo Nhạc vừa lên tiếng thì mấy tên đốc tra cũ kia cũng run như cầy sấy, vội vàng gật đầu, lúc này cũng không quản cái đám đang nằm lăn lộn trên đất kia có phải là bạn của mình nữa hay không, cả đám đều nhào lên xách từng tên đi, ngay cả đám lúc trước đang bị thương cũng lết tới để thể hiện thái độ.

Sau khi giải quyết chớp nhoáng xong nguy cơ này, Vương Bảo Nhạc mới cảm nhận được quyền lực và địa vị của học thủ một cách sâu sắc, trong lòng vô cùng kích động.

Cảm giác khi rốt cuộc cũng đạt được mục tiêu mà mình mong chờ hơn nửa năm thế này làm cho hắn thấy ánh chiều tà mới đẹp đẽ làm sao, đám học sinh chạy đến đây nhìn mình lên chức tốt đến cỡ nào.

Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, mỉm cười thật tươi ôm quyền cúi đầu một cái với các lão sư và mọi người xung quanh.

- Sau này mong các vị đồng học và sư trưởng chiếu cố nhiều hơn!

Cái cúi đầu này lập tức khiến cho đám học sinh vẫn đang rung động kia đều nghiêm mặt lại đáp lễ với Vương Bảo Nhạc, ánh mắt nhìn về phía hắn cũng mang theo vẻ kính nể.

Còn mấy lão sư tuy không đến mức nói là kính nể, nhưng lúc nhìn Vương Bảo Nhạc cũng không thể coi hắn như những học sinh bình thường, họ chỉ gật đầu một cái, ấn tượng về Vương Bảo Nhạc lại càng sâu hơn.

Dù sao thì học thủ cũng không phải do đạo viện tự phong chức, mỗi học thủ đều dựa vào nỗ lực của bản thân mình để giành lấy thân phận đó, cho dù có quyền lực rất lớn, nhưng tính ra thì trong lòng mấy học sinh của đạo viện đều phục họ cả.

Nhất là bây giờ bọn họ cũng hiểu được Vương Bảo Nhạc vào đạo viện chưa đến một năm... Dùng thời gian chưa đến một năm này, đi từ thân phận học sinh mới lên tận học thủ, lại còn luyện chế ra được linh thạch bảy màu, chỉ riêng bản thân điều này đã chứng tỏ hắn không hề tầm thường!

Sau khi ôm quyền với mọi người xong, Vương Bảo Nhạc thẳng lưng lại, trong lòng đang đắc ý lắm. Hắn hít sâu một hơi, đi về phía con đường nhỏ dẫn đến linh thạch học đường.

Xung quanh hắn có vô số ánh mắt dõi theo, ngay cả Tiểu Đạo đang

live stream cũng hết hồn, hồi lâu sau mới tỉnh lại, vội thấp giọng nhìn màn hình đòi quà.

- Các đồng chí, ta đang chụp ảnh của Vương Bảo Nhạc mặt to nhét đầy màn hình không đủ chỗ đây, người này nguy hiểm lắm, ta cần hỏa tiễn để phòng thân, tới, tặng hỏa tiễn đi!

Nhưng hắn vừa nói đến đây thì tự dưng lạnh gáy, có một loại áp lực vô hình tự dưng phóng đến. Tiểu Đạo quay đầu lại thì nhìn Vương Bảo Nhạc vốn đang đi về phía bên kia đột nhiên đổi hướng đi về phía hắn.

- Học... Học thủ...

Tiểu Đạo thở gấp, đang định nói chuyện thì Vương Bảo Nhạc đã chìa mặt tới gần, nhìn lướt qua màn hình máy ảnh của hắn.

- Ta nói này, ngươi vẫn chưa học được cách làm live stream à?

Trên mặt Vương Bảo Nhạc lộ rõ vẻ bất mãn, lần này hắn không giật máy ảnh nữa mà ho một tiếng, nhìn về phía máy ảnh đang live steam hô to.

- Các bạn, lúc trước tên Tiểu Đạo này có vào phòng Dung Nham hay không? Nếu như không có thì các ngươi cứ nói với ta, ta tự mình giải hắn đến đó, tuyệt đối không để cho hỏa tiễn của mọi người tặng uổng phí!

Không đợi Vương Bảo Nhạc nói xong thì nhân khí trong kênh live này lập tức bạo tăng, không khí náo nhiệt hơn hẳn, mọi người liên tục spam kín màn hình.

Tiểu Đạo gần như tắt thở, trơ mắt nhìn màn hình đang nói hắn không hề vào phòng Dung Nham, lúc trước khó khăn lắm hắn mới bịp mọi người cho qua chuyện này được, giờ lại bị Vương Bảo Nhạc nhắc lại, hai mắt hắn tối sầm, suýt chút nữa đã ngất xỉu.

Trong lòng Vương Bảo Nhạc hừ lạnh một tiếng, hắn thính tai, nghe Tiểu Đạo này dám nói mặt hắn to sao mà để yên cho được. Thế là Vương Bảo Nhạc đắc ý chắp tay sau mông, cảm thấy mỹ mãn hát vu vơ rời đi.

Vương Bảo Nhạc vừa rời đi, chẳng những bình luận trên máy ảnh tăng cao, mà xung quanh linh thạch học đường cũng rần rần lên, duy

chỉ có mỗi mình Tiểu Đạo là khóc không ra nước mắt, hắn thấy Vương Bảo Nhạc chính là khắc tinh trong kiếp sống live stream này của hắn...

Cùng lúc đó, trong học thủ các linh phôi học đường của hệ Pháp Binh lúc này có hai thanh niên đang đứng bên trên nhìn về phía linh thạch học đường ở đằng xa.

Hai người bọn họ chính là học thủ của hồi văn học đường và linh bôi học đường của hệ Pháp Binh!

Vị học thủ của linh bôi học đường kia có tướng mạo tuấn lãng, trên người ẩn ẩn một cỗ quý khí, rõ ràng là người xuất thân trong gia tộc hiển hách, điệu bộ, khí chất hơn người được rèn giũa từ nhỏ.

So với vị học thủ mặt mày sa sầm của hồi văn học đường thì vẻ mặt của hắn vẫn luôn bình tĩnh như thường, dù là tiếng chuông ban nãy cũng chỉ làm ánh mắt của hắn lóe lên một chút mà thôi.

- Lâm huynh, Khương Lâm bị bắt rồi.

Lúc này học thủ hồi văn đứng sau lưng thiếu niên kia cúi đầu nhìn nhẫn truyền âm rồi chậm rãi mở miệng.

Thanh niên kia nghe thế thì có phần kinh ngạc, sau khi hỏi kỹ lại nguyên do thì hắn không khỏi bật cười.

- Khương Lâm quá ngu xuẩn, lại đi chủ động ra tay đánh người, bị bắt cũng là tự làm tự chịu, nhưng tên Vương Bảo Nhạc này cũng thú vị lắm!

- Lâm huynh, sợ rằng tên Vương Bảo Nhạc này không phải kẻ đi cùng đường với chúng ta, hôm nay Khương Lâm mất chức học thủ, tầm khống chế của chúng ta ở trong linh thạch học đường sẽ xảy ra vài vấn đề.

Học thủ hồi văn nhíu mày, trầm giọng nói tiếp.

Thanh niên kia nghe thế thì chỉ mỉm cười, bộ dạng ung dung, quay đầu lại vỗ vai của học thủ hồi vân.

- Tào huynh chớ nên nóng vội, trước tiên cứ để cho tên Vương Bảo Nhạc này đắc ý vài ngày là được, ta nghe nói sắp tới bên học viện sẽ có động thái mạnh với học thủ đấy...

Thanh niên cười đầy thâm ý, nói xong thì quay lại tiếp tục nhìn về phía học thủ các bên linh thạch học đường, trong mắt lộ ra vẻ khinh thường.

Nghe thanh niên kia nói vậy thì học thủ hồi văn lập tức thở phào, nghĩ đến thân phận của người trước mắt thì hắn cũng thấy yên lòng, mặc dù hắn có thể đứng cùng một chỗ với thanh niên này, nhưng nhìn kỹ thì có thể thấy rõ hắn đứng ở sau nửa bước, rõ ràng là nghe theo mệnh lệnh của thanh niên kia.

Thực tế, ở trong tam đại học thủ của hệ Pháp Binh này, quyền thế lớn nhất vốn là học thủ linh bôi. Quyền lực của hắn ngoại trừ đến từ thân phận học thủ ra còn là do hắn có bối cảnh vô cùng đáng sợ.

Học thủ hồi văn cũng chỉ biết sơ sơ về bối cảnh của thanh niên này chứ không rành lắm, nhưng hắn đã từng tận mắt nhìn thấy vị phó chưởng viện có quyền thế ngập trời của đảo Hạ Viện cũng phải khách khí, thậm chí là nghe lời an bài của vị học thủ linh bôi này, giúp hắn làm vài chuyện, ví như giúp người do hắn sắp xếp giành được vị trí học sinh đặc chiêu của hệ Pháp Binh chẳng hạn.

Tuy rằng cuối cùng cũng thất bại, nhưng không phải vì phó chưởng viện mà là do yếu tố bất ngờ là Vương Bảo Nhạc này.

- Vương Bảo Nhạc!

Học thủ hồi văn cười khẩy, sau khi không còn áp lực, nhìn lại tên kia thì hắn cảm thấy dù đối phương có chút thủ đoạn, nhưng ở trong hệ Pháp Binh này vẫn phải học cách cúi đầu làm người!

------oOo------

Chương 33: Tài năng của Liễu Đạo Bân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đêm hôm đó Tiểu Đạo phải dốc hết bản lĩnh ra để tổ lái qua vụ này trong biết bao lời yêu cầu của những người theo dõi live stream, lại còn phải hứa thêm một đống điều kiện nữa mới đổi thành để hắn chia ra vào phòng Dung Nham nhiều đợt.

Khi đi vào trong phòng Dung Nham xong thì hắn ngồi xuống, cảm

nhận nhiệt độ cực cao ở xung quanh, nước mắt vừa mới trào ra khỏi hốc mắt đã lập tức bốc hơi, hắn run rẩy giơ máy ảnh lên.

- Các đồng chí, Tiểu Đạo đã vào trong phòng Dung Nham rồi, các bạn cứ yên tâm, không phải là 37 cái hỏa tiễn thôi à, ta nhất định có thể hoàn thành!

Nhưng hắn vừa mới nói xong thì đột nhiên trong kênh live stream của hắn có một người mới nhảy vào theo dõi, tên của người này rất ngầu, tên là... Ba Của Tổng Thống Tương Lai.

Hắn vừa mới vào đã trực tiếp quăng tận 10 cái hỏa tiễn, tiếng vèo vèo vèo vang lên liên hồi, sau đó hắn còn nhắn.

- Tiểu Đạo cố lên nhé, tặng ngươi 10 cái hỏa tiễn nè, thêm 10 canh giờ nữa nha!

Tiểu Đạo lập tức há hốc mồm, bình thường hắn thích hỏa tiễn lắm, nhưng lúc này chui vào trong pd này ngồi thì hắn thật sự không muốn có thêm hỏa tiễn nữa rồi, nhưng hắn cũng biết rõ người dám một lần tặng đến 10 cái hỏa tiễn thế này nhất định là nhà giàu, thế nên cắn răng vội cảm ơn.

- Cảm ơn Ba Của Tổng Thống Liên Bang... đã tặng hỏa tiễn cho Tiểu Đạo...

Hắn mới nói được một nửa đã thấy cái tên này nghe kỳ kỳ, sau khi kiên trì đọc xong thì có vẻ Ba Của Tổng Thống Liên Bang rất vui, không ngờ lại tặng thêm 10 cái hỏa tiễn...

Sau khi tặng xong thì Ba Của Tổng Thống Liên Bang không ngồi lại lâu, nhanh chóng logout, chỉ để lại Tiểu Đạo ngồi đó vừa mừng vừa sợ...

Cùng lúc đó, trong vòng một đêm mà chuyện Vương Bảo Nhạc lên chức trở thành học thủ của linh thạch học đường đã lan ra khắp hệ Pháp Binh, khiến cho nhiều người bàn tán và coi trọng hắn hơn. Đồng thời tất cả học sinh của hệ Pháp Binh đều hiểu rõ, từ nay về sau, những nhân vật quyền lực trong hệ Pháp Binh đã bớt đi một tên Khương Lâm, có thêm một Vương Bảo Nhạc!

Bên ngoài cũng chấn động trước tin tức Vương Bảo Nhạc trở thành hoc thủ. Sáng hôm sau, Vương Bảo Nhạc đứng trước cái gương trong động phủ của mình, mặc bộ đạo bào học thủ màu tím kia. Cảm giác

được mức độ cao cấp của chất liệu cũng như độ uy vũ của nó đều ăn đứt học bào đặc chiêu, hắn hất cằm đứng soi gương cả buổi trời.

Nhìn bản thân tròn vo ở trong gương, trong mắt Vương Bảo Nhạc cứ như có kèm theo kính lọc vậy, hết nhìn trái rồi lại nhìn phải, còn làm dáng đủ kiểu, càng nhìn càng thấy bản thân mình uy vũ bất phàm.

- Ôi đẹp trai quá đi thôi, dáng dấp mi nhon, học hành lại tốt, đúng là ưu tú khỏi chê! Chính mình cũng phải sùng bái bản thân mình đây!

Vương Bảo Nhạc đứng tự luyến một hồi, cầm lòng không đậu lấy một túi đồ ăn vặt ra, vừa nhai vừa tiếp tục soi gương, khi thì nhìn nghiêng một bên mặt, lúc lại nghiêng người... Thưởng thức dáng người hoàn mỹ của mình với đủ mọi góc độ.

- Đúng là ngưỡng mộ bộ đạo bào học thủ này quá đi mất, nếu nó mà có linh trí thì nhất định cũng cảm thấy được khoác lên người một anh chàng đẹp trai hết nấc như mình chính là vinh hạnh của nó!

Sau khi ăn uống thỏa thuê xong, Vương Bảo Nhạc ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra khỏi động phủ, tiến thẳng về phía học thủ các ở linh thạch học đường, bắt đầu ngày đầu tiên sống kiếp học thủ của hắn.

Một đường đi tới, tất cả các học sinh nhìn thấy Vương Bảo Nhạc đều dừng bước, cung kính chào hỏi, thật sự là quyền lực của ba vị học thủ quá lớn, mặc dù đều phụ trách bộ viện kỷ, thi thoảng cũng có xích mích nhỏ với nhau, nhưng nói chung thì vẫn có thể được làm theo ý mình.

Những kẻ vi phạm viện kỷ bị học thủ các bên nào bắt được thì bên đó có quyền xử phạt tuyệt đối, cho nên đối với học sinh bình thường mà nói thì tuyệt đối không thể đắc tội với học thủ, thậm chí nếu được học thủ giúp đỡ đôi chút thì có thể sống rất thoải mái ở bên trong học viện.

Lần lượt dược người ta chào hỏi như thế thì trong lòng Vương Bảo Nhạc sướng khỏi nói, nhất là khi nhìn thấy có rất nhiều bạn học nữ đãi giọng chào hỏi mình ngọt lịm thì Vương Bảo Nhạc hưng phấn hẳn lên, ánh mắt cũng sáng hơn hẳn, lại càng cảm thấy thân phận học thủ này đúng là tuyệt vời.

Vậy nên hắn cũng cười toe toét chào hỏi lại, cảm thấy hôm nay ánh mặt trời vô cùng rạng ngời, bầu trời cũng xanh hơn hẳn.

Mang theo tâm tình cực kỳ tốt này, Vương Bảo Nhạc đi tới học thủ các ở linh thạch học đường. Vừa mới tới gần thì hắn đã trông thấy bên ngoài học thủ các kia có hơn 70 đốc tra đang đứng thẳng hàng ở đó, trong nháy mắt khi phát hiện Vương Bảo Nhạc xuất hiện thì đám người này lập tức chào hỏi, âm thanh vô cùng vang dội.

- Chúc học thủ buổi sáng tốt lành!

Hơn 70 đốc y áo đen xoay người đều răm rắp, đồng thanh hô vang lập tức khiến cho không ít học sinh đang đi ngang phải ghé mắt nhìn, sau đó ghé tai nói nhỏ.

- Chào các bạn học!

Vương Bảo Nhạc tằng hắng một tiếng, lúc này hắn chắp tay sau lưng, bước vào học thủ các trong lúc hơn 70 đốc tra ở đây đang rúm ró vì sợ, trong quá trình đi từ cửa học thủ các đến phòng học thủ của hắn thì đám đốc tra kia đều xun xoe theo sát hầu hạ.

- Học thủ, ngài tới sớm thế này chắc là chưa ăn sáng đúng không, ta đã mua để sẵn trên bàn cho ngài rồi đó.

- Học thủ, quê của ta ở thành Võ Di, có đặc sản là linh trà, ta đã pha sẵn cho ngài rồi.

- Học thủ, ta có chung sở thích ăn đồ ăn vặt với ngài đấy, ta cũng đã mua cho ngài rồi, cả nước băng linh cũng có, uống lúc nào cũng được, mát khỏi chê.

Nghe mấy người kia thi nhau nịnh nọt, trong lòng Vương Bảo Nhạc thấy sướng vô cùng, nhưng lại ra vẻ bất đắc dĩ nói với bọn họ.

- Mọi người làm thế ta biết nói gì cho phải đây, sau này đừng có như thế, thân là học sinh thì các ngươi phải đứng thẳng, rồi mới nói ngay, sau cùng là đi đúng!

Vương Bảo Nhạc vội ho một tiếng, lời ngay lẽ thẳng.

- Học thủ nói rất đúng, bọn ta sai rồi!

Mấy đốc y áo đen đều đồng thành nói, thông qua mấy câu kia cũng có thể nhìn ra bọn họ thật sự tốn rất nhiều công sức, chỉ trong một đêm đã tìm hiểu rõ ràng về sở thích của Vương Bảo Nhạc, lại học theo giọng điệu của hắn, đêm qua gần như tất cả bọn họ đều thức

trắng đêm.

Thật sự là ai nấy cũng nơm nớp lo sợ, hiểu rõ mặc dù bình thường tên Vương Bảo Nhạc này suốt ngày cười cười nói nói trông như dễ tính lắm, nhưng hôm qua bọn họ đều nghe nói Vương Bảo Nhạc đã đánh ngã hơn 10 tên đốc tra cùng với Khương Lâm ở ngay bên ngoài linh thạch học đường, còn tước bỏ thân phận của bọn họ, bắt giữ toàn bộ ngay trước mặt mọi người.

Thủ đoạn chớp nhoáng khiến cho người ta kính sợ.

Thậm chí có vài người trong số này hôm qua còn tận mắt nhìn thấy mọi chuyện diễn ra, bọn họ hiểu rõ tên Vương Bảo Nhạc này nhìn có vẻ vô hại thế thôi, một khi trở mặt thì thật sự rất đáng sợ, huống hồ gì hôm nay ai cũng còn vướng tội trên người, không dám lơ là...

Cảm giác được ý nịnh nọt của mọi người, Vương Bảo Nhạc chắp tay sau lưng, trong lòng vô cùng đắc ý, sau khi đi vào phòng học thủ của mình, nhìn gian phòng xa hoa kia, hắn không khỏi cảm khái.

- Bọn họ kính nể mình như thế thì mình tuyệt đối không thể lãng phí ý tốt của bọn họ được, thôi thì mình ráng mà ăn đi vậy.

Vương Bảo Nhạc vừa ra vẻ cảm khái vừa uống linh trà bồi bổ, lại ăn bữa sáng ngon lành mà thủ hạ mua cho, lại mở thêm một túi đồ ăn vặt ra nhai, vừa ăn vừa suy tư, lúc sau thì sai người gọi Liễu Đạo Bân tới.

Thế là Liễu Đạo Bân nhanh chóng được đám đốc tra khách khí mời tới, sau khi nhìn thấy Vương Bảo Nhạc ngồi chễm chệ trong học thủ các xong thì trong lòng Liễu Đạo Bân vô cùng phức tạp, đồng thời cũng có phần ngơ ngác. Tuy rằng hôm qua hắn cũng biết chuyện Vương Bảo Nhạc trở thành học thủ, nhưng vẫn cảm thấy không dám tin.

- Vương...

Hắn vừa định gọi tên Vương Bảo Nhạc thì thấy tên đốc tra đứng kế bên nháy mắt ra dấu, Liễu Đạo Bân giật mình, bản năng nhớ lại cảnh tượng mình từng nhìn thấy ở chỗ cha, thế là lập tức bước vội tới, cúi đầu thật sâu với Vương Bảo Nhạc.

- Liễu Đạo Bân bái kiến học thủ!

- Đạo Bân, sao ngươi cũng thế vậy hả, chúng ta là bạn mà, bái kiến cái gì mà bái kiến.

Vương Bảo Nhạc ra vẻ phật ý bước lên đỡ Liễu Đạo Bân dậy, lại phái tên đốc tra đứng bên cạnh lui xuống, sau đó mới kéo Vương Bảo Nhạc ngồi xuống ghế.

- Đạo Bân à, mới đây mà đã hơn nửa năm trôi qua rồi, bây giờ ta vẫn thường hay nhớ lại lúc khảo hạch khi xưa.

Vương Bảo Nhạc sờ lên mấy sợi lông con mới nhú ở trên cằm giống như đang nhớ lại chuyện cũ, đây là kiểu mở đầu mà hắn hay thấy ở trong tự truyện quan lớn... Nhưng mới mười mấy tuổi như hắn mà làm điệu bộ thế này nhìn kiểu gì cũng thấy quái...

Liễu Đạo Bân cũng lấy làm lạ, nhưng nhanh chóng dằn suy nghĩ linh tinh xuống, tuy bị Vương Bảo Nhạc kéo ngồi xuống, nhưng nghĩ đến mấy hành động của cha mình mỗi khi gặp sếp lớn là hắn lại vội làm theo, nhích mông ra, chỉ ngồi có một nửa ở trên ghế, ra chiều nghiêm túc lắng nghe.

- Năm đó nhờ có ơn cứu mạng của học thủ, Đạo Bân cả đời khó mà quên đucợ!

Đợi Vương Bảo Nhạc nói xong thì hắn lập tức tiếp lời theo đúng ý của Vương Bảo Nhạc.

- Bây giờ cũng có người ngoài đâu mà, ngươi cứ gọi tên của ta là được, Đạo Bân, ta chưa từng xem ngươi là người lạ bao giờ cả.

Vương Bảo Nhạc đánh giá Liễu Đạo Bân một cái, thoạt tiên là khá kinh ngạc trước tư thế ngồi cùng với kiểu đáp lời của Liễu Đạo Bân, nhưng sau đó lại vô cùng thỏa mãn, nhưng vẫn có phần tò mò, trông có vẻ như đối phương còn rành rẽ quy tắc quan trường hơn cả mình nữa.

- Chẳng lẽ hắn cũng xem tự truyện của quan lớn à?

Vương Bảo Nhạc kinh ngạc, lén ghi nhớ tư thế ngồi của đối phương, định bụng sau này phải học theo mới được.

Liễu Đạo Bân vội vàng đồng ý, cố ý làm cho bản thân mình thoạt nhìn có phần tự nhiên hơn, nhưng thực tế tư thế ngồi vẫn giữ nguyên, hai người cứ thế ngồi nói chuyện cả buổi trời, Vương Bảo

Nhạc cũng mở rộng tầm mắt, cảm thấy Liễu Đạo Bân tự dưng trở nên lợi hại hơn hẳn.

- Trước kia ta không phát hiện ra ngươi còn có bộ thế này đấy nhé.

Vương Bảo Nhạc cảm giác mình được lợi không nhỏ, lúc này mới nói lời thấm thía, đưa ra đề nghị muốn sắp xếp Liễu Đạo Bân vào bộ viện kỷ, trở thành đốc tra của linh thạch học đường.

Hắn vừa nói xong thì hô hấp của Liễu Đạo Bân trở nên dồn dập, dù ngày thường hắn biết được nhiều điều, hơn nữa cũng học được khá nhiều kiến thức ở chỗ cha mình, nhưng dù sao cũng còn non trẻ, lúc này nghe thấy mình sắp được trở thành đốc tra thì lập tức trở nên kích động.

- Cảm ơn học thủ, sau này có việc gì thì học thủ cứ việc phân phó, Đạo Bân nhất định sẽ tuân theo!

Vương Bảo Nhạc cười lớn, sau khi khen ngợi Liễu Đạo Bân vài câu thì lại đề bạt thêm một mớ học sinh đến từ thành Phượng Hoàng, cuối cùng còn bảo Liễu Đạo Bân đề cử thêm vài người, lúc này hắn mới hạ lệnh bổ nhiệm những người này trở thành đốc tra bộ viện kỷ của linh thạch học đường!

- Ta vừa mới tiếp nhận bộ viện kỷ này, Đạo Bân này, về sau ngươi phải giúp ta để ý nhiều một chút đấy.

Cuối cùng Vương Bảo Nhạc lại dặn dò vài câu, sau khi để Liễu Đạo Bân đang kích động lui ra thì hắn ngồi trên ghế của mình, gác chân lên mặt bàn ngồi uống nước băng linh, tâm trạng cực kỳ vui vẻ, cầm hồ sơ đặt trên mặt bàn đọc lướt qua.

Mấy hồ sơ này đều là những việc vi phạm viện kỷ mà các đốc tra của linh thạch học đường nộp lên chờ hắn định đoạt.

Vương Bảo Nhạc xem sơ qua nguyên chồng hồ sơ dày cộp kia, ngoại trừ một người tên Tôn Khải Phương bị bắt vì trộm bí phương của hệ Pháp Binh ra thì mấy chuyện khác toàn là vi phạm nhỏ nhặt mà thôi.

Dù là trộm bí phương, nhưng nói lớn không lớn nói nhỏ cũng không nhỏ, tất cả chuyện này đều là đốc tra trong học thủ các của linh thạch học đường bắt được cho nên Vương Bảo Nhạc có quyền xử lý tuyệt đối.

Hắn nhìn lướt qua một lúc, thấy chán quá nên bắt đầu vói lấy đồ ăn vặt nhấm nháp tiếp.

- Chỉ cần người trong bộ viện kỷ này sợ mình là được, mình cũng có rảnh để quản lý đâu, lúc khảo hạch tên Liễu Đạo Bân kia có thể nhanh chóng tổ chức lại nhân thủ tạo thành một nhóm như thế, lại còn do hắn dẫn đầu, thoạt trông có kinh nghiệm lắm... Có thể sai hắn xem xét cũng được.

Giấc mơ của Vương Bảo Nhạc từ nhỏ đến lớn chính là trở thành tổng thống liên bang, quyền thế chỉ là phụ thôi, quan trọng nhất là hắn không muốn bị kẻ khác bắt nạt, nay đã trở thành học thủ, theo như Vương Bảo Nhạc thấy thì trong hệ Pháp Binh này chắc là chẳng còn ai bắt nạt được mình nữa.

Nghĩ tới đây thì Vương Bảo Nhạc không muốn ở lại trong phòng nữa, hắn ra ngoài định đi dạo một phen, định đi đổi một phần sau của Dưỡng Khí quyết cùng với văn điên hồi văn học, sau đó quay về động phủ bắt đầu tu luyện và nghiên cứu phần sau của Dưỡng Khí quyết.

Theo hắn thấy, mục đích của mình nay đã thành, dù sao thì mình cũng đến đạo viện để học tập, nên khoản thời gian sau này có thể nghiêm túc học hành.

Thời gian thấm thoắt trôi qua, mới đó mà đã hết một tuần, trong khoảng thời gian này, thi thoảng Vương Bảo Nhạc mới đến học thủ các, bình thường đều vùi đầu nghiên cứu phần sau của Dưỡng Khí quyết.

Mặc dù hắn không đến, nhưng sau khi Liễu Đạo Bân nhận được lệnh thì lại bộc lộ ra tài năng quản lý trời cho khiến cho Vương Bảo Nhạc kinh ngạc thêm lần nữa, trong một tuần này hắn xử lý mọi chuyện vô cùng gọn gàng, chuyện lớn chuyện nhỏ cũng cung kính kể vắn tắt lại xin ý kiến của Vương Bảo Nhạc, không dám để cho Vương Bảo Nhạc hiểu lầm hắn có ý muốn chiếm quyền chút nào.

Thực tế thì trong học thủ các của học viện cũng không có chuyện chiếm quyền gì cả, bởi vì học thủ có quyền bổ nhiệm, đủ để xử lý tất cả mọi việc đi quá giới hạn!

Điểm này Liễu Đạo Bân cũng biết rõ.

Cùng lúc đó, ở bên trong hệ Chiến Võ, mặc dù Lục Tử Hạo không phải học thủ, nhưng thân là học sinh mới lứa này, âm thầm dốc hết

sức ra muốn tranh vị trí dẫn đầu với Trần Tử Hằng và Trác Nhất Phàm. Lúc này hắn đang ra vẻ nghi hoặc xem tin tức về Vương Bảo Nhạc trên linh võng, nhất là một số ảnh chụp kèm theo kia.

Hắn nhìn chằm chằm vào Vương Bảo Nhạc ở trong ảnh chụp, càng nhìn càng thấy có gì đó sai sai, sau một lúc lâu hắn lấy nhẫn truyền âm ra, gửi tin cho em gái của Chu Lộ, cũng chính là cô nàng xinh xắn đeo mặt nạ mèo con trong câu lạc bộ đấu vật.

- Chu Tĩnh, cô tìm thông tin về tên thỏ béo vô sỉ kia giúp ta với, ta cảm thấy hình như ta phát hiện được mục tiêu rồi!

------oOo------

Chương 34: Đại gia pháp binh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bộ viện kỷ có Liễu Đạo Bân phụ trách nên Vương Bảo Nhạc rất hài lòng, lại càng dốc hết tâm tư vào việc nghiên cứu phần sau của Dưỡng Khí quyết. Phần này chỉ có những người luyện chế ra được linh thạch có độ tinh khiết tám thành đổ lên mới lấy được, bên trong nói về nội dung của hai ngành học khác trong hệ Pháp Binh.

Theo thứ tự là hồi văn học và linh bôi học.

Lúc này Vương Bảo Nhạc khoanh chân ngồi trong động phủ, vừa ăn vặt vừa cúi đầu nghiên cứu phần sau của Dưỡng Khí quyết. Nay hắn đã không còn là một học sinh mới toanh mới vào, chưa hiểu gì về đạo viện nữa rồi, qua hơn nửa năm tiếp xúc này hắn đã hiểu khá nhiều về hệ Pháp Binh.

Hắn biết được cái gọi là hệ Pháp Binh thật ra chính là luyện chế pháp khí, mà luyện chế pháp khí lại chia ra làm năm bước, trong đó có ba bước học được ở đảo Hạ Viện, hai bước sau cùng chỉ có thi vào đảo Thượng Viện thì mới có thể tiếp xúc đến được.

- Linh thạch, hồi văn, linh bôi, luyện tài, chế tạo!

Vương Bảo Nhạc mồm thì nhai, trong mắt lại lộ ra suy tính sâu xa.

Phần sau của Dưỡng Khí quyết cũng giới thiệu về cấp bậc của pháp khí, trong đó cấp một và cấp hai là pháp khí, từ cấp ba đến cấp sáu được gọi là linh bảo, đến cấp bảy thì là pháp binh.

Đồng thời còn giới thiệu về binh ngân, đó là dấu ấn chỉ có đến linh bảo cấp ba đổ lên thì mới xuất hiện ba vết ngân tự nhiên, đại biểu cho phẩm cấp.

Cách luyện khí của liên bang bây giờ đến từ chính những phần được ghi chép trên mảnh vỡ của thanh kiếm kia, tất cả những thứ này đều phải lấy linh thạch làm căn bản, muốn luyện chế ra dược một món pháp khí thì bước đầu tiên chính là luyện chế ra được linh thạch, sau đó phải khắc hồi văn lên trên linh thạch.

Những hồi văn khác nhau sẽ quyết định tác dụng lẫn phương hướng

khác nhau sau khi trở thành pháp khí, linh thạch là căn cơ, còn hồi văn đó chính là mạch lạc, có tác dụng vô cùng to lớn, có thể nói nó chính là trung tâm của pháp khí!

Mỗi một đạo hồi văn đều có công hiệu cực kỳ đặc biệt, mà nhiều đạo hồi văn phối hợp lại với nhau thì còn có thể sinh ra nhiều biến hóa hơn. Muốn luyện chế pháp khí thì nhất định phải có căn bản tốt, nắm vững hồi văn, thì sau này luyện chế pháp khí sẽ dễ dàng hơn.

Cho nên phần sau của Dưỡng Khí quyết có một đoạn tương đối dài nói về đủ loại hồi văn, Vương Bảo Nhạc đếm sơ sơ một chút thì thấy số lượng hồi văn được ghi lại trong này không dưới mười vạn đạo.

Đây cũng chưa tính là văn điển do hồi văn học đường phát ra đấy, số lượng hồi văn ở trong văn điển có chừng hơn trăm vạn, nếu như cộng thêm biến hóa sau khi kết hợp các hồi văn lại với nhau thì cần phải học nhiều hơn nữa, có ví nó mênh mông như biển cũng không quá chút nào.

Hồi văn học đường trong tam đại học đường của đạo viện Phiêu Miễu kiểm tra học thuộc lòng về linh văn, loại học vẹt này không có kỹ xảo gì đáng nói, toàn bộ đều dựa vào bản thân, muốn nhớ kỹ và hiểu hết về trăm vạn hồi văn này đúng là cực kỳ khó.

Dù là học thủ của hồi văn học đường bây giờ cũng chỉ có thể nhớ hơn bốn mươi vạn đạo mà thôi, nhiều hơn nữa thì không chỉ cần có thiên phú mà phải có cả nghị lực lẫn thời gian.

Mà một khi có thành tựu ở hồi văn thì ở một mức độ nào đó cũng coi như có thể thông qua trăm vạn loại hồi văn cố định, phối hợp với nhau để tự tạo ra công hiệu, có điều cách này cần căn bản phải vững hơn nữa, chỉ có tông sư luyện khí mới có thể làm được.

Bởi vì học thuộc hết mớ đó rất khó, cho nên hồi văn học đường ở đạo viện Phiêu Miểu chỉ toàn kiểm tra học thuộc lòng số lượng hồi văn, nhưng thực tế chỉ cần học thuộc hơn mười vạn đạo là có thể thông qua để đi học linh bôi học rồi.

Dù sao thì số lượng hồi văn cũng có quá nhiều, người thường căn bản không cách nào nhớ hết được, vậy cho nên mới có văn điển giúp đỡ, có điều dù sao thì văn điển cũng khác với từ điển, mà luyện chế pháp khí bình thường lại yêu cầu nghiêm ngặt về thời gian, biến hóa lại nhiều, lúc tra cứu hồi văn còn phải hiểu và nắm vững được nó, cho nên tuy văn điển có tác dụng thật nhưng không lớn lắm.

Sau khi nghiên cứu sơ lượt toàn bộ phần sau của Dưỡng Khí quyết xong thì Vương Bảo Nhạc cũng hít sâu một hơi, hắn hiểu rõ rằng dù hiện nay mình là học thủ của linh thạch học đường, nhưng thực tế chỉ mới đi được bước đầu tiên trên con đường pháp binh mà thôi.

- Còn phải cố gắng nhiều nữa.

Vương Bảo Nhạc cầm văn điển, lật đại ra một trang, nhìn thấy vô số đạo hồi văn chi chít cong cong vẹo vẹo viết kín trang giấy thôi đã thấy đau hết cả đầu.

Hồi lâu sau hắn mới cắn răng một cái, bắt đầu ra sức học vẹt.

Có điều học vẹt kiểu này ít ít thì không sao, chứ số lượng hàng trăm vạn như thế, dù Vương Bảo Nhạc cảm giác trí nhớ của mình rất tốt nhưng cũng thấy bất lực luôn. Mặc dù trong văn điển cũng có ghi lại một số đan dược giúp tăng cường trí nhớ, nhưng sau khi Vương Bảo Nhạc lên linh võng tìm kiếm về mấy loại đan dược này xong thì toàn là thứ có tiền cũng không mua được mà thôi, thậm chí còn hiếm hơn cả Hóa Thanh đan nữa, muốn lấy được chúng thì cần may mắn mới được.

Hơn nữa tuy mấy loại đan dược này có hiệu quả nhất định, nhưng dù sao cũng là thuốc, dùng nhiều sẽ xuất hiện ảo giác, cho nên không thể dựa vào việc cắn thuốc để học bài được, cuối cùng vẫn phải dựa vào chính bản thân mình. Vương Bảo Nhạc thở dài, vừa tìm kiếm đan dược vừa kiên trì đi học thuộc.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, mới đó mà lại hết một tuần.

Trong vòng một tuần này, gần như mỗi ngày đều có học sinh đến bái phỏng tặng đủ loại quà cáp, đối với mấy cái này thì Vương Bảo Nhạc đều trực tiếp nghiêm mặt từ chối, hắn đã xem tự truyện quan lớn rồi, biết rõ nhận quà cáp công khai như thế là không đúng.

Bất quá ngoại trừ học sinh của hệ Pháp Binh đến bái kiến tặng quà ra thì mấy học thủ của hệ khác cũng lần lượt phái người đến tặng quà, mặc dù đều là mấy món đơn giản, nhưng đều để lại ấn ký nhẫn truyền âm, rõ ràng là có ý muốn làm quen xã giao với Vương Bảo Nhạc.

Vương Bảo Nhạc cũng rất xem trọng mấy học thủ hệ khác này, hắn cũng nhận quà mà họ đưa tới. Hắn hiểu được tầm quan trọng của

mối quan hệ, vậy nên cũng đáp lễ từng người, mặt dù không gặp mặt những cũng có liên hệ với nhau.

Lại thêm mấy ngày trôi qua, Vương Bảo Nhạc học hồi văn nhiều đến mức to hết cả đầu lại nhận được một phần quà của học thủ Trịnh Lương Thảo Mộc học của hệ Đan Đạo đưa tới, món quà này rất có trọng lượng, vượt xa quà của mấy học thủ khác tặng, chính là một viên Tinh Ức đan!

Đan dược này chính là một trong các loại đan dược giúp nhớ dai ghi lại trong văn điển, khó mà mua được nó ở ngoài thị trường, giá cả cũng rất xa xỉ, làm cho Vương Bảo Nhạc vô cùng giật mình.

Cầm lọ đan dược, nhìn mấy viên đan sáng lấp lánh trong veo bên trong, Vương Bảo Nhạc vừa động lòng vừa trầm tư suy nghĩ cả buổi trời, cuối cùng hắn mở nhẫn truyền âm ra, dùng phần ấn ký để lại ở bên trong hộp đựng quà liên hệ với nhẫn truyền âm của học thủ Thảo Mộc học Trịnh Lương.

Sa khi kết nối với Trịnh Lương xong, đầu tiên là Vương Bảo Nhạc khách khí cảm ơn đan dược mà đối phương đã tặng, sau đó là chuyện trò vài câu, Trịnh Lương mời Vương Bảo Nhạc đến hệ Đan Đạo làm khách, hình như cũng đoán được sự ngạc nhiên của Vương Bảo Nhạc khi nhận được đan dược, giọng nói vui vẻ của Trịnh Lương phát ra từ bên trong nhẫn truyền âm.

- Vương Bảo Nhạc sư đệ, thực không dám giấu gì, hôm nay tại hạ luyện chế một loại đan dược, cần có linh thạch có độ tinh khiết chín thành đổ lên làm lô hỏa căn bản, ngươi cũng biết loại linh thạch này cũng không mua được ngoài thị trường, cho nên mới muốn làm phiền Bảo Nhạc sư đệ một phen.

Nghe Trịnh Lương nói thế thì Vương Bảo Nhạc cũng hiểu ra nguyên do, hắn cười lớn đồng ý lời mời của Trịnh Lương.

Trịnh Lương cũng rất vui mừng, sau khi hẹn giờ cụ thể với Vương Bảo Nhạc xong thì mới kết thúc cuộc trò chuyện.

Ở trong đạo viện Phiêu Miễu này, trừ phi là học thủ cùng hệ, bằng không thì giữa các học thủ đều khá hòa hợp, cũng bằng lòng kết giao thân thiết với nhau, dù sao thì thân phận mọi người ngang nhau, nếu như thân thiết thì có thể giúp đỡ đáp ứng yêu cầu của nhau trong mức độ nhất định.

Mấy ngày sau, đến ngày hẹn của cả hai, Vương Bảo Nhạc rời khỏi động phủ đi đến hệ Đan Đạo.

Vương Bảo Nhạc vào đạo viện Phiêu Miễu hơn nửa năm, phần lớn thời gian đều ở đỉnh Pháp Binh chứ rất ít đi hệ khác. Đây cũng là lần đầu tiên đến hệ Đan Đạo này.

Đi trên đỉnh núi hệ Đan Đạo, nhìn quanh cây cối tốt tươi cùng với lầu các đại điện khắp nơi, Vương Bảo Nhạc lập tức cảm giác được nơi này khác với hệ Pháp Binh.

- Linh khí ở nơi này còn đậm hơn cả hệ Pháp Binh, hơn nữa cũng nhu hòa hơn nhiều.

Vương Bảo Nhạc tu luyện Thái Hư Phệ Khí quyết cho nên khá nhạy cảm với linh khí.

Hắn mang theo vẻ tò mò đi về phía trước, trong không khí có mùi thuốc thoang thoảng bay tới, càng đi tới thì mùi thuốc lại càng đậm hơn, cuối cùng Vương Bảo Nhạc phát hiện gần như khắp đỉnh Đan Đạo đều có hương thuốc vấn vít.

Hương thuốc thấm vào trong mũi, mặc dù không giúp ích gì cho tu vi, nhưng lại khiến cho người ta phấn chấn tinh thần, làm cho Vương Bảo Nhạc lại càng ngạc nhiên hơn nữa. Nhất là bên ngoài mỗi tòa lầu các đều có vườn thuốc, có thể nhìn thấy rất nhiều học sinh đang trồng cây nhổ cỏ.

Ngoài ra còn có thể nhìn thấy một số học sinh bày quầy bán bên đường, rao bán đủ loại đan dược mà họ luyện chế ra, thậm chí còn sản xuất cả lò đan nữa, có rất nhiều người đi ngang qua đều dừng lại xem, thích cái gì thì mua cái đó.

Cảnh tượng này ở hệ Pháp Binh không hề có, Vương Bảo Nhạc đi thẳng tới một đường, cảm giác được rõ hệ Đan Đạo này đúng là thanh lịch hơn hẳn, ít nhất thì nữ sinh chiếm số nhiều, nhìn thôi cũng thấy thích mắt.

- Đúng là chỗ tốt mà, nếu lúc đầu mình vào hệ Đan Đạo thì tốt biết mấy.

Vương Bảo Nhạc cảm thấy khác kinh ngạc trước hệ Đan Đạo, mấy học sinh bày quầy bán hàng kia cũng để ý tới hắn, gần như chỉ trong nháy mắt thì bọn họ đều nhận ra thân phận của Vương Bảo Nhạc,

thế là lại chụm đầu vào bàn tán.

Người có tên cây có bóng, từ sau khi Vương Bảo Nhạc vào đạo viện đến nay vẫn luôn khiến cho danh tiếng của hắn liên tục nổi lên, nhất là việc hắn trở thành học thủ đã lan truyền khắp đạo viện, tiếng tăm của hắn vô cùng vang dội nên tất cả học sinh các hệ đều biết đến.

- Là Vương Bảo Nhạc kìa!

- Người của hệ Pháp Binh vốn toàn bọn có tiền, Vương Bảo Nhạc này thân là học thủ, nghe nói hắn luyện chế ra được linh thạch có độ tinh khiết chín thành đấy... Đúng là đại gia mà!

- Hừ, hay ho gì, không phải là luyện linh thạch à, so thế nào được với hệ Đan Đạo chúng ta chứ!

Dù sao thì nơi này cũng là hệ Pháp Binh, cho nên đám học sinh bàn tán cũng chẳng sợ gì mấy, nên lời nói cũng chua loét đầy vẻ ghen tị, thật sự là cái tiếng máy tin di động của hệ Pháp Binh khiến tất cả vừa hâm mộ vừa ghen tị.

Sau khi Vương Bảo Nhạc Phong Thân đại viên mãn xong thì lỗ tai thính lắm, nghe thấy mấy lời này xong thì hắn nhướng mày, nhếch miệng, đi thẳng về phía quầy hàng bày bên cạnh mình, hắn vừa đến thì đám học sinh xung quanh lập tức ghé mắt nhìn.

Vương Bảo Nhạc không thèm để ý tới ánh mắt của bọn họ, hắn chỉ cúi đầu nhìn đám đan dược được bày bán kia, tay phải giơ lên chỉ vài loại.

- Cái này với cái này, cô để hai loại đan dược này qua một bên đi.

Quầy hàng mà Vương Bảo Nhạc đến là do một nữ sinh cột tóc đuôi ngựa bày ra, cô gái này trước đó cũng là một trong số những người mở miệng ghen tị, thấy Vương Bảo Nhạc đến thì cô ngẩn ra một lúc, sau đó lập tức kinh hỉ, nhưng nghe ý của Vương Bảo Nhạc thì chỉ đinh mua có hai loại, lại còn là loại đan dược hết sức bình thường nên cô cũng tụt hết cả hứng.

Cô bĩu môi, cảm thấy đám hệ Pháp Binh cũng chả có gì hay ho, chi tiền còn thua hệ khác đây, thế là cô lười biếng cầm lấy hai loại đan dược mà Vương Bảo Nhạc chỉ, đang định đưa lên thì Vương Bảo Nhạc lại mở miệng.

- Hai loại này bỏ qua một bên, đám còn lại ta mua hết.

Hắn vừa nói xong thì cô gái kia lập tức mở to hai mắt ra đứng hình, đám học sinh bày quầy bán đan dược ở cạnh đó cũng giật mình, đồng loạt nhìn về phía Vương Bảo Nhạc.

- Sao thế? Không bán à?

Vương Bảo Nhạc ho khan một tiếng, trong lòng vô cùng đắc ý, nhưng trên mặt vẫn ra vẻ hờ hững tựa như thứ hắn vừa hỏi mua không phải đan dược mà chỉ là cải trắng ngoài chợ vậy.

- Bán chứ, bán chứ!

Cô gái kia vô cùng kích động,vội vàng gom hết tất cả đan dược lại gói thật kỹ càng, hưng phấn đưa cho Vương Bảo Nhạc, lại ngẫm nghĩ một lúc xong trực tiếp cầm theo đứng sau lưng Vương Bảo Nhạc.

- Học thủ à, ngài không cần cầm đâu, ta xách giúp ngài cũng được, sau này nếu ngài có gì cần sai bảo thì có thể nói với ta bất kỳ lúc nào, ngài xem... Chúng ta lưu số liên lạc lại nhé, sau này ngài cần gì thì ta sẽ tự mình đưa đến tận cửa động phủ cho ngài luôn.

Cô gái này có nhan sắc bình thường, duy chỉ có dáng người khá nóng bỏng, lúc này hưng phấn quá độ cho nên đôi mắt cũng lóe lên thần thái khác lạ.

- Cũng được, vậy thì cô xách giúp đi nhé.

Trong lòng Vương Bảo Nhạc vô cùng thoải mái, chắp tay sau lưng, đang định đi tới chỗ quầy hàng tiếp theo thì đám học sinh bày quầy chung quanh, cả nam lẫn nữ đều kích động hẳn lên, vội vàng chạy lên dốc hết tuyệt chiêu quảng cáo hàng của mình.

- Học thủ đẹp trai quá đi hà, ngươi xem đan dược chỗ ta đi, mỗi viên đều là do người ta tự tay luyện chế hết đó nha.

- Anh học thủ đẹp trai ơi, chỗ này của em cũng có đan dược đây nè, anh qua coi tí đi.

Thấy đám người ban nãy còn ghen tị nói mấy câu chua loét mà bây giờ đã lật mặt thành nịnh hót như thế, Vương Bảo Nhạc không khỏi cảm khái, cảm giác mình thân là học thủ hệ Pháp Binh, cần phải cho mấy người ở hệ Đan Đạo này biết rõ hệ Pháp Binh tiêu tiền thế nào,

vậy là hắn khoát tay lên.

- Mua hết!

Hắn vừa nói xong thì đám học sinh của hệ Đan Đạo đứng xung quanh đều kích động gào to, nơi này phần lớn đều là con gái, lúc này hưng phấn nên mặt mày ai nấy đều đỏ bừng, trông cũng có một phen phong tình lắm, vậy nên khi học thủ Trịnh Lương của hệ Thảo Mộc chạy đến nơi đây thì nhìn thấy...

Một đám người vây kín lấy Vương Bảo Nhạc giúp hắn xách bao to túi nhỏ, hai mắt sáng rực dị thường, nhào lên chủ động xin số liên lạc của hắn.

------oOo------

Chương 35: Học thủ thảo mộc Trịnh Lương

Nguồn: EbookTruyen.Me

Học thủ Thảo Mộc học đường của hệ Đan Đạo Trịnh Lương là một học sinh cũ năm ba, tướng mạo tuấn lãng, mày kiếm mắt sao, lại có khí chất phiêu dật, vốn hắn mỉm cười đến đây, nhưng sau khi nhìn thấy Vương Bảo Nhạc cùng với đám nữ sinh đang bu quanh Vương Bảo Nhạc kín mít thì hắn cũng đơ mặt ra luôn.

Cứ như lúc này toàn thân Vương Bảo Nhạc từ trên xuống dưới đều phát ra ánh sáng chói lóa tựa linh thạch, còn mức độ điên cuồng của mấy nữ sinh kia cũng làm cho Trịnh Lương cười khổ, loại cảm giác này rất phức tạp, đó là cảm giác ghen tị khi có đực rựa bên hệ khác đến địa bàn nhà mình cua gái.

Nhưng dù sao thì hắn cũng là học thủ, nên cũng nhanh chóng dẫn hết tạp niệm trong lòng xuống, nở một nụ cười ấm áp tươi roi rói.

- Có phải là Bảo Nhạc sư đệ đó không? Tại hạ là Trịnh Lương hệ Đan Đạo!

Trịnh Lương nhiệt tình mỉm cười bước tới, sau lưng hắn còn có bảy tám học sinh đi theo, cả đám đều cố dằn cảm giác khác lạ trong lòng xuống chào hỏi Vương Bảo Nhạc, đồng thời cũng lén lút dò xét tên kia luôn. Thật sự là mấy ngày nay tiếng tăm của Vương Bảo Nhạc quá mức vang dội, khiến cho bọn họ cũng để ý nghe ngóng.

- Tham kiến Trịnh sư huynh!

Vương Bảo Nhạc để ý thấy Trịnh Lương tới thì vội vàng giãy ra từ vòng vây của mấy em gái bán hàng, bước lên ôm quyền chào hỏi, lúc nói chuyện còn hất tay áo lên lấy ra một viên linh thạch có độ tinh khiết chín thành đưa qua.

- Trịnh sư huynh, sư đệ ta vẫn luôn rất kính trọng người của hệ Đan Đạo, lần đầu đến đây vốn nên chuẩn bị lễ vật cho huynh, nhưng hôm nay đi vội quá không có gì, linh thạch này là do ta tự mình luyện chế, kính mong sư huynh nhận cho.

Vương Bảo Nhạc cười vang đạt linh thạch vào trong tay Trịnh Lương.

Viên linh thạch này chính là quà đáp lễ bình Tinh Ức đan mà Vương Bảo Nhạc đã nhận, hắn còn nói ra viên linh thạch này là do chính tay hắn luyện chế. Nụ cười trên mặt Trịnh Lương lại càng sâu hơn, không khách khí với Vương Bảo Nhạc làm gì, sau khi lấy linh thạch xong thì cũng đưa một bình đan qua.

- Bảo Nhạc sư đệ, đây là Thanh Linh đan do ta luyện chế, có thể khiến cho đầu óc thanh tĩnh, giúp ích rất nhiều cho trí nhớ đấy.

Một người cố ý làm quen, một người thì giỏi xã giao, thế là hai bên nhanh chóng nói nói cười cười vô cùng hợp ý.

Đám người do Trịnh Lương dẫn tới thấy vậy thì hai mắt nhìn nhau, ai nấy cũng nhìn ra thâm ý trong mắt đối phương, nên cũng ý thức được những kẻ nổi danh chẳng có ai là thùng rỗng, Vương Bảo Nhạc này mặc khác thì không rõ, nhưng riêng mặt giao tế thôi đã có điểm bất phàm của riêng hắn rồi.

Trịnh Lương dẫn đường, cả hai một đường đi tới, tất cả học sinh hệ Đan Đạo tình cờ gặp phải hai người bọn họ đều ôm quyền chào hỏi.

Cả hai cũng nhanh chóng làm thân với nhau, mãi cho đến khi giới thiệu một lượt các địa điểm đặc sắc của hệ Đan Đạo thì Trịnh Lương mới mời Vương Bảo Nhạc đến cc của hắn.

cc này khác với bên hệ Pháp Binh, rõ ràng nhất chính là cỏ cây chung quanh phần lớn đều tràn đầy linh khí, sau khi Vương Bảo Nhạc nhìn thấy thì cũng nhịn không được mà cất tiếng ngợi khen.

- Nếu như Bảo Nhạc sư đệ thích thì ta sẽ bảo người đưa một số hạt giống đến cho ngươi trồng quanh động phủ, coi như tranh trí cũng được.

Trịnh Lương cười vang, hào phóng mở lời.

Vương Bảo Nhạc lập tức nói lời cảm ơn, nhìn Trịnh Lương tuấn lãng trước mặt, cảm thấy đối phương khá hợp tính với mình, nên lại lấy ra thêm bốn viên linh thạch có độ tinh khiết chín thành ra đưa lên.

Vương Bảo Nhạc nhìn thấy thì lập tức vui mừng, cẩn thận nhận lấy từng viên rồi mới ôm quyền cúi đầu với Vương Bảo Nhạc.

- Cảm ơn Bảo Nhạc sư đệ!

Vẻ mặt của hắn hết sức chân thành, lần này đúng lúc hắn đang cần linh thạch có độ tinh khiết chín thành gấp, ngoài ra hắn cũng muốn kết giao với Vương Bảo Nhạc, lại thêm Vương Bảo Nhạc cũng rất rộng rãi, điều này khiến cho hảo cảm của hắn đối với Vương Bảo Nhạc cũng tăng cao, thế là hắn lại lấy ra hai bình đan dược đặt ở trước mặt Vương Bảo Nhạc.

- Bảo Nhạc sư đệ, chỗ này tổng cộng có năm viên Tinh Ức đan, đáng tiếc vi huynh chỉ có bấy nhiêu, nhưng ngươi cứ yên tâm đi, ta sẽ sắp xếp mua thêm cho ngươi chút nữa.

Dựa theo lời hứa của cả hai lúc liên lạc qua nhẫn truyền âm thì một viên linh thạch đổi lấy một viên đan dược, lúc này Vương Bảo Nhạc thấy đối phương lấy ra nhiều hơn hai viên như thế, hắn cũng biết đạo lý có qua có lại, nên mỉm cười cảm ơn rồi nhận lấy. Mặc dù hắn và Trịnh Lương đều là lần đầu gặp đối phương, nhưng do tâm trạng của cả hai đều đang vui mừng cho nên cuộc nói chuyện ngày càng thân thiết hơn, như thể hận sao gặp nhau quá muộn, cuối cùng khi Trịnh Lương nghe Vương Bảo Nhạc nói đang tò mò với việc luyện đan thì cũng mỉm cười chào mời.

- Bảo Nhạc sư đệ, nếu như không vội quay về thì ta đưa ngươi đi tham quan phòng luyện đan của hệ Đan Đạo chúng ta nhé? Phòng luyện đan của hệ Đan Đạo bọn ta rất lớn, có thể chứa được mấy ngàn người cùng luyện đan một lúc, trong đó rất náo nhiệt, bình thường người ngoài không vào được.

Vương Bảo Nhạc đúng là đang tò mò với việc luyện đan, nghe thấy

thế thì lập tức vui vẻ đồng ý. Trịnh Lương dẫn đường đưa hắn tới phòng luyện đan nổi tiếng của hệ Đan Đạo, nơi này nằm trong lòng núi của đỉnh Đan Đạo, vô cùng khổng lồ, vừa mới bước vào thì Vương Bảo Nhạc lập tức cảm giác được có một cỗ sóng nhiệt ập vào mặt, dõi mắt nhìn tới thì thấy được một không gian vô cùng rộng lớn.

Nơi này có hơn mấy ngàn lò đan, có rất nhiều học sinh của hệ Đan Đạo ngồi bên cạnh mấy lò đan đó luyện chế đan dược, chung quanh lại có từng gian mật thất cũng phát ra mùi thuốc thoang thoảng.

Cảnh tượng nơi này rất hoành tráng, Vương Bảo Nhạc quét mắt nhìn sơ qua thôi mà đã thấy rung động sâu sắc.

- Sao hả? Hơi khác với động linh lô của hệ Pháp Binh các ngươi đúng không.

Trịnh Lương cười lớn, dẫn Vương Bảo Nhạc đi vào, sau khi mấy người ở bên trong thấy hắn thì đều cung kính chào hỏi.

- Trước đây ta cho rằng luyện đan cũng giống như luyện khí mà thôi, nhưng bây giờ xem ra vẫn khác nhau nhiều lắm.

Vương Bảo Nhạc khen từ tận đáy lòng, hắn chưa từng đến động linh lô của hệ Pháp Binh, nhưng nghe nói trên nguyên tắc nó chỉ mửo ra cho những học viên cũ nắm vững linh bôi học đến trình độ nhất định, có thể làm quen và học sơ qua về cách dung nhập tài liệu, chế tác pháp khí dạng thô sơ không có phẩm cấp.

Lúc Vương Bảo Nhạc đang tán thưởng thì ánh mắt đột nhiên khựng lại, thấy được một cô gái vừa lau mồ hôi vừa lộ ra vẻ mặt vui mừng rạng rỡ nhấc nắp lò đan trước mặt lên, hình như còn mừng rỡ hét lên nữa.

- Em bánh bao!

Hai mắt của Vương Bảo Nhạc sáng rực lên, giơ tay gọi.

- Chu Tiểu Nhã!

Lúc này Chu Tiểu Nhã đang vui vẻ mở lò đan ra nhìn vào đan dược mình luyện chế được ở bên trong, cẩn thận lấy ra, nghe thấy có người gọi mình nên tò mò ngẩng đầu lên nhìn quanh, cô cũng nhanh chóng nhìn thấy Vương Bảo Nhạc đang đứng vẫy tay với mình, lập

tức cảm thấy kinh hỉ.

- Anh Bảo Nhạc!

Hai mắt của cô nàng bánh bao sáng lên, tâm trạng vốn đang vô cùng tốt đẹp, sau khi nhìn thấy Vương Bảo Nhạc thì càng vui mừng hơn nữa, cô vội chạy đến trước mặt Vương Bảo Nhạc.

- Chu Tiểu Nhã? Bảo Nhạc sư đệ, ta nhớ rõ lúc trước khi ngươi vừa đến đạo viện đã từng thổ lộ trên linh võng...

Ánh mắt của Trịnh Lương quét khắp người Chu Tiểu Nhã, vừa trêu Vương Bảo Nhạc vừa âm thầm nhớ kỹ tên của Chu Tiểu Nhã, chuẩn bị sau này dặn dò đám thủ hạ chiếu cố chút đỉnh.

Bị nhắc đến chuyện cũ như thế, Vương Bảo Nhạc mặt dày nên chỉ cười trừ, nhưng Chu Tiểu Nhã da mặt mỏng nên gương mặt lập tức đỏ bừng lên, cô xấu hổ cúi đầu xuống, nhưng chợt nhớ tới cái gì đó nên ngẩng phắt đầu dậy, vươn tay ra rồi vui vẻ hỏi.

- Anh Bảo Nhạc, bây giờ em đã có thể luyện chế ra được đan dược rồi này, anh xem đi, đây là Thải Hồng đan em vừa mới luyện ra được đó, anh thấy có đẹp không.

Chu Tiểu Nhã vô cùng hưng phấn, giống như muốn chia sẻ niềm vui của mình với Vương Bảo Nhạc, trong lòng bàn tay trắng nõn chính là một viên Thải Hồng đan y hệt như cô vậy, vô cùng xinh đẹp.

- Anh thấy tay của em Tiểu Nhã còn đẹp hơn.

Vương Bảo Nhạc chớp mắt cười nói.

Gương mặt của cô nàng bánh bao lại lập tức đỏ bừng, trừng mắt nhìn Vương Bảo Nhạc một cái, nhưng trong lòng cũng thấy vui vẻ vô cùng.

- Đúng rồi, Đỗ Mẫn đâu?

Thấy em gái bánh bao này thì Vương Bảo Nhạc lại nhớ tới Đỗ Mẫn, không khỏi nhìn quanh, nhưng chỗ này đông người quá, nhất thời hắn không thấy bóng dáng Đỗ Mẫn đâu.

- Chị Đỗ Mẫn ấy à, chị ấy không có ở đây, chị ấy lợi hại lắm, được hệ chủ của hệ Đan Đạo bọn em nhận làm đệ tử, nên theo hệ chủ học

luyện đan rồi.

Em gái bánh bao nói với vẻ ngưỡng mộ, đồng thời cũng có phần đắc ý, như thể Đỗ Mẫn càng vĩ đại thì cô lại càng mừng thay cho cô ấy.

- Lợi hại tới vậy á?

Vương Bảo Nhạc ngẩn ra.

- Bảo Nhạc sư đệ cũng quen với Đỗ Mẫn à?

Trịnh Lương đứng kế bên nghe thấy tên Đỗ Mẫn cũng lấy làm kinh ngạc, phát hiện Vương Bảo Nhạc quay sang nhìn mình thì bèn giải thích.

- Đỗ Mẫn này không hề tầm thường, tư chất luyện đan càng kinh người hơn nuâwx, được hệ chủ của bọn ta nhận làm đệ tử, mặc dù không phải học thủ nhưng thân phận lẫn địa vị đều rất cao.

Vương Bảo Nhạc sờ sờ mũi, có cảm giác như thể mình còn chưa kịp khoe khoang thân phận học thủ với người ta thì đã bị đả kích dữ dội rồi, bất quá nghĩ đến thành tích của Đỗ Mẫn từ nhỏ đến lớn thì Vương Bảo Nhạc cũng chỉ có thể thoi.

- Đây chính là học bá dấy, từ nhỏ đến lớn cô ta đều là học bá!

Trong lòng Vương Bảo Nhạc cảm thấy ganh tị, đồng thời cũng cảm thấy mình phải cố gắng hơn mới được, bằng không lại bị Đỗ Mẫn vượt qua thì mất mặt lắm.

Sau khi nói chuyện với Chu Tiểu Nhã một lúc, tuy cô không nỡ, nhưng một lò đan khác do cô luyện chế vẫn chưa xong, chỉ có thể tạm biệt Vương Bảo Nhạc quay lại tiếp tục luyện chế.

Vương Bảo Nhạc xem thêm một lát thì cũng đưa ra ý cáo từ, thế là Trịnh Lương tiễn hắn đến xuống chân núi đỉnh Đan Đạo.

Tiễn Vương Bảo Nhạc đến đây, Trịnh Lương nhìn Vương Bảo Nhạc một lúc, đột nhiên thấp giọng mở miệng nói.

- Bảo Nhạc sư đệ, vi huynh và ngươi tuy mới quen nhưng tựa như đã thân, có mấy lời mới quen ý nặng, ta không thể không nhắc nhở ngươi một phen, vũng nước bên hệ Pháp Binh của các ngươi sâu lắm...

Vương Bảo Nhạc nghe thế thì chợt động, chăm chú lắng nghe, Trịnh Lương thấy vẻ mặt Vương Bảo Nhạc như thế thì nói tiếp.

- Tam đại học thủ của hệ Pháp Binh các ngươi trước đây khác với học thủ của những hệ khác, bọn họ rất đoàn kết với nhau.

- Thêm nữa bọn họ lại khá thân thiết với phó chưởng viện, cho nên khiến cho hệ chủ của hệ Pháp Binh các ngươi dần mất hết quyền lực ở kk!

- Mà người khiến cho tam đại học thủ của hệ Pháp Binh các ngươi tụ lại làm một chính là học thủ linh bôi Sở Thiên Hạo, người này có bối cảnh rất lớn, đáng tiếc ta cũng không thể tìm ra được thân phận thật sự của hắn.

Trịnh Lương nhắc nhở Vương Bảo Nhạc một phen dựa vào những gì mình biết, sau đó vỗ vai của hắn, lại nói chuyện sẽ có người đưa hết mớ đan dược hắn đã mua hết hệ Pháp Binh sau thì cáo từ rời đi.

Vương Bảo Nhạc mở to hai mắt nhìn Trịnh Lương đi xa, hắn nghe ra được lời nhắc nhở tốt bụng của Trịnh Lương, sau khi ngẫm nghĩ lại thì ghi tạc chuyện này ở trong lòng.

- Không phải là có một ông cha giỏi à, hắn là học thủ, mình cũng là học thủ, mình sợ cái cóc khô gì!

- Chẳng phải Trác Nhất Phàm cũng đấy à, mình cũng đánh được đó thôi!

Vương Bảo Nhạc nghĩ thế thì thấy thoải mái hơn phần nào, lúc này hắn mới hát vu vơ, chắp tay sau lưng quay về đỉnh Pháp Binh, vừa mới về tới động phủ thì lập tức trông thấy Liễu Đạo Bân xách túi cung kính đứng sẵn ở đó như đã chờ lâu lắm rồi. Sau khi thấy Vương Bảo Nhạc quay về, Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, sửa sang lại quần áo xong thì bước tới ôm quyền cúi đầu với Vương Bảo Nhạc.

- Thuộc hạ bái kiến học thủ!

- Đạo Bân đến đấy à, đợi lâu chưa, sao không nói với ta một tiếng.

Vương Bảo Nhạc mỉm cười, hắn cảm thấy từ ngày Liễu Đạo Bân trở thành đốc tra xong thì giống như khai khiếu trở thành một người khác hẳn vậy, chẳng những làm việc đặc biệt khuôn phép, mà xư sự

cũng khiến người ta hả dạ ghê gớm.

- Không sao cả, thuộc hạ cũng mới tới mà thôi.

Vương Bảo Nhạc cười nói, Vương Bảo Nhạc mời hắn vào trong động phủ, nhưng hắn vẫn luôn đi sau Vương Bảo Nhạc một bước, cảnh này khiến cho Vương Bảo Nhạc cảm giác dường như mình vừa học được thêm chiêu mới.

Sau khi vào trong động phủ, Liễu Đạo Bân nhanh tay dọn dẹp, cất hết một đống chai nước băng linh rỗng với túi đồ ăn vặt thừa qua một bên, sau đó lại thuần thục lấy linh trà ra pha đàng hoàng rồi bưng lên cho Vương Bảo Nhạc.

Cảnh này khiến cho Vương Bảo Nhạc nâng chung trà lên nhấp một hớp xong bèn nói.

- Đạo Bân này, nhà ngươi làm nghề thế.

- Cái này... Cha ta là phó thành chủ của thành Phượng Hoàng ở quê chúng ta đấy... Không dám giấu học thủ, trong khoảng thời gian này ta cũng thường xuyên thỉnh giáo cha ta nên làm việc thế nào.

Liễu Đạo Bân ngượng ngùng trả lời.

- Phó thành chủ á?

Vương Bảo Nhạc trợn trừng hai mắt, trong lòng dâng lên cảm giác vô cùng kỳ diệu, phải biết rằng trước khi tới đạo viện thì trong mắt Vương Bảo Nhạc, phó thành chủ của thành Phượng Goàng tuyệt đối là quan to chức cao, nhưng nay con trai của người ta lại răm rắp nghe lệnh mình, điều này càng khiến cho cảm giác kỳ diệu trong lòng hắn càng dữ dội hơn.

- Khụ, Đạo Bân này, chúng ta sắp được nghỉ rồi, đây cũng là lần đầu tiên ta xa nhà lâu như thế, trong lòng cũng nhớ thành Phượng Hoàng lắm.

Vương Bảo Nhạc vội ho khan một tiếng, trong lòng sướng khỏi bàn, đặt ly trà xuống.

------oOo------

Chương 36: Nhân tài Liễu Đạo Bân

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thành Phượng Hoàng của chúng ta tuy nhỏ thật, nhưng cũng là bảo địa phong thủy, có không ít đặc sản, trước kia không quen biết học thủ, lần này được nghỉ quay về thì học thủ nhất định phải cho thuộc hạ cơ hội thể hiện đấy nhé.

Liễu Đạo Bân tranh thủ mở miệng, thực ra thì hắn vốn không định đi lên sĩ đồ, nhưng sau khi bị Vương Bảo Nhạc thay đổi quỹ tích xong thì hắn phát hiện hình như làm đốc tra hợp với mình hơn.

Nhất là nay hắn cũng ý thúc được những thứ mình học được từ chỗ cha từ nhỏ tới lớn dường như đều lần lượt phát huy công dụng từ khi trở thành đốc tra...

Vương Bảo Nhạc nghe Liễu Đạo Bân nói thế thì mỉm cười rất chi là thỏa mãn, lại hỏi thêm vài chuyện của bộ viện kỷ mới bưng tách trà lên.

Động tác bưng tách trà này cũng là hắn học được từ trong mấy bộ tự truyện quan lớn kia, Vương Bảo Nhạc phát hiện có rất nhiều quan lớn hình như đều thích uống trà, thỉnh thoảng lại bưng tách trà lên, cũng có rất nhiều điều ẩn trong từng động tác bưng và đặt tách xuống thế này đây.

Mặc dù hắn không hiểu rõ lắm, nhưng hắn cảm thấy động tác này tôn thân phận lên nhiều lắm, vậy nên hắn cũng học và làm khá bài bản.

Liễu Đạo Bân chú ý thấy Vương Bảo Nhạc bưng tách trà lên thì ngẩn ra một lúc, lại nhớ tới hành động của cha mình ngày thường khi có cấp dưới đến thăm, thế là lập tức hiểu rõ Vương Bảo Nhạc đây là đang khách sáo, đợi mình nói rõ ý tứ khi đến đây, vậy nên mới lấy ra một số quà cáp ở trong chiếc túi mà hắn đem theo, có đan dược, có linh thạch, cũng có mấy thứ phi pháp như chủy thủ các loại đặt qua một bên.

- Học thủ, từ sau khi thuộc hạ trở thành đốc tra thì có khá nhiều học sinh tặng quà cho ta, những món quà này đều rất quý giá, thuộc hạ sợ không biết có nên nhận hay không, nếu như nhận thì lại không yên lòng, không nhận thì sợ phụ tấm lòng của bọn họ.

Liễu Đạo Bân cười khổ, nhìn về phía với vẻ mặt vô cùng chân thành.

Trong mắt Vương Bảo Nhạc lóe lên một tia kinh ngạc, gần đây hắn cũng có nghe người của bộ viện kỷ lén lút bẩm báo, nói Liễu Đạo Bân nhận quà, nhưng Vương Bảo Nhạc cũng nghe thế thôi chứ không hỏi gì, lúc này nhìn những thứ kia thì Vương Bảo Nhạc cảm thấy rất hài lòng đối với thái độ của Liễu Đạo Bân, trong lòng cũng có vài phần tán thưởng.

- Cũng không phải thứ gì quý giá lắm, chớ nên phụ lòng các bạn học, ngươi cứ nhận lấy đi.

Vương Bảo Nhạc mỉm cười, đặt tách trà xuống.

Liễu Đạo Bân vẫn luôn quan sát vẻ mặt của Vương Bảo Nhạc, lúc này trông thấy nụ cười của Vương Bảo Nhạc nhiệt tình hơn trước thì lập tức thở phào nhẹ nhõm, biết rằng mình làm thế này là đúng rồi, thế là hắn ôm quyền cảm tạ rồi lấy đi một nửa số kia, để lại hai viên đan dược quý giá nhất, mỉm cười mở miệng.

- Học thủ vốn chẳng thiếu thứ gì, thuộc hạ nay cũng xin mượn hoa dâng phật, xem như tấm lòng của thuộc hạ, ân cứu mạng của học thủ trong mộng cảnh khảo hạch lúc trước, thuộc hạ mãi không dám quên.

Liễu Đạo Bân nói xong thì lại ôm quyền tiếp, nhắc tới chuyện khảo hạch mộng cảnh, dù sao thì chuyện này cũng là ưu thế của hắn trong quan hệ với Vương Bảo Nhạc.

- Ồ?

Hai mắt của Vương Bảo Nhạc sáng rực lên, cảm giác dường như Liễu Đạo Bân bây giờ còn giỏi ăn nói hơn cả lúc trước, mà bản thân mình cũng có thể học được khá nhiều kiến thức mới mẻ từ chỗ Liễu Đạo Bân. Thật sự hắn cảm thấy những lời đối phương nói làm cho hắn đặc biệt sung sướng, cũng nghe ra được dụng ý ẩn trong lời nói của Vương Bảo Nhạc, nụ cười trên mặt càng tươi hơn, giơ tay chỉ Liễu Đạo Bân.

- Người không cần phải thử ta đâu, cứ nhận lấy đi.

Liễu Đạo Bân lộ ra vẻ xấu hổ, nhưng cũng không hề nhận lại mấy thứ kia, chỉ đứng đó nói chuyện với Vương Bảo Nhạc.

Vương Bảo Nhạc thì cũng không mở miệng bảo hắn lấy quà lại nữa, sau khi hỏi thăm việc học của Liễu Đạo Bân thì cổ vũ vài câu, sau đó lại bưng tách trà lên nhấp một hớp.

Lần này là có ý tiễn khách, Vương Bảo Nhạc cảm thấy với kiến thức mà Liễu Đạo Bân học được từ chỗ cha hắn thì mới có thể hiểu rõ suy nghĩ của mình, đồng thời trong lòng cũng thấy đắc ý với năng lực quan trường của mình.

- Học thủ, thuộc hạ vẫn còn một yêu cầu quá đáng, mong rằng học thủ nể tình thuộc hạ cẩn thận làm việc, mà đáp ứng thuộc hạ.

Liễu Đạo Bân hít sâu một hơi, giống như không hề nhận ra dụng ý của Vương Bảo Nhạc, ôm quyền cúi đầu với Vương Bảo Nhạc, nhặt cái bình nước băng linh uống hết ở bên cạnh lên, vẻ mặt vô cùng chân thành.

- Học thủ, ngài có thể tặng cái bình này cho ta hay không?

- Ngươi nói gì cơ?

Vốn Vương Bảo Nhạc thấy Liễu Đạo Bân không nhìn ra ý thì lập tức nhíu mày ngay, nhưng sau khi nghe thấy lời đối phương nói xong thì hắn lại ngẩn ra, thiếu chút nữa phun hết nước trà trong miệng. Hắn ngu người nhìn chằm chằm Liễu Đạo Bân, không ngờ Liễu Đạo Bân mở miệng nghiêm túc như thế lại là vì xin một cái bình rỗng.

- Học thủ, ngài chớ có xem thường cái bình nhỏ này, ngài không biết đâu, hiện nay ở học thủ các, thậm chí là cả hệ Pháp Binh này cũng có quá nhiều học sinh rất đỗi tôn kính ngài, dù sao ngài cũng là thiên tài tuyệt thế, vào đạo viện chưa tới một năm mà đã trở thành học thủ. Quan trọng hơn nữa là do trước đây Khương Lâm quá mức dung túng cho nên đám đốc tra kia thường hay ỷ thế hiếp người, khiến cho học sinh vừa sợ hãi vừa căm thù nhưng không dám nói gì, nay bộ viện kỷ được ngài nghiêm túc chấn chỉnh lại, trở nên nghiêm chính hơn, khiến cho mọi ngời cảm động và ghi khắc ở trong lòng.

Liễu Đạo Bân vội vàng tiến lên vỗ nhẹ sau lưng Vương Bảo Nhạc, ngữ khí càng chân thành hơn nữa.

- Tất cả mọi người đều muốn được hưởng chút tiên khí của ngài, nếu như ta đưa cái bình này ra thì tất cả mọi người sẽ điên cuồng nhào lên tranh giành ấy chứ!

- Thật ra thì lần này ta cũng là được mọi người nhờ vả, mong học thủ có thể nể tình mọi người chăm chỉ muốn học hỏi mà bán hết mớ bình rỗng với túi đồ ăn vặt kia cho họ đi...

Liễu Đạo Bân nói xong thì đưa mắt nhìn Vương Bảo Nhạc.

Vương Bảo Nhạc nhẹ nhàng hít sâu một hơi, hắn từng đọc qua không ít chuyện từ chối tặng quà trong tự truyện quan lớn, nhưng dạng như Liễu Đạo Bân yêu cầu thì là lần đầu tiên hắn gặp phải, không khỏi lộ ra vẻ quái dị, thầm nghĩ chẳng lẽ đây cũng là chiêu mà Liễu Đạo Bân học được từ chỗ của cha hắn sao...

Nghĩ tới đây, Vương Bảo Nhạc lại càng cảm thấy cha của Liễu Đạo Bân đúng là không hề đơn giản...

- Kính xin học thủ hãy thông cảm cho các học sinh, cho bọn họ một cơ hội!

Liễu Đạo Bân nói tới đây thì mang theo vẻ tiếc trời thương dân, cúi đầu lần nữa, trông bộ dạng giống như Vương Bảo Nhạc mà không đồng ý thì hắn sẽ không đứng dậy.

Cuối cùng vì Liễu Đạo Bân cầu khẩn nhiều quá cho nên cuối cùng Vương Bảo Nhạc lại ra vẻ thở dài.

- Thôi vậy, đúng là không thể để cho mọi người thất vọng được, nhưng sau này không được làm vậy nữa. Còn nữa, Đạo Bân à, ngươi phải nhớ kỹ, chuyện của bộ viện kỷ càng không thể để mọi người thất vọng được.

Liễu Đạo Bân lập tức kích động hơn hẳn, vội vàng nói lời cảm ơn rồi đồng ý ngay, thầm nghĩ chiêu của cha dạy đúng là hữu dụng mà, thế là hắn nhét mấy cái bình rỗng với mớ túi ăn vặt kia vào trong túi tựa như báu vật, rối rít cảm ơn rời đi.

Đến khi hắn đi rồi Vương Bảo Nhạc mới đứng dậy, sau khi đi lại vài phòng trong động phủ thì lại lấy sổ ra ghi lại mấy chiêu của Liễu Đạo Bân hôm nay.

- Đúng là nhân tài mà, Liễu Đạo Bân này là nhân tài như thế, không chừng bản lĩnh của cha hắn còn lớn hơn, sau này có khi lại thành thành thủ ấy chứ!

Vương Bảo Nhạc cảm thấy chuẩn không cần chính, coi như mình có

thêm kiến thức, trong lòng cũng cảm thấy vô cùng hài lòng và sung sướng khi được người khác nịnh bợ như thế, nhất là kỹ xảo bốc phét của đối phương tuyệt vời quá sức khiến Vương Bảo Nhạc lại càng thỏa mãn hơn.

Ba ngày nhanh chóng trôi qua, khi Liễu Đạo Bân đến lần nữa thì mang tới đủ mười bình đan dược.

Mấy loại đan dược này toàn là dùng để giúp tăng cường trí nhớ, tuy rằng hiệu quả không bằng loại mà Trịnh Lương tặng, nhưng có thể nói là lo giúp nỗi lo của Vương Bảo Nhạc, sốt ruột thay cho cơn nơm nớp của Vương Bảo Nhạc, Vương Bảo Nhạc nhìn mà không khỏi cảm khái thêm lần nữa, Liễu Đạo Bân này thật là một nhân tài hàng xịn.

Hắn nghĩ mình không nên để mất lòng nhân tài như thế, phải nên ban thưởng chút gì mới được, vậy nên sau khi nghĩ tới nghĩ lui một phen, trước lúc Liễu Đạo Bân rời đi thì Vương Bảo Nhạc đột nhiên mở miệng.

- Đạo Bân, ngươi đi điều tra vụ án của Tôn Khải Phương kia một chút đi.

Trước đây Vương Bảo Nhạc cũng từng đọc sơ qua về vụ án của Tôn Khải Phương lúc tiếp nhận bộ viện kỷ, có đủ thông tin chi tiết từ nhỏ đến lớn cùng với bối cảnh của người này, biết rõ rất nhiều chuyện mà người khác không biết. Nhà của người này mở một phường luyện khí, gia cảnh giàu có, hắn vốn là học sinh của hệ Pháp Binh, nhưng lại vi phạm quy định của đạo viện, trộm mất một tờ bí phương ở trong Tàng Linh các của hệ Pháp Binh, trên bí pháp này ghi chép về cách chế tác một phần linh bôi.

Sau khi hắn trộm bí phương này xong thì định đưa về cho gia tộc của mình.

Phải biết rằng gần như phần lớn cách luyện khí của liên minh đều nằm trong tay những người nổi bật nhất của tứ đại đạo viện, cho nên sưu tầm rất nhiều bí phương, còn có cả điều kiện bảo mật vô cùng nghiêm ngặt nữa, học sinh không tới trình độ nhất định thì rất khó có thể tiếp xúc được với nó, càng không thể truyền ra ngoài.

Còn Tôn Khải Phương, dù hắn đã dùng một số thủ đoạn để trộm bí phương đi, nhưng căn bản chưa kịp đưa ra ngoài thì đã bị đốc tra của học thủ các trong linh thạch hoạc đường phát hiện, nay đang bị giam ở trong bộ viện kỷ của linh thạch học đường, chờ Vương Bảo

Nhạc định đoạt.

Bởi vì bí phương bị trộm đi cũng không phải quan trọng gì, nên việc này muốn lớn cũng được, muốn nhỏ cũng chẳng sao.

Ngày đó sau khi nhìn thấy thì Vương Bảo Nhạc lập tức phát giác trong này có trò mèo gì đó, nhưng hắn chẳng có lòng dạ nào mà lo việc này nên cũng bỏ mặc, định sai người ta điều tra cho rõ rồi xử lý công bằng theo luật.

Nhưng nay thấy Liễu Đạo Bân thức thời như thế, nên lúc này cũng giao quyền xử lý lại cho hắn, ở bộ viện kỷ, xử lý mấy chuyện thế này thì bản thân chính là tượng trưng cho quyền lực.

- Lúc điều tra tên Tôn Khải Phương này thì ngươi phải chú ý đúng mực một chút nhé.

Vương Bảo Nhạc nhìn Liễu Đạo Bân một cái, nói xong lại nâng tách trà lên, lần này hắn không hề buông xuống ngay nữa.

Liễu Đạo Bân đang nghĩ xem sao tự dưng Vương Bảo Nhạc lại nhắc đến chuyện của Tôn Khải Phương, lúc này thấy Vương Bảo Nhạc bưng tách trà lên thì lập tức hiểu rõ đây là ý muốn nên tiễn khách, nên hắn vội vàng cáo từ rời đi.

Nhìn Liễu Đạo Bân đi xa, Vương Bảo Nhạc đắc ý cười lớn, hắn cảm giác mình đã học thêm được khá nhiều điều từ chỗ Liễu Đạo Bân, kết hợp với mớ tự truyện quan lớn của hắn thì hôm nay đã có bản lĩnh không hề tầm thường trong việc quản lý thuộc hạ.

Lại nhìn mớ đan dược kia một lúc, Vương Bảo Nhạc lấy ra từng món quan sát kỹ càng, sau khi xác định chưa từng bị mở ra, cũng không có vấn đề gì thì hớn hở nuốt đan dược.

Mang theo tâm trình hớn hở, tiếp tục học thuộc mớ hồi văn kia.

Mà sau khi Liễu Đạo Bân đi ra khỏi động phủ của Vương Bảo Nhạc thì cũng nhanh chóng liên hệ với cha hắn ngay trên đường quay về, sau khi được cha nhắc nhở thì hai mắt Liễu Đạo Bân sáng lên.

- Hóa ra trọng điểm chính là hai từ đúng mực trong câu nói cuối cùng của học thủ!

------oOo------

Chương 37: Cấu thành của liên bang

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vài ngày sau Vương Bảo Nhạc đã nhớ được tầm bảy tám vạn đạo hồi văn, sở dĩ hắn nhớ được nhanh như thế là nhờ mớ Tinh Ức đan lẫn đao dược mà Liễu Đạo Bân đưa tới.

Chẳng qua dù hiệu quả của mấy loại đan dược này không tệ, nhưng số lượng vẫn quá ít, điều này làm cho Vương Bảo Nhạc rất buồn bực. Dù hắn là học thủ thật, cũng có rất nhiều linh thạch, nhưng những đan dược đó vốn đã hiếm rồi, mà nhu cầu của đám học sinh trong hồi văn học đường lại lớn, cho nên muốn mua cũng hơi trễ.

Dù hắn có dùng tới cả quyền lúc của học thủ đi chăng nữa thì cũng tìm mua được nhanh bằng tốc độ xài hết. Quan trọng nhất là Vương Bảo Nhạc biết rõ đây chẳng phải kế lâu dài, bởi vì trong Dưỡng Khí quyết có nói là dùng đan dược chỉ có tác dụng lúc mới bắt dầu thôi, mấy chuyện liên quan đến trí nhớ thế này sẽ nhanh chóng xuất hiện tình trạng lờn thuốc, vẫn nên dựa vào cố gắng của bản thân thì hơn.

Trừ khi có thể lấy được một số loại đan dược có hiệu quả tốt, tuy rằng nó cũng có thể lờn thuốc, những vẫn có thể giúp ích cho việc ghi nhớ tầm mười vạn hồi văn. Thế cho nên hắn bắt đầu liên hệ với Tạ Hải Dương, nhưng đan dược có phẩm chất quá cao thì Tạ Hải Dương cũng cần phải có thời gia mới được. Nhưng hắn cũng nói cho Vương Bảo Nhạc biết có lẽ có thể tìm được ở chợ đen dưới mặt đất ở Tôn Khải Phương.

Đồng thời cũng chỉ cho Vương Bảo Nhạc biết cách đi xuống chợ đen, bất quá cuối cùng hắn vẫn nhắc nhở Vương Bảo Nhạc biết, tuy chợ đen phần lớn đều dùng linh thạch mua bán, nhưng nếu gặp phải bảo vật vô giá thì bình thường đều dùng món đồ khác để đổi lấy.

Đồng thời nhất định còn phải giấu tung tích, nơi đó long xà hỗn tạp, lỡ mà sơ ý một cái thì e là lại rước vạ vào thân.

Cũng trong lúc Vương Bảo Nhạc đang đau đầu ráng nhớ thì Liễu Đạo Bân lại đến lần nữa.

Vừa mới gặp mặt thì hắn lập tức bước lên cúi đầu, cung kính mở miệng.

- Học thủ, vụ án của Tôn Khải Phương đã điều tra xong, trong việc này đúng là có vấn đề không nhỏ.

- Vấn đề gì thế?

Vương Bảo Nhạc buông văn điển trong tay xuống xoa cái trán đang đau buốt của mình, đang định lấy một bình nước băng linh thì lại phát hiện Liễu Đạo Bân đã làm trước, lấy ra một bình từ trong túi ra đặt vào trong tay hắn, hành động thấu hiểu thế này khiến cho Vương Bảo Nhạc rất hài lòng.

- Tên Tôn Khải Phương này cũng rất đáng thương, chỉ là một vụ trộm cỏn con thôi, còn chưa kịp mừng thì đã bị tên kl kia vịn cớ này lừa hết nửa gia sản của Tôn gia, nếu như không đáp ứng yêu cầu của kl thì sẽ bị đưa đến pháp đình ở đạo viện xử tội, nay nhà bọn họ nghe nói học thủ ngài đã chỉnh đốn lại kỷ cương cho nên mới đến tìm ta, hỏi xem việc này có thể giơ cao đánh kẻ được không, học thủ ngài xem thế nào bây giờ?

Liễu Đạo Bân thấp giọng hỏi.

Vương Bảo Nhạc lập tức hiểu ra ngay, trước đó hắn cũng đoán được loáng thoáng, nay Liễu Đạo Bân đã thẩm tra xác nhận xong thì hắn lập tức chắc chắn ngay, đúng là Tôn Khải Phương có phạm sai, nhưng tên kl kia thật sự rất quá đáng, cho nên hắn im lặng hồi lâu, sau một lúc mới ngẩng đầu lên nói với Liễu Đạo Bân.

- Chuyện này đúng là Tôn Khải Phương có phạm sai lầm, nhưng không đến mức nghiêm trị, xử phạt đại rồi giữ lại đạo viện theo dõi biểu hiện, cho hắn cơ hội sửa đổi là được.

- Học thủ công chính nghiêm minh, thuộc hạ vô cùng bội phục!

Liễu Đạo Bân ôm quyền khen ngợi.

Lời Liễu Đạo Bân nói ra khiến cho Vương Bảo Nhạc cảm thấy rất ưng dạ, chầm bình nước băng linh trên bàn lên uống.

Thấy tâm trạng của Vương Bảo Nhạc không tệ nên Liễu Đạo Bân bước lên, nhỏ giọng nói bên tai Vương Bảo Nhạc.

- Nhà bọn họ vì muốn tỏ lòng cảm tạ cho nên nguyện ý quyên một cân Huyền Thiết ngân sa có độ tinh khiết chín thành cho bộ viện kỷ

chúng ta.

- Huyền Thiết ngân sa?

Nghe trợn trừng hai mắt, hắn cũng biết cái Huyền Thiết ngân sa này, đây là một loại tài luyện rèn, lúc luyện chế một số pháp khí phẩm chất cao thì hay dùng tới. Hắn lại nhìn Liễu Đạo Bân một cái, biết rõ Liễu Đạo Bân đây là đã nhận được quà cáp của người ta, chẳng qua Vương Bảo Nhạc tự có phán đoán của riêng mình trong vụ án này, biết rõ cho dù Liễu Đạo Bân có thiên vị một chút thì cũng không dám đảo lộn sự thật.

Đồng thời Tôn gia này cũng biết điều lắm, không phải lén tặng cho mình, mà lấy danh nghĩa tặng cho bộ viện kỷ, trước đó thì mình đã quyết định sẽ xử lý dựa theo lẽ phải nên không tính là ăn hối lộ để xử sai được, thế cho nên hắn bưng bình nước băng linh lên, nghĩ xem phải mở miệng kiểu gì, hồi sau mới thản nhiên nói.

- Đạo Bân à, ngươi có biết điều ta hối hận nhất trong cuộc đời này là gì không? Đó chính là trở thành học thủ!

- Ta hay nghĩ, nếu như ta không phải là học thủ thì ta cũng sẽ không gặp phải nhiều chuyện phiền não như thế, ta cũng sẽ có thêm thời gian để trau dồi việc học. Thôi vậy, chuyện tặng quà cho bộ viện kỷ chúng ta thế này thì chính ngươi tự xem rồi làm đi, nhưng không được giấu giếm gì, tất cả đều phải xử lý công bằng theo đúng trình tự!

Vương Bảo Nhạc nói giọng thổn thức, ánh mắt quét qua người Liễu Đạo Bân, những lời này cũng là hắn học được từ trong tự truyện quan lớn.

Liễu Đạo Bân vội vàng đồng ý, vẻ mặt vô cùng trung tâm, đồng thời cũng bày tỏ mình đã ghi nhớ những lời dạy bảo của Vương Bảo Nhạc.

Vương Bảo Nhạc mỉm cười, lại hàn huyên thêm vài câu, hắn ngáp một cái, Liễu Đạo Bân lập tức hiểu rõ, cung kính lui ra.

Đợi Liễu Đạo Bân đi rồi, Vương Bảo Nhạc ngồi yên tại chỗ uống hết bình nước băng linh trong tay xong mà trong đầu vẫn còn nghĩ về chuyện của Tôn Khải Phương. Tuy đã xử lý chuyện này xong, nhưng thông qua nó, Vương Bảo Nhạc cũng ý thức được rõ ràng địa vị của tứ đại đạo viện trong liên rất cao! Một tên học thủ gây khó dễ với

một học sinh thôi mà lại khiến cho cả một gia tộc tiến thoái lưỡng nan như thế, tuy rằng đó không phải đại gia tọc gì, nhưng cũng đủ để chứng minh địa vị siêu nhiên của đạo viện!

Thực ra thì trước kia Vương Bảo Nhạc cũng có nghe nói ít nhiều, biết rõ tứ đại đạo viện nhìn như rời rạc, nhưng thực tế vẫn là một thể tương tự như liên minh, nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn, tựa như một quái vật khổng lồ, có địa vị ccự cao ở liên bang, dù là tổng thống tiền nhiệm hoặc đương thời thì đều xuất thân từ tứ đại đạo viện, mấy chức vụ cao cao gần như đều là do người tốt nghiệp từ tứ đại đạo viện đảm nhiệm.

Thậm chí có thể nói chức vị của cả liên bang gần như có hơn phân nửa đều ở tứ đại đạo viện, bất quá việc này cũng có thể ngăn được, ấy chính là hội nghị viên mười bảy!

Thành chủ của mười bảy ngôi thành chính, tạo thành hội nghị viên mười bảy, bọn họ có thể quyết định chính sách chính của liên bangm cũng có thể hạn chế tổng thống liên bang, đương nhiên đây cũng có một phần là do tu vi cùng với số lượng cường giả có quá đông.

Hai bên nhìn như quản thúc lẫn nhau, nhưng trên lại vì khắp nơi có đủ loại thế lực bằng mặt nhưng không bằng lòng, khiến họ không thể không đoàn kết lại với nhau.

Các thế lực dạng như chư hầu khắp nơi kia cũng vì cuộc chiến hung thú lịch sử, cùng với mảnh vỡ đến từ thanh cổ kiếm tinh không kia nên cũng lấy được không ít, tạo thành một hệ thống đặc biệt, do đó cũng tự mình tách ra.

Vương Bảo Nhạc đã từng nhìn thấy ở trong tin tức, biết rõ theo thứ tự là tập đoàn Tam Nguyệt, Tinh Hà Lạc Nhật tông, Vũ Hóa Tiên Thiên tông và Ngũ Thế thiên tộc!

Bốn thế lực này bề ngoài đều nghe theo lệnh của liên bang, đồng ý với một số điều liên bang đã nói, nhưng thực tế nó lại là nơi tự trị, cắt đất thành hầu!

Mặc dù không bên nào chống lại liên bang được, nhưng cũng đủ khiến cho liên bang kiêng kị.

Nay thân là học thủ nên Vương Bảo Nhạc lại càng có nhận thức sâu hơn về phần quyền lực này. Sau khi suy tư một lúc, xác định cách làm của mình không thành vấn đề, hắn không thẹn với lương tâm,

lúc này hắn mới cảm thấy mỹ mãn vỗ bụng, cầm văn điển tiếp tục học hỏi văn.

Chỉ chớp mắt đã ba ngày trôi qua, khi Liễu Đạo Bân đến lần nữa thì hắn mang theo cả Huyền Thiết ngân sa, mỗi hạt ngân sa đều sáng lấp lánh, lại cứng không gì sánh bằng, Vương Bảo Nhạc nhìn nó, dù chưa từng nhìn thấy qua nhưng có thể cảm giác được thứ này không tầm thường.

- Học thủ, đây là Huyền Thiết ngân sa mà Tôn gia tặng cho bộ viện kỷ chúng ta để cảm ơn vì chúng ta đã xử lý công bằng, kính mong học thủ xử lý.

Vương Bảo Nhạc nhìn Huyền Thiết ngân sa, lại nhìn Liễu Đạo Bân, trong mắt mang theo thâm ý, ánh mắt này khiến cho Liễu Đạo Bân có phần nơm nớp, trán rịn mồ hôi, hồi lâu sau Vương Bảo Nhạc mới thản nhiên mở miệng.

- Lần sau không được làm thế nữa!

Nghe Vương Bảo Nhạc nói thế thì Liễu Đạo Bân vội vàng đồng ý, không quản sau lưng mình đã ướt sủng. Thật sự là ánh mắt của Vương Bảo Nhạc ban nãy cho hắn áp lực rất lớn, biết rõ Vương Bảo Nhạc cũng nhìn thấu mánh khóe của mình và Tôn gia, nhưng mặc dù hắn có nhận đồ của Tôn gia thật, nhưng quả thật cũng nghiêm tra rõ ràng, không hề thiên vị Tôn Khải Phương.

Lúc này hắn cũng dần hiểu rõ nguyên tắc của vpp, biết được nguyên tắc của Vương Bảo Nhạc không giống với cha mình đã đoán, chuyện này mình đã hiểu lầm ngay từ đầu, thực ra đúng mực mà Vương Bảo Nhạc đã nói thcự ra là bảo mình điều tra thì phải có nguyên tắc chứ không phải vì đòi hỏi thứ gì.

Nghĩ tới đây, Liễu Đạo Bân hít sâu một hơi, nhìn về phía Vương Bảo Nhạc, trong lòng cũng có thêm vài phần kính ý, biết rõ sau này mình nên làm việc thế nào.

Số Huyền Thiết ngân sa kia Vương Bảo Nhạc cũng không lấy hết mà chia ra một phần cho Liễu Đạo Bân, bảo hắn đưa cho mọi người trong bộ viện kỷ.

Sau khi tiễn Liễu Đạo Bân xong, Vương Bảo Nhạc cũng không nhìn mớ Huyền Thiết ngân sa đó nữa, hắn biết rõ đối với mình bây giờ thì chỗ tài liệu luyện khí này chẳng có tác dụng gì.

- Bây giờ thứ mình cần nhất chính là đan dược hỗ trợ trí nhớ cao cấp.

Vương Bảo Nhạc ngẫm nghĩ một lúc, quyết định cầm mớ Huyền Thiết ngân sa này xuống chợ đen ngầm để đổi lấy đan dược tốt hơn về.

Loại chuyện đi chợ đen đổi đồ thế này, vì đề phòng phiền phức không cần thiết nên phải che giấu tung tích, chuyện này Vương Bảo Nhạc cũng biết rõ, cho nên đã đổi cách ăn mặc một phen rồi mới rời khỏi đạo viện.

Trên đường đi hắn cúi đầu xuống nhìn thân thể của mình xong thì gãi đầu.

- Còn chưa được nữa, vóc dáng của mình bây giờ dễ bị người ta nhận ra lắm...

Vương Bảo Nhạc buồn rầu cắn răng một cái, đi tìm cửa hàng mua một bộ đồ bó sát người, sau khi mặc vào thấy thịt mỡ của mình bị bó cứng ngắc lồi lên dưới lớp áo, cảm thấy không có tác dụng gì mấy.

- Aiz, mình phải giảm cân rồi...

Vương Bảo Nhạc có phần buồn bực, hắn cảm giác mình có thể xem như chơi liều trong giới giảm cân rồi, nhưng lại không sao gầy đi được nữa.

- Không được, bắt đầu từ ngày mai mình phải tiếp tục giảm cân thôi!

Trong mắt Vương Bảo Nhạc lóe lên vẻ kiên định, lại mua thêm bảy tám món mặc hết lên người, rốt cuộc cũng che kín thân thể, cuối cùng hắn còn mặc một cái áo rộng thùng thình.

Nhìn từ hình thể thì cho dù là người quen cũng khó mà nhận ra hắn ngay.

Nhưng thật sự rất bó, Vương Bảo Nhạc cảm thấy hít thở cũng khó, nhưng vì không để lộ thân phận nên hắn vẫn cố gắng nhịn, tìm một cái mặt nạ mang vào, toàn thân hoàn toàn thay đổi, đi về phía chợ đen ngầm.

- Bắt đầu từ ngày mai mình sẽ không ăn cơm nữa, phải giảm cân

thôi!

Dáng đi của Vương Bảo Nhạc cứng ngắc, hắn sợ mình sơ ý một cái là bộ đồ bó kia sẽ bị rách, thế là lại hạ quyết tâm giảm cân thêm lần nữa, chỉ là quyết tâm vừa mới sinh ra xong, khi đi ngang qua một tiệm bán đồ ăn vặt xong thì hắn không khỏi dừng bước lại.

- Đây...

Vương Bảo Nhạc liếm liếm môi, nhìn tấm quảng cáo vẽ mấy món đồ ăn vặt mới ra mắt được dán bên ngoài cửa hàng mà hắn lại đấu tranh tâm lý một lúc.

- Nếu như ngày mai bắt đầu giảm cân thì hôm nay mình ăn nhiều một chút cũng chẳng sao.

Nghĩ thế nên Vương Bảo Nhạc tranh thủ đi vào mua mấy tú, vừa đi vừa ăn, khi ăn hết xong thì hắn cũng đã đi đến chợ đen ở dưới mặt đất.

Qúa trình đổi đan dược cũng rất thuận lợi, thế là Vương Bảo Nhạc nhanh chóng đổi được đủ số đan dược cao cấp mình cần rồi đi khỏi chợ đen, dạo bước trong thành Phiêu Miễu náo nhiệt, đang định tìm chỗ thay bộ đồ bó trên người ra thì đột nhiên đầu đường chỗ hắn đứng lại có tiếng kinh hô vang lên.

- Mau tránh ra!

- Má ơi, lái khí cầu kiểu gì thế!!

- Sắp rơi xuống rồi kìa!!

Tiếng kinh hô phát ra từ miệng của vô số người qua đường trên con phố này, trên bầu trời cũng có tiếng rít chói tai vang lên, Vương Bảo Nhạc ngẩn ra một lúc xong thì cũng nhìn lên, trông thấy lúc này trên bầu trời có một chiếc khí cầu đang bốc khói, nó đang mất khống chế, rơi thẳng xuống từ trên không.

Tốc độ của chiếc khí cầu này quá nhanh, dù tất cả mọi người xung quanh đã nhanh chân chạy tản ra, nhưng vẫn có một số người không tránh kịp, nhất là trong đám người bây giờ có một cô bé đeo ba lô tuổi chừng bảy tám tuổi, hình như bị giật mình sợ hãi, chưa kịp khóc toáng lên thì khí cầu đã rơi xuống cái ầm.

Dù không rơi trúng cô bé kia, nhưng cũng đụng trúng làm cô bé kia bay ra xa, trên người toàn là máu, lúc rơi xuống đất thì cô bé đã sắp hấp hối.

Gương mặt nhỏ bé đẫm máu kia lúc này thoạt nhìn làm cho người ta cảm thấy trái tim run lên, mọi người xung quanh thấy thế thì đều gầm lên, Vương Bảo Nhạc cũng chạy đến, nhìn cảnh này mà biến sắc, nhất là sau khi hắn nhìn thấy rõ đám người bước ra từ trong khí cầu này xong thì trong mắt lập tức dâng lên bừng lên lửa giận.

------oOo------

Chương 38: Xin lỗi đi!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dù cái khí cầu này rơi xuống hủy đi không ít kiến trúc bên dưới, mặt đất cũng bị nện ra một cái hố sâu, nhưng bên ngoài nó lại không bị hư hại gì nhiều, lúc này khoang cửa mở ra xong thì có bốn người trẻ tuổi bước xuống.

Bốn thanh niên này mặc học bào của đạo viện Phiêu Miễu, theo như dấu hiệu trên quần áo thì đúng là học sinh của hệ Pháp Binh!

Bọn họ vừa mới xuất hiện thì mấy người đang tức giận gầm to ở xung quanh đều hít sâu một hơi, không dám mở miệng lớn tiếng nữa mà chuyển sang nhỏ giọng bàn tán với nhau, dù sao thì đạo viện Phiêu Miễu thân là một trong tứ đại đạo viện của liên bang, lại nằm sát thành Phiêu Miễu, sau khi các học sinh bên trong tốt nghiệp thì phần lớn đều nhậm chức trong các ngành của liên bang, một đạo viện như thế có nội tình thâm sâu khó dò.

Nếu như chuyện có liên quan đến mình thì còn dễ, nhưng chuyện không dính dáng gì tới mình nhiều thế này thì mọi người cũng không muốn há miệng mắc quai, bốn thanh niên này trông có vẻ như có bối cảnh lớn lắm.

Lúc này bốn thanh niên bước xuống từ phi thuyền căn bản không thèm đếm xỉa gì đến đám người đang vây xem, thậm chí lúc bọn họ đi ra còn đang nói nói cười cười với nhau như thể không có việc gì hết.

Bọn họ cũng trông thấy cô bé bị đánh bay ban nãy, nhưng không định

quan tâm, một tên trong số đó thản nhiên lấy nhẫn truyền âm ra, sau khi kết nối được thì nói vài câu.

- Có chút chuyện rồi, các ngươi tới xử lý đi.

Nói xong thì hắn nhìn đám bạn học bên cạnh rồi thở dài.

- Hoàng Kinh, ngươi lái khí cầu kiểu gì đấy, đây chính là tác phẩm tốt nghiệp của Hàn Lục đấy, Hàn Lục này, ngươi thấy chuyện này nên giải quyết sao đây.

- Còn không phải do Trương Lam ngươi đẩy ta à, nhưng cũng xin lỗi nha Hàn Lục...

Tên thanh niên tên Hoàng Kinh kia cười khổ nhún vai.

Mà thanh niên được bọn họ gọi là Hàn Lục kia thì lúc này đang đanh mặt lại bước vội tới xem xét khí cầu, sau đó lại quay đầu nhíu mày nhìn cô bé đang hấp hối ở đằng xa với vẻ ghét bỏ.

- Không có gì, dính chút máu thôi, lau đi là được.

Thái độ xem như không thấy mọi người xung quanh và coi thường vết máu của cô bé kia lập tức khiến cho đám người xung quanh tức giận hơn nữa, nhưng nhìn bộ đồ của đạo viện Phiêu Miễu trên người bọn họ thì mọi người chỉ có thể nhịn mà thôi.

Vương Bảo Nhạc chứng kiến tất cả những chuyện này, cơn giận của hắn càng lúc càng lớn hơn, từ chuyện của Khương Lâm thì hắn biết rõ đạo viện chẳng phải nơi tốt lành gì, nhưng hắn không ngờ thân là học sinh của đạo viện Phiêu Miễu mà bọn chúng lại coi thường sinh mạng của bá tính vô tội, lâi còn dựa vào thân phận đạo viện mà ra vẻ kẻ cả, cảnh này khiến cho vẻ tức giận trong mắt Vương Bảo Nhạc cũng lóe thêm một tia sáng lạnh lẽo.

Lúc này hắn dợm bước định đi lên, nhưng người đứng xem bên cạnh hắn thấy thế thì tốt bụng kéo hắn lại, thấp giọng mở miệng.

- Đừng có qua đó, bọn chúng là người của đạo viện Phiêu Miễu đấy, ai cũng là tinh anh cả, hơn nữa nhìn bộ dạng dửng dưng không chút sợ hãi của bọn họ thì rõ ràng gia tộc của họ cũng có địa vị lắm, chúng ta không thể trêu vào được đâu.

Vẻ mặt của Vương Bảo Nhạc bên dưới lớp mặt nạ vô cùng âm trầm,

hắn giãy nhẹ ra bước nhanh lên phía trước, nhưng không phải đi về phía đám học sinh của đạo viện Phiêu Miễu mà là đi tới trước mặt cô bé kia, nhìn mặt cô bé dính đầy máu tươi, thân thể run rẩy kia, Vương Bảo Nhạc đau lòng đỡ lấy thân thể của cô bé lên, rót linh khí vào trong cơ thể cô bé rồi dịu dàng mở miệng.

- Em gái đừng sợ nhé, không sao hết.

Nói xong Vương Bảo Nhạc lại lấy ra đan dược mà ngày đó hắn mua ở hệ Đan Đạo đút vào miệng cô bé.

- Anh ơi, em đau quá... Em sợ lắm... Em muốn mẹ...

Dường như cô bé bị dọa sợ, lúc này thấy Vương Bảo Nhạc đến, lại nghe thấy giọng nói dịu dàng của hắn thì lập tức khóc òa lên, giọng nói yếu ớt tựa như sắp không kéo dài được bao lâu nữa.

- Em đừng sợ, không sao hết.

Vương Bảo Nhạc sờ đầu của cô bé, rót thêm linh lực vào nhiều hơn, vừa chữa thương cho cô bé vừa nhét thêm đan dược vào miệng của cô.

Tuy vết thương khá nặng, nhưng đan dược chữa thương do hệ Đan Đạo luyện chế vẫn có hiệu quả vô cùng kỳ diệu đối với người bình thường, vết thương của cô bé dường như cũng dần dần ổn định hơn, vì có linh lực của Vương Bảo Nhạc tẩm bổ nên cũng ngủ thiếp đi.

Cùng lúc đó, sau khi đám thanh niên bước xuống từ trên phi thuyền thấy thế thì đều mỉm cười, cứ như thể thấy chuyện này được giải quyết xong thì cười nói xoay người lại định đi, thậm chí tên Khương Lam ban nãy vừa truyền âm còn lấy nhẫn truyền âm ra báo cho đám người kia không cần đến.

Hành vi mặc kệ, thậm chí không nói một câu xin lỗi thế này làm cho đám người đứng xem xung quanh đều tức giận, mặc dù không ai nói gì, nhưng vẻ tức giận vẫn toát lên trong ánh mắt.

Cảnh tượng này cũng khơi lửa giận trong lòng Vương Bảo Nhạc hoàn toàn bùng lên, hắn nhẹ nhàng ôm lấy cô bé đến chỗ mấy người đứng vây xung quanh, nhẹ nhàng đặt cô bé xuống rồi lạnh lùng quay đầu lại trầm giọng nói với đám học sinh của đạo viện Phiêu Miễu kia.

- Đứng lại!

- Đạo viện Phiêu Miễu từ khi nào lại có lũ cặn bã táng tận thiên lương như các ngươi chứ!

Giọng của Vương Bảo Nhạc lạnh lẽo như hàn băng, ngôn từ cũng không chút khách khí, nói ra tiếng lòng của đám người xung quanh, thanh âm vang vọng khắp bốn phương.

Vương Bảo Nhạc vừa thốt lời thì đám học sinh đang chuẩn bị rời đi kia đều dừng bước, cả đám cũng lạnh lùng quay lại nhìn Vương Bảo Nhạc, cái tên thanh niên tên Trương Lam đã truyền âm cho gia tộc kia rõ ràng khá nóng tính nên cũng xộc về phía Vương Bảo Nhạc.

- Mày muốn chết à, dám mắng cả bố, bố là học sinh của hệ Pháp Binh...

Giọng điệu của tên Trương Lam kia có vẻ bất thiện, vừa quát vừa tới gần, đang muốn xô Vương Bảo Nhạc một cái.

Nhưng hắn còn chưa nói xong thì Vương Bảo Nhạc nháy mắt đã giơ tay phải lên, trực tiếp túm lấy ngón tay của hắn, vì đang tức giận nên bẻ mạnh một cái không chút lưu tình, lại giơ chân lên đá một cước vào đầu gối của đối phương.

Trong nháy mắt khi tiếng răng rắc vang lên thì cũng có một tiếng hét thê lương khôn cùng, tựa như không phải tiếng hét mà con người có thể làm được đột nhiên phá ra từ trong miệng của thanh niên này, thân thể của hắn lảo đảo lùi lại hơn mười bước trong cơn đau đớn dữ dội, sau đó ngã phịch xuống đất.

Cảnh này lập tức khiến cho đám người đứng ở xung quanh giật mình hoảng sợ.

- Má ơi hắn dám ra tay với học sinh của đạo viện Phiêu Miễu...

- Tên đeo mặt nạ này gây ra chuyện lớn rồi!

- Bây giờ ít kẻ dám làm việc nghĩa thế này lắm, người này đúng là khờ quá...

Mọi người đều hít sâu một hơi.

Ba tên học sinh của đạo viện Phiêu Miễu cũng biến sắc, cả đám lập tức rút vũ khí ra, cũng vận chuyển cả tu vi.

- Ngươi là ai!

- Thật to gan, chúng ta là người của đạo viện Phiêu Miễu đấy.

- Bọn ta là học sinh của hệ Pháp Binh, ngươi lại dám hành hung bọn ta, hôm nay bọn ta nhất định sẽ khiến ngươi hối hận vì đã sinh ra trên đời này!

Ba kẻ kia vừa sợ vừa giận, lúc này đều gầm to lên, Vương Bảo Nhạc cười lạnh, người khác thì sợ học sinh của đạo viện Phiêu Miễu chứ hắn không sợ!

Lúc này hắn đang định ra tay thì phía xa lại truyền đến tiếng quát tháo, đám người xung quanh nhanh chóng tách ra, lập tức có mười mấy gã to con chạy vào, ở trước mặt đám to con đó còn có một lão già, lão già này một thân tu vi Bổ Mạch, trong mắt lóe lên tinh quang.

Sau khi lão ta đến gần thì định mở miện nói gì, nhưng thấy Trương Lam ngồi trên đất kêu rên thì lão lập tức biến sắc.

- Thiếu chủ!

Lão già kia kêu to, vội chạy đến đỡ tên Trương Lam đó dậy, còn mấy gã to con sau lưng lão đều biến sắc, hầm hầm nhìn Vương Bảo Nhạc, vội vàng bao vây Vương Bảo Nhạc lại.

Lúc bọn họ nhận được truyền âm sau của Trương Lam thì đã sắp đến nơi rồi, nên không về mà vẫn đi tới, lúc này lão già kia thấy ngón tay của thiếu chủ nhà mình vẹo qua biến thành màu tím ngắt, rõ ràng là bị bẻ gãy, thế nên lập tức nổi giận ngẩng đầu lên, lạnh giọng quát Vương Bảo Nhạc, giọng điệu còn mang theo cả sát khí.

- Ngươi đúng là to gan, ngay giữa ban ngày ban mặt mà dám hành hung người khác giữa phố xá đông người!

- Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau giết chết hắn cho ta... Đau quá đi mất!

Lão già kia nói xong thì tên Trương Lam bị Vương Bảo Nhạc bẻ gãy ngón tay cũng gầm lên, lúc này hắn đau tới mức trán rịn mồ hôi, mặt mày cũng vặn vẹo.

Đám to con kia nghe vậy thì đều hầm hầm lao tới chỗ Vương Bảo

Nhạc.

Lúc này ba tên học sinh của đạo viện Phiêu Miễu còn lại cũng thở phào nhẹ nhõm, ban nãy khi Vương Bảo Nhạc ra tay bọn họ thật sự đều sợ hãi, giờ thấy người nhà của bạn học chạy đến thế này thì bọn họ đều cười lạnh nhìn Vương Bảo Nhạc.

Cơn giận trong lòng Vương Bảo Nhạc không hề giảm bớt, lúc trước dù là ở trong đạo viện hay là trong câu lạc bộ đấu vật tự do, ngoại trừ trận đánh với đại tiểu thư của câu lạc bộ thì những lúc khác hắn ra tay đều rất đúng mực chứ không hề dốc toàn lực, nhưng bây giờ đang tức giận cho nên lúc đám to con kia lao tới thì trong mắt Vương Bảo Nhạc lóe lên hàn quang, thân thể cũng tiến lên.

Một quyền đánh ra tựa như phá không nện lên người một gã to con, tên kia hộc máu, oằn người bị đánh bay đi.

Vương Bảo Nhạc không hề ngừng lại, chân phải giơ lên trực tiếp quét qua, bùm bùm hai tiếng, lại có thêm hai gã hộc máu, bị đá ngã xuống hôn mê bất tỉnh.

Cũng ngay lúc này đám còn lại đều đến gần, nhưng tốc độ của Vương Bảo Nhạc quá nhanh, hắn xoay người lại túm lấy cổ tay của một tên, thẳng tay bẻ ngược ra sau, chân phải giơ lên đá thật mạnh vào hạ bộ của tên còn lại.

Trong nháy mắt thì đám to con kia đều ngã lăn ra đất, không tên nào có thể kiên trì được hơn một giây, trong vẻ giật mình của mọi người xung quanh, toàn bộ đều ngã lăn ra đau đơn kêu rên.

Cũng đúng lúc này, hàn quang trong mắt của lão già Bổ Mạch cảnh kia lóe lên, tốc độ bộc phát, nhân lúc Vương Bảo Nhạc xoay người thì trực tiếp leo lên, tay phải nhấc lên còn có cả tiếng hổ gầm phát ra từ trong miệng, thậm chí nếu nhìn kỹ thì giống như quanh người của lão già này xuất hiện một con hổ đen vô cùng hung ác.

Nhưng cũng trong nháy mắt khi lão tiến lên, mặc dù Vương Bảo Nhạc đang nghiêng người, nhưng nháy mắt mầm mống thôn phệ trong người lại bộc phát, một cỗ lực hút kinh người lập tức lan ra xung quanh, khiến cho quanh người hắn tựa như xuất hiện một dòng xoáy vô hình, lão già kia biến sắc, không thể điều khiển cơ thể đổi hướng, Vương Bảo Nhạc xoay người lại, giơ tay phải lên tóm lấy cổ tay của lão.

Một tiếng răng rắc vang lên, cổ tay bị bẻ ngược ra sau, trong tiếng kêu la thảm thiết của lão, Vương Bảo Nhạc lại đá thêm một cước vào hạ bộ của lão khiến lão ta hộc máu, thậm chí dưới đũng quần của lão còn thấm ướt máu, trực tiếp bị đá bay đi, ngã ra đất run rẩy.

Cảnh này khiến cho tất cả mọi người như ngừng thở, ai nấy đều hoảng sợ hơn nữa, thật sự là quá trình lúc Vương Bảo Nhạc và lão già kia giao thủ quá nhanh, ra tay lại dứt khoát và cực kỳ tàn nhẫn, điều này không khỏi khiến cho bọn họ rung động.

Ba tên học sinh kia cũng mở to hai mắt, còn tên Trương Lam bị bẻ gãy ngón tay kia lúc này cũng tái mặt, trong mắt ánh lên vẻ hoảng sợ, đang định bò lùi lại thì Vương Bảo Nhạc đã đi tới bên cạnh hắn, giẫm chân lên nghiến mạnh ngón tay bị bẻ gãy của hắn, trong tiếng thét đau đớn của gã, Vương Bảo Nhạc lại thản nhiên mở miệng.

- Mau đi xin lỗi!

------oOo------

Chương 39: Tư cách?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Câu nói này phát ra từ miệng Vương Bảo Nhạc tựa như hóa thành một cỗ sức mạnh khiến cho tất cả mọi người đứng vây xem xung quanh đều cảm thấy huyết quản sục sôi, máu chảy nhanh hơn, hai mắt lóe sáng.

Bọn họ biết rõ Vương Bảo Nhạc đây là muốn đòi lại công bằng cho cô bé kia, muốn một câu xin lỗi!

Bọn họ không đủ khả năng để làm chuyện thế này, bây giờ thấy có người làm thì trong lòng lập tức phấn chấn hẳn lên, cả đám nhiệt huyết sục sôi, toàn bộ đều dõi mắt nhìn về phía gã thanh niên bị giẫm tay kia.

- Dừng tay, ta không cần biết ngươi là ai, ngươi đã gây họa lớn rồi đấy!

- Có chút việc cỏn con thế thôi mà ngươi dám hành hung người khác!!

Đám học sinh đạo viện Phiêu Miễu còn lại đều giật thót, tên nào cũng mạnh miệng gầm lên với Vương Bảo Nhạc.

Còn cái tên Trương Lam bị Vương Bảo Nhạc giẫm lên ngón tay kia thì giờ đang cắn răng, cố dằn cơn đau đớn dữ dội, nhìn Vương Bảo Nhạc chòng chọc, nếu như ánh mắt mà có thể giết được người thì lúc này Vương Bảo Nhạc chết mất đất rồi.

- Bắt nạt bọn này như thế thì ngon lắm à! Bây giờ ngươi đắc ý lắm chứ gì, tưởng rằng ngươi mạnh lắm chứ gì, ngươi chẳng qua là ỷ vào bản thân tu luyện lâu hơn bọn ta vài năm mà thôi, nhưng tương lai của bọn này và ngươi thì khác nhau xa lắm, mấy năm nữa gặp lại, đứng trước mặt bọn này, ngươi chẳng là cái thá gì hết!

- Loại như ngươi bố đây gặp nhiều rồi, chẳng lẽ ngươi dám giết bọn này à, đây là thành Phiêu Miễu, bọn này là học sinh của đạo viện Phiêu Miễu, ngươi cứ chờ bị truy nã đi!

Ánh mắt của Trương Lam vô cùng oán độc, lúc này hắn ta khàn giọng rống lên từng chữ một.

- Mà cho dù bọn này làm sai chuyện gì đi nữa thì cũng phải do đạo viện Phiêu Miễu trách phạt, ngươi là một thằng vô danh tiểu tốt, có tư cách gì mà ra lệnh cho bọn ta?

Nói tới đây, trong vẻ oán độc của tên Trương Lam kia thậm chí còn mang theo chút khinh khi.

- Ta không có tư cách à?

Vương Bảo Nhạc nhìn gã thanh niên lộ rõ vẻ khinh thường kia, lại nhìn ba tên học sinh ở đằng xa, thấy rõ dù sợ hãi nhưng bọn chúng vẫn lộ ra vẻ khinh khỉnh từ trong xương tủy, Vương Bảo Nhạc gật đầu một cái.

- Vậy thì học thủ của linh thạch học đường thuộc hệ Pháp Binh của đạo viện Phiêu Miễu có đủ tư cách hay không?!

Vương Bảo Nhạc nói xong thì trực tiếp tháo mặt nạ ra, cơ thịt xoắn mạnh, pặc pặc pặc, bộ đồ bó sát trong áo bào của hắn nứt toác ra, để lộ thân hình tròn vo vốn có.

- Ngươi...

- Học thủ!!

- Không thể nào!!

Gần như trong nháy mắt khi Vương Bảo Nhạc dứt lời rồi tháo mặt nạ ra thì ba tên học sinh hệ Pháp Binh ở cách đó không xa đều hét toáng lên cứ như gặp phải quỷ, trong mắt mang theo vẻ hoảng sợ lẫn không dám tin, sắc mặt thoáng cái đã tái mét, thân thể mềm oặt, lảo đảo ngồi phịch xuống đất.

Còn cái tên Trương Lam ban nãy vẫn còn mang theo vẻ khinh khỉnh đang bị Vương Bảo Nhạc giẫm mạnh lên ngón tay thì toàn thân run rẩy, không ngừng thở gấp, đồng tử phóng đại, vẻ hung ác ban nãy thoắt cái đã bị từng con sóng dữ trong đầu đánh tan, hắn ta thất thanh kêu to.

- Vương Bảo Nhạc!!

Bọn họ như ngừng thở, vẻ mặt liên tục biến hóa, cơn sợ hãi lẫn rung động trong lòng đã dữ dội đến mức không sao tả xiết. Bọn họ là học sinh của đạo viện nên không sợ người thường, cho dù là quan viên của thành Phiêu Miễu này bọn họ cũng không sợ, nhưng Vương Bảo Nhạc thì lại khác, hắn ta là học thủ của hệ Pháp Binh, trong tay hắn nắm giữ quyền lực có thể quyết định vận mệnh của bọn họ.

Còn bọn họ thì tự mình lao vào trong tay của Vương Bảo Nhạc, nhất là khi nhớ đến mấy lời mạnh mồm đe dọa của mình với Vương Bảo Nhạc ban nãy, cùng với mấy lời đồn bọn họ nghe được về Vương Bảo Nhạc ở tổng hệ Pháp Binh thì cả đám run rẩy như mất nửa cái mạng, thầm kêu rên trong lòng, chỉ cảm thấy trước mắt như biến thành màu đen.

Đám thuộc hạ ở xung quanh cũng vô cùng hoảng sợ, thậm chí ngay cả lão già bị đá hạ bộ mà trong lòng sinh cơn oán độc kia lúc này vừa mới tỉnh lại, sau khi trông thấy một màn ban nãy thì hít sâu một hơi hôn mê tiếp, không dám có chút suy nghĩ báo thù nào, thậm chí còn nơm nớp sợ bị Vương Bảo Nhạc trả thù... Dù sao thì thiếu chủ nhà lão ta cũng là học sinh của đạo viện...

- Đó là học thủ sao...

Những người đứng vây xem xung quanh lúc này cũng bị thế cục nghịch chuyển kia làm giật mình, cả đám đều thấy đầu óc ong ong, trợn mắt há mồm, mọi chuyện thay đổi quá nhanh, quá lớn, vượt xa

suy nghĩ của bọn họ.

- Bây giờ ta có tư cách bảo các người xin lỗi hay không?!

Vương Bảo Nhạc vẫn giẫm mạnh ngón tay của tên Trương Lam kia, thản nhiên mở miệng nói.

Không đợi tên Trương Lam bị bẻ ngón tay kia mở miệng nói gì thì ba tên học sinh của đạo viện Phiêu Miễu ở đằng xa đã lập tức run lẩy bẩy, vội bò tới bên cạnh cô bé kia rối rít xin lỗi.

- Em gái à, xin lỗi em, ban nãy không phải bọn anh cố ý...

- Em gái ơi, mong em tha thứ cho bọn anh...

Ba tên học sinh kia đều lo lắng muốn chết, giọng cũng run run, lúc này trong lòng hối hận vô cùng. Trong lòng bọn họ hiểu rõ hậu quả của việc bị Vương Bảo Nhạc bắt là thế nào, cho nên lúc này đều mếu máo van nài, ai nấy đều vô cùng sốt ruột.

Còn tên Trương Lam bị Vương Bảo Nhạc giẫm ngón tay thì tựa như sợ tới mức quên hết cả đau đớn, cũng vội vàng nhào lên xin lỗi, toàn bộ vẻ tự cao trước đó dều biến mất hoàn toàn kể từ giây phút Vương Bảo Nhạc tháo mặt nạ xuống.

Thậm chí vì bù đắp mà tên Trương Lam kia còn lớn tiếng quát tháo bọn thủ hạ của mình, bảo bọn họ lập tức đi tìm bệnh viện tốt nhất, bác sỹ giỏi nhất cho cô bé này, hơn nữa còn phải đi liên hệ với người nhà của cô bé để bồi thường một khoản thật lớn.

Đám to con nọ đều nhìn Vương Bảo Nhạc với vẻ kính sợ, sau khi được Vương Bảo Nhạc đồng ý thì mới ba chân bốn cẳng chạy tới nhẹ nhàng ôm lấy cô bé đưa đi bệnh viện.

Vương Bảo Nhạc tin chắc sau chuyện này đối phương sẽ không dám giở trò gì, bởi vì tiền đồ lẫn vận mệnh của bốn tên này đều nằm trong một ý niệm của hắn mà thôi.

- Bốn người các ngươi muốn ta đánh các ngươi dở sống dở chết rồi kéo về bộ viện kỷ hay là ngoan ngoãn đi theo ta, tự mình chọn đi.

Vương Bảo Nhạc hừ lạnh một tiếng, chắp tay sau mông đi về phía đạo viện.

Bốn tên kia nhìn nhau, đều thấy rõ vẻ sợ hãi lẫn đắng chát trên mặt nhau, nên chỉ có thể đứng dậy cúi mặt đi theo sau lưng Vương Bảo Nhạc, lúc này không ai có gan đi van xin nữa.

Một đường run rẩy theo Vương Bảo Nhạc về đỉnh Pháop Binh, đi vào trong bộ viện kỷ của linh thạch học đường, bọn họ không dám phản kháng, trực tiếp bị bắt giam!

Vương Bảo Nhạc định nghiêm trị chuyện này, hắn thân là học thủ của linh thạch học đường, mặc dù kẻ lúc trước không hay quản lý mọi chuyện, nhưng dù sao đây cũng là vụ đầu tiên hắn tự mình bắt người.

Sau khi thăm dò rõ ràng toàn bộ sự việc, cả Liễu Đạo Bân lẫn mấy đốc tra kia đều rõ ràng Vương Bảo Nhạc thật sự nổi giận, muốn xử việc này cho thật nghiêm!

Đồng thời vụ án này có biết bao nhân chứng như thế, cho nên chỉ cần làm hết trình tự thì sẽ bị giao lại cho pháp đình của đạo viện xử lý bọn chúng.

Còn kết quả xử lý thì Vương Bảo Nhạc trực tiếp đưa ra suy nghĩ của mình.

Ấy chính là khai trừ học tịch!

Loại sự kiện có tính chất nghiêm trọng, do chính tay hắn bắt và có chứng cứ vô cùng xác thực thế này, cho dù phó chưởng viện có muốn đè xuống cũng khó mà làm được. Nói chung thì ý kiến của Vương Bảo Nhạc chính là kết quả sau cùng.

Chuyện này cũng nhanh chóng lan truyền ra khắp hệ Pháp Binh, vô số học sinh nghe kể về chuyện này xong đều giật mình kinh hãi, vừa tự dặn lòng sau này chớ có làm thế, đồng thời cũng có rất nhiều học sinh lên tiếng phê phán mắng chửi.

Đối tượng ăn mắng đương nhiên không phải Vương Bảo Nhạc mà là bốn tên đã làm xấu hình tượng của hệ Pháp Binh, thậm chí chuyện này cũng nhanh chóng lan truyền trên linh võng, được vô số người ngợi khen.

Dù sao thì ở trong đạo viện cũng có rất ít những kẻ kiêu ngạo làm phách như bốn tên này, đối với loại chuyện khiến cho người người căm phẫn như thế, bọn họ đương nhiên cũng có cái nhìn riêng.

Cùng lúc đó, tiếng tăm của Vương Bảo Nhạc cũng vang dội hơn, lần này thậm chí có không ít nữ sinh nghe kể chuyện này xong thì hảo cảm với Vương Bảo Nhạc cũng tăng lên rõ rệt.

Nhất là mấy em gái bên hệ Đan Đạo, nghe nói Vương Bảo Nhạc dùng đan dược mua được từ chỗ bọn họ để cứu người xong thì cả đám đều âm thầm truyền âm cho Vương Bảo Nhạc, thậm chí có mấy người bạo hơn còn chủ động hẹn gặp nữa.

Còn người nhà của bốn tên học sinh kia nghe tin xong thì ai nấy đều vô cùng lo lắng, nghĩ hết cách sai người đến tìm Vương Bảo Nhạc, xin hắn giơ cao đánh khẽ, Vương Bảo Nhạc thì lờ tịt việc này.

Rơi vào đường cùng, bọn họ chỉ đành nhờ đến mấy đốc tra như Liễu Đạo Bân, nhưng mấy người trong bộ viện kỷ đều biết rõ thái độ của Vương Bảo Nhạc ra sao nên không ai dám nhận tiền, đều từ chối thẳng thừng.

Cuối cùng, người nhà của bốn học sinh này tìm đến học thủ hồi văn học đường là Tào Khôn...

Cũng trong đêm đó, bên trong học thủ các của linh bôi học đường, học thủ linh bôi Lâm Thiên Hạo đang thưởng thức linh trà, cầm một quyển sách cổ, học thủ hồi văn Tào Khôn đứng bên cạnh hắn thấp giọng nói.

- Lâm huynh, những người khác thì thôi cũng được, nhưng gia tộc của cái tên Trương Lam kia... nguyện ý bỏ ra một món linh bảo cấp năm đấy!

Nghe tới hai chữ linh bảo thì Lâm Thiên Hạo ngẩng đầu lên, trong mắt lộ vẻ suy tư, phải biết rằng cấp một cấp hai được gọi là pháp khí, từ cấp ba đổ lên thì là linh bảo, nếu đến cấp bảy thì là pháp binh.

Có thể nói, đến cấp bậc linh bảo thì giá trị của nó đã cực kỳ lớn rồi, càng không cần phải nói thứ này lại là cấp năm, ngay cả hắn cũng thấy rục rịch đây. Vậy nên hắn lấy nhẫn truyền âm ra, trực tiếp hỏi ý bên chỗ phó chưởng viện một phen, sau khi nói xong thì mỉm cười.

- Đạo viện sắp có hành động lớn nhằm vào học thủ, mấy hôm nữa sẽ lấy hệ Pháp Binh làm nơi thí điểm bắt đầu!

- Tên Vương Bảo Nhạc này cũng lăn lộn được một khoảng thời gian rồi, tiếp theo... Hắn cũng nên nghỉ đi thì hơn.

Lâm Thiên Hạo nói xong thì bưng linh trà lên, phát hiện bên trong đã cạn, không đợi hắn buông tách xuống thì Tào Khôn đứng bên cạnh đã vội châm nước nóng.

- Đến lúc đó thuận tiện thả đám Trương Lam ra là được.

Lâm Thiên Hạo mỉm cười nhìn về phía linh thạch học đường, trong mắt mang theo vẻ khinh thường.

Tào Khôn nghe vậy thì lập tức hưng phấn thấy rõ.

------oOo------

Chương 40: Cải cách học thủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, lại ba ngày trôi qua.

Trong ba ngày này Vương Bảo Nhạc vẫn đang cố gắng học thuộc hồi văn, đan dược mà hắn dùng Huyền Thiết ngân sa đổi lấy đã trở thành trợ giúp chủ yếu giúp hắn ghi nhớ.

Nhờ có vô số đan dược cao cấp giúp đỡ cho nên Vương Bảo Nhạc rốt cuộc cũng học thuộc gần mười lăm vạn đạo hồi văn kia rồi!

Nhưng hắn cũng ỉu xìu như sắp chết đến nơi...

Lúc này đầu óc căng cứng nên Vương Bảo Nhạc định lấy đồ ăn vặt ra ăn, nhưng nhìn lại núi đồ ăn vặt của mình thì lại xuất hiện ảo giác như thể bên trên chỉ toàn là hồi văn, làm cho Vương Bảo Nhạc đực mặt ra một lúc.

- Chuyện gì thế này...

Vương Bảo Nhạc chớp chớp đôi mắt nhập nhèm của mình, túi đồ ăn trước mắt hắn lại khôi phục như cũ.

Trong lúc ngồi ngây ra chờ thì Vương Bảo Nhạc lại mở túi đồ ăn vặt, lấy một miếng khoai tây chiên ra, nhưng sau khi nhìn thoáng qua thì

hắn đột nhiên mở to hai mắt.

- Sao tự dưng khoai tây chiên lại biến thành hồi văn thế này, lẽ nào mình có siêu năng lực à!

Vương Bảo Nhạc lại càng hoảng sợ hơn, hắn cảm giác mình có vấn đề rồi, bằng không thì sao có thể thấy hồi văn ngay trên đồ ăn thế này.

Vương Bảo Nhạc căng thẳng lấy nước băng linh lên định hớp một cái cho bình tĩnh lại, nhưng khi nhìn cái bình nước băng linh thì hắn thấy loáng thoáng ngay cả cái chai này cũng có vô số hồi văn đang xẹt qua...

Cảnh tượng này khiến cho Vương Bảo Nhạc hết cả hồn, hắn vội đứng dậy, nhưng chỉ mới đứng dậy thì lại có cảm giác choáng váng mặt mày, trong mắt của hắn, trên vách tường của động phủ cũng giăng kín chằng chịt hồi văn, hắn chống tường đi ra ban công, nhìn thấy cả bầu trời, đất đai, cỏ cây, thậm chí ngay cả trong không khí cũng toàn là hồi văn.

Điều này khiến cho Vương Bảo Nhạc ý thức được rằng đây không phải siêu năng lực mình cả, mà là hắn học quá nhiều hồi văn, lại cắn thuốc số lượng lớn cho nên mới sinh ra tác dụng phụ, cũng là dạng ảo giác mà trong phần sau của Dưỡng Khí quyết có nói tới...

- Má ơi, đám hồi văn này muốn ép ta phát điên lên à!

Đầu váng mắt hóa, Vương Bảo Nhạc đang muốn nổi khùng lên, mấy ngày nay ngoại trừ ra ngoài vài lần thì thời gian còn lại hắn đều cắn thuốc học bài, mà số lượng mười lăm vạn đạo hồi văn, dựa vào đan dược để tích lũy trong đầu cũng cần có khả năng thừa nhận cực lớn, thế là dần dần sinh ra ảo giác.

Từ khi kỷ linh nguyên bắt đầu đến nay cũng có vài trường hợp học sinh học hồi văn đến mức phát điên.

Dù sao thì việc học thuộc lòng kinh người như thế cực kỳ khủng bố, phải biết rằng cho dù là con chữ thì số thường dùng cũng chỉ có vài ngàn mà thôi.

Số lượng mười lăm vạn này e là chẳng khác gì học thuộc lòng rất nhiều loại ngôn ngữ cùng một lúc, mấy ngàn năm trước thì việc này gần như là không thể nào làm được, nhưng từ khi kỷ linh nguyên bắt

đầu, theo Dưỡng Khí quyết được phổ cập rộng rãi, thân thể lẫn đầu óc của mọi người đều được tiến hóa, cho nên lúc này mới có thể biến chuyện từng không thể nào làm được trở thành có thể.

Những đám hồi văn này thì lại khác với chữ viết, tuy các đạo hồi văn khác nhau đều có điểm khác biệt, nhưng nếu không nhìn kỹ thì vẫn khó mà phân biệt ra được, thế cho nên cũng khiến việc học thuộc nó trở nên khó khăn hơn hẳn, nhất là còn phải hiểu ý nghĩa của nó, bởi vì mỗi đạo hồi văn đều đại diện cho hiệu quả khác nhau, cho nên trong lúc nó, Vương Bảo Nhạc cảm giác mình sắp điên đến nơi.

Điều khiến cho Vương Bảo Nhạc cảm thấy buồn bực nhất chính là hắn biết rõ học được tầm mười lăm vạn đạo như mình thì không thể xem là lợi hại ở hệ Pháp Binh này được, mặc dù mấy người hơn được hắn cũng không đại trà tới mức hốt là có, nhưng trong mười người thì kiểu gì cũng phải có một người học được xêm xêm với hắn.

Dù sao thì những học sinh thi vào bốn đạo viện lớn đa phần toàn là học bá.

Hơn nữa đây là hắn còn chưa phối hợp đám hồi văn này lại với nhau đấy nhé, dù sao thì điều này liên quan đến linh bôi học, nếu như không biết thì khó khăn sẽ càng lớn hơn.

Mà xuất hiện ảo giác thế này khiến cho Vương Bảo Nhạc không dám cắn thuốc tiếp, hắn sợ mình mà tiếp tục học thuộc lòng kiểu này tiếp thì sẽ thật sự phát điên.

Vùa nghĩ tới chuyện mình không thể trở thành tổng thống liên bang thì Vương Bảo Nhạc đã vội vàng cảm giác mình nhất định không thể phát điên được, đồng thời trong đầu lại nghĩ, nếu như mình điên rồi thì nhất định không thể khống chế nổi cân nặng, đến lúc đó e là sẽ nhanh chóng đoàn tụ cùng các gia gia béo ở dưới suối vàng mất thôi.

Nghĩ tới đây thì trong đầu của hắn đột nhiên xuất hiện cảnh tượng, cảnh hắn ngồi ngơ ngác, nước dãi chảy ròng ròng ngu ngơ đọc hồi văn với mấy gia gia béo...

- Không được nghĩ tiếp nữa!

Vương Bảo Nhạc giật mình hít sâu một hơi, thịt béo trên người run rẩy, hắn hít sâu một hơi, cảm thấy không thể tiếp tục như thế, sau khi chần chừ một lúc thì mở phần sau của Dưỡng Khí quyết ra.

- Học thuộc hơn mười vạn đạo, cũng coi như đạt yêu cầu căn bản của hồi văn học đường rồi, hay là mình tạm ngưng học, cứ đi học linh bôi học trước rồi tính... Phối hợp học tập và thực hành như thế biết đâu lại có hiệu quả tốt thì sao?

Vương Bảo Nhạc nghĩ tới đây thì lập tức cảm thấy đây là một ý kiến hay, vậy nên hắn cũng tranh thủ đi nghiên cứu linh bôi học.

Học thuyết của linh bôi chính là kỹ xảo khắc hồi văn lên linh thạch, cần phải thử nhiều lần thì mới có thể phát huy thuần thục, đồng thời còn cần nhớ rất nhiều bí phương linh bôi nữa.

Phần ghi chép bí phương linh bôi này chính là cách kết hợp các hồi văn khác nhau lại, thông qua mấy phần phối hợp này, sau khi khắc quen tay thì cuối cùng luyện chế ra linh bôi.

Nói cho dễ hiểu thì chính là học tập từ thực tế, độ khó cũng không nhỏ.

Nhưng đối với Vương Bảo Nhạc mà nói, lúc này chỉ cần không phải học hồi văn thì dù là làm chuyện gì cũng được, vậy nên hắn vừa nghiên cứu vừa lấy linh thạch ra khắc thử.

Cứ thế, ngày lại ngày trôi qua, Vương Bảo Nhạc liên tục tìm đủ cách học tập trong đời sống học hành đầy đau khổ này, nhưng hiệu quả vẫn chẳng đâu ra đâu.

Trong lúc hắn đang buồn bực hết sức, hận không thể xé luôn quyển Dưỡng Khí quyết phần sau này thì bên trong đạo viện Phiêu Miểu đột nhiên có một tin đồn lan ra.

Tin đồn này có liên quan đến học thủ, nghe cũng có bài có bản lắm, hình như nói bốn đạo viện lớn đều lần lượt nhằm vào việc cải cách chế độ học thủ, bởi vì quy định cũ lúc trước khiến cho thân phận lẫn quyền lực của các học thủ đều vô cùng kinh người, nhất là các bên đều tự tách ra quản lý làm theo ý mình chẳng khác nào chia năm xẻ bảy, như thế không tốt cho tinh thần đoàn kết, cho nên việc này phải bị hủy bỏ.

Chế độ thay mới thì nói cho dễ hiểu chính là thành lập một hội nghị học thủ trong các hệ, mỗi học thủ có một phiếu, mỗi người thông qua bỏ phiếu, số ít phải theo số nhiều, cùng quản lý kk của nhau.

Trong bốn đạo viện lớn đã có đạo viện Bạch Lộc đã bắt đầu áp dụng

chế độ mới, còn ba đạo quán khác gồm chi nhánh của đạo viện Bạch Lộc, đạo viện Thánh Xuyên và đạo viện Phiêu Miểu nay cũng phải chọn một hệ làm nơi thí điểm để thử xem.

Một khi thành công thì mở rộng ra thực hành toàn diện trên đảo Hạ Viện.

Tin đồn này nhanh chóng lan rộng ra khiến cho vô số người nhao nhao bàn tán, mặc dù việc này nhìn như cải cách chế độ học thủ, nhưng thực tế thì khác gì ảnh hưởng liên hoàn, một khi học thủ biến mất thì nhất định sẽ ảnh hưởng đến kk, ảnh hưởng đến tất cả học sinh.

Trong lúc mọi người nhao nhao nghị luận thì học thủ các hệ cũng đứng ngồi không yên, ai nấy đều dùng quan hệ của mình đi hỏi han tìm hiểu tin tức, mặc dù Vương Bảo Nhạc đang bế quan học bài, nhưng sau khi đám người Liễu Đạo Bân nghe thấy tin này thì đều nơm nớp lo sợ, vội vàng đi tìm Vương Bảo Nhạc hỏi ý.

Sau khi Vương Bảo Nhạc nghe việc này xong thì cũng giật mình một chút, xoa xoa trán rồi hỏi thăm tin tức chỗ Trịnh Lương, nhưng dù Trịnh Lương quảng giao thì vẫn không rõ về việc này nhiều lắm.

Trong lúc cả đạo viện đều chú ý đến việc này, học thủ các hệ đều nơm nớp lo lắng cực độ thì chưởng viện thông báo rồi xác nhận việc cải cách chế độ học thủ!

- Hủy bỏ chế độ học thủ vốn có, đổi thành chế độ hội nghị học thủ bỏ phiếu quyết định, hành động lần này lấy hệ Pháp Binh làm nơi thí điểm, bắt đầu triển khai!

Thông báo này vừa ra thì học thủ các hệ khác đều thở phào nhẹ nhõm, còn đám học sinh của hệ Pháp Binh thì đều chấn động, người sáng suốt đều có thể nhìn ra đỉnh Pháp Binh sắp sửa nổi cơn giông tố rồi.

Còn đám người Liễu Đạo Bân nghe xong thì trong lòng vô cùng lo lắng, thật sự là chế độ hội nghị này cực kỳ bất lợi cho Vương Bảo Nhạc!

Bản thân Vương Bảo Nhạc cũng nhận được thông báo đầu tiên, đồng thời Trịnh Lương cũng nghe ngóng được chút phong thanh nên báo cho Vương Bảo Nhạc.

- Bảo Nhạc sư đệ, ngươi phải cẩn thận nhé, ta nghe nói nơi thí điểm lần này vốn là hệ Cơ Quan, nhưng bởi vì linh bôi học thủ Lâm Thiên Hạo bên chỗ các ngươi đứng ra xin, lại được phó chưởng viện ủng hộ cho nên mới đổi kế hoạch chuyển thành hệ Pháp Binh các ngươi đấy!

Lời Trịnh Lương nói khiến cho Vương Bảo Nhạc biến sắc, chỉ là việc này quá bất ngờ, không đợi Vương Bảo Nhạc nghĩ ra cách để ứng phó thì trong nhẫn truyền âm của hắn lại vang lên một giọng nói lạ!

- Linh thạch học thủ, Vương Bảo Nhạc, ta là linh bôi học thủ Lâm Thiên Hạo, tuân theo thông báo của chưởng viện, sáng sớm ngày mai ngươi hãy đến học thủ các của linh bôi học đường, tiến hành hội nghị học thủ đầu tiên của hệ Pháp Binh chúng ta đi!

Lâm Thiên Hạo, đây là lần đầu tiên hắn nói chuyện với Vương Bảo Nhạc, giọng điệu bình thản, nghe không ra chút cảm xúc nào, nhưng có một cỗ uy áp kỳ lạ tựa như truyền ra từ nhẫn truyền âm, quanh quẩn trong động phủ của Vương Bảo Nhạc!

------oOo------

Chương 41: Tiếng kêu thảm bên hồ Thanh mộc

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đúng là lai giả bất thiện rồi! (*)

Vương Bảo Nhạc trợn mắt, nhìn qua nhẫn truyền âm, tên linh bôih kia chỉ nói có một câu duy nhất như vậy rồi thôi, nhưng trong câu nói này lại lộ ra vẻ không cho phép chối từ, điều này làm cho Vương Bảo Nhạc nghe xong thì lấy làm bực bội.

- Chẳng qua là có một ông cha giỏi thôi chứ được cái con khỉ gì! Dựa vào cái gì mà chú mày bảo đến là anh đây phải đến chứ!

Vương Bảo Nhạc hừ lạnh một tiếng, đầu óc vận chuyển nghĩ xem nên xử lý chuyện này thế nào, bất giác lại lôi một túi đồ ăn vặt ra, đang định ăn thì chợt dừng lại ngay.

- Không được, mình mới quyết định phải giảm cân xong... Nhưng chuyện hôm nay không đơn giản, mình phải suy nghĩ cho cẩn thận, đợi giải quyết xong chuyện này rồi giảm cân tiếp cũng được.

Vương Bảo Nhạc cảm giác lúc này mình không thể phân tâm được, cho nên lại cầm túi lên bắt đầu ăn.

Nhưng hắn suy nghĩ hồi lâu mà vẫn không có cách nào hay, dù sao thì chuyện này cũng tới bất ngờ quá, lại còn do chính chưởng viện hạ lệnh cải cách chế độ nữa, Vương Bảo Nhạc cảm giác tuy mình là học thủ, nhưng còn thua cấp bậc chưởng viện xa lắm.

- Aiz, cũng do chức tước còn nhỏ quá, nếu mình thành tổng thống liên bang thì sẽ không có ai dám ăn nói với mình như thế rồi.

Vương Bảo Nhạc cảm khái vỗ bụng bành bạch, quyết định ngày mai cứ đến đó thăm dò tình hình xong rồi tính, nếu thật sự không được thì cân nhắc thỏa hiệp cũng được.

Cứ thế, đến sáng hôm sau, Vương Bảo Nhạc mở mắt ra, sau khi sửa sang chuẩn bị một lượt rồi mới khoan thai đi về phic học thủ các của linh bôi học đường.

Trên đường gặp được không ít học sinh, mặc dù cả đám vẫn chào hỏi hắn như thường, nhưng vẫn châu đầu ghé tai bàn tán xôn xao với nhau, rõ ràng bọn họ cũng nghe nói chuyện hôm nay sẽ mở học thủ hội.

Vương Bảo Nhạc đảo mắt nhìn qua, trong lòng hiểu rõ, nên hắn nheo mắt lại, nhanh chân đi tới học thủ các linh bôi.

Vừa mới đến thì đám học sinh ở bên ngoài học thủ các lập tức phát hiện ra, thế là dẫn Vương Bảo Nhạc đi vào, trên đường đi vào bên trong học thủ các linh bôi thì Vương Bảo Nhạc vẫn đang thầm nghĩ cách.

- Trong tự truyện của quan lớn có nói, mỗi lần gặp chuyện lớn thì phải bình tĩnh, mình phải dùng thái độ bình tĩnh nhất để đối mặt với tất cả nguy nan.

Nghĩ tới đây thì Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, càng bình tĩnh hơn nữa.

Thế là hắn đi theo tên học sinh dẫn đường ở trước mặt, đi thẳng tới phòng học thủ các, hắn cũng trông thấy hai học thủ còn lại của hệ Pháp Binh đã đến và ngồi sẵn từ lâu!

hồi văn học thủ Tào Khôn cùng với linh bôi học thủ Lâm Thiên Hạo!

Thực tế đây là lần đầu tiên cả ba chính thức gặp nhau, mặc dù Vương Bảo Nhạc chưa từng gặp hai người bọn họ, nhưng tất cả đều mặc đạo bào học thủ, nên đương nhiên có thể nhận ra ngay.

Gần như trong nháy mắt khi Vương Bảo Nhạc đi vào thì hai người kia đều nghiêng đầu nhìn qua, ánh mắt của cả ba khựng lại một lúc, mặt mày Tào Khôn thì lạnh tanh, còn Lâm Thiên Hạo thì mỉm cười.

- Bảo Nhạc sư đệ, mời!

Hắn vừa cất lời thì Vương Bảo Nhạc lập tức nhận ra đây đúng là người đã truyền âm cho mình, nên hắn đương nhiên cũng biết được thân phận của kẻ còn lại.

Ba người bọn họ cũng không khách sáo với nhau nhiều, chỉ gật đầu chào qua loa cho có là ngồi xuống ngay, có đốc tra nhanh chóng đưa nước vào, sau đó ra ngoài đóng cửa lại.

Lúc này trong hệ Pháp Binh có vô số học sinh đều dõi mắt nhìn về phía này, lúc này hội nghị học thủ đầu tiên của đạo viện Phiêu Miễu đã bắt đầu.

- Nếu mọi người đã đến đông đủ cả rồi thì hội nghị học thủ đầu tiên của chúng ta lần này xin được bắt đầu. Ta cảm thấy lần này chưởng viện để hệ Pháp Binh của chúng ta làm nơi thí điểm chính là vì tin tưởng chúng ta, đồng thời cũng là một thử thách dành cho chúng!

Lâm Thiên Hạo mỉm cười, ánh mắt đảo qua chỗ Vương Bảo Nhạc, sau đó lại nhìn về phía Tào Khôn.

- Tào Khôn sư đệ, Bảo Nhạc sư đệ, các ngươi lấy mấy vụ án gần đây ra đi, chúng ta thảo luận một phen xem sao.

Tào Khôn chú ý thấy ánh mắt của Lâm Thiên Hạo nhìn mình nên ho khan một cái.

- Để ta nói trước đây, nếu như đã thay đổi chế độ học thủ thì sau này tuy vẫn có ba bộ viện kỷ, nhưng tất cả các vụ án đều phải bỏ phiếu quyết định, đây là quy định của chưởng viện.

- Vậy thì bên ta có hai việc, Thiên Hạo sư huynh, Bảo Nhạc sư đệ, chúng ta cùng nhau xem nên xử lý thế nào nhé.

- Việc thứ nhất là đốc tra của bộ viện kỷ hệ Pháp Binh chúng ta có quá nhiều người, phải biết rằng bọn họ đều là làm việc tự nguyện, coi như không có rằng buộc phục vụ cho bộ viện kỷ, nhưng chúng ta thì không thể tư tâm làm chậm trễ việc học của bọn họ được, chúng ta nên để bọn họ có thêm nhiều thời gian học hành hơn.

- Cho nên ta đề nghị chúng ta nên sa thải một số người trong bộ viện kỷ thì hơn, dù sao thì đây cũng là đạo viện chứ không phải cơ cấu liên bang.

Tào Khôn nói xong thì lấy hai thẻ ngọc ra đưa cho Lâm Thiên Hạo với Vương Bảo Nhạc.

- Đây là danh sách sa thải mà ta đề nghị, mời học thủ Thiên Hạo xem thử.

Lâm Thiên Hạo xem xong thì gật đầu, sau đó lại nhìn về phía Vương Bảo Nhạc.

- Bảo Nhạc sư đệ thấy thế nào.

Vương Bảo Nhạc bình thản cầm thẻ ngọc lên xem lướt qua một cái thì lập tức bừng bừng lửa giận, hóa ra tất cả cái tên trong này đều là người của linh thạch học đường bên hắn, lại là những người thân thiết hoặc được hắn đề bạt lên.

Ngay cả Liễu Đạo Bân cũng nằm trong số đó.

Mặc dù Vương Bảo Nhạc biết rõ tình hình lần này bất lợi cho mình, cũng đã có tính toán nếu thỏa hiệp được thì sẽ tạm thời thỏa hiệp, nhưng đối phương lại ra tay chẳng chút lưu tình như thế, đây rõ ràng không phải làm cho hắn thỏa hiệp mà rõ ràng là muốn làm hắn mất mặt.

- Ta phản đối!

Vương Bảo Nhạc ngẩng đầu lên, kiên quyết mở miệng.

- Nếu đã như vậy thì chúng ta cứ bỏ phiếu biểu quyết là được, ta đồng ý với cách làm của Tào Khôn.

Lâm Thiên Hạo mặt mày tỉnh rụi, giống như không hề bận tâm, mở miệng xong thì cũng thản nhiên giơ tay lên.

Tào Khôn cười lạnh một tiếng rồi cũng giơ tay lên.

- Thông qua!

Lâm Thiên Hạo dứt khoát chốt một câu, chẳng thèm hỏi ý của Vương Bảo Nhạc, trực tiếp quyết định yêu cầu sa thải đốc tra.

Vương Bảo Nhạc hiểu rõ lần này căn bản không phải hội nghị họ thủ, mình thân cô thế cô, căn bản không thể nào làm gì được, sắc mặt không khỏi sa sầm, chỉ có thể cố nén nhận.

Thấy mặt mày Vương Bảo Nhạc đen thui như thế thì Tào Khôn cười lạnh chẳng thèm ra vẻ che giấu gì nữa, tiếp tục mở miệng.

- Thiên Hạo học thủ, ta vẫn còn một chuyện nữa. Ấy chính là việc xử lý đám người Hoàng Kinh và Trương Lam, bọn họ gây chuyện ở bên ngoài đạo viện, chúng ta không lý nào lại quản được, ta đề nghị thả bốn người này ra, Thiên Hạo sư huynh cảm thấy thế nào?

Tào Khôn nói xong thì Vương Bảo Nhạc đang ấm ức dằn cơn tức ngẩng phắt đầu dậy, ánh mắt nhìn về phía Tào Khôn đang bừng bừng lửa giận ngập trời, những chuyện khác thì hắn có thể cắn răng tạm thời nhịn được, nhưng chuyện của đám người Trương Lam thì Vương Bảo Nhạc tuyệt đối không chấp nhận.

- Tào Khôn sư đệ nói rất đúng, tuy mấy người Trương Lam này có vấn đề, nhưng chuyện này không xảy ra ở đạo viện, chúng ta không thể quản được. Huống hồ gì bọn họ đã sắp tham gia cuộc thi học kỳ của đạo viện rồi, vất vả bao năm như thế, chúng ta không thể khiến bọn họ phân tâm được, Bảo Nhạc sư đệ, ngươi thấy thế nao?

Lâm Thiên Hạo cười như không cười, nhìn sang Vương Bảo Nhạc.

- Khinh người quá đáng!

Vương Bảo Nhạc tức giận vỗ mạnh mặt bàn, trừng mắt nhìn Lâm Thiên Hạo và Tào Khôn.

Nhưng Lâm Thiên Hạo chỉ mỉm cười không thèm để ý, thản nhiên mở miệng nói.

- Thế thì biểu quyết đi, ta đồng ý!

Tào Khôn lại cười lạnh lần nữa, gật đầu đồng ý, vậy nên quyết định thứ hai này cũng được thông qua ngay trước mặt Vương Bảo Nhạc!

Loại cảm giác hoàn toàn mất hết quyền lực, lại bị coi khinh, vừa hẹn vừa nhục này khiến cho Vương Bảo Nhạc giận quá óa cười, cũng đúng lúc này hắn nhận được truyền âm của Liễu Đạo Bân.

- Học thủ, ngươi cẩn thận một chút, ta nghe người ta nói hồi văn học thủ Tào Khôn đã mạnh mồm tuyên bố hôm nay sẽ cho ngươi biết mặt đấy!

Liễu Đạo Bân rất lo lắng, vội nhắc nhở.

Vương Bảo Nhạc không trả lời mà chỉ trực tiếp đứng dậy, trong lúc Lâm Thiên Hạo vẫn thản nhiên mỉm cười, còn Tào Khôn thì cười lạnh liên tục, hắn đột nhiên bước tới trực tiếp xộc tới trước mặt Tào Khôn.

Tốc độ của Vương Bảo Nhạc quá nhanh, trong lúc Tào Khôn còn đang đần mặt ra, Lâm Thiên Hạo cũng không kịp phản ứng thì Vương Bảo Nhạc đã vươn tay phải ra chộp lấy Tào Khôn.

Tất cả xảy ra chớp nhoáng, khi Lâm Thiên Hạo và Tào Khôn còn đang ngu người chưa hiểu gì thì Vương Bảo Nhạc đã túm lấy cổ của Tào Khôn.

- Buông ra!!

Tào Khôn giật mình tỉnh lại, tu vi của hắn cũng xêm xêm với Vương Bảo Nhạc, đều là Phong Thân đại viên mãn, nhưng giờ Vương Bảo Nhạc lại tranh thủ ra tay trước, mầm mống thôn phệ trong cơ thể bùng lên, căn bản không cho Tào Khôn có bất kỳ cơ hội phản kháng nào. Trong nháy mắt túm lấy cổ của Tào Khôn thì linh lực trong cơ thể của hắn cũng ào ào ùa vào, trực tiếp phong ấm tu vi của Tào Khôn.

- Vương Bảo Nhạc, ngươi làm trò gì đấy!!

Lâm Thiên Hạo tức giận đứng bật dậy.

- Làm gì ấy à? Rồi ngươi sẽ biết ngay thôi!

Cơn giận của Vương Bảo Nhạc đang rất lớn, nói xong không đợi Lâm Thiên Hạo ra tay thì hắn đã hoàn toàn bộc phát tốc độ, ầm một tiếng

tông bung cửa phòng học thủ, xách Tào Khôn chạy ù ra ngoài.

- Vương Bảo Nhạc!

Lâm Thiên Hạo giật mình, lập tức đuổi theo, cũng hô hoán bảo đám đốc tra xung quanh ngăn Vương Bảo Nhạc lại.

Lúc này phần lớn học sinh của hệ Pháp Binh đều chú ý tới tình hình bên này, xảy ra chuyện như vậy nên lập tức khiến cho biết bao nhiêu người chú ý tới, sau khi nhìn thấy Vương Bảo Nhạc túm lấy Tào Khôn đi thì cả đám đều trợn mắt há mồm, khiếp sợ không thôi.

- Cái vẹo gì thế!

- Vương Bảo Nhạc học thủ xách theo... Tào Khôn à?

Trong lúc tất cả mọi người đều kinh hãi, Vương Bảo Nhạc đã phát huy tốc độ lên tới cực hạn, mặc cho đám người Lâm Thiên Hạo ở đằng sau khó mà đuổi kịp. Hắn thì nhanh chóng xách theo Tào Khôn chạy lên tới cây cầu gỗ trên hồ Thanh Mộc, ném Tào Khôn xuống.

Bản thân hắn cũng nhảy xuống, trực tiếp nện một quyền.

- Ngươi dám hành hung ta!!

Tào Khôn kêu la thảm thiết, thật sự tất cả những chuyện xảy ra ngày hôm nay quá bất ngờ, hắn có nằm mơ cũng không ngờ Vương Bảo Nhạc lại làm như thế. Lúc này bị nện cho một quyền lên người, trước khi hộc máu thì Vương Bảo Nhạc đã tới gần, cười lạnh nhìn hắn.

- Nơi này đã ra khỏi đạo viện rồi, dựa theo lời chú mày đã nói thì cho dù anh đây có đánh chết chú mày ở chỗ này đi chăng nữa, đạo viện cũng không quản được anh mà!

- Nếu đã như vậy thì xem anh đây đánh chú mày đây!

Vương Bảo Nhạc đang tức tới mức phát điên, trong lúc nói chuyện cũng đã đến gần, Tào Khôn phản kháng kiểu gì cũng bằng không, nháy mắt đã bị Vương Bảo Nhạc túm lấy ngón tay bẻ thật mạnh.

Có tiếng hét thảm phát ra từ trong miệng của Tào Khôn, nhưng vẫn chưa xong, khi Lâm Thiên Hạo dẫn theo một đám đốc tra và vô số học sinh của hệ Pháp Binh chạy đến nơi thì bọn họ nhìn thấy Vương Bảo Nhạc đã đá một cước vào hạ bộ của Tào Khôn.

Tào Khôn hét lên chát chúa, sắc mặt thoắt cái đã tím ngắt, kêu rên đau đớn rơi tõm vào trong hồ Thanh Mộc. Tất cả xảy ra quá nhanh, kể từ khi Vương Bảo Nhạc ra tay cho đến khi kết thúc thì tổng cộng chỉ hơn mười giây.

- Vương Bảo Nhạc!

Lâm Thiên Hạo nổi giận, Vương Bảo Nhạc hành hung Tào Khôn ngay trước mặt hắn thế này khác gì đang bĩ mặt hắn, lúc này hắn phái người đi cứu Tào Khôn, hắn thì tức giận trừng mắt nhìn Vương Bảo Nhạc, trong mắt lóe lên hàn quang.

- Nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy anh đẹp trai đánh người à.

Vương Bảo Nhạc cũng trừng mắt lại, hừ một tiếng rồi nghênh ngang bước đi, cuối cùng còn quay đầu lại giơ ngón tay cái lên rồi chỉa ngược xuống với Lâm Thiên Hạo!

- Ngươi...

Lâm Thiên Hạo nghiến răng nghiến lợi, bị khiêu khích lẫn làm bẽ mặt liên tục thế này khiến hắn thiếu chút nữa đã nổi cơn tam bành, nhưng trước khi Vương Bảo Nhạc ra tay đã nắm chắc điểm hớ khi xử lý đám người Trương Lam, cho nên nếu như xử lý Vương Bảo Nhạc thì chẳng khác nào hủy bỏ quyết định trước đó.

Mặc dù Vương Bảo Nhạc làm thế này có phần càn quấy, chủ động túm người lôi ra khỏi đạo viện, nhưng dù sao hắn cũng là học thủ, nhất là hôm nay lại bị mất hết quyền lực trên hội nghị học thủ thế này cho nên cũng khó mà làm to chuyện trước hành động này của hắn được.

Cho nên sau khi Tào Khôn được vớt lên, toàn thân run lẩy bẩy gào la thảm thiết, Lâm Thiên Hạo cũng chỉ có thể an ủi hắn một phen, siết chặt nắm đấm, dù hôm nay bọn họ toàn thắng ở hội nghị học thủ đi chăng nữa thì vẫn cảm thấy nghẹn họng bực bội khôn tả.

(*) Kẻ đến không phải tốt lành gì

------oOo------

Chương 42: Đạp bọn họ xuống!

Sau khi Vương Bảo Nhạc nghênh ngang rời đi thì đám học sinh của hệ Pháp Binh đứng xung quanh đều ngơ ngác nhìn nhau, chuyện hôm nay đúng là quỷ dị hết sức, đầu tiên là Tào Khôn mạnh miệng tuyên bố muốn cho Vương Bảo Nhạc biết mùi, sau đó hội nghị học thủ được tiến hành, tiếp theo nữa... Không đợi nội dung hội nghị truyền ra ngoài thì bọn họ đã thấy Tào Khôn bị Vương Bảo Nhạc kéo ra khỏi đạo viện.

Sau đó chính là... Bị tẩn cho một trận!

Lúc này nhìn Tào Khôn mình mẩy ướt mem, mặt mày tím tái, rõ ràng lửa giận đang bừng bừng nhưng vẫn ôm lấy hạ bộ vô cùng chật vật kia, trong lòng mọi người nảy ra đủ loại suy nghĩ.

Không ai ngờ tới Vương Bảo Nhạc lại ra tay như thế, điều này không hợp lẽ thường chút nào, càng không ai ngờ được người bị hắn đánh lại chính là một học thủ khác.

Chẳng những đám học sinh hệ Pháp Binh đứng xung quanh không thể ngờ, mà ngay cả Lâm Thiên Hạo lẫn Tào Khôn cũng nghẹn họng bực tức không thôi, nhất là Tào Khôn, lúc này lúc này hạ bộ vừa đau lại vừa... không có cảm giác gì, điều này khiến cho trong lòng hắn run rẩy, cơn bực bội bừng lên điên cuồng.

- Vương Bảo Nhạc!

Tào Khôn nổi điên gầm to, sau đó được người khác đỡ lấy đưa đến phòng y tế, còn Lâm Thiên Hạo thì đứng đó nhìn bóng lưng Vương Bảo Nhạc rời đi, hàn quang trong mắt ngày càng dữ dội hơn, hồi lâu sau hắn mới hừ lạnh một tiếng rồi dời bước.

Thấy cả ba vị học thủ đều đi rồi thì mấy học sinh đứng quanh mới hít sâu một hơi, nhao nhao bàn tán với nhau.

- Vương Bảo Nhạc này đúng là trâu bò thật đấy!

- Sợ là chuyện này Vương Bảo Nhạc cũng khó mà thoát tội được đấy, thân mà học thủ lại đi đánh người như thế...

Mọi người xung quanh đều bàn tán với nhau, không ít học sinh cũ âm thầm lắc đầu, bọn họ thấy nhiều hiểu rộng, biết rõ trừ phi học thủ phạm phải tội lớn cùng hung cực ác hoặc phản bội đạo viện, bằng

không thì chẳng bị ảnh hưởng gì lớn cả.

Thực tế thì đúng thật là thế, dù cho Lâm Thiên Hạo muốn nhằm vào Vương Bảo Nhạc, dù có cả phó chưởng viện giúp đỡ đi chăng nữa thì dạng chuyện bị đồn ra khắp đạo viện thế này bọn họ cũng khó mà một tay che trời.

Nhất là sau khi hai chuyện ở hội nghị học thủ được thông báo ra, tất cả những người thân cận với Vương Bảo Nhạc đều bị sa thải, chẳng khác nào tước đoạt thân phận đốc tra của bọn họ, điều này khiến cho toàn bộ hệ Pháp Binh đều chấn động.

Sau đó việc đám người Trương Lam được thả chẳng khác nào ném thêm một tảng đá khổng lồ vào làm dấy lên biết bao cơn sóng to gió lớn. Việc đám người Trương Lam gây ra rất nghiêm trọng, nhưng nay lại được thả ra tuyên bố vô tội, điều này khiến cho rất nhiều học sinh không chấp nhận được, nhất là lý do mà bộ viện kỷ đưa ra chính là bốn người bọn họ không gây chuyện trong đạo viện cho nên bộ viện kỷ của đạo viện không có quyền xử lý bọn họ...

Lý do này vừa đưa ra thì có rất nhiều người lập tức nhớ tới lời Vương Bảo Nhạc đã nói trong lúc đánh Tào Khôn, thế là tất cả mọi người đều hiểu rõ nguồn cơn sự việc.

- Đánh hay lắm, tên Tào Khôn này đúng là quá đáng mà!

- Cả linh bôi học thủ cũng đồng ý chuyện này, xem ra lời đồn nói hai người bọn họ bắt tay với nhau không phải giả rồi!

Trong lúc dư luận sôi trào, đám người Liễu Đạo Bân bị sa thải xong cũng tức lắm, cho nên bọn họ cũng lén tham gia dẫn dường dư luận, đến cuối cũng khiến cho Vương Bảo Nhạc chỉ bị phê bình thôi chứ không nhận xử phạt gì.

Chẳng qua chuyện hội nghị học thủ này vẫn không thể nào thay đổi được.

- Đúng là khinh người quá đáng mà!

Sau khi trở lại động phủ thì Vương Bảo Nhạc vừa tức vừa không cam lòng, dù hắn đã nện cho Tào Khôn một trận nhưng vẫn cảm thấy chưa nguôi được, loại phẫn nộ lẫn nhục nhã từ việc bị hai tên học thủ khác liên thủ uy hiếp và cướp quyền này khiến cho hắn khó mà dằn cơn giận được.

Hắn cảm giác chuyện đầu tiên mình đã cố gắng nhịn rồi, nhưng chuyện của đám người Trương Lam thì lại là giới hạn của hắn, đó là mấy kẻ khốn kiếp phá hủy danh dự đạo viện do hắn tận mắt nhìn thấy và bắt về, đám người Tào Khôn và Lâm Thiên Hạo thì lại đổi trắng thay đen, muốn thả đám kia ra.

Việc này khó mà Vương Bảo Nhạc nhịn được, mấy ngày sau đó hắn luôn vắt óc tìm cách xử lý việc này, đồng thời cũng sai Liễu Đạo Bân đến gia tộc của Tôn Khải Phương chăm sóc cô bé kia.

Thời gian trôi qua, sau khi Lâm Thiên Hạo và Tào Khôn tỉnh táo lại thì cũng lập tức ra tay làm loạn dư luận, hai người bọn họ liên thủ nhanh chóng vượt qua thanh thế của Vương Bảo Nhạc, thế là trên linh võng lẫn trong hệ Pháp Binh đều xuất hiện mấy lời bị bọn họ bơm ra.

- Vương Bảo Nhạc đã hoàn toàn mất hết quyền lực, cho nên mới chó cùng rứt giậu mà ra tay đánh người!

- Thân là học thủ mà lại ra tay đánh người, tên Vương Bảo Nhạc này thật là...

- Sau này không cần phải sợ Vương Bảo Nhạc nữa rồi, thân phận học thủ của hắn bây giờ chỉ còn cái danh mà thôi, chắc sau này hắn chỉ có thể ngậm họng im lặng thôi!

Mấy lời này dần áp đảo, cùng lúc đó, đám người Liễu Đạo Bân đã bị sa thải cũng sứt đầu mẻ tráng, bởi vì sau khi bọn họ bị sa thải thì bộ viện kỷ của hai học đường lớn là linh bôi với hồi văn lại bắt đầu ra tay với bọn họ, thậm chí vì Vương Bảo Nhạc thất thế cho nên đám người còn lại trong bộ viện kỷ của linh thạch học đường chưa bị sa thải cũng lần lượt chủ động gia nhập hàng ngũ điều tra.

Trận sóng gió tẩy trừ này có thanh thế rất lớn, những học sinh được Vương Bảo Nhạc đề bạt lên gần như mỗi ngày đều có không ít người trực tiếp bị đưa đi, nhất là Liễu Đạo Bân, hắn là người bị đưa đi nhiều nhất. Nhưng có lẽ cũng vì Vương Bảo Nhạc ra chiêu không theo lẽ thường, đánh cho Tào Khôn một trận, cho nên đám đốc tra kia làm việc trông thì hùng hổ lắm, nhưng thực tế ai cũng nơm nớp, dù sao thì Vương Bảo Nhạc chẳng những đánh người mà còn đánh rất ác nữa.

Mấy chuyện này làm cho Vương Bảo Nhạc tức tới mức nổi gân xanh,

trong mắt dần dần xuất hiện vẻ kiên định lẫn điên cuồng!

- Đậu xanh, đây rõ là bắt nạt đẩy anh đây đến đường cùng mà, đúng là lũ độc ác, nếu muốn giải quyết chuyện này thì chỉ có một cách thôi!

- Đạp hồi văn học thủ Tào Khôn xuống!

- Một khi đạp được hắn xuống thì anh đây đã là học thủ linh thạch và hồi văn, có được hai phiếu! Ở hội nghị học thủ thì anh đây sẽ có ưu thế hoàn toàn!

Vương Bảo Nhạc nghĩ tới đây thì cảm thấy cách này mặc dù tốt thật, nhưng không đủ để xả cơn tức, thế nên hắn cũng bấm bụng cắn răng.

- Đạp một tên không đủ hả dạ, anh đây phải đạp hết cả hai tên đó xuống mới được, như thế thì tam đại học thủ của hệ Pháp Binh đều là anh, tới lúc đó anh chính là học thủ có quyền quyết định duy nhất, nói một không hai của hệ Pháp Binh!

- Nếu được như vậy thì sau này không cần phải mở hội nghị học thủ khỉ khô gì nữa, bộ viện kỷ sẽ do một mình anh đây định đoạt!

Vương Bảo Nhạc ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ ngầu, đây là cách giải quyết vấn đề triệt để nhất mà hắn có thể nghĩ ra được.

Không nói việc này khó khăn ra sao, Vương Bảo Nhạc suy nghĩ hồi lâu thì cũng chỉ có mỗi cách này mới có thể hóa giải nguy cơ của bản thân hắn, vừa nghiêm trị bốn tên khốn kiếp Trương Lam, vừa giúp được đám người Liễu Đạo Bân, lại còn gầy dựng lại địa vị của mình.

- Quyết định thế đi!

Vương Bảo Nhạc cũng liều mạng, lúc này hạ quyết tâm xong thì hắn lập tức liên hệ với Tạ Hải Dương, nói với đối phương biết mình muốn mua đan dược bồi bổ giúp hỗ trợ trí nhớ số lượng lớn, giá cả ra sao cũng được.

Đồng thời hắn cũng đi ra khỏi động phủ, chuẩn bị mua lương thực số lượng lớn để dùng trong lúc bế quan.

- Nếu như thật sự có thể làm được thì Vương Bảo Nhạc vẫn có thể hô mưa gọi gió ở hệ Pháp Binh, nếu như không làm được... Đậu má,

mình cũng phải nghĩ cách cứu đám Liễu Đạo Bân mới được.

Vương Bảo Nhạc vẫn luôn phơi phới lần đầu tiên không vui vẻ nổi, lúc này sắc mặt hắn vô cùng khó coi, cất bước đi trong hệ Pháp Binh. Học sinh đi đường thấy hắn đều không chào hỏi nhiệt tình như xưa nữa, rõ ràng họ đều sợ mình thân với Vương Bảo Nhạc thì sẽ bị bộ viện kỷ điều tra.

Nhưng vẫn có một số học sinh sụt sịt ôm quyền với Vương Bảo Nhạc, đối với những người này, Vương Bảo Nhạc đều ghi nhớ bộ dạng của bọn họ, sau khi gật đầu đáp lễ thì hắn xách một đống lớn đồ ăn đi về phía động phủ.

Nhưng oan gia ngõ hẹp, trên đường quay lại động phủ thì Vương Bảo Nhạc đột nhiên dừng bước, hắn nhìn thấy trong số bảy tám học sinh đang nói nói cười cười đi tới ở phía trước có bốn người là đám Trương Lam.

Thấy bộ dạng đắc ý cười nói của đám Trương Lam kia, sắc mặt của Vương Bảo Nhạc lại càng âm trầm hơn, hắn chẳng lòng dạ nào mà để ý tới, vẫn bước đi như thường, định bụng quay về bế quan.

Nhưng đám Trương Lam nay đang đắc ý vô cùng, chẳng những không phải gánh tội danh, mà còn được an bài trở thành đốc tra, thậm chí trong lòng bọn họ còn nghĩ chuyện lúc trước chẳng phải chuyện xấu mà còn là cơ may của mình, nay thấy Vương Bảo Nhạc thì đám người Trương Lam chỉ thoáng biến sắc một chút, sau đó nghĩ đến việc đối phương đã thất thế nên càng đắc ý hơn, mở miệng mỉa mai.

- Đây không phải là Vương học thủ à, sao sắc mặt của học thủ kém thế này, có muốn đến phòng y tế khám thử không, đừng để sinh bệnh nhé, kẻo lại bệnh chết đấy.

- Đúng đấy, gần đây chắc là học thủ giận lắm, phải chú ý thân thế nhé, kẻo lại tức tới mức phát điên, thế thì đạo viện sẽ tổn thất lớn lắm.

- Còn con bé kia nữa, gần đây ta đang nghĩ xem có nên đến nhà nó nói chuyện hay không...

Đối diện với mấy lời chế nhạo của bọn họ, Vương Bảo Nhạc chỉ lạnh lùng nhìn lướt qua, dừng bước chân, đặt hết đồ ăn trong tay xuống đất.

Thấy Vương Bảo Nhạc dừng lại, đám người Trương Lam đang nói hăng say chú ý tới ánh mắt của Vương Bảo Nhạc thì không khỏi nín thở. Không đợi bọn họ tiếp tục mở miệng thì Vương Bảo Nhạc đã nhanh chóng bước tới bên cạnh Trương Lam, trong lúc Trương Lam đang mở to hai mắt ra nhìn thì trực tiếp đá hắn một cước.

Bốp một tiếng, Trương Lam kêu la thảm thiết, bị Vương Bảo Nhạc đá ngay hạ bộ, thân thể bay ngược ra sau.

- Vương Bảo Nhạc ngươi...

Đám còn lại đều biến sắc lẫn hoảng sợ, Vương Bảo Nhạc không hề dừng lại, nhoáng cái đã liên tục đá thêm ba cú, đá hết bốn tên vừa được thả ra kia bay ra xa, đau đớn rên rĩ, lúc này hắn mới phủi quần áo.

- Đuổi các ngươi thì tiếc lắm, cho nên kể từ ngày hôm nay trở đi, ta thấy các ngươi một lần thì đánh một lần, còn nữa... Nếu như dám trả thù người khác thì... Ta sẽ đá nát hết! Đá chết luôn!

Vương Bảo Nhạc thản nhiên mở miệng, sau đó ôm đồ ăn lên đi tiếp.

Đám người Trương Lam đau tới mức mặt mày tím đen, kêu la thảm thiết nghe trọn câu uy hiếp của Vương Bảo Nhạc, nghe tới hai chữ đá nát thì bọn họ đều biến sắc, trán rịn mồ hôi, hai chữ đá chết còn có sức uy hiếp hơn, lúc này có một cơn sợ hãi tràn ngập trong lòng bọn chúng, nào dám có ý muốn trả thù gì nữa, dù sao thì vẫn phải sống ở đạo viện dài dài. Thế nên cả đám kêu rên than thở, đám đốc tra đứng cạnh bọn họ cũng cười khổ, trước đó bọn họ đã biết đám người Trương Lam này nói chuyện chẳng dùng não bao giờ.

- Đây là kẻ dám đánh cả Tào Khôn đấy, dù hắn thất thế thì cũng không phải là người các ngươi có thể chọc đâu!

------oOo------

Chương 43: Công thức hồi văn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Quay lại động phủ xong thì Vương Bảo Nhạc bắt đầu điên cuồng bế quan.

Loại bế quan này Vương Bảo Nhạc đã làm mấy lần trước khi trở thành học thủ rồi, nhưng quyết tâm của hắn lần này lại cao hơn mấy lần trước rất nhiều.

Dù sao thì cảm giác nguy cơ khác nhau, cảm giác nôn nóng cũng khác hẳn.

Dù Vương Bảo Nhạc quyết tâm cỡ nào đi nữa, nhưng trong khoảng thời gian ngắn thì với số lượng hơn trăm vạn hồi văn kia, hắn hoàn toàn không có cách nào nhớ được hết. Dù sao thì mục tiêu của hắn chỉ là vượt qua số lượng bốn mươi vạn đạo, qua được Tào Khôn là đủ.

Nhưng độ khó vẫn rất cao, dù sao thì Vương Bảo Nhạc cũng không phải học bá, nếu như cho hắn mấy chục năm thì có lẽ hắn sẽ vượt qua Tào Khôn được, nhưng nếu muốn làm được ngay thì không thực tế chút nào.

Vậy nên hắn dồn hết hy vọng vào chỗ thh, chẳng qua thh có tiếng không gì không làm được kia cũng đang nhức đầu khôn xiết, đòi đan dược phụ trợ ghi nhớ, lại còn đòi hàng cao cấp, nếu ít ít thì hắn vẫn có cách, nhưng Vương Bảo Nhạc lại đòi số lượng lớn mới gay.

Hắn sợ Vương Bảo Nhạc sẽ cắn thuốc quá liều mà chết...

Cuối cùng hắn dốc hết cách thì vẫn phải cần rất nhiều thời gian thì mới lấy đủ số lượng đan dược mà Vương Bảo Nhạc muốn, thh tính sơ sơ thì thời gian cũng phải tầm hai năm.

Lúc hắn báo kết quả cho Vương Bảo Nhạc xong thì Vương Bảo Nhạc cũng nhụt chí, hắn không thể nào đợi được, hai năm sau dù mình học thuộc được bốn mươi vạn đạo đi, nhưng Tào Khôn tất nhiên sẽ học thêm được một mớ nữa, cứ thế thì vĩnh viễn mình cũng không thể nào vượt qua đối phương được.

Thấy đám Trương Lam kia đắc ý như thế, đám người Liễu Đạo Bân thì bị bắt, Vương Bảo Nhạc không muốn kéo dài những ngày tháng thế này nữa.

- Vậy thì chỉ có một cách thôi!

Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi rồi lấy cái mặt nạ màu đen kia ra. Nhìn cái mặt nạ trong tay, trên mặt hắn lộ ra vẻ chần chừ. Vương

Bảo Nhạc có rất nhiều nghi vấn về cái mặt nạ này, hắn không biết cha mình lấy được cái này từ đâu.

Hắn đã từng nghĩ tới việc truyền âm hỏi thử, nhưng lại cố gắng nhịn lại, thật sự là cái mặt nạ này vô cùng bất phàm, Vương Bảo Nhạc sợ lộ phong thanh gì sẽ mang tới phiền toái cho cả nhà, nên hắn định chờ tới lúc được nghỉ phép quay về nhà rồi hỏi thẳng mặt.

Lúc này do dự một lúc xong hắn cũng cắn răng một cái khởi động mộng cảnh. Sau khi trước mắt hoa lên thì hắn đã xuất hiện trong vùng đất băng tuyết của mộng cảnh.

Xung quanh có gió lạnh thấu xương thổi qua, phía xa có bóng dáng hung thú ẩn hiện, thậm chí phía xa hơn còn thấp thoáng bóng của vô số ngọn núi băng.

Mộng cảnh giờ đây đã chân thật hơn lúc trước Vương Bảo Nhạc vào nhiều.

Thực tế thông qua Thái Hư Phệ Khí quyết mà mặt nạ này đã truyền thụ, sau khi Vương Bảo Nhạc trở thành học thủ xong thì hắn cũng không muốn tiếp tục bước vào trong mộng cảnh này nữa, một mặt là lúc trước hắn đã nghi ngờ bên trong mặt nạ này có người, hơn nữa tám chín phần đây là phụ nữ... Nhưng đây cũng không phải trọng điểm, điều quan trọng nhất, cũng khiến cho Vương Bảo Nhạc có ám ảnh sâu đậm nhất chính là vô số đau đớn mà Vương Bảo Nhạc đã phải gánh chịu trong quá trình học Cầm Nã thuật...

Thế cho nên giờ hắn mới vào đây thôi đã thấy bên dưới ẩn ẩn đau rồi.

Nhưng giờ đây quả thực không còn cách nào khác nữa, Vương Bảo Nhạc thở dài một hơi, cắn răng lấy mặt nạ ra, trong lòng thầm nghĩ vài câu xong thì hắn ho khan một tiếng.

- Này... Ngươi có cách gì giúp cho ta học thuộc được trăm vạn đạo hồi văn trong thời gian ngắn hay không?

Vương Bảo Nhạc nói xong thì lập tức nhìn cái mặt nạ chằm chằm, nhưng chờ cả buổi trời mà cái mặt nạ chẳng hề có chút phản ứng nào. Điều này khiến cho Vương Bảo Nhạc ngu người.

- Hết linh rồi á?

Vương Bảo Nhạc kinh ngạc vô cùng, giơ tay gãi đầu vài cái, hắn suy nghĩ một lúc rồi nhỏ giọng nói.

- Ta biết là ngươi có thể nghe được, khụ, thời gian trước ta bận quá nên mới không đến đây được chứ không phải ta qua cầu rút ván đâu, ngươi đừng hiểu lầm mà.

Vương Bảo Nhạc vừa nói vừa lén lút nhìn cái mặt nạ, phát hiện vẫn không có phản ứng gì thì hắn lập tức cảm thấy nôn nóng.

- Chị đẹp ơi, đừng có như vậy mà, ta biết sai rồi, ta bảo đảm sau này tuyệt đối sẽ không hờ hững với ngươi nữa, ta nhất định sẽ thường xuyên đến đây gặp ngươi mà, chị đẹp à, lần này xin hãy giúp ta đi mà.

Đây chính là cọng rơm cứu mạng cuối cùng của Vương Bảo Nhạc, hắn rất lo lắng, sợ nếu như mặt nạ không có hiệu quả thì sau này mình biết sống ở hp kiểu gì đây.

Vương Bảo Nhạc nghĩ tới đây thì mướt mồ hôi, hắn hít sâu một hơi cho bình tĩnh lại, vội vàng dùng ngữ khí chân thành giống như đang dỗ các em gái để dỗ cái mặt nạ này, giọng cũng cố dịu dàng hết sức có thể.

- Chị đẹp à, thật ra em vẫn luôn thầm thương chị, nên không dám đến gặp chị, em xấu hổ thật đấy...

Cuối cùng vẫn không hề có phản ứng gì, Vương Bảo Nhạc như sắp nổi khùng tới nơi, thế là hắn tung tuyệt chiêu ra.

- Chị đẹp này, em tặng quà cho chị nhé?

Vương Bảo Nhạc nói xong thì cái mặt nạ màu đen kia lập tức léo lên. Ánh sáng lóe lên này chẳng khác nào ánh cầu vồng cứu mạng trong mắt Vương Bảo Nhạc, hắn hưng phấn hơn hẳn, vội vàng nhìn qua thì trông thấy trên mặt nạ xuất hiện một hàng chữ.

'Qùa gì?'

Vương Bảo Nhạc trừng mắt nhìn, thầm nghĩ bên trong quả nhiên có người, vậy nên hắn e hèm một cái, làm cho mình trông có vẻ thâm tình hết nấc, thấp giọng mở miệng.

- Em tặng chính bản thân mình cho chị, chị có muốn không?

Hắn vừa nói xong thì tia sáng trên mặt nạ lập tức khựng lại, sau đó lại có một tia sét màu tím bay ra từ rong mặt nạ đánh trúng Vương Bảo Nhạc.

Vương Bảo Nhạc trơ mắt nhìn tia sét kia phóng lớn trong tầm mắt, căn bản không kịp né tránh, đùng một tiếng, hắn bị tia sét đánh trúng, kêu la thảm thiết, tóc tai dựng đứng, toàn thân đau đớn khôn tả rồi ngã vật ra đất, hồi lâu sau mới bò dậy được, vô cùng bi phẫn.

- Chị đẹp không thèm thì thôi, tự dưng để sét đánh người ta...

Lúc này trên mặt nạ không xuất hiện tia sét nữa mà lóe sáng lên, hiện ra một dòng chữ mờ mờ, những chữ này xuất hiện lập tức khiến cho Vương Bảo Nhạc quên cả đau đớn, vội vàng nhìn cho kỹ.

Chỉ là mấy chữ này khá mờ nên không thể nhìn rõ ràng được, hắn chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng lóe lên ngày càng dữ dội, chữ viết hiện ra cũng ngày càng nhiều hơn, nhưng đám chữ này cũng nhanh chóng biến mất như bị người ta xóa đi viết lại.

Điều này khiến cho Vương Bảo Nhạc cảm giác giống như chị gái trong mặt nạ này đang nghĩ xem nên nói gì, Vương Bảo Nhạc nhìn mà cũng cảm thấy căng thẳng hơn hắn, mãi cho tới một nén nhang sau, tất cả chữ viết bên trên đều biến mất, thứ hiện ra sau đó chính là... Một công thức!

Bên dưới công thức này nhanh chóng xuất hiện một dòng chữ.

Nói cho Vương Bảo Nhạc biết, chỉ cần học thuộc công thức này rồi lại đi học một số hồi văn chính thì có thể thông qua công thức này để tính ra kết quả.

Còn đám hồi văn chính kia, với trình độ ghi nhớ được mười lăm vạn đạo hồi văn của Vương Bảo Nhạc hôm nay thì thật ra hắn đã nhớ cả rồi, hắn định dùng công thức này để tính toán.

Vương Bảo Nhạc kích động không thôi, hai mắt sáng rực nhìn chằm chằm cái công thức đó, hắn ngửa mặt lên trời cười, cầm mặt nạ lên hun chùn chụt.

Vừa ịn mồm lên xong thì lập tức có tia sét đánh ra, dọa Vương Bảo Nhạc sợ hết hồn, vội dời mồm ra. Xấu hổ giải thích.

- Hiểu lầm, hiểu lầm thôi, do em mừng quá nên xúc động ấy mà, chị đẹp đừng có căng thẳng!

Hồi lâu sau tia sét trên mặt nạ mới biến mất, Vương Bảo Nhạc thì sợ toát mồ hôi, sau khi thở phào một hơi thì hắn học thuộc công thức kia, nhưng hắn lại nhanh chóng phát hiện ra một vấn đề.

- Không đúng, chị dẹp à, mặc dù có công thức này thì không cần ta phải học thuộc lòng quá nhiều, nhưng lúc ứng dụng vào luyện khí thì cần phải tính nhẩm, thế thì phải tính ra đáp án trong thời gian ngắn nhất thì mới được... Nói trắng ra thì nếu tính chậm quá, không đủ đáp ứng yêu cầu cần thiết trong lúc luyện khí thì thà đi lật văn điển cho rồi.

- Cái vụ tính nhẩm này khó mà thuần thục nhanh được lắm.

Vương Bảo Nhạc lập tức lại cảm thấy sốt ruột, hy vọng đang ở ngay trước mắt mà lại phát hiện không thể chộp lấy được.

Nhưng Vương Bảo Nhạc vừa nói xong thì cái mặt nạ lại sáng lên, xuất hiện chữ thêm lần nữa, lần này là nói với Vương Bảo Nhạc rằng nếu tập tính nhẩm công thức ở chỗ này thì sẽ có hiệu quả trợ giúp cực kỳ cao.

- Tập ở đây á?

Vương Bảo Nhạc kinh ngạc, chữ viết trên mặt nạ lại thay đổi, xuất hiện một tổ hồi văn được liệt ra, dường như đang bảo Vương Bảo Nhạc lập tức dùng công thức để tính ra kết quả vậy.

Vương Bảo Nhạc gãi đầu, nhìn mớ hồi văn kia, chỉ mới mấy giây ngắn ngủn, không đợi hắn kịp áp dụng công thức thì đột nhiên có một tia sét bắn ra từ trong mặt nạ đánh lên người hắn, như thể tính chậm quá nên phạt hắn bị sét đánh.

- Nữa á?

Toàn thân Vương Bảo Nhạc run rẩy, kêu la thảm thiết, tóc cũng bốc cháy, nhưng đúng lúc này trên mặt nạ lại xuất hiện đề thứ hai...

Thân thể Vương Bảo Nhạc co giật một cái, muốn phát điên lên được, vội vàng nhào qua tính toán, nhưng vẫn không kịp, mấy giây sau lại có thêm một tia sét nữa đánh xuống.

Cứ thế, tiếng kêu la thảm thiết vắng bóng đã lâu nay lại vang lên từng hồi quanh quẩn khắp thế giới mộng cảnh này. Mặc dù mức độ thảm thiết trong tiếng hét không ghê bằng lúc bị đá hạ bộ, nhưng tần suất thì nhiều hơn hẳn, khiến cho Vương Bảo Nhạc muốn nổi khùng.

Trong tiếng sét đánh đùng đùng, tiếng kêu la thảm thiết của Vương Bảo Nhạc nghe càng thê thảm hơn.

- Ta không học nữa... A... Đau quá đi!

- Thả ta đi mà... Lại bị đánh nữa!

Vương Bảo Nhạc như muốn lên cơn thần kinh dẫm đinh luôn, lúc này toàn thân hắn bị đánh đen thui, khói bay nghi ngút, cơn đau đớn khi bị sét đánh làm hắn muốn phát điên, kêu rên thảm thiết, hắn cảm thấy đây chính là cực hành ác độc nhất trên đời này.

- Người nấp trong cái mặt nạ này nhất định là một mụ phù thủy chứ không phải chị đẹp khỉ khô gì hết!!

Vương Bảo Nhạc nhăn nhó, nhưng hắn biết rõ cách duy nhất để mình nhớ được hồi văn, cho nên chỉ có thể cắn răng, vừa kêu la thảm thiết vừa điên cuồng tính toán trong lúc vô số tia sét liên tục đánh xuống.

------oOo------

Chương 44: Lớp học của chưởng viện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bất tri bất giác mà hắn đã trải qua mười ngày bị giày vò này rồi.

Trong mười ngày này, đám Lâm Thiên Hạo và Tào Khôn cũng đẩy mạnh việc tẩy trừ và tính sổ với người trong lt học đường, ngày càng có thêm nhiều người bị vạ lâu, bất quá bởi vì số lượng quá nhiều, sóng gió do việc này gây ra cũng không nhỏ, cho nên cũng cần có thời gian để sưu tập chứng cứ, mấy người kia cũng chỉ bị cấm túc điều tra thôi chứ chưa xử lý gì.

Bất quá mọi người đều có thể nhìn ra đây là vấn đề thời gian mà thôi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì những người đó nhất định sẽ bị xử phạt với các mức độ khác nhau.

Mà trong mười ngày này Vương Bảo Nhạc không hề rời khỏi động phủ, cùng lắm là chỉ đi ra khỏi mộng cảnh ăn uống một lúc xong hắn lại cắn răng, run rẩy lẫn bi phẫn chui vào lại.

- Mẹ ơi, khi nào thì mới kết thúc đây...

Vương Bảo Nhạc vừa nghĩ tới cái công thức tính toán quen thuộc đáng sợ quá đỗi kia thôi là thấy nản đời rồi, những nghĩ đến trách nhiệm lẫn mục tiêu của mình thì hắn cũng chỉ có thể cắn răng, vừa la hét vừa tiếp tục chịu cảnh bị giày vò.

Trong khi liên tục bị sét đánh thì khả năng tính toán của Vương Bảo Nhạc đột nhiên tăng vèo vèo, mặc dù vẫn sẽ bị sét đánh, nhưng trong lúc hắn kêu gào thảm thiết thì thời gian tính toán cũng giảm mạnh.

Tất cả những việc này đều được ép mà ra, nhất là lực độ của tia sét cũng ngày càng mạnh hơn, cảm giác đau đớn dữ dội làm cho Vương Bảo Nhạc điên cuồng kích phát toàn bộ tiềm năng vốn có. Hắn sợ nếu mình không cố gắng thì thật sự sẽ bị đánh chết.

Lúc này chỉ cần không phải tổ hợp hồi văn phức tạp thì hắn có thể tính ra đáp án chớp nhoáng, nhưng rõ ràng mặt nạ vẫn chưa hài lòng, thế nên thời gian nó đưa ra cho Vương Bảo Nhạc càng lúc càng ít, đồng thời số lượng và độ khó của nhóm hồi văn cũng ngày càng cao hơn.

Vậy nên tiếng hét của Vương Bảo Nhạc cũng ngày càng thê thảm.

Mãi cho đến lúc qua thêm mười ngày nữa, Vương Bảo Nhạc cũng dần trở nên thần kinh dẫm đinh hơn, nếu không phải có chưởng viện gửi truyền âm đến khiến hắn tạm dừng tu luyện ở trong mộng cảnh thì e là hắn đã quên hết ngày tháng luôn rồi.

Sở dĩ học thủ các hệ trong đảo Hạ Viện của đạo viện Phiêu Miễu được gọi là môn đồ của chưởng viện chính là vì bình thường cứ cách một đoạn thời gian thì bọn họ đều được gọi qua để tham gia lớp học của chưởng viện. Chưởng viện sẽ giảng bài cho riêng bọn họ, trả lời và giải đáp các vấn đề mà học thủ đưa ra, cho nên học thủ nhất định phải tới tham gia.

Khắp đảo Hạ Viện cũng chỉ có một mình chưởng viện làm được điều này, dù không thể nói là nắm rõ như trong lòng bàn tay với tất cả chương trình học lẫn kiến thúc của các hệ, nhưng cũng có nghien cứu, nên ông mới có thể chỉ đạo từng học thủ, thậm chí thi thoảng còn mời được tu sĩ Thượng Viện đến để chỉ điểm thêm cho học thủ.

Lần này bắt đầu lớp học của chưởng viện cho nên mới có việc Vương Bảo Nhạc bị gọi qua.

Vương Bảo Nhạc đi ra khỏi mộng cảnh ngồi thừ người trong động phủ, hắn đã bị sét đánh không biết bao nhiêu lần, nay đi đứng cứ hễ tí là lại run một cái, mặt mày bí xị, tóc tai bù xù, trong mắt khi thì có vẻ ngơ ngác, khi thì lại ngu ngu, dù đã rời khỏi mộng cảnh nhưng miệng vẫn lẩm bẩm.

- Muốn tạo thành hồi văn tốc độ thì cần 731 loại hồi văn căn bản hợp lại, tiến hành thôi diễn công thức chín lần...

- hồi văn ngưng tụ linh khí có 3185 cách, công thức tính toán của loại đầu tiên...

Trong lúc ngu người đắm chìm trong vô số công thức đề bài này, Vương Bảo Nhạc lảo đảo đi ra khỏi động phủ, đi đường mà đã dùng hết tám phần tinh lực vào việc thôi diên công thức, chỉ có hai phần là đặt vào việc đi đường, cho nên tất cả học sinh đi đường nhìn thấy trạng thái của Vương Bảo Nhạc bây giờ xong thì đều giật mình.

- Vương Bảo Nhạc hắn... Bị gì thế này?

- Sao nhìn hắn giống như bị điên thế nhỉ, các ngươi nhìn đi, hắn đang lẩm bẩm cái gì đúng không?

- Không đúng, lẽ nào hắn không chịu nổi kích thích khi bị mất quyền lực nên phát điên à?

Đám người của hệ Pháp Binh đều bàn tán liên hồi, Vương Bảo Nhạc không để ý đến mọi người xung quanh, lúc này vừa dồn hết đầu óc vào việc thôi diễn vô số đề bài ra vừa lảo đảo đi tới đỉnh Chưởng Viện.

Đây là lần đầu tiên hắn đến đỉnh chưởng viện, nếu đổi lại là lúc trước thì Vương Bảo Nhạc nhất định sẽ tính toán ở lại lâu một chút, nhưng nay đầu óc hắn đang quay mòng mòng, nên chỉ miễn cưỡng giữ vững tinh thần đi lên đỉnh núi, bước vào chưởng viện các.

Bởi vì trên đường đi toàn lo thôi diễn đề bài, cho nên lúc đến đây, dù Vương Bảo Nhạc không đi trễ nhưng vẫn là người cuối cùng có mặt. Vừa mới bước vào cửa chính thì hắn lập tức nhìn thấy học thủ các hệ đang ngồi trong đó, có cả đám người Trịnh Lương, Tào Khôn, Lâm Thiên Hạo.

Bên trong giảng đường chưởng viện không cho phép ồn ào, nên Trịnh Lương chỉ ân cần gật đầu tỏ ý chào hỏi, còn Tào Khôn thì cười khẩy, về phần Lâm Thiên Hạo thì trong mắt hắn lóe lên tia âm lãnh, sau đó lờ đẹp Vương Bảo Nhạc.

Các học thủ khác cũng chú ý tới Vương Bảo Nhạc, dù sao thì khoảng thời gian trước Vương Bảo Nhạc cũng rất nổi danh, nay dù hắn đã thất thế nhưng dẫu sao cũng là một nhân vật phong vân.

Chẳng qua nhìn xong thì trong lòng bọn họ đều có phần thất vọng, dù sao thì cái bộ dạng của Vương Bảo Nhạc bây giờ khó tránh khỏi khiến họ hiểu lầm, cho rằng hắn cam chịu đầu hàng.

Còn lão y sư vốn nhắm mắt ngồi trên bồ đoàn trước mặt bọn họ phát hiện Vương Bảo Nhạc đến thì mở mắt ra nhìn, sau khi thấy bộ dạng của Vương Bảo Nhạc thế này thì lão y sư cũng thấy giật mình.

Vương Bảo Nhạc cố gắng giữ tinh thần cúi đầu với lão y sư một cái, lúc này mới tìm chỗ ngồi xuống, lúc trước hắn cũng đã biết thân phận của lão y sư rồi, dù sao thì việc này cũng không phải bí mật gì, còn việc đám người xung quanh nghĩ gì thì hắn không rảnh mà bận tâm.

Sau khi ngồi xuống thì hắn lại đắm chìm trong mớ công thức kia, đây

đã trở thành một dạng bản năng của hắn rồi. Bị sét đánh hơn hai mươi ngày khiến cho Vương Bảo Nhạc sợ muốn chết, lo rằng lỡ mà ngừng tính toán, sau khi quay về không tính được thật nhanh sẽ bị đánh tiếp.

Thấy bộ dạng của Vương Bảo Nhạc hời hợt thiếu tập trung như thế, lão y sư cũng thầm lắc đầu, bắt đầu buổi học hôm nay, từ hệ Cơ Quan, hệ Đan Đạo đến hệ Chiến Võ, hệ Pháp Binh, thậm chí hệ Trận Văn lẫn hệ Ngộ Đạo cũng được lão y sư nói qua một lượt.

- Theo như lão phu thấy thì thật ra các hệ đều có điểm chung, ví dụ như hệ Cơ Quan và hệ Pháp Binh đều là luyện chế đồ vật, cũng không thể thiếu hệ Trận Văn, như trận văn và hồi văn cũng có điểm tương tự...

- Dù là hệ Chiến Võ cũng không chỉ rèn luyện thân thể không thôi, sau này các ngươi thi được vào đảo Thượng Viện thì sẽ hiểu, đại đạo khó đi, mọi thứ cần phải phối hợp, giúp đỡ lẫn nhau thì mới có thể đi được xa hơn trên con đường tu hành này.

- Còn cả hệ Ngộ Đạo nữa, chớ có tự ti mặc cảm, liên bang hôm nay đều có chung nhận thức về hệ Ngộ Đạo, cách ngộ đạo chính là con đường nhất định phải đi qua khi truy cầu đại đạo ngày sau!

Lão y sư khoan thai giải thích khiến cho mọi người nghe đến quên cả thời gian, vô số kiến thức mới lạ giống như đều được ông hạ bút thành văn, lúc thì cặn kẽ, lúc thì chỉ vài câu ngắn gọn đã chỉ ngay trọng điểm, cho dù các học thủ ngồi bên dưới đều là nhân tài kiệt xuất của học đường các hệ, nhưng vẫn có được thu hoạch không nhỏ.

Dù sao thì có thể trở thành chưởng viện của đảo Hạ Viện ắt có điểm phi thường riêng của hắn, thậm chí nghe đồn lão y sư cũng từng là người tiếng tăm lẫy lừng trên đảo Thượng Viện.

Có điều do lớn tuổi nên mới đến đảo Hạ Viện này phụ trách bồi dưỡng những mầm non tốt có thể thi vào đảo Thượng Viện cho đạo viện Phiêu Miễu.

Buổi học hôm nay trực tiếp kéo dài suốt mấy canh giờ, khi gần đến xế chiều thì lão y sư nhấp một ngụm trà rồi mới dừng lại, dù nói suốt cả ngày nhưng ông không có vẻ gì là mệt mỏi, lúc này ông đặt tách trà xuống, lão y sư mới mỉm cười nhìn các học thủ ngồi bên dưới.

- Hôm nay chỉ nói tới đây thôi, các ngươi có vấn đề gì muốn nói hay không?

Lão y sư vừa hỏi thì đám học thủ xung quanh đều ngẩng đầu lên, một vị học thủ hệ Ngộ Đạo đưa ra vấn đề trước tiên.

- Chưởng viện, trước đó ngài có nói hệ Ngộ Đạo là con đường phải đi qua khi truy cầu đại đạo, mà đại đạo nhất đồ này lại đến thẳng bản nguyên, vậy thì bản nguyên là cái gì?

Những học thủ xung quanh cũng bắt đầu suy nghĩ về vấn đề này, thực tế thì địa vị của hệ Ngộ Đạo ở đạo viện Phiêu Miễu có phần đặc biệt, học sinh của hệ này không có học đường chính thức, gần như toàn bộ thời gian đều dành để cảm ngộ đất trời để ngộ đạo, ngay cả cách để trở thành học thủ của hệ Ngộ Đạo cũng có liên quan đến luận văn cảm ngộ mỗi tháng.

Thực tế nếu không phải vì tổng thống liên bang nhiệm kỳ trước xuất thân từ hệ Ngộ Đạo, cũng chứng minh được một khi hệ Ngộ Đạo thành công thì có thể lập tức khiến thiên hạ giật mình thì hệ này đã bị hủy bỏ từ lâu rồi.

Lão y sư nghe thế thì mỉm cười vuốt chòm râu, sau đó mới thản nhiên cất lời.

- Bản nguyên chi pháp, với tu vi và nhận thức của lão phu thì cũng khó mà thật sự sờ tới, có điều trên mấy mảnh vỡ kiếm dương từng có một đoạn giới thiệu nhỏ thế này, thiên địa vạn vật đều có bản nguyên! Bản nguyên vạn pháp, đạt được nhất pháp thì có thể tung hoành trên cả thương khung!

Vị học thủ hệ Ngộ Đạo kia như có điều suy nghĩ, sau khi gật đầu thì không hỏi thêm gì nữa, những học thủ khác cũng lần lượt đưa ra đủ vấn đề, mỗi vấn đề được đặt ra, lão y sư đều ung dung đáp lời, có thể trực tiếp giải thích thắc mắc của họ, nhưng sau khi trả lời lại khiến cho mọi người phải suy nghĩ nhiều hơn.

Khi tất cả mọi người hỏi sắp xong rồi thì Vương Bảo Nhạc cũng ngẩng đầu lên, miễn cưỡng đề cao tinh thần, hắn cũng có vấn đề muốn hỏi rõ, bởi vì trong khoảng thời gian này hắn giải đề cũng gặp phải rất nhiều vấn đề về hồi văn, dù có thể giải được những cũng không hiểu lắm.

- Chưởng viện, đệ tử có một vấn đề về hồi văn.

- Hồi văn ngưng tụ linh khí có hơn mấy trăm ngàn loại, mỗi loại đều có tác dụng là ngưng tụ linh khí, nhưng tại sao lại có nhiều loại như thế, chúng có nghĩa gì đây?

Vương Bảo Nhạc hỏi xong, lão y sư chưa kịp trả lời thì tên hồi văn học thủ Tào Khôn kia đã phì cười, hắn đứng dậy cúi đầu với lão y sư.

- Chưởng viện, vấn đề đơn giản như thế, phàm là học sinh có nghe giảng bài ở hồi văn học đường vài lần đều có thể trả lời được, xin phép chưởng viện cho ta được giải đáp thắc mắc cho Bảo Nhạc sư đệ.

Được lão y sư cho phép nên Tào Khôn quay đầu lại, dùng góc độ mà lão y sư không nhìn tới, hắn liếc mắt nhìn Vương Bảo Nhạc với vẻ khinh thường trắng trợn xen lẫn chút oán hận.

------oOo------

Chương 45: Ta còn một vấn đề nữa

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Bảo Nhạc sư đệ, sở dĩ ngưng tụ linh khí lại có tận mấy ngàn đạo hồi văn như thế là vì bí phương linh bôi khác nhau thì sẽ cần những tài liệu luyện khí khác nhau, dựa theo tài liệu và linh bôi khác nhau thì không thể chỉ có một loại hồi văn ngưng tụ linh khí được, cho nên cần phải phối hợp và điều chỉnh lại.

Khi nói những lời này, toàn thân Tào Khôn phát ra một cỗ khí thế vô hình, loại cảm giác rành rọt về hồi văn khiến cho câu trả lời của hắn dù không phải nói là trúng, nhưng cũng gần gần thế.

Có thể trở thành hồi văn học thủ thì Tào Khôn cũng là học bá hàng đầu trong hồi văn học, kiến thức hắn biết về hồi văn cũng rất nhiều và chi tiết, có điều học bá cũng không có nghĩa là nhân phẩm của hắn cũng phải tốt đẹp.

Thực ra thì tên Tào Khôn này rất nhỏ mọn, có thù thì nhất định phải báo, nên hắn cũng hận thấu xương cái kẻ có gan tẩn mình một trận, làm mình bị mất mặt ở hệ Pháp Binh là Vương Bảo Nhạc lắm.

Lúc này có cơ hội nên hắn cũng không ngại đi đả kích Vương Bảo

Nhạc một vố, để cho hắn mất mặt trước mặt chưởng viện.

- Không biết những lời ta nói Bảo Nhạc sư đệ nghe có hiểu nổi không, nếu như ngươi không hiểu thì ta cũng chịu, ta dề nghị ngươi quay lại hồi văn học đường nghe giảng nhiều vào, đừng có suốt ngày chìm đắm trong việc quyền lực học thủ nữa, đó không phải việc đúng đắn! Ngoài ra mấy vấn đề đơn giản thế này đừng có hỏi ở đây cho mất mặt làm gì, nếu ngươi còn thắc mắc gì thì không cần làm phiền chưởng viện, ta trả lời cho ngươi cũng được.

Mấy câu sau cuối của Tào Khôn có phần cả vú lấp miệng em, lại có ý răn dạy nặng nề, nói xong hắn còn quay đầu lại cúi đầu với lão y sư rồi mới ngồi xuông.

Lâm Thiên Hạo ngồi bên cạnh mỉm cười với Tào Khôn một cái, mấy học thủ của hệ khác cũng im lặng nhìn nhau, còn lão y sư vốn biết rõ mấy học thủ của hệ Pháp Binh hục hặc với nhau, nhưng chuyện của học sinh với nhau ông cũng chẳng buồn quản.

- Mọi người còn vấn đề gì nữa không, nếu không còn thì buổi học hôm nay sẽ dừng lại ở đây.

Nói đoạn, lão y sư đứng dậy chuẩn bị kết thúc buổi học.

- Chưởng viện, ta vẫn còn một vấn đề nữa!

Hô hấp của Vương Bảo Nhạc có phần dồn dập, ánh mắt sáng lấp lánh.

Nếu đổi lại là lúc khác mà Tào Khôn nói chuyện mai mỉa kiểu đó thì Vương Bảo Nhạc nhất định sẽ trợn mắt vặc lại, nhưng nay hắn đang đắm chìm trong bể học hồi văn, đối với Vương Bảo Nhạc mà nói thì đáp án do Tào Khôn đưa ra khiến cho hắn tựa như nháy mắt được khai khiếu, rất nhiều nghi hoặc lẫn thắc mắc liên quan đến hồi văn linh khí cũng được giải đáp ngay lập tức.

Cảm giác thế này thậm chí còn làm cho Vương Bảo Nhạc cảm thấy việc thôi diễn công thức của mình dường như cũng được nhanh hơn một chút, vậy nên sau khi nghe lão y sư nói xong thì hắn vội vàng quay sang nói với Tào Khôn.

- Tào sư huynh, tại sao thời gian, ngày tháng thậm chí độ ẩm khi khắc họa hồi văn trống thứ 31495 trong văn điển khác nhau thì lại cho ra những hiệu quả khác nhau thế?

Vấn đề này khiến cho Vương Bảo Nhạc cảm thấy ngu người rất lâu, mỗi lần tính toán đều tốn thời gian rất lâu, dù sau này có tính ra kết quả thì hắn vẫn không rõ nguyên lý là gì. Thật sự là cái hồi văn trống đó chẳng có bất kỳ công hiệu gì trong số mấy vạn đạo hồi văn cả, nhưng khi khắc họa thì lại không thể thiếu nó được.

- Đây...

Tào Khôn sửng sốt một lúc, hắn cảm thấy vấn đề trước đó của Vương Bảo Nhạc khá đơn giản, nhưng độ khó của cái vấn đề thứ hai này thì lại cách biệt quá lớn, nhất là liên quan đến hồi văn trống, thế là khiến cho Tào Khôn ngần ngừ một lúc lâu, sau khi suy tư rất lâu mới miễn cưỡng trả lời được.

Nhưng hắn vừa mới đáp xong thì Vương Bảo Nhạc lại hớn hở mở miệng hỏi tiếp.

- Tào sư huynh, trong phần chú giải của hồi văn từng đưa ra khái niệm quan khí ở đạo thứ 790003, ta có thắc mắc về cái phần quan khí này...

- Tào sư huynh, từ đạo hồi văn chín mươi vạn đến chín mươi mốt vạn đạo hay được thêm phù văn hơi nước, cái này ta cũng không rõ lắm, kính mong Tào sư huynh giải đáp giúp ta...

- Tào sư huynh, còn có mợn linh...

Cứ thế, vấn đề của hắn cứ được đưa ra liền tù tì, độ khó ngày càng cao, Tào Khôn dần dần cũng mướt mồ hôi ướt hết cả áo, trong lòng thì thầm mắng to.

Hắn cảm thấy nhất định là Vương Bảo Nhạc đang cố ý, nhưng đây là do hắn chủ động nhận việc trước, lúc này lỡ đâm lao thì phải theo lao, lồng ngực phập phồng bất định, nơm nớp lo sợ, loại cảm giác thân là hồi văn học thủ mà không trả lời được làm cho hắn muốn phát khùng lên, thế cho nên chỉ cần nghe thấy ba chữ Tào sư huynh là hắn lại run rẩy, trừng Vương Bảo Nhạc tới mức mắt cũng đỏ hết lên.

Lâm Thiên Hạo cũng dần nhíu mày, rất nhiều vấn đề ngay cả hắn cũng không thể trả lời được, về phần mấy học thủ khác cũng giật mình không kém, nhất là sau khi thấy Tào Khôn liên tục lau mồ hôi lạnh thì bọn họ lại càng kinh ngạc hơn.

Ngay cả chưởng viện cũng nhìn Vương Bảo Nhạc với vẻ đầy thâm ý, thấy Tào Khôn cũng sắp tịt ngòi thì ông mới mỉm cười nhận việc giải đáp, thản nhiên mở miệng.

- Vương Bảo Nhạc, trong vấn đề ngươi mới nói có nói đến mượn linh, thực ra thì cách hiểu của ngươi không đúng lắm, mượn linh thật sự chính là coi trọng việc mượn nhờ linh khí thiên địa, cũng có thể mượn cả linh khí của pháp khí, thậm chí vạn vật trong đất trời, từ núi non sông ngòi, thậm chí cả chúng sinh nữa, tất thảy đều có thể mượn được!

Ông vừa nói xong thì Vương Bảo Nhạc chỉ cảm thấy trong đầu nổ mạnh một tiếng, có cảm giác như thể hồ quán đỉnh, nháy mắt rất nhiều vật cản trên vấn đề hồi văn đã hoàn toàn biến mất, hắn cảm thấy ý niệm trong đầu cũng trở nên thông suốt vô cùng.

- Đa tạ chưởng viện đã chỉ điểm, đệ tử vẫn còn một vấn đề nữa...

Vương Bảo Nhạc hưng phấn không thôi nên quay đầu lại bắt đầu tung câu hỏi tới tấp với chưởng viện, lần lượt đưa ra từng câu hỏi, ban đầu chưởng viện còn có thể dễ dàng giải đáp, nhưng dần dần cũng mướt mồ hôi.

Còn Tào Khôn thì lúc này cũng âm thầm kinh hãi, may mà ban nãy chưởng viện chủ động giành lại phần giải đáp thắc mắc của Vương Bảo Nhạc, bằng không thì mình sẽ mất hết mặt mũi ngay tại chỗ, bởi vì mấy câu hỏi của Vương Bảo Nhạc sau này hắn còn chưa từng nghe qua bao giờ.

Các câu hỏi Vương Bảo Nhạc đưa ra đi từ thấp lên cao, độ khó tăng dần, bởi vì hắn biết công thức thôi diễn hồi văn khác với mọi người, xét theo mức độ nào đó thì trong hơn hai mươi ngày liên tục thôi diễn với tính toán công thức này khiến cho chính bản thân của Vương Bảo Nhạc cũng không hiểu rõ rốt cuộc trình độ hiểu biết về hồi văn của bản thân mình nằm ở mức nào nữa.

Nhưng sau bao lần liên tục thôi diễn và tính toán của mình thì hắn dần phát hiện ra, chướng ngại ảnh hưởng đến việc tính toán của mình chính là vì bản thân hắn thiếu đi một số kiến thức căn bản về hồi văn, cũng như thông qua tính công thức, hắn đã phát hiện ra rất nhiều điều mà người khác căn bản khó mà tiếp xúc tới.

Nay nhân dịp này, đầu tiên là Tào Khôn, sau đó là chưởng viện,

những gì bọn họ giải đáp khiến cho đầu óc của Vương Bảo Nhạc giống như một cái máy được tra thêm dầu nhớt vào, vận hành ngày càng nhanh, theo vô số chướng ngại bị dẹp bỏ, tốc độ thôi diễn công thức của hắn cũng tăng vèo vèo.

- Đa tạ chưởng viện, ta còn một vấn đề nữa, ban nãy ngài mới vừa nói giữa hồi văn với nhau thì sẽ có điểm giao nhau, nhưng ta phát hiện nếu muốn có được hồi văn tốc độ thì dùng hồi văn gió cũng được, dùng hồi văn động năng cũng được, có rất nhiều cách, vậy phải làm sao mới có thể dùng chồng lên để cho ra hiệu quả tốt nhất đây?

Khi Vương Bảo Nhạc hỏi ra vấn đề này thì chưởng viện cũng phải giơ tay lau mồ hôi trên trán, ánh mắt nhìn Vương Bảo Nhạc cũng đầy vẻ bất lực.

Ông thầm cười khổ trong lòng, cảm thấy áp lực quá lớn, nhưng đối mặt với vấn đề của học sinh ông không thể không trả lời, nhưng vấn đề Vương Bảo Nhạc đưa ra lại ngày càng khó hơn, câu hắn vừa hỏi đã vượt xa phạm vi mà ông có thể trả lời được. Cho nên ông vội vàng lấy nhẫn truyền âm ra gọi mấy người râu dê bên hệ Pháp Binh tới đây.

Trong lúc mấy người râu dê vội vàng chạy đến đây thì các học thủ xung quanh đã bị cảnh này làm cho hết hồn, dù nơi này là lớp học chưởng viện đi nữa thì cũng dần có tiếng bàn tán vang lên.

- Sao tên Vương Bảo Nhạc này lắm vấn đề thế không biết...

- Hắn hỏi tới mức chưởng viện cũng bí luôn rồi kìa... Rốt cuộc hắn là linh thạch học thủ hay hồi văn học thủ thế.

Mọi người bàn tán như thế khiến cho Tào Khôn cũng có áp lực cực lớn, tự dưng sinh ra cảm giác có nguy cơ.

Không bao lâu sau, khi ông râu dê với mấy lão sư hệ Pháp Binh chạy đến nơi thì ánh mắt của bọn họ nhìn về phía Vương Bảo Nhạc cũng đầy cổ quái, trên đường đến đây bọn họ đã nghe kể về chuyện ở chỗ này, nên lúc này đều ngồi xuống bắt đầu trả lời.

chưởng viện thấy cứu tinh xuất hiện thì cũng thầm thở phào nhẹ nhõm, thế là lại khôi phục vẻ bình tĩnh trước đó, mỉm cười nhìn mọi người, thế nhưng câu hỏi của Vương Bảo Nhạc cứ liên tục được đưa ra, độ khó cũng ngày càng cao hơn, ngay cả mấy lão sư hệ Pháp Binh

cũng phải tốn thời gian rất lâu, lại còn hội ý thảo luận với nhau thì mới cho ra được đáp án.

Bởi vì hồi văn có hơn trăm vạn đạo, sau khi chúng phối hợp với nhau, dù không mở rộng gấp trăm lần thì cũng phải được chín mươi lần. Thế cho nên đủ loại biến hóa sinh ra khi kết hợp với nhau cũng nhiều, chẳng ai dám nói bản thân mình biết được toàn bộ cả.

Còn công thức của Vương Bảo Nhạc thì trực tiếp bỏ qua bước học thuộc lòng, khiến cho trăm vạn đạo hồi văn cùng với biến hóa của nó đều nằm trong phạm vi công thức, cho nên vấn đề của hắn mới có thể vượt qua số lượng hồi văn, trực tiếp đi thẳng vào bản chất!

Cuối cùng, khi bọn họ vất vả thương lượng mới cho ra được đáp án, nói cho Vương Bảo Nhạc nghe xong thì lại thấy hắn kích động vỗ đùi đen đét.

- Ta hiểu rồi, hóa ra là vậy, đa tạ chưởng viện, đa tạ hệ chủ, đa tạ các vị sư trưởng!

- Ta còn một vấn đề nữa...

- Muốn chế tác một món pháp khí có thể kích phát phong nhận thì cần hai loại hồi văn nóng lạnh tạo thành một vòng tuần hoàn, khắc trên linh thạch khác nhau, mà hai loại hồi văn đó lại do rất nhiều hồi văn căn bản kết hợp lại mà thành, số này lại có rất nhiều thứ tương tự như nhau, vậy phải sắp xếp hồi văn kiểu gì thì mới có thể khắc lên trên một viên linh thạch duy nhất để hỗ trợ lẫn nhau đây.

Hai mắt của Vương Bảo Nhạc sáng rực, lúc này hắn đã quên béng chuyện đây là lớp học chưởng viện, theo hắn thấy thì đây chính là thiên đường giúp mình giải đáp thắc mắc, đề cao tốc độ tính toán!

Chẳng qua hắn vừa hỏi xong thì tất cả mọi người vốn đang gánh áp lực cực lớn đều hít mạnh một hơi, hai mắt mở to, trong đầu nổ vang, nhất là lão sư của hồi văn học đường lại nhịn không được mà thất thanh bật thốt.

- Đây là kiến thức hồi văn cao cấp của Pháp Binh các trên đảo Thượng Viện mà, ngươi... Bây giờ ngươi đã bắt đầu nghiên cứu cái này rồi sao?

------oOo------

Chương 46: Tu sĩ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lão sư của hồi văn học đường bật thốt khiến cho tất cả học thủ xung quanh đều hít mạnh một hơi, ai nấy đều vô cùng rung động dữ dội, quay phắt lại nhìn Vương Bảo Nhạc.

- Kiến thức của đảo Thượng Viện á?

- Sao có thể thế được, chẳng lẽ có người dạy cho hắn à? Nhưng thế cũng không đúng... Chẳng lẽ là do hắn tự thôi diễn ra được kiến thức của đảo Thượng Viện từ mấy khóa học căn bản của đảo Hạ Viện à?

- Má ơi, đây... Tên này còn là con người không!

Có thể trở thành học thủ các hệ thì bọn họ đều là dạng học bá cả, trong mắt những học sinh khác thì đều thuộc dạng quái vật khó ai sánh bằng, nhưng nay trong mắt của đám quái vật nhày thì Vương Bảo Nhạc mới đúng là quái vật thật sự!

Đầu óc của Lâm Thiên Hạo cũng ong ong, mà người căng thẳng nhất bây giờ chính là Tào Khôn, áp lực của hắn lớn hơn tất cả mọi người ở đây nhiều, thậm chí áp lực của chưởng viện lẫn hệ chủ cũng không lớn bằng hắn.

Bởi vì hắn mới thật sự là hồi văn học thủ, nhưng vấn đề mà Vương Bảo Nhạc hỏi ra cùng với kiến thức hắn có được trông có vẻ như còn chi tiết và thâm sâu hơn bản thân Tào Khôn nhiều, điều này khiến cho Tào Khôn cảm thấy tim đập dồn dập, một cỗ cảm giác bất an dữ dội dâng lên, khiến cho hắn cảm giác như thể trước mắt đang dần biến thành màu đen.

- Không đâu, ta không thể tự dọa bản thân được, tên Vương Bảo Nhạc này vừa mới trở thành học thủ linh thạch có mấy tháng, nghiên cứu của hắn về hồi văn chắc chắn không sâu bằng mình, không thể lay chuyển được địa vị của mình đâu, nhất định không thể nào lay chuyển được!

Hai mắt Tào Khôn đỏ quạch lên, mặc dù liên tục an ủi bản thân, nhưng hắn vẫn thấy chột dạ run rẩy.

Cùng lúc đó, Vương Bảo Nhạc hoàn toàn bỏ ngoài tai những lời nghị

luận xung quanh, lúc này hắn đã dồn toàn bộ tinh lực vào việc học hỏi rồi, vấn đề mà hắn vừa hỏi thật ra đều là một trong số vô số đề bài mà mặt nạ đã cho.

Vấn đề đó cũng là trăn trở trong lòng Vương Bảo Nhạc, mỗi lần hắn đều phải thôi diễn lâu ơi là lâu, nhất là kết quả thôi diễn ra cũng không đồng nhất, mới khiến cho mỗi lần nhìn thấy đề nào có cái đó là hắn lại bị sét đánh.

Lúc này hắn rất muốn biết đáp án của các lão sư, muốn thông qua câu trả lời của họ để đúc kết lại bài học của mình, từ nay có gặp đề loại này cũng không sai nữa, đồng thời cũng có thể đẩy nhanh tốc độ thôi diễn.

Nhưng loại kiến thức liên quan đến hồi văn cao cấp thế này, ngay cả lão sư của đảo Hạ Viện cũng khó mà giải đáp được ngay, thế là lúc này bọn họ lại tiếp tục thảo luận với nhau, ngay cả chưởng viện cũng bị kéo vào chung, cả một nhóm lão giả căng não bàn luận với nhau.

Trong lòng chưởng viện thầm kêu khổ, ông râu dê cũng hết cách, mặc dù mấy lão sư kia ra vẻ như đang thảo luận, nhưng thật ra trong lòng ai nấy đều cười khổ, chuyện gì thế không biết nữa. Loại cảm giác lỡ đâm lao thì phải theo lao này khiến cho bọn họ muốn nổ não, quá ddáng nhất chính là bọn họ không thể bỏ đi được...

Một khi bỏ đi thì có nghĩa là bọn họ không thể giải đáp thắc mắc của học sinh, thế thì mất mặt lắm.

Vậy nên cả nhóm người vắt hết óc ra suy nghĩ hồi lâu mới cho Vương Bảo Nhạc được một đáp án, sau khi Vương Bảo Nhạc nghe xong thì kích động tới mức muốn đứng dậy đấm ngực hét to, mặt mày hắn đỏ rực, hớn hở hỏi tiếp...

Thời gian cứ thế trôi qua, mới đó mà đã đến đêm khuya...

chưởng viện, hệ chủ với các lão sư khác thấy mức độ khó trong câu hỏi của Vương Bảo Nhạc ngày càng kinh người, đến sau này gần như mỗi vấn đề đều liên quan đến hồi văn học cao cấp, thậm chí có mấy vấn đề cũng đã vượt qua trình độ hồi văn học cao cấp, liên quan đến cả hồi văn suy biến pháp, đây chính là lý luận hồi văn cao cấp nhất của cả liên bang hiện tại, khiến cho bọn họ không chống nổi nữa.

Ai nấy đều nhìn chưởng viện với vẻ u oán, chưởng viện cũng đau

đầu lắm chứ, ông có ngờ đâu chỉ mở lớp bình thường, thuận miệng hỏi một câu mọi người có vấn đề gì không thôi... Lại đưa tới một quái vật thế này.

Nhưng nghĩ tới chuyện mình thân là chưởng viện, sao có thể bị một đệ tử làm khó được, vậy nên chưởng viện cắn răng móc nhẫn truyền âm ra trực tiếp truyền âm cho sư huynh đang làm trưởng lão Pháp Binh các trên đảo Thượng Viện của ông.

Đạo viện Phiêu Miễu chia ra làm đảo Hạ Viện với đảo Thượng Viện, có thể thi vào được đảo Thượng Viện chẳng khác nào ngư cá chép vượt long môn, không còn là người thường nữa mà đã là tu sĩ rồi.

Còn ứng với hệ Pháp Binh ở đảo Hạ Viện chính là Pháp Binh các ở đảo Thượng Viện. Ở trong Pháp Binh các này, thân phận trưởng lão để để vượt xa địa vị của các chủ, chỉ có những đại sư pháp binh mới có thể đảm nhiệm được.

Lúc này nhận được truyền âm của sư đệ mình xong thì vị đại sư trưởng lão đang khoanh chân ngồi trên đảo Thượng Viện cũng thấy ngạc nhiên, sau khi nhìn mấy vấn đề mà sư đệ nhà mình gửi cho xong thì trong mắt của vị đại sư này lóe lên vẻ tò mò.

- Thú vị lắm.

Ông mỉm cười, đứng dậy đi ra ngoài, chỉ trong nháy mắt lại có mây mù huyễn hóa thành một thanh phi kiếm ở dưới chân ông, trực tiếp bay thẳng lên trời.

Tốc độ cực nhanh, thân ảnh của ông hóa thành một đạo cầu vồng, tốc độ nhanh như phá không, khiến cho chim muông trên đỉnh chưởng viện đều run rẩy, ngay cả mấy đệ tử của hệ khác cũng giật mình hoảng sợ.

Mà những người trên đỉnh chưởng viện lại cảm giác được loại uy áp này rõ ràng hơn, lúc này lão giả xuất hiện khiến cho các học thủ trong học đường đều kinh hô, cả đám vội vàng đứng dậy nhìn qua, Vương Bảo Nhạc cũng quay ra nhìn, thấy được vị lão giả đang đến trên bầu trời.

Lão giả này tiên phong đạo cốt, mặc một bộ trường bào trắng phau, sắc mặt hồng nhuận, nhất là ánh mắt sáng ngời như ẩn chứa cả lôi quang, dưới chân lại đang đạp một thanh phi kiếm.

Cảnh này khiến cho Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, đám người xung quanh cũng thở gấp theo.

- Tu sĩ!

Mấy người Trịnh Lương đứng bên cạnh Vương Bảo Nhạc đều thấp giọng kinh hô.

Phần lớn học thủ đều thấy hưng phấn, tuy nay là kỷ linh nguyên, toàn dân đều tu hành, nhưng phần lớn đều nằm ở cảnh giới Cổ Võ, chỉ có đột phá Cổ Võ cảnh, lấy được chân tức, chính thức đi vào Chân Tức cảnh thì mới có thể xem là tu sĩ.

Rõ ràng vị lão giả này hẳn phải có tu vi trên cả Chân Tức, chỉ riêng uy áp này thôi đã khiến cho tâm thần của mọi người rung động bất an, dường như đạo mục quang ban nãy có thể khiến cho bọn họ hình thần câu diệt ngay lập tức vậy.

Nhất là thanh kiếm dưới chân của vị lão giả này phát ra ngũ quang thập sắc, vô cùng chói lóa, thậm chí ngay cả không gian xung quanh cũng xuất hiện tình trạng vặn vẹo, có thể tưởng tượng, một khi thanh kiếm này được thi triển hết sức thì nhất định sẽ khiến bốn phương kinh động.

- Đây nhất định là linh bảo, thậm chí rất có thể chính là pháp binh!

Hơi thở của Tào Khôn cũng trở nên dồn dập hơn, hắn thất thanh kêu to.

Trong lúc mọi người đang rung động thì chưởng viện đứng dậy, dắt theo hệ chủ và các lão sư đi ra nghênh đón.

- Bái kiến trưởng lão sư huynh!

chưởng viện khách khí ôm quyền cuối đầu.

Lão giả vừa đến cười vang, lúc bước xuống thì phi kiếm dưới chân lập tức biến mất, lúc xuất hiện thì xoáy mạnh khiến cho người ta giật mình, còn lão giả thì bước vội lên đỡ chưởng viện dậy.

- Sư đệ đừng như thế, ngươi đấy, chỉ giỏi cứng đầu cứng cổ, bỏ đi bỏ đi.

Rõ ràng giữa lão giả này và chưởng viện cũng từng có chuyện gì đó,

lúc này ông lắc đầu nói vài câu thì không nói thêm nữa, mà theo chưởng viện bước vào học đường ngồi xuống.

Về phần mấy người hệ chủ với lão sư thì vô cùng cung kính, trong mắt còn có vẻ sùng bái đứng ở phía sau.

- Lần này có được không ít mầm non triển vong đấy.

Sau khi ngồi xuống thì lão giả mỉm cười, ánh mắt đảo qua các học thủ, phàm là người bị ông nhìn đến đều thấy tinh thần chấn động, ngẩng đầu ưỡn cao ngực.

Vương Bảo Nhạc cũng vội vàng ưỡn ngực lên, khi nhìn lão giả cũng lộ ra vẻ hâm mộ dữ dội, hắn vừa hâm mộ pháp khí, vừa hâm mộ tu vi lẫn địa vị của vị lão giả này, tất cả những thứ này chính là điều mà hắn theo đuổi, đồng thời cũng là mục tiêu của tất cả học thủ ở đây.

- Khá lắm, ai cũng có tinh thần cả.

Lão giả cười vang, chưởng viện ngồi kề bên cũng đắc ý lắm, hai người hàn huyên vài câu xong thì chưởng viện lại đưa ra vấn đề mà Vương Bảo Nhạc đã hỏi.

Lão giả vuốt râu, không khỏi nhìn về phía Vương Bảo Nhạc, ánh mắt dần lộ ra vẻ tán thưởng.

- Đây đúng là liên quan đến hồi văn học cao cấp, ngành học này quá phức tạp, chờ đến khi ngươi tới đảo Thượng Viện thì sẽ được tiếp xúc với nó, bây giờ ta chỉ có thể nói cho ngươi biết điểm chính thôi, ấy chính là mấy chữ... Đơn giản hóa!

- Ngoài trừ một số hồi văn không cần thiết ra thì số hồi văn còn lại chính là thứ căn bản nhất, cũng là thứ không thể thiếu, trong quá trình này có rất nhiều thứ không nằm trong sách mà là do bản thân tự sáng tạo ra, trước mắt thì sau khi hồi văn nóng lạnh đơn giản hóa xong chỉ còn cần tổng cộng có 97 loại hồi văn, đây là số lượng hồi văn mà mấy năm nay vô số đại sư của liên bang chúng ta bỏ bao công sức ra nghiên cứu mới tổng hợp được.

- Ta mong rằng một ngày nào đó ngươi có thể đơn giản hóa chúng xuống còn 96, 95, thậm chí ít hơn nữa!

Thanh âm của lão giả vang vọng, sau khi nói xong thì tâm thần của

Vương Bảo Nhạc rung động, mặc dù đối phương không thể hoàn toàn giải đáp được vấn đề của mình, nhưng câu nói của ông chẳng khác gì đã vạch ra một hướng đi mới cho hắn, xuất phát từ nơi này thì Vương Bảo Nhạc tự tin có thể khiến tốc độ thôi diễn công thức của mình được tăng nhanh, lúc này kích động quá độ nên hắn hít sâu một hơi rồi ôm quyền cúi đầu.

- Đa tạ tiền bối!

Mấy học thủ khác đều nhìn Vương Bảo Nhạc với vẻ hâm mộ, lúc này bọn họ đều hiểu lão giả này đến đây rõ ràng chính là vì mấy vấn đề của Vương Bảo Nhạc!

Tào Khôn thì cảm thấy run rẩy, hắn đã không còn là hâm mộ nữa mà là ghen tị cùng cực, lại có phần hoảng sợ, hắn lại cảm thấy vị trí hồi văn học thủ của mình đang bị lung lay, tình hình dường như đang vô cùng nguy hiểm!

- Vương Bảo Nhạc, ngươi còn vấn đề gì nữa thì cứ việc hỏi đi.

Lúc này chưởng viện coi như hoàn toàn yên lòng, nên mới mỉm cười nói với Vương Bảo Nhạc.

- Nói đi, còn vấn đề gì nữa không.

Lão giả kia cũng mỉm cười nhìn Vương Bảo Nhạc.

Vương Bảo Nhạc biết rõ đây là cơ hội hiếm có, nên lúc này ôm quyền rồi vội vàng hỏi hết những vấn đề khiến mình thắc mắc ra.

- Cách ngưng ý liên quan đến năm vạn hồi văn phải phân biệt kiểu gì đây?

- Ngưng tụ thần niệm cũng như ngưng tụ linh hồn, không cần phải phân biệt, cứ thử cảm ứng là được!

- Ta thấy trong trăm đạo hồi văn lại có tới mấy vạn hồi văn rỗng, những hồi văn này giống như vạn năng, nhưng hình như lại không khớp với những hồi văn khác... Hình như... Chúng rất đặc biệt thì phải!

- Đúng là vạn năng, bởi vì mấy vạn đạo hồi văn rỗng này thực ra chỉ có 13 đạo mà thôi, thông qua suy biến diễn sinh nên cho ra mấy vạn đạo mà thôi. Chúng quả thật cũng rất đặc biệt, bởi vì 13 đạo hồi văn

này không phải đến từ kiếm dương kia, mà là do 13 vị đại sư đỉnh cấp của liên bang tự sáng tạo ra trong mấy năm nay!

Vấn đề của hắn hỏi ra, đối với mấy người râu dê thì cực kỳ khó, nhưng theo vị đại sư trưởng lão này thì đều rất đơn giản, thậm chí ông có thể cho ra đáp án ngay lập tức chứ không cần suy nghĩ gì nhiều.

Thậm chí mấy câu trả lời này lại có khí thế khổng lồ, chẳng những mọi người xung quanh nghe xong đều thấy rung động, mà ngay cả Vương Bảo Nhạc cũng thông suốt ngay lập tức. Trong quá trình một hỏi một đáp này, thời gian cứ thế trôi qua, mọi người xung quanh nghe xong mà muốn hóa đá luôn.

Xấu hổ nhất chính là dường như tất cả mọi người ở trong học đường này đều trở thành cảnh nền, chỉ có Vương Bảo Nhạc và lão gia kia người hỏi người đáp là trở thành tiêu điểm của mọi ánh nhìn!

Mà tốc độ thôi diễn công thức trong đầu của Vương Bảo Nhạc cũng ngày càng nhanh hơn, cuối cùng gần như đạt đến mức độ đề vừa ra thì tâm thần lập tức cho ra được đáp án!

Đối với hắn mà nói thì đây đúng là cơ duyên trời cho!

------oOo------

Chương 47: Chắc ngươi là hồi văn học thủ đúng không

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thật lâu sau, khi trời cũng dần sáng thì tất cả mọi người ở trong nội đường cũng không hề thấy mệt, bởi vì cảnh tượng này thật sự quá hiếm thấy, lời hỏi đáp giữa lão giả đó và Vương Bảo Nhạc đã khiến mọi người cảm thấy tâm thần rung động.

Cuối cùng Vương Bảo Nhạc đứng dậy, trong mắt để lộ vẻ cảm kích mãnh liệt, cúi đầu một cái với lão giả.

- Đa tạ tiền bối! Ta không còn gì để hỏi nữa!

Vị đại sư trưởng lão đến từ Pháp Binh các của đảo Thượng Viện kia nhìn Vương Bảo Nhạc, vẻ tán thưởng trong mắt còn cao hơn cả lúc

trước, mấy vấn đề mà Vương Bảo Nhạc đưa ra cũng khiến cho ông nhìn ra tạo nghệ của Vương Bảo Nhạc về hồi văn.

Tạo nghệ cỡ này trông như thể đã nhớ được hơn bảy tám mươi vạn đạo hồi văn vậy, ông hiểu rõ ràng cần phải có thiên phú cao cỡ nào mới làm được như thế, thậm chí trong lòng còn sinh ra ý ái tài, bèn mở miệng hỏi thử.

- Vị tiểu hữu này, ngươi cũng hỏi ta hơn trăm vấn đề rồi, lão phu cũng hỏi ngươi vài câu, nếu như câu trả lời của ngươi khiến cho lão phu thỏa mãn thì ta sẽ tặng cho ngươi một món pháp khí, ngươi có dám thử hay không?

Lão giả vừa nói vừa giơ tay phải lên, trong bàn tay ông lập tức xuất hiện một chiếc vòng tay có màu xanh biêng biếc như ngọc quý.

Chiếc vòng này xanh biếc một màu tựa như ngọc quý, phát ra từng đợt khí lạnh, nó vừa xuất hiện thì đã khiến cho nhiệt độ trong học đường này nhanh chóng giảm xuống.

Các học thủ ngồi quanh đều mở to hai mắt nhìn cái vòng trên tay của lão giả, mặc dù không nhìn ra được phẩm cấp cụ thể, nhưng thứ được lão giả lấy ra nhất định không phải hàng thường.

- Vương Bảo Nhạc, đây là pháp khí cấp hai đỉnh cấp đó, là võng tay trữ vật! Lại có tác dụng hộ thân nhất định, tiểu tử ngươi phải trả lời cho đàng hoàng vào.

chưởng viện nhìn qua rồi cười nói.

Ông vừa nói xong thì các học thủ còn lại đều giật mình kinh hô, thậm chí có không ít người rung động dữ dội mà bật thốt.

- Pháp khí trữ vật, ôi trời ơi!

- Đây là... Pháp khí trữ vật sao!!

- Bất kỳ một món pháp khí trữ vật nào cũng có giá trị cực lớn, căn bản không thể mua được ngoài thị trường, chỉ có đến Chân Tức cảnh mới có cơ hội sở hữu được!!

Tào Khôn đã ghen tị tới mức trừng muốn lồi cả con mắt ra, lúc này hắn liên tục hít thật mạnh, đầu óc nổ vang, Vương Bảo Nhạc cũng thấy giật mình vô cùng, hắn biết rõ tầm quý giá của pháp khí trữ vật,

cũng biết rõ chế tạo loại pháp khí này khó khăn cỡ nào, càng không cần phải nói tới chiếc vòng này còn có tác dụng hộ thân.

Có thể nói giá trị của thứ ấy còn quý giá hơn rất nhiều so với pháp khí trữ vật bình thường.

Chuyện này khiến cho Vương Bảo Nhạc kích động và vui mừng, hắn hít sâu một hơi, sau đó lớn tiếng nói.

- Xin tiền bối hãy đặt câu hỏi!

Lão giả mỉm cười, vuốt chòm râu rồi chậm rãi cất lời.

- Tiểu tử nghe cho kỹ nhé, nếu muốn có được hồi văn nước thì cần phải có rất nhiều loại hồi văn phối hợp thôi diễn để tạo thành, nhưng trong không khí có hơi nước tồn tại, liệu có thể lợi dụng điểm này, mượn ba hình thái của nước để khiến cho hồi văn của pháp khí càng dễ khắc họa hơn, phát huy ra được hiệu quả tốt hơn, nhưng thế thì cần những loại hồi văn nào để phối hợp mới được đây?

Lão giả hỏi xong thì Tào Khôn bên kia cũng mướt mồ hôi, hắn phát hiện mình là hồi văn học thủ, mặc dù có thể nghe hiểu được vấn đề này, nhưng ngẫm kiểu gì cũng không hiểu rõ hàm nghĩa cụ thể của nó, vậy nên hắn vội nhìn qua chỗ Vương Bảo Nhạc.

Thậm chí mấy vị lão sư bên hệ Pháp Binh và ông râu dê cũng bắt đầu thử suy nghĩ, chưởng viện ngồi kế bên nghe xong cũng nheo mắt lại. Theo như ông thấy, nếu như vấn đề do Vương Bảo Nhạc đưa ra liên quan đến hồi văn học cao cấp thì vấn đề mà sư huynh của ông hỏi bây giờ cũng phải là nội dung căn bản của hồi văn học cao cấp.

Vương Bảo Nhạc mở to hai mắt, trong đầu nháy mắt đã xuất hiện công thức mà chị đẹp mặt nạ đã cho, sau khi phân tích vấn đề mà lão giả đã hỏi thì thêm công thức của mình vào, chỉ là vấn đề này rất khó, công thức của hắn thôi diễn lần đầu không ra được đáp án, vậy nên đầu óc của hắn cũng nhanh chóng vận hành, trong khoảng thời gian ngắn trầm tư này liên tục dùng công thức giải ra được mấy chục lần.

Trong lúc suy tư thôi diễn thì hắn lại đưa mắt nhìn chiếc vòng trong tay của lão giả Pháp Binh các, ẩn ẩn tìm được điểm quan trọng của đáp án, nhưng vẫn khó mà nói rõ được, dù sao thì đáp án của hắn cũng là dựa vào công thức để tính ra, hơi khác với cái gọi là hồi văn học cao cấp kia, vậy nên sau khi Vương Bảo Nhạc suy ngẫm một lát

thì lấy một viên linh thạch ra, bắt đầu khắc họa hồi văn lên viên linh thạch đó ngay trước mặt mọi người, thế là khiến cho tất cả mọi người đang lóng ngóng tính toán cũng phải ngẩng đầu nhìn sang.

Còn trưởng lão Pháp Binh các thì vẫn điềm nhiên như thường, trên mặt còn lộ ra ý cười.

Trong lúc mọi người chú ý nhìn qua thì thấy Vương Bảo Nhạc lúc thì nhanh chóng khắc họa, khi thì dừng tay lại, công thức trong đầu liên tục phân chia tính toán, mãi cho đến sau khi thôi diễn ra đáp án mấy trăm lần thì trước mắt hắn rốt cuộc cũng xuất hiện một con số.

Ánh sáng trên linh thạch chợt lóe lên dữ dội, sau đó phát ra tiếng răng rắc rồi vỡ bụn, trong lòng Tào Khôn thầm thở phào nhẹ nhõm, nhếch môi cười lạnh.

Nhưng hắn vừa xong thì thấy Vương Bảo Nhạc hoàn toàn không nhìn viên linh thạch vỡ vụn kia, chỉ lui ra phía sau vài bước rồi cúi đầu ôm quyền với vị trưởng lão Pháp Binh các kia.

- Hay lắm, hay lắm!

Trưởng lão Pháp Binh các cười vang đứng dậy, tay phải vung lên, chiếc vòng trữ vật kia lập tức bay về phía Vương Bảo Nhạc.

Vương Bảo Nhạc đón lấy, trong lòng vô cùng kích động, vội lớn tiếng tạ ơn.

- Đa tạ tiền bối đã ban cho bảo vật!

Trong mắt của chưởng viện cũng ánh lên vẻ tán thưởng, nhìn Vương Bảo Nhạc một hồi, ông râu dê và những lão sư khác cũng lộ ra vẻ tán thưởng vô cùng sâu sắc.

Chỉ là cảnh này quá sức quỷ dị, những học thủ xung quanh nhìn mà không hiểu gì, Tào Khôn mở to hai mắt, quan sát thật kỹ cũng không rõ tại sao mấy người chưởng viện lại tỏ vẻ tán thưởng như thế.

Chỉ có Lâm Thiên Hạo đứng ở kế bên là lập tức biến sắc, hô hấp cũng trở nên dồn dập hơn, trong lòng rung động không thôi, dấy nên vô số cơn sóng gió trước nay chưa từng có.

Trong lúc tất cả học thủ đều ngơ ngác không hiểu gì thì đột nhiên họ phát hiện, phần tro bụi do linh thạch phát nổ hóa thành đột nhiên

khuếch tán, tạo thành những đụn mây nhỏ, sau đó trút mưa trong một phạm vi nhỏ ở ngay trước mặt mọi người, sau đó lại có hàn khí được mượn dùng từ chiếc vòng tay mà trưởng lão Pháp Binh các đã cho bay tới, khiến cho những hạt mưa kia rơi xuống đều hóa thành viên băng rơi xuống mặt đất.

chưởng viện thấy mọi người ngơ ngác như thế thì bèn giải thích.

- Cái khó của vấn đề này không phải ở chỗ chọn và khắc hồi văn, khó ở chỗ đơn giản hóa nó, mà khó hơn nữa... Chính là cần phải mượn linh, mượn hàn khí từ vòng tay khiến cho ba hình thái của nước được thể hiện một cách hoàn mỹ!

Điều này lập tức khiến cho mọi người đần mặt ra hít sâu một hơi, vô cùng kinh hãi, cả đám nhìn Vương Bảo Nhạc cứ như nhìn thấy thần nhân, Tào Khôn thì như bị sét đánh trúng, chôn chân đứng hóa đá tại chỗ.

Lúc này trưởng lão Pháp Binh các mỉm cười bước tới trước định rời khỏi học đường, lúc đi ngang qua bên cạnh Vương Bảo Nhạc còn vỗ vai hắn cười nói với chưởng viện ở bên cạnh.

- Tên nhóc này chính là hồi văn học thủ của hệ Pháp Binh đấy à, khá lắm, khá vô cùng ấy chứ!

Tào Khôn nghe thế thì thân thể run mạnh, vẻ mặt còn khó coi hơn mếu, chưởng viện chỉ mỉm cười chứ không nói, mấy người râu dê cũng lộ ra vẻ mặt cổ quái. Nhưng Vương Bảo Nhạc lúc này đã tỉnh lại từ trong biển đề bài kia, nhớ tới lời mỉa mai của Tào Khôn ban nãy thì lập tức ra vẻ khiêm nhường mở miệng đáp lời trưởng lão Pháp Binh các.

- Tiền bối, cái này... Ta không phải hồi văn học thủ, hắn mới là hồi văn học thủ!

Nói xong Vương Bảo Nhạc cố ý chỉ thẳng mặt Tào Khôn đang mếu máo.

Trong lòng Tào Khôn lúc này căm hận không sao tả xiết, nhưng bị mọi người nhìn thẳng nên hắn không dám để lộ, chỉ ráng mỉm cười ôm quyền chào hỏi, nhưng hắn chưa chào xong thì trưởng lão Pháp Binh các đã thu hồi ánh mắt, nhìn Vương Bảo Nhạc với vẻ tò mò.

- Vậy ngươi nhất định là lb học thủ đúng không!

Lâm Thiên Hạo lập tức biến sắc, Vương Bảo Nhạc mỉm cười ra chiều xấu hổ, mặc kệ sắc mặt của Lâm Thiên Hạo ra sao, đưa tay chỉ thẳng vào mặt hắn rồi nói.

- Hắn mới là lb học thủ, tiền bối, ta là linh thạch học thủ!

Trưởng lão Pháp Binh các nghe vậy thì lấy làm bất ngờ, dường như có phần không dám tin, sau khi suy tư một lúc thì lấy một thẻ ngọc trên người ra đưa cho Vương Bảo Nhạc.

- Bên trong thẻ ngọc này có ghi chép lại một phần về rèn luyện chế tạo học của lb sau này, ngươi có thể xem trước cho quen rồi tự mày mò học cũng được.

Đưa thẻ ngọc xong thì vị trưởng lão Pháp Binh các này cũng rời khỏi cùng với chưởng viện.

Sau khi chưởng viện quay lại thì nói vài câu khích lệ mong mọi người cố gắng, sau đó lại hỏi thăm việc học của Vương Bảo Nhạc rồi mới tuyên bố chấm dứt buổi học lần này.

Mấy ông râu dê cũng lần lượt rời đi, nhưng trước khi đi ai cũng nhìn Vương Bảo Nhạc mấy cái, nhất là ông râu dê, nhìn Vương Bảo Nhạc mà cười toe toét, ông cảm giác lúc trước mình chọn đặc chiêu đúng là chuẩn không thể chỉnh.

Vậy nên sau khi khen ngợi khích lệ Vương Bảo Nhạc vài câu thì ông mới rời đi cùng với các lão sư của hệ Pháp Binh.

Sau khi các lão sư rời đi thì Vương Bảo Nhạc lập tức được các học thủ xúm tới làm quen vô cùng thân thiết, vừa cười nói vừa đi rời khỏi đỉnh chưởng viện, đến chân núi mới tạm biệt quay lại hệ của mình.

Duy chỉ có hai người Tào Khôn và Lâm Thiên Hạo là mặt mày đen thui, trừng mắt nhìn Vương Bảo Nhạc chằm chằm.

Nếu như ánh mắt có thể giết người thì lúc này Tào Khôn nhất định sẽ lên lụi cho Vương Bảo Nhạc ngàn vạn nhát dao...

- Tào Khôn, ngươi nhớ phải cố gắng nhiều vào... Ta sợ bước tiếp theo của tên béo đó chính là đoạt chức học thủ hồi văn của ngươi đấy!

Lâm Thiên Hạo thấy lòng nặng trĩu, dù biết có nhắc nhở cũng thế nhưng hắn vẫn thở dài lên tiếng nói với Tào Khôn.

Tào Khôn đứng đờ ra một hồi, lúc trước hắn cũng có cảm giác không ổn, lúc này hô hấp trở nên dồn dập hơn, mặt mày tái mét, lập tức ôm quyền quay về động phủ bắt đầu điên cuồng học tập.

------oOo------

Chương 48: Khảo hạch hồi văn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vương Bảo Nhạc đang đắc ý lắm lắm, nghĩ tới việc công thức hồi văn của mình đột nhiên tiến bộ vượt bậc, lại nhớ đến cái bản mặt nghẹn họng bực bội của Tào Khôn thì hắn lập tức cảm thấy tâm tình vô cùng sảng khoái, nhất là khi nhìn chiếc vòng màu xanh biếc trên cổ tay của mình xong thì hai mắt của hắn càng sáng hơn nữa, trong lòng kích động không thôi.

- Pháp khí trữ vật đó nha!

Vương Bảo Nhạc cực kỳ hưng phấn, cũng thích chiếc vòng tay này vô cùng, rõ ràng thứ này vô cùng quý giá với học sinh như bọn họ, xét từ góc độ nào đó thì từ khi liên bang bước vào kỷ linh nguyên, thì đối với người bình thường mà nói, trữ vật pháp khí thuộc về một trong những vật tiêu biểu của tu sĩ.

Lúc này, trên đường quay về hệ Pháp Binh, Vương Bảo Nhạc đã nhịn không được mà thử bỏ mấy đồ mình mang theo vào trong vòng tay trữ vật, cách dùng pháp khí này rất đơn giản, trong liên bang hiện nay, chỉ cần là người có tu hành Dưỡng Khí quyết, sau khi nhận chủ là có thể dùng được.

Chỉ cần truyền linh khí vào là có thể nháy mắt cảm ứng được cái không gian chừng hai trượng ở bên trong chiếc vòng tay, có thể dùng ý niệm để bỏ đồ vào hoặc lấy đồ ra, sau khi Vương Bảo Nhạc thử xong thì càng hưng phấn hơn.

Dọc trên đường đi hắn liên tục bỏ vào lấy ra bỏ vào lấy ra, thậm chí còn học cả tư thái của mấy người cv, tay phải lật lên một cái thì có một túi đồ ăn vặt nháy mắt xuất hiện trong tay, sau khi lật một cái nữa thì đồ ăn vặt lập tức biến mất.

Tất cả chuyện này làm cho Vương Bảo Nhạc vui sướng cười vang, trong lúc tâm trạng vô cùng hưng phấn thế này, hắn vội vàng chạy về động phủ, cầm thẻ ngọc mà trưởng lão Pháp Binh các đã đưa cho mình ra xem.

Cái gọi là rèn luyện chế tạo kia thực ra chính là nói vạn vật trong thiên hạ đều dùng để gia trì và tăng phúc tài liệu linh bôi, đồng thời cũng có cách dễ dàng hòa tan, hồi lâu sau Vương Bảo Nhạc đã có chút tâm đắc nên bỏ ngọc giản xuống, bước vào trong mộng cảnh tiếp tục việc thôi diễn công thức của mình.

Sau một ngày được giải thích nghi hoặc lẫn vấn đề ở trong lớp học của cv xong, Vương Bảo Nhạc nhanh chóng bổ sung lượng lớn kiến thức căn bản thiếu hụt của mình, sau khi suy nghĩ loại trừ thì lại càng hiểu sâu hơn về công thức hồi văn hơn, lúc này bắt đầu tinh toán lại thì hắn nhanh chóng phát hiện tốc độ thôi diễn của mình đã nhanh hơn trước rất nhiều.

Đến ngày thứ ba thì Vương Bảo Nhạc hưng phấn phát hiện, số lần mình bị sét đánh trong ba ngày qua đã có thể đếm được trên đầu ngón tay, bình thường trên mặt nạ vừa xuất hiện tổ hợp hồi văn thì hắn có thể cho ra được đáp án trong nháy mắt.

Mặc dù số lượng hồi văn mà hắn nhớ được vẫn chỉ có hơn mười vạn mà thôi, nhưng hắn có thể thôi diễn ra được tất cả những hồi văn cần thiết, nên cũng có thể nói là hắn đã học thuộc lòng hết trăm vạn đạo hồi văn kia cũng không quá chút nào.

Quan trọng nhất chính là hắn đã hiểu rõ những hồi văn này hơn nhờ vào công thức thôi diễn ra.

Sau khi phát hiện hình như bản thân mình rất lợi hại xong thì Vương Bảo Nhạc đã không nhịn được nữa, bởi vì hắn không muốn để cho mấy người ld tiếp tục bị giày vò, cũng không muốn để cho bốn tên tll kia tiếp tục kiêu ngạo nữa, cho nên sáng sớm ngày thứ tư, Vương Bảo Nhạc mặc đạo bào học thủ, mang theo vẻ kiên quyết và quyết đoán, trực tiếp đứng dậy đi đến vh.

Khi hắn đi đến vh thì đang vào giờ học, hồi văn lão sư đứng trên bục giảng đang nghiêm mặt giảng giải về hồi văn cho các học sinh bên dưới nghe.

hồi văn thấy lão sư thì vội ôm quyền chào hỏi, hắn đến đây cũng

khiến cho các học sinh chú ý tới, thậm chí ngay cả lão sư cũng nhìn sang. Nếu như là người khác bước vào giữa chừng lúc đang học thì lão sư nhất định sẽ bực mình quát lên, nhưng sau khi thấy là Vương Bảo Nhạc thì vị lão sư này lại mỉm cười đến là hòa ái, bởi vì ông cũng có tham gia buổi học của chưởng viện hôm nọ.

- Là học trò bn đấy à, hôm nay ta đang giảng về hồi văn căn bản, nếu ngươi cảm thấy hứng thú thì cứ vào nghe cũng đucợ.

Vẻ tán thưởng trong mắt của lão sư không hề cho giấu, giọng điệu hiền lành hòa nhã dành cho Vương Bảo Nhạc khác hẳn với thái độ nghiêm khắc dành cho học sinh bình thường, thái độ một trời một vực.

Điều này làm cho đám học sinh xung quanh đều vô cùng kinh ngạc. Dựa vào cái gì chứ? Dù bản thân Vương Bảo Nhạc là linh thạch học thủ đi, nhưng đây dù sao cũng là hồi văn học đường mà...

- Lão sư, ngại quá, cái kia... Ta chỉ muốn đến đây mở thí luyện, để xem trình độ hiểu biết của mình về hồi văn ở mức nào mà thôi, hay là ta đợi ngài giảng xong lại vào sau cũng được.

Vương Bảo Nhạc gãi đầu, hắn tới vội vàng quá nên không kịp nghĩ tới chuyện bây giờ đang là giờ lên lớp.

Lão sư kia nghe xong thì hai mắt sáng rỡ lên, lập tức cười vang.

- Không cần phải chờ tới khi tan học đâu, trò bn, ngươi cứ mở thí luyện ra là được, lão sư sẽ hộ pháp giúp ngươi, để xem hồi văn học đường chúng ta xuất hiện học thủ mới!

hồi văn học lão sư lúc này chẳng những không tức giận mà còn hưng phấn không thôi, thực ra thì chính bản thân ông cũng muốn biết rốt cuộc Vương Bảo Nhạc đã nắm giữ hồi văn đến mức độ nào, theo ông đoán thì ít nhất cũng phải được sáu mươi vạn đạo ấy chứ.

Đám học sinh xung quanh nghe thấy lời nói của Vương Bảo Nhạc và lão sư thì đều hết hồn, nhất là khi nghe tới ba chữ học thủ mới thì ai nấy đều mở to hai mắt, trong lòng rung động dữ dội, đầu óc nổ mạnh, nhìn Vương Bảo Nhạc chẳng khác nào như nhìn thấy quỷ.

- Má ơi, Vương Bảo Nhạc hắn đây là muốn... Khảo nghiệm thành hồi văn học thủ sao?

- Không thể nào, hắn mới vừa trở thành linh thạch học thủ có mấy tháng thôi... Sao lão sư lại tin chắc như vậy chứ?

- Nếu như hắn thành công thì hắn vừa là linh thạch học thủ, vừa là hồi văn học thủ rồi!!

Trong lúc tất cả mọi người trong học đường này đều giật mình kinh ngạc thì Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, hắn đứng trước mặt tảng đá màu xanh ở trong học đường, giơ tay đặt lên đó, lập tức mở ra thí luyện của nó.

Trong nháy mắt, trên vách đá phát ra ánh sáng màu xanh, trực tiếp bao trùm lấy Vương Bảo Nhạc ở bên trong, sau khi Vương Bảo Nhạc khoanh chân ngồi xuống thì phần thí luyện của hắn chính thức bắt đầu.

Thí luyện hồi văn học khác với linh thạch học, không phải khảo hạch luyện chế mà là ngưng tụ ra ảo cảnh để nghiệm chứng trình độ hiểu biết của học sinh đối với hồi văn. Lúc này Vương Bảo Nhạc ngồi xuống, trong ánh nhìn chằm chằm của lão sư và những học sinh còn lại, trước mặt Vương Bảo Nhạc lập tức xuất hiện một hình ảnh mà người ngoài không thể nhìn thấy.

Trong bức hình đó có vô số hồi văn, cần Vương Bảo Nhạc đi phân biệt từng cái, đồng thời sắp xếp nó lại đầy đủ theo một trình tự đặc biệt.

Nếu chỉ như thế thì độ khó cũng không lớn lắm, nhưng thực tế trong quá trình này còn có thể xuất hiện ngẫu nhiên các loại hồi văn vô cùng phức tạp, cũng có rất nhiều đề mục cần điền vào chỗ trống, có rất nhiều đề mục cần lựa chọn, ngoài ra còn có cái cần phải chú thích, lại có phần thông qua chú thích để họa lại hồi văn.

Những đề này xuất hiện thì ngẫu nhiên, nhưng một khi giải sai thì khảo hạch sẽ chấm dứt, mà toàn bộ quá trình khảo hạch có yêu cầu nghiêm ngặt về thời gian, nếu vượt quá thời gian cho phép thì cũng sẽ chấm dứt.

Vì khó khăn như thế nên khiến cho khảo hạch hồi văn học bị học sinh kháo nhau là thí luyện ma quỷ.

Lúc này mọi người đều căng mắt ra nhìn thật kỹ, mặc dù bọn họ không thể nhìn thấy quá trình giải đề cụ thể của Vương Bảo Nhạc, nhưng có thể nhìn thấy con số thống kê xuất hiện trên tảng đá kia

đang thay đổi liên tục!

Ba vạn, tám vạn, mười hai vạn, hai mươi vạn!

Chỉ trong vòng nửa nén nhang ngắn ngủi mà số liệu của Vương Bảo Nhạc đang tăng lên nhanh chóng, những con số đang liên tục nhảy lên kia lập tức khiến cho tất cả học sinh ở trong hồi văn học đường lại hoảng sợ hơn nữa, thậm chí còn có không ít người đứng bật dậy hét to.

- Nhanh tới vậy sao!!

- Chẳng lẽ tên Vương Bảo Nhạc này thật sự có thể trở thành học thủ mới sao!!

Thật sự là số liệu của Vương Bảo Nhạc tăng lên quá nhanh, phải biết rằng ngay cả Tào Khôn lúc trước thi lên học thủ cũng phải tốn hơi nửa canh giờ mới lên được tầm hai mươi vạn.

Tiếng kinh hô trong hồi văn học đường nhanh chóng lan ra khắp nơi, đối với đám học sinh mà nói thì đây là chuyện lớn bằng trời. Lúc chuyện này truyền ra thì đám đốc tra của bộ viện kỷ bên hồi văn học đường cũng nghe thấy, cả đám kinh ngạc rớt hàm, vừa nghe ngóng tình hình vừa báo tin này lại cho Tào Khôn.

- Tào học thủ, Vương Bảo Nhạc đang ở trong hồi văn học đường, hắn... Hắn muốn khiêu chiến với ngươi đấy!

Tào Khôn đang vùi đầu khổ học, ráng học thuộc hồi văn kiếm được chút đột phá nghe thấy vậy thì lập tức ngẩng đầu lên, áp lực cực lớn kèm theo chút sợ hãi.

- Vương Bảo Nhạc!

Nếu như đổi lại là trước khi buổi học của cv diễn ra mà hắn nghe thấy chuyện này thì nhất định sẽ cười khẩy mà thôi, nhưng nay hắn cũng thấy sợ hãi, cảnh giác bất an mãnh liệt khiến cho hơi thở của hắn dần hỗn loạn, lao thẳng ra động phủ chạy tới hồi văn học đường.

Lúc hắn đến hồi văn học đường thì nơi này đã kín chỗ, rõ ràng chuyện Vương Bảo Nhạc đang mở thi luyện hồi văn ở đây đã khiến cho toàn bộ hệ Pháp Binh chú ý và chạy đến đây chờ xem.

Thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng kinh hô vang lên từ bên trong học đường.

- Má ơi, hai mươi ba vạn rồi!

- Ôi nhanh thế, hai mươi lăm vạn!!

- Trình độ hồi văn của tên Vương Bảo Nhạc này cao bao nhiêu mà có tốc độ nhanh đến thế nhỉ? Chẳng lẽ hắn có thể dễ dàng giải được hai mươi vạn đạo hồi văn lúc trước chỉ rong nháy mắt hay sao?

Sau khi thấy Tào Khôn đến thì thần sắc của tất cả mọi người xung quanh đều thay đổi, nhất là khi thấy hai mắt đỏ ngầu cùng vẻ điên cuồng của Tào Khôn thì mọi người đều vội vàng né ra cho hắn nhanh chóng đi vào trong học đường. Vào đến nơi xong hắn cũng không có lòng dạ nào đi nhìn ánh mắt quỷ dị của mọi người, chỉ nhìn chằm chằm vào Vương Bảo Nhạc.

Vừa nhìn sang thấy số liệu của Vương Bảo Nhạc hiện trên vách đá tổng cộng có hai mươi tám vạn đạo thì Tào Khôn cảm thấy như có một quả bom vừa nổ mạnh trong đầu, trước mắt tối sầm, thân thể lảo đảo, ngay cả hít thở cũng khó khăn, sắc mặt nháy mắt trở nên tái nhợt, gân xanh trên trán nổi lên, hắn gầm to một tiếng.

- Vương Bảo Nhạc, ngươi muốn vượt qua ta à, không có cửa đâu, ta cũng sẽ xin khảo hạch hạch!

Tào Khôn bước lên đặt tay lên vách đá, khảo hạch học thủ có vầng sáng trên tảng đá bảo vệ cho nên người ngoài không thể quấy rầy, cũng không hạn chế mỗi lần chỉ được một người hảo hạch.

Lúc Tào Khôn tranh đoạt cao thấp với Vương Bảo Nhạc thì bên trong học thủ các linh bôi, Lâm Thiên Hạo đứng phắt dậy, ném mạnh tách trà trong tay xuống, nghiến răng nghiến lợi.

- Vương Bảo Nhạc, ngươi muốn so kè với ta à, ngươi chỉ là một tên tạp chủng xuất thân bình thường mà thôi, sao có thể xứng để đối nghịch với ta!!

------oOo------

Chương 49: Hắn không giống kẻ xấu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sóng gió ở hồi văn học đường trong hệ Pháp Binh quá lớn, nhất là sau khi cả Tào Khôn cũng tham gia khảo hạch, hai người thi với nhau lập tức dẫn tới nhiều người chú ý hơn, thậm chí ngay cả các lão sư khác của hệ Pháp Binh nghe nói chuyện này xong cũng tranh thủ tới xem.

Dù sao thì bản thân Vương Bảo Nhạc có quá nhiều sắc thái truyền kỳ, một khi hắn có thể trở thành hồi văn học thủ thì hắn chính là vị song học thủ đứng thứ hai trong lịch sử của hệ Pháp Binh!

Mặc dù sau buổi học của chưởng viện xong thì trong lòng các lão sư cũng có vài phán đoán, cảm thấy khả năng Vương Bảo Nhạc trở thành hồi văn học thủ không khó lắm, nhưng dù sao thì thiên phú của Tào Khôn ở hồi văn cũng không thấp, hai người thi với nhau sẽ khiến vô số người chú ý, thắng bại nhất thời khó mà nói trước được.

Còn ông râu dê ấy à, sau khi nghe về chuyện này xong thì chỉ mỉm cười.

- Thú vị lắm.

Ông thầm nghĩ, còn cho rằng nếu như Vương Bảo Nhạc thua thì thôi, nhưng nếu như Vương Bảo Nhạc thắng được thì sẽ trở thành song học thủ, học sinh vĩ đại nhường ấy, lại do chính mình dùng quyền đặc chiêu giành được, lúc hắn trở thành học thủ linh thạch mình không tỏ vẻ gì thì thôi bỏ qua đi vậy, lần này mà hắn thành hồi văn học thủ thì mình phải thưởng một vài món gọi là mới được.

Trong lúc tất cả mọi người đều tập trung chú ý, bên trong vd, Tào Khôn nghiến răng nghiến lợi mở khảo hạch ra, thành tích hồi văn của hắn lúc trước là bốn mươi vạn, khoảng thời gian trước vì áp lực quá lớn cho nên liều mạng đi học, nay cũng đột phá được kha khá, có thể đạt được tầm bốn mươi lăm vạn, lúc này hắn cũng đỏ mắt vội vàng đuổi theo.

Bên trong vd phát ra nhiều tiếng kinh hô hơn, những tiếng kinh hô này nhanh chóng lan rộng ra khắp nơi.

- Tào Khôn không hổ là học thủ, chỉ mới đây thôi mà đã tới mười vạn rồi! Các ngươi nhìn kìa, thành tích của hắn kéo lên nhanh thật!

- Vương Bảo Nhạc còn lợi hại hơn này, đã ba mươi vạn rồi kìa!!

Tiếng xôn xao trong học đường ngày càng lớn hơn, nếu như đổi lại là lúc khác, có lão sư ở đây thế này thì bọn họ tất nhiên không dám như thế, nhưng cảnh tượng trước mắt thật sự quá sức oanh động. Lão sư của vd cũng hiểu tâm tình của bọn họ cho nên cũng không la mắng gì, chỉ nhìn Vương Bảo Nhạc với vẻ tán thưởng lẫn chờ mong nhiều hơn.

Về phần Tào Khôn lúc này thì đã nổi giận đùng đùng, toàn bộ tâm thần đều dồn hết vào trong khảo hạch, liều mạng đuổi theo, dần dần, thành tích của hắn đã lên tới hai mươi vạn, nhưng đúng lúc này xung quanh lại vang lên tiếng kinh hô rung trời trước nay chưa từng có.

- Vương Bảo Nhạc... Bốn mươi vạn rồi!

- Vẫn còn đang tăng kìa, bốn mươi ba vạn!! Hắn đã vượt qua thành tích cũ của Tào Khôn rồi, bây giờ hắn chính là học thủ!

- Mẹ ơi, bốn mươi ba vạn vẫn chưa phải cực hạn, các ngươi nhìn kìa, bốn mươi bảy vạn!

Tiếng kinh hô vang lên từng đợt vô cùng vang dội, đợt sau còn lớn hơn đợt trước, thành tích của Vương Bảo Nhạc từ đầu chí cuối đều chưa từng dừng lại, nó vẫn còn đang liên tục tăng lên, nhanh chóng đến bốn mươi chín vạn, sau đó là năm mươi hai vạn!!

Cảnh này cũng được mọi người đưa lên linh võng, thế là vô số bài viết về Vương Bảo Nhạc lại trở thành tiêu điểm chú ý của toàn bộ đạo viện.

- Sao lại là hắn nữa...

- Sao là hắn mãi thế...

Các học sinh khác trên linh võng đều cảm khái, thật sự là gần một năm nay tên tuổi của Vương Bảo Nhạc đã nhiều lần phủ kín linh võng, cho nên bây giờ tất cả mọi người đều cảm khái không thôi.

Thế nhưng loại cảm khái này dần dần biến mất khi có người tìm ra thành tích cao nhất của hồi văn học thủ tiền nhiệm, thay vào đó là những tiếng hít mạnh và khiếp sợ.

Từ khi linh nguyên kỷ bắt đầu đến nay, hệ Pháp Binh tổng cộng xuất hiện mười chín vị hồi văn học thủ, trong số những người này, thành

tích của vị thấp nhất chỉ có hơn ba mươi vạn hồi văn, còn nhiều nhất... Thì chính là đến chín mươi ba vạn!

Người có thành tích cao nhất kia... Nay chính là vị đại trưởng lão có địa vị cao hơn hẳn những trưởng lão khác trong Pháp Binh các của đảo Thượng Viện, cũng là một trong những vị cao tầng của pm, Đoan Mộc Kỳ, được gọi là một trong thập đại pháp binh sư!

Ngoại trừ là vị hồi văn học thủ có thành tích cao nhất trong lịch sử, Đoan Mộc Kỳ này cũng là vị song học thủ linh bôi, hồi văn duy nhất trong lịch sử của hệ Pháp Binh!

Duy chỉ có một điều khá đáng tiếc là tư chất của Đoan Mộc Kỳ ở linh thạch hơi kém một chút, cho nên không thể trở thành vị tam học thủ xưa nay chưa từng có!

Mà bây giờ... Mặc dù chuông học thủ chưa reo lên do phần khảo thạch của Vương Bảo Nhạc vẫn chưa kết thúc, nhưng hắn đã trở thành hồi văn học thủ rồi, mà còn là vị song học thủ thứ hai trong lịch sử hệ Pháp Binh!

Việc này vừa truyền ra lập tức dẫn tới vô số tiếng bàn tán xôn xao khắp đạo viện, nhất là khi thành tích của Vương Bảo Nhạc vẫn đang liên tục gia tăng ở bên trong vd, từ nam mươi vạn lên tới hơn sáu mươi vạn!

- Rốt cuộc hồi văn hắn biết được bao nhiêu đạo hồi văn thế này!

- Đã sáu mươi bảy vạn rồi, đúng là không phải người mà!!

- Bảy mươi vạn!!

Lúc này không ai để ý đến Tào Khôn nữa, thành tích của hắn chỉ dừng lại ở bốn mươi sáu vạn đạo, sau đó tốc độ gia tăng ngày càng chậm, thân thể của hắn run lên một cái chấm dứt khảo hạch. Hắn ngẩng đầu dậy, vốn còn đang tràn đầy tin tưởng bởi vì thành tích của mình được tăng cao, nhưng sau khi nhìn thấy thành tích của Vương Bảo Nhạc thì hắn lập tức đờ người ra, mở to hai mắt lên nhìn.

- Bảy mươi... Bảy mươi vạn... Đây... Không thể nào...

Tào Khôn đứng phắt dậy, lùi lại mấy bước, toàn thân run rẩy. Trên mặt mang theo vẻ không dám tin, trước mắt tối sầm.

Đả kích này thật sự quá lớn, đây cũng không phải tỉ thí nữa, đây rõ ràng là đè bẹp!

Hắn thật sự không dám tin số lượng hồi văn mà Vương Bảo Nhạc biết lại vượt xa mình nhiều như thế, theo hắn thấy thì đây là việc không thể nào.

Nhưng tận mắt nhìn số liệu đang tăng lên liên hồi kia, tựa như có vô số thanh kiếm sắc bén đâm xuyên qua trái tim hắn, làm cho toàn thân Tào Khôn xụi lơ, hắn dựa vào vách tường, đầu óc trống rỗng, không thể nào chấp nhận nổi sự thật rằng mình đã bị người ta vượt qua, toàn thân cũng đờ đẫn đứng trơ ra.

Nhưng cú đả kích này vẫn chưa chấm dứt, tiếng kinh hô cuồng nhiệt xung quanh vẫn liên tục vang lên, thứ bị mọi người chú ý tới chính là vách đá kia, số liệu của Vương Bảo Nhạc lại bộc phát thêm lần nữa, từ bảy mươi vạn nhảy lên thẳng tám mươi vạn!

Sau khi tăng lên thì tốc độ mới chậm dần lại, có thể thấy rõ Vương Bảo Nhạc đang khoanh chân ngồi trong màng sáng màu xanh kia đang mướt mồ hôi, thỉnh thoảng lại run rẩy, gân xanh trên trán cũng liên tục nổi lên, rõ ràng đến tầm này thì bản thân Vương Bảo Nhạc cũng đang gặp áp lực cực lớn.

Khảo hạch hồi văn này, càng về sau lại càng khó, không thể phạm phải chút sai lầm nào, đồng thời cũng không thể để quá giờ, phải nhanh chóng giải đáp các loại vấn đề xuất hiện ngẫu nhiên.

Cho dù là bản thân Vương Bảo Nhạc có công thức thôi diễn nhưng dần dần cũng chịu không nổi, không phải do tốc độ thôi diễn của hắn không nhanh, mà là thể lực và tinh lực của hắn không cách nào chịu nổi.

Loại dốc hết đầu óc tính toán thế này thật sự rất tốn sức, thậm chí trong quá trình này thân thể của hắn cũng gầy xọp xuống hắn, gương mặt vốn tròn vo này cũng nhỏ lại hắn một vòng, thậm chí nhìn kỹ thì Vương Bảo Nhạc đang hao gầy lúc này lại lộ ra dung nhan tuấn lãng đủ để khiến không ít người thèm thuồng!

Nếu như lúc này Vương Bảo Nhạc mà tỉnh táo đi soi gương thì bảo đảm hắn sẽ vô cùng kích động, cảm thấy mình là người đẹp trai nhất vũ trụ... Có điều lúc này hắn đang đắm chìm trong việc giải đề thi cho nên toàn bộ tâm thần đều dồn hết vào hồi văn. Thời gian dần trôi, sau nửa canh giờ, hắn rốt cuộc cũng vất vả nhảy từ tám mươi

vạn đạo hồi văn lên tới chín mươi vạn!

Tuy vẫn còn tiếp tục, nhưng tốc độ ngày càng chậm lại, trong sự chờ đợi của vô số người có mặt ở vd này, lại ba canh giờ trôi qua, thành tích của Vương Bảo Nhạc vượt qua chín mươi ba vạn, lên tới chín mươi bốn vạn, toàn thân hắn chấn động, thể lực và tinh lực không chịu nổi nữa, thời gian trả lời chậm một chút, thế là khảo hạch lập tức kết thúc!

Sau khi hắn chấm dứt, màng sánh màu xanh kia biến mất thì lập tức có tiếng chuông học thủ vang vọng khắp hệ Pháp Binh...

- hồi văn học thủ!

- Song học thủ hệ Pháp Binh, Vương Bảo Nhạc!

hệ Pháp Binh vang lên tiếng hét vang kinh thiên động địa, nhưng Vương Bảo Nhạc không thể nghe thấy được nữa, sau khi khảo hạch chấm dứt thì hắn đã hôn mê do tiêu hao thể lực quá lớn. Lão sư hồi văn bước tới đút một chút đan dược cho hắn xong thì mới đưa hắn về động phủ.

Sau khi thấy Vương Bảo Nhạc hôn mê xong thì đám học sinh đứng bên ngoài học đường đều lộ ra vẻ kính nể, rõ ràng Vương Bảo Nhạc lúc này đã khiến cho các học sinh phải bội phục.

Sau khi tiếng chuông học thủ vang lên thì Tào Khôn cười thảm một tiếng, phun ra vài búng máu tươi, tấm học thủ lệnh trong ngực cũng trực tiếp vỡ tan, hắn thất thểu, ngơ ngác xoay người rời đi.

Không ai để ý tới việc hắn rời đi, tiếng chuông học thủ của hệ Pháp Binh vang lên, tất cả đốc tra trong kk của hồi văn và linh thạch đều run như cầy sấy, cũng có không ít người âm thầm cảm thấy may mắn vì trước kia chỉ ráng kéo dài ỡm ờ chứ chưa từng kiếm chuyện với đám người Liễu Đạo Bân.

Bằng không thì lúc này bọn họ đều phải lo lắng không biết mình có giữ được chức vị hay không, có một số người khôn lõi thì chạy đi nịnh bợ đám Liễu Đạo Bân trước tiên...

Đám Liễu Đạo Bân vốn đang bị giam cầm, ai nấy đều căng thẳng lo lắng không hề biết chuyện xảy ra bên ngoài, mặc dù bọn họ cũng nge thấy tiếng chuông học thủ, nhưng lại không biết cụ thể ra sao, bọn họ chỉ có thể âm thầm đưa ra suy đoán, mãi cho tới khi nhìn thấy

đám đốc tra đã bắt bọn họ về đây bước vào với vẻ nịnh nọt, thậm chí còn có người chủ động thả họ ra, nói cho họ biết Vương Bảo Nhạc đã trở thành hồi văn học thủ.

Đám người Liễu Đạo Bân nghe xong thì lập tức hưng phấn, ngửa mặt lên trời cười vang, cảm thấy tựa như đã vén hết lớp mây đen ra để nhìn thấy trời xanh.

Trong lúc toàn bộ hệ Pháp Binh đang kháo nhau về thân phận song học thủ của Vương Bảo Nhạc thì ở bên trong học thủ các linh bôi, Lâm Thiên Hạo đang tức giận ném hết tất cả mọi thứ trong phòng xuống, ánh mắt hằn lên vẻ phẫn nộ, hắn nhìn chằm chằm vào phía động phủ của Vương Bảo Nhạc.

Hắn không thể chịu được cuộc sống sau này sẽ bị Vương Bảo Nhạc chiếm thế mạnh, còn mình thì mất hết quyền lực, lúc này trong mắt hắn đã dần lộ ra sát khí.

Cùng lúc đó, ở bên trong hệ Chiến Võ, trong chỗ ở của Lục Tử Hạo lại có thêm một vị khách đến từ bên ngoài, đây đúng là cô em gái Chu Tĩnh của Chu Lộ trước kia, cô chính là cô gái đã đeo mặt nạ mèo con trong câu lạc bộ ngày trước. Lúc này vô đang hưng phấn đưa một thẻ ngọc cho Lục Tử Hào, nhìn ảnh của Vương Bảo Nhạc mà Lục Tử Hạo đã mở ra sẵn trên linh võng.

- Đây là tư liệu mà ngươi muốn đấy, ta chỉnh lý nó lâu muốn chết, lén lút lấy ra một phần từ chỗ cha ta nữa, ngươi nói mau xem nào, con thỏ béo vô sỉ đó có phải tên Vương Bảo Nhạc này không?

Cô nàng hớn hở vô cùng, đôi mắt nhìn chằm chằm vào hình của Vương Bảo Nhạc trên linh võng.

Bức hình này đúng là Vương Bảo Nhạc đang tiều tụy do khảo hạch quá độ, gương mặt gầy xọp đi, bị học sinh xung quanh chụp ngay góc nghiêng đưa lên linh võng.

- Ta cảm thấy Vương Bảo Nhạc không giống con thỏ béo kia tí nào, ngươi xem hắn còn đẹp trai lắm này, không giống kẻ xấu chút nào.

Cô nàng kia xem đi xem lại mấy lần, càng xem càng cảm thấy góc nghiêng của Vương Bảo Nhạc dường như có sức quyến rũ lạ thường.

- Hắn đẹp trai á? Cô bị mù à?

Lục Tử Hạo lập tức ngừng động tác đang làm lại, ngước mắt lên nhìn!

------oOo------

Chương 50: Khách không mời mà đến

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Mẹ ơi, hóa ra ta gầy xong thì đẹp trai nhường này kia á!!

Sáng hôm sau, Vương Bảo Nhạc tỉnh lại trong động phủ, sau khi xoa cái trán đang căng cứng của mình, hắn nhớ hình như trước khi mình ngất đi thì đã trở thành học thủ, cho nên vội mở linh võng lên xem tin tức.

Thế là hắn nhanh chóng thấy được bức ảnh chụp mình.

Vương Bảo Nhạc nhìn chằm chằm nửa bên mặt của mình trên bức ảnh kia không chớp mắt, hô hấp cũng trở nên dồn dập hơn, hắn ngắm nghía hồi lâu, cuối cùng xác nhận đó chính là mình xong thì vô cùng kích động.

- Đây... Đây thật sự là mình sao? Ôi cái cằm như đao khắc này, sống mũi cao thẳng tắp kia, đôi mắt cơ trí hơn người nọ...

Vương Bảo Nhạc cảm thấy hai mắt ươn ướt, chủ yếu là góc chụp của bức ảnh này thật sự hết sức tuyệt diệu.

Chụp được cái bản mặt tiều tụy hao gầy của Vương Bảo Nhạc được thành tuyệt mỹ thế này, tràn ngập một cỗ quyến rũ nói không nên lời, khiến cho Vương Bảo Nhạc tự nhìn mà cũng hết hồn, lúc này hắn vội vàng lấy cái gương ra so sánh, nhìn cái mặt tròn vo trong gương, lại nhìn bức ảnh đẹp trai không còn thiên lý kia, Vương Bảo Nhạc càng ngắm càng thấy thỏa mãn.

- Chẳng trách ai cũng bảo mỗi người béo đều có tiềm lực vô biên, hóa ra đều là thật. Vương Bảo Nhạc ta đúng là có tiềm lực vô ngần, hừ hừ, nếu như đến ngày nào đó ta thật sự gầy được thì nhất định sẽ đẹp trai vô địch vũ trụ luôn!

- Cả mấy minh tinh của liên bang cũng phải chào thua ấy chứ!

Vương Bảo Nhạc hí hửng ngồi tự sướng, sau đó lưu bức ảnh trên linh võng lại, chuẩn bị sau này cần ảnh thì cứ gửi bức này cho người ta là được.

- Dù sao thì bức ảnh này mới hợp với mình nhất.

Vương Bảo Nhạc vỗ bụng, hớn hở tiếp tục xem linh võng, chỉ xem mấy lời khen ngợi lẫn kinh thán khi mình trở thành song học thủ mà thôi, còn mấy lời mai mỉa chê bai này nọ thì Vương Bảo Nhạc tự động lờ đi coi như không thấy.

Vương Bảo Nhạc nhanh chóng xem xong hết một lượt, lúc này hắn mới cảm thấy mỹ mãn lôi một túi đồ ăn vặt ra nhai, trong lòng cảm thấy vô cùng sung sướng, thầm nghĩ hôm nay mình đã là song học thủ rồi, bây giờ chẳng còn ai bắt nạt được mình nữa!

- Có một số việc phải bắt tay vào làm trước tiên mới được, dù sao thì cũng không thể để tên Lâm Thiên Hạo kia đắc ý được, gã tbộ viện kỷ nọ cũng chỉ là tay sai của hắn, mình phải cố gắng hơn nữa để đạp cả hắn xuống luôn mới được!

Vương Bảo Nhạc nghĩ tới đây thì bỏ đồ ăn vặt xuống, đang định ra ngoài thì đúng lúc này lại có Liễu Đạo Bân đến bái phỏng.

Thực ra thì Liễu Đạo Bân đã đến nhiều lần lắm rồi, nhưng lần nào cũng chỉ đứng bên ngoài động phủ nhỏ giọng cầu kiến, sợ Vương Bảo Nhạc còn đang ngủ lại bị hắn đánh thức, lúc này hắn cầm chừng chắc Vương Bảo Nhạc đã thức dậy rồi nên lại đến lần nữa,

- Đạo Bân bái kiến linh thạch, hồi văn song học thủ!

Liễu Đạo Bân vừa vào thì lập tức khấu đầu một cái thật sâu, lúc đứng dậy thì vội bước lên quét dọn động phủ rồi pha trà bưng lên cho Vương Bảo Nhạc.

Trong lòng Vương Bảo Nhạc cảm thán, từ sau khi mình thất thế, thủ hạ bị bắt nhốt thì lâu lắm rồi không được hưởng đãi ngộ thế này, lúc này hắn mỉm cười nâng tách trà lên nhấp một hớp, sau đó mỉm cười.

- Đạo Bân à, khoảng thời gian trước đã khiến ngươi chịu khổ nhiều rồi.

- Làm việc vì học thủ nào có khổ gì! Chỉ là trong lòng Đạo Bân vẫn tức giận không cam tâm, tbộ viện kỷ dám ép bọn ta vu vạ nhiều điều

để bôi nhọ học thủ, Liễu Đạo Bân ta từ đầu chí cuối đều giữ vững lập trường, chuyện vu oan cho học thủ như thế ta tuyệt đối không thể nào làm được!

Liễu Đạo Bân tranh thủ tỏ rõ thái độ, ưỡn ngực lên vỗ mạnh mấy cái.

Vương Bảo Nhạc rất hài lòng với thái độ của Liễu Đạo Bân, lúc này ngẫm nghĩ một hồi thì hắn hơi nghiêng người lên trước, Liễu Đạo Bân thấy vậy thì vội rướn người lên ghé tai lại gần cho Vương Bảo Nhạc tiện nói chuyện.

- Ta không định mở lại hội nghị học thủ nữa, ngươi chú ý cho kỹ thái độ của bộ viện kỷ bên linh thạch và hồi văn học đường, ngoài ra ta không muốn nhìn thấy đám người tll tiếp tục ở lại trong đạo viện nữa!

Vương Bảo Nhạc vừa nói xong thì Liễu Đạo Bân lập tức hiểu rõ, trong lòng càng kích động hơn.

Hắn biết rõ Vương Bảo Nhạc đây là đang cho mình quyền lực cao hơn, mặc dù hiện tại không phải đốc tra, nhưng lại có quyền cao hơn cả đốc tra, hắn có sthể tưởng tượng ra được bộ dạng nơm nớp lo sợ của đám đốc tra của bộ viện kỷ của linh thạch và hồi văn học đường.

- Học thủ cứ yên tâm, Đạo Bân đã hiểu rõ!

Liễu Đạo Bân hít sâu một hơi, tỏ thái độ vô cùng trịnh trọng, sau khi nói thêm vài câu với Vương Bảo Nhạc thì hắn mới rời đi.

Đợi tới khi hắn đi rồi, Vương Bảo Nhạc nghĩ ngợi một chút rồi lại mở nhẫn truyền âm ra, liên hệ với những thủ hạ của mình đã bị bắt lúc trước, để ân cần thăm hỏi, hắn biết chuyện này không thể để Liễu Đạo Bân làm thay được, lúc nghiên cứu tự truyện của quan lớn khiến cho hắn hiểu rõ một đạo lý, ấy chính là tự mình phải làm mấy việc lôi kéo nhân tâm này mới được.

Thực tế thì những gì hắn làm đều đúng cả, những học sinh lúc trước bị bắt đi nay được Vương Bảo Nhạc ân cần thăm hỏi xong thì ai nấy đều kích động hơn hẳn, hăng hái bừng bừng, tự tôn kính mà họ dành cho Vương Bảo Nhạc lúc này đã lên tới mức sùng bái rồi.

Tất cả đều là do thân phận song học thủ của Vương Bảo Nhạc, và cũng do lần này mọi người cùng chung hoạn nạn với nhau!

Sau khi xử lý chuyện của bộ viện kỷ xong thì Vương Bảo Nhạc lấy phần sau của Dưỡng Khí quyết ra, sở dĩ hắn không định mở hội nghị học thủ tiếp là bởi vì hắn chẳng buồn đến gặp Lâm Thiên Hạo.

- Sau khi đạp hắn xuống thì trong hệ Pháp Binh này đều do Vương Bảo Nhạc ta định đoạt hết, thế mới là tốt nhất.

Vương Bảo Nhạc hừ lạnh một tiếng, cúi đầu nghiên cứu phần linh bôi học trong dq.

Thực ra thì linh bôi và hồi văn có rất nhiều điểm giống nhau, có điều những điểm giống nhau này cần phải nắm giữ được ít nhất hơn sáu mươi vạn hồi văn thì mới có thể phân loại và tìm ra được.

Ví như có rất nhiều cách khắc họa hồi văn chi tiết, cách phân chia hồi văn, cũng như cách tạo thành linh bôi ngay trên linh thạch chẳng hạn. Càng rành rẽ hiểu rõ về hồi văn thì mấy điểm giống nhau này lại càng nhiều hơn.

Vương Bảo Nhạc có thể thông qua thôi diễn công thức tính toán hồi văn thì lại càng có ưu thế hơn. Ngày đó hắn cũng dùng cách kết hợp hồi văn và linh bôi học để giải được phần khảo nghiệm mà vị đại sư trưởng lão đảo Thượng Viện đã ra cho hắn trong lớp học chưởng viện.

Cho nên đối với linh bôi lúc này đã lấy được ghế hồi văn học thủ xong thì độ khó của việc lấy thêm cái ghế linh bôi học thủ đã cực kỳ nhỏ.

Dù sao thì vốn liếng của hắn quá sâu, dù là linh thạch hay hồi văn cũng thế, phần tích lũy được từ hai thứ này đều thành hậu tích bạc phát, sẽ đề cao linh bôi học lên tới một trình độ khủng bố tới mức khiến cho người ta hoảng sợ.

Đoan Mộc Kỳ năm đó cũng giành được chức linh bôi học thủ ngay sau khi mới giành được ghế hồi văn học thủ trong vòng chưa đầy hai tháng, vậy nên có thể thấy được sau khi rành rẽ về hồi văn thì sẽ trở nên đáng sợ tới cỡ nào.

Thực tế đây cũng là lý do khiến Lâm Thiên Hạo cảm giác được một cỗ áp lực cực lớn xen lẫn vài phần kiêng kị với Vương Bảo Nhạc.

Vì bây giờ đang chiếm ưu thế cho nên Vương Bảo Nhạc định thuận thế tiến lên, giành lấy ghế linh bôi học thủ, lúc này hắn hít sâu một

hơi bắt đầu vùi đầu nghiên cứu.

- Mấy phần bí phương cần học thuộc lòng của linh bôi có quá nhiều chỗ giống với hồi văn, cứ áp dụng công thức của mình là giải quyết được ngay, điểm khó khăn duy nhất chính là độ thuần thục khi khắc họa.

- Người khác muốn tập độ thuần thục thì bản thân cần có vốn liếng để còn tập khắc, dù sao thì bọn họ cũng cần có linh thạch rỗng để chế tác linh thạch...

- Còn ta thì căn bản không cần tới linh thạch rỗng, một là ta có thể chế tác được linh thạch bảy màu, có thể thừa nhận được nhiều hồi văn hơn! Điều ta cần làm chính là luyện cho quen với việc khắc họa các linh bôi hồi văn trong bí phưởng!

Nghĩ tới đây Vương Bảo Nhạc lại lấy linh thạch ra, bắt đầu tập luyện khắc họa hồi văn.

Loại khắc họa này, một là để làm quen với sức lực cần dùng, hai cũng là để hiểu thêm về hồi văn nhiều hơn, phối hợp với nhau, Vương Bảo Nhạc lại cảm giác rõ ràng ưu thế của mình lần nữa, người khác muốn khắc họa thì bình thường đều cần một khoảng thời gian để suy nghĩ, nhưng hắn đã nắm chắc một lượng hồi văn vô cùng khủng bố nên chẳng cần động não làm gì, mỗi một đạo hồi văn đều in sâu vào trong đầu hắn, có thể dễ dàng khắc họa ra được...

Mà độ chính xác cũng cao hơn hẳn người khác, có thể nói là vừa xuất phát thì đã ở gần với đích đến rồi!

Cảnh này làm cho chính bản thân Vương Bảo Nhạc cũng phải giật mình, sau đó hai mắt dần sáng lên.

- Nếu cứ thế này thì mình sẽ trở thành linh bôi học thủ nhanh thôi!

Thời gian trôi qua, Vương Bảo Nhạc đắm chìm trong việc rèn luyện độ thuần thục của linh bôi, đến trưa ngày thứ ba thì có một vị khách không mời đã đến trước động phủ của hắn...

Ấy chính là Lục Tử Hạo.

Khi hắn đưa bái thiếp cầu kiến xong thì Vương Bảo Nhạc vừa mới khắc họa linh bôi của một thanh phi kiếm lập tức giật mình.

- Sao Lục Tử Hạo lại đến thế này, chẳng lẽ hắn nhận ra thân phận của mình rồi sao!!

Vương Bảo Nhạc có phần kinh ngạc, nhưng nghĩ tới chuyện nay mình đã là song học thủ rồi thì hắn lập tức trừng mắt, lấy nhẫn truyền âm ra dặn dò với Liễu Đạo Bân một phen.

- Dù biết thì đã sao, nhưng mình cứ che giấu là hơn.

Vương Bảo Nhạc biết rõ nếu tránh mặt không gặp thì cũng không nên, vậy nên hắn mở cửa động phu ra, trên mặt mang theo vẻ thật thà hiền lành xen lẫn nghi hoặc nhìn Lục Tử Hạo... Lúc này tên kia mang bao tay dày cui, bên dưới áo bào nom nhô lên cứng ngắc giống như đang mặc quần sắt vậy.

- Ngươi là?

------oOo------

Chương 51: Đừng có nghịch dại thế nữa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Gần như nháy mắt khi cửa động phủ của Vương Bảo Nhạc mở ra thì Lục Tử Hạo lập tức nhìn chằm chằm vào, ánh mắt của hắn vô cùng sắc bén, mang theo ý dò xét như muốn nhìn thấu hoàn toàn con người Vương Bảo Nhạc mới thôi.

- Lục Tử Hạo, học sinh hệ Chiến Võ, tham kiến học thủ Pháp Binh.

Lục Tử Hạo nheo mắt lại, trên mặt mang theo vẻ kiệt ngạo, chậm rãi cất lời.

Vương Bảo Nhạc thấy Lục Tử Hạo trưng thái độ như thế thì thầm hừ lạnh một tiếng, đang nghĩ xem có nên bộc lộ thân phận nện cho tên Lục Tử Hạo này quỳ xuống gọi ba ba tiếp hay không, nhưng trong lúc Vương Bảo Nhạc đang cân nhắc vấn đề này thì giọng nói của Lục Tử Hạo lại vang lên tiếp.

- Lục mỗ tới đây là để nhắc nhở một cây, ngươi còn nhớ Chu Lộ hôm đó đã bị ngươi đánh trong câu lạc bộ hay không? Bây giờ cô ấy đã tốt nghiệp ở đạo viện Bạch Lộc, được quân đội chào mời, cấp cho bảy thốn chân tức, nghe nói tu vi hôm nay đã đột phá Cổ Võ cảnh, trở

thành tu sĩ Chân Tức cảnh rồi!

Lục Tử Hạo nói tuột ra, trong lúc nói chuyện hắn còn nhìn chằm chằm vào Vương Bảo Nhạc hòng tìm ra dấu vết.

Vương Bảo Nhạc nghe xong thì tròn xoe hai mắt, thật sự là ấn tượng của hắn về con ả điên Chu Lộ kia quá mức sâu sắc, bây giờ nghe nói đối phương đã gia nhập quân đội, còn tu vi lại vượt qua cổ võ thì hắn lập tức dâng lên cảnh giác.

- Không biết ngươi đang nói cái gì nữa.

Vương Bảo Nhạc lắc đầu, xoay người lại định đi vào bên trong động phủ.

- Vương Bảo Nhạc, ngươi chính là con thỏ mê bẻ ngón tay kia chứ gì! Ta nói cho ngươi biết, sau khi Chu Lộ trở thành tu sĩ Chân Tức cảnh thì vẫn luôn canh cánh trong lòng vì chuyện ngày đó ở câu lạc bộ, ngươi mà dám vào trong động phủ thì ta sẽ lập tức truyền âm cho Chu Lộ, nói cho cô ta biết thân phận của ngươi, tới lúc đó cô ấy nhất định sẽ tới đây tính sổ với ngươi.

Vẻ mặt của Lục Tử Hạo vô cùng kiêu ngạo, trong mắt lộ ra vẻ gian xảo.

- Muốn ta giữ bí mật cũng được thôi, Vương Bảo Nhạc, tên thỏ béo mê bẻ ngón tay, chỉ cần ngươi quỳ xuống dập đầu gọi một tiếng ba ba là được!

- Ngươi bị hâm à!

Nghe Lục Tử Hạo kiêu ngạo nói chuyện đó như thế khiến cho Vương Bảo Nhạc dừng bước, quay đầu lại trừng mắt nhìn Lục Tử Hạo một cái, trong lòng bắt đầu thấy phiền, hắn hừ một tiếng, tiếp tục đi vào trong động phủ.

Thấy Vương Bảo Nhạc vẫn còn giả vờ giả vịt như thế khiến cho Lục Tử Hạo tức giận, tu vi trên người lập tức bộc phát, hắn gầm lên.

- Hôm nay Lục Tử Hạo ta tới đây chính là để vạch trần thân phận của ngươi!

Theo tu vi bộc phát ra, mặc dù Lục Tử Hạo cũng vẫn là Phong Thân đại viên mãn, nhưng so với lúc trước thì dường như đã tinh thâm

hơn hẳn, cách Bổ Mạch cũng không xa lắm, lúc này hắn tức giận gào to bổ nhào về phía Vương Bảo Nhạc, tay phải giơ lên tung ra một quyền.

- Ngươi chưa chịu thôi chứ gì.

Vương Bảo Nhạc cũng tức giận, hắn cảm thấy mình là học thủ mà nhường nhịn hai lần chuẩn bị quay lại động phủ rồi, nhưng tên Lục Tử Hạo này ra vẻ thiếu niên nhiệt tình phá hoại này lại cứ gây sự rồi lèm bèm mãi, bây giờ lại còn chủ động ra tay.

Điều này khiến cho Vương Bảo Nhạc không nhịn được nữa, hắn bèn quay người lại, nháy mắt giơ tay phải lên với tốc độ cực nhanh, Lục Tử Hạo còn chưa kịp nhìn rõ thì nháy mắt đã bị Vương Bảo Nhạc túm lấy cổ tay đè mạnh xuống, thế là con đau đớn khi cổ tay bị kẻ khiếp cho Lục Tử Hạo cũng phải thét lên.

- Qùy xuống gọi ba ba đi nào!

Vương Bảo Nhạc trừng mắt lên nhìn hắn.

Phịch một tiếng, Lục Tử Hạo quỳ xuống, nhưng cũng không hề gọi ba ba mà còn ngửa mặt cười lớn trong cơn đau đớn dữ dội khi bị bẻ tay, mừng rỡ vô cùng.

- Con thỏ mê bẻ tay kia! Ngươi mắc bẫy rồi!!

- Ta đã lắp ba cái máy ảnh ở quanh đây rồi, ha ha, Vương Bảo Nhạc, con thỏ chết tiệt mê bẻ ngón tay với đá hạ bộ kia, bây giờ chắc là linh võng của toàn bộ đạo viện đều có thể nhìn thấy đoạn live stream này, thân phận của ngươi đã bị vạch trần rồi. Vương Bảo Nhạc ngươi cứ chờ Chu Lộ tới tính sổ với ngươi đi, ngươi chờ tất cả nạn nhân của ngươi trong thành Phiêu Miễu này đến đây tìm ngươi đi!

Tuy Lục Tử Hạo đang bị Vương Bảo Nhạc bẻ cổ tay, nhưng tiếng cuồng tiếu của hắn vẫn vang vọng khắp nơi, trong lòng vừa vui mừng vừa hưng phấn.

- Bây giờ ngươi còn không buông tay ra, sau đó quỳ xuống gọi ba ba cho ta!

Lục Tử Hạo vô cùng đắc ý, hét lớn một tiếng, theo hắn tưởng tượng thì lúc này Vương Bảo Nhạc chắc chắn là đã biến sắc, hoảng sợ dữ lắm. Nhưng Lục Tử Hạo lại nhanh chóng phát hiện Vương Bảo Nhạc

chẳng những không hề giật mình kinh hoảng như trong tưởng tượng của hắn mà còn cười tươi rói, cảnh này khiến cho Lục Tử Hạo giật mình kinh ngạc, trong lòng đột nhiên xuất hiện dự cảm chẳng lành.

- Ngươi...

Trong nháy mắt khi Lục Tử Hạo cảm thấy không ổn thì đột nhiên có mười mấy đốc tra áo đen của hồi văn và linh thạch học đường nhào ra từ các con đường xung quanh động phủ, những đốc tra này ai nấy đều đanh mặt lại lạnh tanh, vội vàng chạy đến.

Trong tay Liễu Đạo Bân còn cầm ba cái máy ảnh, sau khi nhìn thấy máy ảnh trên tay Liễu Đạo Bân thì Lục Tử Hạo đột nhiên biến sắc.

- Bẩm học thủ, quả nhiên đúng như ngài đã đoán, sau khi tên Lục Tử Hạo này lên núi thì đã lén lắp ba cái máy ảnh này, bọn ta đã đi trước một bước cắt hết linh võng trong khu vực này cho nên không có bất kỳ tin tức cơ mật nào được truyền ra!

Những lời Liễu Đạo Bân nói ra khiến cho Lục Tử Hạo cảm thấy như thể đầu óc nổ vang, đồng tử chợt nở to ra, cảm thấy mặt mày choáng váng.

- Gọi ba ba nào!

Vương Bảo Nhạc ngẩng đầu lên, đắc ý nói với Lục Tử Hạo.

- Ngươi đừng có mơ!

Lục Tử Hạo thở hồng hộc, lúc này hắn rống to, trong lòng vô cùng ấm ức và bực bội, đang định cứng đến cùng nhưng đúng lúc này Liễu Đạo Bân lại cười lạnh nói.

- Học thủ, kẻ này đang muốn trộm lấy cơ mật của hệ Pháp Binh chúng ta, ta đề nghị lập tức bắt giữ, sau khi thương lượng với hệ Chiến Võ xong thì lập tức đưa đến đạo viện nội thẩm!

Liễu Đạo Bân vừa nói xong thì Lục Tử Hạo hít mạnh một hơi, thiếu chút nữa bị dọa tè ra quần. Phải biết rằng bốn chữ trộm lấy cơ mật này vô cùng nghiêm trọng, khiến hắn hoảng sợ vội vàng giải thích.

- Ta không có trộm gì hết, ta chỉ lắp máy ảnh quanh động phủ của Vương Bảo Nhạc định quay video làm chứng cứ thôi!

- Câm miệng! Thân phận của học thủ ra sao, ngươi lắp máy ảnh xung quanh động phủ của học thủ chính là có ý đồ trộm lấy cơ mật của hệ Pháp Binh!

Liễu Đạo Bân quắc mắt vặc lại.

Mấy đốc tra xung quanh cũng trừng mắt lăm le Lục Tử Hạo, nhao nhao yêu cầu phải nghiêm trị Lục Tử Hạo.

Đến tận lúc này Lục Tử Hạo mới cảm thấy sợ hãi thật sự, quả thật khi tới đây hắn vốn có ý xấu, định quay lại video của Vương Bảo Nhạc làm chứng cứ. Nếu thế thì vừa có cái để làm chứng cớ, lại có thể làm nhục Vương Bảo Nhạc một phen, vừa có vốn liếng để đi khoe khoang, đồng thời hắn cũng không định tha cho Vương Bảo Nhạc, muốn báo cho Chu Lộ biết để cô ta tới xử đẹp Vương Bảo Nhạc, nhưng hắn lại quên mất... Địa vị và quyền thế của Vương Bảo Nhạc ở hệ Pháp Binh.

Nhưng hắn nào ngờ chuyện lại thành ra thế này, cho nên trong lúc sợ hãi, hắn cũng là kẻ co được giãn được, thế là vội gọi ngay không chút do dự.

- Ba ba, ba ba, ta sai rồi, ba ba ta sai rồi...

- Được rồi, đừng có dọa trẻ con làm gì.

Vương Bảo Nhạc khoát tay ngăn cản.

Nghe thấy Vương Bảo Nhạc gọi mình là trẻ con, Lục Tử Hạo uất ức tới mức sắc mặt biến đổi liên hồi, nhưng lại không thể làm gì khác.

- Tiểu Hạo này, chúng ta cũng chẳng có thù sâu oán đậm gì, sau này ngươi đừng có nghịch dại thế nữa.

Vương Bảo Nhạc nói giọng cảm khái, đưa tay xoa đầu Lục Tử Hạo, từ lần đầu tiên giao thủ với nhau thì Vương Bảo Nhạc đã biết ngay cái tên Lục Tử Hạo này là dạng thích chơi mánh khóe, cho nên ngay trước khi ra ngoài hắn đã truyền âm dặn dò Liễu Đạo Bân một phen để phòng ngừa.

Lúc này Vương Bảo Nhạc ra vẻ người lớn phê bình Lục Tử Hạo mấy câu xong thì mới cảm thấy mỹ mãn quay lại động phủ của mình, tâm trạng vô cùng vui sướng, cảm thấy vẫn là mình cao tay hơn.

Về phần Lục Tử Hạo có nói ra thân phận của mình hay không ấy à, thật ra Vương Bảo Nhạc cũng không quan tâm lắm, theo như hắn thấy nếu Lục Tử Hạo không nói ra thì tốt thôi, nếu như Lục Tử Hạo thật sự dám tiết lộ thì cũng không sao hết. Đối với Chu Lộ lẫn nhiều người khác mà nói thì song học thủ của đạo viện Phiêu Miễu cũng không dễ động vào thế đâu.

Thấy Vương Bảo Nhạc đã tha cho mình, dù trong lòng Lục Tử Hạo vẫn bực bội lắm, nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm, mấy đốc tra xung quanh vẫn lạnh lùng nhìn chằm chằm Lục Tử Hạo, sau đó lần lượt bỏ đi, chỉ có Liễu Đạo Bân là đứng lại bên cạnh Lục Tử Hạo, khoan thai mở miệng.

- Chú ý học tập cho tốt vào, lần này học thủ mềm lòng tha cho ngươi thì ngươi hãy biết quý trọng cơ hội này đi, đừng có tự chuốc vạ vào thân nữa!

Nói xong thì giơ ba cái máy ảnh trong tay lên, hắn không trả lại cho Lục Tử Hạo mà cầm đi luôn, rõ ràng là muốn để lại làm bằng chứng, sau này có gì thì lấy ra xử luôn.

Sau khi tất cả mọi người đều đi hết, Lục Tử Hạo im lặng cả buổi trời mới quay lại nhìn động phủ của Vương Bảo Nhạc, lúc này hắn thật sự biếý rõ sự chênh lệch giữa mình và Vương Bảo Nhạc.

- Ta nhất định có thể vượt qua hắn!

Hắn cắn răng lẩm bẩm, cũng không còn lòng dạ nào đi tung tin về thân phận của Vương Bảo Nhạc nữa, sau khi quay về hệ Chiến Võ thì bắt đầu bế quan tu luyện.

Đối với Vương Bảo Nhạc mà nói thì Lục Tử Hạo chỉ là chuyện nhỏ, sau khi quay lại động phủ thì hắn lại bắt đầu cắm đầu luyện độ thuần thục linh bôi, thời gian dần trôi qua, một tuần sau, tốc độ luyện chế linh bôi của Vương Bảo Nhạc càng lúc càng nhanh.

Mà từ khi hắn vào đạo viện, bắt đầu luyện chế linh thạch đến nay, mặc dù đã tiêu một khoảng không nhỏ, nhưng vẫn còn để dành được rất nhiều linh thạch, mà phẩm chất của những linh thạch này đều cực kỳ cao.

Cho nên cũng giúp Vương Bảo Nhạc đủ linh thạch dùng cho giai đoạn bắt đầu làm quen với chế tác linh bôi, khắc họa hồi văn trên những linh thạch này khiến cho trình độ hiểu biết của hắn về linh

bôi cũng ngày càng tiến bộ hơn.

Đồng thời một số kiến thức trong thẻ ngọc mà trưởng lão Pháp Binh các đã cho hắn cũng giúp ích rất nhiều cho Vương Bảo Nhạc trong quá trình luyện chế linh bôi, sau khi suy luận loại bỏ, kết hợp các kiến thức thì khiến cho Vương Bảo Nhạc càng thấu hiểu được rõ ràng hơn.

------oOo------

Chương 52: Không còn hiệu quả nữa...

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trọng điểm của linh bôi học thực ra chính là dựa theo các bí phương khác nhau, sắp xếp mấy viên linh thạch không cùng đẳng cấp cùng với hồi văn khác nhau lại, dựa vào việc kích phát linh lực ẩn chứa bên trong linh thạch, khiến cho mớ linh thạch này dung hợp lại thành một, từ đó tạo thành linh bôi của pháp khí.

linh bôi như thế, từ mức độ nào đó mà nói thì đã có thể xem như bán pháp khí rồi, chỉ cần cho thêm một số tài liệu kim loại cần có dựa theo bí phương, lại qua mài giũa rèn luyện lại là có thể luyện chế ra được pháp khí.

Thậm chí dù không cần thông qua trình tự phía sau, chỉ riêng linh bôi cũng có thể kích phát ra được uy lực nhất định, có điều uy lực này cũng không mạnh lắm, do thiếu tài liệu tăng thêm sức mạnh, mà mức độ rắn chắc của nó cũng không bằng pháp khí có tài liệu kim loại thật sự.

Trong quá trình luyện chế linh bôi và khắc họa hồi văn này, Vương Bảo Nhạc cũng cảm nhận được sơ sơ về biển học mênh mông thần bí của hồi văn học, đôi lúc trong đầu hắn sẽ xuất hiện một số tư tưởng khá kỳ lạ, lại dựa vào ý tưởng này dùng hồi văn thể hiện ra ngoài.

Mặc dù phần lớn đều thất bại, nhưng quá trình thất bại này cũng là một loại thú vui đối với Vương Bảo Nhạc. Thời gian cứ thế trôi qua, mới đó lại thêm một tuần nữa, khi linh thạch của Vương Bảo Nhạc gần như hết sạch thì hắn cũng đã tiến bộ vượt bật ở linh bôi học.

Nhưng Vương Bảo Nhạc cũng hiểu rõ khoảng cách đến khi trở thành học thủ vẫn còn xa lắm, hắn cần phải thuần thục hơn chút nữa mới

được, vậy nên những ngày tiếp theo, ngoài lúc luyện chế linh bôi ra thì hắn cũng dành khá nhiều thời gian để đi luyện chế linh thạch.

Mà thân thể của hắn cũng vì luyện chế linh thạch mà dần dần béo hơn... Có điều đã có kinh nghiệm mấy lần rồi nên Vương Bảo Nhạc luôn theo dõi sự thay đổi của bản thân, theo như hắn thấy thì chỉ cần không đến mức không lết nổi ra khỏi cửa như lần trước thì tất cả đều có thể giải quyết nhanh gọn.

- Hơn nữa có linh chi thế này cũng tốt, một khi bị hấp thu hết thì tu vi của mình còn có thể đột phá nữa. Nói không chừng lần này còn có thể từ Phong Thân bước thẳng vào Bổ Mạch ấy chứ!

Nghĩ tới đây thì trong lòng Vương Bảo Nhạc càng đắc ý hơn, vậy nên thái độ của hắn dành cho mớ mỡ kia cũng thay đổi phần nào, thậm chí còn có chút chờ mong nữa.

Mà thứ hắn trông mông nhất chính là sau khi mình trở thành linh bôi học thủ xong thì bản thân sẽ thành đại học thủ siêu cấp vô địch của hệ Pháp Binh trong đạo viện Phiêu Miễu này!

- Tới lúc đó để xem còn kẻ nào dám bắt nạt ta!

Vương Bảo Nhạc nghĩ tới đây thì trong lòng hưng phấn tới mức cười vang thành tiếng, nhất là tưởng tượng đến cảnh sau khi mình trở thành linh bôi học thủ thì kk trong hệ Pháp Binh này sẽ do mình quyết định toàn bộ.

- Chẳng qua là đạo viện đã lấy hệ Pháp Binh làm nơi thí điểm rồi, thôi vậy, sau khi mình trở thành đại học thủ duy nhất xong thì cứ mở hội nghị học thủ là được, có điều lúc đó chỉ cần mỗi mình ta tham gia mà thôi.

Vương Bảo Nhạc cười hí hí mấy tiếng, lại càng thấy đắc ý hơn, trong tâm trạng vui vẻ vô cùng, hắn vừa nhai đồ ăn vặt vừa bắt đầu luyện chế linh thạch và làm quen với linh bôi.

Mà thể trọng của hắn cũng dần tăng lên, độ dày của lớp mỡ trong người cũng ngày càng tăng, số linh thạch mà Vương Bảo Nhạc luyện chế ra cũng bị hắn khắc họa rất nhiều hồi văn, tạo ra đủ loại linh bôi.

Như vậy cũng giống như tạo thành một vòng tuần hoàn, trong lúc liên tục cố gắng luyện chế này, linh bôi bên cạnh Vương Bảo Nhạc

càng lúc càng nhiều, mặc dù trong quá trình luyện chế có khá nhiều món bị hủy, nhưng thời gian trôi qua, khi tuần thứ tư đến thì linh bôi thành phẩm được cất chứa trong vòng tay trữ vật của Vương Bảo Nhạc đã có không dưới trăm món.

Mặc dù số lượng bị hắn vứt đi còn nhiều hơn, nhưng tỉ lệ thành công của hắn cũng nhanh chóng tăng cao, đến nay hắn đã có thể làm được tới mức ba lần thì thành công 1 lượt.

Loại xác xuất thành công lẫn trình độ thành thục này mà đặt vào linh bôi học đường thì cũng vào hàng đứng đầu, thật ra thì ngay cả Lâm Thiên Hạo cũng không làm được tới mức này, hắn cao lắm cũng chỉ là làm bốn lần mới thành công một lần mà thôi.

Dì sao thì mức độ thuần thục về hồi văn của hắn không bằng Vương Bảo Nhạc, lại càng thua xa Vương Bảo Nhạc, cho nên dù trong mấy ngày Vương Bảo Nhạc bế quan thì Lâm Thiên Hạo cũng bế quan, điên cuồng đề cao trình độ thuần thục linh bôi của mình, thậm chí còn đến vách đá lại lần nữa để khiến thành tích của bản thân cao một chút, nhưng đối với Vương Bảo Nhạc mà nói, dù vượt qua hắn không phải dễ dàng gì, nhưng độ khó lại cực kỳ nhỏ.

Cứ như vậy, đến tuần thứ năm, sau khi Liễu Đạo Bân đến bái kiến, báo cho Vương Bảo Nhạc biết đám người tll đã bị bắt giam lại lần nữa, có điều khi Liễu Đạo Bân muốn xử lý thì lại bị Lâm Thiên Hạo ngăn cản thì Vương Bảo Nhạc lại đẩy nhanh tốc độ luyện chế linh thạch của mình.

Sau nửa tháng, số lượng linh thạch do hắn luyện chế ra tăng vượt bậc, độ thuần thục đối với linh bôi cũng được đề cao cấp tốc... Ngày cuối cùng của nửa tháng sau, xác suất thành công khi luyện chế linh bôi của Vương Bảo Nhạc đã đột phá thêm lần nữa, biến thành hai lần thì có thể thành công được một lần!

- Ta sắp trở thành đại học thủ siêu cấp vô địch của hệ Pháp Binh rồi!

Vương Bảo Nhạc vừa ngửa mặt lên trời cười to vừa gian nan đứng dậy, tâm thần tràn ngập kích động và chờ mong, hắn nhìn thân hình béo núc ních của mình, trong lòng cũng chẳng lo lắng gì mấy.

- Không phải là giảm cân thôi sao, đám mỡ này mà giảm xong thì còn có thể đột phá nữa, lần này ta có thể lên tới Bổ Mạch cảnh rồi!

Sau khi trải qua mấy lần điên cuồng giảm cân thì Vương Bảo Nhạc

cảm giác muốn gầy xuống cũng không phải việc khó khăn gì, lúc này hắn đắc ý lắm nên chạy cái vèo ra ngoài, bắt đầu chạy bộ.

Thế nhưng sau khi chạy liền tù tì hai ngày xong thì Vương Bảo Nhạc lại giật mình phát hiện cân nặng của mình không hề giảm được tẹo nào, trong lòng có chút lo lắng, nhưng sau khi nghĩ kỹ thì hắn vẫn cảm thấy giảm cân không hề khó chút nào.

- Không sao cả, ta vẫn còn cách khác!

Nghĩ tới đây, Vương Bảo Nhạc lại chạy đến phòng Dung Nham... Chẳng qua là mấy ngày sau hắn đi ra khỏi phòng Dung Nham trong ánh mắt u oán của vô số học sinh hệ Chiến Võ xong, nhìn cái thân thể ục ịch to uỳnh của mình, Vương Bảo Nhạc không thể nào bình tĩnh được nữa, trong lòng dâng lên nỗi lo sợ bất an.

- Đây... Mình vẫn còn tuyệt chiêu cuối nữa!

Vương Bảo Nhạc cắn răng quay lại động phủ, sau đó lập tức truyền âm cho Tạ Hải Dương. Khi Tạ Hải Dương vuốt tóc bóng lưỡng xuất hiện ở động phủ của Vương Bảo Nhạc, nhìn thấy thân hình bồ tượng của Vương Bảo Nhạc xong thì hắn cũng phải tròn xoe hai mắt.

- Chẳng trách bên hệ Chiến Võ đang than ngắn thở dài mắng mỏ lien hồi... Mẹ ơi, Vương Bảo Nhạc, sao ngươi lại béo lên thế này!

- Tạ huynh, ngươi là chuyên gia về mặt giảm cân rồi, mau nghĩ cách cho ta đi, Tử Thần đan cũng được nữa, chỉ cần có thể giảm cân là được!

Tạ Hải Dương lúc này chính là hy vọng sau cùng của Vương Bảo Nhạc, lúc này trong lòng hắn có phần lo lắng sợ hãi, vội vàng mở miệng nói.

- Bạn học này, ta phải nhắc cho ngươi biết Tạ Hải Dương là người chuyên làm ăn chứ không phải chuyên gia giảm cân!

Tạ Hải Dương nhướng mày, nghiêm giọng chỉnh lại.

Vương Bảo Nhạc lập tức không nói hai lời, lập tức lật tay một cái lấy ra một đống linh thạch bảy màu từ trong vòng tay trữ vật của hắn ra, chất lên thành cả một ngọn núi nhỏ, ánh sáng bảy màu lập tức khiến cho toàn bộ động phủ trở nên sáng rực muôn màu.

Hai mắt Tạ Hải Dương nhìn tới mức muốn lọt tròng, hắn hít sâu một hơi rồi lập tức vỗ ngực bùm bụp.

- Bạn học tìm đúng người rồi, Tạ Hải Dương ta chính là chuyên gia giảm cân nổi tiếng nhất ở đạo viện đây! Chuyện giảm cân này ta rành lắm, ngươi cứ yên tâm đi, ta nhất định sẽ giúp ngươi giảm cân!

Tạ Hải Dương hít thở dồn dập, lập tức mở miệng cam đoan.

Nghe thấy Tạ Hải Dương cam đoan như thế thì Vương Bảo Nhạc cũng lập tức yên tâm, gật đầu đầy thỏa mãn. Sau khi Tạ Hải Dương đi ra ngoài rồi quay về thì đã đưa cho Vương Bảo Nhạc một đống Tử Thần đan.

- Lúc trước ta tìm để dành được một mớ Tử Thần đan đây, bạn học Vương Bảo Nhạc cứ mặc sức mà dùng!

Tạ Hải Dương khoát tay nói, thở hồng hộc ném năm bình lại cho Vương Bảo Nhạc xong mới chịu rời đi.

Vương Bảo Nhạc cầm Tử Thần đan đặt trong động phủ của mình, một hơi nuốt gọn mười viên, theo cơ thể nóng dần lên, hắn cũng hưng phấn vội ngồi xuống chờ mỡ béo được thiêu đốt.

Nhưng có lẽ lần này lớp mỡ của hắn khó chơi quá, hoặc có thể hắn đã bị lờn thuốc... Cuối cùng Vương Bảo Nhạc chỉ đổ mồ hôi ướt nhẹp thôi, chứ cuối đầu nhìn xuống lại thấy mức độ phát phì của thân thể vẫn y nguyên như cũ chứ không hề thay đổi gì.

Hắn tranh thủ uống thêm nữa, nhưng mãi cho đến khi đã uống hết toàn bộ Tử Thần đan rồi mà vẫn không có thay đổi gì, Vương Bảo Nhạc nhịn không được mà hét lên.

- Má ơi, sao lại không có tác dụng gì thế này?

Lúc này Vương Bảo Nhạc rốt cuộc cũng không thể giữa vững bình tĩnh được nữa, hơi thở của hắn trở nên dồn dập hơn, cái tiếng bước chân của mấy gia gia béo lại ẩn ẩn vang lên trong đầu của hắn.

- Tạ Hải Dương, Tử Thần đan của ngươi lần này là đồ rởm!

Vương Bảo Nhạc bực mình lấy nhẫn truyền âm ra liên hệ với Tạ Hải Dương.

Tạ Hải Dương ở bên kia nhận được tin thì vội chạy tới động phủ của Vương Bảo Nhạc, sau khi tiến vào phát hiện Vương Bảo Nhạc vẫn còn nguyên xi, lại thấy mấy bình đan dược kia đã trống trơn kia, hắn cũng giật mình bất ngờ.

- Không có chút hiệu quả nào luôn á?

- Không có tí nào hết!

Vương Bảo Nhạc nhăn nhó mếu máo nhìn Tạ Hải Dương.

Nếu như đổi lại là người khác thì Tạ Hải Dương nhất định sẽ nghi ngờ, nhưng đối phương lại là Vương Bảo Nhạc cho nên hắn tin ngay. Lúc này hắn gãi đầu, vội vàng suy nghĩ, cuối cùng hắn cắn chặt răng.

- Bạn học Vương Bảo Nhạc cứ yên tâm, ta đã nghĩ ra cách rồi, không có chuyện gì mà Tạ Hải Dương ta không làm được cả, vấn đề có tính khiêu chiến này của ngươi, Tạ Hải Dương ta bao hết!

------oOo------

Chương 53: Pháp khí khôi lỗi!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn Tạ Hải Dương thề thốt chắc nịch quay lưng rời đi, Vương Bảo Nhạc thầm thở dài, cúi đầu ủ rũ sờ lên bụng của mình.

- Sao lần này tự dưng lại không có hiệu quả thế này...

Kinh nghiệm mấy lần trước khiến cho hắn tràn đầy tự tin, nhưng nay lại bị sự thật vả cho một cú thật đau, nhất là khi nghĩ tới con đường giảm cân của mình ngày sau thì hắn đã thấy áp lực nặng nề rồi.

Lúc này ngồi trong ban công của động phủ, Vương Bảo Nhạc nhìn trời xanh mây trắng lững lờ bay kia tựa như trông thấy vô số gia gia béo đang tới gần, tâm trạng lại càng xấu hơn, chỉ đành lấy bức ảnh đẹp trai rạng ngời kia của mình ra ngắm.

- Chẳng lẽ trời cao đố kỵ với anh tài... Trời xanh không muốn thấy phiên ảnh đẹp trai chói lóa của ta xuất hiện cho nên mới đả kích ta, chặn đứng con đường giảm cân của ta!

Vương Bảo Nhạc càng nghĩ càng thấy bi phẫn không thôi, cuối cùng cắn răng một cái, lấy một túi đồ ăn vặt ra, nhưng sau khi nhìn chằm chằm một lúc thì hắn lại lưỡng lừ, cuối cùng ném sang một bên.

- Anh đây ráng nhịn!

Vương Bảo Nhạc thở hồng hộc, cố nhịn xúc động không nhìn tới túi đồ ăn vặt kia nữa, chờ Tạ Hải Dương quay lại, cảm giác giày vò khi chờ đợi này kéo dài hết ba ngày ba đêm, cuối cùng... Tạ Hải Dương đã quay về.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy Tạ Hải Dương thì Vương Bảo Nhạc kích động vô cùng.

- Tạ huynh, ngươi đã nghĩ ra cách rồi à!

Tạ Hải Dương đi vào trong động phủ của mình, đầu tiên là vuốt quả tóc bóng lưỡng một cái, trên mặt mang theo vẻ kiêu ngạo khó ai bì, nghe Vương Bảo Nhạc hỏi xong thì hắn vội ho khan một tiếng.

- Việc của ngươi đơn giản thôi ấy mà, không phải là giảm cân thôi à, dù Tử Thần đan vô dụng đi nữa thì đối với chuyên gia giảm cân như Tạ Hải Dương ta chỉ là chuyện vặt thôi, ta mà ra tay thì ngươi nhất định có thể thể gầy xuống ngay!

Nghe thấy Tạ Hải Dương tự tin ăn chắc như thế, hai mắt Vương Bảo Nhạc sáng rực lên, vội vàng mời Tạ Hải Dương ngồi xuống, đưa nước băng linh lên, nhìn hắn với vẻ trông mong.

- Tạ huynh, chỉ cần có thể giúp ta giảm cân thì linh thạch gì cũng được hết!

Tạ Hải Dương uống nước băng linh, thấp giọng nói.

- Ta nói cho ngươi biết nhé, ở trong đạo viện Phiêu Miễu này có một món pháp khí... Món pháp khí ấy có giá trị liên thành, ta có thể giúp ngươi lấy ra, cho ngươi mượn bảy ngày! Ta bảo đảm sau khi dùng món pháp khí này xong thì ngươi có thể giảm cân thành công trong vòng bảy ngày!

Tạ Hải Dương nói rất khẽ, nom có vẻ thần bí hẳn, Vương Bảo Nhạc nghe xong thì hớn hở thấy rõ, ghé đầu lại gần hơn một chút.

- Pháp khí gì mà lợi hại thế?!

Thân là song học thủ của hệ Pháp Binh, Vương Bảo Nhạc khá mẫn cảm với hai chữ pháp khí, lúc này nghe Tạ Hải Dương nói thế thì trong lòng không khỏi cảm thấy tò mò.

- Tương truyền hơn ngàn năm trước có một cách giảm béo khá cổ xưa, ấy gọi là cách đánh lừa trí não, nói cho dễ hiểu thì là thế này, ví như vận động ấy, đánh lừa trí não của ngươi, khiến nó có cảm nhận sai lệch rằng ngươi đã vận động rất lâu rồi, thế thì nó sẽ đẩy nhanh quá trình trao đổi chất, hút năng lượng ra khỏi thân thể ngươi nhanh hơn, từ đó cũng sẽ giảm cân được ngay.

Tạ Hải Dương nói tới đây thì trong lòng cũng rất đỗi đắc ý, thật sự hắn cảm thấy cách này rất thích hợp để giảm cân.

- Món pháp khí mà ta nói ấy có giá trị liên thành, nhưng được luyện chế ra theo nguyên lý đó thì gọi nó là cấm khí cũng không đủ, ngươi mà dùng xong là sẽ gầy xuống ngay!

Vương Bảo Nhạc nghe thế thì khấp khởi mừng vui, hai mắt sáng rực.

- Có pháp khí như vậy nữa sao, đúng là nhân tài mà, ngươi có mang pháp khí này tới không thế!

- Nếu pháp khí này dễ mượn thế thì cũng không còn là giá trị liên thành nữa rồi, chủ nhân của nó không ở đảo Hạ Viện chúng ta mà là một đại nhân vật Chân Tức cảnh ở đảo Thượng Viện!

Tạ Hải Dương ho khan một tiếng, nói ra tu vi của đối phương để đề cao khả năng quản giao của mình.

- Đảo Thượng Viện sao?

Vương Bảo Nhạc mở to hai mắt, thật sự dh của đạo viện Phiêu Miễu là niềm mơ ước của vô số học sinh, chỉ có thi vào dh thì mới xem như cá vượt long môn, không còn là phàm nhân nữa mà là tu sĩ!

- Vì giữ bí mật thân phận của đối phương nên ta không thể nói cho ngươi biết được, đối phương cũng không muốn để cho nhiều người biết hắn có loại cấm khí này. bình thường hắn sẽ không cho mượn đâu đấy.

- Thế nhưng trong đạo viện Phiêu Miễu này không có chuyện gì mà Tạ Hải Dương ta không làm được, chỉ cần hợp tính thì vẫn dễ nói

chuyện lắm, cho nên nếu như ngươi muốn mượn pháp khí thì phải luyện chế một số pháp khí khôi lỗi để trao đổi, nếu như thế thì ta mới xử lý được, bởi vì người đó thích sưu tập pháp khí khôi lỗi.

Tạ Hải Dương nói tới pháp khí khôi lỗi thì dừng lại một cái, nhìn về phía Vương Bảo Nhạc.

- pháp khí khôi lỗi?

Vương Bảo Nhạc thoáng chút chần chừ, loại pháp khí này tương đối đặc biệt trong phần linh bôi học, chia ra làm loại tấn công với hộ thân, rất ít bí phương, mà yêu cần trình độ nắm giữ hồi văn và linh bôi khá kinh người thì mới luyện chế ra được, dõi mắt nhìn khắp toàn bộ hệ Pháp Binh ở đảo Hạ Viện hôm nay thì có rất ít người luyện chế ra được khôi lỗi.

- Loại pháp khí này không dễ luyện đâu, mà ta cũng chỉ có thể luyện chế ra được linh bôi mà thôi, phần tài liệu ta cũng không có nữa.

Vương Bảo Nhạc nhíu mày, cảm thấy việc này hơi khó.

- Tài liệu thì ta có đây, ngươi cần gì cứ nói đi!

Hai mắt Tạ Hải Dương sáng rực lên, vừa cười vừa nói.

- Ta còn chưa nói xong, đối phương có tật thích sưu tập khôi lỗi, nhưng không phải hình thú mà là hình người nhé, nhất định phải cao lớn uy mãnh hung tàn vào mới được! Ngươi cũng biết đấy, bên ngoài thành trì có mãnh thú hoành hành, lúc chúng ta ra ngoài nếu như có một số khôi lỗi to lớn hộ thân thì cũng an toàn hơn một chút.

Tạ Hải Dương ho khan một tiếng, lại dặn dò thêm vài câu, hẹn thời gian xong rồi mới rời đi.

Vương Bảo Nhạc ngồi im trong động phủ, vẻ mặt rất đỗi nghi hoặc, ẩn ẩn cảm thấy hình như có gì đó sai sai, nhưng bây giờ muốn giảm cân thì chỉ có thể mượn pháp khí của đối phương để dùng, vậy nên nhất định phải luyện chế khôi lỗi này mới được.

- Luyện!

Đối với cái linh bôi từ trước tới nay chưa từng luyện chế qua bao giờ này, Vương Bảo Nhạc phải nghiên cứu thôi diễn hồi văn rất lâu, qua hồi lâu có được kết quả và nắm chắc hơn thì mới bắt đầu khắc họa

hồi văn.

- khôi lỗi dạng tấn công khó quá, thôi mình cứ làm loại hộ thân là được rồi, nếu như hộ thân thì cần nhất là phải bền mới được, cho nên phải thêm vào ít nhất ba mươi phần hồi văn có hiệu quả gia tăng độ kiên cố.

- Nhưng chỉ kiên cố thôi cũng không đủ, bởi vì nó là hinh người cho nên cần phải có độ mềm dẻo nữa! Đồng thời cũng phải có tác dụng báo nguy, dù không thể nói chuyện nhưng phải phát ra được âm thanh...

- Ngoài ra khiến người khác không nhận ra được nó là khôi lỗi cũng rất quan trọng, nếu vậy thì có tính chất bất ngờ hơn, cho nên mức độ giống thật cũng rất quan trọng. Tóm lại cảnh giới cao nhất của khôi lỗi chính là chế tạo ra được pháp khí chân thực nhất, không khác gì người thật!

Lúc Vương Bảo Nhạc mới bắt đầu thì không để ý gì nhiều, nhưng theo mức độ khác chế hồi văn lẫn luyện chế linh bôi của khôi lỗi quá khó cho nên hắn dần dần dồn hết sự chú ý vào trong đó, dốc hết sức suy tư và thôi diễn ra, dần dần hoàn thiện nó.

Thậm chí vì theo đuổi sự hoàn mỹ mà Vương Bảo Nhạc còn lấy luôn cả linh thạch bảy màu làm hạt nhân, dùng mấy viên linh thạch thượng phẩm khác đặt ở xung quanh, từ đó dung hợp lại thành một, cuối cùng sau mấy ngày, lúc luyện chế ra được linh bôi của nó, Vương Bảo Nhạc nhìn cái linh bôi hình người mà mình phải tốn hơn bốn mươi viên linh thạch, lại trải qua nhiều lần tinh toán công thức để cho ra được hồi văn thích hợp nhất, kết hợp lại cho ra được kia. Hắn lau mồ hôi, trong mắt lộ rõ vẻ tiếc nuối.

Tiếc là thời gian ngắn quá, đây lại là lần đầu tiên mình làm thử nữa, bằng không mình có thể làm ra được cái tốt hơn nhiều!

Vương Bảo Nhạc lắc đầu, truyền âm cho Tạ Hải Dương hỏi mua một mớ tài liệu.

Mấy tài liệu này cũng không phải thứ quý giá gì, đều là một số tài luyện rèn bình thường mà Vương Bảo Nhạc dựa theo hồi văn trên linh bôi của mình chế tạo ra, phần lớn đều là hắn học được từ trong thẻ ngọc của trưởng lão Pháp Binh các đã cho.

- Đây cũng là lần đầu tiên mình dùng tài liệu rèn để luyện chế...

Vương Bảo Nhạc thở dài một hơi, hắn cảm giác lần giảm cân này của mình đúng là khó khăntrùng trùng, thầm nghĩ nếu như pháp khí mượn được không hiệu quả thì hắn nhất định phải ép Tạ Hải Dương đền bù tổn thất lại cho mình mới được.

Nghĩ tới đây hắn lại cầm linh bôi và tài liệu đi ra khỏi động phủ, đi thẳng một đường tới động Linh Lô của hệ Pháp Binh, động Linh Lô này cũng giống với phòng Dung Nham của hệ Chiến Võ, có điều nhiệt độ không nóng bằng mà thôi, nó chủ yếu chuẩn bị cho học sinh của linh bôi học đường làm quen với việc rèn pháp khí.

Trong đó có khá nhiều gian phòng, bên trong đều có sẵn linh lô nhiệt độ cao và khuôn đúc đơn giản, để người ta dùng những dụng cụ này để hòa tan tài liệu rèn rồi rót vào linh bôi, tạo thành pháp khí bản đơn giản.

Bởi vì chỉ có học sinh linh bôi mới có thể thử luyện chế pháp khí đơn giản, cho nên bình thường nơi này cũng khá vắng người, Vương Bảo Nhạc thân là học thủ cho nên có thể thoải mái ra vào, lúc này đến đây xong thì hắn chọn một căn phòng, đi vào làm quen một phen, sau đó mới bắt đầu lần luyện chế đầu tiên của hắn.

Đoán tài học gồm những nội dung vô cùng phức tạp, ngay cả Vương Bảo Nhạc có thẻ ngọc mà trưởng lão Pháp Binh các cho thì cũng lóng ngóng trong thao tác, làm hỏng khá nhiều tài liệu, cũng may là linh bôi rất rắn chắc cho nên mới không bị hư hao gì nhiều, liên tục thử nghiệm và sửa chữa tận vài ngày sau thì Vương Bảo Nhạc mới đi ra, vành mắt hắn thâm đen, thậm chí còn gầy xọp đi một chút, bởi vì mấy ngày này hắn thật sự hao tổn rất nhiều tinh lực và thể lực.

Sau khi quay lại động phủ, Vương Bảo Nhạc truyền âm cho Tạ Hải Dương, trong quá trình đối phương chạy đến, Vương Bảo Nhạc uống hết vài bình nước băng linh xong thì mới thấy tỉnh táo lại phần nào.

- Luyện khí này khó thật đấy.

Nhớ lại quá trình lúc trước, Vương Bảo Nhạc càng cảm thấy vì lần giảm cân này mà mình đã bỏ hết cả vốn gốc ra rồi.

Tạ Hải Dương nhanh chóng chạy đến động phủ của hắn, vừa vào chưa kịp nói gì thì Vương Bảo Nhạc đã vung tay phải lên, lập tức có một tia sáng lóe lên từ võng tay trữ vật của hắn, một con khôi lỗi hình người cao chừng hai thước xuất hiện ngay trước mặt Tạ Hải

Dương.

Con khôi lỗi này thoạt nhìn khá cao to, thậm chí còn mang theo cả khí tức hung mãng nữa, nhất là toàn thân trên dưới khá rậm lông, nhìn có vẻ rất hung tàn.

Mặc dù không giống thật cho lắm, nhưng nếu không nhìn kỹ thì cũng không khác người thật là mấy.

- Có vừa ý chưa, cao lớn, uy vũ, hung tàn đều có đủ cả nhé!

Vương Bảo Nhạc mệt mỏi xoa trán, ánh mắt đảo qua cái khôi lỗi do chính mình luyện chế, mặc dù không hài lòng lắm, nhưng ít nhất cũng tàm tạm.

Còn Tạ Hải Dương đứng bên cạnh thì lúc này đang trợn tròn hai mắt, sau khi đi vòng quanh khôi lỗi vài vòng thì hắn hít sâu một hơi, trong mắt lóe sáng.

- Vừa ý, vừa ý lắm!

- Bạn học Vương cứ yên tâm, có thứ này rồi thì ta bảo đảm có thể lập tức mượn được pháp khí về cho ngươi!

Nói xong Tạ Hải Dương lập tức đưa con khôi lỗi này đi, sau khi ra khỏi đảo Hạ Viện thì đi thẳng một đường đến cửa ra vào của đảo Thượng Viện.

Nơi này nhìn từ xa trông cảnh tượng vô cùng nguy nga, sắc trời liền sắc nước, có một phen khí thế khác, nhưng ngay gần đó thì cảnh sắc đột nhiên thay đổi, sương mù dày đặc, mỗi lần đến đây Tạ Hải Dương đều cảm thấy nơm nớp lo sợ từ tận đáy lòng, lúc này hắn tới gần xong thì lấy một tấm lệnh bài ra huơ vài cái, không bao lâu sau trong sương mù dần xuất hiện một thân ảnh mơ hồ.

- Có mang thứ kia đến không.

Thân ảnh mơ hồ này có giọng nói trầm thấp, tựa như mang theo ý dọa người.

Tạ Hải Dương vội vàng đưa khôi lỗi ra, chưa kịp đưa qua đến nơi thì thân ảnh bên trong màn sương giống như đưa tay cách không trảo một cái, thế là con khôi lỗi đó tự động bay vào trong sương mù, sau một lúc lâu thì có tiếng kinh thán truyền ra từ bên trong.

- Chỉ dùng hơn bốn mươi khối linh thạch ngưng tụ ra linh bôi, số lượng hồi văn cũng không vượt quá ba ngàn đạo, nhưng công hiệu lại không hề thua kém gì một viên linh thạch khắc họa vạn đạo hồi văn... Mặc dù chế tác còn thô, nhưng có sự thú vị riêng cả nó, khá lắm, khá lắm!

Thân ảnh trong màn sương kia tán thưởng liên hồi, cuối cùng trong giọng nói còn mang theo cả nỗi kinh hỉ, sau khi ném cho Tạ Hải Dương một cái mũ giáp xong thì mới rời đi.

Tạ Hải Dương thở phào nhẹ nhõm lau mồ hôi lúc này này mới quay về động phủ của Vương Bảo Nhạc, trong ánh ánh lên niềm hưng phấn khó mà che giấu.

- Người anh em, bên kia rất hài lòng với khôi lỗi của ngươi đấy!

Nói xong hắn đưa một cái mũ giáp màu đỏ kèm theo thẻ ngọc hướng dẫn sử dụng cho Vương Bảo Nhạc.

- Bên kia nói có thể cho ngươi mượn món pháp khí này dùng!

------oOo------

Chương 54: Tam bảng học thủ!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi tiễn Tạ Hải Dương, Vương Bảo Nhạc đang hưng phấn hớn hở cũng bất chấp trạng thái mệt lả của mình bây giờ, lập tức cầm cái mũ giáp màu đỏ kia lên nghiên cứu một hồi, sau khi thấy trên cái mũ giáp này có ba đường văn như ẩn như hiện Vương Bảo Nhạc cũng trợn trừng hai mắt lên.

- Ba đạo binh văn sao?

Vương Bảo Nhạc có phần kinh ngạc, vội vàng giở phần sau của Dưỡng Khí quyết ra xem, đọc tới phần giới thiệu pháp khí, sau khi đối chiếu cẩn thận thì hai mắt của hắn cũng sáng rực lên.

- Đây là linh bảo!

Loại đường văn này, dựa theo đoạn giới thiệu trên phần sau của

Dưỡng Khí quyết thì có tên là binh văn, pháp khí cấp một cấp hai không thể nào có được, chỉ khi đến cấp ba trở thành linh bảo xong thì mới có thể xuất hiện ba đường.

Ý thức được thứ đồ trong tay chính là linh bảo xong thì Vương Bảo Nhạc càng vững tin vào việc giảm cân hơn, lúc này hắn lại cẩn thận nghiên cứu phần hướng dẫn sử dụng, xong xuôi tất cả mới đội lên đầu.

- Chắc là cái linh bảo này sẽ có tác dụng thôi...

Vương Bảo Nhạc đột nhiên có chút lo lắng, dù sao thì cái linh bảo này cũng là do hắn bỏ ra một cái giá cực lớn để mượn được, cũng là hy vọng cuối cùng của hắn, điều này khiến cho tim Vương Bảo Nhạc đập dồn, có phần căng thẳng bất an.

Lúc này hắn hít sâu một hơi, Vương Bảo Nhạc cắn răng một cái, theo linh lực trong cơ thể trào lên, nháy mắt đã kết nối với cái mũ giáp này. Vương Bảo Nhạc chỉ thấy đầu óc nháy mắt nổ mạnh, trước mắt dần trở nên mơ hồ, loáng thoáng nghe có tiếng gì đó vang lên bên tai nhưng lại không thể nghe rõ ràng.

Dựa theo phần hướng dẫn sử dụng có nói thì Vương Bảo Nhạc biết rõ lúc này cần mình đưa ra một chỉ lệnh nào đó để lừa gạt trí não.

- Ta đã không ăn gì suốt ba tháng!

Vương Bảo Nhạc vội vàng hạ cái chỉ lệnh này để đánh lừa trí não của mình, lúc này hắn vừa nói xong thì trong đầu lại nổ vang lần nữa, trong nháy mắt, hắn trợn to hai mắt, thân thể run rẩy, hô hấp dồn dập.

- Đói, đói quá, đói chết mất!

Rx ràng bụng không hề thấy đói, nhưng trong ý thức của hắn thì cảm giác đói bụng lại ùa lên tựa như thủy triều, điên cuồng truyền ra từ trong cầu, thậm chí hắn còn hoảng sợ phát hiện thân thể của mình lúc này đang run rẩy dữ dội.

Thế là ánh mắt của hắn nhanh chóng trở nên trắng dã, toàn thân giãy mạnh, yếu ớt rên lên.

- Chịu hết nổi rồi, ta muốn ăn!

Loại cảm giác đói cồn cào này lập tức khiến cho Vương Bảo Nhạc như muốn phát điên lên, hắn lập tức mở vòng tay trữ vật của mình ra lấy đồ ăn vặt ngốn nghiến nhét vào miệng, nhưng sau khi ăn xong hắn vẫn cảm thấy đói không chịu nổi, vừa rên rĩ vừa đi uống thuốc...

Nhưng cảm giác đói bụng này chẳng những không giảm bớt mà ngày càng dữ dội hơn.

- Không, mình phải ráng chịu đựng mới được!

Cuối cùng tiếng rên của Vương Bảo Nhạc cũng dần trở nên suy yếu hơn, đói tới mức cào tường, dựa vào nghị lực cực lớn của mình mười miễn cưỡng khống chế bản thân không chạy ra ngoài kiếm cơm ăn, toàn thân hắn run rẩy, bởi vì được trí não phán đoán là mấy tháng không ăn gì cho nên đám mỡ trong cơ thể của hắn nhanh chóng được phân giải...

Toàn bộ quá trình kéo dài chừng một nén nhang, khi cảm giác đói bụng dần biến mất thì Vương Bảo Nhạc đã bủn rủn tay chân ngã lăn ra đất, vừa thở hồng hộc vừa thấy trước mắt tối sầm, hồi lâu sau mới khôi phục được một chút, sau khi giãy dụa đứng lên, hắn nhìn cái bụng đã teo xuống của mình mà kích động cười lớn.

- Thành công rồi, quả nhiên hữu dụng!!

- Thêm nữa, lần này ta đã nhịn đói ba năm!

Vương Bảo Nhạc cũng liều mạng luôn, loại quyết tâm muốn giảm cân này khiến cho hắn cắn răng chơi liều, lúc này hắn mở miệng ra chỉ lệnh, trong nháy mắt... Vương Bảo Nhạc chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, loại cảm giác đói cồn cào dữ dội tới mức không sao diễn tả được, trực tiếp khiến hắn rên rỉ rồi hôn mê.

Cho dù là ngất đi, nhưng cơ thể của hắn cũng đang run rẩy, miệng sùi bọt mép... Nhưng hiệu quả lại vô cùng kinh người, thân thể hình cầu tròn vo của hắn lúc này đang quắp lại với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được, tất cả đều do chỉ lệnh do hắn vừa ra, khiến cho trí não của hắn đã định ra bản thân hắn đang gần chết đói, nên đầu óc cũng vận chuyển dữ dội.

Vậy nên dưới sự điều khiển của trí não, sự trao đổi chất của hắn đang điên cuồng tuần hoàn với tốc độ trước nay chưa từng có, liên tục hòa tan số mỡ thừa trong người hắn, giải phóng năng lượng ra để bổ sung nhu cầu duy trì mạng sống.

Thời gian cứ thế trôi qua suốt một ngày một đêm...

Đến ngày hôm sau, khi Vương Bảo Nhạc chậm rãi mở hai mắt ra, hắn yếu ớt nhìn cái bụng nhỏ của mình, cảm giác được tu vi cũng đã đột phá Phong Thân, bước vào Bổ Mạch thì chính bản thân của hắn cũng không hề vui mừng gì, thật sự lúc này hắn có cảm giác như mình đã phải trải qua rèn luyện chốn địa ngục.

Toàn thân không có chỗ nào là không đau, nhất là đầu óc căng cứng đau đớn, trước mắt xuất hiện ảo giác hai ba bóng, hắn nằm bẹp trên đất, không có sức bò dậy.

- Giảm cân kiểu này đáng sợ thật!

Mặt mày Vương Bảo Nhạc tái mét, nằm suốt mấy canh giờ mới gắng sức đứng dậy được, hắn đứng dựa vào vách tường, cúi đầu nhìn cái bụng của mình, sau đó lại lấy bức ảnh chụp đẹp trai của mình ra ngắm nghía một lúc mới thấy đỡ hơn phần nào.

- Gầy là được rồi... Ta không bao giờ muốn giảm cân nữa... cái linh bảo này nguy hiểm quá!

Trong lòng Vương Bảo Nhạc vẫn còn thấy sợ hãi, vội vàng tháo mũ giáp ra, liên hệ với Tạ Hải Dương, sau khi trả cái mũ giáp đó về, hắn phải tu dưỡng suốt ba ngày mới khôi phục lại.

Ngắm mình trong gương, Vương Bảo Nhạc cứ như quên mất nỗi giày vò trong lúc giảm cân mấy ngà trước, vừa kích động vừa hưng phấn.

- Giảm cân có là cái gì đâu, đối với Vương Bảo Nhạc ta thì chỉ là chuyện vặt thôi!

Vương Bảo Nhạc vừa cười lớn vừa tạo dáng đủ kiểu, nhìn gương mặt anh tuấn của mình trong gương, hắn đắc ý ngẩng đầu ưỡn ngực, lấy mấy túi đồ ăn vặt ra ăn xong mới hí hửng đi ra khỏi động phủ.

- Tiếp theo chính là thời khác ta trở thành đại học thủ siêu cấp vô địch của hệ Pháp Binh!

Mang theo chí lớn này, Vương Bảo Nhạc đi thẳng một đường tới linh bôi học đường.

Khi bóng dáng của hắn xuất hiện ở linh bôi học đường, đứng trước

vách đá xanh mở ra khảo hạch xong thì đã khiến toàn bộ hệ Pháp Binh oanh động, tin tức nhanh chóng lan ra, có điều lúc này không tốn nhiều thời gian như trước nữa, chỉ mới nửa nén nhang, không đợi các học sinh kịp chạy đến nhiều hơn thì tiếng chuông học thủ đã vang vọng khắp hệ Pháp Binh!

Theo tiếng chuông vang lên, lúc này tất cả học sinh lẫn lão sư của ho, thậm chí cả hệ chủ cũng dừng hết mọi việc đang làm lại nhìn về phía linh bôi học đường, sau khi nghe ngóng biết tin Vương Bảo Nhạc đã khảo hạch thì bọn họ đều kinh ngạc không thôi.

- Mẹ ơi, đại học thủ mà hệ Pháp Binh trước nay chưa từng có!

- Vương Bảo Nhạc... Hắn đây là muốn nghịch thiên sao!

- Vị tam học thủ lt, hồi văn, linh bôi đầu tiên của hệ Pháp Binh đạo viện Phiêu Miễu!

Sau một thoáng yên tĩnh ngắn ngủi thì tiếng oanh động chợt bùng lên, vang vọng khắp hệ Pháp Binh. Cùng lúc đó. trong các hệ khác cũng có tiếng chuông vang vọng, toàn bộ các đỉnh núi trong đảo Hạ Viện nháy mắt đều có tiếng chuông vang lên!

Tiếng chuông các hệ này chỉ vang lên khi một hệ nào đó trong đạo viện Phiêu Miễu xuất hiện đại học thủ duy nhất, đây là quy củ được đặt ra từ khi đạo viện Phiêu Miễu được xây dựng tới nay, có điều suốt bao năm rồi vẫn chưa từng xuất hiện, đây cũng là lần đầu tiên nó vang lên kể tù sau kỷ linh nguyên!

- Chuyện gì thế!

- Sao tất cả các hệ đều có tiếng chuông thế này!

- Trời ạ, các ngươi nhìn kìa, trên trời có cả cầu vồng kìa!

Tiếng xôn xao rần trời bộc phát từ các hệ, vô số học sinh trong đạo viện Phiêu Miễu đều kinh ngạc ngẩng đầu lên, trông thấy trên bầu trời có một đạo cầu vồng rực rỡ phát ra ánh sáng rạng ngời.

Các hệ khác trên linh võng cũng giật mình rúng động, sau đó nhanh chóng biết được lý do là vì Vương Bảo Nhạc đã trở thành học thủ duy nhất của hệ Pháp Binh, tất cả mọi người nghe xong đều cảm thấy tâm thần rung động dữ dội, kinh ngạc nghẹn lời.

Ngay cả chưởng viện cũng phải ghé mắt hồi lâu.

Ngày hôm nay đúng là ngày khó quên đối với tất cả mọi người trong hệ Pháp Binh! Bởi vì thân phận tam đại học thủ hợp nhất này thật sự có ý nghĩa cực lớn, mỗi học sinh chỉ nghĩ đến thôi đã thấy rung động không thôi, quyền lực khổng lồ, từ một mức độ nào đó thì đã coi như vượt qua lão sư ở trong hệ Pháp Binh này, dù không thể nói là ngang hàng với hệ chủ, nhưng cũng không thua kém là mấy.

Có thể nói, lúc này Vương Bảo Nhạc chính là nhân vật có thực quyền không thể xem thường ở tổng hệ Pháp Binh, thậm chí là các hệ khác cũng thế!

Khi Vương Bảo Nhạc bước ra khỏi linh bôi học đường, dõi mắt nhìn những người xung quanh, nơi này có học sinh bình thường, cũng có đốc tra của tam đại học đường, ánh mắt của bọn họ khi nhìn về phía Vương Bảo Nhạc rõ ràng là sùng bái và kính sợ!

Không gì sánh bằng, khó mà tin nổi... Vương Bảo Nhạc đã tạo nên một truyền kỳ mới cho hệ Pháp Binh của đạo viện Phiêu Miễu!

Ánh mắt của hắn đảo qua tất cả mọi người, Vương Bảo Nhạc nhìn thấy mấy người Liễu Đạo Bân đang vô cùng kích động, lại ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, khi hắn thu hồi ánh mắt thì mới thoải mái cười vang.

- Liễu Đạo Bân, khôi phục thân phận đốc tra!

Giọng nói của Vương Bảo Nhạc vang ra khắp bốn phương, hắn khôi phục thân phận của Liễu Đạo Bân và tất cả những học sinh vẫn luôn đi theo mình.

Từng mệnh lệnh được hạ, thanh âm của hắn không lớn gì, nhưng vì có thân phận của hắn kèm theo cho nên cũng sinh ra một loại uy nghiêm dạng như lời ra y lệnh, từng mệnh lệnh phong chức vang ra có thể trực tiếp quyết định tiền đồ tương lai của học sinh!

Cuối cùng Vương Bảo Nhạc mới hạ mệnh lệnh sau cuối của hắn.

- Khai trừ học tịch của bốn người Trương Lam, thu hồi sở học!

Những lời này vừa ra thì tất cả mọi người xung quanh đều run sợ, bốn chữ thu hồi sở học này thật sự quá mức độc ác, đây căn bản tương đương với phế bỏ tu vi!

Vương Bảo Nhạc có một thói quen ẩn, ấy cũng do hắn tổng kết ra được từ trong tự truyện quan lớn, ấy chính là phải nhổ cỏ tận gốc, một khi có kẻ thù không thể hóa giải thì nhất định phải diệt trừ đối phương tận gốc, không chừa lại bất kỳ cơ hội nào.

Ví như Khương Lâm, Tào Khôn hoặc đám người Trương Lam, cách xử lý của Vương Bảo Nhạc đều là cực kỳ quyết đoán.

Mệnh lệnh này được đưa ra, ánh sáng bên người Vương Bảo Nhạc dường như lại càng chói mắt hơn, sau khi đám người Liễu Đạo Bân kích động bước lên cao giọng vâng lời thì Vương Bảo Nhạc mới ôm quyền với tất cả mọi người. Lúc này hắn hít sâu một hơi, thỏa mãn xoay người rời đi.

- Bây giờ không ai có thể bắt nạt được ta nữa rồi.

Sau khi quay về động phủ, Vương Bảo Nhạc cười lớn, hớn hở lôi đồ ăn vặt ra bắt đầu nhai rôm rốp.

Cùng lúc đó, Lâm Thiên Hạo đứng trên lầu các bên trong linh bôi học thủ các, hắn nhìn về phía linh bôi học đường, tai nghe rõ ràng tiếng chuông học thủ mới của hệ Pháp Binh vang lên, trên mặt không có vẻ cay cú hay tức giận gì, cũng không tuyệt vọng đuối chí như Tào Khôn.

Khi bên tai vang lên tiếng học thủ lệnh của mình vỡ nát, trong đôi mắt bình tĩnh của hắn rốt cuộc cũng không dằn nổi vẻ dữ tợn và oán độc, nhớ tới lời đề nghị mà Khương Lâm và Tào Khôn đưa ra lúc trước, hắn siết chặt nắm đấm, khiến cho gân xanh nổi lên cuồn cuộn.

Hồi lâu sau hắn mới đanh mặt đi ra khỏi học thủ các, sau khi quay về động phủ của mình thì lấy nhẫn truyền âm ra, hít sâu một hơi rồi gằn giọng nói từng chữ một.

- Đi an bài đi, ta không muốn nhìn thấy tên Vương Bảo Nhạc kia nữa.

Chương 55: Tiểu kiếm màu tím

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đối với Vương Bảo Nhạc mà nói thì quả thật cuộc sống sau khi trở thành học thủ duy nhất của hệ Pháp Binh khác hẳn xưa kia, đầu tiên là mỗi lần hắn ra ngoài, học sinh mới hay cũ trông thấy hắn đều cung kính chào hỏi.

Thái độ của học thủ hệ khác dành cho Vương Bảo Nhạc cũng thay đổi rất nhiều, không chỉ tặng quà mà còn chủ động đến tận cửa chào hỏi, tiến thêm một bước kết thân với Vương Bảo Nhạc.

Vương Bảo Nhạc cũng rất hoan nghênh điều này, hắn biết rõ tác dụng của các mối quan hệ, cũng biết đạo lý có qua có lại, cho nên mấy ngày sau gần đã trở nên thân quen với học thủ của tất cả các hệ.

Đồng thờ sau Vương Bảo Nhạc, trong số học sinh mới khóa này của bọn họ rốt cuộc cũng xuất hiện thêm một người nữa trở thành học thủ trước khi kỳ nghỉ đầu tiên của năm nay bắt đầu. ấy chính là Triệu Nhã Mộng!

Gần một năm nay, ngoại trừ lúc khai giảnh được người ta nhiệt liệt nhắc tới trên linh võng ra thì cô vẫn luôn im hơi lặng tiếng, nay vừa ra tay thì đã lấy được thân phận một trong số các học thủ của hệ Trận Văn.

Sau đó người thứ ba trở thành học thủ chính là Trác Nhất Phàm, hắn và Lục Tử Hạo và Trần Tử Hằng cạnh tranh suốt một năm ròng, trổ hết tài nghệ ra mới trở thành một trong số các học thủ của hệ Chiến Võ.

Nếu đổi lại là lúc khác, hai người bọn họ trở thành học thủ nhất định sẽ khiến cho đạo viện rúng động, nhưng vì có cái tên quá mức nghịch thiên là Vương Bảo Nhạc ở đây, phát ra ánh sáng vô cùng chói lóa cho nên chuyện Triệu Nhã Mộng và Trác Nhất Phàm trở thành học thủ cũng không tạo nên hiệu ứng vốn nên có của nó.

Bất quá sự ưu tú của lứa học sinh năm năm nay đã được lão sư tất cả các hệ lẫn hệ chủ, thậm chí là cả chưởng viện ngầm thừa nhận, nhất là Vương Bảo Nhạc, tên tuổi của hắn thậm chí còn truyền vào trong đảo Thượng Viện, ngay khi Vương Bảo Nhạc trở thành học thủ duy

nhất của hệ Pháp Binh xong thì chưởng viện cũng nhận được không ít lời hỏi dò của các đồng nghiệp.

Càng khỏi cần phải nói tới ông râu hệ của hệ Pháp Binh, chỗ ông ấy là được người ta hỏi thăm tin tức nhiều nhất, mỗi lần ông đều hết sức đắc ý nói cho đối phương biết rằng Vương Bảo Nhạc chính là do ông đặc biệt chiêu vào.

- Mấy người không biết đâu, lúc đó ta vừa nhìn đã thấy Vương Bảo Nhạc này có thiên phú kinh người, tựa như châu ngọc, cho nên ta mới không chút do dự, trong lúc các hệ khác còn đang chần chừ thì ta đã dùng quyền lợi đặc chiêu ngay lập tức!

- Trương Hữu Đức ta có bao giờ nhìn nhầm người đâu, Vương Bảo Nhạc này chính là ví dụ điển hình nhất chứng minh cho khả năng nhìn người của ta!

Mấy hôm nay ông râu dê đang đắc ý lắm, lần lượt khoe khoang trước mặt các đồng nghiệp, thấy ánh mắt hâm mộ của bọn họ mà trong lòng ông sướng rơn.

Vậy nên nhớ tới ý định muốn tặng pháp khí cho Vương Bảo Nhạc lúc trước, ông cân nhắc thật kỹ, thu hồi món pháp khí cấp một vốn đang định tặng, sau đó tự mình ra tay, chế tạo một món pháp khí nhị phẩm cho Vương Bảo Nhạc!

Vài ngày sau, ông nhìn món pháp khí do mình luyện chế ra mà phải cảm thán tên Vương Bảo Nhạc kia đúng là may mắn thật đấy.

- Cái tên này không hổ là học sinh đặc chiêu do ta tuyển vào, may mắn phết!

Ông râu dê thầm nghĩ, cảm thấy có lẽ đây chính là ý trời, vậy nên gọi Vương Bảo Nhạc tới ngay.

Tuy Vương Bảo Nhạc là học thủ duy nhất, nhưng hắn vẫn luôn n hớ rõ ngày đó phó chưởng viện quyết lòng muốn đuổi cổ mình, trong tất cả các lão sư thì chỉ có một mình ông râu dê là chịu lên tiếng nói giúp mình.

Vương Bảo Nhạc vẫn luôn ghi nhớ câu nói của ông, cho nên sau khi nhận được truyền âm của ông xong thì Vương Bảo Nhạc lập tức sửa sang quần áo đi tới đại điện của hệ chủ trên đỉnh núi. Sau khi bước vào trong, thấy ông râu dê đang vui mừng phơi phới ngồi trên ghế thì

Vương Bảo Nhạc lập tức tiến lên ôm quyền.

- Đệ tử bái kiến hệ chủ!

Ông râu dê cười lớn, bước lên đỡ Vương Bảo Nhạc dậy, nhìn Vương Bảo Nhạc mà lộ ra vẻ cảm khái.

- Tiểu tử ngươi đúng là khá lắm, rất khá!

Vừa nói vừa vỗ vai Vương Bảo Nhạc, thái độ vô cùng hòa ái thân thiết, Vương Bảo Nhạc chớp mắt nhìn, ấn tượng của hắn đối với ông cũng không tệ cho nên cũng hàn huyên một lúc.

Sau khi thăm hỏi việc học của Vương Bảo Nhạc xong thì ông râu dê rất hài lòng với thái độ của Vương Bảo Nhạc khi ở trước mặt mình, phải biết rằng mấy tên học thủ trước kia dù vẫn ra vẻ ngoan ngoãn hợp ý, nhưng trong lòng ông cũng chẳng ưa tí nào.

Còn Vương Bảo Nhạc thì khác, đó là học sinh đặc chiêu do ông tự mình chọn, lúc này ông vô cùng thỏa mãn, giơ tay lên một cái, trực tiếp lấy ra một thanh phi kiếm!

Thanh phi kiếm này có màu tím, bên trong tựa như có sóng gợn lưu chuyển, vừa xuất hiện thì lập tức phát ra một cỗ nhiệt khí, khiến người ta như rơi vào một nơi cực nóng.

Xung quanh thanh tiểu kiếm này còn ẩn ẩn vặn vẹo, có thể thấy được kiếm này bất phàm ra sao!

Không chỉ như thế, trên thân kiếm này lại có một cái lỗ hình thoi... Cái lỗ này không phải chế tạo sau, mà liền một khối với thân kiếm, rõ ràng là được hình thành tự nhiên trong lúc rèn luyện.

Vương Bảo Nhạc vừa nhìn thoáng qua một cái, dựa vào tạo nghệ của hắn ở pháp binh thì lập tức cảm nhận được điểm bất phàm của nó, thần sắc thoáng động.

- Nhìn ra được bao nhiêu?

Ông râu dê cười lớn, nhìn Vương Bảo Nhạc.

- Dùng bảy viên linh thạch bảy màu làm nhân, ít nhất có hơn bốn vạn đạo hồi văn được sắp xếp ở trong đó, cỡ được điểm kinh người vô cùng rõ ràng ở tốc độ và viêm pháp, còn về phần tài liệu... Đệ tử

chưa tiếp xúc với tài liệu rèn chế nhiều lắm, nên khó mà nhận ra chính xác, chỉ có thể nhìn ra được đó tuyệt đối không phải vật tầm thường mà thôi.

- Còn cái lỗ này...

Vương Bảo Nhạc có chút chần chừ, hắn không hiểu về cái lỗ này lắm.

Ông râu dê nghe thấy Vương Bảo Nhạc phân tích xong thì lập tức cười lớn.

- Nhận xét toàn diện lắm rồi, còn cái lỗ này ngươi không biết cũng là chuyện thường, đây là phần kiến thức chỉ có thể học được ở khâu luyện chế thành hình cuối cùng của pháp binh, đây gọi là... Thiên khổng, nghĩa là pháp khí sẵn có, tự nhiên thành lỗ, có thể xuất hiện hay không thì còn phải xem cơ duyên, khó có thể điều khiển được.

- Mà một khi pháp khí xuất hiện thiên khổng thì sau khi nhét linh thạch vào, uy lực của nó sẽ gia tăng không ít!

- Vương Bảo Nhạc, thanh kiếm này tặng cho ngươi!

Ông râu dê phất tay lên, phi kiếm lập tức hóa thành một đạo ánh sáng tím bay về phía Vương Bảo Nhạc.

Vương Bảo Nhạc giơ tay đón lấy, hơi thở trở nên dồn dập hơn, hắn ngẩng đầu lên nhìn ông râu dê, sau đó lại nhìn phi kiếm trong tay, trong cơn kích động bèn ôm quyền cúi đầu thật sâu.

- Đa tạ hệ chủ!

- Đừng có đa tạ làm gì, đây là thứ ngươi xứng đáng có được, dù là thành tích đứng đầu trong khảo hạch mộng cảnh hay tư chất trở thành tam đại học thủ hôm nay, ngươi chính là học sinh ưu tú nhất của hệ Pháp Binh ta từ trước tới nay!

- Thanh kiếm này tặng cho ngươi để phòng thân! Nhớ kỹ, chớ nên kiêu ngạo, phải chăm chỉ hơn nữa, sớm ngày thi vào đảo Thượng Viện, vượt qua vũ môn, trở thành tu sĩ đấy!

Ông râu dê vuốt râu của mình, vẻ mặt dần trở nên nghiêm nghị hơn.

Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, ôm quyền đồng ý, cuối cùng sau

khi thấy ông râu dê nâng tách trà lên thì Vương Bảo Nhạc lập tức hiểu ý nên cáo từ quay về.

Sau khi quay về động phủ, Vương Bảo Nhạc lấy thanh tiểu kiếm màu tím kia ra xem, hớn hở nghiên cứu một phen, lại lấy một viên linh thạch bảy màu gắn vào trong thiên khổng kia, theo linh khí ùa vào khiến cho thanh tiểu kiếm lóe sáng, sau đó nhanh chóng biến thành một thanh đại kiếm, được Vương Bảo Nhạc túm lấy bổ một nhát về phía nham thạch bên cạch.

Thế là có một cỗ sóng nhiệt lập tức bùng lên, nơi đó đi qua, nham thạch trực tiếp bị một nhiệt độ cực nóng chém đứt hơn phân nửa, tạo thành một khe kiếm sâu hơn phân nửa!

- Bén tới vậy sao!

Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, mặc dù hắn chưa từng thấy pháp khí dạng tấn công, nhưng vẫn có thể cảm giác được thanh tiểu kiếm này có uy lực cực kỳ kinh người.

Nói tới pháp khí thì hình như mình cũng có không ít linh bôi dạng này thì phải.

Vương Bảo Nhạc cẩn thận đặt thanh kiếm này vào trong vòng tay trữ vật, sau đó lại lấy một số linh bôi pháp bảo mà trước kia mình chế tác ra để luyện tập độ thuần thục.

- Đám linh bôi này đều là do linh thạch thượng phẩm khắc họa hồi văn ngưng tụ mà thành, không thể lãng phí được.

gãi đầu, hắn cảm giác mình thân là đại học thủ của hệ Pháp Binh, nhưng trên người chỉ có hai món pháp khí, mà toàn là người khác cho thôi chứ không có cái nào do mình tự tay luyện chế, nếu thế này thì mất mặt lắm.

Vậy nên sau khi suy nghĩ một lúc, Vương Bảo Nhạc quyết định luyện chế tất cả thành pháp khí, cũng tiện luyện xác suất luyện chế pháp khí luôn, ngoài ra cũng có thể đi làm quen với quá trình chế tác pháp khí.

Sau khi hạ quyết tâm xong thì Vương Bảo Nhạc lại liên hệ với Tạ Hải Dương, mua thêm một lượng lớn tài liệu luyện khí, mặc dù số tài liệu này đều là hàng thường, nhưng số lượng khá nhiều nên giá cả cũng không rẻ, bất quá bây giờ hắn không thiếu linh thạch, nếu thật sự

không được thì lấy linh bôi đi giao dịch cũng được, dù sao thì so ra linh bôi còn có giá hơn cả linh thạch mà.

Thế là Tạ Hải Dương nhanh chóng đưa đủ tài liệu tới cho hắn, mấy ngày sau đó Vương Bảo Nhạc chỉ cắm dùi trong động Linh Lô, bắt đầu bế quan luyện chế pháp khí.

Thứ đầu tiên hắn luyện chế là một cái loa lớn công sức cực đại, sau khi cái loa này được hắn luyện chế xong, lúc dùng thử ngay chính bản thân Vương Bảo Nhạc cũng phải giật bắn cả người. Hắn cảm thấy sau này có tới chỗ ồn ào hơn nữa cũng không sao, mình mở loa lên hét một tiếng thôi thì bảo đảm không khác gì tiếng sấm đánh.

Hắn cực kỳ thích cái loa này, thế là lại nhanh chóng luyện chế món pháp khí khác, trong số đó cũng có dây thừng trói người, có khá nhiều phi kiếm, mặc dù chất lượng không sánh bằng tiểu kiếm màu tím kia, nhưng số lượng lại cực kỳ nhiều.

Thậm chí hắn còn thấy mình thiếu pháp khí phòng hộ, cho nên khắc họa không ít hồi văn lên trên đạo bào học thủ của mình, còn gắn khá nhiều linh thạch ở vài chỗ, khiến cho bản thân cái đạo bào này cũng trở thành một món pháp khí luôn.

Được hắn luyện chế nhiều nhất chính là hơn mười mấy cái ấn lớn nhỏ khác nhau, Vương Bảo Nhạc khá thiên vị thứ này trong quá trình làm quen với việc chế tạo linh bôi, lúc này luyện chế chúng ra xong, mặc dù không có phẩm cấp gì, nhưng lại được cái số lượng nhiều.

Thấy pháp khí thô do mình luyện chế ngày càng thuần thục hơn, Vương Bảo Nhạc nhớ tới cái khôi lỗi hộ thân do vị chủ nhân thần bí của cái mũ giáp ở đảo Thượng Viện kia bảo mình luyện chế.

- Thứ đó nom có vẻ lợi hại phết, chắc mình cũng nên luyện chế một cái mới được, dù là bảo vệ, làm tọa kỵ hay bưng trà rót nước gì cũng được hết.

Sau khi nghĩ kỹ thì Vương Bảo Nhạc cảm thấy khôi lỗi rất hữu dụng, thế này thời gian tiếp theo hắn lại dồn hết tâm trí vào việc này.

Thậm chí vì cái này là để chính mình dùng nên Tạ Hải Dương đã mua khá nhiều tài liệu quý giá từ chỗ Tạ Hải Dương để cho thêm vào trong khôi lỗi, khiến cho khôi lỗi do hắn luyện chế ra còn hoàn mỹ hơn cả cái của người nọ.

Còn ở chủng loại thì cũng không chọn cao lớn uy vũ hẳn, trong số khôi lỗi hắn luyện chế có mãnh thú và cả hầu gái luôn.

Cuối cùng hán nhìn tám con khôi lỗi do mình luyện chế ra, cảm thấy vô cùng hài lòng. Ở mặt chiến lực của tám con khôi lỗi này, bởi vì Vương Bảo Nhạc dùng toàn là linh thạch bảy màu cho nên nó có thể chứa được nhiều hồi văn hơn, nếu như kích phát toàn lực thì có thể bộc phát ra được thực lực tầm Khí Huyết đại viên mãn.

Nhất là ở trình độ kiên cố, bởi vì Vương Bảo Nhạc dùng toàn tài liệu quý giá cho nên ngay cả Bổ Mạch cũng khó mà dễ dàng đánh vỡ được.

- Tiếc là mình còn chưa hiểu nhiều về đoán tài, bằng không thì căn cứ vào tài liệu để đi khắc hồi văn, nói không chừng còn có thể chế ra được khôi lỗi sánh ngang với Bổ Mạch ấy chứ!

Vương Bảo Nhạc nhìn mấy con khôi lỗi trước mắt, không được hài lòng cho lắm.

Đang chuẩn bị nghĩ xe nên thay đổi cải tạo kiểu nào thì trong nhẫn truyền âm của hắn lại phát ra tiếng của Liễu Đạo Bân.

- Học thủ, ngày mai là được nghỉ rồi, ta đã liên lạc với Đỗ Mẫn và Tiểu Nhã xong, cả Trần Tử Hằng và một số đồng hương khác nữa, chúng ta đều ở thành Phượng Hoàng hết, ngày mai cùng nhau về nhà nhé?

------oOo------

Chương 56: Nay đã khác xưa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một năm đạo viện Phiêu Miễu chỉ được nghỉ có một lần.

Mỗi khi kỳ nghỉ này đến thì mặc dù không phải tất cả học sinh ở đảo Hạ Viện đều đi, nhưng gần như toàn bộ cũng sẽ về nhà hoặc ra ngoài du lịch trong vòng hai tháng này.

Trong đó nam sinh phần lớn là đi du lịch hoặc là hợp tác với một số tập đoàn của liên bang làm việc tùy theo nhu cầu, còn những học sinh mới đã rời nhà một năm thì lựa chọn đầu tiên của họ khi được

nghỉ chính là về nhà.

Nay là bắt đầu kỳ nghỉ, khi Vương Bảo Nhạc rời khỏi động Linh Lô đi ở trên đỉnh Pháp Binh thì thấy từng tốp học sinh vác túi lớn túi nhỏ đứng cười nói với nhau, trên mặt mang theo vẻ bịn rịn sắp chia xa, bước lên khí cầu quay về nhà.

Cũng giống như khi học sinh mới tới đây báo danh, bởi vì khu vực dã ngoại của liên bang có rất nhiều nguy hiểm tồn tại, cho nên mỗi lần tới kỳ nghỉ thì đạo viện đều chịu gánh phần công tác đưa đón học sinh, đưa các học sinh sắp sửa về nhà đến thành trì đã được chỉ định.

- Học thủ, khai giảng gặp lại nhé.

- Học thủ, bọn ta đi trước đây.

Trước khi đi, phàm là những học sinh nhìn thấy Vương Bảo Nhạc thì đều nhiệt tình chào hỏi, dường như nỗi kính sợ đối với học thủ bình thường cũng vì ngày nghỉ này mà giảm đi không ít.

Vương Bảo Nhạc cười lớn, mỉm cười gật đầu với từng người một, trong lòng cũng bị ảnh hưởng lây bởi cảm xúc bịn rịn xen lẫn khấp khởi lúc chia ly này, dường như chẳng lưu luyến gì nhiều với đạo viện mà mình đã ở một năm này, trong lòng lại càng nhung nhớ cha mẹ ở thành Phượng Hoàng hơn.

Lúc này nôn nóng quay về nên bước chân của Vương Bảo Nhạc cũng nhanh hơn, sau khi quay về động phủ chuẩn bị hành trang xong thì hắn ném hết vào trong vòng tay trữ vật, lại đi mua thêm một đống nước băng linh.

- Nước băng linh này chính là đặc sản của đạo viện, mùi vị ở chỗ khác không giống thế này, mua nhiều một chút về cho cha mẹ uống thử.

Sau đó hắn lại liên hệ với Trịnh Lương, tốn không ít linh thạch mua một số đan dược cao cấp thích hợp cho người thường dùng, sau khi sửa soạn xong hết thì Vương Bảo Nhạc đi ra khỏi động phủ, hắn hít sâu một hơi phong kín trận pháp ở cửa chính của động phủ, lúc quay người lại thì ánh mắt bắn ra ánh sáng rạng ngời.

- Về nhà thôi!

Hắn cười lớn chạy xuống núi, lúc này dường như chính hắn cũng

quên mất mình là học thủ, tựa như quay lại một năm trước, hắn chạy thẳng xuống núi đến bên sân khí cầu khổng lồ bên hồ Thanh Mộc.

Nơi này cũng không khác gì lúc khai giảng, người qua kẻ lại vô cùng tấp nập, tiếng cười nói vang vọng khắp nơi, các học sinh đều chào tạm biệt nhau, sau đó đi lên những khí cầu khác nhau, khi Vương Bảo Nhạc đi tới chen giữa đám người thì chợt nghe tiếng gọi lớn ở cách đó không xa.

- Học thủ, bên này nè, bên này nè!

Vương Bảo Nhạc ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Liễu Đạo Bân đang đứng trước một cái phi thuyền cách đó không xa ngoắc hắn.

Ở bên cạnh Liễu Đạo Bân có khá nhiều gương mặt quen thuộc, đều là các bạn học đến từ thành Phượng Hoàng, trong đó có Đỗ Mẫn và cô em bánh bao đã đến đây từ lâu, lúc này thấy Vương Bảo Nhạc đến thì Đỗ Mẫn hừ một tiếng, cô em bánh bao thì cười tươi.

Trần Tử Hằng cũng đứng một bên, sắc mặt của hắn vốn đang bình thường, nhưng khi thấy Vương Bảo Nhạc đến thì có phần ngượng ngùng, rõ ràng là nhớ tới những tổn thương Vương Bảo Nhạc đã gây ra cho hệ Chiến Võ cũng như những thành tích mà đối phương đã tạo nên suốt một năm qua ở hệ Pháp Binh.

Thấy đám người Liễu Đạo Bân đứng đó thì Vương Bảo Nhạc vội vàng chen tới, thân phận học thủ hôm nay cũng không có tác dụng gì nhiều, thật sự là ở đây có quá nhiều người, khó khăn lắm Vương Bảo Nhạc mới chen tới được. Sau khi leo lên khí cầu thì hắn giơ tay lên lau mồ hôi, đang định lấy nước băng linh ra uống thì Liễu Đạo Bân ngồi bên cạnh đã đưa một bình qua.

- Học thủ, ta đã chuẩn bị cho ngài rồi, quà cho cha mẹ ta cũng mua đủ rồi đây.

Liễu Đạo Bân cười nói.

Vương Bảo Nhạc nhìn Liễu Đạo Bân, càng lúc càng thấy đối phương giỏi việc quá thể, cười lớn vỗ vai của Liễu Đạo Bân xong thì cầm lấy bình nước băng linh ngửa đầu dốc.

Đỗ Mẫn thấy thế thì quay đầu đi hừ thêm một tiếng, rõ ràng cô không ưa bộ dạng thế này của Vương Bảo Nhạc.

Uống nước băng linh xong thì Vương Bảo Nhạc lại nhìn đám người ở bên ngoài khí cầu, sau đó lại ngẩng đầu nhìn đỉnh Pháp Binh ở phía xa, cảm giác nhung nhớ thành Phượng Hoàng da diết lại càng rõ ràng hơn, nhưng trong lòng hắn vẫn còn một nỗi nghi hoặc khiến hắn mãi luôn băn khoăn, ấy chính là rốt cuộc cha mình có được nửa cái mặt nạ thần bí đó từ chỗ nào, liệu một nửa còn lại có tồn tại hay không.

Trước đây hắn đã nghĩ về việc này rất lâu, biết rõ chiếc mặt nạ này chắc chắn vô cùng bất phàm, một khi bị kẻ khác biết thì e rằng sẽ đưa tới phiền phức cho gia đình mình, cho nên hắn mới cố nhịn xuống không truyền âm hỏi, định lần này về nhà rồi sẽ hỏi bóng hỏi gió để tìm hiểu thực hư.

Khí cầu nhanh chóng chuyển động, vô số chiếc khí cầu lần lượt bay lên không trung, tiến vào giữa màn mây mù lượn lờ trên trời, nối đuôi nhau rời khỏi đây.

Lúc này vầng kiếm dương trên cao như đang nhìn khắp nhân gian, dõi mắt nhìn theo từng chiếc khí cầu bắt đầu bay đi xa...

Vầng sáng khiếm khuyết của mặt trời cùng với linh uy phát ra từ thanh cổ kiếm bằng đồng xanh kia dường như cũng đã khác xưa.

Năm nay là năm thứ 38 của kỷ nguyên linh mẫn.

Vài ngày sau, chiếc khí cầu bay về phía thành Phượng Hoàng rốt cuộc cũng bay ra khỏi khu vực mây mù, lướt nhanh giữa trời xanh.

Đưa mắt nhìn qua thì bầu trời xanh ngắt mênh mông kia như làm nổi bật cả vùng đất hoang dã mbên ngoài, chỉ là thi thoảng sẽ xuất hiện một số con phi điểu khổng lồ bay lượn trên trời cao.

Chúng nó lâu lâu lại cất tiếng hót vang lanh lảnh, khiến cho đám phi điểu này nhìn từ xa giống như mang theo một phần mỹ cảm khác hẳn, nhưng khi tới gần thì nhất định có thể thấy rõ đôi mắt khát máu xen lẫn hung tàn của nó, cùng với vuốt sắc cùng với hàm răng bén nhọn của chúng.

Nơi này chính là hoang dã của liên bang, nguy cơ đầy rẫy, mặc dù mãnh thú không có con nào chỉ huy cầm đầu như trong trận chiến năm xưa nữa nên trở nên phân tán, nhưng dù cho mãnh thú có đi lại một mình chăng nữa thì nó vẫn là uy hiếp cực lớn đối với con người.

Cũng bởi vì linh khí xuất hiện cho nên thứ bị thay đổi trực tiếp nhất, cũng như nhiều nhất chính là vô số dã thú và thực vật.

Bất quá đối với các thành trì của liên bang mà nói thì dù sao trận chiến năm đó cũng là nhân loại chiến thắng, cho nên bình thường cũng đủ để ứng phó với những đợt dã thú tấn công rải rác, thậm chí vì hiện nay Cổ Võ và tu hành được dề cao mà trong liên bang hôm nay đã bắt đầu tiến hành săn bắn mãnh thú rồi.

Cơ cấu như đạo viện Phiêu Miễu cũng coi như một quái vật khổng lồ ở liên vang, trên khí cầu hộ tống học sinh đi và về cũng được sắp xếp không ít linh bảo có uy lực cực lớn, lại có cả cường giả đi theo, cho nên mức độ nguy hiểm của chuyến hành trình lần này cũng giảm bớt rất nhiều.

Trên chiếc thuyền quay về thành Phượng Hoàng lúc này, rất nhiều học sinh đều vô cùng hưng phấn, dù sao thì cũng là chuyến đi dài thứ hai của bọn họ, qua một năm tiếp xúc làm quen với nhau thì họ đã thân thiết hơn lúc mới nhập học nhiều, cho nên chuyện trò với nhau cũng nhiều hơn, mà sự vi diệu giữa nam và nữ cũng được sinh sôi trong chuyến đi này.

Thậm chí đã có không ít người có đôi có cặp rồi, õng à õng ẹo xà nẹo với nhau trên phi thuyền, khiến cho rất nhiều người ế chỏng gọng phải hâm mộ không thôi, ai cũng thầm rủa tú ân ái sẽ bị trời đánh.

Vương Bảo Nhạc cũng không ngoại lệ, lcú này hán ngồi trên khoang phi thuyền, lắc đầu nói năng ra vẻ cảm thán.

- Học sinh chúng ta phải đứng ngay, nói thẳng, đi đúng, chắc bọn họ đều quên béng lời chưởng viện đã dạy mất rồi, suốt ngày cứ xà nẹo xà nẹo như thế thì còn ra thể thống gì.

Chỗ này có khá nhiều học sinh, mấy người Liễu Đạo Bân cũng nghe thấy lời Vương Bảo Nhạc nói, Đỗ Mẫn hứ một cái rồi thôi, cô em bánh bao thì che miệng cười khẽ, Trần Tử Hằng thì chỉ nhướng mày im lặng, không thèm ngó tới hắn.

- Học thủ nói có lý lắm.

Chỉ có Liễu Đạo Bân là đứng vỗ tay, trên mặt mang theo vẻ thụ giáo, không thèm quan tâm tới ánh mắt của đám người xung quanh, hắn vẫn luôn nghe theo lời dạy bảo của cha hắn, ấy chính là chỉ cần là lời sếp nói thì nhất định là chuẩn không cần chỉnh!

Còn những bạn học khác cũng có không ít người là đốc tra của hệ Pháp Binh, thế nên lúc này cũng lục tục gật đầu hưởng ứng.

Thấy dù rời khỏi đạo viện những vẫn có nhiều người ủng hộ mình như thế, trong lòng Vương Bảo Nhạc cảm thấy sướng rơn, lúc này nổi hứng nhìn quanh với vẻ vui mừng lẫn cảm khái.

- Chúng ta đều trưởng thành hơn nhiều rồi, ta vẫn còn nhớ rõ, khi đó lúc chúng ta đến đạo viện thì ta vẫn còn là một thiếu niên trẻ trung đẹp trai, dáng người mi nhon, mày kiếm mắt sáng, còn các ngươi ai nấy cũng đều còn nhỏ dại, hồn nhiên ngây thơ không chút tì vết, nhưng nay năm tháng không tha cho ai, mới đó thôi mà chúng ta đã khác xưa quá nhiều, các ngươi nói có đúng hay không.

Vương Bảo Nhạc chắp tay sau lưng, trên mặt lộ rõ vẻ hồi tưởng lại quá khứ, cứ như đang nhớ lại chuyện xưa xửa xừa xưa rồi.

Chỉ là từ khi mọi người vào đạo viện đến nay chỉ mới có một năm thôi, cho nên bộ dạng này của Vương Bảo Nhạc lập tức khiến mọi người đưa mặt nhìn nhau, ngay cả Liễu Đạo Bân cũng khựng lại, đầu óc nhanh chóng suy xét xem nên hùa theo lời của Vương Bảo Nhạc kiểu gì, hắn cảm thấy nếu mà đồng ý thì giống như nói Vương Bảo Nhạc đã già rồi, còn nếu không đồng ý thì hình như lại không đúng với lời vàng cha hắn đã dạy.

“Đúng là nan đề mà!”

Cuối cùng Liễu Đạo Bân hít sâu một hơi, cảm thấy rối rắm vô cùng.

Cô nàng bánh bao kia thật sự không nhịn được nữa cho nên cười đau cả bụng, Trần Tử Hằng thì vờ như không nghe thấy, nhưng Đỗ Mẫn nhịn lâu quá nay rốt cuộc cũng bùng nổ.

- Ông Vương này năm nay ngài bao nhiêu tuổi rồi thế?

Đỗ Mẫn cười lạnh nói.

- Chúng ta đều khác xưa rồi Mẫn Nhi à, cưng xem đi, ngực của cưng cũng to hơn rồi kìa.

Nghe Đỗ Mẫn châm chọc, Vương Bảo Nhạc thản nhiên nhìn thoáng qua, thần sắc lại càng thổn thức hơn.

------oOo------

Chương 57: Trên trời có người

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đỗ Mẫn trừng mắt, tức tới mức ngực phập phồng, cô không hề vặc lại, bởi vì cô biết mình mà nói lại thì với cái mồm thối của tên béo kia thì hắn nhất định sẽ xin lỗi, nhận sai rồi bảo thực ra cô vẫn lép như ngày nào.

Thấy mình nói một câu lại khiến cho Đỗ Mẫn tắt đài như thế thì Vương Bảo Nhạc hí hửng lắm, lại cảm khái tiếp.

- Đạo Bân à, năm tháng qua mau, bây giờ ngươi đã cao lớn hơn nhiều rồi, em bánh bao cũng đã biến thành bánh cao cỡ bự, còn cả Tử Hằng nữa, ngươi cũng trưởng thành rồi, thời gian trôi qua nhanh thật đấy.

Trần Tử Hằng trợn mắt, cô em bánh bao thì đột nhiên đỏ lựng hết mặt mày, Liễu Đạo Bân cười khổ, đám người xung quanh lộ rõ vẻ cổ quái, Vương Bảo Nhạc lại thở dài nói thêm.

- Còn ta cũng đã già hơn nhiều rồi, đã trở thành học thủ của linh thạch học đường, học thủ của hồi văn học đường, học thủ của linh bôi học đường, gọi tắt là tam bảng học thủ của hệ Pháp Binh, lại có người gọi ta là đệ nhất học thủ xưa nay chưa từng có của hệ Pháp Binh.

Vương Bảo Nhạc ra vẻ bùi ngùi nhung nhớ, giống như thật sự đang cảm khái nhân sinh, còn nói thật kỹ mấy chức vụ của mình ra, nói xong hắn còn giơ tay sờ tóc của mình, cứ như thể cảm giác tóc nay đã pha sương không bằng.

Hắn nói xong thì mọi xung quanh đều dở khóc dở cười, nhìn ra Vương Bảo Nhạc đây là đang tự khen bản thân mình đây mà. Mấy đốc tra như Liễu Đạo Bân thì còn đỡ, nhưng mấy người khác như Đỗ Mẫn và Trần Tử Hằng thì khinh bỉ khỏi nói, bọn họ nhìn nhau, trong lòng cân nhắc xem có nên nhân dịp nghỉ hè, thân phận học thủ của Vương Bảo Nhạc không còn hiệu quả mà liên thủ với nhau nện hắn một trận hay không.

Nhưng sau khi nhớ tới chiến lực của Vương Bảo Nhạc thì mấy người Đỗ Mẫn lại chần chừ một lúc, cuối cùng bỏ cuộc.

Thấy mình nói xong mà xung quanh lại nín thinh, nên Vương Bảo Nhạc trừng mắt nhìn Liễu Đạo Bân.

Liễu Đạo Bân bị hắn nhìn xong thì lập tức giật thót, tranh thủ vỗ tay.

- Học thủ nói rất đúng! Học thủ nói hay quá! Năm tháng qua nhanh, mới đây thôi mà đã qua... một năm rồi... Chúng ta đều đã khác xưa.

Đỗ Mẫn, Trần Tử Hằng và những học sinh hệ khác nhìn Liễu Đạo Bân một cái, sau đó cũng khinh bỉ thêm cả hắn luôn, còn Vương Bảo Nhạc nghe xong thì hí hửng ra mặt, định nói thêm cái gì thì em bánh bao vốn đang đỏ mặt bên cạnh cũng nhí lí chêm một câu.

- Anh Bảo Nhạc nói đúng lắm.

Cô nói xong thì Đỗ Mẫn không ngồi yên được nữa, vội bước lên kéo bạn của mình về hòng chỉnh lại nhân sinh quan của cô ấy, nhưng Vương Bảo Nhạc thì lại hớn hở hẳn lên, trong lòng vô cùng đắc ý.

- Em Tiểu Nhã này, mấy hôm nữa rảnh thì đến nhà anh chơi đi, mẹ anh nấu ăn ngon lắm.

Mặt của Chu Tiểu Nhã lại càng đỏ hơn, nhưng ánh mắt lại sáng bừng, đang định trả lời thì lại bị Đỗ Mẫn kéo đi vào trong phòng, nhưng dù thế thfi cô vẫn quay đầu lại xấu hổ mỉm cười rồi gật đầu với Vương Bảo Nhạc.

Chuyện này khiến cho Vương Bảo Nhạc càng vui mừng hơn, hắn cảm thấy sức quyến rũ của mình đúng là quá lớn, vậy nên ho khan một tiếng, đang định bốc phét thêm thì đúng lúc này có người kinh hô.

- Phía trước là rừng mưa Trì Vân đấy, các ngươi mau nhìn xem, có người trên bầu trời kìa!

Hắn nói xong thì tất cả mọi người trong khoang thuyền đều giật mình, lập tức lao ra nhìn thử, Vương Bảo Nhạc cũng nhanh chóng chạy tới đứng trên boong thuyền nhìn bầu trời.

Chỉ thấy lúc này trên bầu trời lại có một con mãnh thú trông như thằn lằn mọc cánh đang gào rú bỏ chạy, vảy trên người của con mãnh thú này phải to cỡ chừng nắm tay, toàn thân rặc một màu tím đen, mặc dù chảy máu, nhưng khí tức hung tàn đủ khiến cho mọi người hít thở không thông liên tục phát ra từ trên người nó, khí tức

vô cùng mãnh liệt, tiếng gầm của nó lại càng khiến mọi người cảm thấy lỗ tai phát đau.

- Đây là...

- Mãnh thú Chân Tức cảnh!

Trên khí cầu có người chuyên môn nghiên cứu mãnh thú, người nọ thấy thế thì lập tức kinh hô.

Vương Bảo Nhạc cũng hít sâu một hơi, đám người xung quanh cũng rung động vô cùng, màng bảo hộ của khí cầu cũng được phóng ra, có một đạo ảnh mắt bình tĩnh mà các học sinh không biết tựa như xuyên thấu khí cầu từ bên trong mật thất, liếc nhìn về phía con mãnh thú nọ.

Cùng lúc đó, mấy người Vương Bảo Nhạc cũng thấy được trên bầu trời phía sau con mãnh thú hung tàn ấy có hơn mười đạo cầu vồng đang đuổi tới từ xa, bên trong mỗi một đạo cầu vồng đều có một thanh phi kiếm, mỗi thanh phi kiếm đều phát ra khí tức kinh người.

Mà dẫn đầu số phi kiếm ấy là một người thanh niên mặc trường sam màu trắng cưỡi trên thanh cổ kiếm màu đen, người nọ trông như một thư sinh, nhưng trong mắt hắn lại lóe ra tia sáng bén nhọn, giống như có thể sánh ngang với kiếm dương.

Hơn mười thanh phi kiếm xung quanh đều do hắn điều khiển, lúc này tựa như một cơn bão phi kiếm, khi hắn niệm pháp quyết thì tốc độ đột nhiên tăng lên gấp mấy lần, gần như hóa thành vô số đạo tàn ảnh phóng tới chỗ mãnh thú như những tia chớp.

- Nghiệt súc, ngươi trốn không thoát đâu.

Mãnh thú gầm lên một tiếng thê lương lẫn điên cuồng, muốn phản kháng lại. Nhưng nó không kịp giãy giụa thì nháy mắt đã bị hơn mười thanh phi kiếm kia trực tiếp cắm xuyên qua thân thể, sau khi bắn ra vô số máu tươi thì thân thể nó rơi xuống đất cái rầm.

Tắt thở bỏ mình!

Thanh niên áo trắng kia thoắt cái bay xuống dưới, đến bên cạnh thi thể của mãnh thú, tay phải vỗ một cái trực tiếp lấy thi thể của ãnh thú đi, sau đó hắn quay đầu lại nheo mắt nhìn khí cầu trên bầu trời.

- Phía trên chính là Hứa Lâm, Hứa đạo hữu của Chiến Võ các thuộc đảo Thượng Viện trong đạo viện Phiêu Miễu chăng?

- Đúng vậy!

Sau khi thanh niên áo trắng nói xong thì có một giọng nói lạnh lùng thản nhiên truyền ra từ trong mật thất của khí cầu.

Thanh niên áo trắng nọ mỉm cười, sau khi ôm quyền xong thì bấm niệm pháp quyết dẫn theo tất cả phi kiếm bay lên không, nháy mắt đã biến mất ở phía cuối rừng mưa Trì Lâm.

Tất cả mọi chuyện diễn ra quá nhanh, từ khi thanh niên áo trắng nọ xuất hiện đến lúc biến mất chỉ có mười mấy giây mà thôi, mãi đến khi thanh niên kia đi khuất thì mọi người trên tàu vẫn còn chưa kịp tỉnh người.

Hồi lâu sau Vương Bảo Nhạc mới hít sâu một hơi, thân ảnh của thanh niên áo trắng nhẹ nhàng giết chết mãnh thú kia đã để lại ấn tượng cực kỳ dữ dội cho hắn, dù là trưởng lão Pháp Binh các hôm nọ cũng không khiến Vương Bảo Nhạc rung động mãnh liệt như hôm nay, dù sao thì so với vẻ phiêu dật của trưởng lão Pháp Binh các hôm trước, thanh niên áo trắng này lại là thật sự ra tay giết chết mãnh thú!

Hai người hoàn toàn khác hẳn nhau!

- Đây chính là tu sĩ sao...

Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, cúi đầu nhìn về phía khí cầu, giọng nói lạnh lẽo ban nãy truyền ra từ bên trong khí cầu, hắn biết rõ đó chính là cường giả đi theo hộ tống học sinh và bảo vệ khí cầu này.

- Đảo Thượng Viện...

Hai mắt Vương Bảo Nhạc lóe sáng, vừa tò mò lại khao khát mong vào đảo Thượng Viện.

Không chỉ có Vương Bảo Nhạc bị rung động, mà tất cả học sinh trên phi thuyền cũng thế. Mãi đến tận mấy ngày sau, khi đã đến thành Phượng Hoàng rồi mà bọn họ vẫn khó mà bình tĩnh lại.

Khí cầu của đạo viện Phiêu Miễu đáp xuống thì đã là hoàng hôn, bầu trời với vầng kiếm dương kia đã phủ màu đỏ cam khắp nhân gian,

bao trùm toàn bộ thành Phượng Hoàng, nhìn từ xa giống như cả tòa thành được khoác thêm một lớp sa mỏng.

Thành Phượng Hoàng nằm ở phía Đông Nam của liên bang, là một thành nhỏ chỉ có dân cư mấy trăm vạn.

Ở trong toàn liên bang này, ngoại trừ bảy chủ thành giống như thành Phiêu Miễu thì mấy thành trì nhỏ như thành Phượng Hoàng phải có hơn mấy ngàn.

Tuy là thành nhỏ, nhưng biện pháp phòng hộ dã thú lại không hề thiếu, bởi vì cách thành lớn Đông Lâm không xa cho nên từ khi xây thành đến nay cũng chỉ mới trải qua một đợt dã thú tấn công vào 30 năm trước mà thôi.

Đối với rất nhiều người sống trong thành Phượng Hoàng mà nhói thì chỉ cần bình thường không phải ra khỏi thành thì cuộc sống vẫn rất yên bình.

Lúc này, sau khi khí cầu của đạo viện Phiêu Miễu đáp xuống thì có thể thấy bảy tám chiếc phi thuyền của các đạo viện khác cũng đáp xuống trên cảnh hàng không, đó đều là khí cầu đưa học sinh về nhà.

Tất cả học sinh xuất thân từ thành Phượng Hoàng thi vào các đạo viện đều mang theo hưng phấn lẫn nhung nhớ lũ lượt bước xuống, cảm giác được mùi vị của quê nhà, nhìn cảnh vật quên thuộc ở chung quanh, cả đám đều bước nhanh hơn nhào tới đoàn tụ cùng người nhà của mình.

Vương Bảo Nhạc cũng không nghĩ vẩn vơ nữa, dẫn hết rung động khi thấy vị tu sĩ kia giết chết mãnh thú xuống, hắn hớn hở vẫy tay tạm biệt đám người Liễu Đạo Bân, sau đó lập tức thấy được bóng dáng gầy gò của cha mình đang lóng ngóng tìm kiếm mình ở cách đó không xa.

- Lão Vương, con ở đây nè!

Vừa thấy cha mình thì Vương Bảo Nhạc lập tức cười toe toét, hô to rồi chạy đến.

Chỉ là hắn hét to quá, một câu lão Vương kia lập tức khiến cho không ít phụ huynh xung quanh chú ý tới, thế là ai nấy đều nhìn qua bọn họ với vẻ là lạ.

Cha của Vương Bảo Nhạc nghe thấy vậy cũng cười khổ trừng mắt.

- Thằng nhóc chết giẫm này, đang khoe mồm con to đấy à.

Vương Bảo Nhạc cười hắc hắc, đi lên ôm chầm lấy cha mình, cảm giác được nỗi nhớ mong của con trai, cha của Vương Bảo Nhạc cũng lộ rõ vẻ dịu dàng, ông xoa đầu của Vương Bảo Nhạc.

- Bảo Nhạc à, con lại béo hơn rồi.

- Lão Vương, cha lại gầy đi rồi.

Vương Bảo Nhạc không phục vặc lại một câu, khiến cho cha hắn cười mắng một tiếng, sau đó hai cha con mang theo nỗi vui được gặp lại, rời khỏi nơi này quay về nhà.

------oOo------

Chương 58: Một nhà ba người

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên đường đi Vương Bảo Nhạc rất muốn hỏi thăm chuyện mặt nạ, nhưng cũng biết chuyện này quá lớn không tiện thảo luận ở bên ngoài, cho nên vẫn cố gắng nhịn xuống, định chờ tới tối ăn uống với cha mình xong lại hỏi sau.

Không bao lâu sau hai cha con đã về tới nhà, quay lại nơi mình đã sống từ nhỏ tới lớn này, cảm giác thân thương xa nhớ khiến cho Vương Bảo Nhạc một năm trước hãy còn hùng tâm tráng chí rời khỏi thành Phượng Hoàng cũng phải có một phen bùi ngùi.

Bởi vì cha hắn làm nghề khảo cổ, cho nên nhà ở của Vương Bảo Nhạc cũng coi như là chỗ tốt ở thành Phượng Hoàng này, là một tiểu viện đơn độc.

Tuy rằng giá trị không thể sánh bằng mấy ngôi nhà nhỏ con con ở thành Phiêu Miễu, nhưng ở thành Phượng Hoàng này thì cũng coi như khấm khá rồi.

Vừa mới bước vào cửa nhà thì Vương Bảo Nhạc đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức, hai mắt hắn sáng rực lên, cởi giày ra xong lập tức chạy tót vào, thấy mẹ mình vừa mới bưng một đĩa thịt kho tàu đi

tới.

- Mẹ ơi, con về rồi đây!

Vương Bảo Nhạc gọi to, sau đó nhào lên ôm cổ của mẹ mình.

- Cái thằng nhóc này, con gượm đã nào.

Mẹ của Vương Bảo Nhạc tuổi chừng 40, tuy trên khóe mắt có vài nếp nhăn, nhưng vẫn nhìn ra được vẻ xinh đẹp khi còn trẻ, lúc này trong mắt của bà ánh lên vẻ từ ái, đặt đĩa thịt trong tay xuống rồi kéo Vương Bảo Nhạc ngồi cạnh bàn cơm, vừa xoa đầu Vương Bảo Nhạc vừa đau lòng nói.

- Bảo Nhạc, con gầy đi nhiều quá, ăn nhiều vào nhé.

Nói xong mẹ của Vương Bảo Nhạc còn gắp một cục thịt kho thật lớn bỏ vào trong chén của Vương Bảo Nhạc.

Cha của Vương Bảo Nhạc đang cởi giày ở bên cạnh nghe thế thì nhếch môi lắc đầu không biết nói sao, thật sự ông cảm thấy sở dĩ Vương Bảo Nhạc không gầy nổi cũng là do vợ mình cưng chìu quá mức mà ra.

Cả nhà ba người nhanh chóng ngồi trước bàn ăn, sau khi hỏi thăm cuộc sống của Vương Bảo Nhạc trong suốt một năm qua, cha của Vương Bảo Nhạc lại lấy một chai rượu ra uống với Vương Bảo Nhạc.

- Bảo Nhạc, ăn ít cơm thôi, uống rượu nhiều vào có biết không!

- Tới nào, lão Vương, con trai kính cha một ly, sau này cả nhà mình cứ dựa vào con là được, cha có thể nghỉ ngơi được rồi, đừng cứ đi ra ngoài đào đồ nữa, nguy hiểm lắm.

Nghe Vương Bảo Nhạc nói thế, cha của hắn bèn cười to mắng vài câu, cái thằng nhóc này đến bây giờ vẫn không hiểu cái gì gọi là khảo cổ, cái gì gọi là trộm mộ, nhưng trong lòng ông vẫn thấy vô cùng ấm áp, dốc ly uống cạn.

Thấy hai cha con như thế, trong lòng mẹ của Vương Bảo Nhạc rất thỏa mãn, đôi mắt vô cùng dịu dàng, dường như hai người đàn ông này chính là toàn bộ thế giới của bà.

- Mẹ à, bây giờ con lợi hại lắm nhé, con là đại học thủ duy nhất của

hệ Pháp Binh trong đạo viện rồi đấy!

Vương Bảo Nhạc vừa cắn một miếng thịt kho thật lo, vừa lúng búng khoe khoang.

- Bảo Nhạc nhà ta từ bé đã thông minh lại còn đẹp trai thế này, trở thành học thủ cũng là chuyện thường thôi, đúng rồi Bảo Nhạc này, học thủ là gì thế con?

Mẹ của Vương Bảo Nhạc mỉm cười gắp thêm cho hắn một miếng thịt, sau đó tò mò hỏi.

Vương Bảo Nhạc cũng vội vàng phổ cập kiến thức cho mẹ mình biết học thủ là cái gì, thế là mẹ của Vương Bảo Nhạc lập tức lộ rõ vẻ kinh ngạc, ngay cả cha của Vương Bảo Nhạc cũng nghệt mặt ra không dám tin.

- Cha còn đang thắc mắc không hiểu sao lúc trước thành chủ lại dắt theo cả đống người đến thăm nhà mình... Hóa ra Bảo Nhạc nhà chúng ta lợi hại như thế sao.

Mẹ của Bảo Nhạc trêu hắn, mấy tháng nay thành chủ và phó thành chủ của thành Phượng Hoàng liên tục tới đây mấy lần, lần nào cũng ân cần hỏi han và tặng không ít quà cáp.

- Phó thành chủ ấy ạ? Bây giờ con trai ông ấy đang là lính của con đấy.

Vương Bảo Nhạc hí hửng giơ chiếc vòng trên tay ra khoe với cha mẹ.

- Không nói cái đấy nữa, cha mẹ xem này, đây chính là vòng tay trữ vật, là phần thưởng con nhận được vì trả lời được câu hỏi của trưởng lão đảo Thượng Viện đấy.

Nói xong Vương Bảo Nhạc lại lật tay một cái, lấy ra khá nhiều nước băng linh với đan dược cùng với một số pháp khí đưa cho cha mẹ.

- Nước băng linh này là đặc sản của đạo viện bọn con, uống ngon lắm, cha mẹ thử đi.

- Còn nữa, cha mẹ hãy cất chỗ đan dược này đi nhé, đều là con mua ở hệ Đan Đạo của đạo viện đấy, có tác dụng cường thân kiện thể, trị được rất nhiều bệnh vặt. Mẹ hay đau ốm thì nên uống nhiều vào, cha, mỗi lần cha đi khảo cổ thì cũng mang theo một ít nhé, chờ lần

sau con về thì lại mua thêm đồ tốt hơn cho cha mẹ.

- Còn mớ pháp khí này nữa, đều là con tự tay làm ra đấy, cha, cái này là tặng cho cha này, mẹ cầm lấy mấy cái này đi, nhớ đeo trên người nhé.

Thấy Vương Bảo Nhạc xa nhà đi học một năm mà lại có được thành tích tốt như thế, lại còn có lòng hiếu thảo biết nhớ đến cha mẹ, trong lòng cả hai ông bà đều cảm thấy vô cùng ấm áp, bầu không khí ấm áp hạnh phúc bao trùm cả nhà ba người.

Bữa cơm này ăn thật lâu mới xong, Vương Bảo Nhạc kể lại từng việc mình trải qua trong suốt một năm nay, ngoại trừ vài việc hắn sợ cha mẹ sẽ lo lắng nên giấu ra thì phần lớn đều kể đủ, cuối cùng mẹ của Vương Bảo Nhạc vừa dọn dẹp vừa cười nói.

- Con cũng đừng có đấu võ mồm với Đỗ Mẫn mãi thế, mẹ thấy cô bé Đỗ Mẫn kia tốt lắm, còn cả Chu Tiểu Nhã mà con vừa kể nữa, lần sau con đưa cô bé đến nhà mình chơi cho mẹ gặp mặt thử xem.

- Được ạ, sau này mỗi năm con sẽ mang thêm một người quay về, bảo đảm mỗi người một kiểu không hề giống nhau luôn.

Vương Bảo Nhạc lúc này cũng uống quá chén nên vừa nấc vừa nói.

- Bảo Nhạc, nhà anh giỏi quá nhỉ.

Mẹ của Vương Bảo Nhạc lại trừng mắt nhìn hắn một cái, cha của Vương Bảo Nhạc ngồi bên cạnh thì mỉm cười bưng ly rượu, trên mặt mang theo vẻ cảm khái, dường như cũng đang nhớ đến thời trai trẻ của mình.

- Con học theo cha chứ đâu.

Vương Bảo Nhạc vội ho khan một tiếng, hắn vừa nói xong thì cha hắn ngồi kế bên thiếu chút nữa phun hết rượu ra, vội quay lại giải thích, hồi lâu sau mới xem như tạm hóa giải xong xuôi, ông quay lại trừng mắt nhìn Vương Bảo Nhạc một cái.

Vương Bảo Nhạc cười hắc hắc, vội vàng rót đầy ly rượu cho cha mình, hai cha con uống với nhau một chốc. Vương Bảo Nhạc ngẫm nghĩ thật lâu, biết rõ cái mặt nạ màu đen kia có lai lịch bất phàm, hắn cũng không muốn liên lụy cha mẹ cho nên không nói ra, chỉ bóng gió hỏi dò một phen.

- Cái mặt nạ bị anh trộm đi lần trước ấy à? Hừ, thằng ranh con này, cha chưa tính sổ với anh đấy nhé, thôi, anh thích thì cứ lấy mà chơi.

- Cái mặt nạ này ấy à... Để cha nhớ xem, là năm ngoái cha nhặt được trong một di tích nằm bên dưới ngũ chỉ sơn trong rừng mưa Trì Vân lúc đi với đội khảo cổ đấy. Sau khi kiểm tra sơ qua phát hiện nó không phải mảnh vỡ linh khí, cũng chẳng đáng giá bao nhiêu tiền nên cha bỏ tiền ra mua nó về, định nghiên cứu thử xem, nhưng chưa kịp làm thì đã bị thằng nhóc nhà anh nẫng đi mất rồi.

Cha của Vương Bảo Nhạc uống hơi nhiều nên kể không rõ lắm, nhưng rốt cuộc cũng kể ra lai lịch của chiếc mặt nạ này.

Vương Bảo Nhạc lại hỏi địa điểm cụ thể của di tích kia, xong tiếp tục hỏi xem có còn mảnh nào của chiếc mặt nạ nữa hay không, sau khi có được đáp án và biết rõ chỉ có phần mặt nạ này thì hắn đỡ cha mình vào phòng, sau đó quay lại phòng của mình, nằm ngắm trăng sáng bên ngoài cửa sổ mà dần rơi vào trầm tư.

- Rừng mưa Trì Vân...

Vương Bảo Nhạc cảm giác hình như mình đặc biệt có duyên với rừng mưa Trì Vân, lúc này hắn thử phác họa sơ địa điểm mà cha mình đã kể, sau khi xác định được vị trí đại khái thì tính chờ mình mạnh hơn thì sẽ đến đó xem thử.

Một đêm bình an vô sư, thoát cái đã qua nửa tháng.

Trong nửa tháng này, phần lớn thời gian Vương Bảo Nhạc đều ở lại nhà với cha mẹ, dù thi thoảng có ra ngoài thì cũng là đi mua đồ ăn với mẹ hoặc là đến đội khảo cổ của cha hắn chơi mà thôi.

Cuộc sống dường như không khác gì so với trước khi hắn thi vào trong đạo viện, Vương Bảo Nhạc cảm thấy như vậy rất thoải mái. Vì hắn yêu cầu cho nên cha mẹ cũng dùng một số đan dược mà hắn đã mang về, cho nên dù là thân thể hay tuổi tác bê ngoài đều có phần thay đổi, dường như ngay cả tinh thần cũng trở nên tốt hơn hắn.

Điều này khiến cho Vương Bảo Nhạc rất vui mừng, số pháp khí của hắn cũng đưa cho cha mẹ đeo trên người, nhờ vào sự bảo vệ nghiêm ngặt của chúng, dù đồng chí lão Vương có gặp mãnh thú Phong Thân cảnh thì cũng có khả năng tự bảo vệ mình nhất định.

Lại thêm mấy ngày qua đi, trưa hôm nay Vương Bảo Nhạc vừa mới cơm nước xong, đang nằm trên giường xoa bụng thì lại nhận được thông báo bạn học gặp mặt.

Đây không phải buổi gặp mặt của đạo viện, mà là học đường hắn đã theo học trước khi thi vào trong đạo viện, lần này được nghỉ nên tất cả đều quay về nhà, thế nên cũng rủ nhau tổ chức họp mặt.

- Họp mặt á?

Vương Bảo Nhạc ngồi dậy, nhìn nhẫn truyền âm, hai mắt sáng rực lên. Hắn nhanh chóng bò dậy, sau khi thay bộ đồ khác thì mang theo tâm trạng háo hức mong chờ tạm biệt mẹ để đi ra khỏi nhà.

Đây là lần đầu họp mặt bạn bè đầu tiên kể từ sau khi Vương Bảo Nhạc tốt nghiệp ở học đường này, mà địa điểm gặp mặt lại được người khởi xướng định sẵn ở tiệm rượu Văn Nhã đứng đầu ở thành thành Phượng Hoàng.

Khi đi tới tiệm rượu thì Vương Bảo Nhạc nhìn thấy Đỗ Mẫn cũng vừa mới đến, so với học bào đồng phục của đạo viện lúc trước thì lúc này Đỗ Mẫn đang mặc một bộ đồ đúng mốt, cột tóc đuôi ngựa, thoạt nhìn có vẻ xinh đẹp năng động, sau khi thấy Vương Bảo Nhạc đã tới thì cô trừng mắt liếc hắn một cái.

- Anh bảo này bé ván ép, sao cưng cứ trừng anh mãi thế, hôm nay anh có chọc cưng đâu mà!

Vương Bảo Nhạc cũng thua.

Không biết tại sao, cứ mỗi lần nhìn thấy Vương Bảo Nhạc thì Đỗ Mẫn lại nhịn không được mà trừng hắn, lúc này nghe hắn bảo thế thì cô hừ một tiêng, hất đầu qua một bên tựa như một con khổng tước kiêu ngạo, đi lướt qua bên cạnh Vương Bảo Nhạc.

- Đúng là ngực lép thì khí lượng cũng nhỏ theo!

Vương Bảo Nhạc thì thào một tiếng rồi bước vào trong, nhìn thấy có rất nhiều người đang ngồi cười nói trong một căn phòng nhỏ ở đại sảnh.

Nhất là bên trong đó có một thanh niên mặc đồ vest, trông có vẻ đỏm dáng đang giơ tay chỉ trỏ chẳng khác nào chỉ điểm giang san, tiếng cười của hắn cũng vang nhất. Sau khi thấy Vương Bảo Nhạc và Đỗ

Mẫn tới thì hắn nghiêng đầu qua nhìn Vương Bảo Nhạc một cái, sau đó nhìn sang Đỗ Mẫn thì ánh mắt lại sáng lên.

- Lớp trưởng, cuối cùng cậu cũng tới rồi.

Thanh niên cười lớn, sau đó bảo người kế bên nhích qua một bên chừa chỗ cho Đỗ Mẫn, vô cùng nhiệt tình, nhưng chỉ gật đầu với Vương Bảo Nhạc một cái cho có thôi chứ không thèm ngó ngàng gì.

Thấy đối đãi khác biệt rõ ràng như thế, Vương Bảo Nhạc cũng trợn mắt nhìn, nhưng lại nghĩ quan hệ của mình với tên đó lúc còn đi học cũng không thân thiết gì nên cũng không để trong lòng, cứ thế ngồi xuống.

------oOo------

Chương 59: Bạn học họp mặt

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vương Bảo Nhạc, nhìn thấy chưa, bây giờ Trần Binh phất rồi, nghe nói sau khi tốt nghiệp dù không thi đậu vào đạo viện nào hết, nhưng dựa vào quan hệ trong nhà nên cũng kiếm được một chức vụ ngoài biên chế của liên bang trong thành Phượng Hoàng chúng ta đấy.

Ngồi bên cạnh Vương Bảo Nhạc là một tên nhỏ con húi cua, lúc này thấp giọng bỏ nhỏ vào tai Vương Bảo Nhạc.

- Giỏi lắm à.

Vương Bảo Nhạc gật đầu, thấy thức ăn cũng không tệ, buổi trưa hắn cũng chưa ăn cơm cho nên cầm đũa ăn một chút.

Sau khi bạn bè đều đến đông đủ thì bàn cơm lập tức trở nên náo nhiệt hẳn l;ên, bạn bè trêu chọc lẫn nhau, nhắc lại mấy chuyện cũ vui vẻ khi còn đi học, lâu lâu lại cười vang lên.

Vương Bảo Nhạc cũng tham gia chuyện trò, nhưng dần dần hắn lại thấy là lạ, phần lớn bạn học cũng không khác gì so với trước, nhưng vẫn có vài kẻ cứ thích gợi dề tài để khoe khoang thành tựu của bản thân, điều này khiến cho Vương Bảo Nhạc nghe mà thấy bực mình.

Nhất là cái tên Trần Binh mặc đồ vest ra vẻ đằng kia, cứ nói gần nói

xa khoe khoang thân phận nhân viên liên bang của mình, bảo rằng có thể đặt chỗ được ở chỗ này cũng là nhờ thân phận của hắn, lại còn lôi nhẫn truyền âm ra liên tục truyền âm, giọng điệu ra vẻ răn dạy cấp dưới, làm như mình bận rộn lắm không bằng.

Thế thì thôi đi, còn có một tên thi vào đạo viện Thánh Xuyên trong tứ đại đạo viện, hắn ta tên là Hoàng Quý, hắn ngồi ở đó ra vẻ như đứng đầu mọi người, khi nâng ly rượu lên cũng nói này nói nọ, lúc nói chuyện với người ta trông thì như bình tĩnh lắm, nhưng thật ra câu nào câu nấy đều đang tự khoe khoang nói bản thân mình bất phàm này nọ.

Nhưng cũng có vài bạn học ngồi kế bên hắn ta hùa theo, liên tục nịnh nọt, khiến cho tiếng tăm khí thế của hắn dần dần áp chế cả Trần Binh.

Nếu như thế thì cùng lắm Vương Bảo Nhạc chỉ bực bội thôi, nhưng về sau dường như tên Hoàng Quý của đạo viện Thánh Xuyên kia uống say nên vỗ bàn cái bốp, ra vẻ cảm khái.

- Các bạn học, một năm không gặp, nay mọi người đều thay đổi nhiều quá, Đỗ Mẫn cậu lại đẹp hơn hồi xưa nhiều...

Hắn nói một lô một lốc như đang cảm giác, giọng điệu khiến cho Vương Bảo Nhạc thấy quen quen, vẻ mặt không khỏi trở nên dị dị.

Dường như thấy vẻ mặt của Vương Bảo Nhạc nên tên Hoàng Quý kia lại cười lớn.

- Mọi người thay đổi nhiều quá, chỉ là Vương Bảo Nhạc này, sao ngươi vẫn béo thế nhỉ.

Hắn vừa nói xong thì mấy bạn học nịnh nọt ngồi kế bên hắn đều mỉm cười, những người khác cũng hùa nhau trêu Vương Bảo Nhạc, cho dù Vương Bảo Nhạc có bực thì cũng không bùng nổ được, chỉ có thể hậm hực cầm đũa chọt đĩa rau.

Đỗ Mẫn thấy thế thì cười thầm trong lòng, ít khi được thấy Vương Bảo Nhạc chịu thiệt thế này lắm.

Có thể là do cách ăn mặc của Đỗ Mẫn cùng với thân phận cũ của cô ở học đường nên lúc này cô cũng rất được chú ý, Hoàng Quý nói xong thì quay sang nhìn cô.

- Đỗ Mẫn này, ta nghe nói cô và Vương Bảo Nhạc thi vào đạo viện Phiêu Miễu đúng không, bây giờ cô ở hệ nào thế.

- Hệ Đan Đạo.

Đỗ Mẫn mỉm cười mở miệng.

- Hệ Đan Đạo à, sau này cô và mọi người có thắc mắc gì về hệ Đan Đạo thì cứ truyền âm cho mình, mọi người toàn là bạn học cũ cả, ta nhất định sẽ giúp đỡ.

Hoàng Quý nghe thấy Đỗ Mẫn cũng ở hệ Đan Đạo thì hai mắt sáng rỡ lên, giống như tìm được chủ đề mới vậy, mỉm cười nói.

Đám bạn học vẫn luôn nịnh nọt hắn vội mở miệng nói thêm.

- Chắc mọi người không biết đâu, Hoàng Quý không phải là học sinh bình thường trong đạo viện Thánh Xuyên đâu, hắn là học thủ hệ Thảo Mộc trong hệ Đan Đạo đấy.

Hắn nói xong thì mọi người xung quanh đều lộ rõ vẻ giật mình, tuy rằng trong số này có vài người không rõ ý nghĩa của học thủ, nhưng nghe tên thôi đã biết là trâu bò lắm rồi.

Trong lòng Vương Bảo Nhạc thầm hừ một tiếng, lại càng không ưa Hoàng Quý hơn.

Thấy vẻ kinh ngạc của mọi người khiến cho Hoàng Quý vô cùng hả hê, nhưng lại làm bộ cười vang khoát tay ngăn lại.

- Nói thế làm gì, tất cả mọi người đều là bạn học cả, dù ta có là học thủ thì chẳng lẽ lại cao hơn người khác à, Chu Hâm, ngươi phải tự phạt một ly.

Cái tên vừa nịnh nọt Hoàng Quý nghe thế thì cười lớn bưng ly rượu lên uống cạn.

- Học thủ nói rất đúng, ta làm thế chẳng phải chỉ là phổ cập kiến thức một chút để mọi người học thủ là cái gì thôi sao.

- Ngươi đấy.

Hoàng Quý mỉm cười lắc đầu im lặng, Chu Hâm lập tức ho khan một tiếng rồi nói tiếp.

- Nói cho mọi người biết, cái tên gọi học thủ này không đơn giản đâu nhé, có thể mọi người không hiểu đâu, để ta nói cho mà biết, học thủ chính là thân phận cao nhất trong số các học đường của một học hệ, đấy không phải là học sinh bình thường nữa mà là môn đồ của chưởng viện, ở đạo viện nào cũng như thế, Đỗ Mẫn, Vương Bảo Nhạc, đạo viện Phiêu Miễu của hai người cũng vậy đúng không?

Vẻ mặt của Đỗ Mẫn thoáng thay đổi, liếc nhìn Vương Bảo Nhạc một cái rồi gật đầu.

Vương Bảo Nhạc thì sờ mũi một cái, nhìn Chu Hâm với Hoàng Quý một hồi thôi chứ không nói gì.

Nghe Chu Hâm giải thích xong, các bạn học trên bàn đều hít sâu một hơi, mang theo vẻ rung động dữ dội, thậm chí còn có người bắt đầu lộ ra vẻ kính nể, bưng ly rượu lên mời Hoàng Quý.

Hoàng Quý mỉm cười đáp lại từng người, có điều chỉ nhấp môi mà thôi, không khí ngày càng trở nên náo nhiệt hơn, sau đó hắn lại nhìn Vương Bảo Nhạc.

Phải biết là từ đầu chí cuối Vương Bảo Nhạc chưa từng mời rượu hắn, điều này làm cho Hoàng Quý khó chịu, nên mới mỉm cười mở miệng.

- Bảo Nhạc, nghe nói ngươi thi vào đạo viện Phiêu Miễu nhỉ, bây giờ sao rồi?

Không đợi Vương Bảo Nhạc kịp nói gì thì hắn đã khoát tay.

- Thôi bỏ đi, ta không xát muối vào vết thương của ngươi nữa, mọi người đều là bạn học cả, lúc trước ngươi đậu vớt vào đạo viện Phiêu Miễu, nay chắc còn đang bù đầu học hành nhỉ, mà ngươi thuộc hệ nào thế?

- Hệ Pháp Binh!

Lúc này Vương Bảo Nhạc cũng bực mình, tức giận mở miệng.

- Hệ Pháp Binh à, đó cũng không phải hệ bình thường, chắc khó lắm đây, nhưng ngươi phải cố gắng lên nhé, sau này vẫn có tiền đồ lắm đấy, nếu ngươi chọn hệ Đan Đạo thì tốt rồi, ta có thể giúp được ngươi, mặc dù không thể nào giúp ngươi lọt vào top 100 của bên đạo

viện Phiêu Miễu, nhưng top 1000 vẫn dư sức.

Hoàng Quý không thèm quan tâm ngữ khí của Vương Bảo Nhạc lúc này, theo như hắn thấy thì trong buổi họp mặt hôm nay người xứng đáng để mình làm quen chỉ có mỗi mình Đỗ Mẫn mà thôi.

Đấy cũng là do nay Đỗ Mẫn đã xinh đẹp hơn xưa, còn những người khác thì hắn cảm thấy đẳng cấp của mình và họ đã kéo xa lắm rồi.

Trong lúc Hoàng Quý vẫn đang bốc phét này nọ, Vương Bảo Nhạc càng nghe càng thấy bực, nếu không phải tất cả đều là bạn học, nếu đổi lại là ở đạo viện thì hắn đã ra tay từ đời nào rồi, lúc này hắn đang bực dọc lại thấy Đỗ Mẫn đang nhìn mình đầy vẻ chế nhạo thì Vương Bảo Nhạc cũng bực mình trừng mắt nhìn lại.

Thấy Vương Bảo Nhạc như thế, trong lòng Đỗ Mẫn cũng vui vẻ lắm, lúc này tâm trạng vô cùng vui vẻ mỉm cười nhìn Hoàng Quý.

- Bạn học Hoàng Quý nói đúng lắm!

Thấy mình được Đỗ Mẫn khen ngợi thì Hoàng Quý cũng hớn hở vô cùng, thế là lại bốc phét khoe khoang những kinh nghiệm của mình ở trong đạo viện Thánh Xuyên, ý khoác lác ngày càng rõ ràng.

Vương Bảo Nhạc đã không nhịn được nữa, trong lòng chợt nhớ Liễu Đạo Bân vô cùng, lúc này chỉ là buổi họp mặt của bạn bè thôi, mấy người Liễu Đạo Bân không phải bạn học chung học đường với hắn bằng không có Liễu Đạo Bân ở đây chính miệng nói ra thân phận của mình thì sẽ hoàn mỹ biết bao.

Lại nói, nếu mình tự nói ra thì có khác gì tên Hoàng Quý này đâu, chuyện này đúng ra phải để người khác nói mới đúng, vậy nên Vương Bảo Nhạc bực mình xoa xoa bụng định đứng dậy đi trước.

Đúng lúc này lại có một người đàn ông trung niên cao ráo, ánh mắt sáng ngời, trông qua đã thấy vô cùng uy nghiêm tựa như người ngồi ở địa vị cao bước vào giữa đại sảnh của tiệm rượu, bên cạnh ông còn có nhân viên của tiệm rượu đi theo, dường như đang định bước tới phòng riêng ở bên trong tiệm rượu.

Nhưng khi đi ngang qua bàn của mấy người Vương Bảo Nhạc, ánh mắt của ông khẽ đảo qua, sau đó chợt ồ một tiếng rồi dừng bước, nhìn Vương Bảo Nhạc mấy lần, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười tươi rói. Ông bước tới bàn của mấy người Vương Bảo Nhạc.

Có khá nhiều người đi bên cạnh ông, lúc này ai nấy đều kinh ngạc, nhưng vẫn đi theo sau lưng ông, sự xuất hiện của bọn họ lập tức khiến cho người ngồi trên bàn chú ý tới.

Tên Trần Binh kia thân là nhân viên liên bang lập tức biến sắc, vội đứng bật dậy, tất cả mọi người xung quanh, bao gồm cả Vương Bảo Nhạc đều kinh ngạc ngẩng đầu lên, bởi vì khí thế của người đàn ông trung niên này quá sức bất phàm, vừa nhìn đã biết ngay là nhân vật lớn.

Trong lúc bọn họ đang nhìn lom lom thì người đàn ông kia đã cười lớn.

- Là Bảo Nhạc đúng không, ha ha, chú là cha của Đạo Bân đây, nghe Đạo Bân nhà chú nói lúc ở đạo viện cháu đã giúp đỡ nó rất nhiều, lại còn sắp xếp cho nó vào bộ viện kỷ nữa, chú cảm ơn cháu nhiều lắm nhé.

Người đàn ông trung niên này chính là cha của Liễu Đạo Bân, là phó thành chủ của thành Phượng Hoàng này, ông đã từng thấy ảnh chụp của Vương Bảo Nhạc từ chỗ Liễu Đạo Bân cho nên lúc này bước lên bắt tay Vương Bảo Nhạc rất đỗi thân thiết.

- Là Liễu thành chủ ạ?

Vương Bảo Nhạc ngẩn người xong lập tức mỉm cười chào hỏi.

- Thành chủ gì đâu, gọi chú đi, bữa cơm này chú mời nhé, Bảo Nhạc này, Đạo Bân nhà chú xin nhờ cả vào cháu nhé, nếu nó ương bướng thì cháu cứ mặc sức mà dạy bảo nó!

Cha của Liễu Đạo Bân cực kỳ nhiệt tình, như thể coi Vương Bảo Nhạc thành con cháu trong nahf vậy, thậm chí trong vẻ nhiệt tình này còn có phần khách khí nữa.

Cảnh tượng này khiến cho mấy người đi theo sau lưng ông ta cũng phải giật mình, nhìn chằm chằm vào Vương Bảo Nhạc đoán thân phận và bối cảnh của hắn.

Sau đó cha của Liễu Đạo Bân cầm ly rượu mời mọi người trên bàn một cái, Trần Binh lập tức kích động vội vàng chào hỏi, sau khi thấy đối phương là nhân viên ngoài biên chế của liên bang xong thì cha của Liễu Đạo Bân gật đầu một cái chứ không để ý gì nhiều, sau khi

cười nói thêm vài câu với Vương Bảo Nhạc thì mới rời đi.

Mà mọi người trên bàn đều tròn xoe hai mắt, dù sao thì trước đó Vương Bảo Nhạc cũng đã nói ra thân phận của đối phương, mà hành động của Trần Binh cũng đã chứng minh điều này là thật, vậy nên tất cả đều im thin thít nhìn Vương Bảo Nhạc, ai nấy đều lộ ra vẻ ngập ngừng.

Rõ ràng Vương Bảo Nhạc từ đầu chí cuối đều an phận lại mang tới rung động cực lớn xen lẫn vẻ thần bí khó lường cho bọn họ.

------oOo------

Chương 60: Mau quay về đạo viện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vương Bảo Nhạc được mọi người nhòm ngó như thế thì trong lòng thoải mái hơn hẳn, thầm nghĩ sau này cha của Liễu Đạo Bân nhất định có thể thăng chức, lúc này đang vui nên hắn nhìn đám bạn học xung quanh, đang định nói gì đó thì tên Hoàng Qúy kia đã bật cười.

- Khá lắm Bảo Nhạc ạ, ta đúng là đã xem thường ngươi rồi, lại còn có thể an bài người vào trong bộ viện kỷ luôn cơ đấy, đúng là không đơn giản mà. Nhưng ta cũng hiểu, chuyện này ta cũng trải qua rồi, ngươi cũng biết ta là học thủ cho nên cũng là người phụ trách kk mà, luôn có người tới tìm ta nhờ xếp người vào kk, ta cũng không tiện từ chối.

Hoàng Qúy thản nhiên nói xong thì lại thở dài ra vẻ khuyên răn.

- Nhưng mà Bảo Nhạc này, về sau ngươi đừng có nhờ vả học thủ chỗ các ngươi mãi thế, ta nghe nói bây giờ các đạo viện đang cải cách chế độ học thủ, muốn đổi thành mở hội nghị học thủ để bỏ phiếu, ta cũng đang nghĩ xem nên móc nối quan hệ với hai học thủ khác thế nào đây, ngươi nhờ vả nhiều sẽ khiến vị học thủ thân với ngươi bực mình đấy.

Hoàng Qúy ra vẻ cảm thái, hắn nói xong thì cảm giác áp lực do phó thành chủ đến ban nãy cũng đã giảm bớt phần nào.

Thế là tâm trạng của mọi người lại phấn chấn lại, tuy rằng thái độ dành cho Vương Bảo Nhạc cũng thay đổi một chút, nhưng cũng

không nhiều lắm, theo như bọn họ thấy thì lời nói của Hoàng Qúy đã giải thích rõ ràng lắm rồi.

Vương Bảo Nhạc vội ho một tiếng, hắn rất muốn nói cho đối phương biết mình không cần đi nhờ vả học thủ, mà chính bản thân mình đã là học thủ... Hơn nữa cải cách học thủ cũng không sao hết, mình cũng không cần móc nối gì với những học thủ khác, bởi vì... Chẳng còn học thủ nào khác nữa, tất cả đều bị mình đạp xuống cả rồi.

Nhưng Vương Bảo Nhạc cảm thấy nếu như tự mình nói ra điều này thì không được vẻ vang lắm, vậy nên hắn nghĩ xem phải làm sao để biểu đạt khéo khéo một tiếng, nhưng đột nhiên đằng xa lại truyền đến tiếng kinh hô.

Những tiếng kinh hô này nhanh chóng lan rộng trong tiệm rượu khiến cho Vương Bảo Nhạc và những bạn học khác chú ý tới, ai nấy đều ngẩng đầu lên nhìn qua, sau đó lập tức nhìn thấy có rất nhiều người to cao đi ra từ tít bên trong tiệm rượu, bọn họ nhanh chóng bước ra chặn kín các điểm quan trọng trong tiệm, sau đó có mười mấy người cùng bước ra, trong đó có một người đàn ông lưng hùm vai gấu, vẻ mặt không giận tự uy bước ra từ trong phòng VIP.

Người đàn ông đó mặc áo choàng màu tím, cha của Liễu Đạo Bân đứng bên cạnh cũng cung kính đi sau ông nửa bước, thậm chí cả chủ nhân của tiệm rượu này cũng cẩn thận đi theo phía sau, bọn họ đi thẳng một mạch tới bàn của đám Vương Bảo Nhạc.

Người còn chưa tới thì tiếng cười vang đã vọng tới.

Toàn thân Trần Binh run lên, đầu óc nháy mắt nổ mạnh, vội vàng đứng dậy nhưng không đứng vững nên suýt nữa đã ngã dập mặt, lớn tiếng hô to đầy cung kính.

- Bái kiến thành chủ!

Trần Binh vừa hô vang thì tất cả mọi người trên bàn cơm đều hít sâu một hơi, cả đám vội vàng đứng dậy.

Thành chủ và phó thành chủ vẫn có chênh lệch khá xa, có thể làm thành chủ của kỷ linh nguyên, dù chỉ là một thành nhỏ đi chăng nữa thì đều là những nhân vật bất phàm, người như thế bản thân phải có tu vi nhất định, càng phải có bối cảnh thâm hậu và thủ đoạn kinh người, như thế mới có thể đảm nhiệm chức thành chủ ở kỷ linh nguyên sau cuộc chiến hung thú này.

Cho nên lúc phó thành chủ đến đây bọn họ chỉ khiếp sợ thôi, nhưng khi thành chủ xuất hiện lại dấy lên bao cơn sóng gầm trong lòng họ, mang theo cả vẻ rúng động lẫn kính sợ.

- Các ngươi đều là tương lai của liên bang, là ta tới đây quấy rầy buổi gặp mặt của các ngươi, sao có thể khiến các ngươi đứng dậy được, mọi người ngồi xuống cả đi.

Thành chủ thành Phượng Hoàng mỉm cười đi tới, khi giơ tay ra thì có một cỗ uy áp phát ra từ trên người hắn, khiến cho những người vừa đứng dậy đều ngồi xuống.

- Vương Bảo Nhạc.

Sau khi mọi người ngồi xuống thì thành chủ thành Phượng Hoàng lại mỉm cười nhìn Vương Bảo Nhạc, tuy giọng không lớn nhưng lại mang theo khí thế khiến cho tâm thần kẻ khác rung động.

Khí thế kia Vương Bảo Nhạc đã từng cảm nhận được từ trên người của vị tu sĩ đã giết chết mãnh thú trên đường quay về, lúc này gặp được thành chủ thì hắn cũng lập tức cảm giác được khí tức giống vậy.

- Vương Bảo Nhạc của đạo viện Phiêu Miễu, bái kiến thành chủ!

Vương Bảo Nhạc đứng dậy, ôm quyền cúi đầu không kiêu ngạo không siểm nịnh.

- Đúng là một thiếu niên anh tài!

Thành chủ của thành Phượng Hoàng cười vang, trong mắt lộ ra vẻ tán thưởng không chút che giấu.

- Ban nãy ta nghe lão Liễu nói bạn học Bảo Nhạc đang ở đây, bạn học Bảo Nhạc này, mấy lần trước ta đến thăm nhà ngươi thì ngươi đều không có mặt, ngươi chính là niềm kiêu ngạo của thành thành Phượng Hoàng chúng ta đấy!

Thành chủ thành Phượng Hoàng nói xong thì quay lại nhìn mấy người sau lưng mình.

- Mọi người cũng tới làm quen đi, thiếu niên anh kiệt này chính là Vương Bảo Nhạc, thi đậu vào tứ đại đạo viện giữa vô số thí sinh thì

đã là nhân tài rồi, có thể vào được hệ Pháp Binh thì lại càng là thiên kiêu, ở trong vô số thiên kiêu mà có thể trở thành học thủ của một học đường thì đúng là thiên chie kiêu tử!

- Còn bạn học Vương Bảo Nhạc lại còn trở thành đại học thủ tam bảng duy nhất xưa nay chưa từng có của hệ Pháp Binh trong đạo viện Phiêu Miễu, đây đúng là xưa nay chưa ai làm được.

Thành chủ thành Phượng Hoàng giới thiệu Vương Bảo Nhạc với mọi người xung quanh.

Những người đi theo ông ấy đều là quan lớn của thành Phượng Hoàng, nay nghe nói thế thì ai nấy đều lộ vẻ giật mình, liên tục khen ngợi không dứt.

Cùng lúc đó, các học sinh ngồi trên bàn nghe xong đều cảm thấy đầu óc trống rỗng, trợn mắt há mồm ra, nhất là Hoàng Qúy thì càng hít thở dồn dập hơn, trên mặt mang theo vẻ không dám tin và hoảng sợ, hắn biết rõ học thủ duy nhất của một hệ đại biểu cho cái gì, nhưng hắn thật sự không dám tin Vương Bảo Nhạc lại có thân phận như thế.

Sau khi thành chủ thành Phượng Hoàng cầm ly rượu mời Vương Bảo Nhạc xong thì mọi người đều tiến lên mời rượu, nhất thời Vương Bảo Nhạc đã trở thành tiêu điểm của tiệm rượu này.

Tất cả chuyện này khiến cho Vương Bảo Nhạc vô cùng phấn chấn, cũng may mà hắn đã đọc nhiều tự truyện quan lớn, thân lại là học thủ nên ứng phó rất đúng mực, khiến cho mấy vị quan lớn trong thành Phượng Hoàng đều âm thầm gật đầu.

Cha của Liễu Đạo Bân cũng phát huy tác dụng giới thiệu từng người với Vương Bảo Nhạc, khiến cho thời gian gặp mặt lần này tuy nagnứ nhưng ai nấy đều có ấn tượng sâu sắc với nhau, nên ai nấy đều hài lòng.

Cuối cùng, trước khi đi thành chủ thành Phượng Hoàng còn vỗ vai Vương Bảo Nhạc, cười nói.

- Bạn học Bảo Nhạc này, ta nghe nói ngươi luyện chế ra được linh thạch bảy màu, phẩm chất cực cao, ngươi nhất định phải luyện cho quê nhà một viên đấy nhé, ta sẽ đặt nó ở trong viện bảo tàng để cho các học sinh ở quê chúng ta sau này đều noi theo ngươi.

Lời này lại càng khiến cho đám bạn học trên bàn hâm mộ không thôi, loại vinh dự này đã vượt xa tưởng tượng của bọn họ, mãi cho đến sau khi thành chủ đã rời đi thì trên bàn vẫn lặng thinh, mọi người đều nhìn chằm chằm Vương Bảo Nhạc.

- Ngươi... Ngươi là đại học thủ tam bảng sao?

Hoàng Qúy thật sự nhịn không được, mặt đỏ bừng, giọng cũng run rẩy.

Bởi vì thân phận ấy thật sự khiến cho hắn hoảng sợ cực kỳ, có lẽ những người khác không hiểu khó khăn và ý nghĩa của nó, nhưng hắn là học thủ Thảo Mộc của đạo viện Thánh Xuyên cho nên hiểu rõ muốn trở thành đại học thủ khó khăn cỡ nào, quyền lực có được sẽ lớn bao nhiêu.

Đây đúng là chuyện kinh thiên động địa, phải biết rằng kể từ sau kỷ linh nguyên thì đạo viện Thánh Xuyên căn bản chưa từng có học thủ như thế xuất hiện, thậm chí sau kỷ linh nguyên thì toàn bộ những đại học thủ duy nhất trong hệ của tứ đại đạo viện đều chưa đủ số lượng năm ngón tay nữa là!

Sao có thể không khiến hắn rung động và hoảng sợ cho được, thân ở địa vị này cho nên hắn càng biết rõ những khó khăn của nó.

Không chỉ có hắn mà ngay cả Trần Binh cũng thế, tuy rằng hắn không biết rõ đại học thủ có nghĩa gì, nhưng hắn biết rõ có thể khiến cho vị thành chủ vẫn luôn cường thế kia nhiệt tình như vậy thì chỉ có một khả năng... Ấy chính là tương lai của Bảo Nhạc khó mà đo lường!

Còn những bạn học khác lúc này đã bị lần họp mặt này làm cho rung động toàn tập, ai nấy đều đực mặt ra ngồi im, e là cả đời cũng khó mà quên được bữa cơm hôm nay.

Thấy mọi người như thế, Vương Bảo Nhạc cuòi lớn, hắn cảm giác mình căn bản chẳng muốn khoe khoang gì, mình cũng đã khiêm tốn thế rồi mà vẫn bị người ta nhận ra, thế thì không phải do hắn rồi.

Nhưng Vương Bảo Nhạc cảm thấy dù sao mình cũng là bạn học với Hoàng Qúy, cho dù ban nãy đối phương có khoe khoang thì mình cũng không tiện đả kích hắn, cứ khiêm tốn một chút thì hơn.

- Thật ra cũng chẳng có gì, vốn ta chỉ muốn làm học thủ của linh

thạch học đường mà thôi, nhưng lại gặp phải cải cách ngươi vừa nói đấy, ta cũng gặp vấn đề y chang ngươi, nhưng ngươi cũng biết tính ta cứng đầu cỡ nào rồi đấy, thật sự không muốn đi làm quen với móc nối với những học thủ khác làm gì, vậy nên ta chọn cách đơn giản nhất là đạp bọn họ xuống để thành học thủ hồi văn với học thủ linh bôi luôn, thế là đơn gian ngay, có việc gì thì cứ tự thương lượng với bản thân mình là được.

Nói xong, Vương Bảo Nhạc rất hài lòng với sự khiêm tốn của mình, mà những người khác ở bên cạnh hắn thì đều bị mấy lời nói nhẹ bẫng với khiêm tốn của Vương Bảo Nhạc làm sợ hết hồn. Đỗ Mẫn cắn răng, cô không ngờ lần này Vương Bảo Nhạc lại được như thế, Hoàng Qúy bên cạnh thì im thin thít, nhìn Vương Bảo Nhạc với vẻ phức tạp rồi cười khổ.

Vương Bảo Nhạc mỉm cười, tâm trạng vô cùng vui vẻ, buổi họp mặt nhanh chóng kết thúc, hắn ngẩng đầu ưỡn ngực rời khỏi nơi này trong ánh mắt phức tạp của Hoàng Qúy.

Thời gian được nghỉ luôn trôi qua rất nhanh, mới đó mà lại qua một tháng nữa, chỉ còn hơn mười ngày nữa là khai giảng, trong một tháng này em bánh bao cũng có tới nhà Vương Bảo Nhạc chơi, cô cũng được mẹ của Vương Bảo Nhạc yêu mến.

Còn Liễu Đạo Bân cũng thường xuyên tới thăm hỏi, còn mang theo rất nhiều quà cáp, còn đưa Vương Bảo Nhạc đi chơi khắp thành Phượng Hoàng, Vương Bảo Nhạc vốn tưởng rằng sẽ được tiếp tục ăn chơi trong mười ngày này, nào ngờ nửa đêm hắn lại nhận được tin gọi về khẩn cấp của đạo viện.

- Vương Bảo Nhạc, mau quay về đạo viện đi!

------oOo------

Chương 61: Sát cơ ập tới!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đi kèm tin gọi khẩn cấp đó còn có một phần tư liệu, trong phần tư liệu này có ghi rõ ba ngày trước trong số những học sinh ở lại hệ Pháp Binh của đạo viện Phiêu Miễu vào ngày nghỉ đã xảy ra một vụ án rất nghiêm trọng.

Sự việc này vô cùng nghiêm trọng, cần bộ viện kỷ lập tức xử lý ngay, nhưng Vương Bảo Nhạc lại là học thủ duy nhất của hệ Pháp Binh, cho nên hắn nhất định phải quay về.

Nếu như là hệ khác xảy ra chuyện thế này thì sẽ gọi học thủ ở gần nhất về, nhưng hệ Pháp Binh lúc này chỉ có mình hệ Pháp Binh, hắn có được quyền lực và thân phận tối cao thì cũng có trách nhiệm phải gánh vác vụ việc này.

Điều này Vương Bảo Nhạc cũng biết, hắn hiểu đây chính là chức trách của mình.

- Đây đúng là nỗi vất vả của học thủ, cần phải bỏ thời gian của mình ra để phục vụ cho người khác.

Vương Bảo Nhạc vừa cảm khái vừa nhanh chóng kể rõ tình hình với cha mẹ mình ngay trong đêm, dù cho cha mẹ hắn không nỡ đi chăng nữa thì cũng biết con của mình đã lớn rồi, thế nên cũng lập tức tiễn hắn ra sân bay.

Bởi vì cách khi khai giảng còn hơn mười ngày cho nên khí cầu của đạo viện Phiêu Miễu vẫn còn chưa tới, Vương Bảo Nhạc lại phải quay về đạo viện với tốc độ nhanh nhất, cho nên chỉ có thể đi khí cầu nhỏ loại thường để về đạo viện Phiêu Miễu.

Mặc dù giá khá đắt đỏ, nhưng khoản này sẽ do đạo viện Phiêu Miễu chi trả toàn bộ cho nên Vương Bảo Nhạc vội vàng mua vé của chuyến bay sớm nhất, sau đó bước lên khí cầu trong ánh mắt tiễn đưa lưu luyến của cha mẹ mình, nửa canh giờ sau khí cầu cũng bay lên.

Loại khí cầu nhỏ dùng để di chuyển qua lại giữa các thành trì này đương nhiên không an toàn bằng khí cầu lớn của đạo viện Phiêu Miễu, nhưng chỉ cần không gặp phải chuyện gì đặc biệt nghiêm trọng thì đều không sao cả.

Dù sao thì tất cả khí cầu đều được kiểm tra định kỳ để đảm bảo đường bay được ổn định, lúc này Vương Bảo Nhạc ngồi ngáp dài trong khoan thuyền của khí cầu.

Hơn một tháng xả hơi chỉ ăn với ngủ cũng khiến hắn trở nên lơi lỏng, lúc này hắn dụi mắt nhìn cảnh đêm ở bên ngoài cửa sổ.

- Tốc độ bay của khí cầu nhỏ nhanh hơn một chút, nhưng cũng phải chừng năm ngày mới tới được.

Nghĩ tới đây, Vương Bảo Nhạc nằm dài trên giường của mình, mơ màng ngủ say.

Một đêm lặng lẽ trôi qua, sáng ngày thứ hai, Vương Bảo Nhạc đi ra khỏi khoang thuyền vươn vai thả lòng, đưa mắt nhìn những hành khách khác trên khí cầu.

Chiếc khí cầu này cũng không có nhiều hành khách lắm, tính cả hắn thì có mười mấy người, trong đó có bảy tám người rõ ràng là thương nhân qua lại làm ăn, những người khác thoạt nhìn đều là người thường, có hai ba người tuổi xêm xêm hắn, có một người cũng khá béo, sau khi nhìn thấy Vương Bảo Nhạc thì anh béo kia còn nhiệt tình thăm hỏi nữa.

Sau khi bắt chuyện hỏi han vài câu, Vương Bảo Nhạc đi vào trong nhà hàng, sau khi ăn no căng xong thì chán quá nên đứng dựa ở boong thuyền ngắm nhìn phong cảnh bên dưới.

- Tốc độ của khí cầu loại nhỏ này nhanh thật, xem cảnh vật thế này thì chắc là sắp sửa đến rừng mưa Trì Vân rồi đây.

bn nhìn những dãy núi lướt nhanh bên dưới, thầm nghĩ tới cái di tích mà cha mình đã nói.

Đáng tiếc bây giờ thực lực của mình còn chưa đủ, không thì mình cũng muốn tới di tích đó xem thử.

Vương Bảo Nhạc lắc đầu đầy tiếc nuối, hắn biết rõ ở giữa nơi hoang dã tồn tại vô số mãnh thú, dù hôm nay mình đã đến Bổ Mạch cảnh đi chăng nữa thì tỉ lệ bỏ mạng vẫn rất cao. Như đoàn khảo cổ của cha hắn vậy, mỗi lần đi đều có hơn cả trăm người, lại thêm vô số người đi theo bảo vệ nên mới an toàn được.

Vương Bảo Nhạc hiểu rõ, trừ phi là tìm nhiều người cùng đi thì mới được, nhưng hắn lại không muốn để kẻ khác biết được chuyện về di tích. Lúc này hắn thở dài, định đợi khi mình đến Bổ Mạch đại viên mãn xong thì sẽ chuẩn bị thêm một mớ pháp khí với đan dược rồi đến đây tìm hiểu cho ra nhẽ.

Trong lúc Vương Bảo Nhạc tính toán như thế, định quay về khoang thuyền nghỉ ngơi thì đột nhiên hắn lại để ý thấy khoảng không phía trước thoắt cái lại xuất hiện một màn sáng phủ xuống từ trên cao.

Màn sáng màu đen này có phạm vi chừng nửa dặm, tựa như một cục sắt khổng lồ trực tiếp chặn đứng ngay trên đường bay của khí cầu!

Màn sáng này xuất hiện quá nhanh, lại quá sức bất ngờ cho nên khí cầu không thể tránh kịp, trong nháy mắt khi Vương Bảo Nhạc trợn to hai mắt thì khí cầu đã đâm sầm vào đó!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên!

Khí cầu rung lắc cực mạnh.

- Chuyện gì thế này!

- Các ngươi lái khí cầu kiểu gì thế!

Chuyện này đến quá bất ngờ cho nên cũng khiến cho không ít người có mặt trên khí cầu kêu la oai oái, cũng trong nháy mắt khi mọi người la hét thì phần đầu của khí cầu nứt ra sau cú tông quá mạnh vừa rồi.

Tốc độ nứt vỡ lan ra quá nhanh do khi nãy khí cầu va mạnh trong lúc lướt đi với tốc độ cao, lúc này có vô số mảnh vỡ ẩn chứa sức mạnh kinh người xé gió văng ra, tựa như có vô số ngôi sao băng bắn vào các nơi khác, có nhiều chỗ trực tiếp bị xuyên thủng!

Vương Bảo Nhạc biến sắc, có một mảnh vỡ nhỏ cũng lao vun vút qua ngay bên cạnh hắn, tốc độ cực nhanh cùng với gió mạnh do nó tạo ra lướt qua khiến làn da của hắn tê rát.

Thậm chí nếu không phải nhờ hắn bám rịt lấy lan can thì hắn đã bị chấn động mạnh hất văng đi từ đời nào rồi.

- Chuyện gì thế này!

Đồng tử của Vương Bảo Nhạc co rụt lại, trong lòng dấy lên bao cơn sóng to gió lớn, tất cả xảy ra quá nhanh, từ khi màn sáng màu đen kia xuất hiện tới lúc khí cầu đâm vào nó rồi vỡ ra chỉ có vài giây mà thôi, hắn còn chưa kịp phản ứng thì gần như đã lướt qua cái chết rồi.

Cũng may là bản thân của chiếc khí cầu này cũng khá chắc chắn, mà màn sáng kia cũng không phải hoàn toàn ngưng thực cho nên không xảy ra cảnh tượng khí cầu bị đụng nát hoàn toàn, nhưng dù là thế thì chấn động nó gây ra vẫn rất kinh người.

Mà bản thân của khí cầu cũng đâm sầm vào màn sáng nó, bị kẹp cứng ngắc không thể bay ra được, bị ngừng lại đột ngột trong trạng thái tốc độ cao nên lực quán tính nó sinh ra khiến cho tất cả mọi người trong khí cầu đều bị hất văng lên rồi ngã ra đất.

Cùng lúc đó cũng có tiếng chuông cảnh báo chói tai vang lên khắp khí cầu.

- Tấn công!

- Có kẻ địch tấn công!

Một số thuyền viên và hộ vệ trong khí cầu đều biến sắc, lục tục bò dậy nhìn chằm chằm tình hình với vẻ căng thẳng và sợ hãi, nhưng sau khi nhìn rõ ràng thì bọn họ đều nín thở, trong mắt ánh lên vẻ tuyệt vọng.

Những hành khách trong khoang thuyền cũng hoảng sợ vô cùng, tuy có run rẩy nấp qua một bên, nhưng vẫn có người lao ra khỏi phòng nhìn quanh quẩn, sau đó toàn thân run rẩy thất thanh kêu to.

- Đây là... Không tặc.

Khí tức của Vương Bảo Nhạc có phần hỗn loạn, loại sự cố này còn chân thật hơn so với khảo hạch mộng cảnh lúc trước nhiều lắm, hắn cũng nhìn thấy xung quanh lúc này có đến năm chiếc khí cầu đang bao vây bọn họ.

Năm chiếc khí cầu này có màu đỏ rực tựa như màu máu, bên trên còn vẽ hình hải tặc có vẻ vô cùng đáng sợ, bọn họ nhanh chóng đến gần chiếc khí cầu bị mắc kẹt kia.

Nếu chỉ như thế thì có lẽ còn khả năng chống trả một chút, nhưng sau khi năm chiếc khí cầu này đến gần thì có đến mười bảy mười tám gã áo đen nhảy ra, mỗi tên đều phát ra sát khí dày đặc, rõ ràng đều đã tắm máu qua, nhất là vẻ tàn nhẫn và lạnh lùng ở trong mắt của bọn chúng khiến cho người ta nhìn thấy mà giật mình. Mỗi tên đều phát ra tu vi Bổ Mạch, thậm chí có vài tên còn là Bổ Mạch đại viên mãn, những hộ vệ trên khí cầu lập tức tuyệt vọng, còn những hành khách kia thì bắt đầu khóc lóc, cái bóng chết chóc nháy mắt đã bao trùm tất cả mọi người.

- Chúng tôi là công ty hàng không Đông Lâm...

Một người đàn ông trung niên phụ trách khí cầu run rẩy đứng ra mở miệng, nhưng hắn vừa nói được bấy nhiêu đã bị một gã áo đen khác ngắt lời.

- Câm miệng!

Sau khi những gã áo đen này đáp xuống thì bắt đầu nhìn quanh khắp nơi như đang tìm kiếm cái gì đó, thỉnh thoảng còn lấy thẻ ngọc ra so sánh gì đó, nhất là sau khi nhìn thấy anh béo tuổi tác xêm xêm với Vương Bảo Nhạc thì ánh mắt của chúng sáng lên, nhưng sau khi so sánh xong thì lại nhíu mày.

Cảnh này khiến cho Vương Bảo Nhạc nheo mắt lại, tim đập dồn, cảm thấy không ổn lắm. Hắn biết rõ đây không phải khảo hạch trong mộng cảnh, tất cả mọi điều đang diễn ra đều là thật, lúc này mạng sống của hắn đang bị uy hiếp, cho nên hắn không chút do dự đút cổ tay vào trong tay áo, đè lên vòng tay trữ vật lấy một thanh phi kiếm ra.

Sau khi giấu thanh phi kiếm trong tay áo xong thì Vương Bảo Nhạc ra vẻ hoảng sợ, thân thể run rẩy, thấy rõ đám người kia tìm kiếm một lúc cuối cùng cũng trông thấy mình.

Nhất là sau khi nhìn thấy hắn thì ánh mắt của đám kia sáng rực lên, sát khí nháy mắt tăng cao, thậm chí còn không thèm nhìn những kẻ khác lấy một cái, nhanh chóng bổ nhào về phía mình. Lúc này Vương Bảo Nhạc đã hiểu đám này đúng là đang tìm mình.

- Đúng là thằng nhãi này rồi!

Trong đám áo đen đó có kẻ cười lạnh bước tới, trong nháy mắt thì đám áo đen xung quanh đã bộc phát ra tốc độ Bổ Mạch cảnh, mang theo sát khí dữ dội nhào tới chỗ Vương Bảo Nhạc!

Vương Bảo Nhạc căng thẳng ngừng thở, khi đám áo đen đó tới gần thì bàn tay giấu dưới tay áo khẽ đảo một cái, phi kiếm biến mất, thay vào đó là cái loa công suất siêu lớn do hắn luyện chế ra, Vương Bảo Nhạc cầm lấy cái loa đưa lên miệng, định bụng chơi liều, gân xanh trên tránh nổi lên, dùng hết sức hét một tiếng thật to.

- Lũ chúng bây mới là nhãi con!!!

Tiếng hét này quá lớn, mà công suất khuếch đại của cái loa pháp khí do hắn chế tạo ra lại cực kỳ lớn, lúc này Vương Bảo Nhạc rống to

như thế, lại được nó đề cao tần suất nên chẳng khác gì tiếng sấm đánh ngang tai, thậm chí còn sinh ra cả sóng âm!!

Gã áo đen cách Vương Bảo Nhạc gần nhất mở to hai mắt gào lên một tiếng, màng nhĩ lập tức bị thủng, toàn thân văng ngược ra sau tựa như bị đánh mạnh.

Đám áo đen khác cũng bị sóng âm ảnh hưởng, nặng thì hộc máu, nhẹ thì cũng choáng váng đầu óc, loạng choạng dừng lại.

Dù Vương Bảo Nhạc có chuẩn bị trước nhưng cũng thấy ù tai, nhân lúc bọn chúng dừng lại, hắn thấy rõ trên những chiếc khí cầu còn lại vẫn có rất nhiều kẻ áo đen lục tục xuất hiện, thế là hắn nín thở, cắn chặt răng, thân thể nhoáng một cái quyết đoán xoay người nhảy qua lan can kế bên, rơi thẳng xuống bên dưới!

------oOo------

Chương 62: Chỉ có phản kích!

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chết tiết!

Nhìn thấy Vương Bảo Nhạc lại nhảy xuống không chút do dự như thế, đám áo đen thứ hai vừa nhảy xuống từ mấy khí cầu khác biến sắc, vội chạy tới hòng ngăn cản, nhưng tất cả đã quá muộn.

Từ khi Vương Bảo Nhạc lấy cái loa ra hét lên rồi la lên đến lúc quyết đoán nhảy xuống khỏi khí cầu đều vô cùng dứt khoát không chút chùn chân, khiến cho đám áo đen trên khí cầu đều lộ ra vẻ ngưng trọng mãnh liệt.

Khi bọn họ chạy đến chỗ Vương Bảo Nhạc đã nhảy xuống khi nãy nhìn xuống thì bóng dáng Vương Bảo Nhạc đã rơi tít xuống dưới, ẩn ẩn còn có thể trông thấy Vương Bảo Nhạc ngẩng đầu lên, trong mắt lộ ra vẻ lạnh lùng.

Ánh mắt này khiến cho đám áo đen đó không khỏi run thầm.

Tất cả những gì Vương Bảo Nhạc làm đã vượt xa dự liệu của bọn họ, theo như bọn họ thấy thì Vương Bảo Nhạc chỉ là một thiếu niên mà thôi, nhưng chính thiếu niên này lại khiến cho bọn họ khiếp sợ tận

hai lần!

Đầu tiên là trưng ra vẻ mặc sợ hãi hoảng hốt khiến đám áo đen đầu tiên lơi là cảnh giác, khi bọn chúng chủ quan cho rằng thắng lợi đã nằm chắc trong tay mà bước lên thì Vương Bảo Nhạc lại đột nhiên lấy pháp khí ra, dựa vào sóng âm bộc phát, trực tiếp khiến một kẻ trọng thương, đám khác thì lùi lại, tranh thủ chút tiên cơ cho chính mình!

Thủ đoạn thế này những kẻ thiếu niên bình thường khó mà làm được, điều này cần phải tỉnh táo phán đoán và nắm chắc thời cơ, điều khiến cho những kẻ áo đen này giật mình nhất chính là khi nhóm áo đen xuất hiện thì Vương Bảo Nhạc lại lựa chọn nhảy xuống!!

Phải biết rằng ngay cả những kẻ áo đen này cũng không dám nhảy xuống từ độ cao này, nhưng Vương Bảo Nhạc lại dám nhảy!

Thậm chí nếu đổi lại là người khác thì bảo đảm sẽ do dự trước lúc nhảy, dù sao thì lúc này khí cầu phải cách mặt đất không dưới mấy ngàn trượng. Độ cao cỡ này, nếu đổi lại là cường giả Chân Tức cảnh thì có lẽ còn sống nổi, nhưng đối với Cổ Võ cảnh, nếu như không có thủ đoạn gì thì nhất định sẽ là cửu tử nhất sinh!

Nhưng từ đầu chí cuối Vương Bảo Nhạc lại không hề do dự chùn bước, từ điểm này có thể nhìn ra được Vương Bảo Nhạc cũng là kẻ tàn nhẫn với chính bản thân mình!

Mà rõ ràng đây chính là cách duy nhất để tìm đường chạy thoát vào lúc này!

- Tên này liều thật, hắn mới không tới 20 tuổi... Nếu như cho hắn thời gian để triển thành thì tương lai nhất định sẽ là một kẻ sát phạt quyết đoán!

- Ban đầu ta còn đang bực mình không biết tại sao bên kia lại đòi giết gã thiếu niên này cho bằng được... Giờ thì ta đã hiểu rồi!

- Tên nhóc này còn dám nhẫn tâm với chính bản thân mình như thế, đối với kẻ thù nhất định còn ác hơn nữa!

Trước sau hơn 30 tên áo đen đứng trên khí cầu đều vô cùng giật mình, sau khi nhìn nhau một cái thì đồng loạt nhìn về phía một lão già trong nhóm áo đen thứ hai.

Lão già này cũng mặc quần áo giống như những kẻ khác, duy chỉ có trên tay phải có đeo một cái bao tay màu đen, cái bao tay này thoạt nhìn như được làm từ kim loại, trông rất kỳ lạ, đôi mắt của lão ta vô cùng lạnh lùng, lại rất đỗi uy nghiêm, rõ ràng chính là người cầm đầu của đám người này.

- Tên Vương Bảo Nhạc này không thể giữ lại được, hôm nay dù thế nào cũng phải lấy thủ cấp của hắn, đuổi theo đi!

Lão già kia lạnh giọng hạ lệnh, đám áo đen xung quanh lập tức nhao nhao tuân lệnh, không thèm ngó đến lũ hành khách đang run như cầy sấy ở bên kia, lũ lượt chui về khí cầu của mình rồi đuổi theo.

Mà lúc này, Vương Bảo Nhạc đang rơi thẳng xuống bên dưới không kịp suy nghĩ xem vì sao đám áo đen đó lại muốn giết mình. Suy nghĩ duy nhất trong đầu hắn hiện giờ chính là đang điên cuồng tính toán tốc độ rơi xuống của mình cùng khoảng cách với mặt đất.

Lại dựa theo tính toán của mình mà liên tục cố gắng điều chỉnh, đổi hướng thân thể, tất cả đều nhờ vào hắn thường xuyên thôi diễn tính toán công thức hồi văn cho nên mặc tính toán cũng tiến bộ không ít.

- Giảm xóc, mình cần phải có chín lần giảm xóc đổ lên!

Áp lực quá mạnh khiến cho Vương Bảo Nhạc khó mà hít thở được, lúc này thân thể của hắn dường như bị đè nặng, trước mắt cũng dần tối sầm lại, nhưng hắn vẫn cắn chặt răng, cố gắng khiến cho đầu óc của mình rõ ràng hơn, sau vài giây, hắn vung tay phải thật mạnh, trong tay lập tức xuất hiện một cái ấn.

Đây chính là một trong số những pháp khí mà hắn đã luyện chế ra, lúc này lấy ra xong thì hắn lập tức rót linh lực trong pháp khí không chút do dự, chọn cách đảo lộn hồi văn tạo thành linh bôi ở bên trong, khiến cho chúng kích phát không thuận và phát nổ!

Nếu là người khác thì khó mà làm được như thế này, nhưng số pháp khí này vốn do chính tay Vương Bảo Nhạc luyện chế ra, mỗi một đạo hồi văn bên trong đều xuất hiện trước mắt hắn, lại thêm hiểu rõ về kết cấu của nó, thế là cái ấn trong tay Vương Bảo Nhạc nhanh chóng phát sáng rồi bị Vương Bảo Nhạc ném xuống bên dưới, sau đó ầm một tiếng, trực tiếp nổ tung ngay bên dưới!

Dù Vương Bảo Nhạc không bị ảnh hưởng trực tiếp từ vụ nổ nhưng

cũng bị chấn nhẹ tới mức khóe miệng trào máu, nhưng tốc độ của hắn lúc này cũng được giảm bớt phần nào.

Vương Bảo Nhạc cắn răng, trong mắt lóe lên vẻ tàn nhẫn, hắn lại liên tục lấy pháp khí ra căn đúng thời gian cho nổ thêm một cú nữa. Thế là tốc độ của hắn rốt cuộc cũng được hãm lại, đồng thời vị trí rơi xuống cũng dần dần được điều chỉnh, lúc này hắn không còn rơi xuống phần bình nguyên bên dưới nữa, mà hướng về một sơn cốc ở giữa các vách núi.

Trong chớp mắt khi thân thể của hắn sắp va vào vách đá, dù hắn đã lợi dụng mấy lần nổ mạnh để hãm tốc độ lại nhiều, nhưng lực trùng kích vẫn rất mạnh, nhất là khi bên dưới lại lắm loạn thạch dày đặc, với tốc độ này mà nện xuống thì thân thể nhất định sẽ tan nát, lập tức bỏ mạng.

Trong lòng Vương Bảo Nhạc cũng hiểu rõ điều này cho nên gần như trong nháy mắt sắp va vào thì hắn hét lớn một tiếng, mầm mống thôn phệ trong cơ thể điên cuồng bộc phát ra ngay trong nháy mắt này.

Dưới sự kích thích của linh lực trong cơ thể cùng với bản năng sinh tồn điên cuồng trào ra, mầm mống thôn phệ trong cơ thể của hắn lại phát ra lực hút cực hạn đối với vách đá kế bên!

Lực hút này quá mạnh, mà tốc độ của Vương Bảo Nhạc cũng cực nhanh, như thế lại tạo nên một cảm giác kéo mạnh và cảm giác đau đớn dữ dội khiến cho Vương Bảo Nhạc đau đớn thét lên, tựa như thân thể sắp bị xé toạc ra vậ. Nhưng tất cả đau đớn đều đáng giá, tốc độ của hắn nhờ vào mấy đợt giảm xóc trước đó và lực hút này kéo lại cho nên rốc cuộc cũng đã hoàn toàn chậm lại.

Thân thể hắn rốt cuộc cũng hoàn toàn ổn định lại khi ở cách mặt đất không tới 10 trượng, dù cuối cùng vẫn ngã xuống đất, nhưng ngay lúc này chức năng bảo hộ của đạo bào học thủ và vòng tay trữ vật của hắn đều bộc phát, khiến cho Vương Bảo Nhạc nện thẳng xuống nhưng thương thế cũng không nặng lắm. Hắn chỉ phun ra một búng máu tươi, sau đó lập tức bò dậy, nhanh chóng lao vút đi men theo con đường nhỏ ở vách núi chứ không dám dừng lại.

Một đường nhanh chóng bỏ chạy khiến Vương Bảo Nhạc thở hồng hộc, hắn biết rõ nguy hiểm vẫn chưa hết, đây không phải loại khảo hạch mà hắn gặp phải lúc trước, đây thật sự là nguy cơ sống chết!

Đám người áo đen đó rất hùng hổ, nếu như không nhìn thấy thi thể của mình thì chúng nhất định sẽ không bỏ qua.

- Bọn chúng là ai!

- Tại sao lại muốn giết ta chứ!

- Sao bọn chúng lại biết ta đi chiếc khí cầu này nữa!

Vương Bảo Nhạc siết chặt nắm đấm, dù sao thì hắn cũng chỉ là một thiếu niên, lúc này hắn đang cố nén sợ hãi và hoảng sợ, thử mở nhẫn truyền âm ra để cầu cứu. Nhưng hắn lại phát hiện nhẫn truyền âm không có tín hiệu, tất cả khiến cho chút hy vọng nhỏ nhoi trong lòng hắn biết mắt.

Lúc này trong mắt hắn dần lộ ra vẻ điên cuồng, hắn hiểu ra nhất định là đối phương đã bày ra cái bẫy này từ lâu, bằng không sẽ chẳng chu toàn được như thế.

- Nhất định là có liên quan với tin thông báo bảo mình quay về đạo viện!

Lúc này trên mặt Vương Bảo Nhạc lộ ra vẻ liều mạng, hắn biết rõ lúc này có suy nghĩ mấy chuyện đó cũng vô dụng, muốn chạy trốn cũng không được.

Hiện nay chỉ có chính bản thân mình mới cứu được mình!

- Như vậy thì chỉ có thể... phản kích mà thôi!

Vương Bảo Nhạc cắn răng, dùng tốc độ tối đa chạy men theo con đường nhỏ đó chạy ra khỏi vách núi.

Trong lúc chạy hắn còn lấy đan dược ra uống, cảm giác được vết thương dần khỏi, hô hấp của hắn cũng trở nên dồn dập hơn.

- Mình phải tỉnh táo, không được sợ, phải tỉnh táo lại!

Vương Bảo Nhạc liên tục hít sâu điều chỉnh hô hấp, mặc dù trong lòng vẫn còn run sợ, nhưng hắn cũng nhanh chóng bình tĩnh lại.

- Đám người này muốn giết mình đến như vậy, thậm chí còn xuất động cả mấy chiếc khí cầu và gần 30 tên, trên khí cầu không biết liệu còn nữa hay không... Bọn chúng đông người, lại còn có cả Bổ Mạch

đỉnh phong, nếu như chỉ có một người thì mình còn dám đánh, nhưng người đông như thế thì mình nhất định sẽ chết!

- Nhưng mình cũng có ưu thế riêng ấy chính là có khá nhiều pháp khí, mặc dù mình không thể dễ dàng điều khiển những pháp khí này vì bản thân không phải Chân Tức, nhưng nếu phối cùng việc điều chỉnh hồi văn thì vẫn có thể đánh một trận!

- Mình phải tách bọn chúng ta, không thể để bị bao vây được! Hơn nữa không thể ra nơi trống trải... Rừng, mình phải tiến vào rừng mới được!

Nghĩ tới đây, Vương Bảo Nhạc ngẩng phắt đầu dậy, sau khi nhìn ra được phương hướng thì hắn nhanh chóng chạy thẳng đến chỗ rừng mưa Trì Vân ở phía xa!

Trong nháy mắt khi hắn vừa chạy tới và lao vào trong khu rừng thì cũng kịp nghe thấy tiếng khí cầu xé gió truyền tới từ phía xa, hắn dừng chân quay đầu lại nhìn thì lập tức trông thấy năm chiếc khí cầu kia đang nhanh chóng bay tới.

- Muốn giết ta à? Vậy thì phải xem các ngươi có bản lĩnh này hay không!

Vương Bảo Nhạc giống như một con dã thú đã bị dồn tới chân tường, toàn thân phát ra một cỗ lệ khí, hắn xoay người lại chạy sâu vào bên trong rừng mưa.

Không bao lâu sau khi hắn chạy vào bên trong rừng mưa, năm chiếc khí cầu kia cũng đã bay tới trên không trung của rừng mưa Trì Vân. Bởi vì khu vực chỗ này không tiện, rừng mưa có vô số đại thụ che trời, cành lá đan xen rậm rạp che khuất tầm nhìn, cho nên năm chiếc khí cầu lơ lửng trên trời cũng mất đi ưu thế của mình, nhưng sau đó chúng lại nhanh chóng tản ra năm hướng, sau đó có 20 gã áo đen lần lượt đáp xuống, tạo thành xu thế bao vây, bắt đầu truy sát.

- Nhất định phải tìm cho bằng được Vương Bảo Nhạc, không cần bắt sống, nhìn thấy thì lập tức giết chết!

------oOo------

Chương 63: Bao vây giết chóc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mặt đất trong rừng mưa Trì Vân này quanh năm ẩm ướt, lại nhiều ao đầm, có vô số con rết khổng lồ dài hơn một thước và rất nhiều rắn độc, ngoài ra nó còn có rất nhiều hung thú ẩn hiện.

Có thể nói, dù chỉ là vòng ngoài của rừng mưa Trì Vân cũng đầy nguy hiểm.

Mặc dù Vương Bảo Nhạc chưa từng bước vào đó thật sự, nhưng mộng cảnh khảo hạch lúc trước vốn đã mô phỏng vô cùng chân thật, thậm chí có rất nhiều chi tiết hoàn toàn là dựa vào cảnh tượng thật sự để làm ra, cho nên từ mức độ nào đó mà nói thì Vương Bảo Nhạc cũng có thể coi như khá quen thuộc với nơi này.

Lúc này toàn thân hắn chìm hẳn vào nước bùn dưới mặt đất, miệng ngậm đan dược giải độc, cố nén cảm giác khó chịu khi chìm trong nước bùn, không dám nhúc nhích, chỉ có đôi mắt và lộ mũi là lộ ở ngoài để quen sát tình hình chung quanh.

Không bao lâu sau, trái tim của Vương Bảo Nhạc bắt đầu đập nhanh, có một gã áo đen xuất hiện trước mặt hắn. Gã áo đen nọ đi khá nhanh, vừa chạy vừa tìm kiếm khắp nơi, nhất là trong tay còn cầm một món pháp khí dạng khay tròn nữa.

Sau khi nhìn thấy món pháp khí trong tay của gã áo đen kia, đồng tử của Vương Bảo Nhạc co rụt lại, mặc dù hắn không biết thứ đó là gì, nhưng thân là học sinh của hệ Pháp Binh, lại còn là tam bảng học thủ, chỉ dựa vào bề ngoài hắn cũng có thể đoán sơ ra đây là pháp khí dạng tìm kiếm hoạt động dựa vào loại ba động nào đó.

Dù sao thì một khi Cổ Võ đến Phong Thân thì có thể phong bế toàn bộ khí tức, nên loại máy dò tìm dựa vào nhiệt độ cũng mất tác dụng, duy chỉ có loại pháp khí tìm kiếm dựa vào ba động này là có thể phát huy được hiệu quả trong hoàn cảnh này mà thôi.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy cái pháp khí này thì trong lòng Vương Bảo Nhạc lập tức kêu to không ổn, hắn không kịp suy nghĩ quá nhiều, trực tiếp lao ra khỏi nước bùn. Gần như trong nháy mắt khi hắn lao ra thì gã áo đen vừa rồi hãy còn rất đỗi bình thường đột nhiên bổ nhào lên, cơ hồ là cùng lúc Vương Bảo Nhạc nhảy ra thì hắn ta cũng đánh mạnh xuống chỗ mà lúc nãy Vương Bảo Nhạc vừa ẩn thân!

Ầm một tiếng, chỗ Vương Bảo Nhạc ẩn thân trực tiếp bị đánh nổ tung tóe, nếu như hắn phản ứng chậm một chút thôi, nếu hắn vẫn còn ở chỗ đó thì nhất định đã bị đánh lòi phèo rồi.

Lúc này Vương Bảo Nhạc lao ra trước một bước, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, xoay người muốn bỏ chạy.

- Vương Bảo Nhạc!

Gã áo đen nọ thấy mình thất bại thì cười lạnh bay thẳng tới chỗ Vương Bảo Nhạc, tu vi Bổ Mạch được phóng thích hoàn toàn, tốc độ bộc phát, nháy mắt đã đuổi theo sát, giơ tay lên túm một cái.

Nhưng cũng trong nháy mắt khi hắn chộp trúng Vương Bảo Nhạc thì sau lưng của Vương Bảo Nhạc đột nhiên lại trào ra một cỗ lực hút vô cùng kinh người. Lực hút này cực mạnh, khiến cho gã áo đen biến sắc, thân thể lại bị hút mạnh lảo đảo về phía trước một bước.

Chỉ là một bước thôi, nhưng đối với Vương Bảo Nhạc mà nói thì bấy nhiêu đã quá đủ rồi, thân thể của hắn đột nhiên chuyển động, trong mắt lúc này không có vẻ kinh hoảng gì hết, thay vào đó là vẻ dữ tợn và sát khí điên cuồng khi bị kẻ khác đuổi giết.

- Ngươi muốn giết ta chứ gì? Thế thì ta sẽ cho ngươi được chết!

Vương Bảo Nhạc gầm nhẹ đột nhiên giơ tay phải lên, trong lúc gã áo đen nọ đang bị lực hút kềm chế, thân thể mất cân bằng thì Vương Bảo Nhạc chộp lấy cổ tay của gã, trực tiếp bẻ rắc một cái.

Không đợi gã áo đen kia thét lên, Vương Bảo Nhạc đã thuận thế nhào tới sau lưng của gã ta, giơ tay bịt kín miệng của gã lại, gân xanh trên trán nổi lên, hô hấp dồn dập, bẻ cổ của gã một cái thật mạnh!

Răng rắc một tiếng, đồng tử của gã áo đen nọ mở to, thân thể run rẩy vài cái rồi xụi lơ.

Xung quanh rất yên ắng, chỉ có tiếng hít thở dồn dập của Vương Bảo Nhạc mà thôi. Nhưng tay của Vương Bảo Nhạc vẫn bịt kín miệng của đối phương, mãi cho tới hơn mười giây sau thì hắn mới dần buông ra, mặt cắt không còn một giọt máu, ngơ ngác nhìn thi thể của gã áo đen ở trong ngực mình.

- Mình giết người rồi...

Vương Bảo Nhạc thì thào, thân thể run rẩy, nhưng trong mắt lại dần xuất hiện một cỗ hung ác tựa như đã được kích phát sau khi hai tay vấy máu. Nói đúng hơn thì vẻ ngoan lệ lúc trước cũng chỉ là một thiếu niên mạnh mồm thôi, nhưng nay thì đã khác!

Hồi lâu sau hắn mới ngẩng đầu lên, ở trong rừng mưa tối om này, trong mắt của hắn dần lóe sáng, khieén cho toàn thân hắn dần lộ ra một tia uy hiếp.

Vương Bảo Nhạc im lặng lấy hết toàn bộ đồ đạc trên người của gã áo đen kia, nhìn cái la bàn tìm kiếm nọ thì chỉ thấy bên trên tối thui, rõ ràng chỉ có cách đặc biệt nào đó mới có thể mở được, bản thân mình không thể dùng được.

Mấy cách đặc biệt này có cái là cần vân tay, cái thì quét võng mạc, có cái thì dựa vào khí tức máu huyết, thậm chí là ba động linh khí, giống như mật mã vậy.

Vương Bảo Nhạc nheo mắt lại, nhìn cái pháp khí tìm kiếm nọ rồi nhét nó vào vòng tay trữ vật, sau đó lại lấy ra bảy tám cái ấn pháp khí nho nhỏ. Sau khi đã điều chỉnh chúng nó lại một chút thì giấu vào trong quần áo của thi thể, sau khi ngẫm nghĩ lại thì hắn lại bố trí thêm một số phi kiếm ở bùn lầy xung quanh, đợi điều chỉnh hồi văn của chúng thành loại có thể tạo ra phản ứng dây chuyền thì hắn mới rời đi, biến mất giữa những tán cây cối xung quanh.

Không bao lâu sau thì có ba gã áo đen nhanh chóng chạy tới nơi này, sau khi đến nơi thì bọn chúng lập tức trông thấy đồng đội đã bỏ mạng, ai nấy đều biến sắc vội vàng rụt lại cảnh giác xung quanh, sau khi xác định không có tung tích của Vương Bảo Nhạc thì bọn chúng lại nhíu mày đến gần thi thể, muốn xem thử vết thương trí mạng là gì.

Nhưng có một gã trong số đó rất kỹ tính nên giữ chặt đồng bọn lại, tay phải giơ tay đánh mạnh ra một chưởng, hất rách quần áo trên người thi thể kia, lộ ra vài cái ấn nhỏ đã trở nên đỏ ngầu ở bên dưới lớp quần áo.

Dường như đã bị chưởng phong kích thích cho nên mấy cái ấn nhỏ đã bị Vương Bảo Nhạc chỉnh lại hồi văn lập tức nổ tung, uy lực cực mạnh trực tiếp khiến thi thể kia nổ tan xác.

- Đúng là âm độc!

- Tên Vương Bảo Nhạc này đúng là độc ác mà!

Ba tên đều hít sâu một hơi, cảm thấy may mắn vì ban nãy không có tới gần. Nhưng đúng lúc này đột nhiên lại có hơn mười thanh phi kiếm chui ra từ bùn lầy xung quanh bọn chúng, tốc độ cực nhanh. Bởi vì ba tên kia còn đang hoảng sợ thì vụ nổ do mấy cái ấn nhỏ kia gây ra cho nên căn bản không kịp phản ứng, sắc mặt đột biến, sau đó là tiếng kêu la thảm thiết truyền ra.

Hơn mười thanh phi kiếm bay tới xuyên thẳng qua thân thể của cả ba gã...

Tiếng kêu thảm của bọn chúng phát ra trước khi chết đã truyền khắp khu rừng mưa yên tĩnh này, khiến cho khá nhiều gã áo đen khác nghe thấy đều biến sắc, đồng loạt nhìn qua.

Vương Bảo Nhạc cũng nghe thấy tiếng của bọn chúng, bước chân của hắn không hề dừng lại. Hắn vẫn cong eo nép sát xuống lớp cỏ cây bên dưới, cẩn thận tiếp cận một gã áo đen trung niên khác ở trước mặt mình.

Trong nháy mắt khi gã áo đen này bị tiếng hét thảm của đồng bọn làm giật mình, ngẩng đầu nhìn lên thì trong mắt Vương Bảo Nhạc lóe lên hàn quang, đang định nhào lên, nhưng hắn chợt chú ý tới cỏ cây xung quanh có phần vặn vẹo thì hắn lập tức biến sắc, muốn lùi lại nhưng đã muộn mất rồi.

- Thằng nhãi, mày mắc mưu rồi!

Gã áo đen kia nhe răng cười, xung quanh Vương Bảo Nhạc lập tức có sáu đạo thân ảnh đột nhiên xuất hiện tạo thành tư thái bao vây nhào tới chỗ Vương Bảo Nhạc. Một tên trong số đó cầm một hạt châu, chính là hạt châu này đã tạo thành ảo cảnh nào đó che giấu thân ảnh của sáu người bọn chúng.

- Giết!

Tính cả gã áo đen trung niên kia nữa thì tổng cộng có bảy tên, lúc này chúng lần lượt lấy pháp khí ra, tu vi Bổ Mạch bộc phát tựa như tạo thành khí huyết ba động ở khu vực này, ập thẳng tới chỗ Vương Bảo Nhạc.

Nguy cơ ngay trước mặt cho nên Vương Bảo Nhạc cũng liều mạng, tốc độ tăng nhanh, trực tiếp phóng ới chỗ gã áo đen trung niên, đồng

thời tay phải còn giơ lên, lập tức có hơn mười cái ấn nhỏ pháp khí bị kích phát toàn bộ và bắn mạnh ra xung quanh, khiến cho đám xung quanh không thể không dừng lại ngăn cản. Trong mắt Vương Bảo Nhạc lóe lên vẻ hung tàn, lực hút từ mầm mống thôn phệ trong cơ thể cũng bộc phát, lúc gã áo đen trung niên kia biến sắc thì Vương Bảo Nhạc đã túm được ngón tay của đối phương bẻ thật mạnh.

Tiếng kêu thảm thiết vang ra từ trong miệng của gã áo đen trung niên nọ, nhưng gã ta cũng là kẻ bán mạng cho nên không thèm quan tâm tới ngón tay bị bẻ kia mà vẫn nhào về phía Vương Bảo Nhạc. Vương Bảo Nhạc lách mình, chơi liều để hắn đâm sầm vào bả vai mình rồi tùm lấy cổ tay của đối phương, bẻ mạnh cổ tay của gã một cái.

Liên tục xuất thủ khiến cho gã áo đen này đổ mồ hôi, lúc này gã ta gầm lên định giãy dụa, nhưng tốc độ của Vương Bảo Nhạc lại quá nhanh, động tác như mây trôi nước chảy, trực tiếp giơ chân lên đá vào hạ bộ của gã này. Một cước này dùng sức rất mạnh, trong tiếng bốp vang dội thì gã áo đen trung niên nọ phát ra tiếng hét thảm trước nay chưa từng có, bị đá bay ra xa mấy trượng. Lúc rơi xuống đất hắn vẫn còn giắt họng len la, lăn lộn kêu rên trên mặt đất giống như sống không bằng chết.

Cảnh này khiến cho sáu tên còn lại đều hít sâu một hơi, nhìn Vương Bảo Nhạc mà thấy sởn gai óc. Mà Vương Bảo Nhạc lúc này cũng không hề ngừng lại, trong mắt lóe lên hàn quang, hắn ta vung quay. mớ ấn nhỏ pháp khí ban nãy bị ném ra giống như bị điều khiển, trực tiếp bay đến nện thẳng vào một tên/

Cùng lúc đó, Vương Bảo Nhạc lại phất tay lên lần nữa, lần này thì đột nhiên có hơn mười thanh phi kiếm bay thẳng tới chỗ mấy gã còn lại. Phi kiếm có tốc độ quá nhanh, số lượng lại nhiều, đám gã áo đen kia chỉ có thể né tránh, nhưng vẫn có hai tên bị phi kiếm đâm trúng, mặc dù không chết nhưng cũng bị thương nặng.

Nhờ cơ hội này, Vương Bảo Nhạc lại tăng tốc tới gần một tên trong số đó. Liều mạng hứng trọn đòn tấn công của gã sau lưng, miệng trào máu tươi, trực tiếp tiến tới bẽ gãy cổ tay của gã nọ rồi đá một cước y hệt thế vào hạ bộ của gã ta.

Lại có thêm một tiếng kêu thảm thiết nữa truyền lên, khóe miệng Vương Bảo Nhạc có máu tươi trào ra liên tục. Gã tấn công Vương Bảo Nhạc từ phía sau cũng phải biến sắc, đang định lùi lại thì sau lưng của Vương Bảo Nhạc lại truyền tới lực hút cực mạnh khiến cho

thân thể của hắn bị khựng lại. Trong nháy mắt, gương mặt dữ tợn của Vương Bảo Nhạc lúc này đã xuất hiện lù lù trước mặt gã.

- Chết đi!

Vương Bảo Nhạc gầm lên, trực tiếp tung ra một quyền vào ngực của gã ta, có tiếng răng rắc vang lên, lại thêm một tên bỏ mạng!

Tât cả diễn ra quá nhanh, từ khi bọn chúng bao vây cho tới lúc Vương Bảo Nhạc bùng nổ đánh chết ba tên thì chỉ trong vòng vài giây mà thôi. Bốn gã còn lại thì vô cùng hoảng sợ, rõ ràng bọn chúng thật sự không ngờ Vương Bảo Nhạc lại hung tàn tới mức này, nhưng bọn chúng cũng là những kẻ giết chóc thành quen, nên lúc này đều quắc mắc móc pháp khí ra tấn công Vương Bảo Nhạc.

Vương Bảo Nhạc nheo mắt lại, phất tay một cái, những chiếc ấn nhỏ và phi kiếm kia cũng lao ra vun vút, đồng thời thân thể cũng nhanh chóng lao lên đối mặt với bốn gã kia.

Nửa nén nhang sau, khi Vương Bảo Nhạc ôm ngực nuốt ngược máu tươi trong miệng xuống nhanh chóng rời khỏi đây thì sau lưng hắn có tổng cộng bảy cái xác đang chìm dần vào trong bùn lầy...

------oOo------

Chương 64: Biến cố!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu như đủ thời gian thì có lẽ Vương Bảo Nhạc sẽ không bị thương nặng như thế, chỉ là hiện giờ những trận chiến của hắn và lũ áo đen kia đều cần phải tốc chiến tốc thắng, một khi kéo dài quá lâu thì nhất định sẽ bị đám áo đen khác kéo tới.

Cho nên Vương Bảo Nhạc nhất định phải thừa nhận một vài cái giá lớn khi muốn phản kích, như bốn gã sau cùng ban nãy vậy, bọn chúng nhào tới lúc gần chết khiến cho Vương Bảo Nhạc cũng bị thương không nhẹ dù có pháp khí hộ thân.

Lúc này khí tức của hắn có phần hỗn loạn, cong lưng chạy nhanh giữa các lùm cây bụi cỏ, vừa lấy một nắm đan dược ra nuốt vội vào, vừa nhanh chóng kiểm tra chỗ đồ lại trong vòng tay trữ vật của mình.

- Đan dược chẳng còn bao nhiêu nữa, pháp khí cũng dùng hết một nửa rồi...

Vương Bảo Nhạc liếm liếm môi, sau khi tìm một cái hốc để nấp vào thì lấy hạt châu mà hắn đã cướp được từ trên người của gã áo đen ban nãy để khởi động che khuất thân thể. Bấy giờ hắn mới thở phào nhẹ nhõm lấy cái pháp khí dạng khay tròn kia ra, dần nheo mắt lại.

- Phải cải biến được nó cho bằng được, vừa khởi động được, vừa có thể tạo ra những hiệu quả khác, để ta có thể xác định được vị trí của bọn chúng...

Có lẽ kẻ khác sẽ không làm được điểm này, nhưng Vương Bảo Nhạc thân là đại học thủ của hệ Pháp Binh, nên dù là linh thạch, hồi văn hay linh bôi đều đứng đầu một hệ, nhất là hắn lại có cả công thức thôi diễn hồi văn, sau khi hắn quan sát cái pháp khí này xong thì vẫn có phần nắm chắc.

- Tổng cộng có tám pháp khí tìm kiếm, dù thất bại vài lần cũng không sao, chỉ cần thành công một lần là được rồi!

Nghĩ tới đây, Vương Bảo Nhạc biết rõ thời gian quý giá cho nên lập tức cúi đầu xuống thử cải tạo.

Lúc này số lượng của đám áo đen trong rừng mưa Trì Vân gần như đã giảm đi hết ba phần, những kẻ còn sót lại đều cảnh giác hơn hẳn, thực ra lần này đuổi giết Vương Bảo Nhạc rất khó khăn và nguy hiểm, khiến cho cả những kẻ thường xuyên liếm máu trên mũi đao này cũng phải rúng động.

Nhất là lão già trong số chúng, lúc này lão đứng ở nơi mà Vương Bảo Nhạc đã chiến đấu với bảy tên khác, nhìn thi thể của đám thủ hạ được kéo ra từ trong bùn lầy. Lão thân là thủ lĩnh, dẫn theo biết bao nhiêu người như thế để giết một tên học sinh mà lại hao tổn bấy nhiêu người, đây đúng là một cái bạt tai cực vang dành cho lão, khiến cho sắc mặt của lão cực kỳ khó coi, sát khí trong mắt lại càng nồng đậm hơn.

- Chết tiệt, kẻ ủy thác nói tên Vương Bảo Nhạc này chỉ là Phong Thân đại viên mãn, nhưng Phong Thân cảnh mà có thể giết được hơn mười người của ta sao? Đừng nói là Phong Thân, cho dù là Bổ Mạch cũng khó mà làm được như thế!

Nếu như lúc đầu bọn chúng chỉ giết người do nhận được ủy thác thì bây giờ cho dù không có ủy thác đó đi chăng nữa, bọn họ nhất định cũng sẽ giết chết Vương Bảo Nhạc.

- Còn nữa, sao tên này lại có nhiều pháp khí như thế chứ!

Lão già nọ nghiến răng, nhìn thấy đám thủ hạ xung quanh lúc này đều có vẻ hoảng sợ thì trong mắt lão càng lạnh hơn, cũng hạ quyết tâm.

- Tiếp tục tìm kiếm đi, cẩn thận một chút, tên nhãi con đó không phải loại đơn giản, một khi các ngươi phát hiện ra hắn thì phải lập tức bắn tín hiệu ra, ta sẽ tự mình tới bẻ gãy cổ của nó!

Đám áo đen còn lại nghe xong lập tức gật đầu, mặt mày hằm hằm, sau đó tản ra tiếp tục tìm kiếm, tựa như tạo thành một cái lưới lớn sau đó liên tục thu hẹp phạm vi.

Trong phạm vi tìm kiếm của cái lưới lớn này, Vương Bảo Nhạc đang ẩn thân trong hốc cây kia không thèm nhìn năm cái vòng pháp khí cải tạo thất bại nằm bên cạnh hắn, lúc này hắn đang nhìn chằm chằm cái pháp khí tìm kiếm duy nhất được cải tạo thành công trong tay, hai mắt sáng rỡ.

Lúc này trên pháp khí có gần hai mươi đốm sáng đang nhanh chóng di chuyển khắp nơi, gần hắn nhất cũng có tận ba đốm, lại ở cách nhau không xa. Vương Bảo Nhạc trầm ngâm một lúc rồi lại quan sát tiếp, nhận ra đám người này đang bao vây và phong tỏa, hắn hiểu được không bao lâu nữa mình sẽ bị tìm thấy.

- Không thể ra tay được nữa, phải kéo khoảng cách, tách bọn họ ra thì mới phản kích tiếp được...

Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, lạng lẽ chui ra khỏi hốc cây, vừa quan sát pháp khí vừa nhanh chóng đổi hướng, lúc thì chạy thật nhanh, khi thì chợt dừng lại để tránh thoát từng tên uu, vẫn luôn giữ vững khoảng cách an toàn với bọn chúng, nhanh chóng đi vào sâu bên trong rừng mưa Trì Vân.

Nếu như không có gì ngoài ý muốn xảy ra thì Vương Bảo Nhạc vẫn còn một chút khả năng thoát khỏi vòng vây, chỉ là trong nháy mắt kh sắp sửa thoát khỏi vòng vây thì hắn đột nhiên biến sắc, thân thể lập tức khựng lại, hô hấp cũng ngưng bặt, hắn cảm giác được có một cỗ khí tức hung tàn kinh người đang tập trung vào mình.

Vương Bảo Nhạc chậm rãi quay đầu lại, mặt mày tái mét ướt đẫm mồ hôi, hắn thấy được trên gốc cây ở phía bên phải có bảy con rắn!

Mỗi con đều to cỡ bắp tay, toàn thân đỏ rực, duy chỉ có cái đầu là trắng hếu, thậm chí nhìn kỹ thì tựa như đầu của trẻ con, trong mắt lộ ra vẻ cuồng bạo khiến cho trong lòng mọi người run rẩy.

- Hồng cốt bạch anh xà!

Trong lòng Vương Bảo Nhạc thầm kêu to, mặc dù ở trong mộng cảnh lúc khảo hạch hắn từng ra tay chẳng chút sợ hãi, nhưng dù sao thì lúc đó chỉ có một con thôi, nhưng nay lại có đến bảy con, Vương Bảo Nhạc lập tức kêu khổ, cẩn thận điều chỉnh hô hấp, hắn từ từ lùi lại, thật sự nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì hắn không muốn chém giết cùng bảy con rắn này.

- Đừng có kêu, làm ơn đừng có kêu, ta không giết các ngươi...

Nhưng trong nháy mắt khi hắn lùi về sau một bước thì lại phát hiện vẻ cuồng bạo trong mắt của bảy con rắn này còn dữ dội hơn, nhất là có một con đã há to miệng ra. Hắn cắn răng một cái, đột nhiên bộc phát tốc độ nhưng không phải bỏ chạy mà là lao thẳng tới chỗ của bảy con rắn, tay phải giơ lên, có pháp khí ấn nhỏ và cả đan dược xua rắn và hơn mười thanh phi kiếm lao ra với tốc độ kinh người, nháy mắt đã giết chết sáu con ngay tại chỗ.

Tất cả diễn ra quá nhanh, Vương Bảo Nhạc lại liều mạng tung chiêu, nhưng vẫn không kịp, một con may mắn tránh toát cuối cùng lại phát ra một tiếng kêu tựa như trẻ con vang vọng khắp khu rừng mưa Trì Vân yên tĩnh này!

Tiếng kêu này quá lớn, nháy mắt lan ra cực xa, mặt mày Vương Bảo Nhạc tái đi, lúc trước không phải hắn sợ bảy con rắn này, thứ hắn sợ chính là tiếng kêu của chúng nó. Dù sao thì lúc ở trong khảo hạch thì Vương Bảo Nhạc đã biết tiếng kêu của chúng nó cực lớn rồi.

- Chết tiệt!

Vương Bảo Nhạc nhanh chóng thu hồi pháp khí và xác rắn, không kịp đi giết chết con cuối cùng vừa kêu lên nữa, hắn lập tức phóng người bỏ chạy.

Cùng lúc đó, đám áo đen ở xung quanh đều nghe thấy tiếng kêu của

bạch anh xà, cả đám đột nhiên ngẩng đầu dậy, không đợi bọn chúng bước lên thì lão già thủ lĩnh của đám áo đen đã cười lạnh, trong mắt mang theo vẻ quyết đoán, đột nhiên giơ tay phải lên. Mặc dù nơi này đã bị chặn truyền âm, nhưng đó là nhằm vào bên ngoài chứ trong nội bộ bọn họ vẫn có thể truyền âm được.

- Khí cầu, mau bắn nổ chỗ đó cho ta!

Lão già cười lạnh mở miệng, lúc trước lão ta không làm thế là sợ động tĩnh quá lớn sẽ khiến lũ hung thú trong rừng mưa Trì Vân kéo đến. Nhưng nay bọn họ đã bị kéo dài quá lâu, Vương Bảo Nhạc lại rất khó đối phó, cho nên lão cũng bất chấp.

Gần như trong nháy mắt khi lão mở miệng thì năm chiếc khí cầu lơ lửng trên không trung ở phía xa đột nhiên xé gió bay tới. Sau khi tới gần thì lập tức có từng chùm tia sáng bắn ra, mang theo cỗ sóng nhiệt rất đỗi kinh người bắn trúng phạm vi khu vực mà con bạch anh xà kia kêu lên.

Tiếng nổ tung kinh thiên động địa lập tức trỗi dậy liên hồi, đại địa rung chuyển, cỏ cây nổ tan nát, đất bùn văng tung tóe khắp nơi, toàn bộ khu vực đó gần như đã bị xới nát trong lượt tấn công này.

Thân ảnh của Vương Bảo Nhạc cũng bị ép phải lộ diện, hắn hộc máu, thân thể loạng choạng, vừa xuất hiện thì lão già kia đã ngửa mặt lên trời cười lớn. Thân thể bộc phát ra tốc độ cực hạn, toàn thân tựa như hóa thành một vệt trắng, lao thẳng tới chỗ Vương Bảo Nhạc.

Tốc độ của lão quá nhanh, một thân khí thể Bổ Mạch đại viên mãn đột nhiên bộc phát, thậm chí ở trình độ nào đó thì một thân khí huyết của lão già này đã luyện tới đỉnh phong, nhất là dường như trong cơ thể của lão ta trước kia từng có kỳ ngộ, cho nên lại ẩn ẩn phát ra một cỗ khí tức Chân Tức!

Nhưng có thể xác định đây không phải Chân Tức thật sự, nhưng khí tức này khiến cho chiến lực của lão vượt xa những Bổ Mạch đỉnh phong khác nhiều!

Vương Bảo Nhạc liên tục bị thương, lại bị những tia sáng kia ảnh hưởng tới. Lúc này hắn thở hổn hển trơ mắt nhìn lão già Chân Tức đó tới gần mình. Trong nháy mắt này lão già lại giơ tay phải lên, tựa như hút hết không khí xung quanh đi. tay phải trở nên đỏ bừng mang theo uy áp kinh người, cách không tung một chưởng bay về phía Vương Bảo Nhạc, nơi nó đi qua thì nhiệt độ sẽ trở nên cực nóng.

- Chết đi!

Nguy cơ sống chết trước mắt, Vương Bảo Nhạc biết rõ không thể trốn thoát được cho nên vội quay đầu lại, trong mắt lộ ra vẻ điên cuồng, tay phải giơ lên về phía trước, sau đó tất cả những pháp khí ấn nhỏ trong vòng tay trữ vật của hắn đều bay ra hết. Toàn bộ đều bị Vương Bảo Nhạc khởi động, cả đám tản ra phong mang pháp khí, lại có linh khí vờn quanh, bay thẳng tới chỗ lão già kia.

Néu như đổi lại là người khác, đối mặt với mớ pháp khí này thì nhất định sẽ lùi lại chứ không dám chơi liều mà đỡ lấy, nhưng lão già này lộ ra vẻ xem thường, thân thể không hề dừng lại, chỉ có bàn tay đeo bao tay là bắn nhẹ một cái. Lập tức có linh khí ba động và uy áp lớn hơn cả số pháp khí ấn nhỏ của Vương Bảo Nhạc phát ra từ cái bao tay kia nữa.

- Vỡ cho ta!

Trong nháy mắt lại có gió lốc phạm vi nhỏ phát ra từ trong cái bao tay này, nó trực tiếp va chạm mạnh với pháp khí mà Vương Bảo Nhạc đánh ra. Trong tiếng nổ vang, những chiếc ấn nhỏ của Vương Bảo Nhạc đều phát ra tiếng răng rắc và bị vỡ vụn, nhưng lại không hề bị hỏng hoàn toàn, thứ bị vỡ vụng chính là lớp chất liệu nằm bên ngoài của pháp khí, phần linh bôi bên trong không hề bị hủy, nó vẫn cản trở và làm suy yếu chưởng lực cực nóng của lão già kia!

Tiếng ầm ầm ầm vang lên, mặc dù một chưởng kia cuối cùng vẫn xuyên qua vô số pháp khí, nhưng nó đã bị pháp khí làm suy yếu, lúc đánh trúng người Vương Bảo Nhạc thì chỉ còn chừng bốn phần sức mạnh. Nhờ có đạo bào và vòng tay trữ vật của Vương Bảo Nhạc bảo hộ nên hắn chỉ phun ra một búng máu, mượn lực lao mạnh ra ngoài, đồng thời bên dưới tay áo đã im lặng cầm một thanh kiếm nhỏ màu tím.

Thanh kiếm nhỏ màu tím này chính là đòn sát thủ của hắn, Vương Bảo Nhạc biết rõ không thể dễ dàng để lộ ra được, bằng không sẽ bị đề phòng, hắn nhất định phải dùng nó trong một kích tất sát mới được.

- Chết tiệt!

Ngay cả lão già này cũng phải lắp bắp kinh hãi, sắc mặt vô cùng khó coi, lão thật sự không ngờ linh bôi trong pháp khí của Vương Bảo

Nhạc lại có đẳng cấp cao như thế.

Lúc này đám áo đen ở xung quanh cũng chạy đến, thấy Vương Bảo Nhạc bị một chưởng của thủ lĩnh đánh hộc máu thì cả đám đều lộ ra vẻ khát máu, đang định đuổi lên.

Nhưng dúng lúc này lại có biến cố xuất hiện.

Một tiếng o o như muỗi vỗ cánh đột nhiên vang vọng khắp rừng mưa Trì Vân, tiếng động này mang theo sóng âm lại khiến cho tất cả mọi người nghe thấy đều chấn động tâm thần dữ dội, dù là mãnh thú trong rừng mưa Trì Vân lúc này cũng phải run rẩy dữ dội tựa như nỗi sợ hãi bản năng!

Vương Bảo Nhạc cũng giật mình, trong nháy mắt lúc lão già và ca đám áo đen xung quanh hắn biến sắc thì đột nhiên có một con muỗi khổng lồ vô cùng đáng sợ bay ra từ bên trong khu rừng... Nó to ít nhất cũng phải hơn mười trượng... trông như một ngọn núi nhỏ vậy.

Khí tức khủng bố không sao tả xiết đột nhiên bộc phát dữ dội từ trên người của con muỗi này!

------oOo------

Chương 65: Đúng là một con muỗi tốt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Con muỗi này thật sự quá lớn, có thể thấy rõ vô số cái lông dựng đứng sắc lẻm của nó, cánh vỗ tạo ra gió lốc cực mạnh khiến cây cối xung quanh lay mạnh. Vương Bảo Nhạc và những kẻ áo đen kia đều có cảm giác như gió mạnh ập vào mặt.

Nhất là cái vòi của con muỗi này càng khiến cho người ta nhìn mà giật mình hơn, nó vô cùng sắc bén, tựa như có thể dễ dàng đâm xuyên qua cả sắt đá. Lúc này nó bay tới khiến cho Vương Bảo Nhạc mở to hai mắt, đầu óc nổ vang, vô cùng kinh hãi.

Đám áo đen lẫn lão già kia cũng hệt như thế, cả đám đều nhịn không được mà run rẩy như thể kiến gặp phải voi vậy, cảm giác vi diệu khó mà hình dung này khiến cho tất cả như muốn phát điên vậy.

Thậm chí lúc này bọn chúng cũng không dám tiếp tục đuổi theo

Vương Bảo Nhạc nữa, tất cả đứng đực ra đó không dám nhúc nhích.

Thật ra khí tức phát ra từ trên người của con muỗi này đáng sợ tới mức khó mà tả nỗi, thật chí ngay cả Vương Bảo Nhạc cũng có một loại ảo giác dường như chỉ cần con muỗi này muốn thì chỉ cần phát ra khí tức thôi cũng đủ để trực tiếp giết chết tất cả những người ở đây!

Trong lúc mọi người đang rung động thì con muỗi này chậm rãi bay tới trên đầu bọn họ, nó cúi đầu xuống nhìn, trong mắt lại lộ ra vẻ khó chịu rất nhân tính hóa, giống như cảm thấy mớ khí cầu kia ồn ào quá, cánh vỗ nhẹ một cái, năm chiếc khí cầu lập tức nổ tung giống như bị gió lốc đánh trúng. Nháy mắt đã bị bắn văng ra xa thật xa như người ta ném một món đồ chơi cũ, vừa nổ mạnh vừa bị hất bay đi xa, chỉ có duy nhất một chiếc trong số đó phản ứng nhanh, vội vàng bỏ chạy nên mới thoát được.

Cảnh tượng này làm cho mọi người càng khó thở hơn, ai nấy đều run lẩy bẩy, con muỗi này cũng không bay đuổi theo mà chọn bay lên đậu trên một gốc đại thụ, đảo mắt nhìn qua mọi người, phàm là những ai bị nó nhìn qua đều thấy khó thở, ngay cả Vương Bảo Nhạc cũng thấy sởn da gà, cũng may là con muỗi này chỉ nhìn qua một lượt rồi thôi, cuối cùng lại nhìn chằm chằm vào lão già nọ.

Điều này khiến cho lão sợ run người, trên mặt lộ rõ vẻ căng thẳng và lo sợ, lão không biết vì sao con muỗi này lại nhìn chằm chằm mình như thế, trong lòng sợ hãi thầm hét.

- Đây là loại hung thú gì đây, chết tiệt, trong số thập đại hung thú do liên bang liệt kê ra không có muỗi mà!

Mọi người không dám động đậy, thậm chí còn không dám thở mạnh, nhưng sau nửa ngày bọn họ thấy con muỗi vẫn không bay đi thì càng thêm hoảng sợ.

Vương Bảo Nhạc nuốt một ngụm nước bọt, sau khi để ý thấy dường như con muỗi này khá là hứng thú với lão già kia xong thì trong lòng hắn thầm cảm thấy may mắn, thầm nghĩ tốt nhất là con muỗi này tiêu diệt lão già kia luôn cho rồi, lúc này hắn lại cẩn thận dịch một bước nhỏ về phía sau.

Trong lúc di chuyển, ánh mắt của hắn vẫn gắn chặt vào con muỗi này, nếu như nó phản ứng lại thì hắn sẽ lập tức dừng bước, nhưng mãi đến khi hắn đã lùi lại vài ba bước rồi mà con muỗi này cứ như

thể không nhìn thấy gì vậy, chẳng thèm ngó đến hắn một cái, điều này khiến cho Vương Bảo Nhạc mừng rơn, hô hấp có phần gấp hơn, hắn nhanh chóng dịch chân.

Đám người áo đen xung quanh thấy Vương Bảo Nhạc làm thế thì cũng chần chừ một lúc, sau đó cũng căng thẳng nhẹ nhàng di chuyển tới gần Vương Bảo Nhạc, sau đó bọn chúng mừng rỡ phát hiện quả thật con muỗi này không thèm để ý tới bọn họ, nhưng dù là thế thì mọi người cũng không dám chạy nhanh, chỉ có thể lui từng bước nhỏ mà thôi...

Vậy nên nhìn từ xa thì tất cả mọi thứ ở nơi này giống như đang bị quay chậm lại vậy, Vương Bảo Nhạc và đám áo đen kia đều di chuyển thật chậm, cố gắng rời khỏi nơi này.

Trông thấy tất cả mọi người di chuyển đi, lão già kia cũng thấy nôn nóng bèn nhích nhẹ một cái định bước thử, nào ngờ trong nháy mắt khi lão cử động thì trong mắt của con muỗi kia lập tức phát ra một luồng hàn ý sắc bén tựa như đang cảnh cáo.

Ánh mắt cảnh cáo này lập tức khiến cho lão già suýt khóc rống lên, trong lòng thầm mắng.

- Tại sao lũ kia có thể đi mà ta lại không được chứ... Ta cũng có đắc tội với con muỗi này bao giờ đâu!!

Cảnh này bị Vương Bảo Nhạc và đám áo đen còn lại nhìn thấy, cả đám đều lộ ra vẻ mặt kỳ quái, tim của Vương Bảo Nhạc thì đập rộn lên, vô cùng cảm kích con muỗi này.

- Đây đúng là một con muỗi tốt!!

Vương Bảo Nhạc vừa khen ngợi vừa bước nhanh hơn, động tác ngày càng nhanh, cuối cùng sau khi đi xa con muỗi chừng trăm trượng thì hắn xoay người nhanh chóng bỏ chạy.

Cùng lúc đó đám áo đen còn lại cũng rời đi tới một khoảng cách nhất định, thấy Vương Bảo Nhạc bỏ chạy thì bọn chúng đưa mặt nhìn nhau một cái, dù thủ lĩnh đang bị giam chân, nhưng nhiệm vụ của bọn chúng vẫn chưa hoàn thành, vậy nên dưới sự dẫn dắt của hai gã áo đen Bổ Mạch cảnh đỉnh phong, cả đám lập tức đuổi theo Vương Bảo Nhạc.

Nơi này nhanh chóng trở nên an tĩnh lại, chỉ còn lão già nọ là run rẩy

đứng im tại chỗ, trong lòng thét gào liên hồi, thế nhưng con muỗi kia vẫn nhìn lão chằm chằm, ánh mắt ấy thật sự khiến cho lão cảm thấy tuyệt vọng.

Sau khi rời xa chỗ ấy, mặc dù uy áp đến từ con muỗi này đã biến mất, nhưng đối với Vương Bảo Nhạc mà nói thì nguy cơ của hắn vẫn còn đó, lúc này Vương Bảo Nhạc vừa chạy nhanh vừa nghĩ cách. Trải qua hàng loạt sự kiện này xong thì chính hắn cũng không phát hiện ra dường như mình ngày càng quyết đoán hơn trong việc xử lý tình huống, ra tay cũng mạnh mẽ và vô tình hơn nhiều.

- Phải thay đổi kế hoạch một chút, năm chiếc khí cầu nay chỉ còn có một chiếc, mình phải tính toán kéo dài khoảng cách, nếu không thể nhanh chóng xử gọn đám ở sau lưng, một khi bị lão già kia đuổi theo thì gay to.

- Mặc dù bản thân lão già kia cũng có phiền toái, nhưng cũng không thể dồn hết hy vọng vào con muỗi kia được, mặc dù không rõ vì sao nó chỉ nhìn chằm chằm lão già đó, nhưng dù sao thì nó vẫn luôn bất động không ra tay mà...

Vương Bảo Nhạc trầm ngâm một lúc, trong mắt nhanh chóng lộ ra vẻ kiên định.

- Cách duy nhất hiện nay chính là giết chết hết cả đám áo đen đó, thế thì mới có thể hóa giải được nguy cơ lần này!

Nghĩ tới đây, Vương Bảo Nhạc cúi đầu nhìn thanh phi kiếm màu tím ở trong tay, trong mắt lóe lên tia sáng lạnh lẽo. Thân thể thoắt cái dừng lại rồi vòng ngược về phía lũ áo đen đang đuổi theo mình, sát khí đằng đằng.

Lúc này tuy rằng đám áo đen kia vẫn tản ra một khoảng để đuổi theo, nhưng khoảng cách không xa, có thể tiếp viện cho nhau. Kẻ dẫn đầu chính là hai tên cường giả Bổ Mạch đỉnh phong, tốc độ của hai tên đó là nhanh nhất, lúc này đang hộc tốc lao đến, đột nhiên phía xa lại truyền tới tiếng vang mạnh, bất chợt có một thân ảnh béo tròn mặc đạo bào học thủ lóe lên, chui vào trong bụi cỏ nhanh chóng chạy trốn.

- Ở chỗ đó!

Hai gã Bổ Mạch cảnh đỉnh phong lập tức đanh mặt lại tăng tốc chạy đuổi theo, bảy tám gã đằng sau bọn chúng cũng hùng hổ lao tới.

Trong lúc phần lớn những kẻ khác đang dốc sức đuổi theo thì ở cách đó không xa cũng có hai gã áo đen đang tăng tốc định chạy qua, nhưng trong nháy mắt này bụi cỏ bên cạnh bọn chúng lại trở nên vặn bẹo, thân ảnh của Vương Bảo Nhạc phút chốc lao ra với tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt khi hai gã áo đen kia biến sắc thì trực tiếp áp sát.

Không chờ bọn chúng kịp mở miệng la lên thì Vương Bảo Nhạc đã phất tay, một tia sáng tím lóe lên, tốc độ của thanh tiểu kiếm màu tím này vượt xa những thanh phi kiếm bình thường khác, nháy mắt đã trực tiếp cắm thẳng vào mi tâm của một kẻ, còn chính bản thân hắn lại dùng tốc độ nhanh nhất nhào vào trong ngực của một tên, thuận thế lên gối một cú ngay hạ bộ của hắn ta, mặc kệ tên áo đen kia phản kích, tay phải bịp kín miệng của hắn lại kéo người hắn ta dộng mạnh vào gốc đại thụ bên cạnh.

Ầm một tiếng, gã áo đen nọ trợn to hai mắt, giãy đành đạch tắt thở, còn áo đen khác thì cũng ngã phịch xuống, thanh tiểu kiếm màu tím cắm hơn phân nửa vào giữa mi tâm của hắn ta.

Tất cả mọi chuyện kể thì có vẻ lâu, nhưng thực tế đều xảy ra chỉ trong nháy mắt, Vương Bảo Nhạc thở hồng hộc, dù có đan dược bổ sung nhưng tinh lực của hắn cũng đã sắp đến cực hạn. Dù sao thì mỗi lần ra tay đều liên quan đến sống chết, phải tốc chiến tốc thắng, đối với hắn mà nói thì áp lực quá lớn, tiêu hao cũng quá nhiều.

Lúc này Vương Bảo Nhạc không kịp suy tư gì nhiều, vội vàng rút thanh kiếm lại, sau đó móc thêm một con khôi lỗi ra từ trong vòng tay trữ vật, sau khi hạ chỉ lệnh thì một trước một sau chạy thoắt, phía trước mặt hắn vẫn còn bốn gã áo đen đang tìm quanh.

Hơn mười giây sau, hai gã cường giả Bổ Mạch đỉnh phong rốt cuộc đuổi theo thân ảnh mặc đạo bào học thủ, nhưng lại phát hiện đây chính là khôi lỗi, sở dĩ nó tròn vo như thế là vì bên trong được nhét khá nhiều quần áo cho căng lên, hai gã thấy thế thì lập tức biến sắc.

Cũng đúng lúc này, bọn họ nghe thấy một tiếng hét thê lương vang lên từ phía sau, cả đám đen mặt hầm hầm chạy qua thì chỉ thấy bốn cái xác và một con khôi lỗi đã bị hỏng.

- Mọi người cẩn thận, Vương Bảo Nhạc đang ở quanh chúng ta, hắn có pháp khí khôi lỗi, mọi người nhất định phải cẩn thận!

Sắc mặt của cả hai vô cùng khó coi, lập tức mở miệng hét to.

Trong nháy mắt khi bọn chúng quát lên thì lại có tiếng hét thảm vang lên.

- Hắn ở đây, hắn mặc quần áo của chúng ta...

Sau khi tiếng hét ngừng lại thì khu rừng lại rơi vào tĩnh lặng, nhưng đám áo đen trong rừng lúc này đều vô cùng hoảng sợ, hô hấp dồn dập, cảnh giác nhìn quanh, sau đó nhanh chóng nhích tới gần nhau.

Khi bọn chúng đang cảnh giác thì Vương Bảo Nhạc đang gục ở trong một lùm cây ở cách đó không xa, ngực của hắn có một vết thương sâu tới xương, sau lưng cũng có hai đạo, máu tươi ướt đẫm quần áo. Lúc này hắn đau tới mức đổ mồ hôi hột, nhưng vẫn cắn răng cố nhịn, miệng ngậm mấy viên đan dược cuối cùng, nhìn chằm chằm đám áo đen đang nhích tới gần nhau.

- Ta đã giết chín người, vẫn còn bảy người nữa... Bọn chúng sẽ không tản ra nữa, mình phải nghĩ cách mới được...

Vương Bảo Nhạc chậm rãi lùi lại phía sau, đầu óc nhanh chóng vận chuyển, nhưng đúng lúc này phía xa đột nhiên lại có tiếng muỗi vo ve nhanh chóng đến gần, sau đó có một con muỗi khổng lồ nhanh chóng bay xẹt qua trên trời.

Màn này khiến cho đám áo đen còn lại đều giật mình ngẩng đầu nhìn lên, còn đồng tử của Vương Bảo Nhạc cũng co rụt lại.

- Con muỗi kia bay đi rồi sao? Không biết lão già kia còn sống không nữa, mình phải nghĩ cách khác thôi, không thể đánh cược được, phải nhân cơ hội này liều mạng mà thôi!

Chương 66: Vẫn là các ngươi chịu chơi phết

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vương Bảo Nhạc nghĩ tới đây thì hít sâu một hơi, hắn dốc hết tất cả mọi cách ra cho loạt chém giết này, từ cục diện bất lợi ban đầu đi tới bước hiện tại.

Nhưng hiện tại con muỗi đã bay đi, khả năng lão già kia vẫn còn sống sót và có thể đuổi tới đây bất kỳ lúc nào khiến cho hắn không còn thời gian để nghĩ cách mới nữa, nhất là cơ hội khi muỗi bay qua thế này lại càng hiếm có hơn!

- Giết!

Trong lòng Vương Bảo Nhạc thầm gà lên, hàn quang trong mắt lóe lên vô cùng dữ dội, đan dược trong miệng tan ra khiến cơ thể hắn dâng len một dòng nhiệt ấm áp, hắn nhảy phốc dậy, triển khai toàn bộ tốc độ nhào tới chỗ bảy tên kia.

Sự xuất hiện của hắn vốn nên được cảm ứng sớm mới đúng, nhưng con muỗi bay qua để lại uy hiếp cực lớn khiến cho bảy gã áo đen kia phản ứng chậm một nhịp, trong khoản thời gian này đủ để Vương Bảo Nhạc đến gần.

- Vương Bảo Nhạc!

Khi bọn chúng trông thấy Vương Bảo Nhạc thì hắn đã tiếp cận trong phạm vi mười trượng rồi.

Lúc này tu vi Bổ Mạch bộc phát, hắn nhảy vọt lên trực tiếp móc cái loa lớn ra rống lên một tiếng thật to, cơ hồ to hơn cả trước đây rất nhiều.

Tiếng quát quá lớn, ngay cả cái loa cũng chịu không nổi mà trực tiếp vỡ nát, nhưng trong chớp mắt nó vỡ cũng đã tạo ra một cơn sóng âm cực kỳ đáng sợ, ầm ầm quét ngang bốn phía tựa như gió bão, thậm chí còn tạo thành sóng âm mà mắt thường có thể trông thấy.

Tuy bảy gã áo đen kia đã có chuẩn bị sẵn, nhưng vẫn trở tay không kịp, cả đám bị chấn cho ngã lăn quay ra đất, đầu óc quay cuồng.

Thời gian chúng choáng váng dừng lại này đúng là tiên cơ cho Vương Bảo Nhạc, tốc độ của hắn lại triển khai lần nữa, trực tiếp kéo gần khoảng cách.

Nhưng không phải tất cả mọi người đều bị sóng âm chấn động, trong nháy mắt khi Vương Bảo Nhạc lấy loa ra thì đã có ba tên lấy pháp khí của mình ra để phòng hộ, cho nên dù vẫn bị chấn động nhưng ảnh hưởng cũng không lớn lắm, lúc này thấy bb đến thì ba tên lập tức gào to nhào chỗ Vương Bảo Nhạc!

Hai tên trong đó chính là hai gã Bổ Mạch đỉnh phong khiến cho Vương Bảo Nhạc phải kiêng kị kia!

Nếu như đổi lại là lúc thường thì Vương Bảo Nhạc nhất định sẽ lùi lại để bỏ chạy cho an toàn, nhưng hiện tại hai mắt hắn đỏ bừng vô cùng điên cuồng, chẳng những không lùi lại mà hắn còn đẩy nhanh tốc độ, khi tới gần hắn giơ tay phải lên lật một cái, đồng thời quát to.

- Vây khốn bọn chúng lại cho ta!

Nói xong thì đã có bảy tám sợi dây thừng và bảy tám con khôi lỗi nhảy ra, đám khôi lỗi này là số duy nhất còn sót lại của hắn, trong số đó có nam có nữ, cũng có cả hung thú, sau khi xuất hiện thì đám khôi lỗi và dây thừng lập tức cuốn lấy hai gã áo đen tu vi Bổ Mạch kia theo lệnh của Vương Bảo Nhạc.

Hai tên biến sắc, lập tức chống trả, nhưng đám khôi lỗi kia vô cùng chắn chắn, số lượng lại nhiều, thêm cả dây thừng nhanh chóng quấn lấy tay chân khiến cho bọn thấy vô cùng khó giải quyết, một tên trong số đó còn nhanh chóng lùi lại bỏ chạy, nhanh chóng biến mất khi bị năm con khôi lỗi và bốn sợi dây thừng đuổi theo.

Tên còn lại thì không tránh né kịp nên bị dây thừng trói chặt hai chân, lúc ngã xuống đất thì lại bị hai con khôi lỗi ôm cứng ngắc, gã trung niên Bổ Mạch đỉnh phong này vừa giãy giụa vừa hoảng sợ biến sắc.

Từ khi sóng âm phóng ra đến khi dây thừng và khôi lỗi được thả ra đều xảy ra trong chớp mắt, Vương Bảo Nhạc đang định lao tới bổ một đao để giết chết kẻ này, nhưng chú ý thấy ánh mắt của đối phương lóe lên, trong tay đang cầm thứ gì đó thì hắn không ngó tới gã Bổ Mạch đỉnh phong này nữa, quay sang tấn công ba tên áo đen ở bên cạnh.

Trong lúc một tên áo đen phun máu, hoảng sợ lùi lại thì Vương Bảo Nhạc giơ tay phải lên, lập tức có hơn mười thanh phi kiếm vô cùng sắc bén nháy mắt bay thẳng về phía gã áo đen đang lùi lại kia.

Trong tiếng kêu thảm thiết và hoảng sợ của gã áo đen nọ, dù gã ta có lấy pháp khí ra ngăn cản những cũng vô dụng, hắn vẫn bị kiếm đâm xuyên qua người, thế còn chưa hết, Vương Bảo Nhạc thở hồn hển lao sang chỗ bốn gã còn lại.

Mặc dù bốn gã đó đều bị loa chấn cho choáng váng, nhưng trong nguy cơ sống chết thế này cả đám đều tái mặt lùi lại, đang định phản kích thì thấy Vương Bảo Nhạc phất tay một cái, trước mặt lại có bảy tám cái ấn nhỏ trực tiếp bay tới sau đó ầm ầm nổ tung, một gã trong số đó không tránh kịp nên bị nổ banh đầu ngã lăn ra.

- Mẹ ơi, sao hắn có nhiều pháp khí thế này, cho dù là hệ Pháp Binh của đạo viện Phiêu Miễu cũng không lý nào lại có nhiều như thế chứ!

Ba kẻ còn lại đều sợ hãi run rẩy, ai nấy đều hộc máu lùi lại do bị ảnh hưởng từ dư âm vụ nổ do linh hạt nhân linh bôi được chế tạo từ linh thạch thượng phẩm tự bạo. Vương Bảo Nhạc thì xung phong nhào tới, giữa ngón tay có vệt tím lé lên, trực tiếp cắt ngang cổ họng của một tên.

Chân phải thuận thế chui lên, nháy mắt đá vào hạ bộ của tên còn lại, tiếng kêu thê lương vang vọng, Vương Bảo Nhạc đã bẻ gãy cổ tay của gã cuối cùng, trực tiếp dùng đầu nện thật mạnh vào đầu của đối phương, vẻ mặt vô cùng đáng sợ. Hắn thở hồng hộc quay đầu nhìn sang gã Bổ Mạch cảnh đỉnh phong đang bị trói chặt kia.

Đối phương có bảy người, nay đã bị hắn giết chết năm tên!

Trong nháy mắt khi hắn quay đầu nhìn lại thì gã áo đen Bổ Mạch cảnh đỉnh phong kia đã giãy ra được, do dây thừng trói hắn không nhiều lắm, khôi lỗi đang chế trụ cũng chỉ có hai, chẳng qua thoạt nhìn có phần chật vật mà thôi. Gã kia quắc mắc tức giận nhìn chằm chằm Vương Bảo Nhạc, vừa rung động vừa thấy may mắn, gã giơ bàn tay đang siết chặt lên mở ra trước mặt Vương Bảo Nhạc, để lộ một viên đan dược bình thường, sau đó gã ném sang một bên.

- Vương Bảo Nhạc, ngươi đúng là rất thông minh, nhưng giờ ngươi đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhất để giết chết ta rồi!

Ánh mắt của Vương Bảo Nhạc lóe lên, thực ra đúng là hắn định giết chết gã này trước, nhưng trong tay đối phương giống như có thứ gì đó, tuy là có khả năng chỉ đang lừa hắn, nhưng nếu là đó là thật thì Vương Bảo Nhạc sẽ bị gã bám lấy, chờ bốn tên đang choàng váng khôi phục lại thì Vương Bảo Nhạc sẽ mất hết tiên cơ.

Cho nên sau khi cân nhắc một lúc thì Vương Bảo Nhạc tạm tha cho gã đó, quay sang giết chết năm gã còn lại trước, thế thì dù hắn có phán đoán sai lầm đi chăng nữa thì vẫn giữ được tiên cơ, giành được ưu thế trong cuộc chiến này.

- Bây giờ cũng không muộn đâu!

Hàn quang trong mắt Vương Bảo Nhạc lóe lên, thân thể lập tức lao lên, gã Bổ Mạch cảnh đỉnh phong này là một tên trung niên, thân thể cũng lao lên đối chiến với Vương Bảo Nhạc.

Hai người cùng nhau ra tay với tốc độ cực nhanh, trong vòng mười mấy giây ngắn ngủi mà cả hai đã giao thủ hơn mấy chục chiêu, nhất là gã áo đen này chẳng những có tu vi Bổ Mạch cảnh đỉnh phong mà còn có một thanh pháp khí trường đao, lúc múa đao có linh khí phát ra va chạm cùng thanh kiếm màu tím của Vương Bảo Nhạc.

Nhưng sau khi gã trung niên kia đã quen với tiết tấu của Vương Bảo Nhạc xong thì trong mắt Vương Bảo Nhạc lập tức lóe sáng, mầm mống thôn phệ trong cơ thể ầm ầm bộc phát, một cỗ lực hút kinh người trực tiếp tản ra từ trong cơ thể của hắn.

Dù gã áo đen này vẫn rất xảo trá, thậm chí thoạt nhìn có vẻ thích ứng nhưng vẫn không dám xem thường Vương Bảo Nhạc, thế nhưng gã vẫn không thể nào ngờ Vương Bảo Nhạc lại có cả thủ đoạn vượt xa Cổ Võ cảnh thế này!

Dù sao thì trong trận chiến này, tất cả những kẻ từng thể nghiệm lực hút của Vương Bảo Nhạc đều đã bỏ mạng!

Thế nên những thủ đoạn mà gã chuẩn bị sẵn thành ra không kịp dùng tới, hoảng hốt bị hút tới, đồng tử mở to, chưa kịp hét lên thì phi kiếm màu tím trong tay của Vương Bảo Nhạc đã đâm xuyên qua cổ họng của gã!

Mãi cho đến chết gã vẫn mở to hai mắt, tay phải túm chặt áo của Vương Bảo Nhạc, trong mắt mang theo vẻ không cam lòng mãnh liệt, dần dần ngã xuống.

Lúc này Vương Bảo Nhạc cúi đầu xuống chống đầu gối thở hồng hộc, khi rút thanh tiểu kiếm màu tím ra thì hắn nghe thấy tiếng bước chân truyền tới từ sau lưng. Vương Bảo Nhạc quay đầu lại thì trông thấy lão già áo đen mặt mày âm trầm như đang ẩn chứa giông to gió lớn!

Đôi mắt của lão ta đỏ ngầu, từng bước đi tới, đứng cách Vương Bảo Nhạc hơn mười trượng, dõi mắt nhìn thi thể xung quanh. Lúc sau lão mới nhìn Vương Bảo Nhạc, khàn giọng gằn từng tiếng.

- Nếu biết trước chuyện sẽ thế này thì lão phu đã không nhận ủy thác này làm gì, đáng tiếc... Bây giờ ta chỉ có thể giết chết ngươi mà thôi!

Lão già giơ tay lên, siết chặt bàn tay, xung quanh lão lập tức có gió lốc xuất hiện, dữ dội vô cùng.

Cùng lúc đó, ở trong một bụi cỏ cách nơi này không xa, một gã trung niên Bổ Mạch cảnh đỉnh phong khác đang hoảng sợ nhìn về phía trước.

Xung quanh gã có vài sợi dây thừng bị đứt, trên người gã có năm con khôi lỗi, trong đó có ba con là loại cao lớn uy vũ, hai con có hình dạng nữ giới, lúc này cả năm đang ôm chặt lấy gã, trừ phi phá hủy được chúng, bằng không chúng tuyệt đối sẽ không buông ra.

Nếu chỉ như vậy thì không đến mức khiến gã hoảng sợ, lúc này đối diện gã lại đột nhiên xuất hiện một luồng khói đen, có thể thấy bên trong làn khói đen này loáng thoáng xuất hiện một gã thiếu niên gầy còm, xấu xí như một con khỉ. Thiếu niên này thoạt nhìn giống hệt loại người gian xảo hiếp yếu sợ mạnh. Lúc này tên thiếu niên nọ đang lơ lửng trên không trung, đặt một ngón tay bên môi ra dấu im lặng với gã trung niên áo đen kia, ánh mắt đảo qua năm con khôi lỗi đó xong thì chậc chậc một tiếng.

- Nhỏ tiếng chút nào, bên kia đang đánh nhau đấy, đừng có làm phiền người ta chứ, nhưng chỗ ngươi cũng thú vị đấy, vẫn là người ở thế giới này chịu chơi phết, đám khôi lỗi này... Khá lắm, khá lắm, ngươi đừng có sợ nhé, cứ yên tâm đi, vị chủ tử sát tinh nhà ta không cho ta giết người, ta chỉ tốt bụng nên đến đây giúp ngươi một chút thôi...

Nói xong thì trong mắt của gã thiếu niên gầy còm này mang theo vẻ khác thường, tay phải vươn ra điểm nhẹ lên mấy con khôi lỗi kia.

Thân thể của mấy con khôi lỗi này lập tức run lên, dường như đã

không giống trước nữa.

------oOo------

Chương 67: Tử chiến!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc này trời đã nhá nhem, nhưng không khí nóng bức vẫn chưa giảm, bên trong rừng mưa Trì Vân ẩm ướt lại oi bức, giống như có thể khiến cho tất cả người bên trong đều nhịn không được mà đổ mồ hôi ướt đẫm người.

Duy chỉ có chỗ mọi người giao chiến ban nãy là có phần lạnh lẽo hơn, khác hẳn nơi khác, không rõ là khí tức chết chóc ở nơi này hay là do sát khí của Vương Bảo Nhạc và lão già kia phát ra.

Nếu như nói ban đầu ở trong mắt đám áo đen thì Vương Bảo Nhạc chỉ là một đứa học sinh non nớt, tựa như một con hổ con mới mọc răng, chẳng có uy hiếp gì mấy thì bây giờ... Sau khi hắn liên tục giết chết gần ba mươi người, chỉ trong vòng một ngày ngắn ngủi liên tục trải qua vô số hiểm nguy rèn luyện, thậm chí còn vấy máu...

Thì trong mắt của lão già kia, Vương Bảo Nhạc đã hoàn toàn khác hẳn. Mặc dù hắn vẫn béo tròn trùng trục như cũ, nhưng trong lòng lão già kia lúc này đã nâng cao cảnh giác lên đến mức lớn nhất, dù cho tu vi của lão vượt xa Vương Bảo Nhạc đi chăng nữa thì lão vẫn vô cùng căng thẳng, tập trung cao độ.

Thật sự là cả đời này lão chưa bao giờ gặp phải kẻ nào quyết đoán và tàn nhẫn như Vương Bảo Nhạc, không chỉ độc với kẻ thù mà còn độc với chính bản thân mình.

Trong lòng lão cũng bực bội không thôi, nếu như con muỗi kia mà không xuất hiện và nhìn chằm chằm vào lão thì Vương Bảo Nhạc đã bị giết chết từ đời nào rồi. Chẳng qua lão lại quên mất một điểm rằng không chỉ có lão xúi quẩy mà thôi, nếu như lúc trước Vương Bảo Nhạc không gặp phải bảy con hồng cốt bạch anh xà kia, một khi hắn chạy thoát khỏi vòng vây thì có lẽ kết cuộc cũng không khác bây giờ là mấy.

Lúc này lão hít sâu một hơi, siết chặt nắm đấm, gió lốc quanh người hắn lại càng dữ dội hơn, pháp khí chi lực đã bị lão kích phát hoàn

toàn. Toàn thân lão tràn ngập khí huyết, gân cốt căng ra, tựa như dây cung được kéo căng, vận sức chờ phát động, bất kỳ lúc nào cũng có thể bung ra.

Bị lão nhìn chằm chằm như thế chẳng khác nào bị một mũi tên dõi theo, Vương Bảo Nhạc thở dốc hồng hộc, thương thế của hắn ngày càng nặng hơn, dù lúc trước có đan dược giúp giảm bớt, nhưng lại không được nghỉ ngơi, cho nên thương thế của hắn chỉ tạm thời đè xuống mà thôi, thứ duy trì mong muốn sống còn của hắn chính là ý chí cứng cỏi của mình.

Hắn biết rõ, một khi thả lỏng thì e là mình sẽ hôn mê ngay lập tức.

- Phải tốc chiến tốc thắng!

Trong mắt Vương Bảo Nhạc có hàn quang lóe lên, thân thể lùi mạnh ra sau, nháy mắt đạp lên một gốc đại thụ, gốc đại thụ ấy lung lay dữ dội, Vương Bảo Nhạc mượn lực đẩy nhanh tốc độ bay thẳng tới chỗ lão già kia, tay phải giơ lên, nháy mắt có bảy tám thanh phi kiếm gào thét bắn ra.

Thanh tiểu kiếm màu tím kia cũng có mặt trong số đó.

Ánh mắt của lão già nọ cũng lóe lên, trong nháy mắt khi Vương Bảo Nhạc lùi lại thì lão đột nhiên nhảy lên tựa như hóa thành một con chim ưng săn mồi xé gió bay tới, tay phải giơ lên siết chặt một cái. Trong bao tay của lão lập tức lóe lên một tia sáng xanh, hóa thành một đạo quang mạc trông như một cái thuẫn đỡ lấy chỗ phi kiếm đang bay tới.

Lão già kia mở to hai mắt, ngay khi Vương Bảo Nhạc lùi lại thì lão cũng xông tới tựa như hóa thành một con chim ưng, tay phải giơ lên túm chặt, bao tay của lão lập tức có ánh sáng xanh lóe lên, lại hóa thành một cái thuẫn ánh sáng giơ lên hất văng phi kiếm.

Từ xa nhìn lại thì cả hai người trông như hai ngôi sao băng nhanh chóng va vào nhau!

- Nổ!

Vương Bảo Nhạc gầm nhẹ, thế là bảy tám thanh phi kiếm xung quanh thanh tiểu kiếm màu tím kia lập tức nổ tung, hóa thành vô số mảnh nhỏ bắn lên tấm chắn trên bao tay của lão già đó, màn sáng lập tức vặn vẹo một hồi, bị thanh tiểu kiếm màu tím đâm xuyên qua,

nháy mắt đã lao đến gần lồng ngực của lão.

Lão già hừ lạnh một tiếng, mặc dù cũng nhìn ra được thanh tiểu kiếm này không tầm thường, biết rõ nó nhất định cũng là pháp khí cấp hai giống như bao tay của mình, nhưng lão cũng hiểu rõ không phải Chân Tức thì căn bản không cách nào điều khiển pháp khí một cách hoàn mỹ được, muốn tránh né nó cũng không khó, lúc này lão giơ chân lên giống như sức của vạn quân, ầm ầm phát ra tiếng nổ vang, nhiệt độ cực nóng bắn thẳng về phía Vương Bảo Nhạc, trong nháy mắt khi đá ra thì mũi giày của lão lóe lên, lại có một cây kim màu đen được bắn ra!

Tất cả xảy ra quá nhanh, trong mắt Vương Bảo Nhạc mang theo vẻ dứt khoát liều mạng không màng tất cả, hắn không hề tránh né, liều mạng để lão già kia đá trúng éo, xương cốt phát ra tiếng răng rắc, lập tức bị cây kim kia cắm thẳng vào sâu trong thịt, miệng hộc ra rất nhiều máu tươi, nhưng hắn chẳng những không hề lùi lại mà còn túm lấy chân của lão già nọ, lực hút trong cơ thể nháy mắy bộc phát.

- Chết đi!

Lực hút bộc phát khiến cho lão già kia phải biến sắc, thân thể bất giác khựng lại, trơ mắt nhìn thanh tiểu kiếm màu tím kia bay thẳng đến chỗ ngực mình, trong lòng lão thầm kêu không ổn. Nhưng lão già này có rất nhiều kinh nghiệm chiến đấu, chiến lực lại mạnh, trong lúc nguy cơ thế này, lão cắn răng, gào to một tiếng rồi thuận thế bay lên không, tay phải giơ lên nhanh chóng túm được thanh tiểu kiếm màu tím, trong mắt lộ ra hung quang.

- Ngừng!

Cái găng tay này vô cùng lợi hại, lúc này nó bộc phát toàn lực, tỏa ra ánh sáng màu xanh vô cùng chói mắt, một phát túm lấy được tiểu kiếm màu tím, đang định cầm nó đâm ngược lại về phía Vương Bảo Nhạc thì đúng lúc này, thanh tiểu kiếm thoạt nhìn cũng vô cùng bất phàm ngang ngửa với cái găng tay kia

đột nhiên lại bị một chưởng của lão già ấy bẻ nát, hóa thành vô số mảnh nhỏ màu tím bắn ra khắp nơi!

Cảnh này khiến cho lão già thoáng ngẩn người, sau đó sắc mặt lập tức biến đổi, liều mạng gầm lên một tiếng đạp Vương Bảo Nhạc bay ra, nhưng lão vẫn trễ một bước, cũng vì thanh tiểu kiếm vỡ nát ngay sát mặt nên lão căn bản không kịp né tránh, nháy mắt đã có một

mảnh vỡ nhỏ xẹt qua mặt của lão.

Cảm giác tê rần khiến cho lão hít sâu một hơi.

- Ngươi lại hạ độc!!

Thân thể của lão nhanh chóng lùi lại, tu vi trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển, chặn kín khí huyết, đang định móc đan dược giải độc ra thì Vương Bảo Nhạc lại cười lạnh một cái lao lên ngay lập tức.

Đây là đòn sát thủ mà hắn đã chuẩn bị sẵn trước khi đánh với lão già này.

Độc này là độc trong cơ thể của hồng cốt bạch anh xà, mà thanh tiểu kiếm màu tím kia vốn vô cùng cứng rắn, nhưng Vương Bảo Nhạc vì để cho lão già kia khó bề đề phòng cho nên dựa vào kiến thức của hệ Pháp Binh để thay đổi kết cấu bên trong thanh tiểu kiếm đó, lại bôi qua nọc độc, khiến cho phần bất ổn kia dễ phát nổ hơn, thế nên mới có thể xảy ra chuyện ban nãy! Ngay cả tác dụng tăng phúc của thiên khổng cũng bị hắn bỏ qua, sợ lão già kia cảnh giác, dù sao thì sau khi kiếm vỡ nát, mảnh vỡ bắn ra cũng sẽ có cơ hội đả thương lão ta nhiều hơn.

Lúc này mặc dù eo của hắn đang chảy máu, nhưng trước nguy hiểm sống còn thé này, hắn cũng không thể quan tâm được nhiều, lực hút lại bộc phát thêm lần nữa, sau khi nhanh chóng tới gần thì hắn không cho lão ta cơ hội dùng thuốc giải độc, đột nhiên tới gần tung ra một quyền.

- Không phải ngươi cũng hạ độc đấy à!!

Vương Bảo Nhạc thở dốc, hắn cũng phát hiện miệng vết thương trên eo mình tên rần, trước mắt tối sầm, biết thừa là do cây kim giấu trong giày của lão ta cũng có độc!

Lão già kia đổ mồ hôi, sắc mặt liên tục biến đổi, lão muốn giãy giụa cử động, nhưng đúng lúc này Vương Bảo Nhạc đột nhiên nhào lên, lực hút bộc phát, hút chặt lấy khiến lão không thể nào rời đi được, Cầm Nã thuật của hắn lại cực kỳ sắc bén, hiện tại liều mạng nhào lên như thể có chết cũng phải kéo theo lão già này chết cùng, khiến cho lão ta khó khăn ứng phó không cách nào lấy thuốc giải độc ra được.

- Để xem chúng ta ai bị phát độc trước nào!

Vương Bảo Nhạc cắn răng nói xong lại xông lên tiếp, thi triển Cầm Nã thuật, quấn chặt lấy lão già này.

- Ngươi là đồ điên!

Lão già thở hổn hển, cảm giác được dường như vết thương của mình đang nhanh chóng thối rửa, nhất là toàn thân hiện đang vô cùng đau đớn, rõ ràng chất độc này đang nhanh chóng lan ra. Lão ta lập tức hoảng hốt, gầm to ra tay tấn công Vương Bảo Nhạc.

Vương Bảo Nhạc hộc máu tươi, nhưng trong mắt lại mang theo vẻ điên cuồng bất chấp tất cả, cụng mạnh vào trán của lão già kia, nhe răng cười lớn.

- Tới đây đi, muốn giết Vương gia gia của ngươi đúng không?

Thân thể của lão già run lên, đứng trước nguy cơ sinh tử nên lão cũng điên cuồng lên, tay phải siết chặt tấn công thêm lần nữa, nhưng đánh nhau ở khoảng cách gần thế này lại là ngề của Vương Bảo Nhạc. Lúc này hắn cố nén cảm giác váng đầu hoa mắt, hứng trọn một quyền của lão già kia, vừa hộc máu vừa túm lấy cổ tay của lão ta bẻ mạnh một cú, thân thể thuận thế húc mạnh một cái, đánh thẳng vào hạ bộ của lão ta.

- Muốn thi liều mạng với Vương gia gia của ngươi à? Lão tặc kia, ta trẻ tuổi hơn ngươi, hồi phục nhanh hơn ngươi, ngươi nhất định sẽ phát độc trước ta!

Miệng Vương Bảo Nhạc đầy máu, lúc ra tay còn mở miệng dùng lời nói tấn công, lão già kia hét lên thảm thiết, hai mắt đỏ ngầu, trở nên điên cuồng thêm lần nữa. Hai người nhanh chóng ngã vật ra đất, nhưng vẫn không ngừng lăn lộn vật nhau, thoạt nhìn không giống cao thủ Bổ Mạch đánh nhau, mà giống với đám du côn ngoài đường đang ẩu đả hơn.

Nhưng đợt vật lộn này không kéo dài đucợ lâu, lão già kia rú lên một tiếng thảm thiết, lão giật cánh tay bị Vương Bảo Nhạc túm lấy lại, thân thể lảo đảo lùi lại, rốt cuộc cũng giãy ra khỏi Vương Bảo Nhạc.

Lúc này Vương Bảo Nhạc cũng đã là đèn cạn dầu, hắn cũng muốn ngăn cản lại, nhưng chỉ có thể nằm im một chỗ, toàn thân run rẩy, mặt mày tím đen, chẳng còn chút sức lực nào. Còn lão già kia thì nửa người đã bắt đầu thối rữa, lão hoảng sợ lấy thuốc giải độc ra run rẩy

muốn bỏ vào miệng, nhưng vẫn chậm một bước, thân thể giãy mạnh một cái, thuốc giải độc rơi xuống đất, thân thể của lão thì bắt đầu bị hòa tan với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được... Máu thịt hoàn toàn biến mất, chỉ để lại một bộ xương màu đỏ...

- Vương...

Trước khi chết, lão nhìn Vương Bảo Nhạc chòng chọc, cười thảm một tiếng, đầu cũng bị hòa tan.

Thấy lão ta chết thảm như thế, Vương Bảo Nhạc gian nan thở dốc từng cơn, cắn mạnh vào đầu lưỡi một cái, lết qua bên đó, miệng thì vô thức thì thào.

- Ta không muốn chết... Ta còn chưa trở thành tổng thống liên bang, còn nhiều món ngon ta chưa được ăn, ta...

Vương Bảo Nhạc ý thức mơ hồ lết tới chỗ viên thuốc giải độc mà lão già kia làm rơi xuống, hắn chẳng còn sức để mà nhặt lên nên vục mặt xuống ngay chỗ đó, chút ý thức cuối cùng còn sót lại khiến hắn há miệng gặm cả viên thuốc lẫn bùn đất ở chỗ đó rồi nuốt chửng...

------oOo------

Chương 68: Ngươi là cái đồ Biến thái!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không biết đã qua bao lâu, khi Vương Bảo Nhạc mở mắt ra ngửa đầu lên lần nữa thì thứ ập vào mắt hắn đầu tiên chính là bầu trời trong veo cùng với vầng kiếm dương kia.

Hắn cảm giác hình như mình đã mơ thấy ác mộng rất đáng sợ, mơ thấy hắn bị đuổi giết, sau đó nỗ lực phản kích... Ý thức dần trở nên rõ ràng hơn khiến cho Vương Bảo Nhạc giật thót, vội giãy giụa bò dậy.

- Ta vẫn còn sống!

Vương Bảo Nhạc cảm thấy vô cùng may mắn, nhưng sau khi cúi đầu xuống nhìn thân thể của mình xong thì hắn liên tục hít mạnh vài hơi. Chính bản thân hắn nhìn mà còn thấy tim đập thình thịch từng hồi, vô số vết thương nhìn mà thấy giật mình, quần áo trên người đã bị

máu nhuộm đỏ rực, cũng khiến cho Vương Bảo Nhạc nháy mắt nhớ tới nguy hiểm mà mình đã gặp phải.

- Rốt cuộc là kẻ nào muốn giết mình chứu!

Vương Bảo Nhạc cắn răng, sau khi chật vật đứng dậy thì vô thức muốn lấy đan dược chữa thương ra, nhưng mò một hồi không thấy gì khiến hắn cười khổ.

- Tất cả đan dược và pháp bảo đều xài hết trơn rồi...

Vương Bảo Nhạc vội vàng nhìn mấy cỗ thi thể xung quanh, sau khi tìm kiếm một buổi thì rốt cuộc cũng moi được vài món pháp khí và đan dược, sau khi ngửi thử thì hắn có phần chần chừ, dù sao thì hắn cũng không biết tác dụng của mớ đan dược này, sợ uống bậy sẽ bị trúng độc.

Sau khi do dự một lúc thì Vương Bảo Nhạc cất mớ đan dược này đi rồi thở dài.

- Không dám uống bậy tí nào, khó khăn lắm mới sống sót được, lỡ như vì uống lộn thuốc mà chết thì khác gì công cốc.

Vương Bảo Nhạc tìm một nhánh cây chống từng bước khập khiễng đi tới trước bộ xương đỏ lòm của lão gì kia, cúi đầu nhìn bộ xương đỏ lòm trước mặt, Vương Bảo Nhạc im lặng một lúc, cuối cùng nhặt găng tay với túi trữ vật của lão ta lên.

Lão ta là thủ lĩnh của đám áo đen này cho nên cũng không hề tầm thường, có cả túi trữ vật.

Sau khi sửa sang lại một phen, Vương Bảo Nhạc lại nhe răng trợn mắt, thật sự là vết thương ở eo quá sâu, hắn hít một hơi, trong mắt ẩn ẩn lóe lên.

- Có lẽ vẫn còn kẻ còn sống, phải hỏi cho ra là kẻ nào thuê người giết mình mới được.

Vương Bảo Nhạc nhìn quanh một lúc, cảm giác được tuy rằng vết thương của mình khá nặng những sức lực cũng khôi phục phần nào, miễn cưỡng cũng có đủ sức đánh một trận, lúc này hắn mới đeo găng tay vào, đang định bỏ đi thì bất chợt nghe thấy giọng nói yếu ớt truyền tới từ đằng xa.

- Cứu ta... Cứu ta với...

Vương Bảo Nhạc quay phắt đầu lại, lập tức cảnh giác hơn hẳn, cẩn thận lắng nghe một lúc. Sau khi đoán được phương hướng thì hắn mới dè dặt đi về phía phát ra thanh âm, không bao lâu sau hắn đã đi tới một vùng trũng. Khi nhìn rõ ràng cảnh tượng ở bên trong thì Vương Bảo Nhạc mở to hai mắt, toàn thân đứng đực ra như bị sét đánh, trợn mắt há mồm, thất thanh kêu to.

- Đây... Đây...

Ở trong khu đất trũng đó có một gã đàn ông trung niên đang nằm, gã này gầy teo trông vô cùng yếu ớt, toàn thân thì trần truồng, mắt thũng sâu, xung quanh còn có năm con khôi lỗi cũng trần truồng y chang hắn ta.

- Cứu... Cứu ta...

Dường như nhác thấy Vương Bảo Nhạc tới nên gã kia bật khóc, yếu ớt mở miệng.

- Mẹ nó, ngươi đã làm gì pháp khí khôi lỗi của ta thế hả!!

TRong lòng Vương Bảo Nhạc lúc này tựa như có vô số cơn giông bão, hoàn toàn ngu người, hồi lâu mới giật mình tỉnh lại, nhận ra gã trung niên này chính là tên áo đen có tu vi Bổ Mạch cảnh đỉnh phong đã bỏ chạy lúc trước.

Nhưng nay đối phương thê thảm tới mức khiến cho hắn cảm thấy không dám tin, đồng thời cũng không thể nào tin được.

- Ngươi... Ngươi thèm khát tới mức nào vậy hả, dám làm chuyện bậy bạ với pháp khí của ta!! Thứ này mà ngươi cũng lôi ra ấy ấy được à?

Vương Bảo Nhạc có phần không chấp nhận nổi việc này, hắn cảm thấy gã áo đen kia đúng là biến thái. Lúc này hắn tức giận thử điều khiển năm con khôi lỗi, sau khi thấy năm con khôi lỗi mở mắt ra thì hắn mới thở phào nhẹ nhõm, đau lòng thu hồi chúng lại rồi quay sang trừng mắt nhìn gã kia.

- Ngươi đúng là quá đáng mà!

Nghe thấy lời Vương Bảo Nhạc nói ra, cái gã từng là Bổ Mạch cảnh đỉnh phong này lại lộ ra vẻ tủi thân vô cùng, há miệng muốn nói gì

đó, nhưng bây giờ hắn chẳng còn sức để mà nói gì nữa.

- Vổ sỉ! Thế thì đừng có trách ta lấy ngươi ra thử thuốc nhé!

Vương Bảo Nhạc tức giận hừ lạnh một tiếng, lấy ra toàn bộ đan dược trong vòng tay trữ vật, mỗi loại đổ ra một viên nhét vào miệng của gã ta. Sau khi đút liền tù tì bảy tám loại đan dược mà thấy tên này vẫn sống nhăn răng, thậm chí còn khôi phục được ít nhiều thì Vương Bảo Nhạc mới giơ tay ra đấm một cú vào ngực của gã, đả thương gã thêm lần nữa, khiến gã gào lên thảm thiết.

- Ngươi là cái thứ biến thái!

Vương Bảo Nhạc hừ lạnh một tiếng, không để ý đến gã nữa mà uống bảy tám loại đan dược kia, nhắm mắt chữa thương. Hai canh giờ sau, khi Vương Bảo Nhạc mở mắt ra lần nữa thì thương thế của hắn rõ ràng đã khá hơn nhiều, còn gã trung niên kia thì vô cùng suy yếu, ánh mắt nhìn về phía Vương Bảo Nhạc còn mang theo vẻ sợ hãi.

- Khai mau, là ai phái các ngươi tới giết ta hả!

Vương Bảo Nhạc quay đầu lại trừng mắt nhìn gã rồi hỏi.

Gã ta thoáng chút chần chờ, Vương Bảo Nhạc lạnh mặt im ỉm không hỏi nữa, chỉ lấy ra một lô một lốc các loại đan dược mình không biết, lắc một cái trước mặt gã để gã nhìn rõ rồi đút vào miệng.

Mỗi lần đút vài ba viên, sau đó Vương Bảo Nhạc lại xem phản ứng của đối phương, nếu như khá hơn một chút thì lại nện cho một quyền, nếu không khá hơn thì lại đút tiếp.

Qua lại vài lần, gã trung niên này bị hành hạ cho suy yếu hơn, nhưng hình như là chưa nghĩ thông cho nên vẫn im thin thít, dù bị đút thuốc độc vào thì cũng thế, làm hại Vương Bảo Nhạc không thể không lấy thuốc giải độc ra đút cho gã.

- Được lắm, đúng là một gã đan fông chân chính!

Vương Bảo Nhạc tức giận, đầu óc nhanh chóng vận chuyển nghĩ cách ứng phó, nhưng đối mặt với một kẻ khi nãy hãy còn cầu cứu nhưng giờ lại một lòng muốn chết thế này thì hắn cũng bó tay. Trong lúc đang buồn bực thì linh quang chợt lóe, Vương Bảo Nhạc đột nhiên giơ tay phải lên, năm con khôi lỗi trong vòng tay trữ vật lại xuất hiện thêm lần nữa.

Đám khôi lỗi này vừa xuất hiện, không đợi Vương Bảo Nhạc mở miệng hỏi thì gã trung niên kia lập tức run rẩy, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi, vội vàng hét toáng lên.

- Ta khai ta khai, ngươi đừng có vọng động, Đưa... Đưa chúng nó đi chỗ khác đi!!

Phản ứng của gã trung niên khiến cho Vương Bảo Nhạc lập tức hít mạnh một hơi, hắn vốn chỉ định thử một chút nào, nhưng nào ngờ kết quả lại kinh người như thế, điều này không khỏi khiến hắn có phần hoài nghi... Rốt cuộc là đối phương ấy ấy pháp khí của hắn, hay là... đã xảy ra chuyện gì khác nữa đây.

- Ta chỉ biết là nhận được ủy thác từ thành Phiêu Miễu, nghe thủ lĩnh nói qua một lần, hình như đối phương là con của một nhân vật lớn nào đó!

Gã trung niên vội vàng mở miệng, nói tới cuối cùng suýt chút nữa đã khóc toáng lên rồi.

Mắt Vương Bảo Nhạc lóe hàn quang, lúc trước hắn cũng đã nghi ngờ rồi, nhưng giờ nghe câu này xong thì mặc dù không dám chắc trăm phần trăm, nhưng cũng được hơn bảy mươi phần trăm.

- Con của nhân vật lớn, Lâm Thiên Hạo sao, bởi vì mình cướp mất vị trí học thủ của hắn ta cho nên muốn giết mình sao? Hay là còn lý do gì mà mình không biết? Cũng phải, nếu mình chết thì hắn và Tào Khôn sẽ trở thành học thủ lại... Sợ là trong chuyện này cũng có phần của phó chưởng viện nữa, bằng không thì sao có thể hạ lệnh cho ta quay về đạo viện gấp như thế được chứ.

Trong mắt Vương Bảo Nhạc lóe lên sát khí, sau khi trải qua chuyện này xong thì chính hắn cũng không phát hiện là tính cách của mình đã có phần tàn nhẫn hơn, nhưng Vương Bảo Nhạc cũng biết thế lực của đối phương quá lớn, sợ là trong khoảng thời gian ngắn mình khó mà ăn miếng trả miếng được, nhưng dựa theo tính tình của hắn thì vẫn có thể khiến cho đám kia trả giá đắt!

- Ngươi mau thu chúng lại đi, ta xin ngươi, mau đi mà...

Trong lúc Vương Bảo Nhạc đang suy tư phân tích thì tiếng cầu xin của gã trung niên này truyền đến cắt đứt mạch suy nghĩ của hắn.

Điều này khiến cho vẻ mặt của Vương Bảo Nhạc khá cổ quái, nhìn gã ta xong lại nhìn mấy con khôi lỗi của mình, thầm nghĩ nếu như không phải nhờ có mấy con khôi lỗi này vây khốn gã ta thì e rằng mình đã thật sự bỏ mạng ở đây rồi.

- Hóa ra khôi lỗi còn có thể làm như thế...

Vương Bảo Nhạc cảm giác mình đã học thêm được nhiều điều, lúc này hắn không khỏi sinh lòng hoài nghi với người thần bí trên đảo Thượng Viện mà Tạ Hải Dương đã nhắc tới.

- Đối phương mua khôi lỗi xong lại còn đòi hỏi nhiều như thế, không phải cũng vì có mục đích riêng đấy chứ... Chắc là không đâu ha...

Vương Bảo Nhạc cảm thấy suy nghĩ của mình hơi bị đen tối quá thể, lắc đầu đè hoài nghi với đối phương xuống, lại nhét thêm vài viên đan dược cho gã trung niên kia rồi đánh cho gã bất tỉnh, sau đó trói cứng ngắc lại kẹp dưới nách xoay người rời đi.

Hắn phải giữ cái mạng của tên này lại!

Vương Bảo Nhạc đi thẳng một đường theo hướng cũ ở trong rừng mưa Trì Vân này, vừa đi vừa thăm dò xem còn kẻ nào sống sót nữa hay không, chẳng mấy chốc hắn đã đến chỗ mà lúc trước gặp phải con muỗi khổng lồ nọ, không khỏi dừng bước.

- Ta nhớ có bốn chiếc khí cầu bị rơi, còn một chiếc chạy thoát...

Vương Bảo Nhạc ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, dựa theo trí nhớ lần mò tìm đến nơi mấy chiếc khí cầu kia bị rơi.

Sau khi xem xét từng cái xong, thấy không còn ai sống sót, nhưng trong số đó lại có một chiếc bị hỏng không nặng lắm, mặc dù gã lái khí cầu đã chết. Nhưng hắn thân là học thủ hệ Pháp Binh, thực ra khí cầu này cũng là một loại pháp khí, hắn nhìn sơ qua một cái rồi bắt đầu sửa sơ sơ lại.

Mấy canh giờ sau, Vương Bảo Nhạc cũng miễn cưỡng sửa được khí cầu, đủ để quay về đạo viện Phiêu Miễu, sau khi khởi động thì khí cầu dần dần bay lên trên không trung rồi bay đi.

Lúc này Vương Bảo Nhạc ngồi trên khí cầu, đánh gã trung niên kia ngất thêm lần nữa, khiến cho gã bị thương nặng không thể cục cựa nhưng cũng không thể chết ngay được. Lúc này hắn mới bình tĩnh

lại, nhớ tới những nguy hiểm lúc trước mà lòng hãy còn sợ hãi, thân thể cũng run lên.

- Thói đời nguy hiểm, sau khi quay lại đạo viện mình phải chăm chỉ học hành, tu luyện nhiều hơn mới được.

Hồi lâu sau Vương Bảo Nhạc mới cảm khái, quay đầu nhìn lại rừng mưa Trì Lâm ở bên ngoài cửa sổ, chợt trông thấy một ngọn núi trông như bàn tay năm ngón ở đằng xa.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy ngọn núi kia thì Vương Bảo Nhạc kêu khẽ một tiếng, nơi đó... Chính là nơi tìm được di tích có cái mặt nạ thần bí mà cha hắn đã kể!

- Hay là... Đến đó xem thử nhỉ?

------oOo------

Chương 69: Phong hoa tuyệt đại!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngũ Chỉ sơn nằm ở giữa rừng mưa Trì Vân kéo dài đến ngoài rìa, có một nhánh sông chảy vắt ngang khe núi ở giữa đỉnh núi thứ ba và đỉnh núi thứ tư, len lõi giữa rừng mưa.

Trong con sông thi thoảng lại có vài con cá lớn với đầy gai nhọn sắc lẻm ngoi lên tạo thành vô số bọt sóng trắng xóa, từ xa nhìn lại tựa như tồn tại nguy hiểm nhất định.

Vương Bảo Nhạc nhìn con sông kia mà trong lòng rục rịch mãi không thôi, sau khi điều chỉnh khí cầu thành trạng thái lơ lửng xong thì hắn đứng bên cạnh lan can, cúi đầu nhìn xuống mấy ngọn núi trông giống hệt năm ngón tay này.

Mặc dù trạng thái của hắn bây giờ không tốt lắm, nhưng cũng đã đến bên cạnh di tích rồi, nếu như không đi xem thử thì Vương Bảo Nhạc lại cảm thấy không cam lòng, vậy nên hắn im lặng một lúc, sau đó lập tức quyết đoán.

- Chỉ đi xem một cái thôi, nếu như có nguy hiểm thì lập tức quay về.

Nghĩ tới đây, Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, điều khiển khí cầu

đáp xuống dần, ở vào trạng thái lơ lửng trên tầng trời thấp, con mở cả phòng hộ của khí cầu ra, lại đá vào đầu gã trung niên kia thêm cú nữa để cho hắn ta hôn mê lâu hơn. Lúc này hắn mới nhảy xuống khỏi phi thuyền.

Sau khi trải qua biết bao giết chóc điên cuồng xong thì tính cách tàn nhẫn và quyết đoán của tựa như đã được rèn giũa, trở nên rõ ràng hơn, lúc này vừa nhảy xuống thì hắn lập tức lăn một vòng chui thẳng vào trong rừng.

Động tác liền mạch trôi chảy vô cùng thành thạo, nếu như có người ngoài ở đây thì nhất định có thể trông thấy một thân hình tròn vo nhảy nhót cực kỳ linh hoạt, sau đó biến mất tiêu trong khu rừng.

Dù sao thì trong lúc nguy hiểm cận kề kia Vương Bảo Nhạc cũng đã có kinh nghiệm đi lại trong rừng, tuy không thể nói là kinh nghiệm phong phú nhưng vẫn rất khá.

Lúc này hắn khom lưng nhanh chóng chạy băng băng về phía trước, thỉnh thoảng đứng lại nhìn quanh, khi thì lại nhảy vọt lên, hắn không đi thẳng một đường mà đi vòng một đường từ từ đến gần Ngũ Chỉ sơn.

Ngũ Chỉ sơn này nhìn từ trên cao xuống thì không lớn lắm, nhưng nhìn từ dưới đất lên thì vẫn vô cùng khổng lồ, vừa giống năm ngón tay, lại giống như năm thanh kiếm sắc bén, ngọn núi dốc đứng tựa như muốn phóng thẳng lên trời.

- Theo lời cha kể thì cửa đi vào di tích là một sơn động ở dưới vách đá nham thạch của ngọn núi thứ ba.

Vương Bảo Nhạc nheo mắt lại, cúi đầu đến gần Ngũ Chỉ sơn.

Lúc tới gần thì hắn thấy được không ít phân chim thú và nước tiểu, cũng chính mớ phân và nước tiểu này khiến cho niềm tin của Vương Bảo Nhạc kiên định hơn một chút, theo như hắn thấy thì nơi này rõ ràng thường xuyên có chim thú sinh sống hoặc đi ngang qua, vậy thì có nghĩa là đây cũng không phải khu vực nguy hiểm gì nhiều.

Không bao lâu sau, Vương Bảo Nhạc đã bước lên ngọn núi thứ nhất, hắn đẩy nhanh tốc độ, men theo sơn đạo mò lên trên, đi về phía ngọn núi thứ ba. Thực ra thì hắn có thể điều khiển khí cầu tới nơi này, nhưng ở đây là núi cao, khí cầu chỉ có thể lơ lửng ở tít trên cao, dễ bị người ta nhìn thấy từ đằng xa, thế thì không an toàn lắm.

Cho nên Vương Bảo Nhạc thà đậu khí cầu ở cách đó xa một chút, nhưng đậu ở tầng trời thấp lơ lửng giữa rừng mưa, cũng có thể che giấu tung tích của mình phần nào.

- Mình chỉ nhìn một cái thôi, nếu như có nguy hiểm thì sẽ chạy ngay...

Càng tới gần nơi này thì Vương Bảo Nhạc lại càng cảnh giác hơn, lúc này tốc độ của hắn cũng chậm dần lại, dần dần bò tới ngọn núi thứ ba. Sau khi tới nơi, hắn thử cúi đầu nhìn xuống bên dưới, có thể nhìn thấy con sông chảy qua cùngg với đám cá to tướng thi thoảng lại nhảy ra khỏi mặt nước.

- Nếu ngã xuống từ chỗ này...

Vương Bảo Nhạc vội vàng gạt bỏ suy nghĩ đó đi, cầm một hòn đá bên cạnh lên dò xét thử xung quanh, sau đó so sánh tìm vị trí mà cha mình đã kể. Hai mắt hắn tập trung lại ở một gốc đại thụ mọc xéo ra từ trong khe nham thạch ở giữa vách núi thứ ba.

Ở phía trên gốc cây đó lại có một cái khe hở khá lớn, cái khe này đúng là cửa vào di tích mà đội khảo cổ của cha Vương Bảo Nhạc đã phát hiện ra.

- Đội khảo cổ lợi hại thật đấy, cái di tích này ẩn sâu như thế mà bọn họ cũng phát hiện ra được.

Sau khi nhìn thấy vết nứt đó, Vương Bảo Nhạc có phần kinh ngạc, nếu đổi lại là hắn thì e là căn bản không thể nào mò ra được cái cửa này.

- Không phải là cha uống say nên lừa mình đấy chứ...

Vương Bảo Nhạc chần chừ một lát, cảm giác mình dẫu gì cũng là con ruột của cha, chắc ông cũng không đến mức không đáng tin như thế, lúc này hắn mới cẩn thận bò qua chỗ đó.

Cũng may tu vi của Vương Bảo Nhạc hiện giờ đã là Bổ Mạch cảnh rồi, nhất là trong cơ thể hắn còn có cả mầm mống thôn phệ. Lực hút lan ra nhờ vào sự điều khiển của hắn, giúp hắn ổn định đi tới chỗ vách đá kia, Vương Bảo Nhạc cứ thế từng bước tới gần bên cạnh cái khe cửa kia.

Vương Bảo Nhạc không lập tức đi vào mà cẩn thận thăm dò xung quanh, sau đó mới dùng sức nhún người một cái để nhảy lên, sau đó thuận thế xoay người vọt vào trong cái khe đó.

Vừa mới vào bên trong thì lập tức có một cơn gió mát rượu thổi ra từ trong khe núi, Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, dán chặt vách đá, cẩn thận đi vào bên trong.

- Cái khe này đi xéo vào à?

Vương Bảo Nhạc đi được vài bước thì chợt quay đầu nhìn lại, sau đó cẩn thận quan sát vách đá xung quanh. Hắn phát hiện cái khe này không giống như được hình thành tự nhiên, mà giống như bị vật thể ngoài vũ trụ nào đó rơi xuống bắn xuyên qua vách núi tạo thành.

- Bị thứ từ bên ngoài đâm xuyên qua mà ngọn núi vẫn nguyên xi...

Vương Bảo Nhạc cảm thấy có phần khó tin, sau khi ngẫm nghĩ thì hắn lại tiếp tục đi tới, nhưng mãi tới khi đi đến cuối đường mà hắn vẫn không thấy chút manh mối nào.

Ở cuối đường này hắn trông thấy một cái hố lớn cỡ chừng mười trượng, nhưng xung quanh nó sạch boong, đừng nói là mảnh vỡ gì, ngay cả phân với nước tiểu chim thú cũng không có.

- Hoặc là cha ta lừa ta, hoặc là... Đội khảo cổ của họ chuyên nghiệp quá sức nên đã khoắng sạch đi rồi!

Vương Bảo Nhạc đứng giữa cái hố, sau khi nhìn kỹ xung quanh thì cảm thấy vô cùng buồn bực.

Nhất là nghĩ tới mình một đường dè dặt cẩn thận đi vào tít trong này nhưng lại trống rỗng thì hắn không khỏi có phần bực dọc. Không cam lòng rời đi công cốc nên Vương Bảo Nhạc cẩn thận tìm quanh khắp nơi, cuối cùng hắn thở dài một tiếng, từ bỏ việc tìm kiếm, định rời khỏi đây.

Nhưng đúng lúc này Vương Bảo Nhạc đột nhiên dừng bước, hắn quay đầu lại nhìn cái hố to đó, ngẫm nghĩ một lúc rồi lại lấy cái mặt nạ màu đen ra khỏi vòng tay trữ vật, muốn cầm nó đặt ở giữa để xác định xem no có phải thứ đã rơi xuống nơi này hay không.

Nhưng trong nháy mắt khi hắn lấy cái mặt nạ này ra thì mặt nạ lại phát ra ánh sáng vô cùng chói lóa, nháy mắt lan ra soi sáng vách đá

xung quanh.

Cảnh tượng này dọa Vương Bảo Nhạc hết hồn, hắn vội vàng lùi lại, nhưng mới lùi ba bước thì hắn đột nhiên dừng lại, hai mắt mở to nhìn chằm chằm phía trên chỗ cái hổ, lúc này vì ánh sáng do mặt nạ phát ra cho nên không biết tại sao lại sinh ra hình ảnh trông chẳng khác gì máy chiếu!

Trong bức ảnh đó có vô số thi thể, có nam có nữ, có già có trẻ, cũng có cả người lẫn thú, đây rõ ràng mà một chiến trường!

Phạm vi của chiến trường rất rộng, lại có rất nhiều pho tượng khổng lồ vỡ nát, dù chỉ là hình ảnh thôi nhưng cũng khiến Vương Bảo Nhạc có ảo giác tựa như ngửi được mùi máu tươi kinh người phát ra từ nơi ấy.

Bầu trời trong bức ảnh dường như cũng bị nhuộm đỏ một màu, thậm chí còn có thể nhìn thấy rất nhiều thủ ấn khổng lồ đang ầm ầm giáng xuống mặt đất.

Ẩn ẩn có thể trông thấy trên bầu trời xanh đỏ kia có vài mặt trời khổng lồ xoay quanh, lúc này ánh sáng của từng vầng dương đang bị dập tắt, mà ở một góc trên trời lại có một gương mặt khổng lồ. Không thể thấy rõ bộ dạng của gương mặt này, chỉ có thể nhìn thấy vẻ lạnh lẽo tận cùng lộ ra trong đôi mắt đó. Lúc này gương mặt đó đang nhìn xuống bên dưới, lúc này dưới đất chẳng còn bao nhiêu người đang tụ tập lại, trong đó có một người đang được bảo vệ ở giữa.

Đó là một cô gái đang đeo... Cái mặt nạ màu đen này!

Dù đang đeo mặt nạ, nhưng trong một thoáng khi nhìn thấy cô gái ấy thì trong đầu Vương Bảo Nhạc lập tức xuất hiện bốn chữ!

Phong hoa tuyệt đại!

Ánh mắt của cô ấy mang theo vẻ bất khuất, kiên cường, lại mang theo cả quyết tâm như muốn hủy diệt cả thần linh. Cô ngẩng đầu lên nhìn gương mặt ở trên cao, tay phải dần dần giơ lên, đột nhiên có một thanh cổ kiếm bằng đồng xanh tựa như được huyễn hóa ra từ hư vô, mang theo sát ý vô tận. Trong nháy mắt khi nó xuất hiện thì bầu trời như biến hóa, đất trời nổ vang, thời gian như thể ngừng trôi ngay phút giây này... Chỉ có thanh kiếm bằng đồng xanh kia là lơ lửng bên cạnh cô.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy thanh kiếm này thì Vương Bảo Nhạc mở to hai mắt như muốn lọt tròng, toàn thân giật bắn như bị sét đánh, đầu óc nổ tung. Theo ánh sáng của mặt nạ màu đen biến mất, tất cả hình ảnh kia cũng trở nên mờ ảo, mãi cho đến khi nó biến mất thì trong sơn động mới yên tĩnh trở lại.

Sắc mặt của Vương Bảo Nhạc beién đổi, hô hấp dồn dập, hắn đứng ngây ra đó hồi lâu mới thất thểu rời đi. Mãi cho đến lúc đi ra rồi mà miệng của hắn vẫn còn thì thào, giọng nói có vẻ không dám tin xen lẫn hoảng sợ.

- Thanh kiếm này... Thanh kiếm này...

Sau khi đi ra khỏi cái khe núi kia thì Vương Bảo Nhạc mới ngẩng phắt đầu dậy nhìn vầng kiếm dương trên bầu trời, vừa cảm thấy không dám tin, vừa sinh ra một cỗ rúng động khó mà tả nổi.

Mang theo tâm trạng kích động khó mà bình tĩnh lại được này, Vương Bảo Nhạc quay về trên khí cầu, ngồi ngây ra hồi lâu mới có thể hít sâu một hơi cho bình tĩnh lại, sau đó điều khiển khí cầu bay đi.

Hắn không chú ý tới lúc này đã có một ánh mắt đang dõi theo khí cầu của hắn, sau khi nhìn thấy khí cầu biến mất ở cuối chân trời thì mới chậm rãi thu hồi...

Chủ nhân của ánh mắt đó đứng ở trên vết nứt của Ngũ Chỉ sơn, ánh chiều tà buông xuống khiến dung mạo của hắn khá mơ hồ, chỉ có thể nhìn thấy một bộ trường bào màu trắng và một mái tóc trắng phau bay theo gió.

Sau lưng của hắn có một luồng khói đen lơ lửng, trong màn khói là một gã thiếu niên xấu xí.

Bên cạnh hắn còn có một con muỗi yên lặng vỗ cánh lơ lửng.

------oOo------

Chương 70: Điểm mấu chốt há có thể phạm!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sắc trời tối dần, bầu trời cũng trở nên u ám rồi dần hóa thành biển sao sáng ngời, tựa như phủ một bức màn được điểm xuyết vô số ngôi sao bao phủ toàn bộ thế giới.

Dưới bầu trời đầy sao này, có một chiếc khí cầu nhanh chóng lướt đi, trên khí cầu có cả màn bảo hộ phát ra ánh sáng mờ nhạt, liên tục lóe lên giữa bầu trời đêm tựa như tồn tại một loại ba động nào đó.

Lúc này ngoại trừ Vương Bảo Nhạc và gã áo đen trung niên bị hắn bắt giữ ra thì trên khí cầu đã có thêm khá nhiều người, tất cả đều là những hành khách đi chung với Vương Bảo Nhạc lúc trước.

Bởi vì khí cầu đi đến thành Phiêu Miễu bị tấn công, ghim chặt giữa không trung, lại bị phong tỏa tin tức không thể gửi tin cầu cứu đi được, cho nên bọn họ cứ bị nhốt ở đó, mãi đến khi Vương Bảo Nhạc quay lại mới đưa bọn họ lên chiếc khí cầu bên này.

Bên trong khí cầu, mọi người đều tỏ vẻ vô cùng kính sợ vì Vương Bảo Nhạc có thể bình an quay về như thế. Thật sự bọn họ không dám tin nổi. Bị nhiều cường giả Bổ Mạch cảnh như thế đuổi giết chứng tỏ bản thân Vương Bảo Nhạc không hề tầm thường, trong quá trình bị đuổi giết, đầu tiên là bất ngờ nhảy xuống khỏi khí cầu, nay lại có thể bình an một mình quay về như thế, trên người lại còn cả mùi máu tươi tanh nồng.

Đáp án đại biểu cho khí tức này cùng với gã trung niên áo đen bộ dạng thừa sống thiếu chết bị Vương Bảo Nhạc bắt giữ kia khiến cho tất cả mọi người cảm thấy run sợ, nhìn Vương Bảo Nhạc với vẻ cung kính hơn, không dám hỏi nhiều, cũng không dám chọc tới hắn.

Vương Bảo Nhạc cũng không để ý tới biểu hiện của bọn họ, lúc này hắn mặc bộ đạo bào học thủ rách nát đầy máu ngồi trong một căn phòng độc lập trên khí cầu, nhìn về phía rừng mưa Trì Vân ở bên ngoài cửa sổ hồi lâu mới thôi.

Dù đã qua hai ngày, nhưng mỗi khi nhớ tới những nguy hiểm giết chóc cùng với hình ảnh mà mình nhìn thấy trong hang động di tích ở Ngũ Chỉ sơn thì hắn đều thấy tựa như mình đang nằm mơ vậy.

- Mặt nạ của cô ta và thanh kiếm đó...

Vương Bảo Nhạc thì thào, ánh mắt nhìn về phía bầu trời đêm thăm thẳm.

- Đó thật sự chính là thanh cổ kiếm vũ trụ đã đâm vào mặ trời sao, nhưng kích cỡ không khớp tí nào.

Vương Bảo Nhạc thở dài một hơi, chôn sâu việc này xuống đáy lòng, lại nhớ tới việc bịd đuổi giết, trong mắt dần lộ ra hàn quang.

- Lâm Thiên Hạo!

Vương Bảo Nhạc nheo mắt lại, chuyện này chẳng những khiến cho hắn cảm thấy như bị uy hiếp, mà còn khiến hắn lo lắng cho người nhà hơn. Thật ra thì hai ngày trước vừa rời khỏi rừng mưa Trì Vân là Vương Bảo Nhạc đã lập tức liên hệ với cha mẹ, sau khi biết rõ họ không sao hết thì Vương Bảo Nhạc mới thở phào nhẹ nhõm, lúc này ánh mắt lại càng âm trầm hơn.

- Ta thân là đại học thủ duy nhất của hệ Pháp Binh mà cũng bị người ta đuổi giết như thế, nếu như chúng chuyển mục tiêu sang người nhà của ta...

Nghĩ tới đây Vương Bảo Nhạc lại thấy toàn thân lạnh toắt, siết chặt nắm đấm.

- Ta dám chắc hơn bảy mươi phần trăm, kẻ chủ mưu đứng sau vụ này chính là Lâm Thiên Hạo!

- Cha của hắn ta là một nhân vật lớn... Đầu tiên phải tìm hiểu xem cha hắn là ai mới được...

- Nhưng nhất định thân phận của cha hắn ta phải cao lắm, bằng không phó chưởng viện cũng sẽ không hạ thân phận để đi móc nối với hắn như thế... Vậy thì xem ra muốn báo thù ngay là chuyện không thể rồi.

Vương Bảo Nhạc nghĩ tới đây thì nheo mắt lại, ngồi im một chỗ trầm tư, nghĩ xem nên giải quyết vấn đề một cách tốt nhất dựa trên những gì mình có.

Thời gian trôi qua, mấy ngày tiếp theo khí cầu cũng không gặp phải nguy hiểm gì nhiều, có màn sáng phòng hộ bảo vệ cho nên dù có gặp một số hung thú thì vẫn có thể thuận lợi thoát thân. Người trên phi thuyền cũng không còn căng thẳng như ban đầu nữa, nên lại càng kính nể Vương Bảo Nhạc hơn.

Cuối cùng, sau khi cân nhắc xong thì Vương Bảo Nhạc không bay về

thành Phiêu Miễu mà đáp thẳng xuống trên đảo Hạ Viện của đạo viện Phiêu Miễu luôn.

Mọi người trên đảo không có ý kiến gì về việc này, sau khi cảm kích ôm quyền cảm ơn Vương Bảo Nhạc xong thì đều nhanh chóng dời gót đi đến thành Phiêu Miễu.

Sau khi thấy mọi người đã rời đi, Vương Bảo Nhạc mới quay đầu lại nhìn đạo viện quen thuộc kia, hắn hít sâu một hơi, xách gã trung niên áo đen đó đi thẳng đến đỉnh Chưởng Viện.

Bởi vì lúc này còn chưa chính thức khai giảng cho nên không có bao nhiêu học sinh, lâu lâu mới có một vài người, bất quá danh tiếng của Vương Bảo Nhạc ở đảo Hạ Viện thật sự quá lớn, cho dù chỉ có một số ít học sinh ở lại đạo viện, nhưng cũng nhanh chóng để ý thấy Vương Bảo Nhạc. Sau khi nhìn thấy quần áo Vương Bảo Nhạc dính đầy máu thì cả đám đều trợn mắt há mồm vô cùng khiếp sợ.

- Đó... Là Vương Bảo Nhạc sao?

- Đã xảy ra chuyện gì thế, sao quần áo của hắn toàn là máu thế kia, lại còn rách bươm nữa!!

Trong lúc mọi người giật mình thì Vương Bảo Nhạc vẫn mặt mày lạnh tanh. Không phải hắn cố ý mặc như thế, mà vì hắn chẳng còn bộ đồ nào khác, lúc này hắn túm gã trung niên áo đen mặt mày tái mét, thậm chí còn lộ ra vẻ tuyệt vọng kia bước nhanh đi. Không đợi mấy học sinh nhìn thấy hắn đưa tin hắn quay về thì Vương Bảo Nhạc đã lên đến đỉnh Chưởng Viện rồi!

Trong ánh mắt kinh ngạc của những người hầu trên đỉnh Chưởng Viện, Vương Bảo Nhạc trực tiếp đi tới trước dại điện của đỉnh Chưởng Viện, ôm quyền lớn giọng nói.

- Đệ tử Vương Bảo Nhạc, cửu tử nhất sinh quay về, cầu kiến chưởng viện!

Giọng của hắn rất lớn, tiếng vang khắp bốn phương, lúc này chưởng viện đang khoanh chân ngồi trong đại điện trước ặmt hắn, gần như lúc Vương Bảo Nhạc vừa mở miệng thì ông đã mở to hai mắt ra. Sau khi nghe rõ lời bẩm báo của Vương Bảo Nhạc thì ánh mắt của chưởng viện khựng lại, tay phải giơ lên hất nhẹ một cái.

Cửa đại điện lập tức mở ra, ánh sáng chiếu vào, thân ảnh Vương Bảo

Nhạc mặc đạo bào rách rưới đẫm máu cũng xuất hiện trước mắt chưởng viện.

Sau khi nhìn thấy bộ dạng của Vương Bảo Nhạc thì chưởng viện biến sắc, đứng bật dậy.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Vương Bảo Nhạc đứng bên ngoài đại điện nhìn chưởng viện, sau đó hắn nhắm mắt lại một cái, khi mở ra lần nữa thì hắn đi vào trong đại điện, ném gã trung niên áo đen kia sang một bên, lại lấy nhẫn truyền âm ra trình đoạn tin tức đạo viện lệnh cho hắn về sớm lên.

Sau khi nhìn thấy tin tức trong nhẫn truyền âm của Vương Bảo Nhạc xong thì sắc mặt của chưởng viện lập tức sa sầm, lại nhìn gã áo đen bị Vương Bảo Nhạc ném ở một bên, ông lập tức đi tới bên cạnh gã ta.

- Ta...

Gã trung niên áo đen run rẩy liền hồi, muốn mở miệng van xin, nhưng gã ta chưa kịp nói thì đã bị chưởng viện đang vô cùng tức giận, mặt mày âm trầm đánh ra một chưởng vào trên đỉnh đầu của gã.

Đây không phải giết người mà là dùng một loại thủ đoạn nào đó mà Vương Bảo Nhạc không biết, sau khi đánh tan ý thức của gã áo đen thì chiếc nhẫn trên ngón tay chưởng viện lóe sáng, hóa thành một cây kim nháy mắt đâm thẳng vào trên đỉnh đầu của gã ta. Trong lúc gã run rẩy thì dường như đã bị chiếc nhẫn linh bảo của chưởng viện cưỡng chế điều tra ký ức.

Cảnh tượng này khiến cho Vương Bảo Nhạc nhìn thấy mà phải hít sâu một hơi, hắn im lặng đứng nhìn.

Hồi lâu sau chưởng viện mới nâng tay lên thu hồi bàn tay đánh lên đỉnh đầu của gã áo đen lại, toàn thân gã ta run mạnh một cái rồi ngã vật ra, miệng sùi bọt mép, liên tục run rẩy.

Nhưng chưởng viện chẳng buồn nhìn vẻ thê thảm của gã lấy một cái, lúc này dường như chưởng viện của đạo Hạ Viện trong đạo viện Phiêu Miễu đang phải cố gắng kềm nén bản thân, lửa giận trong mắt dường như đã sắp không thể dằn xuống nổi.

- Ta sẽ cho ngươi một câu trả lời thỏa đáng!

- Tạ ơn chưởng viện!

Đây là câu thứ hai Vương Bảo Nhạc nói ra, sau đó hắn ôm quyền xoay người rời đi.

Sau khi hắn rời đi, sắc mặt của chưởng viện vẫn vô cùng khó coi, một lúc sau mới hừ lạnh một tiếng.

- Điều tra rõ ràng việc này xem có chỗ nào giả tạo hay không!

Trong nháy mắt khi ông vừa nói thì hư không sau lưng ông trở nên vặn vẹo, có một giọng nói già nua khàn khàn vang lên.

- Tuân lệnh!

Sau khi quay lại động phủ, Vương Bảo Nhạc không hề ra ngoài mà chỉ ngồi chờ kết quả. Hắn biết rõ thân phận và địa vị của mình ở đạo viện Phiêu Miễu bây giờ, cho nên hắn đoán chắc đạo viện Phiêu Miễu sẽ không xem đây là việc nhỏ. Nhưng hắn cũng biết rõ bối cảnh của Lâm Thiên Hạo không hề tầm thường, mặc dù không biết cụ thể ra sao, nhưng sức ảnh hưởng từ bối cảnh của Lâm Thiên Hạo đối với việc này khiến hắn không còn lựa chọn nào khác.

Hai ngày sau, trên đỉnh Chưởng Viện, lúc này chưởng viện đang đứng trên đỉnh núi ngắm trăng chờ xem kết quả điều tra, chợt nghe một giọng nói khàn khàn vang lên từ sau lưng.

- chưởng viện, đã điều tra rõ ràng, thậm chí ta còn tự mình đến rừng mưa Trì Vân một chuyến, xem xét hiện trường và thi thể của những kẻ kia... Số người động thủ lần này có tổng cộng 27 tên, đều là đám không tặc đánh thuê, bọn chúng đều là Bổ Mạch cảnh, trong đó có hai tên Bổ Mạch đỉnh phong và một tên đã sắp sửa trở thành Chân Tức! Ta cũng đã tìm ra chiếc khí cầu bỏ chạy còn lại, đáng tiếc là đã bị diệt khẩu rồi.

Dù đã biết được từ ký ức của gã áo đen kia, nhưng sau khi chưởng viện xác định được việc này vẫn nhịn không được mà cảm thấy rung động, quay đầu lại nhìn sau lưng.

- Người ra tay thật sự chỉ có một mình Vương Bảo Nhạc thôi sao?

- Chắc là thế, đúng là chỉ có một mình hắn, ta cũng đã kiểm tra từ chỗ của những hành khách kia và kiểm tra số thi thể đó, phần lớn

đều bị một chiêu giết chết, trong đó có không ít người bị pháp khí giết chết, lại có rất nhiều mảnh vỡ và dấu vết khi pháp khí phát nổ... Về phần khí cấu, cũng là bị loài phi điều nào đó hủy, điểm này cũng không có gì lạ, dù sao thì đó cũng là rừng mưa Trì Vân, tất cả mọi thứ đều có thể chứng minh trận chiến này vô cùng nguy hiểm và gian nan.

- Vương Bảo Nhạc hẳn là đã dùng hết toàn bộ pháp bảo của mình, huống hồ gì hắn đã dốc hết toàn bộ những gì mình học được từ hệ Pháp Binh của đạo viện ra, có lẽ cũng có một vài thủ đoạn bí mật, nhưng dù sao đi nữa thì việc mưu sát này cũng là thật... Thủ phạm đứng sau vụ việc này đúng là đám người Lâm Thiên Hạo, lại có cả Tào Khôn và Khương Lâm xúi giục đề nghị!!

Bên cạnh chưởng viện vang lên giọng nói khản đặc, ngay cả người này khi nói ra mà cũng mang theo cảm giác không dám tin.

- Bí mật à... Ai cũng có bí mật cả, chuyện này không sao hết... Lâm Thiên Hạo, lá gan của ngươi đúng là lớn thật đấy, dám khiêu chiến cả điểm mấu chốt của tứ đại đạo viện bọn ta sao!!

chưởng viện im lặng một lúc xong thì lập tức xoay người đi thẳng đến đảo Thượng Viện!

Rõ ràng chuyện này liên quan đến điểm mấu chốt của đạo viện và Lâm Thiên Hạo, cần phải báo cáo chờ quyết định của đảo Thượng Viện!

Mà từ đầu chí cuối bọn họ không hề nhắc tới con muỗi kia, rõ ràng cũng không hề biết được chuyện về gã thiếu niên xấu xí trong làn khói đen kia từ ký ức của gã trung niên, tựa như tất cả những chuyện đó chưa hề xảy ra, lặng lẽ biến mất sạch sẽ bằng một cách kỳ dị nào đó...

Thời gian lại nhanh chóng trôi qua thêm hai ngày nữa, chỉ còn vài ngày nữa là đến lúc khai giảng, rốt cuộc điều tra và xử lý về việc này cũng được cho ra, gần như cùng lúc đó Vương Bảo Nhạc cũng nhận được thông báo của chưởng viện.

Sau khi nhìn thấy thông báo và kết quả xử lý xong, ngay cả Vương Bảo Nhạc đã có một số phán đoán nhưng cũng phải giật mình vì kết quả này.

- Điểm mấu chốt, há có thể phạm! Ngươi không cần lo lắng cho an

nguy của bản thân và người gia, người của đạo viện Phiêu Miễu đảo bảo, để xem kẻ nào dám động tới nữa, nghị viên... Thì đã sao chứ!

Đây chính là câu nói sau cùng trong phần thông báo của chưởng viện.

Hô hấp của Vương Bảo Nhạc trở nên dồn dập, hồi lâu sau ánh mắt của hắn mới lóe lên, tinh thần vô cùng hưng phấn. Căn bản là lựa chọn của đạo viện lúc này khiến cho hắn đột nhiên cảm giác được đây mới chính là đạo viện có thể khiến mình tin cậy!

- Cha của ngươi là nghị viên thì đã sao, Lâm Thiên Hạo, Tào Khôn, cả Khương Lâm nữa, Vương gia gia của các ngươi tới xử đẹp các ngươi đây!

Vương Bảo Nhạc ngửa mặt lên trời cười lớn, hắn đứng phắt dậy mở nhẫn truyền âm lên, lập tức truyền âm cho đám người ld, lập tức lệnh cho đốc tra dưới trướng mình đều quay về sớm!

------oOo------

Chương 71: Trả thù không chờ lâu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vương Bảo Nhạc vốn tính có thù ắt báo, nhất là khi ở trong rừng mưa Trì Vân hắn đã phải trải qua nguy hiểm cửu tử nhất sinh, thậm chí có thể nói chỉ cần sai lầm nhỏ thôi là có thể bỏ mạng ngay ở đó rồi.

Cho dù bây giờ bảo hắn lặp lại cảnh trong rừng mưa Trì Vân thêm lần nữa thì hắn cũng không dám chắc mình vẫn có thể bình yên thoát thân như lần trước hay không.

Đợt ám sát này không chỉ chạm đến điểm mấu chốt của đạo viện Phiêu Miễu, mà còn kích thích cả Vương Bảo Nhạc. Cho nên dù lúc này trong thông báo của chưởng viện không hề có ý bảo hắn đi giải quyết, nhưng Vương Bảo Nhạc vẫn đệ trình ý kiến muốn tự mình chấp hành.

Mặc dù làm như vậy rất có thể sẽ kéo thêm thù hận, nhưng Vương Bảo Nhạc mặc kệ, vì dù hắn không làm gì đi chăng nữa thì địch ý của đám người Lâm Thiên Hạo dành cho hắn cũng không giảm bớt, nếu đã như vậy thì hắn đương nhiên phải tự mình trả thù cho hả dạ rồi.

Mà trong thông báo và kết quả xử lý mà chưởng viện gửi tới không chỉ có mỗi mình Lâm Thiên Hạo, còn có cả Tào Khôn và Khương Lâm, rõ ràng bên phía đạo viện điều tra còn tận tường hơn, mặc dù hai tên này không tham dự avò, nhưng cũng nằm trong hàng ngũ bày mưu.

- Phải làm cho chúng bẽ mặt ngay trước mặt tất cả mọi người mới hả dạ nhất!

Tâm trạng của Vương Bảo Nhạc rất vui vẻ, ngồi trong động phủ lấy một túi đồ ăn vặt ra ngồi nhai luôn miệng, cứ nghĩ tới cảnh mấy ngày nữa đám người Lâm Thiên Hạo quay về đây thì hắn lại thấy hưng phấn hơn.

Thời gian ba ngày nhanh chóng trôi qua, sau khi Liễu Đạo Bân và mấy người đốc tra của bộ viện kỷ nhận được tin của Vương Bảo Nhạc thì không dám chậm trễ, gần như tất cả đều quay về đạo viện Phiêu Miễu đúng giờ hẹn trước để báo cáo với Vương Bảo Nhạc.

Vương Bảo Nhạc không hề báo trước là sẽ giải quyết chuyện gì cho mấy thủ hạ này nghe mà chỉ bảo bọn họ chờ lệnh, rốt cuộc lại qua thêm hai ngày, rốt cuộc cũng đến ngày khai giảng của đạo viện Phiêu Miễu!

Sáng sớm ngày khai giảng, Vương Bảo Nhạc dậy sớm đứng trước gương chỉnh trang uốn éo, mặc bộ đạo bào học thủ mới toanh của mình, làm dáng đủ kiểu. Sau khi làm động tác tự nhận là oách nhất xong thì hắn hắng giọng hạ lệnh cho Liễu Đạo Bân qua nhẫn truyền âm.

- Tất cả đốc tra của hệ Pháp Binh. tập hợp ở phi trường của đạo viện trong vòng một nén nhang!

Sau khi hạ lệnh xong thì Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, trong lòng vô cùng đắc ý, ễnh bụng chắp tay sau mông đi ra khỏi động phủ. Vừa mới bước ra thì hắn chợt nghe có tiếng vang ù ù ở trên trời, có thể nhìn thấy vô số khí cầu đang chậm rãi bay tới từ khắp nơi.

Ngày khai giảng, gần như tất cả học sinh cũ đều quay về, thậm chí có một vài khí cầu chở học sinh mới đến. Có thể nói mỗi năm vào ngày này phi trường của đạo viện Phiêu Miễu đều vô cùng tấp nập.

Nhất là trong số những học sinh cũ quay về kia cũng có không ít người gia nhập hàng ngũ chào đón học sinh mới trước khi quay về,

bọn họ liên tục tìm kiếm học muội mà mình có thể làm quen trong một năm tiếp theo, mơ có được một mối tình sân trường oanh liệt...

Chỉ là năm hay hơi khác một chút, bởi vì sau khi đám người Liễu Đạo Bân nhận được mệnh lệnh xong thì mấy trăm đốc tra áo đen đều dùng tốc độ nhanh nhất chạy thẳng tới phi trường tập kết chờ Vương Bảo Nhạc. Lúc này, sự xuất hiện của mấy trăm đốc tra đã tạo nên oanh động cực lớn, khiến cho rất nhiều người ở đây đều hít sâu một hơi.

- Chuyện gì thế này!

- Sao lại có nhiều đốc tra như thế...

- Bọn họ... là hệ Pháp Binh!!

Trong lúc mọi người kinh ngạc liên tục ban ftán thì nhóm đốc tra mấy trăm người kia đã đứng ngay ngắn thẳng thớm, vẻ mặt nghiêm túc vô cùng, im lặng chờ đợi.

Không bao lâu sau, khi bóng dáng Vương Bảo Nhạc dần xuất hiện từ đằng xa thì mấy trăm đốc tra này đều lộ ra vẻ cuồng nhiệt không rõ thật hay giả, đồng loạt bái kiến hắn.

- Chào học thủ!

Tiếng của bọn họ rất lớn, hóa thành sóng âm lan rộng ra xung quanh, khiến cho đám học sinh ở đây đều hết hồn. Còn bản thân Vương Bảo Nhạc thì vô cùng thỏa mãn, lúc này hắn chắp tay sau lưng đi tới trước mặt mấy đốc tra áo đen này, cũng đanh mặt im lặng, nhìn những khí cầu đang chậm rãi đáp xuống kia.

Sau khi đưa ra yêu cầu muốn đích thân xử lý với chưởng viện xong thì chưởng viện đã thông báo số hiệu của khí cầu mà Lâm Thiên Hạo, Tào Khôn và Khương Lâm ngồi cho hắn biết. Lúc này Vương Bảo Nhạc nheo mắt lại im lặng chờ đợi.

Hắn không nói lời nào khiến cho mấy người Liễu Đạo Bân có phần nghi hoạc,ư nhưng không ai dám đi hỏi, chỉ im lặng đành mặt đứng chờ. Khiến cho phi trường này mất đi vẻ náo nhiệt sôi nổi vốn có, bầu không khí vô cùng nặng nề, mọi người đưa mặt nhìn nhau rồi ghé tai bàn tán, liên tục suy đoán.

Thời gian chậm rãi trôi qua, từng chiếc khí cầu đáp xuống, từ bên

trong có một số học sinh cũ bước ra. Ai nấy vốn đang vô cùng hớn hở cười cười nói nói, nhưng sau khi nhìn thấy mấy trăm học sinh của hệ Pháp Binh xong thì bọn họ đều giật mình ngân rra, vội vàng im miệng, trong lòng có phần nghi hoặc có hiểu nên vội đi lướt qua rồi đứng chờ xem.

Còn có một số khí cầu chở học sinh mới đến đây, những học sinh mới này không ai biết thân phận của đốc tra, niềm vui sướng khi được vào đạo viện khiến cho bọn họ hân hoan vui mừng, nhưng bọn họ nhanh chóng nhận ra ánh mắt của mọi người dành cho mấy đốc tra áo đen kia có phần khác lạ nên ai nấy cũng đều khựng lại.

- Bọn họ là...

- Các ngươi nhìn, có một tên mập đứng trước kìa... hình như tên mập này có thân phận đặc biệt lắm thì phải, quần áo cũng khác với người ta nữa.

Trong lúc các học sinh mới nhỏ giọng hỏi thăm bàn tán với nhau thì mấy lão sư dẫn đội chỉ nhìn thoáng qua Vương Bảo Nhạc một cái. Sau khi giải thích sơ qua thì tất cả học sinh mới đều hít sâu một hơi, bọn họ đã biết được thân phận của những đốc tra áo đen đó cùng với địa vị của cái tên béo đứng đầu là gì.

Sau khi các khí cầu lần lượt đáp xuống, người xung quanh ngày càng nhiều, tiếng xôn xao cũng dần tăng lên. Ánh mắt của Vương Bảo Nhạc đột nhiên khựng lại, nhìn về phía chiếc khí cầu sắp đáp xuống ở trước mặt, hắn nheo mắt lại đi thẳng lên.

Hắn vừa hành động thì mấy trăm đốc tra đứng sau lưng hắn cũng bước theo ngay sau lưng, mấy trăm người cùng bước lên tạo thành khí thế cực lớn oanh động bốn phương, khiến cho vô số người chú ý tới.

Khi chiếc khí cầu bị Vương Bảo Nhạc nhìn chằm chằm đáp xuống, những học sinh cũ trong đó đều bước xuống, bên trong đám học sinh cũ này có một tên thanh niên mặt mày tái mét mang theo vẻ hoảng sợ, thanh niên này chính là... linh thạch học thủ tiền nhiệm Khương Lâm!

Lúc trước tuy hắn bị Vương Bảo Nhạc xử lý, nhưng khoảng thời gian hội nghị học thủ được bắt đầu, Vương Bảo Nhạc thất thế thì hắn đã được xử vô tội thả ra. Trong lòng vẫn còn ôm hận với Vương Bảo Nhạc, cho nên khi biết được âm mưu của Lâm Thiên Hạo thì hắn

cũng tham dự vào bày mưu. Lúc này nhìn thấy Vương Bảo Nhạc thì đồng tử của hắn co rụt lại, hô hấp dồn dập, cảm giác bất ổn dâng lên trong lòng, đột nhiên dừng bước.

Gần như trong nháy mắt khi hắn dừng bước lại thì ánh mắt của Vương Bảo Nhạc lóe lên, thân thể nháy mắt lao lên, tốc độ cực nhanh, toàn thân như hóa thành một đạo cầu vòng lao thẳng tới chỗ khí cầu kia.

Cùng lúc đó hắn cũng quát to.

- Khương Lâm, ngươi là nghi can tham gia mưu sát học thủ, đã bị khai trừ học tịch, ta tuân lệnh đạo viện đến đây bắt ngươi lại, tất cả đốc tra nghe lệnh ta, bắt Khương Lâm lại!

Lời Vương Bảo Nhạc nói ra đã dấy lên bao cơn sóng to gió lớn, khiến cho vô số người xôn xao, Khương Lâm biến sắc, toàn thân run rẩy như bị điện giật, thân thể bất giác lùi lại, miệng gào lên.

- Vương Bảo Nhạc, ngươi muốn làm cái gì!!

Bên cạnh hắn có không ít bạn học và lão sư, vốn thấy Vương Bảo Nhạc đột nhiên nhào lên bọn họ còn giật mình, vô thức muốn cản lại, nhưng sau khi nghe Vương Bảo Nhạc nói xong thì ai nấy đều hít sâu một hơi vội vàng tản ra. Điều này khiến cho Vương Bảo Nhạc thuận lợi đi thẳng đến trước mặt Khương Lâm.

Ánh mắt Khương Lâm mang theo vẻ sợ hãi mãnh liệt và tuyệt vọng, hắn gào lên cố gắng giãy giụa.

- Kháng cự chứ gì?

Trong mắt Vương Bảo Nhạc lóe lên hàn quang, tốc độ tăng nhanh, trong lúc Khương Lâm sợ hãi và hoảng loạn thì hắn đã tới gần, tay phải túm một cái, trực tiếp tóm được tay của Khương Lâm bẻ mạnh.

Một tiếng kêu la thảm thiết phát ra từ trong miệng của Khương Lâm, mồ hôi lạnh túa ra ướt đẫm trán. Trong lòng Vương Bảo Nhạc dấy lên sát khí dữ dội, thân thể nhoáng lên một cái bẻ gãy luôn tay còn lại của Khương Lâm. trong lúc đối phương hét thảm thì hắn thúc khủy tay đánh thẳng vào ngực của Khương Lâm. Một cái cù chỏ này đánh vô cùng hiểm, trực tiếp đánh nát kinh mạch của Khương Lâm, phế Cổ Võ của hắn ta!

Khương Lâm hộc máu, tuvi của hắn không thể nào sánh được với Vương Bảo Nhạc đã trải qua giết chóc, lúc này vừa hộc máu vừa bị đánh đập mạnh vào khí cầu, sau đó ngã ra đất hôn mê bất tỉnh, bị đám người Liễu Đạo Bân kéo đi ngay lập tức.

Tất cả mọi người diễn ra quá nhanh, mà phần bá đạo lẫn tàn nhẫn này khiến cho mọi người xung quanh đều mở to hai mắt, hít mạnh vài hơi, nhất là lời nói của Vương Bảo Nhạc trước đó còn khiến cho bọn họ giật mình hơn.

- Nghi can mưu sát học thủ?

- Mẹ ơi, đây là chuyện gì thế này... Khai trừ học tịch sao!!

- Ta nhớ rồi, mấy ngày trước ta nhìn thấy Vương Bảo Nhạc máu me be bét...

Trong lúc tất cả mọi người đều đang khiếp sợ suy đoán thì Vương Bảo Nhạc đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía Tào Khôn mặt mày tái mét đang liên tục lùi lại ở bên cạnh một chiếc khí cầu khác đáp xuống ở cách đó không xa!

Nhìn thấy Tào Khôn, khóe môi Vương Bảo Nhạc nhếch lên một nụ cười lạnh.

Tào Khôn nhìn thấy ánh mắt của Vương Bảo Nhạc, cũng thấy rõ vẻ sắc bén trên mặt kia, lúc này đầu óc nổ vang, tuyệt vọng muốn quay lưng bỏ chạy, nhưng tốc độ của hắn không nhanh bằng giọng của Vương Bảo Nhạc.

- Tào Khôn, nghi can mưu sát học thủ, khai trừ học tịch!

Nói xong Vương Bảo Nhạc trực tiếp đuổi theo.

- Vương Bảo Nhạc, không phải ta, không phải ta làm, là Lâm Thiên Hạo, hắn ta là kẻ chủ mưu! Ngươi tha cho ta đi, ta không dám...

Kết cục của Khương Lâm đã khiến cho Tào Khôn sợ khiếp vía, lúc này vừa lùi lại vừa mở miệng van nài.

------oOo------

Chương 72: Khai trừ học tịch!

- Không dám? Vô dụng thôi!!

Trong mắt Vương Bảo Nhạc lóe hàn quang, hắn đọc hết tự truyện quan lớn cho nên biết rõ không thể mềm lòng nương tay với kẻ thù, nhất định phải khiến kẻ thù mất hết khả năng uy hiếp đến mình.

Nhất là lúc này, chỉ cần nhớ tới cảnh tượng sinh tử nguy hiểm trong rừng mưa Trì Vân thì ánh mắt lại vô cùng sắc bén, thân thể nháy mắt nhảy lên, tốc độ ầm ầm bộc phát lao thẳng tới chỗ Tào Khôn.

Cùng lúc đó, đám người Liễu Đạo Bân cũng đã kịp giật mình hoàn hồn, biết rõ Vương Bảo Nhạc đây là muốn ra tay với đám học thủ, bọn họ đều thở dồn, nhất là những người đã từng bị Tào Khôn bắt giam. Ai nấy đều hưng phấn nhào lên ngăn cản Tào Khôn.

- Cút hết cho ta!!

Tào Khôn rống to, lúc này hắn như một con thú bị vây hãm, vẻ mặt điên cuồng, đỏ mắt gào lên cố gắng bỏ chạy, nhưng hắn lại quên mất nơi này là đạo viện Phiêu Miễu, cho dù hắn có thể chạy ra được thì cũng không trốn được bao xa.

Hơn nữa hắn cũng không có cơ hội này, đám người Liễu Đạo Bân vây kín đường lui của hắn, tốc độ của Vương Bảo Nhạc lại cực kỳ nhanh, chỉ vài giây sau khi Tào Khôn bị vây lại thì Vương Bảo Nhạc đã tới gần.

- Vương Bảo Nhạc, ta muốn gặp chưởng viện, ta...

Tào Khôn run rẩy, một cỗ tuyệt vọng lẫn sợ hãi dâng trào khiến cho vẻ mặt của hắn trở nên điên cuồng và dữ tợn, thấy mình không thể chạy thoát thì hắn quay lại gào lên.

Hắn còn chưa kịp nói xong thì Vương Bảo Nhạc đã đá ra một cước trúng vùng đan điền của hắn, thân thể Tào Khôn chấn động, hộc máu lảo đảo quỳ rạp trên mặt đất, mặt mày thoắt cái trắng bệch!

Một cước này của Vương Bảo Nhạc vô cùng độc ác, cũng đã đánh nát kinh mạch và phế tu vi Cổ Võ của Tào Khôn giống như Khương Lâm!

- Giải qua một bên!

Sau khi liên tục phế bỏ hai tên xong, Vương Bảo Nhạc đứng thẳng, thản nhiên mở miệng, đám người Liễu Đạo Bân nhanh chóng tiến lên giải Tào Khôn run lẩy bẩy và Khương Lâm đã hôn mê bất tỉnh xuống.

Tất cả học sinh cũ xung quanh thấy thế đều vô cùng rung động, nhìn Vương Bảo Nhạc với vẻ kính sợ, còn những học sinh mới thì vì không hiểu rõ về học thủ như các học sinh cũ cho nên lúc này vừa hâm mộ vừa kính nể.

- Đây chính là học thủ sao, hắn đúng là uy vũ thật đấy!

- Vị học trưởng này tên bn à? Hắn ở hệ gì thế, ta cũng muốn gia nhập hệ của bọn họ!

- Phải làm sao mới có thể trở thành đốc tra thế, ngầu quá đi mất!

Những học sinh mới đều hưng phấn, hai mắt sáng rỡ, nhất là trong đó có mấy nữ sinh nhìn Vương Bảo Nhạc với ánh mắt khác lạ. Dù sao thì kiến thức của họ còn thấp, mà Vương Bảo Nhạc lại ra tay ngầu như thế, theo như bọn họ thấy thì Vương Bảo Nhạc đã vượt xa tất cả những cường giả mà họ từng gặp, hơn nữa trên người hắn có một loại khí thế chỉ cần nói một lời là có thể quyết định vận mệnh kẻ khác lại khiến cho kẻ khác khao khát say mê.

Trong lúc tất cả mọi người ở đây nhỏ giọng bàn tán thì Vương Bảo Nhạc vẫn đứng im ở dó, nheo mắt lại chắp tay chờ Lâm Thiên Hạo đến, Tào Khôn và Khương Lâm chỉ là hạng tôm tép, chủ mưu Lâm Thiên Hạo mới thật sự là trọng điểm mà Vương Bảo Nhạc muốn báo thù.

Nhưng Vương Bảo Nhạc cũng hiểu rõ khả năng hắn ta xuất hiện là rất nhỏ.

Dù sao thì vì xuất thân và thân phận của Tào Khôn và Khương Lâm không đủ cho nên không nhận được tin tức gì, thế cho nên mới chui đầu vào rọ. Còn Lâm Thiên Hạo dù sao cũng là con của nghị viên, khi khí cầu mà hắn vốn nên đi đáp xuống, từng học viên lũ lượt đi xuống nhưng chẳng thấy bóng Lâm Thiên Hạo đâu thì Vương Bảo Nhạc đã hiểu là đối phương đã hay tin nên không về đạo viện.

- Không về à?

Vương Bảo Nhạc cười lạnh một tiếng, lạnh lùng nói vói Liễu Đạo Bân ở bên cạnh.

- Thông báo cho mọi người biết, Lâm Thiên Hạo hệ Pháp Binh là nghi can mưu sát học thủ, khai trừ học tịch!

Vương Bảo Nhạc nói xong thì ôm quyền với mọi người xung quanh một cái rồi xoay người rời đi.

Liễu Đạo Bân lập tức tuân lời, giải Tào Khôn và Khương Lâm lũ lượt rời đi, cũng nhanh chóng tuân theo lời dặn của Vương Bảo Nhạc, thông báo kết quả xử lý Lâm Thiên Hạo cho toàn bộ hệ Pháp Binh, thậm chí là cả đảo Hạ Viện biết.

Sau khi bọn họ rời đi, sân bay lại bùng lên tiếng xôn xao bàn tán vô cùng dữ dội, thậm chí trên linh võng cũng có rất nhiều bài post bàn luận về chuyện này, việc này có ảnh hưởng cực lớn, tạo thành vô số sóng to gió lớn trong toàn đạo viện.

Đạo viện cũng không hề đè việc này xuống mà còn công bố tội danh ba kẻ này phạm phải ấy chính là mưu sát học thủ!

Việc này lại càng oanh động hơn, mà bản thân Vương Bảo Nhạc lúc này lại càng nổi tiếng hơn do hành động bắt người ở sân bay, đã đến mức cao nhất trong toàn bộ học sinh của đảo Hạ Viện, ngay cả các học sinh mới cũng biết đến tên tuổi hắn, sau khi thăm dò sự tích về Vương Bảo Nhạc xong thì ai nấy cũng phải líu lưỡi.

- Học thủ duy nhất của hệ Pháp Binh...

- Trong vòng một năm đã trở thành cường giả Bổ Mạch...

Trong lúc tên tuổi liên tục tăng cao thé này, khi Vương Bảo Nhạc đi lại ở bất kỳ khu vực nào, bất kỳ hệ nào trong đạo viện Phiêu Miễu thì đều có người chủ động bước lên chào hỏi hoặc bắt chuyện, có thể thấy đuóc quyền thế của hắn cao tới mức nào. Thậm chí hàng loạt sự kiện liên quan tới hắn cũng đã truyền ra ngoài đạo viện, bắt đầu lan truyền trong ba đạo viện khác của liên bang.

Tất cả những chuyện này cuối cùng cũng khiến cho tâm trạng của Vương Bảo Nhạc thoải mái hơn nhiều, hắn hiểu được sở dĩ Tào Khôn và Khương Lâm không hay biết gì là do chưởng viện làm để cho mình xả giận. Còn mặc dù Lâm Thiên Hạo không xuất hiện, nhưng việc khai trừ học tịch ở đảo Hạ Viện đã được xác định rõ, trong lòng Vương Bảo Nhạc biết rõ đây đã là kết quả tốt nhất mà mình có thể tranh thủ được.

- Thù này vẫn còn chưa trả xong!

Vương Bảo Nhạc hừ một tiếng, nhớ tới cảnh khi mình bị đuổi giết, hắn hiểu rõ tầm quan trọng của tu vi, cũng biết rõ nếu như không có chỗ pháp khí kia thì mình rất khó mà tìm được đường sống chỗ chết.

- Tiếp theo mình phải luyện chế nhiều pháp khí vào mới được!

Nhất là thanh phi kiếm màu tím kia càng có tác dụng quan trọng hơn. Nghĩ tới đây, Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, sửa sang lại quần áo xong thì đi bái kiến hệ chủ hệ Pháp Binh.

Hắn muốn đi cảm tạ ơn tặng kiếm của hệ chủ!

Ở trong điện hệ chủ, ông râu dê nhìn Vương Bảo Nhạc đến bái kiến mình với vẻ cảm khái, thân là hệ chủ của hệ Pháp Binh, ông có tư cách biết những chuyện đã xảy ra với Vương Bảo Nhạc. Chuyện tày trời thế này xảy ra ngay trong hệ của mình khiến cho ông cũng phải tức giận.

- Bảo Nhạc, chuyện này ngươi làm rất đúng!

- Có một số kẻ, ỷ vào thân phận và bối cảnh của mình mà xem thường quy tắc của đạo viện, muốn khiêu chiến giới hạn của tứ đại đạo viện, đây đúng là tự rước lấy nhục mà!

- Cảm tạ hệ chủ, nếu không nhờ có phi kiếm do hệ chủ ban cho thì e là đệ tử chẳng còn mạng để quay về rồi!

Vương Bảo Nhạc có thể cảm giác được ông râu dê thật sự quan tâm mình, trong lòng vô cùng cảm động, nghe ông nói vậy thì ôm quyền cúi đầu, lấy thanh phi kiếm nhỏ đã bị vỡ nát thành nhiều mảnh ra từ trong vòng tay trữ vật.

Nhìn thanh kiếm nhỏ màu tím bị vỡ nát trong tay Vương Bảo Nhạc, ông râu dê cũng phải giật mình. Trước kia ông chỉ nghe kể, nhưng nay nhìn thấy thanh kiếm thế này thì ông có thể tưởng tượng ra được Vương Bảo Nhạc đã phải đối mặt với nguy cơ sinh tử hung hiểm cỡ nào. Lúc này ông ngẩng đầu lên nhìn học thủ mà ông đã tự mình dùng quyền đặc chiêu tuyển vào, ánh mắt vô cùng hiền hòa, cũng mang theo vài phần hãnh diện và kiêu ngạo.

- Không sao cả, ta sẽ luyện thêm cho ngươi một thanh là được!

Vương Bảo Nhạc vô cùng vui mừng, lập tức nói tiếng cảm ơn, sau khi chuyện trò với hệ chủ thêm một lúc thì mới cáo từ lui gót. Sau khi quay về động phủ, hắn suy xét một lúc, bắt đầu lấy linh thạch ra bắt đầu khắc họa hồi văn.

- Số pháp khí trước kia đều bị mình làm có phần sơ sài, nhưng tầm quan trọng của pháp khí cũng không nhỏ, lần này mình không chỉ phải luyện nhiều thêm một chút, mà còn phải luyện chế một số pháp khí phòng hộ nữa!

Trải qua trận chiến này, Vương Bảo Nhạc cuối cùng cũng phát hiện mình ít để tâm đến pháp khí phòng hộ, lúc này cân nhắc xong thì hắn bắt đầu khắc họa.

Thời gian trôi qua, sau khi số học sinh mới lần này đã đến đủ thì tất cả các hệ trong đạo viện dường như cũng trở nên náo nhiệt hơn hẳn bình thường. Mấy lần Vương Bảo Nhạc ra ngoài cũng nhận được vẻ kính nể của vô số học sinh mới trong hệ Pháp Binh.

Vương Bảo Nhạc khá là hưởng thụ những ánh mắt sùng bái kính nể này, nhưng hắn cũng hiểu rõ nay mình phải luyện chế pháp khí, cho nên phần lớn thời gian hắn đều cắm dùi trong động Linh Lô.

Mãi cho đến nửa tháng sau, chưởng viện phái người đưa tới hai cái hộp, bên trong cái hộp đầu tiên là một cái gương. Cái gương này tràn ngập uy áp vô cùng dữ dội, bên trên lại có ba đạo binh văn, Vương Bảo Nhạc nhìn thấy xong thì tâm thần không khỏi chấn động.

Đây là... Linh bảo cấp ba!

Hắn nhanh chóng mở cái hộp thứ hai ra, trông thấy bên trong có đặt một cái ngọc bội, ngọc bội được khắc hình giao long, cũng có ba đạo binh văn. Nhất là con giao long nọ trông rất sống động, Vương Bảo Nhạc chỉ nhìn thoáng qua thì con giao long kia tựa như vật sống vậy, còn lóe lên một cái.

- Đây cũng là linh bảo cấp ba!

Vương Bảo Nhạc biết rõ mức độ quý giá của linh bảo, lúc này hắn hít sâu một hơi, không lấy ra ngay mà mở nhẫn truyền âm lên hỏi rõ ý của chưởng viện.

Bên trong nhẫn truyền âm nhanh chóng vang lên giọng của chưởng

viện.

- Ngọc bội đó là do lão phu tự tay luyện chế, tặng cho ngươi để phòng thân.

- Còn cái gương kia là do phủ thành chủ của thành Phiêu Miễu đưa tới, ta đã kiểm tra rồi, không có vấn đề gì hết, nếu như ngươi không muốn thì...

Vương Bảo Nhạc nghe thấy thế thì đầu óc nhanh chóng vận chuyển, loáng thoáng đoán được hình như cha của Lâm Thiên Hạo đã đạt được thỏa thuận gì đó với đạo viện Phiêu Miễu rồi, cho nên hắn lập tức mở miệng.

- Lấy chứ, sao lại không lấy!

Nghe Vương Bảo Nhạc nói thế thì chưởng viện mỉm cười tán thưởng, ông vốn còn định khuyên Vương Bảo Nhạc nhận lấy. Nay thấy dường như Vương Bảo Nhạc đã hiểu rõ ý nghĩa của cái này cho nên ông im lặng thiên vị, mở miệng.

- Bảo Nhạc à, tứ đại đạo viện và đoàn nghị viên 17 đều là một phần của liên bang... Cho nên có rất nhiều chuyện khó mà làm cho đến chốn được, việc này hãy dừng lại ở đây đi, ta bảo đảm với ngươi thêm lần nữa là tuyệt đối sẽ không có lần thứ hai!

- Việc khai trừ cũng hủy bỏ sao?

Vương Bảo Nhạc nhẹ giọng hỏi lại, trong mắt lóe lên vẻ lạnh lùng.

- Quy định của đạo viện sẽ không thay đổi, đương nhiên không thể khôi phục học tịch của đảo Hạ Viện!

Nói xong, chưởng viện lại an ủi vài câu mới tắt truyền âm.

Vương Bảo Nhạc ngồi trong động Linh Lô, đưa mắt nhìn hai cái hộp trước mặt, lại nhìn nhẫn truyền âm một cái rồi nheo mắt lại.

- Học tịch của đảo Hạ Viện... Vậy có nghĩa là học tịch chia làm hai viện thượng hạ sao?

------oOo------

Chương 73: Thân ảnh trong ánh tà dương

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Mặc kệ có phải học tịch chia làm hai viện hay không, thù này Vương Bảo Nhạc ta ghim rồi!

Vương Bảo Nhạc hừ lạnh một tiếng, nay hắn đã biết bối cảnh của ltt, cũng hiểu rõ lựa chọn của đạo viện.

Nhất là hắn đã quen đọc tự truyện quan lớn cho nên biết rõ mình cần xử lý việc này như thế nào, cũng biết rõ đạo viện đã coi như xử lý xong việc này rồi.

- Qùa thì anh đây nhận, nhưng thù thì vẫn phải báo.

Vương Bảo Nhạc cúi đầu nhìn cái kính kia, sau đó lại giơ ngọc bội lên, sau khi nghiên cứu xong thì hai mắt sáng rực lên.

- Đồ tốt!

Ngọc bội kia là linh bảo có đủ chức năng phòng hộ và tấn công, Vương Bảo Nhạc cảm giác thử linh uy bên trong, lại xem xét hồi văn, sau đó thử tính toán sơ sơ uy lực của nó một phen thì lập tức hưng phấn ra mặt.

Mà cái kính nhỏ kia cũng không phải dạng vừa, mặc dù không phải phòng hộ và tấn công trực tiếp, nhưng lại có thể tạo thành một hình chiếu giống y như thật, khiến cho người ta không thể phân rõ thật giả, cũng có đủ khả năng chiến đấu nhất định, lắm lúc có thể phát huy công dụng tuyệt vời.

Vương Bảo Nhạc khá là hài lòng với hai món linh bảo này, nhất là bây giờ pháp khí trên người hắn đã chẳng còn lại gì, hai món linh bảo này xuất hiện lập tức khiến cho hắn cảm giác trong túi mình không rỗng tuếch nữa.

- Nhưng thế này vẫn không đủ, phải luyện chế thêm nhiều pháp khí hơn nữa mới được, nếu lỡ như gặp phải nguy hiểm tiếp thì mình cũng có thể nhờ vào chúng để thoát thân, nhất là loại phòng hộ ấy!

Vương Bảo Nhạc nghĩ thế thì lại đắm chìm vào việc luyện chế và khắc họa hồi văn.

Nhịp sống bình lặng ấy kéo dài suốt một tháng.

Trong một tháng anỳ Vương Bảo Nhạc gần như đều ở suốt trong động Linh Lô, số lượng pháp khí hắn làm ra được cũng ngày càng nhiều, chỉ là số lượng ấn nhỏ chỉ hơn mười cái, dây thừng cũng không nhiều lắm, thứ được hắn luyện chế nhiều nhất là một loại pháp khí có hình dạng như hạt châu.

Hạt châu này đã tốn rất nhiều tinh lực của Vương Bảo Nhạc, số linh bôi để tạo ra nó đều là linh thạch bảy màu, còn được khắc số lượng hồi văn vô cùng kinh người. Khiến cho một khi khởi động hạt châu này thì sẽ có thể tạo thành một quầng sáng hộ thể hệt như kim chung tráo.

Hơn nữa một cái thì không đủ, Vương Bảo Nhạc một hơi luyện ra hơn mười viên, lúc này mới cảm thấy hài lòng.

- Loại phòng hộ đủ rồi, giờ là loại tấn công...

Vương Bảo Nhạc lau mồ hôi, lấy đồ ăn vặt ra nhai một lúc rồi ngồi suy tư, sau khi phân tích xong thì bắt đầu luyện chế lần nữa.

Lần này hắn luyện chế phi kiếm, bởi vì tu vi chỉ là Cổ Võ cho nên Vương Bảo Nhạc biết rõ mình khó mà điều khiển pháp khí như ý muốn, cũng rất khó mà phát huy cho linh động, nhưng hắn thân là học thủ duy nhất của hệ Pháp Binh, nhất là thành tích hồi văn tốt chư từng có, sau khi nghiên cứu một phen thì hắn rốt cuộc cũng tìm được cách thay thế.

- Lợi dụng từ lực!

- Dùng từ lực để kết nối các phi kiếm này với nhau, nếu vậy thì chỉ cần ta khống chế một thanh kiếm là tương đương với đồng thời điều khiển nhiều phi kiếm rồi!

Hai mắt Vương Bảo Nhạc sáng ngời, bắt đầu cho thêm hồi văn từ lực vào trong số linh bôi phi kiếm của mình.

Thành phẩm cuối cùng lấy được mặc dù không phải hoàn mỹ lắm, nhưng có thể thông qua từ lực để kết nối các thanh phi kiếm này lại với nhau, hắn vung tay lên thử, thế là bảy thanh phi kiếm lập tức bắn ra, dù là tốc độ hay độ linh hoạt đều vượt xa trận chiến ở rừng mưa Trì Vân lúc trước.

Mặc dù vẫn không hài lòng lắm nhưng Vương Bảo Nhạc cũng hiểu rõ đây đã là cực hạn của mình rồi.

- Còn phải thêm chức năng tự bạo nữa!

Vương Bảo Nhạc xoa xoa mi tâm, sau khi trải qua một trận chiến sinh tử, hắn cảm thấy pháp khí của mình có phần chậm ở mức tự bạo, mà đôi lúc cũng cần tự bạo đúng lúc thì mới hoàn mỹ hơn.

- Cho nên mỗi pháp khí của ta đều phải cho thêm hồi văn tự bạo, muốn chúng nổ lúc nào thì nổ ngay lúc đó...

- Còn có cái loa lớn kia của mình nữa, đó là bảo bối ngon lành ấy chứ, sau này luyện chế lại thì mình phải nghĩ cách khiến cho uy lực của mình lớn hơn nữa...

Trong lúc Vương Bảo Nhạc liên tục luyện chế pháp khí thì lại qua thêm nửa tháng nữa, đến khi luyện chế cũng được kha khá rồi thì hắn mới nhận được tin truyền âm của em Bánh Bao. Cho nên hắn đi ra khỏi động Linh Lô, hít thở không khí trong lành bên ngoài, ngắm nhìn bầu trời trong vắt, Vương Bảo Nhạc sờ lên vòng tay trữ vật của mình, cảm thấy vô cùng mỹ mã.

- Hiện tại trong tay mình còn có nhiều pháp khí hơn, hừ hừ, nếu như gặp phải chuyện như lúc ở rừng mưa Trì Vân thì ta tin chắc mình căn bản không cần tốn sức gì nhiều cũng có thể xử gọn cả bọn!

Vương Bảo Nhạc vừa đắc ý vừa lấy đồ ăn vặt ra, vừa đi vừa ăn, trên đường đi mà thấy ai thì đối phương đều chủ động tới bái kiến.

Cũng có không ít học sinh mới nhìn Vương Bảo Nhạc với vẻ sùng bái, thấy bọn họ thì Vương Bảo Nhạc lại sờ lông tơ bên mép mình rồi thổn thức không thôi.

- Mình già rồi.

Lứa học sinh của Vương Bảo Nhạc nay đã không thể coi là học sinh mới nữa, mà ai nấy đều dần dần bộc lộ tài năng ở hệ của mìn. Lúc này Vương Bảo Nhạc nhìn những học sinh mới kia, không khỏi học theo chưởng viện, trong mắt lộ ra vẻ khích lệ rồi gật đầu với họ.

Sự khích lệ của hắn chính là lời cổ vũ tốt nhất đối với những học sinh mới khác, lúc này cả đám đều vô cùng kích động, Vương Bảo Nhạc đi thẳng một đường, tiếng chào hỏi vang lên liên hồi.

Hưởng thụ địa vị và thân phận của mình, Vương Bảo Nhạc cảm giác thi vào đạo viện Phiêu Miễu chính là quyết định đúng đắn nhất đời này.

- Xem ra Vương Bảo Nhạc ta đã được định sẵn là không giống người thường rồi, bao năm ngủ vùi ẩn danh ở thành Phượng hoàng chính là vì để chờ ngày tiếng tăm vang dội ở đạo viện Phiêu Miễu.

Vương Bảo Nhạc vưa cảm khái vừa đi xuống bên dưới chân núi của hệ Pháp Binh.

Lúc này trời đã về chiều, ánh chiều tà như nhuộm đỏ không gian, thoạt nhìn vô cùng đẹp đẽ. Đứng ở đó đợi một lúc, khi Vương Bảo Nhạc đã ăn hết đồ ăn vặt thì hắn thấy em Bánh Bao đi tới từ đằng xa.

Trước đó em Bánh Bao truyền âm có nói với hắn là muốn đến bái phỏng, cho nên Vương Bảo Nhạc mới kết thúc luyện chế để đến đây chờ.

Thấy Vương Bảo Nhạc đứng đợi mình như thế, em Bánh Bao lập tức đỏ mặt, đôi mắt lại phát ra ánh sáng khác thường, cô vội chạy tới chỗ Vương Bảo Nhạc.

- Anh Bảo Nhạc.

Giọng cô vang lên khiến cho Vương Bảo Nhạc mở to hai mắt nhìn muốn lọt tròng, thật sự là khi em Bánh Bao chạy tới, cái ấy ấy nảy lên khiến cho hắn chợt nhớ tới cảnh tượng mình nhìn thấy trong lúc khảo hạch. Thế là hắn vội ho khan một tiếng, ra vẻ chính nhân quân tử, mỉm cười nhìn cô.

Em Bánh Bao nhanh chóng chạy tới gần Vương Bảo Nhạc, gương mặt đỏ bừng, đang định nói chuyện, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của Vương Bảo Nhạc thì tim cô lập tức đập rộn lên, đột nhiên quên mất những gì mình định nói, cho nên cô bất giác lấy một bình thuốc ra đưa cho Vương Bảo Nhạc.

- Anh Bảo Nhạc, đây là đan dược chữa thương mà em mới luyện ra, mấy ngày nay em vẫn luôn bế quan luyện đan, cái này cho anh này, anh cầm lấy đi.

Em Bánh Bao đỏ mặt đưa bình đan dược trong tay cho Vương Bảo Nhạc.

- Sau này em sẽ chăm chỉ học luyện đan, anh Bảo Nhạc, em sẽ tranh thủ luyện nhiều một chút, vậy thì sau này lỡ như anh lại gặp nguy hiểm thì cũng có đan dược của em giúp đỡ phần nào.

Em Bánh Bao nói vô cùng nghiêm túc, nói xong thì mặt cô lại càng đỏ hơn, xoay người định chạy đi, nhưng cô lại nhanh chóng quay đầu lại, cầm một bình khác đưa cho Vương Bảo Nhạc.

- Em... Em cầm nhầm mất rồi, đây mới đúng này...

Nói xong thì mặt của em Bánh Bao đỏ bừng lên như quả táo, xoay người chạy thật nhanh.

Thực ra cô khá nhát gan, trước khi đến đây cô vốn đã chuẩn bị rất nhiều điều để nói, nhưng lúc nhìn thấy Vương Bảo Nhạc thì tim của cô lại đập nhanh, đầu óc choáng váng, quên gần hết những lời muốn nói.

Lúc này nhìn bóng lưng chạy trối chết của Chu Tiểu Nhã, trong mắt Vương Bảo Nhạc ánh lên vẻ nhu hào, lúc trước hắn không biết vì sao cô lại đến, nhưng giờ thì đã hiểu rồi. Cô muốn tới đưa đan dược cho mình... Vương Bảo Nhạc cúi đầu nhìn bình thuốc trong tay, một cảm giác kỳ diệu dâng lên trong lòng, ngẩng đầu lên thấy Chu Tiểu Nhã sắp đi xa thì hắn vội đuổi theo.

- Chu Tiểu Nhã ơi là Chu Tiểu Nhã, sao ngươi lại nhát như thế chứ, chuẩn bị bày tỏ lâu như vậy rồi mà còn làm hỏng chuyện nữa... Quay về xong phải tập thêm mấy lần mới được...

Trong lòng Chu Tiểu Nhã vô cùng buồn bực cho nên không để ý thấy Vương Bảo Nhạc đuổi theo. Vậy nên Vương Bảo Nhạc vừa đến gần thì lại nghe cô lẩm bẩm nói vói vẻ tiếc nuối.

Nghe Chu Tiểu Nhã lẩm bẩm, Vương Bảo Nhạc hắng giọng một cái.

- Hỏng cái gì thế?

- Á!

Chu Tiểu Nhã bị Vương Bảo Nhạc dọa hết hồn, quay đầu lại thấy là Vương Bảo Nhạc thì cô cũng ngẩn ra.

- Anh Bảo Nhạc, anh... Sao anh lại đuổi theo thế...

Nhìn vẻ mặt ngốc nghếch của em Bánh Bao, cảm giác là lạ trong lòng Vương Bảo Nhạc lại càng rõ ràng hơn, vậy nên hắn chớp mắt nói tỉnh rụi.

- Đương nhiên là tiễn em về hệ Đan Đạo rồi.

-... Vậy được rồi... Cảm ơn anh Bảo Nhạc nhé.

Em Bánh Bao nghe Vương Bảo Nhạc nói thế thì khẽ gật đầu, tâm trạng cũng không buồn bực như trước nữa, tựa như nháy mắt đã thấy thỏa mãn vô cùng.

Hai người Vương Bảo Nhạc và em Bánh Bao cứ khoan thai rảo bước đi giữa đạo viện dưới ánh chiều tà, cái bóng được kéo dài thật dài...

Tiếng học bài vang lên từ các hệ, phía xa có tiếng học sinh mới của hệ Chiến Võ đang chạy bộ, còn có cả tiếng cười nói của rất nhiều học sinh đi ngang qua, tất cả dường như đã trở thành cảnh nền cho hai người bọn họ, tựa như cả đạo viện này chỉ còn lại có hai người mà thôi...

Nụ cười trên mặt của em Bánh Bao ngày càng tươi hơn, ở trong ánh tà dương, cô nhìn Vương Bảo Nhạc, dường như ngay cả ráng chiều cũng khó mà che khuất ánh sáng lấp lánh phát ra từ trong đôi mắt cô, khiến cho cô trở nên xinh đẹp vô cùng.

Khung cảnh này, từ ánh chiều tà đến không khí xung quanh đều tuyệt vời khỏi bàn, thế nhưng... Ở cách đó không xa lại có một người thanh niên mặc đồ học sinh, mặt mày tái mét, người gầy nhom, thậm chí ánh mắt có phần đờ đẫn tình cờ đi ngang qua, hắn ta nhìn thấy Vương Bảo Nhạc và cả em Bánh Bao ở bên cạnh Vương Bảo Nhạc.

Ngay khi nhìn thấy em Bánh Bao thì gã thanh niên gầy nhom kia đột nhiên dừng bước, giống như bị nụ cười ngọt ngào của em Bánh Bao hấp dẫn, hai mắt sáng ngời, tự động xóa Vương Bảo Nhạc ra khỏi tầm nhìn, hắn nhanh chóng chạy tới cản đường bọn họ.

- Bạn gì đó ơi, mình cảm thấy hình như chúng mình đã gặp nhau ở đâu rồi ấy, mình có thể làm quen với bạn được không, cho mình xin số liên lạc nhé.

Gã học sinh gầy còm kia nhìn chằm chằm em Bánh Bao, mở miệng hỏi ngay.

------oOo------

Chương 74: Ta đang ngộ đạo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngay khi gã thanh niên kia vừa mở miệng thì Vương Bảo Nhạc đột nhiên tụt hứng, cảm giác này như thể giữa buổi trưa nóng nực khó khăn lắm mới tìm thấy một bình nước băng linh, đang định uống một hớp thì lại thấy ở trong đó có một con ruồi...

Vương Bảo Nhạc gần như trừng mắt theo bản năng, nhưng cuối cùng hắn chỉ hít sâu một hơi, cảm giác vào lúc thế này mình hẳn là nên phong độ một chút, vậy nên dù đang nhíu mày nhưng hắn vẫn im re không nói gì.

em Bánh Bao cũng nhíu mày, nhưng có thể là do cô thường gặp phải cảnh này nên giờ vẫn giữ phép lịch sự, nhẹ giọng cất lời.

- Chúng ta chưa gặp nhau bao giờ hết, ta cũng không muốn làm quen với ngươi.

Cô từ chối rất thẳng thừng và dứt khoát, nói xong cũng không thèm để ý đến tên kia mà kéo tay Vương Bảo Nhạc đi tiếp.

Hình như là nhận thấy tâm trạng của Vương Bảo Nhạc không tốt nên Chu Tiểu Nhã vội nhỏ giọng nói:

- Anh Bảo Nhạc đừng có giận, em không quen người đó.

Vương Bảo Nhạc thấy thế thì trong lòng lập tức thoải mái hẳn ra, nhưng nghĩ mình nên thể hiện phong độ cho nên vờ vịt ra vẻ lịch sự, mỉm cười nói.

- Sao mà anh giận được, điều này chứng tỏ em Tiểu Nhã có sức hút đấy.

Nghe thấy Vương Bảo Nhạc nói vậy thì Chu Tiểu Nhã lập tức vui vẻ hơn hẳn, nụ cười trên mặt lại càng ngọt ngào hơn, tiếp tục sải bước dưới ánh hoàng hôn cùng Vương Bảo Nhạc. Cô mong con đường này có thể kéo dài một chút, như vậy thì có thể khiến cho thời khắc này trở thành vĩnh hằng.

Trong lòng Vương Bảo Nhạc cũng rất chi là đắc ý, hắn cảm giác mình cũng có mị lực dữ lắm, vậy nên định mở miệng bốc phét vài câu, nhưng đúng lúc này... Gã thanh niên gầy còm kia lại chạy tới.

- Bạn gì đó ơi, mình tặng quà cho bạn này, bạn có muốn nhận không.

Gã thanh niên gầy còm kia thở hồng hộc chạy tới, rõ ràng cảnh giới Cổ Võ của hắn ta không cao, nhưng ánh mắt sáng rực và vẫn tự động lọc Vương Bảo Nhạc ra khỏi tầm nhìn, trong mắt của hắn ta chỉ có mỗi mình em Bánh Bao mà thôi.

Điều này khiến cho Vương Bảo Nhạc nổi bão! Phong độ, lịch thiệp gì đó lúc này đã bị hắn vứt ra sau đầu, không đợi em Bánh Bao lên tiếng thì Vương Bảo Nhạc đã trừng mắt.

- Thứ quà giẻ rách gì chứ, miễn đi! Ngươi nghe hiểu chứ hả!

Vương Bảo Nhạc hừ một tiếng, cầm tay của em Bánh Bao đi thẳng về phía trước.

Hình như đến tận lúc này gã thanh niên gầy còm kia mới để ý tới Vương Bảo Nhạc, hắn trực tiếp không thèm nhìn thân phận của Vương Bảo Nhạc, hằm hằm mặt nhìn theo.

Vương Bảo Nhạc ngó lơ trước vẻ căm tức của gã thanh niên kia, lúc này hắn dắt em Bánh Bao đi xa, em Bánh Bao có vẻ đang tò mò, rõ ràng là bị món quà đối phương nói định tặng kia làm cho tò mò.

- Cái tên này phiền thật đấy, em đã nói không quen rồi mà hắn còn đòi tặng quà...

- Ngoại trừ tặng chính bản thân hắn thì còn tặng được gì nữa, chiêu này hồi sáu tuổi anh đã chơi nát rồi, không biết đã tự tặng bản thân mình biết bao lần rồi đây. Hừ, có tí bản lĩnh mà cũng đòi đấu với anh!

Vương Bảo Nhạc trừng mắt, nói với vẻ hãnh diện lắm lắm.

em Bánh Bao mở to hai mắt, giống như bị lời Vương Bảo Nhạc nói làm giật mình, ngẩn ra một lúc. Hồi lâu sau cô mới hoàn hồn, thấy Vương Bảo Nhạc đang nắm tay mình thì lại đỏ bừng hai má, trong lòng lại thấy ngọt ngào hơn, sau đó bóng dáng hai người lại buông dài dưới ánh chiều tà vô cùng lãng mạn...

Nào ngờ gã thanh niên gầy còm kia đúng là âm hồn không tan, lại xông tới tiếp. Lần này không biết hắn hái được mấy bông hoa dại ở chỗ nào, vừa xuất hiện thì lập tức quỳ gối một chân xuống trước mặt em Bánh Bao, ánh mắt vô cùng thâm tình, lớn giọng nói.

- Bạn gì đó ơi, mặc kệ bạn có tin hay không, nhưng mình vừa gặp đã thích bạn rồi, bạn chính là đạo của mình, xin hãy chấp nhận tình cảm của mình, mình nguyện nắm tay bạn, tặng cả quãng đời còn lại cho bạn!

Cảnh này khiến cho em Bánh Bao giật mình đứng đờ người, mặc dù cô hay bị làm quen, nhưng trước giờ chưa thấy ai cứng đầu thế này, nhất là còn bày tỏ nữa.

Lúc này xung quanh cũng có khá nhiều học sinh đi ngang qua nhìn thấy cảnh này, sau khi nhận ra Vương Bảo Nhạc thì đều dừng lại hóng chuyện.

Vương Bảo Nhạc thấy thế thì tức giận đứng lên đẩy gã thanh niên kia một cái.

- Ngươi muốn kiếm chuyện đấy à!

Gã thanh niên ốm nhom kia bị đẩy lùi lại vài bước, tức giận ngẩng đầu trừng mắt nhìn Vương Bảo Nhạc rồi gầm lên.

- Ta là hệ Ngộ Đạo!

- hệ Ngộ Đạo thì sao? Ông đây là tam bảng học thủ của hệ Pháp Binh này!

Vương Bảo Nhạc thấy đối phương lại dám so bối cảnh với mình nên mới hếch mặt mở miệng.

- Ta đang ngộ đạo!!

Gã thanh niên này nghe Vương Bảo Nhạc nói xong thì không hề lùi bước mà còn nổi hết gân xanh, gào lên thật to.

- Ngộ đạo cái con khỉ!

Vương Bảo Nhạc không nhịn được nên trực tiếp phang cho một chưởng, nhưng hắn ra tay cũng rất có chừng mực, mặc dù rất bực bội nhưng chỉ đánh tên kia lùi lại hơn mười bước thôi, sau đó nắm

tay em Bánh Bao đang giật mình định rời đi.

Còn gã thanh niên kia cũng nhìn Vương Bảo Nhạc một cái rồi cười lớn xoay người bỏ đi.

Nhưng lúc này đám người hóng hớt xung quanh nghe gã thanh niên kia hét to lên thì đều ngẩn ra, sau đó có không ít người hít sâu một hơi, thất thanh bật thốt.

- hệ Ngộ Đạo!! Vương Bảo Nhạc chọc phải phiền toái lớn rồi!

- Mẹ ơi, không phải bình thường đám người hệ Ngộ Đạo đều ở núi Ngộ Đạo không đi đâu à? Chẳng ai dám trêu vào hệ này đâu, nghe nói dù bọn họ làm bất kỳ việc gì, đi đến bất kỳ nơi nào, chỉ cần hô một câu ta đang ngộ đạo thì không ai dám quấy rầy, bởi vì đó chính là việc học của bọn họ!

- hệ Ngộ Đạo, không có học đường, việc mà tất cả học sinh bên hệ đó làm mỗi ngày chính là ngộ đạo... hệ Ngộ Đạo có thể mặc sức đi vào tất cả các khu vực ở đảo Hạ Viện!

- Viện kỷ gì đều vô dụng với bọn họ, bởi vì dù cho bọn họ có làm gì đi chăng nữa thì chỉ cần nói ta đang ngộ đạo thì có thể được xí xóa ngay...

Tiếng bàn tán của đám người xung quanh cũng truyền đến tai Vương Bảo Nhạc và em Bánh Bao. em Bánh Bao nháy mắt đã biến sắc, có phần lo lắng.

- Anh Bảo Nhạc, hắn là người của hệ Ngộ Đạo đấy...

- Không phải là hệ Ngộ Đạo thôi à, có gì mà sợ!!

Vương Bảo Nhạc cũng giật mình một lúc, một năm qua hắn gần như chỉ dành thời gian bế quan với trở thành học thủ thôi, mặc dù đã biết chuyện tổng thống liên bang tiền nhiệm chính là hệ Ngộ Đạo, cũng biết sơ sơ việc học sinh bên hệ Ngộ Đạo ngày ngày đều ngộ đạo, thậm chí còn từng thấy rất đỗi hâm mộ, nhưng dẫu sao thì vẫn không hiểu hết toàn bộ.

Lúc này nghe mọi người xung quanh nói thế thì hắn hừ một tiếng, chẳng để trong lòng. Sau khi tiễn em Bánh Bao về hệ Đan Đạo xong thì em Bánh Bao vẫn thấy lo lắng, thấy bộ dạng bình tĩnh của Vương Bảo Nhạc thì cô mới yên tâm phần nào.

Sau khi nhìn thấy em Bánh Bao lên núi thì Vương Bảo Nhạc mới đi về hệ Pháp Binh, trên đường đi chợt nhớ tới tên học sinh của hệ Ngộ Đạo kia, vậy nên hắn mở nhẫn truyền âm lên hỏi thăm Liễu Đạo Bân về hệ Ngộ Đạo.

Liễu Đạo Bân lại nhanh chóng gửi hết những gì hắn biết về hệ Ngộ Đạo qua, sau khi đọc xong phần thông tin về hệ Ngộ Đạo mà Liễu Đạo Bân đã gửi qua thì Vương Bảo Nhạc rốt cuộc cũng dừng bước.

- Đây là hệ Ngộ Đạo sao?

Phần thông tin mà Liễu Đạo Bân gửi qua, có thể nói hệ Ngộ Đạo là hệ yếu nhất trong đạo viện Phiêu Miễu, nhưng ở mức độ nào đó mà nói thì nó lại là hệ mạnh nhất, đồng thời học sinh của hệ này bình thường đa phần chỉ ngồi uống rượu ngâm thơ, mặc sức nhởn nhơ ngộ đạo.

Bọn họ có một câu danh ngôn thế này: Trời đất là thầy của vua chúa, lão sư của các ngươi chỉ là người phàm, còn lão sư của bọn ta chính là trời này đất này, cho nên bọn ta có thể ngộ đạo ở bất kỳ nơi nào!

- Đây là cái hệ ăn no chờ chết thì có!!

Tuy Vương Bảo Nhạc có phần kinh ngạc nhưng vẫn thấy khinh thường, sau khi quay về động phủ thì hắn lập tức bỏ qua chuyện này.

Một đêm bình yên trôi qua.

Nhưng sáng hôm sau, Vương Bảo Nhạc còn chưa kịp đi ra khỏi động phủ thì đã nhận được truyền âm của đám người Liễu Đạo Bân.

- Học thủ, có chuyện rồi, ngươi... bên ngoài động phủ của ngươi...

- Ngoài động phủ của ta làm sao?

Vương Bảo Nhạc có phần kinh ngạc, đứng dậy mở cửa động phủ đi ra xem thử. Sau đó hắn lập tức hóa đá, lúc này trước cửa động phủ của hắn tự dưng lại lòi ra bảy tám học sinh mặc đạo bào, cả đám ngồi im ra ở đó, sau khi Vương Bảo Nhạc xuất hiện thì bọn chúng lập tức nhìn sang.

Trong số đám người này có một tên chính là kẻ hôm qua đã tỏ tình

với em Bánh Bao.

Bị cả đám nhìn chằm chằm như thế khiến Vương Bảo Nhạc cảm thấy vô cùng quỷ dị, thế là hắn trừng mắt.

- Các ngươi làm gì thế hả, đây là hệ Pháp Binh đấy!

- Bọn ta đang ngộ đạo!

Cả đám đồng thanh trả lời thật lớn, sau đó cắn răng tiếp tục trừng mắt nhìn Vương Bảo Nhạc, như thể dù ngươi có đánh bọn ta thì bọn ta cũng sẽ ngồi ngộ đạo cho ngươi bực chết luôn.

- Lũ hâm!

Vương Bảo Nhạc tức giận, mặc kệ đám kia. Hắn đi tới động Linh Lô, nhưng hắn vừa mới đi ra thì đám học sinh hệ Ngộ Đạo kia lập tức đứng dậy đi theo sau.

Lúc đầu Vương Bảo Nhạc cũng không để ý lắm, nhưng sau đó hắn lại nhanh chóng bực mình. Dù hắn đi đâu thì đám người này cũng theo sát nút, dù hắn vào động Linh Lô thì đám người này cũng đi theo, ngồi xếp kín mít xung quanh Vương Bảo Nhạc, như thể dù ngươi làm gì, đi đâu thì bọn ta cũng sẽ bám rịt lấy.

Vương Bảo Nhạc có hạ lệnh cho đám người Liễu Đạo Bân xua bọn chúng đi, nhưng Liễu Đạo Bân lại cười khổ nói cho Vương Bảo Nhạc biết rằng chỉ cần đám người bên hệ Ngộ Đạo nói một câu ngộ đạo thôi thì bộ viện kỷ cũng không có quyền đuổi đi.

Mà đám học sinh hệ Ngộ Đạo này lại vô cùng cứng đầu, sau ba ngày liên tục bị bọn họ làm phiền thì Vương Bảo Nhạc rốt cuộc cũng ra tay!

Nhưng hậu quả chính là sáng hôm sau lại có thêm mười mấy tên học sinh của hệ Ngộ Đạo xuất hiện trước cửa động phủ của hắn, vây kín mít động phủ của hắn để ngộ đạo!

------oOo------

Chương 75: Hệ ngộ đạo không thể chọc!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mười mấy học sinh hệ Ngộ Đạo ngồi khoanh chân trước cửa động phủ của Vương Bảo Nhạc, nhìn chằm chằm vào cửa động phủ, trong mắt cả đám đều lộ ra vẻ kiên định và khí thế thề không bỏ qua. Vương Bảo Nhạc đứng bên trong nhòm qua khe cửa thôi mà cũng phải bực bội vò đầu.

- Cái đám không nói đạo lý này, ta chỉ đẩy bọn chúng có vài cái thôi mà lại kéo thêm người tới rồi!

Vương Bảo Nhạc rất đau đầu, hồi lâu sau mới thu hồi ánh mắt, ngồi trong động phủ ngẫm nghĩ một lúc, hắn hừ một tiếng.

- Thích làm gì thì làm, kệ xác bọn chúng, ta không tin bọn họ có thể ngồi mãi ở cửa động phủ của ta!

Vương Bảo Nhạc cảm thấy phiền nên ngồi im trong động phủ tu luyện bế quan, không thèm để ý tới chuyện bên ngoài.

Lần này bế quan suốt nửa tháng.

Nửa tháng sau, Vương Bảo Nhạc đã tu luyện xong, tinh thần căng tràn, đứng dậy mở cửa động phủ định ra ngoài đi dạo. Nào ngờ vừa mở ra thì Vương Bảo Nhạc đã mở to hai mắt.

Hắn nhìn thấy đám học sinh hệ Ngộ Đạo kia vẫn ngồi y nguyên ở đó, thậm chí có không ít người đang ăn uống nữa...

Cảnh này khiến cho Vương Bảo Nhạc giật mình, phải biết rằng tới nay đã nửa tháng rồi mà đối phương còn ngồi lì ở đây, cái sự cố chấp như muốn cắm dùi ngồi đồng ở đây khiến cho Vương Bảo Nhạc cũng phải sợ.

Nhất là khi hắn vừa xuất hiện thì đám học sinh hệ Ngộ Đạo kia lập tức ngẩng đầu lên nhìn hắn chằm chằm. Bị bọn họ nhìn như thế, Vương Bảo Nhạc cũng thấy đau hết cả đầu. Nhưng hắn vẫn không phục, vừa nghĩ tới mình là đại học thủ duy nhất của hệ Pháp Binh mà đám học sinh hệ Ngộ Đạo này lại dám bắt nạt mình như thế, Vương Bảo Nhạc cũng bực mình hừ một tiếng.

Hắn thu hồi ánh mắt, chắp tay sau lưng không thèm nhìn đám học sinh của này nữa.

Nhưng hắn vừa đi thì đám học sinh hệ Ngộ Đạo kia lại lục tục đứng dậy bám theo sát đít...

Vương Bảo Nhạc đi thì bọn họ đi, Vương Bảo Nhạc dừng thì bọn họ lập tức nhào lên bao vây xung quanh Vương Bảo Nhạc khoanh chân ngồi xuống, trừng mắt nhìn lom lom. Vương Bảo Nhạc nhanh chóng có phần bực bội muốn phát điên lên được, dù hắn làm gì, đi đâu thì đám học sinh hệ Ngộ Đạo này đều đi theo xung quanh...

Dù hắn vào học đường thì đám hệ Ngộ Đạo này cũng đi theo, lão sư nhìn thấy cũng phải ngó lơ...

Mà bị bọn họ vây quanh nhìn như thế lại khiến Vương Bảo Nhạc bực bội hơn, hắn không khỏi gào tướng lên với đám học sinh hệ Ngộ Đạo kia.

- Các người thôi được chưa, sao hả, thích bu quanh ta lắm à!

- Bọn ta đang ngộ đạo!

Gần như sau khi Vương Bảo Nhạc nói xong thì đám học sinh hệ Ngộ Đạo kia lập tức cười lạnh mở miệng.

Những lời này càng khiến cho Vương Bảo Nhạc tức giận hơn, hắn trừng mắt siết chặt nắm đấm.

- Ta cảnh cáo các ngươi, đừng có mà chọc ta, trước đó ta chỉ đẩy các ngươi vài cái thôi, nhưng lần sau ta thật sự sẽ động thủ đấy!

Nhưng dù Vương Bảo Nhạc đã cảnh cáo thì đám học sinh hệ Ngộ Đạo này vẫn chỉ cười lạnh chứ không hề sợ hãi, thậm chí trong mắt cả đám còn lộ rõ vẻ điên cuồng.

- Ngon thì nhào vô, ngươi dám đánh bọn ta thì bọn ta sẽ cho ngươi biết hậu quả của việc cắt ngang hệ Ngộ Đạo đang ngộ đạo!

- Vương Bảo Nhạc, nếu ngươi không đánh bọn ta thì ngươi không xứng mặt đàn ông!

- Vương Bảo Nhạc, đầu ta này, đánh đi, đánh mạnh vào!

Đám học sinh hệ Ngộ Đạo đều quát to, tên nào tên nấy đều có vẻ vô cùng điên cuồng, Vương Bảo Nhạc thấy mà phải hít khí lạnh, thật sự là hắn đã từng thấy kẻ điên rồi, nhưng chưa từng thấy đám nào điên như thế...

Thấy Vương Bảo Nhạc phải hít mạnh thì đám học sinh hệ Ngộ Đạo kia lại nhào lên bu kín mít, người nào người nấy trừng mắt nhìn hắn như một lũ điên, những học sinh hệ Pháp Binh khác cũng phải lùi hét lại, ồn ào bàn tán.

- Không hổ là học thủ, dám đối đầu với hệ Ngộ Đạo luôn kìa!

- Sự đoàn kết của hệ Ngộ Đạo cũng là kỳ quan của đạo viện chúng ta ấy chứ!

Trong lúc các học sinh của hệ Pháp Binh bàn tán thì Vương Bảo Nhạc nhìn đám điên của hệ Ngộ Đạo kia, rốt cuộc cũng không dằn nổi cơn giận nữa.

- Cho là ông đây thật sự không dám ra tay chứ à!

Vương Bảo Nhạc lập tức mở nhẫn truyền âm lên gọi cho Liễu Đạo Bân.

Liễu Đạo Bân nhận được lệnh của Vương Bảo Nhạc xong thì lập tức chạy đến, vừa vào thì đã nghe Vương Bảo Nhạc nghiêm giọng nói.

- Đuổi cái đám gây rối đến việc học của hệ Pháp Binh này ra ngoài hết cho ta, không cho phép bọn họ bước vào đây nữa!

Liễu Đạo Bân và những đốc tra còn lại đều đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng đều cắn răng nhào lên, mặc dù không động thủ, nhưng ỷ vào ưu thế người đông nên đẩy hết đám học sinh của hệ Ngộ Đạo kia xuống núi.

Lúc này Vương Bảo Nhạc mới cảm thấy xung quanh yên tĩnh hẳn ra.

- Muốn đấu với ta à?

Vương Bảo Nhạc chắp tay sau lưng, cảm thấy mỹ mãn đi tới động Linh Lô, lúc luyện chế pháp khí hắn cảm thấy nay mình đã quen tay hay việc rồi, nên lấy cái găng tay của lão già thủ lĩnh đám áo đen trong rừng mưa Trì Vân ra.

- Đây là bảo bối đấy, uy lực rất lớn, phải cải tạo cho xịn vào, tốt nhất là cho thêm chút chất độc vào bên trong, khiến cho uy lực khi tự bạo sẽ lớn hơn!

Vậy nên hắn dành thời gian để bắt đầu cải tạo lại.

Nhưng khoảng thời gian yên tĩnh này chỉ kéo dài được ba ngày... Ba ngày sau, Vương Bảo Nhạc đang luyện pháp khí thì lại nhận được truyền âm của Liễu Đạo Bân.

- Học thủ ơi, gay to rồi, bên hệ Ngộ Đạo có mấy trăm người kéo qua... Không ngăn được nữa rồi, bọn họ đang kéo tới chỗ ngươi đó!

Vương Bảo Nhạc nghe xong thì pháp khí trong tay thiếu chút nữa đã phát nổ, hắn mở to hai mắt, đứng bật dậy chạy ra ngoài động Linh Lô. Vừa mới đi ra thì hắn lập tức nhìn thấy đám học sinh hệ Ngộ Đạo đang đi tới từ cách đó không xa, nhân số chắc phải tận mấy trăm người...

- Má ơi, bọn họ muốn làm cái gì đây!

Vương Bảo Nhạc cảm thấy da đầu như muốn nổ tung, trong lòng bộp một tiếng, vội xoay người bỏ chạy.

Nhưng người của hệ Ngộ Đạo quá đông, lập tức có người tinh mắt nhìn thấy Vương Bảo Nhạc nên hô lên thật to, thế là tất cả học sinh của hệ Ngộ Đạo cũng nhào lên, cuối cùng cả đám này thậm chí còn tản ra tìm kiếm Vương Bảo Nhạc.

Cùng lúc đó, học sinh của hệ Pháp Binh cũng để ý thấy chuyện này, ai nấy cũng đều trợn mắt há mồm. Thực ra thì ngay cả học sinh cũ cũng chỉ mới nghe nói vụ này thôi chứ chưa thấy tận mắt bao giờ, nay mới được mục sở thị.

- Học thủ chọc phải phiền toái to rồi!

- Hắn chọc ai không chọc, tự dưng lại đi chọc đám thần kinh kia!

- Ai mà dám đi chọc hệ Ngộ Đạo chứ!

Trong lúc mọi người đang bàn tán thì Vương Bảo Nhạc cũng vô cùng buồn bực, đối phương qua đông cho nên hắn nhanh chóng bị phát hiện. Sau khi đám học sinh hệ Ngộ Đạo này phát hiện ra Vương Bảo Nhạc thì không ai đánh người hay mắng chửi gì hết, chỉ nhìn hắn chằm chằm... Ngươi đi đâu thì bọn họ đi theo đó, nhìn chằm chằm vào ngươi để ngộ đạo.

Cảnh này kéo dài suốt ba ngày, sau đó Vương Bảo Nhạc cũng sắp điên lên. Nhất là khi hắn vào nhà vệ sinh thì đám học sinh của hệ

Ngộ Đạo kia cũng đi vào, thậm chế nếu như Vương Bảo Nhạc đi tè lâu một chút thì sẽ có hơn trăm tên học sinh hệ Ngộ Đạo đứng nhìn lăm lăm, tất cả khiến cho Vương Bảo Nhạc nổi khùng.

- Ép người quá đáng! Đây có gì giống hệ Ngộ Đạo chứ, đây rõ ràng là hệ Lưu Manh mà!

Vương Bảo Nhạc nổi giận bừng bừng, nhưng lại không dám động thủ hay đuổi đi, hắn sợ lỡ mình mà đuổi đi hết thì ngày mai sẽ có nhiều học sinh của hệ Ngộ Đạo kéo tới hơn.

Cuối cùng Vương Bảo Nhạc hạ quyết tâm, sau khi mua một đống thức ăn thì hắn quay lại động phủ định bế quan mấy tháng, để xem đám học sinh hệ Ngộ Đạo đó định chơi với mình tới chừng nào.

Nhưng mấy ngày sau Vương Bảo Nhạc mới phát hiện ra bản thân mình ngây thơ quá, đám người hệ Ngộ Đạo kia rõ ràng đã đoán được ý đồ của Vương Bảo Nhạc, hoặc có thể là đám bọn họ làm việc này nhiều quá nên có kinh nghiệm, cho nên lại có thêm một trăm người nữa kéo tới!

Mấy trăm học sinh hệ Ngộ Đạo vây quanh động phủ của Vương Bảo Nhạc, nhìn chằm chằm vào động phủ để ngộ đạo, người đông chi chít, Vương Bảo Nhạc nhìn mà hết cả hồn.

Thế còn chưa đủ, mười ngày sau số người lại tăng thêm... Nhất là bọn họ lại bắt đầu dựng lều ngay bên ngoài động phủ của Vương Bảo Nhạc.

Tất cả mọi việc khiến cho Vương Bảo Nhạc ngẩn ra, mà việc này rốt cuộc cũng to ra, lan truyền khắp đạo viện, cũng truyền khắp linh võng... Toàn bộ linh võng của đạo viện Phiêu Miễu nhất thời bùng nổ.

- Đã sắp hai tháng rồi đấy!!

- hệ Ngộ Đạo là đám điên không ai dám chọc vào, lần này Vương Bảo Nhạc đá phải cục sắt rồi!

- Ta nghe nói đầu cua tai nheo của việc này là vì Vương Bảo Nhạc giật bạn gái của một tên học sinh bên hệ Ngộ Đạo...

Chuyện này liên tục lan truyền rộng rãi và cực hot trên linh võng, ngay cả Tiểu Đạo thích live stream cũng hưng phấn thấy rõ, ngày

ngày cầm máy ảnh đến hệ Pháp Binh phỏng vấn...

Hắn vốn định live stream cảnh Vương Bảo Nhạc bị chơi thảm để trả thù, nhưng khi hắn đang live stream thì vị đại gia thần bí lúc trước tên là Ba Của Tổng Thống Liên Bang Tương Lai.

Người này vô cùng xuất quỷ nhập thần, mỗi lần xuất hiện đều ném hơn mười cái hỏa tiễn, đã được Tiểu Đạo liệt vào hàng khách VIP, hình như là người nọ không ưa hệ Ngộ Đạo cho nên Tiểu Đạo đổi hướng phỏng vấn để nịnh người đó, bắt đầu đi đưa tin đủ loại hành vi ngang ngược của hệ Ngộ Đạo.

Nhất thời trên linh võng lại sôi trào, nhưng lần này không phải chỉ hóng chuyện không thôi, có một số nạn nhân từng bị hệ Ngộ Đạo tra tấn tinh thần cũng nặc danh đứng ra chỉ trích hệ Ngộ Đạo.

Có điều Tiểu Đạo live stream chưa được bốn ngày thì đã khóc ròng, bên ngoài cửa phòng của hắn lại xuất hiện năm tên học sinh của hệ Ngộ Đạo. Cả đám ngồi đó nhìn hắn chằm chằm.

Mãi đến khi Tiểu Đạo thề không dám đi live stream về hệ Ngộ Đạo nữa thì đám đó mới bình tĩnh quay mông đi.

- Hệ Ngộ Đạo đúng là không thể chọc mà...

Tiểu Đạo thở dài một hơi, nhìn về phía hệ Pháp Binh, lần đầu tiên cảm thấy đồng tình với Vương Bảo Nhạc.

------oOo------

Chương 76: Bắt đầu phản kích

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Lũ điên, đám thần kinh, lưu manh!!

Vương Bảo Nhạc ngồi bên trong động phủ, nghiến răng nghiến lợi nhét đồ ăn vào miệng nhai, lúc lại tức giận ngẩng đầu lên nhìn cửa động phủ.

Không cần phải mở cửa cũng biết, lúc trước hắn lén nhìn thử mấy lần, lúc này bên ngoài có vô số căn lều được dựng lên, cả trăm tên bên hệ Ngộ Đạo đã bắt đầu ăn uống ngủ nghỉ đi xả ngay tại đây luôn rồi.

Bị hơn cả trăm người nhìn chằm chằm vào để ngộ đạo như thế khiến cho Vương Bảo Nhạc vô cùng bực mình. Hắn biết rõ mình không thể ra ngoài, một khi bước ra thì e là khó mà đi được, nhưng nếu ở lì trong này thì khác gì bị giam lỏng, như thế cũng khiến Vương Bảo Nhạc cảm thấy vô cùng bực bội.

- Đúng là cái thứ không nói đạo lý mà!

Vương Bảo Nhạc buồn bực đến mức ăn đồ ăn vặt cũng không thấy mùi vị gì, trong lòng vô cùng bực bội. Hắn cảm thấy mình còn đạp được đám người Lâm Thiên Hạo xuống, vô địch như thế mà lại bị đám hệ Ngộ Đạo kia làm khó dễ.

- Phải nghĩ cách gì đó mới được!

Vương Bảo Nhạc gãi gãi đầu, lập tức nghĩ đến Tạ Hải Dương hay tự xưng không gì không làm được, cho nên hắn lập tức truyền âm cho Tạ Hải Dương.

Nhưng lần này hiếm khi Tạ Hải Dương lại im re không hồi âm... Mãi cho đến khi Vương Bảo Nhạc liên tục truyền âm vô số lân fthì âm thanh khổ não của Tạ Hải Dương mới truyền đến.

- Anh hai à, giờ ta cũng gọi mày là anh hai rồi đấy, lần này ta thật sự không giúp được cho ngươi đâu, đừng có tìm ta nữa... Thật sự là Tạ Hải Dương ta đây không sợ ai trong đạo viện Phiêu Miễu, chỉ sợ... hệ Ngộ Đạo mà thôi!

- Ngươi có đưa bao nhiêu tiền đi chăng nữa thì ta cũng không thể

giúp được ngươi đâu, ta còn đang sợ bọn họ biết ngươi liên lạc với ta đây này, đám đó toàn là lũ điên, một khi bọn chúng giận chó đánh mèo thì... Anh hai ơi là anh hai, ngươi tha cho ta đi mà.

Nghe Tạ Hải Dương đáp thế, Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, tức giận cắn chặt răng, trong mắt lộ ra vẻ kinh bỉ.

- Thứ nhát gan!

Hắn hừ lạnh một tiếng, sau đó lại đau đầu vắt óc một hồi, cuối cùng chỉ có thể liên lạc với hệ chủ.

- Hệ chủ à, hệ Ngộ Đạo đã bắt nạt đến tận cửa thế này rồi, việc này đạo viện thật sự mặc kệ không quản à, hệ Ngộ Đạo này đúng là coi trời bằng vung mà!

Nhưng lần này ngay cả hệ chủ cũng im lặng một hồi, sau đó mới đáp lại Vương Bảo Nhạc.

- Bảo Nhạc à, ngươi thật là... Không dưng lại đi trêu chọc hệ Ngộ Đạo làm gì chứ, không phải là do đạo viện mặc kệ, mà thật sự là... hệ Ngộ Đạo có người bảo kê cho nên không thể trêu vài được. Bọn chúng lấy ngươi để ngộ đạo thì người ngaoì không quản được đâu, ngươi chỉ có thể tự mình nghĩ cách mà thôi.

- Nhưng đây không phải điều đáng sợ nhất, ngươi biết đáng sợ nhất là gì không? Ấy chính là nếu như trong số bọn họ thật sự có người trùng hợp ngộ đạo thành công trong lúc lấy ngươi ra để ngộ đạo thì sẽ toi thật đấy... Ngươi phải biết là hệ Ngộ Đạo có hơn hai vạn người lận, cho nên ngươi hãy đi ra ngoài nói tiếng xin lỗi đi, lúc đó ta lại ra mặt nói chuyện giúp ngươi.

Trước kia Vương Bảo Nhạc không hề nghĩ tới chuyện này, bây giờ nghe hệ chủ nói thế thì hắn lập tức mở to hai mắt, chỉ cảm thấy đầu óc nổ tung. Nghĩ đến hậu quả của việc đó, Vương Bảo Nhạc thoắt cái đã mướt mồ hôi.

- Nếu như ban đầu mình thi vào hệ Ngộ Đạo thì tốt biết mấy...

Vương Bảo Nhạc không khỏi nhớ tới chuyện có người tố cáo mình gian lận hồi khảo hạch, nếu như hắn ở bên hệ Ngộ Đạo thì có thể trực tiếp dùng một câu ta đang ngộ đạo là có thể nháy mắt hóa giải hết mọi vấn đề.

- Nói không chừng sở dĩ tổng thống liên bang tiền nhiệm lợi hại như thế cũng là vì ông ta có xuất thân từ cái hệ hệ Ngộ Đạo lưu manh đó ấy chứ!

Vương Bảo Nhạc như muốn nổi khùng, bắt đầu cân nhắc tới chuyện xin lỗi mà hệ chủ đã nói, nhưng Vương Bảo Nhạc lại không cam lòng, hắn cảm thấy chuyện này mình không hề làm sai.

- Tại sao ta làm đúng mà phải đi xin lỗi chứ!

Trong lòng Vương Bảo Nhạc cảm thấy bất bình, hồi lâu sau hắn trừng mắt, cắn răng một cái.

- hệ Ngộ Đạo, đây chính là do các ngươi khinh người quá đáng đấy nhé, Vương Bảo Nhạc ta tuyệt đối sẽ không cúi đầu trước các ngươi, cùng lắm thì chơi một vố với các ngươi! Dù đám hệ Ngộ Đạo các ngươi có lợi hại cách mấy đi nữa thì Vương Bảo Nhạc ta cũng sẽ không sợ, ta nhất định sẽ thắng các ngươi!

Trong mắt Vương Bảo Nhạc bừng bừng ý chí chiến đấu, hắn nghĩ nếu như đối phương chỉ lấy mình ra ngộ đạo chứ không động thủ thì mình không thể động thủ được, bằng không sẽ chứng tỏ mình chỉ là đứa thô lỗ, tài không bằng người.

- Không phải là tra tấn người thôi à, Vương Bảo Nhạc ta 6 tuổi đã biết rành mấy chiêu khiến cho người ta nổi khùng rồi!

Trước kia Vương Bảo Nhạc cảm thấy mọi người đều cùng một đạo viện cho nên mới không nghĩ tới chơi chiêu, nhưng đám người hệ Ngộ Đạo kia thật sự đã chọc giận hắn, Vương Bảo Nhạc cũng bùng nổ luôn.

Hắn hừ lạnh lấy ra không khí tài liệu luyện khí từ trong vòng tay trữ vật, đây đều là lúc trước hắn chuẩn bị để luyện chế pháp khí còn dư lại, số lượng cũng khá nhiều.

Sau khi tính toán xong thì Vương Bảo Nhạc lập tức đi ra khỏi động phủ. Ngay khi hắn vừa bước ra thì mấy trăm tên học sinh của hệ Ngộ Đạo khác cũng đứng bật dậy, đanh mặt ra vẻ định đi theo.

- Vậy thì để xem ta với các ngươi ai chịu không nổi trước!

Vương Bảo Nhạc cười lạnh, thu hồi tầm mắt, truyền âm cho đám người Liễu Đạo Bân, bảo bọn họ đến ngăn bên ngoài động Linh Lô

trước. Sau đó để mặc cho đám người hệ Ngộ Đạo kia đi theo, sau khi kéo một vòng xung quanh đỉnh Pháp Binh xong thì đi thẳng đến động Linh Lô. Sau khi đến nơi, Liễu Đạo Bân đã dắt mấy trăm đốc tra đứng cười khổ bảo vệ động Linh Lô cứng ngắc.

- Liễu Đạo Bân, ngươi tử thủ ở đây cho ta, không cho phép bất kỳ kẻ nào bước vào trong nửa bước!

Vương Bảo Nhạc nói xong thì dùng tốc độ cực nhanh chạy cái vèo qua bên cạnh đám người Liễu Đạo Bân vào bên trong. Không thèm để tâm đến mấy trăm tên học sinh hệ Ngộ Đạo đang giằng co với đốc tra, hắn khoanh chân ngồi xuống, lấy ra một cái... Khôi lỗi!

- Theo dõi ta chứ gì, ta đi đâu cũng đi theo chứ gì, được lắm, các ngươi lấy ta để ngộ đạo thì ta sẽ giúp các ngươi một tay, cho các ngươi ngộ đạo được thuận lợi hơn một chút!

Vương Bảo Nhạc nheo mắt lại, lập tức tiến hành sửa chữa ngoại hình của mấy con khôi lỗi thành bộ dạng giống mình.

Vương Bảo Nhạc đã khá quen thuộc với việc luyện chế khôi lỗi, cho nên chỉ cần tốn ba canh giờ là đã chỉnh ngoại hình của khôi lỗi xong, thoạt nhìn gần như giống y hệt Vương Bảo Nhạc, ngay cả đạo bào học thủ cũng được hắn phỏng chế ra được, tuy chỉ có bề ngoài thôi, nhưng nhìn vẫn rất giống.

Nhìn con khôi lỗi trông y hệt như phân thân này của mình, Vương Bảo Nhạc cười lạnh vài tiếng rồi tiếp tục luyện chế. Thời gian nhanh chóng trôi qua, ba ngày sau, áp lực của đám người Liễu Đạo Bân bị đám học sinh hệ Ngộ Đạo kia nhìn chằm chằm ngày càng lớn thì đột nhiên lại có một bóng người đi ra khỏi động Linh Lô.

Thân ảnh ấy tròn vo, thoạt trông thì đúng là Vương Bảo Nhạc, tốc độ chạy khá nahnh, nháy mắt đã nhảy vọt qua đỉnh đầu của đám người Liễu Đạo Bân chạy đi thật xa.

Thân ảnh của hắn vừa xuất hiện thì lập tức thu hút sự chú ý của đám học sinh bên hệ Ngộ Đạo, cả đám lập tức đứng dậy.

- Là Vương Bảo Nhạc!

- Đấu với hệ Ngộ Đạo bọn ta à, ngươi còn non lắm, mọi người mau đuổi theo tiếp tục lấy hắn ngộ đạo đi!

- Vương Bảo Nhạc, ngon thì đừng có chạy!

Đám người hệ Ngộ Đạo đều cười lạnh lập tức đuổi theo. Thấy đám hệ Ngộ Đạo kia đều đi rồi, mấy người Liễu Đạo Bân mới lau mồ hôi cười khổ, đang định rời đi thì đột nhiên động Linh Lô sau lưng bọn họ lại có một thân ảnh bước ra, thế mà lại là Vương Bảo Nhạc!

- Học thủ, ngươi...

Liễu Đạo Bân thoáng giật mình, trơ mắt nhìn Vương Bảo Nhạc thứ hai này đanh mặt đi thẳng một đường. Tất cả mọi người đều ngẩn ra, đưa mắt nhìn nhau. Sau đó lục tục có người thứ ba, người thứ tư, người thứ năm... Mãi cho đến khi người thứ mười ba đi ra từ động Linh Lô sau lưng bọn họ.

Tất cả đều là Vương Bảo Nhạc, đều mặc đạo bào học thủ, sau khi đi ra xong thì cả đám lập tức tản ra khắp các nẻo, tất cả mọi việc lập tức khiến cho đám người Liễu Đạo Bân vô cùng giật mình, dù đã nhìn ra mánh khóe nhưng vẫn thấy vô cùng rung động.

- Những thứ này là... khôi lỗi sao?

Thật sự là pháp khí khôi lỗi rất khó làm, bề ngoại với bộ dạng chỉ là phụ, quan trọng là ở bên trong, cần phải hiểu rõ về hồi văn cùng với linh bôi cứng rắn làm hạt nhân hì mới có thể khiến cho chúng trở nên sống động.

Dõi mắt nhìn khắp hệ Pháp Binh của đảo Hạ Viện này thì e là chỉ có mỗi mình tam bảng học thủ Vương Bảo Nhạc, người vừa nắm giữ công thức có thể tính toán được ra rất nhiều hồi văn, lại cực kỳ thành thạo về linh bôi, có thể thuận lợi điều chỉnh ngoại hình là làm ra được.

Trong lúc đám người Liễu Đạo Bân trợn mắt há mồm thì mấy ngày tiếp theo, đám học sinh của hệ Ngộ Đạo đều ngu người, dù sao thì... Lúc trước Vương Bảo Nhạc chỉ có một người, nhưng nay trên đỉnh Pháp Binh lại có hơn mười tên Vương Bảo Nhạc.

Bọn họ cũng nhìn ra có gì đó sai sai, nhưng khôi lỗi của Vương Bảo Nhạc tạo ra quả thực rất giống hàng thật, hệ Ngộ Đạo không rành về pháp binh nên khó mà nhìn ra được, vậy nên trước mắt bọn họ lập tức xuất hiện vấn đề, ấy chính là... Rõ ràng là nhìn thấy Vương Bảo Nhạc, nhưng lại không biết đâu mới là người thật!

Đồng thời bọn họ còn phát hiện ra người mà mình theo dõi bấy lâu nay rốt cuộc cũng là giả, sau khi tìm tiếp thì lại gặp phải hàng giả...

Có Vương Bảo Nhạc đang chạy bộ, có Vương Bảo Nhạc ở trong động Linh Lô, có Vương Bảo Nhạc quay về động phủ bế quan, có Vương Bảo Nhạc đi phòng Dung Nham, còn có vài Vương Bảo Nhạc nghênh ngang đi lại trong hệ Pháp Binh...

Căn bản không thể tìm thấy người thật ở đâu, đừng nói là hệ Ngộ Đạo ngu người, ngay cả học sinh của hệ Pháp Binh cũng bị cảnh này làm cho sững sờ, cả đám đều như được mở rộng tầm mắt, nghị luận liên hồi, ngay cả linh võng cũng bùng nổ.

- Trận tranh đấu giữa Vương Bảo Nhạc và hệ Ngộ Đạo đã có biến hóa mới rồi!

- Tin nóng hổi, Vương Bảo Nhạc đã luyện chế hơn mười con khôi lỗi có hình dạng giống với chính mình khiến cho người của hệ Ngộ Đạo khó phân thật giả, để bọn họ có ngộ đạo thì cũng ngộ lộn!

Đỉnh Pháp Binh nhanh chóng trở nên hỗn loạn, nhưng khôi lỗi dù sao cũng alf khôi lỗi, đám học sinh của hệ Ngộ Đạo bực bội vài ngày rốt cuộc cũng tìm ra được mánh khóe, sau khi nghĩ ra đủ cách sàng lọc đám khôi lỗi giả kia thì bọn họ cũng có được hiệu quả khá khách quan. Vương Bảo Nhạc hàng xịn im lặng đứng trong đám người nhìn đám học sinh hệ Ngộ Đạo đang lờ tịt mình vì cho mình là hàng dỏm kia, trong lòng hừ lạnh.

- Phân tán tầm mắt của các ngươi chỉ là một trong những mục đích phụ thôi, mục đích thật sự của ta chính là kéo dài thời gian để sưu tập hình ảnh của các ngươi nhiều hơn, hừ, Vương gia gia của các ngươi lắm mưu nhiều kế, tiếp theo ta sẽ khiến cho đám hệ Ngộ Đạo các ngươi về sau nhìn thấy ta thì sẽ run lẩy bẩy!!

Ánh mắt của Vương Bảo Nhạc lóe lên rồi rời đi.

Ngày hôm sau... Trên đỉnh Pháp Binh lại xuất hiện thêm một khôi lỗi nữa, nhưng bộ dạng không phải Vương Bảo Nhạc, mà là của tên đầu sỏ gây ra chuyện lần này, chính là cái tên học sinh của hệ Ngộ Đạo đã từng tỏ tình với em bánh bao.

Con khôi lỗi này giống hắn y hệt, nếu không nhìn kỹ thì căn bản khó mà nhìn ra được điểm khác biệt.

Nó đi trong đám người, dường như đang tìm kiếm cái gì đó, sau đó con khôi lỗi này nhanh chóng tìm được một đám học sinh của hệ Ngộ Đạo, chú ý thấy trong số này có cả bản tôn của nó, cho nên nó lập tức đi tới chỗ tên này.

Còn cái tên thanh niên gầy còm gây ra vụ này thì đang khoanh chân ngộ đạo, nhưng vẫn bực mình nghiến răng nói với đám bạn xung quanh.

- Tên Vương Bảo Nhạc này đúng là gian xảo thật, nhưng chúng ta không thể từ bỏ, phải cho hắn biết hậu quả của việc trêu chọc hệ Ngộ Đạo chúng ta mới được!

- Đúng vậy, Trần huynh cứ yên tâm, Vương Bảo Nhạc dám đối đầu với hệ Ngộ Đạo của chúng ta, chúng ta nhất định phải cho hắn biết mùi!

Đám xung quanh đều có cùng chung kẻ thù, đột nhiên một người trong số đó vô tình ngẩng đầu lên, thấy được con khôi lỗi đang đi tới thì chợt ngẩn người.

- Trần huynh này... Hình như ta nhìn thấy một ngươi khác...

------oOo------

Chương 77: Mở hình thức mới

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mọi người nghe thế thì đều ngẩn ra không hiểu gì, sau khi nhìn thấy con khôi lỗi đang nhanh chóng đi tới thì lập tức trợn mắt ra, nhất là cái tên thanh niên họ Trần kia. Hắn ta ngu người, ngơ ngác nhìn con khôi lỗi y chang mình kia đi tới, sau khi bước tới trước mắt hắn thì con khôi lỗi kia khoanh chân ngồi xuống, mở to hai mắt nhìn hắn chằm chằm.

- Ngươi...

Dù là bộ dạng hay vẻ mặt, từ một cái trừng mắt hay gì cũng làm cho gã ta thấy vô cùng quen thuộc, nên không khỏi chần chừ một lúc, nhưng chưa kịp hó hé gì thì cái khôi lỗi y chang hắn kia đã thản nhiên phun ra một câu.

- Ta đang ngộ đạo!

Câu này được thốt ra thì gã thanh niên họ Trần này suýt chút nữa nhảy dựng lên, những lời này là khẩu ngữ chuyên dụng của hệ Ngộ Đạo bọn họ. Lúc trước đều là bọn họ nói với người ta, nhưng nay thấy một mình khác xuất hiện ngay trước mặt rồi nói câu này với mình, làm cho hắn cảm thấy sởn tóc gáy.

Cảnh tượng này thật sự rất kinh người, khiến cho hắn ta hít sâu một hơi, cảm thấy vô cùng quỷ dị. Đám học sinh hệ Ngộ Đạo xung quanh cũng giật mình hoảng sợ, nhìn gã thanh niên kia rồi lại nhìn con khôi lỗi y chang hắn, cảm thấy cảnh tượng trước mặt quái dị đến lạ.

- Nhất định là cái tên Vương Bảo Nhạc kia!

Gã thanh niên họ Trần đó nổi giận, đứng dậy đá cho mình kia một cước, nhưng sau một tiếng bốp thì khôi lỗi vẫn nguyên xi, còn hắn ta thì kêu to một tiếng, ôm chân lùi lại, con khôi lỗi này đúng là chắc quá thể!

Nhất là sau khi bị đá thì con khôi lỗi này còn trừng mắt, tức giận nhìn gã ta gầm lên.

- Ta đang ngộ đạo!

- Ngộ đạo cái con khỉ!! Vương Bảo Nhạc, ngươi làm thế này là xâm phạm quyền hình tượng cá nhân của ta!!

Gã thanh niên họ Trần tức giận rống to, đám học sinh hệ Ngộ Đạo còn lại cũng đứng dậy, đang định giúp đỡ thì đúng lúc này đột nhiên lại có hơn mười đạo thân ảnh đi ra, đám thân ảnh này đều là khôi lỗi tương ứng với đám học sinh hệ Ngộ Đạo!

Trong đó có bốn con khôi lỗi có bộ dạng y chang với người ngồi bên cạnh gã thanh niên họ Trần kia. Sau khi đám học sinh hệ Ngộ Đạo kia nhìn rõ bộ dạng của mấy con khôi lỗi đi tới thì đều mở to hai mắt, nghẹn họng nhìn trân trối.

Vì đối phó với hệ Ngộ Đạo mà Vương Bảo Nhạc đã mua tài liệu số lượng lớn ở chỗ thh, đám tài liệu này cộng lại có giá tiền vô cùng kinh người.

Mặc dù thh không muốn đắc tội với hệ Ngộ Đạo, nhưng hắn vẫn thích có mối làm ăn lắm, nhất là trước kia Vương Bảo Nhạc đã phân

tán sự chú ý của hệ Ngộ Đạo cho nên bọn họ giao tiếp và đưa hàng khá là thuận lợi.

Sau khi có tài liệu thì Vương Bảo Nhạc cũng tốn không ít tâm tư để luyện chế đám khôi lỗi này, cài đặt chỉ lệnh hồi văn, khiến cho chúng nó tập trung vào bản tôn của chính mình. Lúc này sau khi nhìn thấy bản tôn của mình trong số học sinh của hệ Ngộ Đạo thì đám khôi lỗi này lập tức nhào lên, nhanh chóng tìm thấy và đứng trước mặt kẻ nọ, trừng mắt gào to.

- Ta đang ngộ đạo!

Cảnh này lập tức khiến cho đám học sinh của hệ Ngộ Đạo ở đó đều kinh hoảng, thật sự là bọn chúng chưa từng trải qua cảm giác kì lạ khi bị chính mình nhìn chằm chằm vào chính mình để ngộ đạo.

Mà việc này rõ ràng không kết thúc như thế, sau khi dám người này bị hành xác tức xì khói thì vài ngày sau, mấy trăm học sinh hệ Ngộ Đạo trong hệ Pháp Binh lần lượt hoảng sợ phát hiện, trên đỉnh Pháp Binh này thế mà lại xuất hiện một người khác y chang mình.

Đám khôi lỗi này chẳng đi đâu hết, một khi phát hiện thấy bản tôn thì sẽ lập tức đi theo, dù đối phương đi đâu thì nó cũng sẽ trừng to hai mắt đi theo sát nút, ngay cả khi ngủ cũng ngồi kế bên người đối phương, thi thoảng còn gào to ta đang ngộ đạo.

Điều này làm cho đám học sinh hệ Ngộ Đạo muốn nổi khùng, nhưng lại không làm được gì, đám khôi lỗi này thật sự quá cứng rắn, hệ Ngộ Đạo vốn yếu xìu, lúc này cả đám khóc không ra nước mắt, có cảm giác muốn bùng nổ.

- Chúng ta không thể thua được, đây là Vương Bảo Nhạc đang phản kích, hắn đang làm cho chúng ta thấy bực bội, mọi người hãy cố gắng chịu đựng đi!

- Đúng vậy, chúng ta phải tìm cho bằng được Vương Bảo Nhạc thật để cho hắn biết hệ Ngộ Đạo chúng ta thần thành bất khả xâm phạm!

Đám học sinh hệ Ngộ Đạo này đều nghiến răng nghiến lợi, miễn cưỡng cố gắng làm quen với cảm giác bị khôi lỗi y chang mình nhìn chằm chằm, chẳng những không bị ép lùi bước mà ý chí chiến đấu của cả đám lại càng sục sôi hơn.

Chuyện này từ khi bắt đầu đến nay vẫn luôn khiến cả đạo viện rúng

động, ngay cả chưởng viện cũng phải để ý tới, những hệ khác đều bàn tán xôn xao, trên linh võng cũng như muốn nổ tung.

- Cuộc chiến của Vương Bảo Nhạc và hệ Ngộ Đạo lại có biến hóa mới rồi!

- Bên trong hệ Pháp Binh đột nhiên xuất hiện gần cả trăm khôi lỗi có hình dạng y hệt học sinh hệ Ngộ Đạo, bọn chúng đang nhìn nhau với bản tôn, cùng ngộ đạo với bản tôn...

- Ha ha, hay lắm, Vương Bảo Nhạc lại có thể nghĩ ra được chiêu này luôn!

Trong lúc mọi người hưng phấn chờ hóng hớt thì toàn bộ hệ Cơ Quan cũng chấn động, lập tức chạy tới tận chỗ để quan sát. Dù sao thì hệ Cơ Quan vẫn luôn nghiên cứu cách chế tác khôi lỗi.

Trong lần rung động mới khắp đạo viện này, đám học sinh hệ Ngộ Đạo lại càng tức giận hơnm nhưng lại không thể nào phát tiết được, Vương Bảo Nhạc thấy đám hệ Ngộ Đạo này còn chưa chịu ngưng chiến cho nên chuẩn bị tung tuyệt chiêu ra.

- Nếu không phải gấp quá thì ta thậm chí còn muốn làm cho mỗi người các ngươi một con khôi lỗi đây, tuy bây giờ chưa tới một trăm con, nhưng vậy cũng đủ rồi!

Vương Bảo Nhạc hừ lạnh một tiếng.

- Dù là phái đám khôi lỗi này đến hệ Ngộ Đạo để lấy giả làm thật hay sai chúng nó đi làm bậy, vu oan người khác thì đều là mấy chiêu vặt thôi, nếu làm thế thì có vẻ chứng tỏ trình độ của ta không cao!

- Ta phải tập trung vào đám dám trêu vào ta đây, để cho bọn chúng phải hối hận vì dám trêu chọc ta.

Lúc trước hắn đã nghĩ tới gã áo đen đáng thương đã ấy ấy với pháp khí của mình, nhưng hắn vốn không định chơi kiểu bậy bạ, nhưng nay thấy đám học sinh hệ Ngộ Đạo kia vô cùng quá quắt, cho nên hai mắt hắn lóe lên, muốn dùng chiêu gậy ông đập lưng ông.

- Khởi động hình thức thở dốc!

Lúc tay phải của Vương Bảo Nhạc nhấc lên thì trong lòng bàn tay xuất hiện một cái khay tròn, cái khau tròn này đúng là thứ điều khiển

mớ khôi lỗi này, lúc này hắn vừa chỉnh một cái thì cái khay lập tức lóe sáng.

Cùng lúc đó, mấy trăm học sinh hệ Ngộ Đạo trên đỉnh Pháp Binh không bị Vương Bảo Nhạc chế tác khôi lỗi cũng thầm cảm thấy may mắn, nhưng vẫn ra vẻ như khinh thường dữ lắm, Bọn họ cảm thấy đây chẳng là gì hết, không phải là bị một người y chang mình nhìn chằm chằm thôi à.

Còn đám học sinh bị Vương Bảo Nhạc chế ra khôi lỗi y chang thì cũng bắt đầu quen với việc bị một mình khác đi theo kè kè, thậm chí còn có người đùa rằng như vậy dễ để mình ngộ đạo hơn.

Nhưng khi bọn họ đã làm quen thì hai mắt của khôi lỗi trước mắt bọn họ đột nhiên lóe lên một cái, sau đó... Lại nhìn chằm chằm vào bản tôn rồi trưng ra biểu cảm phê pha, há miệng, phát ra tiếng thở dốc ư ử...

Tiếng này vừa phát ra thì nháy mắt đã khiến đám học sinh hệ Ngộ Đạo bị nhìn chằm chằm ngu người. Bọn họ chỉ cảm thấy thân thể đơ ra như bị thiên lôi đánh trúng, toàn thân dựng hết tóc gáy, gần như toàn bộ đều thất thanh hét toáng lên, cũng có không ít người bị họa cho run lẩy bẩy, vội vàng lùi lại.

- Đây... Đây là chuyện gì thế này!!

- Má ơi, nó... Nó thế mà còn có thể lên tiếng kiểu này, cái tiếng chết tiệt gì đây, Vương Bảo Nhạc, ngươi mau tắt cái tiếng này đi!

- Nó... Nó lại rên rỉ thở dốc với ta kìa!!

Đám học sinh bị chế khôi lỗi này đều vô cùng hoảng sợ, cả đám kinh hô, vừa sợ hãi lại tức giận, cải cảm giác nhìn chính mình thở gấp rên rỉ thế này khiến cho bọn họ gần như phát điên lên.

- Câm miệng, chết tiệt, ngươi mau câm miệng lại cho ta!!

- Đừng có mà rên nữa!

Nhất là gã thanh niên họ Trần kia, khôi lỗi của hắn rõ ràng được Vương Bảo Nhạc ưu ái hơn hẳn nên tiếng ư ử kia đặc biệt to rõ...

Những học sinh hệ Ngộ Đạo không bị khôi lỗi chế tạo khôi lỗi thấy thế đều hoảng sợ, không dám xem thường nữa, thầm thấy may mắn.

Bởi vì cảnh tượng này thật sự quá mức kinh khủng.

Nhất là bây giờ toàn bộ đạo viện đều chú ý tới nơi này, gần như trong nháy mắt khi mấy tiếng rên rỉ đó truyền ra thì toàn bộ đạo viện đều muốn bùng nổ. Linh võng và cả các hệ khác cũng oanh động.

- Vương Bảo Nhạc tung tuyệt chiêu ra kìa, má ơi, chiêu này... đúng là vô địch!

- Khoan hãy nói vụ đó, tiếng rên của đám bên hệ Ngộ Đạo nghe phê thế... Đám khôi lỗi do Vương Bảo Nhạc chế tác đúng là rất thật đấy chứ.

- Học thủ Vương Bảo Nhạc ơi, ngươi có bán khôi lỗi không thế, ta muốn mua một con!

Thấy trên linh võng còn nhắc tới vụ đòi mua thế này, đám người của hệ Ngộ Đạo đều nổi da gà. Đám người không bị chế khôi lỗi đều có phần chần chờ, muốn rút lui. Bọn họ thật sự đang thấy vô cùng hoảng sợ, cảnh thê thảm của bạn bè đã rành rành ra đó, lại nghĩ tới chuyện nếu như thật sự có người mua con khôi lỗi y như mình thì... Cảnh tượng kinh khủng quá, bọn họ không dám nghĩ tới, vậy nên có không ít người vội vàng rút khỏi hệ Pháp Binh.

Mặc dù bọn họ chạy được, nhưng đám học sinh bị tạo khôi lỗi kia nhìn khôi lỗi của mình rên rỉ thở dốc như thế, mặc dù có sợ thật, nhưng lại không cam lòng. Dù trong số đó cũng có một phần chọn cách bỏ chạy, nhưng vẫn có mấy chục tên đỏ quạch hai mắt, tiếp tục tìm kiếm bong dáng Vương Bảo Nhạc ở hệ Pháp Binh.

Dù đám khôi lỗi sau lưng bọn họ vừa hét to ta đang ngộ đạo vừa rên ư a, nhưng bọn họ đều cố nhịn rồi điên cuồng đi tìm Vương Bảo Nhạc.

- Vương Bảo Nhạc, ngươi mau ra đây cho ta!

- Có ngon thì đừng trốn nữa, ra đây đi!

Thấy đám này vẫn lì như thế, Vương Bảo Nhạc cũng tức giận.

- Đây là các ngươi tự tìm đấy nhé, khởi động hình thức biến thái!!

Vương Bảo Nhạc cắn răng, lấy khay pháp khí ra ấn một cái.

------oOo------

Chương 78: Hệ ngộ đạo, thấy sợ chưa?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Gần như trong nháy mắt khi Vương Bảo Nhạc ấn vào pháp bàn, hai mắt của khôi lỗi đi theo sau lưng đám học sinh hệ Ngộ Đạo đang tìm kiếm Vương Bảo Nhạc trên đỉnh Pháp Binh chợt lóe lên một cái.

Theo hai mắt lóe lên, chúng đồng loạt dừng chân, ngay cả tiếng rên rỉ cũng lập tức biến mất, điều này khiến cho đám học sinh hệ Ngộ Đạo bên cạnh đều kinh ngạc quay đầu lại nhìn.

Nhưng trong nháy mắt khi bọn chúng quay lại nhìn thì tiếng rên rỉ còn dữ dội hơn đột nhiên phát ra từ trong miệng của đám khôi lỗi này. Nhất là vẻ mặt của đám khôi lỗi cũng trở nên vô cùng cổ quái, trong mắt thậm chí còn phát sáng, điều khiến cho đám học sinh hệ Ngộ Đạo này hoảng sợ nhất chính là...

Đám khôi lỗi y chang bọn chúng lại bắt đầu thoát y...

- Chúng... Sao tự dưng chúng nó lại cởi quần áo thế này...

- Không đúng, không đúng, mau chạy đi!!

Đám học sinh của hệ Ngộ Đạo ngây người ra xong thì lập tức có người nhah trí phát hiện không đúng, hắn ta tái mặt hét to, muốn quay lưng bỏ chạy.

Nhưng vẫn chậm một bước, đám khôi lỗi có ngoại hình y chang bọn chúng vừa cởi quần áo vừa... Nhào tới chỗ bản tôn của chúng.

Tiếng rên rỉ ư ử lúc này lập tức trở nên vô cùng tà ác, mà chúng nó lại có khí lực lớn, bản thân lại vô cùng cứng rắn, vậy nên... Đám học sinh hệ Ngộ Đạo lập tức bị dọa cho tái mặt, cả đám hét thảm liều mạng dùng tốc độ nhanh nhất cắm đầu bỏ chạy.

- Má ơi, đám khôi lỗi này điên rồi!

- Vương Bảo Nhạc, ngươi là đồ vô sỉ!

Trong lúc kinh hãi, có vài học sinh vấp chân ngã ra, bị khôi lỗi đuổi

theo nhào tới đè ra. Trong số đó cũng có ga thanh niên họ Trần kia. Bọn chúng nhah chóng phát ra tiếng kêu thảm đầy sợ hãi, giãy giụa muốn thoát ra, đám khôi lỗi sau lưng vừa đuổi theo vừa rên rỉ lại gào to.

- Ta đang ngộ đạo!

Bởi vì hệ Pháp Binh hiện nay được tất cả các nơi chú ý tới, cho nên tất cả chuyện này gần như nháy mắt đã bị những hệ khác biết rõ. Trên linh võng cũng bắt đầu live stream đủ kiểu, lập tức dẫn đến một đợt bùng nổ xưa nay chưa từng có.

- Hệ Pháp Binh xuất hiện quái vật rên rỉ!

- Các ngươi hãy nhìn đi, đám người của hệ Ngộ Đạo kia đều bị khôi lỗi rên rỉ giống hệt mình dí theo kìa, ta không dám tưởng tượng hậu quả xảy ra khi bọn họ bị đuổi kịp đâu...

- Chiêu này của Vương Bảo Nhạc đúng là quá đỉnh!

- Ha ha ha, hệ Ngộ Đạo các ngươi cũng có ngày hôm nay, xem ra kẻ ác cần phải có kẻ ác hơn xử, Vương Bảo Nhạc học thủ cố gắng lên!

Trong lúc toàn bộ đảo Hạ Viện đều chú ý tới thì tiếng rên rĩ vang lên khắp hệ Pháp Binh. Đám học sinh hệ Ngộ Đạo kia đều gào tướng lên khóc lóc, chỉ hận mình không mọc ra thêm bảy tám cặp giò. Lúc này cả đám hoảng sợ liều mạng dốc hết sức chạy vắt giò lên cổ, có người còn tè ra quần, chật vật chạy thẳng xuống dưới núi.

Cả đám mặt mày tái mét, tóc tai bù xù, quần áo xốc xếch, lúc này tâm linh đã nhẫn phải đả kích cực mạnh, thậm chí còn bị ám ảnh. Bây giờ trong đầu bọn họ chỉ có duy nhất một suy nghĩ... Ấy chính là chạy xa khỏi hệ Pháp Binh, rời xa Vương Bảo Nhạc.

Thật sự là cái hình thức biến thái của Vương Bảo Nhạc quá mức đáng sợ.

Cũng đúng lúc này, Vương Bảo Nhạc khoan thai xuất hiện, vẻ mặt vô cùng đắc ý, trong lòng hớn hở. Hắn chắp tay sau mông đi lại trong hệ Pháp Binh, nhìn đám học sinh hệ Ngộ Đạo kia chạy tóe khói, còn khôi lỗi giống hệt bọn họ thì vừa đuổi vừa rên, tâm trạng hắn nay lại càng vui thích hơn.

- Dù hệ Ngộ Đạo của các ngươi lưu manh cỡ nào đi nữa thì quái rên

rỉ của Vương Bảo Nhạc ta lên sàn, ai dám so bì!

Vương Bảo Nhạc ngửa mặt lên trời cười lớn, đi theo đám học sinh hệ Ngộ Đạo kia xuống tận chân núi, sau đó dõi mắt nhìn bọn họ rời đi.

Đám học sinh hệ Ngộ Đạo kia cũng nhìn thấy Vương Bảo Nhạc, dù ức lắm nhưng không dám dừng lại, chỉ có thể coi như không thấy, nhanh chóng bỏ chạy. Tâm trạng Vương Bảo Nhạc đang rất tốt nên xoay người đi về động phủ của mình, một đường nhận được vô số ánh mắt kính nể lẫn quái lạ, sau khi về tới thì hắn lấy đồ ăn vặt ra rồi cảm khái.

- Thế là được yên tĩnh rồi, hừ hừm, hệ Ngộ Đạo đã biết sợ hay chưa? Dám đấu với ta à!!

Hưởng thụ sự yên tĩnh hiếm khó sau bao ngày. Thời gian thấm thoắt trôi qua, khi Vương Bảo Nhạc định tiếp tục nghỉ ngơi thêm vài ngày rồi đi luyện chế pháp khí tiếp thì đám học sinh hệ Ngộ Đạo chật vật chạy về kia cũng không cam lòng, mưu bày đối sách định bắt đầu đánh thêm trận mới.

Dù bọn họ thấy đám khôi lỗi kia của Vương Bảo Nhạc đúng là khó giải quyết thật, nhưng bọn họ lại không nuốt trôi cục tức này. Hệ Ngộ Đạo đã quen làm phách rồi, đây là lần đầu tiên bị sỉ nhục như thế, khiến cho bọn chúng cảm thấy mất mặt, trong lúc bọn chúng đang vắt óc nghĩ cách thì lại có một thông báo mới xuất hiện đã lập tức thu hút toàn bộ sự chú ý của học sinh các hệ.

Đồng thời đám người của hệ Ngộ Đạo cũng bị thông báo này dời sự chú ý, không nhằm vào Vương Bảo Nhạc nữa, cũng có không ít người nhìn thông báo mà tim đập thình thịch.

Bởi vì kỳ thi thăng viện năm nay sẽ được tiến hành sớm!

Cái gọi là thăng viện này chính là cuộc thi từ đảo Hạ Viên lên đảo Thượng Viện. Cuộc khi này không hạn chế độ tuổi của các học sinh tham gia, dù là học sinh mới năm nhất hay học sinh cũ năm thú năm, chỉ cần tự thấy mình đủ sức thì có thể báo danh tham gia.

Nhưng phần lớn người tham gia kỳ thi này đều là học viên cũ năm năm, một khi thành công thì bọn họ có thể đến đảo Thượng Viện, nếu thất bại thì chỉ có thể rời khỏi đạo viện, đi thử sức ở các ngành nghề khác để tìm kiếm giá trị bản thân.

Kỳ thi này rất khó, nói là kỳ thi nhưng thực ra đây rõ ràng là kỳ thi cá vượt long môn, đột phá Cổ Võ bước vào Chân Tức!

Mà số người tham gia kỳ thi mỗi năm ước chừng bốn bạn, có điều cuối cùng chỉ có một phần nhỏ là thi được vào đảo Thượng Viện mà thôi.

Những lần trước kỳ thi này đều đuọc tiến hành trước khi bắt đầu kỳ nghỉ, nhưng năm nay nó lại được bắt đầu sớm.

Lý do là vì mấy lần trước cuộc thi thăng viện này đều được cử hành riêng trong mỗi đạo viện, cộng thêm mở ra một thí luyện bí cảnh cho học sinh ưu tú nhất!

Mấy kỳ thi trước kia, bốn vạn học sinh sẽ thi trong đạo viện của mình, nhờ vào số mệnh của mình để giành cơ hội tiến vào đảo Thượng Viện, tuy có khó khăn, nhưng cũng không phải khó khăn gì nhiều, người tham gia cạnh tranh đều là học sinh trong cùng đạo quán.

Còn lần cái thí luyện bí cảnh được thêm vào lần này không phải đồ riêng của đạo viện Phiêu Miễu, mà là những học sinh ưu tú nhất trong tứ đại đạo viện của liên bang tiến hành cùng một lúc. Bí cảnh mà bọn họ phải tới cũng không thuộc về bất kỳ đạo viện nào, mà là một nơi do tứ đại đạo viện cùng sỏ hữu... Đó là một vùng đất tạo hóa do tứ đại đạo viện liên thủ giành được từ trong tay vô số thế lực khác sau cuộc chiến hung thú!

Vì một vài lý do đặc biệt cho nên vùng đất tạo hóa đó cách mấy năm mới có thể được tứ đại đạo viện hợp sức mở ra một lần. Cũng vì số người tiến vào có hạn cho, không thể vượt quá bốn ngàn người, cho nên mỗi đạo quán chỉ có thể cho một ngàn học sinh ưu tú nhất được vào đó!

Lần thi này được tổ chức sớm cũng là vì thời gian mở bí cảnh đã được tứ đại đạo viện định ra, cho nên không chỉ đạo viện Phiêu Miễu phải thi sớm, mà ba đạo viện khác cũng như thế.

Bởi vì phải chọn ra một ngàn một sinh ưu tú nhất trong đạo viện cho nên cần phải tổ chức một cuộc so tài trong đạo viện!

Trong trận so tài này, chọn ra một ngàn người đứng đầu tiến vào bí cảnh của tứ đại đạo viện, những người còn lại thì tiến vào bí cảnh thi bình thường ở trong đạo viện.

Thông báo này vừa được đưa ra thì lập tức đè bẹp hết thảy các việc khác, rõ ràng tạo hóa bên trong bí cảnh thi mà tứ đại đạo viện cùng sở hữu này lớn hơn hẳn trường thi bình thường nhiều.

Trên Cổ Võ chính là Chân Tức, mà giữa Chân Tức cũng khác nhau rất nhiều!

- Chân Tức chính là linh căn!

Vương Bảo Nhạc khoanh chân ngồi trong động phủ, hắn cũng nhìn thấy thông báo này, cũng nhận được truyền âm của chưởng viện, ông bảo hắn tham gia kỳ thi lần này!

- Linh căn chính là thứ cần phải có để siêu phàm nhập thánh!

Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, nhìn phần giới thiệu về Chân Tức cảnh mà chưởng viện đã gửi qua nhẫn truyền âm.

- Linh căn chia làm một tấc đến tám tấc... Trong trường thi bình thường không có linh căn năm tấc đổ lên, chỉ có ở trong bí cảnh kia thì mới có thể tìm được linh căn năm tấc đổ lên!

- Sở dĩ không gọi nó là linh căn mà gọi là chân tức là vì linh căn vô hình, chỉ có khí tức!

- Mục đích chính của ba cảnh giới Cổ Võ là để chuẩn bị dung nạp nhiều chân tức hơn... Dù sao thì thân thể con người có quá nhiều lỗ hổng không thể nhìn thấy, một khi hấp thu chân tức vào thân thể thì căn bản là không thể giữ lại được, sẽ nhanh chóng tản ra hết... Cho nên mới có ba cảnh giới Cổ Võ!

- Trong đó Khí Huyết cảnh đầu tiên chính là để cho căn cơ bản thân trở nên chắc chắn hơn, Phong Thân cảnh thứ hai thì phong bế lỗ chân lông toàn thân, Bổ Mạch cảnh cuối cùng là phong kín các huyệt rỗng cuối cùng trong cơ thể con người, như thế thì có thể bịt kín bản thân, chỉ có như vậy mới có thể dung nạp được chân tức, không để nó tản ra ngoài, trở thành một phần của bản thân!

Vương Bảo Nhạc nhìn phần giới thiệu trong nhẫn truyền âm, có một phần hắn đã được biết từ lâu, có một phần thì hắn mới được thấy lần đầu.

- Chân Tức cảnh...

Vương Bảo Nhạc thì thầm, trong đầu nhớ tới thanh niên Chân Tức đã giết chết hung thú mà mình đã thấy trên đường quay về nhà, hồi lâu sau hắn cân nhắc thật kỹ, trong mắt lộ ra vẻ quyết đoán, quyết định sẽ tham gia!

------oOo------

Chương 79: Ngộ đạo chân tử

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Mình đã đi đến đỉnh cao ở đảo Hạ Viện rồi, nếu muốn tiến thêm bước nữa thì chỉ có thể đột phá Cổ Võ cảnh, bước vào Chân Tức cảnh mà thôi!

- Trong tự truyện quan lớn có nói, muốn có được thành tựu lớn thì không thể giẫm chân tại chỗ... Dù cuộc sống hiện tại rất thoải, nhưng chỉ khi bước vào Chân Tức thì mới có thể đến đảo Thượng Viện, bước lên một tầm cao mới!

Vương Bảo Nhạc siết chặt nắm đấm, trong mắt bừng lên ý chí chiến đấu.

Hôm nay hắn đã hiểu được phần nào về đảo Hạ Viện. Hnắ biết rõ mặc dù mình có thể hô mưa gọi gió ở đảo Hạ Viện, nhưng trong mắt của mấy người ở đảo Thượng Viện thì mặc dù không đến nỗi nào, nhưng dù sao cũng không cùng một đẳng cấp, vẫn có khoảng cách khá xa.

Nếu muốn vượt qua khoảng cách này thì chỉ có cách trở thành Chân Tức mà thôi!

Cuộc chiến ở rừng mưa Trì Vân khiến cho Vương Bảo Nhạc ý thức được rõ ràng, nếu như không muốn bị kẻ khác ức hiếp thì bản thân nhất định phải trở nên mạnh hơn, mà trong hệ thống liên bang thì tu vi và chức vị cũng có liên quan nhất định với nhau!

- Được rồi, lọt vào top một ngàn để đến bí cảnh giành lấy tạo hóa, trở thành Chân Tức!

Khi hắn hạ quyết định thì trên đảo Hạ Viện của đạo viện Phiêu Miễu cũng có vô số người hạ quyết tâm y hệt hắn.

Tuy phần lớn người tham gia kỳ thi này đều là học sinh cũ, nhưng vẫn có một phần học sinh mới có tu vi Cổ Võ đến Phong Thân đổ lên đều quyết định tham gia thử một phen, cùng lắm thì thất bại, sau này thi lại thôi, nhưng nếu bảo từ bỏ thì bọn họ lại không cam lòng!

Như Trác Nhất Phàm lúc nay cũng đang luyện tập trong nội đường hệ Chiến Võ, hắn vừa tu luyện xong, vừa lau mồ hôi vừa nhìn tin tức về kỳ thi lần này, hai mắt dần sáng lên.

- Top một ngàn à... Mục tiêu của ta là top mười kia!

Đám người Trần Tử Hằng và Lục Tử Hạo cũng nhanh chóng hạ quyết định, những hệ khác cũng như thế, như Đỗ Mẫn của hệ Đan Đạo, cùng với một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần đang ngồi trên ban công động phủ ở hệ Trận Pháp.

Cẻ mặt của thiếu nữ này vô cùng bình tĩnh, lại rất thanh nhã tựa như không vướng bụi trần, trong mắt cô lộ ra vẻ chấp nhất vô cùng thuần túy với tu hành.

Cô ấy chính là Triệu Nhã Mộng nổi tiếng linh thể trời sinh năm ngoái vô cùng nổi danh, vốn có thể được vào đạo viện Bạch Lộc, sau này mặc dù trở thành học thủ nhưng vẫn rất mực khiêm tốn!

- Chân Tức...

Triệu Nhã Mộng thì thào, đôi mắt tĩnh lặng, dường như với cô thì không cần cân nhắc xem có nên tham gia cuộc thi đột phá Cổ Võ bước vào Chân Tức này hay không, bởi vì đó là con đường cô nhất định phải đi rồi.

Trong lúc tất cả mọi người tập trung chuẩn bị thì mâu thuẫn giữa Vương Bảo Nhạc và hệ Ngộ Đạo cũng giảm hơn phân nửa, nhưng vẫn không hoàn toàn biến mất, bởi vì... Trong hệ Ngộ Đạo dần lan truyền một tin đồn, dường như trong số đám học sinh từng lấy Vương Bảo Nhạc ngộ đạo kia đã có người thành công ngộ đạo được, giờ đang bế quan để củng cố lại.

Tin tức này lập tức khiến cho đám người của hệ Ngộ Đạo vô cùng hưng phấn, nếu không có vụ kỳ thi sắp tới thì sợ là đám hệ Ngộ Đạo sẽ bắt đầu tìm Vương Bảo Nhạc tiếp, mà có khi còn đến đông hơn ấy chứ.

Vương Bảo Nhạc nghe nói tới việc này xong cũng hết hồn, hắn nhớ tới lời nhắc nhở của hệ chủ, lại nghĩ tới việc đám hệ Ngộ Đạo có tới hơn hai vạn người... Trong lòng vô cùng căng thăng.

- Điêu! Nhất định là điêu thôi!

Vài ngay sau, tin tức về kỳ thi được truyền ra khiến cho người của đạo viện đều biết và lần lượt đến báo danh. Trên đỉnh Ngộ Đạo, có một mõm đá chìa ra, bên dưới mõm đá này là vực sâu ngàn trượng, bên trên là trời xanh mây trắng, đứng ở nơi này tựa như có thể đằng không bay lên.

Lúc này có một thanh niên tuấn lãng trọc đầu đang khoanh chân ngồi trên mõm đá, thanh niên này mặc học bào của đạo viện, hắn không phải là học thủ của hệ Ngộ Đạo, càng không tham gia sự kiện nhằm vào Vương Bảo Nhạc, tựa như tất thảy hư danh đều không hề quan trọng.

Thậm chí tất cả thế giới của hắn cũng chỉ có cái chén không ở trước mặt hắn mà thôi, vô cùng thuần túy.

Bên trong cái chén này không hề có một giọt nước nào, đã được đặt trước mặt hắn hồi lâu, mà hắn cũng đã khoanh chân ngồi ở đây rất lâu rồi.

Thậm chí chính hắn cũng không nhớ mình đã ngồi đây bao lâu, mãi cho đến một chớp mắt này, trong ánh mắt chăm chú của hắn, đột nhiên... Bên trong cái chén rỗng ấy lại dần dần xuất hiện một giọt nước!

Trong nháy mắt khi giọt nước ấy đột nhiên xuất hiện thì thanh niên đầu trọc này đột nhiên mỉm cười. Ngay khi hắn mỉm cười, chung quanh tựa như tràn ngập một loại sinh cơ vô cùng đặc biệt.

Sinh cơ này tản ra khiến cho cỏ cây xung quanh không gió lại nhẹ lay, ẩn ẩn giống như lại lớn thêm một chút!

Cùng lúc đó, hư không sau lưng hắn đột nhiên vặn vẹo, sau đó có một lão giả bước ra.

Lão giả này mặc một bộ đạo bào cũ, trên mặt đầy nếp nhăn, nhưng trong mắt ông lại lóe lên ánh sáng vô cùng thâm thúy, không giận mà uy, thậm chí nếu như nhìn kỹ vào mắt ông thì dường như có thể nhìn thấy trong mắt ông giống như ẩn chứa một cái lò lửa lớn!

Cảm giác này giống như nhìn thấy người, nhưng nhắm mắt lại thì trong cảm nhận lại là mặt trời chói lóa vậy!

Nếu như Vương Bảo Nhạc ở đây thì nhất định có thể cảm giác ra được uy áp trên người lão giả này còn khủng bố hơn vị trưởng lão đến từ đảo Thượng Viện kia nhiều, tựa như có thể thiêu đốt cả đất trời!

Mà lão giả xuất hiện cũng không khiến cho bất kỳ ai trên đảo Hạ Viện chú ý tới, dường như nếu ông không muốn thì cả đạo viện Phiêu Miễu này không ai có thể phát hiện ra được sự xuất hiện của ông.

Bởi vì ông chính là tổng thống liên bang tiền nhiệm, cũng là thái thượng trưởng lão duy nhất của đạo viện Phiêu Miễu hôm nay!

- Khá lắm, mặc dù thời gian hơi lâu, nhưng cuối cùng cũng coi như thành công rồi.

Lão gải mỉm cười lên tiếng.

Ông cất lời khiến cho thanh niên đầu trọc kia lập tức quay đầu lại, sau khi nhìn thấy ông thì hắn vội vàng đứng dậy ôm quyền cúi đầu.

- Sư tôn.

- Con không cần phải tham gia kỳ thi lần này của đạo viện,d dó không phải nơi mà người của hệ Ngộ Đạo tranh đoạt, lần này ta sẽ đưa con tới một nơi thí luyện đặc biệt của riêng hệ Ngộ Đạo chúng ta!

Lão giả nói xong thì phất tay, cảnh vật xung quanh lập tức trở nên mơ hồ, khi tất cả trở nên rõ ràng lại thì thân ảnh của ông và thanh niên kia đã biến mất.

Thời gian lại trôi qua, trong lúc tất cả học sinh báo danh của đạo viện đều đang xoa tay chuẩn bị tham chiến thì nagỳ thi rốt cuộc cũng được định ra.

Năm ngày sau cuộc thi sẽ bắt đầu!

Mà số người tham gia cũng đã được thống kê xong, giờ không nhận đăng ký thêm nữa, bởi vì tình hình lần này khá đặt biệt cho nên số

người vượt xa lúc trước một vạn người, đến hơn năm vạn người tham gia.

Một vạn người đó đều là học sinh dưới năm năm, dù chưa đạt tới độ tuổi tốt nghiệp, nhưng vẫn cho rằng mình có tư cách giành cơ hội.

Dù chỉ có top một ngàn mới có thể vào bí cảnh của tứ đại đạo viện, nhưng cơ hội hiếm có thế này, phàm là người tự tin vào bản thân thì sẽ không nguyện ý bỏ qua, mục tiêu của họ đều là tranh thủ lọt vào top một ngàn.

Dù không vào được top một ngàn, không được vào bí cảnh của tứ đại đạo viện cũng không sao, vì vẫn còn bí cảnh khảo hạch của riêng đạo viện Phiêu Miễu. Mặc dù vẫn kém xa, cao nhất chỉ có thể trở thành linh căn năm tấc, nhưng với phần lớn người mà nói thì linh căn năm tấc cũng đủ rồi.

Đồng thời, bởi vì số lượng người gia tăng, cho nên chỉ khi bí cảnh của tứ đại đạo viện mở ra thì mới có đợt tranh tài cỡ lớn hơn năm vạn người thế này, đối với những học sinh khác mà nói thì thường chỉ có thể gặp được một lần trong thời gian học ở đạo viện mà thôi.

Cho nên dù không đăng kí nhưng tất cả đều hưng phấn theo dõi.

- Không biết ai có thể bước vào top một ngàn đây!

- Đám học sinh mới năm nay thì khỏi nói tới, trong năm hai thì có Vương Bảo Nhạc, Trác Nhất Phàm, Triệu Nhã Mộng, bọn họ đều có triển vọng lắm đấy.

- Đừng có xem thường học sinh cũ chứ, dù sao thì bọn họ ở đạo viện lâu, cũng được rèn giũa không tồi đâu, nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội lần này!

Dù là học sinh với nhau hay trên linh võng đều bàn luận vô cùng rầm rộ, trong vòng năm ngày sau đó, theo vô số lời bàn tán dâng cao, nhiệt độ trở nên sôi trào thì cuộc thi này cũng bắt đầu!

Ngày này vừa đến thì đạo viện cũng công bố kiểu khảo hạch của lần này!

Đầu tiên là hải tuyển, từ hơn năm vạn người, chọn ra hai ngàn người!

Học thủ đăng ký không cần tham gia hải tuyển, bọn họ có thể tham gia khi cuộc thi hải tuyển này đã kết thúc.

Sau đó lại chọn ra một ngàn người giành được tư cách tiến vào bí cảnh của tứ đại đạo viện từ hai ngàn người này! Cách chọn cũng không phức tạp gì, hai ngàn người này rút thăm quyết định đối thủ, sau đó chia ra đánh năm trận

Chiến trường chính là đỉnh núi mười hệ của đạo viện Phiêu Miễu, gần trăm cái lôi đài, về phần sẽ được xếp ở đâu thì phải chờ rút thăm quyết định.

Cuối cùng dựa vào thứ hạng, người toàn thắng cả năm trận tất nhiên sẽ được liệt vào top đầu, những người tháng bốn trận cơ bản cũng không thành vấn đề, những người khác thì cần phải tiến hành thi đấu hiệp phụ để giành những vị trí còn lại!

Cách này có thể nói là gần như không có người đứng đầu, chỉ có những người đứng đầu trong top một ngàn! Mà vận may cũng chiếm nhân tố không nhỏ trong vụ này!

Quy tắc được phổ biến xong, kỳ thi bắt đầu, toàn bộ học sinh của đảo Hạ Viên trong đạo viện Phiêu Miễu đều trở nên hưng phấn thấy rõ, những người tham gia thi đấu đều rút thăm xong rồi bắt đầu chiến đấu trên hơn một trăm cái lôi đài kia!

Từng trận lần lượt được bắt đầu, lão sư của các hệ cũng bận việc bù đầu, vừa làm trọng tài vừa chuẩn bị sẵn sàng đề phòng xảy ra sự cố.

Từng tiếng gào thét trên lôi đài cùng với tiếng hò hét cổ vũ của các học sinh xung quanh vang lên liên hồi, vang vọng khắp đất trời.

Vương Bảo Nhạc cũng không bế quan suốt trong động phủ nữa, sau khi khai chiến thì hắn thường chạy đến lôi đài theo dõi, hắn khá để ý quan sát kiểu chiến đấu của các hệ khác, dù sao thì hắn cũng hiểu rõ lần này tất nhiên mình sẽ có thể gặp phải đối thủ ở hệ khác.

- Hệ Trận Pháp, hệ Cơ Quan, hệ Đan Đạo... Phải tìm hiểu rõ xem đám người này đánh đấm kiểu gì thì mới có thể nắm chắc phần thắng được!

Vương Bảo Nhạc hiểu rõ mình không thể sơ ý coi nhẹ được, cho nên hắn vừa ăn vừa đứng bên cạnh lôi đài quan sát rất kỹ.

Thậm chí bởi vi có nhiều trận đấu tiến hành cùng lúc, cho nên lúc về động phủ hắn lại lên linh võng tìm clip xem lại thật kỹ để tìm hiểu.

Thời gian cứ thế trôi qua, hơn năm vạn người cuối cùng lại chọn ra được hai ngàn người!

------oOo------

Chương 80: Tin mới là lạ!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong hai ngàn người này, có tới hơn chín phần là học sinh năm năm, dù là tu vi hay kỹ xảo của bọn họ đều ở đẳng cấp cực cao, rõ ràng những năm tháng sống ở đạo viện đã khiến họ có ưu thế hơn hẳn các học sinh mới.

Nhất là trong số đó có một số trận chiến khiến cho Vương Bảo Nhạc cũng phải nghiêm túc quan sát thật kỹ, có vài người hệ Chiến Võ đều nắm giữ một vài bí pháp riêng của họ, loại bí pháp này chỉ có người của hệ Chiến Võ mới có thể học được, có thể tạo thành ảo ảnh ở sau lưng, đó chính là do khí huyết quá nồng đậm được kích phát ra theo cách vận hành riêng biệt nào đó.

Một số thì nắm giữ bí pháp về tốc độ, một khi dùng tới thì có tốc độ vô cùng kinh người, làm cho Vương Bảo Nhạc nhìn thấy thấy mà phải giật mình.

Ngoài một số cường giả của hệ Chiến Võ thì thứ làm cho Vương Bảo Nhạc giật mình không kém chính là cuộc chiến của hai học sinh hệ Đan Đạo và hệ Trận Pháp, hai học sinh này ra tay quá mức quỷ dị.

Vương Bảo Nhạc nhìn vị học sinh cũ của hệ Đan Đạo kia, nếu như đối kháng chính diện với đối thủ hệ Chiến Võ thì hắn ta căn bản không có cửa thắng, nhưng hắn lại am hiểu độc đan nên khiến cho đối thủ của hắn chỉ có thể nhận thua.

Ngoài ra hệ Đan Đạo còn có đan dược cường hoá thể chất, sau khi nuốt vào thì sẽ bộc phát ra sức mạnh vô cùng kinh người.

- Hệ Đan Đạo ngoài đan dược khá là đặc biệt ra thì kỹ năng chiến đấu cũng vô cùng kỳ quái, khó mà đề phòng!

Vương Bảo Nhạc phải giật mình không thôi, hệ Trận Pháp cũng khiến hắn cảm thấy đau đầu, thật sự là mỗi khi hệ Trận Pháp ra tay đều tạo thành trận pháp trong khoảng thời gian nhanh nhất, mượn nhờ sức mạnh bốn phương, nếu muốn trấn áp thì hoặc là vây khốn, thậm chí có một trận Vương Bảo Nhạc còn thấy một học sinh của hệ Trận Pháp bố trí một ảo trận nữa!

Còn đối thủ thì từ đầu đến cuối không thể thoát ra khỏi trận pháp, loay hoay mãi bên trong rồi đầu hang vì đuối sức.

Ngoại trừ hai hệ này ra thì các hệ khác như hệ Cơ Quan cũng không hề tầm thường, trong khoảng thời gian này chỉ quan sát các cuộc chiến cũng đã làm cho Vương Bảo Nhạc có nhận thức sâu sắc về toàn bộ các hệ của đạo viện Phiêu Miễu.

Sau khi chọn ra được hai ngàn người từ trong số hơn năm vạn người kia thì tất cả các học thủ đã ghi danh tham dự cũng bắt đầu gia nhập, tiến vào gaii đoạn thứ hai của kỳ thi lần này, xét theo một góc độ nào đó thì cũng có thể nói đây chính là giai đoạn quyết định nhất!

Đối với các học sinh đang theo dõi cuộc thi thì giai đoạn hai này có độ hấp dẫn ăn đứt giai đoạn đầu, thậm chí cả những lão sư cũng cảm thấy hứng khởi hơn hẳn, tổ trọng tài trong trận đấu ở vòng này cũng tăng lên ba người!

Phải biết rằng hơn hai ngàn học sinh này đều là tinh anh của đạo viện Phiêu Miễuđạo viện, thậm chí có thể khẳng định từ một khía cạnh nào đó, hai ngàn người đã lăn lộn ra được từ trong hơn năm vạn người này phần lớn đều có thể trở thành Chân TứcChân Tức cảnh!

Cho dù là một ngàn người bị loại sau cùng cũng có thể tại đạo việnđạt được tạo hoá trở thành Chân Tức trong bí cảnh của đạo viện

Cho nên đạo viện cực kỳ coi trong hai ngàn người này, không cho phép khảo hạch xuất hiện sự cố thương vọng nào!

Thậm chí đảo Thượng Viện cũng đã điều động người tới đây để đề phòng bất trắc, từ đó có thể thấy đợt khảo hạch của hơn hai ngàn người này có tầm quan trọng cỡ nào, ngay cả đạo viện Phiêu Miễu cũng vô cùng quan tâm tới nó.đạo viện

Trong lúc vô số học sinh chú ý theo dõi sát sao thì Vương Bảo Nhạc nhận được thông báo bắt đầu rút thăm lựa chọn trận đấu đầu tiên và

chiến trường của mình!

Không cần phải tự mình việc rút thăm có thể tiến hành thông qua linh võng. Lúc này Vương Bảo Nhạc đang khoanh chân ngồi trong động phủ, sau khi uống một hớp nước băng linh thì hắn lau miệng mở linh võng lên xem.

- Trận đầu tiên sẽ đấu với hệ nào đây?

Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, lập tức bắt đầu rút thăm, kết quả nhanh chóng xuất hiện, nhưng chỉ có thời gian và địa điểm diễn ra trận đấu thôi chứ không hề cho biết đối thủ là ai.

Địa điểm là lôi đài số ba của hệ Pháp Binh, thời gian là một giờ sau.

Vương Bảo Nhạc có phần kinh ngạc, dù sao thì đây cũng là lần đầu hán rút thăm, cứ tưởng có thể nhìn thấy thông tin về thân phận của đối thủ, lúc này hắngãi đầu lên linh võng thăm dò thử xem, hoá ra cũng có không ít người nghi hoặc y như hắn, cuối cùng suy ngẫm một lúc thì cũng đoán ra được đáp án.

- Chắc là sợ biết thân phận đối phương trước thì sẽ xuất hiện tình trạng gian lận cho nên chỉ thông báo thời gian và địa điểm thôi, chỉ khi nào đến lôi đài thì mới biết đối thủ là ai. Đạo viện cũng ma giáo phết

Vương Bảo Nhạc thầm nghĩ, thấy thời gian cũng không còn nhiều nên hắn tranh thủ ngồi xuống điều chỉnh nội tức.

Cho đến khi điều chỉnh bản thân đến trạng thái tốt nhất thì Vương Bảo Nhạc mới thở phào một hơi, cũng đã gần tới thời gian ước định rồi, cho nên hắn ra khỏi động phủ rồi đi thẳng tới lôi đài số ba.

hệ Pháp Binh tổng cộng có mười lôi đài, mà lôi đài số ba ở cách linh thạch học đường không xa lắm, lúc này đã có ba vị lão sư ngồi sẵn ở chỗ lôi đài chờ hai thí sinh tham gia trận đấu này tới, xung quanh cũng có không ít người tới xem.

Nhưng mặc dù học sinh tới xem không biết cụ thể tuyển thủ của trận này là ai, nhưng có thể đi vào hàng ngũ hai ngàn người thì không có ai là kẻ yếu cả, cho nên đối với đám học sinh đến xem mà nói thì trừ phi là một số người có tiếng tăm lẫy lừng hoặc trận đấu do chính mình chọn hóng riêng ra thì xem trận nào cũng như nhau.

- Chẳng biết trận tỷ thí này có người của hệ Pháp Binh chúng ta tham gia không nhỉ?

- Mọi người nhìn trên linh võng kìa, có tin tức được công bố rồi đấy, ta muốn đi xem trận của Vương Bảo Nhạc!!

- Ta thấy Triệu Nhã Mộng đáng xem hơn, dù sao thì cô ấy cũng chính là học bá có thể thi vào đạo viện Bạch Lộc mà!

Bốn phía vang lên vô số tiếng nghị luận của mọi người, đột nhiên lại có tiếng kinh hô truyền ra, mọi người nhanh chóng tản ra, chỉ thấy có một thanh niên mặc đạo bào, thân thể cao ráo, khuôn mặt lạnh lùng mang theo một phần ngạo nghễ đi tới từ giữa đám người, sau đó trực tiếp nhảy lên lôi đài.

Hắn ta đứng ở đó, hất tay áo lên, nhìn lên trời với vẻ mặt lạnh lùng.

- Là Ngô Hải Sâm! Hắn là học sinh cũ năm thứ năm rồi, đánh thẳng một đường từ năm vạn học sinh vào được tới đây đấy, nghe nói uy lực của pháp bảo do hắn luyện chế không hề tầm thường chút nào!

- Không ngờ trận đấu này lại có thể nhìn thấy cường giả của hệ Pháp Binh chúng ta, không biết đối thủ của hắn là người hệ nào nhỉ?

Mọi người đều vô cùng hưng phấn bàn tán với nhau, Ngô Hải Sâm đứng trên lôi đài nhìn đồng hồ xong, vừa mới lộ ra vẻ bực bội thì đột nhiên trong đám người lại phát ra tiếng xôn xao còn vang dội hơn!

Nhìn về phía phát ra tiếng vang thì thấy bóng dáng Vương Bảo Nhạc đang chạy đến, tốc độ ực nhanh, trực tiếp nhảy vọt lên trên lôi đài, thân thể béo tròn giáng xuống một phát khiến cho đám người xung quanh đều ồ lên.

- Là Vương Bảo Nhạc!

- Hắn lên lôi đài thế kia, lẽ nào...

- Má ơi, đối thủ của Ngô Hải Sâm lại là Vương Bảo Nhạc!

Mọi người xung quanh đều hít mạnh một hơi, vừa bàn tán vừa nhìn Ngô Hải Sâm với vẻ đồng tình.

Vương Bảo Nhạc thân là tam bảng học thủ của hệ Pháp Binh, thực lực đã sớm được mọi người công nhận, hoàn toàn xứng đáng với vị

trí đứng đầu trong hệ Pháp Binh, huống hồ gì... Thân phận của hắn còn rành rành ra đó, thà hệ khác còn dễ nói, nhưng trong hệ của mình thế này... Ai mà dám ra tay với hắn!

Vương Bảo Nhạc vội ho khan một tiếng, cũng cảm thấy khá dị, hắn không ngờ đối thủ đầu tiên của mình lại cùng hệ thế này. Bây giờ trong lòng thấy sướng rơn, cười lớn ôm quyền với mọi người xong thì lại nghiêm mặt nhìn nd.

- Bạn học, à chớ có băn khoăn tới thân phận học thủ của ta làm gì, cứ lấy pháp khí lợi hại nhất của ngươi ra đi, cứ yên tâm mà đánh, tuy ta là tam bảng học thủ, nhưng tuyệt đối sẽ không trả thù gì ngươi đâu!

Lúc này Vương Bảo Nhạc vừa xuất hiện thì Ngô Hải Sâm ban nãy hãy còn kiêu ngạo cũng phải giật thót, sắc mặt đột nhiên đại biến, hắn hít sâu một hơi rồi lùi lại vài bước, sau khi nghe Vương Bảo Nhạc nói xong thì hắn đã khóc thầm ở trong bụng.

- Có chết không kia chứ, xúi quẩy quá đi mất, sao tự dưng lại gặp phải hắn thế này!

Trong lòng Ngô Hải Sâm vô cùng buồn bực, trong mắt người khác thì hắn là cường giả có thể đánh thắng vào hai ngàn, nhưng hắn cũng tự hiểu mình vào được đến đây là do may mắn, nếu như lúc này đối thủ là hệ khác thì hắn còn dám tự tin đánh được một trận. Nhưng cứ nghĩ tới đối thủ là Vương Bảo Nhạc thì Ngô Hải Sâm lập tức cười khổ, hắn đã từng nhìn thấy Vương Bảo Nhạc ra tay, biết rõ chiến lực của đối phương vô cùng kinh người, nhất là cầm nã thuật với tuyệt chiêu đá hạ bộ kia lại càng khiến hắn nhũn hết cả giò.

Ngaoì ra mặc dù Vương Bảo Nhạc luôn miệng bảo hắn đừng có lo lắng gì về thân phận học thủ của hắn, nhưng theo như Ngô Hải Sâm thấy thì đây rõ là đang nhắc khéo, sao mà không quan tâm cho được...

- Tất cả những kẻ dám đối đầu với người này đều có kết cục vô cùng thê thảm, còn bảo sẽ không trả thù, cái con khỉ, ta có ngu mới tin!

Trong lúc Ngô Hải Sâm đang mắng thầm thì ba vị lão sư ở bên cạnh cũng đã nói quy tắc xong và tuyên bố khai chiến!

Gần như trong nháy mắt khi tiếng tuyên bố khai chiến vang lên thì Vương Bảo Nhạc cũng hét lớn một tiếng, đang định nhào lên thì Ngô

Hải Sâm tự dưng lại lùi ra sau, vội hét to.

- Ta xin thua, xin thua!

Nói xong hắn ôm quyền cúi đầu với Vương Bảo Nhạc một cái rồi lập tức cắp mông bỏ đi thật nhanh, trong lòng vừa buồn bực vừa cảm thấy mình chọn lựa quá mức sáng suốt. Dù sao thì ai có thể đảm bảo đánh xong trận này thì hắn vừa bước xuống khỏi lôi đài thì sẽ không có một đám đốc tra nhào lên túm cổ hắn chứ?

Cứ coi như bỏ quách trận này để còn dành sức mà đánh tiếp trận sau, làm như thế đúng là vẹn cả đôi đường...

Tất cả mọi người xì một tiếng trước quyết định của Ngô Hải Sâm, nhưng trong lòng cũng tán thành và hiểu cho hắn, dù sao thì nếu đổi lại là họ cũng sẽ nhận thua mà thôi.

- Đây chính là học thủ duy nhất nắm quyền cực lớn đấy, nhận thua là đúng rồi!

- Đừng nói tới chuyện thật sự đánh không lại, cho dù có đánh thắng được thì cũng phải cân nhắc tới nguy hiểm khi đắc tội với Vương Bảo Nhạc chứ!

Thấy không cần tốn bao nhiêu sức lực mà thắng được một trận như thế, Vương Bảo Nhạc cũng thấy vô cùng vui vẻ, hắn cảm giác mình đã đến được cảnh giới cao thủ mà tự truyện quan lớn hay nói rồi.

- Người ta hay nói mấy người đẹp trai sẽ được mọi người đối xử tốt, bây giờ ta đã đến cảnh giới có thể liếc nhìn một cái là khiến người ta nhận thua, nhìn khắp đạo viện này liệu có mấy ai làm được như thế chứ? Không hề có ai nhé!

Vương Bảo Nhạc bắt đầu tự sướng, sờ lên mặt mình, cúi đầu nhìn dáng người tròn vo của mình, đắc ý cứ gọi là vểnh hết cả mũi lên trời.

- Vương Bảo Nhạc ơi là Vương Bảo Nhạc, ngươi đúng là đơn giản mà!

------oOo------

Chương 81: Bạn học nói một tiếng đi

Trận đấu đầu tiên chấm dứt!

Trận chiến này vô cùng dễ dàng, chỉ đi lên lôi đài lượn một vòng thôi đã được một điểm rồi!

Phải biết rằng trận chiến này là cuộc tranh tài của hai ngàn người diễn ra cùng một lúc, nói cách khác, đánh xong trận này thì có một nửa là được một điểm, nửa khác là không có điểm nào!

Chênh lệch ở giữa cũng được phân chia ra từ trận này!

Trận đấu ở vòng thứ hai này thực ra là tính điểm, thắng một trận coi như được thêm một điểm, thất bại thì không được điểm nào, như thế, nếu như ai đó giành được năm điểm thì coi như toàn thắng năm trận, vậy thì nhất định sẽ giành được một vé.

Sau khi suy xét thật kỹ quy tắc của vòng này thì Vương Bảo Nhạc nghênh ngang rời khỏi lôi đài, trong ánh mắt soi mói và vô số tiếng thầm thì của những người xung quanh, hắn mỉm cười khách khí chào hỏi cho qua. Sau khi về tới động phủ, Vương Bảo Nhạc cảm thấy mỹ mãn lấy một túi đồ an vặt ra, vừa ăn vừa mở linh võng lên xem xét trận đấu của những người khác.

Lúc này linh võng vô cùng xôn xao, đám học sinh xem các trận đấu khác nhau rồi chụm lại bàn tán, được mọi người chú ý nhiều nhất chính là những người vô cùng nổi tiếng.

- Tin sốt dẻo, Vương Bảo Nhạc thắng rồi, đối thủ của hắn là Ngô Hải Sâm của hệ hệ Pháp Binh, người này vừa lên đã chủ động nhận thua!

- Trác Nhất Phàm thắng rồi, tốn chưa tới 30 giây, trực tiếp đánh lùi Tôn Yến, học sinh cũ của hệ Cơ Quan!

Nhìn thấy tin tức về mình được nhiều người bàn tán như thế, Vương Bảo Nhạc cảm thấy vô cùng hí hửng, sau khi nhìn thấy Trác Nhất Phàm cũng thắng xong thì hắn nhướng mày một cái.

- Tên Trác Nhất Phàm này có tiến bộ nhiều thật đấy, chẳng những trở thành một trong những học thủ của hệ Chiến Võ mà còn giành được thắng lợi nữa, nhưng so với ta thì còn kém xa lắm.

Vương Bảo Nhạc mở một bình nước băng linh ra đắc ý ngửa đầu lên

tu một hơi, sau khi uống xong thì hắn tiếp tục đọc linh võng, đột nhiên hắn khựng lại, khá là kinh ngạc, nhìn chằm chằm vào một tin vừa mới lên.

- Tin cực hot! Trần Tử Hằng thua trong tay một học sinh cũ không chút tiếng tăm bên hệ Đan Đạo là Lý Nam!

- Mẹ ơi, Trần Tử Hằng chính là người có thể giành chức học thủ với Trác Nhất Phàm đấy, thế mà chưa tới một nén nhang thì đã thua trong tay tên Lý Nam kia rồi!

- Ta đã theo dõi trận đấu này rồi, không biết Lý Nam ăn thuốc gì mà cuồng bạo kinh dị, đánh bại Trần Tử Hằng ngay chính diện luôn!

Trên linh võng xuất hiện vô số bình luận và thảo luận về trận chiến của Trần Tử Hằng, tiếc thay, vì cân nhắc đến việc thủ đoạn của học sinh tinh anh bị tiết lộ ở vòng này, cho nên đạo viện gia tăng kiểm soát và ngăn chặn các clip được đăng lên, một khi xuất hiện thì sẽ lập tức nghiêm trị, cho nên không có bất kỳ clip nào được dăng lên, trừ phi là tự mình đi xem chứ không thì khó mà quan sát quá trình chiến đấu được.

Thấy mọi người đua nhau thảo luận như thế, Vương Bảo Nhạc nheo mắt lại, hắn biết rõ Trần Tử Hằng đã đột phá Phong Thân trở thành Bổ Mạch, hơn nữa thực lực lại không hề tầm thường, thế mà lại thua hệ Đan Đạo.

- Lần này có không ít cường giả, phải cảnh giác hơn mới được!

Vương Bảo Nhạc cảnh tỉnh bản thân rồi đọc tiếp một lúc, hồi lâu sau hắn đột nhiên khựng lại nhìn một bài viết mới.

- Triệu Nhã Mộng, đánh với học thủ hệ Thảo Mộc Trịnh Lương, cô nhẹ nhàng bày trận trong vòng ba giây, Trịnh Lương nuốt đắng nhận thua!

Trong bài viết này cũng có rất nhiều người vào bình luận, nhưng phần lớn đều không hiểu Triệu Nhã Mộng ra tay kiểu gì, may mà trong đó có vài học sinh của hệ Trận Pháp đứng ra giải thích, nói là nhìn khắp hệ Trận Pháp bây giờ, người có thể bày trận trong vòng ba giây tuyệt đối là có một không hai!

Việc này nahnh chóng khiến hệ Trận Pháp hưng phấn thấy rõ, sau đó được đăng lên linh võng, Vương Bảo Nhạc xem kỹ phần giải thích

của học sinh hệ Trận Pháp xong thì trong mắt lộ ra vẻ ngưng trọng.

- Triệu Nhã Mộng...

Vương Bảo Nhạc đặt bình nước băng linh xuống, hắn cảm nhận được áp lực không nhỏ đến từ những tin tức được đưa lên linh võng này, thực ra ngoài những người này ra cũng có không ít cường giả xuất hiện trong lứa học sinh cũ, ai nấy đều không hề tầm thường.

- Trận đấu tiếp theo sẽ tiến hành vào ngày mai, thời gian không còn nhiều nữa.

Dính đến tư cách tiến vào bí cảnh Chân Tức cho nên dù Vương Bảo Nhạc có lòng tin rất lớn, nhưng vẫn không dám lười biếng, hắn tắt linh võng rồi ngồi xuống điều chỉnh nội tức, khiến bản thân giữ được trạng thái tốt nhất mọi lúc mọi nơi.

Một ngày cứ trôi qua như thế, khi tất cả trận chiến đều chấm dứt thì tiếng bàn tán trong đạo viện Phiêu Miễu lẫn linh võng không hề dừng lại mà còn dữ dội hơn nữa.

Ngày hôm sau, một canh giờ trước khi trận đấu bắt đầu, Vương Bảo Nhạc nhận được thông báo đã có thể rút thăm, hắn mở mắt ra, bắt đầu rút.

- Lôi đài số chín ở hệ Trận Pháp sao... Không biết ai may mắn gặp phải mình thế nhờ.

Vương Bảo Nhạc cười gian một tiếng, sau khi xem kết quả rút thăm xong thì hắn tính toán thời gian, định đến sớm một chút nên ra khỏi động phủ.

Hắn nhanh chóng đi đến đỉnh núi của hệ Trận Pháp, đây là lần đầu tiên Vương Bảo Nhạc đến hệ Trận Pháp, nơi này cũng khác với hệ Đan Đạo và hệ Pháp Binh, từ kiến trúc đến núi đá ở hệ Trận Pháp dường như đều có ẩn chứa một quy luật nào đó. Thậm chí ngay cả từng cái cây ngọn cỏ xung quanh cũng không phải tự nhiên mọc lên, mà ẩn chứa một loại cảm giác là lạ khiến Vương Bảo Nhạc khó nói nên lời.

- Hồn thiên một thể!

Sau khi đi được vài bước, Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, tìm được từ ngữ có thể biểu đạt được cảm giác của mình.

Toàn bộ hệ Trận Pháp này cho hắn cảm giác như thế, tựa như tất cả những người đến từ bên ngoài hệ Trận Pháp đều bị cả ngọn núi bài xích, khiến người đó sinh ra một cỗ áp lực rất quái lạ.

Nhất là hắn để ý thấy núi đá xung quanh đều có ba động còn sót lại của linh khí, dường như có rất nhiều khu vực đã từng bị khắc trận pháp lên, chẳng qua là bây giờ đã bị áp chế lại để nó không bộc phát mà thôi.

- Không phải là đám người của hệ Trận Pháp này có thói quen tiện tay vẽ đại trận pháp ra dấy chứ... Sao ta cứ cảm thấy nơi này nguy cơ trùng trùng thế nhỉ, sau này mà gặp phải hệ Trận Pháp thì nhất định phải chú ý mới được, đám người kia hiểm quá, đặt bẫy khắp nơi.

Vương Bảo Nhạc bắt đầu cẩn thận trong từng bước đi, cứ thế, khi hắn đi đến lôi đài số chín thì đã sắp đến lúc khai chiến rồi.

Gần như khi hắn vừa xuất hiện thì lập tức thu hút sự chú ý của đám học sinh đứng bên ngoài lôi đài số chín, tất cả mọi người đều quay đầu lại nhìn hắn với vẻ giật thót, Vương Bảo Nhạc chắp tay sau mông trực tiếp nhảy lên lôi đài!

Hắn vừa mới đáp xuống thì xung quanh lập tức bùng nổ.

- Trận này là Vương Bảo Nhạc đánh đó!

- Trận đầu thì đối thủ của hắn nhận thua, không biết đối thủ của hắn ở trận này là ai nữa!

Trong lúc mọi người đang bàn tán, Vương Bảo Nhạc hưởng thụ cảm giác sung sướng khi được người đời dõi nhìn, trong lòng vô cùng cảm khái. Hắn thấy mình đã khiêm tốn lắm rồi nhưng cũng đành chịu, người đẹp trai đi tới đâu cũng được hâm mộ như vậy hết đó.

Vậy nên hắn giơ tay chào hỏi mọi người, nhưng lúc này đột nhiên lại có tiếng la đầy hưng phấn vang lên từ phía xa, trong tiếng la đó đột nhiên có một bóng người chạy thật nhanh lên đến rồi nhảy lên lôi đài.

- Vương Bảo Nhạc, đối thủ của ta thế mà lại là người, ha ha, ông trời có mắt, xem ra đây chính là cơ duyên trời ban cho ta!

Người đến là một thiếu niên tóc dài, mặc đạo bào học sinh, lúc này hai mắt hắn ta sáng rực lên, mặt mày vừa kích động lại có phần chờ mong, sau khi leo lên lôi đài thì hắn trực tiếp hét lên thật lớn.

Vương Bảo Nhạc cũng giật mình nhìn tên thiếu niên có vẻ vô cùng sung sướng trước mặt, sau đó lại có phần nghi hoặc, thật sự là hắn hoàn toàn không có ấn tượng gì về người này, nên mới chần chừ mở miệng.

- Vị bạn học này, ngươi là...

- Ta ở hệ Ngộ Đạo, Vương Bảo Nhạc ngươi đứng im đó đừng có nhúc nhích, để ta ngộ đạo mấy canh giờ đi, yên tâm, trận này coi như ngươi thắng cũng được!

Thiếu niên hưng phấn nói, vẻ mặt vô cùng cuồng nhiệt, sau đó đi tới vài bước.

Hắn vừa nói xong thì mọi người xung quanh trợn mắt, đầu óc nổ tung, đồng loạt lùi lại như tránh tà!

- Hệ Ngộ Đạo kìa!!

- Má ơi, người của hệ Ngộ Đạo mà cũng vào được top hai ngàn!!

Trong lúc mọi người kinh ngạc thì Vương Bảo Nhạc cũng lộ ra vẻ không dám tin.

- Đúng là âm hồn không tan mà!!

- Vương Bảo Nhạc, xin ngươi hãy giúp ta đi mà!

Thiếu niên này hưng phấn bước tới chỗ Vương Bảo Nhạc.

- Sao tên điên này lọt vô vòng này được vậy trời...

Vương Bảo Nhạc thấy trận đấu còn chưa bắt đầu mà tên điên này lại xộc thẳng tới chỗ mình.

Mấy lão sư đứng bên ngoài thấy vậy thì đứng lên, đang định ngăn cản thì tên thiếu niên kia lại quay đầu lại gào lên.

- Các vị sư trưởng, ta đang ngộ đạo!

Hắn vừa nói xong thì mấy lão sư cũng dở khóc dở cười dừng bước, không ngăn cản nữa...

Thiếu niên gào to rồi nhào lên, khí thế hung hăn khiến đám người xung quanh ngơ ngác nhìn nhau.

- Đây đúng là thần con mợ nó kinh mà!

Vương Bảo Nhạc trừng mắt, ngay khi đối phương tới gần thì hắn trực tiếp đạp cho một cú...

Bịch! Đá tên điên hệ Ngộ Đạo kia bay xuống đất.

Sau khi rớt xuống thì thiếu niên hệ Ngộ Đạo kia biến sắc, lập tức cúi đầu nhìn bụng của mình, ngồi im re không nói tiếng nào... giống y như đang ngộ đạo...

Vương Bảo Nhạc thấy thế thì lập tức sợ run người, đám người xung quanh, thậm chí là cả các lão sư cũng nhìn chăm fhcằm.

- Không phải chứ... Không phải là hắn thật sự ngộ đạo thành công chứ... Ta chỉ đá một cú thôi mà.

Vương Bảo Nhạc đang nghĩ xem có nên lên cắt đứt đối phương hay không, nhưng tên thiếu niên hệ Ngộ Đạo đó đột nhiên ngẩng đầu len trời cười lớn, không thèm để ý tới mọi người nữa mà xoay người nhảy xuống lôi đài, vừa cười lớn vừa chạy thật xa...

Nghe tiếng cười cộng với bóng lưng của hắn, Vương Bảo Nhạc vội giơ tay lên hô to.

- Bạn họ này, ngươi ngộ đạo thành công rồi hả?

Nhưng tên thiếu niên hệ Ngộ Đạo kia lại im re, chỉ cười lớn chạy nhanh không thèm quay đầu lại, sau đó nhanh chóng mất hút...

- Đậu xanh, nói một tiếng thì ngươi chết à, rốt cuộc ngươi có ngộ đạo thành công hay không hả!

Trong lòng Vương Bảo Nhạc vô cùng bực bội, hắn cảm thấy sao tự dưng đạo viện Phiêu Miễu lại có cái hệ Ngộ Đạo này làm gì không biết, đây căn bản là hệ thần kinh mà.

Nghĩ tới hậu quả của chuyện nếu thật sự một cú đá của mình khiến

cho hắn ngộ đạo thành công.... Vương Bảo Nhạc lập tức đau hết cả đầu, hắn xoa trán, buồn bực mình vị lão sư ở trên lôi đài.

- Lão sư à, tên hâm kia chạy đi rồi, trận này tính thế nào đây.

Ba vị lão sư nhìn Vương Bảo Nhạc với vẻ mặt vô cùng quái dị, sau đó nhìn nhau rồi tuyên bố kết quả.

Vương Bảo Nhạc thắng!

------oOo------

Chương 82: Pháp khí có thể dùng kiểu này

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Bố khỉ, sao tự dưng ta lại gặp phải hệ Ngộ Đạo không biết!

Vương Bảo Nhạc không hề có được vui sướng khi thắng được trận thứ hai, lúc này hắn đang nhăn nhó ngồi trong động phủ.

- Rốt cuộc là tên hâm dở kia có ngộ đạo thành công hay không đây!

Điều Vương Bảo Nhạc lo lắng nhất chính là đây, bây giờ hắn thấp thỏm không yên nên vội lên linh võng xem thử.

Hắn cũng chẳng buồn đi xem kết quả của mấy trận đấu khác nữa rồi, bây giờ toàn bộ thể xác lẫn tinh thần của hắn đều đặt hết vào việc tìm bài viết về hệ Ngộ Đạo, sau khi nhìn hồi lâu mà không thấy gì hết thì hắn mới thoáng an tâm phần nào.

Nhưng vì vẫn thấy lo lắng nên một lúc sau hắn lại cắn răng, trong mắt hiện lên vẻ quyết đoán.

- Kệ đi, nếu thật sự thành công, đám người của hệ Ngộ Đạo đến năn nỉ mình đánh họ thì mình cứ đánh là được, không phải chỉ là đánh người thôi à!

Vương Bảo Nhạc nghĩ tới đây thì cảm giác ý này cũng không tệ.

Vậy nên hắn tranh thủ ngồi xuống đả tọa. Qua hôm sau, hắn bắt đầu cuộc chiến thứ ba của mình.

Mà lôi đài của trận này là ở hệ Cơ Quan!

Xét từ góc độ nào đó thì hệ Cơ Quan cũng khá giống với hệ Pháp Binh, thậm chí bọn họ còn rành khoảng khôi lỗi hơn hệ Pháp Binh nữa, ngoài ra họ còn am hiểu khoảng đặt bẫy, nếu như phối hợp với hệ Trận Pháp thì lực sát thương sẽ càng mạnh hơn nữa.

- Các gia gia béo ơi, xin hãy phù hộ cho con đừng có gặp lại cái hệ hệ Ngộ Đạo thần kinh đó nữa!

Lúc này Vương Bảo Nhạc đang đi tới chỗ lôi đài ở hệ Cơ Quan, trong lòng liên tục cầu nguyện, mặc dù đối với hắn mà nói thì gặp được hệ Ngộ Đạo chẳng khác nào được tặng điểm, nhưng hậu quả rất khó lường, khiến cho hắn hận sao khỏi phải nhận cái điểm đó làm gì.

Có lẽ là các gia gia béo đã nghe thấy lời van cầu của hắn, cho nên khi Vương Bảo Nhạc đi tới lôi đài của hệ Cơ Quan thì thấy được đối thủ của mình trong trận này, nghe thấy lời của đám người xung quanh thì hắn thầm thở phào nhẹ nhõm.

- Chỉ cần không gặp phải đám điên bên hệ Ngộ Đạo là được!

Lúc này cuộc chiến thứ ba sắp bắt đầu, theo Vương Bảo Nhạc và đối thủ của hắn bước lên lôi đài, đám người xung quanh đột nhiên bùng nổ.

- Vương Bảo Nhạc kìa!!!

- Lý Nam kìa!

- Là Lý Nam đã thắng Trần Tử Hằng, được coi như đại hắc mã của lần này!

- Lý Nam này đã thắng hai trận rồi, trận trước đối thủ của hắn là học thủ của hệ Trận Pháp, nhưng vẫn bị hắn cắn thuốc đánh bại!

- Trận chiến giữa hắn và Vương Bảo Nhạc nhất định sẽ rất đặc sắc!

Mọi người ồ lên kinh hô, sau đó nhanh chóng truyền tin về trận đấu này ra, thực ra thì hiện giờ cả Vương Bảo Nhạc lẫn Lý Nam đều là nhân vật tiếng tăm, cũng là người đã thắng hai trận, bọn họ đụng mặt nhau nhất định sẽ vô cùng kích thích.

Vậy nên có khá nhiều người ở lôi đài khác chạy đến đây.

Mà Lý Nam vừa mới bước lên lôi đài cũng không thèm nhìn lấy Vương Bảo Nhạc một cái, hắn chỉ khoanh chân ngồi xuống nhắm mắt lại, trông có vẻ như lợi hại ghê lắm, làm cho Vương Bảo Nhạc vốn định chào hỏi phải nhướng mày một cái.

- Đây là đang ra oai phủ đầu với mình đây à?

Vương Bảo Nhạc hừ một tiếng, ánh mắt quét nhìn tên Lý Nam này một cái rồi thôi, hắn chắp tay sau lưng, ngẩng đầu ưỡn ngực lên.

Hai người bọn họ kẻ đứng người ngồi, số người đứng xem ngày càng nhiều hơn, ba vị lão sư đứng bên ngoài lôi đài cũng tuyên bố trận chiến bắt đầu.

Gần như trong nháy mắt khi hai chữ bắt đầu vang lên thì Lý Nam mở mắt ra, trong mắt lộ ra hàn quang sắc lẻm. Khi hắn giơ tay phải lên thì trong tay lộ ra một viên đan dược màu đỏ, bị hắn ném thẳng về phía trước!

Đùng một tiếng, viên đan dược kia phát nổ, hóa thành một làn khói màu đỏ lan ra xung quanh, tay kia của Lý Nam cũng xuất hiện một viên đan dược, sau khi nuốt vào thì ánh mắt của hắn lập tức đỏ ngầu, tu vi vốn chỉ là Bổ Mạch cảnh nay đột nhiên bộc phát dữ dội, khí thế kéo lên vô cùng kinh người!

Khí huyết trên người hắn đột nhiên dâng lên ngút trời, chấn động khắp nơi, thậm chí còn xuất hiện cả hư ảnh gió lốc quét ngang bốn phương, do khí thế của hắn tạo thành.

Tất cả diễn ra khi hai chữ bắt đầu kai còn chưa dứt hẳn, không ai kịp nhìn rõ, mọi người xung quanh đều hít sâu một hơi, ngay cả ba vị lão sư cũng căng thẳng thấy rõ.

- Lý Nam hay quá!

- Đầu tiên là dùng độc đan, sau đó là dùng đan dược gia tăng tu vi của bản thân, trước đây ta nghe nói đan dược của hắn đều là do hắn tự nghĩ ra đấy!

Trong lúc mọi người liên tục khen ngợi thì Lý Nam nhe răng cười lao thẳng tới chỗ Vương Bảo Nhạc.

Đồng tử của Vương Bảo Nhạc đột nhiên co rụt lại, khói độc xung

quanh khiến cho hắn cảm nhận được nguy cơ, còn khí thế do Lý Nam bộc phát ra sau khi dùng đan dược cũng khiến hắn cảm nhận được nguy cơ mạnh hơn nữa.

- Mạnh quá! Nhưng kiểu này có tính là ăn gian không nhỉ!

Vương Bảo Nhạc nhìn Lý Nam đã cắn thuốc xong, dù là tốc độ hay sức mạnh đều tăng vọt đáng kể, lúc này trông hắn có vẻ như cực kỳ lợi hại, vậy nên hắn đảo mắt một vòng, cũng hét lên một tiếng, dùng tốc độ cực nhanh nhào về phía Lý Nam.

Lý Nam cười lạnh, mặc dù hắn không phải hộc thủ, nhưng lại có chút nghề ở việc cường hóa đan dược, thậm chí hắn cảm thấy nếu mình muốn trở thành học thủ thì cực kỳ dễ dàng, nay đối diện với cơ duyên bí cảnh Chân Tức, hắn vừa muốn giành được cơ hội vừa muốn vang danh.

- Vương Bảo Nhạc, đại học thủ hệ Pháp Binh chứ gì, hôm nay ta sẽ để cho ngươi biết rõ, ở trước mặt Lý Nam ta thì ngươi chẳng là cái đinh gì hết!

Trong lòng cười lạnh, Lý Nam đẩy nhanh tốc độ, tất cả tiềm lực cơ thể bộc phát, khí thế cũng tăng mạnh hơn, khí huyết lan ra khiến cho những người đứng xem xung quanh đều giật mình.

Trong nháy mắt cả hai đã đến gần nhau, Lý Nam gầm lên một tiếng.

- Vương Bảo Nhạc, ngươi thua chắc rồi!

Hắn vừa nói vừa tung ra một quyền thật mạnh. Cùng lúc đó, bàn tay của hắn còn nhanh chóng bóp nát một viên đan dược, sau khi bóp xong thì trên nắm đấm của hắn lập tức tuôn ra vô số khói xanh, ẩn ẩn giống như vô số con rắn nhỏ hung tợn tản ra chung quanh.

Nhưng trong nháy mắt khi hắn tới gần thì Vương Bảo Nhạc cũng giơ tay phải lên, có một đạo kim quang đột nhiên bùng lên từ lòng bàn tay của hắn tựa như một cái hộ thuẫn.

- Dùng pháp khí để ngăn cản à? Vô dụng thôi! Để ta xem pháp khí của ngươi có thể đỡ được mấy đòn của ta!!

Lý Nam cười lớn, tốc độ trở nên nhanh hơn. Nhưng trong nháy mắt khi hai người sắp va vào nhau thì cái kim quang trông như loại phòng hộ kia lại bị Vương Bảo Nhạc ném ra, phần kim quang này của

hắn không phải dùng để bảo vệ bản thân mà là... Trực tiếp bao trùm lấy Lý Nam.

- Pháp khí này là chuẩn bị cho ngươi đấy!

Vương Bảo Nhạc đắc ý quát to, phần kim quang dính trên người Lý Nam đột nhiên hóa thành một cái chuông lớn màu vàng, sau khi giáng xuống thì chỉ nghe ầm một tiếng, đã hoàn toàn chụp kín.

Cùng lúc đó, Vương Bảo Nhạc không hề ngừng lại, hắn nhanh chóng móc ra bảy tám hạt châu phát ra kim quang ném tới, trong tiếng nổ vang liên hồi có vô số kim quang lóe lên, thêm một lèo bảy tám tầng ở bên ngoài cái chuông vàng đang nhốt Lý Nam!

Nhất thời, cái chuông vàng trên lôi đài giống như một cái bóng đèn sáng trưng.

Cảnh này khiến cho các lão sư và những học sinh đang theo dõi cũng phải ngẩn người, tất cả đều trợn to hai mắt, cảm thấy hình như có gì đó sai sai, thật sự là tên Vương Bảo Nhạc này ra chiêu không hợp thói thường tí nào...

Đổi lại là bất kỳ người nào mà nhìn thấy cái kim quang phòng hộ đó thì đều sẽ cho rằng nó dùng để phòng hộ, chẳng ai ngờ được cái thứ vốn dùng để phòng hộ, vào tay Vương Bảo Nhạc thì lại thành dùng cho đối thủ chứ không phải cho bản thân...

Hắn trực tiếp biến pháp khí phòng hộ này thành pháp khí phong ấn, nhốt Lý Nam kín mít!

- Đây... Còn xài được như thế á?

- Vương Bảo Nhạc này tư duy kiểu gì thế nhỉ, pháp khí mà cũng có thể dùng được kiểu này luôn!

- Nhưng làm thế này có phải là hơi vô sỉ không... Ta cảm thấy cho dù không có pháp khí đi nữa thì e là Lý Nam cũng không phải đối thủ của Vương Bảo Nhạc đâu.

Mọi người kinh ngạc, Lý Nam bị nhốt bên trong một đống kim quang cũng ngu người, sau đó nổi giận gầm lên.

- Vương Bảo Nhạc, ngươi là đồ vô sỉ! Có gan thì đến đây đánh một trận với ta đi!

Hắn vừa gào lên vừa đánh về phía kim quang quanh người, cố gắng phá vỡ lớp phòng hộ này, nhưng Vương Bảo Nhạc lại gia cố thêm bảy tám tầng, dày quá cho nên hắn không thể nào phá vỡ trong khoảng thời gian ngắn được.

Nghe Lý Nam gào lên như thế, Vương Bảo Nhạc cũng ho khan một tiếng, hắn cảm thấy mình đúng là thông minh hết chỗ chê, lại nghĩ ra được cách thế này, vậy nên hắn chắp tay sau mông, mở miệng rất đỗi ngay thẳng.

- Ta là hệ Pháp Binh, học sinh hệ Pháp Binh bọn ta vốn yếu ớt, bọn ta không đề cao đánh đấm tay chân, chỉ dùng pháp khí để giành phần thắng mà thôi. Không phải ngươi cắn thuốc để trở nên lợi hại hơn à, ta không tin ngươi không bị thời gian hạn chế, hừ hừ, ta sẽ nhốt ngươi ở đây, chờ hiệu lực của thuốc tan hết thì mới đánh với ngươi!

Vương Bảo Nhạc nói xong thì ngồi phịch ở một bên, lại lấy một túi đồ ăn vặt từ trong võng tay trữ vật ra, vừa ăn vừa nhìn Lý Nam.

Cảnh này cộng với lời hắn nói ban nãy khiến cho đám học sinh đang kinh ngạc kia cũng phải lộ rõ vẻ khinh bỉ. Nếu như học sinh khác của hệ Pháp Binh mà nói mình yếu ớt thì bọn họ sẽ cảm thấy rất bình thường, nhưng Vương Bảo Nhạc nói vậy thì bọn họ lại có cảm giác đối phương quá sức đê tiện.

- Hắn mà yếu á? Cả hệ Chiến Võ chạy không lại hắn, hắn còn có thể ngồi lì trong phòng Dung Nham tận ba ngày liền!

- Ngay cả lão sư của hệ Chiến Võ cũng từng cảm khái về mức độ cường hãn của thân thể tên này, nói là Vương Bảo Nhạc chắc chắn đã vào nhầm hệ rồi...

- Hắn lại còn ăn nữa kìa...

Ngay cả các lão sư cũng dở khóc dở cười, nhìn Lý Nam đang bị nhốt lại và điên cuồng tung nắm đấm với vẻ đồng tình.

Lý Nam sắp phát điên đến nơi, hắn liên tục gào lên, nhưng mỗi lần hắn vất vả lắm mới đánh thủng một đạo kim quang thì Vương Bảo Nhạc lại trực tiếp phẩy tay cho thêm một tầng lên, như kiểu... Chú mày đánh nhanh cỡ nào đi nữa thì cũng không nhiều bằng pháp bảo của anh đâu.

Nhất là khi Vương Bảo Nhạc nhìn kn đang kiên nhẫn đánh vỡ thì móc ra 10 hạt châu để ngay trước mặt cho Lý Nam nhìn thấy... Rõ ràng đang nói cho đối phương biết là cưng không có cửa...

- Vổ sỉ quá đi!

Nhìn mớ hạt châu kia, gân xanh trên trán Lý Nam nổi lên, hô hấp dồn dập, nhưng hắn lại khóc không ra nước mắt, cảm giác được dược lực đang giảm, người dần suy yếu, hắn đổ mồ hôi lạnh, dù không cam lòng nhưng vẫn phải bi phẫn mở miệng.

- Ta nhận thua...

------oOo------

Chương 83: Trận chiến cổ võ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong bụng Lý Nam ấm ức lắm lắm, nhưng hắn cũng đành chịu, đan dược gia tăng tu vi này không thể dùng liên tục được, mà bản thân của hắn cũng phải gánh chịu tác dụng phụ nhất định.

Nếu như người hệ khác dùng tới thì nhất định sẽ bị người ta xem thường, chỉ có người của hệ Đan Đạo dùng đan dược do chính mình luyện chế ra thì mới đúng lý hợp tình.

Hắn vốn định dựa vào đan dược này leo thẳng vào top 1000, hai trận trước hắn ra tay cũng cực kỳ tàn nhẫn, có cảm giác nở mày nở mặt dữ lắm. Thậm chí lần này hắn cũng nghĩ kỹ rồi, định nhờ việc đánh bại Vương Bảo Nhạc để đưa tiếng tăm của mình lên cao.

Hắn cũng đã chuẩn bị tinh thần thất bại rồi, theo như hắn thấy, dù có thua thì nhất định cũng là Vương Bảo Nhạc dựa vào sức mạnh cơ bắp để đánh bại mình, nếu vậy thì mình có thể viện cớ là Vương Bảo Nhạc chỉ biết cậy mạnh mà thôi.

Hắn thân là hệ Đan Đạo, dựa vào đan dược là chuyện thường, còn nếu học thủ của hệ Pháp Binh mà không dựa vào pháp binh, lại đi dùng nắm đấm... Bản thân vụ này cũng không sao hết, dù sao thì trong chiến đấu cũng có hạn chế nhất định, nhưng nếu như sau này gặp phải các trận chiến đấu sống còn thì không thể có hạn chế gì, có thể bẻ lái dư luận tạo thành hiệu quả thua rất đáng trong thời gian

ngắn, như thế vẫn có thể khiến cho tiếng tăm của mình được tăng lên ngon lành.

Chẳng qua là hắn đã bày kế xong rồi, nao ngờ lần này Vương Bảo Nhạc lại ra chiêu hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của mọi người, dùng pháp khí phòng hộ vô cùng xảo diệu, tiến hành một trận chiến tuyệt sát có thể liệt vào hàng kinh điển của hệ Pháp Binh đối với hắn!

Lý Nam chỉ có thể nhận thua, sau khi trận chiến kết thúc, trên linh võng của đạo viện Phiêu Miễu cũng phát ra rất nhiều tiếng bàn luận, mấy bài viết có nội dung liên quan đến nó đã nhiều gấp mấy lần những trận khác.

- Vương Bảo Nhạc này vô sỉ thật đấy, hệ Đan Đạo bọn ta không phục!

- Đúng đó, nếu như hắn dùng bản lĩnh thật thì không nói làm gì, nhưng đi nhốt hệ Đan Đạo bọn ta như thế thì hay ho gì, hắn tưởng mình là hệ Trận Pháp chắc!

Rất nhiều người của hệ Đan Đạo đều đứng ra chi trích Vương Bảo Nhạc vô sỉ, thật ra thì trận này của Vương Bảo Nhạc khiến cho đám bên hệ Đan Đạo thấy rợn gáy, cảm thấy sợ gần chết, đây rõ là vẽ ra một con đường cho hệ của hắn đối phó với hệ Đan Đạo mà.

Còn đám học sinh của hệ Pháp Binh đều vô cùng hưng phấn, lục tục cự lại hệ Đan Đạo. Dù sao thì dùng ngược pháp khí phòng hộ nghe thì cũng thường thôi, dù cho trước kia cũng có người đưa ra quan điểm tương tự, nhưng cái nhận thức đồ phòng hộ thì phải dùng để bảo vệ bản thân đã ăn sâu vào máu rồi, việc nhanh chóng thay đổi tư duy áp dụng vào trong trận chiến như thế tuyệt đối không đơn giản như thế.

- Học thủ nhà bọn ta dùng pháp khí để thắng hệ Đan Đạo một cách quang minh chính đại như thế còn gì!

- Ai nói với các ngươi là pháp khí phòng hộ chỉ có thể dùng cho bản thân hả, các ngươi gặp may vì đây là so tài trong đạo viện đấy nhé. Để cho các ngươi biết ưu điểm của việc dùng ngược, nếu như là trong mấy cuộc chiến sống còn thì các ngươi chẳng có thời gian để mà ý kiến ý cò đâu!

- Nực cười, từ xưa tới nay ta chưa bao giờ nghe nói vì có người dùng pháp khí khéo léo để thắng đối thủ nên bị mắng thế này, đan dược

của đạo Đan Hệ các ngươi không được thì lại ăn vạ à!!

Thấy nhiều học sinh của hệ Pháp Binh đứng ra nói giúp cho mình như thế, Vương Bảo Nhạc cũng vô cùng vui vẻ, hắn cảm giác mình cũng được lòng người lắm đấy chứ, vậy nên hắn ngồi vỗ bụng trong động phủ, vô cùng hí hửng.

- Sự ủng hộ của mọi người chính là lời khen tốt nhất dành cho học thủ ta đây.

Trong lúc hai phe tranh cãi ngày càng dữ dội hơn thì trận đấu thứ tư của lần giành ghế tham gia bí cảnh đã đến!

Trận này, chiến trường của Vương Bảo Nhạc chính là... hệ Ngộ Đạo!

Khi bóng dáng của hắn vừa xuất hiện ở hệ Ngộ Đạo thì lập tức khiến cho toàn hệ bùng nổ, chẳng ai thèm ngó ngàng đến mấy lôi đài khác ở hệ Ngộ Đạo nữa. Gần như tất cả học sinh của hệ Ngộ Đạo đều ùa về lôi đài của Vương Bảo Nhạc, cả đám khoanh chân ngồi xuống nhìn chằm chằm vào Vương Bảo Nhạc, bắt đầu ngộ đạo.

Vương Bảo Nhạc vờ như không thấy đám học sinh hệ Ngộ Đạo đó, đối thủ trận này của hắn cũng nhanh chóng xuất hiện.

Người này cao to lực lưỡng như một ngọn núi nhỏ, lại có một cỗ khí tức tạo thành uy áp rất khó tả, khiến cho xung quanh hăn giống như đều sinh ra cảm giác bị đè nén sau mỗi bước chân của hắn.

- Học thủ lực lượng học đường hệ Chiến Võ, Tống Phẩm Long, xin được chỉ giáo!

Thanh niên cao to này đanh mặt bước lên lôi đài, sau đó ôm quyền trầm giọng mở miệng.

Hắn vừa cất lời thì khí tức vô cùng áp bách quanh người hắn tựa như bị thu hồi lại ngay lập tức, biến mất không còn sót lại chút gì. Nhưng như thế lại khiến cho người ta có cảm giác tên Tống Phẩm Long này thâm sâu khó dò, như sắp có mưa gió kéo tới, ánh mắt nhìn về phía Vương Bảo Nhạc cũng giống một con mặt hồ sâu thẳm.

Vương Bảo Nhạc lộ ra vẻ nghiêm túc hiếm gặp, đè cảm giác khó chịu xuất hiện khi bước vào hệ Ngộ Đạo xuống. Hắn có thể cảm giác được gã Tống Phẩm Long trước mắt không hề tầm thường, một thân tu vi Bổ Mạch đỉnh phong khiến cho hắn đã vượt xa tất cả những đối thủ

mà hắn gặp phải ở cuộc so tài này.

Thậm chí có thể nói dù người này không bằng lão già thủ lĩnh băng áo đen mình gặp phải ở rừng mưa Trì Vân, nhưng lại mạnh hơn mấy tên Bổ Mạch đỉnh phong dưới trướng lão ta nhiều.

Hoặc nên nói đám Bổ Mạch đỉnh phong ở trong rừng mưa Trì Vân phần lớn là xuất thân nghiệp dư, còn tên Tống Phẩm Long ở trước mặt này lại là học thủ của hệ Chiến Võ, có thể thấy được từ tư chất đến rèn luyện của hắn đều được trui rèn một cách hoàn mỹ.

- Học thủ hệ Pháp Binh, Vương Bảo Nhạc, xin được chỉ giáo!

Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, cũng ôm quyền mở miệng.

- Đã nghe nói Vương Bảo Nhạc học thủ chẳng những có bản lĩnh chế tạo pháp khí phi phàm, mà chiến lực cũng vô cùng kinh người... Hôm nay Tống mỗ muốn khiêu chiến với chiến lực của bạn học Vương thử xem, không biết ngươi có thể đừng dùng pháp khí, hai chúng ta chỉ dùng nắm đấm đánh một trận được không?

Tống Phẩm Long nói xong thì toàn thân tựa như hóa thành một thanh trọng kiếm sắp ra khỏi vỏ, ngay cả ánh mắt cũng vô cùng sắc bén, thân thể bước lên.

Liên tục bảy bước, sải chân mỗi bước lại càng lớn hơn, lôi đài cũng rung lắc, đám học sinh hệ Ngộ Đạo ở xung quanh cũng nín thở, tâm thần chấn động dữ dội.

Khí thế của Tống Phẩm Long ngày càng tăng mạnh theo từng bước chân, đến cuối cùng, khí huyết toàn thân hắn phóng thẳng lên trời, thân thể nhìn như bìnhh thường, nhưng lại có cảm giác như sắp hóa thành khổng lồ, bộc phát bất ngờ như một cơn lũ quét ập tới chỗ Vương Bảo Nhạc, sau đó đột nhiên đánh ra một quyền.

- Sơn Hồng Bạo!

Sau lưng của hắn lập tức huyễn hóa ra mặt biển mênh mông, tựa như một quyền này đánh ra có ngưng tụ sức mạnh của biển sâu, vô cùng kinh thiên động địa, ngay cả lão sư ở bên cạnh cũng giật mình ngẩn ra.

Trong mắt Vương Bảo Nhạc lập tức lóe sáng, chiến ý bừng lên. Ba trận trước chẳng thể xem là khởi động, bây giờ rốt cuộc cũng gặp

được một cường giả, hắn không chút sợ hãi lui bước, cũng không dùng tới pháp khí mà chỉ bước lên một bước.

- Được!

Hắn nói xong thì giơ nắm đấm tay phải lên, nháy mắt khi Tống Phẩm Long đánh tới thì hắn cũng tung ra một quyền!

Hai mắt Tống Phẩm Long lóe lên, sức mạnh tăng thêm ba phần, toàn lực ứng phó. Hai người nháy mắt đã va chạm với nhau, một tiếng nổ mạnh kinh người vang vọng khắp bốn phương. Mặt đất chỗ hai người đứng đều nứt ra, có vô số đất đá văng tứ tung, sắc mặt của Tống Phẩm Long cũng thay đổi. Hắn chỉ cảm thấy có một lực xung kích cực mạnh lan ra khắp toàn thân, hắn bị đánh lùi về sau hơn mười bước, lúc ngẩng đầu lên nhìn về phía Vương Bảo Nhạc thì trong mắt cũng hiện lên vẻ khiếp sợ.

- Mạnh quá!!

Đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu hắn.

Vương Bảo Nhạc cũng lùi về sau, nhưng chỉ có vài bước là ngừng lại được. Hắn ngẩng đầu lên đối mắt với Tống Phẩm Long, nhếch miệng mỉm cười, chiến ý trong mắt càng rõ ràng hơn, hắn nhảy lên, tốc độ bộc phát, bắt đầu phản kích.

Tống Phẩm Long ngửa mặt lên trời cười lớn, chẳng những không hề lùi lại mà chiến ý còn dâng cao hơn. Hắn cũng lao tới, hai người lập tức lao vào quần lấy nhau, tiếng nổ mạnh liên tục vang lên, trong vòng mười giây ngắn ngủi mà bọn họ đã tung ra hơn cả trăm quyền!

Dù là bị đánh lùi lại thì cũng sẽ lao lên tiếp, trực tiếp triển khai một trận đấu chẳng khác gì cuộc chiến của hệ Chiến Võ!

Mọi người xung quanh cũng phải giật mình hoảng sợ, ngoài học sinh của hệ Ngộ Đạo ra thì chỗ này cũng có học sinh của hệ khác đứng xem. Lúc này ai nấy đều trợn mắt há mồm, cho dù các tin đồn đều nói chiến lực của Vương Bảo Nhạc rất mạnh, nhưng dù sao thì bọn họ cũng không phải hệ Pháp Binh nên không biết gì nhiều. Giờ được tận mắt nhìn thấy Vương Bảo Nhạc ra tay, tâm thần ai nấy đều chấn động không thôi!

- Tên Vương Bảo Nhạc này... Lại mạnh đến vậy!

- Không cần dùng tới pháp bảo, chỉ riêng chiến lực thôi mà đã có thể áp chế cả hệ Chiến Võ!

- Rốt cuộc hắn là hệ Chiến Võ hay là hệ Pháp Binh đây...

Lúc này... Tống Phẩm Long, học thủ của lực lượng học đường trong hệ Chiến Võ đã so hơn một trăm quyền với Vương Bảo Nhạc rõ ràng đã rơi vào thế hạ phong, có thể thấy khóe miệng hắn đã rỉ máu, còn Vương Bảo Nhạc thì vẫn nguyên xi không bị gì.

Trong lúc mọi người liên tục hít mạnh thì Tống Phẩm Long gầm lên một tiếng, tốc độ tăng nhanh, rõ ràng hắn phát hiện sức của mình không đủ nên dùng tới bí pháp để tăng tốc độ, từ đó tăng thêm sức mạnh của bản thân, còn đưa tay đánh khắp người, khiến cho tốc độ nhanh hơn, màu da đỏ bừng, hắn gào lên bổ nhào tới chỗ Vương Bảo Nhạc.

Nhìn từ xa thì giống như một con chim ưng lao tới!

- Tốc độ à?

Ánh mắt của Vương Bảo Nhạc lóe lên, tu vi của hắn đề cao là dựa vào Thái Hư Phệ Khí quyết, hấp thu linh chi, trước đó hắn cũng đã phát hiện ra mình tu luyện theo cách này thì thân thể dường như cũng mạnh hơn những kẻ cùng cảnh giới khá nhiều.

Bây giờ hắn không dùng tới mầm mống thôn phệ, càng không xuất Cầm Nã thuật, nếu như đối phương đã muốn hắn chỉ dựa vào thân thể thì Vương Bảo Nhạc cũng muốn xem thử Bổ Mạch của mình rốt cuộc đến được trình độ cỡ nào!

Lúc này hắn hít sâu một hơi, tốc độ cũng bộc phát, lao ra thật nhanh, lần này hắn không dùng quyền nữa mà là nhảy lên quét một cước về phía Tống Phẩm Long!

Một tiếng nổ mạnh mẽ vang dội hơn hẳn đột nhiên vang lên, Tống Phẩm Long phun máu tươi, thân thể bị đẩy lùi thật mạnh, trực tiếp lùi đến lúc văng ra khỏi lôi đài gần mười trượng thì mới dừng lại. Mặt mày hắn ta tái nhợt, hộc máu thêm lần nữa, nhưng ánh mắt sáng ngời, ôm quyền cúi đầu với Vương Bảo Nhạc đang đứng trên lôi đài.

- Đúng là không hổ danh, tại hạ bái phục, Vương Bảo Nhạc, sau khi tới Chân Tức ta sẽ đánh thêm một trận với ngươi!

Nói xong thì hắn xoay người rời đi.

Vương Bảo Nhạc đứng trên lôi đài nhìn bóng lưng của Tống Phẩm Long, trong mắt lộ rõ vẻ tôn trọng, hắn có thể nhìn ra được Tống Phẩm Long này là một người si mê cổ võ.

- Đối thủ càng lúc càng mạnh, không biết trận cuối cùng này ta sẽ gặp được ai đây!!

Vương Bảo Nhạc thả lòng toàn thân, cũng xoay người rời khỏi hệ Ngộ Đạo.

------oOo------

Chương 84: Tụ linh thành trận

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi trận chiến này kết thúc, trên linh võng cũng đã công bố thống kê điểm của mọi người, đến nay thì có hơn một trăm người toàn thắng năm trận.

Hơn một trăm người này, mỗi người đều bị mọi người chú ý, nhưng vì bản thân họ chưa từng giao thủ với nhau nên rất khó xác định rốt cuộc là ai mạnh hơn, thực ra đây cũng là do đạo viện sắp xếp, dù sao thì lần này chỉ là lọt vào top 1000 chứ không phải chọn ra người đứng đầu.

Dù là như thế thì các học sinh trong đạo viện đều dựa theo phân tích của các hệ mà tổng kết ra một bảng phân tích nhằm vào những người trong top mà tính ra chiến lực của từng người.

Trong đó đứng đầu không phải mấy học sinh cũ, cũng không phải Vương Bảo Nhạc, mà là Triệu Nhã Mộng!

Cô ấy ra tay quá khó lường, từ đầu chí cuối chỉ phất tay một cái, chỉ ba giây là tạo thành trận pháp, dù đối thủ là ai đi chăng nữa thì cũng không thể thoát ra được, thậm chí chẳng ai có thể khiến cô ra tay lần thứ hai, chỉ có thể ở im trong trận pháp, sau đó vì không gánh nổi uy áp mà nhận thua.

Mà đối thủ của cô không có ai là kẻ yếu hết, nhất là người ở trận thứ tư, đó cũng là một học thủ học sinh cũ cùng hệ với cô, người này

cũng thua trong vòng ba giây!

Thế cho nên tiếng tăm của Triệu Nhã Mộng cũng được kéo lên cao tít, thậm chí người ta còn nói cô ấy chính là người đứng đầu đạo viện trong mấy lứa học sinh này.

Ngoại trừ Triệu Nhã Mộng ra thì còn có Trác Nhất Phàm và vài học sinh cũ cường hãn khác cũng toàn thắng bốn trận, nhưng tiếng tăm vẫn thua xa Triệu Nhã Mộng.

Mặc dù Vương Bảo Nhạc cũng thắng liền tù tì bốn trắng, nhưng ba trận đầu của hắn không đáng nhắc tới, cho nên thứ hạng không cao lắm, còn thua cả đám người Trác Nhất Phàm, nhưng sau trận thứ tư thì hắn đã được rất nhiều học sinh đẩy thứ hạng lên.

- Đối với bọn họ mà nói thì thắng năm trận không hề khó!

- Trận cuối cùng thực ra chính là để xem hơn một trăm người này rốt cuộc có ai gặp trúng nhau hay không!!

- Đúng vậy, nếu bọn họ mà đụng mặt thì mới đúng là quyết chiến, dù có thua đi nữa thì vẫn có thể giành được một vé tham gia bí cảnh, nhưng chắc là không có ai muốn thua đâu!!

Trong lúc mọi người căng thẳng chú ý thì trận chiến cuối cùng giành vé tham gia bí cảnh rốt cuộc cũng đã đến!

Trận chiến thứ năm này của Vương Bảo Nhạc sẽ diễn ra ở lôi đài trong hệ Chiến Võ, là lôi đài thứ nhất ở hệ Chiến Võ!

Lúc này Vương Bảo Nhạc đã khiến bản thân lên đến trạng thái tốt nhất khoan thai đi tới, khi hắn xuất hiện ở lôi đài hệ Chiến Võ thì đám học sinh chờ xem ở xung quanh đều lập tức ùa qua nhìn.

Bọn họ nhìn Vương Bảo Nhạc từng bước đi tới, sau đó leo lên đứng trên lôi đài, tiếng bàn tán chưa kịp vang lên thì phía xa đột nhiên lại vang lên tiếng la lớn vô cùng đáng sợ.

- Má ơi, đối thủ của Vương Bảo Nhạc...

- Chính là...

- Triệu Nhã Mộng!!

Theo tiếng xì xào vang lên thì Triệu Nhã Mộng xinh đẹp mặc đạo bào học thủ chậm rãi bước tới, sau lưng còn có một đống người di theo. Khi nhìn thấy Vương Bảo Nhạc đứng trên lôi đài thì trong mắt của người có tính tình nền nả như Triệu Nhã Mộng cũng phải lóe lên.

Vương Bảo Nhạc cũng nhìn thấy Triệu Nhã Mộng, hô hấp khựng lại.

- Là cô ấy!

Mặc dù sau khi đến đây hắn cũng có đoán thử xem đối thủ của mình sẽ là ai, nhưng thật không ngờ mình lại gặp phải Triệu Nhã Mộng thế này! Thực ra người mà Vương Bảo Nhạc không muốn gặp nhất chính là Triệu Nhã Mộng này.

Mặc dù Vương Bảo Nhạc không tận mắt trông thấy Triệu Nhã Mộng ra tay bày trận, nhưng thông qua miêu tả của người khác trên linh võng thì hắn cũng có thể cảm giác được điểm quỷ dị và đáng sợ của nó.

- Cũng không biết là mình nhọ hay cô ta xui nữa.

Vương Bảo Nhạc nói thầm một câu, Triệu Nhã Mộng bước len lôi đài, cả hai đưa mắt nhìn nhau.

Không đợi bọn họ mở miệng thì những người đứng xem xung quanh đã kích động hò hét điên cuồng, tiếng la ó vang lên khắp nơi. Trên linh võng cũng lập tức xuất hiện tin tức thông báo về trận chiến này.

Dù sao thì sau bốn trận chiến trước, tiếng tăm của Triệu Nhã Mộng đã dâng lên cực cao, được vô số người chú ý, còn tên tuổi của Vương Bảo Nhạc vốn đã quá lớn, cho nên hai người bọn họ đụng độ thế này khiến cho tất cả mọi người đều vô cùng hưng phấn.

- Vương Bảo Nhạc đối đầu cùng Triệu Nhã Mộng, e rằng đây chính là trận chiến kích thích nhất trong kỳ so tài lần này của đạo viện!

- Vương Bảo Nhạc rành về pháp khí, thân thể còn trấn áp luôn cả học thủ của hệ Chiến Võ, còn Triệu Nhã Mộng thì thần bí khó lường, bốn trận trước đó không ai có thể ép cô ấy ra tay được lần thứ hai!

- Mọi người có muốn cá kết quả không, ta cược Vương Bảo Nhạc thắng!

- Ha ha, ta cược Triệu Nhã Mộng, cô ấy là nữ thần của ta!

Trong lúc cả đạo viện đều rúng động, đám người toàn thắng bốn trận như Trác Nhất Phàm cũng biết được tin này. Bọn họ đã thấy được đối thủ của mình xuất hiện, còn những người chưa thấy đối thủ đều thở phào nhẹ nhõm.

Cũng giống như Vương Bảo Nhạc không muốn gặp phải Triệu Nhã Mộng vậy, những người khác cũng không hề muốn. Nhưng trong danh sách không muốn gặp của bọn họ thì tên của Vương Bảo Nhạc cũng được đưa lên hàng đầu.

- Hai con quái vật này gặp nhau như thế lại may!

- Ha ha, vậy thì ta ăn chắc toàn thắng năm trận rồi!!

- Muốn chấm dứt trận này nhanh một chút để đến chỗ bọn họ xem thắng bại cuối cùng ra sao quá!!

Thậm chí các lão sư, hệ chủ, thậm chí cả chưởng viện của đạo viện cũng đến chỗ lôi đài ở hệ Chiến Võ. Bọn họ muốn đích thân theo dõi trận chiến này để đảm bảo sẽ không xảy ra tình huống bất ngờ nào.

Thấy số người xung quanh càng lúc càng nhiều, lão sư phụ trách trận chiến này cũng có áp lực cực lớn, ông nhìn hai người đang im lặng nhìn nhau trên lôi đài, im lặng một chốc rồi tuyên bố bắt đầu!

Ông vừa tuyên bố bắt đầu thì gần như tất cả mọi người xung quanh đều nín thở tập trung, mở to hai mắt ra nhìn.

- À này, Triệu Nhã Mộng, chúng mình đều cùng khóa với nhau cả, dù sao cũng có vé chắc rồi, ta lại đẹp trai thế này, hay là chúng ta lướt lướt cho qua đi ha? Xong xuôi ta sẽ mời cô đi ăn cơm...

Vương Bảo Nhạc mở to mắt ra nhìn, phát hiện từ sau khi bước lên đài xong thì Vương Bảo Nhạc cứ im lặng nhìn mình đăm đăm, mắt cũng không chớp lấy một cái, hắn không khỏi ngạc nhiên, sau khi sờ mặt mình một cái thì ho một tiếng thử ướm lời.

Mấy lời vô sỉ này nói ra khiến những người xung quanh phì cười, có người thì khinh bỉ ra mặt, kiểu chơi chiêu khó đỡ này cũng phải khiến cho các lão sư ngẩn tò te.

- Vương Bảo Nhạc, ta có thể cảm giác ra được là ngươi rất mạnh, cực kỳ mạnh!

Vương Bảo Nhạc không thèm để ý tới lời Vương Bảo Nhạc đã nói, cô vẫn vô cùng nghiêm túc, nhìn Vương Bảo Nhạc rồi khẽ cất lời.

- Liệu ngươi có thể... Dốc hết sức đấu một trận với ta được không?

Giọng của cô rất êm tai, vang vọng khắp nơi vô cùng dễ nghe.

Vương Bảo Nhạc nhìn Triệu Nhã Mộng thật kỹ, sau khi nhìn thấy rõ vẻ cố chấp lẫn nghiêm túc của đối phương thì hắn suy nghĩ một lúc, thái độ cũng nghiêm túc hơn hẳn. Mặc dù bình thường Vương Bảo Nhạc hay cà lơ phất phơ, nhưng hắn biết có vài người cố chấp rất đáng để tôn trọng, như tên võ si hệ Chiến Võ ở trận trước hoặc cô nàng Triệu Nhã Mộng mang tới cảm giác đơn thuần cho người khác này.

Thực ra nhìn bằng mắt thì thoạt trông Triệu Nhã Mộng này rất yếu, chiến lực thân thể không sánh được với mình, nhưng trực giác lại khiến hắn cảm nhận được nguy cơ rất mạnh từ trên người của đối phương.

Mức độ nguy hiểm thậm chí còn ngang ngửa với lão già thủ lĩnh băng áo đen mà Vương Bảo Nhạc gặp phải lúc trước nữa.

- Linh thể trời sinh...

Vương Bảo Nhạc nhớ tới mấy lời đồn trên linh võng khi cô vừa mới đến đạo viện, trong mắt cũng dần dần có chiến ý dâng lên, khẽ gật đầu một cái.

- Xin được chỉ giáo!

Triệu Nhã Mộng mỉm cười, tay phải từ từ giơ lên búng một ngón tay về phía Vương Bảo Nhạc, sau đó linh khí xung quanh đột nhiên bị dẫn dắt tạo thành một dòng xoáy vô hình.

Vương Bảo Nhạc biến sắc, không chút chần chừ, thân thể nháy mắt đã lao lên, nhưng không phải lao thẳng đến mà là đánh vòng về phá Triệu Nhã Mộng. Nhưng tất cả vẫn chậm, hai mắt Triệu Nhã Mộng lóe lên, cô xòe năm ngón tay phải ra rồi siết lại thật nhanh.

Sau đó hư không trực tiếp phát ra tiếng nổ vang, dòng xoáy linh khí vô hình tựa như thoáng cái đã bị Triệu Nhã Mộng dùng cách nào đó hóa thành trận pháp, cô thế mà lại... Lăng không bày trận, nhốt

Vương Bảo Nhạc ở bên trong!

Linh khí quanh người Vương Bảo Nhạc nháy mắt bộc phát, tọa thành những cơn gió lốc vô hình vô cùng dữ dội, khiến cho cước bộ của hắn chợt khựng lại, ngay cả hô hấp cũng ngừng, xung quanh hắn giờ đây chỉ toàn là sương mù chứ không thể nhìn thấy cảnh vật bên ngoài nữa!

- Chẳng trách đối thủ của cô ấy trong bốn trận trước đều thua cả, cô ấy lại có thể... Ngưng tụ linh khí thành trận pháp thế này, đúng là biến thái!

Có lẽ những học sinh khác không nhìn ra mánh khóe, nhưng Vương Bảo Nhạc tu luyện Thái Hư Phệ Khí quyét, cực kỳ mẫn cảm với linh khí cho nên mới lập tức nhìn ra chân tướng.

Lúc này ánh mắt của hắn lóe lên, dựa vào sự nhạy bén với linh khí của mình, hắn nhanh chóng tìm thấy một vài chỗ có linh khí mỏng nhất trong trận pháp.

- Có năm chỗ!

Sau khi cảm giác được những chỗ yếu ớt đó đang nhanh chóng bồi đắp bù lại thì hắn lập tức lao đến tung ra một quyền, đồng thời còn lấy ra vài món pháp khí từ trong vòng tay trữ vật ném đến bốn chỗ khác.

Tiếng nổ mạnh vang lên, lúc này đám học sinh đang đứng xem ở bên ngoài trận pháp linh khí kia đều giật mình kinh hô.

- Lại là chiêu này!

- Bốn trận trước Triệu Nhã Mộng đều phất tay một cái là trận pháp sẽ xuất hiện nhốt người ta lại!

- Triệu Nhã Mộng mạnh quá, ngay cả Vương Bảo Nhạc cũng bị trận pháp nhốt lại rồi kìa!

Trong lúc những học sinh đang nhao nhao bàn luận thì mấy người chưởng viện cũng phải ngóng nhìn, nhất là hệ chủ của hệ Trận Pháp, khi nhìn Triệu Nhã Mộng còn mang theo ý khen ngợi.

Triệu Nhã Mộng có linh thể trời sinh, khiến cho trận pháp của cô có thể phát huy được uy lực vượt xa người thường, nếu như bồi dưỡng

thật tốt thì nhất định có thể trở thành một trong những cường giả tương lai của liên bang ta! Còn Vương Bảo Nhạc kia, dù cũng khá đấy, nhưng vẫn thua xa Triệu Nhã Mộng.

Sau khi hệ chủ của hệ Trận Pháp nói xong thì ông râu dê của hệ Pháp Binh lại hừ lạnh một tiếng.

- Chẳng qua là đánh úp bất ngờ mà thôi, một khi hệ Pháp Binh bọn ta có chuẩn bị đầy đủ thì trận pháp của các ngươi chẳng là gì đâu!

Hai người vốn không hợp nhau, lúc này đệ tử mà họ cưng nhất lại đang giao chiến với nhau cho nên lập tức đối đầu ngay.

Chưởng viện ngồi bên cạnh mỉm cười nhìn về phía lôi đài, nhìn thấy Vương Bảo Nhạc ra tay thì trong mắt cũng đầy vẻ cờ mong.

- Có thể nhìn ra chỗ linh khí yếu nhất nahnh như thế, Vương Bảo Nhạc này cũng nhạy cảm với linh khí lắm đây!

Lúc này Triệu Nhã Mộng cũng nghiêm mặt, Vương Bảo Nhạc phát hiện ra quá nhanh, cho nên điểm yếu nhất của trận pháp chưa kịp hoàn thiện thì đã bị Vương Bảo Nhạc phong kín, khiến cho sơ hở đó tồn tại mãi.

Hai mắt Triệu Nhã Mộng sáng lên, cô giơ tay phải điểm về phía Vương Bảo Nhạc. đây là lần đầu tiên cô ra tay hai lần trong cuộc so tài này!

------oOo------

Chương 85: Kịch chiến!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Gần như trong nháy mắt khi Triệu Nhã Mộng ra tay thì trận pháp linh khí mà người ngoài không thể nhìn thấy xung quanh Vương Bảo Nhạc đột nhiên chuyển động theo, sau đó năm chỗ yếu ớt kia cũng ẩn ẩn bị che khuất.

Cũng trong lúc trận pháp chuyển động, linh khí bị dẫn dắt tạo thành uy áp ở chung quanh, uy áp này càng lúc càng mạnh, ầm ầm ập tới chỗ Vương Bảo Nhạc như muốn đè bẹp hắn.

Vương Bảo Nhạc nhíu mày giơ tay phai lên, lập tức lấy ra một miếng ngọc bội, sau khi dung nhập linh lực vào thì ngọc bội kia đột nhiên phát sang, trực tiếp huyễn hóa thành một con rắn màu tím, nó rít lên một tiếng thì bắt đầu bay lượn xung quanh, chống lại uy áp phát ra từ trận phát.

- Nếu như đã khó mà phá vỡ được từ bên trong thì cứ... Muọn lực là được!

Vương Bảo Nhạc nheo mắt lại, lúc giơ tay phải lên thì trong lòng bàn tay xuất hiện một viên linh thạch bảy màu.

Hắn cúi đầu không màng đến uy áp của trận pháp xung quanh nữa, mà bắt đầu khắc hồi văn lên linh thạch, cảnh này khiến cho mọi người ở bên ngoài đều kinh ngạc mở to hai mắt.

- Vương Bảo Nhạc hắn... đang khắc hồi văn sao?

- Đây là ý gì thế này, chẳng lẽ hắn định tạo pháp khí à? Nhưng hắn cùng lắm cũng chỉ tạo được linh bôi mà thôi, lẽ nào linh bôi có thể phá trận hay sao?

Học sinh bàn tán với nhau, mấy người chưởng viện thì hai mắt lóe sáng, nhất là ông râu dê nhìn xong thì còn mỉm cười, còn hệ chủ của hệ Trận Pháp thì nhíu mày lại.

Triệu Nhã Mộng cũng thấy cảnh này, ánh mắt lóe lên định bấm pháp quyết ra tay bày trận lần ba, nhưng đúng lúc này Vương Bảo Nhạc đột nhiên ngẩng phắt đầu dậy, viên linh thạch bảy màu trong tay hắn lúc này lại chằng chịt hồi văn, trong khoảng thời gian cực ngắn này hắn đã khắc họa không dưới ba ngàn đạo.

Những đạo hồi văn này không phải khắc bậy, mà mỗi đạo đều có liên quan đến ngưng tụ linh khí, nói đúng hơn thì đây là một linh bôi đơn giản mà Vương Bảo Nhạc chế tạo ra.

Linh bôi này không phải dùng để luyện chế pháp khí gì, tác dụng duy nhất của nó chính là ngưng tụ linh khí xung quanh lại, bởi vì hơn ba ngàn đạo hồi văn chồng chất lại cho nên ở mức độ nào đó mà nói thì đã ngưng tụ linh khí đến mức cực hạn, sau khi dùng xong thì nhất định sẽ bị hỏng.

Nhưng đối với Vương Bảo Nhạc mà nói thì chỉ cần một lần là đủ rồi!

- Mở trận!

Vương Bảo Nhạc gầm lên một tiếng, hắn lập tức đặt viên linh thạch trong tay xuống đất không chút chần chờ, theo linh khí trong cơ thể lan ra, viên linh bị kích phát thì sẽ bất chấp tất cả, dù có nổ thì cũng sẽ bộc phát ra linh khí cực lớn, kích thích hồi văn khuếch tán toàn diện với mức độ lớn nhất!

Viên linh thạch này lập tức phát ra ánh sáng bày màu, tất cả hồi văn bên trên đều sáng rực lên tạo thành một lực hút khổng lồ vô cùng kin người, lực hút này lan ra khắp nơi, trực tiếp xuyên qua trận pháp lan ra tận bên ngoài!

Toàn bộ lôi đài như biến thành một dòng nước xoáy khổng lồ, hấp thu toàn bộ linh khí ở quanh đỉnh núi hệ Chiến Võ!

Toàn bộ hệ Chiến Võ lập tức chấn động, linh khí khắp nơi ập tới tràn vào trong dòng xoáy đó, tuy bên trong dòng xoáy đó có Vương Bảo Nhạc, nhưng cũng có cả cái trận pháp linh khí nọ!

Thậm chí ở xung quanh Vương Bảo Nhạc, cái trận pháp đó như hóa thành bức tường ngăn cản linh khí khắp nơi tràn vào. Nó tựa như một bức tường mỏng tang yếu ớt dưới cơn sóng dữ, tuy bản thân rất cường hãn, nhưng trước con sóng thần kinh hồn kia thì vẫn khó mà trụ nổi!

Lúc này mọi người xung quanh mới giật mình hiểu ra, tất cả lập tức ồ lên.

- Vương Bảo Nhạc sắp thoát ra rồi!

- Cách thoát ra của hắn chính là tạo ra linh bôi có hồi văn ngưng tụ linh khí, dựa vào ngoại lực để cưỡng chế phá vỡ!

- Cách này tuyệt quá! Sao hắn nghĩ ra được thế nhỉ!

Trong mắt của chưởng viện cũng ánh lên vẻ tán thưởng, ông râu dê thì cười lớn, sắc mặt của hệ chủ hệ Trận Pháp ở bên cạnh thì vô cùng khó coi.

Thực ra, sở dĩ Vương Bảo Nhạc có thể nghĩ ra được cách này là vì mầm mống thôn phệ của hắn, nhưng hắn không muốn để lộ lực hút từ mầm mống thôn phệ của mình ở trước mặt mọi người, đối phó với trận pháp đó thì không cần phiền toái như thế làm gì.

Một loạt biến hóa này kể thì lâu chứ thực ra từ lúc Vương Bảo Nhạc đặt linh thạch xuống, cho đến khi linh khí xung quanh tràn vào như sóng biển chỉ diễn ra trong một khoảng thời gian cực ngắn. Triệu Nhã Mộng trên lôi đài biến sắc, muốn ngăn cản nhưng tất cả đã muộn, cô thở dồn, thân thể bay lùi về phía sau.

Trong nháy mắt khi cô lùi lại thì có một tiếng nổ cực kỳ kinh khủng phát ra, lượng linh khí khổng lồ ở xung quanh mang theo sức mạnh tựa như vạn quân trực tiếp phá hủy bức tường cản trở là trận pháp đó, hai tầng trận pháp bên ngoài sụp đổ khiến cho trận pháp đang nhốt Vương Bảo Nhạc nháy mắt sụp đổ!

Ngay khi trận pháp bị hủy thì thân ảnh của Vương Bảo Nhạc đột nhiên lao ra!

Phía sau hắn, bởi vì linh khí không còn bị thứ gì cản trở cho nên lập tức ồ ạt tràn vào trong viên linh thạch bảy màu. Mặc dù lực hút của viên linh thạch đó rất mạnh, nhưng không cách nào chịu được lâu, chỉ một giây thôi đã nổ tung!

Ầm một tiếng. bề mặt lôi đài nứt toác ra, Vương Bảo Nhạc mở ra phòng hộ toàn thân, nhờ vào lực trùng kích do linh thạch bảy màu phát nổ tạo thành khiến cho tốc độ của bản thân được tăng gấp đôi, lao tới nhanh như chớp, thoắt cái đã tới gần Triệu Nhã Mộng, giơ tay phải lên tung ra một quyền.

Loại tính toán tốc độ phản kích cực nhanh cùng với mượn lực trùng kích từ vụ nổ kia đã vượt xa những học sinh bình thường rất nhiều!

Triệu Nhã Mộng biến sắc liên hồi, thân thể nhanh chóng lùi lại, hai tay bấm niệm pháp quyết, trước người lập tức xuất hiện từng tầng trận pháp ngăn cản một quyền này của Vương Bảo Nhạc.

Bịch một tiếng, sắc mặt Triệu Nhã Mộng tái đi, thân thể nhờ có trận pháp ngăn cản nên lập tức lùi lại, tránh được một quyền vô cùng đáng sợ do Vương Bảo Nhạc đánh ra. Nhưng kinh nghiệm chiến đấu của Vương Bảo Nhạc cực kỳ phong phú, ngay khi Triệu Nhã Mộng tránh đi thì con rắn màu tím bên cạnh hắn đột nhiên rít lên một tiếng rồi phóng thẳng đến chỗ Triệu Nhã Mộng.

Cùng lúc đó, vòng tay trữ vật của Vương Bảo Nhạc lóe lên, đột nhiên có hơn mười thanh phi kiếm xuất hiện rồi lao thẳng tới chỗ Triệu Nhã Mộng.

Tốc độ của số phi kiếm này cực kỳ nhanh, cũng vô cùng sắc bén, thậm chí còn vang lên tiếng kiếm ngâm khi phá không!

Hô hấp của Triệu Nhã Mộng trở nên dồn dập hơn, cô không thèm quan tâm tới mớ phi kiếm kia, nhưng sự xuất hiện của con rắn màu tím khiến cho cô cảm nhận được uy hiếp, lúc này cô chắp tay trước ngực rồi vung ra, linh khí xung quanh lập tức bị dẫn dắt ùa đến, tựa như hóa thành một bàn tay vô hình khổng lồ trực tiếp đánh thẳng về phía con rắn màu tím kia.

Tiếng nổ mạnh vang lên, con rắn màu tím vỡ nát, cả mười thanh phi kiếm kia cũng bị đánh bay!

Nhưng đúng lúc này, ánh mắt của Vương Bảo Nhạc lại lóe lên. Hắn giơ tay phải lên, cách không ngoắc mớ phi kiếm bay tứ tán kia một cái, những thanh phi kiếm kia rung lên, giống như bị hắn điều khiển, nhanh chóng khựng lại rồi đổi hướng, bay thẳng tới chỗ Triệu Nhã Mộng!

Cảnh này chẳng những khiến cho Triệu Nhã Mộng biến sắc, mà còn khiến cho các lão sư, hệ chủ và cả chưởng viện ở bên ngoài rúng động dữ dội, giật mình kêu to.

- Ngự kiếm!! Đúng là ngự kiếm!!

- Không thể nào!! Cổ Võ cảnh cùng lắm cũng chỉ có thể điều khiển một thanh phi kiếm mà thôi, căn bản không thể nào điều khiển hơn mười thanh được!

Trong lúc mọi người ở đây đều giật mình thì Triệu Nhã Mộng cảm nhận được nguy cơ sinh tử vô cùng dữ dội. Cô đã phán đoán sai, đám phi kiếm vốn tưởng rằng không có chút uy hiếp nào lại trở thành nguy cơ lớn nhất, cô thật sự không ngờ Vương Bảo Nhạc lại có thể điều khiển nhiều thanh phi kiếm một cách thuần thục như thế.

Phải biết rằng ở Cổ Võ cảnh, điều khiển một thanh phi kiếm cũng đã rất khó mà khiến nó đổi hướng linh hoạt được, càng khỏi phải nói tới hơn mười thanh thế này, bình thường sau khi bắn ra chỉ có thể khiến cho chúng bay thẳng mà thôi.

Lúc này nguy cơ xuất hiện khiến mấy người chưởng viện cũng bước len, dự định ngăn cản trận chiến này. Nhưng đúng vào lúc này, hai mắt của Triệu Nhã Mộng lại phát ra ánh sáng màu xanh tựa như bảo

thạch, một cỗ khí tức khủng bố đột nhiên trào ra khiến cho Vương Bảo Nhạc biến sắc.

Trong nháy mắt, số linh khí vô hình xung quanh trở nên cuồng bạo chưa từng có, lấy Triệu Nhã Mộng làm trung tâm, trực tiếp tạo thành vô số cơn gió lốc ngập trời, sau khi đánh bay số phi kiếm kia xong thì Triệu Nhã Mộng bước tới, có được gió lốc hỗ trợ nên tốc độ của cô tăng lên cực nhanh, thoắt cái đã đến gần Vương Bảo Nhạc.

Lại còn bấm pháp quyết khiến cho trong cỗ ió lốc linh khí quanh người cô tạo thành vô số trận đồ, khí thế cực kỳ kinh người.

Khí tức của Vương Bảo Nhạc lập tức ngưng tụ, những học sinh bình thường không thể nhìn thấy gió lốc và trận đó nhưng, cho dù có cảm thụ được thì cũng rất mơ hồ. Nhưng lúc này Vương Bảo Nhạc cảm nhận được vô cùng rõ ràng, bởi vì dù hắn không nhìn thấy nhưng có thể dựa vào sự nhạy cảm với linh khí để định hình sơ bộ về xung quanh.

Gió lốc linh khí quanh người Triệu Nhã Mộng càn quét tất cả, vô số trận đồ bay quanh ầm ầm ập tới chỗ mình theo từng bước chân của cô ấy.

Hai mắt của Triệu Nhã Mộng lúc này phát ra ánh sáng xanh vô cùng kinh người, dường như đã mất khống chế, phát ra khí tức khủng bố còn mạnh hơn lúc trước.

Trong lúc nguy cơ vô cùng mãnh liệt thế này, trong mắt Vương Bảo Nhạc lóe lên, hắn vốn chỉ định dùng tới mầm mống thôn phệ trong những cuộc chiến sống còn, nhưng nay... Chỉ có thể dùng tới nó mà thôi!

Nhưng ngay khi Vương Bảo Nhạc định ra tay thì chưởng viện lại đáp xuống, giơ tay phải lên ấn một cái, lập tức có một cỗ uy áp còn dữ dội hơn cả Triệu Nhã Mộng giáng xuống, trực tiếp áp chế Vương Bảo Nhạc và Triệu Nhã Mộng ngay tại chỗ!

- Được rồi, trận chiến của hai ngươi đã kết thúc rồi!

Cùng lúc đó, hệ chủ của hệ Trận Pháp và ông râu dê đều bay lên kéo học thủ của hệ mình lùi lại.

Sau khi bọn họ bị kéo lùi lại thì chưởng viện giơ tay lên thu hồi uy áp, ánh sáng màu xanh trong mắt Triệu Nhã Mộng biến mất, xụi lơ

hôn mê.

Vương Bảo Nhạc cũng đổ mồ hôi lạnh, thật sự cảnh tượng hai mắt đối phương phát sáng như thế khiến cho hắn cảm giác được nguy hiểm cực kỳ mãnh liệt, thậm chí dường như ngay cả linh khí trong cơ thể cũng rục rịch không yên, may mà mầm mống thôn phệ thoáng động lập tức trấn áp, khiến cho chỗ linh khí rực rịch đó yên tĩnh lại.

- Triệu Nhã Mộng thi triển bí pháp mà bản thân không thể khống chế nổi nên mất đi bản thân, bí pháp này không thể dùng tới trong những lúc nguy hiểm sống còn, dựa theo bản chưởng viện phán định thì Vương Bảo Nhạc chiến thắng!

Chưởng viện quay đầu lại nhìn Vương Bảo Nhạc một cái, sâu trong đáy mắt mang theo vẻ khiếp sợ không thể che giấu. Bây giờ ông cũng đã đoán ra được đáp án về chỗ phi kiếm kia có thể là do dùng từ lực, nhưng dù là thế đi nữa thì ông vẫn cảm thấy lần này Vương Bảo Nhạc lại mang tới cho ông thêm một bất ngờ lớn.

------oOo------

Chương 86: Kế hoạch của Cao Toàn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trận chiến này vừa kết thúc thì coi như cuộc so tài lần này của đạo viện Phiêu Miễu cũng đã xong hơn phân nửa, chỉ còn lại những người đã thắng ba trận đấu thêm hiệp phụ với nhau để giành mấy vé còn dư.

Cuối cùng có tận 74 người toàn thắng năm trận!

Trong số 74 người này phần lớn đều là học sinh cũ, mấy học sinh mới năm một với năm hai không nhiều lắm, dù sao thì học sinh mới có giỏi cỡ nào đi chăng nữa cũng không thể bằng mấy học sinh cũ đã được rèn giũa nhiều năm được, những học sinh mới có thể toàn thắng chỉ chừng một phần mười mà thôi.

Nhưng dù cho hơn bảy mươi người này có xuất sắc đến mấy đi nữa thì cũng chỉ có thể trở thành cảnh nền trong cuộc so tài lần này mà thôi, bởi vì lần này đã xuất hiện trận chiến của Vương Bảo Nhạc và Triệu Nhã Mộng, đối với bọn họ mà nói thì đây đúng là một trận đấu kinh thiên động địa!

Trận chiến của Vương Bảo Nhạc và Triệu Nhã Mộng đã khiến cả đạo viện rúng động, khiến cho vô số học sinh giật mình kinh hãi, nhất là có quá nhiều người theo dõi, thông qua đủ loại lời kể lại thì những người không thể đến được cũng có thể hình dung ra được trận chiến này hoành tráng như thế nào.

Tuy rằng trận đấu của bọn họ chỉ mới tiến hành có phân nửa là kết thúc, nên tính ra thì không thể coi là hoàn toàn chấm dứt, nhưng chiến lực mà họ thể hiện ra được trong trận chiến này lại khiến cho người ta khiếp sợ. Dù là đám người toàn thắng năm trận như Trác Nhất Phàm cũng phải sởn da gà, trong lòng rúng động dữ dội, người so với người đúng là tức chết người, Vương Bảo Nhạc và Triệu Nhã Mộng quả thực vô cùng mạnh mẽ!

Mà thủ đoạn cũng như cách ứng biến của bọn họ trong trận chiến này cũng được vô số học sinh đưa lên linh võng, mọi người ùa vào bình luận phân tích từng cái, khiến cho toàn bộ linh võng đều sôi trào, nên chẳng có mấy ai đi xem mấy hiệp đấu phụ kia nữa.

- Hóa ra là Triệu Nhã Mộng có thể điều khiển linh khí nên ba giây là bày trận xong, không hổ là linh thể trời sinh, một khi cô ấy bước vào Chân Tức, với khả năng cảm ứng linh khí cao như vậy thì tốc độ tu luyện của cô ấy nhất định có thể vượt xa những người cùng thế hệ!

- Vương Bảo Nhạc cũng không phải hạng xoàng đâu, hắn có thể dựa vào việc luyện chế linh bôi để hấp thu linh khí xung quanh, phá vỡ trận pháp từ bên ngoài, tạo ra cơ hội cho chính mình! Không hổ là học thủ hệ Pháp Binh!

- Còn nữa, các người xem phản ứng của Triệu Nhã Mộng đi, lúc Vương Bảo Nhạc phản kích thì cô ấy lập tức ứng đối ngay, điểm này cũng khá lắm!

Trong vô số lời bàn luận này, có hai điều khiến cho mọi người kinh ngạc nhất, một là mắt Triệu Nhã Mộng phát ra ánh sáng xanh vào lúc cuối, hai là việc Vương Bảo Nhạc có thể điều khiển hơn mười thanh phi kiếm một cách linh hoạt.

Hai điểm này cũng là điều khiến mọi người khiếp sợ nhất!

- Cái mà Triệu Nhã Mộng dùng tới vào lúc cuối nhất định là một loại bí thuật có lực sát thương cực mạnh nào đó!

- Rốt cuộc là Vương Bảo Nhạc dùng cách gì mà có thể điều khiển hơn mười thanh phi kiếm thuần thục thế nhỉ, đây không phải điều mà Cổ Võ cảnh như chúng ta có thể làm được đâu!!

Vô số lời bàn tán được đưa ra, đợt so tài này của đạo viện Phiêu Miễu rốt cuộc cũng chấm dứt khi các trận đấu phụ kết thúc, danh sách top 1000 đã có, ba ngày sau sẽ được công bố.

Thực ra danh sách này có công khai hay không cũng chẳng sao hết, trên linh võng đã có người thống kê điểm của các thí sinh từ lâu rồi, phần lớn mọi người đều biết có những ai lọt vào top 1000.

Lúc này, người buồn bực nhất chắc hẳn chính là những người bị loại ra khỏi top 1000 sau mấy trận đấu phụ, nhưng đành chịu, có đôi khi khoảng cách một bước lại lớn như biển trời cách đôi vậy.

Sau khi cuộc so tài kết thúc thì bầu không khí trong đạo viện cũng trở nên sôi nổi hơn hẳn, tựa như tất cả mọi người đều thả lỏng tâm thần. Vương Bảo Nhạc cũng ngồi trong động phủ của mình tu dưỡng, khôi phục phần tinh lực đã tiêu hao trong trận chiến với Triệu Nhã Mộng.

Nhưng sau khi khôi phục xong thì hắn không hề ra ngoài mà chỉ tập trung suy xét về lần bộc phát cuối cùng của Triệu Nhã Mộng vào lúc đó.

- Lúc hai mắt phát ra ánh sáng màu xanh thì dường như cô ta đã đánh mất ý thức... Hơn nữa có thể khẳng định bí pháp này vượt xa cực hạn mà cơ thể của cô ta có thể chịu được cho nên sau khi kết thúc thì cô ta lập tức hôn mê ngay.

Sau khi phân tích xong thì Vương Bảo Nhạc vẫn cảm thấy vô cùng kinh hãi, thật sự nếu như không có chưởng viện bước ra ngăn cản thì chính hắn cũng không biết kết quả cuối cùng sẽ như thế nào nữa.

- Triệu Nhã Mộng ở trong trạng thái đó đúng là quá mạnh, cứ như thể... Cô ta đã hòa làm một thể với linh khí vậy!

Vương Bảo Nhạc im lặng một hồi, đi ra chỗ ban công ngồi xuống. Hắn nhắm lại, trong đầu liên tục nhớ lại quá trình chiến đấu với Triệu Nhã Mộng, xem xem có chỗ nào mình làm chưa đạt hay không.

Vương Bảo Nhạc có thói quen suy ngẫm và phân tích, đây là hắn học được từ trong tự truyện quan lớn, dù là cách đối nhân xử thế hay tu

luyện đều như thế cả.

Trong lúc Vương Bảo Nhạc đang suy ngẫm về quá trình đó. Ở giữa đỉnh Chưởng Viện của đạo viện Phiêu Miễu, nơi đó có một tòa đại điện rất hoành tráng, mặc dù không bằng đại điện của chưởng viện nhưng vẫn vô cùng to lớn.

Nơi này đúng là nơi ở của phó chưởng viện Cao Toàn.

Dù trước đó vì chuyện Vương Bảo Nhạc gặp phải ở rừng mưa Trì Vân mà quyền lực của hắn ở bộ viện kỷ đã bị đoạt lại, tạm thời giao cho người khác quản lý. Nhưng dù sao thì thân phận của hắn cũng là phó chưởng viện nên vẫn có chút uy nghiêm.

Lúc này hắn đính trên đỉnh của tòa lầu các sau lưng đại điện, nhìn về phía xa. Sau lưng hắn ta có một gã trung niên mặc áo đen, người này chính là một lão sư của đạo viện, tạm thời đang quản lý bộ viện kỷ, đồng thời đây cũng là người đầu tiên công khai nói Vương Bảo Nhạc gian lận, lúc này hắn ta muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng vẫn thấp giọng mở lời.

- Chưởng viện, việc này... Thật sự phải làm vậy sao?

- Ngươi sợ à?

Phó chưởng viện Cao Toàn không thèm quay đầu lại, vẫn đứng im ngắm nhìn bầu trời như cũ, một lúc sau mới thản nhiên hỏi.

- Đúng là có hơi sợ...

Gã trung niên áo đen cười khổ đáp.

- Hơn nữa bây giờ thân phận của Vương Bảo Nhạc là học thủ duy nhất của hệ Pháp Binh, trận chiến mấy hôm trước hắn lại có biểu hiện vô cùng kinh người, có thể nói lúc này hắn đang được chú ý ở đạo viện, chúng ta đi kiếm chuyện với hắn làm gì nữa?

- Huống hồ gì cho dù chúng ta hủy tư cách tham gia bí cảnh của hắn cũng vô dụng thôi, sợ là chưởng viện sẽ nổi giận, chẳng những sẽ khiển trách ngài mà còn có thể lập tức khôi phục tư cách của hắn ấy chứ.

Tuy trong lòng gã vẫn thấy khó hiểu, nhưng vẫn kiên trì mở miệng khuyên ngăn.

- Ngoài ra... Lâm Thiên Hạo cũng đã bị hủy học tịch rồi...

Gã còn chưa kịp nói hết ý, thật ra nếu đổi lại là trước kia thì gã nhất định không dám nói như thế, nhưng nay trong lòng gã không còn dám nghĩ tới chuyện chọc vào Vương Bảo Nhạc nữa rồi. Gã cũng nhìn ra việc Vương Bảo Nhạc nhất định có thể thi vào đảo Thượng Viện của đạo viện Phiêu Miễu, nếu thật sự đi chọc một kẻ thù như thế thì đúng là không đáng. Nhưng gã cũng không thể cãi lời của phó chưởng viện, cho nên lúc này chỉ có thể khuyên hắn ta đổi ý định.

- Lâm Thiên Hạo à?

Phó chưởng viện nghe xong thì cười khẩy, sâu trong đáy mắt lóe lên vẻ khinh thường.

- Việc này ngươi đừng có nhiều lời nữa, chỉ cần cho ta biết ngươi có làm hay không mà thôi!

Cao Toàn quay đầu lại, lạnh lùng nhìn gã trung niên áo đen kia, gã ta lập tức nhận phải áp lực cực lớn, trán túa mồ hôi, hồi lâu sau gã mới cắn răng.

- Tuân lệnh!

- Vậy thì lui xuống đi, ta cho ngươi thời gian ba ngày... Ta muốn thấy rõ kết quả khi danh sách được đưa ra!

Cao Toàn thu hồi ánh mắt, thản nhiên mở miệng, trong lòng gã kia đắng chát, nhưng biết rõ mình không còn lựa chọn nào khác, vậy nên mới gật đầu rồi vội vàng rời đi để chuẩn bị.

Mãi cho đến khi gã áo đen đã đi rồi thì vẻ khinh thường trong mắt của hắn ta lại càng rõ ràng hơn.

- Ngươi cho rằng ta vì muốn nịnh bợ Lâm nghị viên nên đê tiện đến mức đi o bế con trai của hắn à...

- Ta không thể không làm như vậy, bởi vì tất cả mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của chưởng viện đại nhân, lão thích nhìn ta đi tăng giá trị bản thân của lão.

- Lão cho là ta không biết cái kiểu nuôi để thịt này của lão sao...

Cao Toàn thì thào, vẻ khinh thường trong mắt đã biến mất, thay vào đó là âm trầm và hung tợn.

- Vị trí của Vương Bảo Nhạc đúng là sẽ được khôi phục nhanh thôi, nhưng nếu như ta không đàn áp, gây thù với nó, không đề cao giá trị của bản thân mình, lão ta nhìn thấy thứ mình nuôi dưỡng bao năm đã giảm giá trị thì e là sẽ chẳng vui vẻ gì cho cam, lỡ như giá trị của ta rẻ rúng quá thì chẳng phải lão lỗ to rồi à.

Cao Toàn nói tới đây thì siết chặt nắm đấm.

- Ta gây thù chuốc oán càng nhiều, chọc càng nhiều kẻ thì sau này sẽ luôn có người muốn xử lý ta, nhưng muốn làm gì thì cũng cần chưởng viện gật đầu mới được, dù sao thì ở đảo Hạ Viện này chưởng viện khác gì một tay che trời đâu.

- Chỉ cần có kẻ muốn đụng tới ta thì tất nhiên phải tiến hành trao đổi ích lợi với lão, cho nên ta gây thù càng nhiều, làm càng tuyệt, càng giày vò nhiều thì kẻ khác sẽ càng hận ta hơn, như vậy thì giá trị khi giữ lại ta sẽ càng lớn. Sau này thu hoạch của lão khi giao dịch với người khác lại càng lớn... Nhất là theo ta thấy, lão ta cho rằng Vương Bảo Nhạc nhất định sẽ trở thành kẻ trao đổi lợi ích trong tương lai của lão...

- Cũng là đạo lý đó, giá trị của ta càng lớn thì những kẻ chấp nhận trả giá lớn để xử lý ta lại càng ít, như vậy thì ta sẽ có nhiều thời gian để tính toán cho tương lai hơn.

- Cho ta thêm chút thời gian nữa thì ta có thể được điều khỏi nơi này!

Vẻ dữ tợn lẫn âm tàn trong mắt Cao Toàn lại càng dữ dội hơn. Hắn đã nhìn ra nguy cơ, hắn sợ rằng mình chưa kịp chuyển đi thì đã bị chưởng viện xử lý, cho nên mới mượn việc của Vương Bảo Nhạc để tăng giá trị của mình. Hắn hiểu rõ chưởng viện, biết được mình làm vậy thì tất nhiên sẽ khiến suy nghĩ xử lý mình của chưởng viện phải dời lại, nếu lão muốn thu hoạch được lợi ích lớn hơn nữa.

Còn Vương Bảo Nhạc, đúng là không tầm thường chút nào, nhưng so với tiền đồ bản thân hắn thì căn bản chẳng là gì hết.

- Cho dù hắn là học thủ duy nhất của hệ Pháp Binh, cho dù trận chiến này của hắn có kinh người ra sao đi nữa thì đã sao, dù ta chỉ là Chân Tức sơ kỳ, nhưng hắn vẫn chỉ là Cổ Võ đỉnh phong, cách biệt

quá lớn. Lẽ nào hắn dám động thủ hay sao, hắn chỉ có thể nhịn mà thôi, dù sao thì hắn vẫn chưa phải Chân Tức!

- Ta bắt nạt hắn thì sao? Cho dù sau này hắn trở thành Chân Tức và muốn trả thù đi nữa, chờ đến khi hắn đứng vững ở đảo Thượng Viện thì ta đã rời khỏi đây từ lâu rồi, còn sau đó...

Cao Toàn nheo mắt lại, nhếch miệng cười lạnh.

- Có lẽ hắn muốn trả thù thì cũng không có tư cách rồi!!

------oOo------

Chương 87: Không thể nhịn được

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một đêm trôi qua.

Khi Vương Bảo Nhạc ngồi đó suy ngẫm xong xuôi đến tận bình minh thì hắn nhận được thông báo của chưởng viện, dặn dò hắn mau chuẩn bị sẵn sàng, bí cảnh của tứ đại đạo viện sẽ mở ra vào một tháng sau.

Thời gian chuẩn bị cho cuộc chiến sắp tới chỉ có một tháng.

- Trở thành Chân Tức!

Trong mắt Vương Bảo Nhạc lóe lên vẻ kiên định, lập tức liên hệ với Tạ Hải Dương, không tiếc bỏ ra một cái giá cực lớn để đổi lấy đan dược và tài liệu luyện chế pháp khí.

Vương Bảo Nhạc nhất định phải nắm chắc cơ may lần này.

Trong khoảng thời gian này Tạ Hải Dương cũng bận tối mặt, dù là kỳ thi lúc trước hay bí cảnh vào tháng sau đều cực kỳ quan trọng, có rất nhiều người cần tiến hành giao dịch, mà ở trong đạo viện Phiêu Miễu này, tiếng tăm buôn bán của Tạ Hải Dương rất ổn. Nhưng dù bận cách mấy đi nữa, khi thấy Vương Bảo Nhạc truyền âm thì Tạ Hải Dương lập tức tỉnh táo ngay.

Một phần là vì kiểu mua bán hào phóng của Vương Bảo Nhạc, hai là trong lòng Tạ Hải Dương đang đầu tư cho tương lai, hắn cảm thấy Vương Bảo Nhạc nhất định có thể vào được đảo Thượng Viện, mình và hắn lại quen thân, vậy thì sau này mối làm ăn có thể kéo đến tận đảo Thượng Viện rồi.

Cho nên hắn bảo đảm chắc nịch là sẽ chuẩn bị được đầy đủ cho Vương Bảo Nhạc, thậm chí còn giảm giá nữa.

- Bạn học Vương Bảo Nhạc này, Tạ Hải Dương ta làm việc thì ngươi cứ yên tâm đi, tối đa bảy ngày ta sẽ chuẩn bị đủ hết cho ngươi!

Sau khi nghe thấy lời bảo đảm của Tạ Hải Dương xong thì Vương Bảo Nhạc cũng phải giật mình. Phải biết rằng chẳng những số lượng đồ hắn muốn mua có nhiều mà cái nào cũng là hàng cao cấp, thế mà Tạ Hải Dương vẫn có thể làm được như thế, điều này khiến cho

Vương Bảo Nhạc cũng phải cảm khái, cảm thấy trong đạo viện có người như Tạ Hải Dương đúng là đỡ việc hẳn.

Cứ thế, trong lúc Vương Bảo Nhạc chờ đợi thì thời gian dần trôi qua, rốt cuộc danh sách top 1000 được tham gia bí cảnh của tứ đại đạo viện cũng được công bố trên linh võng.

Mặc dù với mọi người mà nói thì bảng danh sách này chẳng có nghĩa lý gì, nhưng khi được công bố thì vẫn có rất nhiều người lên xem xem liệu còn gì mới hay không. Nhưng mọi người nhanh chóng mở to hai mắt, hít sâu một hơi, có người thì thất thanh kêu to.

- Sao trong này không có tên của Vương Bảo Nhạc!!

- Ớ chuyện gì thế này!!

- Vương Bảo Nhạc toàn thắng năm trận, lại có chiến pháp vô cùng kinh người mà, sao lại không có hắn!!

Trong lúc vô số người không dám tin thì linh võng cũng sôi sục. Khi Liễu Đạo Bân nhìn thấy tin này cũng hết hồn, lập tức liên hệ với Vương Bảo Nhạc.

Vương Bảo Nhạc đang đả tọa nên không xem thông báo, sau khi nhận được truyền âm của Liễu Đạo Bân thì hắn ngẩn ra. Không chờ hắn kịp mở linh võng lên thì đã nhận được vô số tin truyền âm, tất cả đều nói cho hắn biết là tên của hắn không có trong danh sách!

- Không thể nào!!

Vương Bảo Nhạc thật sự không dám tin, tim đập dồn dập. Hắn lập tức mở linh võng lên xem, hồi lâu sau sắc mặt hắn lập tức trở nên cực kỳ khó coi, trên bảng danh sách kia thật sự không có tên hắn!

Ngay khi việc này tạo nên oanh động cực lớn thì bộ viện kỷ của đạo viện lại đưa ra thông báo đầu tiên.

Thông báo này nói rõ việc tại sao lại không có tên Vương Bảo Nhạc.

“Trải qua điều tra, trong trận chiến đầu tiên với Ngô Hải Sâm thì Vương Bảo Nhạc đã lợi dụng chức quyền để cấu kết với Ngô Hải Sâm, để hắn nhận thua, vi phạm quy định của đạo viện, cho nên hủy bỏ tư cách!”

Một câu vô cùng đơn giản, không hề giải thích gì nhiều, tựa như chẳng thèm che giấu làm gì, nhưng có một đoạn clip được đưa lên, trong clip đó thì người học sinh tên Ngô Hải Sâm kia vu khống Vương Bảo Nhạc, thừa nhận mình bị Vương Bảo Nhạc yêu cầu và uy hiếp cho nên mới nhận thua.

Clip này được đưa lên, mặc dù cũng có vài người tin là thật, nhưng gần như phần lớn đều cảm thấy vô cùng nực cười.

- Láo lếu!

- Đây nhất định là clip giả!

- Phó chưởng viện Cao Toàn có thù với học thủ Vương Bảo Nhạc, đây nhất định là do hắn ta làm!

- Không công bằng!

Sau khi nhìn thấy mọi thứ, Vương Bảo Nhạc lập tức nổi giận, hô hấp dồn dập, gân xanh nổi lên, trong mắt bưng lên lửa giận. Hắn vốn định lấy nhẫn truyền âm ra gọi cho chưởng viện, nhưng cuối cùng vẫn dừng lại.

- Không thể xúc động được, phải tỉnh táo...

Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, chuyện này hắn tức thì tức, nhưng cũng không hề lo lắng tư cách tham gia của mình sẽ bị hủy thật, bởi vì lời giải thích của bộ viện kỷ căn bản không có căn cứ.

Điều hắn cần quan tâm bây giờ chính là kẻ gây ra vụ này là ai, hắn quen đọc tự truyện quan lớn sao có thể không nhìn ra điểm quỷ dị của việc này!

- Lâm Thiên Hạo à? Cao Toàn? Hay là chưởng viện đây?

Vương Bảo Nhạc nhíu mày suy nghĩ, hắn tắt nhẫn truyền âm, ánh mắt lóe lên, chỉ im lặng chờ đợi.

Không bao lâu sau, đỉnh Chưởng Viện lại ra thông báo mới, tuyên bố Vương Bảo Nhạc không hề vi phạm cho nên khôi phục tư cách tham gia bí cảnh!

Còn nghiêm túc phê bình những người phụ trách bộ viện kỷ với từ ngữ vô cùng nặng nề.

Xử lý và phê bình cực nhanh khiến cho vô số học sinh trong đạo viện hoan hô, ngay cả trên linh võng cũng hệt như thế. Sự kiện vốn khiến cho rất nhiều người tức giận và đặt nghi vấn lập tức được giải quyết, thậm chí còn đề cao hình tượng uy quyền của chưởn viện.

- Chưởng viện uy vũ!!

- Ha ha, đây mới là đạo viện Phiêu Miễu trong lòng ta!

- Công lý ở ngay trước mắt chúng ta!

Đám người Liễu Đạo Bân cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ có Vương Bảo Nhạc là vẫn sa sầm mặt mày, cúi đầu nhìn nhẫn truyền âm. Khi thông báo thứ hai được phát ra thì hắn đã nhận được tin tức của chưởng viện, bên trong có một cái tên.

- Cao Toàn!

Lửa giận trong mắt Vương Bảo Nhạc ngày càng dữ dội hơn, dù chuyện này đã được giải quyết, nhưng việc bị người ta lợi dụng thế này khiến hắn cảm nhận được nguy cơ cực lớn.

- Lâm Thiên Hạo đã bị đuổi, khả năng là hắn làm rất thấp, bởi vì chẳng có nghĩa lý gì, chẳng qua chỉ là để mình bực bội tí thôi, còn chưởng viện... Ông ta cũng không cần lôi mình ra để tạo uy tín, vậy thì khả năng chuyện này do Cao Toàn gây ra là rất lớn!

- Hay cho tên Cao Toàn kia, muốn dùng chuyện này chọc tức ta, lại tạo cơ hội lập uy cho chưởng viện, e rằng hắn ta còn có mục đích nào khác. Nhưng dù sao đi nữa, việc hắn ta ba lần bảy lượt có ác ý với ta cũng đủ đáng ghét rồi!

Vương Bảo Nhạc nện một quyền xuống đất, sau khi điều chỉnh hô hấp thì hắn thu nắm đấm lại.

- Lần đầu tiên là phán ta gian lận, muốn khai trừ ta, ta nhịn. Lần thứ hai gửi tin giả, muốn đẩy ta vào chỗ chết, nhưng hắn là phó chưởng viện nên ta chỉ có thể nhịn, nhưng quá tam ba bận!

Vương Bảo Nhạc cảm thấy trong lòng nghẹn cơn tức, vô cùng khó chịu, không sao xả ra được.

Thực ra cũng có rất nhiều người trong đạo viện nhìn ra được mánh

khóe, nhưng việc không liên quan đến mình nên bọn họ chẳng nhiều lời làm gì. Dù sao thì những người nhìn ra được vụ này đều có chút tâm cơ, sẽ không vô duyên vô cớ đi phô ra làm gì cho mang họa.

Lúc này trong lòng Vương Bảo Nhạc vô cùng bực bội, nếu như với tính của hắn thì bình thường đã ra tay từ đời nào rồi. Nhưng sau vụ rừng mưa Trì Vân thì hắn cũng nhìn ra được vài điều, biết rõ tu vi của hắn ta là Chân Tức.

Vương Bảo Nhạc cảm thấy mình căn bản không thể đánh lại Chân Tức, lúc này lại càng bực hơn. Hắn ngẩng đầu lên, lấy cái mặt nạ thần bí ra trực tiếp cầm lấy nó bước vào trong mộng cảnh.

Ở trong thế giới băng tuyết kia, trong lòng Vương Bảo Nhạc nghẹn lửa giận, nên hắn mới nói với cái mặt nạ.

- Chị ơi, có Chân Tức cảnh bắt nạt em, chị có cách gì khiến cho em lập tức biến thành Chân Tức cảnh được không?

Mặt nạ lóe sáng, cho ngay đáp án.

“Không có!”

Vương Bảo Nhạc cũng không tức giận, vội hỏi tiếp.

- Vậy có cách gì để Cổ Võ thắng được Chân Tức không?

“Không có!”

Đáp án trên mặt nạ không hề thay đổi, sau khi thấy xong thì Vương Bảo Nhạc không khỏi xị mặt, lắc đầu đè cơn bực bội kia xuống, định nhịn tiếp, chờ đến khi mình thành Chân Tức xong thì lại nghĩ cách đối phó với Cao Toàn xong.

Nhưng trong lúc hắn định từ bỏ và rời khỏi mộng cảnh thì đột nhiên chiếc mặt nạ thần bí kia lóe lên vài cái, nếu như bên trong thật sự có chị gái nào như suy đoán của Vương Bảo Nhạc thì mấy cái lóe này giống như đang chớp mắt đầy giảo hoạt, như thể đã tìm được cơ hội đùa dai gì đó...

Thế là trên mặt nạ nhanh chóng xuất hiện một hàng chữ, như sợ Vương Bảo Nhạc không nhìn thấy nên nó còn đánh ra một tia sét để nhắc Vương Bảo Nhạc.

Vương Bảo Nhạc đang bực mình bị sét đánh một cái thì giật mình hoảng sợ, vừa cúi đầu xuống thì lập tức nhìn thấy chữ viết ở trên đó. Hắn lập tức dừng bước, hai mắt mở to, lập tức trở nên cực kỳ hưng phấn.

“Cổ Võ cũng như luyện thể, mà cực hạn luyện thể của thân thể con người gọi là kim thân, nếu như ngươi có thể đạt đến kim thân thì có thể đánh một trận với Chân Tức!”

Dường như sợ không đủ sức hấp dẫn nên cái mặt nạ kia lại nhanh chóng xuất hiện thêm một dòng chữ.

“Hơn nữa, nếu như ngươi dùng kim thân để trở thành Chân Tức thì sẽ có được chỗ tốt không tưởng!!”

------oOo------

Chương 88: Kim Thân?

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chỗ tốt gì thế?

Vương Bảo Nhạc mở to hai mắt, lập tức hỏi ngay.

Nhưng lần này cái mặt nạ không hề đưa ra đáp án cụ thể, chỉ nói cho hắn biết là tới khi hấp thu Chân Tức thì sẽ tự hiểu.

Nếu là lúc khác thì Vương Bảo Nhạc nhất định sẽ nghĩ cách hỏi cho bằng được, nhưng hôm nay hắn thấy chỗ tốt đó chẳng mất đi đằng nào được, trong lòng lại đang tức tên Cao Toàn phó chưởng viện nên không hỏi tiếp nữa mà chỉ cắn răng nói.

- Luyện, chị nói đi, em phải làm gì bây giờ? Là bị sét đánh tiếp à? Em chơi luôn!

Nghe Vương Bảo Nhạc chơi liều như thế, mặt nạ lập tức lóe lên vài cái, sau đó xuất hiện một dòng chữ, chẳng là trong số đó liệt kê tận mấy bộ công pháp, còn cần rất nhiều đan dược mà Vương Bảo Nhạc còn chưa nghe nói bao giờ, cuối cùng còn đưa ra thời gian, bảo Vương Bảo Nhạc dựa theo cách này thì chỉ cần ba năm là có thể khiến cho Vương Bảo Nhạc biến thành Kim Thân cảnh.

Nhìn thấy đống công pháp kia thì Vương Bảo Nhạc đã nhíu mày rồi, đọc xong mớ đan dược thì trong lòng hắn bộp một tiếng, cuối cùng thấy rõ thời gian ba năm thì hắn trợn mắt, cười khổ.

- Nhất định là chị còn cách nào khác đúng không, được rồi, chị ơi chị à, đừng có như vậy nữa mà, chỉ cần có thể khiến em biến thành kim thân đi đập Chân Tức trong vòng một tháng thì muốn em làm gì cũng được hết!

Trong mắt Vương Bảo Nhạc lộ ra vẻ quyết đoán, cục tức ở trong lòng khiến cho hắn không chờ lâu được nữa.

Vương Bảo Nhạc vừa mới nói xong thì cái mặt nạ lại lóe lên lần nữa, nhưng lần này chẳng mất bao lâu thì trên đó đã xuất hiện cách khác có thể khiến Vương Bảo Nhạc trở thành kim thân trong vòng một tháng!

Muốn thành kim thân trong vòng một tháng thì khó mà đi theo đường ngay được, tất nhiên phải dùng tới cách ma giáo huấn luyện địa ngục mới được, giánh tu vi bản thân từ Bổ Mạch xuống Phong Thân, sau đó lại đột phá Phong Thân trở lại Bổ Mạch, cứ làm liên tục như thế.

Mà cái vòng tuần hoàn này phải làm ít nhất mấy chục lần, vừa gánh chịu quá trình đau đớn gian khổ đó, cũng giống như rèn sắt vậy, cuối cùng luyện mãi để thành thép! Còn chuyện tu vi bị đánh rớt xuống, ở trong thế giới ảo này thì đối phương có cách có thể tạo thành thương tổn thật.

Tuy cách này khá bàng môn tả đạo, nhưng lại không có hậu hoạn, chỉ là trong quá trình đó phải gánh chịu đau đớn khó mà hình dung bằng lời!

Vương Bảo Nhạc nhìn cách xuất hiện trên mặt nạ mà tim đập thình thịch, không khỏi hít sâu mấy hơi, dè dặt nhìn cái mặt nạ.

- Thương tổn thật á? Chị đẹp ơi, chúng ta từng có thù với nhau à? Em chỉ muốn trả thù cho hả giận thôi... Cách này của chị... Ác quá...

Nghe Vương Bảo Nhạc nói vậy thì cái mặt nạ lại lóe lên lần nữa, giống như đang tức giận, sau đó có vô số tia chớp xuất hiện dọa Vương Bảo Nhạc sợ hết hồn lật đật lùi lại tắt mộng cảnh đi.

Sau khi tất cả biến mất, Vương Bảo Nhạc lại xuất hiện trong động phủ thì hắn lại có vẻ rối rắm, vô cùng chần chừ, một mặt hắn rất

muốn báo thù, nhưng cách mà mặt nạ thần bí đưa ra khiến hắn thấy không đáng tin, khó mà đưa ra quyết định được.

Lúc này hắn thấy xoắn xuýt, không khỏi mở linh võng lên xem, sau khi nhìn thấy phần bình luận về việc tư cách dự thi của mình trên linh võng thì hắn lại thấy bực bội hơn.

Thế nên hắn mở nhẫn truyền âm lên truyền âm cho phó chưởng viện Cao Toàn.

- Cao Toàn chưởng viện, dù là việc khai trừ ta lúc trước hay là việc ngươi hợp tác với Lâm Thiên Hạo muốn đẩy ta vào chỗ chết, ta đều nhịn ngươi, nhưng lần này ta muốn một câu trả lời đàng hoàng!

Trước kia Cao Toàn phụ trách bộ viện kỷ của cả đạo viện, có thể coi Vương Bảo Nhạc là thuộc hạ của hắn ta, cho nên cũng có cách liên lạc với Cao Toàn.

Lúc này Vương Bảo Nhạc truyền âm xong thì nhìn chằm chằm vào nhẫn truyền âm, chờ Cao Toàn trả lời, nhưng hắn đợi gần nửa canh giờ luôn nhưng cũng không hề thấy đối phương trả lời gì, Vương Bảo Nhạc trừng mắt, nghiến răng ken két.

- Được lắm, nếu như ngươi không cho ta một câu trả lời chính đáng thì ta sẽ đánh tới khi nào ngươi chịu nói mới thôi!

Vương Bảo Nhạc đanh mặt, trực tiếp truyền âm cho Tạ Hải Dương, muốn mượn cái linh bảo có thể đánh lừa trí não kia!

Qúa trình mượn linh bảo lần này khá thuận lợi, chẳng mấy chốc sau Tạ Hải Dương đã chạy tới đưa linh bảo cho Vương Bảo Nhạc, sau khi thấy Vương Bảo Nhạc nghiêm mặt thì hắn biết điều không hỏi thêm gì, chỉ an ủi vài câu xong thì từ biệt rời đi.

Sau khi tiễn Tạ Hải Dương đi xong thì Vương Bảo Nhạc mặt mày âm trầm, khoanh chân ngồi trong động phủ, hắn nhắm mắt nhớ lại cách mà mặt nạ đã đưa ra, hồi lâu sau hắn đột nhiên mở mắt ra, lấy hơn mười viên linh thạch bảy màu ra bắt đầu khắc hồi văn ngưng tụ linh khí lên trên đó.

Tác dụng của mớ hồi văn này chính là nhờ linh thạch bảy màu hút linh khí xung quanh đến đây với mức độ lớn nhất, mãi cho đến khi khắc kín hồi văn lên mấy viên linh thạch bảy màu này, đặt ở bên cạnh mình xong thì Vương Bảo Nhạc mới hít sâu một hơi, chuẩn bị

tâm lý kỹ càng bước vào cảnh trong mơ.

- Chị ơi bắt đầu đi!

Gần như ngay khi Vương Bảo Nhạc vừa nói ra thì cái mặt nạ thần bí lập tức lóe sáng một cái, một tia sét màu đen bay ra đánh lên người Vương Bảo Nhạc.

Sau khi tia chớp len lỏi vào trong cơ thể thì một cơn đau đớn khó nói nên lời, vượt xa tất cả những cơn đau mà Vương Bảo Nhạc đã từng gánh chịu đột nhiên trỗi dậy. Cuốn phăng cả tinh thần lẫn thể xác Vương Bảo Nhạc tựa như một cơn sóng dữ.

Hắn cảm giác được rõ ràng tia chớp này ẩn chứa một cỗ sức mạnh hủy diệt, sau khi tiến vào cơ thể hắn thì đã xé rách máu thịt, đánh nát xương cốt, kéo đứt kinh mạch, tựa như muốn nặn lại cơ thể của hắn lại một lần nữa vậy!

Cơn đau này quá dữ dội, ngay cả hắn cũng phải hét thảm lên, miệng hộc máu, thân thể trúc tiếp ngã gục xuống run rẩy, cảm giác áp bách khi bị nhào nặn này đang liên tục ép khí huyết và tu vi của hắn xuống, đưa hắn từ Bổ Mạch cảnh ép thẳng đến xuống, khiến cho khí huyết ngưng luyện lại, từ Bổ Mạch xuống đến Phong Thân!

Toàn bộ quá trình kéo dài suốt một canh giờ, tiếng kêu rên đau đớn của Vương Bảo Nhạc cũng dần trở nên suy yếu, nhưng hắn lại không thể nào hôn mê được, chỉ có thể cắn răng gánh chịu và cảm nhận quá trình tu vi bị ép xuống. Khi tất cả kết thúc thì hắn lảo đảo đứng dậy, thân thể run rẩy, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, miễn cưỡng khiến cho mình đứng vững, rời khỏi mộng cảnh.

Sau khi xuất hiện lại trong động phủ thì sắc mặt Vương Bảo Nhạc tái nhợt, trong mắt lộ ra quyết tâm cực kỳ tàn nhẫn, bắt đầu luyện chế linh thạch, lúc này luyện chế linh thạch đã không phải việc chính nữa, thứ hắn muốn chính là gia tăng lượng linh chi của mình!

Dùng cách này để khiến mình tích lũy đủ lượng mỡ trong thời gian ngắn nhất, sau đó đột phá lại thành Bổ Mạch cảnh! Còn chỗ linh thạch bảy màu xung quanh thì giúp hút thêm linh khí để hắn hấp thu, khiến cho tốc độ hấp thu của mầm mống thôn phệ trong cơ thể hắn được đẩy nhanh, hấp thu được lượng linh khí nhiều hơn!

- Cao Toàn, ngươi chờ đó cho ta!

Vương Bảo Nhạc gầm lên một tiếng, mầm mống thôn phệ trong cơ thể bộc phát toàn diện, lần đầu tiên hấp thu thả phanh, trong tiếng ầm ầm vang lên, chỗ linh thạch bảy màu xung quanh hắn đều phát sáng, linh khí xung quanh điên cuồng ập tới với tốc độ vô cùng kinh người, thân thể Vương Bảo Nhạc như thể trở thành một cái hố đen lớn điên cuồng thôn phệ linh khí!

Tốc độ thật sự quá nhanh, thân thể của Vương Bảo Nhạc bắt đầu trở nên khổng lồ với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được. Không biết đã qua bao lâu, sau khi chỗ linh thạch bảy màu xung quanh đều vỡ nát hết thì thân thể của Vương Bảo Nhạc đã to bằng nửa cái động phủ.

Hắn cảm thấy ngay cả mở mắt ra nhìn thôi cũng có phần khó khăn, lúc này hắn căn răng, gian nan cầm cái linh bảo đánh lừa trí não kia lên, sau khi điều chỉnh xong thì hạ chỉ lệnh cho trí não của mình.

Hắn nói cho trí não của mình rằng bản thân đã liên tục chạy bộ suốt một năm với tốc độ nhanh nhất...

Chỉ lệnh này vừa được phát ra thì Vương Bảo Nhạc lập tức trợn trắng hai mắt, trí não nháy mắt tựa như nổ tung, thân thể khổng lồ run ẩy, tất cả chỗ mỡ kia bắt đầu nhanh chóng hoa tan, biến thành linh khí bị hắn hấp thu, khiến cho khí huyết của hắn nháy mắt đã bạo phát.

Qúa trình này kéo dài khá lâu, khi mọi thứ kết thúc thì tu vi của Vương Bảo Nhạc đã đột phá thêm lần nữa, trở thành Bổ Mạch lại. Hắn ngồi ở đó nhưng lại mang đến cho kẻ khác cảm giác hoàn toàn khác lạ, như thể... Càng sắc bén hơn, thậm chí còn ẩn ẩn sánh ngang với khí tức cường hãn của lão thủ lĩnh áo đen đã đặt nửa bước vào Chân Tức lúc trước!

Nhất là trong cơ thể của hắn, vì áp chế tu vi của hắn nên cái mặt nạ thần bí đó đã đánh cho hắn một tia sét màu đen cải tạo thân thể, nó cũng hóa thành vô số vật chất thần bí thấm vào trong cơ thể hắn, sau khi bị hấp thu thì dần trở thành một phần của thân thể!

- Đúng là hữu dụng!

Vương Bảo Nhạc bắt đầu trở nên hưng pahán, hắn hit sâu một hơi, tiến vào mộng cảnh thêm lần nữa bắt đầu vòng tuần hoàn để trở thành Kim Thân.

Cứ thế, hết ngày rồi đến đêm, Vương Bảo Nhạc lần lượt bị tia sét màu đen kia đánh vào áp súc tu vi từ Bổ Mạch xuống thành Phong Thân, sau đó lại đột phá rồi lại áp súc...

Nỗi đau đớn trong suốt quá trình này khiến cho Vương Bảo Nhạc gần như muốn phát điên, nhưng hắn vừa cố chấp vừa sáng suốt, nhất là sau khi cảm nhận được con đường này có thể thành công thì dù có đau đớn đến mấy đi nữa hắn cũng có thể chịu được, có điều mỗi lần đau đớn nhất thì hắn đều tưởng tượng đến cảnh mình đi xử đẹp Cao Toàn.

- Kim Thân có thể đánh với Chân Tức, Cao Toàn, lần này ta sẽ đá nát thằng em của ngươi!!

Thời gian lại trôi qua, thời hạn một tháng gần đến, quá trình tu luyện của Vương Bảo Nhạc lúc này cũng đã đến trạng thái đỉnh phong, mặc dù lúc này hắn tóc tai bù xù, thoạt nhìn vô cùng nhếch nhác, nhưng nếu có người ngoài nhìn thấy Vương Bảo Nhạc lúc này thì nhất định sẽ bị khí tức trên người hắn dọa sợ hết hồn.

Khí tức của hắn đã vượt xa Bổ Mạch, trong quá trình lần lượt áp súc này, chính bản thân của Vương Bảo Nhạc cũng không biết khí huyết của bản thân đã đến mức độ nào, trên da thịt của hắn cũng ẩn ẩn xuất hiện chút kim quang.

Thậm chí ngay cả cái mặt nạ thần bí đó cũng giật mình, nếu như bên trong có linh thì nhất định sẽ hít sâu một hơi, dường như ngay cả cô ta cũng không ngờ Vương Bảo Nhạc có thể kiên trì lâu và nhiều lần được như thế.

Thậm chí có một lần, khi Vương Bảo Nhạc bị tia sét màu đen của cái mặt nạ đánh choáng váng nên không nghe thấy có một giọng nữ cực nhỏ phát ra từ bên trong cái mặt nạ thần bí nhỏ, mang theo vẻ ngập ngừng khó tin.

- Chẳng lẽ thật sự có Kim Thân hay sao? Không thể nào... Tên béo này có lai lịch gì đây, ta chỉ thấy hắn gai mắt nên định chỉnh hắn một vố thôi... Nào ngờ thật sự bị hắn luyện thành Kim Thân gì đó luôn!

------oOo------

Chương 89: Đấu với Chân Tức

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ba ngày trước khi đi đến bí cảnh, Vương Bảo Nhạc cũng không nhớ rõ mình đã phải trải qua bao nhiêu đau đớn vì áp súc nữa, lúc này hắn mặc quần cộc, đứng trong động phủ, nhìn vóc người mi nhon rõ ràng đã gầy đi không ít của mình, lại nhìn gương mặt mà hắn thấy cực kỳ đẹp trai của mình ở trong gương mà kích động không thôi.

- Cách này còn giảm cân được luôn!!

Trong lúc kích động vô biên, Vương Bảo Nhạc lại nhìn thấy da dẻ của mình ẩn ẩn có kim quang lộ ra, nhất là bây giờ hắn chỉ cần phóng tí xíu khí huyết ra là có thể khiến cho xung quanh trở nên vặn vẹo, thấy thế thì hắn lại càng hưng phấn hơn nữa.

- Mình mạnh quá đi, ha ha, đây chắc chắn chính là Kim Thân rồi!!

Vương Bảo Nhạc đang mừng rơn vội vàng tiến vào cảnh trong mơ, vừa vào hắn đã gào tướng lên.

- Chị đẹp ơi, trên người em có kim quang rồi này, chị xem thử đi, có phải em đã bước vào Kim Thân cảnh rồi không?

Vương Bảo Nhạc vừa mở miệng thì cái mặt nạ thần bí nọ lóe lên vài cái, hồi lâu cũng không xuất hiện chữ nào, mãi đến khi Vương Bảo Nhạc cảm thấy thấp thỏm quá chừng thì cái mặt nạ kia mới miễn cưỡng rặn ra mấy chữ.

- Chúc mừng ngươi đã thành công bước vào Kim Thân cảnh trong truyền thuyết!

- Thật á?

Vương Bảo Nhạc đọc thấy mấy lời kia xong thì lập tức sướng rơn, nhưng nghĩ đến phản ứng của cái mặt nạ xong thì hắn vẫn lăn tăn.

- Thật đấy, bây giờ ngươi đã có thể đánh Chân Tức rồi đấy, mau đi báo thù đi!

Mặt nạ nhanh chóng xuất hiện tin tức, nhìn thấy mấy lời này xong thì Vương Bảo Nhạc như nhận được cổ vũ vậy, hắn chống nạnh, ngửa mặt lên trời cười to.

- Cao Toàn, Vương gia gia của ngươi tới tìm ngươi đây!

Vương Bảo Nhạc bừng bừng khí thế, chính hắn cũng thử ước lượng tu vi của mình, mặc dù không thể tính ra được cụ thể, nhưng hắn có thể cảm giác được so với khí tức của lão thủ lĩnh áo đen lúc trước thì giờ mình đã vượt xa đối phương gấp mấy lần rồi!

Nhất là khí huyết của hắn bây giờ, ngay cả hắn thử tự cảm nhận mà còn không dám tin, mức độ nồng đậm của khí huyết cực kỳ kinh người, ngay cả phòng ngự thân thể của hắn cũng đã vượt xa khi xưa rất nhiều.

Thậm chí hắn còn loáng thoáng ngửi thấy trên người mình có một mùi hương kỳ lạ, thơm hơn tất cả những thứ hắn từng được ăn, điều này càng khiến Vương Bảo Nhạc cảm thấy chắc chắn là bây giờ mình đã lợi hại dữ lắm.

Dù là tốc độ hay sức mạnh cũng khiến cho hắn vô cùng kích động, lúc này có được đáp án của cái mặt nạ xong thì lòng tin của Vương Bảo Nhạc càng tăng lên gấp trăm lần. Thân thể nhoáng cái đã rời khỏi mộng cảnh, thay đồ xong thì lao ra khỏi động phủ ngay.

Hắn đã đợi cả tháng trời rồi, giờ đã không đợi nổi nữa, bây giờ hắn muốn đi tìm Cao Toàn báo thù!

- Cao Toàn ơi là Cao Toàn, ngươi cứ ức hiếp ta hết lần này đến lần khác, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết rõ sự lợi hại của Vương gia gia đây!

Vương Bảo Nhạc hùng hổ chạy thẳng một đường, tốc độ của hắn quá nhanh, cho dù là Bổ Mạch cảnh đỉnh phong của đạo viện cũng không cách nào so được với hắn, lúc chạy còn có cả tiếng xé gió vù vù vang lên.

Tiếng ù ù kia vang vọng khắp nơi, khiến vô số học sinh của hệ Pháp Binh phải giật mình, chưa kịp nhìn thấy gì thì Vương Bảo Nhạc đã lao thẳng xuống núi chạy đến đỉnh Chưởng Viện rồi.

Sau khi hắn chạy đến đại điện của Cao Toàn ở đỉnh Chưởng Viện xong thì lập tức cảm giác được bên trong đại điện này lại có một cỗ khí tức phát ra uy áp vô cùng đáng sợ.

Lúc trước hắn chưa đạt tới Kim Thân, lúc gặp Cao Toàn hoàn toàn không có cảm giác gì, nhưng nay cảnh giới đề cao cho nên độ nhạy cảm với khí tức cũng tăng vọt, không khỏi dừng bước.

- Lỡ như... Chị gái kia lừa mình thì sao bây giờ?

Vương Bảo Nhạc trừng mắt nhìn, nhưng lại nhanh chóng hạ quyết tâm.

- Không thể sợ hãi được, ta là Kim Thân, nhất định có thể đập Cao Toàn! Huống hồ gì nơi này có nhiều người như thế, lẽ nào hắn dám giết mình à!

Vương Bảo Nhạc vừa nghĩ tới Kim Thân của mình thì lòng tin lập tức tăng vọt, nhưng trước đó hắn vẫn lấy cái loa lớn ra gào to để chụp mũ Cao Toàn trước.

- Cao Toàn, ngươi khinh người quá đáng, ta liều mạng với ngươi!

Giọng của hắn vang lên như pháo nổ, ẩn chứa cả khí huyết chi lực trong cơ thể hắn nên vốn đã tựa như tiếng sấm đánh rồi, nay lại được cái loa do hắn luyện chế ra gia tăng âm lượng nên chẳng khác gì thần tiên quát to, trực tiếp vang vọng khắp đỉnh Chưởng Viện.

Nơi Vương Bảo Nhạc hướng tới như có cuồng phong trỗi dậy cuốn phăng mọi thứ, khiến cho vô số cây cối bị bạt gốc đập lên đại điện. Ngay cả đại điện cũng rung chuyển, cửa chính trực tiếp bị đánh văng, lộ ra Cao Toàn đang ngu người mở to hai mắt nhìn qua.

- Ngươi...

Cao Toàn vô thức mở miệng, còn chưa nói xong thì thân ảnh của Vương Bảo Nhạc đã lao tới nhanh như chớp, trực tiếp tới gần vung nắm đấm tung ra một quyền!

Từ khi Vương Bảo Nhạc gào lên đến lúc hắn nhào tới ra tay đều quá nhanh, chỉ xảy ra trong nháy mắt nên Cao Toàn không kịp phản ứng. Ngoài ra hắn cũng không ngờ Vương Bảo Nhạc dám ra tay với mình, trước đó lại bị tiếng gầm kia làm lùng bùng lỗ tai, nên giờ đã hứng trọn một đấm của Vương Bảo Nhạc.

- Qùy xuống kêu ba ba đi nào!

Vương Bảo Nhạc gào to, tiếng nổ vang cực lớn lập tức vang khắp đại điện, Cao Toàn bị hắn nện một đấm bay lên đâm sầm vào nóc đại điện, trực tiếp đâm thủng một lỗ bay thẳng ra ngoài.

Toàn bộ đại điện đều rung chuyển, Vương Bảo Nhạc nheo mắt lộ ra vẻ hung lệ, nháy mắt đã đuổi theo.

Cùng lúc đó, tiếng nổ mạnh này vang lên lập tức kinh động tất cả người trên đỉnh Chưởng Viện, chưởng viện là người đầu tiên phát hiện, ông biên sắc lao ra. Lúc này cũng có không ít lão sư đang có mặt trên đỉnh Chưởng Viện, sau khi nghe thấy động tĩnh thì đều trợn mắt đuổi theo.

Cũng có một số học sinh nghe thấy cho nên vội vàng chạy đến chỗ của phó chưởng viện.

Ngay khi bọn họ chajy đến thì Vương Bảo Nhạc đã nhảy ra từ lỗ thủng trên đỉnh đại điện, sau đó lập tức có một tiếng gầm tức giận đột nhiên trỗi dậy.

- Vương Bảo Nhạc, ngươi muốn chết à!

Tiếng gầm này vang lên thì có một cỗ khí tức cuồng bạo bùng lên, cỏ cây xung quanh chịu không nổi nên đều bị hủy hết, thân ảnh của Cao Toàn cũng lao ra từ trong một lùm cây.

Đầu tóc của hắn rối bù, quần áo rách rưới vô cùng chật vật, lửa giận bừng lên, cơn giận trong lòng có thể đốt cháy cả trời.

Hắn thân là phó chưởng viện mà lại bị một học sinh đánh như thế, chuyện này khiến hắn cực kỳ tức giận, lúc này hắn lao ra, sát khí bừng bừng nhìn Vương Bảo Nhạc.

- Vương Bảo Nhạc!!

Nói xong thì Cao Toàn đột nhiên giơ hai tay lên, khí tức Chân Tức cảnh trong cơ thể lập tức bộc phát ra, tuy không đến mức khiến thiên địa biến sắc, nhưng cũng khiến cho cỏ cây xung quanh bị nghiền nát phá hủy nhiều hơn, nhất là khí tức Chân Tức của hắn ta có áp lực khó mà hình dung nổi đổi với Cổ Võ. Lúc này khí tức lan ra khiến hắn chẳng khác gì thần linh trong mắt người thường, khí thế khiến kẻ khác phải kinh hãi.

Lúc này uy áp Chân Tức của hắn ầm ầm giáng xuống chỗ Vương Bảo Nhạc.

- Ngươi quỳ xuống cho ta!

Lúc này Vương Bảo Nhạc vừa mới lao ra khỏi lỗ thủng ở đại điện, sau khi nhìn thấy Cao Toàn, cảm giác được uy áp phát ra từ người đối phương cùng với lực áp bách vô hình do uy áp tạo thành giáng xuống khiến hắn biến sắc.

Chẳng khác nào thái sơn đè xuống, tựa như bị một ngọn núi khổng lồ đè lên người, muốn triệt để trấn áp mình, thậm chí bản năng của hắn còn cảm nhận được một cỗ khắc chế mãnh liệt!

Đây chính là khắc chế của Chân Tức đối với Cổ Võ!

Là khắc chế của tu sĩ với người phàm!

Cổ Võ cảnh vẫn là phàm nhân, còn Chân Tức cảnh thì lại là tu sĩ, tuy giữa cả hai chỉ cách một bước, nhưng bản chất lại khác hẳn nhau, ý nghĩa khác hoàn toàn.

Sở dĩ Chân Tức đứng trên Cổ Võ cũng là vì loại khắc chế đến từ chân tức bên trong cơ thể này có thể khiến cho tất cả Cổ Võ đứng trước mặt tu sĩ Chân Tức căn bản không thể phản kháng, sống chết chẳng còn thuộc về mình.

Thậm chí theo uy áp này giáng xuống, eo của hắn cũng bị ép cong xuống, đầu cũng cúi xuống, xương cốt toàn thân kêu vang rắc rắc, rõ ràng Cao Toàn ra tay tuyệt đối không đơn giản là vì muốn ép Vương Bảo Nhạc quỳ xuống. Hắn ta muốn đè bẹp Vương Bảo Nhạc ra bã!

Gần như lúc uy áp của Cao Toàn bùng ra đè xuống Vương Bảo Nhạc thì chưởng viện, lão sư và những học sinh ở khá gần đều lục tục chạy đến, thấy cảnh đó thì trong mắt chưởng viện bừng lên lửa giận.

- Cao Toàn, mau dừng tay!

chưởng viện mở miệng, bay đến muốn ngăn cản.

Nhưng đúng lúc này... Vương Bảo Nhạc đang bị khí tức Chân Tức của Cao Toàn đè áp chợt ngẩng phắt đầu dậy, trong mắt mang theo vẻ điên cuồng, lại có phần cứng đầu, hắn gầm lên.

- Muốn đè bẹp ta à?

Vương Bảo Nhạc vừa gầm lên vừa bộc phát hết toàn bộ sức lực không hề che giấu gì, tiếng nổ ầm ầm vang lên, trên người hắn trực tiếp tràn ngập khí huyết kinh người, cỗ khí huyết này quá khổng lồ,

quá dày đặc, lúc này nó bùng ra khiến sau lưng Vương Bảo Nhạc như hóa thành một đạo hư ảnh biển máu!

Trong biển máu này tồn tại một cố vật chất thần bí bị hắn hấp thu được từ trong mấy tia chớp màu đen, ngay cả chưởng viện cũng không thể nhìn ra sự hiện hữu của chúng!

Dù biển máu này chỉ là hư ảo, được tạo thành từ cỗ khí huyết quá mức kinh người, nhưng ngay khi xuất hiện thì vẫn khiến mọi người choáng váng. Điều khiến cho người ta hoảng sợ nhiều nhất chính là khi khí tức này vừa tuôn ra thì lại tạo thành một cỗ lực phản kháng, trực tiếp đối kháng với uy lực Chân Tức do Cao Toàn phát ra!

Trong lúc hai bên giằng co, thân thể Vương Bảo Nhạc run rẩy, nhưng cái eo đang cúi xuống đã dần thẳng lại, đầu cũng từ từ ngẩng lên, còn bước lên một bước!

- Chân Tức thì đã sao!

Cảnh tượng này lập tức khiến cho tất cả mọi người có mặt ở đây rúng động dữ dội!

------oOo------

Chương 90: Khí huyết cực hạn

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Trời, không phải ta nhìn lầm đấy chứ!!

- Không thể nào, Cổ Võ sao mà đỡ nổi uy áp của Chân Tức chứ!

- Khí huyết này... Khí huyết của Vương Bảo Nhạc lại nghịch thiên như thế, hóa ra lúc đánh với Triệu Nhã Mộng hắn ta chưa dùng hết sức!!

Các lão sư xung quanh đều rung động dữ dội, mấy học sinh khác thì càng khỏi phải nói, lúc này bọn họ đều trợn mắt há mồm, đầu óc choáng váng.

Phải biết rằng chênh lệch giữa Cổ Võ và Chân Tức chẳng khác nào trẻ nhỏ với người lớn, căn bản không thể nào đối kháng được, nhưng lúc này bọn họ lại thấy Vương Bảo Nhạc ngẩng đầu và thẳng lưng

lên được, thêm cả vẻ sắc bén trong mắt của hắn khiến cho uy áp Chân Tức của Cao Toàn phóng ra hoàn toàn mất tác dụng!

Ngay cả chưởng viện cũng phải mở to mắt kinh ngạc, trong mắt khó giấu vẻ hoảng sợ.

- Truyền thuyết có nói, nếu như có ai đó có thể luyện khí huyết đến mức tận cùng thì có thể đối kháng với uy áp của Chân Tức trong khoảng thời gian ngắn, nhưng điều này cần có huyết mạch mà ngay cả kỹ thuật ngày nay cũng khó mà tìm ra nguyên nhân...

- Chẳng lẽ huyết mạch của Vương Bảo Nhạc có điểm gì đặc biệt hay sao?

Chưởng viện dừng bước, không tiếp tục ngăn cản trận chiến giữa Vương Bảo Nhạc và Cao Toàn nữa, ông cũng muốn xem thử cực hạn của Vương Bảo Nhạc đến đâu.

Nếu là các thế lực khác thì tất nhiên sẽ nghi ngờ trên người Vương Bảo Nhạc mang theo bảo vật, hoặc có ý thèm thuồng huyết mạch của hắn, ngay cả ở tứ đại đạo viện cũng sẽ có vài kẻ có suy nghĩ đó. Nhưng nói chung tứ đại đạo viện là nơi bồi dưỡng nhân tài của liên bang, cái bọn họ quan tâm là lòng trung thành của học sinh đối với đạo viện chứ không phải hẹp hòi muốn cướp cho bằng sạch tất cả lợi ích mà họ nhìn thấy.

Bằng không thì tứ đại đạo viện cũng không thể có được địa vị như ngày nay, càng không thể trở thành nơi mà vô số người trong liên bang ngưỡng vọng, cho nên đối với chưởng viện mà nói, dù ông chỉ là chưởng viện của đảo Hạ Viện, nhưng cao tầng của đạo viện bao gồm cả ông đều hiểu rõ điều này.

Dù sao thì từ khi kỷ linh nguyên bắt đầu đến nay, trong ba mươi năm này đã có quá nhiều người nhận được kỳ ngộ và tạo hóa, thậm chí chính bản thân ông cũng gặp được cơ duyên nữa là.

- Ai mà chẳng có bí mật, chỉ cần trongg lòng của hắn có lòng trung thành và cùng suy nghĩ với đạo viện thì đủ rồi!

Trong mắt của chưởng viện mang theo vẻ mong chờ, nhìn hai người Vương Bảo Nhạc và Cao Toàn.

Lúc này Cao Toàn còn giật mình kinh hãi hơn hết thảy mọi người ở đây.

- Không thể nào!

Hô hấp của Cao Toàn có phần hỗn loạn, hắn ta giật mình kêu to. Khí huyết của Vương Bảo Nhạc lúc này lại có thể hóa giải uy áp Chân Tức của hắn, đây là lần đầu tiên hắn chứng kiến việc này, trước đây còn chưa từng nghe nói qua bao giờ!

- Có gì mà không thể!

Vương Bảo Nhạc ngẩng đầu lên, ánh sáng trong mắt càng sắc bén hơn, lúc này trong lòng hắn vô cùng kích động, vừa hưng phấn vừa đắc ý, lòng tin dâng cao.

Hắn thầm nghĩ đúng là chị gái kia không lừa mình, Kim Thân đúng là có thể đánh với Chân Tức.

Vì lòng tin dâng cao nên Vương Bảo Nhạc gầm lên một tiếng, lao thẳng đến chỗ Cao Toàn, tốc độ bùng nổ đến cực hạn, toàn thân lao vèo vèo tới như sấm chớp.

- Cho dù ngươi có thể kháng trụ được Chân Tức thì Cổ Võ cũng chỉ là Cổ Võ mà thôi!

Hai mắt Cao Toàn đỏ ngầu, xung quanh có quá nhiều người đứng xem khiến cho hắn ta cảm thấy mặt nóng ran. Cảm giác nhục nhã khi bị Cổ Võ khiêu khích khiến cho cơn giận của hắn ta tăng cao, đồng thời còn cảm thấy vô cùng mất mặt, sát khí trong mắt lóe lên, khi Vương Bảo Nhạc tiến đến thì tay phải của Cao Toàn đột nhiên giơ lên, trong lòng bàn tay của hắn xuất hiện ba lá bùa!

Ba á bùa này cũng không phải thực thể mà có phần mờ ảo, trên đó có vẽ những phù văn trông rất thần bí, thậm chí vừa mới lấy ra đã dẫn động linh khí bốn phương, khiến cho chúng nó rục rịch theo những lá bùa này.

- Thuật Hỏa Cầu!

Ánh mắt của Cao Toàn lóe lên, quát khẽ một tiếng rồi bắn mấy lá bùa vẽ phù văn đó ra, ba lá bùa lập tức bay ra rồi tự động bốc cháy, trong quá trình bốc cháy còn hấp thu linh khí xung quanh, nhanh chóng hóa thành ba quả cầu lửa to bằng đầu người!

Đây không phải ngọn lửa bình thường, mà còn dẫn theo sắc xanh,

nhiệt độ cao đủ để nung chảy sắt thép, càng khỏi phải nói tới thân thể con người, một khi bị nó đánh trúng thì nhất định sẽ bị thiêu cháy đen trong nháy mắt!

Ngay khi chúng bay ra thì nhiệt độ xung quanh bị đề cao lên rất nhiều, tạo thành một cỗ sóng nhiệt lan ra xung quanh, ba quả cầu lửa này lao thẳng đến chỗ Vương Bảo Nhạc!

Vương Bảo Nhạc biến sắc, lúc trước hắn chỉ xem được clip Chân Tức ra tay ở trên linh võng mà thôi, đây là lần đầu tiên hắn được tận mắt nhìn thấy thuật pháp của tu sĩ.

Đám học sinh xung quanh vừa nhìn thấy mấy lá bùa kia thì lập tức kinh hô.

- Thuật pháp Chân Tức!

Đây chính là thuật pháp của Chân Tức sơ kỳ, Chân Tức cảnh khác với Cổ Võ cảnh, ngoại trừ uy áp và thân thể lột xác ra thì điểm quan trọng nhất chính là thuật pháp!

Cổ Võ chỉ lợi dụng khí huyết huyễn hóa ra hình ảnh, bí thuật Cổ Võ có lợi dụng khí xảo khí huyết đi chăng nữa thì cũng không có lực sát thương gì quá lớn, phần lớn đều dựa vào nhục thể.

Nhưng đối với Chân Tức mà nói thì thuật pháp là thủ đoạn tấn công còn cường hãn hơn nhục thể nhiều, cũng là điểm khác nhau căn bản nhất của tu sĩ với người phàm!

Tốc độ của ba quả cầu lửa này không hề chậm, lúc này chúng lao đến với khí thế tựa như có thể đốt cháy tất cả mọi thứ. Phong kín đường lui của Vương Bảo Nhạc, khiến cho hắn không thể né tránh cỗ sóng nhiệt phà vào mặt kia.

Chưởng viện muốn ngăn cản nhưng dừng lại một chút, đưa mắt nhìn Vương Bảo Nhạc. Ông cảm thấy Vương Bảo Nhạc không phải kẻ xúc động, nếu hắn đã dám đến đây thì ắt là đã có cách đối kháng nào đó!

Thấy quả cầu lửa kia bay tới, Vương Bảo Nhạc ngưng thở, giơ tay phải lên, vòng tay trữ vật lóe lên một cái, lập tức có bảy tám thanh phi kiếm bắn thẳng tới chỗ quả cầu lửa.

Lại có hơn mười cái ấn nhỏ bị hắn hất ra bay quanh người hắn, đồng thời cái ngọc bội màu tím cũng lóe lên, con rắn màu tím xé gió bay ra

vờn quanh.

Phi kiếm và quả cầu lửa lập tức va vào nhau, nhưng đám phi kiếm bình thường đối phó với Cổ Võ cực kỳ thuận lợi lại bị những quả cầu lửa đó hòa tan ngay khi va chạm!

Dẫu sao thì tài liệu luyện chế phi kiếm của Vương Bảo Nhạc cũng là kim loại bình thường, tuy chiếm ưu thế trong Cổ Võ, nhưng đối mặt với thuật pháp của Chân Tức thì chẳng còn chút ưu thế nào. Chẳng qua dù tài liệu luyện chế phi kiếm của hắn hơi kém, nhưng linh bôi được tạo ra từ linh thạch bảy màu thì lại rất quý hiếm, nên dù phi kiếm đã hòa tan thì linh bôi bên trong bị kích thích nên tự phát nổ, khiến cho tốc độ của ba quả cầu lửa kia khựng lại một chút.

Trong lúc chúng khựng lại thì đám tiểu ấn bay quanh người Vương Bảo Nhạc lại bắn vọt lên tự bạo ngay trước mấy quả cầu lửa đó, tạo thành một động lực cực mạnh khiến cho mấy quả cầu lửa kia dừng lại rồi chệch hướng, khe hở ở giữa đủ để cho một người chui qua.

Tất cả kể thì có vẻ lâu, nhưng chỉ diễn ra trong một thoáng, Vương Bảo Nhạc vừa bắn phi kiếm ra vừa dốc hết tốc độ, còn phi kiếm và tiểu ấn thì cũng tự bạo khiến cho những quả cầu lửa kia dừng lại cộng thêm chệch hướng, tạo cơ hội cho Vương Bảo Nhạc. Nháy mắt hắn đã lách mình liên tục giữa những quả cầu lửa kia!

Con rắn màu tím ở bên ngoài thân thể của hắn thì có tác dụng phòng hộ, e rằng chỉ cần gần đám quả cầu lửa đó một chút thôi thì con rắn nhỏ sẽ hoàn toàn hỏng mất, nhưng Vương Bảo Nhạc vẫn lách mình qua được đám quả cầu lửa nọ an toàn, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến ngay trước mặt Cao Toàn.

Cao Toàn biến sắc liên hồi, phản ứng của Vương Bảo Nhạc quá nhanh, đột phá cũng lẹ, tốc độ càng khỏi cần phải nói, thế cho nên hắn căn bản không kịp ứng đối, lúc này chỉ có thể lùi về sau. Bên ngoài cơ thể cũng có tầng lá chắn mỏng cho linh bảo biến ảo mà thành, nhưng hắn vẫn bị Vương Bảo Nhạc đuổi kịp nện cho một quyền!

Một quyền này đánh lên lá chắn mỏng kia với sức lực cực lớn, khiến cho lá chắn đó cũng phải bị vặn vẹo dữ dội bắn ngược lại trúng ngực Cao Toàn, nội tạng đảo lộn. Hắn vội lùi lại, Vương Bảo Nhạc thì vẫn không cam lòng đuổi theo!

Cảnh này khiến cho những người đứng xung quanh nhìn mà ngừng

thở, hai mắt của chưởng viện lại càng sáng rực.

Còn Cao Toàn bị đánh lùi lại thì nhìn Vương Bảo Nhạc với vẻ hoảng sợ, hắn thật sự chưa từng gặp qua tên Cổ Võ nào mạnh như thế. Nhìn thấy Vương Bảo Nhạc lại lao lên thì ánh mắt của hắn chợt lóe.

- Thân thể của kẻ này quá mạnh, không thể để hắn đến gần được, phải kéo dài khoảng cách thôi!

Hai tay của hắn ta bấm pháp quyết, xung quanh hắn lại đột nhiên xuất hiện bốn lá bùa.

Bốn là bùa này lập tức bốc cháy, nhưng không phải hóa thành quả cầu lửa mà hóa thành bốn đạo phong nhận, bắn thẳng về phía Vương Bảo Nhạc với tốc độ còn nhanh hơn cả đám quả cầu lửa lúc trước.

Tốc độ cực nhanh tạo thành tiếng xé gió vang dội!

Cùng lúc đó, thân thể của Cao Toàn nhanh chóng lùi lại, hai tay bấm pháp quyết, bên trong túi trữ vật của hắn ta lại có ba thanh phi kiếm bén ngót bay ra, nhắm thẳng về phía Vương Bảo Nhạc!

------oOo------

Chương 91: Hành hung Cao Toàn!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đầu tiên là phong nhận, sau đó lại là phi kiếm!

Cao Toàn đã bộc lộ toàn bộ thực lực Chân Tức của mình, đây là do Vương Bảo Nhạc đã hóa giải uy áp Chân Tức của hắn, còn bằng không thì có thể tưởng tượng được những Cổ Võ khác tuyệt đối không thể đối kháng dưới uy áp hắn được.

Đây chính là điểm mạnh của Chân Tức!

Ánh mắt của Vương Bảo Nhạc ngày càng sáng hơn, lúc tới đây thì hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, lúc này hắn không chút chần chừ, khi mớ phong nhận và phi kiếm kia xuất hiện thì hắn giơ tay phải lên, nháy mắt trên tay của hắn đã có thêm một cái bao tay.

Cái găng tay này có màu tím, tựa như phát ra khí tức bén nhọn nào

đó, lại có một cỗ linh uy lượn lờ bên trong, nhìn thôi cũng biết không phải vật phàm. Thứ này đúng là đồ của lão thủ lĩnh áo đen đã chết trong rừng mưa Trì Vân, sau khi lão chết thì Vương Bảo Nhạc đã lấy nó về cải tạo lại, nay uy lực của nó còn lớn hơn khi xưa nữa.

Chẳng những có thể tạo thành phong bạo mà còn có thể tăng thêm sức mạnh cho bản thân, là bảo vật có lực tấn công mạnh nhất trên người Vương Bảo Nhạc bây giờ.

Gần như ngay khi Vương Bảo Nhạc lấy cái găng tay này ra thì hắn siết chặt tay phải, khí huyết trong cơ thể hắn lập tức đổ dồn về phía tay phải tựa con sông chảy dài. Một cơn gió lốc màu đỏ sậm trực tiếp bốc lên xung quanh Vương Bảo Nhạc, sau đó lan rộng ra va chạm cùng với bốn đạo phong nhận kia. Vương Bảo Nhạc phóng lên một bước dài, giơ tay phải lên thêm lần nữa.

Lần này chẳng những lại có gió lốc được biến ảo thành mà còn thêm hơn mười thanh phi kiếm bắn ra, không phải nhắm thẳng vào Cao Toàn mà là vây quanh Vương Bảo Nhạc tạo thành lớp phòng hộ, khiến cho toàn thân hắn giống như trở thành một quả cầu kiếm, trực tiếp xuyên qua đám phong nhận kia.

Tiếng ầm ầm vang lên từ những thanh phi kiếm nọ, đám phi kiếm này lần lượt vỡ nát, gió lốc phát ra từ găng tay của hắn cũng như thế, nhưng cuối cùng hắn vẫn xuyên qua được phong nhận. Lúc ba thanh phi kiếm của Cao Toàn gào thét đến gần thì Vương Bảo Nhạc gầm nhẹ một tiếng rồi lấy pháp khí ra.

Đây đúng là hạt châu có thể huyễn hóa ra được kim chung tráo, lúc trước hắn có luyện chế khá nhiều hạt châu loại này, nên lúc này lấy một lốc để ném ra, nhưng không phải bao trùm lấy toàn thân mà là bọc lấy những thanh phi kiếm đó, khiến cho chúng bị vô số tầng kim chung tráo bao vây!

Tiếng nổ kinh hồn vang lên, ba thanh phi kiếm lao vun vút trực tiếp đâm thủng hơn phân nửa chỗ kim chung tráo này, nhưng nhân lúc phi kiếm bị cầm chân thì tốc độ của Vương Bảo Nhạc đột nhiên bộc phát dữ dội hơn, hắn trực tiếp nhảy vọt tới trước mặt Cao Toàn.

- Cao Toàn, xem hôm nay ta xử ngươi thế nào đây!

Cao Toàn biến sắc, thân thể vẫn còn đang lùi lại phía sau, nhưng hắn hoảng sợ tốc độ của mình lại không bằng Vương Bảo Nhạc. Trong mắt lộ ra vẻ hung ác, tay trái giơ lên tung một quyền ra.

- Vương Bảo Nhạc, ngươi muốn chết à!

Trong mắt Cao Toàn lộ ra vẻ hung ác, lúc lui về sau còn điều khiển lá chắn bên ngoài thân thể ngăn cản, hai tay giơ lên muốn bấm pháp quyết, chỉ cần Vương Bảo Nhạc bị lá chắn nhỏ đó ngăn cản lại thì hắn sẽ có thời gian để thi triển thuật pháp tiếp.

Nhưng lúc này Vương Bảo Nhạc lại nhanh chóng vươn tay trái ra, túm lấy cái lá chắn nhỏ nọ. Ngay khi hắn túm lấy cái lá chắn đó thì có một cỗ lực phản chấn cực lớn lập tức truyền từ tay Vương Bảo Nhạc ra toàn thân.

Toàn thân hắn chấn động, khóe miệng rỉ máu, nhưng mặc cho lá chắn này vặn vẹo ra sao, thậm chí lực phản chấn do nó phát ra khiến cho tay trái của hắn gần như vỡ vụn thì hắn vẫn cố nhịn. Hắn nghiến răng giơ tay phải lên thật nhanh, một phát túm lấy ngón tay đang định bấm pháp quyết của Cao Toàn.

Trong lúc Cao Toàn giật mình hoảng sợ thì Vương Bảo Nhạc cười gằn.

- Ta đã muốn bẻ ngươi từ lâu rồi!

Nói xong thì Vương Bảo Nhạc lập tức bẻ mạnh một cái.

Sắc mặt của Cao Toàn nháy mắt trở nên tái mét, cơn đau đớn dữ dội chưa từng có khiến cho hắn bỏ dở việc bấm pháp quyết, nhưng dù sao thì hắn cũng là Chân Tức. Lúc này dù đang rất đau đớn, dù thân thể của hắn không bằng Vương Bảo Nhạc, nhưng hắn cũng đã từng là Bổ Mạch, nên lúc này hắn ta cố mặc kệ cơn đau, trán nổi gân xanh, giơ tay còn lại lên muốn đánh Vương Bảo Nhạc.

Nhưng tốc độ của hắn vẫn chậm hơn, Vương Bảo Nhạc cười lạnh lên gối một cú cực nhanh, thậm chí còn tạo thành cả tiếng xé gió, một cước trực tiếp đá thật mạnh vào hạ bộ của Cao Toàn!

- Cao Toàn, ngươi muốn đuổi ta chứ gì?

Một cước này có lực cực mạnh, đạt đến cực hạn của Vương Bảo Nhạc từ trước đến nay, vừa đá trúng thì tiếng hét thảm lúc nãy Cao Toàn cố nhịn xuống rốt cuộc cũng không ngăn lại được nữa, hắn gào lên rất đỗi thê lương.

Thân thể của hắn xụi lơ, cơn đau đớn không sao tả xiết lan ra toàn thân khiến hắn tái mặt. Lúc hắn ta hét thảm lên thì Vương Bảo Nhạc đã lách mình tới gần. Suy nghĩ muốn tẩn cho Cao Toàn một trận đã bị đè nén trong đầu hắn cả tháng rồi, những đau khổ tra tấn trong suốt một tháng này chính là vì để bộc phát vào lúc này đây.

- Cao Toàn, ngươi muốn vu oan cho ta đúng không?

Vương Bảo Nhạc tức giận gầm lên, tung ra một quyền vào ngay ngực của Cao Toàn.

Cao Toàn hộc máu, thân thể giật lùi lại, cơn đau đớn từ hạ bộ lan ra toàn thân. Nhưng dù sao thì hắn cũng là Chân Tức, trong cơn đau đớn xen lẫn tức giận cùng cực này, sát khí trong mắt hắn cũng bừng lên dữ dội, trên mặt thậm chí còn có mạch lạc màu xanh nổi lên, mạch lạc này không chỉ nổi lên ở trên mặt mà còn lan ra toàn thân!

- Thằng ranh con, ngươi chết đi!

Cao Toàn ào to, giơ hai tay ra, thân thể của hắn lập tức tản ra ánh sáng màu xanh rợp trời, ẩn ẩn có một đạo hư ảnh màu xanh lao ra khỏi thân thể của hắn, nhào về phía Vương Bảo Nhạc.

Hư ảnh này không phải hồn phách, cũng không thể gọi là nguyên thần, mà là một loại cấm thuật của Chân Tức, muốn lợi dụng linh căn trong cơ thể để đồng hóa kẻ thù y, như thôn phệ địch nhân tới chết!

Đây là chiêu thức chỉ khi nào bị ép đến đường cùng, liên quan đến sinh tử tồn vong thì mới được dùng tới, nhưng nay đối mặt với một Cổ Võ như Vương Bảo Nhạc mà Cao Toàn lại phải dốc toàn lực ra.

Đồng tử của Vương Bảo Nhạc co rụt lại, ngay lúc nguy cơ sinh tử nên trong mắt của hắn cũng có sát khí lóe lên.

- Đây là ngươi muốn tự tìm đường chết đấy nhé!

Trong lòng hắn lạnh lẽo, giơ tay phải lên siết chặt găng tay muốn để nó tự bạo.

Nhưng đúng lúc Cao Toàn thi triển pháp thuật và Vương Bảo Nhạc định để găng tay tự bạo thì cả đỉnh Chưởng Viện đột nhiên rung động ầm ầm. Một cỗ uy áp trận pháp khổng lồ bộc phát ra từ bên trong ngọn núi, tạo thành một lực đẩy cực mạnh, nháy mắt đã rơi

vào giữa Vương Bảo Nhạc và Cao Toàn, hóa thành lớp phòng hộ đẩy cả hai tách ra!

Thân thể Cao Toàn chấn động, cấm thuật đang phóng ra bị cắt đứt ngay lập tức, hắn bị lực đẩy kia đánh lùi lại phía sau.

Cùng lúc đó, trong tay chưởng viện có thêm một khối lệnh bài, lệnh bài kia phát ra ánh sáng chói lóa như có liên hệ với đỉnh núi này, rõ ràng trong lúc nguy hiểm này, chưởng viện đã dùng sức mạnh trận pháp để ngăn cản cuộc chiến sinh tử này lại.

Vương Bảo Nhạc nheo mắt lại, tuy bị chiêu do Cao Toàn dùng ban nãy làm giật mình, nhưng trong lòng cũng có điều nuối tiếc, hắn hít sâu một hơi rồi ôm quyền cúi đầu với chưởng viện.

- Đa tạ chưởng viện!

Còn Cao Toàn thì mặt mày sa sầm, hắn không nhìn Vương Bảo Nhạc mà chỉ tức giận gầm lên với chưởng viện.

- Chưởng viện, kẻ này dĩ hạ phạm thượng mà ngươi không ngăn lại, lúc hắn bất kính với ta ngươi cũng không ngăn cản, ta định ra tay giáo huấn hắn thì có gì sai đâu mà ngươi lại ngăn ta chứ!

Mọi người xung quanh im lặng, vừa hết hồn vì Vương Bảo Nhạc dám ra tay, nhưng cũng cảm thấy đúng là chưởng viện thiên vị Vương Bảo Nhạc.

- Sao ta lại ngăn à?

Chưởng viện nghe vậy thì đôi mắt trở nên âm trầm.

- Cao Toàn, ngươi bị lú rồi à, chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng ban nãy ta ngăn cản là vì muốn cứu Vương Bảo Nhạc hay sao?

Cao Toàn ngây ra, quay phắt lại nhìn Vương Bảo Nhạc, cuối cùng nhìn về phía cái găng tay của hắn, dường như đã hiểu ra điều gì đó, mồ hôi túa ra ròng ròng, hô hấp trở nên dồn dập, tim đập thình thích, trong mắt xuất hiện vẻ sợ hãi.

Chưởng viện hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý đến Cao Toàn mà nhìn về phía Vương Bảo Nhạc, nhất là liếc nhìn cái găng tay của hắn một cái.

Vương Bảo Nhạc mở to hai mắt, biết rõ là chưởng viện đã nhìn ra mánh khóe, thực ra sau khi hắn cải tạo cái găng tay này thì đã giấu một lượng lớn nọc độc của Hồng Cốt Bạch Anh xà vào đó. Một khi găng tay phát nổ thì e rằng thuật pháp của Cao Toàn còn chưa kịp triển khai thì toàn thân hắn đã hóa thành bộ xương đỏ trong chỗ độc đó rồi, đến thời gian giải độc cũng không có!

Đây chính là đòn sát thủ của Vương Bảo Nhạc.

Vừa rồi nếu như không phải có chưởng viện ngăn cản thì trong tình huống đối phương chủ động tung sát chiêu như thế, tất cả những hành vi xuất phát từ bản năng tự vệ của Vương Bảo Nhạc đều có thể được vi vu.

Nên dù lúc này có bị chưởng viện nhìn ra mánh khóe thì Vương Bảo Nhạc cũng không nghĩ mình muốn khiến găng tay tự bạo có gì sai trái cả. Nhưng nhớ tới trong tự truyện quan lớn có nói, trong một số trường hợp phải khiến cho lãnh đạo cảm thấy bản thân họ rất có uy, nên hắn ngoan ngoãn tháo găng tay ra cho vào vòng tay trữ vật rồi cúi đầu nhìn chưởng viện với vẻ đã biết sai.

- Chưởng viện, đệ tử nhất thời xúc động cho nên đã đánh phó chưởng viện, ta đã biết sai rồi...

Thấy Vương Bảo Nhạc nhận sai như thế, cơn giận của chưởng viện cũng vơi đi phần nào, nhưng lại thấy bỏ qua như thế thì không được nên muốn mở miệng răn dạy vào câu, nào ngờ lúc này Vương Bảo Nhạc lại lấy ra một quyển sổ nhỏ, như thể đoán được suy nghĩ của chưởng viện nên ra vẻ nghiêm túc lắng nghe, chuẩn bị gật gù vâng dạ rồi chép lại toàn bộ...

Cảnh này khiến cho tất cả ngu người, ngay cả Cao Toàn đang tức giận và thót tim cũng đực mặt ra, ngơ ngác nhìn Vương Bảo Nhạc.

Ngay cả chưởng viện cũng phải dở khóc dở cười, nhớ tới cảnh lúc gặp Vương Bảo Nhạc ở trên phi thuyền khi nhập học, cơn giận cũng vơi đi hơn phân nửa, ông trừng mắt nhìn Vương Bảo Nhạc một cái.

- Được rồi, lần này coi như bỏ qua, ta biết là ngươi ấm ức, nhưng lần sau không được làm như thế nữa!

------oOo------

Chương 92: Mùi linh tức

Nguồn: EbookTruyen.Me

Các lão sư và những học sinh xung quanh không dám có ý kiến ý còn gì về cách xử lý giơ cao đánh khẽ của chưởng viện, ngay cả trong lòng cũng không hề có suy nghĩ đó, bởi vì bọn họ thật sự vô cùng bội phục.

Vương Bảo Nhạc mới vào đạo viện Phiêu Miểu có hơn một năm, từ ngày đầu tiên đến nay thì hắn đã liên tục làm ra những việc không khác gì truyền kỳ.

Dù là lúc khảo hạch trong mộng cảnh hay việc liên tục trở thành tam bảng học thủ, thậm chí là chỉnh đốn bộ viện kỷ của hệ Pháp Binh, tất cả đều khiến cho ánh sáng trên người Vương Bảo Nhạc được tích lũy dần, đến mức khiến người ta phải ghé mắt nhìn.

Lại càng không nói tới chuyện hắn khai trừ đám người Lâm Thiên Hạo rồi lại tạo ra vô số khôi lỗi đấu một trận hoành tráng với hệ Ngộ Đạo, lại còn trận chiến kinh thiên động địa của hắn với Triệu Nhã Mộng trong trận so tài của đạo viện nữa.

Nếu như tất cả chỉ dừng lại ở đẳng cấp của học sinh thì trận chiến vừa rồi, hắn dùng tu vi Cổ Võ để đánh phó chưởng viện Chân Tức đã đủ cho tất cả mọi người phải giật mình kinh hãi. Đánh giá của bọn họ dành cho Vương Bảo Nhạc lúc này đã tăng vọt lên.

Tuy rằng trong trận chiến này Vương Bảo Nhạc dựa vào ưu thế của hệ Pháp Binh, có chơi chiêu thật, nhưng hắn vốn là học thủ của hệ Pháp Binh, đây vốn là một trong những tuyệt chiêu của hắn, nếu không dùng tới thì coi như những gì hắn học được trong hơn một năm này đều là công cốc.

Dù trận chiến này chưa kịp phân thắng bại đã bị ngăn cản, nhưng độ cường hãn của Vương Bảo Nhạc cũng khiến cho tất cả mọi người có ấn tượng vô cùng sâu sắc.

- Việc hôm nay các ngươi tuyệt đối không được để lộ ra ngoài! Kẻ nào dám vi phạm thì trực tiếp khai trừ học tịch!

Chưởng viện đã hạ lệnh, thậm chí khi Vương Bảo Nhạc và Cao Toàn đánh nhau thì chưởng viện cũng đã cắt linh võng ở khu này, khiến cho người ở đây không cách nào liên lạc với bên ngoài.

Cho nên từ một mức độ nào đó, trận chiến của Vương Bảo Nhạc và phó chưởng viện lần này đã bị hạn chế lại ở trong nội bộ đỉnh Chưởng Viện, lúc này còn chưa lộ ra ngoài. Nay chưởng viện hạ lệnh, tất cả mọi người ở xung quanh đều biết chừng mực nên gật đầu đồng ý. Còn người bên ngoài dù có nghe loáng thoáng nhưng cũng không biết tình hình cụ thể.

Dù là Cao Toàn cũng không dám làm trái với mệnh lệnh mà chưởng viện đã ban, nhất là dù cho việc này phần lớn là để bảo vệ Vương Bảo Nhạc, nhưng trong lòng Cao Toàn cũng không có ý kiến gì, thật sự hắn ta cũng không muốn việc này lộ ra.

Thế nên trận chiến đủ để khiến toàn bộ đạo viện oanh động, thậm chí lan truyền ra và tạo nên vô số rúng động cho ba đại đạo viện khác đã bị chưởng viện đè xuống như thế.

Sau đó chưởng viện cho mọi người lui rồi trừng mắt nhìn Vương Bảo Nhạc một cái.

- Ngươi đi theo ta một chuyến!

Nói xong chưởng viện lập tức xoay người, chắp tay sau lưng đi về phía đại điện, Vương Bảo Nhạc sờ mũi, thấp giọng dạ một tiếng rồi cúi đầu đi theo sau mông. Bộ dạng nom ngoan ngoãn đến lạ, tựa như nếu trong tay chưởng viện mà cầm cái gì thì hắn sẽ lập tức chân chó chạy lên xách giùm vậy.

Mọi người xung quanh thấy Vương Bảo Nhạc thì vẻ mặt không khỏi thay đổi, Cao Toàn cắn răng, thầm mắng Vương Bảo Nhạc là đồ chân chó, trong lòng vừa buồn bực vừa lo lắng, đúng là không ngờ nổi, sức mạnh của Vương Bảo Nhạc đã mạnh quá sức tưởng tượng của hắn ta.

- Phải chuyển đi nhanh lên mới được, tên Vương Bảo Nhạc này... Chết tiệt, nếu biết trước hắn nóng tính, ngay cả ta cũng dám đánh, còn đánh mạnh tay như vậy thì ta đã chẳng chọc đến hắn làm gì!

Cao Toàn buồn bực rời đi, đỉnh Chưởng Viện dần trở nên an tĩnh lại, không bao lâu sau, chưởng viện đã về tới đại điện của mình, quay lại nhìn Vương Bảo Nhạc đang đi theo sát nút.

Bị chưởng viện nhìn chằm chằm như thế, mới đầu Vương Bảo Nhạc còn chịu nổi, nhưng lâu quá cũng bắt đầu thấy thấp thỏm không yên,

vậy nên vẻ mặt càng ngoan ngoãn hơn, cúi đầu nói.

- Chưởng viện, ta thật sự biết lỗi rồi...

- Vương Bảo Nhạc, lão phu biết rõ ngươi nhất định có bí mật và cơ duyên của mình, bằng không thì Cổ Võ cảnh không thể nào đánh với Chân Tức được!

Lúc nghe thấy những lời này, vẻ mặt của Vương Bảo Nhạc thì nhìn như bình thường, nhưng trong đôi mắt cũng lập tức co rụt lại, đang định mở miệng thì chưởng viện đã khoát tay ngăn lại.

- Đừng có nói dối với lão phu, cơ duyên của ngươi là của ngươi, lão phu chẳng ham muốn gì, đạo viện càng không như thế, đây chính là nguyên tắc cơ bản nhất của bốn đạo viện, cũng là điểm khác biệt so với những thế lực khác và nghị viện!

- Ta chỉ yêu cầu ngươi một chuyện mà thôi...

Hai mắt chưởng viện lóe sáng, nhìn Vương Bảo Nhạc.

- Lần thí luyện của bốn đạo viện lần này, ngươi phải tích lũy linh căn đến bảy tấc, sau đó đi giành linh căn tám tấc, cuối cùng dùng linh căn tám tấc đó để bước vào Chân Tức cảnh, tiến vào đảo Thượng Viện!

Khi nói mấy lời sau cùng thì chưởng viện nghiêm mặt lại, trong mắt lại có vẻ chờ mong vô cùng mãnh liệt.

Trong lòng Vương Bảo Nhạc run lên, mặc dù tuổi của hắn không lớn, nhưng do quen đọc tự truyện quan lớn cho nên hắn biết rõ đạo lý hoài bích có tội, cho nên trận chiến ban nãy hắn không hề dùng tới mầm mống thôn phệ, thực ra khi quyết định đánh một trận với phó chưởng viện thì hắn đã nghĩ xong lý do để giải thích về chiến lực của mình rồi.

Thật không ngờ thái độ của chưởng viện lại như vậy... Vương Bảo Nhạc có thể nghe ra lời chưởng viện nói không hề giống giả tạo, mà việc này cũng phù hợp với phán đoán của hắn về đạo viện, trong lòng vô cùng cảm động, sau khi nghe thấy yêu cầu của chưởng viện dành cho mình thì hắn hít sâu một hơi, trong mắt lộ ra vẻ kiên định.

- Chưởng viện, ta nhất định sẽ cố gắng!

Nghe thấy Vương Bảo Nhạc cam đoan xong thì chưởng viện lộ rõ vẻ thảo mãn, ông ngồi xuống rồi lại nhìn Vương Bảo Nhạc.

- Vương Bảo Nhạc, phần tài liệu mà lúc trước ta đưa ngươi đã nghiên cứu chưa? Nói cho ta nghe xem, linh căn là cái gì?

Vương Bảo Nhạc không cần nghĩ ngợi gì nhiều, lập tức mở miệng đáp.

- Thưa chưởng viện, linh căn chính là Chân Tức, một khi giữ Chân Tức lại trong cơ thể thì Chân Tức có thể hóa thành linh căn tựa như kinh mạch, hòa làm một thể với thân thể, mà giữa Chân Tức cũng có nhiều rất nhiều bất đồng, những điểm bất đồng này chủ yếu là do độ ngắn dài của linh căn, linh căn càng dài thì sẽ có ưu thế kinh người ở việc tu luyện và thi pháp của Chân Tức cảnh!

- Đến nay, cực hạn của thân thể con người chính là ngưng tụ ra được linh căn tám tấc!

Vương Bảo Nhạc nói rất nhanh, ý tứ cũng mạch lạc rõ ràng, chưởng viện nghe xong thì gật đầu, biết rõ Vương Bảo Nhạc đã có nghiên cứu cho nên ông trầm ngâm một lúc rồi mới nói.

- Vương Bảo Nhạc, ngươi phải biết rằng lai lịch của Chân Tức đến từ những mảnh vỡ rơi ra từ thanh cổ kiếm bằng đồng xanh kia... Mà sở dĩ đạo viện Phiêu Miểu chúng ta có thể trở thành một thành viên của liên minh bốn đạo viện cũng là vì 38 năm truóc, đạo viện Phiêu Miểu ta đã bỏ ra một cái giá cực lớn để lấy được một số mảnh vỡ!

- Những công pháp, tư liệu và tin tức ghi lại trong những mảnh vỡ đó chính là gốc rễ của đạo viện Phiêu Miểu chúng ta, đồng thời Chân Tức ẩn chứa bên đó cũng tạo thành trọng điểm bí cảnh của riêng đạo viện Phiêu Miểu!

- Bí cảnh riêng của đạo viện Phiêu Miểu chúng ta chỉ chuẩn bị riêng cho những học sinh bình thường, bởi vì những mảnh vỡ kia thì vẫn quá nhỏ, chân tức trên sáu tấc lại càng hiếm hơn...

Nói tới đây, chưởng viện lại nhìn Vương Bảo Nhạc một cái.

- Vương Bảo Nhạc, ngươi có biết mảnh vỡ lớn nhất được phát hiện ra đang ở đâu không...

Vương Bảo Nhạc lập tức nhận ra chưởng viện đây là đang định tiết

lộ một số bí mật cho mình nghe, nên ra vẻ nghiêm túc lắng nghe.

- Mảnh vỡ lớn nhất được các thế lực khắp nơi thống nhất đặt tên là quê hương linh tức!

- Nó nằm trong một sa mạc mênh mông ở phía tây nam của liên bang, diện tích của nó ngang ngửa với một nửa thành Phiêu Miểu này!

Giọng nói của chưởng viện vang vọng, trong mắt lóe sáng.

- Lớn như vậy sao?!

Vương Bảo Nhạc mở to hai mắt, hít sâu một hơi.

- Lúc trước xung quanh mảnh vỡ này đã xảy ra rất nhiều trận đại chiến sinh tử vì tranh giành mảnh vỡ này. Dù là tập đoàn Tam Nguyệt được mệnh danh là nhiều tài nguyên nhất, hay hai đại tông môn như Tinh Hà Lạc Nhật tông vẫn luôn lấy tiêu chí hướng với cổ đại và Vũ Hóa Tiên Thiên Tông, thậm chí cả thiên tộc Ngũ Thế đã truyền thừa hơn ngàn năm, còn có nghị viện liên bang và bốn đạo viện lớn của chúng ta đã điên cuồng tranh đấu với nhau!

- Cuối cùng vẫn bị bốn đạo viện lớn liên thủ chiếm được, có điều mảnh vỡ này quá lớn, lại có từ trường khá quỷ dị cho nên không thể nào chuyển đi được, chỉ có thể để nguyên ở đó, nhưng từ khi bốn đạo viện lớn chiếm được và khống chế đến nay thì không ai cướp được.

- Nơi các ngươi sắp sửa đến chính là quê hương linh tức này!

Vẻ mặt của chưởng viện mang theo vẻ tự hào.

Vương Bảo Nhạc cũng giật mình, những tin tức này không hề có trong phần tài liệu mà lúc trước chưởng viện đã đưa, đây cũng là lần đầu tiên hắn ngeh nói tới. Đồng thời tuy hắn biết đạo viện rất mạnh, nhưng đến tận lúc này hắn mới có nhận thức sâu sắc hơn về thực lực của đạo viện.

- Quê hương linh tức này có rất nhiều linh căn Chân Tức, nhưng bởi vì từ trường ở đó vô cùng cổ quái cho nên đám linh căn Chân Tức này không thể nào tản ra ngoài được, nhưng đồng thời người bên ngaoì cũng rất khó đi vào, chỉ có cách vài năm thì mới có một lần trở nên suy yếu

Chưởng viện dừng lại một túc, đợi Vương Bảo Nhạc tiêu hóa hết những lời mình nói xong thì mới tiếp tục mở miệng.

- Lúc này tuy có thể đi vào, dù nó ở trong thời kỳ suy yếu, nhưng bên trong vẫn có lực bài xích tồn tại, đè bẹp tất cả những người đã đạt tới Chân Tức, cho nên Chân Tức cảnh không thể vào được, cho dù trở thành Chân Tức ở bên trong thì cũng sẽ bị bắn ra, nhưng dựa theo linh căn khác nhau thì thời gian ở lại dài ngắn cũng sẽ khác nhau, người cao lắm có thể ở lại được chừng một nén nhang.

- Cũng vì vậy cho nên trận tranh đoạt năm đó tiến hành ở bên ngoài, bên trong vẫn được giữ vẹn nguyên.

- Nên mỗi lần bí cảnh mở ra thì thực ra cũng là một đợt thăm dò của bốn đạo viện lớn, số học sinh được cho vào đó, ngoại trừ bản thân lấy được Chân Tức ra thì còn có trách nhiệm tìm kiếm công pháp, pháp bảo, tài liệu và những tin tức ở bên trong đó cho đạo viện của mình.

Chưởng viện nói tới đây thì nhìn Vương Bảo Nhạc một cái, ánh mắt thăm thẳm lại có vẻ kỳ vọng mãnh liệt.

- Sau khi ngươi trở thành linh căn tám tấc thì có thể ở lại một nén nhang, có thể tìm được nhiều vật có giá trị hơn cho đạo viện!

Vương Bảo Nhạc nghe thấy thế thì hít sâu một hơi, không thấy bất ngờ gì nhiều, đạo viện mở ra bí cảnh như thế thì có vụ trao đổi với nhiệm vụ này cũng là chuyện thường. Vậy nên hắn nghiêm túc gật đầu, nhưng trong lòng vẫn có thắc mắc khác không sao hiểu nổi, nên hắn nhìn chưởng viện rồi hỏi.

- Chưởng viện, Chân Tức là linh căn, Chân Tức đến từ mảnh vỡ của thanh kiếm kia, nhưng... bản thân Chân Tức xuất hiện kiểu gì, tại sao có thể khiến phàm nhân giành được thì sẽ thành tu sĩ chứ?

Nghe xong vấn đề của Vương Bảo Nhạc thì chưởng viện im lặng không nói gì, Vương Bảo Nhạc cũng không hối mà chỉ im lặng chờ đợi. Hồi lâu sau chưởng viện mới ngẩng đầu lên, ánh mắt như nhìn xuyên qua trần nhà, nhìn vầng kiếm dương trên bầu trời, giọng cũng khàn đi, giống như mang chút tang thương.

- Nghi vấn này không chỉ có ngươi, năm đó lão phu cũng từng nghi hoặc, thậm chí mỗi tu sĩ đều thắc mắc về nó, mãi đến mấy năm trước... Tổng thống liên bang nhiệm kỳ trước, cũng chính là thái

thượng trưởng lão duy nhất của đạo viện Phiêu Miểu chúng ta đã có được một suy đoán trong lúc đang ngộ đạo với kiếm dương.

- Có đúng hay không thì chẳng ai biết được, ta nói sơ cho ngươi nghe thử vậy...

Chưởng viện khoan thai mở lời, Vương Bảo Nhạc cũng nghiêm mặt lắng nghe.

------oOo------

Chương 93: Đến gần bí cảnh

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngàn năm trước có rất nhiều học giả dùng đủ cách để chứng minh vũ trụ này không chỉ có mỗi mình Địa Cầu là có sự sống tồn tại, trong vũ trụ nhất định vẫn còn những nền văn minh tồn tại sự sống khác.

- Hơn ngàn năm phát triển và tiến hóa, việc này đã dần được chứng thực, thanh kiếm bằng đồng xanh hơn ba mươi năm trước cũng đã chứng minh điểm này!

- Trong vũ trụ cũng có nền văn minh khác tồn tại!

- Và một trong những nền văn minh có sự sống ấy chính là quê hương của thanh cổ kiếm bằng đồng xanh nọ, sự sống ở nơi đó cũng giống với chúng ta, nhưng lại có điểm khác biệt rất lớn, bọn họ được gọi là tu sĩ!

Nói tới đây, trên mặt của chưởng viện cũng lộ ra vẻ ngưỡng mộ, Vương Bảo Nhạc thì giật mình kinh hãi, hình ảnh hắn từng nhìn thấy trong Ngũ Chỉ sơn ở rừng mưa Trì Vân khiến hắn biết rõ... Những gì chưởng viện đang nói là thật!

- Có lẽ ở đó tồn tại những loại thiên tài địa bảo nào đó rất phổ biến, hoặc linh khí nồng đậm đến mức khó mà tin nổi, nói chung nó có thể khiến cho cơ thể con người tạo thành linh căn, từ đó bắt đầu tu hành.

- Mà có lẽ thời gian trôi qua khiến loại thiên tài địa bảo đó ngày càng ít đi, hoặc là do linh khí mỏng dần, khiến tài nguyên ngày càng ít,

hoặc do những lý do nào khác, tóm lại là đã xảy ra chiến tranh, trận chiến này nhất định vô cùng thảm thiết, cho nên thanh kiếm lớn đó mới mang theo hy vọng cuối cùng của thế lực nào đó ở trong thế giới ấy bay đến đi.

- Có thể họ vốn định tìm nơi nào khác để làm lại từ đầu, cho nên trên thanh kiếm này hẳn là kho Chân Tức của thế lực hoặc tông môn đó. Có thể họ vì muốn truyền thừa nên đã ngưng tụ linh căn trong cơ thể ra bỏ vào trong đó, muốn để dành căn cơ và những hạt giống hy vọng cho các đệ tử của thế lực tu hành trong tương lai.

Trong giọng nói của chưởng viện lộ ra vẻ tiếc nuối, ông lắc đầu thở dài.

- Nhưng tiếc thay... Có lẽ trên đường đi thì thanh kiếm này gặp phải sự cố gì nên bị hỏng mất, cuối cùng vô tình rơi vào trong hệ mặt trời, cắm xuyên qua mặt trời, chuôi kiếm và một phần thân kiếm bị hỏng, kho Chân Tức cũng bị vỡ ra hòa vào các mảnh vỡ rồi rơi khắp vũ trụ.

Nghe chưởng viện nói thế thì tâm thần của Vương Bảo Nhạc rúng động dữ dội, hắn nhớ tới cảnh tượng mình đã nhìn thấy ở bên trong Ngũ Chỉ sơn ở rừng mưa Trì Vân, cô gái phong hoa tuyệt đại nọ cùng với cảnh tượng hủy diệt ở thế giới đó... Sau khi âm thầm xác minh lời nói của chưởng viện xong thì Vương Bảo Nhạc càng cảm thấy dường như đã có được đám án sơ bộ rồi.

- Nhưng nếu là vậy thì chẳng phải số lượng người có thể trở thành tu sĩ là có hạn à!

Vương Bảo Nhạc lập tức ý thức được vấn đề này, bèn nhìn chưởng viện.

Trong mắt chưởng viện lộ ra ý khen ngợi, sau khi gật đầu xác nhận thì giọng điệu trở nên hùng hồn hơn.

- Đúng vậy, cho nên đối với chúng ta mà nói thì thanh cổ kiếm bằng đồng xanh đó đến đây chính là cơ duyên và tạo hóa với cả thế giới, trong lần cơ duyên này, rốt cuộc những người có thể trở thành tu sĩ đi được bao xa thì phải xem tự bản thân mình mà thôi!

- Sống trong thế giới đổi thay thế này, những kẻ cùng thời với ta cũng coi như không uổng một đời!

Dường như bị vấn đề do Vương Bảo Nhạc hỏi làm cho rúng động

theo cho nên chưởng viện cười lớn, lúc này ông cũng đứng lên, giơ một ngón tay ra chỉ về khu vực mây mù giăng kín của đảo Thượng Viện.

:Vương Bảo Nhạc, ngươi có biết đảo Thượng Viện là nơi thế nào không? Không phải Chân Tức thì không thể bước vào nơi đó, nó chính là trung tâm của đạo viện Phiêu Miểu chúng ta!

- Nếu dựa theo tư liệu trên thanh đại kiếm kia để phân chia, ví đạo viện Phiêu Miểu như một tông môn thì chẳng qua đảo Hạ Viện chỉ là ngoại môn mà thôi, các ngươi chỉ là đệ tử ngoại môn, chỉ khi nào tiến vào được đảo Thượng Viện thì mới tính là nội môn!

- Ngoại môn? Nội môn?

Vương Bảo Nhạc cảm thấy lần này trò chuyện với chưởng viện chẳng khác nào có vô số tia chớp giáng xuống mở toang thế giới của hắn, khiến cho hắn chợt hiểu ra rất nhiều điều.

- Chỉ khi nào tiến vào đảo Thượng Viện thì mới có tư cách trở thành quan viên của liên bang, mà liên bang ở kỷ Linh Nguyên này thì tu vi có quan hệ trực tiếp với chức vị, kẻ yếu... Không có tư cách dẫn dắt mọi người ở thời đại này đi đến tương lai tươi sáng hơn!

Chưởng viện mỉm cười, ánh mắt cũng mang theo vẻ cổ vũ và kỳ vọng.

- Cho nên nhất định phải trở thành Chân Tức, nhất định phải vào đảo Thượng Viện!

Nghe chưởng viện nói vậy, Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi rồi gật đầu. Trong lòng càng hiểu rõ hơn về quê hương linh tức và đảo Thượng Viện. Sau đó chưởng viện lại nói một số tin tức về hoàn cảnh của quê hương linh tức, cho Vương Bảo Nhạc một tấm thẻ ngọc, bên trong ghi chú về việc cần chú ý khi hấp thu Chân Tức, lúc này Vương Bảo Nhạc mới cáo từ rời đi.

Sau khi về tới đỉnh Pháp Binh, bởi vì trận chiến của hắn với phó chưởng viện đã bị chưởng viện đè xuống cho nên người ngoài không hay biết gì. Vương Bảo Nhạc thấy sắp đến ngày lên đường thì lập tức chạy đến động Linh Lô sửa sang và cải tạo lại mớ pháp khí của mình, sau đó cẩn thận nghiên cứu những điều cần chú ý khi hấp thu Chân Tức.

- Hấp thu linh căn lại phải chú ý nhiều tới vậy sao?

Hai mắt Vương Bảo Nhạc sang rực lên. Dựa theo phần giới thiệu của thẻ ngọc thì bên trong quê hương linh tức kia có rất nhiều linh căn Chân Tức, mà đám linh căn Chân Tức đó cũng không phải vật chết, chúng có linh tính riêng của mình, bay lơ lửng khắp nơi ở bên trong quê hương linh tức.

Chúng có nhiều loại khác nhau từ một tấc đến tám tấc, trong đó số lượng một tấc là nhiều nhất, những cái càng cao thì càng ít, thậm chí còn có một linh căn chín tấc, tiếc là không ai hấp thu nổi.

Mà hấp thu linh căn có hai điểm khó khăn, một là bất kỳ cái linh căn nào cũng sẽ tự động tìm kiếm người hữu duyên, cho nên thay vì nói tìm linh căn thì chi bằng nói là linh căn tự chọn người mới đúng!

Chỉ khi được linh căn lựa chọn thì mới có thể hấp thu được nó, nếu không được nó chọn thì sẽ không thể dung hợp và xuất hiện phản ứng bài xích, cưỡng chế dung hợp thì sẽ có nguy cơ ảnh hưởng đến tính mạng vô cùng nghiêm trọng.

Cách để được linh căn lựa chọn cũng dễ lắm, một khi nó lựa chọn ai thì sẽ biến thành bộ dạng của người đó, cho nên đây là cơ duyên thuộc về riêng người nọ.

Có điều bên trong quê hương linh tức có rất nhiều linh căn, nên cần phải tìm kiếm và cả cơ may.

Điểm thứ hai chính là trình tự hấp thu linh căn, dựa theo những nghiên cứu của liên bang thì phát hiện chỉ có một cách có thể thành công mà không bị gì, ấy chính là cách thay thế!

Tất cả mọi người cần phải hấp thu linh căn một tấc trước, sau đó áp chế tu vi để không đột phá, sau khi có linh căn một tấc làm căn cơ xong thì sẽ tìm kiếm linh căn hai tấc có duyên với mình để hấp thu thế vào, cứ thế suy ra, nếu không có một tấc làm căn cơ thì không thể thay thành hai tấc được!

Nếu dùng cách này, sau khi có được linh căn hai tấc xong thì lại đi tìm và hấp thu linh căn ba tấc, mãi cho đến khi từng bước từng bước tìm được linh căn bảy tấc thì có thể xem như xong xuôi, tiếp theo có gặp được linh căn tám tấc hay không thì phải xem vận khí của người đó.

Còn linh căn tám tấc thì được liên bang gọi là linh căn vạn năng, không cần phải có duyên cũng được. Chỉ cần là những người đã hấp thu được linh căn bảy tấc thì đều có thể hấp thu được nó!

Có điều linh căn tám tấc quá ít, khi xưa mỗi lần quê hương linh tức mở ra thì đều chưa tới mười cái xuất hiện. Sau khi nghiên cứu thật kỹ nội dung trong tấm thẻ ngọc xong thì Vương Bảo Nhạc đã hiểu rõ, sau khi im lặng suy tư một lúc thì hắn tiếp tục chăm chỉ luyện chế pháp khí.

Cứ thế, khi hoàng hôn ngày thứ ba buông xuống thì cũng đã đến lúc lên đường, sau khi một chiếc phi thuyền đặc chế màu xanh bay lên không thì đám người nằm trong top 1000 của đạo viện Phiêu Miểu lần này đã bắt đầu hành trình đến quê hương linh tức.

Trác Nhất Phàm, Triệu Nhã Mộng, Đỗ Mẫn cũng nằm trong số đó.

Người dẫn dắt lần này là chưởng viện, cũng có không ít lão sư đi theo thậm chí... Vương Bảo Nhạc để ý thấy trên khí cầu còn có một số cường giả phát ra khí tức cực mạnh, bọn họ chắc hẳn chính là tu sĩ của đảo Thượng Viện.

Số lượng cụ thể có bao nhiêu thì Vương Bảo Nhạc cũng không rõ lắm, nhưng hắn tính sơ sơ thì chắc có hơn mười người, nhất là trong số đó còn có vài vị có khí tức không thua chưởng viện là mấy.

- Ngoại trừ hộ tống ra thì hẳn cũng là người sẽ bảo vệ ở bên ngoài quê hương linh tức kia, đề phòng có kẻ xông vào...

Vương Bảo Nhạc suy ngẫm, cộng thêm những gì chưởng viện đã nói thì hắn đã có đáp án.

Tốc độ của chiếc khí cầu đặc chế này nhanh hơn những loại khí cầu khác rất nhiều, dù có gặp phải bão điện từ hoặc hung cầm trên trời thì cũng có thể lao vút qua vô cùng dễ dàng.

Cho nên dù quê hương linh tức ở khá xa nhưng cũng chỉ tốn có một ngày là đến nơi.

Thời gian trôi qua, sau khi khí cầu bay khỏi phạm vi của đạo viện Phiêu Miểu thì tất cả học sinh, bao gồm cả Vương Bảo Nhạc đều nhận được thông báo của chưởng viện. Khi họ đã tập trung lại thì chưởng viện mới đi đến giải thích về bí cảnh sắp đến cùng với những điều cần thiết.

Đại khái cũng không khác gì với những lời đã nói với Vương Bảo Nhạc lúc trước, mặc dù không chi tiết bằng những cũng có thể người ta hiểu được nguyên do. Trong lúc mọi người giật minh kinh hãi hít sâu liên tục thì Vương Bảo Nhạc đứng trong đám người nhìn thấy vẻ mặt của Trác Nhất Phàm với Triệu Nhã Mộng cùng với vài học sinh cũ khác không có vẻ gì là kinh ngạc với những điều này.

- Chắc là bọn họ cũng được biết trước như mình đây mà.

Vương Bảo Nhạc hiểu ra, chưởng viện đảo mắt nhìn mọi người, thản nhiên mở miệng.

- Tiếp theo mỗi người các ngươi sẽ nhận được một thẻ ngọc, thẻ ngọc này có hai tác dụng, thứ nhất, trong bí cảnh thì nhẫn truyền âm sẽ bị ngăn cản mất đi tác dung, tuy ngọc giản này cũng không thể truyền âm, nhưng có thể phát ra tín hiệu cầu cứu trong phạm vi nhất định, các ngươi đều là học sinh của đạo viện Phiêu Miểu, ta hy vọng các ngươi có thể giúp đỡ lẫn nhau.

- Thứ hai, bên trong ngọc giản có tư liệu về những học sinh nổi trội của ba đạo viện khác, các ngượi có thể xem để tìm hiểu trước, để còn chuẩn bị tư tưởng, mặc dù ở bên ngoài thì bốn đạo viện lớn là một liên minh, nhưng nội bộ lại có mối quan hệ cạnh tranh ganh đua với nhau, các ngươi phải giành thể diện cho đạo viện Phiêu Miểu đấy nhé!

Nói xong thì chưởng viện lại dặn dò thêm một chút rồi mới rời đi, khi ông đã đi thì các lão sư bắt đầu phát thẻ ngọc, các học sinh nhanh chóng nhận được thẻ ngọc, tất cả đều nghiêm túc xem xét.

Vương Bảo Nhạc cũng không ngoại lệ, trước tiên rót linh lực vào bên trong thẻ ngọc, sau đó trong đầu của hắn lập tức xuất hiện khá nhiều hình ảnh cùng với tin tức giới thiệu về những học sinh nổi trội của ba đạo viện còn lại.

Dần dần lại có tiếng kinh hô vang lên từ khắp nơi.

- Đạo viện Bạch Lộc mạnh tới như vậy!! Các ngươi xem đi, trong đó có một cô gái tên Lý Di kìa, cô ta cũng là linh thể trời sinh như Triệu Nhã Mộng, nhưng cô ta lại là hỏa linh thể! Chiến tích lúc trước toàn là vừa ra tay là đốt cháy xung quanh! Có thể nói là vô địch luôn!

- Đạo viện Bạch Lộc còn có một người tên là Trác Nhất Tiên nữa, tên

của hắn nghe giống tên của Trác Nhất Phàm thật đấy... Người này cũng vô cùng nghịch thiên, chẳng những là học thủ của hệ Chiến Võ trong đạo viện Bạch Lộc mà trong cuộc so tài của đạo viện còn chuyên môn đánh bại đối thủ chỉ bằng một ngón tay!!

- Chi nhánh Bạch Lộc cũng không phải dạng vừa đâu, cao thủ như mây, trong số đó có một người tên là Ngô Phần, trong tư liệu có nói tạo nghệ của người này ở đan đạo đã gần đến trình độ đan sư thật sự rồi, không phải đấy chứ!!

- Còn cả Tôn Vân của đạo viện Thánh Xuyên nữa, tên này cũng biến thái lắm, hắn là hệ Trận Pháp, nhưng có thể tạo ra bốn mươi chín đại trận, tư liệu đánh giá hắn cao lắm đấy!!

Tiếng kinh hô liên tục truyền ra, trong các học sinh của ba đạo viện khác có quá nhiều cường giả, Thánh Xuyên với chi nhánh Bạch Lộc thì còn đỡ, nhưng số lượng cường giả của đạo viện Bạch Lộc khiến cho Vương Bảo Nhạc xem xong cũng cảm thấy không công bằng.

- Chịu thôi, ai mượn đạo viện Bạch Lộc là đạo viện đứng đầu của liên bang làm chi.

Vương Bảo Nhạc nói thầm một câu, để ý thấy sắc mặt của Trác Nhất Phàm đứng gần đó không được tốt cho nên Vương Bảo Nhạc không khỏi nhớ tới người tên Trác Nhất Tiên của đạo viện Bạch Lộc, nên hắn tò mò đi tới bên cạnh Trác Nhất Phàm.

- Nè, Trác Nhất Phàm, cái tên Trác Nhất Tiên kia không phải là họ hàng nhà ngươi đấy chứ? Một người tên Phàm, một người tên Tiên, nếu hai người là thân thích thì cha của các người biết đặt tên thật đấy...

Trác Nhất Phàm nghe Vương Bảo Nhạc nói xong thì mặt mày càng khó coi hơn, hắn hừ một tiếng, không thèm ngó ngàng gì tới Vương Bảo Nhạc, cầm thẻ ngọc đi thẳng.

- Hừ cái gì chứ? Ta chỉ hỏi xem các người có phải bà con thôi mà...

Vương Bảo Nhạc trừng mắt, cảm thấy tên Trác Nhất Phàm này xấu tính quá nên cũng hừ một cái rồi quay mông đi.

Sắc trời dần tối, mọi người cũng lần lượt giải tán, quay về phòng của mình.

Đến chiều ngày hôm sau, vầng kiếm dương trên trời cao đỏ rực một màu, tầng mây như bị thiêu đốt, theo tốc độ của khí cầu chậm dần lại thì sa mạc có bí cảnh cũng xuất hiện trong tầm mắt của mọi người!

------oOo------

Chương 94: Sao lại chọc ta?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sa mạc buổi hoàng hôn thế này giống như được phủ thêm một tầng đỏ rực, có thể trông thấy loáng thoáng một vài đoạn xương thú ở trên mặt đất, từng cổ sóng nhiệt liên tục ập vào mặt, như thể muốn nướng cháy tất cả.

Có một cỗ uy áp cực kỳ kinh người lan ra từ trong sa mạc, khiến cho ngay cả khí cầu cũng lắc lư không yên, nhất là tầng bên ngoài lại xuất hiện một số dấu hiệu như bị đốt cháy.

Dường như nhiệt độ ở nơi này đã đạt đến một trình độ kinh người nào đó, một khi rời khỏi tầng bảo vệ của khí cầu thì e là nước trong cơ thể sẽ lập tức bốc hơi, gây nguy hiểm đến cho tính mạng.

Cảnh tượng này khiến cho đám học sinh trên phi thuyền giật mình, ánh mắt của Trác Nhất Phàm lóe lên, Triệu Nhã Mộng thì vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng sâu trong ánh mắt đã có lam quang lóe lên, những người khác cũng có phản ứng riêng.

Hô hấp của Vương Bảo Nhạc cũng trở nên dồn dập hơn, hắn lùi lại vài bước, vô thức tránh xa lan can của khí cầu. Cũng may trong cổ sóng nhiệt dữ dội kia nhanh chóng truyền đến cảm giác mát mẻ, sau khi trung hòa nhiệt độ xong thì phần bị đốt cháy của khí cầu cũng ngưng hẳn và tự động khôi phục, lúc này mọi người mới thôi hồi hộp.

Dần dần, phía xa trong tầm nhìn của họ có thể thoáng thấy xuất hiện một ốc đảo lớn!

Phạm vi của ốc đảo này rất lớn, giống như tự tạo thành không gian, bên trong như thể có nước có non, ở giữa còn có một ngọn núi cao. Nhưng bề mặt của nó thì lại không rõ lắm, tựa như trên hòn đảo thần bí này có một cỗ sức mạnh thần bí nào đó quấy nhiễu ánh mắt

của họ, khiến cho tất cả trở nên mông lung, còn có thể ngăn cản Chân Tức bước vào.

Bên cạnh ốc đảo này có một sân bay nhỏ, lúc này bên đó đã có ba loại khí cầu màu trắng, đen, cam đậu sẵn. Có thể nhìn thấy mấy ngàn người cũng mặc áo bào ba màu trắng, cam, đen đứng sẵn ở đó.

Xung quanh quảng trường có một tầng sáng bao phủ, vừa ngăn cách nhiệt độ nóng rẫy của sa mạc này, đồng thời cũng có một con đường nhỏ nối liền với ốc đảo, như thể nó là nơi duy nhất có thể an toàn tiến vào bên trong ốc đảo nọ.

Về phần khu vực bên ngoài không được màn sáng bao phủ thì có nhiệt độ cực cao, người bình thường căn bản không thể nào sống nổi.

Ở cạnh đó còn được dựng một tấm bia đá cao mấy chục trượng, bên trên có khắc vài chữ to.

Quê hương linh tức!

Nói đây chính là quê hương linh tức, là mảnh vỡ lớn nhất đã được phát hiện ra trên trái đất và được bốn đạo viện lớn cướp được!

Ba chiếc khi cầu đã đến kia chính là người của ba đạo viện khác, bởi vì đạo viện Phiêu Miễu ở xa nhất cho nên lúc này bọn họ đến muộn hơn hẳn. Lúc này khí cầu của đạo viện Phiêu Miễu đến gần, khi nó đáp xuống thì các học sinh và lão sư của ba đạo viện khác đều ngẩng đầu nhìn lên.

Khí cầu của đạo viện Phiêu Miễu chầm chậm dung nhập vào trong màn sáng phòng hộ, cuối cùng đáp xuống sân bay, các học sinh được lão sư của đạo viện sắp xếp cho đi xuống.

- Nhìn cho rõ nhé, mặc đạo bào màu trắng là đạo viện Bạch Lộc, màu đen là chi nhánh của bọn họ, còn màu cam là của đạo viện Thánh Xuyên.

Trong lúc xuống khí cầu, lão sư của đạo viện Phiêu Miễu nhanh chóng mở miệng giới thiệu cho các học sinh.

Vương Bảo Nhạc đi trong đám người, tò mò quan sát màn sáng phòng hộ xung quanh, sau khi nghe lão sư nói vậy thì lại nhìn qua chỗ đám người của ba đạo viện còn lại. Tìm kiếm những học sinh nổi bật

được nêu tên trong thẻ ngọc, sau đó hắn nhanh chóng thấy được Lý Di có hỏa linh thể của đạo viện Bạch Lộc.

Lý Di này có vóc dáng nhỏ nhắn thướt tha, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, cô ta cột tóc đuôi ngựa, bộ đạo bào màu trắng muốt khoác trên người khiến cho cô thoạt nhìn chẳng khác gì tiên nữ. Nhưng lúc này cô ta cũng không nhìn người của đạo viện Phiêu Miễu mà cầm một chiếc gương nhỏ soi tới soi lui, bôi bôi trét trét...

Khi thì lại đổi góc độ khác để ngắm nhìn, trên mặt mang theo vẻ thỏa mãn lẫn yêu thích, Vương Bảo Nhạc và những người khác nhìn thấy cảnh này thì đều kinh ngạc, Vương Bảo Nhạc nhìn một lúc thì lại nhíu mày.

- Học sinh chúng ta há có thể điệu đà tự luyến như thế!

Vương Bảo Nhạc không khỏi lắc đầu, cảm thấy đạo viện Bạch Lộc cũng chỉ có thế mà thôi. Hắn vừa cảm khái vừa lấy một cái gương nhỏ ra tự ngắm mình, sau đó lại im lặng buông xuống, tiếp tục quan sát người của ba đạo viện còn lại.

Sau đó hắn nhanh chóng trông thấy Ngô Phần của chi nhánh Bạch Lộc và Tôn Vân của đạo viện Thánh Xuyên, sau đó nhìn thấy tên Trác Nhất Tiên thân hình cao ngất, dung mạo khá giống Trác Nhất Phàm đứng trong đạo viện Bạch Lộc.

- Bọn họ lại là họ hàng thật á.

Trong thẻ ngọc mà đạo viện Phiêu Miễu đưa có vài người không có kèm ảnh, Trác Nhất Tiên cũng không có. Đây là lần đầu Vương Bảo Nhạc nhìn thấy bộ dạng của đối phương, hắn lập tức giật mình quay đầu định tìm Trác Nhất Phàm.

Nhưng Trác Nhất Phàm đã nấp tít đằng xa, hắn đứng ở chỗ Vương Bảo Nhạc không thấy được, siết chặt nắm đấm nhìn chằm chằm Trác Nhất Tiên.

Khi người của đạo viện Phiêu Miễu dò xét những đạo viện khác thì người ta cũng đang nhìn bọn họ. Các đạo viện khác cũng có phát thẻ ngọc y chang như của đạo viện Phiêu Miễu, lúc này ngoại trừ chú ý tới những học sinh cũ kia ra thì đám người bên kia cũng đang quan sát, Trác Nhất Phàm, Trần Tử Hằng, Lý Nam, nhất là Triệu Nhã Mộng và Vương Bảo Nhạc.

Nhìn Triệu Nhã Mộng cũng là chuyện thường, vẻ lãnh đạm và dung nhan tuyệt sắc của cô khiến cho dù đứng ở đâu cũng có thể thành tâm điểm của sự chú ý, tựa như trời sinh đã có một sức hấp dẫn cực mạnh, khiến cho đám nam sinh của ba đạo viện khác đều bị hớp hồn.

Thậm chí cả Đỗ Mẫn cũng hấp dẫn không ít ánh nhìn, dù sao thì cô vốn đã xinh đẹp, thêm vóc người mảnh khảnh cao ráo lại càng nổi bật hơn.

Còn về Vương Bảo Nhạc ấy à, đó là vì tiếng tăm của hắn quá lớn, đã lan ra khắp bốn đạo viện rồi. Đồng thời vóc người của hắn lại đặc biệt như thế, thể nào mà chẳng bị nhiều người chú ý, thậm chí lúc này ý thức được mình đang bị nhìn thì hắn còn chớp chớp mắt, ra vẻ thở dài với một học sinh cũ cùng đạo viện đứng kế bên.

- Người đẹp trai khổ thế đấy, đi đến đâu cũng bị người ta chú ý tới, ngươi xem, ta đã khiêm tốn đến vậy rồi mà còn được bao nhiêu người trộm nhìn như thế. Ngươi nói xem, ta có nên đến đứng bên cạnh Triệu Nhã Mộng không nhỉ, như vậy thì sẽ không khiến người của các đạo viện khác lăn tăn lấn cấn xem nên nhìn cô ấy hay nhìn ta.

Vương Bảo Nhạc thổn thức, học sinh cũ đứng kế bên nhìn hắn với ánh mắt quá dị, sau đó lắc đầu cười khổ không thèm để ý tới hắn.

Trong lúc các học sinh của bốn đạo viện lớn quan sát nhau xong thì các chưởng viện và lão sư, cũng như cá tu sĩ của đạo viện mình đều tập trung lại một chỗ, cười nói với nhau. Sau đó lại nhìn đồng hồ, lúc này các chưởng viện hạ viện của từng đạo viện mới nghiêm mặt lại.

- Đến giờ rồi, chúng ta cũng chuẩn bị một chút, đợi từ triều dâng lên thì mở bí cảnh!

Sau khi bàn bạc xong thì bốn vị chưởng viện lập tức hạ lệnh, những tu sĩ của bốn đạo viện bắt đầu tản ra, tổng cộng mấy trăm người khoanh chân ngồi xuống xung quanh quảng trường này, im lặng chờ đợi.

Thấy vậy, các học sinh của bốn đạo viện cũng im lặng xuống. Hoàng hôn dần tắt, bóng đêm bao trùm, xung quanh ốc đảo bên kia vặn vẹo dữ dội hơn, sau khi che khuất tầm mắt thì lại có ánh sáng lóe lên.

Dưới bầu trời đêm bao la, ánh sáng này lại còn rạng ngời hơn, cuối cùng lại bừng sáng bốn phương, bao phủ cả bầu trời đêm, nhìn từ xa

nó giống như một ngọn lửa bốc lên tận trời cao!!

Cả bầu trời đều bị chiếu rọi, ánh sáng muôn màu huyễn hoặc khiến đất trời trở nên mộng ảo hơn.

Cảnh tượng này diễn ra quá bất ngờ, khiến cho không ít học sinh giật mình kinh hô, chưởng viện của tứ đại đạo viện đều ngẩng đầu lên bấm niệm pháp quyết, chưởng viện của đạo viện Bạch Lộc đột nhiên mở miệng.

- Các vị đạo hữu, nâng trận.

Ngay khi ông ta lên tiếng thì quảng trường lập tức phát ra tiếng nổ mạnh, mấy trăm tu sĩ xung quanh đều bấm niệm pháp quyết, linh lực trong cơ thể bùng lên, sức mạnh trận pháp cũng dâng tràn, tựa như hóa thành vô số cơn lốc quét ngang bốn phía, sau đó lại bị dẫn dắt trực tiếp bị cuốn về phía ốc đảo ở hướng nối liền giữa quảng trường và ốc đảo đó!

Nơi đó đi qua đều phát ra tiếng nổ vang kinh thiên động địa, ngay khi cơn lốc và ốc đảo chạm vào nhau thì ánh sáng phát ra từ ốc đảo lập tức lệch qua, tựa như ảnh đuốc bị gió thổi bập bùng, cũng khiến cho chỗ bị gió lốc thổi xuất hiện một điểm mỏng manh.

- Các ngươi còn không vào mau!

Chưởng viện của đạo viện Phiêu Miễu mở to hai mắt, gầm nhẹ một tiếng, âm thanh tựa như sấm gầm!

Bốn ngàn học sinh trên quảng trường đều hít sâu một hơi cho bình tâm lại, sau đó cả đám dùng hết tốc lực lao thẳng đến chỗ ốc đảo, có vẻ khá hỗn loạn. Vương Bảo Nhạc ở trong đám người, lúc này tốc độ của hắn cũng không phải nhanh nhất, trong lòng cũng đang rúng động dữ dội trước cảnh tượng mấy trăm tu sĩ liên thủ tạo thành gió lốc thế này. Lúc đang chạy thì hắn đột nhiên cảm thấy người kế bên hơi quen, nên nghiêng đầu nhìn thử, sau đó lập tức nhận ra người nọ.

- Hoàng Quý!

Vương Bảo Nhạc kinh hỉ, niềm vui khi nhìn thấy người quen cũng giảm bớt phần giật mình khi nãy, người đứng bên cạnh hắn chính là người bạn học đã trở thành học thủ hệ Thảo Mộc bên đạo viện Thánh Xuyên từng giam gia lần họp mặt lúc trước.

Hoàng Quý đã thấy Vương Bảo Nhạc từ lâu rồi, hiềm nỗi sự xấu hổ của ngày họp mặt kia khiến cho hắn ngại không dám chào hỏi, lúc này thấy Vương Bảo Nhạc chạy đến bên cạnh và kêu to tên của mình thì cũng định lên tiếng, nhưng đúng lúc này lại có một giọng nói mang đầy vẻ khinh thường truyền tới từ bên cạnh Hoàng Quý và Vương Bảo Nhạc.

- Ngươi chính là Vương Bảo Nhạc đấy à? Ngay cả cân nặng của bản thân mà cũng không khống chế nổi, ăn cho mập thây ra, xem ra ngươi cũng chẳng có gì đặc biệt cả.

Người nói chuyện là một gã thanh niên cao gầy, mặc đạo bào màu đen của chi nhánh Bạch Lộc, lúc này vẻ khiêu khích lẫn khinh thường trong mắt hắn ra lộ rõ mồn một.

Tự dưng lại bị người ta nhằm vào như thế khiến Vương Bảo Nhạc trừng mắt.

- Cái thứ ghen tị với vẻ đẹp trai của người ta, còn dằn độn đi gây thù chuốc oán này là ai đây? Hoàng Quý, ngươi có biết hắn không?

Hoàng Quý cũng nhíu mày, dù sao thì hắn cũng thân với Vương Bảo Nhạc hơn một chút, thấy Vương Bảo Nhạc bị kẻ khác mỉa mai ngay trước mắt mình thì hắn cũng bực, huống hồ gì, những người thi được vào bốn đạo viện lớn như họ, trừ phi là có thù với nhau, còn bằng không rất ít khi có người ngu ngốc đi mắng thẳng mặt như thế.

Gã thanh niên cao gầy nghe Vương Bảo Nhạc nói thế thì hừ lạnh một tiếng.

- Ta là muốn nói cho ngươi biết, tam bảng học thủ chẳng là cái thá gì so với chi nhánh Bạch Lộc bọn ta, cho nên đừng có ra vẻ ta đây trâu bò lắm, coi chừng ta dạy cho ngươi một bài học nhớ đời đấy!

Nói xong thì hắn ta kiêu ngạo ngẩng cao đầu định rời đi.

Nhưng hắn lại không hiểu tính của Vương Bảo Nhạc...

Gần như ngay lúc hắn quay lưng định đi thì Vương Bảo Nhạc trừng to mắt, trực tiếp đến gần, trong lúc gã ta còn đang ngu người thì hắn giơ tay phải lên túm lấy ngón tay của đối phương bẻ thật mạnh, miệng thì quát lên.

- Gọi ba ba đi!

------oOo------

Chương 95: Linh căn chín tấc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vương Bảo Nhạc ra tay quá nhanh, đám người xung quanh căn bản không kịp phản ứng tới, Hoàng Quý cũng ngây ra. Ngón tay của gã thanh niên chi nhánh Bạch Lộc đã bị Vương Bảo Nhạc bẻ mạnh, cơn đau đớn xé tim gan lập tức truyền ra khắp toàn thân của hắn.

- Á, buông ra, buông ra!!

Gã thanh niên lập tức hét thảm, đời này hắn chưa từng trải qua cơn đau nào như thế, lúc này thân thể của hắn cũng không tự chủ được mà khụy xuống.

Vương Bảo Nhạc hừ một tiếng, hắn cảm thấy mình không chủ động chọc đến ai là đã khiêm nhường lắm rồi, nhưng đối phương tự dưng lại đến mỉa mai hắn như thế.

Việc này khiến hắn không sao nhịn được, nên trừng mắt quát to.

- Mau đi, đừng có làm phiền các bạn học khác vào bí cảnh, mau gọi ba ba đi!

Thanh niên kia đau tái mặt, muốn giãy ra, nhưng tay của Vương Bảo Nhạc lại cứng như gọng kìm, sức lại mạnh, thêm hạn chế khi khớp tay bị bẻ khiến cho gã thanh niên kia đau đớn vô cùng, nhưng mãi mà không thoát ra được.

Cùng lúc đó, những người xung quanh cũng đều phản ứng tới, cả đám đều mở to hai mắt, Vương Bảo Nhạc ra tay qua trâu, còn tiếng kêu thảm của gã thanh niên kia thì vô cùng thê lương.

Thậm chí ngay cả những học sinh đã đến gần cửa bí cảnh nghe thấy tiếng hét cũng phải quay đầu lại nhìn, tiếng xì xầm cũng lan ra.

- Đánh nhau rồi kìa!

- Bọn họ nóng thế không biết, còn chưa vào bí cảnh nữa mà.

Trong vô số tiếng bàn tán này, đám học sinh của chi nhánh Bạch Lộc thấy người nhà bị đánh thì bừng bừng lửa giận xông thẳng đến chỗ Vương Bảo Nhạc.

- Dừng tay!!

- Ta biết hắn, hắn là Vương Bảo Nhạc của đạo viện Phiêu Miễu, đúng là quá đáng mà!!

Đám học sinh của chi nhánh Bạch Lộc bước lên, học sinh của đạo viện Phiêu Miễu đương nhiên cũng không cam lòng yếu thế, ai nấy đều nhào lên, mới đó mà lối vào bí cảnh đã rối nùi.

- chi nhánh Bạch Lộc và đạo viện Phiêu Miễu đánh nhau rồi! Ta đã ngứa mắt bọn chi nhánh Bạch Lộc từ lâu rồi, cả đám chỉ giỏi nịnh bợ đạo viện Bạch Lộc và xem thường những đạo viện khác, Vương Bảo Nhạc, ta ủng hộ ngươi!!!

- Ha ha, trước đây ta có nghe nói, mỗi lần bí cảnh mở ra thì bốn đạo viện đều đánh một trận, nào ngờ lần này lại bắt đầu ngay từ vòng gửi xe như thế, đợi đến khi mọi người vào trong bí cảnh thì nhất định sẽ còn hoành tráng hơn!

Trong lúc các học sinh phấn khích hoặc hét to bắt đầu bổ nhào vào nhau, thì các tu sĩ lẫn lão sư của bốn đạo viện đều bực mình, lão y sư của đạo viện Phiêu Miễu nhíu mày quát to.

- Dừng tay hết cho ta, các ngươi ảnh lắm à, mau vào bí cảnh đi!

Lúc lão y sư mở miệng thì một người đàn ông trung niên ngồi bên cạnh hắn cũng đứng dậy, đây là chưởng viện của chi nhánh Bạch Lộc, ông ta hét lớn.

- Kẻ nào còn dám động thủ tiếp thì hủy bỏ tư cách vào bí cảnh!!

Hai vị chưởng viện lần lượt mở lời mới đè cơn hỗn loạn ở cửa vào bí cảnh xuống, Vương Bảo Nhạc trừng gã thanh niên của chi nhánh Bạch Lộc một cái, buông ngón tay của hắn ta.

Gã thanh niên kia lúc này đã ướt đẫm mồ hôi, sắc mặt tái mét, vội lùi lại phía sau quắc mắc nhìn Vương Bảo Nhạc với vẻ oán độc. Trong lòng gã hạ quyết tâm, đợi vào bí cảnh, nếu có cơ hội thì nhất định phải báo thù, cuối cùng bị bạn học cùng đạo viện kéo vào bí cảnh.

- Ánh mắt của gã trông đáng ghét thế, đây là muốn trả thù ta à?

Vương Bảo Nhạc hừ một tiếng, cũng thu hồi ánh mắt bước vào bí cảnh.

Mấy ngàn người lần lượt bước vào trong bí cảnh ốc đảo này, ngay khi tất cả đã bước vào thì người của bốn đạo viện lớn ở ngoài quảng trường cũng điều chỉnh linh lực, sau khi gió lốc biến mất thì tất cả tìm kiếm người quen ngồi lại chuyện trò, hoặc im lặng đả tọa tu luyện.

Nơi này không cần phải mở ra mãi, một khi bên trong có người trở thành Chân Tức thì sẽ tự động bị đẩy ra, khi xưa đều là đợi quay về gần đủ rồi thì mới mở ra thêm lần nữa để đón những học sinh số nhọ không thể thành công bước vào Chân Tức ra.

Bốn vị chưởng viện cũng ngồi lại một chỗ, ai nấy nhìn như mỉm cười thân thiện lắm, nhưng trong lòng đều có ý ganh đua với nhau.

- Không biết lần này sẽ xuất hiện bao nhiêu người có linh căn tám tấc đây?

- Như cũ đi, chúng ta cược nhé?

- Cũng được, đạo viện nào có nhiều linh căn tám tấc nhất thì thắng!!

Bốn vị chưởng viện vừa cười nói vừa lấy đồ dùng để làm tiền cược ra để một bên, trong đó có đan dược, tài liệu, pháp khí các thứ, mỗi món đều khác nhau, nhưng tất cả đều có giá trị cực cao.

Mặc dù lúc trước đều là đạo viện Bạch Lộc thắng, nhưng lần này hình như dù là lão y sư hay chưởng viện của đạo viện Thánh Xuyên đều rất có lòng tin, thế là bốn lão gia hỏa này cược với nhau.

Lúc mọi người trên quảng trường ngồi chờ tin tức thì lúc này, sau khi mấy ngàn học sinh của bốn đạo viện bước vào thì lập tức rúng động dữ dội trước cảnh tượng kỳ dị ở bên trong.

Bên trong quê hương linh tức là một bầu trời bao la, khác hẳn với bên ngoài, bầu trời ở nơi này vô cùng rực rỡ, tựa như quanh năm đều có cầu vồng muôn màu lưu chuyển, khiến cho cả không gian vô cùng xán lạn.

Mà mặt đất cũng khác hẳn bên ngoài, không còn là sa mạc nữa mà là một ốc đảo với lớp cỏ xanh trải dài, thậm chí ở phía xa còn có nhiều dãy núi nhấp nhô xen lân sông dài rừng thẳm.

Xa hơn, ở giữa quê hương linh tức loáng thoáng một ngọn núi cao sừng sững, ngọn núi này khôngphải núi lửa là mà một mảnh vỡ khổng lồ!

- Quê hương linh tức, ta nhất định có thể ngưng tụ ra được linh căn tám tấc!

- Hai năm trước ta vốn đã có thể thi vào đảo Thượng Viện, nhưng vì đợi nơi này mở ra mà phải ráng ở lại, lần này ta nhất định phải có được linh căn tám tấc!

Đám học sinh đều trở nên kích động, bọn họ đều hiểu rõ, cơ duyên lần này vô cùng hiếm có đối với bản thân, nếu có thể nắm chắc được, giành được ưu thế ở đây, thì con đường tu hành trong tương lai sẽ vô cùng vững chắc.

Vương Bảo Nhạc cũng nhiệt huyết dâng trào, sau khi ngó quanh xong, phát hiện có không ít người chạy vội tới, có người đi lẻ, kẻ thì đi theo nhóm, hắn ngẫm nghĩ một lát xong cũng định cất bước.

Nhưng đúng lúc này, xung quanh lại có tiếng kinh hô vang lên.

- Các ngươi nhìn trên không kìa!!

- Đó là...

Vô số tiếng kinh hô liên tục vang lên, Vương Bảo Nhạc cũng nagảng đầu lên nhìn, sau đó đồng tử co rụt lại. Hắn thấy ở trên bầu trời xuất hiện một thân ảnh không có mặt đang lơ lửng bay qua!

Mặc dù thân ảnh đó không có mặt, nhưng nhìn thân hình thì là đàn ông, thân thể nó tựa như hư ảo, lay lắt bất định, có thể thấy loáng thoáng vật chất tựa như căn tu ở bên trong cơ thể nó!

Căn tu rất dài, ước chừng chín tấc!

Trên người nó lại phát ra một cỗ uy áp khiến cho tâm thần của tất cả mọi người chấn động, còn nó thì khoan thai bước tới vô cùng ung dung, tựa như một vị quân vương đang đi dạo ở ngự hoa viên của mình, phối hợp với uy áp trên người lại càng khiến cho người ta có

cảm giác chói mắt.

Tựa như vô cùng cao cao tại thượng, đứng trên chúng sinh!

- Chín tấc... Nó là linh căn chín tấc!

- Mẹ ơi, chúng ta vừa vào thì đã thấy được linh căn chín tấc duy nhất trong truyền thuyết của quê hương linh tức này rồi!

- Trước khi gặp được người hữu duyên thì tất cả linh căn đều không có mặt, đáng tiếc thật đấy. Đã có nhiều người thử qua rồi, nhưng đều thất bại, không ai có thể hấp thu được nó...

Ánh mắt của mọi người dính chặt vào thân ảnh của linh căn chín tấc đang bay trên bầu trời, mang theo tiếc nuối lẫn bất đắc dĩ. Sau khi dõi mắt nhìn thân ảnh đó đi xa, đợi uy áp tan biến thì mọi người mới thu hồi ánh mắt.

Tim của Vương Bảo Nhạc cũng đập rôn lên, hô hấp cũng dồn dập hơn. Nhưng hắn hiểu được, tám tấc chính là cực hạn của thân thể con người, linh căn chín tấc này... Chỉ có thể nhìn chứ không thể hấp thu dược.

Có lẽ là việc vừa vào đã gặp được linh căn chín tấc kích thích, cho nên tất cả mọi người đều nhanh chóng tản ra, tìm kiếm linh căn hữu duyên với mình ở nơi này.

Đám người Trác Nhất Phàm, Triệu Nhã Mộng và Trần Tử Hằng đều một mình rời khỏi, Vương Bảo Nhạc vốn định hỏi xem Đỗ Mẫn có định đi cùng không, nhưng Đỗ Mẫn cũng đã một mình bỏ đi trước rồi.

Thấy tất cả đều đánh lẻ như thế, Vương Bảo Nhạc ngẫm nghĩ một hồi rồi thì cũng nhanh chóng chạy về một hướng.

Quê hương linh tức này rất lớn, cho nên dù là nhân số của bốn đạo viện lớn đến những bốn ngàn, nhưng sau khi tản ra thì cũng nhanh chóng mất tăm.

Thời gian dần trôi qua, mới đó đã qua một ngày.

Trong một ngày này, có người may mắn gặp được linh căn hữu duyên với mình, nhưng phần lớn đều đang bù đầu kiếm tìm, dù có tìm được linh căn thì nếu không phải một tấc cũng vô dụng, cho dù

tìm được một tấc mà không có duyên với mình, không chịu biến thành mình thì cũng thế.

- Cục cưng linh căn có duyên với anh ơi, cưng ở đâu thế...

Lúc này trong một khoảng rừng ở quê hương linh tức, Vương Bảo Nhạc đang cầm một túi đồ ăn vặt, vừa ăn vừa buồn bực dò xét khắp nơi.

Cả ngày trời rồi, hắn cũng không biết vận khí của mình thế nào nữa, chẳng gặp được một cái linh căn nào hết. Hắn hết cách đành không tìm kiếm ở bên ngoài nữa mà đi sâu vào bên trong quê hương linh tức.

Lúc này Vương Bảo Nhạc buồn bực đi trong rừng hơn nửa canh giờ, lúc hắn bắt đầu cáu giận thì đột nhiên dừng bước. Mở to hai mắt, hắn thấy được ở dưới gốc đại thụ ở phía trước có một thân ảnh hư ảo không mặt đang lơ lửng đứng im ở đó...

Nếu không động thì thôi, nhưng lại có tiếng cười quỷ dị dần phát ra từ thân ảnh đang đưa lưng về phía Vương Bảo Nhạc kia...

------oOo------

Chương 96: Vui qúa hóa buồn

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Linh căn mà cũng biết giả thần giả quỷ à?

Vương Bảo Nhạc trừng mắt, nhìn cái thân ảnh hư ảo đang phát ra tiếng cười kia với vẻ hồ nghi, thật ra hắn cũng chẳng sợ hãi gì nhiều, dù sao thì trước khi tới đây hắn đã biết được phần nào về linh căn Chân Tức từ thẻ ngọc của chưởng viện cho, biết rõ chúng nó cũng có linh trí.

Lúc này hắn đang định bước lên nhìn cho rõ thì thân ảnh hư ảo đó như phát giác ra được điều gì, chợt quay phắt người lại... Lộ ra một gương mặt trắng toát không có ngũ quan cùng với căn tu dài bảy tấc trong cơ thể nó.

- Bảy tấc kia á!

Vương Bảo Nhạc lập tức nổi giận, hắn biết thứ mình cần phải tìm bây giờ chính là linh căn một tấc có duyên với mình.

- Lúc đến đây thì cảm thấy chẳng khó khăn gì, nhưng tới khi chính thức trải qua rồi thì mới biết nó khó tới cỡ nào.

Vương Bảo Nhạc gãi đầu, thở dài một hơi rồi định quay đầu rời đi, nhưng đúng lúc này, cái linh căn vốn không có mặt nhìn thấy Vương Bảo Nhạc xong thì thân thể phát sáng, gương mặt lập tức trở nên mơ hồ, thân thể nhanh chóng phình to ra.

- Ớ?

Cảnh này khiến cho Vương Bảo Nhạc cũng phải sửng sốt một phen, hắn trơ mắt nhìn linh căn bảy tấc kia biến hình chỉ trong vòng mấy giây ngắn ngủi, thân thể biến thành tròn vo, ngũ quan cũng xuất hiện, thậm chí cuối cùng ngay cả quần áo cũng bị huyễn hóa ra, cuối cùng... biến thành y chang hắn!

Thấy thế thì hai mắt của Vương Bảo Nhạc lập tức sáng ngời, kích động hẳn lên.

Vì hắn đã đọc qua thẻ ngọc của chưởng viện đưa cho nên biết rõ, một khi Chân Tức lựa chọn người có duyên thì sẽ ra tay với kẻ đó, chỉ có đánh tan nó thì mới có thể hấp thu được.

Nhưng nếu gặp được một linh căn cấp cao mà mình lại không có căn cơ gì để hấp thu thì dù có đánh tan cũng không thể nào hấp thu được, cho nên đối phương có thể ngưng tụ lại ngay lập tức rồi bám riết lấy...

Nhưng đây dù sao cũng là chuyện tốt, linh căn bám riết lấy chẳng khác nào không rời xa mình, đợi đến khi hấp thu được phần căn bản thì lại hấp thu nó là được.

- Ha ha, ngươi đúng là tinh mắt thật đấy! Biết rõ ta là người đẹp trai nhất, xuất sắc nhất trong đợt này cho nên mới chọn ta đúng không.

Vương Bảo Nhạc đắc ý cười vang, thân thể lập tức lùi lại, muốn dẫn linh căn đuổi theo, gần như ngay khi Vương Bảo Nhạc xoay người lại thì ánh mắt của linh căn bảy tấc này lóe lên, gào lên một tiếng rồi cũng nhanh chóng vọt tới, hai người nháy mắt đã va mạnh vào nhau, tiếng vang lớn lan ra xung quanh, linh căn bảy tấc bị Vương Bảo Nhạc đánh bay ra hơn mười trượng, bản thân Vương Bảo Nhạc cũng

phải lùi lại mấy bước, trong lòng giật mình.

- Khí lực của linh căn bảy tấc này mạnh tới vậy sao!

Trong lòng Vương Bảo Nhạc vô cùng kinh ngạc, hắn biết rõ chiến lực của mình bây giờ, một quyền ban nãy, chưa chắc học thủ của hệ Chiến Võ đã có thể đỡ nổi. Nhưng con linh căn bảy tấc này lại có thể đỡ được, mặc dù vẫn bị mình đánh bay, nhưng lực phản chấn đó cũng khiến cho ngũ tạng lục phủ của Vương Bảo Nhạc cuộn trào.

- Nếu đổi lại là người khác thì e là không chịu nổi rồi, nhưng ta có thể kiên trì được.

Vương Bảo Nhạc lập tức quay người chạy ra khỏi cánh rừng, phía sau hắn truyền đến tiếng gào to, linh căn có duyên với hắn cũng nhanh chóng đuổi theo.

- Tới đi, tiểu linh căn, ta ở đây này, mau đuổi theo ta đi!

Vương Bảo Nhạc sợ linh căn bảy tấc không biết đường đuổi theo nên thi thoảng còn hô lên ột tiếng để thu hút sự chú ý của nó.

Cứ thế, kẻ chạy kẻ đuổi ở bên ngoài cánh rừng, lâu lâu lại đánh vài quyền, hô vài tiếng, tạo nên động tĩnh khá lớn.

Vương Bảo Nhạc vừa chạy vừa thấy đắc ý, mỗi lần quay lại nhìn thấy đối phương vẫn đang đuổi theo mình thì càng thấy đối phương đẹp trai khỏi chê, trong lòng hớn hở, ngay cả thanh âm quát gọi cũng mang theo niềm sung sướng hân hoan.

- Tiểu linh căn đẹp trai ơi, cố gắng lên, đừng có nản lòng, ngươi sắp đuổi kịp ta rồi!

Dường như là bị thanh âm của Vương Bảo Nhạc kích thích cho nên tiếng gào của linh căn bảy tấc càng dữ dội hơn, tốc độ cũng nhanh hơn rất nhiều.

- Ta ở đây nè, tới đây đi...

Theo phạm vi chạy trốn của Vương Bảo Nhạc tăng lên, một số học sinh của các đạo viện khác ở gần đó cũng nghe thấy giọng hắn, lúc đầu ai cũng thấy lạ, đến khi thấy được Vương Bảo Nhạc và linh căn bảy tấc chạy sau lưng hắn thì không khỏi đực mặt ra.

- linh căn bảy tấc!! Tên béo này... Vận khí kiểu gì thế này, lại có thể gặp được một linh căn bảy tấc có duyên với hắn!!

- Mẹ ơi, linh căn bảy tấc vốn đã ít rồi, tên này gặp được thì thôi đi, lại còn có duyên với hắn nữa... Ôi vận khí nghịch thiên kiểu gì đây!

- Hắn lại còn dẫn linh căn bảy tấc đi theo nữa kìa, cách này phần lớn chỉ dùng được với linh căn năm tấc đổ xuống thôi, chiến lực của đám linh căn bảy tấc này mạnh lắm, hắn làm vậy khác gì đùa với lửa chứ.

Nếu như chỉ là bị linh cănl đuổi theo thì thôi, nhưng vẻ mặt với kiểu hô hoáng dụ linh cănl của hắn rất lạ, lại có cảm giác gian gian thế nào ấy, vậy nên đám người trông thấy đều lấy làm lạ...

Theo Vương Bảo Nhạc một đường chạy thẳng tới, đụng phải nhiều học sinh hơn, sau khi người ta nhìn thấy hắn và linh cănl sau lưng hắn thì đều giật mình.

Trong số đó cũng có học sinh của pm, khi nhìn thấy Vương Bảo Nhạc chạy vèo qua cùng với linh cănl đã biến ảo thành bộ dạng của hắn thì đều khiếp sợ và cảm khái với vẻ hâm mộ.

- Không hổ là tam bảng học thủ của hệ Pháp Binh trong pm chúng ta, đúng là không tầm thường chút nào, ngay cả cách dụ linh căn cũng khác hẳn người thường!

Vương Bảo Nhạc phần lớn đều chú ý tới những người mình gặp phải trên đường cùng với những lời bàn tán của họ, trong lòng hắn lại càng đắc ý hơn. Hắn thầm nghĩ mình đúng là lợi hại, có linh cănl này đi theo, mình chẳng khác nào có được ưu thế lớn hơn những người khác.

- Nếu có thể gặp thêm được một linh căn sáu tấc thì tốt biết mấy.

Trong lúc Vương Bảo Nhạc đang hớn hở thì đột nhiên chú ý thấy trong sơn cốc ở phía trước hình như có một thân ảnh hư ảo xuất hiện, vậy nên hai mắt hắn sáng rực lên, vội chạy tới định thử cơ may. nhưng ngay khi hắn chạy tới sơn cốc thì nhìn thấy bên trong có ba đạo thân ảnh hư ảo đang bay đi xa...

Hình như ba đạo linh căn đó cũng có phát giác gì cho nên chợt dừng lại, đồng loạt quay đầu lại nhìn về phía Vương Bảo Nhạc, chúng nó đột nhiên run lên, thân thể trực tiếp phình to, mặt mày biến dạng, trong lúc Vương Bảo Nhạc cảm thấy không dám tin nổi thì ba cái linh

căn đó lại nhanh chóng biến ảo thành bộ dạng của hắn!

- Ba cái năm tấc!

Vương Bảo Nhạc ngu người, nhìn ba cái linh căn năm tấc đã biến ảo thành hình dạng của mình đang gào thét vọt tới, hắn cảm thấy những gì diễn ra trước mắt có phần không tưởng.

- Sao cái nào cũng thích với có duyên cùng ta thế này!

Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, tuy có phần kinh hỉ, nhưng hắn vẫn cảm thấy có gì đó là lạ, chẳng qua lúc này không tiện nghĩ nhiều, linh cănl ở phía sau vẫn luôn đuổi theo hắn, vậy nên hắn tranh thủ đứng dậy chạy thục mạng, còn ở sau lưng hắn lúc này đã có bốn linh căn biến thành bộ dạng tròn vo của hắn đang gào to đuổi theo.

- Chẳng lẽ thật sự do ta quá sức đẹp trai à!!

Vương Bảo Nhạc có phần kinh ngạc, dù vẫn cảm thấy sai sai, nhưng hắn vẫn thấy vui mừng và đắc ý hơn, chỉ là... Sự đắc ý này không giữ được bao lâu, Vương Bảo Nhạc đã có phần luống cuống.

Thật sự là... Bốn linh căn đuổi theo thì thôi đi, nhưng điều khiến cho chính bản thân Vương Bảo Nhạc cũng cảm thấy điên cuồng chính là trong lúc hắn chạy trốn có gặp phải một số linh căn, mà bất kỳ cái linh căn nào, phàm là nhìn thấy Vương Bảo Nhạc thì sẽ lập tức biến thành bộ dạng của hắn rồi rượt theo.

Cuối cùng Vương Bảo Nhạc cảm thấy rợn tóc gáy, phải biết rằng số lượng linh căn béo đuổi theo sau lưng hắn đã hơn ba mươi cái rồi... Ở đây phần lớn là ba tấc đổ lên, cả đám đỏ mắt liên tục gào to rồi đuổi theo.

- Chuyện quái gì thế này!

Vương Bảo Nhạc run rẩy, lúc này hắn đã không còn thấy hớn hở hay đắc ý gì nữa, chỉ cảm thấy vô cùng quỷ dị, nhất là đám linh căn đuổi theo đằng sau hắn đều cực kỳ mạnh mẽ, đánh trúng hắn đau khỏi nói, hơn ba mươi cái tụ lại một chỗ thì càng ghê gớm hơn, lúc chạy còn phát ra tiếng vang ầm ầm như sấm đánh.

Tiếng động lan ra, không ngờ lại thu hút thêm nhiều linh căn khác xuất hiện, khi nhìn thấy Vương Bảo Nhạc xong thì chúng cũng lập tức biến thân... Số lượng liên tục kéo lên đến cả trăm!

- Má ơi!!!

Vương Bảo Nhạc sợ hết hồn, nhất là không thể nào hủy được đám linh căn này, hắn cũng thử đánh rồi, nhưng căn bản đánh không chết, mỗi lần tiêu tán xong đều lập tức ngưng tụ lại...

Vương Bảo Nhạc đổ mồ hôi hột, vừa nghĩ tới chuyện lỡ mà mình dừng lại thì sẽ bị cả trăm linh căn tấn công thì hắn đã cảm thấy vô cùng quỷ dị.

- Nhất định là có vấn đề, chết tiệt, tại sao trong số hơn trăm cái linh căn này lại không có cái nào dưới ba tấc chứ, ta muốn tìm linh căn một tấc mà!!

Vương Bảo Nhạc sốt ruột, tốc độ nhanh hơn, dắt theo một hàng linh căn béo núc ních vẫn đang liên tục gia tăng số lượng ở sau lưng chạy trối chết.

Bởi vì thanh thế quá lớn cho nên dần khiến nhiều người chú ý tới, nhất là sau khi thấy cảnh này thì tất cả học sinh đều mở to hai mắt, hít sâu một hơi, bởi vì cảnh tượng này khiến người ta rúng động cực mạnh!

- Đây... Đây là tư cách cỡ nào chứ!!

- Chẳng lẽ thiên phú của tên béo này vô cùng nghịch thiên, lại có nhiều linh căn hữu duyên với hắn như thế!

linh căn sau lưng Vương Bảo Nhạc giống như tạo thành một đội quân, liên tục đuổi theo, nơi nó đi qua, cỏ cây đều bị đè bẹp...

Cùng đường, Vương Bảo Nhạc liên tục thở dời, thời gian trôi qua, số lượng linh căn sau lưng hắn lại tăng thêm,d dã đạt đến hơn mấy trăm, thậm chí trên đường có không ít linh căn vốn hữu duyên với người khá, cũng đã biến thành bộ dạng của đối phương và tranh đấu với nhau rồi. Nhưng khi nhìn thấy Vương Bảo Nhạc xong thì lập tức thay đổi cái vèo y như làm phản, trực tiếp biến thành bộ dạng của Vương Bảo Nhạc gia nhập quân đoàn đuổi theo.

Trong khoảng thời gian ngắn, có không ít người của bốn đạo viện lớn bị hắn hại thảm, nơi Vương Bảo Nhạc 'dẫn quân' đi qua đều có vô số tiếng oán trách chửi bới, Vương Bảo Nhạc cũng chẳng rảnh để quản mấy chuyện đó, lúc này hắn còn lo lắng hơn ai hết, đang điên cuồng

tìm kiếm linh căn một tấc.

Cũng đúng lúc này, ở phía trước đó có một vùng đất trùng. Hiện giờ cái cô Lý Di linh thể lửa trời sinh của đạo viện Bạch Lộc vừa mới chế phục cái linh căn một tấc đã biến ảo thành mình xong, trên mặt cô đầy vẻ kích động, ánh mắt sáng rỡ lên, nhìn thân ảnh giống mình như đúc kia.

Chân Tức một tấc này cô đã phải tìm lâu lắm mới gặp, lúc này chế phục xong, nhìn gương mặt xinh đẹp của đối phương, Lý Di cũng cảm thấy si mê, nhịn không được bèn cúi xuống muốn hôn một cái...

Nhưng ngay khi bờ môi mọng của cô ịn xuống thì mặt đất chấn động, bên cạnh có một... Vương Bảo Nhạc tròn vo dắt theo một đám béo núc ních trực tiếp chạy vút qua!

------oOo------

Chương 97: Đi đâu cũng thấy

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngay khi Vương Bảo Nhạc chạy ngang qua thì đôi môi của Lý Di đã hôn lên trên Chân Tức có bộ dạng của mình với vẻ đê mê.

Nhưng đúng lúc này, thân ảnh Chân Tức của Lý Di đột nhiên biến đổi, từ nhỏ nhắn đột nhiên phình to ra, hóa thành bộ dạng tròn vo, gương mặt cũng trở nên mơ hồ, không còn là Lý Di nữa mà biến thành... Vương Bảo Nhạc.

Tất cả diễn ra quá nhanh, Lý Di cũng bị sự xuất hiện của Vương Bảo Nhạc cùng với cả đàn béo núc ních sau lưng hắn làm cho giật mình ngu người, đợi đến khi kịp phản ứng lại thì cô ngơ ngác nhìn mình đang ôm một thân ảnh giống hệt Vương Bảo Nhạc, còn đôi môi của cô thì đang ịn lên mặt của tên béo đó.

Tất cả khiến cho Lý Di mở to hai mắt, đầu óc nổ tung, hét lên một tiếng vô cùng thảm thiết. Cô ta vội vàng lùi lại, còn thân ảnh Chân Tức đã hóa thành bộ dạng của Vương Bảo Nhạc ở trong ngực cô thì lập tức lao vút ra, đuổi theo bầy Chân Tức đang dí Vương Bảo Nhạc ở phía trước.

Vương Bảo Nhạc đang cắm đầu chạy thục mạng, nghe sau lưng có

tiếng hét thì quay đầu lại nhìn thử, hắn không nhìn Lý Di mà nhìn thân ảnh Chân Tức đang vọt tới chỗ mình kia.

- Một tấc! Ta rốt cuộc cũng tìm được ngươi rồi!!

Vương Bảo Nhạc lập tức kích động thấy rõ, cuồng hỉ ngửa mặt lên trời cười lớn, lập tức bẻ cua chạy tới chỗ linh căn Chân Tức một tấc kia, ngay khi đến gần thì Vương Bảo Nhạc cười lớn tung ra một quyền, chiến lực toàn thân cũng bộc phát theo đó, một quyền này trực tiếp đánh ra âm bạo đinh tai.

Ầm một tiếng, thân ảnh linh căn Chân Tức một tấc bị nắm đấm của Vương Bảo Nhạc đánh nát, hóa thành một luồng khói xanh lập tức men theo cánh tay chui vào trong cơ thể của hắn.

Luồng khói xanh này tụ lại ở chỗ đan điền, hóa thành một linh căn hư ảo dài một tấc!

Cùng lúc đó, có một cỗ cảm giác muốn đột phá lập tức dâng lên trong người của Vương Bảo Nhạc, Vương Bảo Nhạc vui sướng vội vàng áp chế nó xuống, lúc này hắn vô cùng kích động, xoay người bỏ chạy, bầy béo núc ních ở phía sau vẫn đuổi theo sát nút.

Chuyện xảy ra quá nhanh, đến khi Lý Di kịp phản ứng lại thì Vương Bảo Nhạc cũng đã chạy xa, xung quanh dần an tĩnh lại, hồi lâu sau Lý Di mới hét lên thêm lần nữa.

- Vương Bảo Nhạc, ta sẽ không tha cho ngươi đâu!

Thanh âm của cô ta cực kỳ có tính xuyên thấu, dù đã chạy đi xa nhưn Vương Bảo Nhạc vẫn nghe thấy loáng thoáng, nhưng hiện giờ hắn chẳng hơi đâu mà để ý tới nguòi ngoài. Hắn vừa cắm đầu chạy, đầu óc vừa nghĩ tới chuyện tìm kiếm linh căn hai tấc.

Thực ra thì ngoại trừ linh căn hai tấc ra thì gần như hắn đều có đủ...

Chỉ cần tìm và hấp thu được linh căn hai tấc thì hắn cũng có thể quay đầu lại thử đấu một trận với đám béo ục ịch ở phía sau. Hắn có lòng tin có thể chiến đấu hấp thu từng bước từ linh căn ba tấc, bốn tấc, cho đến bảy tấc.

Chỉ là hắn không may mắn lắm, trong lúc liên tục chạy vòng quanh quê hương linh căn này, gặp thêm không ít linh căn Chân Tức, thậm chí cả linh căn chín tấc lúc trước cũng xuất hiện một lần, nhìn đối

phương bay lướt qua trên không, nhưng lại chẳng thấy bóng dáng linh căn hai tấc đâu, điều này khiến cho Vương Bảo Nhạc tức muốn phát điên.

Nhất là khi dần dần, số lượng bóng tròn ở sau lưng hắn đã hơn 1000... Kéo thành một hàng dài tăm tắp, khiến cho Vương Bảo Nhạc trở nên cực kỳ bắt mắt ở trong qiê hương linh căn này, gần như học sinh của các đạo viện cũng có thể nhìn thấy bóng dáng của hắn liên tục.

- Vương Bảo Nhạc, ngươi chờ đó cho ta!

- Vương Bảo Nhạc, thù này ta nhất định sẽ báo!

- Nhất định là tên béo này cố ý rồi!!

Tiếng hít khí, tiếng gào to, tiếng mắng chửi liên tục phát ra từ miệng của đám học sinh của bốn đạo viện lớn. Trong lòng của họ cũng tức lắm chứ... Bọn họ cũng gặp cảnh y hệt như Lý Di, trong số đó có không ít người còn chưa kịp dung hợp với linh căn chân tức, kết quả vừa nhìn thấy Vương Bảo Nhạc thì đám linh căn kia lập tức làm phản...

Hơn nữa, số lượng linh căn có duyên với Vương Bảo Nhạc lại quá nhiều, cho nên... một mình Vương Bảo Nhạc gần như đã kéo dài tốc độ chấn cấp của rất nhiều người.

Nhưng Vương Bảo Nhạc cũng không biết làm sao, lúc này hắn cũng đang lo lắng lắm đây. Bên ngoài lẫn bên trong của quê hương linh căn này đều có từ trường, lúc bình thường thì không cảm giác được rõ ràng, nhưng lúc này đang liều mạng chạy trốn thì Vương Bảo Nhạc lại cảm giác được rõ ràng và dữ dội hơn, tựa như nặng nề hơn một chút, nhưng đám linh căn ở phía sau thì không hề bị ảnh hưởng chút nào, điều này khiến cho Vương Bảo Nhạc vô cùng bực bội, nhưng hắn lại không thể dừng lại, một khi dừng lại, đối mặt với hơn một ngàn bản thân vây quanh, chỉ nghĩ tới cảnh đó thôi là đã cảm thấy toàn thân run rẩy.

- Vậy phải làm sao bây giờ, hai tấc, hai tấc à cưng đang ở đâu đó...

Vương Bảo Nhạc muốn khóc rống lên đến nơi, hắn cảm thấy cái bí cảnh này vô cùng quỷ dị, bây giờ trời đã vào khuya, người khác thì có thể nghỉ ngơi cho lại sức, nhưng hắn thì không được, chỉ có thể tiếp tục chạy như điên.

- Ôi các tổ tông đừng có đi theo ta nữa, nơi này có biết bao nhiêu là người kìa, các ngươi bám theo bọn họ đi.

Mãi đến khi trời hửng sáng, Vương Bảo Nhạc chạy suốt một đêm cũng bắt đầu đuối sức, chỉ có thể quay lại tính chuyện thương lượng với đám linh căn Chân Tức kia.

Nhưng hắn đã xem thường sức hấp dẫn của mình rồi, đáp án của đám linh căn kia dành cho hắn chính là gào lớn hơn, đuổi nhanh hơn.

Vương Bảo Nhạc câm nín nhìn trời, lúc trước hắn đã dùng rất nhiều cách, dù là nấp hay là muốn gắp lửa bỏ tay người thì đều không thể cắt đứt sự truy đuổi của đám Chân Tức này, thậm chí có một lần hắn đã dùng đến Kim Thân luôn rồi, nhưng Kim Thân vừa ra thì đám linh căn sau lưng hắn lại hưng phấn và cuồng bạo hơn thấy rõ, dọa cho Vương Bảo Nhạc sợ hết hồn vội vàng dừng lại.

Lúc này rơi vào đường cùng, khi đi ngang qua một ngọn núi cao, Vương Bảo Nhạc thật sự mệt chịu không nổi rồi và cũng tức giận thật sự rôi, nên giơ tay phải lấy cái loa của mình ra, chỉnh công suất tối đa quay ra sau hét lớn một tiếng.

- Các ngươi cút hết đi cho ta!!

Tiếng quát này có thể coi như rung trời, tạo thành sóng âm lan ra bốn phương, thậm chí mắt thường cũng có thể thấy được, khiến cho cả đám linh căn Chân Tức kia chợt khựng lại, Vương Bảo Nhạc thấy hữu hiệu thì mừng lắm, vội kéo dài khoảng cách, nhưng ngay sau đó hắn lại mở trừng hai mắt, đầu óc nổ vang, nghẹn ngào kinh hô, trong giọng nói còn mang theo vẻ sợ hãi.

- Đừng... Đừng như vậy mà...

Chỉ thấy hơn một ngàn tên béo ở sau lưng hắn đều học theo, cả đám biến ra loa lớn, hơn một ngàn cái loa này xuất hiện khiến cho Vương Bảo Nhạc mướt mồ hôi, hét lên một tiếng rồi vội vàng bỏ chạy, nhưng tất cả đều đã muộn...

Trong nháy mắt, hơn một ngàn thân ảnh linh căn Chân Tức biến thành Vương Bảo Nhạc đồng thời giơ cái loa lớn lên hét to với hắn!

Grào!!!!

Cái thanh âm này đã vượt xa thiên lôi, trực tiếp nổ tung ở trong quê hương linh tức này, thứ nó tạo thành đã không còn là sóng âm nữa mà hóa thành gió lốc, trực tiếp quét ngang mọi thứ, ầm ầm lao tới chỗ Vương Bảo Nhạc.

Cơn lốc này quá dữ dội, khí thế ngập trời, đám học sinh khác trong quê hương linh tức dù đứng ở đâu cũng có thể nghe rõ mồn một, ai nấy cũng giật mình cực độ, Vương Bảo Nhạc bị gió lốc đánh trúng hét thảm một tiếng, hắn cảm giác mình như bị một bàn tay khổng lồ vô hình vả cho một cái thật mạnh, lục phủ ngũ tạng đều run rẩy, thân thể cũng bị cuốn lên, bị hất tung ra ngoài như một con diều đứt dây, trực tiếp bay lướt qua ngọn núi rớt xuống phía bên kia.

Bên kia núi là một cánh rừng rậm rạp, Vương Bảo Nhạc rơi xuống cái bịch, cũng may mầm mống thôn phệ trong cơ thể hắn kịp thời bộc phát nên mới khiến thân thể đáp xuống vững vàng, thế nhưng hắn vẫn phun ra một búng máu, mặt mày tái mét vội chui vào trong rừng bỏ chạy.

Mãi đến hồi lâu sau Vương Bảo Nhạc mới dừng lại, hắn quay đầu nhìn thử thì phát hiện hình như đám thân ảnh Chân Tức kia không tìm thấy mình nên không đuổi theo nữa, chueyện này khiến cho Vương Bảo Nhạc mừng rơn.

- Cắt đuôi được rồi à?

- Nơi này đáng sợ quá, làm ơn đừng có cho ta gặp phải linh căn Chân Tức ba tấc đổ lên nữa!!

Vương Bảo Nhạc nhớ tới nỗi vật vã lúc trước thì chỉ thấy lồng ngực đau nhói, vội lấy đan dược rà uống vào, vừa thở dài vừa khập khiễng chạy đi thật xa.

Cùng lúc đó, bởi vì khoảng cách bị kéo ra quá xa nên đợi đến khi hơn một ngàn linh căn có duyên với Vương Bảo Nhạc chạy qua bên kia núi thì đã mất dấu của hắn. Cho nên chúng đều tản ra tìm kiếm ở xung quanh...

Cho nên, đám học sinh của bốn đạo viện lớn ở trong quê hương linh tức này có thể gặp được linh căn Chân Tức có bộ dạng y chang Vương Bảo Nhạc chạy lon ton trước mặt bọ họ ở khắp các ngóc ngách.

Cuối cùng bọn họ cũng thấy chóng hết cả mặt, cơn giận tuôn trào.

- Cái bí cảnh ngon lành cành đào của người ta lại bị tên béo kia phá hỏng rồi!!

- Bây giờ cứ thấy tên béo là ta lại thấy mệt!

Trong lúc hơn một ngàn Vương Bảo Nhạc chạy lung tung trong quê hương linh tức khiến đám học sinh của bốn đạo viện lớn phát điên thì Vương Bảo Nhạc đang nhăn nhó ngồi xổm bên cạnh một dòng suối nhỏ ở trong rừng, hắn dựa vào một tảng đá, xoa đầu buồn rầu.

- Rốt cuộc linh căn đang ở đâu đây... Bây giờ ta cũng không dám chui ra ngoài, lỡ như gặp phải linh căn khác...

Vương Bảo Nhạc xoa trán, cân nhắc xem có nên che mặt lại hay không, nhưng cảm thấy như vậy không được nên hắn nhìn quanh rồi cắn răng một cái.

- Nếu muốn trốn thì phải trốn kỹ một chút!!

Vương Bảo Nhạc hạ quyết tâm xong thì lập tức tìm một tảng đá lớn, lấy phi kiếm ra móc rỗng ở bên trong làm thành một cái vỏ trùm trên người, sau đó lại chọn góc độ khoét một lỗ để nhìn, lúc này mới từ từ di chuyển tới...

Nhưng đi được vài bước thì Vương Bảo Nhạc ngẫm nghĩ một lúc, lấy linh thạch bảy màu ra bắt đầu khắc hồi văn che giấu lên khắp nơi rồi dán lên tảng đá, cuối cùng mới thấy yên lòng hơn.

- Thế này thì mới có tác dụng chứ, chỉ cần tìm thấy linh căn hai tấc thì ta sẽ không phải sợ nữa!

Chương 98: Chẳng lẽ có bảo vật?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vương Bảo Nhạc buồn bực thở dài, lúc này hắn đội cái vỏ tảng đá lớn đó nhích từ từ trong quê hương linh tức, vô cùng cẩn thận, sợ gặp phải linh căn hai tấc đổ lên.

Hắn cảm giác từ sau khi mình vào quê hương linh tức này xong thì trải qua đủ thứ trời ơi đất hỡi, khiến cho hắn vừa vui mừng vừa đau hết cả đầu.

"Rốt cuộc là vì nguyên do gì mà linh căn nào nhìn thấy mình xong đều bám riết theo thế này...?"

Vương Bảo Nhạc càng nghĩ càng thấy lạ, càng nghi càng thấy có thể do mình đẹp trai quá trời quá đất, người gặp người thích, linh căn nhìn thấy thì phát cuồng, hoặc là chuyện này có liên quan đến Kim Thân, lúc trước khi định dùng Kim Thân thì đám linh căn kia cũng phát cuồng thấy rõ.

Nhưng hắn cũng biết nguyên nhân cụ thể là gì không quan trọng, lúc này chuyện quan trọng nhất chính là phải tranh thủ thời gian tìm cho bằng được linh căn hai tấc cái đã.

- Đợi ta tìm thấy linh căn hai tấc rồi thì sẽ không cần phải sợ nữa, trong cái đám linh căn lúc trước biến ảo thành ta có một nùi ba tấc kia!

Thời gian cứ thế trôi qua, cái vỏ bọc này đã có kha khá tác dụng, khiến cho hắn cũng gặp phải một số thân ảnh linh căn hư ảo khi di chuyển trong rừng, nhưng không hề xảy ra chuyện như lúc trước nữa, điều này khiến cho Vương Bảo Nhạc cảm thấy yên lòng hắn.

Nhưng hắn cũng hiểu rõ không thể đến qáu gần, bằng không hiệu quả che giấu của tảng đá lớn này sẽ giảm bớt đi nhiều, mãi cho đến hơn hai ngày sau, tất cả học sinh của bốn đạo viện lớn đều đã lấy được một phần tạo hóa cơ duyên của mình, thì Vương Bảo Nhạc cũng kích động nhìn một đạo hư ảnh linh căn đang xuất hiện trước mắt mình.

- Hai tấc!

Ngay khi nhìn thấy linh căn này thì Vương Bảo Nhạc hưng phấn hất tung cái vỏ bọc tảng đá kia ra, nhào tới chỗ hư ảnh linh căn hai tấc đang lơ lửng ở phía trước.

Gần như ngay lúc hắn lao ra thì hư ảnh linh căn kia quay phắt đầu lại, thoắt cái đã biến thành bộ dạng của Vương Bảo Nhạc, không đợi nó kịp cục cựa thì nắm đấm của Vương Bảo Nhạc đã nện tới, dựa vào chiến lực cường hãn của mình, nhanh chóng đánh tan linh căn hai tấc đó.

Khi hấp thu khí tức tán loạn màu xanh do linh căn hai tấc tạo thành đó, toàn thân của Vương Bảo Nhạc chấn động, cảm nhận được linh căn một tấc vốn đang ở trong cơ thể nhanh chóng bị thay thế, biến thành hai tấc thì hắn lại có cảm giác lệ nóng doanh tròng, kích động tới mức toàn thân run rẩy, ngửa mặt lên trời cười to.

"Sau bao gian khổ, rốt cuộc cũng có được linh căn hai tấc rồi!"

"Bây giờ anh không cần phải nấp nữa rồi, mấy cục cưng linh căn ơi, anh tới tìm các cưng đây!"

Vương Bảo Nhạc cười to, thu hồi cái vỏ tảng đá mà hắn dùng để nấp lại, hắn cảm giác bây giờ mình trâu khỏi nói, dù có gặp phải đám hư ảnh linh căn đã biến thành bộ dạng của mình thì cũng không cần phải đau đầu như trước nữa.

Có hai tấc làm trụ cột thì hắn có thể hấp thu ba tấc, lúc này Vương Bảo Nhạc đắc ý vô cùng, tâm trạng hí hửng khỏi nói, tốc độ cũng tăng nhanh, phóng như bay ở trong rừng.

Có thể là hết cơn bĩ cực đến hồi thái lai, chỉ một lúc sau, khi Vương Bảo Nhạc đang chạy phăm phăm trong rừng thì gặp phải một cái linh căn ba tấc, nhìn thân thể hình cầu núc ních và gương mặt đẹp trai rạng ngời của đối phương, Vương Bảo Nhạc cười lớn nhào tới đánh tan rồi hấp thu.

Sau khi phát hiện linh căn trong cơ thể đã biến thành ba tấc xong thì Vương Bảo Nhạc lại càng hưng phấn hơn, tâm trạng tốt đẹp hơn, cảm thấy bầu trời bao la lấp lánh kia càng thêm rực rỡ rạng ngời, hắn tung tăng đi thẳng về phái trước.

Vương Bảo Nhạc nhìn thấy được ngọn núi mà mình đã chạy qua khi bị bầy linh căn đuổi giết kia, trong lòng không khỏi xuất hiện cảm

giác lật ngược ván cờ vô cùng đẹp mắt.

"Mấy ngày trước ta bị các ngươi dí chạy đến nơi này, bây giờ ta đã về rồi đây, mấy cục cưng linh căn, các ngươi cứ chờ đó cho ta!"

Vương Bảo Nhạc hí hửng muốn chạy tới chỗ ngọn núi thật nhanh thì đột nhiên để ý thấy khoảng rừng trước mắt bị người ta cột dây ngăn cách.

Cùng lúc đó, ở trong khu kia cũng có tiếng bước chân vang lên, khi Vương Bảo Nhạc nhìn lại thì thấy hai cô gái mặc đạo bào màu đen vừa đi vừa nhíu mày nhìn nhau rồi thì thầm to nhỏ.

Hai cô gái này đều là học sinh của chi nhánh Bạch Lộc, nom mặt mày cũng được, dù mặc đạo bào màu đen nhưng cũng khó giấu được vẻ tươi trẻ xuân thì của họ, một người trông như vừa mới bôi thuốc xong, vừa đi vừa cài nút áo.

Mặc dù Vương Bảo Nhạc không quen họ nhưng tất cả đều là học sinh của bốn đạo viện lớn, sau khi nhìn thấy bọn họ thì hắn định bước lên chào hỏi, nhưng hai cô gái đó chỉ nhìn lướt qua hắn một cái rồi đi thẳng qua như không hề nhìn thấy hắn.

- Lại là tên béo chết tiệt đó, phiền chết đi được!

- Hôm nay ta đã gặp bốn lần rồi, cái tên béo chết tiệt này tên Vương Bảo Nhạc, thôi bỏ đi, không nói về tên chết tiệt này nữa, chúng tư đứng canh chừng ở đây là được, đừng cho ai vào.

Hai cô gái này đi lướt qua bên cạnh Vương Bảo Nhạc, tiếng nói chuyện của họ truyền vào trong tai của hắn.

Vương Bảo Nhạc vốn định chào hỏi bèn khựng lại, có phần kinh ngạc, nghi hoặc quay đầu lại nhìn bóng lưng của hai cô gái nọ, lại cúi đầu nhìn bản thân mình với vẻ cổ quái, cuối cùng hắn ngẩng đầu lên nhìn khu vực bị rào lại này, ánh mắt sáng bừng lên.

"Chẳng lẽ bọn họ phát hiện ra bảo bối gì à?"

Trong lòng Vương Bảo Nhạc vô cùng kích động, tò mò tiếp tục đi tới.

Đi được một lúc thì sâu bên trong khu rừng lại vang lên nhiều tiếng con gái nói cười hơn, Vương Bảo Nhạc chớp chớp mắt, thần sắc cũng trở nên nghiêm túc hơn hẳn, bước chân không hề dừng lại, mãi cho

đến khi tới gần hơn thì hắn liếc mắt một cái đã nhìn thấy ở sâu bên trong lại có một hồ nước!

Có ba bốn nữ sinh của chi nhánh Bạch Lộc đang tắm rửa trong đó...

Xung quanh có vài ba người đang đứng canh chừng, có người thì đề phòng kẻ khác bất ngờ xông vào, có người thì đang mặc quần áo...

Đối với nam sinh mà nói thì vài ngày không tắm cũng chẳng sao hết, nhưng đối với những cô gái chưa phải tu sĩ, không thể dùng thuật pháp để giữ người ngợm sạch sẽ mà nói thì lại khác. Tuy bí cảnh này là ốc đảo nhưng lại ở giữa sa mạc, không khí oi ả, một ngày không tắm thì toàn thân cứ rích rích, hơn nữa trong quá trình tìm linh căn khó tránh khỏi việc hoạt động mạnh cũng như đánh nhau, cho nên bọn họ mới tụ lại với nhau vào hồ nước này tắm rửa.

Cảnh tượng này giống như sấm sét đánh thẳng xuống đỉnh đầu của Vương Bảo Nhạc, ánh mắt của hắn mở to, khung cảnh trước mắt quá sức kích thích, khiến cho hắn có phần khó mà kềm được.

"Nhiều bánh bao quá.... Ôi có cả bánh bao cỡ bự nữa kìa..."

Vương Bảo Nhạc cũng ngu người một lúc, cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, tim đập thình thịch, ánh mắt đảo qua một lượt, trán rịn mồ hôi, ý thức được hậu quả của việc này không nhỏ nên hắn định bụng chuồn êm.

Nhưng hắn đột nhiên xuất hiện, mặc dù cũng khiến mấy cô gái đang canh gác và mặt quần áo phải giật mình, nhưng bọn họ chỉ nhìn Vương Bảo Nhạc một cái rồi cũng thôi.

"Rốt cuộc chỗ quái này làm sao vậy không biết, đi tới đâu cũng thấy tên béo chết tiệt này, hôm nay ta đã thấy bảy tám lần rồi."

"Ta cũng thấy năm sáu lần rồi, toàn là hắn... Ban nãy vừa thấy thêm lần nữa."

"Thôi kệ đi, mặc xác hắn."

Lời nói của những cô gái này truyền vào trong tai của Vương Bảo Nhạc, khiến cho hắn khựng lại ngưng việc bỏ trốn, hắn trừng mắt nhìn một lúc, sau đó lập tức ý thức được vấn đề là gì. Bởi vì có quá nhiều linh căn biến ảo thành bộ dạng của hắn cho nên khiến cho đám người của bốn đạo viện lớn thường xuyên nhìn thấy cái bản

mặt của hắn chạy nhông nhông khắp quê hương linh tức này.

Có lẽ mới đầu họ còn có phản ứng nhưng qua mấy ngày thì nhìn mãi cũng thành quen, nên giờ cũng tưởng hắn là linh căn...

Điều này khiến cho Vương Bảo Nhạc rối rắm, trong lòng vô cùng khó xử.

"Mình phải làm gì bây giờ ta, muốn nói cho họ biết mình là Vương Bảo Nhạc hàng xịn quá đi, mà vậy thì họ nhất định sẽ rất tức giận, có khi nổi khùng sẽ mất đi lý trí, mà lỡ mất lý trí rồi thì sẽ ảnh hưởng tới việc bọn họ giành được linh căn Chân Tức, bốn đạo viện đều là người một nhà, mình không thể làm như vậy được!"

"Nhưng mình cũng không thể phủi mông mà đi được, như vậy thì lộ liễu lắm, aiz, đau đầu quá đi hà, tại sao mấy cô nàng đó lại đi tắm ở trước mặt mình làm gì không biết!"

Vương Bảo Nhạc cảm giác mình khó xử quá chừng.

"Thôi vậy, mình cứ ráng chịu thiệt một hồi cho rồi."

Vương Bảo Nhạc thầm thở dài trong lòng, cảm thấy mình đã hy sinh quá nhiều vì mấy cô nàng này, vậy nên hắn cố ý banh mặt lại, tiếp tục đi tới chỗ bọn họ.

Ngày càng tới gần, thái độ dửng dưng của những cô gái ấy khiến cho tim của Vương Bảo Nhạc đập rộn lên, nhất là khi hắn tới gần hồ nước, bên trong có một cô nữ sinh vừa tắm rửa xong nên đứng thẳng người dậy đi qua kế bên hắn...

Tất cả khiến cho Vương Bảo Nhạc thiếu chút nữa không kềm được mà thở dốc, trong đáy lòng dâng lên cảm giác quái dị xưa nay chưa từng có, hắn cố gắng nhịn thêm chút nữa, đến khi đi qua một khoảng thì Vương Bảo Nhạc mới thở phào một hơi, nhưng lúc này, chỗ mấy cô nàng kia đang tắm rửa lại vang lên tiếng chần chừ.

"Cái linh căn ban nãy... là lạ thế nào ấy."

"Hình như... không nhìn ra đó là linh căn mấy tấc hết..."

Tiếng chần chừ này vừa vang lên thì nháy mắt toàn bộ hồ nước lập tức im phăng phắc nhưng sau đó lại có vô số tiếng hét chói tai cường độ cao vang lên.

Vương Bảo Nhạc biến sắc, không hề co giò chạy ngay mà lấy một con khôi lỗi có bộ dạng y hệt mình ra, sau khi hạ lệnh cho nó chạy thật nhanh thì hắn lại lập tức lấy cái vỏ tảng đá nọ ra ụp lên người nằm im một chỗ.

------oOo------

Chương 99: Chào hỏi!

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vương Bảo Nhạc, ngươi là đồ vô sỉ!

- Kẻ ban nãy bảo đảm không phải linh căn, các chị em, chắc chắn đó chính là Vương Bảo Nhạc rồi!

- Đuổi theo thôi, đánh chết cái tên dê xồm đó!

Chỗ hồ nước có tiếng mắng mỏ vang lên không ngớt, bảy tám cô nàng của chi nhánh Bạch Lộc, cùng với vài người phụ trách canh gác ở gần đó đều hùng hổ xộc tới, bọn họ không để ý tới tảng đá lớn mà Vương Bảo Nhạc dùng để ẩn thân, ánh mắt đã bị con khôi lỗi có bộ dạng y hệt Vương Bảo Nhạc đang chạy thục mạng ở phía trước hấp dẫn, toàn bộ nhanh chóng đuổi theo.

Nhưng tốc độ của khôi lỗi cũng không hề chậm, lúc này nó chạy như bay về phía trước, dụ cả nhóm mấy cô nàng kia chạy về một phía khác của rừng cây, sau đó xung quanh nhanh chóng trở nên an tĩnh lại.

Lúc này Vương Bảo Nhạc đang nằm nấp ở bên dưới tảng đá mới nhích từ từ, mãi đến khi rời khỏi khu vực này thì hắn mới tăng tốc, nhìn từ xa thì có thể trông thấy một tảng đá lớn xẹt qua cái vèo, vượt qua ngọn núi...

Mãi cho đến khi qua được bên kia ngọn núi, Vương Bảo Nhạc cũng không vội thu hồi vỏ tảng đá, mà chỉ lau mồ hôi, cười khổ, thầm nghĩ chuyến này đúng là có đủ kích thích.

"Người tốt khó làm quá đi, nếu không phải vì cân nhắc đến tâm trạng của bọn họ thì sao ta phải làm khổ hai mắt của mình chứ, làm như ta thèm nhìn lắm ấy."

Vương Bảo Nhạc vội ho khan một tiếng, nói thêm mấy câu rồi chụp cái vỏ tảng đá kia lên, rón rén tiến lên trước tìm kiếm linh căn bốn tấc.

Có lẽ vì đây là nơi mà lúc trước đám linh căn Chân Tức biến ảo thành Vương Bảo Nhạc tụ tập cho nên lần này Vương Bảo Nhạc không tốn bao lâu đã thấy được linh căn bốn tấc giống hệt với mình.

Hắn nhanh chóng lao lên, sau khi trực tiếp đánh tan và hấp thu linh căn kia xong thì Vương Bảo Nhạc đang hớn hở định đi, nhưng thần sắc chợt động, hắn nhìn về phía bên phải của mình, sau đó lại chụp tảng đá kia lên rồi nhẹ nhàng đi đến bên đó.

Vương Bảo Nhạc tới gần, động tác càng nhẹ hơn, sau khi bước tới bên dưới một gốc cây đại thụ thì hắn nhìn thấy ở cách đó hơn mười trượng có hai thân ảnh đang vật lộn với nhau.

"Là hắn!"

Vương Bảo Nhạc liếc mắt một cái là lập tức nhận ra thân phận của kẻ đang chiến đấu, đó là gã thanh niên thuộc chi nhánh Bạch Lộc đã chủ động gây sự với hắn ngay cửa vào quê hương linh tức nên bị hắn bẻ ngón tay, Vương Bảo Nhạc chưa bao giờ quên ánh mắt oán độc và vẻ mặt như muốn trả thù của gã lúc đó!

Đang chiến đấu với hắn là một linh căn Chân Tức năm tấc có bộ dạng giống hệt hắn, rõ ràng gã thanh niên này đã chuẩn bị được trụ cột bốn tấc, chỉ cần thắng được Chân Tức năm tấc này thì hắn có thể hấp thu nó để trở thành linh căn năm tấc.

Phải biết rằng dù so với những ngôi sao mới nổi đẳng cấp học bá đã đặt mục tiêu tám tấc kia thì linh căn năm tấc không là gì hết, nhưng thực ra những tu sĩ Chân Tức có thể đạt tới tám tấc của cả liên bang này chẳng được mấy người, phần lớn đều là ba bốn tấc gì đó, người có thể lên tới linh căn năm tấc đã khá lắm rồi.

Lúc này gã thanh niên chi nhánh Bạch Lộc đang chiến đấu khá kịch liệt với linh căn năm tấc nọ, dù sao thì chiến lực của linh căn năm tấc đã không hề thua kém bản thể là bao, mặc dù cuối cùng gã thanh niên này vẫn thắng thì trong lúc nhất thời vẫn khó mà kết thúc trận chiến này được.

Vương Bảo Nhạc trừng mắt nhìn gã ta.

"Có nên giết chết hắn ta không nhỉ..."

Trong lòng Vương Bảo Nhạc rục rịch.

"Ta là đại học thủ của hệ Pháp Binh thuộc đạo viện Phiêu Miểu, sao có thể làm loại hành vi chủ động giết người cướp đồ trắng trợn thế này được!"

Vương Bảo Nhạc nghiêm mặt, hắn cảm giác mình là người có thân phận, tuyệt đối không thể làm mấy chuyện mất tư cách mà lại không thể chọn đối phương tức giận được.

"Thôi thì mình cứ lên chào hỏi đi vậy, cùng là người của bốn đạo viện lớn cả, nếu không chào hỏi thì thất lễ lắm, hơn nữa bây giờ hắn ta đang chiến đấu, mình cũng không tiện làm hắn phân tâm được, chờ hắn thành công rồi mình hãy qua chào hỏi."

Vương Bảo Nhạc nghĩ thế, vô cùng hài lòng với nhân phẩm của mình, hắn cảm giác mình thật sự rất chu đáo, là người tốt biết nghĩ cho kẻ khác, vậy nên hí hửng ngồi im chờ đợi.

Một nén nhang sau, gã thanh niên của chi nhánh Bạch Lộc thở hồng hộc nhưng trong mắt vô cùng kích động, hắn cảm thấy vào quê hương linh tức xong thì vận may của mình lại bạo phát, bốn linh căn trước đó bị hắn nhanh chóng tìm được không nói, bây giờ lại tìm thấy linh căn năm tấc nhanh đến vậy.

"Đây chính là linh căn năm tấc đó, rất có thể đây chính là linh căn năm tấc duy nhất có duyên với ta ở trong quê hương linh tức này!"

Gã thanh niên hưng phấn, trong lòng vô cùng mừng rỡ.

"Sau khi hấp thu Chân Tức này thì ta chính là linh căn năm tấc, có thể đi tranh giành linh căn sáu tấc, thậm chí là cả bảy tám tấc nữa. Đến lúc đó Vương Bảo Nhạc chẳng là cái thá gì hết!"

Gã cười to tung ra một quyền, đánh lùi linh căn năm tấc ở trước mặt, khiến thân thể của nó tán loạn, tiếng cười của hắn lại càng vang dội hơn, thân thể nhảy lên muốn tung chiêu sau cùng.

- Linh căn năm tấc là của ta!

Nhưng khi hắn vừa hét lên, định tung chiêu cuối đánh bại linh căn

năm tấc thì hai mắt của Vương Bảo Nhạc ở cách đó không xa chợt sáng bừng lên, hắn trực tiếp xốc tảng đá to lên đứng dậy, mặt cười tủm tỉm, hưng phấn vẫy tay gọi gã thanh niên của chi nhánh Bạch Lộc kia một cái:

- Hế lô, xin chào đạo hữu!

Vương Bảo Nhạc xuất hiện quá bất ngờ, tiếng hô lại lớn, khiến cho gã thanh niên chi nhánh Bạch Lộc kia sợ hết hồn, sau khi thấy Vương Bảo Nhạc thì không khỏi ngẩn ra.

Ngay khi hắn ngẩn người thì linh căn năm tấc sắp bị đánh tan ở trước mặt hắn đột nhiên run lên, sau đó thân thể nhanh chóng phình ra, gương mặt cũng lập tức thay đổi, hóa thành bộ dạng của Vương Bảo Nhạc. Trong lúc gã thanh niên chi nhánh Bạch Lộc biến sắc thì linh căn năm tấc vốn thuộc về hắn gào lên một cái rồi bổ nhảo về phía Vương Bảo Nhạc.

- Grào!

Vương Bảo Nhạc chớp mắt, ngay khi linh căn năm tấc kia đến gần thì hắn trực tiếp tung ra một chưởng, "ầm" một tiếng, linh căn năm tấc lập tức tan tành.

Chỉ đơn giản thế thôi, đây không phải vì chiến lực của Vương Bảo Nhạc mạnh tới mức có thể không thèm đếm xỉa đến chiến lực của linh căn năm tấc. Bởi vì lúc nãy linh căn năm tấc đã chiến đấu với gã thanh niên đó quá lâu, gần tán loạn đến nơi, cho nên mới có thể bị Vương Bảo Nhạc tương một cú nát bấy.

Lúc này nó hóa thành một luồng khói xanh bay vào trong cơ thể của Vương Bảo Nhạc, thay thế linh căn bốn tấc vốn có, trở thành linh căn năm tấc!

Tất cả diễn ra quá nhanh, từ khi Vương Bảo Nhạc xuất hiện chào hỏi đến lúc hấp thu linh căn năm tấc xong đều được hoàn thành chỉ trong vài giây ngắn ngủi. Lúc này gã thanh niên của chi nhánh Bạch Lộc ngơ ngác nhìn mọi chuyện diễn ra, hô hấp dẫn trở nên dồn dập, trong mắt vằn vện kín tơ máu.

- Vương Bảo Nhạc!

Toàn thân hắn run rẩy như sắp nổi điên đến nơi, lòng đau như cắt, thật sự linh căn năm tấc rất quý hiếm, thậm chí có thể đây còn là

linh căn năm tấc duy nhất hữu duyên với hắn, nhưng rõ ràng đã sắp thuộc về hắn rồi mà lại bị Vương Bảo Nhạc cướp đi ngọt sớt như thế.

Nếu như Vương Bảo Nhạc cướp sớm một tí thì thôi đi, hắn còn chưa vất vả đánh đấm gì, dù vẫn tức giận nhưng cũng không đến mức điên cuồng như bây giờ. Thật sự là cố gắng biết bao nhiêu, mắt thấy thành công đến nơi rồi mà chớp mắt một cái đã bị người ta cướp mất, cảm giác này khiến cho hắn cảm thấy đầu óc như muốn nổ tung.

Trong lúc tức giận hắn gào lên một tiếng rất đỗi thê lương, phóng thẳng tới chỗ Vương Bảo Nhạc nhưng ngay khi hắn tới gần thì Vương Bảo Nhạc cũng trừng mắt tung một cước.

Tốc độ của Vương Bảo Nhạc quá nhanh, gã thanh niên này thì bị lửa giận làm mụ mị đầu óc nên không tránh kịp, thế là hắn bị Vương Bảo Nhạc đá trúng vào bụng, toàn thân bay ngược về sau nện xuống đất.

- Vương Bảo Nhạc, ngươi là đồ vô sỉ!

Gã thanh niên giãy giụa bò lên, trán nổi gân xanh, tức giận hét lớn.

- Ta chỉ chào hỏi ngươi thôi mà, sao tự dưng ngươi lại muốn đánh ta thế? Người của chi nhánh Bạch Lộc các ngươi đều bất lịch sự như thế à?

Vương Bảo Nhạc ra vẻ cả giận nói.

- Thôi vậy, ta là người rộng lượng, không so đo với ngươi làm gì, ta đi đây.

Vương Bảo Nhạc nói xong thì ho khan một tiếng, trong lòng vô cùng đắc ý, xoay người rời đi, gã thanh niên của chi nhánh Bạch Lộc ở đằng sau hắn nghe thấy thế thì tức giận đến mức phun một họng máu.

- Vương Bảo Nhạc, ngươi trả linh căn năm tấc lại cho ta!

Vương Bảo Nhạc lờ tịt mấy lời này, tốc độ tăng nhanh, thoắt cái đã lướt đi thật xa không còn thấy bóng dáng đâu. Còn gã thanh niên kia thì ấm ức trong lòng, không sao xả được cơn giận này nên chỉ có thể điên cuồng hét lớn, muốn đuổi theo nhưng lại không đuổi kịp, ngoài ra có đuổi kịp thì cũng đánh không lại.

Trong lúc phát điên lên thì hắn lại không nhịn được mà phun thêm một búng máu nữa, trong lòng bắt đầu hối hận, lúc trước không nên vì ngứa mồm mà đi trêu chọc cái tên Vương Bảo Nhạc thù dai này.

------oOo------

Chương 100: Giúp người làm vui

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thuận lợi hấp thu Chân Tức năm tấc, cảm nhận được linh căn dài năm tấc trong đan điền của mình, tâm trạng của Vương Bảo Nhạc lại càng tốt đẹp hơn, nhất là lúc này chỉ cần hắn muốn thì có thể tìm một chỗ yên tĩnh để bế quan, trực tiếp bước vào Chân Tức.

Loại cảm giác này giống như khi đánh bạc mà chỉ có ăn chứ không có thua, khiến cho Vương Bảo Nhạc hí hửng lôi một túi đồ ăn vặt ra vừa đi vừa ăn.

Đặc biệt là khi nhớ tới vẻ mặt tức điên của gã thanh niên bên Việt Nam thì hắn lại càng đắc ý hơn nữa.

- Tên đó cũng tội thật, chọc ai không chọc, lại đi chọc đến ta! Nếu như hắn có thể đẹp trai như ta thì bảo đảm vẫn có thể gặp được thêm một linh căn năm tấc hữu duyên khác nữa.

- Tiếp theo chính là sáu tấc, sau đó là bảy tấc!

Vương Bảo Nhạc cười ha hả, thong thả dạo bước trong quê hương linh tức, bởi vì hắn đã có linh căn năm tấc rồi nên dù có gặp phải linh căn biến hóa thành bọ dạng của hắn cũng chẳng sao, chỉ cần không phải sáu tấc thì chúng sẽ không lao lên nữa.

Thế là Vương Bảo Nhạc lại càng thoải mái hơn, lúc tìm kiếm cũng không thèm che giấu thân ảnh của mình, tăng nhanh tốc độ tìm kiếm. Thời gian dần trôi qua, vài ngày sau, Vương Bảo Nhạc đứng trên một đỉnh núi, một quyền đánh tan linh căn bảy tấc, sau khi hấp thu phần khí tức màu xanh kia thì hắn ngửa mặt lên trời cười vang.

“Rốt cuộc cũng đến được bảy tấc rồi, tiếp theo chính là đi tìm linh căn tám tấc! Một khi tìm được và hấp thu nó thì ta không cần phải áp chế nữa, có thể đột phá Cổ Võ, bước vào Chân Tức rồi!”

Nghĩ đến việc có thể thuận lợi vào đảo Thượng Viện, trong lòng Vương Bảo Nhạc vô cùng hưng phấn. Thế là hắn bắt đầu hành trình tìm kiếm linh căn tám tấc trong quê hương linh tức này.

Quê hương linh tức này có phạm vi không nhỏ, trước đó Vương Bảo Nhạc bị linh căn đuổi theo nên không kịp quan sát kỹ, sau đó lại phải che giấu tung tích, hiện tại rốt cuộc cũng không cần phải sợ gì nữa, vậy nên trong quá trình tìm kiếm này hắn cũng lần lượt bắt gặp học sinh của bốn đạo viện lớn.

Trong đó phần lớn đều đang truy đuổi và tìm kiếm linh căn bốn hoặc năm tấc, sau khi những học sinh đó nhìn thấy Vương Bảo Nhạc xong thì đều lộ ra vẻ cảnh giác, mấy hôm nay tiếng tăm của Vương Bảo Nhạc có thể nói là đã lan xa khắp quê hương linh tức này rồi.

Gần như ai cũng biết đến hết.

Thời gian trôi qua, phạm vi tìm kiếm của Vương Bảo Nhạc cũng rộng dần, chỉ là mặc dù đoạn đường này gặp được không ít học sinh của bốn đạo viện lớn, linh căn cũng nhiều, thậm chí còn gặp lại cả linh căn chín tấc kia thêm lần nữa nhưng mãi mà không tìm được tám tấc!

Dần dần, Vương Bảo Nhạc cũng ý thức được chắc hẳn số lượng linh căn tám tấc cực kỳ ít, nhất là khi hắn gặp được Ngô Phần của đạo viện Thánh Xuyên, phát hiện trên người của hắn cũng tràn ngập uy áp linh căn ngang ngửa với mình, hắn lập tức ý thức được đối phương cũng là bảy tấc.

Ngô Phần cũng thấy Vương Bảo Nhạc, ánh mắt co rụt lại, chỉ gật đầu một cái rồi đi sang hướng khác.

Vương Bảo Nhạc nghiêm mặt nhìn bóng lưng của Ngô Phần.

- Xem ra dù người trở thành bảy tấc không nhiều lắm nhưng cũng không phải là không có, tất cả mọi người đều đang tìm tám tấc... Mà tám tấc được gọi là linh căn vạn năng, một khi xuất hiện thì chưa chắc đã cần phải hữu duyên, tất cả những người đạt tới bảy tấc đều có thể tranh đoạt nó!

- Cho nên ai tìm được trước thì ưu thế của kẻ đó là lớn nhất!

Trong lúc trầm ngâm, Vương Bảo Nhạc cũng đẩy nhanh tốc độ, phạm

vi tìm kiếm lại càng lớn hơn.

Dần dà, hắn cũng gặp được rất nhiều bạn học của đạo viện Phiêu Miểu, có thể giúp được thì hắn đều ra tay giúp đỡ, từ chỗ bọn họ, Vương Bảo Nhạc biết được khoảng thời gian mình ẩn nấp thì trong bốn đạo viện cũng xuất hiện những người có thành tựu rất kinh khủng, dù tiếng tăm vẫn không hoành tráng bằng hắn.

- Trác Nhất Tiên của đạo viện Bạch Lộc, nghe nói người này đã đạt tới linh căn bảy tấc, đang tìm tám tấc đấy!

- Còn có cả cô gái hỏa linh thể trời sinh tên Lý Di kia nữa, cô ta được trời ưu ái hết sức, mấy ngày trước cũng đã đến trình độ bảy tấc rồi!

- Ngô Phần của đạo viện Thánh Xuyên cũng thế, trước đó có người thấy hắn đang đối chiến với linh căn bảy tấc hữu duyên của mình, giờ chắc cũng đã thành bảy tấc rồi!

- Cả Triệu Nhã Mộng của đạo viện của chúng ta nữa, cô ấy được chú ý gần bằng học thủ ngươi luôn đấy, thực ra linh thể của cô ấy còn hấp dẫn Chân Tức hơn cả Lý Di nữa, ta nghe nói tuần trước cô ấy cũng đã thành bảy tấc rồi!

Nghe những học sinh của đạo viện Phiêu Miểu nói vậy, trong lòng Vương Bảo Nhạc cũng biết đại khái về những người cạnh tranh với mình, áp lực cũng lớn hơn một chút, vội vàng rời đi tiếp tục tìm kiếm.

Nhưng tám tấc thật sự quá hiếm, lại qua ba ngày mà Vương Bảo Nhạc vẫn không tìm được, chẳng qua hắn lại tìm được một người quen...

Người này chính là Đỗ Mẫn.

Lúc này Đỗ Mẫn đang thở hồng hộc, mồ hôi đầm đìa chiến đấu với linh căn sáu tấc đã biến thành bộ dạng của cô ta, mặc dù tu vi đã đến Phong Thân nhưng dù sao cô ta cũng xuất thân từ hệ Đan Đạo, chiến lực có phần hơi kém, mà nay đan dược của cô ta đã dùng sắp hết cả rồi.

Nên dù cô ta tìm được linh căn sáu tấc có duyên với mình nhưng đánh hồi lâu mà không làm gì được đối phương, có phần chật vật và đuối sức, thậm chí trông có vẻ như đánh không nổi nữa.

Trong lúc cô ta cảm thấy lo lắng, thậm chí còn định lấy thẻ ngọc ra cầu cứu thì bị Vương Bảo Nhạc tình cờ đi ngang qua trông thấy, hai mắt của hắn ta lập tức sáng rực lên, vội đổi hướng đi thẳng đến chỗ Đỗ Mẫn, người còn chưa tới mà giọng đã oang oang.

- Lép cưng, có cần anh đẹp trai giúp hông nà!

Đỗ Mẫn cũng trông thấy Vương Bảo Nhạc, mặc dù bình thường cô có ghét hắn thật nhưng bây giờ trong lúc mình cần giúp đỡ nhất thì sự xuất hiện của Vương Bảo Nhạc lập tức khiến cô vui mừng, đang định mở miệng nhưng nghe Vương Bảo Nhạc kêu cái biệt danh kia lên thì mặt ngươi lập tức sa sầm.

- Cái tên béo chết giẫm nhà ngươi, bỏ đi, ta không cần ngươi giúp!

Đỗ Mẫn trừng mắt nhìn Vương Bảo Nhạc một cái, tiếp tục chiến đấu với linh căn sáu tấc của mình.

Thấy Đỗ Mẫn kiên quyết như thế, trong mắt Vương Bảo Nhạc lóe lên vẻ tán thưởng.

- Lép cưng, anh thích điểm này của cưng, cố gắng lên nhé, anh hộ pháp cho cưng!

Nói xong Vương Bảo Nhạc hí hửng ngồi kế bên nhìn, còn lấy đồ ăn vặt ra vừa nhai rôm rốp vừa quan sát trận chiến.

Thấy Vương Bảo Nhạc lại còn lấy đồ ăn vặt ra nhai như thế, Đỗ Mẫn cảm thấy trong lòng bừng lên cơn tấc, ngay cả chiến đấu với linh căn sáu tấc ở trước mặt cũng có phần lựng khựng, hồi lâu sau cô mới dằn lòng, cắn răng muốn chế phục linh căn.

Chỉ là chiến lực do linh căn sáu tấc huyễn hóa ra đã không hề tầm thường nữa rồi, Đỗ Mẫn nóng vội thế này khó mà trấn áp được.

- Lép cưng, gọi một tiếng anh ơi đi rồi anh giúp cho, sao hả?

Vương Bảo Nhạc thấy thế thì hai mắt càng sáng hơn, cao giọng hô to.

Đỗ Mẫn nghe Vương Bảo Nhạc nói vậy thì càng giận hơn nhưng tính cô vốn đã quật cường, dù nay thể lực sắp không chống đỡ nổi nhưng vẫn cắn răng không ừ hử gì.

Thấy thế, Vương Bảo Nhạc đành thở dài.

- Thôi bỏ đi, cô đấy, cứng đầu quá thể, chỉ đùa chút thôi mà cần gì giận thế chứ.

Vương Bảo Nhạc cất túi ăn vặt đi, phủi mông một cái, thân thể thoắt cái đã lao lên, tốc độ vượt xa Đỗ Mẫn, gần như chỉ nháy mắt đã chạy đến bên cạnh cô, tay trái đột nhiên gió lên cắt ngang Đỗ Mẫn và thân ảnh Chân Tức, khiến thân ảnh đó lùi lại vài bước.

Sau đó nắm đấm tay phải của hắn tung ra, ầm một tiếng, toàn thân linh căn sáu tấc chấn động dữ dội, lùi lại thêm lần nữa, Vương Bảo Nhạc thoắt cái đã lẻn ra sau lưng linh căn sáu tấc này, gầm nhẹ tung thêm một quyền!

- Vỡ cho ta!

Một quyền này hắn đã dùng toàn lực, tạo ra tiếng nổ vang "bùm bùm", khí thế khổng lồ, trực tiếp đánh vào lưng của linh căn sáu tấc này, khiến cho toàn thân của nó bị đánh lảo đảo bổ nhào về phía Đỗ Mẫn, thân thể cũng bắt đầu vỡ vụn, khi đến chỗ Đỗ Mẫn thì không chịu nổi nên nổ tung, hóa thành một luồng khí tức màu xanh bị hút vào trong cơ thể của cô.

Đỗ Mẫn kích động, thân thể run nhẹ, linh căn năm tấc trong cơ thể đã bị thay thế, biến thành sáu tấc!

Thấy Đỗ Mẫn đã hấp thu xong thì thân thể Vương Bảo Nhạc lóe lên, tiếp tục hành trình tìm kiếm linh căn tám tấc, trước khi đi còn mở miệng trêu một câu.

- Em lép à, không cần cảm ơn anh đẹp trai của em đâu, anh đi trước nhé.

Vương Bảo Nhạc nói xong thì thân ảnh đã đi xa, Đỗ Mẫn trừng mắt nhìn bóng lưng Vương Bảo Nhạc một hồi, sau đó mới hừ một tiếng nhưng trong mắt chỉ đong đầy toàn ý cười.

"Tên béo chết giẫm này cũng có ưu điểm đấy chứ, chẳng qua là mồm thối quá, chỉ thích chọc giận người khác!"

Thực ra Đỗ Mẫn không phải người đầu tiên mà Đỗ Mẫn giúp đỡ, thực ra trên đường đi, phàm là gặp bạn học của đạo viện Phiêu Miểu thì hắn đều ra tay giúp đỡ, khiến bọn họ hấp thu linh căn Chân Tức dễ dàng hơn.

Chẳng qua là vì quen thân với Đỗ Mẫn quá, trước khi cả hai vào đạo viện Phiêu Miểu lại là oan gia đấu khẩu với nhau nhiều năm, nên lúc này mới trêu vài câu. Lúc này hắn lại tiếp tục tìm kiếm đến tận hoàng hôn, những sắc thái rực rỡ trên bầu trời cứ đến hoàng hôn là lại thay đổi phần nào, vô cùng sống động và kỳ dị.

Sau khi nhìn sắc trời thì Vương Bảo Nhạc định đổi sang hướng khác mà tìm nhưng đúng lúc này hán đột nhiên giật mình, cúi đầu lật tay phải một cái, lấy một cái thẻ ngọc đang liên tục lóe lên, phát ra ánh sáng đỏ rực như máu.

Đây đúng là thứ mà đạo viện đã cho học sinh mượn để cầu cứu trong lúc hiểm nguy!

------oOo------

Chương 101: Em trai tốt của ta

Nguồn: EbookTruyen.Me

Từ sau khi bước vào quê hương linh tức đến nay thì đây là lần đầu tiên Vương Bảo Nhạc nhận được tin cầu cứu của đồng môn trong đạo viện, phải biết rằng loại thẻ ngọc cầu cứu này bị hạn chế phạm vi, trừ phi là ở gần chứ không là sẽ bị từ trường nơi này quấy nhiễu, đồng môn khó mà nhận được.

Không chỉ đạo viện Phiêu Miểu, mà ba đạo viện khác cũng có nhưng dù sao thì thẻ ngọc này cũng có tác dụng nhất định, lúc này Vương Bảo Nhạc cúi đầu nhìn thẻ ngọc, nét mặt cũng nghiêm lại, hắn rót linh lực vào trong thẻ ngọc, lập tức xác định vị trí, thân thể thoắt cái đã chạy như bay đến chỗ đó.

Lúc trước cứ hễ gặp phải đồng môn, đụng chuyện giúp được thì Vương Bảo Nhạc đều ra tay giúp đỡ một phen, hán cảm thấy mình thân là tam bảng học thủ của đạo viện Phiêu Miểu, việc giúp đỡ này đương nhiên là không thể ngó lơ mặc kệ.

Một mặt ấy chính là bản tâm vốn có của hắn, mặt khác thì từ nhỏ hắn quen đọc tự truyện quan lớn, trong đó có nhắc rất nhiều về tầm quan trọng của nhân mạch, còn trọng điểm của việc khai thác nhân mặt chính là quen thật nhiều bạn.

Còn việc cứu giúp này chính là cách kết bạn sâu sắc mà nhanh chóng nhất, cho nên Vương Bảo Nhạc cảm thấy việc giúp người vừa đúng bản tâm vốn có, lại phù hợp với tự truyện quan lớn, thế là việc nhân đức không nhường một ai, lúc này hắn chạy thật nhanh, đến gần địa điểm mà thẻ ngọc chỉ dẫn.

Cùng lúc đó, ở khu vực thẻ ngọc hiển thị trước mặt Vương Bảo Nhạc có một sơn cốc. Hiện tại ở trong sơn cốc, thân thể Trác Nhất Phàm như diều đứt dây, bị đánh ngã lăn ra đất.

Miệng trào máu tươi, thẻ ngọc cầu cứu mà hắn cầm trong tay cũng rơi ở một bên.

- Trác Nhất Tiên!

Trác Nhất Phàm bị thương chống một tay xuống đất, tay còn lại thì ôm ngực, tóc tai rối bù, cực kỳ chật vật, thậm chí trên người toàn là vết thương, hai mắt đỏ ngầu, mang theo vẻ điên cuồng và không cam lòng, hắn gầm lên nhìn chằm chằm gã thanh niên có tướng mạo khá giống hắn ở trước mắt!

Gã thanh niên này đúng là Trác Nhất Tiên, một thân áo bào trắng toát, tướng mạo tuấn lãng, phiêu dật phi phàm, hắn đứng im ở đó, thu hồi một cước vừa đá ra, mỉm cười nhìn Trác Nhất Phàm.

- Có phải là không cam lòng lắm không hả em trai?

Trác Nhất Phàm vừa mở miệng thì phía sau của gã lại có từng đợt tiếng cười vang lên, sau lưng hắn còn sáu tên học sinh mặc đạo bào màu trắng của đạo viện Bạch Lộc, chiến lực của mỗi tên đều không tầm thường, phần lớn đều đã lấy được linh căn sáu tấc, kẻ nào cũng lộ rõ vẻ mỉa mai khinh khi, vây quanh một cái linh căn bảy tấc đã trọng thương.

Linh căn bảy tấc này không phải không mặt, mà đã biến ảo thành bộ dạng của Trác Nhất Phàm!

VIệc này rõ ràng là Trác Nhất Tiên và đám học sinh của đạo viện Bạch Lộc đã ngăn cản Trác Nhất Phàm hấp thu và đạt được linh căn bảy tấc!

- Nhất Tiên học thủ, đây là cái tên em trai vô dụng mà cứ thích khiêu chiến ngươi hay nói đấy à?

- Thi rớt ở đạo viện Bạch Lộc chúng ta, chỉ có thể vào đạo viện Phiêu Miểu thì có bản lĩnh gì được chứ.

Đám người vây quanh linh căn bảy tấc của Trác Nhất Phàm cười cợt.

- Để mọi người chê cười rồi, sau khi việc này xong xuôi thì ta sẽ mời khách, chúc mừng các vị thi đậu vào Thượng Viện Bạch Lộc.

Trác Nhất Tiên cười tươi như gió xuân, vô cùng khách khí.

Sáu gã học sinh của đạo viện Bạch Lộc đều mỉm cười, rõ ràng bọn chúng rất thích sự phóng khoáng của Trác Nhất Tiên, đồng thời cũng rất vui lòng khi được làm quen với vị học thủ nổi tiếng trong rất nhiều học sinh của đạo viện Bạch Lộc này.

Thấy mọi chuyện không thể nào vãn hồi được nữa, Trác Nhất Phàm cười thảm hộc máu thêm lần nữa, hắn không cam lòng nhưng lại chẳng làm được gì. Dù linh căn bảy tấc đang ở ngay trước mặt nhưng lại như gần trong gang tấc mà biển trời cách đôi, hắn đúng là đáng buồn thay.

Tuy hắn là học thủ hệ Chiến Võ, trong hơn một năm này bản thân cũng cực kỳ chăm chỉ cố gắng nhưng ở trước mặt của người anh trai từ nhỏ tới lớn vẫn luôn hơn hắn mình về mọi mặt này, hắn vẫn không phải đối thủ của hắn ta.

Lại càng không cần phải nói tới việc đối phương còn có sáu tên giúp đỡ, thậm chí sáu tên kia cũng không cần ra tay với hắn, chỉ bao vây linh căn bảy tấc thôi cũng đủ để khiến hắn tuyệt vọng rồi.

- Em trai à, là một đứa con vợ bé ở trong nhà, ngươi có thể vào được đạo viện Phiêu Miểu vốn đã là do cha cực kỳ khai ân rồi, là một thằng con hoang do đứa vợ bé sinh ra, số mệnh của ngươi chính là trở thành sáu tấc mà thôi.

Trác Nhất Tiên vẫn mỉm cười đi tới trước mặt Trác Nhất Phàm, ngồi xổm xuống vỗ mặt Trác Nhất Phàm bôm bốp, mỉm cười mở miệng.

- Còn bảy tấc ấy à, đừng có vọng tưởng mà làm gì.

Bị sỉ nhục như thế, gân xanh trên trán Trác Nhất Phàm nổi lên, tơ máu trong mắt càng nhiều hơn, nắm đấm siết chặt, thậm chí vì dùng sức quá mạnh mà gân máu trên mu bàn tay căng cứng lên như muốn nổ tung.

Hắn đang định phản kháng nhưng hàn quang trong mắt Trác Nhất Tiên lóe lên, trực tiếp nện một quyền vào ngực hắn, khiến cho Trác Nhất Phàm hộc máu thêm lần nữa, chút khí lực vất vả lắm mới ngưng tụ được cũng bị Trác Nhất Tiên đánh tan.

- Cần gì phải thế chứ, từ nhỏ ngươi đã cứng đầu như thế, ngươi biết không, ta rất muốn móc mắt ngươi ra, ánh mắt của ngươi khiến ta cảm thấy chán ghét lắm.

Trác Nhất Tiên mỉm cười nhìn em trai của mình, dịu giọng cất lời.

- Ngươi!

Trác Nhất Phàm thở hổn hển, cơn đau đớn lan ra toàn thân nhưng những đoạn ký ức bất lực khi xưa cũng bị Trác Nhất Tiên đào lên, mặc dù các bạn học ở đạo viện Phiêu Miểu thấy hắn có bối cảnh thần bí, chiến lực hơn người, vô cùng phong quang nhưng thực ra tuổi thơ của hắn rất dau khổ, là con riêng, mẹ của hắn mất sớm, cha lại lạnh lùng không thèm quan tâm.

Tuổi thơ của hắn chỉ có lạnh lẽo và cô độc, còn anh trai thì chèn ép hành hạ hắn từ nhỏ đến lớn, hắn vốn tưởng rằng mình đến đạo viện Phiêu Miểu thì sẽ có được tương lai mới, rời khỏi gia tộc, nào ngờ ở đây vẫn bị gã anh trai kia chặn đứt con đường linh căn bảy tấc.

- Đừng có giận làm gì, thân là anh trai của ngươi, ta sẽ giúp ngươi lo liệu con đường tương lại.

Trác Nhất Tiên lại vỗ mặt của Trác Nhất Phàm thật mạnh, trong mắt lộ rõ vẻ hưng phấn.

- Tiếp theo tao sẽ lấy hết đan dược chữa thương của ngươi đi, để ngươi bị trọng thương hôn mê, bị nhốt ở chỗ này không ra được nhưng đừng lo, ngươi không chết được đâu, vài ngày sau ngươi sẽ tỉnh lại thôi nhưng lúc đó thì vết thương đã quá nặng.

- Ngươi sẽ phát hiện cách duy nhất giúp ngươi thoát được chính là dùng linh căn sáu tấc đột phá Cổ Võ, trở thành Chân Tức, bởi vì chỉ khi nào đến Chân Tức thì ngươi mới có thể nhờ vào lực bài xích ở nơi này để tống ngươi ra khỏi bí cảnh trong trạng thái trọng thương.

- Sao hả, ta tốt với ngươi lắm đúng không?

Những lời ác độc của Trác Nhất Tiên lọt vào tai Trác Nhất Phàm, khiến cho Trác Nhất Phàm đỏ ngầu, vô cùng điên cuồng nhưng lại không thể nào phản kháng được, hắn thê lương nhìn cái thẻ ngọc bị rơi ở một bên, đây là hy vọng mong manh duy nhất của hắn.

- Đừng có nhìn nữa, ai tới cũng là bị ngươi liên lụy mà thôi.

Trác Nhất Tiên cười lớn, xách Trác Nhất Phàm lên, kéo lê tới chỗ thẻ ngọc, sau đó giơ chân đạp vỡ rồi chà vài cái, coi như dập tắt đốm sáng hy vọng sau cùng của Trác Nhất Phàm, khiến hắn đau đớn nhắm chặt hai mắt.

Nhưng ngay khi thẻ ngọc bị giẫm nát, Trác Nhất Phàm nhắm mắt lại thì phía xa lại có tiếng xé gió vang lên, sau đó là một tiếng gào to tức giận vô cùng quen tai vang lên tựa như tiếng sấm vang!

- Trác Nhất Tiên, ngươi dám!

Theo tiếng gầm này vang lên, thân ảnh Vương Bảo Nhạc nhanh như chớp xuất hiện, thoắt cái đã lao tới với tốc độ kinh người, tực tiếp xuất hiện trước mặt Trác Nhất Tiên và nện một quyền.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, dù là Trác Nhất Tiên hay sáu gã bạn học của hắn cũng không kịp phản ứng, nắm đấm của Vương Bảo Nhạc đã hạ xuống, mang theo tiếng nổ lớn vang vọng bốn bề.

Trác Nhất Tiên biến sắc, trong lúc nguy cấp chỉ có thể giơ Trác Nhất Phàm trong tay ra định làm lá chắn, lại thêm chiếc nhẫn trên tay lóe sáng, mở phòng hộ của bản thân ra ngăn cản một quyền của Vương Bảo Nhạc.

Tiếng "ầm ầm" vang lên, Trác Nhất Tiên chỉ cảm thấy có một cỗ sức mạnh dời non lấp bể ập đến, giống như bị một đoàn tàu cao tôc đâm sầm vào.

Toàn thân hắn ta chấn động, không túm được Trác Nhất Phàm nữa, thân thể bị cỗ cự lực này đánh bay, thân lúc bay lên giữa không trung thì màn sáng do pháp bảo biến ra bao bọc trên người của hắn cũng vỡ nát, cuối cùng bùm một tiếng, trực tiếp bị hủy. Thân thể của hắn thì bị đánh bay ngược ra sau hơn mười trượng, lúc rơi xuống đất thì khóe miệng rri máu, ngẩng phắt đầu dậy, nhìn về phía Vương Bảo Nhạc xuất hiện bên cạnh Trác Nhất Phàm với vẻ hoảng sợ!

- Vương Bảo Nhạc!

Hơi thở của Trác Nhất Tiên trở nên dồn dập, lập tức nhận ra thân phận của Vương Bảo Nhạc, cùng lúc đó, sáu tên bạn học của hắn ta cũng hít sâu một hơi, ngơ ngác nhìn Vương Bảo Nhạc.

Tốc độ của Vương Bảo Nhạc ban nãy quá nhanh, uy lực của một quyền đó cũng quá lớn, đã vượt xa nhận thức của bọn chúng đối với Bổ Mạch, thậm chí ở một mức độ nào đó, cả bọn đều bị một quyền này dọa sợ.

- Tu vi của hắn là gì thế này!

- Pháp khí phòng hộ của Nhất Tiên học thủ lại bị hắn đánh nát!

Trong lúc đám kia rúng động dữ dội thì Trác Nhất Phàm mở mắt ra, ngơ ngác nhìn Vương Bảo Nhạc đứng bên cạnh mình. Mặc dù hắn có cầu cứu nhưng không thể nào ngờ người tới lại là Vương Bảo Nhạc đã từng có xích mích với hắn.

Đối mặt với người từng có xích mích như mình mà Vương Bảo Nhạc lại có ra tay giúp đỡ như thế, việc này khiến Trác Nhất Phàm rung động, trong mắt rối rắm, lại có phần xấu hổ.

Không để ý tới vẻ rối rắm của Trác Nhất Phàm, Vương Bảo Nhạc xoay người, đưa lưng về phía Trác Nhất Phàm, sắc mặt vô cùng khó coi, trong mắt có cả lửa giận, nhìn chằm chằm gã Trác Nhất Tiên kia.

Tuy hắn tới muộn một chút nhưng thấy cảnh này thì cũng đoán được đại khái. Dù không rõ tại sao hai anh em Trác Nhất Phàm và Trác Nhất Tiên lại như thế nhưng sự độc ác của đối phương lại lộ rõ mồn một.

- Cướp đoạt thì thôi đi, chuyện đó ta cũng từng làm nhưng cùng lắm chỉ có cướp thôi, còn ngươi, chẳng những đã cướp đoạt cơ duyên mà còn muốn cắt đứt hy vọng của hắn, hành động này đúng là quá đáng!

------oOo------

Chương 102: Ngươi muốn chết à

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vương Bảo Nhạc, đây là việc riêng của nhà họ Trác trong ngũ thế

thiên tộc bọn ta, nếu bây giờ ngươi rời đi thì ta có thể coi như chưa xảy ra chuyện gì hết, còn có thể tặng quà cho ngươi nữa!

Sắc mặt của Trác Nhất Tiên cũng vô cùng khó coi nhưng lại có phần kiêng kị, thật sự là một đòn của Vương Bảo Nhạc ban nãy khiến cho hắn phải run sợ.

- Ngươi hãy nghĩ kỹ đi, đây là việc riêng chứ không phải đụng chạm của đạo viện, từ đầu chí cuối chỉ có ta ra tay với hắn thôi chứ bạn học của ta không hề tham dự, bọn họ chỉ giúp ta bao vây linh căn bảy tấc của hắn mà thôi!

Nếu đổi lại là người khác thì Trác Nhất Tiên chẳng buồn giải thích, cứ đánh cho bỏ chạy là được nhưng đối mặt với Vương Bảo Nhạc, hắn không thể không ráng nhịn, cất lời giải thích.

- Việc riêng à?

Vương Bảo Nhạc nheo mắt lại, mặc dù hắn từng có chút mâu thuẫn nhỏ với Trác Nhất Phàm nhưng dù sao cũng là đồng môn, mâu thuẫn của họ cũng không lớn tới mức không thể hóa giải, nếu không đụng phải việc này thì thôi nhưng nay đã thấy được, thân là học thủ, lại là đồng môn, mình lại mạnh thế này, về công về lý đều không thể nào mặc kệ được.

- Ta không cần biết đây là việc riêng gì, việc này Vương gia gia của ngươi quản chắc rồi!

Vương Bảo Nhạc trừng mắt, vừa nói vừa lao lên.

Không phải nhằm vào Trác Nhất Tiên mà là thẳng tới chỗ đám học sinh đạo viện Bạch Lộc đang bao vây linh căn bảy tấc kia. Sáu tên kia biến sắc, biết rõ sự lợi hại của Vương Bảo Nhạc nhưng vì là học sinh của đạo viện Bạch Lộc, cái tôi tự cao khiến bọn họ không thể lùi bước, nên đồng loạt lao lên liên thủ đối phó với Vương Bảo Nhạc.

Nhưng ngay khi bọn họ lao ra thì tay phải Vương Bảo Nhạc vung lên một cái, lập tức có hơn mười thanh phi kiếm lập tức bắn về phía sáu tên kia tựa như ngự kiếm, khí sức sắc bén vô cùng.

- Ngự kiếm!

Sáu tên lập tức biến sắc, vội lấy pháp khí của mình ra đối kháng.

Động tác của Vương Bảo Nhạc quá nhanh, ngay khi mấy tên kia ra tay đối kháng thì Trác Nhất Tiên biến sắc, đang định lên giúp thì Vương Bảo Nhạc đột nhiên đổi hướng, mục tiêu cuối cùng của hắn không phải Trác Nhất Tiên hay sáu tên kia, mà là linh căn bảy tấc của Trác Nhất Phàm!

Với khả năng quan sát nhạy bén của Vương Bảo Nhạc, ngay khi vừa đến thì hắn đã đoán được linh căn bảy tấc này mới là trọng điểm, nên lúc này đột nhiên bộc phát tốc độ nhanh hơn hẳn đối phương, trực tiếp lao đến gần linh căn bảy tấc đã trọng thương sắp tan vỡ đang lảo đảo lùi lại kia, túm lấy nó hất thật mạnh.

Ầm, linh căn bảy tấc đang bị trọng thương này chịu không nổi nên trực tiếp nổ tung trên không trung, hóa thành khí tức màu xanh bay thẳng đến chỗ Trác Nhất Phàm và hòa vào trong cơ thể hắn.

Sáu tên học sinh đạo viện Bạch Lộc đang bị phi kiếm bay tới tấn công nên đều lùi lại, vô cùng kinh hoảng, đang định tách người ra định ngăn cản Trác Nhất Phàm hấp thu nhưng không đợi bọn chúng lao ra thì thanh âm đanh thép của Vương Bảo Nhạc đã vang lên.

- Các vị phải hiểu rằng, trước đó các ngươi có thể nói là do tranh đoạt cơ duyên nên mới giúp bạn học, việc này không to tát gì nhưng giờ Trác Nhất Phàm đã bắt đầu hấp thu, không phải có thù sâu hận lớn gì, nếu các ngươi ra tay thì chính là hủy tiền đồ của học sinh đạo viện Phiêu Miểu bọn ta!

- Việc này ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua, các ngươi đã có một vé vào thẳng Thượng Viện của đạo viện Bạch Lộc rồi, chẳng lẽ lại muốn vì chút việc vặt vãnh này mà bị loại à!

Vương Bảo Nhạc nói xong thì sáu tên học sinh kia biến sắc, sau đó nhanh chóng tỉnh táo lại, Vương Bảo Nhạc nói rất đúng, đúng là trước khi hấp thu, nếu chỉ là tranh giành cơ duyên thì chẳng là gì hết, ít nhiều gì mọi người đều từng trải qua nhưng giờ đây đối phương đã bắt đầu hấp thu mà ngăn cản nữa thì sẽ phạm quy, chạm phải điểm mấu chốt của bốn đạo viện!

Huống hồ gì bọn họ cũng không phải Trác Nhất Tiên, hắn ta và Trác Nhất Phàm có quan hệ máu mủ, dù là thân thế bối cảnh hay viện lý do gì cũng cho qua được, mà một khi bọn họ bị Vương Bảo Nhạc túm được điểm này thì sẽ rất căng.

- Vương Bảo Nhạc, ngươi dám phá hỏng chuyện tốt của ta!

Thấy chuyện thành ra thế này, Trác Nhất Tiên lập tức gầm to, trong mắt lộ ra sát khí. Hắn giơ tay phải lên, lấy ra một viên đan dược cho vào miệng, khí tức toàn thân đột nhiên tăng vọt, lao thẳng tới chỗ Vương Bảo Nhạc.

Thậm chí ở trong tay và sau lưng hắn đều xuất hiện một đạo hư ảnh, không phải vì tốc độ quá nhanh mà hư ảnh đó là do khí huyết của hắn ngưng tụ ra, ẩn ẩn tràn đầy hồng quang, thậm chí còn cho Vương Bảo Nhạc một cỗ cảm giác nguy cơ không nhỏ.

- Vương Bảo Nhạc, thứ hắn nuốt vào chính là Tiền Thế đan chỉ riêng ngũ thế thiên tộc sở hữu, có thể thi triển bí pháp của ngũ thế thiên tộc, thân ảnh sau lưng hắn chính là thân thể kiếp trước của Trác Nhất Tiên ngưng tụ ra! Có thể khiến cho chiến lực của hắn đề cao toàn diện!

Trác Nhất Phàm đang hấp thu linh căn, thấy cảnh này thì lập tức lo lắng nhắc nhở.

Gần như vào lúc Trác Nhất Phàm nhắc nhở thì Trác Nhất Tiên đã tới gần Vương Bảo Nhạc, giơ chân phải lên đá một cước thật mạnh, trong tiếng nổ vang, thân ảnh sau lưng hắn cũng giơ chân lên, thoắt cái đã dung hợp với một cước của hắn, khiến cho nó phát ra hồng quang sáng rực!

Chẳng những tốc độ bạo tăng mà ngay cả sức mạnh cũng được tăng thêm rất nhiều, tiếng nổ mạnh vang lên, đánh thẳng tới chỗ Vương Bảo Nhạc!

Ánh mắt Vương Bảo Nhạc lóe lên, cũng giơ chân phải đá về phía Trác Nhất Tiên!

Tiếng nổ vang rung trời ầm ầm trỗi dậy, sóng khí huyết đè nặng, Trác Nhất Tiên kêu lên một tiếng, trong lòng vô cùng run sợ!

“Sao sức của tên béo này còn mạnh hơn cả lúc nãy thế này?”

Đùi phải của thân ảnh kiếp trước của Trác Nhất Tiên trực tiếp bị đánh tán loạn, tựa như đã thay hắn gánh một kích kia, khiến cho hắn không bị tổn hao gì, mặc dù trong lòng hoảng sợ nhưng hắn cũng không hề dừng lại. Hắn giơ tay phải lên, trong tay lập tức xuất hiện mọt thanh đoản kiếm màu đen đâm thẳng về phía lồng ngực của Vương Bảo Nhạc.

- Thú vị lắm!

Hai mắt Vương Bảo Nhạc lóe sáng, nhìn ra tên Trác Nhất Tiên này không phải hạng xoàng, mầm mống thôn phệ trong cơ thể đột nhiên bộc phát, một lực hút cực mạnh được hắn điều khiển phát ra từ lòng bàn tay phải, dẫn dắt đoản kiếm của Trác Nhất Tiên, đồng thời cũng hút thân thể của hắn ta theo.

Lực hút xuất hiện đột ngột khiến cho Vương Bảo Nhạc đột nhiên biến sắc, muốn tránh thoát thì đã quá muộn, Vương Bảo Nhạc cười gằn tung mọt cước đá thẳng vào ngực của Trác Nhất Tiên.

"Ầm!" một tiếng, chiếc nhẫn trên tay Trác Nhất Tiên lóe lên, bên ngoài thân thể lại xuất hiện tầng phòng hộ, mặc dù đỡ được một cước của Vương Bảo Nhạc nhưng cũng lập tức vỡ tan, thân thể của hắn ta cũng lùi lại trước lực phản chấn này.

Vương Bảo Nhạc hạ chân xuống đạp mạnh một cái lấy đà đuổi theo, cùng lúc đó, tay phải giơ lên ngoắc mớ phi kiếm ở phía xa, những phi kiếm kia được từ lực điều khiển nên đột nhiên bay lên.

Nhưng Trác Nhất Tiên cũng có kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, hắn lùi lại, trong mắt lộ ra vẻ tàn nhẫn, hai tay lại vỗ mạnh lên ngực mình, phun ra một búng máu đen.

- Tiền Thế Ảnh Sát!

Gần như ngay khi hắn mở miệng thì thân ảnh kiếp trước được khí huyết ngưng tụ bị đánh tan một chân của hắn đột nhiên tách ra khỏi cơ thể hắn, lao thẳng đến chỗ Vương Bảo Nhạc, ngay sau đó đột nhiên tự bạo!

Tiếng nổ mạnh rung trời trỗi dậy, gió lốc cuốn cát bụi mịt mù, lập tức che kín thân ảnh của Vương Bảo Nhạc, còn Trác Nhất Tiên thì hộc máu, rõ ràng tiền thế thân nổ tung cũng tạo thành phản phệ với hắn nhưng hắn ta không kịp lau vết máu thì ngón tay của hắn lại lóe lên, phòng hộ xuất hiện thêm lần nữa, ngăn cản những thanh phi kiếm đang bắn tới.

Tiếng "keng keng keng" vang lên, Trác Nhất Tiên cười lớn.

- Vương Bảo Nhạc, đúng là ngươi rất mạnh nhưng ngươi vẫn thua trước bảo vật hộ thân mà gia tộc đã cho ta!

Đám học sinh đạo viện Bạch Lộc đứng kế bên cũng chấn động tâm thần, mặc dù phòng hộ của Trác Nhất Tiên lúc này đã bị hủy nhưng có thể thành hình lại ngay lập tức, rõ ràng chiếc nhẫn trên tay của hắn không hề tầm thường.

Nhưng ngay khi Trác Nhất Tiên vừa dứt lời thì trong đống khói bụi mịt mù do tiền thế thân của hắn nổ tung mà thành lại vang lên một tiếng cười khẽ.

- Ngươi chỉ có chút bản lĩnh đó thôi sao?

Ngay khi thanh âm này vang lên, Trác Nhất Tiên biến sắc, trong màn khói bụi kia lại có một thân ảnh phát ra ánh sáng phóng thẳng lên trời!

Ánh sáng này chiếu rọi, vừa lan ra vừa tọa thành một biển khí huyết màu vàng lan ra khắp nơi, thân ảnh của Vương Bảo Nhạc theo đó bước ra, tốc độ nhanh hơn hẳn trước kia, mang theo ánh sáng chói lóa xuất hiện trước mặt Trác Nhất Tiên, tay phải giơ lên chộp lấy cổ của hắn ta giơ lên cao!

- Ngươi muốn chết à?

Vương Bảo Nhạc toàn thân được bao phủ bởi kim quang tựa như thiên thần, tản nhiên cất lời.

------oOo------

Chương 103: Linh căn tám tấc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Xung quanh lập tức lặng ngắt!

Đầu óc của mọi người nổ tung, trợn mắt há mồm nhìn Vương Bảo Nhạc toàn thân phát sáng, sau lưng có huyết khí bốc lên, thân ảnh đang bóp cổ Trác Nhất Tiên giơ cao lên này khiến cho bọn họ cảm thấy hắn giống như một vị chiến thần, không ai địch nổi.

Nhất là uy áp phát ra từ trên người hắn lại càng khiến cho tâm thần của mọi người chấn động dữ dội, phải biết rằng Trác Nhất Tiên đã mạnh lắm rồi, thân là học thủ hệ Chiến Võ của đạo viện Bạch Lộc,

cũng là hạng thiên kiêu, lại còn nuốt Tiền Thê đan, bộc phát sức mạnh vượt xa bản thân. Có thể nói Trác Nhất Tiên lúc này đã là cực hạn của Bổ Mạch trong nhận thức của mọi người, thậm chí có nói hắn đã bước một bước vào Chân Tức cũng không ngoa.

Dù sao thì công pháp ngũ thế thiên tộc, ngưng tụ ra được khí huyết chi ảnh kiếp trước, ở mức độ nào đó cũng có thể coi như pháp thuật rồi.

Nhưng như thế mà vẫn kém xa Vương Bảo Nhạc, lúc này hắn bị Vương Bảo Nhạc xách cổ giơ lên khiến mọi người hoảng sợ, trong lòng nhấc lên từng cơn sóng to gió lớn.

Trong khung cảnh yên tĩnh này, chỉ có tiếng hít khí liên tục vang lên, ngay cả Trác Nhất Phàm cũng phải chấn động, quên cả hít thở, tuy hắn biết Vương Bảo Nhạc rất mạnh nhưng hắn thật sự không ngờ Vương Bảo Nhạc lại mạnh tới mức này!

Khác với mọi người chỉ rúng động hoảng sợ suông, Trác Nhất Tiên lúc này đang bị Vương Bảo Nhạc bóp cổ lại càng hoảng sợ hơn ai hết, hắn muốn giãy giụa nhưng bàn tay của Vương Bảo Nhạc cứng như gọng kìm, mặc cho hắn giãy giụa cách nào cũng không thể thoát ra được. Nhất là câu nói kia của Vương Bảo Nhạc, hàn quang lóe lên trong mắt cũng như cỗ khí tức lạnh lẽo trên người lại càng khiến cho Trác Nhất Tiên run rẩy hoảng hốt.

- Hắn đã từng giết người rồi!

Trác Nhất Tiên cũng chẳng lạ gì với loại khí tức lạnh lẽo trên người Vương Bảo Nhạc, hắn đã từng cảm thụ được khí tức này trên người của vài kẻ hiếu sát hai tay vấy máu trong gia tộc. Loại nguy cơ sống chết mãnh liệt này hóa thành từng cơn sóng lớn ập đến khiến hắn run rẩy nhưng cái tôi tự ái của hắn khiến hắn không cho phép mình khuất phục, vậy nên nhìn chằm chằm Vương Bảo Nhạc, khàn giọng nói.

- Kim quang này của ngươi là công pháp gì!

Thấy sự hoảng sợ và cố ý ra vẻ trong mắt Trác Nhất Tiên, trong lòng Vương Bảo Nhạc đắc ý lắm, lúc này hắn ngẩng đầu thản nhiên nói.

- Từ hồi sáu tuổi ta đã biết công pháp này nhưng ngươi sống bao nhiêu năm rồi mà không biết gì, đúng là cái đồ nhà quê!

Khi cả hai mở miệng phá vỡ sự tĩnh lặng ở đây thì sáu tên học sinh của đạo viện Bạch Lộc ở bên cạnh cũng tỉnh hồn lại, cả đám tái mặt, trong mắt lộ rõ vẻ lo lắng, một tên trong số đó vội lên tiếng.

- Vương Bảo Nhạc, tất cả chỉ là hiểu lầm thôi, ngươi... Đừng có làm quá mà giết người nhé, ngươi hãy tỉnh táo lại đi, đừng có vọng động.

Bọn chúng không thể không khuyên bảo, một khi giết người thì chuyện này sẽ thành to, bọn chúng cũng bị dính vào, lúc này cả đám đều thấy hối hận, thầm nghĩ không nên tới giúp Trác Nhất Tiên làm gì.

Ngay cả Trác Nhất Phàm cũng lo lắng thấy rõ, hắn không thèm quan tâm đến sống chết của Trác Nhất Tiên nhưng hắn biết nếu như Vương Bảo Nhạc thật sự giết người ở đây thì sẽ tạo thành ảnh hưởng rất lớn.

Nghe những kẻ khác nói thế, Vương Bảo Nhạc nheo mắt lại, hắn đương nhiên sẽ không ra tay giết người như thế rồi, hắn cũng biết rõ tên Trác Nhất Tiên này có bối cảnh rất lớn, thầm nghĩ tốt nhất là dọa cho hắn sợ mất vía một vố, từ đấy tạo thành ám ảnh, sau này cứ hễ nhớ tới mình là chỉ biết sợ hãi mà thôi.

- Làm vậy đi!

Ánh mắt của Vương Bảo Nhạc lóe lên!

Trong mắt nhớ tới cảnh giết chóc trong rừng mưa Trì Vân, hắn đang muốn ngưng tụ toàn bộ sát khí của mình để dọa Trác Nhất Tiên thì đột nhiên biến sắc, quay phắt đầu lại nhìn về phía một ngón núi nhỏ ở phía xa.

Hắn cảm giác được có một lực hấp dẫn vô cùng mãnh liệt đang nhanh chóng lan ra từ chỗ đó, loại cảm giác giống như ở đó có thứ gì khiến cho hắn vô cùng khao khát vậy!

Không chỉ riêng Vương Bảo Nhạc có cảm giác như thế, Trác Nhất Tiên bị hắn bóp cổ cũng mở to hai mắt nhìn về phía đó.

Gần như khi cả hai quay sang nhìn thì đột nhiên có tiếng nổ mạnh vang lên, ở phía ngọn núi nhỏ đó có một đạo thân ảnh bay ra với tốc độ cực nhanh!

Thân ảnh đó không có mặt, toàn thân có từng đợt sóng dao động cực

mạnh, tốc độ cực nhanh, mặc dù khoảng cách khá xa nhưng dù là Vương Bảo Nhạc hay Trác Nhất Tiên đều lập tức nhìn thấy trong cơ thể của thân ảnh đó có linh căn dài tám tấc!

Linh căn này phát ra ánh sáng rực rỡ vô cùng rõ ràng!

- Linh căn tám tấc!

Trác Nhất Tiên thất thanh bật thốt, đám người xung quanh cũng giật mình.

Thân ảnh đó đúng là linh căn tám tấc, khác với những linh căn khác, linh căn tám tấc được gọi là linh căn vạn năng, chỉ cần là những người có trụ cột đạt tới linh căn bảy tấc, sau khi đánh tan thì có thể hấp thu nó!

Gần như ngay khi linh căn tám tấc đó xuất hiện thì sau lưng của hắn lại phát ra tiếng xé gió, ở ngọn núi nhỏ phía sau đột ngột có sáu đạo thân ảnh lục tục lao ra, liên tục đuổi theo không buông, thậm chí còn giao thủ với nhau nữa.

Trong sáu người này có vị hỏa linh thể Lý Di của đạo viện Bạch Lộc, Ngô Phần của đạo viện Thánh Xuyên, ở trong đó còn có một thanh niên mặt đen khoác đạo bào màu đen của chi nhánh Bạch Lộc, người này không hề nằm trong danh sách của đạo viện Phiêu Miểu, rõ ràng đây là kẻ giỏi che giấu, lúc này khí tức linh căn bảy tấc trong cơ thể hắn vô cùng mãnh liệt, tốc độ lại không hề thua kém hai người Ngô, Lý!

Còn ba người khác thì gồm có hai nam một nữ, cô gái kia có dáng người lả lướt, đáy thắt lưng ong, bộ dạng cũng vô cùng vu mị, trong danh sách của đạo viện Phiêu Miểu có nhắc đến người này, cô ta là Tiền Mộng của hệ Đan Dược trong đạo viện Thánh Xuyên!

Hai người khác thì mặc đạo bào của đạo viện Bạch Lộc, một cao một thấp, ánh mắt sắc lẻm, hình như bọn họ có liên thủ với nhau, lúc này vừa chạy vùa cố gắng cản chân những kẻ khác.

- Là Lý Phong với Trần Lâm Nhất!

Đám học sinh của đạo viện Bạch Lộc đứng bên cạnh nhìn thấy hai người kia thì lập tức kinh hô, rõ ràng bọn họ không thể ngờ trong số những kẻ tranh giành linh căn tám tấc lại có hai người đó.

Cũng như trong tư liệu của đạo viện Phiêu Miểu không hề có tin tức của hai người này.

Thấy linh căn tám tấc xuất hiện, hô hấp của Vương Bảo Nhạc trở nên dồn dập hơn, trong mắt lộ ra vẻ cuồng hỉ. Hắn tìm kiếm linh căn tám tấc đã quá lâu nhưng mãi mà không thấy bóng dáng, lúc này vì kích động quá nên hắn chẳng rảnh mà dọa Trác Nhất Tiên nữa, tay phải buông ra rồi đá một cước thật mạnh.

"Ầm!" một tiếng, trực tiếp đá lên người Trác Nhất Tiên khiến hắn hộc máu, thân thể văng ra thật xa như diều đứt dây rồi lại phun máu thêm lần nữa. Hắn bị Vương Bảo Nhạc đá trọng thương, mất đi tư cách tranh đoạt linh căn tám tấc vừa xuất hiện này.

Sau khi đá Trác Nhất Tiên bay ra thì Vương Bảo Nhạc vội móc một lọ đan dược ném cho Trác Nhất Phàm, thân thể nhoáng lên một cái, tốc độ bộc phát toàn diện, khí huyết màu vàng lan ra khắp bốn phương, hắn hét lớn đuổi theo linh căn tám tấc kia.

Gần như ngay khi khí huyết của Vương Bảo Nhạc lan ra và đuổi theo thì linh căn tám tấc đang bỏ chạy ở đằng xa dường như cảm ứng được gì đó nên quay phắt đầu lại nhìn về phía Vương Bảo Nhạc, sau đó trong tiếng kinh hô của đám người Lý Di, nó đột nhiên đổi hướng chạy thẳng đến chỗ Vương Bảo Nhạc!

Vương Bảo Nhạc lập tức mừng rơn, vừa cười lớn vừa chạy thật nhanh, cảnh này khiến cho đám người Lý Di vô cùng hoảng sợ, chẳng rảnh mà đánh nhau nữa.

- Vương Bảo Nhạc!

Lý Di nghiến răng nghiến lợi, cô ta vốn đã nghẹn một cục tức với Vương Bảo Nhạc sẵn rồi, nay không chút do dự phất tay lấy một miếng ngọc bội ra, ngọc bội kia vừa xuất hiện thì lập tức bộc phát biến thành một quả cầu lửa phát ra nhiệt độ cực cao, nhìn thì giống như đánh về phía linh căn tám tấc nhưng thực ra, trừ phi Vương Bảo Nhạc ngừng lại, bằng không chỉ cần hắn tới gần thì quả cầu lửa này nhất định sẽ ngăn hắn lại!

Cùng lúc đó, hai mắt Ngô Phần cũng lóe lên, hai tay vỗ mạnh, mi tâm của hắn lập tức xuất hiện một đạo vết nứt, khí huyết nồng đậm bùng lên từ đó, lại tụ thành một bàn tay đỏ rực giữa không trung đánh mạnh về phía linh căn tám tấc!

Còn cả thanh niên mặt đen kia nữa, biết rõ lúc này nguy cấp nên cũng tung đòn sát thủ, hai tay múa may, lại có rất nhiều trận đồ xuất hiện, sau khi hấp thu linh khí xung quanh thì lao thẳng đến chỗ linh căn tám tấc!

Còn hai tên thanh niên Lý Phong và Trần Lâm Nhất thì cũng hét to, lấy linh bảo mạnh nhất của bản thân, đó là hai thanh phi kiếm sắc bén tràn ngập hàn quang, phát ra tiếng xé gió thật mạnh rồi bay nhanh tới!

Cuối cùng là Tiền Mộng, cô ta cũng nheo mắt lại, lấy ra rất nhiều độc đan, sau khi ném ra thì chỗ độc đan này nổ tung, biến thành khói độc, trong sương mù còn có cả tiếng côn trùng rả rích, cô ta chính là độc sư hiếm có khó tìm của hệ Đan Đạo!

Sáu người đồng thời tung đòn sát thủ ra, mục tiêu thoạt nhìn thì có vẻ là linh căn tám tấc nhưng thực ra mục tiêu của bọn họ đều là Vương Bảo Nhạc!

- Có cần phải ác tới vậy không hả!

Vương Bảo Nhạc lại càng hoảng sợ hơn, trong lòng giật thót. Dù sao thì sáu người này có thủ đoạn khác nhau nhưng đều là ngôi sao nổi bật, lúc này tung hết đòn sát thủ ra, trừ phi là cường giả Chân Tức dựa vào khí tức để trấn áp, bằng không thì khó mà đối phó nổi!

------oOo------

Chương 104: Vào tay!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc này trước mặt Vương Bảo Nhạc chỉ có hai lựa chọn là lên và lùi!

Hoặc là lùi lại tránh né linh căn tám tấc, cũng tránh thoát đòn hiểm của sáu người kia, đó cũng chính là mục đích của đám người Lý Di. Bọn họ tuyệt đối sẽ không cho phép Vương Bảo Nhạc cướp được linh căn tám tấc ngay trước mắt bọn họ.

Thực ra dù không phải là Vương Bảo Nhạc mà bất kỳ ai xông tới thì cũng sẽ bị sáu người này liên thủ xử lý, bọn họ tranh hồi lâu chẳng được gì, há có thể để cho kẻ khác cướp đi được!

Mà một khi Vương Bảo Nhạc chọn cách tiếp tục nhào lên thì nhất định phải đối mặt với chiến lực khủng bố do cả sáu người liên thủ.

“Bà nó chứ, tại sao ta lại phải tránh chứ, ông đây là kim thân, pháp khí lại nhiều, ta sợ các ngươi chắc!”

Khí tức của Vương Bảo Nhạc trầm xuống, trừng to hai mắt, tốc độ chẳng những không hề chậm lại mà còn nhanh hơn.

Không chỉ thế, lại có hơn mười sợi dây thừng bị Vương Bảo Nhạc ném ra, lóe ra ánh sáng pháp bảo, bay thẳng tới chỗ sáu người kia!

Đồng thời, ngọc bội tử long của hắn cùng với hơn mười hạt châu có thể tạo thành kim chung tráo cung bị Vương Bảo Nhạc ném ra, cuối cùng hắn còn lấy cả cái găng tay nọ ra đeo vào.

Trong nháy mắt, hắn đã được vũ trang đầy đủ, xung quanh hơn trăm món pháp khí, uy thế vô cùng kinh người!

Nhưng chỉ như thế thì không để lộ ra khí thế liều mạng của Vương Bảo Nhạc, lúc này trong mắt của hắn lóe lên vẻ quyết đoán, tung thêm đại chiêu!

- Khôi lỗi!

Vương Bảo Nhạc phất tay một cái, lại lấy hơn trăm con khôi lỗi, xếp trước mặt hắn tạo thành một bức tường thịt thật dày, bổ nhào về phía sáu người kia như dời non lấp bể, giống như một quân đoàn kéo binh rầm rộ!

Sau khi làm xong thì Vương Bảo Nhạc hét lớn một tiếng, lúc này mới mang theo khí huyết chi hải màu vàng ở sau lưng lao tới với khí thế sấm sét tựa như vạn quân, xông thẳng về phía linh căn tám tấc!

- Linh căn là của ta, đừng ai hòng tranh! Các ngươi có chịu tránh ra hay không hả!

Nhìn từ xa thì khắp bầu trời chỉ toàn là pháp khí với khôi lỗi, số lượng khổng lồ, khí thế cực nhanh, ở trong Cổ Võ đúng là kinh thế hãi tục!

Cảnh này khiên cho đám người Lý Di biến sắc, tóc gáy dựng đứng, thật sự là Vương Bảo Nhạc có quá nhiều pháp khí, đồng thời cái kiểu liều chết của hắn cũng khiến cho bọn họ phải hít sâu kinh hô,

- Vương Bảo Nhạc, ngươi điên rồi à? Có cần phải liều mạng như thế không, có phải ở đây chỉ có một linh căn tám tấc đâu!

Không chỉ Lý Di, mà ngay cả Ngô Phần, gã thanh niên mặt đen và đám người Tiền Mộng cũng thấy đau đầu, thật sự là Vương Bảo Nhạc ra tay với khí thế quá mạnh mẽ, bọn họ không khỏi chùn chân.

Nhưng linh căn tám tấc đang ở ngay trước mặt, sao có thể bỏ qua được, Ngô Phần lập tức cắn đầu lưỡi, phun ra một búng máu, sau đó điều khiển máu tươi của hắn biến thành bàn tay lớn bằng khí huyết bay đến.

Đám người Lý Di cũng cắn răng, tiếp tục ra tay, chỉ nháy mắt công pháp, pháp khí, trận đồ và cả khói độc của bọn họ đã va chạm với đại quân pháp khí khôi lỗi của Vương Bảo Nhạc, phát ra tiếng nổ mạnh.

Chỉ trong tích tắc, vô số tiếng nổ rền trời vang vọng khắp nơi, khiến cho tất cả học sinh của bốn đạo viện lớn ở gần đây đều rúng động vô cùng, ở giữa khu vực nổ mạnh, mười mấy sợi dây trói của Vương Bảo Nhạc tung ra đã bị nổ tung!

Những sợi dây thừng này đã bị Vương Bảo Nhạc cải tạo qua rồi, đầu tiên là quấn quanh bàn tay bằng khí huyết của Ngô Phần, sau đó phát nổ, tạo thành dư chấn khiến cho bàn tay bằng khí huyết đó cũng bị đánh tán loạn.

Sau đó là hơn mười thanh phi kiếm được từ lực điều khiển, tốc độ của mớ phi kiếm này khá kinh người, đồng thời cũng có hồi văn tự bạo, một khi va chạm mạnh, ngoại trừ đâm qua người tạo thành thương tổn ra thì còn có thể lập tức nổ tung tạo thành thương tổn lần hai.

Nhờ vào tài điều khiển tinh vi của Vương Bảo Nhạc mà mục tiêu của chúng trực tiếp tập trung ở miếng ngọc bội đã hóa thành ngọn lửa của Lý Di, trong lúc nổ mạnh, dù ngọc bội kia có mạnh cỡ nào đi chăng nữa thì cũng không chống đỡ nổi trước mười thanh phi kiếm nối đuôi nhau bắn tới và tự bạo. Sau một loạt tiếng nổ mạnh, ngọn lửa của ngọc bội bị tắt ngúm, còn bản thân ngọc bội mặc dù không bị nứt vỡ nhưng lại bị phi kiếm bắn bay đi thật xa.

Sau đó là hơn mười cái ấn nhỏ, mục tiêu của chúng không phải gã thanh niên mặt đen, cũng không phải Lý Phong với Trần Lâm Nhất

mà là Tiền Mộng!

Vương Bảo Nhạc vẫn khá kiêng kị khói độc của Tiền Mộng, ngay khi những cái ấn nhỏ đó tới gần làn khói độc thì lập tức tự bạo, hóa thành cuồng phong thổi mạnh, khiến cho khói độc tan biến, lộ ra vô số độc trùng ở bên trong, có điều mớ độc trùng này cũng bị nổ nát khá nhiều, chỉ còn lác đác vài con.

- Vương Bảo Nhạc, rốt cuộc ngươi dùng pháp khí hay là bom thế hả?

Đám người Lý Di quát to, thật sự là mỗi pháp khí của Vương Bảo Nhạc đều có chức năng tự bạo, nổ tung khiến bọn họ bị cát đất bay đầy đầu.

Cái kiểu đánh lấy một địch sáu này nhanh tới mức khiến cho người ta không kịp trở tay. Khi Vương Bảo Nhạc dùng pháp khí đối kháng với ba người kia thì hơn trăm con khôi lỗi của hắn lại tạo thành một bức tường thịt trực tiếp va chạm với linh bảo phi kiếm của Lý Phong và Trần Lâm Nhất, đồng thời trận đồ của gã thanh niên mặt đen cũng bị chúng cản lại.

Số lượng khôi lỗi quá nhiều, không chỉ có thể ngăn cản mà còn tản ra phóng tới chỗ những người khác. Đám khôi lỗi này vô cùng chắc chắn, dù có bị hư hao thì vẫn có thể cử động, tràng diện nhất thời loạn cào cào, đám người Lý Di sốt ruột quát tháo.

Cũng chính lúc này, thân ảnh Vương Bảo Nhạc được bao phủ bên trong mười mấy tầng kim chung tráo, lại có tử long hộ thể, vừa chống lại lực trùng kích khi pháp khí của hai bên va chạm, vừa nhanh chóng lao lên, nháy mắt đã xuất hiện trước mặt linh căn tám tấc.

- Các ngươi đừng có mà tranh với ta, đợi sau khi rời khỏi đây thì ta sẽ mời các ngươi đi ăn cơm, linh căn tám tấc này ta sẽ lấy nhé.

Vương Bảo Nhạc cười lớn, từ đầu chí cuối, mục tiêu của hắn vẫn luôn là linh căn tám tấc này, lúc trước ra tay cũng chỉ là để ngăn cản đám người Lý Di mà thôi, nay nhân lúc hỗn loạn bèn trực tiếp lao lên tấn công linh căn tám tấc.

Tuy linh căn tám tấc này mạnh thật nhưng lúc trước vốn đã bị thương, ngoài ra nó còn đứng ở giữa vụ nổ do pháp khí hai bên tạo ra, vừa không có phòng hộ, cho nên đã bị thương rất nặng, lộ ra dấu hiệu sắp sửa bị hủy.

Lúc này Vương Bảo Nhạc đánh xuống khiến cho toàn thân của linh căn tám tấc xuất hiện vết nứt, sắp sửa vỡ vụn đến nơi, Vương Bảo Nhạc hưng phấn đánh một quyền về phía lồng ngực của nó, hắn tự tin, sau một quyền này thì nó nhất định sẽ bị đánh tan!

Đám người Lý Di vừa sốt ruột vừa ảo não, đúng lúc này, gã thanh niên mặt đen của chi nhánh Bạch Lộc mắt lóe hàn quang, lấy ra một cái la bàn trận pháp cũ kĩ, tay phải giơ lên không trung.

- Thể, phong!

Hắn vừa nói xong thì trên la bàn đột nhiên có cuồng phong nổi lên, tóc của gã thanh niên mặt đen cũng bị thổi tung, linh khí xung quanh lập tức trở nên cuồng bạo, tựa như tạo thành một dòng xoáy vô hình cuồn cuộn ập tới chỗ Vương Bảo Nhạc, như muốn hóa thành phong ấn tấn công.

Vương Bảo Nhạc giật mình, gã mặt đen ra tay như thế khiến cho hắn cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Không chỉ thế, khóe miệng của gã thanh niên có máu tươi rỉ ra, gầm thêm tiếng nữa.

- Pháp, phong!

Linh khí lại bộc phát nhưng lần này không phải tuôn về phía Vương Bảo Nhạc nữa mà là lấy la bàn làm trung tâm, sau đó lan ra xung quanh, nơi nó đi qua, đám khôi lôi rung lắc dữ dội, giống như bị cái gì đó cắt đứt liên hệ giữa linh bôi và hồi văn, sau đó bất động.

Năm người Lý Di, Tiền Mộng, Lý Phong, Trần Lâm Nhất và Ngô Phần lập tức hưng phấn, cả đám nhào thẳng về phía Vương Bảo Nhạc.

- Còn có thể làm như vậy nữa á?

Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, dù đã có chuẩn bị sẵn là có thể sẽ giao thủ với Chân Tức nhưng vì không có cách trấn áp Chân Tức cho nên hắn không hề kiêu ngạo. Hắn chưa từng khinh địch khi đối diện với những thiên kiêu của các đạo viện khác. Lúc này mắt Vương Bảo Nhạc lóe lên, hắn hít sâu một hơi rồi thở hắt ra, khí huyết chi hải màu vàng trong cơ thể lập tức bộc phát, đánh mạnh vào đám linh khí phong ấn đang ập tới!

Lúc này kim quang trên người Vương Bảo Nhạc còn chói mắt hơn trước, ngay khi nó bừng lên thì xung quanh vang lên tiếng ầm ầm, vừa đối kháng với phong ấn, động tác của hắn cũng không hề chậm lại chút nào, trực tiếp đấm một quyền lên ngực của linh căn tám tấc.

- Vỡ cho ta!

"Ầm!" một tiếng, ngay khi đám người Lý Di lao đến thì linh căn tám tấc cũng đã bị đánh nát, hóa thành khí tức màu xanh chui vào trong cơ thể Vương Bảo Nhạc qua nắm đấm!

Thay thế linh căn bảy tấc, hóa thành linh căn tám tấc trong đan điền của hắn!

Cảm thụ được linh căn tám tấc trong cơ thể, Vương Bảo Nhạc cười lớn, lấy lại mớ pháp khí và khôi lỗi còn sót lại, thân thể nhoáng lên một cái đã chạy ra xa.

- Chúng ta ngừng đánh đi, các vị bạn học, Vương Bảo Nhạc ta nói lời giữ lời, sau khi rời khỏi đây ta sẽ mời các ngươi ăn một bữa thịnh soạn, các ngươi cứ chọn chỗ đi, bảo đảm ăn thỏa thuê, hệ Pháp Binh bọn ta không thiếu tiền!

Nghe mấy lời của Vương Bảo Nhạc truyền tới từ phía xa, lại trơ mắt nhìn linh căn tám tấc bị hấp thu, trong mắt của gã thanh niên mặt đen xuất hiện vẻ nuối tiếc, thở dài cất la bàn đi, từ bỏ việc tranh giành.

- Vương Bảo Nhạc! Ai mà thèm ăn cơm của ngươi!

Lý Di tức giận mắng to nhưng cô cũng ngừng bước, dù có không cam lòng nhưng cũng hiểu rõ việc đến nước này chỉ có thể bỏ qua mà thôi.

Ngô Phần cũng tiếc đứt ruột, Tiền Mộng cũng nghiến răng dừng lại, trừng mắt nhìn bóng lưng của Vương Bảo Nhạc một cái. Tuy bị Vương Bảo Nhạc cướp mất linh căn tám tấc nhưng trận chiến ngắn ngủi khi nãy cũng khiến bọn họ nhìn ra được sự cường hãn của Vương Bảo Nhạc, thừa hiểu nếu như đánh lẻ thì sợ là chẳng có ai trong bọn họ là đối thủ của hắn hết.

"Tên béo này mạnh thật đấy, pháp khí thì lại nhiều, chẳng thể nào đánh lại hắn được."

Lý Phong và Trần Lâm Nhất cũng cười khổ, cả hai nhìn nhau một cái rồi xoay người rời đi, tiếp tục tìm kiếm linh căn tám tấc khác.

------oOo------

Chương 105: Chín tấc, tới chỗ ba ba cái nào

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không phải là bọn họ không muốn tiếp tục tranh giành với Vương Bảo Nhạc mà là chiến lực mà Vương Bảo Nhạc phô bày ra quá mạnh mẽ, hơn nữa bởi vì bốn đạo viện vốn là liên minh, nên nếu như xuất hiện tranh đấu chết người thì sẽ ảnh hưởng rất lớn.

Ngoài ra một khi linh căn bị hấp thu thì gần như không thể nào giành lại được, trừ phi là dùng một số thủ đoạn tàn nhẫn nhưng đây là điều cấm, học sinh của bốn đạo viện dẫu sao cũng chỉ là học sinh, lại chẳng có thù sâu hận lớn gì với nhau, cho nên rất ít ai dám làm chuyện như thế.

Cho nên khi nãy dù là bọn họ hay là Vương Bảo Nhạc cũng thế, dù có tranh giành với nhau nhưng đều có chừng mực, dù có dùng đòn sát thủ thì cùng lắm chỉ là đả thương đối phương mà thôi.

Giờ đây trông thấy Vương Bảo Nhạc đã đi xa, đám người cũng chỉ có thể bất đắc dĩ tự động tản ra để đi tìm linh căn tám tấc khác.

Dù sao thì tuy linh căn tám tấc có hiếm thấy thật nhưng cũng không phải chí có một cái giống linh căn chín tấc kia, thực ra thì trong gi chép của bốn đạo viện, ở trong quê hương linh tức này lần nhiều nhất có thể xuất hiện mười cái linh căn tám tấc, lần ít nhất thì cũng có tận năm cái.

Điểm này bốn đạo viện đều từng nghiên cứu, nên ẩn ẩn dự đoán ra, trước khi nơi này được mở ra thì phần lớn linh căn tám tấc ở đây đều ngủ say, chỉ khi nào mở ra thì mới có thể dựa vào một số nguyên nhân chưa rõ nào đó mà thức tỉnh với số lượng khác nhau.

- Tìm linh căn tám tấc khác đi vậy!

Lý Di hít sâu một hơi, trong mắt lộ rõ vẻ kiên định, thân là học sinh được chú ý nhiều nhất trong đạo viện Bạch Lộc, mục tiêu của cô lần này chính là tám tấc, nhất là khi cô đã từng chạm trán với Tiền Mộng

từ xa, cảm nhận được áp lực rất lớn, thế nên suy nghĩ trở thành tám tấc lại càng kiên định hơn, lúc này cô xoay người chạy về phía khác.

- Vương Bảo Nhạc này cướp đi linh căn tám tấc cũng tốt, ít nhất là hắn sẽ không tiếp tục giành với chúng ta nữa!

- Nhưng nói chứ chiến lực của tên Vương Bảo Nhạc này biến thái thật đấy!

Thấy Lý Di bỏ đi, những người khác cũng thầm cảm khái rồi lần lượt giải tán. Trong đó có gã thanh niên măt đen của chi nhánh Bạch Lộc, Ngô Phần và Tiền Mộng cũng tách ra rời đi. Bọn họ cũng thấy tình huống chỗ đám người Trác Nhất Tiên và có vài suy đoán nhưng không để ý gì nhiều, dù sao thì việc quan trọng bây giờ chính là tìm cho bằng được linh căn tám tấc.

Nơi này nhanh chóng an tĩnh lại, chỉ có Trác Nhất Tiên là nhìn Vương Bảo Nhạc cướp linh căn tám tấc mà trong mắt đầy vẻ không cam lòng, tận mắt nhìn thấy mọi chuyện đã không có phần của mình, trong lòng vô cùng tức giận nhưng chỉ có thể cắn răng nhịn, dù sao thì ở đây cũng không phải Trác gia của hắn!

Trác Nhất Phàm cũng đứng dậy, sau khi hấp thu linh căn bảy tấc xong, tuy hắn vẫn còn mang vết thương nhưng chỗ đan dược mà Vương Bảo Nhạc đã cho cùng với dược vật chữa thương mà hắn đã chuẩn bị cũng khiến cho thương thế của hắn đỡ hơn phần nào. Lúc này hắn lạnh lùng nhìn Trác Nhất Tiên một cái, sau đó lại nhìn sáu tên học sinh đạo viện Bạch Lộc đang cảnh giác nhìn mình, Trác Nhất Phàm im lặng thu hồi ánh mắt rồi nhanh chóng đi thẳng đến một hướng khác.

Mãi đến khi Trác Nhất Phàm đã đi rồi thì sáu gã học sinh của đạo viện Bạch Lộc mới lắc đầu cảm khái, bọn họ hiểu rõ, đánh một trận như thế, lại giành được linh căn tám tấc, sau này Vương Bảo Nhạc nhất định sẽ càng nổi tiếng hơn trong bốn đạo viện.

Phải biết rằng dù trước đó Vương Bảo Nhạc cũng có chút tiếng tăm nhất định ở trong những đạo viện khác nhưng cuối cùng chỉ là lời đồn. Hiện tại những gì hắn làm ra ở quê hương linh tức này đều đã khiến người ta có ấn tượng sâu sắc.

Sau khi thở dài, sáu tên đó đỡ lấy Trác Nhất Tiên đang im lặng rời khỏi nơi này.

Mà lúc này Vương Bảo Nhạc đang hớn hở chạy hật nhanh, hắn vừa chạy vừa thấy vui sướng không thôi.

“Tám tấc, ha ha, bây giờ ta đã là linh căn tám tấc, đến cực hạn của thân thể con người rồi!”

Vương Bảo Nhạc chạy đi thật xa thì mới dừng lại, vừa hưng phấn hắn vừa cảm thấy từ khi bước vào quê hương linh tức đến nay, dù ban đầu có phần xúi quẩy nhưng kết quả cuối cùng cũng không tệ lắm.

“Tiếp theo chính là tìm một chỗ bế quan, đột phá Cổ Võ, bước vào Chân Tức!”

Hai mắt Vương Bảo Nhạc lóe sáng, vừa nghĩ tới chuyện mình sắp sửa trở thành tu sĩ thì hắn lập tức chờ mong đong đầy, tranh thủ nhìn quanh rồi tìm đại một chỗ để đi, hắn định tìm chỗ nào vắng vắng để bế quan một cái.

Quê hương linh tức này rất lớn, dù là rừng cây hay ngọn núi đều có kha khá, mục tiêu của Vương Bảo Nhạc là tìm một cái sơn cốc, đào một huyệt động để ẩn thân, không bao lâu sau hắn đã nhìn thấy phía xa có một dãy núi, hai mắt rục sáng, trong đầu tưởng tượng đến cảnh trở thành Chân Tức, cắm đầu chạy như bay đến chỗ đó.

Không bao lâu sau hắn đã tìm được một sơn cốc khá vắng vẻ, nơi này khá hoang vu, cỏ dại mọc đầy, thấy xung quanh vắng lặng kín đáo, hắn bèn lấy phi kiếm ra đào sâu vào trong núi đá, vừa đào vừa hí hửng ngân nga một khúc nhạc.

Mặc dù nham thạch ở đây khá cứng rắn nhưng dưới sự nỗ lực của Vương Bảo Nhạc thì một nén nhang sau nó vẫn bị đào được một cái động nhỏ.

“Chọn chỗ này đi!”

Vương Bảo Nhạc thỏa mãn nhìn kiệt tác do mình tạo ra, hắn thu hồi phi kiếm, dồn đá vụn xung quanh che ở chỗ cửa để che giấu, cảm thấy mỹ mãn lấy đồ ăn của mình ra, đang định ăn một miếng thì đột nhiên như cảm ứng được gì đó, hắn nhìn lại một cái thì lập tức mở to hai mắt, không biết từ khi nào, sau lưng hắn đã xuất hiện một đạo thân ảnh.

Thân ảnh đó lơ lửng đứng im giữa không trung, cách Vương Bảo

Nhạc không đến ba trượng!

Khoảng cách gần như vậy mà ban nãy Vương Bảo Nhạc không hề phát hiện ra, lúc này nhìn thấy thì hắn lại càng hoảng sợ hơn!

- Kẻ nào đó!

Vương Bảo Nhạc vô thức lùi lại một cái rồi quát khẽ.

Gần như ngay khi Vương Bảo Nhạc nói chuyện thì hắn cũng thấy rõ thân ảnh xuất hiện sau lưng mình, kẻ này không có mặt, trong cơ thể lại có linh căn chín tấc lóe lên!

Đây chính là linh căn chín tấc đã từng xuất hiện lúc hắn vừa mới bước vào quê hương linh tức!

- Đừng có xuất hiện ngay lúc người ta định ăn chứ, như vậy là bất lịch sự lắm đó nha!

Sau khi thấy rõ đối phương không phải học sinh mà là linh căn thì Vương Bảo Nhạc thở phào nhẹ nhõm, cả giận trừng mắt nói.

Đối phương im ỉm xuất hiện khiến cho hắn thấy không quen lắm nhưng đây cũng không phải lần đầu tiên hắn nhìn thấy linh căn chín tấc, thực ra thì không chỉ Vương Bảo Nhạc, mà rất nhiều học sinh trong quê hương linh tức cũng nhìn thấy đối phương bay qua trên không những mấy lần.

Dù sao thì không ai có thể hấp thu được nó, nó lại khác với những linh căn chỉ có thể chạy ở trên mặt đất, lơ lửng trên bầu trời như thế quả thực rất bắt mắt, dễ bị người ta bắt gặp hơn.

“Được rồi, ta cũng không so đo với ngươi nữa, ngươi đi đi, đừng có làm phiền ta bế quan.”

Vương Bảo Nhạc nói xong thì không để ý tới đối phương, đang định đi vào sơn động thì hắn chợt dừng bước, trong mắt lóe sáng, quay đầu lại nhìn linh căn chín tấc vẫn đang lơ lửng trên không trung.

“Cái linh căn chín tấc này thật sự không thể nào bị hấp thu thật sao?”

Vương Bảo Nhạc chớp mắt nhìn, hắn đã có trụ cột tám tấc rồi, nếu không gặp phải chín tấc thì thôi, nay gặp được khiến hắn không khỏi rục rịch.

“Lúc trước chị gái trong mặt nạ có nói, Kim Thân sẽ nhận được chỗ tốt không tưởng khi bước vào Chân Tức... Đây cũng giải thích rõ lý do vì sao sau khi ta đi vào quê hương linh tức này thì lại có nhiều linh căn thích ta như thế.”

“Huống hồ gì ngay cả linh căn tám tấc ban nãy cũng chủ động chạy về phía ta... Nếu như không thử hấp thu linh căn chín tấc thì ta cứ thấy không cam lòng lắm.”

Vương Bảo Nhạc sờ cái cằm, trong lúc hắn chần chờ thì thân thể của linh căn chín tấc nhoáng lên một cái như muốn rời đi.

“Thử một chút chắc là không sao hết, trong thẻ ngọc của đạo viện cũng có nói là hấp thu chín tấc thì sẽ chết đâu, chỉ nói chín tấc không thể nào bị hấp thu thôi mà!”

Nghĩ thế, Vương Bảo Nhạc quyết đoán lấy găng tay ra, thân thể lao nhanh lên đạp mạnh vào một tảng đá làm điểm tựa, nhảy lên thật cao, tung một quyền về phía linh căn chín tấc đang định quay đi kia!

“Chín tấc, đến chỗ ba ba nào!”

Vương Bảo Nhạc biết rõ linh căn chín tấc nhất định rất mạnh, cho nên lúc này hắn cũng toàn lực ứng phó, một quyền đánh ra, khí huyết toàn thân của hắn lập tức tuôn ào ạt về phía găng tay, tạo thành một cơn gió lốc ở phía trước người hắn bắn mạnh về phía linh căn chín tấc!

Tất cả diễn ra quá nhanh, từ khi Vương Bảo Nhạc hạ quyết tâm cho đến khi hắn ra tay đều chỉ xảy ra trong nháy mắt, gần như linh căn chín tấc chỉ vừa mới di chuyển thì thân ảnh Vương Bảo Nhạc và gió lốc đã “ầm ầm” đến gần.

Tiếng nổ mạnh vang lên, quanh quẩn khắp nơi, linh căn chín tấc lại không thèm đếm xỉa, còn nhờ gió tốc đẩy nhanh tốc độ, thoắt cái đã bay đi xa.

Vương Bảo Nhạc trơ mắt nhìn linh căn chín tấc bay đi xa, hắn lại không thể bay được nên đáp xuống, thầm thở dài.

“Nó bay được thì đánh kiểu gì đây!”

Vương Bảo Nhạc có phần buồn bực, nhìn thân ảnh linh căn chín tấc

đang bay đi xa, đang định từ bỏ thì đột nhiên linh quang chợt lóe, hắn thử bộc phát kim quang toàn thân, triển khai Kim Thân!

Khí huyết sau lưng còn lan ra, tạo thành biển màu vàng, ngay khi nó bừng lên thì linh căn chín tấc đang bay đi chợt dừng lại.

“Có hiệu quả!”

Vương Bảo Nhạc lập tức kinh hỉ nhưng hắn lại nhanh chóng biến sắc, bởi vì sau khi linh căn chín tấc ở phía xa dừng lại xong thì dần dà xoay người, mặc dù nó không có mặt nhưng trên người nó lại bộc phát ra một cỗ khí tức lạnh lẽo khiến cho Vương Bảo Nhạc giật mình!

------oOo------

Chương 106: Chín tấc cường hãn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong nháy mắt khi khí tức băng hàn này xuất hiện thì linh căn chín tấc đó đột nhiên bước tới, tốc độ cực nhanh. Vương Bảo Nhạc cơ hồ không thể thấy rõ mọi thứ, ngay sau đó... linh căn chín tấc này đã đến trước mặt Vương Bảo Nhạc, nó giơ tay phải lên tung một chưởng!

Nhanh quá!

Trong lòng Vương Bảo Nhạc run lên, khí huyết chi hải màu vang quanh người hắn đột nhiên bộc phát, tạo thành một lớp phòng bộ ngăn cản linh căn chín tấc. Trong tiếng nổ mạnh, toàn thân Vương Bảo Nhạc rung mạnh, thân thể lùi lại vài bước, nhưng không hề dừng lại mà dùng tốc độ nhanh nhất để lách mình qua một bên.

Gần như ngay khi Vương Bảo Nhạc lách mình tránh né thì bàn chân của linh căn chín tấc kia đã giẫm xuống ngay chỗ ban nãy hắn dừng lại, khiến cho núi đã vỡ vụn, mảnh vỡ bay tán loạn!

- Tốc độ thế này, dù cho sức mạnh của nó chỉ bình thường thì cũng có thể được tăng phúc thêm rất nhiều!

Khí tức của Vương Bảo Nhạc có phần dồn dập, thân thể tiếp tục lùi lại. Hắn nheo mắt, vẻ mặt nghiêm túc xưa nay chưa từng có.

- Nó không phải Chân Tức!

- Nó cũng giống như mình, đều là Bổ Mạch... Nhưng tốc độ của Bổ Mạch có thể nhanh tới vậy sao?

Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, hắn vốn cho rằng mình đã vào hàng cao nhất trong Bổ Mạch rồi, nhưng nay được chứng kiến con linh căn chín tấc này ra tay thì lập tức ý thức được Bổ Mạch của mình vẫn chưa phải cực hạn.

- Tốc độ nhanh như thế này thì đánh kiểu gì đây, phải nghĩ cách làm cho nó chậm lại mới dược!

Vương Bảo Nhạc lùi lại, lập tức thu Kim Thân, lúc trước hắn bị khá nhiều linh căn đuổi theo, nhưng sau khi thu Kim Thân lại thì đám linh căn kia sẽ không cuồng bạo nữa.

Qủa nhiên lúc này cũng thế, ngay khi Vương Bảo Nhạc thu hồi Kim Thân thì con linh căn chín tấc vốn phát ra khí tức lạnh lẽo chợt bình tĩnh lại, không nhìn Vương Bảo Nhạc mà bay lên, khoan thai đi về phía khác.

Trông thấy phóng thích và thu hồi Kim Thân có thể khiến linh căn chín tấc đó phát cuồng và bình tĩnh lại như thế, Vương Bảo Nhạc chớp mắt nhìn, thân thể điều chỉnh vị trí, nhanh chóng lao ra rồi lại phóng thích Kim Thân/

Ngay khi hắn phóng thích Kim Thân thì linh căn chín tấc đã rời đi đột nhiên quay đầu lại, khí tức lạnh lẽo bộc phát lần nữa, nhắm thẳng đến chỗ Vương Bảo Nhạc. Thậm chí tốc độ còn nhanh hơn lúc trước khá nhiều, chỉ nháy mắt đã xuất hiện ở trước mặt Vương Bảo Nhạc, tay phải đột nhiên giơ lên muốn chộp lấy cổ của hắn.

Thậm chí khi nó tới gần thì linh khí xung quanh cũng bị dẫn động, tạo thành một lốc xoáy cố định Vương Bảo Nhạc ngay tại chỗ!

Tốc độ thế này khiến cho Vương Bảo Nhạc giật thót, nhưng lúc trước hắn đã có chuẩn bị săn,x lúc này mầm mống thôn phệ trong cơ thể lập tức lan ra, tạo thành lực hút cực mạnh đổi hướng bàn tay phải của linh căn chín tấc đang chộp tới. Ngay khi thân thể của con linh căn chín tấc này vừa bị khựng lại, tay phải bị hắn kéo đi chộp lệch qua bên cổ thì ánh mắt Vương Bảo Nhạc lóe lên, một chưởng mang theo cái găng tay kia lập tức túm lấy bàn tay phải của linh căn chín

tấc!

Vương Bảo Nhạc vừa bẻ mạnh khớp xương, vừa giơ chân trái lên đá vào bụng của linh căn chín tấc đó, ầm một tiếng, thân thể của linh căn chín tấc bị đá lùi lại, Vương Bảo Nhạc chớp lấy thời cơ, khí huyết toàn thân lại lan ra, nhờ lực phản chấn từ cú đá kia để thoát khỏi dòng xoáy linh khí nọ, lùi lại phía sau hơn mười trượng, hắn bất chấp cơn đau nhói ở chân trái, nghi hoặc nhìn con linh căn chín tấc kia.

- Nó bị bắt mà vẫn có thể điều khiển linh khí xung quanh hóa thành dòng xoáy vây khốn mình lại! Kiểu đánh này hơi giống với kiểu của Triệu Nhã Mộng, nhưng Triệu Nhã Mộng là dựa vào trận pháp, còn nó thì lại thiên về đấu pháp của hệ Chiến Võ hơn, nhưng có thể chiến đấu kiểu này được sao?

Tim của Vương Bảo Nhạc đập nhanh hơn, hai mắt lóe sáng.

- Chưởng viện đã từng nói, rất có thể tất cả linh căn Chân Tức đều là thứ tựa như hạt giống do người còn sót lại của nền văn minh chưa rõ đó ngưng tụ ra được!

- Như vậy chẳng phải nói ở trong nền văn mình tràn đầy tu sĩ đó, dựa vào tư chất khác nhau, linh căn của bọn họ ngưng tụ ra cũng phân rõ ưu khuyết mạnh yếu à! Nếu như vậy thì có thể giải thích rõ vì sao lại có một tấc với chín tấc!

- Nếu như một tấc là loại bình thường thì có phải... linh căn chín tất đại biểu cho những thiên kiêu tu sĩ của nền văn mình đó biến thành hay không? Nhưng linh căn chín tấc này khó nhằng ở chỗ tốc độ quá nhanh và kiểu điều khiển linh khí quỷ dị của nó... Nếu có thể hóa gaiỉ thì chẳng phải có thể đánh tan nó rồi sao!!

Suy nghĩ trong đầu Vương Bảo Nhạc nhanh chóng chuyển động, chiến ý trong mắt cũng lóe lên.

Lúc này linh căn chín tấc bị hắn đá lùi lại ra xa cũng ngẩng đầu lên, đưa mặt về phía Vương Bảo Nhạc.

Trong ánh mắt ngưng trọng của Vương Bảo Nhạc, linh căn chín tấc này chậm rãi giơ tay phải lên, sau đó siết chặt bàn tay lại, điều động linh khí xung quanh thêm lần nữa, tạo thành một lốc xoáy vô hình phát ra tiếng ầm ầm.

Tất cả khiến cho đồng tử của Vương Bảo Nhạc co rụt lại, trước kia đối phương ra tay điều khiển biến linh khí thành lốc xoáy cầm chân hắn đã khiến hắn giật mình lắm rồi. Nay thấy cảnh này thì loáng thoáng đoán ra dường như đối phương dựa vào kỹ xảo khí huyết nào đó để làm được như thế, nhưng không thể nhìn ra được cụ thể là gì, vậy nên hắn lập tức lùi ra sau hòng kéo dài khoảng cách.

Nhưng ngay khi Vương Bảo Nhạc lùi lại thì linh căn chín tấc này cũng giơ nắm đấm tay phải lên, cách không đánh một quyền về phía Vương Bảo Nhạc. Cả hai cách nhau mười trượng, nhưng một quyền này đánh tới lại giống như đánh lên giữa cơn lốc xoáy linh khi vô hình kia, khiến cho cơn lốc linh khí bị nó kéo tới đột nhiên bùng nổ với khí thế dời non lấp biển đánh thẳng tới chỗ Vương Bảo Nhạc.

- Như vậy cũng được sao?

Vương Bảo Nhạc biến sắc, trực tiếp lấy pháp khí ra ngăn cản, tiếng ầm ầm vang lên bên tai, hán chỉ cảm thấy mình như bị một cơn sóng lớn cuốn phăng, miệng phun máu tươi, thân thể bị đánh lùi lại. linh căn chín tấc bỗng nhiên đuổi theo, sát khí mãnh liệt, tay phải lại giơ lên siết một cái, ngưng tụ linh khí xung quanh thêm lần nữa. Đánh thẳng đến chỗ Vương Bảo Nhạc ào ào như một con lũ dữ.

Hô hấp của Vương Bảo Nhạc trở nên dồn dập, thân thể lảo đảo lùi lại, nhưng ánh mắt không nháy lấy một cái.

Cùng một chiêu, đối phương đã dùng ba lần, lần đầu tiên khiến Vương Bảo Nhạc giật mình, lần thứ hai hắn cũng ẩn ẩn nhìn ra mánh khóe, lần thứ ba này thì Vương Bảo Nhạc trợn to hai mắt, mặc dù vẫn không thể nhìn rõ kỹ xảo của đối phương, nhưng dựa vào sự nhạy cảm kinh người với linh khí nên cũng càm nhận ra được quá trình!

- Điều khiển cơn lốc, lại đánh vào giữa cơn lốc, khiến cho cơn lốc linh khí vô hình này bị hủy, từ đó tạo thành từng làn sóng linh khí cực mạnh, đây chẳng khác nào coi linh khí như nước biển!

Sau khi nhìn rõ mánh khóe, trong lòng Vương Bảo Nhạc lại vô cùng chấn động, khi để ý thấy tốc độ của đối phương thì hắn lập tức hiểu ra.

- Tốc độ của nó cũng liên quan đến việc điều khiển linh khí!

Trong đầu Vương Bảo Nhạc sáng ngời, tất thảy đều rõ ràng, trong

lòng vô cùng rạo rực. Kiểu đánh điều khiến linh khí của đối phương dường như đã mở toang một cánh cửa mới ở trong lòng Vương Bảo Nhạc, tăng cao hiểu biết về kỹ năng chiến đấu của riêng Vương Bảo Nhạc.

Mặc dù đến giờ hắn vẫn khó mà nhìn thấu kỹ xảo đối phương đã dùng, nhưng đối với Vương Bảo Nhạc mà nói thì kỹ xảo không quan trọng, ý thức này mới là trọng điểm.

Dù hắn vẫn không thể bắt chước được trăm phần trăm, nhưng có thể nhờ vào vài cách khác để bắt chước!

Lúc này, khi linh căn chín tấc xông tới thì hai mắt Vương Bảo Nhạc lóe lên, mầm mống thôn phệ trong cơ thể lập tức ngưng tụ ở tay phải, tựa như hóa thành một cái lỗ đen, đột nhiên bộc phát, chỗ linh khí đang ập tới tựa như biển rộng mênh mông, bị hắn dẫn dắt ùa về phía tay phải.

Trong lúc chỗ linh khí này xuất hiện, Vương Bảo Nhạc hét lớn một tiếng, giơ tay phải lên thật mạnh!

Hắn vừa giơ lên thì chỗ linh khí xung quanh bị hắn dẫn dắt tới cũng bay lên, tựa như hóa thành một bức tường linh khí, chặn lại ở trước người của linh căn chín tấc đang bay tới.

Tiếng nổ mạnh vang lên, một quyền của linh căn chín tấc trực tiếp bị cản lại, nện lên bức tường linh khí nọ. Vì lực phản chấn quá mạnh nên thân thể phải lùi lại vài bước, Vương Bảo Nhạc đang định đuổi theo, nhưng tốc độ của con linh căn chín tấc này quá nhanh, vừa lùi lại vừa tranh thủ nhảy về sau hơn mười trượng.

Vương Bảo Nhạc thấy thế thì chợt dừng chân lại, trong mắt mang theo vẻ kích động, trận chiến này có ý nghĩa quá lớn với hắn.

- Hóa ra Cổ Võ còn có thể đánh như thế!

- Mầm mống thôn phệ của ta chỉ có thể hút, còn phóng... Thì phải cần đến pháp khí rồi, nếu như có thể thu phóng tự nhiên thì xét từ trình độ nào đó... Ta có thể khớp với kỹ xảo của linh căn chín tấc này rồi!

Vương Bảo Nhạc hưng phấn hẳn lên, thân thể linh căn chín tấc lóe lên một cái, muốn xông tới lần nữa, nhưng Vương Bảo Nhạc nhanh chóng giơ tay hải lên ấn nhẹ một cái ở trước mặt, vừa ngăn cản vừa

lập tức thu hồi Kim Thân trong cơ thể.

- Ngừng lại cái nào, đợi ta suy ngẫm thật kỹ xong thì chúng ta lại đánh tiếp.

------oOo------

Chương 107: Ghét bỏ ta à?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi Vương Bảo Nhạc thu hồi Kim Thân, giơ tay lên kêu ngừng thì linh căn chín tấc này đột nhiên dừng bước, khí tức lạnh lẽo cũng tan biến, không thèm ngó tới Vương Bảo Nhạc nữa, xoay người bay lên, từ từ bay về phía dãy núi kia.

Vương Bảo Nhạc thấy đối phương định đi thì sốt ruột.

- Ớ, nó đi rồi thì lát nữa mình biết đi đâu tìm đây?

Vương Bảo Nhạc đang nghĩ xem nên bắt nó lại kiểu gì, thấy thân ảnh linh căn chín tấc này bay về phía xa, xuyên qua ngọn núi ở trước mặt rồi chui ra ở đầu bên kia, bay lên trời cao.

Cảnh này khiến cho Vương Bảo Nhạc lập tức há hốc mồm, cười khổ từ bỏ suy nghĩ muốn nhốt đối phương lại, hắn khoanh chân ngồi xuống rồi lấy linh thạch bảy màu ra bắt đầu vẽ hồi văn.

Hiện tại Vương Bảo Nhạc không vội đột phá Cổ Võ, hắn cảm giác mình nhất định phải thử một phen, để xem có thể đánh bại và hấp thu linh căn chín tấc này hay không.

- Nhưng mà nó mạnh thế này, vậy lúc trước những người khác thử hấp thu kiểu gì mà biết nó không thể nào hóa thành linh căn chứ?

Vương Bảo Nhạc nghĩ tới đây, ẩn ẩn đoán được điều gì, thầm nghĩ, dù sao thì sau khi trở thành Chân Tức cảnh thì vẫn có thể ở lại nơi này một thời gian, dùng cảnh giới tu sĩ để trấn áp chín tấc để cho kẻ khác hấp thu chắc là vẫn được, cho dù một tu sĩ Chân Tức cảnh không đủ, nếu tính toán ổn thỏa thì vài tu sĩ Chân Tức cảnh cùng lên cũng được mà.

- Nếu đúng như suy đoán này thì bốn đạo viện đã đánh nhau với con

linh căn chín tấc này rồi, hắn là cũng hiểu về cách chiến đấu của nó, nhưng sao trước kia mình chưa từng nghe nói tới thế này?

Những suy nghĩ này lóe lên trong đầu Vương Bảo Nhạc, hắn hít sâu một hơi, không nghĩ vẩn vơ nữa mà dồn hết tâm trí vào việc cấu tạo hồi văn.

- Hấp thu thì có thể dùng mầm mống thôn phệ, sức phóng thì cần phải dựa vào hồi văn...

Ánh mắt của Vương Bảo Nhạc lóe lên, dần dần nảy sinh sáng kiến và bắt đầu khắc họa.

Thời gian nhanh chóng tổi qua, thoắt cái đã qua ba ngày, trong quê hương linh tức này, theo số lượng người có được linh căn bảy tấc tăng lên, phạm vi tìm kiếm linh căn tám tấc cũng được mở rộng ra.

Lúc này Vương Bảo Nhạc đang đứng trong sơn cốc, đầu tóc rối bù, nhìn cái găng tay trên tay phải của mình, trong mắt lộ rõ vẻ hưng phấn.

- Xong rồi, găng tay này của ta đã được thêm vào rất nhiều linh bôi làm từ linh thạch bảy màu, cũng đã điều chỉnh một loạt hồi văn rồi.

Vương Bảo Nhạc cố dằn cơn hưng phấn lại, mầm mống thôn phệ trong cơ thể đột nhiên tản ra, lực hút cực mạnh phát ra từ trong găng tay trên tay phải của hắn hút rất nhiều linh khí dồn tới, không đợi dung nhập vào trong lòng bàn tay thì hắn đã hét lớn một tiếng, giơ tay phải lên siết chặt tung một cú đấm về phía trước!

Một quyền này đánh ra, găng tay của hắn trực tiếp phát ra ánh sáng màu đen, một cỗ lực trùng kích vô cùng kinh người lập tức bạo phát ra, đồng thời va mạnh vào chỗ linh khí vô hình đã bị hắn hút tới, trực tiếp tạo thành một làn sóng linh khí cực mạnh giống với chiêu mà linh căn chín tấc đã dùng!

Tiếng nổ mạnh vang vọng khắp nơi, hư không trước mặt Vương Bảo Nhạc vặn vẹo, mặt đất trực tiếp nứt ra thành vô số vết nứt khổng lồ, vô cùng đáng sợ.

- Thành công rồi!

Vương Bảo Nhạc kích động ngửa mặt lên trời cười lớn.

Lần này hắn cải tạo găng tay chính là vì mượn nhờ sức mạnh gió lốc của nó, hóa thành lực trùng kích, tạo thành bộc phát cực mạnh khi va chạm với chỗ linh khí được kéo tới.

Nhất là sức lực của bản thân Vương Bảo Nhạc vốn đã cực lớn, tốc độ lại nhanh, nên được găng tay gia trì thì lực trùng kích đó lại càng lớn, uy lực được tạo ra sau khi va chạm với linh khí cũng sẽ được tăng thêm!

Nhưng lại có nhược điểm, ấy chính là cái găng tay này phải thừa nhận áp lực cực lớn mà đáng lý ra Vương Bảo Nhạc phải nhận, cho nên rất dễ hỏng, nhưng điểm này Vương Bảo Nhạc cũng đã nghĩ đến, thậm chí còn dùng hồi văn để ké cỗ áp lực này, khiến cho nó tản ra ngoài, ở trình độ nào đó thì có thể coi như tăng thêm uy lực của găng tay.

Tuy vẫn có cực hạn, nhưng ở giai đoạn này thì cái găng tay đó đã cực kỳ bất phàm rồi!

- Cho nên mới nói ý thức mới là điểm quan trọng nhất!

Vương Bảo Nhạc vừa định đi tìm, nhưng sau khi nghĩ kỹ lại thì hắn khoanh chân ngồi xuống, triển khai Kim Thân, khiến cho khí huyết tản ra.

- Để xem thử coi có dụ được nó tới hay không, nếu không dụ tới được nữa thì hãy đi tìm.

Trong lòng Vương Bảo Nhạc thầm cầu nguyện, im lặng chờ đợi, lần này chờ tận một canh giờ. Thấy đối phương không tới, Vương Bảo Nhạc thở dài, đang định từ bỏ thì đồng tử của hắn đột nhiên co rụt lại, chú ý thấy trên bầu trời có một đạo tàn ảnh đang nhanh chóng bay thẳng đến.

Linh khí xung quanh cũng bị điều khiển, tạo thành gió lốc vô hình, theo nó tới gần thì có một cỗ áp lực cực lớn cũng giáng xuống.

- Thật sự dụ tới được rồi!

Vương Bảo Nhạc vô cùng vui mừng, ngay khi linh căn chín tấc đến thì mầm mống thôn phệ trong cơ thể hắn đột nhiên bộc phát, linh khí xung quanh lập tức bị dẫn dắt, đột nhiên ùa tới chỗ nắm đấm tay phải của Vương Bảo Nhạc, găng tay phát ra ánh sáng lấp lánh, trực tiếp tung ra một quyền.

- Bạo!

Trong chớp mắt, linh khí va mạnh vào nhau, sức mạnh từ làn sóng linh khí do linh căn chín tấc tạo ra đã bị Vương Bảo Nhạc bắt chước ra được giống hệt!

Tiếng ầm ầm đột nhiên xuất hiện, tiếp theo thân thể của linh căn chín tấc chấn động dữ dội, lùi lại hơn mười trượng rồi đáp xuống mặt đất, Vương Bảo Nhạc cười lớn, thân thể nhảy vọt lên, không hề bị động như lúc trước nữa. Hắn chủ động ra tay với linh căn chín tấc.

Mắt thấy Vương Bảo Nhạc sắp sửa đến gần, linh căn chín tấc này đột nhiên giơ chân phải đạp mạnh lên mặt đất, tiếng nổ mạnh vang lên, nó không hề mượn lực để lao ra mà vẫn đứng im tại chỗ, sau cơn chấn động đó, mặt đất xung quanh chỗ nó đứng lại bộc phát ra từng làn sóng chấn động cực mạnh.

Những làn sóng này lan ra, ảnh hưởng tới linh khí xung quanh, không biết làm sao mà lại nhờ linh khí khiến cho chấn động này lan ra giữa không trung, tựa như nguyên lý dẫn điện vậy, nháy mắt đã lan ra khắp nơi, khiến cho núi đá xung quanh sụp đổ, từng gốc đại thụ bị đánh nát.

Thân thể Vương Bảo Nhạc chấn động, ngũ tạng lục phủ đều đau đớn, tuy có phần bất ngờ, nhưng lúc trước hắn đã chuẩn bị chu toàn, lúc này hét lớn một tiếng, bàn tay phải mang găng tay lập tức đánh ra, kích phát pháp khí găng tay, khiến cho hồi văn ngoại phóng được khắc sẵn trên đó lập tức bộc phát, phối hợp với mầm mống thôn phệ trong cơ thể, trực tiếp nện một quyền xuống đất.

Khi nắm đấm hạ xuống, mặt đất chấn động một hồi, tiếng nổ không mạnh lắm, nhưng trong hư không xung quanh lại liên tục vang lên tiếng nổ như hai luồng linh khí va chạm với nhau.

- Ha ha, ta lại học thêm được một chiêu, Cổ Võ nên đánh kiểu này mới đúng!

- Tuy rằng ta không có kỹ xảo như của ngươi, nhưng ta có pháp khí!

Vương Bảo Nhạc ngẩng đầu lên, chiến ý trong mắt sục sôi, ý chí chiến đấu dâng trào xưa nay chưa từng có. Hắn lập tức lao đến gần linh căn chín tấc giao thủ với nó.

Tiếng nổ ầm ầm liên tục vang lên, Vương Bảo Nhạc và linh căn chín tấc trực tiếp đánh hơn trăm quyền, mỗi quyền đều làm linh khí xung quanh dậy sóng, chẳng những dùng thân thể đối kháng mà còn dùng linh khí đối kháng với nhau.

Vương Bảo Nhạc àng đánh càng hăng, khả năng điều khiển linh khí cũng ngày càng thuần thục hơn.

Ở đây không có người khác, bằng không có ai nhìn thấy thì nhất định sẽ vô cùng hoảng sợ, không tin nổi đây là Cổ Võ đang chiến đấu với nhau, ai không biết còn tưởng rằng đây là Chân Tức đang giao thủ ấy chứ!

linh căn chín tấc dần dần rút lui, thân ảnh cũng bắt đầu trở nên mơ hồ, mặc dù Vương Bảo Nhạc cũng rất mệt mỏi, nhưng tinh thần lại vô cùng phấn khởi, một mặt là chiến pháp ở Cổ Võ có đột phá, chiến lực tăng mạnh, một mặt là khát vọng đối với linh căn chín tấc.

Mặc kệ có hấp thu được hay không, nếu không tự mình thử một phen thì hắn sẽ không cam lòng, nhất là Vương Bảo Nhạc cảm giác Kim Thân của minh có sức hấp dẫn cực lớn với linh căn chín tấc này, nói không chừng hắn có thể hấp thu được!

Trong sự mong mỏi và hưng phấn này, Vương Bảo Nhạc hét lớn một tiếng, lại lao lên lần nữa, dần dần, thân thể linh căn chín tấc xuất hiện tình trạng vụn vỡ, những vết nứt vỡ lan ra, cuối cùng, theo khí huyết toàn thân vv lan mạnh, kim quang trên người bừng lên, hắn tung ra một quyền thật mạnh, linh căn chín tấc này đột nhiên chấn động, trực tiếp vỡ tan.

Nó hóa thành một làn khói màu bạc chứ không phải màu xanh!

Luồng khói bạc này rõ ràng không giống bình thường, nó vừa nồng đậm hơn, vừa mang theo cảm giác linh động nào đó. Lúc này nó vừa xuất hiện, theo Vương Bảo Nhạc khẽ hấp thu một cái, lập tức bay thẳng về phía thân thể của hắn, nháy mắt đã ngưng tụ lại ở chỗ linh căn tám tấc ở đan điền.

Trong lúc Vương Bảo Nhạc nơm nớp lo căng thẳng thì luồng khói màu bạc này đã phủ kín linh căn tám tấc của hắn, nhưng không chịu thay thế, hình như là có vẻ ghét bỏ lắm, nên sau khi lượn vài vòng thì nó ngoảng đít định chui ra khỏi người hắn.

Cảnh này khiến cho Vương Bảo Nhạc nổi đóa, trừng mắt lên.

- Mợ nhà mi, ta không ghét bỏ ngươi thì thôi, ngươi còn dám ghét bỏ ta?

------oOo------

Chương 108: Linh căn chín tấc!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Gần như ngay khi cơn giận của Vương Bảo Nhạc sắp phun trào, luồng khói bạc này nhanh chóng tản ra khỏi đan điền của hắn, tựa như Phong Thân Bổ Mạch của Vương Bảo Nhạc không tồn tại vậy, nó như một con ngân long trực tiếp xuyên thẳng ra khỏi cơ thể của hắn hơn phân nữa.

Phong Thân Bổ Mạch bình thường có thể đóng kín tất cả huyệt mạch, khiến khí tức khó có thể tản ra ngoài, trong đó Bổ Mạch đỉnh phong còn có thể khiến cơ thể thành tường đồng vách sắt trong thời gian ngắn, triệt để phong tỏa toàn bộ.

Lúc này thấy chín tấc mình vất vả lắm mới xử lý được rời đi như thế, Vương Bảo Nhạc lập tức sốt ruột.

- Quay lại cho ta!

Vương Bảo Nhạc gầm nhẹ một tiếng, mầm mống thôn phệ trong cơ thể bộc phát thật mạnh, phát ra lực hút kinh người, khí tức màu bạc đã chui ra kia như bị túm chặt và hút về lần nữa.

- Mau thay thế, trở thành linh căn của ta mau!

Vương Bảo Nhạc trừng mắt, gầm lên một tiếng.

Khí tức màu bạc bị hắn hút lại kia đang lượn một vòng trong cơ thể của hắn, sau đó ngưng tụ lại chỗ linh căn tám tấc ở đan điền, nhưng cũng giống hệt lúc trước, cảm giác ghét bỏ kia rất rõ ràng, nó lượn vài vòng xong thì lại muốn rời đi.

Vương Bảo Nhạc sao có thể cho phép, hắn lại bộc phát lực hút để kéo nó về.

- Không có cửa chạy đâu nhé, cửa sổ cũng không có đâu, vào nhà của Vương gia gia đây rồi thì hãy biết điều mà chấp nhận số phận đi!

Vương Bảo Nhạc vỗ bụng.

Nhưng ngay khi hắn nói xong thì hình như khí tức màu bạc này có vẻ không kiêng nhân, nó lan rộng ra, hóa thành luồng khói lớn, len lỏi ra khắp toàn thân Vương Bảo Nhạc như muốn chui ra khỏi cơ thể hắn.

- Chơi với ta à?

Vương Bảo Nhạc trợn mắt, cắn răng vận chuyển tu vi, toàn thân phát ra kim quang sáng chói, tựa như tạo thành một tầng phong ấn ở bên ngoài thân thể, triệt để phong kín tất cả các vị trí trên người.

Làn khói màu bạc đang lan ra lập tức chạm phải Kim Thân của Vương Bảo Nhạc, tiếng nổ nhẹ vang lên trong cơ thể của Vương Bảo Nhạc. Lần đầu tiên làn khói màu bạc này bị ngăn lại, không thể nào xuyên qua được Kim Thân của Vương Bảo Nhạc!

Điều này khiến cho Vương Bảo Nhạc hưng phấn cười lớn.

- Ông đây vất vả lắm mới thu được nhà ngươi, giờ lại muốn chạy à? Không có cửa đâu nhé! Hôm nay ngươi theo thì theo, không theo cũng phải theo!

Vương Bảo Nhạc vỗ bụng thật mạnh, vẻ mặt đầy hưng phấn, nhưng dàn dần hắn cảm giác cách đối đãi và lời mình nói với khí tức màu bạc này nó cứ sai sai thế nào ấy...

- Sao tự dưng có cảm giác y như ép uổng con gái nhà lành thế này... Không đúng, ta nghĩ sai rồi, đây là khiến nó cải tà quy chính mới đúng!

Vương Bảo Nhạc nghĩ vậy thì lập tức an tâm hơn hẳn, còn có cảm giác hãnh diện nữa.

Vậy nên hắn vừa duy trì Kim Thân phong tỏa, vừa vận chuyển lực hút của mầm mống thôn phệ, khiến cho khí tức màu bạc trong cơ thể chẳng những không thoát ra được, mà còn bị điều khiển bay vòng quanh linh căn tám tấc kia.

Mỗi lần nó muốn chạy thoát thì đều bị lực hút trong cơ thể Vương Bảo Nhạc hút thẳng về chỗ linh căn, rất có khí thế kiểu ép đối

phương không tha!

Nhưng khí tức màu bạc này cũng cứng đầu dữ lắm, đã bị Vương Bảo Nhạc ép tới mức này rồi mà vẫn không chịu thay thế, vẫn liên tục xoay vòng vòng chứ không thèm theo.

Thấy đối phương chống cự cứng đầu như thế, Vương Bảo Nhạc cũng nóng lên.

- Hứ, tiểu linh căn ngươi ngon lắm, nhưng ngươi thực sự cho rằng lão tử không làm gì được ngươi à!

Vương Bảo Nhạc nheo mắt lại, trong mắt lộ ra vẻ quyết đoán. Hắn chui tọt vào trong huyệt động ở cửa sơn cốc, sau khi dùng đá vụn xung quanh che kín cửa vào thì hắn khoanh chân ngồi xuống, hit sâu một hơi.

- Ta không cần thay thế, ta sẽ trực tiếp bắt ngươi nối thêm vào!

Vương Bảo Nhạc hừ một tiếng, khí huyết toàn thân thu lại, sau đó cũng từ từ thu hồi Kim Thân bên ngoài vào trong cơ thể.

Cách này cũng giống như áp súc khí huyết lại vậy, tựa như thu ép lại thành phong ấn, thân thể Vương Bảo Nhạc không còn phát ra kim quang nữa, nhưng nếu như nhìn kỹ thì có thể nhìn thấy kim quang đang thu dần vào trong da thịt của hắn.

Theo áp súc diễn ra, khí huyết lẫn kim quang đang co rụt lại ở trong cơ thể hắn, lấy linh căn làm trung tâm, ngày càng rút lại dần, cuối cùng lại ngưng tụ hết ở xung quanh linh căn.

Tựa như hóa thành một lớp phong ấn, cố định khí tức màu bạc kia với phần cuối của linh căn tám tấc!

Nhất là phong ấn áp súc này rất mạnh, còn kim quang lại vây cứng ngắc xung quanh khí tức màu bạc đó, khiến cho nó không thể nào tản ra được, vậy nên chẳng khác nào bị cưỡng chế nối liền, thậm chí còn không thể di chuyển được mảy may.

Giống như bị ép cứng ngắc ở đó... Nơi duy nhất nó có thể di chuyển được cũng chỉ có chỗ nối liền với linh căn tám tấc mà thôi.

Đây là con đường duy nhất mà Vương Bảo Nhạc cố ý chừa lại, trong lúc xung quanh không ngừng áp lại, lựa chọn duy nhất của khí tức

màu bạc này cũng chỉ có dung nhập vào trong linh căn tám tấc và hòa làm một với nó!

Lúc này Vương Bảo Nhạc vẫn đang liên tục áp súc chứ không hề ngừng lại, mà trọng điểm lại nằm ở chỗ khí tức màu bạc này, theo phong ấn ngày càng thu nhỏ lại, ngay cả khí tức màu bạc cũng liên tục bị chèn ép, ẩn ẩn phát ra tiếng răng rắc.

- Nếu như ngươi không dung hợp, dù có phải nghiền nát ngươi đi nữa thì ta cũng sẽ không thả ngươi ra đâu!

Vương Bảo Nhạc bất chấp tất cả, gầm nhẹ một tiếng, lực độ áp súc lại tăng thêm.

Nếu đổi lại là người khác thì sẽ không làm được như vậy, nhưng Vương Bảo Nhạc lại có được Kim Thân, điều khiển khí huyết Kim Thân hóa thành phong ấn, nên khác hẳn với người thường.

Rốt cuộc, hình như khí tức màu bạc này bị ép cùng đường, sau một hồi bạo động ngắn ngủi thì bắt đầu dung hợp với linh căn tám tấc của Vương Bảo Nhạc.

Thấy khí tức màu bạc đó khuất phục thì Vương Bảo Nhạc lộ ra vẻ cuồng hỉ, kích động vô cùng, đồng thời hắn cũng thở phào nhẹ nhõm, trán mướt mồ hôi, thực ra hắn làm như thế cũng rất mạo hiểm, hắn đã chuẩn bị tinh thần một khi đối phương liều mạng bất chấp thì mình sẽ lập tức nghĩ cách cứu vãn.

Thấy tất cả thuận lợi như thế, nghĩ đến chuyện linh căn chín tấc không ai khống chế nổi lại bị mình hàng phục thì Vương Bảo Nhạc lập tức hưng phấn, thân thể cũng run nhè nhẹ.

- Chín tấc, ta sắp trở thành linh căn chín tấc xưa nay chưa từng có rồi!!

- Vương Bảo Nhạc ta quả nhiên không phải hạng tầm thường có thể so được, ha ha! Ngay cả linh căn chín tấc cũng muốn đi theo ta, ta có thể hiểu được sự lựa chọn của ngươi, chín tấc giỏi lắm, cố gắng lên nhé!

Vương Bảo Nhạc hí hửng mừng thầm, cảm thấy giấc mơ trở thành tổng thống liên bang của mình dường như lại càng gần hơn, trong mắt lộ ra vẻ mong chờ, nhìn khí tức màu bạc kia dần dần dung nhập vào trong linh căn tám tấc, khiến cho linh căn tám tấc lúc này như

được bồi dưỡng, dần dần bắt đầu dài ra!

Tám tấc mốt, tám tấc hai, tám tấc ba...

Mãi cho đến khi khí tức màu bạc đã hoàn toàn dung nhập vào trong linh căn của Vương Bảo Nhạc, linh căn tám tấc vốn có lúc này đã trực tiếp biến thành chín tấc!

Vương Bảo Nhạc cuồng tiếu, vội khoanh chân ngồi xuống, ánh mắt lộ rõ vẻ mong chờ, hắn muốn dùng linh căn chín tấc làm cơ sở đột phá Cổ Võ, bước vào Chân Tức cảnh!

Cách đột pá Cổ Võ bước vào Chân Tức không khó lắm, chính là trồng linh căn ở trong đan điền, khiến cho căn tu lan ra khắp toàn thân, dung nhập vào kinh mạch, thay thế cho kinh mạch, hóa thành linh mạch, từ đó tốc độ hấp thu linh khí sẽ nhanh hơn xưa, quan trọng nhất là có thể lợi dụng loại linh mạch đã triệt để hòa làm một với cơ thể này để điều khiển linh khí thay đổi kết cấu, biến thành thuật pháp!

Linh căn lan ra, kết hợp với kinh mạch, chính là tư cách thi triển thuật pháp!

Như thế thì có thể ngư dược long môn, trở thành tu sĩ Chân Tức!

Mà cái gọi là linh căn từ một đến tám tấc đó, thực ra độ dài của chúng quyết định độ hoàn mỹ của linh căn sau khi lan ra thay thế kinh mạch.

linh căn một tấc có thể khiến cho một phần kinh mạch toàn thân hóa thành linh mạch!

Người nào có tám tấc thì kinh mạch toàn thân có tám phần sẽ hóa thành linh mạch!

Cứ suy ra như thế!

- Chín phần hóa thành linh mạch!

Hai mắt Vương Bảo Nhạc lóe sáng, tu vi bộc phát, bắt đầu đột phá!

Nhưng đúng lúc này, khu vực trung tâm của quê hương linh tức này cách đó khá xa, cũng chính là ngọn núi do mảnh vỡ thiên thạch giáng xuống hóa thành đột nhiên chấn động!

Chương 109: Sát khí cổ đăng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khu vực chỗ ngọn núi đó là cấm địa ở quê hương linh tức này, cho dù Cổ Võ có đến gần thì cũng không thể nào bước vào nửa bước, một khi cố đâm đầu vào thì nhất định sẽ bị từ trường ở nơi này trực tiếp bóp nát sinh cơ.

Trừ phi là đạt đến Chân Tức cảnh thì mới có thể vào được trong thời gian ngắn, cho nên vì lần này chưa có ai đột phá Cổ Võ nên vẫn không có đi vào nơi này!

Nhưng xung quanh ngọn núi này vẫn có một số học sinh, đứng từ xa nhìn lại giống như đang quỳ bái nó vậy.

Ngọn núi chấn động lập tức khiến cho đám học sinh này giật mình một phen, không đợi bọn họ có phản ứng gì thì ngọn núi chợt chấn động dữ dội hơn nữa, thậm chí còn có vô số phù văn liên tục lóe lên trên thân nó.

Theo phù văn lóe lên, lại có từng đạo ánh sáng bắn ra từ trong ngọn núi nọ, tạ như biến thành một biển ánh sáng, điên cuồng khuếch tán ra xung quanh, nhìn từ xa tựa như hào quang chói lóa quét ngang đất trời.

Đám học sinh có mặt trong quê hương linh tức này, cách từ xa cũng có thể nhìn thấy ánh sáng bắn ngang qua bầu trời, cả đám đều biến sắc, cảm thấy không dám tin.

- Chuyện gì thế này!

- Gì đây? Chẳng lẽ có kẻ xâm nhập sao?

Những ánh sáng này vô cùng mãnh liệt, cho dù là ở chưởng viện và tu sĩ của bốn đạo viện ở bên ngoài cũng biến sắc nhìn những ánh sáng liên tục bắn ra ở trong quê hương linh tức.

- Chuyện gì thế này!

- Từ xưa đến nay hưa từng xảy ra việc thế này mà!

Chưởng viện của bốn đạo viện lập tức biến sắc, vội đứng dậy nhìn qua, nhưng ngay cả bọn họ cũng không hiểu tại sao loại như thế, nhưng tất cả đều cảm thấy vô cùng lo lắng, bởi vì mỗi một học sinh ở đây đều là tinh anh Cổ Võ của mỗi đạo viện, nếu như có bất trắc gì thì đều là tổn thất cực lớn đối với đạo viện của mình.

Thậm chí nếu như người mà đạo viện cực kỳ coi trọng xảy ra chuyện gì thì sẽ là tổn thất cực lớn.

Cho nên sau khi bốn vị chưởng viện nhìn nhau thì lập tức lấy thẻ ngọc của mình ra, bắt đầu liên lạc với Thượng Viện của các bên, chuẩn bị hành động cứu viện nếu xảy ra chuyện!

Ngay khi mọi người ở bên ngoài quê hương linh tức vô cùng lo lắng thì đám học sinh ở bên trong quê hương linh tức cũng nơm nớp không yên, liên tục hít khí lạnh, trong lòng nảy ra vô số suy đoán.

Thậm chí có một số người lập tức chọn ngừng việc tìm kiếm linh căn, định đột phá Cổ Võ rời khỏi nơi này. Nhưng bình thường chỉ có những người chỉ có linh căn năm tấc đổ xuống mới chọn làm vậy, còn những người có được linh căn sáu hay bảy tấc, dù cũng cảm giác được nơi này xuất hiện biến hóa, nhưng họ đều cắn răng không chịu đột phá.

- Nhất định phải tìm được tám tấc, dùng linh căn tám tấc đột phá!

Trong lúc mọi người đưa ra vô số lựa chọn khác nhau, thì lúc này, ở sâu bên trong ngọn núi do mảnh vỡ tạo thành đó, nơi mà từ xưa đến nay không có bất kỳ người nào đặt chân đến được... Nơi đó có một phế tích đổ nát vô cùng khổng lồ.

Ở bên trong phế tích đó có vô số pho tượng và thi thể mặc quần áo cũ nát... Những pho tượng này trông giống hệt nhau, có ba đầu với những vẻ mặt khác nhau, có cái thì cười gian, cái thì tức giận, cái lại khóc lóc, thân thể cao hơn hai trượng, tựa như một chiến binh oai hùng.

Lại tựa như thứ đến từ ngoài vũ trụ, toàn thân đen óng, khác hẳn với phong cách kiến trúc của phế tích xung quanh.

Lúc này gần như toàn bộ pho tường đều bị hư hao với nhiều mức độ khác nhau, từ chỗ thi hài xung quanh thì dường như khi còn sống, bọn họ đã có một trận quyết chiến sống còn vô cùng thảm thiết với chúng, cuối cùng đồng quy vu tận.

Duy chỉ có một pho tượng ở mép rìa là miễn cưỡng coi như còn nguyên vẹn, chỉ là ở mi tâm của nó đã bị một thanh trường thương đâm xuyên, lòi một nửa ra ngoài!

Trên tay phải của pho tượng này còn cầm một ngọn đèn cũ kỹ đã tắt, đúng lúc này, ngọn đèn đã tắt ngấm ấy không hiểu sao lại lóe lên một tia lửa!

Tia lửa này rất yếu ớt, tựa như có thể tắt lịm đi bất kỳ lúc nào, trong lúc bập bùng lóe lên còn ẩn ẩn biến ảo thành một đạo thân ảnh màu tím.

Ngay thi thân ảnh này huyễn hóa ra thì một giọng nói không hề có chút tình cảm, dường như không hề thuộc về sinh mạng nào phát ra từ trong pho tượng đó, vang vọng khắp phé tích này.

- Phát hiện... Kẻ cực hạn... Tiêu diệt... Thôn phệ!

Tuy âm thanh trầm thấp, nhưng lại đứt quãng, tựa như bị thương nặng khó mà chữa khỏi, nhưng lại giống như đã tồn tại quá lâu nên suy yếu, lúc này nó vang lên, thân ảnh màu tím do ánh lửa trong ngọn đèn trên tay pho tượng đột nhiên mở mắt ra rồi đi ra khỏi ngọn lửa!

Ngay khi đi ra, toàn thân của nó phát ra ánh sáng màu tím rạng ngời, có thể nhìn ra được đó là một người đàn ông, mặt không biểu tình, mái tóc dài tung bay, thân mặc áo giáp màu tím, toàn thân phát ra ánh sáng tím chói lóa.

Nhưng áo giáp trên người hắn ta nhanh chóng vỡ nát, ánh sáng phát ra từ thân thể cũng mờ xuống dần, thậm chí ngay cả thân thể cũng bắt đầu nhanh chóng tiêu tán, cuối cùng chỉ còn lại một đốm sáng tím mờ ảo.

Ngay cả đốm sáng này cũng lập lòe như muốn tan biến.

Tựa như tất thảy chỉ là huy hoàng hư ảo, nhưng nay đã điêu tàn, suy yếu tựa như đốm lửa kia vậy.

Nhưng khi đốm sáng màu tím này tiêu tán hơn chín phần thì cũng dần ổn định lại, còn đúng một đốm sáng yếu ớt cực nhỏ, nó xông thẳng lên như muốn rời khỏi nơi này, hòa vào hư không.

Nhưng ngay khi nó muốn rời khỏi thì ánh sáng bên ngoài ngọn núi do mảnh vỡ kia tạo thành lại càng rực rỡ hơn, phù văn lóe nhanh, tạo thành một cỗ sức mạnh trấn áp ầm ầm giáng xuống!

Đốm sáng tím muốn rơi đi lập tức lập lòe không yên, dường như có một cỗ sức mạnh vô hình muốn tiêu diệt nó, khiến nó nhanh chóng ảm đạm đi, nhưng cuối cùng nó vẫn xông thẳng qua được cõ áp lực đó, miễn cưỡng bay vào hư không, biến mất không còn tăm hơi.

Khi xuất hiện lại thì nó đang ở giữa không trung ở quê hương linh tức, nó lập lòe, dù đã chạy ra khỏi nơi đó, nhưng ngọn núi liên tục phát ra ánh sáng, phù văn chớp lóe liên hồi, sức mạnh trấn áp kia vẫn còn tồn tại, ập đến từ bốn phương trấn áp, liên tục đè nặng lên nó như thể không bao giờ ngừng!

Vừa chống cự lại cỗ trấn áp vô hình đó, đốm sáng lại càng mờ nhạt hơn, nhưng tốc độ không hề chậm lại, sau khi tập trung về một hướng thì nó phóng tới tựa như một tia chớp.

Hướng mà nó phóng tới đúng là ngọn núi chỗ Vương Bảo Nhạc đang ở.

- Phát hiện... Kẻ cực hạn... Tiêu diệt... Thôn phệ!

Trong nháy mắt, đốm sáng này đã xuất hiện ở bên ngoài ngọn núi đó, nó không hề dừng lại, mang theo sức mạnh tựa như vạn quân lao tới thật nhanh!

Lúc này Vương Bảo Nhạc đang ngồi bên trong hang động, linh căn chín tấc trong cơ thể đã không còn là màu xanh nữa, sau khi dung hợp với chín tấc xong thì nó đã biến thành màu bạc.

Nay nó đang tản ra tạo thành vô số nháng rễ, vượt qua mầm mống hạt giống, nhanh chóng lan ra khắp toàn thân, dung hợp cùng với kinh mạch trong người hắn. Toàn bộ quá trình không hề đau đớn gì, mà còn có cảm giác thoải mái từ thể xác đến tận tinh thần. Tựa như sinh mạng và thân thể tiến hóa lột xác!

Cảm thụ được linh căn trong cơ thể lan ra, kinh mạch thay đổi từ một phần đến tận bảy phần, Vương Bảo Nhạc vô cùng hưng phấn, hắn cũng cảm giác được độ nhạy cảm đối với linh khí của mình cũng đang nhanh chóng tăng lên.

Nếu so ra thì Vương Bảo Nhạc cảm thấy linh khí cũng giống như hơi

lạnh mùa đông, trước kia mình mặc quần áo, mặc dù cũng thấy lạnh, nhưng dẫu sao cũng không rõ ràng lắm... Nhưng bây giờ tựa như đã cởi hết quần áo ra đứng giữa trời đông gió rét, loại trải nghiệm và nhạy cảm đối với cái lạnh đã hoàn toàn khác hẳn.

- Lát nữa khi hoàn thành đột phá thì ta phải đến ngọn núi kia xem thử, chưởng viện đối xử với ta rất tốt, đạo viện cũng khôn tệ, nếu có thể giúp họ lấy thêm chút tài liệu ra ngoài thì lấy nhiều một chút mới phải đạo.

Vương Bảo Nhạc cảm giác mình sắp sửa đột phá, lúc này trong lòng lại càng thêm mong mỏi.

Nhưng đúng lúc này...

Dị biến lại xảy ra!

------oOo------

Chương 110: Mầm mống thôn phệ bộc phát!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một cỗ nguy cơ sinh tử lớn đến mức không cách nào hình dung ập đến cuồn cuộn như thác đổ, đột nhiên nổ tung trong tâm thần của Vương Bảo Nhạc! Tựa như cánh cửa chết chóc chợt mở ra ngay trước mặt hắn, có một cánh tay luyện ngục vươn ra muốn dập tắt ngọn lửa sinh mạng của hắn!

- Chuyện gì thế này!

Không chờ Vương Bảo Nhạc mở mắt ra thì trong đầu lập tức nổ vang, tựa như có một cơn gió lốc có thể rung chuyển trời xanh đột nhiên đến gần, chẳng những muốn xé rách thân thể mà còn muốn bóp nát linh hồn của hắn!

Hắn loáng thoáng nghe thấy một giọng nói lạnh lẽo vang vọng bên tai.

- Phát hiện... Kẻ cực hạn... Tiêu Diệt... Thôn phệ!

Nguy cơ đến quá bất ngờ, thanh âm kia cũng mơ hồ không rõ ràng, thậm chí Vương Bảo Nhạc còn không kịp có phản ứng gì thì đã có

một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa trực tiếp vang lên quanh hắn!

Trong tiếng ầm ầm đó, ngọn núi chỗ Vương Bảo Nhạc ngồi đã bị đánh tan nát, hóa thành vô số mảnh đá vụn bắn tán loạn. Thân thể của hắn cũng bị lực trùng kích cực mạnh đó đánh sâu vào lục ngũ phủ tạng, dơn đớn dữ dội như bị nghiền nát toàn thân, máu tươi phun mạnh, thân thể bị đánh bay đi như một con diều đứt dây.

Máu tươi phun ra ào ạt, cơn đau đớn dữ dội không xác định được vị trí cụ thể, tất cả khiến cho Vương Bảo Nhạc bị đánh bay giữa không trung phải ngơ ngác mụ người. Lúc này đầu óc của hắn trống rỗng, ánh mắt hé ra nhưng không nhìn rõ xung quanh, chỉ có thể nhìn thấy trước mắt có một luồng sáng tím đột nhiên bao phủ lấy hắn.

Theo đó là cơn đau đớn trước nay chưa từng có!!

- A!!

Vương Bảo Nhạc phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, cơn đau đớn này vô cùng dữ dội, tựa như mỗi tấc máu thịt đều bị nghiền nát, lại giống như bị acid ăn mòn cơ thể, điên cuồng lan ra khắp trong ngoài cơ thể hắn.

Trong cơn đau như xé nát toàn thân này, Vương Bảo Nhạc như đang muốn phát cuồng, nhìn từ xa, lúc này thân thể hắn đang lơ lửng giữa không trung, bị một luồng sáng màu tím bao phủ, ánh sáng tím này như há miệng nuốt chửng, khiến cho thân thể của Vương Bảo Nhạc nhanh chóng héo quắp đi và tan ra với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được!

Thậm chí sinh mạng của hắn cũng muốn bị hủy diệt, nhưng đúng lúc này, những vật chất thần bí đã từng dung nhập vào trong Kim Thân của hắn lập tức xuất hiện ngăn cản quá trình nuốt chửng của ánh sáng tím, khiến nó dừng lại.

Cùng lúc đó, phù văn và ánh sáng phát ra từ ngọn núi được hình thành từ mảnh vỡ kia lại càng nhiều hơn, cường thế bùng ra tạo thành sức mạnh trấn áp đè mạnh xuống.

Nhiều loại ngăn cản này rốt cuộc cũng khiến cho đầu óc mụ mị của Vương Bảo Nhạc nháy mắt trở nên rõ ràng, hắn không rõ là kẻ nào muốn giết mình, cũng không rõ vì sao mình lại bị như thế, nhưng hắn không muốn chết!

- Ngươi muốn nuốt ta à? Ta sẽ nuốt ngược lại ngươi!

Vương Bảo Nhạc gầm to, cố gắng nhịn cơn đau đớn dữ dội như thủy triều ập đến muốn xé rách mình, phóng thích toàn bộ mầm mống thôn phệ ra, toàn thân như hóa thành một cái hố đen điên cuồng nuốt chửng ánh sáng tím ở xung quanh.

Không phải ngươi muốn nuốt chửng ta à, thế thì ta sẽ nuốt lại ngược, tóm lại là không thể chịu thiệt được!

Trong chớp mắt, ánh sáng tím đang bao vây quanh hắn lập tức lập lòe bất định, nếu như nó ở trạng thái toàn thịnh thì nháy mắt là có thể thôn phệ được Vương Bảo Nhạc ngay, nhưng nay nó đã suy yếu cực hạn, lúc lao ra khỏi ngọn núi kia đã bị trấn áp, nay lại liên tục bị trấn áp khiến nó suy yếu hơn nữa.

Lại thêm khi thôn phệ Vương Bảo Nhạc, vật chất màu đen thần bí trong cơ thể của Vương Bảo Nhạc cũng tạo thành ảnh hưởng với nó, thêm nữa dường như mầm mống thôn phệ trong cơ thể của Vương Bảo Nhạc rất đặc biệt!

Tất cả khiến cho phần ánh sáng tím này trở nên vặn vẹo dưới lực hút cực mạnh đến từ mầm mống thôn phệ của Vương Bảo Nhạc... Sau đó dần dần bị Vương Bảo Nhạc hấp thu vào trong cơ thể!

Nhìn từ xa thì Vương Bảo Nhạc lúc này lộ rõ vẻ hung ác, ánh sáng tím bên ngoài cơ thể đá hóa thành một tia sáng, tựa như một căn tu màu tím hẹp dài, một phần ở trong cơ thể hắn, một phần thì nằm ở bên ngoài thân thể hắn liên tục vặn vẹo giãy giụa, khiến cho thoạt nhìn giống như bên ngoài thân thể của Vương Bảo Nhạc mọc ra vô số sợi tóc màu tím!

Tựa như một vị ma thần ai nhìn cũng giật mình!

Ánh sáng tím này liên tục vặn vẹo hóa thành rất nhiều tia sáng tím, giãy giụa không ngừng, như muốn thoát ra khỏi mầm mống thôn phệ của Vương Bảo Nhạc cắn nuốt. Nhưng Vương Bảo Nhạc hiện tại đã phát cuồng trong lúc nguy cơ liên quan đến sinh tủ này, gương mặt hán vặn vẹo, lộ rõ vẻ hung ác quật cường, hắn biết rõ, một khi để cho đốm sáng tím này chạy thoát thì nó nhất định có thể quay lại nuốt chửng mình, trong lúc nguy cơ không cho phép hắn được phân tâm.

- Muốn chạy à, chỗ ông đây là nơi ngươi muốn đến thì đến, muốn đi

thì đi sao, mau vào cho ta!

Vương Bảo Nhạc gầm to, liều mạng vận chuyển mầm mống thôn phệ trong cơ thể, phát ra lực hút cuồng bạo và mạnh mẽ hơn.

Thậm chí... Lực hút này mạnh tới mức ngay cả linh căn chín tấc màu bạc của Vương Bảo Nhạc cũng run lên, xuất hiện dấu hiệu không yên. Lúc trước Vương Bảo Nhạc chỉ mới đột phá Cổ Võ được có phân nửa, còn chưa hoàn toàn bước vào Chân Tức, cho nên linh căn này vẫn chưa hoàn toàn hòa làm một thể với huyết mạch của Vương Bảo Nhạc. Đối với mầm mống thôn phệ và bản thân Vương Bảo Nhạc mà nói, ở mức độ nào đó thì linh căn chín tấc này cũng coi như là ngoài vật.

Lúc này phát hiện linh căn của mình bất ổn, Vương Bảo Nhạc cũng lập tức rối rắm, nhưng khi hắn giảm bớt lực hút của mầm mống thôn phệ, ánh sáng tím kia nhìn thấy thời cơ thì lại ra sức giãy giụa muốn thoát đi.

- Liều vậy!

Vương Bảo Nhạc thấy thế thì rống lớn, mặc kệ linh căn, tăng mạnh lực hút của mầm mống thôn phệ, duy trì nó ở trạng thái cực hạn. Theo đốm sáng tím kia nhanh chóng bị hút vào cơ thể của hắn từng chút một, linh căn của hắn cũng rung chuyển, dần dần tới gần mầm mống thôn phệ trong cơ thể hắn.

Mãi cho đến khi dung nhập vào trong mầm mống thôn phệ của Vương Bảo Nhạc!

Mắt thấy linh căn của mình từ từ dung nhập vào trong mầm mống thôn phệ, Vương Bảo Nhạc bi phẫn, càng điên cuồng hơn, rốt cuộc... Hơn mười giây sau, khi linh căn của ahnứ đã hoàn toàn bị mầm mống thôn phệ nuốt chửng xong, ánh sáng màu tím bên ngoài cơ thể hắn cuối cùng cũng bị triệt để hút vào bên trong thân thể, đổ ào ào về phía mầm mống thôn phệ!

Ngay khi đốm sáng tím đó bịhắn hútvào trong mầm mống thôn phệ, tựa như cái cái lỗ đen với lực hút cực mạnh chồng lên nhau, một tiếng nổ cực mạnh vang lên, sau đó như có một cơn lốc kinh thiên động địa bộc phát trong thân thể Vương Bảo Nhạc!

Quét ngang bát phương, cuốn phăng mọi thứ, trực tiếp bao trùm thân thể của Vương Bảo Nhạc!

Tiếng ầm ầm vang lên không ngừng, thân thể Vương Bảo Nhạc chấn động mạnh, há miệng phun một búng máu tươi, thân thể xụi lơ rơi xuống từ trên không trung, rốt cuộc cũng không kiên trì được nữa mà hôn mê.

Mặc dù hắn đã hôn mê, nhưng cơn lốc trong cơ thể hắn vẫn không hề ngừng lại mà còn cuồng bạo hơn, đó chính là mầm mống thôn phệ đang đối kháng với ánh sáng tím kia, đó là trận chiến sống còn của hai loại sức mạnh thôn phệ ở trong cơ thể của Vương Bảo Nhạc!

Ánh sáng tím giãy giụa và hấp thu, khiến cho thân thể Vương Bảo Nhạc trở nên teo tóp lại với tốc độ cực nhanh, đồng thời mầm mống thôn phệ nuốt chửng nó khiến cho thân thể Vương Bảo Nhạc nháy mắt khôi phục nguyên trạng.

Cứ thế, trận tranh đấu của cả hai đã đến mức cực hạn, xé rách kinh mạch của Vương Bảo Nhạc. Mãi cho đến cuối cùng... Ánh sáng tím kia không địch lại nên dần dần suy yếu, bị mầm mống thôn phệ bắt được cơ hội trực tiếp nuốt chửng và dung hợp nó!

Trong lúc dung hợp, thân thể run rẩy của Vương Bảo Nhạc dần trở lại bình tĩnh, nhưng khí tức lại càng yếu ớt tựa, tựa như sinh mạng của hắn có thể tắt ngấm bất kỳ lúc nào.

Nhưng theo mầm mống thôn phệ trong cơ thể hắn dung hợp với ánh sáng tím xong, bên ngoài mầm mống thôn phệ này lại xuất hiện căn cu màu tím, những căn tu này thoạt nhìn rất giống linh căn, nhưng nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện chúng nó càng giống với những tia sáng tím đã bị mầm mống thôn phệ nuốt chửng hơn!

Những căn tu giống hệt tia sáng màu tím kia lấy mầm mống thôn phệ làm trung tâm, lan ra khắp thân thể Vương Bảo Nhạc, dung nhập vào kinh mạch đã bị xé rách của hắn, vừa chữa trị vừa dung hợp với nó, giống như thay thế linh căn, hóa thành linh mạch biến dị khác hẳn người thường... Thậm chí trước đây cũng chưa từng xuất hiện!

Một phần, hai phần... Tốc độ chữa trị và lan ra này càng lúc càng nhanh, nháy mắt đã đến hai phần rưỡi, nhưng vẫn chưa xong mà dần dần đến gần ba phần!

Khí tức của Vương Bảo Nhạc cũng nhanh chóng khôi phục khi được linh căn màu tím kia chữa trị và lan ra. Lúc này, sau khi kinh mạch toàn thân gần như có đến ba phần đã được chữa trị và dung hợp

cùng với linh căn màu tím đó, khí tức của hắn đã khôi phục tới đỉnh phong trước khi bị tấn công!

Phải biết rằng bản thân Vương Bảo Nhạc trước khi bị ánh sáng tím đó tấn công thì đã rất mạnh rồi, lại thêm kinh mạch toàn thân đã được dung hợp đến tám phần, khiến cho khí tức còn cường đại hơn.

Nhưng nay... Linh căn màu tím này chỉ mới lan ra có ba phần mà đã khiến cho Vương Bảo Nhạc đạt được độ cao trước đó, từ đây có thể thấy được linh căn màu tím này vô cùng mạnh mẽ!

Không dừng lại ở đó, nó vẫn còn tiếp tục lan ra, theo khí tức của Vương Bảo Nhạc ngày càng mạnh mẽ hơn, số kinh mạch được dung hợp của hắn cũng từ bốn phần tăng lên đến, năm phần, sáu phần...

Mãi cho đến... Chín phần!!

Lúc này dù hắn vẫn đang hôn mê, nhưng uy áp trên người đã vô cùng khủng bố, thế nhưng phần linh căn đó vẫn tiếp tục lan ra chứ chưa thôi hẳn!

Vài giây sau, linh căn màu tím đã trực tiếp lan ra toàn thân Vương Bảo Nhạc, khiến cho tất cả kinh mạch trong cơ thể của hắn đều hóa thành linh mạch, thậm chí có một số kinh mạch cực kỳ nhỏ bé và rất khó dùng đến cũng bị biến đổi, tựa như biến thành mười phần, đạt đến cực hạn của thân thể con người.

Sau khi xong xuôi, mầm mống thôn phệ mới yên tĩnh lại, tạo thành một cái hố đen đang liên tục xoay tròn, thay thế đan điền của Vương Bảo Nhạc.

Xung quanh trở nên yên tĩnh, ánh sáng trấn áp biến mất, bầu trời trở nên âm u, Vương Bảo Nhạc nằm ở đó hồi lâu sau mới run nhẹ một cái, dần hé mắt ra.

Ngay khi hắn mở mắt ra thì có một tia sáng tím lóe lên trong mắt của hắn!

------oOo------

Chương 111: Tùy ý biến hóa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ánh tím lóe lên, lộ ra một cỗ cảm giác tà dị, nhưng nó nhanh chóng biến mất, khôi phục như thường. Vương Bảo Nhạc vừa mới tỉnh dậy, bên cạnh không có gương soi cho nên không nhìn thấy vẻ dị thường vừa lóe lên trong mắt mình, lúc này hắn vẫn còn mụ đầu chưa tỉnh.

Nhưng sau đó hắn chợt căng thẳng, vội cúi đầu nhìn thân thể của mình, sau khi phát hiện vẫn còn nguyên xi thì lập tức đứng đậy di thử vài bước để kiểm tra xem sao. Sau khi xác định thân thể không có vấn đề gì, lại còn nhẹ nhàng khoan khoái hơn hẳn thì hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

- Không sao là tốt rồi.

Vương Bảo Nhạc nhìn quanh, nơi này vốn là một son cốc, nhưng nay đã điêu tàn đổ nát, xung quanh đất đá tán loạn, ngọn núi mà hắn đào động ở cách đó không xa cũng đã bị san thành bình địa.

- Vừa rồi là thứ quỷ gì tấn công ta thế!

Tất cả khiến cho Vương Bảo Nhạc sợ run, nhất là bây giờ đã tỉnh táo lại, nhớ đến những chuyện lúc trước, sắc mặt của hắn lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Ký ức cuối cùng hắn còn nhớ được là mình đã hút ánh sáng tím đó vào trong mầm mống thôn phệ, sau đó thân thể nổ vang rồi mất đi ý thức. Bây giờ nhớ ra, Vương Bảo Nhạc biến sắc, lập tức cảm ứng thử cơ thể mình, sau đó hắn mở to hai mắt, không nhìn thấy linh căn đâu mà chỉ thấy mầm mống thôn phệ đã hóa thành hố đen ở trong đan điền.

- Mẹ ơi, linh căn của ta đâu rồi, linh căn chín tấc của ta đâu mất tiêu rồi...

Vương Bảo Nhạc hét thảm một tiếng, hắn đã nhớ ra, linh căn của mình dã bị mầm mống thôn phệ nuốt mất trong lúc đối kháng với ánh sáng tím kia rồi.

Vương Bảo Nhạc cảm thấy như bị sấm sét đánh trúng, tâm trạng bàng hoàng, khóc không ra nước mắt.

- Linh căn chín tấc mà ta chịu bao vất vả mới lấy được!

Vương Bảo Nhạc bi phẫn không cam lòng, lập tức kiểm tra thật kỹ, nhưng khi nhìn rõ thì hắn lại lập tức sửng sốt, hô hấp cũng dần trở

nên dồn dập hơn.

- Ơ, không đúng...

Vương Bảo Nhạc vội ngồi xuống, hít sâu một hơi, sau khi xác nhận được phần dị thường trong người mà mình đã phát hiện lúc trước, Vương Bảo Nhạc dần trở nên ngơ ngác.

- Chuyện gì thế này...

Hắn thấy được thân thể của mình, dù không có linh căn,. nhưng kinh mạch toàn thân đều bị thay đổi, hóa thành linh mạch mà hắn đã cảm nhận được lúc đột phá Cổ Võ trước đó!

Nhưng cũng có phần khác nhau, linh mạch của hắn bây giờ là màu tím, ẩn ẩn phát ra khí tức khiến cho chính Vương Bảo Nhạc cũng thấy quỷ dị, về phần cụ thể là gì thì hán khó mà nói rõ được.

Điều này khiến cho Vương Bảo Nhạc giật mình ngơ ngác, hồi lâu sau hắn mới thử vận chuyển tu vi, hấp thu linh khí xung quanh, nhưng vừa thử thì linh khí xung quanh đột nhiên chuyển động cực nhanh, lấy hắn làm trung tâm bắt đầu ngưng tụ và ùa vào trong linh mạch của cơ thể Vương Bảo Nhạc...

Chuyện này khiến cho Vương Bảo Nhạc vô cùng khiếp sợ, bởi vì trước kia hắn lợi dụng mầm mống thôn phệ hấp thụ linh khí, mặc dù linh khí vẫn đổ vào thân thể ào ào, nhưng cũng liên tục tiết ra ngoài, cho nên mới có công pháp giúp ngưng tụ linh khí ở lòng bàn tay và luyện chế linh thạch như Dưỡng Khí quyết.

Cũng như đối với Cổ Võ mà nói thì linh khí là ngoại vật, chỉ là mượn đến để luyện chế linh thạch, hoặc nên nói trong lúc nó ra ra vào vào để giúp đả thông cơ thể mà thôi.

Không thể nào chính thức giữ nó ở lại bên trong cơ thể, cho dù là lớp mỡ của Vương Bảo Nhạc lúc trước cũng là bởi vì ực hút của mầm mống thôn phệ quá lớn, khiến cho chỗ linh khí kia bị dồn lại, cuối cùng, sau khi bị dùng hết thì nó cũng chỉ tăng cường nhục thể của hắn, cuối cùng, trong cơ thể của hắn cũng không hề có linh lực thuộc về hắn.

Cái có được đều là linh khí hấp thu tại chỗ mỗi khi cần dùng mà thôi!

Cho dù đến Bổ Mạch cảnh thì cũng chỉ là giữ được linh khí ở trong cơ thể trong khoảng thời gian ngắn, nhưng cuối cùng cũng không thể nào giữ được quá lâu, cho nên cũng không thuộc về bản thân.

Nhưng trước mắt, sau khi linh khí đổ vào thì Vương Bảo Nhạc lập tức cảm giác hoàn toàn khác hẳn. Sau khi lượng linh khí này tiến vào trong cơ thể thì không hề tản ra bên ngoài chút nào, tựa như hóa thành một sợi linh khí trôi qua một vòng trong kinh mạch của hắn, sau đó chui thẳng vào trong cái hố đen do mầm mống thôn phệ tạo thành.

Thậm chí sau khi Vương Bảo Nhạc thử một phen thì phát hiện, chỉ cần mình muốn thì linh khí trong cơ thể sẽ lập tức tràn ra, chảy dọc toàn thân, dựa như tạo thành một vòng tuần hoàn, trong quá trình này sẽ hấp thu thêm một chút linh khí ở bên ngoài cơ thể vào trong thân thể, trở nên lớn mạnh hơn.

Dù quá trình lớn lên này khá chậm, nhưng cảm giác này vẫn khác hẳn với Cổ Võ lúc trước, giống như... Phần linh khí đó đã hoàn toàn thuộc về bản thân mình!

Có thể dựa vào tâm niệm và suy nghĩ của bản thân để điều khiển sự biến hóa của nó, tựa như nó là một bộ phần không thể tách rời của cơ thể vậy!

Chuyện này khiến cho Vương Bảo Nhạc không khỏi nín thở, sau khi ngẫm nghĩ thì ánh mắt lóe lên, điều khiển tia linh khí nó tản ra ngoài, ngay khi phần linh khí này tản ra từ trong cơ thể hắn thì lập tức bộc phát một cỗ uy áp thuộc về Chân Tức, ầm ầm lan rộng ra xung quanh Vương Bảo Nhạc, tựa như tạo thành một cỗ gió lốc cực mạnh.

- Chân Tức!

Sự xuất hiện cỗ cỗ gió lốc và uy áp này khiến cho Vương Bảo Nhạc xác định chắc chắn, vô cùng kích động, rốt cuộc cũng hiểu rõ vì sao tu sĩ Chân Tức có thể trấn áp được Cổ Võ.

Bởi vì linh khí của Chân Tức thuộc về chính bản thân mình, sau khi dùng tới dù chỉ là một chút thôi cũng có thể dung hợp phần nào cùng linh khí xung quanh, ẩn ẩn mang theo một phần ý chí của mình, tạo thành sức mạnh trấn áp, khiến cho Cổ Võ căn bản không cách nào chống lại nổi.

Cách này có phần giống với kiểu dẫn dắt linh khí tạo thành sóng linh

khí cực mạnh mà linh căn chín tấc đã dùng, nhưng xét mặt thao tác thì rõ ràng tu sĩ Chân Tức là khống chế từ bên trong, còn linh căn chín tấc thì căn bản là dẫn dắt từ bên ngoài.

Cảm giác được uy áp của Chân Tức lan ra, Vương Bảo Nhạc hưng phấn thấy rõ, phất tay lấy ra một thanh phi kiếm từ trong vòng tay trư vật, lúc cầm trong tay thì hắn khống chế những tia linh khí ở bên trong cơ thể truyền vào bên trong phi kiếm, sau đó hất nó lên, thanh phi kiếm pháp khí đó đột nhiên phát ra ánh sáng rạng ngời, sau đó bắn thẳng về phía trước, sau khi trong đầu Vương Bảo Nhạc lóe lên ý niệm thì phi kiếm lập tức dừng lại.

Cũng giống như có một sợi tơ vô hình đang khống chế nó, sau đó phi kiếm lại bay quanh Vương Bảo Nhạc với tốc độ khi nhanh khi chậm, lúc thì bay thẳng lúc lại bay vòng, mặc dù không phải đặc biệt linh hoạt, nhưng trình độ hoàn toàn khác hẳn với Cổ Võ điều khiển.

Không bao lâu sau, Vương Bảo Nhạc thi hồi phi kiếm, hắn kích động ngửa mặt lên trời cười lớn, sau đó lại đi thử sức mạnh bản thân. Vừa động một cái, tốc độ bốc phạt được linh khí hỗ trợ nên hơn hẳn so với lúc còn là Cổ Võ.

Thậm chí ngay cả sức mạnh cũng tăng lên!

Có thể nói, Vương Bảo Nhạc lúc này như đã vượt long môn, đã tiến hành một loại tăng mạnh toàn diện!

- Bây giờ ta là linh căn mấy tấc thế này, kinh mạch toàn thân đều là linh mạch, chẳng lẽ ánh sáng tím kia đã cho ta cơ duyên, khiến ta biến thành mười tấc hay sao!

Vương Bảo Nhạc đắc ý thử cảm nhận mầm mống thôn phệ trong đan điền của mình, sau đó mầm mống thôn phệ của hắn bắt đầu trở nên mơ hồ, bộ dạng nhanh chóng thay đổi, không còn là một cái lỗ đen nữa mà hóa thành một linh căn mười tấc!

Điều này khiến cho Vương Bảo Nhạc phải mở to hai mắt, hồi lâu sau hắn mới chớp mắt vài cái.

- Ta nghĩ đến mười tấc thì nó lập tức biến thành mươi tấc, nếu ta nghĩ đến chín tấc...

Ý niệm trong đầu Vương Bảo Nhạc vừa xuất hiện thì mầm mống thôn phệ lập tức từ linh căn mười tấc lập tức trở nên mơ hồ rồi hóa

thành chín tấc!

- Hai mươi tấc? Ba mươi tấc? Một trăm tấc?

Vương Bảo Nhạc kinh ngạc nên liên tục ra lệnh, cuối cùng hắn cười lớn.

- Có thể tùy ý thay đổi!

Vương Bảo Nhạc hưng phấn, sau khi liên tục thay đổi thì hắn thấy hưng phấn vô cùng, cảm thấy ánh sáng tím kia lại mang đến tạo hóa lớn như vậy cho mình, bèn cảm thấy đắc ý.

- Dù ngươi có lợi hại cỡ nào đi nữa thì cũng phải cúi đầu ở trước mặt Vương gia gia này thôi!

Tâm trạng của Vương Bảo Nhạc vô cùng tốt, sau khi phủi sạch buồn bực lúc trước thì hắn lại nhớ tới lực bài xích mà thẻ ngọc của đạo viện đã nói khi biến thành Chân Tức.

- Sau khi trở thành Chân Tức ở nơi này, dựa vào linh căn khác nhau mà thời gian ở lại cũng khác, trước đây không biết mình đã hôn mê bao lâu, không biết còn được ở lại đến chừng nào...

Vương Bảo Nhạc nghĩ tới đây thì lập tức ngẩng đầu lên, nhìn về phía ngọn núi nhỏ do mảnh vỡ kia tạo thành ở sâu bên trong quê hương linh tức.

- Đạo quan đối xử với mình không tệ, có thể giúp lấy được bao nhiêu tài liệu thì cứ lấy bấy nhiêu.

Vương Bảo Nhạc quyết đoán, thân thể lập tức bay thẳng đến chỗ ngọn núi đó.

Vương Bảo Nhạc là người đầu tiên đạt được linh căn tám tấc, nhưng hắn không phải người đầu tiên bước vào Chân Tức trong đợt này, thực ra thì khi hắn tranh đấu với linh căn chín tấc, cùng với quá trình chiến đấu thôn phệ ánh sáng tím kia và hôn mê thì linh căn tám tấc đã xuất hiện mấy cái, sau đó đều bị người khác cướp mất.

Đồng thời trong số học sinh của bốn đạo viện lớn cũng đã có không ít người đột phá Cổ Võ, bước vào Chân Tức. Trong số này phần lớn đều là những kẻ dưới năm tấc, thời gian ở lại cũng không lâu lắm, nhưng vẫn phải hoàn thành nhiệm vụ mà đạo viện giao cho, nên phần lớn

bọn họ đều đến gần chỗ ngọn núi đó rồi mới đột phá.

Nếu thế thì sau khi đột phá có thể vào thẳng trong ngọn núi đó tìm kiếm tài liệu, sau đó nhờ vào lực bài xích kia để mang tài liệu quay về.

Nhưng trong số đó cũng có một số người đột phá linh căn bảy tấc, bọn họ cảm thấy không còn hy vọng giành được linh căn cao hơn nữa, vậy nên sau khi đột phá thì muốn đến ngọn núi kia tìm tài liệu, vừa lập công vừa lấy được lợi ích lớn nhất cho bản thân mình.

Cho nên, khi Vương Bảo Nhạc tới gần ngọn núi đó thì hắn trông thấy cảnh tượng vô cùng nhộn nhịp, hơn trăm tu sĩ Chân Tức đã đột phá Cổ Võ của bốn đạo viện, cả đám hoặc là nhảy thẳng vào bên trong ngọn núi, hoặc là bị từ trường bao bọc rồi đẩy ra bên ngoài với tốc độ cực nhanh!

------oOo------

Chương 112: Tầm bảo kỳ binh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn từ xa, ngọn núi kia vô cùng nguy nga, tựa như muốn sánh ngang với trời!

Là mảnh vỡ lớn nhất từ thanh cổ kiếm đồng xanh được biết đến trên Trái Đất hiện nay, nó đã đứng im ở đây hơn 38 năm, chứng kiến nền văn minh tu chân trên Trái Đất được sinh ra. Trong suốt hơn ba mươi năm nay lại có rất nhiều tinh anh Cổ Võ từ bốn đạo viện lấy được tư cách tu hành từ nơi này, trở thành cường giả của liên bang!

Nó có khí thế khổng lồ, năm đó, sau khi rơi xuống còn trực tiếp quét ngang bầu trời và mặt đất, tạo thành gió lốc phải rất lâu sau mới tiêu tán, nhưng vẫn còn tràn ngập từ trường, cuối cùng trở thành quê hương linh tức trong miệng tu sĩ!

Đồng thời, trong ngọn núi này còn cất giấu tư nguyên, công pháp, đan dược, pháp bảo và vô số bí ẩn mà đến nay bốn đạo viện cũng chưa thể nào tìm ra hết được!

Cho nên cứ mỗi lần nó mở ra, những học sinh được đưa vào đây phải hoàn thành nhiệm vụ thăm dò và tìm kiếm!

Lúc này Vương Bảo Nhạc đã đến gần, hắn nhìn ngọn núi kia mà tâm thần cũng bị nó hấp dẫn, không khỏi rung động, thực sự khi nhìn ở khoảng cách gần thì ngọn núi này thật sự quá lớn!

Nó cao lớn hơn tất cả những ngọn núi mà Vương Bảo Nhạc đã từng nhìn qua, thậm chí còn khó mà nhìn thấy đỉnh của nó, đứng ở trước mặt nó khiến con người ta sinh ra cảm giác nhỏ bé.

Trên ngọn núi này có vô số vết nứt với độ lớn nhỏ, nông sâu khác nhau, có rất nhiều vết chỉ mới xuất hiện trong mấy mươi năm nay, nhưng phần lớn dường như chính là dấu ấn đã có sẵn từ rất lâu rồi.

Những vết nứt đó giống như nếp nhăn trên mặt của con người, khiến cho người ta có cảm giác tang thương năm tháng, nhìn thấy nó tựa như nhìn thấy dấu vết thời gian ít nhất cũng phải hơn vạn năm.

Lúc này bên ngoài bề mặt ngọn núi còn có vô số phù văn đang lóe lên, lại có từng đợt sóng hào quang, mặc dù lúc bộc phát có phần yếu hơn lúc trước, nhưng nó vẫn lan ra, chẳng qua là phạm vi có hạn mà thôi.

Dưới núi lúc này có khá đông học sinh của bốn đạo viện, bóng dáng của họ cứ ra ra vào vào. Mà cửa đi vào chính là những vết nứt ở trên ngọn núi nọ. Gần mặt đất có một vết nứt lớn dài chừng bảy tám trượng, sâu hai trượng.

Nơi này chính là cửa ra vào lớn nhất ở đây!

Có thể nhìn thấy có khá nhiều thân ảnh đi vào từ nơi này, và cũng có rất nhiều thân ảnh bị ánh sáng bao phủ nhanh chóng đẩy mạnh ra từ bên trong.

Những người bị đẩy ra đó ít ai đi tay không, phần lớn đều ôm một số vật phẩm, mặc dù phần lớn đều là đồ rách nát, nhưng vẻ mặt của họ lại vô cùng hưng phấn.

Đây là do các đạo viện tạo động lực khuyến khích học sinh nên đưa ra điều kiện khá hậu hĩnh, thêm nữa phàm là những món đồ lấy ra từ nơi này, học sinh đều có thể được giữ lại một phần.

Đồng thời cũng vì vật phẩm trong ngọn núi này khá đặc thù, không thể nào nhét được vào trong không gian trữ vật, cho nên các đạo viện cũng không cần sợ học sinh tham lam giấu giếm. Hết thảy coi như

khá công bằng, cũng khiến cho cái gọi là nhiệm vụ này cũng trở thành cơ duyên giúp học sinh của các đạo viện giành được tạo hóa.

Nhưng có thể nhận được tạo hóa sau khi trở thành cc hay không thì phải xem may mắn của mỗi người. Thực tế những lần mở ra đều có người lấy được bảo vật, thậm chí chí cơ duyên lớn nhất trong truyền thuyết chính là vị tổng thống liên bang nhiệm kỳ này. Người nọ xuất thân từ đạo viện Bạch Lộc, lúc trước đã lấy được một viên tiên đan trong truyền thuyết ở ngay đây!!

Những cơ duyên xuất hiện ở chỗ người khác khiến cho những học sinh kia càng cam tâm tình nguyện đến đây làm nhiệm vụ mỗi khi mở ra hơn!

Lúc này, nhìn những tu sĩ bị ánh sáng từ trường bao bọc đẩy ra kia, Vương Bảo Nhạc liếm môi, đang định chạy vào trong cánh cửa đó, nhưng đúng lúc này, chỗ lối vào lại có tiếng xôn xao vang lên.

- Trong ngực của hắn là gì thế... Mẹ ơi, là thực vật, lại còn sống nữa!

- Tên này phất to rồi!

- Mặc dù thực vật đó thoạt nhìn không phải tiên đan, nhưng rõ ràng nó là thiên tài địa bảo mà!!

Tiếng xôn xao lớn vang lên, một học sinh của đạo viện Bạch Lộc được ánh sáng từ trường bọc kín nhanh chóng bị đẩy ra từ chỗ cửa vào, vẻ mặt của hắn vô cùng kích động, tuy chỉ tấn chức cc từ ll sáu tấc, nhưng hiện tại trong ngực của hắn đang ôm một gốc thực vật ba màu, trên đó thậm chí còn có một quả trái cây thơm lừng.

Sự xuất hiện của hắn lập tức khiến cho vô số người ghé mắt, tiếng bàn tán cũng trỗi dậy. Thấy mình bị đẩy ra khỏi ngọn núi, tên học sinh đạo viện Bạch Lộc kia cười ha hả, lơ lửng bay trên không trung.

Những người khác thấy thế thì hai mắt đều sáng rực, đẩy nhanh tốc độ phóng tới chỗ ngọn núi.

Hai mắt Vương Bảo Nhạc cũng sáng rực nhìn chằm chằm gã học sinh tay ôm gốc cây bị bay đi kia, hình tượng của ngọn núi này trong mắt đột nhiên thay đổi, tựa như biến thành một kho báu vậy.

- Đi giành phần thưởng thôi!

Hai mắt Vương Bảo Nhạc sáng lên, thân thể nhoáng một cái bay thẳng đến ngọn núi, nhanh chóng vượt qua vô số người xung quanh chui vào bên trong vết nứt, vừa mới vào thì chung quanh tối hù, nhưng sau khi thích ứng thì vẫn có thể thấy rõ hoàn cảnh chung quanh.

Nơi này tựa như một động phủ khổng lồ, xung quanh có hơn mười cái mật thất đã hỏng, về phần cửa vào mà mọi người hay nói có lẽ chính là những vách tường mật thất của động phủ này.

Ở bên ngoài có một lối đi hình tròn, lối đi này rất lớn, đường kính phải hơn trăm trượng, sâu không thấy đáy, lúc này những kẻ vào đây không thèm tìm kiếm xung quanh mà chỉ chạy thẳng đến chỗ lối đi kia.

- Bị quét sạch bách thế này!

Vương Bảo Nhạc mở to hai mắt nhìn xung quanh, thấy mật thất xung quanh bị càn quét sạch sẽ, thậm chí trên đất chẳng có lấy một cục đá vụn.

Rõ ràng chỗ này đã bị người ta càn quét hết sạch vào những lần mở cửa trước rồi, muốn có thu hoạch thì chỉ có thể đi sâu vào bên trong mà thôi.

Vương Bảo Nhạc không chút chần chừ, lập tức bộc phát tốc độ, phóng băng băng vào lối đi kia, trên đường đi, Vương Bảo Nhạc thấy được có khá nhiều gian phòng với phạm vi không nhỏ, nhưng bên trong đều rỗng tuếch, còn xuất hiện một vài lối rẽ chẳng khác gì mê cung.

Đám người lui tới cứ lục tục ra vào, chẳng thèm quan tâm lo lắng chuyện lạc đường.

- Xem ra chỉ có đi tìm sâu vào bên trong thì mới có bảo vật thôi.

Ánh mắt của Vương Bảo Nhạc đảo qua, tốc độ không giảm, tiếp tục bay thẳng vào trong, dần dần, phía trước lại có tiếng đánh nhau, hai mắt Vương Bảo Nhạc sáng lên, tốc độ càng nhanh hơn, dựa vào tiếng động kia, hắn nhanh chóng tìm đến một khu vực khá lớn.

Nơi này giống như một mảnh phế tích, dõi mắt nhìn qua có thể trông thấy rất nhiều kiến trúc đổ nát, trên mặt đất vẫn còn một số dụng cụ và vật phẩm hư hỏng mà Vương Bảo Nhạc không biết là gì. Đang có

mười mấy học sinh của các đạo viện nhanh chóng nhặt lên, phía xa còn có bảy tám người đang đánh nhau vỡ đầu.

Thỉnh thoảng có người vui sướng ôm vật phẩm, thân thể bị ánh sáng từ trường bao quanh đẩy ra ngoài, đồng thời cũng có người liên tục chạy qua bên cạnh Vương Bảo Nhạc, sau khi tiến vào đây, cứ thấy cái gì là ra sức nhặt cho bằng hết.

- Đây là vào nhà cướp của đấy phỏng!

Thấy cảnh tượng hỗn loạn thế này, Vương Bảo Nhạc chớp mắt, cũng nhanh chóng lao lên, tìm thấy một thứ trông như thùng nước, nói nó là thùng nước thì nó lại rất lớn, xung quanh cũng có một số lỗ nhỏ đối xứng, rõ ràng không chứa được nước. Nhưng nếu không phải thùng nước thì Vương Bảo Nhạc cũng không biết thứ này dùng để làm gì, lúc này hắn ôm nhấc nó lên, thầm nghĩ dùng nó chứa đồ cũng được, vậy nên xách theo nó chạy tiếp.

Tuy phần lớn mọi người không rảnh mà tranh giành với nhau, nhưng vẫn có một số kẻ muốn cướp đồ của người khác trước khi rời đi, Vương Bảo Nhạc đang tìm kiếm thì lại gặp phải một tên như thế.

Kẻ này là người của đạo viện Thánh Xuyên, trên người hắn ta đã có ánh sáng từ lực, sắp sửa bị đẩy ra ngoài, nhưng sau khi nhìn thấy trước mặt Vương Bảo Nhạc có một khối kim loại to chừng nắm đấm thì hai mắt sáng lên, lập tức nhào qua giằng lấy.

- Đúng là to gan mà!!

Vương Bảo Nhạc trừng mắt, tốc độ bộc phát, trực tiếp chạy lên tung ra một cước đá bay tên học sinh của đạo viện Thánh Xuyên kia. Gã học sinh kia hét thảm, những thứ hắn tìm kiếm vơ vét được cũng rơi lả tả.

Hắn ta lập tức hoảng sợ, muốn lên nhặt, nhưng đúng lúc này thân thể hắn sáng rực rồi bị nâng lên không trung, hắn ta không cam lòng rống to một tiếng, nhưng vẫn bị đẩy đi.

Vương Bảo Nhạc hừ một tiếng, đi lên nhặt hết đồ của gã kia bỏ vào trong thùng nước rồi tiếp tục đi lên tìm kiếm. Cứ thế, sau nửa nén nhang, Vương Bảo Nhạc liên tục tìm kiếm và rời khỏi khu vực phế tích đó, men theo lối đi vượt qua ba khu phế tích giống thế, số lượng người hắn gặp được cũng ngày càng ít.

Vậy nên những món vật phẩm kỳ dị mà hắn tìm thấy cũng nhiều hơn, phần lớn đều thảy vào trong thùng nước, chồng lên như một ngọn núi nhỏ, nhìn từ xa giống như một quả cầu khổng lồ...

------oOo------

Chương 113: Thanh Ngọc Tế Đàn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cảnh này chính bản thân Vương Bảo Nhạc cũng không chú ý tới, hắn vẫn cứ cắm đầu chạy như điên. Sau đó hắn phát hiện một số vách tường kim loại có thể chiếu lại bóng người, khi Vương Bảo Nhạc chạy nhanh qua đây, liếc mắt thấy thân ảnh của mình xong thì chợt dừng lại.

- Mình vẫn mi nhon như xưa.

Rõ ràng, trong mắt Vương Bảo Nhạc, định nghĩa của từ mi nhon này có hơi khác người... Lúc này hắn nhìn ảnh chiếu của mình trên vách tường với vẻ cảm khái, còn lắc mình nhìn trái nhìn phải, xem chừng khá là thỏa mãn.

- Tuy rằng cái thùng nước này lớn quá khiến mình hơi béo một chút, nhưng vẫn đẹp trai ngời ngời luôn hà.

Vương Bảo Nhạc lại cảm khái thêm tiếng nữa rồi lại chạy tiếp, một đường đi tới, số lượng học sinh mà hắn gặp được cũng ngày càng ít, cuối cùng gần như chẳng có mạng nào.

Mà ở nơi này, trên mặt đất và những căn phòng xung quanh có khá nhiều các loại khí cụ kỳ quái, có phất trần bị gãy, có khôi giáp vỡ nát, còn có một vài khối sắt ảm đạm...

Ngoài ra Vương Bảo Nhạc còn thấy một số chuông bị hỏng và vô số mảnh vỡ của bình thuốc.

- Sao toàn là đồ hỏng hóc thế này!

Vương Bảo Nhạc có phần buồn bực, một đường đi tới phần lớn đều là đồ bị hỏng, ngoài cái thùng lớn mà hắn ôm ra thì không có mấy thứ đầy đủ, lại càng không cần phải nói tới thực vật hay đan dược pháp bảo gì.

- Cho dù bị hỏng thì ta cũng phải lấy hết đi mới được!

Nếu như bỏ qua thì Vương Bảo Nhạc sẽ khôngc am lòng, hắn cảm thấy, nói không chừng trong số này có cất giấu chí bảo gì đó, vậy nên hắn chọn ra một vài món ném vào trong thùng nước rồi đi tiếp.

Không bao lâu sau, tại một lối rẽ ảm đạm ở bên phải, Vương Bảo Nhạc đang định đi qua luôn, nhưng đột nhiên có một cỗ khí tức vô cùng âm lãnh đột nhiên bộc phát từ nơi đó, dường như ở bên trong đó còn có một đạo hắc ảnh đang lao tới với tốc độ cực nhanh...

- Ai?!!

Vương Bảo Nhạc dư quang phát hiện ra, lập tức giật mình lùi lại vài bước nhìn qua, nhưng nơi đó vô cùng yên tĩnh, chẳng có chút biến hóa gì, tựa như bóng đen khi nãy chỉ là do Vương Bảo Nhạc bị hoa mắt nhìn lầm mà thôi.

Vương Bảo Nhạc đang thấy nghi hoặc, định lấy một con khôi lỗi phái qua xem xét, nhưng đúng lúc này, bên trong lối rẽ ảm đảm tối hù đó đột nhiên có ánh sáng lóe lên, kèm theo tiếng xé gió cực nhanh.

Vương Bảo Nhạc nhìn chằm chằm qua, lập tức pahts hiện ánh sáng đó là ánh sáng từ lực, bên trong còn bao bọc một người, người này mặc đạo bào của đạo viện Phiêu Miểu, lúc này hắn đâng ôm một cái hồ lô màu bạc cao chừng nửa người, đang bay nhanh về phía mình.

- Trác Nhất Phàm!

Vương Bảo Nhạc thấy rõ người đó là ai thì lập tức hô to, đồng thời chú ý uy áp cc mà Trác Nhất Phàm dùng để chống cự lại ánh sáng từ lực đẩy mạnh kia là của tám tấc chứ không phải bảy tấc nữa.

- Vương Bảo Nhạc!

Người bị ánh sáng bao bao phủ đẩy mạnh ra này đúng là Trác Nhất Phàm, vẻ mặt của hắn lúc này có phần tiếc nuối và không cam lòng, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn sau lưng, khi nghe thấy giọng Vương Bảo Nhạc thì vội quay đầu lại, sau khi thấy rõ Vương Bảo Nhạc thì lập tức kinh hỉ, dường như nghĩ tới điều gì nên hắn vội hô to.

- Vương Bảo Nhạc, ngươi mau qua kia đi, Triệu Nhã Mộng đã tìm được một tế đàn ở trong đó, nơi đó có rất nhiều bảo vật, thậm chí

còn có cả thi thể nữa!

- Mau đi, có rất nhiều người đang tranh giành ở đó!

Trác Nhất Phàm chỉ kịp nói tới đây, thân thể của hắn bị ánh sáng bao phủ bay xẹt qua chỗ Vương Bảo Nhạc, bị đẩy về phía lối ra, biến mất không thấy bóng dáng.

Vương Bảo Nhạc mở to hai mắt, hô hấp dồn dập, trong mắt lóe tinh quang.

- Thi thể...

Hai chữ này kích thích Vương Bảo Nhạc hơn tất thảy, hắn biết rõ thi thể Trác Nhất Phàm nói nhất định không thể nào là của con người trên Trái Đất, vậy thì nó chỉ có thể là thi thể của người đến từ nền văn minh tu chân của thanh cổ kiếm đồng xanh nọ!

So với những vật chết như công pháp và đan dược thì thi thể của người đến từ nền văn minh tu chân kia có ý nghĩa to lớn hơn nhiều. Ý nghĩa của nó lớn không tưởng nổi đối với liên bang ngày nay, nếu ai có thể lấy được một cỗ thi thể ra cho đạo viện thì sẽ lập được công lao cực lớn.

Đầu óc Vương Bảo Nhạc nổ vang, đột nhiên bộc phát tốc độ cực nhanh, lao tới như một cỗ chiến xa, trực tiếp nhảy vào trong lối rẽ đó, dùng tốc độ nhanh nhất chạy thẳng vào bên trong.

Sau khi Vương Bảo Nhạc đã đi xa, trên vách tường chỗ lối rẽ này đột nhiên trở nên vặn vẹo, một cái đầu đen khịt chui ra, cái đầu này giống như đã mục nát từ rất lâu rồi, lúc này chỉ còn lại cải vỏ rỗng, nó nhìn về phía Vương Bảo Nhạc đã rời đi, từ từ há miệng ra, để lộ hàm răng hoàng khè nhọn hoắc cùng với chỉ nối liền hai hàm trên dưới...

Vừa xấu xí vừa có vẻ đáng sợ.

Sau đó nó lập tức chui vào trong vách tường, có thể trông thấy vách tường cứ như vật thể sống, bên trong như có huyết nhục đang ngọ nguậy lan ra...

Không ai có thể phát giác được tất cả những chuyện này, có điều dù lúc này Vương Bảo Nhạc đang chạy nhanh, nhưng hắn vẫn luôn thấy cảm giác lạnh lẽo cùng với bóng đen chợt lóe lúc nãy tuyệt đối không

phải hoa mắt.

Cho nên dù lúc này đang chạy nhanh nhưng hắn cũng không dám sơ sẩy.

- Dù là có nhiều người cũng vào đây, nhưng nơi này vẫn có nguy hiểm, không thể chủ quan được.

Vương Bảo Nhạc cảnh giác chạy nhanh trong lối rẽ này, không bao lâu sau, hắn lập tức nghe thấy tiếng động lớn và vô số tiếng cự cãi.

- Triệu Nhã Mộng, Trần Minh Vũ, các ngươi cần gì phải giãy giụa như thế!! Trác Nhất Phàm đã bị đẩy ra, đạo viện Phiêu Miểu nay chỉ còn lại có hai người các ngươi mà thôi!

- Triệu Nhã Mộng, nếu như là cô phát hiện ra chỗ này trước thì cô có thể mang hồ lô đi, nhưng bộ thi hài đó thì cô không được lấy!!

- Hửm? Có người tới gần!!

Âm thanh truyền vào tai Vương Bảo Nhạc, ở cuối tầm mắt của hắn, trên vách tường đằng xa có một lỗ hổng, lỗ hổng này cao chừng hai trượng, tràn ngập ánh sáng màu lam.

Ẩn ẩn có thể trông thấy bên trong có vài thân ảnh giao thoa và tiếng đánh nhau truyền ra, dường như còn có một người đang nhanh chóng lao tới gần chỗ lỗ hổng hòng chặn đường.

Ánh mắt của Vương Bảo Nhạc lóe lên, tốc độ chẳng những không giảm mà còn nhanh hơn, hắn hét một tiếng nhanh chóng chạy thẳng tới chỗ đó.

Tốc độ của hắn quá nhanh, chỉ thoắt cái đã tới gần, thấy rõ bên trong cái lỗ hổng đó có một gã to con mặc đạo bào chi nhánh Bạch Lộc, hai tay cầm một cái thuẫn lớn ngang ngửa với chiều cao của hắn, trực tiếp đứng chặn ngay lỗ hổng, sau khi phát hiện thân thể của Vương Bảo Nhạc thì đồng tử của hắn ta co rụt lại, quát to.

- Cút!

- Cút con mợ nhà mi!

Vương Bảo Nhạc gầm lên, tiếng còn lớn hơn cả giọng của gã đó, ngay khi quát to thì hắn giơ nắm đấm lên, linh khí xung quanh lập

tức bị hắn hút tới, găng tay của hắn lập tức bộc phát, tung ra một quyền!

Thậm chí một phần tia linh lực trong cơ thể cũng bị hắn vận chuyển, dung nhập vào trong găng tay, khiến cho ánh sáng đen trên bao tay còn sáng hơn cả lúc trước, tốc độ tăng mạnh. Đồng thời sức mạnh cũng tăng lên đến cực hạn, toàn thân tựa như một ngôi sao băng, ầm một tiếng, trực tiếp đánh mạnh lên cái thuẫn của gã to con kia.

Gần như ngay khi thân thể của hắn bị đánh văng ngược ra thì thân ảnh của Vương Bảo Nhạc đã ngang nhiên xông qua chỗ lỗ hổng đó, bước vào khu vực tràn ngập ánh sáng xanh kia.

Sau khi thấy rõ mọi thứ, đầu óc Vương Bảo Nhạc nổ vang, hô hấp khựng lại, đồng tử đột nhiên co rụt.

Thứ hắn thấy rõ đầu tiên là địa hình ở nơi này, chỗ này hình như có hình quả trứng, mặt đất xung quanh chỉ toàn sương mù đen khịt, che phủ tất cả mọi thứ.

Cũng may nơi này có ánh sáng cực mạnh, có thể nhìn thấy vô số khe rảnh khổng lồ lõm xuống chằn chịt như tạo thành một trận pháp!

Ở bên trong trận pháp này có một hàng tượng, những pho tượng này phần lớn đều bị hỏng hóc, nhưng vẫn có thể nhìn thấy động tác của chúng nó là đang quỳ lạy, vẻ mặt của từng pho tượng đều vô cùng cung kính, tựa như đang cầu nguyện, còn hướng mà những pho tượng này đang quỳ lạy...

Nơi đó có một cái tế đàn năm góc cực lớn, tế đàn này được chế tạo từ thanh ngọc, có hình dạng cầu thang, cực kỳ khổng lồ, chiếm hơn phân nửa trận pháp, mình nó đã chiếm hơn một phần ba của khu vực hình trứng này.

Nhìn kỹ thì tế đàn có chín tầng, mỗi tầng đều có khắc trận văn, mà ở đỉnh cao nhất của nó lại có một thanh trường thương đang lơ lửng giữa không trung!

Trường thương này vô cùng sáng chói, bên trên nó còn có vô số ấn ký hình xoắn ốc, tựa như độc nhất vô nhị trên thế gian, phát ra khí tức mênh mông, chói mắt kinh thiên, tựa như chí bảo!

------oOo------

Chương 114: Ra tay!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ánh sáng màu xanh lam phát ra từ thanh trường thương này, chiếu rọi khắp nơi, khiến mọi thứ được hào quang chiếu rọi, như khoác thêm một lớp sa mỏng màu xanh!

- Đây là gì đây!

Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, trong lòng dậy sóng. Thân là học thủ của hệ Pháp Binh, hắn khá mẫn cảm với pháp bảo, lúc này nhìn thấy thanh trường thương kia, đầu óc của hắn đột nhiên xuất hiện một danh xưng trong truyền thuyết.

- Thần binh??

Đối với thần binh, ngay cả đại học thủ của hệ Pháp Binh như Vương Bảo Nhạc cũng không biết gì nhiều, hắn chỉ biết thần binh là vật trong truyền thuyết mà thôi!

Nhưng thanh trường thương trước mắt cho hắn cảm giác dường như nó chính là thần binh trong truyền thuyết!

Có điều Vương Bảo Nhạc chưa từng thấy thần binh, cho nên không tiện phán đoán, nhưng hắn cảm thấy dù nó không phải thần binh thì nhất định cũng là chí bảo vô giá gần với thần binh!

Cùng lúc đó, bốn phía quanh thanh trường thương này cón có bốn thân ảnh trung niên mặc trường sam cũ nát, rõ ràng đây không phải trang phục của liên bang. Bọn họ ngồi khaonh chân lơ lửng giữa không trung, đưa mặt về phía tế đàn năm góc đó. Cho dù đã chết thì thân thể vẫn còn lơ lửng, thậm chí uy áp tỏa ra trên người bọn họ vẫn vô cùng mạnh mẽ, Vương Bảo Nhạc chỉ nhìn thoáng qua một cái đã thấy hai mắt nhói đau, lòng dạ nôn nao.

Rõ ràng, nếu như những cỗ thi thể ngồi quanh trường thương đối ứng với tế đàn năm góc này thì phải có năm cỗ mới đúng, nay chỉ có bốn cái... Không biết tại sao cái thứ năm lại nằm ngoài trận pháp, rơi ở dưới đất!

Có thể nhìn ra cỗ thi thể thứ năm này là một cô gái, tuổi cũng không lớn, tướng mạo vô cùng xinh đẹp, dù đã chết đi, nhưng cô nằm đó lại

giống hệt như đang sayngủ, thậm chí nếu không phải do tử khí tràn ngập trên người thì rất dễ bị người ta nhìn lầm là còn sống.

Phía trước cỗ thi thể đó là Triệu Nhã Mộng mặt mày tái nhợt như bị trọng thương, cùng với một thanh niên mặc đồ của đạo viện Phiêu Miểu. Bọn họ đang bị bảy tám học sinh của ba đạo viện khác vây quanh.

Trong đó có Lý Di, Ngô Phần và gã thanh niên mặt đen, trên người bọn họ tràn ngập uy áp, rõ ràng đã đột phá linh căn tám tấc.

Tất cả kể thì có vẻ dài dòng, nhưng kể từ khi Vương Bảo Nhạc nhảy vào, nhìn quanh mọi thứ chỉ diễn ra cực nhanh. Giờ đây nhờ sự xuất hiện của hắn mà tất cả mọi người đều giật mình kinh hô.

- Vương Bảo Nhạc!

- Là Vương Bảo Nhạc!

- Chết tiệt, sao hắn lại tới thế này!

Thật sự là mức độ cường hãn của Vương Bảo Nhạc đã lan truyền khắp trong bí cảnh lần này, dù là tận mắt nhìn thấy hay chỉ nghe nói đến thì đều biết, lần này, ngoại trừ Triệu Nhã Mộng ra thì đạo viện Phiêu Miểu còn có thể một Vương Bảo Nhạc còn trâu bò hơn!

Thậm chí khả năng hút thù hận và tiếng tăm của Vương Bảo Nhạc đã vượt xa tất cả mọi người, trở thành người đứng đầu của bốn đạo viện!

Lúc này, trái với vẻ giật mình kinh hãi của kẻ khác, Triệu Nhã Mộng và thanh niên đạo viện Phiêu Miểu bên cạnh cô thấy Vương Bảo Nhạc thì lập tức lộ ra vẻ kinh hỉ.

- Vương Bảo Nhạc, không thể nào tới gần trận pháp đó được, đồ ở đây khó mà chuyển đi được, chỉ có cỗ thi thể đó là do Triệu Nhã Mộng đã trả giá cực lớn mới lấy ra được, nó thuộc về đạo viện Phiêu Miểu chúng ta!

Thanh niên mặc đồ của đạo viện Phiêu Miểu vội hô to.

Không cần người này mở miệng, Vương Bảo Nhạc cũng đã thấy rõ tình hình. Hai mắt hắn lóe lên, thu hồi sự rung động đối với thanh trường thương sắc xanh kia, cất bước đi thẳng tới chỗ đám người.

Đám học sinh của các đạo viện khác đều đanh mặt lại, nhất là Ngô Phần, hắn ta quyết đoán mở miệng ngay lập tức.

- Thời gian cấp bách, cứ mặc kệ đi, mọi người cùng động thủ, ai cướp được thì là của người đó!

Nói xong, mi tâm của Ngô Phần tách ra, khí huyết đột nhiên tản ra xung quanh. Nay hắn đã vào Chân Tức cảnh, trong khí huyết này ẩn chứa vô số tia linh khí, tựa như thuật pháp, bắn thẳng đến chỗ Triệu Nhã Mộng.

Ánh mắt của Lý Di cũng lóe lên, thân thể nhoáng lên một cái, toàn thân lập tức có ngọn lửa bừng lên, uy lực kinh người, những người khác tuy kém bọn họ, nhưng đều là Chân Tức đột phá linh căn bảy tấc, lúc thi triển pháp bảo mạnh hơn lúc Cổ Võ rất nhiều, bọn họ cùng ra tay nhào tới chỗ hai người Triệu Nhã Mộng và thanh niên kia.

Gần như ngay khi bọn họ ra tay thì gã thanh niên mặt đen của cn quay đầu lại, tay cầm một cái la bàn, gầm nhẹ điểm một cái về phía Vương Bảo Nhạc.

- Thân, phong!

Trong tiếng nổ mạnh, linh khí chung quanh bị dẫn dắt đè mạnh về phía Vương Bảo Nhạc, cùng lúc đó, gã to con khi nãy bị Vương Bảo Nhạc đánh bay cũng gầm lớn, rút một thanh kiếm lớn ra lao thẳng tới chỗ Vương Bảo Nhạc.

Tất cả gần như xảy ra chỉ trong nháy mắt, Vương Bảo Nhạc xuất hiện khiến cho thế cục ở nơi này trở nên căng thẳng.

Lúc trước, bởi vì bốn đạo viện vốn là liên minh, lại thêm số người rất đông, ai cũng có tâm tư riêng, biết rõ thời gian Triệu Nhã Mộng bị bài xích sắp đến, cho nên bọn họ ra tay vẫn còn nương tình, mục đích chỉ là muốn ép Triệu Nhã Mộng cùng đường rời đi.

Nhưng giờ Vương Bảo Nhạc đến đây khiến bọn họ không chờ đợi được nữa, lập tức dùng đòn sát thủ, tung hết toàn lực ra.

Trong tiếng nổ mạnh, khóe miệng Triệu Nhã Mộng rỉ máu, hai tay bấm niệm pháp quyết, lập tức có trận pháp phong ấn được tung ra ngăn cản đám người kia, thanh niên mặc đồng phục đạo viện Phiêu

Miểu ở bên cạnh cô cũng hộc máu, đang định phản kích, nhưng lúc này trên người hắn lại xuất hiện ánh sáng từ lực. Hắn bi phẫn hét lớn một tiếng, muốn ôm thi thể rời đi, nhưng đám người xung quanh há lại có thể cho phép.

Lập tức có vài món linh bảo bay tới, khiến cho thanh niên nọ không thể không từ bỏ, thân thể bị ánh sáng xoáy bay lên, đẩy thẳng về phía lối ra.

Những kẻ khác thấy vậy thì hai mắt lóe sáng, phóng tới chỗ Triệu Nhã Mộng lần nữa.

Triệu Nhã Mộng biến sắc, nay cô đã cạn sức, trước kia vì lấy được cỗ thi thể đó mà cô đã pahỉ bỏ ra cái giá rất đắt, nay sức lực chẳng còn lại mấy. Trơ mắt nhìn thi thể mình vất vả lắm mới lấy được sắp sửa bị kẻ khác cướp đi, Triệu Nhã Mộng cũng tức giận, đang muốn ngăn cản tiếp thì đúng lúc này thân thể của cô lại xuất hiện ánh sáng từ lực.

- Lẽ nào lại thành dâng hết cho kẻ khác hay sao...

Triệu Nhã Mộng thầm than, thân thể bắt đầu bay lên không trung, nhưng đúng lúc này, chiến trường chỗ Vương Bảo Nhạc đột nhiên phát ra một tiếng hét.

Trong tiếng hét lớn này, hắn nhanh chóng cất bước tung ra một quyền, một quyền này tạo nên gió lốc dữ dội, trực tiếp đánh tan trận pháp phong ấn của gã thanh niên áo đen kia, sau đó hắn lại giơ tay phải lên.

- Thích ỷ đông hiếp ít chứ gì!

Vương Bảo Nhạc vừa nói xong thì có vô số khôi lỗi bay ra, khí thế phô thiên cái địa lao thẳng tới chỗ đám người nọ, lại có thêm vài thanh phi kiếm bắn tới, ép gã to con kia phải lùi lại, sau đó phóng thẳng tới chỗ tên thanh niên áo đen đó, khiến hắn không thể triển khai trận pháp được nữa.

Nhanh khó ai bì, Vương Bảo Nhạc giẫm mạnh chân phải xuống đất, thân thể lao ra như một mũi tên, mặt đất rung chuyển, ảnh hưởng đến giữa không trung, hòa vào trong linh khí lan ra xung quanh.

Hóa thành từng đợt trùng kích vô hình đánh trúng những kẻ đang lao tới chỗ Triệu Nhã Mộng, khiến cho thân thể của bọn họ khựng lại

một chút.

Nhờ cơ hội này, ngay khi bọn họ biến sắc thì Vương Bảo Nhạc đã đi tới, trực tiếp đánh một quyền vào khoảng không ở giữa, phần linh khí trong cơ thể bộc phát, vừa điều khiển linh khí, mà mầm mống thôn phệ cũng bộc phát ra từ găng tay của hắn, từ ngoài dẫn dắt linh khí. Một màn phức tạp này, được Vương Bảo Nhạc làm vô cùng thuần thục, sau khi hắn tung ra một quyền thì tạo thành sức mạnh như vô số cơn sóng linh khí nổ tung.

Tiếng ầm ầm trỗi dậy, cơn sóng linh khí này lan mạnh ra, khiến cho đám người xung quanh chấn động rút lui, gần như ngay khi bọn họ bị đánh ngược về sau thì đám khôi lỗi của Vương Bảo Nhạc đều lao tới, gặp người thì ôm chặt lấy!

Tất cả diễn ra vô cùng lưu loát, không chút lựng khựng, trình tự vô cùng xảo diệu, thấy tất cả đã bị ngăn lại, Vương Bảo Nhạc tới gần thi thể kia, đám người Lý Di lập tức sốt ruột.

- Vương Bảo Nhạc!!

Bọn họ giãy giụa muốn nhào lên, nhưng tất cả vẫn muộn, tốc độ của Vương Bảo Nhạc quá nhanh, nháy mắt đã tới gần thi thể, đá nó bay lên không trung, lao thẳng tới chỗ Triệu Nhã Mộng đang bị ánh sáng bao trùm đẩy ra ngoài.

Hai mắt Triệu Nhã Mộng lóe sáng, nhìn Vương Bảo Nhạc một cái, hai tay bấm niệm pháp quyết, trực tiếp điểm nhẹ, dùng chút sức còn lại hóa thành trận pháp bọc lấy thi thể đó, sau đó bay về phía lối ra và biến mất tăm, chỉ còn lại tiếng rít gió từ xa vọng về ngày càng nhỏ dần...

------oOo------

Chương 115: Lý Di hung tàn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thấy thi thể đã được Triệu Nhã Mộng đưa đi, Vương Bảo Nhạc cảm thấy mỹ mãn, mặc dù người đưa thi thể ra ngoài giao cho đạo viện là Triệu Nhã Mộng, nhưng Vương Bảo Nhạc tin chắc rằng với sự công bằng liêm chính của đạo viện và nhân phẩm của Triệu Nhã Mộng thì công lao của mình sẽ không bị mất đi.

Dù sao thì theo như Vương Bảo Nhạc thấy, nếu cuối cùng không phải nhờ có hắn thì chưa biết được thi thể này sẽ rơi vào tay ai. Lúc này nghĩ đến chuyện còn chưa ra ngoài đã lập được một phần công lao không nhỏ, Vương Bảo Nhạc lập tức thấy hí hửng, quay đầu nhìn về phía mọi người, sau đó ánh mắt của hắn co rụt lại.

Rõ ràng đám người này đều đang nổi xung, bộ dạng hung hãn.

- Khụ khụ... Ban nãy gấp quá nên chưa chào hỏi mọi người, chắc là các ngươi chưa biết ta đâu nhỉ, ta tự giới thiệu nhé, ta tên là Vương Bảo Nhạc.

Vương Bảo Nhạc vội ho một tiếng, liếng thoắng cho qua, vừa nói vừa đi đến định đỡ gã to con cầm thuận bị mình đánh bay kia dậy.

Gã kia trừng mắt tức giận nhìn Vương Bảo Nhạc, sau đó hất tay ra.

- Tất cả mọi người đều vì đạo viện nhà mình cả mà. Dù sao thì ta cũng là người của đạo viện Phiêu Miểu, sao có thể thấy mà không giúp được chứ, vậy thì kỳ lắm, các ngươi nói đúng không. Huống hồ gì ta cũng không có xài tuyệt chiêu để đối phó với các ngươi mà, cần gì phải giận thế chứ.

Vương Bảo Nhạc thở dài nhìn bọn họ.

Lúc này bọn họ đều thoát khỏi khôi lỗi, dù sao thì đám khôi lỗi này chỉ ở trình độ Cổ Võ, bọn họ thân là Chân Tức, bị quấn lấy vài giây thì được, chứ muốn nhốt được lâu thì không thể nào.

Sau khi trốn thoát, bọn họ vô cùng hậm hực, nhất là Lý Di, Ngô Phần và gã thanh niên mặt đen kia.

Bọn họ phát hiện Vương Bảo Nhạc cứ như khắc tinh của họ vậy, mỗi lần tranh đoạt với hắn là đều thất bại, lúc này tất cả nhìn nhau một cái, đều nhìn thấy vẻ tức giận và chiến ý kiểu nếu không xả ra hì nhất định sẽ nghẹn chết.

Vương Bảo Nhạc cảnh giác hơn hẳn, thở dài, bước lên lấy mớ khôi lỗi bị hư hao kia về.

- Sau khi quay về nhất định phải cải tạo thăng cấp mớ khôi lỗi này lại mới được, không thì sau này sẽ khó mà dùng được.

Sau khi thu hết lại, Vương Bảo Nhạc phát hiện đám người Lý Di đang nghiến răng và tức giận với mình, thế là hắn quay sang nhìn.

- Các vị, nếu muốn chiêm ngưỡng tuyệt chiêu của ta thì cứ ra tay đi, nhưng chúng ta thương lượng cái đi, có thể đừng nhìn ta chằm chằm như vậy được không, các ngươi nhìn nè... Người ta xấu hổ lắm á.

Vương Bảo Nhạc cúi đầu, õng ẹo mở miệng.

Hắn vừa nói xong thì sắc mặt của tất cả mọi người lập tức khó xem hơn, nhất là Lý Di, cô ta trừng mắt, ngiến răng nghiến lợi, cảm thấy cái tên béo chết giẫm này đúng là không biết xấu hổ gì hết.

- Đánh hắn! Đánh hắn bất tỉnh rồi cởi hết đồ ra, để hắn phải xấu hổ lúc bị đẩy ra ngoài!

Lý Di vừa nói xong thì thân thể đột nhiên vọt lên, hỏa linh thể trời sinh như cô ta, dù vừa tấn chức Chân Tức, còn chưa từng học thuật pháp, nhưng dựa vào đặc thù của hảo linh thể, ngay khi lao ra thì lửa trên người đột nhiên bộc phát, mặc dù không phải lan thành biển lửa, nhưng bao quanh toàn thân cũng giống hệt như một người lửa.

Trong tay của cô ta lại xuất hiện một quả cầu lửa, tách ra từ trong ngọn lửa trên người cô ta, lao thẳng tới chỗ Vương Bảo Nhạc, nơi nó đi qua, không khí giống như bị nung cháy, sóng nhiệt phả vào mặt, khí thế vô cùng kinh người.

Ngay khi Lý Di lao lên, hai mắt của gã thanh niên mặt đen nọ cũng sáng lên.

- Đúng đó, cách này hay lắm!

Hắn cảm thấy đây là cách tốt, vậy nên hai tay đặt lên la bàn, lập tức có một cỗ linh uy phát ra từ trên người hắn, lan khắp bốn phương, hóa thành vô số tầng trận pháp, đổ ập về phía Vương Bảo Nhạc.

Cả Ngô Phần cũng cảm thấy cô gái Lý Di này đúng là hung tàn, nhưng lúc này hắn lại rất thích chủ ý của đối phương, cho nên nhanh chóng móc ra bốn viên đan dược.

Thực ra đan dược mới là thế mạnh của hắn, mà cách dùng khí huyết trước đó cũng là do hắn nuốt đan dược mà thành, lúc này suy nghĩ nện cho Vương Bảo Nhạc một trận quá mãnh liệt cho nên hắn nuốt trọn bốn viên đan dược kia vào.

Sau đó miệng hắn phát ra tiếng gầm gừ, toàn thân đỏ bừng lên, vết nứt trên trán lại xuất hiện đến bốn đạo, mỗi đạo nhìn mà rợn người, khí tức cũng bộc phát phóng thẳng đến chỗ Vương Bảo Nhạc.

Những người khác cũng như thế, ai nấy đều thi triển tuyệt chiêu, dù có vài người đã xuất hiện ánh sáng từ lực và bị đẩy ra, nhưng bọn họ vẫn cứ ra tay, rõ ràng đang rất cay cú Vương Bảo Nhạc, quyết tâm phải đánh ngất hắn rồi lột sạch, để hắn xấu hổ khi bị đấy ra.

- Độc ác như vậy sao!! Lý Di, cô ác thế!

Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, hậu quả kiểu này quá nghiêm trọng, khiến cho hắn không dám chủ quan. mm trong cơ thể đột nhiên bừng lên, tạo thành lực hút cực mạnh bao phủ bốn phương. Cưỡng chế hút mạnh thân thể, pháp khí và cả thuật pháp của bọn họ, thay đổi quỹ tích, khiến cho bọn họ đột nhiên biến sắc.

Ngay khi bọn họ bị hút đổi hướng thì linh lực của Vương Bảo Nhạc đột nheien vận chuyển, tăng tốc lao vun vút về phía trước, tốc độ của nó hơn hẳn những Chân Tức bình thường một chút, trực tiếp tránh thoát quả cầu lửa của Lý Di, xuất hiện trước mặt gã thanh niên mặt đen nọ, siết chặt nắm đấm tay phải tung ra một cú.

- Cút!

Vương Bảo Nhạc gầm nhẹ một tiếng.

Trong tiếng nổ mạnh, gã thanh niên mặt đen am hiểu trận pháp này vẫn bị một quyền của Vương Bảo Nhạc đánh trúng bụng, không thể nào tránh né. Sức mạnh của Vương Bảo Nhạc quá lớn, gã thanh niên mặt đen đó cảm giác như mình bị một đoàn tàu cao tốc đâm phải, miệng phun máu tươi, thân thể bị đánh bay ra ngoài hôn mê bất tỉnh.

Không đợi hắn rơi xuống đất, Vương Bảo Nhạc khoát tay lên, lập tức có ba khôi lỗi có bộ dạng của học sinh hệ Ngộ Đạo trong đạo viện Phiêu Miểu xuất hiện ôm cứng lấy gã hanh niên đó. Vương Bảo Nhạc xoay người giẫm mạnh, tránh thoát mấy món linh bảo mà đám người khác ném tới, trực tiếp đi tới trước mặt Ngô Phần, ngay khi Ngô Phần biến sắc thì cũng bị hắn tương cho một quyền.

- Ngươi cũng cút!

Mặc cho Ngô Phần giãy dụa cỡ nào, thậm chí còn lấy cả linh bảo ra,

nhưng đều công cốc. Một quyền này của Vương Bảo Nhạc, thế như chẻ tre, đánh thẳng một quyền cực mạnh vào bụng của Ngô Phần.

Ngô Phần phuc máu, lập tức hôn mê, sau đó cũng bị vài khôi lỗi ôm cứng ngắc.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, đám người xung quanh đều biến sắc. Trong mắt Lý Di lộ ra vẻ hung ác, vô ta đã đến gần Vương Bảo Nhạc, hai tay bấm niệm pháp quyết khẽ quát một tiếng, ngọn lửa trên người lập tức bộc phát, hóa thành một cái miệng đỏ rực muốn tợp Vương Bảo Nhạc.

- Ta sợ ngươi à?

Vương Bảo Nhạc đột nhiên quay đầu lại, trong tay đã xuất hiện một cái loa lớn, hắn kề lên miệng hét to một tiếng, tiếng hét này tựa như sấm nổ vang, sau khi được cái loa tăng âm lượng lên thì lại càng vô cùng bá đạo, tạo thành gió lốc quét ngang về phía bọn lửa kia.

Ngọn lửa lập tức vặn vẹo, nháy mắt đã bị sóng âm cuồng bạo này đánh tan, lộ ra Lý Di bị sóng âm tấn công nên đang kêu la thảm thiết định quay đầu bỏ chạy ở sau màn lửa.

Vương Bảo Nhạc đắc ý nhanh chóng đuổi theo, sau khi tới gần thì không hề thương hoa tiếc ngọc, cũng một quyền đánh cho cô ta bất tỉnh rồi ném mấy con khôi lỗi ra ôm thật chặt. Lúc này hắn mới quay đầu lại nhìn về phía mấy kẻ đang run như cầy sấy ở sau lưng.

- Các ngươi định làm gì hả?

- Vương Bảo Nhạc, ngươi ra tay như tthế thì độc ác quá!

- Đúng đó, ngươi lấy khôi lỗi ôm cứng bọn họ lại là để làm gì hả!!

Mấy kẻ kia lập tức lùi lại một bước, cuối cùng gã to con kia mới tức giận mở miệng.

Nhưng hắn vừa mới nói xong thì trên người Ngô Phần đang hôn mê ở một bên đã có ánh sáng từ lực lóe lên, bởi vì đang hôn mê nên hắn không thể nào chống cự được, chỉ có thể mặc cho ánh sáng nâng lên, bay về phía lối ra, tiếc rằng... Lúc này trên người hắn còn bám dính ba con khôi lỗi với tư thế vô cùng tiêu hồn, ba khôi lỗi này ôm cứng ngắc, cho nên cũng bay ra ngoài theo Ngô Phần.

Cảnh này lập tức khiến cho mọi người biến sắc, Vương Bảo Nhạc thì ho nhẹ một tiếng, phát hiện trên người của gã thanh niên mặt đen kia cũng bắt đầu xuất hiện ánh sáng từ lực thì hắn giật góc áo viết lên một hàng chữ rồi nhét vào trên người của hắn ta.

Sau khi làm xong thì Vương Bảo Nhạc mới quay đầu lại, cười như không cười nhìn những kẻ khác.

- Bây giờ đã biết rõ rồi chứ.

Sau khi thấy rõ mọi việc, bao gồm cả gã to con kia cũng biến sắc, hít sâu một hơi, thật sự là chiêu này của Vương Bảo Nhạc cũng y hệt chủ ý của Lý Di. Vùi dập dìm hàng đối phương không thương tiếc, một khi bọn họ bị đưa ra ngoài trong tư thế hôn mê quấn chặt lấy mấy con khôi lỗi như thế, sợ là tất cả mọi người ở bên ngoài đều sẽ thấy rõ cảnh tượng chật vật của bọn họ, thậm chí rất có thể sẽ trở thành vết nhơ cuộc đời của bọn họ.

Dù sao thì tất cả mọi người đều là dạng có tên tuổi trong đạo viện của mình, mặt mũi rất quan trọng, vậy nên bọn họ lập tức vắt giò bỏ chạy, muốn rời khỏi nơi này.

Nhưng tất cả đã qúa muộn, cái tên Vương Bảo Nhạc này có tật nhớ dai thù vặt...

------oOo------

Chương 116: Giả sao?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trước đó Vương Bảo Nhạc vốn định làm hoa, nhưng đám người này lại muốn đánh ngất hắn rồi lột sạch, muốn phô bày thân thể mi nhon của mình trước mặt bao người, gì cũng nhịn được chứ nhục là không, hắn há có thể bỏ qua được.

Vương Bảo Nhạc càng nghĩ càng giận, vậy nên thân thể thoắt cái đã đuổi theo, sau đó có từng tiếng kêu la thảm thiết vang lên, ngoại trừ có hai kẻ xuất hiện ánh sáng từ lực nên may mắn chạy thoát ra thì đám còn lại đều bị đánh ngất đi, bởi vì cần một số khôi lỗi đi kèm, cho nên có người thì bị Vương Bảo Nhạc dùng dây trói lại.

Sau khi xong xuôi thì Vương Bảo Nhạc phủi quần áo, nhìn đám người

bị khôi lỗi ôm cứng ngắc kia bị ánh sáng từ lực nhấc bay lên thì hắn lấy làm đắc ý vô cùng.

- Mình tốt bụng quá đi mất, bọn họ đều hôn mê cả rồi, mình đây là tốt bụng để khôi lỗi hộ tống bọn họ đi thôi.

Vương Bảo Nhạc hí hửng dọn sạch chiến lợi phẩm của đám người đó, ném hết vào trong thùng nước của mình, số lượng quá nhiều nên khó mà chứa hết, nhưng hắn có cách, triệu hồi số khôi lỗi còn sót lại ra, lấy dây cột hết lên người đám khôi lỗi đó, lúc này hắn mới thấy thỏa mãn.

- Lạ nhỉ? Sao mình còn chưa bị bài kích vậy ta?

Vương Bảo Nhạc bỗng nhiên cảm thụ thử tu vi của mình, chợt phát hiện cảm giác bị bài xích còn chưa đến, vậy nên hắn ngẫm nghĩ một lát, không khỏi nhìn về phía tế đàn kia.

- Hay là qua đó xem thử nhỉ?

Vương Bảo Nhạc nhìn thanh trường thương trên tế đàn đó, ánh mắt sáng rực, tuy rằng lý trí hắn nói cho mình biết nơi này rất nguy hiểm, không phải dạng tu vi như hắn có thể làm gì được, nhưng hắn vẫn thầm nghĩ biết đâu số mình hên thì sao, vậy nên hắn bước lên đứng trước mặt cái khe trận pháp đó.

Cúi đầu nhìn xuống cái khe rộng hơn nửa trượng nọ, Vương Bảo Nhạc không dám tới quá gần, chỉ đứng ở đó giơ tay phải lên, ánh mắt lóe lên vẻ chờ mong, mầm mống thôn phệ trong cơ thể lập tức bộc phát, lực hút cực mạnh lan về phía thanh trường thương màu xanh ở giữa tế đàn đó, chợt hút thử một cái!

Hắn vừa hút thử thì có không ít đất đá ở trong trận pháp, thậm chí cả phù văn trên trận pháp cũng lóe lên vài cái, nhưng thanh trường thương màu lam ở trên cao kia và bốn thân ảnh lơ lửng xung quanh nó vẫn không nhúc nhích.

Vương Bảo Nhạc thấy tuy có hiệu quả, nhưng dường như không thể làm thanh trường thương kia rung chuyển mảy may nên có phần không cam lòng, vậy nên hắn mở to hai mắt, hét lớn một tiếng, mầm mống thôn phệ trong cơ thể bộc phát toàn diện, một tiếng nổ mạnh vang lên khiến lực hút tăng mạnh. Bên trong trận pháp kia lập tức như có cuồng phong quét ngang, vô số đất đá bị hút tới, bốn thân ảnh khoanh chân lơ lửng trên các góc của tế đàn rốt cuộc cũng lắc

một cái, nhích về phía Vương Bảo Nhạc một chút.

Nhưng... Cho dù Vương Bảo Nhạc nghẹn đỏ cả mặt, nhưng thanh trường thương kia vẫn lơ lửng ở chỗ cũ không hề động đậy.

- Đậu xanh!

Vương Bảo Nhạc nổi đóa, đanh định lướt qua cái rãnh đó để đến gần hút thử, nhưng hắn lại dừng bước, nhìn cái rãnh trước mặt một lúc rồi lấy một con khôi lỗi ra, điều khiển nó đi tới, sau đó muốn nhảy lên bay qua khe rãnh.

Nhưng đúng lúc này, có một đạo ánh sáng chói lóa bộc phát ra, tạo thành một tiếng nổ vang kinh thiên động địa, trực tiếp tấn công khôi lỗi.

Khôi lỗi đó nháy mắt đã bị hủy diệt, biến mất không còn sót lại chút gì, cảnh này khiến cho Vương Bảo Nhạc giật thót tim, hít sâu một hơi.

- Nguy hiểm như vậy sao!

Trong lòng Vương Bảo Nhạc run rẩy, sau một hồi lâu thì ánh mắt của hắn mới lóe lên, nếu bỏ đi thì không cam tâm, vậy nên hắn nghĩ ngợi một lúc, sau khi nhìn quanh để xác định nơi này không có ai thì hắn mới khoanh chân ngồi xuống chờ đợi.

Thời gian trôi qua, một nén hương sau, quanh người Vương Bảo Nhạc rốt cuộc cũng xuất hiện ánh sáng từ trường, ngay khi lực đẩy kia xuất hiện thì Vương Bảo Nhạc không chút chần chừ, lập tức lấy chiếc mặt nạ thần bí nọ ra!

- Liều một phen mới được!

Mặt nạ thần bí vừa xuất hiện thì lớp sương mờ phủ kín xung quanh lập tức phát ra tiếng nổ, ào ào trỗi dậy như vô số con sóng dữ, tiếng nổ mạnh vang lên ầm trời!

Khi mặt nạ xuất hiện, sương mờ xung quanh lập tức quay cuồng, khi thì nổ mạnh, lúc lại lõm xuống, tựa như bên trong có một con mãnh thú nào đó đang giãy dụa gào rú.

Tiếng nổ vang vọng khắp nơi, ngay cả mặt đất cũng rung chuyển từng hồi, vì mặt đất rung chuyển dữ dội nên những khe rãnh trận

pháp kia cũng xuất hiện vết nứt, có đất đá văng ra, tựa như mặt đất sắp sửa sụp đổ.

- Biến hóa lớn như vậy sao?!!

Thân thể Vương Bảo Nhạc lảo đảo, hô hấp dồn dập, tim đập thình thịch, lập tức lùi lại. Mục đích của hắn khi lấy mặt nạ ra chính là để xem liệu có thể khiến nơi này có biến hóa gì không, để còn tìm cơ hội. Nhưng biến hóa hiện tại quỷ dị quá mức, trong lòng Vương Bảo Nhạc có phần hối hận, nhưng vừa nghĩ tới thanh trường thương kia thì ánh mắt của Vương Bảo Nhạc lóe lên, cũng quyết đoán hơn hẳn.

- Cầu phú quý trong nguy hiểm, huống hồ gì nếu có nguy hiểm thì mình cứ lập tức từ bỏ không chống cự nữa, mượn ánh sáng từ lực này để thoát ra!

Nghĩ thế, Vương Bảo Nhạc lập tức lấy ra hơn bốn mươi khôi lỗi còn lại, điều khiển chúng nó tiếp tục phóng tới chỗ khe rãnh trận pháp kia.

Lần này khẽ rãnh vẫn xuất hiện ánh sáng, nhưng xung quanh rung chuyển, sương mờ sung quanh quay cuồng khiến cho ánh sáng lệch quỹ tích, tuy phần lớn chỗ khôi lỗi kia vẫn bị tiêu diệt, nhưng vẫn có hai cỗ thành công xuyên qua màn sáng đó, chui vào bên trong trận pháp.

Gần như ngay khi chúng nó xuyên qua thì Vương Bảo Nhạc bỗng nhiên lao tới, linh lực tản ra gia tăng tốc độ, toàn thân bám sát hai con khôi lỗi an toàn kia, lướt qua trận pháp nhảy vào bên trong.

Sau khi hạ xuống, tim Vương Bảo Nhạc đập thình thịch, trong mắt còn mang theo vẻ kích động.

- Vào được rồi!

Vương Bảo Nhạc hưng phấn, hai mắt sáng rực nhìn về phía tế đàn ở trước mặt, mầm mống thôn phệ trong cơ thể lại bộc phát thêm lần nữa. Lực hút cực mạnh phóng ra, lần này, phạm vi di chuyển của bốn cỗ thi thể kia lại lớn hơn một chút, chỉ là thanh trường thương nọ vẫn cứ bất động tại chỗ!

Vương Bảo Nhạc nhíu mày, sau khi tính toán khoảng cách xong thì hắn cắn răng, chuẩn bị đến gần thêm chút nữa rồi lại dùng. vậy nên hắn điều khiển hai con khôi lỗi ở trước mặt, khiến chúng đi trước dò

đường.

Sau khi xác định an toàn thì chính hắn sẽ nối gót theo ngay phía sau. Hắn và khôi lỗi nhanh chóng đến gần tế đàn, sau đó hắn để ý thấy trên bậc thang của tế đàn có rất nhiều phù văn lóe lên, Vương Bảo Nhạc không dám tới gần nữa, thế là hắn khống chế một con khôi lỗi nhảy lên bên trên, theo ánh sáng trên tế đàn lóe lên một cái, khôi lỗi của hắn lập tức biến thành tro bụi, điều này khiến cho Vương Bảo Nhạc căng thẳng.

- Không thể đi tới được nữa.

Sau khi trầm ngâm một lúc, Vương Bảo Nhạc điều khiển khôi lỗi cuối cùng nhảy lên, hắn nhìn chằm chằm, trông thấy con khôi lỗi này cũng bị hủy diệt khi nhảy lên cao chừng năm trượng.

Sắc mặt Vương Bảo Nhạc trầm xuống, cảm giác được ánh sáng từ lực và lực kéo trên người mình dần mạnh hơn, hắn biết thời gian của mình không còn bao nhiêu, hắn nheo mắt ngẩng đầu lên nhìn thanh trường thương màu lam trên nóc tế đàn kia.

Thân thể dần tích lực, vài giây sau, Vương Bảo Nhạc hét lớn một tiếng, giẫm thật mạnh xuống đất, thân thể đột nhiên bắn lên, ngay khi gần lên đến năm trượng thì hắn lấy phi kiếm ra điều khiển ở dưới chân.

Cổ Võ thì không thể nào đứng ở trên không trung được, nhưng tu sĩ Chân Tức, nhờ vào pháp khí vẫn có thể làm được một lúc. Hiện giờ Vương Bảo Nhạc chính là như thế, hắn đạp trên phi kiếm, ngay khi dừng lại thì mầm mống thôn phệ bộc phát toàn diện, hút mạnh thanh trường thương màu xanh nọ.

- Tới đây cho ta!

Trong tiếng nổ mạnh vang lên, bốn cỗ thi thể bị lực hút tác động, trực tiếp bị kéo về phía Vương Bảo Nhạc, còn thanh trường thương kia rốt cuộc cũng động, nhưng không phải bị hút về phía Vương Bảo Nhạc mà là trở nên vặn vẹo, thậm chí dần biến thành mờ ảo, xuất hiện dấu hiệu trong suốt như sắp tan biến!

- Gì thế này??

Vương Bảo Nhạc ngẩn người, sau đó thanh trường thương trở nên trong suốt, cuối cùng nhanh chóng tiêu tán ngay trước mặt hắn...

Tựa như thanh trường thương này chỉ là một hình chiếu hư ảo, rung chuyển trước lực hút của Vương Bảo Nhạc, sau đó im lặng tiêu tan.

- Là giả sao?

Vương Bảo Nhạc xoa xoa mắt, sau khi nhìn thật kỹ thì hắn cũng há hốc mồm.

- Đậu xanh!! Ông đây liều mạng thế này mà nó lại là giả á? Để cây thương giả ở đây thế này không phải lừa người à, các ngươi sẽ bị báo ứng!!!!

Vương Bảo Nhạc lập tức bi phẫn mắng chửi, thân thể cũng rơi xuống từ trên không.

Nhưng ngay khi hắn rơi xuống thì chỗ trường thương biến mất rốt cuộc lại có một hạt châu màu lam, nó đột nhiên bay thẳng đến chỗ Vương Bảo Nhạc!

Đồng tử của Vương Bảo Nhạc co rụt lại, sau khi túm lấy nó thì thân thể bị lực trùng kích đến từ hạt châu nọ làm cho lùi lại, ánh sáng từ lực bên ngoài cũng kéo thân thể hắn nhanh chóng bay ngược ra sau.

- Hạt châu cũng được!

Vương Bảo Nhạc kinh hỉ, thấy mình bị ánh sáng kéo đi, hắn nhanh chóng phóng mầm mống thôn phệ ra hút lấy bốn cỗ thi thể kia tới, cùng bay ngược ra sau cùng mình.

- Thu hoạch cũng được đấy chứ!

Trong lòng Vương Bảo Nhạc hô cùng hưng phấn, thân thể bị kéo đến khoảng không chỗ khe rãnh trận pháp, không rõ là do hạt châu đó hay nhờ thi thể này mà khi hắn đang thấp thỏm lo âu thì thân thể lại trực tiếp xuyên thẳng qua.

Vương Bảo Nhạc thở phào nhẹ nhõm, lực hút lại tản ra, hút cái thùng nước lớn và đám khôi lỗi chứa đầy chiến lợi phẩm theo.

Nhưng đúng lúc này lại có dị tượng xuất hiện!

------oOo------

Chương 117: Phong ấn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mớ sương mù vốn cuộn cuộn lơ lửng xung quanh lại ẩn ẩn phát ra tiếng gào rú của mãnh thú, dường như vì hạt châu bị Vương Bảo Nhạc lấy đi cho nên nó đột nhiên khựng lại.

Sau đó lại có tiếng nổ mạnh còn dữ dội hơn bộc phát, giống như vô số sấm sét rền vang. Đám sương mù đó nhanh chóng cuộn ngược lại về sau, giống như bị xua tan, lại như đã mở ra phong ấn nào đó, để lộ khoảng không xung quanh ở khu vực hình trứng này!

Dõi mắt nhìn qua thì nơi này đã lộ ra hoàn toàn chứ không còn bị sương mù che khuất nữa!

- Đây là...

Vương Bảo Nhạc đang bị ánh sáng từ lực run lên một cái, thân thể run ẩy, đầu óc quay cuồng!

Hắn nhìn thấy, trên không trung của vùng đất hình trứng khổng lồ tựa như không trông thấy đấy này lại có một cái đầu khổng lồ, cái đầu này không rõ mặt mày, chỉ có thể nhìn thấy cái mặt đen khịt mà nó đang đeo!

Mà vùng đất hình trứng này tựa như là ở giữa không trung, bởi vì bên dưới nó là một khoảng không tối hù, mà ở bên dưới khoảng không này lại có một thân thể vô cùng khổng lồ!

Thân thể này nối tiếp với cái đầu ở trên cao kia, đây rõ ràng là một pho tượng khổng lồ, nơi Vương Bảo Nhạc đứng chính là bàn tay giơ lên của pho tượng đó!

Vương Bảo Nhạc không hề xa lạ gì với pho tượng đeo mặt nạ đó, đây đúng là cô gái phong hoa tuyệt đại mà hắn đã nhìn thấy trong ảo ảnh xuất hiện ở Ngũ Chỉ sơn trước kia!

Chuyện này khiến cho trong lòng Vương Bảo Nhạc vô cùng chấn động, trước mắt của hắn không khỏi xuất hiện một hình ảnh, một pho tượng của cô gái phong hoa tuyệt đại nọ, tay phải giơ lên, trên lòng bàn tay có một tế đàn, lúc này cô đang dõi mắt nhìn thanh trường thương màu lam lơ lửng trên tế đàn đó!

Tim Vương Bảo Nhạc đập rộn lên, cũng may trước khi lấy mặt nạ ra thì trong lòng hắn đã có chuẩn bị trước, đây cũng không phải lần đầu nhìn thấy đối phương, nhưng lúc này... Đồng tử của Vương Bảo Nhạc đột nhiên co rụt lại, thân thể của hắn bị ánh sáng kéo đi, đột nhiên trông thấy khoảng không phía sau pho tượng đó lại xuất hiện một gương mặt đang khóc lóc!

Gương mặt này khoảng chừng mười trượng, thất khiếu đổ máu, mắt lóe ánh sáng tím, không rõ là nam hay nữ, nhưng trên người kẻ đó lại phát ra khí tức âm hàn và cảm giác vô cùng khủng bố, Vương Bảo Nhạc nháy mắt như rơi vào trong hầm băng.

- Thứ gì đây!

Vương Bảo Nhạc giật mình kinh hô, sau lưng pho tượng lại xuất hiện thêm hơn mười gương mặt khác, bộ dạng của bọn chúng giống nhau, nhưng vẻ mặt lại khác hẳn, có từ bi, có khóc lóc, có cười gian, có tức giận.

Nhưng tất cả đều là thất khiếu chảy máu, mặt lóe ánh sáng tím, quỷ dị và khủng bố vô cùng, thậm chí sau lưng bọn chúng lại lục tục xuất hiện thêm nhiều gương mặt khác, chỉ trong nháy mắt, khoảng không đen khịt kia đã bị vô số gương mặt như thế lấp kín.

Những gương mặt này há to miệng, gầm lên dữ dội, muốn lướt qua pho tượng đó nhào về phía Vương Bảo Nhạc, cảnh này khiến cho da đầu Vương Bảo Nhạc run lên như muốn nổ tung, hận không thể khiến ánh sáng từ lực đưa mình đi nhanh một chút.

Nhưng ngay khi chúng nó định lướt qua pho tượng đó thì trong mắt của pho tượng tưởng chừng như là vật chết kia lại lóe lên, dường như còn có một giọng nữ nhẹ nhàng vang vọng khắp nơi này.

- Trấn!

Ngay khi âm thanh vang lên thì pho tượng phát ra ánh sáng lấp lánh, bên trong lại có từng đạo tia chớp màu vàng bay ra, những tia chớp này nháy mắt đã ngưng tụ thành một cái lưới lớn đó bao phủ lấy đám gương mặt quỷ dị muốn vượt qua pho tượng nọ.

Nháy mắt, sau khi va chạm thì đám gương mặt kia lập tức gào lên thảm thiết, như muốn giãy giụa, nhưng cuối cùng chỉ là vô ích, chúng không thể xuyên qua được cái lưới bằng tia chớp đó, bị nó đẩy

ngược về, cuối cùng lại hòa vào hư vô.

Cảnh tượng này khiến cho Vương Bảo Nhạc rúng động dữ dội, lúc này thân thể của hắn bị kéo bay về phía lối ra, ánh mắt nhìn về phía pho tượng đã khôi phục nguyên trạng kia, trong lòng khó mà bình tĩnh nổi. Ánh sáng tím trong mắt của những gương mặt kia khiến hắn nhớ tới chuyện mình bất ngờ bị tấn công lần trước. Bây giờ nhớ lại, cảm giác mà bọn chúng mang tới cho hắn giống hệt như ánh sáng tím lúc đó!

- Chẳng là chính là chúng nó hay sao...

Vương Bảo Nhạc không khỏi kinh hãi, hắn lại nhớ tới trong hình ảnh nhìn thấy ở Ngũ Chỉ sơn cũng có gương mặt xuất hiện trên bầu trời như thế.

Mà bộ dạng cũng khá giống với những gương mặt ban nãy!

- Đây rốt cuộc là chuyện gì thế này... Tại sao ta vừa lấy đi hạt châu màu đen thì những gương mặt này lại lập tức xuất hiện như thế... Chẳng lẽ hạt châu này chính là thứ trấn áp chúng hay sao?

Vương Bảo Nhạc nghĩ thế thì lập tức cảm thấy hình như năm cỗ thi thể kia dường như đúng là đang bảo vệ hạt châu.

- Như vậy... Ta lấy đi hạt châu này thì liệu có xảy ra chuyện gì hay không.

Vương Bảo Nhạc lập tức lo lắng, muốn nhìn pho tượng thêm lần nữa, nhưng thân thể của hắn đã bị kéo vào trong thông đạo, đang bay nhanh ra ngoài.

Nhìn từ phía xa thì Vương Bảo Nhạc lúc này giống như một ngọn núi nỏ... Hắn ôm thùng lớn, xung quanh treo vài con khôi lỗi, trên người mỗi con đều được cột khá nhiều bao lớn bao nhỏ, đồng thời ở trên cái thùng còn có bốn cỗ thi thể nữa.

Vương Bảo Nhạc đang quấn quýt, đột nhiên nhìn lại bốn cỗ thi thể ban nãy bị mình ném lên cái thùng, vừa mới xem xong thì đồng tử của hắn đột nhiên co rụt lại, lúc kia ở khá xa, mà Vương Bảo Nhạc vốn chỉ lo chú ý tới trường thương màu lam chứ cũng không nhìn kỹ chúng cho nên không thấy rõ.

Giờ đây nhìn ở khoảng cách gần thì trên người bốn cỗ thi thể đó lại

xuất hiện ấn ký tựa như đồ đằng, nhất là ở mi tâm của bọn chúng lại có cả ấn ký màu tím!

Ấn ký này rõ ràng chính là một gương mặt thu nhỏ!

Giống hệt như chỗ gương mặt bị pho tượng ban nãy trấn áp!

Chuyện này khiến cho Vương Bảo Nhạc khá giật mình, cũng đã phá vỡ suy đoán ban nãy.

- Bọn chúng không phải bảo vệ, mà là đang trấn áp hạt châu màu lam kia?

Vương Bảo Nhạc có phần khó hiểu, nhưng lại cảm thấy hình như có chỗ nào đó không đúng, cuối cùng ánh mắt lóe lên, trong đầu có một suy đoán khá táo bạo.

- Liệu có phải là mình nghĩ sai rồi hay không, có thể cả thi thể lẫn trường thương màu lam này đều là thứ mà những gương mặt đó dùng để trấn áp pho tượng? Cho nên sau khi mình lấy đi, sương mù tản ra khiến pho tượng xuất hiện, cho nên đám gương mặt đó mới tức giận muốn giành nào, khiến thân thể kia sống lại một phần rồi trấn áp chúng nó?!

Vì thiếu manh mối nên Vương Bảo Nhạc khó mà phán đoán rõ ràng, nhưng có vài điều hắn có thể xác định được, mấy cỗ thi thể mà hắn đưa ra nhất định có liên quan đến ánh sáng tím muốn nuốt chửng hắn!

- Phải tìm hiểu cho rõ vì sao ánh sáng tím đó lại muốn thôn phệ mình, chẳng lẽ vì linh căn chín tấc hay sao... Thanh âm kia cũng từng nói, phát hiện kẻ cực hạn, chẳng lẽ linh căn chín tấc chính là cực hạn? Nhưng sau khi tỉnh dậy thì linh mạch trong người ta đã vượt xa chín tấc, đạt đến mười thành rồi...

Thân thể Vương Bảo Nhạc bị kéo đi, vượt khỏi thông đạo, cũng bay ra khỏi ngọn núi đó, nhưng quá nhiều nghi hoặc khiến ánh mắt hắn nhìn ngọn núi kia càng thêm thâm thúy.

Một loại kinh nghiệm này khiến cho hắn cảm nhận được sự thần bí và khó lường của nơi này, nhất là khi Vương Bảo Nhạc biết rõ nơi mà mình đã đi thực ra vẫn chỉ là vòng ngoài của ngọn núi đó, còn chưa tới được vị trí chính giữa.

Dù sao thì với tu vi, tốc độ lẫn yếu tố thời gian khiến hắn không thể nào đến chính giữa nổi.

- Chỉ mới là bên ngoài thôi mà đã thần bí như thế... Không biết ở sâu bên trong ngọn núi này còn cất giấu cái gì nữa...

Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, thân thể bị kéo đi, hắn nhìn ngọn núi ngày càng xa kia, trong lòng dâng lên sự kính sợ.

Vương Bảo Nhạc thì đang kính sợ ngọn núi này, nhưng đoạn đường hắn bay ra thì ở lối vào ngọn núi này vẫn còn một số học sinh của bốn đạo viện lớn đang ra ra vào vào, sau khi bọn họ nhìn thấy thu hoạch khoa trương của Vương Bảo Nhạc thì sự kính sợ dâng lên tít tắp, thậm chí đã thành hoảng sợ luôn.

- Thi thể á?!!

- Má ơi, ta đang nhìn thấy cái gì đây, mặc quần áo cổ kia là thi thể đúng không... Lại còn có tận mấy cỗ thi thể!

- Thế này đúng là khoa trương quá đi mất... Cái thùng lớn như thế, còn treo mấy con khôi lỗi ôm biết bao nhiêu là đồ!!

Tiếng xôn xao vang lên khắp nơi, không ai nhìn thấy, ở bên ngoài ngọn núi đột nhiên lẳng lặng xuất hiện một cái đầu dữ tợn, nó đúng là thân ảnh khủng bố đã xuất hiện ở lối rẽ chỗ thông đạo kia.

Nó nhìn chằm chằm vào hướng Vương Bảo Nhạc biến mất, vẻ dữ tợn dần biến mất, trở thành ngỡ ngàng, dường như còn có chút nghi hoặc, hồi lâu sau mới rụt về lần nữa.

------oOo------

Chương 118: Các vị chưởng viện, ở đây có một hàng chữ...

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bên trong quê hương linh tức, Vương Bảo Nhạc ôm cái thùng lớn, trông như một ngọn núi nhỏ, bay vèo vèo giữa không trung, có lẽ là vì thu hoạch của hắn quá lớn, thân thể cũng nặng trịch, cho nên ngay cả ánh sáng từ lực bao quanh hút lấy hắn cũng mạnh gấp đôi người khác.

Lúc này hắn đã tỉnh hồn lại từ rúng động dữ dội mà ngọn núi kia mang đến, nhất là khi nghĩ đến thu hoạch của mình lần này, tâm trạng nặng nề của Vương Bảo Nhạc lập tức trở nên hưng phấn.

- Phát tài rồi!

Nhìn cái thùng lớn của mình cùng với khôi lỗi treo xung quanh và bốn cỗ thi thể đó, Vương Bảo Nhạc hưng phấn tới mức hai mắt sáng rực lên.

- Lát nữa sau khi rời khỏi đây thì nhất định có thể khiến cho tất cả mọi người giật mình, để bọn họ biết rằng Vương Bảo Nhạc ta là người lợi hại nhất!

Vương Bảo Nhạc nghĩ tới đây thì lập tức cười ha hả.

Nhưng thực ra lúc này người của bốn đạo viện cùng với dội tu sĩ đi theo cũng đã liên tục rung động rồi. Đặc biệt là bốn vị chưởng viện, bọn họ vốn có cá cược với nhau, cho nên theo thời gian trôi qua, khi dựa theo thời gian trước kia, ước chừng các học sinh cũng nên trở về thì bọn họ đều giữ vững tinh thần, chú ý kỹ càng đến chỗ lối vào.

Dù sao thì ánh sáng phát ra từ ngọn núi được tạo thành từ mảnh vỡ kia ở bên trong quê hương linh tức như ẩn ẩn xuất hiện biến cố, khiến cho bọn họ có phần lo lắng, nhưng sau đó đạo viện các bên phái thêm cường giả tới nên khiến bọn họ yên tâm hơn phần nào.

Nhanh chóng có đám học sinh đột phá Cổ Võ biến thành Chân Tức bị ánh sáng từ lực bao phủ đẩy ra tù chỗ lối vào, những người này phần lớn là đột phá dưới năm tấc, mặc dù cũng có chút thu hoạch, nhưng dẫu sao cũng chẳng có bao nhiêu...

Nhưng dù sao thì cũng đều là tu sĩ Chân Tức, cho nên sau khi xuất hiện đều có người của đạo viện bước lên kiểm tra thương thế, vừa ghi chép lại thu hoạch vừa chức mừng cổ vũ họ.

Đồng thời, chưởng viện và cường giả của các đạo viện cũng iết được một số tin tức về biến cố xảy ra ở bên trong từ miệng bọn họ, biết rõ bên trong không xảy ra nguy hiểm gì lớn nên đều thở phào nhẹ nhõm.

Ngoài ra bọn họ cũng nói một số tin tức ở bên trong, ví như Triệu Nhã Mộng đã trở thành tám tấc, Lý Di cũng là linh căn tám tấc, khiến

cho các chưởng viện dều vui mừng, trong lòng cũng tính sơ sơ nhân số trở thành tám tấc của đạo viện này.

Nhưng những gì họ biết cũng không rõ lắm, cho nên tin tức truyền ra cũng không phải toàn diện gì.

Nhưng bọn họ không hẹn mà cùng nhắc tới Vương Bảo Nhạc... Vậy nên lần đầu tiên các chưởng viện và mọi người kinh ngạc cũng xuất hiện.

- Chưởng viện, tên Vương Bảo Nhạc đó quá đáng lắm, không biết hắn dùng cách gì mà khiến cho hơn một ngàn linh căn hữu duyên và biến thành bộ dạng của hắn, các ngài không biết đâu, ban đầu gần như khắp nơi đều là Vương Bảo Nhạc!

- Hắn đúng là đồ sao chổi, phàm là linh căn nhìn thấy hắn thì đều biến thành bộ dạng của hắn, nếu không phải hắn thì ta nhất định có thể trở thành bảy tấc!

- Tên này bị hơn một ngàn linh căn rượt chạy, cái bí cảnh đang yên đang lành lại bị hắn làm cho rối mù lên!

Nhóm người thứ nhất tức giận và không cam lòng lên án khiến cho tất cả mọi người ở bên ngoài ngẩn ra, sau đó ba chưởng viện còn lại đều nhìn lão y sư.

- Có duyên với linh căn cũng đâu phải lỗi của hắn.

Lão y sư vội giơ tay lên ho nhẹ một tiếng, sau đó nói ra một câu như thế. Thực ra trong lòng của ông cũng đang rung động dữ dội, ông biết là Vương Bảo Nhạc rất có bản lĩnh, nhưng không ngờ lại kinh khủng đến thế.

Các chưởng viện khác nghe thế thì cũng không nói nhiều, mặc dù việc này hơi lạ thật, nhưung dù sao cũng không phải học sinh của đạo viện mình, không tiện nhiều hơn.

Dần dần lại có nhóm thứ hai, nhóm thứ ba và vô số học sinh khác đi ra, vật phẩm mà họ mang theo cũng nhiều hơn, nhất là bên trong lại có đan dược, thậm chí còn có cả thực vật, khiến cho nơi này xôn xao lên.

- Đan dược kìa!!

- Mẹ ơi, hắn ta lấy được một gốc cây có cả quả nữa!

Mắt thấy học sinh của đạo viện mình tạo nên oanh động, chưởng viện Bạch Lộc cười lớn, đắc ý nhìn ba vị chưởng viện khác.

- Sao hả, học sinh của đạo viện Bạch Lộc bọn ta khá lắm đúng không.

Lão y sư hừ một tiếng, im re không nói gì, hai vị chưởng viện khác cũng đen mặt không thèm nhìn vẻ đắc ý của chưởng viện Bạch Lộc, trong lòng không khỏi cảm khái, thực tế cả đan dược lẫn thực vật đều rất quý hiếm, nhất là thực vật thì càng ít hơn.

Tuy thứ bọn họ cược không phải tài nguyên mà học sinh của đạo viện mình đoạt được, nhưng thực ra đó mới chính là trọng điểm khi mở ra bí cảnh, quyết định thứ tự chia sẻ tài nguyên trong liên minh của bốn đạo viện.

Nhưng trong lòng của chưởng viện chi nhánh Bạch Lộc và Thánh Xuyên cũng cân bằng hơn phần nào, mấy nhóm về sau này, mặc dù thu hoạch của đạo viện bọn họ không có cái nào sánh được với thực vật kia, nhưng cũng có đan dược, thêm nữa có được số lượng vật phẩm khá nhiều, nên cũng mỉm cười hài lòng.

Duy chỉ có lão y sư là ngày càng buồn bực hơn, thật sự là so ra thì hiện tại đạo viện Phiêu Miểu của bọn họ còn kém xa lắm.

Cho dù là lúc Trác Nhất Phàm quay về có mang theo một cái hồ lô lớn cũng chỉ khiến cho sắc mặt của lão y sư dễ nhìn hơn một chút, nhưng chân mày vẫn nhíu chặt, rõ ràng ông cảm thấy học sinh của mình lần này không nên thân gì hết.

Trác Nhất Phàm thấy thế, lời về cỗ thi thế đến bên miệng đành phải nuốt xuống, hắn không biết rốt cuộc là ai chiếm được thi thể cho nên không dám nói sớm.

- Lão Lư à, ông cũng đừng có giận, những học sinh ưu tú hơn còn chưa về mà, ông phải có niềm tin chứ.

Chưởng viện Bạch Lộc cười lớn, vỗ vai lão y sư, hai chưởng viện còn lại cũng cười giễu.

Nghe những lời an ủi, nhưng thực chất lại là chế nhạo của những người kia, lão y sư hừ một tiếng, trong lòng lại càng khó chịu hơn, nhưng ông cũng không thể làm gì khác.

Nhưng phần khó chịu này lại nhanh chóng biến mất, Triệu Nhã Mộng quay về khiến cho tất cả mọi người đều giật mình rung động.

- Thi thể!

- Trời ạ, có cả thi thể kìa!!!

Toàn trường bùng nổ, ngay cả bốn vị chưởng viện cũng phải mở to mắt ra nhìn, thậm chí những nhân vật cấp bậc trưởng lão có bối phận và tu vi cao hơn được phái đến sau này cũng phải giật mình bước lên xem xét. Thực ra bao năm nay cũng có người phát hiện thi thể, nhưng phần lớn đều không nguyên vẹn, nhưng như vậy cũng đủ để quý hiếm hơn thực vật nhiều.

Lão y sư phấn chấn, đắc ý nhìn thoáng qua ba vị chưởng viện đã sa sầm mặt bên cạnh, thản nhiên mở miệng.

- Sao hả, học sinh của đạo viện Phiêu Miểu bọn ta cũng không kém đúng không. Chỉ riêng cỗ thi thể này đã có thể vượt xa toàn bộ thu hoạch của đạo viện Bạch Lộc các ông rồi, nhưng ông cũng đừng có buồn, những học sinh ưu tú hơn còn chưa về mà, phải có lòng tin đấy nhé.

Nói xong ông quay đầu lại khen ngợi Triệu Nhã Mộng, vô cùng hài lòng với cô. Thấy Triệu Nhã Mộng bị thương thì lập tức lấy đan dược ra ân cần đưa tới.

- Chưởng viện, có thể lấy được cỗ thi thể này cũng có một phần công lao của Trác Nhất Phàm và Trần Minh Vũ, nhưng tất cả đều không bằng Vương Bảo Nhạc, nếu không có Vương Bảo Nhạc thì ta cũng không thể nào lấy được nó ra.

Triệu Nhã Mộng nhận lấy đan dược, nhẹ giọng nói.

- Vương Bảo Nhạc ư?

Đây là lần thứ hai các vị chưởng viện nghe tên Vương Bảo Nhạc ở đây, ngoài kinh ngạc ra thì còn để tâm, chưởng viện Bạch Lộc hừ một tiếng.

- Lão Lư, đúng là học sinh ưu tú của đạo viện Bạch Lộc bọn ta chưa ra bao nhiêu, ta tin rằng bọn họ sẽ về nhanh thôi, đến lúc đó nhất định sẽ không khiến cho ta thất vọng!

- Đúng đó lão Lư, ông đừng có vội.

- Lão Lư, ông...

Ba vị chưởng viện kia rõ alf đang thèm thuồng ghen tị với cỗ thi thể đó lắm, nên lúc này lần lượt mở miệng vặn lại, nhưng còn chưa nói xong thì gần lối vào quê hương linh tức lại có tiếng kinh hô vang lên.

Chỉ thấy có vài đạo thân ảnh lần lượt quay về, những người khác thì coi như bình thường, nhưng bên trong lại có một người bị hôn mê. Nếu chỉ hôn mê không thì thôi, nhưng trên người hắn lại có quấn ba con khôi lỗi!

Nếu chỉ là quấn thường thì chẳng nói làm gì, nhưng tư thế của ba con khôi lỗi này rất ấy ấy, khoa trương nhất là vẻ mặt của chúng rất cỗ quái, miệng phát ra tiếng rên ư ư ư ư...

Tiếng rên này cùng với tư thế của chúng lập tức khiến cho mọi người xung quanh ngơ ngác há hốc mồm, chỉ cảm thấy như được đại khai nhãn giới, giật mình không thôi.

- Là Ngô Phần!

- Má ơi, đó là Ngô Phần của đạo viện Thánh Xuyên, là ngôi sao mới nổi, đột phá linh căn tám tấc!

- Hắn bị sao thế này...

Trác Nhất Phàm mở to hai mắt, Triệu Nhã Mộng và Trần Minh Vũ trở về ngay sau hắn cũng hít sâu một hơi, ngay cả người luôn bình tĩnh như Triệu Nhã Mộng mà cũng phải giật mình ngẩn ra.

Ba người nhìn nhau một cái, đều nhìn ra vẻ cổ quái lẫn ý tứ rối rắm trong mắt nhau.

Các vị chưởng viện đều thấy được một màn này, ai nấy đều giật mình, nhất là chưởng viện đạo viện Thánh Xuyên còn trừng muốn lọt tròng ra.

Còn chưa kịp đợi họ kịp phản ứng thì chỗ lối vào lại có mấy người nữa quay về, trong số đó có một người cũng hôn mê, chưa tới gần thì tiếng ư ư ư ư kia đã truyền đến, khiến cho mọi người đều giật mình, nhìn qua thì thấy đó chính là gã thanh niên mặt đen bị khôi lỗi ôm

cứng lấy...

- Qúa đáng thật!

- Bọn họ đây là bị người ta cướp đây mà, cướp thì thôi đi, lại còn làm thế này nữa!

Chưởng viện của Thánh Xuyên và chi nhánh Bạch Lộc lập tức nổi giận, bước lên muốn đánh nát khôi lỗi, nhưng vừa mới chạm vào thì khí tức tự bạo tràn ngập bên trên lập tức khiến cho hai ông biến sắc.

Lão y sư cố ra vẻ dửng dưng, không hó hé một lời, chưởng viện Bạch Lộc kế bên thì chậc chậc ra tiếng.

- Nói chứ người làm ra việc này cũng có sáng ý lắm chứ, đám khôi lỗi này chế tác cũng khá lắm.

Ông ta vừa nói xong thì lại có tiếng ư ư ư truyền tới, Lý Di đang hôn mê nhanh chóng xuất hiện trước mắt mọi người.

Chưởng viện Bạch Lộc ngu người, ông đương nhiên nhận ra Lý Di, dù sao thì cô ta cũng là thiên chi kiêu nữ trong dàn ngôi sao mới nổi của đạo viện Bạch Lộc, lúc này ông mở to mắt, hét lớn một tiếng.

- Ai, là ai làm hả!!!

Khi ba người bọn họ rống lên thì có người thấy được mảnh vải trên người của gã thanh niên mặt đen.

- Các vị chưởng viện, chỗ này... Chỗ này có hàng chữ...

------oOo------

Chương 119: Vương Bảo Nhạc trở về

Nguồn: EbookTruyen.Me

Gần như ngay khi người phát hiện dòng chữ mở miệng thì chưởng viện chi nhánh Bạch Lộc lập tức chạy qua xem, thật sự là đang nổi trận lôi đình nên ông khó mà bỏ qua được. Lúc này ông nhặt mảnh vải lên, sau khi nhìn thoáng qua thì gân xanh trên trán ông nổi lên, quay đầu nhìn về phía Triệu Nhã Mộng, sau khi trừng mắt một cái thì trực tiếp ném cho lão y sư, lửa giận trong mắt bừng lên dữ dội.

- Lư Vân Khôn, ông giải thích rõ ràng đi!!

Lão y sư nhận lấy mảnh vải, đọc xong thì cười khổ, bên trên có một câu thế này đây.

- Triệu Nhã Mộng, nhờ chưởng viện cất kỹ khôi lỗi giúp ta nhé, đừng có tháo bậy, nó sẽ tự bạo.

Phía sau câu này còn vẽ thêm vài cái hồi văn.

Hồi văn này là cách tháo khôi lỗi ra, trừ phi là người rành về hồi văn của hệ Pháp Binh, bằng không đúng là khó mà phá giải. Mặc dù chưởng viện của chi nhánh Bạch Lộc có tu vi không tầm thường, nhưng rõ ràng không rành về hồi văn bằng lão y sư, lúc này tức giận trừng mắt nhìn lão y sư, khiến ông vội ho một tiếng.

- Mọi người bớt giận...

Ông vừa nói xong thì chỗ vào quê hương Linh Tức ở phía trước lại vang lên tiếng ư ư ư, trong lúc mọi người nhìn qua thì thấy một học sinh của đạo viện Bạch Lộc bị khôi lỗi ôm cứng xuất hiện trước mắt họ.

Thế là sắc mặt của chưởng viện Bạch Lộc lại càng khó coi hơn, thông qua tư liệu về học sinh của Triệu Nhã Mộng cùng với lời ban nãy Triệu Nhã Mộng đã nói, ông cơ bản đã xác định được người làm ra vụ này là ai, hai vị chưởng viện khác cũng y như thế.

Lão y sư có phần đau đầu, việc này ông không cần nghĩ nhiều, chỉ thấy khôi lỗi thôi cũng biết là tác phẩm của Vương Bảo Nhạc, phỏng chừng đám học sinh của Triệu Nhã Mộng ở xung quanh cũng biết từ đời nào rồi.

- Việc này theo ta thấy...

Lão y sư lại ho khan một tiếng, đang định tiếp tục giả ngu cho qua, chưa nói xong câu thì phía xa lại có tiếng ư ư ư vang lên.

Lửa giận trong mắt của ba vị chưởng viện lại càng dữ dội hơn, lão y sư giả bộ như không thấy, vội nói.

- Thật ra chắc là có hiểu lầm gì...

- Ư ư...

Ông vẫn chưa nói xong thì lại có tiếng ư ư vang lên, lần này có ba thân ảnh cùng trở về.

Thấy thế, nhất là ba chưởng viện kia cũng sắp bùng nổ, lão y sư vỗ trán, thở dài.

- Ta cứu người trước đã, lát rồi nói tiếp!

Ông nói xong thì đi đến trước mặt Lý Di, vung tay phải lên khiến khôi lỗi buông Lý Di ra, chỉ là ông không biết tắt tiếng rên, lại không tiện hủy chúng đi, vậy nên đám khôi lỗi vẫn rên rất khí thế.

Sau đó ông cũng lấy khôi lỗi ra giúp đám Ngô Phần, sau đó nhờ sự trợ giúp của các đạo viện, những người kia lần lượt tỉnh lại, sau khi nhìn thấy mọi người xung quanh nhìn mình với vẻ là lạ, lại nhớ tới cảnh tượng trước lúc hôn mê, lại nghe thêm tiếng rên ư ử của đám khôi lỗi nọ, bọn họ lập tức ngu người, Lý Di thì ôm mặt hét lớn.

- Vương Bảo Nhạc, ta sẽ không tha cho ngươi đâu!!

- Chưởng viện, là Vương Bảo Nhạc làm đó!!

- Xin chưởng viện làm chủ cho ta!!

Bọn họ lập tức mở miệng, Ngô Phần, gã thanh niên mặt đen và những người khác đều bi phẫn rống to, đủ loại mắng chửi nguyền rủa Vương Bảo Nhạc vang lên liên hồi.

Mặc dù trong lòng của học sinh của ba đạo viện kia đều đoán đây là Vương Bảo Nhạc làm, nhưng dù sao cũng không chắc lắm, còn những người biết chắc trăm phần trăm thì không dám đứng ra trước, sợ bị Vương Bảo Nhạc trả thù, dù sao thì bọn họ đều thấy thủ đoạn của

Vương Bảo Nhạc thật sự quá mức hung tàn.

Nhưng hiện tại đã có người dẫn đầu rồi cho nên ai nấy đều lần lượt công khai lên án.

- Chưởng viện, tên Vương Bảo Nhạc đó vô sỉ lắm, hắn nhìn lén bọn ta tắm rửa đó!!

- Chưởng viện, Vương Bảo Nhạc đoạt linh căn năm tấc của ta, ta vất vả lắm mới gặp được nó, cực khổ đánh gần xong rồi, nào ngờ Vương Bảo Nhạc nấp ở bên cạnh nhảy ra cướp mất, lại còn đả thương ta nữa!

- Chưởng viện, ta muốn kiện tên Vương Bảo Nhạc này, hắn đả thương Trác Nhất Tiên, khiến cho Trác Nhất Tiên dừng lại ở bảy tấc!

- Chưởng viện...

Đủ loại lên án vang lên liên hồi như từng cơn sóng dữ xô bờ, càng lúc càng nhiều, càng lúc càng mãnh liệt, cuối cùng, học sinh của ba đạo viện còn lại, dù có gặp phải Vương Bảo Nhạc hay chưa đều căm phẫn lên án chỉ trích, khí thế vô cùng kinh người.

Chuyện này khiến cả bốn vị chưởng viện đều phải ngu người, bọn họ không ngờ Vương Bảo Nhạc lại có thể khiến cho mọi người công phẫn như thế. Thật sự là... Trong số hơn một ngàn linh căn mà ban đầu Vương Bảo Nhạc dụ được có quá nhiều cái hữu duyên với người khác, đám linh căn kia làm phản đã lôi kéo cừu hận của vô số người...

Hơn nữa sau khi đám linh căn đó không tìm thấy Vương Bảo Nhạc thì tản ra, trải khắp núi đồi, liên tục nhắc nhở những học sinh đó, khiến cho bọn họ bực bội vô cùng...

Đương nhiên, trong số này cũng có khá nhiều chẳng hề dính dáng gì đến Vương Bảo Nhạc, chẳng qua là ghen tị, thấy nhiều người lên án nên mới hùa theo thôi.

Mắt thấy người xung quanh đều ồn ào lên, không ít học sinh nghiến răng nghiến lợi, ba vị chưởng viện kia nhìn nhau một cái rồi im luôn, chỉ quay sang nhìn lão y sư.

Điều này khiến cho áp lực của lão y sư cực lớn, trong lòng cười khổ, lúc trước ông không ngờ Vương Bảo Nhạc lại có bản lĩnh gây họa

như thế này.

Lúc này ông cảm thấy vô cùng đau đầu, tiếng lên án xung quanh ngày càng dồn dập hơn, tạo thành sóng âm ầm ầm vang ra, đã lên đến đỉnh điểm... Nhưng đúng lúc này, ở chỗ lối vào quê hương Linh Tức lại vang lên tiếng kinh hô của đội tu sĩ thủ hộ đến từ bốn đạo viện.

- Có vật thể lạ bay tới!!

- Yên lặng cái nào, có vật thể không xác định bay đến!

- Thể tích khá lớn, không giống học sinh!

Tiếng kinh hô truyền đến từ chỗ lối vào quê hương Linh Tức lập tức khiến cho bốn vị chưởng viện chú ý tới, nếu như là lúc trước thì thôi đi, nhưng lần này quê hương Linh Tức xuất hiện cơn mưa ánh sáng khiến cho bọn họ cực kỳ cảnh giác, cho nên tất cả lập tức bước đến xem xét.

Đám học sinh xung quanh cũng ngừng tiếng lên án, cả đám nơm nớp căng thẳng đồng loạt nhìn qua.

Ngay khi nhìn qua thì bọn họ lập tức trông thấy có một vật thể cao chừng hai trượng, rộng gần ba tượng đang bay vèo vèo tới từ chỗ lối vào quê hương Linh Tức.

Xung quanh vật thể này tràn ngập ánh sáng từ lực nên không thể nhìn rõ, tốc độ rất nhanh, bay thẳng tới chỗ này, dần dần bọn họ mới nhìn rõ hơn.

- Thứ gì thế kia?

- Hình như nó là một cái thùng lớn thì phải?

- Không đúng, đây không phải thùng, xung quanh hình như có treo vài người...

- Trong cái thùng đó chứa... Rất nhiều tài liệu, mẹ ơi, ta nhìn thấy bên trong có cả lò đan!!

Từng tiếng kinh hô lập tức vang lên giữa đám người, theo vật phẩm đó bay tới gần, lão y sư mới chú ý tới thân hình bị cái thùng lớn đó che khuất, nhưng vẫn có thể nhìn rõ đó là một thân ảnh hình cầu. Ông hít sâu một hơi, thần sắc vừa cổ quái vừa khiếp sợ, ba vị chưởng

viện đứng cạnh ông nhìn rõ ràng, nhận ra người tới là ai, đang định quát to thì lại bị thu hoạch vượt xa tưởng tượng kia khiến cho ngu người tại chỗ.

Có học sinh mắt sắc để ý tới thân ảnh hình cầu đó nên dụi mắt nhìn cho thật kỹ, sau đó mở to mắt thất thanh kêu to.

- Là... Là Vương Bảo Nhạc!!

Gần như ngay khi hắn hét lên, phía sau cái thùng lớn bay ra từ bên trong quê hương Linh Tức cũng phát ra tiếng quát to của Vương Bảo Nhạc.

- Đằng trước nhường đường cái nào, đừng có cản đường, ta không biết phanh lại đâu, nguy hiểm lắm đó...

Theo thanh âm vang lên, học sinh của các đạo viện trên quảng trường cũng thấy rõ Vương Bảo Nhạc, đầu óc bọn họ nổ tung, theo bản năng lùi lại chừa đường.

Gần như ngay khi bọn họ tản ra thì Vương Bảo Nhạc đang bị ánh sáng bao quanh chợt đẩy nhanh tốc độ, trong tiếng nổ mạnh vang lên, ahnứ trực tiếp xuyên thấu qua cửa ra vào của quê hương Linh Tức, tạo thành sóng âm cực mạnh, thoát cái đã xuất hiện trên quảng trường.

Ánh sáng biến mất, nhưng lực quán tính vẫn còn, sau khi Vương Bảo Nhạc đáp xuống, hình như là vì sức nặng và tốc độ quá lớn nên khiến cho mặt đất rung lên vài cái, hắn ôm cái thùng lớn đó lảo đảo nhào lên hơn mười trượng mới dừng lại được, vừa đặt cái thùng xuống thì phát ra một tiếng rầm thật lớn.

Xong xuôi đâu vào đấy Vương Bảo Nhạc mới thở hồng hộc quay đầu lại, lau mồ hôi. Hắn lập tức chú ý thấy tất cả mọi người ở đây, từ học sinh cho đến mấy trăm tu sĩ đi theo, bốn vị chưởng viện, hay thậm chí là mấy vị cường giả được đạo viện phái tới sau này đều nhìn hắn với vẻ mặt hoảng sợ và ánh mắt rất khó tả.

Thấy vẻ mặt vô cùng đặc sắc của họ, trong lòng Vương Bảo Nhạc vô cùng đắc ý, vội ho một tiếng, đang định khiêm tốn khoe khoang một phen, nào ngờ chưa kịp nói gì thì xung quanh lập tức ồ lên. Phát ra từng tiếng xuýt xoa giật mình rung cả trời, nháy mắt bao phủ lấy Vương Bảo Nhạc.

------oOo------

Chương 120: Vị Ương Tộc?

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vương Bảo Nhạc!!

- Lò đan, đúng là lò đan, Vương Bảo Nhạc này lại chuyển cả một cái lò đan ra! Xung quanh lò đan còn treo đầy khôi lỗi nữa!!

- Lò đan có là cái gì đâu, các người xem cái lò đan này không có nắp, bên trong chứa... Đậu xanh, trong này chứa quá trời tài liệu luôn, ta thậm chí còn thấy một số mảnh vỡ pháp binh nữa kìa!!

-...

Trong vô số tiếng kinh hô, Vương Bảo Nhạc phải bịt tai lại mới thích ứng với những sóng âm cực lớn xung quanh, trong lòng hắn hồi hộp, nhịn không được nên giơ tay phải đang đeo găng tay lên búng một cái chóc.

Lập tức, đám khôi lỗi ở quanh cái thùng đều buông tay ra, ầm một tiếng, vô số tài liệu trong mấy cái bao mà chúng ôm đổ ra đầy đất...

Bên trong số này có đan dược, có mảnh vỡ, có thẻ ngọc bị hỏng, có một số đồ linh tinh mà Vương Bảo Nhạc không biết là gì, rực rỡ muôn màu, chồng thành một đống.

- Mẹ ơi, hắn... Trong số đồ khôi lỗi kia bỏ ra còn có một cái lá kìa, chẳng lẽ là thực vật hay sao!!

- Lại có cả linh thạch cổ kìa, các ngươi có nhìn thấy mấy cục đá kia không, đúng đó, nó chính là linh thạch cổ!

- Các ngươi mau nhìn cục đá kia đi, bên trên có khắc văn lộ kìa, lẽ nào nó là trận văn à!!

Trong vô số tiếng kinh hô ngợp trời này bộc phát, Vương Bảo Nhạc ngẩng đầu ưỡn ngực, cảm thấy như thế còn chưa đủ rung động, cho nên hắn nhấc chân lên trực tiếp đá ngã cái thùng lớn.

Lập tức có nhiều thứ hơn đổ ào ào ra bên ngoài, để lộ ra... Bốn cỗ thi

thể ở bên trong!

Bốn cỗ thi thể này vốn nằm ở trên cùng, trên đường đi Vương Bảo Nhạc sợ nó rơi mất nên mới vùi xuống dưới, bây giờ chúng lộ ra lập tức khiến cho tiếng kinh hô ở xung quanh càng lớn hơn nữa.

- Thi thể kìa!!

- Bốn cái, ta không nhìn lầm chứ, tên Vương Bảo Nhạc này chuyển bốn cỗ thi thể ra luôn!!

Tiếng gào to vang vọng khắp nơi, những vị lão giả do các đạo viện phái tới sau này có thân phận còn cao hơn chưởng viện ở đây đều mở to hai mắt, bọn họ vội hít sâu một hơi rồi chạy tới, nhìn thấy bốn cỗ thi thể kia thì đều thất thanh kinh hô.

- Là cùng một thời đại với cỗ thi thể ban nãy!!

- Các người nhìn mi tâm của bọn họ đi, những thi thể này chính là tộc Vị Ương trong tư liệu đã nói tới!

- Ban nãy cô bé kia có nói chỗ mình phát hiện có tổng cộng năm cỗ thi thể...

- Tiểu tử này, chẳng lẽ bốn cỗ này chính là số còn lại à?

Mấy vị lão giả này ngày thường ai cũng đanh mặt hờ hững, dù sao thì bọn họ có tu vi cao thâm, địa vị ở đạo viện của mình cũng ccự cao, nhưng nay ai nấy đều động dung, ánh mắt sáng rực nóng bỏng, trong đó có một vị lão giả mặt đỏ còn quay đầu lại hỏi Vương Bảo Nhạc ngay.

- Bẩm các vị lão gia gia, mấy cỗ thi thể này đúng là các thi thể ở trên tế đàn đó, ta phải vất vả rất nhiều, trải qua vô số trắc trở lớn lao, cuối cùng vượt qua nguy hiểm cửu tử nhất sinh mới lấy được, vô cùng khó khăn và nguy nan.

Vương Bảo Nhạc nhìn ra mấy lão giả này không tầm thường, cảm giác mình nên thành thật trả lời, cho nên ngoan ngoãn đáp lại.

Sau khi nghe thấy câu trả lời của Vương Bảo Nhạc thì mấy lão giả này đầu tiên là lộ ra vẻ mặt cỗ quái, nhưng rõ ràng là kinh hỉ nhiều hơn, lúc này ngửa mặt lên trời cười lớn, ánh mắt nhìn về phía Vương Bảo Nhạc còn mang tho vẻ tán thưởng trước nay chưa từng có. Trong

đó có một vị lão giả mặ đạo bào của Bạch Lộc còn vỗ vai Vương Bảo Nhạc, nói với vẻ ngợi khen.

- Tiểu tử khá lắm, lão phu thích cái tính nhiệt tình khoẳng sạch đồ này của ngươi, đến đạo viện Bạch Lộc của bọn ta đi nhé.

Ông vừa nói xong thì vị lão giả mặt đò đã mở miệng hỏi Vương Bảo Nhạc đầu tiên lập tức đi lên hất tay ông ra, nhìn về phía Vương Bảo Nhạc, vẻ tán thưởng trong mắt lại càng mạnh hơn, trên mặt lộ ra nụ cười ôn hòa.

- Ngươi tên là Vương Bảo Nhạc đúng không? Tiểu tử, hãy ở lại đạo viện Phiêu Miểu phát huy thật tốt nhé, ngươi khá lắm, tiền đồ khó mà đo lường đấy!

Lão giả của đạo viện Bạch Lộc cũng không tức giận, mỉm cười nhìn Vương Bảo Nhạc một cái rồi lại bị thi thể do hắn mang về hấp dẫn, quay đầu lại xem xét tiếp.

Những học sinh của bốn đạo viện còn lại đều dần im lặng, chỉ là trong đầu vẫn hỗn loạn, ngơ ngác nhìn tài liệu đầy đất cùng với Vương Bảo Nhạc đang cười toe toét đứng bên cạnh.

Những chỉ trích lên án công khai ban nãy dường như đã trở thành quá khứ, ngay cả mấy người Lý Di cũng chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi, trong lòng thì tức tối vô cùng, bởi vì trong số này có một phần là của bọn họ.

Nhưng trong lòng không thể không phục, dù số đồ của bọn họ góp một phần không nhỏ vào đây, nhưng dù có trừ ra thì thu hoạch của một mình Vương Bảo Nhạc cũng nhiều hơn hẳn tất cả bọn họ gộp lại.

Nhất là hắn chuyển được bốn cỗ thi thể kia ra càng khiến cho bọn họ khiếp sợ hơn, bọn họ thật sự không hiểu Vương Bảo Nhạc làm sao mà được như thế.

Bọn họ còn như thế thì khỏi phải nói đến những người còn lại, lúc này tất cả học sinh đều rung động, thật sự là số lượng đồ của Vương Bảo Nhạc thu hoạch được khó mà hình dung nổi, nếu như phải so sánh thì e là một mình hắn còn nhiều hơn cả một đạo viện. Đây là tính sơ thôi, chỉ bằng bốn cỗ thi thể kia thì đã có thể đè bẹp ba đạo viện còn lại! Thu hoạch cỡ này đúng là lần đầu tiên xảy ra kể từ khi quê hương Linh Tức mở ra đến nay, quả thực quá mức kinh thế hãi

tục.

So với cống hiến từ chỗ thu hoạch này, những chuyện Vương Bảo Nhạc gây ra lúc trước căn bản không có nghĩa lý gì, đừng nói là dùng khôi lỗi cột người ta lại, cho dù hắn có làm quá đáng hơn nữa, chỉ cần không phải hành vi phản nghịch thì tối đa chỉ bị phê bình vài câu cho có rồi thôi.

Ngay cả ba vị chưởng viện khác cũng cười khổ đi tới, bọn họ nhìn Vương Bảo Nhạc, lắc đầu cảm khái. Như thể nếu đây mà là học sinh của đạo viện mình thì tốt biết bao.

So với bọn họ thì lúc này lão y sư vô cùng hưng phấn, ông ngửa mặt lên trời cười lớn, bước lên vỗ mạnh vào vai Vương Bảo Nhạc.

- Vương Bảo Nhạc, làm tốt lắm!

Trong lòng lão y sư sung sướng không sao tả nội, đám học sinh của đạo viện Phiêu Miểu xung quanh cũng bước lên chúc mừng, vừa thấy hưng phấn, vừa có cảm giác hãnh diện vì đạo viện của mình.

Thực ra đối với bọn họ mà nói, lúc ở trong quê hương Linh Tức, Vương Bảo Nhạc có thể nói là nhiệt tình vì lợi ích chung của mọi người, đã giúp đỡ rất nhiều người cùng đọa viện, vừa rồi khi các đạo viện khác lên án Vương Bảo Nhạc, dù bọn họ không nói gì, nhưng đều đã chuẩn bị sẵn, nếu như Vương Bảo Nhạc bị trừng phạt thì bọn họ sẽ đi lên năn nỉ. Lúc này thấy mọi thứ đều được hóa giải, Vương Bảo Nhạc lại lập công lao lớn cho đạo viện, tuy cũng khó tránh khỏi có phần ghen tị, nhưng lại thấy vui mừng nhiều hơn.

Trong lòng Vương Bảo Nhạc cũng vô cùng vui sướng, cười nói cùng học sinh cùng đạo viện đứng quanh. Trong đó, đám người Trác Nhất Phàm, Đỗ Mẫn, Trần Tử Hằng cũng bước lên, Đỗ Mẫn đột phá ở sáu tấc, mặc dù không gặp được Vương Bảo Nhạc khi ở trong quê hương Linh Tức nhưng Trần Tử Hằng cũng đột phá bảy tấc, không tệ chút nào.

Còn Trác Nhất Phàm thì sau khi chia tay Vương Bảo Nhạc đã gặp được cơ duyên khác, đạt được tám tấc.

Ngay cả Triệu Nhã Mộng cũng bước lên nhìn Vương Bảo Nhạc, nhẹ giọng nói cảm ơn.

Tất cả mọi chuyện khiến cho Vương Bảo Nhạc cười toe, hắn cảm

giác mình được mọi người yêu thích hoan nghênh như thế, điều này chứng tỏ tương lai mình nhất định có thể trở thành tổng thống liên bang, cũng không biết suy luận này từ đâu ra, dù sao thì hắn tràn đầy tin tưởng vào tương lai của mình.

Còn những học sinh của ba đạo viện khác thấy Vương Bảo Nhạc được mọi người ghé mắt chú ý như thế thì tâm trạng vô cùng phức tạp, nhưng tất cả đều chịu phục. Sau khi phần lớn đều quay về, những tu sĩ của các đạo viện mới điều chỉnh trận pháp, đón những học sinh không bị bài xích kia ra.

Đến lúc này, chuyến bí cảnh quê hương Linh Tức này xem như xong xuôi, lần này, trong số bốn ngàn người đi vào, gần như có chín thành đều đã đột phá thành Chân Tức, mặc dù cũng có một phần xui xẻo, nhưng bản thân họ có đủ thực lực, sau khi trở về đạo viện của mình thì có thể thi lại để giành cơ hội tiến vào bí cảnh riêng của đạo viện, trở thành Chân Tức. Trừ phi là thật sự quá mức xui xẻo, bằng không thì không thành vấn đề.

Sau đó chính là ghi chép lại nhiệm vụ, mọi người phải chép kỹ càng số lượng vật phẩm mình lấy được. Nếu muốn giữ lại riêng thứ gì thì có thể đề cập ngay ở đây, hoặc là về đạo viện, chờ đạo viện sửa sang lại, biết rõ về số lượng thu hoạch của mình thì lấy đi, hoặc muốn đổi lấy tài nguyên khác cũng được. Về điểm này, bình thường bốn đạo viện sẽ không can thiệp vào.

Vì có lựa chọn nên Vương Bảo Nhạc ngẫm nghĩ kỹ càng xong thì dễ dàng để hạt châu màu lam lại, trên đường đi hắn phát hiện không thể để nó vào trong vòng tay trữ vật, thực ra tất cả vật phẩm ở quê hương Linh Tức đều không thể bỏ vào vòng tay trữ vật.

Mặc dù hạt châu màu lam này không tầm thường, nhưng không ai biết nó đến từ thanh trường thương màu lam, mặt khác, trên đường Vương Bảo Nhạc quay về thì màu sắc của nó đã mờ dần, lúc này thoạt nhìn không bắt mắt chút nào. Mặc dù cũng có người chú ý tới, nhưng so với số tài nguyên kinh người do Vương Bảo Nhạc mang về thì nó chẳng có nghĩa lý gì hết.

Ngoài ra Vương Bảo Nhạc cũng không chỉ giữ lại hạt châu này, hắn còn chọn ra vài món khác nữa, so với thu hoạch của hắn thì hắn vẫn có thể lấy được thêm nữa, nhưng định quay về đạo viện rồi mới lấy tiếp.

Cứ thế, sau khi làm xong nhiệm vụ sửa sang lại vật phẩm, các đạo

viện đều rời đi, về phần lần cược này của bốn vị chưởng viện thì cũng là lão y thắng, người đạt được linh căn tám tấc của đạo viện Bạch Lộc trừ Lý Di ra thì còn một người tên Trịnh Nguyên Kiệt, người này vốn không có tiếng tăm, lúc ở trong quê hương Linh Tức Vương Bảo Nhạc cũng chưa từng gặp.

Còn đạo viện Phiêu Miểu thì lần này có ba người linh căn tám tấc, theo thứ tự là Triệu Nhã Mộng, Trác Nhất Phàm và Vương Bảo Nhạc.

Linh căn của Vương Bảo Nhạc có thể biến hóa, hắn không muốn để cho người khác biết rõ thực lực thật sự của mình cho nên biến thành tám tấc.

Cuối cùng, dõi mắt nhìn đám người Lý Di bước lên khí cầu, trong lòng Vương Bảo Nhạc vẫn có phần cảm khái.

- Cũng không biết bao giờ mới gặp lại bọn họ...

Khi Vương Bảo Nhạc nhìn theo, đám người Lý Di cũng trông thấy hắn, thế là hung hăng trừng mắt nhìn lại rồi xoay người bước vào khí cầu.

Khí cầu của đạo viện Phiêu Miểu cũng dần dần bay lên, khi đã lên đến giữa không trung, bắt đầu bay đi, Vương Bảo Nhạc đứng ở ở trên boong, cúi đầu nhìn quê hương Linh Tức ở bên dưới, nhìn ngọn núi đã dần mơ hồ kia, trước mắt hắn không khỏi xuất hiện pho tượng của cô gái phong hoa tuyệt đại đó cùng với vô số gương mặt nọ...

- Vị Ương tộc sao?

Vương Bảo Nhạc thấp giọng thì thào.

------oOo------

Chương 121: Thần binh duy nhất!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Theo khí cầu dần bay xa, trong tầm mắt của Vương Bảo Nhạc đã không còn thấy qq đâu nữa, cũng không còn ngọn núi kia, hồi lâu sau hắn mới thu hồi ánh mắt, khẽ nhắm lại, cảm thụ linh mạch bên trong cơ thể.

Vương Bảo Nhạc hiểu rõ một đạo lý, ấy chính là hoài bích có tội, cho nên hắn nhất định phải che giấu linh căn thật sự của mình, dù sao thì hiện tại tám tấc được biết đến là cực hạn, đột nhiên xuất hiện một kẻ có thể nói là mười tấc như hắn thì sẽ tạo ra vô số sóng to gió lớn, khó mà lường được.

Nếu như hắn có bối cảnh hùng hậu thì còn đỡ, có khi sẽ đỡ được những sóng gió này, nhưng rõ ràng hắn không có gì hết, một khi lộ ra thì Vương Bảo Nhạc có thể tưởng tượng con đường tương lai sẽ dữ dội cỡ nào.

- Tin vào lòng tốt, nhưng không thể đi đánh cược vào lòng tốt!

Đây là một câu nói trong quyển tự truyện quan lớn, khi còn bé Vương Bảo Nhạc không hiểu gì, nhưng dần dà hắn đã hiểu được phần nào.

Không bao lâu sau, Vương Bảo Nhạc thở dài một hơi, đè nén bí mật này xuống. Hắn lấy ra một túi đồ ăn vặt, vừa đi về trong khí cầu vừa ăn, có lẽ là đồ ăn vặt khiến tâm trạng của hắn tốt lên, cho ênn ăn xong thì Vương Bảo Nhạc nghĩ đến thu hoạch của mình, nghĩ đến chuyện mình sắp sửa vào đảo Thượng Viện, vậy nên tâm trạng vô cùng vui sướng, vừa huýt sáo vừa đi tìm người quen để tán phét.

Đầu tiên là hắn đến chỗ Trần Tử Hằng, nhưng sau khi Trần Tử Hằng đang đột phá Chân Tức xong thì đang củng cố tu vi, không rảnh để chơi với Vương Bảo Nhạc, thế là Vương Bảo Nhạc lại quay mông đi tìm Đỗ Mẫn.

Ban đầu hai người nói chuyện cũng khá bình thường, nhưng sau khi Vương Bảo Nhạc bắt đầu tự khen mình thì Đỗ Mẫn cố nhịn mấy lần, cuối cùng tức giận quát to.

- Tên béo chết tiệt nhà ngươi mau cút đi!

Vương Bảo Nhạc sờ mũi, cảm thấy cái cô lép Đỗ Mẫn này tính tình nóng nảy quá, vậy nên tranh thủ rời đi, sau khi nghĩ kỹ lại thì đi tìm Trác Nhất Phàm, nhưng Trác Nhất Phàm đang bế quan. Thế là Vương Bảo Nhạc gãi đầu, định đến chỗ Triệu Nhã Mộng.

Nhưng hắn lại nhanh chóng rời khỏi chỗ của Triệu Nhã Mộng, bởi vì sau khi dến chỗ Triệu Nhã Mộng thì cô ấy cứ ngồi im re không nói gì, dù Vương Bảo Nhạc có ba hoa cái gì thì cô cũng im lặng, khiến cho Vương Bảo Nhạc cảm giác lầm bầm một mình vừa xấu hổ vừa chán

ngắt.

Hết cách, Vương Bảo Nhạc cảm giác mình về tu luyện cho rồi, nhưng lúc này hắn lại nhận được thông báo của chưởng viện, bảo hắn qua đó miêu tả chỗ phát hiện thi thể ở bên trong ngọn núi.

Sau khi tới thì hắn phát hiện trong phòng chưởng viện không chỉ có hai người bọn họ, vị lão giả mặt đỏ kia cũng có mặt ở đó, thậm chí còn có vài vị tu sĩ xa lạ đang nhìn về phía hắn.

Ngoài ra, Triệu Nhã Mộng, Trác Nhất Phàm và Trần Minh Vũ cũng nhanh chóng tới nơi, lần lượt miêu tả về chỗ tế đàn phát hiện thi thể.

Đến chuyện bọn họ làm cách nào để lấy được thi thể cũng được kể ra, Triệu Nhã Mộng là dựa vào bí pháp, trả một cái giá thật lớn mới lôi được một cỗ thi thể ra.

Vương Bảo Nhạc thì có phần giấu giếm, chỉ nói là nơi đó xảy ra biến cố, sương mù xung quanh tản ra xuất hiện pho tượng, cùng với những gương mặt quỷ dị nọ hóa ra rồi bị trấn áp, khiến cho mặt đất rung chuyển, quá trình hắn dùng khôi lỗi dò đường, những lý do này đã được hắn nghĩ kỹ trên đường về.

- Thanh trường thương đó là giả, uổng công ban đầu ta còn tưởng nó là thần binh thật, khiến ta tức chết đi được.

Gần như những gì Vương Bảo Nhạc nói đều là thật, chỉ thiếu chuyện chiếc mặt nạ và hạt châu màu làm mà thôi, kiểu nói chín thật một giả này rất khó bị người khác phát hiện sơ hở, việc trường thương là giả cũng không cần phải giấu, ngoài ra Vương Bảo Nhạc cũng sợ chưởng viện có cách đi vào đó xem xét nên không cần phải nói dối làm gì.

- Trường thương màu lam sao?

Gương mặt của chưởng viện có phần rung động, lão giả khoanh chân ngồi xuống sau lưng hắn nghe vậy thì nhìn những vị tu sĩ lạ mặt kia, sau khi thấy bọn họ gật đầu thì mới mỉm cười, nếu như Vương Bảo Nhạc không nói trường thương kia là giả thì mới có vấn đề.

- Đó đúng là giả!

- Thực ra đó không phải là hư ảnh trường thương màu lam đầu tiên mà bốn đạo viện phát hiện ra!

Trong số các tu sĩ, có người trầm giọng mở miệng.

- Đến nay, trong số những mảnh vỡ khác cũng đã phát hiện ba nơi có pho tượng, cũng có cả gương mặt quỷ dị đó!

- Sau khi thi thể xung quanh bị lấy đi thì trường thương màu lam trên ba tế đàn ở đó đều biến mất, dựa theo nghiên cứu thì chúng là hình chiếu do sức mạnh nào đó mà chúng ta không thể nào khống chế được ngưng tụ ra. Tiếc là không thể nào đạt được, những thi thể kia phần lớn đều bị hư hao, tuy có giá trị tham khảo, nhưng lại kém xa thu hoạch lần này!

Nghe lời họ nói ra, trong lòng Vương Bảo Nhạc chấn động, hắn không ngờ bốn đạo viện đã từng phát hiện ra tế đàn có trường thương như thế, đồng thời cũng có một cỗ cảm giác quỷ dị xuất hiện.

- Chẳng lẽ bọn họ không lấy được hạt châu màu lam đó? Chẳng lẽ chỉ có mình lấy được hay sao?

Trái tim Vương Bảo Nhạc đập rộn lên, hắn đột nhiên nhớ đến quá trình mình lấy được hạt châu màu đen là dựa vào lực hút của mầm mống thôn phệ.

- Chẳng lẽ không phải trường thương đó tiêu tán mà là bị lực hút đến từ mầm mống thôn phệ của mình khiến cho ngưng tụ lại, biến thành hạt châu sao?

Suy nghĩ của Vương Bảo Nhạc biến hóa dẫn tới sự chú ý của lão giả mặt đỏ, ông kinh ngạc nhìn qua.

- Lão gia gia, nếu như nó chỉ là hình chiếu thì liệu có thể nào... Thật sự có một thanh trường thương như thế tồn tại ở nơi mà chúng ta không biết, nếu quả thật là có thì chắc nó chính là thần binh đúng không.

Phát hiện ánh mắt của lão giả, Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi rồi mở miệng hỏi.

Lão giả mặt đỏ không nhìn ra Vương Bảo Nhạc đang che giấu, năm đó khi ông biết chuyện này cũng từng giật mình và có thắc mắc tương tự, lúc này nghe thế thì bật cười.

- Thần binh à? Nào có nhiều thần binh như thế, đến tận hôm nay,

toàn liên bang cũng chỉ có một thanh thần binh, thuộc về bốn đạo viện chúng ta, được tổng thống liên bang các đời sử dụng, đó là chí bảo vô thượng của liên bang chúng ta!

Lão giả mặt đỏ cười nói, vốn ông sẽ không nói những chuyện này ra, nhưng lúc này khá thích Vương Bảo Nhạc cho nên mới giải thích một phen.

- Chỉ có một thanh!!

Vương Bảo Nhạc mở to hai mắt, Trần Minh Vũ ở bên cạnh cũng mới nghe thấy lần đầu nên ngẩn ra, còn Trác Nhất Phàm và Triệu Nhã Mộng thì hình như không ngạc nhiên cho lắm, rõ ràng bọn họ đã biết được từ lâu rồi.

Lão giả mặt đỏ chỉ cười chứ không nói thêm về thần binh nữa, sau khi hỏi thêm vài điều thì bảo họ rời đi.

Mãi đến khi quay về phòng của mình mà Vương Bảo Nhạc vẫn thấy rúng động không thôi.

- Toàn liên bang chỉ có một thanh thần binh thôi sao?

Lúc này rốt cuộc Vương Bảo Nhạc cũng biết được giá trị của thần binh, trong mắt dần lộ ra vẻ khát vọng và ao ước.

Nay đã biết phần nào về tin tức mà những người bình thường trong liên bang không thể biết được, ví như bốn đạo viện đã liên minh với nhau, tạo thành một cỗ thế lực kinh người trong liên bang.

Gần như hơn phân nửa quan viên trong liên bang đều xuất thân từ bốn đạo viện, đồng thời bất kỳ vị tổng thống liên bang nào cũng từng theo học ở bốn đạo viện.

Có thể nói, ở mức độ nào đó, bốn đạo viện còn có thể chọn ra tổng thống, trước kia Vương Bảo Nhạc không rõ nguyên nhân, nay hắn đã hiểu, bởi vì thanh thần binh duy nhất của liên bang đang nằm trong tay của bốn đạo viện!!

Mà ở một mức độ nào đó, thậm chí có thể coi tổng thống liên bang như người phát ngôn của bốn đạo viện, có điều vẫn có thế lực có thể sánh ngang với bốn đạo viện, ấy chính là hội nghị viên hùng hậu kia!

Dù Vương Bảo Nhạc có ngây thơ thật, nhưng đại khái cũng có thể

đoán được phần nào tác dụng cụ thể của bọn họ, bốn đạo viện lớn thì quyết định tuyển cử, còn nghị viên thì quyết định quốc sách của liên bang!

Bọn họ đối kháng, kềm chế lẫn nhau, nhưng lại khó mà tách rời, khởi vì bên trong còn có thế lực khác kềm chế, bên ngoài thì có vô số hung thú!

Nghĩ đến đây, Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, mặc dù còn rất nhiều điều hắn không rõ, nhưng hắn biết, khi mình bước vào đảo Thượng Viện thì những bức màn bí mật của liên bang sẽ lần lượt được kéo xuống!

- Bọn họ biết bao nhiêu về tộc Vị Ương... Lại biết được bao nhiêu về lai lịch của thanh đại kiếm đó đây...

- Nếu đã phát hiện thi thể rồi thì liệu có phát hiện người sống nào hay không?

- Còn nữa, liệu liên bang đã có ai bước vào thanh cổ kiếm đâm xuyên mặt trời kia chưa?

Vẻ tò mò và khao khát trong mắt Vương Bảo Nhạc ngày càng dậm, thậm chí hắn còn hỏi Trác Nhất Phàm về thuật pháp thượng nhất thế của ngũ thế thiên tộc. Trác Nhất Phàm giải thích hơi khó hiểu một chút, hình như ngũ thế thiên tộc phát hiện được bí pháp này từ một mảnh vỡ, cũng là vốn liếng để đứng vững của bọn họ, sở dĩ gọi là thượng nhất thế cũng không phải do họ, mà liên quan đến xuất xứ của linh căn!

Dù không đến Chân Tức, chỉ cần trong cơ thể có linh căn thì có thể dùng được, có điều Trác Nhất Phàm không rành bằng Trác Nhất Tiên, cho nên không làm được như thế.

- Nếu có nhiều mảnh vỡ cổ kiếm như thế... Thì trên mặt trăng và những ngôi sao khác sẽ thế nào đây?!

Vương Bảo Nhạc nhìn bầu trời ngoài kia với vẻ vô cùng chờ mong.

Thời gian trôi qua, một ngày nhanh chóng qua đi, theo khí cầu hạ xuống từ từ, có thể trông thấy hồ Thanh Mộc ở phía xa.

Lúc này, trong thành Phiêu Miểu, một trong mười bảy thành chính của liên bâng, ở giữa nơi này là nội thành được một con sông đào

rộng chừng 30 trượng vây quanh, tách nơi này khỏi thành Phiêu Miểu!

Nơi này là nội thành của thành Phiêu Miểu, cũng là gia nghiệp của thành chủ thành Phiêu Miểu, một trong 17 nghị viên của liên bang!

Trong khu vực nội thành này có diện tích rất kinh người, có chừng hơn mười trang viên lớn nhỏ, nhìn từ xa thì tòa thành phục cổ ở giữa lại càng bắt mắt hơn, chung quanh hoa thơm chim hót, kỳ thụ dị quả, rực rỡ muôn màu.

Có ao hồ, có giả sơn, có rất nhiều tòa cổ bảo vờn quanh, ở trong nội thành này, dù là từng viên đá, kiến trúc xung quanh hay sông hộ thành ở bên ngoài đều ẩn chứa trận văn, khiến cho toàn bộ nơi này được bao phủ trong trận pháp.

Mà đó chỉ là những thứ mắt thường có thể nhìn thấy, có thể tưởng tượng trong nội thành này còn ẩn giấu biết bao nhiêu sát chiêu và phòng hộ mà người ngoài không thể nào nhìn thấy được.

Đồng thời còn có rất nhiều hộ vệ mặc khôi giáp màu đen đi tuần tra bảo vệ xung quanh, bất kỳ người nào trong số họ đều tản ra khí tức cực mạnh, còn có rất nhiều kẻ hầu người hạ, đầu bếp, nghệ sỹ đủ loại đang bận rộn làm việc ở nơi này, tựa như ý nghĩa cuộc đời của bọn họ chính là hết mình phục vụ cho chủ nhân của nơi này vậy.

Lúc này, ở phía sau tòa nhà chủ thành này có một khu cấm địa mà người ngoài không được tiến vào khi chưa có sự cho phép của chủ nhân. Nơi này có một gốc cổ thụ cao mấy chục trượng, tán lá xanh tốt xum xuê, bao trùm phạm vi mấy trăm trượng, lại có vô số nhánh cây rũ xuống, mơn mởn xanh tươi, ẩn ẩn có thể thấy được vô số quả trái cây chưa chín.

Hiện tại có hai người đứng dưới gốc cổ thụ, một người trong đó chính là Lâm Thiên Hạo, hắn ta lộ rõ vẻ buồn bực, nhiều lần muốn nói lại thôi. Hắn nhìn người đàn ông trung niên mặc áo khoác đen, người nọ đưa lưng về phía Lâm Thiên Hạo, ngẩng đầu nhìn những quả trái cây trên cành đến mức xuất thần.

Người đàn ông kia có thân hình cao ngất, dù đã trung niên, nhưng chỉ là khóe mắt có vài nếp nhăn, nếu nhìn không kỹ thì còn tưởng rằng đây là một thanh niên, nhưng khí tức trên người hắn ta thì lại dạt dào như biển rộng, sâu thâm khó dò. Thậm chí một chút uy áp thi thoảng lan ra cũng khiến cho linh khí nơi này xuất hiện dao động.

Hắn ta đúng là thành chủ của thành Phiêu Miểu, Lâm Hữu, một trong 17 nghị viên của liên bang!

------oOo------

Chương 122: Con đường ánh sáng

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hạo Nhi, quả trái cây này sắp chín rồi.

Nhìn quả trái cây lủng lẳng trên gốc đại thụ, trên mặt Lâm Hữu chợt hiện ý cười, hắn ta vốn đã tuấn lãng, nay cười lên tựa như khiến gốc cổ thụ trước mặt càng thêm tươi tốt rực rỡ.

Lâm Thiên Hạo ngẩng đầu lên nhìn cha mình, vẻ mặt vẫn buồn bực như trước, lặng im không đáp lại.

- Vẫn chưa nghĩ thông suốt nữa à?

Lâm Hữu quay đầu lại, ánh mắt sáng ngời, nhìn về phía đứa con trai duy nhất, cũng là người kế thừa mà hắn ta đã gửi gắm tất cả hy vọng. Chẳng qua hy vọng càng cao thì thất vọng cũng càng nhiều, hắn biết rõ khuyết điểm lớn nhất của con trai mình chính là cách cục (*)!

(*) Cách cục: Có tầm nhìn, lý tưởng, cách làm việc và trình tự rõ ràng.

Nghe cha nói vậy, Lâm Thiên Hạo thật sự không nhịn được nữa, khiến hắn trút hết những bực dọc và ấm ức trong khoảng thời gian này ra.

- Cha, con thật sự không hiểu, tại sao cha lại không cho con quay về đạo viện chứ? Với thân phận của cha, cho dù con có gây ra chuyện như thế thì quay lại đạo viện cũng không thành vấn đề mà!

- Cũng vì cha không cho con về cho nên con mới không thể tham gia bí cảnh quê hương linh tức lần này! Tên Vương Bảo Nhạc chết tiệt đó cũng được đi, hơn nữa con còn nhận được tin tức là hắn ta còn lấy được linh căn tám tấc nữa!!

Lâm Thiên Hạo nói đến đây thì siết chặt nắm đấm, đây chính là điều khiến hắn cảm thấy bực bội nhất.

Lâm Hữu thản nhiên nhìn Lâm Thiên Hạo một cái, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, dưới ánh nhìn của hắn, hô hấp của Lâm Thiên Hạo dần trở nên dồn dập hơn, sau đó dần cúi gằm mặt.

- Hạo Nhi, con là người kế thừa của Lâm gia ta, đến đạo viện Phiêu Miểu cũng chỉ là để con trui rèn mà thôi, con còn tưởng là thật sao?

Lâm Hữu thản nhiên mở miệng, giọng không lớn, nhưng lại có một cỗ uy nghiêm bao phủ xung quanh, khiến cho trong lòng Lâm Thiên Hạo run lên, cúi đầu càng sâu hơn.

- Một tên tôm tép thôi mà có thể khiến cho con nhớ mãi không quên như thế, Hạo Nhi à, cha thật sự rất thất vọng về con.

Ánh mắt của Lâm Hữu vẫn bình thản không chút gợn sóng, nhưng những lời nói của hắn khiến cho thân thể Lâm Thiên Hạo run lên, hắn lo lắng ngẩng phắt đầu dậy như muốn giải thích gì đó.

Nhưng ánh mắt của Lâm Hữu chợt trở nên sắc lẹm, tựa như có một tia sét phóng ra đánh lên người Lâm Thiên Hạo, khiến hắn căn bản không thể mở miệng giải thích gì, chỉ có thể run rẩy nuốt ngược những lời muốn nói vào trong bụng.

Thấy thế, sâu trong đáy mắt Lâm Hữu lóe lên vẻ thất vọng mà Lâm Thiên Hạo không thể nhìn thấy. Ánh mắt sắc lẹm dần tản đi, hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, hồi lâu sau, giọng nói chất chứa tang thương và mỏi mệt của Lâm Hữu mới chợt vang lên.

- Hạo Nhi, thế giới này rất lớn, cũng thần bí khó lường... Trong liên bang có bốn đạo viện, có hội nghị viên, bọn ta vừa kềm chế lẫn nhau, nhưng lại không thể không nâng đỡ nhau... Đồng thời bên cạnh còn có tập đoàn Tam Nguyệt, ngũ thế thiên tộc và hai đại tông môn đang nhìn chằm chằm, càng không cần phải nói tới đám hung thủ ở bên ngoài...

- Tập đoàn Tam Nguyệt phú khả địch quốc, lại còn thâm sâu khó dò, ngũ thế thiên tộc thì nghe đâu có được truyền thừa chính thống nhất của cổ kiếm, còn hai đại tông môn thì thậm chí còn có loáng thoáng bóng dáng của tu sĩ cổ kiếm đang say ngủ tồn tại nữa!

- Bốn đạo viện có thể chọn cách mở rộng cánh cửa, đón nhận tất cả

mọi người đến từ mọi thế lực, nhưng nghị viên chúng ta thì lại không thể được!

- Mà số đó chỉ mới là liên bang thôi, còn có mặt trăng và vô số ngôi sao khác, cả thanh cổ kiếm đồng xanh tựa như khổng lồ vô biên kia...

- Xa hơn nữa thì còn có những tồn tại mà ngay cả cha cũng khó mà tin nổi, thậm chí chỉ có thể run rẩy tựa như một con kiến hôi mà ngưỡng vọng bọn họ...

Lâm Hữu thấp giọng thì thào, tựa nhưu đang nói với Lâm Thiên Hạo, nhưng lại giống như đang tự lẩm bẩm.

- Trời đất bao la vô tận như thế, sao con không chịu nhìn xa hơn chứ? Cha mong mỏi con có thể nhanh chóng trưởng thành biết bao, con đừng chỉ mãi tốn sức vào những kẻ nhãi nhép không đáng. Vì có cha cho nên cuộc đời của con sẽ khác hẳn với chúng, con... Có hiểu chưa?

Trong lòng Lâm Thiên Hạo vô cùng căng thẳng, nay lại rúng động dữ dội vì những gì cha hắn vừa nói. Lúc này đầu óc ong ong, ẩn ẩn cảm giác dường như mình đã nghe ra được hàm ý của cha cho nên vội gật đầu.

- Cha, con... Con hiểu rồi!

- Con vẫn chưa hiểu!

Lâm Hữu lắc đầu, giơ tay phải lên một cái. Nháy mắt có ánh sáng chói mắt lóe lên, ngay sau đó lại có tám thân ảnh xuất hiện ngay trước mặt hắn!

Tám thân ảnh này đều đang nhắm mắt, lúc này đang lơ lửng trên không trung, không hề động đậy, tựa như bị trói buộc. Nhưng sự xuất hiện của chúng lại khiến cho Lâm Thiên Hạo mở to hai mắt, hô hấp trở nên dồn dập hơn.

Tám thân ảnh này... Có đến bảy cái giống hệt như Lâm Thiên Hạo, trong cơ thể chúng lại có linh căn, từ một tấc đến bảy tấc đều có đủ, về phận cái linh căn không có mặt cuối cùng chính là tám tấc!

Linh căn mà những kẻ khác cần phải cố gắng phấn đấu, cần cơ duyên cực lớn mới lấy được, nay lại đứng trước mặt Lâm Thiên Hạo, từ một đến tám không thiếu cái nào!

- Nửa đời trước của con không cần phải đi tranh đoạt với kẻ khác làm gì, cha đã chuẩn bị sẵn hết cho con.

- Đây là điểm khác biệt giữa con và những kẻ tôm tép khác, Hạo Nhi, nửa đời trước của con đã được cha dọn sẵn, chỉ việc bước tới mà thôi. Con nhất định sẽ đi đến đỉnh cao nhất, đợi ngày sau con trở thành thành chủ của thành Phiêu Miểu, thành nghị viên mới thì lúc đó mới cần con bắt đầu tự mình phấn đấu. Bây giờ, nếu con đã thật sự hiểu thì hãy đến đảo Thượng Viện của đạo viện Phiêu Miểu học đi.

Thân thể Lâm Thiên Hạo run mạnh một cái, đây là lần đầu tiên cha của hắn nói rõ ràng về tương lai cho hắn nghe như thế. Hắn im lặng hồi lâu, tựa như trở nên thâm trầm hơn hẳn, lúc này mới trầm giọng đáp.

- Con đã hiểu rồi.

Mà lúc này, khí cầu quay về từ quê hương linh tức cũng đã đáp xuống phi trường của đạo viện. Người ở bên trên lũ lượt đi xuống, lúc đi hãy còn là Cổ Võ, nhưng sau khi quay về thì phần lớn đều đã bước vào Chân Tức, trở thành tu sĩ, khiến cả đám học sinh đều khó nén sự kích động dâng cao trong lòng.

Nhất là sau khi nhìn thấy tất cả lão sư các hệ và vô số đồng học cũ đến đón thì bọn họ lại càng hưng phấn hơn. Chưởng viện cũng hiểu tâm trạng của mọi người lúc này cho nên khoát tay cho họ giải tán. Những học sinh Chân Tức này lập tức tản ra, phi trường nhanh chóng trở nên rôm rả tiếng cười nói.

Cũng có không ít người đến nghênh đón Vương Bảo Nhạc, dẫn đầu là đám Liễu Đạo Bân, rồi cả đám đốc tra áo đen bu lên vây quanh Vương Bảo Nhạc kín mít. Cười nói chúc mừng hộ tống Vương Bảo Nhạc quay về hệ Pháp Binh.

- Vương Bảo Nhạc ta đã về rồi đây!

Sau khi bước lên đỉnh núi của hệ Pháp Binh xong, Vương Bảo Nhạc ngửa mặt lên trời cười lớn.

Sau khi hàn huyên một phen, Liễu Đạo Bân chuẩn bị tiệc rượu tẩy trần cho Vương Bảo Nhạc. Mãi cho đến khi ánh trăng lên cao thì Vương Bảo Nhạc mới chuếnh choáng men say quay lại động phủ.

Hắn ngồi đó nấc vài cái, sau đó mới lấy nước băng linh ra uống mấy hớp để tỉnh lại phần nào, sau đó hắn lấy nhẫn truyền âm ra liên lạc với cha mẹ mình, nói cho bọn họ biết hắn đã là Chân Tức và đã thi đậu vào đảo Thượng Viện.

- Lão Vương thấy con có giỏi không!

Vương Bảo Nhạc đắc ý hỏi.

Bên trong nhẫn truyền âm nhanh chóng vang ra tiếng mừng vui của cha mẹ Vương Bảo Nhạc, sau khi nói chuyện lâu ơi là lâu với cha mẹ, thấy trời cũng muộn rồi, Vương Bảo Nhạc mới tắt truyền ngưng. Ngồi ở ban công của động phủ ngắm nhìn chung quanh, cảm thụ sự yên tĩnh xung quanh thì ý bịn rịn không nỡ dần trở nên mãnh liệt hơn.

- Thời gian trôi qua đúng là nhanh thật, hơn một năm trước ta chỉ mới vào đạo viện, nay đã sắp vào đảo Thượng Viện rồi!

Vương Bảo Nhạc cảm khái, nhưng nghĩ tới thu hoạch của mình trong chuyến đi lần này, tâm trạng của hắn lại tốt đẹp hẳn lên.

- Không nói đến mấy thứ đã nộp lên cho đạo viện, đợi bọn họ thống kê xong thì sẽ cho ta một cái danh sách, ta có thể lấy lại một phần từ số đó, hoặc đổi thứ gì đó đồng giá... Chỉ riêng hạt châu màu lam này thì ta đã lời to rồi!

Vương Bảo Nhạc nghĩ đến thu hoạch của mình, tim lại đập thình thịch.

Lúc này hắn vói tay vào túi tiền trong lồng ngực móc ra một viên hạt châu. Hạt châu này vốn có màu lam, nhưng nay màu đã tối xuống, biến thành màu xám.

Cầm trong tay cũng không có gì lạ, nhưng Vương Bảo Nhạc biết rõ lai lịch của nó nên ánh mắt sáng rực.

- Nếu như ta đoán không sai thì nó chính là thanh trường thương vốn phải bị biến mất, nhưng lại được mầm mống thôn phệ của ta ngưng tụ lại... E rằng khắp liên bang hiện tại chỉ có duy nhất một viên thôi. Dù bây giờ vẫn chưa biết cách dùng, nhưng bảo bối này tuyệt đối không phải thứ vừa đâu!

Vương Bảo Nhạc nghiên cứu một phen, lại nghĩ đến chuyện đi hỏi

chị gái trong mặt nạ. Nếu chí có phát hiện trong Ngũ Chỉ sơn thì thôi đi, nhưng nếu như trong quê hương linh cũng tức có manh mối liên quan đến mặt nạ thì Vương Bảo Nhạc cảm giác mình nên đi hỏi dò thử xem sao.

Nghĩ tới đây, Vương Bảo Nhạc lập tức lấy gối mộng ra tiến vào mộng cảnh, sau một lúc lâu thì hắn lại đi ra, trên mặt mang theo vẻ nghi hoặc. Bởi vì trong mộng cảnh, chị gái thần bí kia lại im lặng không nói gì về việc này, dù hắn hỏi kiểu gì cũng không thèm đáp lại.

- Không chịu nói cho ta nghe sao?

Vương Bảo Nhạc xoa mi tâm, cảm thấy bà chị này đúng là cứng đầu hết chỗ nói. Trong lòng ẩn ẩn có suy đoán liên quan đến hạt châu này, định bụng đợi đến đảo Thượng Viện rồi lại nghiệm chứng sau.

Cất hạt châu này đi, Vương Bảo Nhạc nhắm mắt lại, nhớ lại tình huống khi mình chiến đấu và dùng pháp khí khi ở trong quê hương linh tức. Đây là thói quen hắn tập thành kể từ khi đọc tự truyện quan lớn xong, thích tổng kết mọi việc lại.

Sau một lúc lâu, Vương Bảo Nhạc mở to mắt, xoa xoa cằm, trong mắt lộ vẻ suy tư.

- Học được cách tạo nên sóng linh khí, đây là một trong những thu hoạch lớn, nhưng pháp khí của mình thì đúng là hơi bị đơn điệu, chỉ toàn tự bạo... Pháp khí cũng không phải chỉ nhằm tạo thành thương tổn thể xác và tiêu diệt kẻ thù, có lẽ còn có thể tạo ra được tác dụng lớn về mặt tinh thần nữa!

Vương Bảo Nhạc như có điều suy nghĩ, nhớ tới bộ dạng phát cuồng của đám Lý Di nhìn mình sau khi bị mình dùng khôi lỗi tống ra ngoài.

- Ừ, đây cũng là một vấn đề cần nghiên cứu đấy. Sau này ta phải tìm cơ hội để nghiên cứu mới được, tạo ra pháp khí có thể gây ảnh hưởng đến tinh thần, khỏi đánh cũng thắng, khiến cho người ta nhìn thấy đã sợ thót tim!

Hai mắt của Vương Bảo Nhạc sáng lên, cảm thấy chuyến đi quê hương linh tức lần này có thu hoạch quá lớn.

Lúc này Vương Bảo Nhạc vừa suy xét vừa hí hửng đả tọa tu luyện. Khi trời sáng, hắn mới chấm dứt đả tọa xong thì lập tức phát hiện động phủ của mình đông như trẩy hội... Người đến bái phỏng nối

đuôi nhau không dứt. Nhất là những học sinh của hệ Pháp Binh đã trở thành Chân Tức kia, trước kia đi đường gấp rút, không kịp làm thân với Vương Bảo Nhạc, nay vừa về thì lập tức đến bái phỏng.

Đợt bái phỏng này kéo dài tận năm ngày, đến khi Vương Bảo Nhạc nhận được thông báo đậu vào đảo Thượng Viện của chưởng viện gửi đến thì mới thôi. Vậy nên hắn chuẩn bị hành trang sẵn sàng, nhìn động phủ mà mình đã sống hơn một năm kia, ý mong chờ lại càng cao hơn.

Sáng sớm ngày thứ sáu, trên đảo Hạ Viện có tiếng chuông vang vọng từng hồi. Tiếng chuông ngân dài vang xa, kêu tròn một nén hương, khiến cho tất cả mọi học sinh đều phải ngừng việc đang làm để nghe ngóng. Cả đám đi ra khỏi phòng của mình, đều thấy được từng đạo thân ảnh Chân Tức bay vèo vèo đến đỉnh chưởng viện từ hệ của mình.

- Bọn họ sắp đến đảo Thượng Viện...

- Không biết khi nào thì chúng ta mới có thể thi vào đảo Thượng Viện đây!

Liễu Đạo Bân đứng ở phía trước hệ Pháp Binh, loáng thoáng nhận ra thân ảnh của Vương Bảo Nhạc xa dần. Mặc dù khoảng thời gian này nhìn có vẻ như hắn vẫn bình thường, nhưng thực ra trong lòng vẫn có phần muộn phiền.

- Mình cũng phải cố gắng lên mới được, không thể cách học thủ quá xa, bằng không sẽ không theo kịp bước tiến của hắn!

Trên đỉnh núi sau lưng hắn, lúc này ông râu dê cũng bước ra nhìn bóng lưng của Vương Bảo Nhạc dần rời xa, trong mắt dần xuất hiện vẻ vui mừng lẫn khích lệ, trong đầu không khỏi nhớ tới cảnh tượng Vương Bảo Nhạc toàn thân đẫm máu trong khảo hạch mộng cảnh vào một năm trước.

Trên đỉnh của hệ Đan Đạo, Chu Tiểu Nhã im lặng đi ra khỏi phòng mình nhìn về phía đỉnh Chưởng Viện, hồi lâu sau trong mắt cô mới ánh lên vẻ kiên định và mong chờ, siết chặt nắm đấm, thấp giọng lẩm bẩm.

- Anh Bảo Nhạc, đan phương mà em nộp lên đã qua vòng xét tuyển rồi, chỉ cần chờ xét duyệt thông qua thì em cũng có hy vọng vào được đảo Thượng Viện!

Trong vô số ánh nhìn của các học sinh trên đảo Hạ Viện, mấy trăm người thành công tấn chức Chân Tức trong chuyến đi lần này đều tập trung ở đỉnh Chưởng Viện, sau đó nhanh chóng đi đến quảng trường trên đỉnh Chưởng Viện.

Bọn họ là những người trở về từ quê hương linh tức, hiện tại có thể coi như nhóm đầu tiên sắp sửa vào đảo Thượng Viện. Nhóm thứ hai và những người tấn chức khi tham gia bí cảnh của đạo viện sẽ lần lượt được đưa vào trong đảo Thượng Viện xong.

Lúc này trên quảng trường có mấy trăm người đang đứng, không hề có tiếng xôn xao nào, bọn họ đều nhìn chưởng viện đứng trước mặt với ánh mắt nóng rực!

- Xin đảo Thượng Viện mở cửa!

Chưởng viện xoay người lại, hất tay áo lên, thanh âm tựa như sấm rền, truyền vào trong đảo Thượng Viện bị sương mù bao quanh.

Sau đó thiên địa lập tức biến sắc, mây gió cuồn cuộn, tiếng nổ ầm ầm vang vọng khắp bầu trời, sương mù quanh đảo Thượng Viện cũng lập tức quay cuồng, một đạo ánh sáng tựa như chiếc cầu đột nhiên xuyên thấu qua màn sương, trực tiếp nối liền với đỉnh Chưởng Viện trên đảo Hạ Viện, tạo thành một con đường ánh sáng rực rỡ!

------oOo------

Chương 123: Pháp Binh Các!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngay khi ánh sáng xuất hiện thì cả đám tu sĩ Chân Tức xung quanh đều rúng động dữ dội. Vương Bảo Nhạc đứng trong đám người, nhìn con đường ánh sáng ngưng tụ mà thành từ đảo Thượng Viện này thì vẻ mong chờ lại càng dữ dội hơn.

- Đảo Thượng Viện không phải giới hạn của các ngươi mà là điểm khởi đầu mới của cuộc đời các ngươi! Tiếp theo, lão phu sẽ tự mình đưa các ngươi lên đảo Thượng Viện, đi theo sau lưng ta, chúng ta xuất phát thôi!

Chưởng viện nói xong thì thân thể lóe lên một cái, dẫn đầu bước lên

cây cầu do ánh sáng đó tạo thành, đi thẳng về phía trước.

Đám họ sinh Chân Tức sau lưng ông lập tức nối gót theo sau, bước lên cây cầu ánh sáng nọ, dợm bước đi về phía đảo Thượng Viện ở giữa hồ Thanh Mộc.

Càng ngày, cảnh tượng của đảo Thượng Viện lại càng rõ ràng hơn. Chỉ là đảo Thượng Viện luôn vô cùng thần bí, quanh năm bị mây mù che khuất, cho dù bây giờ đi trên cây cầu ánh sáng này thì đảo Thượng Viện vẫn bị mây mù dày đặc khó mà nhìn xuyên qua giăng kín.

Không lâu sau, đến mép sương mù, chưởng viện mới dừng bước, quay đầu lại nhìn những học sinh kia.

- đảo Thượng Viện là nơi trung tâm của đạo viện Phiêu Miểu chúng ta, nơi này quanh năm đều có mở đại trận thủ hộ, ngăn cách hết thảy. Cho nên các ngươi chỉ có thể nhìn thấy sương mù giăng kín, nhưng đi qua nơi này thì các ngươi sẽ nhìn thấy đảo Thượng Viện thật sự!

Nói xong thì chưởng viện xoay người bước ra, trực tiếp tiến vào bên trong sương mù, bóng dáng biến mất tăm.

Vẻ mong chờ háo hức của mọi người lại càng cao hơn, lục tục bước vào màn sương theo. Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi rồi nối gót theo sau, nhanh chóng đi vào trong màn sương, tựa như đi vào trong nước vậy, xung quanh mờ mịt, ngoại trừ cây cầu ánh sáng dưới chân chỉ đường ra thì không thấy gì hết.

Dù biết rõ không thể nào gặp phải nguy hiểm gì, nhưng Vương Bảo Nhạc vẫn cảnh giác theo bản năng, linh lực trong cơ thể vận chuyển. Không bao lâu sau, đột nhiên hắn nghe thấy tiếng kinh hô của những người đi trước.

- Trời ạ, đây... Đây chính là đảo Thượng Viện sao!!

- Hoàn toàn khác xa với những gì ta tưởng tượng...

- Nơi này... Là tiên cảnh sao?!

Nghe thấy những tiếng kinh hô vang lên ở phía trước, hai mắt Vương Bảo Nhạc lóe sáng, không khỏi cất bước đi nhanh hơn. Không bao lâu sau, khi hắn bước ra khỏi màn sương thì có một cỗ linh khí nồng

đậm hơn bên ngoài gấp mấy lần ập thẳng vào mặt. Sương mù chung quanh đột nhiên biến mất tăm, bên tai lại có thêm vài tiếng kinh hô khác. Hắn nhìn thấy thế giới phía dưới chân và trước mắt.

Dưới chân hắn rõ ràng là một đài cao khổng lồ lơ lửng giữa không trung, nếu nhìn từ trên cao thì cái đài cao này giống như một cái bàn cờ, đứng trên đài cao, Vương Bảo Nhạc nhìn xung quanh, trong lòng dâng lên cao cơn sóng to gió lớn.

Mặt hồ bên dưới trong veo, nhưng lại không có đảo Thượng Viện trong tưởng tượng của Vương Bảo Nhạc, mà là mười hòn đảo nhỏ lơ lửng giữa mây trời bao la!

Từng hòn đảo đều có diện tích sánh ngang với đảo Hạ Viện, nếu chỉ như thế thì có lẽ còn không khiến người ta rung động quá nhiều, lý do bọn họ rung động chính là mười hòn đảo nhỏ này lại giống như mười ngọn núi lớn lộn ngược lơ lửng giữa không trung hơn!

Mỗi ngọn lơ lửng trên trời đều có vô số đỉnh núi nhấp nhô, có thể nhìn thấy ẩn sau mây mù còn có vô số tòa lầu các kiến trúc, có kỳ hoa dị thảo tràn ngập mười ngọn núi này, thậm chí còn có vô số hương thơm ngan ngát lan tỏa ra xung quanh.

Dưới mười ngọn núi lơ lửng này có vô số dây theo, những dây leo này có sợi thô sợi mảnh, chiều dài vô cùng kinh người, nối tiếp với nhau, nối liền mười ngọn núi này lại. Cũng có vô số dây leo rũ thẳng xuống hồ Thanh Mộc bên dưới, vô cùng tươi tốt...

Đây chính là đảo Thượng Viện hoàn toàn khác hẳn với đảo Hạ Viện của đạo viện Phiêu Miểu!

Mây mù xung quanh chính là trận pháp che giấu tất cả, cách ly nó ra. Thậm chí ở mức độ nào đó còn giống như nén không gian vậy, bên ngoài nhìn vào thì tưởng nơi này khá nhỏ, nhưng thực ra nơi này lớn hơn hồ Thanh Mộc rất nhiều.

Tất cả khiến cho những người vừa bước vào đều rúng động dữ dội, Vương Bảo Nhạc cũng mở to hai mắt, trong lòng dậy sóng, thật sự là đảo Thượng Viện này đã vượt xa tưởng tượng của hắn.

Chưởng viện đi ở phía trước cũng mỉm cười, không hề bất ngờ trước phản ứng kinh ngạc của mọi người. Ông ho nhẹ một tiếng, âm thanh rơi vào trong tai các học sinh lại tựa như sấm rền, khiến bọn họ yên tĩnh lại.

- Kết cấu của đảo Thượng Viện và đảo Hạ Viện cũng như nhau, nơi này tổng cộng có mười ngọn núi lơ lửng, mỗi ngọn núi đại biểu cho một các, ứng với các hệ của đảo Hạ Viện! Thực ra kết cấu của đảo Hạ Viện là do bắt chước theo đảo Thượng Viện mà ra.

Sau khi giới thiệu về đảo Thượng Viện xong, chưởng viện lại ôm quyền cúi đầu với mười ngọn núi bay ở phía trước.

Khi ông cúi đầu thì mười ngọn núi bay kia lập tức phát ra hào quang xán lạn, tạo thành mười đạo tia sáng bắn tới, nối liền với đài cao chỗ họ đứng, biến thành mười cây cầu.

Ẩn ẩn có thể nhìn thấy chân cầu ở mỗi đỉnh núi đều có bảy tám thân ảnh đang đứng, cách không đối bái với chưởng viện.

- Học sinh Chân Tức của hệ Chiến Võ đến ngọn núi đầu tiên!

Chưởng viện mở miệng, đám người Trác Nhất Phàm đều bước ra, lần này hệ Chiến Võ có nhiều Chân Tức nhất, chừng hai trăm người, bọn họ bước chân lên cầu đi về phía Chiến Võ các. Lúc này giọng nói của chưởng viện lại vang lên.

- Những người tấn chức Chân Tức tám tấc các khóa đều sẽ được mỗi các cho đãi ngộ khác hẳn những học sinh khác, chẳng những được cho một tòa động phủ mà còn tặng một cái khí cầu nhỏ thay cho đi bộ, đồng thời còn được thưởng một cái túi trữ vật, Trác Nhất Phàm, nhớ đi lĩnh nhé.

Trác Nhất Phàm khựng lại, trong mắt khó nén nổi kích động, lập tức gật đầu đáp lại.

Vương Bảo Nhạc nghe thấy thế thì hai mắt cũng sáng lên, đầy vẻ mong đợi.

Tiếp theo, trong sự sắp xếp của chưởng viện, từng nhóm học sinh Chân Tức lần lượt đi lên những cây cầu khác nhau, tiến vào những ngọn núi bay khác. Khi học sinh hệ Trận Văn bắt đầu đi thì chưởng viện chỉ vào Trận Văn các ở phía xa.

- Trong Trận Văn các có một bí cảnh mở cửa cho tất cả mọi người vào, nơi đó ẩn chứa một đạo truyền thừa thần lôi, sau này các ngươi có thể đến đó xem thử. Đến nay mặc dù chỉ mới có một người đạt được truyền thừa hoàn toàn, nhưng bên trong truyền thừa này có

năm loại thần thông, lấy được loại nào cũng rất khá.

Nói xong, chưởng viện đưa mắt nhìn ngọn núi bay thứ bảy, cất giọng nói tiếp.

- Nơi đó chính là Pháp Binh các, các học sinh Chân Tức hệ Pháp Binh còn không mau đi qua!

Trong lòng Vương Bảo Nhạc run lên, hít sâu một hơi, cúi đầu với chưởng viện một cái rồi mới cất bước đi lên cầu ánh sáng, những người ở sau lưng của hắn lập tức đi theo, đoàn người dần dần đi về phía Pháp Binh các của đảo Thượng Viện!

Theo tới gần ngọn núi bay của Pháp Binh các, những thân ảnh đứng ở cuối chân cầu kia cũng rõ ràng hơn. Bảy tám người này phần lớn đều là thanh niên, mặc trường bào màu lam, một thân tu vi rõ ràng không hề tầm thường, tràn ngập linh uy, nhất là người trung niên mặc áo tím đứng ở giữa.

Ánh mắt của ông rất bình tĩnh, lúc này nhìn đám người Vương Bảo Nhạc đang đi tới, vẻ mặt không giận mà uy, trên người tràn đầy uy áp cuồn cuộn như sóng trào, khiến cho người ta đến gần một chút thôi thì linh khí trong cơ thể sẽ nhộn nhạo bất an.

- Bái kiến các vị tiền bối!

Sau khi bước xuống cây cầu, Vương Bảo Nhạc vội ôm quyền cúi đầu thật sâu, nhưng người đi theo sau lưng hắn cũng học theo, vội vàng chào hỏi.

- Vị này chính là các chủ của Pháp Binh các chúng ta!

Một tu sĩ mặc áo lam đứng bên cạnh trung niên áo tím kia lập tức giới thiệu!

- Bái kiến các chủ!

Không đợi những người khác kịp phản ứng, Vương Bảo Nhạc tranh thủ chào hỏi lần nữa, những người khác cũng nhanh chóng bái kiến.

Trung niên áo tím mỉm cười, khẽ gật đầu một cái không nói gì, sau đó xoay người bỏ đi. Vị tu sĩ áo lam vừa giới thiệu kia rõ ràng hòa ái hơn, nhắc nhở đám người Vương Bảo Nhạc đi theo, lại nhìn Vương Bảo Nhạc vài lần, biết rõ Vương Bảo Nhạc là tấn chức linh căn tám

tấc.

Trong lòng Vương Bảo Nhạc có phần thấp thỏm, những người đi sau hắn cũng thế, cả đám đi theo sát phía sau, một đường đi tới, ngắm nhìn từng dãy núi và lầu các xung quanh. Cuối cùng bọn họ nhanh chóng đi tới một đại điện ở dưới dãy núi.

Đến đây thì trung niên áo tím kia mới dừng bước, nghiêng người quay đầu lại, đảo mắt nhìn qua đám người Vương Bảo Nhạc, nụ cười cũng tươi hơn một chút.

- Hoanh nghênh gia nhập Pháp Binh các, biểu hiện của các ngươi lần này rất khá, chẳng những có được hai cái linh căn tám tấc, một người trong đó còn trở thành binh đồ, các ngươi cũng gặp mặt đi.

Trung niên áo tím mỉm cười, nói xong thì lập tức có một người đi tới.

Người này mặc trường bào màu lam, gương mặt tuấn mỹ, dáng người cao ráo, thoạt nhìn khí vũ hiên ngang, thần thái rạng rỡ. Sau khi hắn ta đi tới thì cúi đầu với trung niên áo tím, lúc này mới quay người lại nhìn những gương mặt quen thuộc cũ đang đầy vẻ kinh ngạc, bao gồm cả Vương Bảo Nhạc. Ánh mắt của hắn lóe lên, cười khẽ một tiếng.

- Các vị, đã lâu không gặp.

- Lâm Thiên Hạo!

Hai mắt Vương Bảo Nhạc chợt lóe sáng.

------oOo------

Chương 124: Hương thơm quen thuộc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Những học sinh Chân Tức của hệ Pháp Binh đứng bên cạnh Vương Bảo Nhạc đều biến sắc. Bọn họ đương nhiên cũng biết Lâm Thiên Hạo, thực ra khi Vương Bảo Nhạc chưa đạp hắn xuống thì có thể nói là toàn bộ hệ Pháp Binh đều nằm trong tầm khống chế của Lâm Thiên Hạo.

Những người này ít nhiều cũng từng quen biết với Lâm Thiên Hạo,

biết rõ kẻ này thoạt nhìn tựa như hiền hòa, nhưng thực ra lại là kẻ độc ác. Nhất là trước đây rõ ràng đã nghe nói kẻ này bị khai trừ học tịch, nhưng nay lại gặp được ở đảo Thượng Viện, còn trở thành binh đồ gì đó nữa.

Mặc dù bọn họ không biết binh đồ là gì, nhưng có thể được các chủ gọi ra thì rõ ràng thân phận không hề thấp chút nào.

Sau một thoáng yên lặng ngắn ngủi, bọn họ lập tức ôm quyền chào hỏi Lâm Thiên Hạo.

Thấy sự xuất hiện của mình khiến cho tất cả mọi người biến sắc như thế, Lâm Thiên Hạo bèn mỉm cười. Hắn cũng hiểu rõ đạo lý mà cha nói về mâu thuẫn của mình và Vương Bảo Nhạc, nhưng trong lòng vẫn thấy khó chịu. Nay hắn ra mặt, một phần là làm theo thông lệ, dù sao thì hôm nay cũng là ngày đảo Thượng Viện nhận học sinh mới, một phần là có ý muốn tuyên bố sự trở về của mình.

Về phần vẻ bực bội trên mặt Vương Bảo Nhạc, Lâm Thiên Hạo cũng nhìn thấy rõ ràng, trong lòng cười lạnh.

- Tuy cha nói rất đúng, Vương Bảo Nhạc này chỉ là một con kiến hôi mà thôi, nhưng nếu có thể tiêu diệt được hắn thì càng tốt hơn!

Mặt mày Vương Bảo Nhạc sa sầm, nhưng dẫu có hơi kinh ngạc khi nhìn thấy Lâm Thiên Hạo, nhưng hắn cũng đã dự đoán được từ lâu. Thực ra từ trừng phạt mà chưởng viện dành cho Lâm Thiên Hạo thì Vương Bảo Nhạc đã nhìn ra được vài điều rồi.

- Qủa nhiên học tịch của đảo Hạ Viện và Thượng Viện được chia ra...

Vương Bảo Nhạc lạnh lùng nhìn Lâm Thiên Hạo, mâu thuẫn của hắn với kẻ này đã không cần phải che giấu làm gì, hắn cũng nhìn ra dao động linh căn tám tấc của đối phương.

Nghĩ tới bối cảnh của đối phương thì Vương Bảo Nhạc lập tức hiểu rõ, nhưng sau khi những người khác chú ý tới dao động tám tấc của Lâm Thiên Hạo xong thì tâm trạng không khỏi phức tạp hơn. Dù sao thì bọn họ cố gắng phấn đấu một phen mà cũng không lấy được tám tấc, nhưng Lâm Thiên Hạo ở đây lại dễ dàng vượt qua bọn họ.

- Còn cái binh đồ mà ban nãy các chủ nói là gì nhỉ?

Đây mới là điều khiến cho Vương Bảo Nhạc cảnh giác, hắn chú ý tới

quần áo của Lâm Thiên Hạo cũng giống với những tu sĩ trẻ tuổi kia, nhưng hiện tại không tiện hỏi han. Vương Bảo Nhạc biết rõ, mình sẽ tìm hiểu rõ ràng về loại xưng hô thân phận này nhanh thôi.

Trung niên áo tím cũng chú ý tới vẻ mặt của Vương Bảo Nhạc, chẳng qua ông ta cũng không bận tâm nhiều. Ông ta không rõ chuyện của Vương Bảo Nhạc và Lâm Thiên Hạo lắm, cũng không định đi tìm hiểu làm gì.

Mặc dù hai người bọn họ đều là Chân Tức tám tấc, nhưng mặc dù tám tấc chẳng có bao nhiêu, nhưng ở Pháp Binh các cũng không phải hiếm có gì, mà ông lại không đặt tâm tư ở việc này nên cũng không để ý gì nhiều.

Đối với ông ta mà nói, hôm nay mình xuất hiện cũng chỉ vì đó là quy định của đảo Thượng Viện, các chủ phải ra mặt chỉ dẫn cho học sinh mới đến, bằng không thì ông ta căn bản sẽ không tốn thời gian đến đây.

Về phần Lâm Thiên Hạo cũng chỉ là có người trong đạo viện ra mặt nhắn nhủ cho nên mới được sắp xếp đến đây, ông ta cũng chẳng hơi đâu mà để ý nhiều, nên lúc này chỉ thản nhiên mở miệng.

- đảo Thượng Viện và đảo Hạ Viện có nhiều quy định khác nhau, các còn nghiêm khắc hơn hệ, đảo Hạ Viện là trường học, còn đảo Thượng Viện thì giống tông môn hơn. Hệ Pháp Binh chỗ các ngươi lúc trước chỉ là căn bản, nay đến Pháp Binh các thì các ngươi sẽ tiếp xúc với tài liệu luyện khí và cách chế tạo, ngoài ra còn có cách điều chế linh bôi và những hồi văn cao siêu hơn hẳn, cho nên phải khiêm tốn học hỏi, cố gắng tu luyện!

Những chuyện này đều là lời các chủ cần nói khi đón học sinh mới, lúc này nói xong thì ông ta cũng phân phó cho những tu sĩ áo lam kia phụ trách công việc lo liệu việc nhập học, sau đó xoay người đi thẳng.

Bảy tám tu sĩ áo lam này đều tự phụ trách một nhóm người, dẫn họ rời đi.

Về phần Lâm Thiên Hạo thì hắn đã biết rõ từ lâu, cũng đã hoàn thành việc nhập tịch, lúc này mới cúi đầu với những tu sĩ áo lam nọ, những tu sĩ kia cũng lập tức đáp lễ. Bấy giờ mới cáo từ rồi phẩy tay lấy ra một cái khí cầu cỡ nhỏ!

Thấy Lâm Thiên Hạo bước lên khsi cầu cỡ nhỏ bay đi, trong lòng Vương Bảo Nhạc hừ lạnh một tiếng.

- Có gì hay ho đâu, lát nữa ta cũng có khí cầu!

Vương Bảo Nhạc thu hồi ánh mắt, nhét chuyện của Lâm Thiên Hạo ở tận đáy lòng, đi theo vị tu sĩ áo lam mặt dài kia làm thủ tục nhập học. Một đường chuyện trò hỏi han, thanh niên này cũng có lòng muốn làm quen, nên dần dần Vương Bảo Nhạc cũng hiểu rõ hơn về Pháp Binh các.

Sau khi làm xong xuôi việc nhập học, mọi người đều nhận được túi chứa đạo bào, thẻ ngọc và lệnh bài của mình. Thanh niên áo lam chỉ vào thẻ ngọc, vẻ mặt vô cùng nghiêm nghị, trầm giọng mở miệng.

- Các vị sư đệ, công pháp ở đây không thể để lộ ra ngoài, một cái là công pháp luyện khí của Pháp Binh các ta, tên là Vạn Vật Hóa Binh Quyết! Cái còn lại là công pháp căn bản chung của toàn bộ Chân Tức trong đạo viện Phiêu Miểu chúng ta, tên là Vân Vụ Phiêu Miểu Công!

- Về phần chỗ ở của các ngươi ở đâu thì đã được ghi rõ trên thẻ ngọc này, các ngươi cứ tự đi đến đó là được.

Nói xong thì tu sĩ áo lam này ôm quyền với mọi người rồi định rời đi.

Vương Bảo Nhạc đáp lễ xong thì nhớ đến ưu đãi dành cho linh căn tám tấc mà chưởng viện đã nói, vậy nên lập tức hỏi ngay. Sau khi nói cho Vương Bảo Nhạc biết về nơi lấy động phủ và vật phẩm xong thì tu sĩ áo lam này mỉm cười gật đầu, xoay người rời đi.

Lúc này những học sinh hệ Pháp Binh kia cũng cảm khái thầm, bởi vì đảo Thượng Viện cũng không coi trọng bọn họ lắm, khiến cho bọn họ có phần thất vọng. Sau khi từ biệt Vương Bảo Nhạc xong thì đều tự gaiỉ tán, cần một chút thời gian để làm quen với thân phận và hoàn cảnh mới.

Vương Bảo Nhạc thì hoàn toàn không như thế, bởi vì sự xuất hiện của Lâm Thiên Hạo nên ý chí chiến đấu của hắn lại càng dâng cao hơn. Lúc này hắn hít sâu một hơi, hắn thay bộ áo bào học sinh bình thường vào, nhìn bộ trường bào màu xám trên người mình, Vương Bảo Nhạc xoa bụng.

- Tuy rằng màu này không giống của Lâm Thiên Hạo, nhưng ta đẹp trai hơn hắn, bộ đồ này mặc lên người ta nhìn kiểu gì cũng thấy

phong độ hơn hẳn!

Vương Bảo Nhạc nghĩ thế, cảm giác mình dựa vào nhan sắc cũng đủ đè bẹp Lâm Thiên Hạo rồi, trong lòng vô cùng đắc ý, đi về phía đổi động phủ mà tu sĩ áo lam đã nói.

Trên đường đi hắn khoan thai cất bước, đứa mắt ngắm nhìn những kiến trúc và đỉnh núi xung quanh. Ban nãy nhờ trao đổi với thanh niên áo lam kia nên hắn biết rõ nơi này chia ra làm đông tây nam bắc bốn dãy núi chính, mỗi dãy có vài ngọn núi, nhưng bốn dãy núi này không phải riêng lẻ mà là nối liền với nhau.

Dù là sân tu luyện hay khu làm việc đều nối liền và khác hẳn nhau.

- Giống như một thành trì vậy.

Vương Bảo Nhạc như có điều suy nghĩ, trên đường còn nhìn thấy không ít học sinh mặc áo bào xám, phần lớn đều vội vàng cất bước.

Về phần địa điểm phụ trách động phủ và khí cầu kia, ở Pháp Binh các gọi là phòng công vụ, nằm ở phía bắc Pháp Binh các.

Vương Bảo Nhạc nhanh chóng tìm thấy phòng công vụ, đây là một tòa lầu các ba tầng, chiếm diệc tích không nhỏ. Khi hắn đến thì nhìn thấy có một nam tử trung niên để râu cá trê đang ngồi sau một cái bàn lớn, nhắm mắt dưỡng thần.

Xung quanh có vài học sinh mặc áo bào màu xám, cả đám đang ngồi nhỏ giọng nói gì đó bên cạnh trung niên áo lam này, phát hiện Vương Bảo Nhạc đi vào thì lập tức nhìn qua.

Vương Bảo Nhạc chớp mắt, ánh mắt đảo qua chỗ trung niên áo lam kia, sau khi đi đến thì ho nhẹ một tiếng, đặt lệnh bài thân phận của mình lên bàn.

- Vị sư huynh này, ta tới đây để lãnh động phủ.

Trung niên áo lam nghe vậy thì hé mắt ra, kinh ngạc nhìn thoáng qua Vương Bảo Nhạc một cái, sau khi cầm lệnh bài xem xét xong thì vẻ mặt khẽ biến một cái.

- Linh căn tám tấc sao?

Những đệ tử xung quanh hắn nghe vậy thì đều tò mò nhìn Vương

Bảo Nhạc, sau đó ôm quyền với trung niên áo lam rồi đều thức thời rời đi.

Mãi cho đến khi mọi người xung quanh đều đi thì trung niên áo lam đó mới lấy một thẻ ngọc ở bên cạnh qua xem, sau khi xem xong thì có phần khó xử.

- Sư đệ à, động phủ tạm thời không có hỗ trống, khí cầu cũng vậy... Nhưng ngươi yên tâm đi, cao nhất là năm ngày thì sẽ xong xuôi ngay, còn túi trữ vật thì không thành vấn đề, ngươi chờ một chút nhé.

Trung niên áo lam nói xong thì đứng dậy đi đến chỗ lầu hai, sau đó nhanh chóng cầm một cái túi màu đen xuống, khách khí đặt ở trước mặt Vương Bảo Nhạc.

Vương Bảo Nhạc khẽ nhíu mày, thái độ của đối phương rất tốt, nếu chỉ là năm ngày thì hắn vẫn có thể chờ được. Nhưng hắn làm người khéo đưa đẩy, lúc này mới lấy ra một viên linh thạch bảy màu đặt ở trước mặt trung niên áo lam nọ, mỉm cười mở miệng.

- Xin sư huynh để ý giúp cho, chờ ta chuyển vào động phủ xong thì sẽ hậu tạ.

Ánh mắt của trung niên áo lam lóe lên, cười vang nhiệt tình hứa hẹn.

- Sư đệ cứ yên âm, nếu là động phủ thì dăm ba ngày là xong ngay, nhưng khí cầu thì phải chờ thêm, dù sao thì ngươi cũng không muốn dùng đồ cũ người khác đã từng xài đúng không, nếu làm mới thì cần tốn chút thời gian.

Trung niên áo lam đó thu hồi linh thạch, thái độ rất chân thành. Vương Bảo Nhạc cũng không thể nói gì hơn, chỉ có thể rời đi, dựa theo thẻ ngọc đi đến nơi hướng dẫn, khi hắn sắp đến gần chỗ ở thì đột nhiên dừng bước, mặt lộ vẻ nghi hoặc, mũi khụt khịt vài cái, hai mắt lập tức sáng rỡ lên.

- Mùi thơm này... Quen quá!

------oOo------

Chương 125: Vương Bảo Nhạc nổi giận!

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đây là... Mùi khoai tây chiên!

Vương Bảo Nhạc đắc ý cười vang, cảm giác mũi của mình lợi hại khỏi chê, dù là mùi gì cũng không giấu nổi mũi mình.

Lúc này hán ngẩng đầu lên, nhìn thấy phía trước có một sơn cốc, lập tức men theo con đường đi vào bên trong sơn cốc, càng tới gần thì có từng đợt mùi thơm cùng với tiếng ồn ào liên tục truyền đến, khiến cho Vương Bảo Nhạc bước nhanh hơn, mắt thấy sắp sửa vào sơn cốc thì hắn đột nhiên hít một hơi.

- Trời ạ, còn có cả mùi trứng muối mà ta thích ăn nhất nữa!!

Toàn thân Vương Bảo Nhạc run lên, thân thể nháy mắt chạy vào cái vèo. Sau khi vào trong thì thấy rõ hoàn cảnh xung quanh, tiếng ồn ào hét lớn cùng vô số hương thơm vấn vít lập tức bủa vây lấy hắn.

Nơi này lại là một cái chợ nhỏ, không phải bán đan dược hay pháp bảo gì, mà là vô số đồ ăn vặt, phía trước sơn cốc cũng có không ít cửa hàng, trước cửa dựng đầy biển quảng cáo, bên trên in hình những món đồ ăn vặt mà Vương Bảo Nhạc từng nhìn thấy trong thành Phiêu Miểu.

- đảo Thượng Viện lại có nơi thế này, đúng là không thể tin nổi, chẳng lẽ là để khảo nghiệm định lực của các học sinh sao?

Hai mắt Vương Bảo Nhạc sáng rực lên, chú ý tới nơi này có không ít học sinh mặc áo xám ra vào tấp nập, vô cùng náo nhiệt, thi thoảng còn có vài binh đồ mặc trường bào màu lam.

Thực ra mỗi các đều có một chợ như thế này, mặc dù đột phá Cổ Võ trở thành Chân Tức xong thì đã thành tu sĩ, nhưng vẫn còn chưa tới giai đoạn ích cốc, hơn nữa người lại đông, thế là sinh ra các loại buôn bán nhu yếu phẩm.

- Tu sĩ chúng ta nuốt linh khí thiên địa, há có thể ham mê mỹ vị trần tục! Huống hồ gì ta còn phải giảm cân, phải nhịn mười được!

Vương Bảo Nhạc vừa lắc đầu vừa cảm khái, muốn rời đi, nhưng đi được phân nửa, lúc ngang qua một quán bán hàng ăn thì hắn hít sâu một hơi, sau khi rối rắm hồi lâu thì hắn đột nhiên quay đầu lại.

- Sư huynh, ta muốn mua ba mươi phần khoai tây này!

- Còn cả trứng muối này nữa, gói kỹ cho ta nhé, lấy một trăm phần!

- Sư huynh, ta muốn mua hết chỗ nước băng linh này, đồ ăn vặt chỗ các ngươi cũng lấy tám mươi thùng cho ta nhé!

Một lát sau, khi Vương Bảo Nhạc đi ra khỏi khu chợ này thì hắn vừa ăn khoai tây chiên vừa gặm một quả trứng muối, sau đó lại nhấp một hớp nước băng linh. Trên mặt mang theo vẻ đau đớn.

- Thôi đành vậy, hôm nay tạm thời không giảm cân, dù sao thì ta vừa mới tới đây đã đụng mặt Lâm Thiên Hạo, phải nghĩ cách xử đẹp hắn, mà thế thì tốn nhiều sức suy nghĩ lắm! Đều tại tên Lâm Thiên Hạo này hết!

Vương Bảo Nhạc nghĩ đến đây thì lại cắn mạnh một cái đùi gà, dần dần đi ra khỏi khu chợ. Đi đến chỗ chân núi có địa thế cao cách nơi này không xa thì hắn trông thấy một dãy lầu các.

Nơi này co chừng hơn một ngàn lầu các, mặc dù khá nhiều, nhưng lại được sắp xếp khá chỉnh tề, cũng không phải ở cùng người khác mà là mỗi đệ tử một gian.

Sau khi tìm thấy chỗ ở của mình xong thì Vương Bảo Nhạc mới dò xét xung quanh một phen, mặc dù không bằng động phủ của hắn ở đảo Hạ Viện, nhưng cũng coi như sạch sẽ, duy chỉ có mở cửa sổ ra là có thể trông thấy cái chợ nhỏ sầm uất trong sơn cốc ban nãy, ngửi thấy mùi thức ăn thoang thoảng bay đến, Vương Bảo Nhạc lại càng rối rắm.

- Mặc dù nơi này cũng khác đấy, nhưng lại khảo nghiệm định lực của ta quá!

Vương Bảo Nhạc ngồi xuống một hồi lâu mới dằn được xúc động lấy đồ ăn vặt ra ăn tiếp, hắn lấy thẻ ngọc công pháp mà đảo Thượng Viện cho mượn ra xem xét.

Theo thời gian trôi qua, lúc ánh trăng lên cao thì cái chợ nhỏ bên kia cũng đóng cửa. Xung quanh dần trở nên yên tĩnh hơn. Thời tiết tầm này khá mát mẻ, hơn nữa ngọn núi nơi này lơ lửng giữa trời, gió thổi tới cũng mát rượi, len lỏi qua cửa sổ, vờn quanh người Vương Bảo Nhạc, vô cùng thoải mái.

Lúc này Vương Bảo Nhạc cũng dần đắm chìm trong công pháp của thẻ ngọc, trong mắt lộ ra vẻ trầm tư, khi thì ngẩng đầu nhắm mắt

lại, tựa như đang cố gắng tìm hiểu và thôi diễn.

Cứ thế, đêm đầu tiên của Vương Bảo Nhạc khi ở đảo Thượng Viện này dần trôi qua, mãi đến khi vầng kiếm dương đằng xa ló dạng, ánh sáng phủ khắp nhân gian thì Vương Bảo Nhạc mới hít sâu một hơi, nghiên cứu xong công pháp.

- Hóa ra Chân Tức cảnh chia làm năm tầng, dựa theo miêu tả trong này thì tầng một là linh khí như tơ, tầng hai là tơ mờ hóa suối, sau đó tầng ba là suối chảy thành sông, từ đó sông nhỏ thành lớn, mãi đến cuối cùng là sông đổ vào biển!

Vương Bảo Nhạc thì thào nói nhỏ, trong mắt cũng lóe lên vẻ mong chờ, thông qua một đêm nghiên cứu này, hắn đã hiểu thêm về Chân Tức hơn.

- Vân Vụ Phiêu Miểu Công là công pháp chung của toàn bộ đạo viện Phiêu Miểu, tu luyện từng bước, có thể khiến cho tu vi bản thân tăng dần từng bước đến đỉnh phong của Chân Tức cảnh! Ngoại trừ tầng một ra thì bốn tầng còn lại đều có thuật pháp riêng!

- Công pháp này chủ yếu là biến hóa, khiến cho linh khí tựa như sương mù, điều khiển linh hoạt, tu luyện đến cực hạn còn có thể gia tăng tốc độ, cũng khiến cho bản thân phiêu miểu, một khi tu vi bộc phát, ẩn ẩn dung nhập vào trong linh khí thiên địa thì có thể phiêu miểu vô định!

b hít sâu một hơi, nhớ đến lá bùa mà phó chưởng viện lấy ra lúc đánh nhau.

Lá bùa này cũng được giới thiệu đến trong thẻ ngọc, bởi vì Chân Tức tầng một không có nhiều linh khí, chỉ như sợi tơ mà thôi, cho nên khó mà có thể trực tiếp triển khai thuật pháp, cần nhờ vào lá bùa thì mới có thể ngưng tụ thành thuật pháp được. Sau khi đến tầng hai, sợi tơ biến thành suối, trừ phi là mótố thuật pháp có uy lực cực mạnh, bằng không thì chẳng cần dùng đến lá bùa vào những lúc bình thường.

- Như vậy xem ra phó chưởng viện chính là Chân Tức tầng một, nếu hắn đã đến tầng hai thì có thể thi triển được Vân Vụ chỉ trong Vân Vụ Phiêu Miểu Công rồi!

Vương Bảo Nhạc nhớ đến phần giới thiệu về Vân Vụ chỉ này trong thẻ ngọc, trong lòng có phần hứng khởi, cúi cầu cầm thẻ ngọc Vạn

Vật Hóa Binh Quyết lên, hai mắt lóe sáng.

- Còn có Vạn Vật Hóa Binh Quyết độc quyền của pp này nữa. Thực ra đây chính là Dưỡng Khí Quyết bản đầy đủ, bên trong có hồi văn học cao cấp và linh bôi học cao cấp, phần chế tạo và phần luyện khí! Nếu có thể học được đến chỗ cao thâm thì cũng có thể biến vạn vật thành bảo vật ở một mức độ nào đó!

Nghiên cứu suốt đêm khiến cho Vương Bảo Nhạc đã hiểu sâu hơn về phần học tập của pp. Nhất là bên trong thẻ ngọc cũng có nói đến, ở trong pp này, ngoại trừ mỗi ngày có thể đến địa điểm chỉ định để nghe các tiền bối kể lại kiến thức thì còn có thể thông qua linh võng của đảo Thượng Viện để xem hình ảnh về các giáo trình lúc trước.

Nói chung thì học sinh của pp không cần lấy học tập làm chính như hệ Pháp Binh. Ở đây, phần lớn thời gian các học sinh đều đi độc lai độc vãng, đắm chìm trong việc luyện chế và thử nghiệm của mình.

Có kiến thức mới phải nghiên cứu và học tập, tinh thần của Vương Bảo Nhạc vô cùng phấn chấn, lập tức đắm chìm bên trong. Bốn ngày nhanh chóng trôi qua, trong bốn ngày này Vương Bảo Nhạc vừa tu luyện Vân Vụ Phiêu Miểu Công, vừa học Vạn Vật Hóa Binh Quyết, nếu đói bụng thì chạy ra chợ ở bên dưới mua đồ ăn, có lẽ ăn uống tiện đường quá cho nên công pháp của hắn vẫn ở giai đoạn tìm hiểu, còn cân nặng thì ngày càng tăng mạnh, mới bốn ngày mà đã phì ra thấy rõ.

- Cứ tiếp tục như thế này thì không được!

Sáng ngày thứ năm, Vương Bảo Nhạc xoa bụng, nhăn nhó mặt mày ăn hết bữa sáng thịnh soạn. Sau khi đi ra khỏi chợ thì hắn quay đầu lại nhìn, thở dài móc cái gương ra, nhìn gương mặt tròn vo ở bên trong.

- Tuy rằng vẫn đẹp trai y như cũ, nhưng ta phải cẩn thận mới được.

Vương Bảo Nhạc sờ cái mặt của mình, nghĩ đến chuyện đến phòng công vụ lấy động phủ, đang định cất cái gương thì chợt nhìn thấy có một chiếc khí cầu bay ngang qua trên bầu trời, Vương Bảo Nhạc tinh mắt, chú ý thấy trên khí cầu có người đang đứng, đúng là Lâm Thiên Hạo.

- Tại sao lần nào nhìn thấy hắn thì hắn đều bay ngang qua dãy núi này nhỉ?

Vương Bảo Nhạc nhướng mày, quay đầu nhìn lại, Lâm Thiên Hạo ở trên phi thuyền cũng để ý thấy Vương Bảo Nhạc ở bên dưới nên cúi đầu đối mắt với Vương Bảo Nhạc.

Một kẻ trên trời, một người dưới đất, Lâm Thiên Hạo như có suy nghĩ gì đó nên cười lạnh một cái.

- Cha nói đúng, ta và hắn thật sự không cùng một thế giới, có điều... Vương Bảo Nhạc, ngươi có thể đứng vững trên đảo Thượng Viện hay không thì cũng phải chờ xem lát nữa ngươi có trúng kế hay không!

Nghĩ tới đây, Lâm Thiên Hạo ngạo nghễ thu hồi ánh mắt, không thèm để ý tới Vương Bảo Nhạc nữa, cố ý bay thẳng đến khu động phủ ở giữa sườn núi.

Thấy khí cầu của Lâm Thiên Hạo bay thẳng đến giữa sườn núi, cuối cùng dừng lại trước cửa một động phủ rồi bước vào trong. Vương Bảo Nhạc trừng mắt, hàn quang lóe lên.

- Hắn có động phủ!

- Thú vị lắm, ten Lâm Thiên Hạo này vừa có khí cầu, lại có cả động phủ... Ta cũng là tám tấc, lại lập công lớn cho đạo viện, thế mà chẳng có gì hết?!

Sắc mặt Vương Bảo Nhạc sa sầm, lúc trước hắn nhìn thấy khí cầu kia thì không nhìn rõ, vừa rồi để ý thấy trên khí cầu đó có đánh số. Theo những gì hắn biết được về đảo Thượng Viện trong mấy ngày nay thì nhìn ra được đây là đạo viện cho mượn, nhớ đến thời gian năm ngày mà phòng công vụ đã nói, hắn dằn cơn giận xuống, xoay người đi thẳng đến đó.

Hắn nhanh chóng đến nơi, chỗ này không có ai khác. Khi Vương Bảo Nhạc nhìn thấy tu sĩ áo lam phụ trách ở đây thì tu sĩ áo lam nọ cũng thấy Vương Bảo Nhạc, hắn xoa trán, không đợi Vương Bảo Nhạc mở miệng thì hắn đã thở dài.

- Vương sư đệ à, ngươi chờ thêm chút nữa nhé, ta đã đi hối rồi, phỏng chừng cao lắm là chừng mười ngày thì sẽ có động phủ trống.

Vương Bảo Nhạc nghe thấy thế thì khó mà dằn nổi cơn giận nữa, nhưng hắn ẩn ẩn thấy chuyện này là lạ, vậy nên khoát tay phải lấy ra mười viên linh thạch bảy màu đặt lên bàn, thản nhiên mở miệng.

- Sư huynh à, ta muốn có ngay hôm nay!

Đối với tu sĩ này mà nói thì mười viên linh thạch bảy màu cũng là một số tiền không nhỏ, hắn nhìn một lúc rồi cười khổ.

- Sư đệ à, ta không có lừa ngươi đâu, ngươi thân là tám tấc, lại là đại học thủ ở đảo Hạ Viện, trở thành binh đồ cũng là chuyện sớm hay muộn thôi, ta đắc tội ai cũng không dám đắc tội ngươi, nhưng bên kia ta cũng không đắc tội nổi, ta đã hối nhiều lần lắm rồi.

Vương Bảo Nhạc nheo mắt, phất tay áo một cái, đống linh thạch bảy màu trên bàn biến thành ba mươi viên, bình tĩnh mở miệng.

- Kính xin sư huynh nói rõ hơn!

- Đây...

Tu sĩ áo lam chần chừ một lúc, mặc dù hắn không muốn đắc tội Vương Bảo Nhạc, nhưng đây là chức trách của hắn, ghi chép về động phủ lại là điều cơ mật nên không tiện để lộ. Nếu như là người khác thì hắn đã đuổi đi từ lâu rồi, thậm chí nếu như Vương Bảo Nhạc động thủ thì hắn ta cũng nắm lý trong tay, nhưng Vương Bảo Nhạc lại khéo đưa đẩy, giỏi làm việc, điều này khiến hắn nhìn Vương Bảo Nhạc một lúc rồi thầm hạ quyết tâm.

- Vương sư đệ, ta coi như kết thân với ngươi chắc rồi!

Nói xong thì hắn mới lấy chỗ linh thạch trên bàn, lấy ra một cái trong số cả đống thẻ ngọc ở bên cạnh, đặt lên trên bàn, sau khi gõ nhẹ vài cái lên đó thì hắn đứng lên vươn vai một cái.

- Vương sư đệ, ta còn đang luyện một món pháp khí ở phái sau, ta đi xem trước cái đã, ngươi chờ ta một lát nhé, chừng một nén nhang sau ta sẽ về.

Nói xong hắn bèn xoay người rời đi.

Vương Bảo Nhạc nhìn cái ngọc giản trên bàn, lập tức hiểu rõ ý tứ của hắn, vậy nên cầm lấy xem xét, sau đó sắc mặt lập tức thay đổi.

Bên trong thẻ ngọc này ghi chép về tất cả động phủ, đúng là cái nào cũng kín hết cả, không thừa cái nào, nhưng tên của Lâm Thiên Hạo lại có tận hai cái động phủ!

Hai cái động phủ này ở cạnh nhau, kết hợp với lời nói của tu sĩ áo lam trước đó, khỏi nói cũng biết nó có nghĩa là gì!

- Con mẹ nó Lâm Thiên Hạo ngươi dám chiếm động phủ của ông đây à?

Hàn quang trong mắt Vương Bảo Nhạc lóe lên, rốt cuộc không sao dằn nổi cơn giận nữa, hắn đứng bật dậy, nhưng nhanh chóng cảm thấy việc này không đúng lắm, hành động của đối phương không khỏi có phần trắng trợn.

- Không đúng, tên chết giẫm này cũng không ngu, nếu giành động phủ của ta trắng trợn như thế, hắn không sợ ta nổi điên lên đi đánh hắn à?

Vương Bảo Nhạc tức giận nhưng không hề mất hết lý trí, hắn nghi hoặc ngẫm nghĩ một hồi, thầm nghĩ nếu như vị sư huynh ở nơi này không cho hắn xem thẻ ngọc... Nghĩ thế, hắn vỗ bàn một cái, xem như đã hiểu ra mọi việc.

- Đây là gài bẫy ta à? Cái đồ khốn kiếp, lại dám chơi chiêu với ta, ông đây đọc tự truyện quan lớn bao năm không phải chỉ để trưng nhé! Ta đang buồn bực vì không có cơ hội đánh ngươi đây, lần này để xem ông đây xử ngươi kiểu gì!

Vương Bảo Nhạc cười lạnh một tiếng, hàn quang trong mắt đột nhiên lóe lên!

------oOo------

Chương 126: Ngươi dám chiếm động phủ của ta!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lửa giận của Vương Bảo Nhạc phừng lên, nhưng không lập tức bỏ đi mà đứng đó vắt óc suy nghĩ, đợi tu sĩ áo lam quay về. Không bao lâu sau thì người nọ quay về, nhìn vẻ mặt của Vương Bảo Nhạc là biết ngay đối phương đã hiểu nguyên do, vậy nên chỉ thu hồi thẻ ngọc chứ không nói gì nữa.

Nhìn tu sĩ áo lam kia, ánh mắt Vương Bảo Nhạc lóe lên, đột nhiên ôm quyền nói với hắn.

- Sư huynh, ta ở đảo Hạ Viện có phần nóng tính, có xích mích với tên Lâm Thiên Hạo này, từng trực tiếp hành hung thuộc hạ của hắn ngay trước mặt hắn. Cho nên kẻ này hiểu khá rõ tính tình của ta.

Ánh mắt Vương Bảo Nhạc lóe lên, nói đến là ý vị thâm trường.

Hắn vừa nói xong thì tu sĩ áo lam nọ sững người, dần nheo mắt lại, có thể thi được vào đạo viện Phiêu Miểu, đậu vào đảo Thượng Viện, lại lăn lộn đến chức phụ trách phòng công vụ thế này, đương nhiên cũng chẳng phải kẻ ngu dốt. Tu sĩ áo lam nọ nghe Vương Bảo Nhạc nói xong thì trong lòng chợt hiểu ra, vẻ mặt lập tức trở nên âm trầm.

Hắn ý thức được rất có thể mình đã bị Lâm Thiên Hạo lợi dụng, đối phương đây là đang bày kế hại Vương Bảo Nhạc. Một khi Vương Bảo Nhạc nóng tính động thủ với mình thì việc này nhất định sẽ thành việc lớn. Dù sao thì nếu không phải Vương Bảo Nhạc biết làm người, khéo đưa đẩy thì hắn cũng sẽ không để lộ tin tức, bởi vì chức trách hạn chế nên không phải ai cũng có thể xem được tin tức liên quan đến động phủ.

Đến khi đó, mâu thuẫn lớn hơn, mình thì bị người ta gây sự, còn Vương Bảo Nhạc thì vì không có được đạo lý mà để lại ấn tượng xấu với mọi người khi vừa đến Pháp Binh các, cũng sẽ bị trách phạt. Còn Lâm Thiên Hạo cùng lắm thì chỉ xin lỗi một tiếng rồi thôi, dù sao thì cũng không phải hắn đánh người, mấy lần trước mình đến hối Lâm Thiên Hạo trả động phủ thì hắn cũng không từ chối, chỉ nói là trả muộn vài ngày mà thôi.

- Lâm Thiên Hạo ngươi giỏi lắm, muốn mượn đao giết người chứ gì!

Hai mắt của tu sĩ áo lam phát lạnh, có thể lăn lộn đến thân phận hiện giờ thì hắn cũng không phải dạng tốt lành gì, vậy nên lập tức nhìn Vương Bảo Nhạc rồi nói.

- Vương sư đệ, chỗ Lâm sư đệ ta đã hối thúc nhiều lần, hay là lần này phiền ngươi đi hối giúp ta nhé?

Nói xong, hắn lấy một cái thẻ ngọc ra đưa cho Vương Bảo Nhạc.

- Cảm ơn sư huynh!

Hai mắt Vương Bảo Nhạc sáng rực, lúc nãy hắn nói rõ ràng chính là vì muốn kết quả này đây, vậy nên nhận lấy thẻ ngọc rồi xoay người

rời đi.

Nhìn bóng lưng của b, tu sĩ áo lam kia ngẩng đầu nhìn về phía động phủ của Lâm Thiên Hạo, hừ lạnh một tiếng. Đối với hắn mà nói, dù là Vương Bảo Nhạc hay Lâm Thiên Hạo thì đều đối xử như nhau, nhưng nay so sánh thì cao thấp thấy rõ, cho nên hắn không ngại giúp Vương Bảo Nhạc một phen, để hắn có một lý do quang minh chính đại.

Lúc này Vương Bảo Nhạc đi ra khỏi phòng công vụ, lửa giận bừng bừng trong lòng, nhanh chóng chạy thẳng tới chỗ động phủ của Lâm Thiên Hạo.

- Lâm Thiên Hạo, duf trước kia ngươi có âm mưu quỷ kế gì thì ông đây cũng sẽ đánh cho ngươi kêu cha gọi mẹ! Dám gài ta, dám chiếm động phủ của ta à?

Vương Bảo Nhạc càng nghĩ càng thấy giận, tốc độ tăng nhanh, vèo một cái chạy thẳng tới khu động phủ.

Từ xa nhìn lại thì giống như có một quả cầu khổng lồ lăn vèo vèo bốc lên không biết bao nhiêu đất cát, chạy thẳng qua, khiến cho không ít đệ tử của Pháp Binh các kinh ngạc nhìn qua.

- Thứ gì thế kìa?

- Sao tên béo đó chạy nhanh thế nhỉ, hắn muốn làm gì đây?

Trong lúc những học sinh này tò mò thì Vương Bảo Nhạc đã chạy đến khu động phủ, đến trước cửa động phủ của Lâm Thiên Hạo, hắn cầm một cái loa lớn ra chụp mũ trước, trực tiếp hét lớn một tiếng.

- Lâm Thiên Hạo, ngươi khinh người quá đáng, ta liều mạng với ngươi!!!

Âm thanh này chẳng khác gì sấm rền vang vọng khắp khu động phủ, nhất là động phủ của Lâm Thiên Hạo lại đứng mũi chịu sào, trước sóng âm khủng bố nhường này, dù có trận pháp ngăn cản nhưng vẫn truyền thẳng vào bên trong.

Lâm Thiên Hạo đang luyện chế pháp khí run lên một cái, sau khi nghe rõ thanh âm này thì hắn cười lạnh, biết con cờ mình sắp xếp đã phát huy tác dụng. Đoán được rằng chắc hẳn Vương Bảo Nhạc vừa mới gây gỗ với bên phòng công vụ xong, nay lại đến tìm mình, vậy

nên giả điếc coi như không nghe thấy.

Mắt thấy Lâm Thiên Hạo giả điếc khổng a, Vương Bảo Nhạc đứng bên ngoài động phủ cũng đen mặt, cùng lúc đó, sóng âm ban nãy lan ra khiến những người ở trong các động phủ khác cũng nghe thấy, thế là quát to.

- Ai đang la ó cái gì đấy!

- Ồn quá rồi đó nha!

Nghe thấy tiếng quát đó, Vương Bảo Nhạc cười lạnh một tiếng, lại nhấc cái loa lên hét tiếp.

- Lâm Thiên Hạo, kẻ chia rẽ ngươi và Khương Đại Long không phải ta, tuy rằng ngươi tàn nhẫn biến thái phá hỏng Chu Kiên Cường của ta, nhưng ta thật sự tôn trọng tình yêu của các ngươi mà!

Hắn vừa nói xong thì mấy tiếng quát tháo kia lập tức ngưng bặt, nhứng au đó lại nhanh chóng có tiếng kinh hô lớn hơn vang lên.

- Gì thế này? Lượng tin tức trong mấy lời này lớn quá...

- Chu Kiên Cường là ai, Khương Đại Long là ai? Sao nghe giống tên mấy gã đực rựa to con thế...

- Mẹ ơi, gì thế này, Lâm Thiên Hạo lại có ham mê này á?

Tiếng xôn xao vang lên khiến cho Lâm Thiên Hạo không chịu nổi nữa, trực tiếp mở cửa động phủ lao thẳng ra, tức giận quát to.

- Vương Bảo Nhạc, ngươi nói bậy nói bạ cái gì đó!!

- Rốt cuộc ngươi cũng chịu chui ra rồi à!

Gần như ngay khi Lâm Thiên Hạo quát to chạy ra thì lửa giận của Vương Bảo Nhạc cũng hoàn toàn bộc phát. Thân thể vèo một cái bay thẳng đến, linh ti trong cơ thể lan ra, tốc độ tăng lên đến cực hạn, trực tiếp chạy thẳng đến trước mặt Lâm Thiên Hạo, tay phải đang đeo găng tay giơ lên tung ra một quyền.

Một quyền này được Vương Bảo Nhạc dốc toàn lực, không hề lưu tình, bên trong thì điều khiển linh khí, bên ngoài thì dẫn dắt linh khí, trực tiếp khiến cho trước nắm đấm của hắn tạo thành một cơn lốc

linh khí, ầm ầm nổ mạnh trước mặt Lâm Thiên Hạo.

Dù lúc đi ra Lâm Thiên Hạo đã có chuẩn bị trước, thậm chí còn mở cả linh bảo hộ thân ra, bản thân hắn cũng đột phá linh căn tám tấc, không hề tầm thường. Nhưng hắn hắn đoán sai về thực lực của Vương Bảo Nhạc, lúc này tầng phòng hộ bên ngoài thân thể hắn lập tức bị đánh nát, một quyền của Vương Bảo Nhạc trực tiếp nện thẳng lên người hắn.

Tiếng nổ rung trời vang lên, thân thể của hắn không trụ được, bị đánh bay ra khỏi khu vực động phủ. Hắn tái mặt, đầy vẻ không dám tin lẫn hoảng sợ, nhưng trên người hắn có bí bảo dạng như nội giáp phòng hộ, cho nên một quyền này của Vương Bảo Nhạc chỉ khiến hắn tái mặt một chút mà thôi.

- Lâm tiện nhân, ta muốn đánh ngươi từ lâu rồi, chuyện ở rừng mưa Trì Vân ta phải tính sổ với ngươi mới được!

Lửa giận của Vương Bảo Nhạc bừng lên, tốc độ tăng nhanh, nháy mắt đã đuổi kịp, trực tiếp đá một cước về phía hạ bộ của Lâm Thiên Hạo.

- Sao tốc độ của hắn lại nhanh tới vậy chứ!!

Vương Bảo Nhạc biến sắc, muốn tránh né, nhưng tốc độ của Vương Bảo Nhạc vô cùng kinh người, nháy mắt đã tới gần, trong tiếng nổ mạnh vang lên, thân thể của Lâm Thiên Hạo lại bị đá bay thêm lần nữa, đập trúng núi đá ở phía xa.

Vừa mới rơi xuống, Lâm Thiên Hạo cố dằn cơn đau đớn dữ dội nọ, thở hổn hển muốn lách mình tránh né, nhưng vẫn muộn một bước. Thoắt cái Vương Bảo Nhạc đã đến gần, một phát túm lấy tóc của Lâm Thiên Hạo. Trong tiếng kêu la thảm thiết của Lâm Thiên Hạo, Vương Bảo Nhạc đẩy mạnh một cái rồi đá mạnh về phía hạ bộ của hắn thêm lần nữa, đánh cho hắn bay về phía vách núi khác.

Kiểu đánh này là Vương Bảo Nhạc học được từ linh căn chín tấc, dựa vào tốc độ và sức mạnh của mình, đánh tới tấp khiến cho đối phương mất đi cơ hội đáp trả, thế thì khó mà phản đòn được!

Tiếng nổ mạnh vang lên, dù trong người Lâm Thiên Hạo có bí bảo phòng hộ nhưng lần lượt lĩnh trọn mấy cú thế này thì cũng phải hộc máu, toàn thân đau đớn dữ dội, bị đánh đến ngu người. Nhưng tất cả vẫn chưa xong, tiếng rống giận của Vương Bảo Nhạc lại vang lên lần

nữa.

- Ngươi còn dám chiếm động phủ của ta à? Đây là ngươi ép ta đấy nhé, ta thật sự không hề muốn nói ra chuyện của ngươi và Khương Đại Long, còn cả Chu Kiên Cường đáng thương của ta nữa, ngươi đúng là cái đồ tàn nhẫn quá quắc!

Vương Bảo Nhạc vừa nói vừa đuổi theo, liên tục hành hung, dù là bẻ ngón tay hay đá hạ bộ đều vô cùng hung tàn. Mà thực lực của hắn cũng vượt xa những kẻ cùng cảnh giới rất nhiều. Dù Lâm Thiên Hạo cũng rất mạnh, nhưng đứng trước mặt hắn thì lại không hề có khả năng đánh trả.

Lúc này không ít tu sĩ của Pháp Binh các đều đến, đứng nhìn xung quanh, sau khi nhìn cảnh này thì ai nấy đều kinh hãi.

- Vương Bảo Nhạc? Hình như ta có nghe nói tới, là học sinh mới năm nay đấy, ôi mạnh khiếp!

- Hắn là người của Pháp Binh các chúng ta à? Sao ta thấy chẳng khác gì đám Chiến Võ các thế, đây... Sức chiến đấu trâu bò quá!!

- Còn tên Lâm Thiên Hạo này nữa, chẳng lẽ hắn thích đực rựa thật à? Nhưng tại sao Vương Bảo Nhạc lại nói Chu Kiên Cường gì đó của hắn nhỉ?

Trong lúc những người xung quanh bàn tán rôm rả thì Lâm Thiên Hạo tức giận gầm lớn, trong cơ thể nháy mắt có hồng quang bắn ra, rõ ràng đã dùng đến bí bảo tạo thành vô số đợt sóng ánh sáng, thoát khỏi những đòn đánh tới tấp của Vương Bảo Nhạc, nhanh chóng lùi lại.

Đồng tử của Vương Bảo Nhạc co rụt lại, ở đây đông người, hắn không tiện tung chiêu. Thấy Lâm Thiên Hạo đã thoát khỏi cục diện bị động, hắn cũng không thèm đuổi theo nữa, mà chỉ vội ho một tiếng ôm quyền với mọi người xung quanh.

- Xin chào các vị sư huynh, các ngươi cũng thấy đó, ta vừa nói tới chuyện của hắn và Chu Kiên Cường nhà ta thì hắn đã chột dạ tức giận như thế rồi!

Mọi người xung quanh đưa mặt nhìn nhau, ai nấy đều lộ rõ vẻ quái lạ. Đầu óc Lâm Thiên Hạo ong ong, từ nhỏ đến lớn hắn chưa từng trải qua việc như thế, càng chưa từng bị người ta đánh đến mức này,

nếu chỉ như thế thì thôi, nhưng chuyện Chu Kiên Cường gì đó lại khiến hắn phát điên lên.

Lúc này toàn thân hắn đau đớn dữ dội, ngón tay như muốn bị đứt lìa, nhất là cơn đau đến từ hạ bộ khiến cho hai mắt hắn đỏ ngầu, nhưng không đến nỗi mất hết lý trí, miễn cưỡng tỉnh táo lại.

- Vương Bảo Nhạc, ngươi có bịa ra những chuyện này cũng vô dụng, thanh giả tự thanh!

Nói xong, ánh măt của Lâm Thiên Hạo lóe hàn quang đầy vẻ âm độc. Hắn lập tức lấy một thanh phi đao linh bảo ra, thanh phi đao này vừa ra thì lập tức tràn ngập uy áp kinh người, phẩm chất vô cùng đáng sợ, ít nhất cũng phải cấp năm đổ lên. Rõ ràng là một trong những đòn sát thủ của Lâm Thiên Hạo sau cái bí bảo phòng hộ kia.

Vương Bảo Nhạc nheo mắt lại, nếu như chỉ hành hung đối phương thôi thì hắn còn chưa đủ hả dạ, nếu đối phương đã gài hàng mình thì hắn phải để cho đối phương bị mang tiếng mới được. Dù thật hay gải cũng chẳng sao, dù sao thì chỉ cần bị bôi đen thì khó mà rửa sạch, thế là hắn hừ một tiếng.

- Các vị đaoj hữu, ta có chứng cứ!

Nói xong, Vương Bảo Nhạc trực tiếp khoát tay lên, nháy mắt đã lấy một khôi lỗi ra. Con khôi lỗi này cao to lực lưỡng, toàn thân đầy lông là lông, nhìn qua là biết rất mạnh mẽ rồi, nó vừa xuất hiện, trông thấy Lâm Thiên Hạo xong thì lập tức lộ rõ vẻ ngưỡng ngùng.

Miệng thì rên ư ử, vừa giơ hai tay ra chạy nhào về phía Lâm Thiên Hạo như đòi ôm...

Tiếng rên kia mới giòn giã vang dội làm sao, vang khắp bốn phương...

Thân ảnh kia vô cùng mất hồn, mị lực bắn chíu chíu...

- Nó chính là Chu Kiên Cường của ta, từ khi bị Lâm Thiên Hạo hành hạ ba ngày ba đêm xong thì nó biến thành như thế, suốt ngày chỉ rên rĩ như thế. Lâm Thiên Hạo, ngươi nói đi, rốt cuộc ngươi đã làm gì Chu Kiên Cường của ta hả!!

Vương Bảo Nhạc bi phẫn nói.

------oOo------

Chương 127: Lâm tiện nhân, đấu với ta à?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bốn phía lập tức lặng ngắt như tờ, tất cả bị tiếng ư ư này làm cho kinh hãi trợn mắt há mồm. Sau đó nhanh chóng có tiếng hít mạnh vang lên, toàn bộ khu động phủ nổ tung, tựa như có cuồng phong thổi qua, tạo thành vô số cơn sóng gió rợp trời.

- Đây... Đây là cái gì thế này! Pháp khí khôi lỗi sao?

- Mẹ ơi tiếng rên của nó kìa... Ta nổi hết gai óc rồi này!

- Giỏi thế, chế tạo ra được khôi lỗi cỡ này luôn!

Nhất là lời nói của Vương Bảo Nhạc trước đó hãy còn quanh quẩn bên tai, cuối cùng tạo thành xôn xao còn lớn hơn cả khi nãy.

- Thật hay giả thế, mặc kệ là thật hay giả, Lâm Thiên Hạo rốt cuộc đã làm gì với Chu Kiên Cường mà lại khiến một con khôi lỗi biến thành như thế chứ! Ba ngày ba đêm luôn, đồ cầm thú!

- Các ngươi nhìn vẻ mặt của Chu Kiên Cường kia đi, vừa ngượng ngùng lại có cả tủi thân nữa kìa, các ngươi nhìn cước bộ của nó đi, vừa kỳ lạ vừa có như đau đớn, trong này chắc chắn có điều khuất tất, ha ha, thú vị, thú vị lắm.

Nghe lời nói của những người xung quanh, Vương Bảo Nhạc cũng coi như được mở rộng tầm mắt. Thật sự là lời của những học sinh xung quanh nói khiến cho hắn nghe xong cũng cảm thấy đám này cũng không phải tốt lành gì, cả đám còn ghê gớm hơn cả mình.

Toàn thân Lâm Thiên Hạo run mạnh, đôi mắt trợn to hết nấc, nhìn gã to con giang tay chạy tới, mặt thì ngượng ngùng mồm chỉ toàn rên kia, đầu óc hắn lập tức nổ tung. Thậm chí thiếu chút nữa là không khống chế nổi phi đao linh bảo trước mặt làm nó rớt xuống rồi.

- Cút đi, ngươi cút ngay cho ta! Đừng có tới đây!!

Hắn ngu người. Phải biết rằng từ nhỏ đến lớn hắn còn chưa từng trải qua chuyện nào đáng sợ như thế. Lúc này hắn lùi lại vài bước, hô

hấp dồn dập, chỉ cảm thấy cảnh tượng xảy ra trước mặt quá đỗi quỷ dị, khiến cho trước mắt hắn thiếu chút nữa đã biến thành màu đen.

Nhưng tốc độ của Chu Kiên Cường rất nhanh, gần như ngay khi Lâm Thiên Hạo quay người định chạy thì nó đã chạy tới, tiếng rên rĩ ư ử trong miệng càng dữ dội hơn, giơ hai tay ra ôm chặt lấy Lâm Thiên Hạo.

Vừa bị ôm một cái thì Lâm Thiên Hạo đã nổi hết gai óc oàn thân, lập tức nổi giận vung tay lên, từng món pháp khí lũ lượt bay ra từ trong túi trữ vật của hắn bay thẳng đến chỗ Chu Kiên Cường.

Trong tiếng nổ mạnh, thân thể Chu Kiên Cường chấn động dữ dội, lập tức bay ngược ra. Lúc rơi xuống thì thân thể đã bị nứt vỡ phần nào, giãy giụa muốn bò lên, Vương Bảo Nhạc lập tức tới gần, một tay đỡ Chu Kiên Cường dậy, vẻ mặt lại càng bi phẫn hơn, tức giận trừng mắt nhìn Lâm Thiên Hạo.

- Lâm Thiên Hạo, Chu Kiên Cường đã thảm như vậy rồi mà ngươi còn đánh nó! Nó gặp lại ngươi nên mới mừng rỡ định lên ôm ngươi một cái đoàn tụ thôi, vậy cũng sai sao?

Tiếng ồn ào xung quanh lại vang lên, mọi người lũ lượt phụ họa. Ở đây toàn là người thông minh, Vương Bảo Nhạc vu oan Lâm Thiên Hạo cũng không cao siêu gì, trong số này cũng có người từng nghe nói đến chuyện ở đảo Hạ Viện trước kia, chẳng qua với họ mà nói thì Lâm Thiên Hạo vốn cũng chẳng thân quen gì, vậy nên chỉ cần có trò hay thì cứ xem thôi. Thêm nữa trong trò hay lần này còn ẩn chứa chủ đề có thể khiến cuộc sống nhàm chán của họ có chút sắc màu hơn, thế là đủ.

Thực ra dù tình cảnh của Vương Bảo Nhạc và Lâm Thiên Hạo đổi chỗ thì bọn họ cũng sẽ như thế. Nhất là trong này còn liên quan đến chế tác pháp khí lại càng khiến mọi người hưng phấn hơn, thậm chí không ít người còn đùa dai hét lên.

- Lâm Thiên Hạo ngươi cũng ghê gớm phết, chia sẻ tí kinh nghiệm đi nào, rốt cuộc ngươi đã làm gì mà khiến cho Chu Kiên Cường thành như thế vậy!

- Ha ha, Lâm Thiên Hạo, đừng có ngại, chia sẻ bí quyết với mọi người đi nào.

Hai mắt Lâm Thiên Hạo lại càng đỏ hơn, hôm nay thật sự đã mang

lại kích thích quá lớn với hắn, trước đó hắn còn có thể miễn cưỡng bình tĩnh được. Nhưng Vương Bảo Nhạc tung tuyệt chiêu thế này, cùng với tiếng ồn ào xung quanh khiến hắn ý thức được không phải những kẻ kia không hiểu rõ, nhưng hiểu là một chuyện, nhưng khó mà tránh khỏi chuyện sẽ tung tin ra ngoài.

Vừa nghĩ tới về sau vô số người trong đạo viện nhìn thấy mình đều liên tưởng đến vụ Chu Kiên Cường này thì Lâm Thiên Hạo lại tức điên lên, việc này còn khiến hắn điên cuồng nhiều hơn cả trận đòn tới tấp của Vương Bảo Nhạc ban nãy.

- Vương Bảo Nhạc, ta giết chết ngươi!

Lâm Thiên Hạo gầm to, thân thể đột nhiên nhảy lên, tựa như phát điên nhào thẳng tới chỗ Vương Bảo Nhạc.

Vương Bảo Nhạc nheo mắt lại, lòng thầm cười lạnh, hắn có thói nhớ dai thù vặt, lại không thích để qua đêm, nếu như ở trên đảo Thượng Viện mà Lâm Thiên Hạo thành thật một chút thì thôi, nhưng lại đi trêu chọc mình, cho nên lần này hắn mới dùng tuyệt chiêu như thế!

Hắn chẳng những muốn đả kích Lâm Thiên Hạo về mặt thân thể, mà còn phải bôi đen tên tuổi Lâm Thiên Hạo đến mức không thể rửa sạch được, kích thích tâm lý hắn ta. Lúc này thấy Lâm Thiên Hạo điên cuồng lao tới, ánh mắt của Vương Bảo Nhạc lóe lên, tay phải siết chặt, linh ti trong cơ thể tản ra, ngay cả mầm mống thôn phệ cũng thoáng vận chuyển, đang chực ra tay.

Nhưng đúng lúc này lại có một cỗ uy áp khổng lồ đến mức khiến cho người ta không cách nào phản kháng chợt ập đến từ giữa các dãy núi của Pháp Binh các. Giống như có một bàn tay khổng lồ vô hình trực tiếp tập hợp linh khí xung quanh lại đè mạnh xuống.

Lúc này lại có một thanh âm tràn ngập tức giận quanh quẩn khắp nơi.

- Vương Bảo Nhạc, ngươi coi đây là nơi nào hả!! Đúng là to gan!

Tiếng nổ mạnh vang lên, thân thể Vương Bảo Nhạc rung động dữ dội, hô hấp cũng khó khăn, mặt mày biến sắc. Lâm Thiên Hạo cũng run lên, thân thể đang lao ra cũng phải dừng lại ở cách Vương Bảo Nhạc hơn ba trượng, thân thể run lẩy bẩy, bị cưỡng chế khựng lại.

Thậm chí những người đứng xem xung quanh cũng bị ảnh hưởng, cả

đám biến sắc, không dám chống cự, lập tức cung kính cúi đầu.

- Bái kiến các chủ!

Theo người xung quanh lần lượt cúi đầu bái kiến thì có một đạo cầu vồng bay thẳng tới, trực tiếp lơ lửng giữa không trung, bên trong có một thân ảnh màu tím, đây đúng là các chủ của Pháp Binh các, chân ông ta cưỡi một thanh phi kiếm màu xanh, sắc mặt vô cùng khó coi, lạnh lùng quắc mắt nhìn Vương Bảo Nhạc.

Trong lòng Vương Bảo Nhạc không phục, các chủ này vừa đến đã đổ hết sai lầm lên đầu hắn, nhưng hắn quen đọc tự truyện quan lớn, nên lúc này cũng không hề lộ ra vẻ bất mãn gì, lại còn cung kính cúi đầu y hệt những người xung quanh. Thậm chí đôi mắt lóe lên một cái, cố gắng giãy giuạ bước lên vài bước.

Vài bước này giống như muốn thể hiện rõ sự kính sợ trong lòng và muốn đến gần các chủ, nhưng vô tình lại đến gần Lâm Thiên Hạo hơn một chút. Nhưng Vương Bảo Nhạc giống như không hề chú ý tới, ôm quyền cúi đầu thật sâu với các chủ đang lơ lửng trên không trung.

- Xin các chủ bớt giận, học sinh biết sai rồi.

Nói xong, Vương Bảo Nhạc vội vàng thu hồi khôi lỗi ở bên cạnh lại, nhưng khi chạm vào khôi lỗi này thì tiếng ư ử rên rĩ trong miệng nó chợt vang lên chát chúa dữ dội hơn, đưa mắt nhìn về phía Lâm Thiên Hạo, giơ hai tay ra như muốn van nài một cái ôm.

Màn này giống như đổ thêm dầu vào lửa, Lâm Thiên Hạo vốn tâm cao khí ngạo, tự cho mình hơn người, nay lại bị kích thích quá lớn nên khó mà giữ được lý trí. Cơn điên cuồng khó khăn lắm mới dằn xuống được lại bùng lên, nếu như Vương Bảo Nhạc còn đang ở cách xa thì thôi, nhưng nay khoảng cách còn chưa đến hai trượng...

Vậy nên Lâm Thiên Hạo đỏ mắt hét lớn một tiếng, điều khiển phi đao linh bảo và vô số pháp khí bắn về phía Vương Bảo Nhạc, nhưng vừa mới ra tay thì hắn chợt tỉnh người, thầm nghĩ không ổn, muốn thu hồi nhưng lại quá muộn.

Động tác của hắn quá bất ngờ, lại nằm ngoài dự đoán của mọi người, xung quanh không ai ngờ, các chủ đã ra mặt rồi mà tên Lâm Thiên Hạo này lại còn dám ra tay!

Trong nháy mắt, pháp khí và phi đao của hắn đã bắn đến chỗ Vương Bảo Nhạc, Vương Bảo Nhạc thầm hừ lạnh, nhưng trên mặt lại ra vẻ kinh ngạc đến đờ người ra, phòng hộ toàn thân nháy mắt mở ra. Một tiếng nổ mạnh vang lên, thân thể hắn trực tiếp bắn ngược ra sau, ngã xuống thật xa, phun một búng máu, thoạt nhìn vô cùng thê thảm, nhưng thực ra hắn da dày thịt thô nên chẳng hề hấn gì, chẳng qua hắn lập tức ra vẻ đau khổ.

- Các chủ, ngài nói ta to gan, việc này học sinh đã biết sai, dù ta là kẻ đột phá linh căn tám tấc, cũng lập nhiều công lao cho đạo viện ở quê hương linh tức, nhưng ta cũng không dựa vào đó mà cho rằng mình có đặc quyền gì.

- Dù dựa theo quy định của đạo viện, những người đột phá linh căn tám tấc đều được thưởng một động phủ và khí cầu, nhưng ta lại không có. Tên Lâm Thiên Hạo này cũng là tám tấc như ta nhưng lại có đủ không thiếu thứ chi, nhưng đạo viện có ơn với ta, không có đạo viện thì không có Vương Bảo Nhạc ta, trong lòng ta không hề có chút bất mãn nào, vì ta đều hiểu cả.

- Dù tên Lâm Thiên Hạo này một mình chiếm hai động phủ, vô cùng bá đạo, cướp luôn cả phần của ta thì ta cũng không có gì để phàn nàn.

- Hôm nay ta đến đây cũng là vì sư huynh ở phòng công vụ phái ta tới để hối hắn trả động phủ lại, có thẻ ngọc này làm chứng! Nếu như các chủ có trách cứ thì đệ tử cũng cam lòng nhận phạt!

Vương Bảo Nhạc giãy dụa đứng lên, lấy thẻ ngọc ra, trên mặt mang theo vẻ bi phẫn, lặng lẽ cúi đầu đứng đó.

Xung quanh lập tức im phăng phắc, Vương Bảo Nhạc lén lút nhìn Lâm Thiên Hạo đang biến sắc bên kia, trong lòng vô cùng đắc ý.

- Lâm tiện nhân, đấu với ta à? Không chơi chết cụ ngươi thì ông đây không phải Vương Bảo Nhạc!

------oOo------

Chương 128: Đối tượng thử nghiệm tuyệt vời!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong lòng Vương Bảo Nhạc hớn hở khỏi bàn, thầm nghĩ chuyện này mình làm coi như hoàn mỹ, nhất định có thể khiến Lâm Thiên Hạo cắn răng nuốt hận.

Người khác không nhìn thấu sự đắc ý thầm của hắn, mà chỉ thấy thân ảnh của hắn tràn ngập quạnh hiu, nhất là lời nói của hắn lại càng khiến những tu sĩ xung quanh xúc động. Mọi người đều hay đồng tình phe yếu thế, Vương Bảo Nhạc lúc này đang chơi khổ nhục kế!

Nhất là ban nãy các chủ đã ra mặt rồi mà Lâm Thiên Hạo lại còn động thủ, việc này khiến cho mọi người xung quanh thầm đánh giá hắn, không khỏi ngẩng đầu nhìn các chủ.

Về phần Lâm Thiên Hạo lúc này thì đang có cảm giác hít thở không thông, tới tận bây giờ hắn chưa từng thấy Vương Bảo Nhạc như thế, cho nên lập tức ý thức được tên này đang giả vờ đáng thương, mà lại ra vẻ cực kỳ giống nữa.

- Các chủ, hắn đang giả vờ...

Lâm Thiên Hạo lập tức sốt ruột, đang định mở miệng, nhưng trung niên áo tim trên không trung lạnh lùng đảo mắt qua một cái, tim của Lâm Thiên Hạo run lên, không thể không ngậm miệng lại, cơn giận trong lòng lại càng sâu hơn.

Thấy Lâm Thiên Hạo ngậm miệng lại, trong lòng Vương Bảo Nhạc lại càng sướng hơn, nhưng tất cả mọi người toàn là cáo già, mình không thể diễn lố quá được, thế là chỉ cúi đầu không nói gì.

Trung niên áo tím trên không trung thu hồi ánh mắt không nhìn Lâm Thiên Hạo nữa. Khi nãy kẻ này động thủ khiến cho ông ta rất bcự mình, mặc dù là do chính ông ta đã phê chuẩn lời yêu cầu mượn tạm động phủ vì để luyện khí của đối phương, lúc ấy ông ta cũng không để ý lắm, nào ngờ hôm nay lại gây ra chuyện thế này. Thực ra nếu ban nãy Lâm Thiên Hạo không động thủ, ông ta có thể nể mặt người quen nhờ vả mà chỉ răn dạy hắn vài câu, trọng điểm là có trách phạt Vương Bảo Nhạc hay không thôi.

Nhưng bây giờ, vì Lâm Thiên Hạo động thủ, lại nhìn thái độ của Vương Bảo Nhạc, tất cả mọi chuyện đều thay đổi. Lời nói của Vương Bảo Nhạc vừa có lý có cứ, lại không chút sơ sót, càng không phải tự ý xông vào, rõ ràng hắn có đạo lý, nhưng lại không vì thế mà làm kiêu, còn nhất mực cung kính với mình, điểm này mới là quan trọng

nhất.

Còn Lâm Thiên Hạo thì...

Nhất là nay xung quanh có nhiều người nhìn thấy như vậy, dù ông ta có là các chủ thì cũng không thể chẳng màn nhân tâm được. Lúc này ông ta nheo mắt lại nhìn Vương Bảo Nhạc vài cái, dù ông nhìn ra Vương Bảo Nhạc đang giả vờ nhưng cũng không thể không thừa nhận, hắn là kẻ biết làm người, cũng biết cách hành xử!

- Lần sau hai người các ngươi không thể làm như vậy nữa, nếu như còn động thủ trong đạo viện thì tất cả sẽ bị nghiêm trị!

- Còn ngươi nữa, Lâm Thiên Hạo, chiếm động phủ của người ta làm gì, lập tức trả lại ngay đi!

Các chủ lạnh lùng liếc nhìn Lâm Thiên Hạo một cái rồi xoay người rời đi.

Trong lòng Lâm Thiên Hạo run lên, Vương Bảo Nhạc là giả vờ đáng thương, nhưng hắn lúc này là thật sự khổ tâm, hắn biết rõ lần này mình đã thua rồi.

Các chủ vừa đi thì Vương Bảo Nhạc ôm ngực đứng dậy, sau đó ôm quyền với mọi người xung quanh.

- Các vị sư huynh, mọi người đều là đồng môn, sau này cũng là hàng xóm, tiểu đệ vừa đến, mong rằng sau này các vị sư huynh chỉ giáo nhiều hơn.

Vương Bảo Nhạc nhiệt tình bước lên luôn mồm gọi sư huynh sư tỷ, gọi đến là thân thiết, nhất là hắn nhiều linh thạch bảy màu, cứ nhét cho mỗi người một viên.

Tuy chỉ có một viên, nhưng thái độ của hắn khiến cho mọi người rất hài lòng, hảo cảm với Vương Bảo Nhạc tăng mạnh. Vui vẻ nói cười với nhau, nhất là chuyện hôm nay đã để lại ấn tượng sâu sắc cho mọi người, biết rõ hắn là người có tâm kế, ra tay tàn nhẫn, nhưng cũng có thực lực.

Đồng thời từ con khôi lỗi ban nãy cũng có thể nhìn ra tạo nghệ luyện khi của Vương Bảo Nhạc, hắn lại là đột phá linh căn tám tấc, làm người khéo đưa đẩy. Bọn họ cảm thấy người như Vương Bảo Nhạc giỏi khôn khéo làm việc, ngoài ra bọn họ cũng có nghe nói về chuyện

của Vương Bảo Nhạc ở đảo Hạ Viện và quê hương linh tức, có điều không biết cụ thể, hiện tại vừa cười nói cũng vừa thầm xem xét, sau khi nhìn rõ hơn thì lại càng thêm nhiệt tình.

Dù hiện tại bọn họ đều nhận ra ban nãy Vương Bảo Nhạc chỉ đang diễn trò, nhưng cũng chẳng hề bận tâm.

Sắc mặt Lâm Thiên Hạo đen như đít nồi, tiếng cười nói xung quanh khiến hắn cảm thấy vô cùng chói tai, bèn xoay người đi thẳng vào động phủ. Vương Bảo Nhạc liếc mắt nhìn qua, trong lòng thầm hừ một tiếng, không thèm để ý tới, tiếp tục bắt chuyện với mọi người. Không bao lâu sau, khi mọi người đều giải tán hết thì Vương Bảo Nhạc mới đi đến trước cửa động phủ của Lâm Thiên Hạo.

Sau khi xem qua thì hai cái động phủ này ở cuối nhất, cửa chính cách nhau không đến mười trượng, sau khi xem rõ xong thì hắn cảm thấy cái bên phải ở cuối cùng, điềm báo không tốt, cái bên trái tuy nằm giữa nhưng cũng không tệ, vậy nên lớn tiếng nói.

- Lâm Thiên Hạo, ta thích cái động phủ bên phải này của ngươi, mau cuốn gói ra cho ta, ta muốn lấy cái động phủ này!

Hắn vừa nói xong thì gân xanh trên trán Lâm Thiên Hạo lại nổi lên lần nữa, hắn vốn định sửa sang đồ đạc xong thì đưa cái động phủ bên phải này cho Vương Bảo Nhạc, nhưng giờ nghe xong thì lại đổi ý, xoay người đi qua động phủ bên trái, sau khi dọn dẹp sơ qua ở bên đó thì ném lệnh bài động phủ ra.

- Có lấy hay không!

Hắn nói xong thì xoay người về động phủ bên phải của mình.

- Lớn già đầu rồi còn thế nữa, đúng là cứng đầu mà!

Vương Bảo Nhạc nhận lấy lệnh bài, vội ho một tiếng, Lâm Thiên Hạo ở động phủ bên phải nghe thấy hắn nói vậy thì nghiến răng nghiến lợi, Vương Bảo Nhạc thì nghênh ngang bước vào động phủ bên trái của mình.

Sau khi đi vào xem xét thì Vương Bảo Nhạc lập tức cảm thấy thỏa mãn. Nơi này rộng gấp đôi động phủ của hắn ở đảo Hạ Viện, chẳng những có chỗ nghỉ mà còn có cả phòng đả tọa bế quan riêng nữa, quan trọng nhất là nơi này có một lò lửa, có thể tự luyện chế pháp khí ở đây, không cần phải đến nơi chỉ định mới có thể luyện chế ở

đảo Hạ Viện.

Nhất là phía sau cũng có một lan can, đứng ở đó có thể ngắm mây mù lượn lờ ở xung quanh, có thể nhìn thấy những ngọn núi ở phía xa, dõi mắt nhìn xa hơn thì bầu trời và mặt nước như nối liền với nhau, phong cảnh đẹp tựa tranh vẽ, khiến cho người ta cảm thấy sảng khoái.

Đồng thời linh khí ở đây cũng nồng đậm hơn mấy tòa lầu các gần bên chợ kia nhiều, đặc biệt là khe núi bên ngoài lan can còn có không ít kỳ hoa dị thảo, có từng đợt hương hoa thơm ngát bay theo gió, thấm vào mũi, làm cho tinh thần sảng khoái hơn hẳn.

- Đúng là chỗ tốt mà.

Mặc dù phải làm hàng xóm với Lâm Thiên Hạo khiến Vương Bảo Nhạc cảm thấy xúi quẩy, nhưng tháy động phủ này không tệ nên hắn cũng không để bụng chuyện hàng xóm lắm, lúc này hí hửng lấy đồ ăn vặt ra ngồi ăn.

- Tiếp theo phải tranh thủ tu luyện và học tập, ta tới đây cũng không phải để đấu đá với Lâm Thiên Hạo, mục tiêu của ta chính là trở thành tổng thống liên bang!

Nghĩ tới đây, Vương Bảo Nhạc bèn đặt đồ ăn vặt xuống, đăng ký linh võng của đảo Thượng Viện, vừa làm quen với kết cấu của đảo Thượng Viện, vừa học tập hồi văn cao cấp và phần chế tạo.

- Mình còn phải tìm hiểu kết cấu của đảo Thượng Viện và binh đồ là cái gì nữa...

Vương Bảo Nhạc trầm tư, lúc trước hắn cũng biết một phần, nhưng không nhiều lắm, nên hiện tại bắt đầu tìm hiểu kỹ hơn.

Cùng lúc đó, khi Vương Bảo Nhạc đang học tập và nghiên cứu thì Lâm Thiên Hạo cách vách lại đang đen mặt, hắn cắn răng nghĩ cách, mắt lóe lên vẻ âm độc, sau khi lấy thẻ ngọc ra dặn dò một phen thì mới cười lạnh.

- Vương Bảo Nhạc, ngươi dám bôi nhọ ta, nếu muốn bôi thì phải bôi hết mới phải đạo chứ!

Thời gian nhanh chóng trôi qua, mới đó mà đã ba ngày. Chuyện Vương Bảo Nhạc lấy lại động phủ cũng chỉ lan truyền phạm vi nhỏ ở

Pháp Binh các mà thôi, dù sao thì với phần lớn học sinh của Pháp Binh các thì cả Vương Bảo Nhạc lẫn Lâm Thiên Hạo đều chỉ là đám ma mới, mức độ được chú ý không cao lắm. Dù biểu hiện của Vương Bảo Nhạc ở đảo Hạ Viện và quê hương linh tức khá kinh người, nhưng bọn họ chỉ cảm thấy là hậu sinh khả úy mà thôi.

Lúc này Vương Bảo Nhạc cuối cùng cũng tìm thấy tất cả tin tức mình cần ở linh võng, cũng hiểu rõ hơn về đảo Thượng Viện và Pháp Binh các.

- Pháp Binh các ở bên trong thì phụ trách luyện chế pháp khí và linh bảo, ở bên ngoài thì phụ trách một phần pháp binh của quân khu ở biên giới... Đồng thời đạo viện Phiêu Miểu không đề cao chủ nghĩa cá nhân, họ khuyến khích đệ tử từng các phối hợp với nhau, tạo thành nhóm nhỏ ra ngoài lịch luyện!

Vương Bảo Nhạc khoanh chân đả tọa, ngẩng đầu lên thì thào.

Đồng thời hắn cũng tìm hiểu rõ ràng kết cấu của Pháp Binh các.

Pháp Binh các tựa như một thành trì, từ trên xuống dưới theo thứ tự là một vị các chủ, bốn vịn phó các chủ và vài binhh tử, cùng với một lượng lớn binh đồ, còn thấp nhất chính là những học sinh bình thường.

Đồng thời những người kia cũng nắm quyền lực tương đương trong tay, theo như Vương Bảo Nhạc thấy, các chủ giống như một vị thành chủ, có địa vị cao nhất ở thành trì đó, thống lĩnh toàn bộ, quyền lực cực lớn, không nói tới chuyện khống chế sinh tử, nhưng trong phạm vi quy tắc thì gần như có quyền lực vô hạn.

Còn phó các chủ thì có thể coi như phó thành chủ, nhưng không phải trợ thủ của các chủ không thôi, bản thân họ cũng có quyền lực cực lớn, được phân công quản lý các bộ phận riêng của Pháp Binh các, coi như quản lý một phương... Huống hồ gì nơi này là đảo Thượng Viện, là trung tâm của đạo viện Phiêu Miểu, bất kỳ một binh tử nào ở đây đi ra ngoài đều có thể khiến cho những thành chủ bình thường vô cùng kính sợ!

Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, hai mắt lóe sáng.

- Nếu như ta có thể trở thành binh tử... Đừng nói là chẳng mấy người dám bắt nạt ta, mà khoảng cách đến tổng thống liên bang cũng gần hơn một chút!

Hai mắt Vương Bảo Nhạc sáng rực lên, đang định tìm hiểu cách trở thành binh đồ thì đột nhiên phát hiện trên linh võng của đảo Thượng Viện đột nhiên xuất hiện vài bài viết có tên mình.

- Hửm?

Vương Bảo Nhạc kinh ngạc, lập tức xem thử, sau đó hắn nhanh chóng phì cười.

- Hôm nay xin giới thiệu về Vương Bảo Nhạc ở Pháp Binh các cho mọi người biết, nghe nói lúc trước gia nhập đảo Hạ Viện, kẻ này dựa vào việc gian lận để giành được thân phận đặc chiêu, hèn hạ vô sỉ, hạ tiện không ai bằng...

- Thì ra là thế, ta còn đang nói sao hắn lại có tiền như thế, hóa ra lúc tên Vương Bảo Nhạc này làm học thủ ở đảo Hạ Viện đã lợi dụng chức quyền để vơ vét vô số của cải, cho nên hắn mới lắm tiền nhiều của như thế!

Ban đầu mấy bài viết này chẳng có bao nhiêu, nhưng ngày càng nhiều hơn, nhất là bên trong cắn chặt ba điểm là tài năng, nhan sắc với quyền lực, vu khống trắng trợn.

Loại thủ đoạn thấp kém thế này, Vương Bảo Nhạc xem xong chỉ khẽ lắc đầu, đột nhiên cảm thấy tên Lâm Thiên Hạo này nhìn thì như thông minh, nhưng thực ra lại ngây thơ hết súc.

Nếu như đây là đảo Hạ Viện thì có lẽ thủ đoạn này còn có tác dụng, nhưng nơi này là đảo Thượng Viện, mọi người chỉ quan tâm việc tu luyện của bản thân mình, chẳng có ai ngu ngốc cả, việc thế này vừa không vu oan được cho người ta, lại còn lộ rõ cách hành xử dơ bẩn của bản thân.

- Tầm nhìn hạn hẹp, hành xử ngu ngốc, phỏng chừng tên Lâm Thiên Hạo này dứt sữa muộn quá thành ra chẳng nên thân, chẳng khác nào trò hề.

Vương Bảo Nhạc lắc đầu, cảm giác mình không cần phải quan tâm thay cho cha hắn, đã tốn quá nhiều thời gian ở chỗ kẻ này, vậy nên hắn hản nhiên giơ tay phải mang vòng tay trữ vật lên, mỉm cười vẫy nhẹ một cái, trực tiếp lấy một món đồ ra.

- Nhưng cũng không thể lãng phí được, đúng lúc có thể mượn hắn

đến để thử nghiệm xem cực hạn tinh thần của con người là bao nhiêu, tiện thể nghiên cứu pháp khí loại tinh thần mà ta đang nghiên cứu luôn!

------oOo------

Chương 129: Lâm Thiên Hạo phát cuồng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghĩ đến phương hướng nghiên cứu này của mình, Vương Bảo Nhạc không khỏi có phần chờ mong... Lúc này thứ bị Vương Bảo Nhạc lấy ra đúng là một cái loa lớn!

Vương Bảo Nhạc cầm loa cười gian, xoay người đi vào trong phòng luyện khí, luyện chế lại cái loa này lần nữa, sẵn điều chỉnh cả hồi văn, khiến cho uy lực của món pháp khí này càng lớn hơn, đồng thời cũng điều khiển thật kỹ hướng sóng âm khuếch tán.

Về phần tài liệu thì các đệ tử Pháp Binh các ở đảo Thượng Viện có thể bỏ linh thạch ra mua được rất nhiều đồ, mặc dù phần lớn đều là đồ hiếm thấy ở đảo Hạ Viện, có thể là do đẳng cấp khác biệt. Thực ra có một số tài liệu hiếm có thật sự, dù đảo Thượng Viện có thật, nhưng không phải linh thạch có thể mua được, cần phải hoàn thành một vài nhiệm vụ đặc biệt mới có thể đổi được.

Vương Bảo Nhạc nhanh chóng luyện chế xong xuôi, nhìn ba hơn ba mươi cái loa đã được mình luyện chế ra, trong mắt hắn ánh lên vẻ thỏa mãn, hưng khởi lắp từng cái lên vách tường của động phủ.

Sau vách tường này chính là động phủ của Lâm Thiên Hạo...

Sau khi xong xuôi, Vương Bảo Nhạc phủi tay, khoanh chân ngồi xuống, vẻ mặt thỏa mãn lấy đồ ăn vặt ra đánh chén.

- Tiếp theo có thể thử nghiệm một phen, trước tiên thí nghiệm phương diện tạp âm của sóng âm trước, xem ảnh hưởng đối với tinh thần lớn đến cỡ nào.

Nói xong, tay phải của Vương Bảo Nhạc phất lên, những cái loa được gắn trên vách tường run khẽ một cái, được hắn khởi động hàon toàn. Nhưng lại không có bất kỳ âm thanh nào vang lên trong động phủ của hắn, tất cả âm thành đều được Vương Bảo Nhạc điều chỉnh

ngưng tụ lại, định rõ là chỉ phát về phía chỗ của Lâm Thiên Hạo mà thôi.

Thanh âm này nháy mắt đã xuyên thấu qua vách tường, trực tiếp bộc phát ở trong động phủ của Vương Bảo Nhạc!

Lúc này Lâm Thiên Hạo đang lên linh võng ở trong động phủ của mình, hắn nhếch miệng cười lạnh nhìn mấy bài viết bôi nhọ Vương Bảo Nhạc, đang định cầm thẻ ngọc truyền âm dặn dò thêm lần nữa thì đột nhiên động phủ của hắn phát ra tiếng rít kinh thiên động địa tựa như sét đánh!

Tựa như có vô số người đồng thời hét lớn, tạo thành từng đợt sóng âm khiến cho động phủ của hắn rung chuyển, thậm chí khiến cho vách tường xung quanh chấn động bụi cát bay mù mịt.

Mà động phủ của hắn lại nằm ở sát mép, kế bên là vách núi, cho nên tuy âm thành khá lớn nhưng laiạ không hề ảnh hưởng đến những người khác.

Lâm Thiên Hạo lại càng sợ hơn, không kịp phản ứng lại thì lỗ tai đã ù ù, nháy mắt ngu người, chỉ cảm thấy cảnh vật trước mắt giống như đang xoay tròn, tựa như từ một cái mật thất yên tĩnh bỗng chốc lọt thỏm vào một thế giới đầy những tạp âm.

Lâm Thiên Hạo kêu thảm một tiếng, thân thể run rẩy đứng phắt dậy, hắn bịt kín lỗ tai, nhưng tiếng động này quá lớn, cứ vang vọng khắp động phủ của hắn, sóng âm bộc phát khiến cho hô hấp của hắn trở nên dồn dập, tựa như ngay cả trái tim cũng muốn vỡ tung, hắn lập tức lao ra khỏi động phủ, tâm thần rung động dữ dội, lỗ tai ù ù, hồi lâu sau mới đỡ hơn phần nào. Hắn lại quắc mắc nhìn về phía động phủ của Vương Bảo Nhạc.

- Vương Bảo Nhạc!!

Lâm Thiên Hạo thật sự không ngờ Vương Bảo Nhạc lại phản kích biến thái đến thế, không khỏi tức giận gào to.

Sau khi Vương Bảo Nhạc đang khoanh chân ngồi ăn vặt trong động phủ nghe thấy tiếng rống của hắn thì lấy một thẻ ngọc ra bắt đầu ghi chép.

- Phản ứng cũng lớn đấy chứ, đây là cơ chế bảo vệ của cơ thể hắn đang phát huy tác dụng, khiến cho bản năng của con người bị ảnh

hưởng, không tốt cho tinh thần, phải chép cái này lại mới được.

Vương Bảo Nhạc nghiêm túc ghi chép số liệu lại, sau đó tiếp tục điều chỉnh mớ loa. Sau đó cân nhắc đến việc khó mà cho ra được kết quả thí nghiệm trong ngày một ngày hai cho nên bắt đầu nghiên cứu và tu luyện Vân Vụ Phiêu Miểu Công.

Còn Lâm Thiên Hạo ở bên ngoài động phủ thì lúc này đang nổi cơn điên, hai mắt đỏ ngầu, đứng đó gào cả buổi trời cũng không thấy Vương Bảo Nhạc đi ra. Nhưng mấy tiếng xẹt xẹt đinh tai nhức óc kia cũng đã nhỏ lại, Lâm Thiên Hạo cắn răng quay lại động phủ, nhưng hắn đã xem thường thí nghiệm tinh thần của Vương Bảo Nhạc rồi, tiếng động kia vừa mới nhỏ đi một chút thì đột nhiên lại bùng lên, thậm chí còn đáng sợ hơn cả lúc trước.

Trong tiếng ầm ầm kia, Lâm Thiên Hạo không thể nào chịu nổi nên chạy ra khỏi động phủ, cơn tức giận và điên cuồng đã lên đến cực hạn, bắt đầu tấn công động phủ của Vương Bảo Nhạc, nhưng không đánh vỡ được trận pháp. Một lát sau Lâm Thiên Hạo đã muốn phát cuồng, thở hồng hộc mấy cái thì hắn mới cắn răng.

- Vương Bảo Nhạc, ngươi muốn ép ta đi chứ gì, không có cửa đâu!

Hàn quang trong mắt Lâm Thiên Hạo lóe lên, hắn biết rõ việc này có đi tìm các chủ cũng thế, dù sao thì Vương Bảo Nhạc không động thủ với mình, các chủ lại chẳng hơi đâu mà đi quản mấy chuyện vặt vãnh... Thế nên hắn cắn răng quay người rời đi, đến khi quay về thì hắn trực tiếp khởi động rất nhiều pháp khí phòng hộ vừa mới mua được, tạo thành tầng phòng hộ dày cộp để ngăn đám sóng âm cuồng bạo đó.

Chi là đám sóng âm này khi có khi không, lúc thì im phăng phắc, khi lại bùng lên chát chúa. Ngay cả khi đã mở phòng hộ ngăn cản, nhưng khởi động liên tục như thế sẽ tiêu hao linh thạch và linh lực của bản thân rất nhiều. Vậy nên vài lần hắn thấy sóng âm ngưng bặt thì tắt phòng hộ đi, chẳng bao lâu sau nó lại vang lên dọa hắn giật bắn người, toàn thân run rẩy giãy đành đạch, máu dồn lên mấy lần suýt nữa đã vỡ tin với đứt mạch máu não.

Liên tục vài lần, Lâm Thiên Hạo không tìm ra được quy luật chính xác nên ngửa mặt lên trời hét to, vô cùng bi phẫn. Hắn cảm giác dù mình là tu sĩ Chân Tức nhưng tim cũng không chịu nổi kích thích nhường này, vậy nên dằn cơn xúc động không cam lòng xuống. Mặc dù không chuyển ra khỏi động phủ, nhưng khó mà tiếp tục ở lại đây

nên chỉ có thể ra ngoài tìm chỗ ở tạm.

Thấy đối tượng thí nghiệm bỏ đi, Vương Bảo Nhạc cũng bực lắm, thở dài một hơi xong thì không thèm để ý đến Lâm Thiên Hạo nữa. Lúc này hắn đang nghĩ, ngoài việc tu luyện Vân Vụ Phiêu Miểu Công ra, còn phải nhanh chóng trở thành binh đồ, hắn cũng đã tìm hiểu cách để trở thành binh đồ ở trên linh võng rồi.

- Muốn thành binh đồ thì cần luyện chế ra một trăm pháp khí cấp một có trình độ hoàn mỹ!

Ánh mắt của Vương Bảo Nhạc lóe lên, hắn biết rõ pháp khí cấp một mà đảo Thượng Viện yêu cầu khác với thứ luyện ra ở hệ Pháp Binh của đảo Hạ Viện.

Bởi vì kiến thức ở đảo Hạ Viện được truyền thụ chỉ dừng lại ở giai đoạn linh bôi, không có phần rèn và phần luyện chế đầy đủ cho nên thứ các học sinh luyện ra được chỉ có thể coi như chuẩn cấp một mà thôi.

Còn yêu cầu của đảo Thượng Viện thì lại là pháp khí cấp một đạt trình độ hoàn mỹ nhất vượt xa phẩm chất bình thường, thế thì lại khó khăn hơn nhiều. Đồng thời học sinh không được tự chọn vật luyện chế, mà phải luyện chế những pháp khí nằm trong danh sách chỉ định của Pháp Binh các mới được.

Luyện chế ra được một trăm món pháp khí khác nhau từ danh sách đó thì có thể lên chức!

Độ khó này khiến cho gần như các học sinh vừa mới thi vào đảo Thượng Viện chẳng thể nào làm được trong khoảng thời gian ngắn, thậm chí có không ít người tốn vài năm cũng không làm được.

Nhưng đối với Vương Bảo Nhạc mà nói thì nó cũng khó thật đấy, nhưng không lớn lắm, thực ra lúc ở đảo Hạ Viện thì Vương Bảo Nhạc đã tiếp cận được với phần luyện chế sau cùng rồi, cũng đã làm ra được pháp khí cấp một, thậm chí còn làm được cả pháp khí cấp hai, chẳng qua chưa đến mức độ hoàn mỹ mà thôi.

Nhưng hắn tin rằng sau khi học qua sơ sơ thì hắn sẽ luyện chế ra được pháp khí cấp một hoàn mỹ nhanh thôi.

- Trở thành binh đồ đúng là không dễ gì, nhưng sao mà Lâm Thiên Hạo làm được nhỉ?

Sau khi hiểu rõ về cách trở thành binh đồ thì nghi vấn này lập tức xuất hiện trong lòng Vương Bảo Nhạc, nhưng khi nhớ đến bối cảnh của hắn thì Vương Bảo Nhạc đại khái cũng hiểu được nguyên nhân.

- Xem ra ta cũng phải tìm nhân vật lớn nào đó có thể nói chuyện giúp ta mới được, nếu chỉ biết cắm đầu tu luyện thì sau này sẽ thiệt thòi lắm.

Vương Bảo Nhạc gãi đầu, mục tiêu của hắn là vị trưởng lão khá thích và cho hắn thẻ ngọc ở trên đỉnh Chưởng Viện khi xưa.

Hôm nay xem ra địa vị của đối phương ở Pháp Binh các đúng là không hề tầm thường.

- Hơn cả các chủ sao?

Vương Bảo Nhạc như có điều suy nghĩ, hắn nhanh chóng tập trung tinh thần, hiểu được ít nhất cũng phải trở thành binh đồ thì mới tính tiếp được.

- Trước tiên phải luyện chế pháp khí để trở thành binh đồ!

Vương Bảo Nhạc hạ quyết tâm, vừa tu luyện Vân Vụ Phiêu Miểu Công vừa bắt đầu tăng cường nghiên cứu Vạn Vật Hóa Binh Quyết, lại mua thêm tài liệu về thử luyện chế pháp khí cấp một hoàn mỹ.

Thời gian trôi qua, sinh hoạt của Vương Bảo Nhạc cũng bình thường lại, mỗi ngày ngoại trừ tu luyện và luyện chế ra thì vẫn lên linh võng xem giáo trình, lúc lại ra ngoài nghe giảng, dường như tất cả đã dần đi vào quỹ đạo.

Lâm Thiên Hạo ở cách vách vẫn chưa quay về, khiến cho Vương Bảo Nhạc nhìn như chỉ có một cái động phủ, nhưng thực ra bởi vì cả hai cái đều dùng chung linh tri cho nên tốc độ luyện chế linh thạch và tu luyện của Vương Bảo Nhạc tăng vèo vèo, chỉ là vừa hí hửng vừa nhớ Lâm Thiên Hạo.

- Đối tượng thí nghiệm tốt biết bao nhiêu mà lại chạy đi mất tiêu rồi, còn nhiều thí nghiệm ta chưa kịp làm mà, thế này chẳng khác nào phải dừng đề mục nghiên cứu pháp khí tinh thần chứ.

Vương Bảo Nhạc có phần tiếc nuối, nhưng hắn không cảm khái bao lâu thì nửa tháng sau, Lâm Thiên Hạo đã quay lại.

Chuyện đầu tiên hắn làm sau khi quay về động phủ chính là lôi hết mớ loa mà hắn đặt người ta làm gắn lên tường, sau đó mở tiếng lên đối kháng với Vương Bảo Nhạc.

Đồng thời, bản thân của hắn cũng có chuẩn bị, mở phòng hộ đặc chế lên, sau khi chặn hết tạp âm thì lt cười lạnh, khoanh chân ngồi xuống.

- Muốn đuổi ta đi à, không có cửa đâu!

Thấy Lâm Thiên Hạo quay về, Vương Bảo Nhạc lập tức kinh hỉ, còn chiêu này của đối phương thì Vương Bảo Nhạc đã liệu được từ lâu, dễ dàng hóa giải. Lúc này hắn lại sợ đối phương chạy mất nên tranh thủ triển khai thí nghiệm tiếp theo, khẽ khoát tay hét to.

- Chu Kiên Cường!

Ầm một tiếng, nháy mắt đã có một thân ảnh bay ra từ vòng tay trữ vật của Vương Bảo Nhạc, ầm một tiếng đáp xuống đất, thân ảnh đó đột nhiên ngẩng đầu lên, gầm nhẹ một tiếng.

Chương 130: Nghiên cứu tìm hiểu về kích thích tinh thần

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đây là pháp khí khôi lỗi mà Vương Bảo Nhạc đã luyện chế ra được!

Khôi lỗi này có bề ngoài là một gã to con, cao lớn cơ bắp cuồn cuộn, uy vũ hơn người. Nhất là trên người nó toàn lông lá, thoạt nhìn vô cùng tục tằng và đáng sợ, nếu như nó im lặng đứng đó thì tựa như một cái tháp sắt vững chãi, ngay cả ánh mắt cũng sáng rực, không giống với những khôi lỗi khác mà Vương Bảo Nhạc đã luyện chế ra.

Nói đến con khôi lỗi này, nó chính là một trong những con khôi lỗi mà hắn đã luyện chế ra đầu tiên trước kỳ nghỉ ở đảo Hạ Viện, cũng đã trải qua lần tôi luyện sống còn ở rừng mưa Trì Vân với hắn, đồng thời cũng là một trong những thủ phạm khiến cho tên áo đen khi đó sợ co vòi.

Nó cũng là một trong những thứ đã cho Vương Bảo Nhạc có ý tưởng mới về việc chế tạo khôi lỗi!

Lúc đó tổng cộng có ba khôi lỗi khiến cho gã áo đen kia sợ hãi, trong sự kiện hệ Ngộ Đạo khi xưa, đã bị Vương Bảo Nhạc cải tạo, cho thêm hình thức rên rĩ, có điều về sau dù Vương Bảo Nhạc đã luyện chế ra được không ít khôi lỗi, nhưng cũng đã bị hư hao hơn phân nửa, nhất là khi vượt qua trận pháp trong ngọn núi ở quê hương linh tức nên đã bị hủy đi rất nhiều rồi.

Cho nên hiện tại chỉ còn lại có một mình nó, mặc dù lúc trước bị phi đao của Lâm Thiên Hạo làm hỏng, nhưng Vương Bảo Nhạc vẫn sửa lại đàng hoàng. Giờ đây nhìn con khôi lỗi đó, trên mặt Vương Bảo Nhạc đầy vẻ cảm khái và thỏa mãn.

- Chu Kiên Cường à, ta định lấy ngươi làm thí nghiệm, ngươi có chịu không?

Vương Bảo Nhạc vờ vịt hỏi.

Hắn vừa lên tiếng thì khôi lỗi đại hán này đột nhiên ngẩng đầu dậy, mặc dù ánh mắt ngờ nghệch, nhưng ánh sáng phát ra từ linh thạch bảy màu lại lóe lên trong trong mắt, nếu không nhìn kỹ thì còn tưởng

rằng khôi lỗi này sống lại nữa, tựa như còn uy vũ hơn trước kia, đột nhiên mở miệng.

- Ưm!

Thanh âm này vừa vang lên thì toàn thân Vương Bảo Nhạc run lên.

- Được rồi được rồi...

Vương Bảo Nhạc cũng chịu không nổi cái tiếng này, nên vội xoa mũi ho khan một tiếng, mang theo con khôi lỗi này vào phòng luyện chế, định làm ra thêm vài con nữa, đồng thời cũng gia cố Chu Kiên Cường này thêm một chút.

Lát sau, khi Vương Bảo Nhạc đi ra thì có ba đại hán đi theo sau lưng hắn. Cả ba đều có bộ dạng của Chu Kiên Cường, cao lớn phi phàm, cả đám đều để trần nửa người trên, để lộ cơ thịt chác nịch và lông lá bù xù, đứng nguyên tại chỗ thôi đã có thể dọa đám nhát gan sợ hết hồn.

Sau khi thỏa mãn nhìn Chu Kiên Cường số một, số hai, số ba mà mình đã chế tạo, Vương Bảo Nhạc liếc mắt nhìn hướng phòng của Lâm Thiên Hạo, đắc ý khoát tay.

- Từ giờ trở đi, các ngươi chính là hộ vệ của Vương Bảo Nhạc ta, đứng canh ở cửa ra vào cho ta, không có lệnh của ta thì không có bất kỳ kẻ nào được ra vào, đồng thời nhớ kỹ nhiệm vụ ta giao cho các ngươi, liên tục ghi lại số liệu cảm xúc biến hóa của đối tượng thực nghiệm đấy nhé.

Ba khôi lỗi cao to này lập tức đồng thanh kêu lên.

- Ưmm!

Sau khi hô to một tiếng khiến Vương Bảo Nhạc nổi hết cả da gà thì chúng nó lập tức đi thẳng ra cửa động phủ, sau khi đi ra đứng trước cửa động phủ của Vương Bảo Nhạc thì bày ra tư thái uy vũ đứng im không nhúc nhích.

Vương Bảo Nhạc lập tức cảm thấy mỹ mãn, khoanh chân ngồi xuống, không thèm bận tâm đến chuyện ở bên ngoài nữa, tiếp tục nghiên cứu Vạn Vật Hóa Binh Quyết và phần chế tạo. Cứ thế, hai ngày nhanh chóng trôi qua, trong hai ngày này, Lâm Thiên Hạo không hề ra ngoài, hắn cảm thấy rất hí hửng, khi nào luyện khí rảnh rỗi đều

liếc mặt nhìn về phía động phủ của Vương Bảo Nhạc, khóe miệng nhếch lên cười khẩy.

- Ngoại trừ dùng cái loa lớn để tạo tiếng ồn ra thì tên Vương Bảo Nhạc này cũng chẳng có thủ đoạn gì nữa, nhưng ta còn nhiều cách lắm, Vương Bảo Nhạc, để xem ta với ngươi ai chuyển đi trước!

Lâm Thiên Hạo hừ lạnh rồi đứng dậy, định ra ngoài mua vài tài liệu luyện khí về, lúc này tâm trạng của hắn không tệ, mở cửa định đi ra.

Nhưng vừa mới ló đầu ra, không đợi hắn kịp nhìn rõ cái gì thì bên tai đã vang lên tiếng ư ưm quên thuộc, Lâm Thiên Hạo ngu người quay đầu qua nhìn thì thấy có ba gã to con đứng bên ngoài động phủ của Vương Bảo Nhạc, vừa õng ẹo nũng nịu vừa đá lông nheo với hắn...

Khó mà tưởng tượng ra được cảnh ba gã to con này ra vẻ yêu kiều quyến rũ nó kinh khủng khiếp đến cỡ nào, càng khó mà tưởng tượng ra được khi ba gã to con này vừa ưỡn ẹo vừa há miệng rên ư ử sẽ khiến người ta rợn gáy ra sao...

Thậm chí chúng nó còn ngoắc Lâm Thiên Hạo...

Nếu chỉ như thế thì thôi, nhưng đòn sát thủ của Vương Bảo Nhạc há lại đơn giản như thế, vậy nên trong nháy mắt đứng đực mặt ra thì Lâm Thiên Hạo lại nghe được tiếng hô hoán như gà cắt tiết của ba gã này.

- Tới đây đi, ứ... Cưng à, đến đi nè!

- Á ~~ Tới bắt ta đi nè, đến đánh ta đi a á!

- Cưng ơi... Ư ư ư ~

Cảnh này khiến cho đầu óc Lâm Thiên Hạo đùng một phát, thiếu chút nữa hụt chân ngã sấp mặt. Thoắt cái đã nổi hết da gà, nhất là hắn chú ý thấy ba con khôi lỗi này đều có bộ dạng y hệt Chu Kiên Cường gì đó thì lập tức nhớ đến lời vu khống của Vương Bảo Nhạc dành cho hắn, vậy nên tức giận vô thức muốn ra tay.

Nhưng hắn lại ráng nhịn, ý thức được đây nhất định là âm mưu của Vương Bảo Nhạc, một khi mình động thủ thì nhất định sẽ dính chưởng, cho nên hắn cố nhịn, sầm mặt coi như không thấy không nghe gì, cuống quít bỏ đi.

Mãi cho đến khi Lâm Thiên Hạo đi rồi thì ba con khôi lỗi này lập tức khôi phục bình thường, tiếp tục đứng ở đó như hộ vệ, Vương Bảo Nhạc ở trong động phủ thì mừng húm.

- Xem ra loại kích thích tinh thần kiểu này có tác dụng lớn nhất, nó rất quan trọng cho quá trình nghiên cứu của ta sau này.

Vương Bảo Nhạc cảm giác dường như mình đã tìm được hướng chế tác pháp khí loại tinh thần rồi, thực ra hắn không hề sợ Lâm Thiên Hạo động thủ, chỉ cần đối phương ra tay thì coi như làm trái với mệnh lệnh của các chủ, dù sao thì đám khôi lỗi đó cũng là pháp khí của hắn, đánh khôi lỗi của hắn chẳng khác gì đánh hắn, nhưng dù có đến lúc đó đi nữa thì Vương Bảo Nhạc cũng không định ép vật thí nghiệm quý giá này bỏ đi, chơi vài vố thì được.

- Hạo tiện nhân, cố gắng lên nhé, ta coi trọng ngươi lắm đấy.

Vương Bảo Nhạc ghi chép xong thì cảm thấy lần thí nghiệm này giúp ích rất nhiều cho việc chế tác pháp khí của mình trong tương lai, nên tâm trạng rất hân hoan vui sướng. Hắn bắt đầu tiếp tục nghiên cứu phần rèn, thực ra mấy ngày nay khổ công nghiên cứu, phối hợp với những gì đã biết lúc trước, Vương Bảo Nhạc đã nắm vững hơn phân nửa phần rèn này rồi.

Tiếp theo, hắn định chờ đến khi hoàn toàn nắm vững phần rèn này thì sẽ bắt đầu thử luyện chế pháp khí cấp một hoàn mỹ, rồi đi tìm hiểu phần luyện chế. Thực ra bản thân Vương Bảo Nhạc cũng không để ý đến, từ khi hắn đến đảo Thượng Viện này, không hề chậm trễ thời gian, tu luyện và học thức đều tăng nhanh, còn Lâm Thiên Hạo thì phát điên chẳng có lòng dạ nào để tu luyện, cứ như thể, sợ là chẳng bao lâu nữa, chênh lệch giữa Lâm Thiên Hạo và Vương Bảo Nhạc sẽ ngày càng cao hơn.

Nửa tháng sau, chính bản thân Lâm Thiên Hạo không hề ý thức được việc này, nhiều lần nổi trận lôi đình, nhưng trừ phi là không ra ngoài, bằng không mỗi lần đi ra thì ba con khôi lỗi của Vương Bảo Nhạc đều làm cho hắn nổi máu, không thể nào quen được.

Nhưng không thể nào không ra ngoài được, dù hắn đã cố gắng không đi đâu thì vẫn sẽ có người đến bái phỏng, vậy nên chuyện này nhanh chóng lan truyền khắp nơi, Lâm Thiên Hạo khóc không ra nước mắt, thậm chí còn nảy sinh suy nghĩ dời đi nữa. Nhưng hắn không cam lòng, cũng chẳng còn tâm trạng để tu luyện hay học tập, chỉ lo vùi đầu nghĩ cách đối kháng.

Nhưng còn chưa kịp nghĩ ra cách gì thì hôm nay lại có một thanh niên mặc đạo bào màu trắng xuất hiện trước cửa động phủ của hắn. Y phục thanh niên này mặc khác với binh đồ bình thường, khí chất cũng không hề tầm thường, nhìn qua đã biết hắn có thân phận tôn quý, có quyền lực không nhỏ.

Bởi vì vốn anh tuấn phi phàm, khí vũ hiên ngang, cho nên mặc trường bào màu trắng thế này lại càng phiêu dật hơn.

Hắn chắp tay sau lưng, đứng ngoài cửa động phủ của Lâm Thiên Hạo, ánh mắt lóe lên vẻ khó hiểu nhìn chằm chằm ba con khôi lỗi to đùng trước cửa động phủ của Vương Bảo Nhạc.

Lúc này ba con khôi lỗi đứng đó như đang hộ vệ, mắt không chớp lấy một cái, tư thái vô cùng uy vũ.

Thấy thế, khuôn mặt của thanh niên chợt động, ánh mắt đảo qua cửa chính động phủ của Vương Bảo Nhạc, sau đó lại nhìn động phủ của Lâm Thiên Hạo, sau khi ngẫm nghĩ một lúc thì hắn phất nhẹ tay áo, cửa động phủ của Lâm Thiên Hạo lập tức chấn động.

- Lâm sư đệ có nhà không?

Thanh niên mỉm cười mở miệng.

Trong động phủ, Lâm Thiên Hạo đang cáu bẳn nghe thấy tiếng động thì vốn định lờ đi, nhưng sau khi ngẩng đầu xem xét thì đồng tử của hắn lập tức co rụt lại.

- Trần Vũ Đồng! Sao hắn lại tới đây chứ!

Lâm Thiên Hạo nhận ra thanh niên áo trắng ở bên ngoài động phủ, biết rõ đối phương xem như thiên chi kiêu tử thật sự trong Pháp Binh các, tám năm trước đột phá linh căn tám tấc, thi vào đảo Thượng Viện xong thì lập tức được một trong số năm vị trưởng lão của Pháp Binh các thu làm đệ tử, tiếng tăm vang dội, xem như một nhân vật phong vân trong đảo Thượng Viện này.

Bản thân lại còn tuấn lãng hơn người, vô cùng vĩ đại, nhất là lại có điểm hơn người ở mặt sửa chữa pháp binh, ngay cả thái thượng trưởng lão cũng từng gật đầu khen ngợi linh bảo do hắn chế tạo!

Người này chẳng những là binh tử, lại còn là đứng đầu trong số binh

tử, thậm chí nghe đâu hắn sắp sửa lên làm phó các chủ của Pháp Binh các rồi!

Một nhân vật khiến bao người chú ý như thế, dù Lâm Thiên Hạo có bối cảnh khổng lồ cũng phải cố gắng kết giao với kẻ này, không muốn đắc tội, đáng tiếc hắn vừa mới đến đảo Thượng Viện, chẳng có cơ hội tiếp xúc gì nhiều, cho nên không thân quen gì. Lúc này thấy đối phương đến, Lâm Thiên Hạo lập tức đứng dậy, mở cửa động phủ ra, trên mặt là ý cười tươi rói như đón gió xuân, ôm quyền cuối đầu.

- Trần sư huynh...

Nhưng Lâm Thiên Hạo còn chưa nói xong, ngay khi hắn vừa xuất hiện thì ba con khôi lỗi bên kia lập tức quay đầu qua, đá lông nheo vô cùng tự nhiên, thân thể cũng thuận thế uốn éo, miệng rên ư ử, vừa õng ẹo kêu réo.

- Cưng à, rốt cuộc cưng cũng ra rồi, đến đây đi nè, ư ư ư á...

Lâm Thiên Hạo lập tức nổi gân xanh, nếu như ở trước mặt kẻ khác thì hắn còn nhịn được, nhưng bị làm nhục ở ở trước mặt người mình muốn kết giao như Trần Vũ Đồng, lại ngay lúc đối phương chủ động đến bái phỏng thế này, Lâm Thiên Hạo lập tức bùng nổ, tức giận gầm lên một tiếng, vừa định hành động thì ngay sau đó...

Thanh niên áo trắng Trần Vũ Động quay phắt đầu lại nhìn chằm chằm ba con khôi lỗi nọ, sau đó nhanh chóng khôi phục như thường, nhưng sâu trong đáy mắt lại lóe lên vẻ kinh hỉ mà người khác không thể nhìn thấy.

------oOo------

Chương 131: Phung phí của trời

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Qủa nhiên lời đồn là thật!

Hô hấp của Trần Vũ Đồng trở nên dồn dập, hắn lùi lại vài bước nhìn ba con khôi lỗi đang rên rĩ với Lâm Thiên Hạo không chớp mắt.

- Trần sư huynh, ngươi có ý gì hả!

Lâm Thiên Hạo nghe thấy lời của Trần Vũ Đồng thì lập tức biến sắc, cảm thấy đối phương đến thăm bái phỏng chỉ là muốn cười nhạo mình.

Nhưng lúc này Trần Vũ Đồng tựa như không nghe thấy lời chất vấn của Lâm Thiên Hạo, vẫn nhìn chằm chằm ba con khôi lỗi kia, thậm chí còn lật tay phải lấy ra một cái thẻ ngọc như muốn ghi lại số liệu của ba con khôi lỗi này.

Thấy Trần Vũ Đồng tự dưng chạy đến trêu gan mình, ba con khôi lỗi kia lại luôn miệng rên rĩ, thậm chí còn có một con trong số đó bước lên giơ hai tay ra với mình, bĩu môi õng ẹo đòi ôm, lửa giận mà Lâm Thiên Hạo cố nén cả nửa tháng cuối cùng cũng đến cực hạn, không nhịn được nữa.

Hắn không tiện phát tiết với Trần Vũ Đồng, cho nên rống to một tiếng, trực tiếp đánh một chưởng lên người con khôi lỗi đang giơ hai tay đòi ôm kia, một chưởng này mang theo cơn giận ngập trời và bao nhiêu căm thù dành cho Vương Bảo Nhạc.

- Câm miệng!

Một chưởng này đã hoàn toàn phóng thích tu vi Chân Tức tầng một của hắn, lại thêm đang tức giận nên hình như cũng khiến cho uy lực của nó tăng thêm không ít, trong tiếng nổ mạnh và Trần Vũ Đồng biến sắc thì con khôi lỗi này lập tức bị một chưởng của Lâm Thiên Hạo đánh trúng đầu.

Con khôi lỗi đó lập tức bị đánh nát, thân thể của lập tức rớt lộp độp xuống, nhưng ngay khi ngã xuống thì trên người nó lập tức vang tiếng còi cảnh báo.

Ngay khi tiếng còi cảnh báo này hụ lên thì cửa động phủ của Vương Bảo Nhạc đột nhiên mở ra, thân ảnh tròn vo kia lập tức nhào ra, vẻ mặt bi ai khôn cùng, trực tiếp nhào tới trước mặt con khôi lỗi đã bị đánh nát đó.

- Tiểu Cường, ngươi làm sao vậy, Tiểu Cường!! Ta vẫn luôn nuôi dạy ngươi như ruột thịt, Tiểu Cường ngươi đừng có chết mà!

Lâm Thiên Hạo cười lạnh, đang định mở miệng thì đúng lúc này, thiên chi kiêu tử Trần Vũ Đồng đứng bên cạnh hắn cũng quát to.

- Lâm Thiên Hạo, ngươi làm trò gì thế hả!

Hắn vừa lên tiếng thì Lâm Thiên Hạo lập tức ngu người, hắn ta nhìn thấy vẻ mặt phẫn nộ cực điểm của Trần Vũ Đồng lúc này, hàn quang trong mắt cực kỳ rõ ràng.

Trần Vũ Đồng thật sự đã nổi giận chứ không phải giả tạo, thực ra trước kia hắn bế quan một thời gian, sau khi xuất quan, đám thủ hạ biết rõ sở thích của hắn cho nên mới nhắc đến trò khôi hài của Lâm Thiên Hạo, còn đặc biệt nhắc đến ba con khôi lỗi nọ.

Vậy nên trong lòng Trần Vũ Đồng chợt động, nhớ tới con khôi lỗi rất đặc biệt mà năm đó mình thông qua người quen ở đảo Hạ Viện giao dịch được, càng nghiên cứu lại càng cảm thấy con khôi lỗi đó không hề tầm thường, cho nên hôm nay mới đến đây muốn chứng thực một phen.

Tuy rằng với hắn mà nói thì việc tìm hiểu xem khôi lỗi năm đó là ai làm ra rất đơn giản, nhưng sau khi nhìn thấy hành động của ba con khôi lỗi với Lâm Thiên Hạo ban nãy xong thì Trần Vũ Đồng lập tức biết ngay mình không cần tìm đâu xa nữa, người làm ra khôi lỗi năm đó đúng là Vương Bảo Nhạc!

Điều khiến cho hắn vô cùng mừng rỡ chính là khả năng chế tạo khôi lỗi của đối phương đã tiến bộ rất nhiều, đúng là chẳng khác nào tăng vọt, khiến cho hắn nhìn sơ qua thì lại càng vui mừng hơn, sau đó nhìn thấy Lâm Thiên Hạo lại dám thô bạo hủy đi một con khôi lỗi như thế, đối với Trần Vũ Đồng mà nói thì đây đúng là hành vi cực kỳ tàn nhẫn, tội nghiệp tày trời, không khỏi tức giận trừng Lâm Thiên Hạo.

- Lâm Thiên Hạo, của quý nhường này mà ngươi lại nhẫn tâm phá hủy, ngươi đúng là cái đồ phí của trời!

Bị Trần Vũ Đồng quát như thế, Lâm Thiên Hạo thật sự lại ngu người tiếp, nhất là Trần Vũ Đồng lại gọi cái con khôi lỗi kia là của quý khiến cho Lâm Thiên Hạo thật sự ngơ ngác nhìn con khôi lỗi bị mình phá hủy kia.

Ngay cả Vương Bảo Nhạc cũng run lên, quên cả vờ vịt, ngẩng đầu ngơ ngác nhìn Trần Vũ Đồng còn đang tức giận hơn cả mình, hai mắt mở to, vừa cảm thấy khó tin lại đột nhiên nhớ tới đại nhân vật ở đảo Thượng Viện mà Tạ Hải Dương nhắc đến năm đó.

- Đây... Chẳng lẽ đó chính là hắn sao?

Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, vẻ mặt lập tức trở nên cổ quái.

Lúc này cả Vương Bảo Nhạc lẫn Lâm Thiên Hạo đều ngu người, Trần Vũ Đồng chạy vội tới trước mặt Vương Bảo Nhạc, đầu tiên là đau lòng nhìn con khôi lỗi đã bị đánh hỏng, sau đó thở dài vỗ vai Vương Bảo Nhạc.

- Vương sư đệ, ta tên là Trần Vũ Đồng, haiz, thực không dám giấu, ta chính là người khi xưa từng mua khôi lỗi của ngươi, nay ta tận mắt chứng kiến việc này, ngươi cứ yên tâm đi, ta sẽ làm chứng cho ngươi, há cho thể bỏ qua cho hành vi phá hủy pháp khí yêu thích của đồng môn!

Trần Vũ Đồng nói xong thì trực tiếp lấy thẻ ngọc ra truyền âm dặn dò một lúc, sau đó lạnh lùng quắc mắc nhìn Lâm Thiên Hạo.

Vương Bảo Nhạc chớp mắt, trong lòng dâng lên cảm giác vô cùng vi diệu, dẹp bỏ kế hoạch vốn có của mình, cũng nhìn về phía Lâm Thiên Hạo.

Đồng tử của Lâm Thiên Hạo co rụt lại, đang định mở miệng thì chợt biến sắc, lấy thẻ ngọc truyền âm ra khỏi túi, sau khi lướt qua thì thông báo đến từ phòng chấp pháp của Pháp Binh các lập tức xuất hiện trong đầu hắn.

Xử phạt này rất nặng, ngoại trừ bồi thường ra thì còn có xử phạt, dù túi tiền của Lâm Thiên Hạo rủng rỉnh thì cũng phải thót tim, ẩn ẩn thấy đứt từng đoạn ruột, lại tức giận vô cùng, đồng thời trong đó cũng có nói nếu như tái phạm thì chẳng những sẽ xử phạt gấp trăm lần mà còn ghi vào hồ sơ của đạo viện, trở thành vết nhơ cả đời!

Thế thì gay to rồi, mặc dù phụ thân của hắn có thể xử lý được, nhưng hắn không muốn để cho ông biết mình lại lục hặc với Vương Bảo Nhạc. Lúc này Lâm Thiên Hạo chỉ có thể nhịn, hắn phát hiện, kể từ khi mình gặp được Vương Bảo Nhạc xong thì mọi chuyện chẳng suông sẻ chút nào, nhất là sau khi đến đảo Thượng Viện này thì lại càng liên tục bị hại. Nhưng chẳng khi nào được xả giận cả, nhất là bây giờ, Trần Vũ Đồng kia lại đi ra mặt thay cho Vương Bảo Nhạc.

Lâm Thiên Hạo thở hồng hộc vài tiếng, nhìn Vương Bảo Nhạc một cái rồi không nói lời nào, nghẹn một bụng lửa giận xoay người quay lại động phủ, vừa mới đi vào thì hắn đã nhịn không được mà đập phá toàn bộ đồ đạc trong động phủ, gân xanh trên trán nổi lên, tức

giận gào to.

- Vương Bảo Nhạc!!

Mà lúc này ở bên ngoài động phủ, Vương Bảo Nhạc hai mắt sáng rực, hắn đã thấy rõ cái gì gọi là quyền lực ở đây rồi, chỉ một câu nói của Trần Vũ Đồng này thôi đã có thể khiến cho Lâm Thiên Hạo phải ấm ức nuốt giận.

Mà ý nghĩa của việc này khiến cho Vương Bảo Nhạc chớp mắt một cái rồi lập tức đứng dậy ôm quyền cúi đầu với Trần Vũ Đồng.

- Đa tạ Trần sư huynh!

Nói xong, Vương Bảo Nhạc còn mời Trần Vũ Đồng vào động phủ làm khách một chuyện, Trần Vũ Đồng cũng rất muốn giao thiệp với Vương Bảo Nhạc để tìm hiểu thêm về khôi lỗi, cho nên vui vẻ đồng ý. Sau khi bước vào động phủ, cả hai người đều đang có ý kết giao với nahu nên nhanh chóng nói cười vô cùng rôm rả.

Cả hai cùng trao đổi kinh nghiệm chế tác khôi lỗi, Vương Bảo Nhạc phát hiện Trần Vũ Đồng cũng có tài năng không hề tầm thường ở mặt chế tác khôi lỗi, thủ pháp vừa tinh xảo, lại xử lý chi tiết cực kỳ đúng chỗ.

- Mục tiêu của ta chính là chế tạo ra thần binh khôi lỗi, ta tin rằng khôi lỗi như thế nhất định sẽ sinh ra khí linh giống như linh hồn, trở thành người thật!

Hai mắt Trần Vũ Đồng sáng rực lên, lần này trao đổi với Vương Bảo Nhạc khiến hắn được lợi không nhỏ, dù ở mặt luyện chế Vương Bảo Nhạc không bằng hắn, nhưng ở mặt hồi văn và sáng ý thì lại có điểm độc đáo rất riêng, đã cho hắn có rất nhiều ý tưởng.

Nhưng dù sao thì đây cũng là lần đầu cả hai người chính thức tiếp xúc với nhau, cho nên bất giác nói chuyện đến tận chiều muộn thì Trần Vũ Đồng mới cáo từ rời đi. Trước khi hắn đi, Vương Bảo Nhạc cũng vô cùng hào phóng tặng cho Trần Vũ Đồng mấy con khôi lỗi.

Hắn biết rõ sở thích của đối phương cho nên toàn tặng mấy con cao to cơ bắp đầy lông, nhưng hắn không tặng khôi lỗi kia. Vương Bảo Nhạc không nỡ tặng con khôi lỗi đó, dù sao thì nó là thứ đã dẫn dắt hắn rất nhiều trong việc chế tạo khôi lỗi.

Dù vậy nhưng Trần Vũ Đồng cũng vô cùng kinh hỉ, sau khi trịnh trọng nhận lấy thì vung tay, tặng luôn món linh bảo đánh lừa trí não khi xưa Vương Bảo Nhạc mượn dùng cho hắn luôn.

Phải biết rằng dù nó không thể dùng để đối địch, nhưng cũng là linh bảo, được Trần Vũ Đồng tặng suông như thế cũng khiến cho Vương Bảo Nhạc cảm thấy rõ ràng Pháp Binh các còn đại gia hơn cả hệ Pháp Binh.

Sau khi tiễn Trần Vũ Đồng rời đi, Vương Bảo Nhạc quay lại động phủ của mình, đăng nhập lên linh võng, sau khi tìm hiểu về thân phận của Trần Vũ Đồng xong thì hắn cũng giật mình.

- Trần sư huynh này là binh tử hàng đầu nắm giữ quyền thế cực lớn, phụ trách quản việc trong Pháp Binh các, tất cả những kiến trúc ở trên mặt đất đều do hắn quản lý!

- Còn có lời đồn nói rằng hắn sắp trở thành phó các chủ sao?

Vương Bảo Nhạc không khỏi giật mình, hắn không ngờ đối phương lại có địa vị như thế, lúc này tâm tư không khỏi rục rịch.

- Tuy hắn có sở thích đặc biệt là nghiên cứu khôi lỗi, nhưng lại khá tốt, sau khi các học sinh của Pháp Binh các tấn chức binh đồ xon thì đều có tư cách xin giữ chức ở khoảng nào đó, nếu như ta có thể vào được chỗ hắn phụ trách quản lý...

Hai mắt Vương Bảo Nhạc sáng rực lên, trầm ngâm một lúc thì hạ quyết tâm.

Vậy nên những ngày sau đó, ngoại trừ tu luyện và luyện chế pháp khí ra xong thì hắn cũng rút thời gian ra để bồi dưỡng quan hệ với Trần Vũ Đồng, nhưng cũng không làm trắng hơn hay thường xuyên quá, càng không đến các bộ tuyên truyền huych toẹt cho người khác biết việc này. Càng không hề nói tới việc đến viện quản bộ nhậm chức, thậm chí chính thủ hạ của Trần Vũ Đồng cũng không biết hai người bọn họ đã thành lập quan hệ riêng.

Chuyện này khiến cho Trần Vũ Đồng vô cùng thưởng thức, hơn nữa tính cách của Vương Bảo Nhạc không tệ, nên dần dà cả hai lại thân thiết hơn một chút.

Sau một thời gian ngắn, Vương Bảo Nhạc cảm giác mình đã mở ra được một cục diện nho nhỏ ở trên đảo Thượng Viện, đồng thời bản

thân cũng khá rành về phần rèn, bước tiếp theo chính là bắt đầu luyện chế.

- Chẳng qua trước đó phải tiến hành thí nghiệm tinh thần sâu hơn mới được.

Vương Bảo Nhạc quay đầu nhìn vách tường, ánh mắt lóe lên, phất tay một cái, lập tức có hơn ba mươi con khôi lỗi xuất hiện, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, xếp hàng đi ra khỏi động phủ.

------oOo------

Chương 132: Luật ngành của pháp binh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sáng hôm sau, Lâm Thiên Hạo đen mặt vừa ra khỏi cửa động phủ đã nhìn thấy hơn ba mươi con khôi lỗi, điều này lập tức khiến cho da đầu của hắn run lên... Hắn nhắm mắt lại, hồi lâu sau mới xoay người trở lại động phủ, sau khi sửa sang lại một phen thì đi ra lần nữa, cắm đầu chạy thẳng không quay đầu lại.

Hắn không muốn tiếp tục ở lại đây giằng co với Vương Bảo Nhạc, hắn cũng nhìn ra mình thế này đúng là đang lãng phí thời gian, nếu cứ tiếp tục như vậy thì Vương Bảo Nhạc sẽ không bị gì, nhưng mình nhất định sẽ bị chậm trễ việc tu luyện, mặt pháp binh cũng bị trì hoãn.

Vương Bảo Nhạc phát hiện Lâm Thiên Hạo lại thu dọn đồ đạc bỏ đi thì lập tức sốt ruột, chạy ra ngoắc khí thế, vốn định khuyên Lâm Thiên Hạo quay về, nhưng hắn ta vừa nhìn thấy hắn thì lại bước nhanh hơn.

- Aiz, vật thí nghiệm tốt biết mấy đã đi mất rồi...

Vương Bảo Nhạc có phần buồn bực, nhìn bóng lưng của Lâm Thiên Hạo biến mất, lúc này mới bất đắc dĩ quay lại trong động phủ.

Mà sắc mặt của Lâm Thiên Hạo đang chạy vội đi kia lại vô cùng khó coi, nếu như là ở thành Phiêu Miểu thì hắn có rất nhiều cách xử đẹp Vương Bảo Nhạc, nhưng đây là trong đạo viện, tất cả thủ đoạn của hắn đều vô dụng.

- Chờ khi ta trở thành binh tử thì ta nhất định sẽ khiến ngươi biết cái gì gọi là hối hận!

Lâm Thiên Hạo chuyển đi, chuyện ngoài này trừ một vài người đặc biệt chú ý đến cảm thấy khá bất ngờ ra thì chẳng ai để tâm mấy. Dù sao thì Pháp Binh các này quá lớn, tựa như cả một tòa thành vậy, bên trong lại có nhiều học sinh, mỗi người đều có chuyện riêng của mình, dù trước kia có khá nhiều lời vu khống Vương Bảo Nhạc ở trên linh võng, nhưng tối đa cũng chỉ khiến người ta biết rõ tên của hắn mà thôi, chứ chưa từng quen biết gì nên không đi tìm hiểu bộ dạng tướng mạo cụ thể ra sao.

Đồng thời, cái động phủ cách vách Vương Bảo Nhạc tạm thời để trống, thấy thế, Vương Bảo Nhạc dứt khoát tốn không ít công sức, lại đút lót cho vị sư huynh ở phòng công vụ một chút, lén lút hóa giải trận pháp rồi nối liền cả hai động phủ, khiến cho động phủ lập tức rộng lên gấp đôi, nhìn qua giống như động phủ loại lớn, chút bực bội vì Lâm Thiên Hạo chuyển đi cũng tan biến.

Cũng chính lúc đó, Vương Bảo Nhạc bắt đầu chuẩn bị công tác tấn chức binh đồ, hắn định một hơi làm tới, dùng một tia ý thức luyện chế ra một trăm món pháp khí nhất phẩm để trở thành binh đồ.

Nhưng trước đó, hắn lấy cái gối mộng cảnh ra, vào trong mộng cảnh, cái gối này được thuê năm nay, nay tạm thời chưa hết hạn nên Vương Bảo Nhạc không có đi trả lại.

Sau khi vào trong mộng cảnh, Vương Bảo Nhạc lấy cái mặt nạ màu đen ra, hắn cũng muốn hỏi ý của chị gái ở trong đó thử xem có công pháp nào dành cho Chân Tức cảnh tu luyện như Phệ Khí Quyết của Cổ Võ hay không.

Dù sao thì theo Vương Bảo Nhạc thấy, Phệ Khí Quyết đó hình như ứng với Dưỡng Khí Quyết, vậy thì có lẽ còn công pháp luyện khí nào đó cao siêu hơn cả Vạn Vật Hóa Binh Quyết nhiều.

Sau khi hắn nói ra suy nghĩ của mình thì cái mặt nạ này không hề có phản ứng, chẳng qua Vương Bảo Nhạc cũng đã quen với cái kiểu tùy hứng của chị gái ở trong này rồi, vậy nên dùng giọng điệu mà mình cho là dịu dàng nhất, ngọt ngào để nói với cái mặt nạ.

- Chị đẹp vô địch đáng yêu nhất trần đời ơi, Bảo Nhạc của chị lại đến thăm chị này.

- Chị ơi, Kim Thân mà chị chỉ cho em thật sự có tác dụng lớn lắm nhé, em tiến vào bí cảnh thì tất cả những linh căn nhìn thấy em đều thích em ngay lập tức, khiến em ngại muốn chết luôn à.

Vương Bảo Nhạc ra vẻ xấu hổ, vừa nói vừa lén nhìn mặt nạ, có kinh nghiệm trong chuyến đi quê hương linh tức đó rồi cho nên hắn không định thăm dò nữa.

Ngay khi hắn nhắc tới hai chữ Kim Thân thì cái mặt nạ này lập tức có biến hóa, lóe lên vài cái, cho Vương Bảo Nhạc cảm giác hình như tâm trạng của chị gái ở trong đó có phần bất ổn, hắn lập tức cảnh giác, thầm nghĩ hình như hôm nay tính tình của chị gái không được tốt lắm, hay để khi khác lại đến, thì bên trong mặt nạ trực tiếp bắn ra một tia chớp.

- Chị làm gì vậy!

Vương Bảo Nhạc mở to hai mắt, lập tức lùi về sau.

Tốc độ của tia chớp này quá nhanh, Vương Bảo Nhạc căn bản không thể trốn thoát, nháy mắt thì tia chớp đó đã chui vào trong cơ thể hắn, một cơn đau đớn lóe qua. Trong lúc Vương Bảo Nhạc giật thót tim thì tia chớp này lướt một vòng xung quanh chỗ mầm mống thôn phệ ở chỗ đan điền của ắn, rõ ràng đã nhận ra linh mạch toàn phần và linh căn ở bên trong mầm mống thôn phệ xong, sau đó chui ra khỏi cơ thể hắn, quay lại bên trong mặt nạ, một tiếng nói thầm ẩn ân quanh quẩn khắp mộng cảnh này.

- Tên béo chết giẫm này may thế!

- Ai đó?

Tiếng thì thầm này quá nhỏ, Vương Bảo Nhạc không thể nghe rõ, chỉ nghe loáng thoáng mấy chữ tên béo chết giẫm, tóc gáy lập tức dựng đứng lên. Sau khi ý thức được đây là mặt nạ đang nói chuyện thì đầu tiên là hắn hít vào một hơi, nhưng trong lòng hắn đã có chuẩn bị sẵn, mặc dù khá bất ngờ với việc đối phương có thể nói chuyện, nhưng cũng không phải là khó chấp nhận gì.

Nhưng trong lòng Vương Bảo Nhạc thầm hừ một tiếng với câu tên béo chết giẫm của đối phương, sau khi nhìn quanh xong thì cuối cùng ánh mắt của hắn lại nhìn về phía mặt nạ, lộ ra vẻ nghi hoặc.

- Chị ơi, là chị nói chuyện đấy à, quanh đây có tên béo nào đâu.

Giống như không thèm để ý tới hành động giả ngu của Vương Bảo Nhạc, mặc dù chị gái trong mặt nạ không nói gì nữa, nhưng trên mặt nạ dần có chữ viết hiện lên.

Tinh thần Vương Bảo Nhạc chấn động, vội nhìn qua, nhưng lại nhanh chóng thất vọng, trên mặt nạ không nói công pháp mà hắn muốn, chỉ nói cho hắn biết cách chế tạo một món pháp khí.

Dựa theo phần miêu tả của cách chế tạo này, Vương Bảo Nhạc thôi diễn một lượt, ý thức được đây là một cái bao kiếm!

- Bảo ta luyện bao kiếm á? Bao kiếm này có gì hay đâu mà luyện, cũng không phải luyện chế phi kiếm, hơn nữa phi kiếm cũng không cần bao mà.

Vương Bảo Nhạc có phần không muốn.

Nghe thấy Vương Bảo Nhạc không nguyện ý nên mặt nạ lóe lên lần nữa, xuất hiện chữ mới.

- Bao kiếm luyện chế ra, nếu có thể đạt đến cực hạn thì sẽ trở thành thứ vô thượng vượt xa thần binh, có thể thu nạp cổ kiếm đồng xanh trên mặt trời...

Vương Bảo Nhạc xem xong thì lập tức cười toe.

- Chị đẹp đừng có nói giỡn mà, ngươi cho là ta bị ngu hả, chiêu này sáu tuổi ta đã biết xài để lừa tiền của người ta rồi, chị nói thứ gì đó đáng tin hơn được không?

Lần này mặt nạ im lặng hồi lâu, sau đó mới lóe lên lần nữa, chữ viết lại thay đổi, nói cho Vương Bảo Nhạc biết bao kiếm chỉ là bước đầu tiên, luyện thành thì mới có công pháp tiếp theo, đồng thời bảo vật này thuộc loại có thể phát triển chứa đựng. Trong bao kiếm có thể sinh ra linh châm, nếu luyện chế từng bước một thì sớm muộn gì cũng có ngày linh châm bên trong biến thành linh kiếm, có thể chém được thiên hạ vạn vật!

- Cái này còn đáng tin một chút.

Vương Bảo Nhạc xem thật kỹ, mặc dù không tin lắm, nhưng vì để lấy được phần công pháp về sau nên hắn cũng không nói thêm gì. Sau khi rời khỏi mộng cảnh thì hắn ngồi im cân nhắc cách luyện chế, lúc

trước hắn chỉ xem lướt qua một lượt, bây giờ nghiên cứu kỹ thì mới từ từ giật mình.

- Chỉ là pháp khí cấp một thôi mà lại phức tạp như thế, từ bước đầu tiên đã không giống người thường, linh thạch để khắc hồi văn chẳng những phải là linh thạch bảy màu, mà còn đủ một thể, không thể ghép lẻ lại, cần ngưng tụ ra được linh thạch bảy màu có hình dạng bao kiếm sao?

Vương Bảo Nhạc kinh ngạc xong thì cũng nổi hứng, sau khi nghiên cứu kỹ càng một phen thì hắn mới ngẩng đầu lên, trong mắt mang theo vẻ khiếp sợ.

Ngoại trừ yêu cầu đối với linh thạch ra, món pháp khí cấp một này còn có yêu cầu cực cao với hồi văn, số lượng cần dùng đến cũng cực lớn. Theo như Vương Bảo Nhạc thấy, số lượng hồi văn cần có đã vượt xa số lượng mà linh bảo cấp ba cần dùng, thậm chí trong đó có rất nhiều cấu trúc hồi văn Vương Bảo Nhạc có thể dùng công thức để tính ra, nhưng lại không hiểu ý nghĩa.

Lại càng không cần phải nói đến trình độ linh bôi cũng yêu cầu phức tạp y hệt, còn phần tài luyện dùng để rèn này nữa, cái nào cũng yêu cầu cực kỳ nghiêm ngặt, từng bước khiến cho thứ này thoạt nhìn tuyệt đối không chỉ đơn giản là pháp khí cấp một.

Nhưng đây lại là pháp khí cấp một!

- Sẽ không thật sự có một ngày bao kiếm này đạt đến cực hạn, có thể thu nạp thanh cổ kiếm đồng xanh đó đấy chứ...

Vương Bảo Nhạc ngẫm nghĩ, cảm thấy việc này vẫn không có khả năng lắm, nhưng lúc này hắn đã có hứng thú khá lớn với bao kiếm nọ. Cũng nhìn ra được, dù cho nó không khoa trương như chị gái kia nói, nhưng rõ ràng cũng là bảo vật.

- Ta thậm chí còn có thể cho thêm hạt châu của trường thương màu lam vào đó trong quá trình luyện chế... Nếu vậy thì nói không chừng có thể khiến hai món bảo vật này hòa làm một, có uy lực lớn hơn nữa!

Trước kia khi Vương Bảo Nhạc nghiên cứu hạt châu thì đã có suy nghĩ này, nếu như hạt châu đó đã là pháp bảo biến thành thì có lẽ cũng có thể dung hợp nó cùng với pháp bảo nào đó.

Có điều hạt châu chỉ có một, Vương Bảo Nhạc không dám thử bậy, nên lúc này thấy bao kiếm kia không tầm thường thì lại càng nôn nóng muốn thử hơn.

Nhưng hắn biết rõ bao kiếm này rất khó luyện, cho nên cũng không nóng vội, mà đi luyện chế pháp khí cấp một hoàn mỹ cần dùng để tấn chức binh đồ trước, dựa vào danh sách mà Pháp Binh các đề ra, sau khi Vương Bảo Nhạc lựa chọn xong thì bắt đầu luyện chế trong động phủ của mình.

Thời gian trôi qua thật nhanh, mới đó mà đã ba ngày, sau khi thất bại bảy tám lần thì Vương Bảo Nhạc rốt cuộc cũng luyện chế ra được thanh hi kiếm cấp một hoàn mỹ đầu tiên. Thanh kiếm này toàn thân xanh biếc, ánh sáng tản ra khắp nơi, tràn ngập hàn khí, thoạt nhìn trình độ luyện chế cao hơn mấy thứ mà Vương Bảo Nhạc đã làm lúc trước nhiều.

- Thúy Ngưng kiếm!

Hai mắt của Vương Bảo Nhạc sáng lên, sau khi so sánh với chỉ tiêu của Pháp Binh các thì biết thanh kiếm của mình hoàn toàn đạt yêu cầu, vậy nên hắn vui vẻ khắc tên của mình lên, đồng thời cũng có cảm khái, biết rõ nếu như về sau thanh kiếm thoạt nhìn không tầm thường này rơi vào tay kẻ khác thì thôi đi, nếu như thành công cụ để đối phó với mình thì hắn có cách khiến cho nó lập tức vỡ nát.

- Đám Pháp Binh sư gian quá.

Vương Bảo Nhạc thổn thức, chuyện này cũng là Trần Vũ Đồng nói cho hắn biết, đây cũng là một quy tắc ngầm của tất cả Pháp Binh sư trong liên bang hôm nay.

Ấy chính là phải chơi chiêu!

Khi luyện chế pháp khí thì mỗi Pháp Binh sư đều để lại một cửa sau mà chỉ có mình mới biết, loại luật ngầm chỉ có người trong nghề mới biết này là vì đề phòng pháp bảo do mình làm ra trở thành hung khí kết liễu mạng sống của mình!

Tuy cũng bị người ta bực mình và kiêng kị, thậm chí còn có thể lĩnh họa sát thân bị giết chết diệt khẩu, nhưng đây là việc làm của cả ngành, càng là như thế thì lại càng không thể nào ngừng được.

Chương 133: Nó rất yếu ớt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vương Bảo Nhạc cảm khái đặt Thúy Ngưng Kiếm xuống, bắt đầu luyện chế món pháp khí hoàn mỹ thứ hai. Trong quá trình luyện chế này, hắn cũng không hề ngừng việc tu luyện Vân Vụ Phiêu Miểu Công, mỗi ngày đều đả tọa thổ nạp, vừa làm linh khí dày hơn, cũng coi như giải lao.

Mỗi khi vận hành được một chu thiên thì đều khiến cho tình thần của hắn khôi phục được không ít, cũng cảm giác được linh ti trong cơ thể đang ngày càng lớn mạnh hơn, nhất là khi cần luyện chế linh thạch để dùng, theo mầm mống thôn phệ vận chuyển, số lượng linh khí mà hắn hấp thu cũng nhiều hơn, quanh người ẩn hiện mây mù, giống như một thân ảnh phiêu miểu, lại vì có linh thạch toàn phần cho nên tốc độ tu luyện của Vương Bảo Nhạc đã vượt xa những kẻ khác.

Hắn hiểu rõ ràng, tu vi và luyện chế pháp bảo đều là những chuyện không thể xem nhẹ hay lơ là, nhất là trong Vạn Vật Hóa Binh Quyết cũng có nhắc nhở rõ ràng, theo phẩm cấp pháp bảo luyện chế càng cao thì cần có tu vi chèo chống nhiều hơn, pháp khí ở liên bang này có chín cấp, cấp một và hai là pháp khí, cấp ba là linh bảo, đến cấp bảy thì gọi là pháp binh, néu như vượt xa cấp chín thì chính là thần binh!

Điều này cũng có yêu cầu cực cao đối với tu vi của Pháp Binh sư!

Nhớ tới Vật Hóa Binh Quyết, trong đầu Vương Bảo Nhạc không khỏi xuất hiện một câu trong khúc dạo đầu của nó.

“Binh tu lứa ta, xem vạn vật như linh thạch, khắc vô tận hồi văn, ngưng tụ thành... Linh bôi vô tận!”

“Xem pháp tắc thành tài liệu, lấy tinh không làm hỏa lò, luyện thần binh chém tiên!”

Nghĩ đến câu này, trong lòng Vương Bảo Nhạc lập tức chấn động, thầm nghĩ không biết đến khi nào mình mới có thể luyện đến cảnh giới lấy vạn vật trong thiên địa làm vũ khí đây.

- Đến lúc đó, mình có thể luyện chế ra được thần binh, thế thì chuyện trở thành tổng thống liên bang chỉ là chuyện vặt thôi sao, ai dám nói không chứ?

Vương Bảo Nhạc nghĩ tới đây thì trong lòng tràn ngập mong chờ.

Trong sự mong mỏi này, thời gian lại thoi đưa nhanh chóng, pháp khí cấp một hoàn mỹ do Vương Bảo Nhạc luyện chế thành cũng ngày càng nhiều hơn. Lại qua nửa tháng, trong vòng nửa tháng này Vương Bảo Nhạc gần như bế quan, liên tục luyện ché ra pháp khí cấp một hoàn mỹ, theo từng món pháp khí được luyện chế ra, khoảng cách trở thành binh đồ đã không còn xa nữa.

Đối với những học sinh vừa mới thi vào đảo Thượng Viện khác thì đây không phải chuyện dễ dàng gì, nhưng đối với Vương Bảo Nhạc thì đây chỉ là thời gian nhanh hay chậm mà thôi, đồng thời, trong nửa tháng này đảo Thượng Viện cũng nghênh đón nhóm học sinh mới thứ hai.

Nhóm học sinh lần này là những học sinh cũ lần trước không vào quê hương linh tức, cùng với một số người đã thất bại ở trong lần quê hương linh tức đó, bọnhọ thông qua bí cảnh của đạo viện để đột phá Cổ Võ, đậu vào Thượng Viện.

Bọn họ đến khiến cho đảo Thượng Viện náo nhiệt hơn trước một chút, cùng lúc đó, khí cầu mà Pháp Binh các thưởng cho người có linh căn tám tấc là Vương Bảo Nhạc rốt cuộc cũng đã làm xong, tu sĩ áo lam ở phòng công vụ tự mình đưa đến cho Vương Bảo Nhạc.

Hắn là một trong số những người khá để ý đến tranh đấu của Vương Bảo Nhạc và ltt, thông qua tranh đấu của hai người bọn họ, tu sĩ áo lam này nhìn ra được Vương Bảo Nhạc không hề tầm thường, lại tìm hiểu thêm vài chuyện động trời của Vương Bảo Nhạc ở đảo Hạ Viện, khiến cho tu sĩ áo lam nọ sinh lòng muốn kết giao.

Đối với chuyện như kết giao bằng hữu thì Vương Bảo Nhạc vẫn khá thích, cho dù hắn đang luyện chế pháp khí thì sau khi thấy tu sĩ áo lam nọ đến cửa vẫn không hề bực bội vì bịo cắt ngang quá trình luyện khí, thậm chí hắn còn nhiệt tình chào đón, sau khi hàn huyên một phen và tiễn bước tu sĩ áo lam nọ, Vương Bảo Nhạc nhìn chiếc khí cầu nhỏ đang đặt ở trước cửa động phủ, trong mắt lộ rõ vẻ hưng phấn.

- Khí cầu!!

Vương Bảo Nhạc bước lên sờ vài cái, chiếc khí cầu này không lớn lắm, không có cánh, tổng thế ước chừng ba trượng, hình bầu dục, toàn thân xanh biết, chính giữa hơi lõm vào, hình như có sức mạnh kỳ dị nào đó đang lưu chuyển ở bên trong.

Bởi vì có màng phòng hộ, cho nên lúc phi hành ở khoảng cách gần thì dù là ngồi hay đứng đều vô cùng thuận tiện, nếu bay đường dài thì thậm chí còn có thể nằm ở trong đó, ở phần điều khiển cũng có nhiều hình thức, có thể nhập vị trí vào rồi để nó tự động bay đi, cũng có thể dùng linh lực toàn thân dung nhập vào trong rồi tự lái.

- Tiếc là không có cho thêm hình thức tấn công... Nhưng ta có thể gắn thêm vài loại pháp khí lên nó, nếu vậy thì coi như cũng được vũ trang rồi!

Vương Bảo Nhạc đi quanh khí cầu vài vòng, càng nhìn lại càng thấy thích, đây có thể xem là khí cầu đầu tiên thuộc về riêng hắn, bởi vì khí cầu này vốn là một loại pháp bảo, cho nên đối với Vương Bảo Nhạc mà nói thì việc điều khiển nó cũng không có gì khó.

Sau khi nghiên cứu sơ qua xong thì Vương Bảo Nhạc khó nén vui mừng, nên nhảy tót lên khí cầu ngồi, linh lực trong cơ thể đột nhiên tản ra, sau khi dung nhập vào trong khí cầu nó lập tức lắc nhẹ một cái rồi từ từ bay lên không.

Vương Bảo Nhạc lại càng hưng phấn hơn, linh lực được điều chỉnh theo tâm niệm, khí cầu đang ở giữa không trung lập tức bay thẳng về phía trước.

Vương Bảo Nhạc hân hoan hét lớn một tiếng, điều khiển nó liên tục bay tới bay lui ở trên đảo Thượng Viện, ban đầu còn lóng ngóng tay chân, sau thì dần trở nên linh động hơn, nhất là xung quanh còn có vài học sinh khác cũng điều khiển khí cầu bay qua bay lại, sau khi quan sát một lúc thì Vương Bảo Nhạc cũng không ngồi nữa mà đứng thẳng lên đón gió lành như những người khác.

- Đây mới đúng là thứ tu sĩ nên có, đạp không mà đi, giữa trời đất không có nơi nào là không thể đến được!

Vương Bảo Nhạc cười lớn, không khỏi nhớ tới phần giới thiệu trong Vân Vụ Phiêu Miểu công có nói, nếu đến được tầng năm Chân Tức thì có thể ngự kiếm phi hành trong thời gian ngắn.

Tới lúc đó, khí cầu phần lớn chỉ có tác dụng dùng vào những chuyến đi đường dài, cho dù gặp phải nguy hiểm ở giữa không trung thì cũng có thể ngự kiếm bay đi, nghênh chiến với kẻ địch.

- Mình phải cố gắng lên mới được, tranh thủ nhanh chóng đạt tới Chân Tức đỉnh phong!

Cảm giác tự mình điều khiển bay tới bay lui trên trời cao thế này khiến cho lòng Vương Bảo Nhạc bừng bừng hưng phấn, cũng tràn ngập kỳ vong vào tương lai của mình, tốc độ điều khiển khí cầu cũng ngày càng nhanh hơn.

Từng cơn gió mạnh vốn lý ra phải ập vào mặt, nay vì có màng phòng hộ cho nên bị ngăn lại ở bên ngoài, khiến cho Vương Bảo Nhạc không hề có cảm giác bị gió táp vào mặt. Thiết kế của khí cầu cũng đã giảm bớt sức gió đập đến mức thấp nhất, lúc này Vương Bảo Nhạc cười to, tâm trạng lẫn thể xác đều tràn ngập nỗi sung sướng và hoan hỉ, chiếc khí cầu này lướt vào trên tầng may, ngao du tận trời cao.

Ở nơi này thì đã không còn thấy bóng dáng khí cầu của những người khác nữa.

Tất cả mọi thứ ở bên dưới đều thu nhỏ lại rất nhiều, dõi mắt nhìn xuống thì tầng mây xung quanh vô tận như biển khơi, ngẩng đầu lên thì có vầng kiếm dương nóng rực trên trời cao, thanh cổ kiếm đồng xanh kia thốt nhiên vô cùng kinh tâm.

- Kiếm dương à, mặt trời vốn to hơn Trái Đất rất nhiều, cho nên thanh cổ kiếm đồng xanh kia ắt hẳn cũng vô cùng kinh người, phải to hơn Trái Đất nhiều lắm.

- Thân kiếm khổng lồ nhường này cũng giống như một đại lục vậy, tựa như một thế giới khổng lồ!

Sau khi trở thành Chân Tức, Vương Bảo Nhạc thông qua linh võng của đảo Thượng Viện đã tiếp xúc được với rất nhiều tư liệu mà lúc còn là Cổ Võ hắn không sao hiểu được.

Ví như việc bước lên thế giới của thanh kiếm lớn đâm xuyên mặt trời kia chính là việc mà toàn bộ các thế lực ở liên bang hiện nay liên tục làm thử, thậm chí vào ba mươi năm trước, không rõ ngũ thế thiên tộc đã dùng cách gì mà trở thành nhóm đầu tiên bước lên đấy, cũng đã đưa người lên, nghe nói cũng nhận được truyền thừa nào đó.

Tiếc rằng thông tin chi tiết của việc này vào hàng thông tin tuyệt mật, người ngoài không ai biết được.

- Còn cả vầng trăng nữa...

Trong lòng Vương Bảo Nhạc chợt động, lúc này là hoàng, trên trời trừ kiếm dương ra thì còn có thể thấy loáng thoáng bóng dáng mặt trăng, từ xưa đến nay mặt trăng cũng có rất nhiều truyền thuyết và sắc thái vô cùng thần bí.

Những chuyện này có cái đã được chứng thực, có cái thì ngay cả liên bang hôm nay cũng chưa tìm được chứng cứ trực tiếp nào, nhưng dù sao đi nữa thì năm đó cũng có không ít mảnh vỡ của cổ kiếm đồng xanh kia rơi xuống mặt trăng.

Điều này khiến cho mặt trăng vốn đã bị liên bang khống chế từ xưa trở thành một vùng đất chứa đầy kho báu!

- Trên linh võng có người nói, cơ duyên đột phá Chân Tức, bước vào trình độ cao hơn chính là ở trên mặt trăng!

Ánh mắt Vương Bảo Nhạc lóe lên vẻ chờ mong, tâm tư dồn dập, đột nhiên hai mắt chợt mở to, chú ý tới phía mặt trăng lại xuất hiện một đốm đen.

Đốm đen này có tốc độ cực nhanh, rõ ràng đang bay thẳng đến chỗ mình.

- Thứ gì kia?

Vương Bảo Nhạc lại càng giật mình hơn, tranh thủ điều khiển khí cầu bay thấp xuống, mãi đến khi đáp xuống Pháp Binh các thì hắn mới quay đầu lại nhìn, lập tức trông thấy biển mây sau lưng ầm một tiếng, tầng mây bị quét ngang ra tựa như đáy nước bị thứ gì đó quẫy mạnh khiến cho mây mù cuồn cuộn tản ra. Theo đó lại có một con mãnh thú khổng lồ thân thể cao chừng hơn hai mươi trượng, toàn thân đầy lông đen vọt ra từ bên trong, nhe nanh trợn mắt nhào thẳng tới chỗ Vương Bảo Nhạc.

Con cự thú này rõ ràng là một con vượn lớn, lại còn mọc cả cánh... Trên người nó tràn ngập uy áp vượt xa Chân Tức, Vương Bảo Nhạc chỉ nhìn thoáng qua thì đã thấy hô hấp như tắc nghẽn, tim đập dồn dập, rõ ràng đây không phải thứ hắn có thể chống cự lại.

Con vượn này chẳng những có khí thế kinh người, mà thoạt nhìn lại vô cùng hung tàn, tốc độ nhanh hơn Vương Bảo Nhạc rất nhiều, lúc này mắt nó lóe sáng, tựa như đã nhằm vào Vương Bảo Nhạc. Đôi cánh vỗ mạnh, tốc độ lại tăng mạnh, thoắt cái đã kéo gần khoảng cách, xuất hiện bên cạnh khí cầu của Vương Bảo Nhạc, tay phải giơ lên nện một cú thật mạnh đánh bay khí cầu của Vương Bảo Nhạc.

So với thể tích của nó thì khí cầu này chỉ như một món đồ chơi mà thôi, dọa cho Vương Bảo Nhạc ở bên trong hét toáng lên, đang định tránh né nhưng tất cả đã muộn, con vượn đó đã đánh trúng khí cầu, ầm một tiếng, khí cầu lập tức chao đảo, bị cự lực này đánh đâm thẳng xuống mặt đất bên dưới.

- Chuyện gì thế này, sao trên đảo Thượng Viện lại có hung thú chứ!! Không có ai canh chừng à!!

Toàn thân Vương Bảo Nhạc run lên, lập tức hét thảm, còn chưa đợi khí cầu kịp nện xuống đất thì con vượn đó đã bay nhanh xuống, nháy mắt đã đuổi kịp, nhe răng trợn mắt tựa như rất vui vẻ, lại tát thêm một cú, ầm ầm, khí cầu lại bị đánh bay...

Vương Bảo Nhạc lập tức ngu người, càng hét thảm hơn, chỉ cảm thấy trong đầu quay cuồng, loại tốc độ nằm ngoài khống chế này khiến cho hắn sợ thót tim.

- Không có thiên lý, ta có chọc gì nó đâu!!

Vương Bảo Nhạc bi phẫn, đột nhiên, con vượn này nháy mắt lại xông đến bên cạnh khí cầu, lại nện thêm cú nữa, mắt thấy khí cầu lại bị đánh rơi xuống thì nó tựa như cực kỳ hưng phấn, hai nắm đấm vỗ ngực bình bình, phát ra tiếng a a như đang vui hết nấc.

Cứ thế, con vượn này lại nhảy xuống, coi khí cầu như món đồ chơi, không những chụp lại đánh bay, nhưng rõ ràng có thể nhìn ra nó chỉ đang đùa giỡn, lực đạo vừa phải, không hề đập nát khí cầu.

Tuy là như thế, nhưng Vương Bảo Nhạc ở bên trong lúc này lại thảm khỏi nói, hắn liên tục kêu la thảm thiết, ngu người hoàn toàn, cảm giác toàn bộ thế giới như đảo lộn...

Trên đảo Thượng Viện có không ít người trông thấy cảnh này, cả đám đều không lấy làm bất ngờ lắm, chỉ lắc đầu cảm khái.

- Đó là khí cầu của ai thế, chắc là người mới nhỉ...

- Chỉ có đám mới vào mới to gan bay lên tầng mây thôi, đó là lãnh địa của con vượn kim cương này, nó mà trông thấy thì sẽ ra tay...

Cứ thế, sau khi liên tục đánh mấy chục lượt thì hình như con vượn này bắt đầu chán, cho nên không thèm để ý tới nữa, khí cầu lập tức rớt cái rầm xuống mặt đất, cũng may khí cầu này đủ chắc chắn, nên dù có bị vỡ vụn kha khá, phà cả khói xanh, nhưng Vương Bảo Nhạc lại không bị gì. Nhưng khi rơi xuống xong thì Vương Bảo Nhạc bò ra ngoài, đầu óc choáng váng, vừa ra được đã ọe một tiếng nôn thốc nôn tháo.

Vương Bảo Nhạc thân thể suy yếu, run lẩy bẩy bi phẫn ngẩng đầu lên, tức giận trừng mắt nhìn con vượn bay trên trời kia, tay phải giơ một ngón lên, đang định mắng thì bên cạnh lập tức có đệ tử Pháp Binh các tốt bụng biến sắc, vội mở miệng mà rằng.

- Vị sư đệ này nhỏ giọng chút nào, đừng có mắng nó, mỗi lần bị mắng thì nó sẽ tung tuyệt chiêu ra đấy, đáng sợ lắm!!

------oOo------

Chương 134: Ban thưởng đan phương!

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tuyệt chiêu á? Ta kệ xác nó có tuyệt chiêu gì!!

Vương Bảo Nhạc bừng bừng lửa giận, cảm giác bị một con khỉ chơi xỏ khiến cho hắn tức muốn điên lên, chưa kể không chỉ chơi một lần mà tận mấy chục lần...

- Sư đệ hãy mau bớt giận, ta khuyên ngươi đừng có chọc con vượn đó nữa, nó là cục cưng của trưởng lão bên Ngự Thú các đấy, tu vi vượt xa Chân Tức chúng ta, vô cùng cường hãn. Tầng mây trên cao đó là địa bàn của nó, thấy cái gì thì nó sẽ hớn hở bay đến đánh bay ngay...

Có học sinh của Pháp Binh các đứng bên cạnh tốt bụng nhắc nhở, hắn ta không biết Vương Bảo Nhạc là ai, dù sao thì đệ tử trong Pháp Binh các rất đông, không thể nào biết mặt tất cả được, lúc này chỉ đành lắc đầu cảm khái.

- Bối cảnh lớn tới vậy sao?

Vương Bảo Nhạc nghe vị đồng môn kia nói xong, biết được lai lịch của con vượn này thì lập tức hít sâu một hơi, biết rõ không thể trêu vào, nhưng điều này lại khiến hắn bực bội hơn. Vương Bảo Nhạc còn đang định hỏi thăm xem con vượn này có tuyệt chiêu gì thì dường như con vượn kim cương đã bay đến giữa không trung kia nghe thấy lời của Vương Bảo Nhạc nên dừng lại, đưa lưng về phía Vương Bảo Nhạc lắc mông, lại quay đầu về nhe răng trợn mắt, trên mặt lộ rõ vẻ giễu cợt.

- Ngươi còn giễu ta!

Vương Bảo Nhạc lập tức trừng mắt, thiếu chút nữa là nhịn không được, lần đầu tiên trong đời hắn bị một con khỉ chế giễu.

Con vượn kim cương trên không trung kêu a a, ngạo nghễ ngửa đầu vỗ ngực, không thèm để ý tới Vương Bảo Nhạc nữa, xoay người bay thẳng đến Ngự Thú các.

Vương Bảo Nhạc vô cùng tức giận, bị con vượn đó chơi cho một vố, chơi xong lại còn chế giễu, cảm giác này khiến cho Vương Bảo Nhạc như muốn bùng nổ, hồi lâu sau mới cố nhịn xuống được. Hắn đứt từng đoạn ruột nhìn khí cầu đã bị đập hư của mình, thở dài một hơi, nói tiếng cảm ơn với đồng môn tốt bụng ở bên cạnh xong mới bi phẫn xen lẫn bất đắc dĩ xách khí cầu về động phủ.

Cũng may khí cầu bị hỏng không nặng lắm, chỉ bị nứt ở bên ngoài, với tạo nghệ pháp binh của Vương Bảo Nhạc hiện tại thì có thể sửa được, chẳng qua là hắn vẫn thấy ấm ức, cứ nhớ tới cái bản mặt của con khỉ chết giẫm kia thì lửa giận lại bùng lên.

- Con khỉ trời đánh kia, ngươi cứ chờ đó! Chọc phải Vương gia gia đây thì chờ xem sau này ta xử ngươi kiểu gì!

Vương Bảo Nhạc cắn răng, dằn cơn bực bội tronglòng xuống, sau khi sửa khí cầu xong thì chẳng còn lòng dạ nào mà ra ngoài nữa, nên tiếp tục bế quan luyện chế pháp khí.

Thời gian lại thấm thoắt trôi qua, Vương Bảo Nhạc cũng luyện chế pháp khí cấp một thuần thục hơn, số lượng ngày càng nhiều, mặc dù trong quá trình này cũng thất bại kha khá lần, tốn hơn phân nửa tài liệu của hắn.

Nhưng vẫn góp được đến hơn tám mươi món, nhất là tám mươi món này đều do hắn lựa chọn thật kỹ từ danh sách của Pháp Binh các, dù là món nào cũng đều có tính đại biểu nhất định, là số khó luyện chế nhất trong đám pháp khí cấp một đó, bằng như chọn mấy món dễ luyện chế hơn thì Vương Bảo Nhạc cũng sẽ không tốn nhiều thời gian với tài liệu như thế.

Đây là vì Trần Vũ Đồng đã từng nói cho Vương Bảo Nhạc nghe, khảo hạch binh đồ thoạt nhìn giống như chỉ cần một trăm món pháp khí cấp một hoàn mỹ là được, nhưng thực tế trong đó có chia điểm, tuy điểm này không phân cao thấp, chỉ cần đạt đủ là có thể thành binh đồ.

Nhưng sau này khi lên binh tử thì nó lại cực kỳ quan trọng, có thể thêm điểm cộng vào thành tích khi tham gia khảo hạch binh tử, cho nên hắn mới bỏ nhỏ với Vương Bảo Nhạc, nếu có thể thì tốt nhất là nên chọn luyện chế mấy món pháp khí cấp một khó nhất để tấn chứ binh đồ.

Dù như thế thì sẽ hao tốn rất nhiều, mà một trăm món pháp khí khảo hạch binh đồ nộp lên chỉ được đạo viện thưởng một chút linh thạch coi như cho có, còn lâu mới bằng được giá trị của thành phẩm, nhưng phần căn cơ lại hơn hắn người thường, sau này phát triển sẽ thông thuận hơn.

Vậy cho nên Vương Bảo Nhạc mới tự lập chỉ tiêu cao cho mình, dù chính hắn phải dốc túi riêng rất nhiều, nhưng chuyến quê hương linh tức lúc trước hắn đã có thu hoạch khá lớn, chỉ chờ đạo viện ghi chép xong thì hắn có thể nhận được phần thưởng cực dày.

Có đều, nếu dựa theo kế hoạch của hắn hiện tại thì trong mười món pháp khí tiếp theo cần phải có một loại tài liệu tên là Tố Tinh Niên Sa, thứ đó tuy trong tông môn cũng có, nhưng cần phải hoàn thành một số nhiệm vụ được chỉ định thì mới được mua, mà làm nhiệm vụ thì lại tốn thời gian.

Sau khi tính thời gian thì Vương Bảo Nhạc thật sự không đợi được, sau khi suy nghĩ thì hắn liên hệ với Tạ Hải Dương, người này trông như có thể hô phong hoán vũ ở đảo Hạ Viện, Vương Bảo Nhạc cảm thấy có lẽ hắn sẽ tìm ra được, nếu như Tạ Hải Dương không lấy được thì Vương Bảo Nhạc sẽ nhờ Trần Vũ Đồng giúp đỡ.

Chẳng qua mặc dù hắn cũng có quan hệ với Trần Vũ Đồng thật,

nhưng chưa được bao lâu, chẳng thân thuộc gì lắm, nên nếu không phải hết cách xoay sở thì Vương Bảo Nhạc không muốn làm phiền Trần Vũ Đồng.

Lúc này Tạ Hải Dương đang ở hệ Đan Đạo ở đảo Hạ Viện, cười tươi toe toét tự giới thiệu với một học sinh mới đến đảo Hạ Viện.

- Chào học muội, bỉ nhân Tạ Hải Dương, trong đạo viện Phiêu Miểu này, trên có chưởng viện, dưới có học sinh, phàm là con người thì ai cũng có nhu cầu riêng, chẳng có chuyện gì mà Tạ Hải Dương anh đây không làm được.

Đang nói thì Tạ Hải Dương lại nhận được truyền âm của Vương Bảo Nhạc, sau khi nhận tin thì hai mắt của hắn lập tức sáng rực, mỉm cười nhìn cô nhóc học sinh đang lộ vẻ chần chờ kia.

- Đã thấy chưa, em có biết Vương Bảo Nhạc không? Đấy chính là khách sộp của anh đấy, thôi em cứ từ từ mà suy nghĩ đi nhé, anh đi xử lý chuyện của Vương sư huynh trước đây.

Nói xong, Tạ Hải Dương đắc ý xoay người đi, tranh thủ lấy nhẫn truyền âm ra kết nối với Vương Bảo Nhạc, vẻ mặt vô cùng khách khí, khác hẳn với khi Vương Bảo Nhạc còn ở đảo Hạ Viện.

Cuối cùng hắn luôn miệng cam đoan trong vòng ba ngày nhất định sẽ lấy được số lượng mà Vương Bảo Nhạc cần.

- Tạ Hải Dương này bản lĩnh thật đấy, ta đã đến đảo Thượng Viện rồi mà hắn vẫn còn có thể giúp được, không hổ là người chuyên làm ăn, bất quá lần sau chắc hắn cũng phải thi vào đảo Thượng Viện chứ.

Vương Bảo Nhạc vừa mừng rỡ, lại cảm thấy Tạ Hải Dương này đúng là lợi hại, vậy nên im lặng chờ. Ba ngày sau, Tạ Hải Dương lại truyền âm.

- Vương sư huynh, ta không vào đảo Thượng Viện được, chúng ta ra ngoài giao dịch nhé?

Nhận được truyền âm của Tạ Hải Dương, tinh thần của Vương Bảo Nhạc run lên, lập tức ra khỏi động phủ, đến đài cao ở mép sương mù của đảo Thượng Viện, sau khi đến nơi thì trông thấy Tạ Hải Dương đang vô cùng cung kính đứng ở nơi đó.

- Bái kiến Vương sư huynh!

Vừa trông thấy Vương Bảo Nhạc thì Tạ Hải Dương vô cùng hưng phấn, vội bước lên vài bước cúi đầu thật sâu, không cần đợi Vương Bảo Nhạc cất lời thì hắn đã lập tức lấy một cái túi nhỏ ra, khách khí đưa qua cho Vương Bảo Nhạc.

Để ý thấy thái độ của Tạ Hải Dương dành cho mình đã hay đổi, Vương Bảo Nhạc cười gian, biết rõ chuyện này có liên quan đến việc mình thi vào đảo Thượng Viện, thỏa mãn nhận lấy cái túi nhỏ kia, mở ra xem xét xong thì lại càng mừng hơn.

Vậy nên hắn lấy linh thạch ra, sau khi hoàn thành giao dịch thì hai người lại hàn huyên một lúc, toàn bộ quá trình Tạ Hải Dương đều vô cùng cung kính, Vương Bảo Nhạc mỉm cười, đang định rời đi thì đột nhiên Tạ Hải Dương ngẫm nghĩ một lúc rồi chợt tiến lên, thấp giọng mở miệng.

- Vương sư huynh, ngài mua nhiều đồ của ta như thế, chúng ta cũng coi như bạn bè, ta tặng ngài một tin tức!

- Hửm?

Vương Bảo Nhạc quay đầu lại, nhìn về phía Tạ Hải Dương.

- Vương sư huynh, ta có con đường riêng, biết rõ một tin tức mà trừ người trong cuộc ra thì gần như chẳng mấy ai hay, ba ngày sau, Đan Đạo các của đảo Thượng Viện sẽ phát ra một danh sách ban thưởng đặc chiêu...

Tạ Hải Dương vừa nói vừa quan sát vẻ mặt của Vương Bảo Nhạc.

- Ban thưởng đặc chiêu của Đan Đạo các?

Vương Bảo Nhạc ngẩn ra.

- Đảo Thượng Viện có quy tắc, mỗi các có thể thưởng cho những người có cống hiến kiệt xuất tư cách trở thành học sinh của đảo Thượng Viện mà không cần phải thông qua kỳ thi. Có điều việc này khá hiếm thấy, lần này Đan Đạo các cho ra một linh căn bảy tấc, dùng làm phần thưởng cho học sinh đó trực tiếp trở thành Chân Tức!

Vương Bảo Nhạc nghe đến đây cũng phải giật mình, hắn biết rõ tầm quý hiếm của linh căn bảy tấc này, mà Đan Đạo các lại có thể đưa ra phần thưởng như thế, nên hắn khôngkhỏi tò mò.

- Có điều phần thưởng này có chút vấn đề, cho nên ba ngày sau công bố xong sẽ đưa ra yêu cầu phải luyện chế ra được một viên Vân Tức đan trong thời gian chỉ định...

Nói đến đây, Tạ Hải Dương dừng lại một lúc, nhìn về phía Vương Bảo Nhạc.

- Ta đã tìm hiểu qua về Vân Tức đan này, nghe nói nó giúp ích rất nhiều cho tu sĩ Chân Tức, quan trọng nhất là trước đây chưa hề có ghi chép gì về loại đan dược này, thuộc loại đan phương mới, sau khi trải qua kiểm tra thẩm định thì được Đan Đạo các của đảo Thượng Viện cho ra đánh giá là cống hiến lớn, cho nên mới có việc ban thưởng đặc biệt này, nhưng lại có vấn đề, bởi vì học sinh đưa đan phương này lên có tận hai người... Nhưng phần thưởng thì chỉ có một!

- Vậy nên lần ban thưởng này lại có thêm đợt khảo hạch, thời gian chỉ định vào tháng sau, cần hai học sinh này luyện chế Vân Tức đan, người nào luyện chế ra được độ tinh khiết cao nhất sẽ được thưởng vị trí đặc chiêu kia, có điều Vân Tức đan này cần rất nhiều tài liệu, thành phẩm cực kỳ đắt đỏ...

Vương Bảo Nhạc nghe đến đây thì ánh mắt lóe lên, nhìn về phía Tạ Hải Dương lại càng sắt bén hơn.

Bị Vương Bảo Nhạc nhìn chằm chằm như thế, Tạ Hải Dương hít sâu một hơi, thấp giọng nói tiếp.

- Hai người này, một người là Chu Tiểu Nhã, một người khác là bạn thân mà cô ta quen ở hệ Đan Đạo, tên Trần Phỉ. Đảo Thượng Viện đã điều tra ra đáp án thật sự về đan phương này là của ai sáng tạo ra, nhưng không hề công bố, việc này có chứa sát cơ... Ta đã thăm dò qua các tin tức ở Đan Đạo các của đảo Thượng Viện, nói rằng đan ducợ này hẳn là do Trần Phỉ kia sáng tạo ra, dù sao thì Trần Phỉ đó cũng là học sinh cũ năm tư, bản thân cũng không phải dạng vừa, không cần phải mạo hiểm ăn cắp đan phương của người khác, vì lỡ như bị tra ra thì sẽ bị đuổi khỏi đạo viện...

- Đồng thời, theo như ta biết thì Trần Phỉ này cũng có qua lại với Lâm Thiên Hạo, Lâm Thiên Hạo rất có thể đã giúp đỡ Trần Phỉ luyện Vân Tức đan, như thế thì dù quá trình luyện chế cô ta có thất bại thì vẫn co thể thử lại nhiều lần, nhưng Chu Tiểu Nhã thì lại không có điều kiện cao như thế, nếu như không có gì bất ngờ thì sau khi tin

tức công bố, khả năng Chu Tiểu Nhã thua sẽ rất lớn, quan trọng nhất là không biết thái độ của Đan Đạo các ra sao...

- Vương sư huynh, nhân lúc Đan Đạo các còn chưa thông báo việc này, nếu như đan phương này thật sự không phải do Chu Tiểu Nhã sáng tạo ra thì tốt nhất là ngươi hãy khuyên cô ấy đi, bằng không...

Tạ Hải Dương nói tới đây thì dừng, lùi lại vài bước chờ Vương Bảo Nhạc tiêu hóa hết toàn bộ sự việc.

Lúc này sắc mặt của Vương Bảo Nhạc đã sa sầm xuống, ánh mắt sắc lẹm, lại có khí tức sắc bén ngưng tụ bộc phát ra từ trên người hắn.

------oOo------

Chương 135: Khí thế hùng hổ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong lúc khí tức sắc bén này bộc phát, Vương Bảo Nhạc ngẩng đầu nhìn về phía đảo Hạ Viện ở phía xa, thời gian hắn vào đảo Thượng Viện này chỉ lo tranh đấu với Lâm Thiên Hạo và trở thành binh đồ, cho nên cũng không để ý đến chuyện ở đảo Hạ Viện lắm.

Không hề biết Chu Tiểu Nhã đã gặp chuyện, thế mà Chu Tiểu Nhã không nói cho mình biết, những người khác thì rõ ràng đều chưa hề hay biết gì, dù sao thì tin tức của Tạ Hải Dương cũng linh thông hơn bọn họ nhiều.

Sau khi im lặng một lúc, Vương Bảo Nhạc lấy nhẫn truyền âm ra liên lạc với Chu Tiểu Nhã. Ngay sau đó, khi Chu Tiểu Nhã đang mắt đỏ hoe ngồi trong phòng luyện đan nhận được truyền âm của Vương Bảo Nhạc thì cố nén để không bật khóc, cũng không nói gì nhiều, khi Vương Bảo Nhạc hỏi đến chuyện Vân Tức đan thì Chu Tiểu Nhã mới không nhịn được nữa, tủi thân bật khóc.

- Anh Bảo Nhạc, đan phương Vân Tức đan kia vốn không phải do em sáng tạo ra, nó vốn là một tàn phương, ông nội của em từng là Cổ Võ Bổ Mạch, hơn hai mươi năm trước tình cờ có được nó, sau khi em vào hệ Đan Đạo thì vừa học tập vừa nghiên cứu nó, mới miên cưỡng bổ sung được nó, anh có nhớ viên đan dược mà lần trước anh đến hệ Đan Đạo em đã cho anh xem không? Thật ra nó chính là phiên bản đầu tiên của Vân Tức đan đấy, em vốn muốn nhờ vào việc nộp đan

phương này cho đạo viện để được vào đảo Thượng Viện.

- Em không đề phòng Trần Phỉ, trong quá trình bổ sung đan phương em từng thảo luận với cô ta.

Nghe Chu Tiểu Nhã nói vậy, Vương Bảo Nhạc lập tức tin cô ngay, hắn biết cô còn nhỏ, không rành sự đời, lại không có kinh nghiệm sóng gió như mình cho nên khó tránh khỏi việc tin tưởng bạn bè, vậy nên hắn an ủi Chu Tiểu Nhã một lúc xong thì mới nó.

- Đừng khóc, mọi việc đã có anh lo!

Sau khi kết thúc truyền âm, Vương Bảo Nhạc nheo mắt lại, đã có phán đoán đại khái về việc lần này.

Dù tàn phương của Vân Tức đan này có lai lịch ra sao thì đều có liên quan đến mảnh vỡ của thanh cổ kiếm đồng xanh kia, việc này khỏi cần nghĩ cũng biết, chắc hẳn bên Đan Đạo các cũng đã nhìn ra thứ này không có người sáng tạo thật sự.

Cho nên dù đưa phần thưởng ra, nhưng cũng không quan trọng hóa việc tìm ra người thật sự nộp lên là ai, dù sao thì cả hai học sinh đều nộp đan phương lên, cho dù là ăn cắp của kẻ khác để nộp lên cũng chẳng ảnh hưởng gì tới bản thân Đan Đạo các, bởi vì dẫu sao thì đan phương này cũng là để bộp lên cho bọn họ mà.

Đứng ở góc độ người xem thì Đan Đạo các đúng là không hỏi đúng sai, nhưng đứng ở lập trường của Đan Đạo các thì đây chỉ là một vụ giao dịch, lấy linh căn bảy tấc ra làm phần thưởng đã là hoàn thành giao dịch rồi, cũng không thể vì vấn đề lai lịch mà đi trách phạt học sinh, bỏ qua tính tích cực được.

Thế cho nên trong vụ này, phần thưởng của Đan Đạo các sẽ dành cho người có thể luyện chế ra được Vân Tức đan có độ tinh khiết cao nhất, xét theo mặt nào đó thì cũng coi như công bằng rồi.

Nhưng nếu như đan phương này là do bản thân học sinh tự mình sáng tạo thì sự việc lại khác hẳn, đối với đan phương tự sáng tạo thì Đan Đạo các nhất định sẽ cho ra linh căn tám tấc, hơn nữa còn phải moi cho ra chân tướng, nghiêm khắc xử phạt kẻ ăn cắp, tuyệt đối không thể phán sai, khiến cho người ta thất vọng!

Về phần ấn chứa sát cơ mà Tạ Hải Dương đã nói cũng chỉ đúng điểm này, hẳng qua là vì tin tức hắn có được không đủ, không biết rõ tình

huống của Chu Tiểu Nhã nên mới đoán sai.

Ngoài ra chỗ Lâm Thiên Hạo cũng không phức tạp như Tạ Hải Dương nghĩ, Vương Bảo Nhạc lập tức đoán ra, đây là do Lâm Thiên Hạo không làm gì được mình cho nên mới nắm chắc cơ hội để chèn ép Chu Tiểu Nhã nhằm khiến mình khó chịu mà thôi.

Sau khi cho ra phán đoán căn bản, Vương Bảo Nhạc cảm thấy cực kỳ ghét con ả tên Trần Phỉ kia, vậy nên hừ lạnh một tiếng, giơ tay phải lên trực tiếp lấy ra một thẻ ngọc đưa cho Tạ Hải Dương.

- Đây là một thẻ ngọc rỗng, cũng là một tờ giấy nợ trống, xài bao nhiêu thì ngươi cứ tự điền vào là được!

- Sau khi ngươi quay về thì đi tìm Chu Tiểu Nhã, phàm là dược liệu cô ấy cần để luyện chế Vân Tức đan thì cứ mua số lượng lớn, đảm bảo cô ấy có đủ tài liệu để luyện chế Vân Tức đan, một tháng sau giành được phần thưởng!

- Còn tiền ấy à, thứ khác ta không có nhiều chứ linh thạch thì ngay cả chính ta cũng không biết mình có thể luyện chế ra được bao nhiêu nữa!

Vương Bảo Nhạc thản nhiên mở miệng, những lời này lộ rõ khí chất đại gia, khiến cho Tạ Hải Dương hít sâu một hơi, hai mắt lập tức sáng rực lên.

Đồng thời trong lòng cũng rung động, biết rõ Vương Bảo Nhạc có thể đưa phiếu nợ trống cho mình thế này rõ ràng có ý nghĩa không tầm thường, một mặt là hắn có đủ chắc chắn, không sợ mình lừa gạt hắn, đồng thời đây cũng là tin tưởng! Ngoài ra cũng nói rõ Chu Tiểu Nhã có địa vị khá quan trọng với Vương Bảo Nhạc, lần nhân tình tặng tin tức này của hắn chuẩn không cần chỉnh, đây mới là thứ quan trọng nhất!

Tạ Hải Dương hít sâu một hơi, nhìn Vương Bảo Nhạc một cái rồi ôm quyền cúi đầu.

- Vương sư huynh cứ yên tâm, nếu ngươi đã đưa phiếu nợ trống cho ta thì ta cũng sẽ cho ngươi thấy rõ Tạ Hải Dương ta là kẻ có nguyên tắc, có danh dự, tuyệt đối sẽ không lãng phí một viên linh thạch nào của ngươi!

Vương Bảo Nhạc khẽ gật đầu, thực ra cũng đúng như Tạ Hải Dương

đã đoán, Vương Bảo Nhạc đầu tiên là tin tưởng, sau đó là đủ chắn ăn, không sợ Tạ Hải Dương hại mình, giữa hai người một kẻ ở đảo Thượng Viện, một kẻ ở đảo Hạ Viện, một người là Chân Tức một người là Cổ Võ, nếu như Tạ Hải Dương thật sự ăn gan hùm, nhũn não đi gạt mình thì Vương Bảo Nhạc có rất nhiều cách khiến cho Tạ Hải Dương phải ói ra gấp mấy lần số tiền hắn nuốt.

Sau khi tiễn Tạ Hải Dương rời đi, dõi mắt nhìn bóng lưng của hắn ở phía xa, Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, xoay người trở lại động phủ ở Pháp Binh các, bế quan thêm lần nữa.

Ba ngày sau, theo tin tức ban thưởng của Đan Đạo các được công bố, toàn bộ đảo Hạ Viện đều oanh động, ngay cả đảo Thượng Viện cũng xôn xao bàn tán về việc này, đồng thời Vương Bảo Nhạc cũng nhận được truyền âm của không ít người, bao gồm cả Liễu Đạo Bân.

Sau khi cảm tạ bọn họ xong, Vương Bảo Nhạc lại truyền âm an ủi Chu Tiểu Nhã, sau đó mới tập trung bắt đầu luyện chế pháp khí tiếp.

Mà nay Chu Tiểu Nhã cũng cảm động vô cùng, sau khi biết được tin Vương Bảo Nhạc cho Tạ Hải Dương một phiếu nợ trống xong thì trong lòng Chu Tiểu Nhã vô cùng ấm áp, đồng thời gương mặt cũng lộ rõ vẻ nghiêm túc và quyết tâm xưa nay chưa từng có.

- Mình không thể để lãng phí linh thạch của anh Bảo Nhạc được, nhất định phải giành được phần thưởng, tiến vào đảo Thượng Viện, sau này luyện đan dược cho anh Bảo Nhạc!

Chu Tiểu Nhã hạ quyết tâm, bắt đầu nghiên cứu và luyện chế Vân Tức đan.

Thời gian thấm thoắt trôi qua, một tháng nhanh chóng trôi qua, sáng hôm nay có tiếng chuông vang vọng khắp hệ Đan Đạo của đảo Hạ Viện.

Theo tiếng chuông vang xa, toàn bộ hệ Đan Đạo đều rúng động, nhìn những thân ảnh học sinh lũ lượt kéo đến hệ Đan Đạo kia, Trịnh Lương đứng bên ngoài đọng phủ, trong mắt đầy vẻ cảm khái và chờ mong.

- Rốt cuộc phần thưởng sẽ thuộc về ai đây...

Sau khi hắn thua Triệu Nhã Mộng ở kỳ khảo hạch kia xong thì cũng bỏ lỡ lần tấn chức trong bí cảnh của đạo viện vì lý do cá nhân,

nhưng hắn không bỏ cuộc, định năm nay lại xin thi tiếp.

Lúc này cũng có không ít người cảm khái như Trịnh Lương, thậm chí những hệ khác cũng như thế, dù sao thì đối với người ở đảo Hạ Viện thì đây cũng coi như sự kiện lớn.

Tiếng chuông lan xa, không ít thân ảnh ùa đến từ các hệ, tập trung trên đỉnh Đan Đạo, muốn tận mắt nhìn thấy người thắng cuộc. Nhất là người ở hệ Pháp Binh lại càng đông hơn, dù Vương Bảo Nhạc đã vào đảo Thượng Viện, nhưng sức ảnh hưởng của hắn ở đảo Hạ Viện vẫn không hề sụt giảm, thậm chí rất nhiều học sinh đều mong Chu Tiểu Nhã sẽ thắng.

Nhưng Trần Phỉ cũng không hề tầm thường, nên cũng có không ít kẻ ủng hộ cô ta.

Lúc này mọi người tập trung ở đỉnh Đan Đạo này, xung quanh toàn người là người, tiếng bàn tán xôn xao không ngừng vang lên.

Ánh mắt của mọi người đều tập trung ở giữa quảng trường phía trước, lúc này nơi đó chỉ đặt hai cái lò đan, bên cạnh mỗi lò đan còn có một thiếu nữ đang khoanh chân ngồi.

Cả hai đều có tướng mạo xuất chúng, có điều nghược lại với Chu Tiểu Nhã trẻ trung đang tức giận trừng mắt nhìn thì Trần Phỉ kia có dáng người cao gầy, dù khoanh chân ngồi đó cũng lộ ra những đường cong duyên dáng, hấp dẫn không ít ánh mắt nóng rực, mà bản thân cô ta lại lãnh ngạo, khiến cho người ta có cảm giác như nhìn thấy một tòa băng sơn, lại càng động lòng hơn nữa.

- Nhất định là Chu Tiểu Nhã thắng, đan phương này vốn là của Chu Tiểu Nhã mà!

- Cũng khó nói lắm, ta cảm thấy khả năng Trần Phỉ thắng sẽ cao hơn, dù sao thì cô ta là học sinh năm tư, kinh nghiệm nhiều hơn, thêm nữa vóc dáng của cô ấy lại còn bốc lửa, mặt lại đẹp!

Tiếng bàn tán rôm rả vang lên không ngừng, nhưng khi một chưởng viện và phó chưởng viện cùng một vị lão giả của Đan Đạo các đến nơi thì xung quanh lập tức im lặng.

Sau khi chưởng viện và vị lão giả của Đan Đạo các kia nhìn nhau một cái rồi gật đầu thì phó chưởng viện Cao Toàn hít sâu một hơi, bước lên vài bước, quét mắt nhìn Chu Tiểu Nhã và Trần Phỉ, nhất là khi

nhìn đến Chu Tiểu Nhã thì khựng lại một chút, sau đó giọng nói mang theo uy nghiêm của hắn ta đột nhiên cất vang.

- Khảo hạch luyện chế Vân Tức đan bắt đầu!

Chu Tiểu Nhã và Trần Phỉ lập tức đứng dậy, bắt đầu luyện chế Vân Tức đan ngay trước mặt mọi người!

Trong lúc nhất thời, lò đan của cả hai lập tức lóe sáng.

Thời gian dần dà trôi qua, sau nửa canh giờ, hai người đã luyện chế được một nữa. Trong động phủ ở Pháp Binh các tại đảo Thượng Viện, sau khi Vương Bảo Nhạc tính toán thời gian, rốt cuộc cũng hoàn thành một trăm món pháp khí cấp một hoàn mỹ của hắn.

Lúc này Vương Bảo Nhạc vô cùng kích động, nhìn cái thuẫn chỉ lớn cỡ lòng bàn tay, lưu quang bắn ra bốn phía do mình luyện chế ra, hưng phấn đứng phắt dậy.

- Rốt cuộc cũng xong rồi! Thời gian vừa khéo, hẳn là khảo hạch bên chỗ em bánh bao còn chưa kết thúc!

Vương Bảo Nhạc hưng phấn hít sâu một hơi, tranh thủ mở thẻ ngọc truyền âm ra xem, biết rõ khảo hạch vẫn còn đang tiến hành cho nên lập tức đi ra khỏi động phủ, bước lên khí cầu bay thẳng đến đảo Hạ Viện.

- Nếu như lần này cạnh tranh công bằng mà em bánh bao thua thì thôi, nhưng sau khi thắng mà có kẻ nào dám giở trò thì cứ chờ đó!

Giữa không trung, Vương Bảo Nhạc đứng trên phi thuyền, trừng mắt lộ ra hung quang, tốc độ tăng nhanh.

------oOo------

Chương 136: Chẳng lẽ ta hiểu lầm hắn à?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đảo Hạ Viện, giữa quảng trường trên đỉnh núi của hệ Đan Đạo.

Lúc này xung quanh có vô số người, ánh mắt của tất cả đều đổ dồn về phía hai cô gái Chu Tiểu Nhã và Trần Phỉ đang luyện chế đan

dược ở giữa quảng trường. Cả hai cô đều có tướng mạo xinh đẹp, nhìn bọn họ luyện đan cũng có một phần ý vị riêng biệt, nhất là đủ loại thảo dược như bay múa trong tay họ, tựa như càng ánh thêm biết bao màu sắc lên thân ảnh của cả hai.

Đợt khảo hạch luyện chế Vân Tức đan này tiến hành hơn phân nửa, đã sắp đến hồi kết thúc, dù là Chu Tiểu Nhã và Trần Phỉ thì đều đã được luyện chế nhiều lần, lúc này thao tác đều vô cùng trôi chảy, không hề lóng ngóng lựng khựng, nhanh chóng dựa theo đan phương bỏ thảo dược vào theo thứ tự, lửa từ lò đan bừng lên, bắt đầu công đoạn cuối cùng.

- Đã đến bước thành đan rồi! Trần Phỉ quả nhiên là học sinh năm tư đắm chìm vào đan đạo nhiều năm, thủ pháp hoàn mỹ vô cùng, nhìn cô ấy luyện đan cũng giống như được xem biểu diễn nghệ thuật vậy!

- Không ngờ Chu Tiểu Nhã lúc trước chẳng có gì nổi bật ở hệ Đan Đạo này nay lại có thủ pháp ngang ngửa với Trần Phỉ!

- Luyện chế đan dược có nhiều trình tự, bất kỳ một bước nào cũng không được sai sót, bằng không khi thành đan này sẽ bị thất bại!

Tiếng thảo luận xung quang cũng dần vang lên, trán của Chu Tiểu Nhã mướt mồ hôi, lúc này có phần hổn hển, nhưng lại cắn răng chịu đựng, khi nhìn về phía Trần Phỉ thì trong mắt mang theo tức giận.

Trần Phỉ cũng nhìn thấy ánh mắt của Chu Tiểu Nhã, nhưng mặt vẫn tỉnh bơ, không hề có chút gợn sóng nào, như thể theo như cô ta thấy thì mình không hề làm sai gì hết, nếu như đó đã không phải do chính Chu Tiểu Nhã sáng tạo ra thì mình giao nộp lên tông môn cũng là cơ duyên tạo hóa của mình.

- Muốn trách thì tự trách bản thân cô không giữ kỹ, liên quan gì đến ta!

Trần Phỉ nhếch mép cười khẩy, trong mắt ánh lên vẻ tự tin, không thèm để ý tới Chu Tiểu Nhã, chỉ chuyên tâm luyện đan.

Dường như có thể cảm nhận được suy nghĩ của Trần Phỉ nên trong lòng Chu Tiểu Nhã dâng lên nỗi ấm ức, nhưng biết rõ mình không thể phân tâm cho nên hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm vào lò đan, thời gian trôi qua, đan dược của cả hai đã sắp sửa đến lúc mở lò kết thúc.

Thậm chí chưởng viện và lão giả của Đan Đạo các bên cạnh ông cũng tự nghiêm túc theo dõi, đúng lúc này... Thần sắc của Chu Tiểu Nhã có phần xoắn xuýt chần chừ, nhưng vẫn giơ tay phải lên, khi chưa đến lúc mở lò thì cô lại mở lò đan ra, trong tiếng kinh hô xen lẫn giật mình của những người xung quanh, Chu Tiểu Nhã hất tay phải, nhanh chóng lấy ra một thứ ném vào trong lò đan.

Chuyện này lập tức khiến cho mọi người xung quanh giật mình, Trần Phỉ lại càng kinh ngạc hơn, nhưng cô ta không kịp nghĩ nhiều, theo lửa từ lò đan tắt đi, lò đan rung mạnh một cái, một cỗ dược hương toa ra từ bên trong lò đan.

Nhìn lại thì có rất nhiều khí trắng nhanh chóng tỏa ra từ những lỗ nhỏ xung quanh lò đan, dược hương lại càng nồng hơn, lan ra khắp nơi, sau khi mọi người xung quanh ngửi thấy thì đều giật mình.

- Đan dược này có thể dẫn động thân thể của ta hấp thu linh khí sao?! Ta không hề vận chuyển công pháp mà vẫn hấp nạp được á?

- Mẹ ơi, Vân Tức đan này đúng là khó lường, ta cảm thấy khắp kinh mạch đều ngứa ngáy, lại có linh khí tự động dung nhập vào trong kinh mạch!!

Trong lúc mọi người kinh hô, Chu Tiểu Nhã và Trần Phỉ gần như đồng thời ra tay, nhấn một cái trên nắp lò đan khiến nó bật mở, mùi hương lại càng lan xa hơn, lộ ra đan dược nằm ở bên trong.

- Hai người lùi lại phía sau!

Phó chưởng viện Cao Toàn thản nhiên mở miệng, bước lên tự mình lấy hai viên đan dược kia ra cầm trong tay, có điều so ra thì Vân Tức đan do Trần Phỉ luyện chế ra có màu đỏ hồng, Vân Tức đan của Chu Tiểu Nhã thì lại ẩn chứa màu đen, chỉ nhìn bề ngoài thì hình như kém hơn một chút.

Nhìn đan dược của mình, lại nhìn đan dược do Trần Phỉ luyện chế, trong mắt Chu Tiểu Nhã có phần phức tạp, Trần Phỉ thì khinh miệt nhếch miệng cười khẩy.

Cao Toàn thì đanh mặt, lúc này cầm hai viên đan dược, linh khí trong cơ thể tản ra, dung nhập vào bên trong để cảm thụ, sau đó nhanh chóng thu hồi linh khí. Hắn không hề để ý tới Chu Tiểu Nhã đang nơm nớp và Trần Phỉ bên kia, quay đầu ôm quyền cúi đầu với chưởng viện và vị lão giả của Đan Đạo các đang ngồi ở bên trên.

- Chưởng viện, trưởng lão, ta đã kiểm tra sơ bộ hai viện đan dược này, đan của Trần Phỉ thì có độ tinh khiết chừng năm thành, còn đan dược của Chu Tiểu Nhã thì chỉ có độ tinh khiết ba thành, kính xin chưởng viện và trưởng lão kiểm tra lần cuối!

Cao Toàn nói xong thì xung quanh lập tức ồ lên.

- Một người năm thành, một người ba thành.

- Chênh lệch thế này đúng là lớn thật đấy, chẳng lẽ đan phương đó thật sự là do Trần Phỉ sáng tạo ra sao?

Trong lúc mọi người bàn tán thì Trần Phỉ đắc ý mỉm cười nhìn về phía Chu Tiểu Nhã, còn Chu Tiểu Nhã thì buồn rầu, nước mắt doanh tròng, không thèm để ý tới Trần Phỉ mà chỉ nhìn trưởng lão của Đan Đạo các, giống như muốn chờ xác định sau cùng.

Đồng thời chưởng viện cũng nhướng mày như khá bất ngờ, quay mặt nhìn về phía trưởng lão Đan Đạo các kia, lão giả có mái tóc trắng xóa, thoạt nhìn vô cùng hiền từ, lúc này ánh mắt lóe lên vẻ kỳ dị, đang định mở miệng nhưng dường như có cảm giác gì đó nên chợt ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Gần như ngay khi ông ngẩng đầu nhìn lên thì chưởng viện cũng ngẩng theo, sau đó lập tức nhìn thấy có một chiếc khí cầu đang lao vù vù tới đỉnh núi hệ Đan Đạo với tốc độ cực nhanh!

Sự xuất hiện của chiếc khí cầu này lập tức khiến cho những người xung quanh chú ý tới, còn chưa đợi bọn họ kịp nhìn rõ bóng người trong phi thuyền thì đã có tiếng quát to quen thuộc đầy phẫn nộ bất chợt vang lên.

- Cao Toàn, ngươi ngứa da thèm ăn đánh đúng không, còn dám ra tay quấy rối như thế?

Ngay khi tiếng hét đầy tức giận vang lên thì thân ảnh của Vương Bảo Nhạc đã trực tiếp nhảy xuống từ trên phi thuyền, tốc độ cực nhanh, lao thẳng đến chỗ Cao Toàn.

Cao Toàn biến sắc, chưa kịp mở miệng thì Vương Bảo Nhạc đã xuất hiện trước mặt hắn, trực tiếp tung ra một quyền, linh lực bộc phát, uy áp lan ra, phối hợp với thân thể cường hãn lẫn khả năng điều khiển linh khí cả trong lẫn ngoài của hắn, một quyền này trực tiếp

tạo thành gió lốc cực mạnh. Trong tiếng nổ vang, Cao Toàn hoàn toàn không thể nào chống cự nổi, bị đánh bay ngược ra sau như một con diều bị đứt dây, ngã lăn ra phía xa, máu tươi phun xối xả.

- Vương Bảo Nhạc!!

Mặt mày của Cao Toàn trở nên vặn vẹo, hắn ta tức giận gầm lên, lại có cả ấm ức, tâm trạng bực dọc vô cùng, nhưng vừa mới hét xong thì Vương Bảo Nhạc đã đến gần tung thêm một cước.

Cao Toàn muốn chống trả, nhưng lúc Vương Bảo Nhạc còn ở Cổ Võ đã đánh ngang với hắn, nay thành Chân Tức thì hắn lại càng không phải đối thủ của Vương Bảo Nhạc, dù muốn thi pháp thì cũng không kịp, ầm một tiếng, thân thể của hắn trực tiếp bị Vương Bảo Nhạc đá bay lên, lại tung thêm một quyền đánh bay thẳng vào trong đám đông.

Lúc này, mọi người xung quanh cũng tỉnh người, thất thanh kêu to.

- Vương học thủ!

- Vương học thủ đã trở lại rồi!!

- Mạnh quá đi mất, còn đánh phó chưởng viện tối tăm mặt mày luôn!

- Không hổ là học thủ!!

Chẳng những đám người xung quanh rúng động, mà Trần Phỉ ở bên kia cũng thở dốc, trong lòng run rẩy, thật sự là tiếng tăm của Vương Bảo Nhạc ở đảo Hạ Viện qquá lớn. Nay quay về lại quá mức hung tàn, ngay cả chưởng viện cũng đau hết cả đầu, đang muốn bước ra ngăn cản thì lại bị lão giả Đan Đạo các ở bên cạnh ngăn lại.

Chưởng viện kinh ngạc nhìn vị lão giả Đan Đạo các ở bên cạnh, phát hiện lão giả này chẳng những không tức giận mà còn lộ ra vẻ hứng thú với Vương Bảo Nhạc thì trong lòng chợt động, thế nên không bước ra ngăn cản.

Người kích động còn có đám người Liễu Đạo Bân, càng không cần phải nói đến Chu Tiểu Nhã ở trên quảng trường. Ngay khi Vương Bảo Nhạc xuất hiện thì cô không hề lo sợ gì nữa, như thể tìm được điểm tựa.

Tất cả xảy ra quá nhanh, từ khi Vương Bảo Nhạc đến nơi, cho tới khi

hắn hành hung Cao Toàn đều diễn ra chỉ trong nháy mắt. Lúc này không đợi Cao Toàn kịp bò dậy, Vương Bảo Nhạc thoắt cái đã xuất hiện trước mặt hắn, túm lấy tóc của hắn ta. Trong tiếng kêu la thảm thiết của Cao Toàn, hắn ta bị Vương Bảo Nhạc kéo thẳng tới chỗ chưởng viện.

Lúc đi ngang qua chỗ Trần Phỉ thì cô ta run lẩy bẩy, vô thức lùi lại vài bước như tránh mãnh hổ, Vương Bảo Nhạc trừng mắt nhìn cô ta một cái, chẳng buồn để ý tới, túm lấy Cao Toàn đang kêu la oai oái kia, nhìn về phía chưởng viện đang đau đầu ở phía trên, đầu tiên là cúi đầu, sau đó lớn tiếng mở miệng.

- Chưởng viện, tên Cao Toàn này phá rối, ảnh hưởng đến sự công bằng, lần tỷ thí đan dược này rõ ràng đã bị hắn động tay động chân rồi!

- Ta không có, ta...

Da đầu của Cao Toàn đau rát, đang chật vật lại nghe thấy lời Vương Bảo Nhạc nói ra, lập tức ấm ức vô cùng, vội hô to.

- Im đi! Rõ ràng là kẻ gian ác như ngươi làm mà, ta biết thừa ngươi còn gì!

Vương Bảo Nhạc trừng mắt, đạp cho một cú, Cao Toàn lại kêu thảm lần nữa, trong lòng tức muốn nổ phổi, cảm giác tủi thân âm ức này khiến cho hắn như muốn phát điên, tuy rằng hắn từng gài Vương Bảo Nhạc nhiều lần thật.

Nhưng lần này hắn thật sự không hề làm cái gì hết, một mặt là có chưởng viện và trưởng lão quan sát, một mặt là hắn thật sự đã sợ Vương Bảo Nhạc rồi, nên không muốn nghịch dại.

Nào ngờ, lần đầu tiên trong đời mình công bằng một lần lại bị người ta hiểu lầm rồi đánh sấp mặt thế này. Hắn cảm thấy vô cùng bi phẫn, chỉ cảm thấy toàn bộ thế giới tối sầm lại, kềm lòng không đặng mà tức giận rống lên với Vương Bảo Nhạc.

- Vương Bảo Nhạc, lần này không phải ta, thật sự ta không có làm cái gì hết!

Trong giọng nói lộ rõ vẻ ấm ức, sau khi Vương Bảo Nhạc nghe xong cũng phải ngu người, thực ra hắn cũng chẳng có chứng cứ gì hết, chẳng qua nhìn thấy Cao Toàn cho nên cảm thấy đây chẳng phải kẻ

tốt lành gì, cho nên nhất định là hắn phá rối.

- Chẳng lẽ ta hiểu lầm hắn à? Không sao hết, sao thì kệ nó, dù sao thì hắn cũng từng làm nhiều chuyện xấu mà!

Vương Bảo Nhạc vội ho khan một tiếng, không thèm để ý đến Cao Toàn nữa, lớn tiếng mở miệng với chưởng viện.

- Chưởng viện, ban nãy tên ác nhân này ảnh hưởng đến khảo hạch, cho nên không công bằng, ta đề nghị khảo hạch lại lần nữa.

------oOo------

Chương 137: Đan lành

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cao Toàn bi phẫn, nghe Vương Bảo Nhạc nói xong thì hắn cảm thấy kẻ làm ảnh hưởng đến công chính rõ ràng là tên Vương Bảo Nhạc này mới đúng, lúc này hắn ta cũng vô cùng buồn bực, cảm giác ấm ức lại dâng trào mãnh liệt như muốn vỡ òa nơi lồng ngực, muốn mở miệng vặc lại.

Nhưng v trừng mắt một cái vô cùng dữ tợn khiến cho Cao Toàn sợ tịt vòi, trong lòng càng ấm ức hơn nữa.

- Ai là ác nhân chứ? Tên Vương Bảo Nhạc này mới là đồ ác nhân!

Đám học sinh của đảo Hạ Viện xung quanh thấy thế thì đều trợn mắt há mồm vô cùng kinh ngạc. Ánh mắt nhìn về phía Vương Bảo Nhạc cũng như nhìn thấy thần nhân vậy, thậm chí vẻ sùng bái trong đó lại càng rõ ràng hơn, thấy Cao Toàn bị đánh như thế thì bọn họ lại hả dạ quá chừng, bởi vì tên Cao Toàn này thật sự không được lòng mọi người trong đạo viện cho lắm.

Nhất là có một phần trong số đó là học sinh mới, những gì họ biết về Vương Bảo Nhạc đều là nghe người khác kể lại, bây giờ tận mắt chứng kiến thì đều rúng động dũ dội. Phải biết rằng dù Vương Bảo Nhạc đã đến đảo Thượng Viện, nhưng những gì hắn đã làm ở đảo Hạ Viện này vẫn được lan truyền rộng rãi khắp nơi, nay lại làm một trận hoành tráng thế này, khỏi nói cũng biết, về sau nhất định sức ảnh hưởng của hắn ở đây lại càng đậm hơn, trở thành truyền thuyết của các hệ luôn.

Thậm chí phỏng chừng những mới sau này vừa vào đảo Hạ Viện, nghe kể về truyền thuyết của Vương Bảo Nhạc mà lớn lên, về sau khi vào đảo Thượng Viện cũng lục tục đi tìm hiểu tin tức về Vương Bảo Nhạc đầu tiên.

Thật sự là Vương Bảo Nhạc đã trở thành một thần thoại không ai có thể vượt qua ở trong lòng của đám học sinh nơi đảo Hạ Viện này rồi.

Chưởng viện ngồi bên trên lúc này lại vô cùng đau đầu, dù Vương Bảo Nhạc có ưu tú thật, nhưng bản lĩnh gây chuyện cũng không nhỏ chút nào, nhất là mẫu thuẫn giữa hắn và Cao Toàn lại khá sâu, đã đi từ đời nào rồi còn quay lại đánh nhau, khiến cho chưởng viện cũng phải dở khóc dở cười.

Lúc này chưởng viện đang suy nghĩ xem nên xử lý thế nào thì giọng nói dịu dàng thỏ thẻ của Chu Tiểu Nhã đã vang lên.

- Anh Bảo Nhạc... Không cần phải khảo hạch lại đâu, kết quả cũng thế mà thôi.

Nói xong, Chu Tiểu Nhã đi đến bên cạnh Vương Bảo Nhạc, kéo tay hắn khẽ lắc đầu.

- Vậy sao mà được chứ!

Vương Bảo Nhạc đang định nói tiếp thì vị lão giả Đan Đạo các ở bên cạnh chưởng viện đột nhiên mỉm cười.

- Tiểu tử, ngươi có chắc là muốn khảo hạch lại không?

Vương Bảo Nhạc đã chú ý tới lão giả này từ lâu, nay nghe vậy thì cảm thấy hình như có gì đó không đúng, vậy nên lại nhìn Chu Tiểu Nhã và lão giả này vài lần. Thực ra trước kia đối phương ngồi im không ngăn cản thì trong lòng Vương Bảo Nhạc đã có phỏng đoán sẵn rồi.

Thấy vẻ mặt của Vương Bảo Nhạc, vị lão giả Đan Đạo các kia mỉm cười, ánh mắt chuyển về phía Chu Tiểu Nhã, vẻ mặt chợt nghiêm túc hơn hẳn, cất tiếng hỏi một câu.

- Chu Tiểu Nhã, nói cho ta biết, vì sao khâu cuối cùng ngươi lại cho cỏ Dư Huy vào thế?

Nghe thấy câu hỏi của lão giả, Chu Tiểu Nhã hít sâu một hơi, không buông bàn tay đang níu lấy Vương Bảo Nhạc, thỏ thẻ cất lời.

- Bởi vì dựa theo đan phương của Vân Tức đan, độ tinh khiết càng cao thì độc tính trong thuốc lại càng lớn, mà cỏ Dư Huy lại có thể trung hòa độc tố, cho nên... Ta mới cho cỏ Dư Huy vào.

Chu Tiểu Nhã nói xong thì xung quanh lập tức lặng ngắt như tờ, Trần Phỉ cũng giật mình một phen, quay đầu nhìn chằm chằm về phía Chu Tiểu Nhã. Còn Vương Bảo Nhạc lúc này thì chớp mắt, cúi đầu nhìn Cao Toàn đang chết lặng ở bên kia, câm nín hoàn toàn.

- Ngươi có biết nếu cho cỏ Dư Huy vào thì có thể trung hòa độc tính, nhưng sẽ ảnh hưởng đến độ tính khiết không?

Ánh mắt của lão giả Đan Đạo các lại càng sắc bén hơn, như muốn nhìn thấu nội tâm của Chu Tiểu Nhã.

- Học sinh biết rõ.

Chu Tiểu Nhã có phần sợ hãi, siết chặt bàn tay của Vương Bảo Nhạc, nhỏ giọng đáp lại.

- Biết à? Chắc hẳn ngươi cũng biết tiêu chuẩn khảo hạch lần này được quyết định dựa vào độ tinh khiết, vậy thì tại sao còn làm như vậy chứ, chẳng lẽ ngươi không muốn giành được phần thưởng đặc chiêu kia sao?

Giọng nói của lão giả Đan Đạo các vô cùng chậm rãi, nhưng ánh mắt lại càng sắc bén hơn nữa, thậm chí trên người còn phát ra uy áp, ngay cả Vương Bảo Nhạc cũng phải thót tim trước uy áp này.

Hô hấp của Chu Tiểu Nhã trở nên dồn dập, thân thể run rẩy, nhưng sau khi cảm gaics được Vương Bảo Nhạc khẽ siết nhẹ bàn tay mình thì cô kiên định ngẩng đầu lên nhìn lão giả nọ, ánh mắt trong veo, mang theo một cỗ chấp nhất, nhẹ giọng trả lời.

- Bởi vì con đường Đan Đạo này lấy người làm gốc, nếu chỉ chú trọng vào độ tinh khiết mà bỏ qua độc tính thì thứ sau cùng học sinh luyện chế ra được không phải đan lành giúp người tu luyện mà là ác đan hại người...

- Cho dù học sinh biến báo một phen, dùng độ tinh khiết để giành chiến thắng, lấy được phần thưởng, nhưng chỉ có thể giấu được kẻ

khác chứ không thể tự lừa dối bản thân mình được. Có những việc, có lần đầu thì sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba, ta không muốn hại người, ta chỉ muốn không phụ đan dược của mình luyện chế ra, không phụ lương tâm của chính bản thân mình, không phụ lòng tất cả những người dùng đan dược của ta!

- Dù độ tinh khiết trong đan dược của học sinh không đủ, nhưng nó... Không có độc!!!

Lúc này Chu Tiểu Nhã mới ngẩng đầu lên, giọng cô ban đầu rất khẽ, nhưng dần dần lại biến lớn hơn.

Cô vốn luôn nhát gan, nhưng nay, trong lúc bị bao người dõi nhìn, đứng bên cạnh Vương Bảo Nhạc, cô lại nói ra lý niệm, nguyên tắc và mục tiêu của mình đối với đan đạo!

Sâu tận đáy lòng, cô lại nói với chính bản thân mình:

- Ta muốn được luyện đan cho anh Bảo Nhạc mãi mãi...

Những lời cô nói ra khiến cho tất cả mọi người xung quanh phải rung động, nhất là học sinh của hệ Đan Đạo lại càng im lặng hơn.

Thân thể của Trần Phỉ run lên, cô ta đưa mắt nhìn gương mặt nghiêm túc của lão giả Đan Đạo các trước mặt, dần có chút mong mỏi xen lẫn nơm nớp lo sợ, vô cùng căng thẳng.

Vương Bảo Nhạc cũng giật mình vô cùng, nghiêng đầu nhìn về phía Chu Tiểu Nhã, như thể lần đầu nhận thức cô vậy.

Xung quanh vô cùng im lặng, ngay cả Cao Toàn dường như cũng quên cả đau đớn, ánh mắt nhìn về phía Chu Tiểu Nhã vô cùng phức tạp, cũng có vẻ suy tư khó nói thành lời. Chưởng viện cũng lặng đi, chỉ có khóe môi là khẽ cong lên, trong mắt mang theo vẻ tán thưởng.

Lão gải Đan Đạo các ở bên cạnh im lặng một lúc, trong mắt lộ ra vẻ hồi ức xa xăm, dường như lời Chu Tiểu Nhã nói ra đã khiến ông nhớ đến ai đó, hồi lâu sau ông mới thở dài, vẻ nghiêm túc trên mặt dần biến thành hiền hòa, nhìn Chu Tiểu Nhã rồi chợt nói.

- Lấy đan lành làm lý niệm mới đáng quý làm sao... cn, sau này ngươi không cần tự xưng là học sinh nữa, ngươi có thể tự xưng đệ tử trước mặt lão phu!

Những lời này khiến cho đám đông xung quanh chấn động dữ dội, Vương Bảo Nhạc cũng mừng rỡ, Trần Phỉ chỉ cảm thấy trước mắt tối đen, thân thể lảo đảo đứng không vững, sắc mặt tái đi.

- Ơ?

Duy chỉ có mỗi mình Chu Tiểu Nhã là còn đang ngơ ngác, tay chân lóng ngóng, vô thức nhìn về phía Vương Bảo Nhạc.

Cũng đúng lúc này, lão giả Đan Đạo các mỉm cười đứng dậy, mỉm cười nói với chưởng viện.

- Lão Lư này, ta muốn đưa cô bé này đi làm quan môn đệ tử của ta, ông có chịu thả người không?

Chưởng viện cười lớn đứng dậy, cũng thấy mừng thay cho Chu Tiểu Nhã, lại càng phấn chấn hơn, ông biết rõ thân phận của lão giả này, đây là một trong bốn vị trưởng lão của Đan Đạo các, có tiếng tăm lẫy lừng khắp liên bang ở trên con đường đan đạo này.

- Tiểu Nhã, còn không mau bái sư!

Nghĩ tới đây, trong mắt chưởng viện ánh lên vẻ khích lệ, nhìn về phía Chu Tiểu Nhã.

Vương Bảo Nhạc cũng vui mừng, vội nắm tay Chu Tiểu Nhã lắc nhẹ, lúc này Chu Tiểu Nhã mới giật mình kịp phản ứng lại, mặc dù vẫn còn ngơ ngác, nhưng cô cũng không ngốc, gương mặt đỏ bừng, tiến lên cúi đầu bái lạy.

- Đệ tử bái kiến sư tôn!

Lão giả Đan Đạo các cười vang, phất tay áo lên, mang theo Chu Tiểu Nhã đạp không mà đi về phía đảo Thượng Viện, từ đầu chí cuối ông không nhìn đến Trần Phỉ một cái, càng không nhắc gì đến chuyện ban thưởng.

- Lão giả này có tu vi gì mà có thể đạp không thế này!!

Cảnh này khiến cho đồng tử của Vương Bảo Nhạc co rụt lại.

Mọi người xung quanh cũng giật mình, nhìn về phía thân ảnh của Chu Tiểu Nhã ở trên bầu trời với vẻ hâm mộ hơn nữa, còn Trần Phỉ thì mặt mày tái mét, ngồi bệch trên đất.

Lúc này, ở trên bầu trời lại vang lên giọng nói chứa ý cười của lão giả và tiếng hô to của Chu Tiểu Nhã.

- Vương Bảo Nhạc, tạm thời đừng có đến quấy rầy Tiểu Nhã nhé, con bé phải bế quan, lão phu sẽ làm ra linh căn tám tấc cho con bé, nếu ngươi không cố gắng tu luyện thì nói không chừng sẽ bị vượt mặt đấy.

- Anh Bảo Nhạc, chờ em xuất quan thì sẽ đến tìm anh...

Nhìn hai người kia đi xa, Vương Bảo Nhạc mỉm cười, ngoại trừ mừng thay cho Chu Tiểu Nhã ra thì còn đang định chuồn đi, sau khi thấy chưởng viện trừng mắt nhìn mình thì hắn gãi đầu, thả lỏng bàn tay đang túm tóc của Cao Toàn ra.

- Đã vào đảo Thượng Viện rồi, sao vẫn còn nóng tính như thế chứ!

Chưởng viện trừng mắt nhìn Vương Bảo Nhạc một cái.

Vương Bảo Nhạc có phần xấu hổ, cúi đầu nhìn Cao Toàn đang ấm ức ở bên dưới, vội ho khan một tiếng, vỗ bả vai run rẩy của Cao Toàn một cái.

- Lão Cao à, sau này ông hãy bớt làm chuyện xấu đi, làm chuyện tốt nhiều vào nhé, biết chưa thế.

- Chưởng viện ơi, à, ta nhớ ra mình còn một món pháp khí đang luyện dở, ta đi trước nhé...

Nói xong, Vương Bảo Nhạc co giò phóng tót lên khí cầu bay thẳng lên trời, nhanh chóng rời khỏi hệ Đan Đạo bay về đảo Thượng Viện.

Dõi mắt nhìn thân ảnh bay đi xa của Vương Bảo Nhạc, mọi người xung quanh đần mặt nhìn nhau, chưởng viện cũng chào thua, cuối cùng nhìn về phía Cao Toàn đang ấm ức lắm lắm, biết rõ đây chỉ là hiểu lầm nên thở dài một hơi.

- Cao Toàn à, ngươi...

Ông định an ủi, nhưng lại không biết nói gì, cuối cùng tống cho Cao Toàn một lọ đan dược, trong lòng thầm nghĩ chắc nên đổi một phó chưởng viện mới thôi, sau đó xoay người rời đi.

Cao Toàn bi phẫn đứng im tại chỗ, khóc không ra nước mắt, nỗi ấm ức oan uổng trong lòng tuôn trào ào ạt.

- Oan cho ta quá!

------oOo------

Chương 138: Người mới, ngươi vẫn còn non lắm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên bầu trời, Vương Bảo Nhạc đứng trong khí cầu, một đường đạp gió rẽ sóng thẳng đến đảo Thượng Viện với tâm trạng sung sướng. Chu Tiểu Nhã không những được vào đảo Thượng Viện mà còn bái trưởng lão Đan Đạo các làm sư phụ, chuyện này coi như đã giải quyết xong xuôi.

- Trong chuyện này tác dụng của ta cực kỳ quan trọng, may mà ta có dũng khí không sợ thế lực tà ác, mượn cơ hội phá rối cục diện, giành được chiến thắng trong hỗn loạn, giúp cho em bánh bao thuận lợi cả đường.

Vương Bảo Nhạc ho khan một tiếng.

Tên mập chết tiệt này chắc chắn sẽ không thừa nhận lần này cho dù hắn không đi thì em bánh bao cũng sẽ thuận lợi thăng cấp, lúc này tâm trạng của hắn đang tốt bèn mở gói đồ ăn vặt ra, vừa điều khiển khí cầu vừa ăn.

- Có thể vừa bay vừa ăn vặt, loại bản lĩnh này thiên hạ ai có được chứ!

Vương Bảo Nhạc cười ha hả, khí cầu nhanh chóng xuyên qua mây mù tiến vào đảo Thượng Viện.

- Đỗ Mẫn cũng ở Đan Đạo các, mặc dù sau khi đến đảo Thượng Viện thì không gặp mặt lần nào, nhưng kiểu học bá như cô ta đoán chừng sống trong đó cũng thoải mái thôi. Còn có Trần Tử Hằng, tên này cũng giống Trác Nhất Phàm, đều ở Chiến Võ các cả... Ta phải cố gắng, không thể để bọn họ vượt mặt được.

Vương Bảo Nhạc nghĩ vậy rồi hít sâu một hơi, không về động phủ nữa, ánh mắt hắn xẹt qua dãy núi ở giữa, nhìn về phía dãy núi phía

Bắc của Pháp Binh các.

Từ linh võng, Vương Bảo Nhạc đã biết được chi tiết về khảo hạch binh đồ, hiểu rằng cần đi đến dãy núi phía Bắc để khảo hạch. Ở đó có một bộ binh tịch chuyên phụ trách toàn bộ trong Pháp Binh Các, tất cả các đệ tử khảo hạch thăng cấp binh đồ, phàm là có kẻ luyện chế được một trăm pháp khí cấp một hoàn mỹ đều có thể đến nơi này nộp, sau khi xét duyệt sẽ có được phận binh đồ.

- Đi thăng cấp binh đồ sau đó chọn bộ môn nhậm chức mới được!

Ánh mắt Vương Bảo Nhạc đầy tha thiết, điều khiển khí cầu bay thẳng đến dãy núi phía Bắc. Lúc đi ngang qua dãy núi ở giữa, hắn chú ý đến trên quảng trường của dãy núi ở giữa đó có một mặt trống rất to, màu đỏ sậm, có vẻ cũ xưa rất bắt mắt.

- Cái kia ắt hẳn là trống hỏi han từng được đề cập đến trong linh võng nhỉ?

Trong lòng Vương Bảo Nhạc chợt động, ánh mắt dừng lại trên chiếc trống lớn kia, hắn đã từng thấy giới thiệu về chiếc trống này trên linh võng, có người nói đây là chiếc trống chỉ có binh tử mới có tư cách đánh vang, tác dụng duy nhất của nó chính là... Mời trưởng lão đến!

Khi gặp phải những chuyện khó giải quyết ở Pháp Binh các, chỉ cần bản thân binh tử có đủ thực lực, đánh vang trống ấy lên là có thể mời trưởng lão đến giải đáp thắc mắc của mình.

Có điều trống này đã đặt ở đó biết bao nhiêu năm nhưng số lần thực sự được người đánh vang lại không nhiều. Một phần là vì nếu không thực sự gặp vấn đề khó giải quyết thì không ai dám đánh trống lung tung làm phiền trưởng lão, ngoài ra là vì chiếc trống này không có dùi, người muốn đánh phải đứng trước mặt trống, dùng vật liệu trống trận cấp cho luyện chế một chiếc dùi trống dùng một lần ngay tại chỗ.

Tay cầm dùi tự chế đánh trống mời trưởng lão đến.

Có điều, tuy cách luyện chế dùi trống này được khắc bên cạnh trống, nhưng độ khó cực cao, trình độ không thua gì linh bảo, mà mỗi binh tử cả đời chỉ có một cơ hội duy nhất, một khi luyện chế thất bại thì không còn tư cách nữa, cho nên mọi người sẽ không sử dụng tùy tiện.

Vương Bảo Nhạc nghe nói ở trên linh võng rằng, cho đến nay dùi trống do binh tử chế tạo ra đánh được nhiều tiếng vang nhất là năm tiếng, vượt qua người khác rất nhiều, thế nên người được mời đến giải đáp không phải là trưởng lão bình thường mà là đại trưởng lão của Pháp Binh các!

- Mỗi vị đại trưởng lão của một các đều có địa vị siêu phàm, trên đại trưởng lão chính là phó tông chủ, tông chủ, thậm chí là.... Thái thượng trưởng lão!

Sau khi tiến vào đảo Thượng Viện, cho dù phần lớn thời gian Vương Bảo Nhạc đều bế quan nhưng cũng đã hiểu về kết cấu của đạo viện Phiêu Miểu nhiều hơn lúc ở đảo Hạ Viện không ít.

Hắn đã biết người nắm quyền cao nhất của đạo viện Phiêu Miểu chính là vị thái thượng trưởng lão như thần long thấy đầu không thấy đuôi kia.Người này lúc ẩn lúc hiện, nhưng sự tồn tại của hắn cứ như Định Hải Thần Châm, là người bảo đảm cho địa vị của đạo viện Phiêu Miểu thế hệ này trong liên bang!

Dưới thái thượng trưởng lão là tông chủ và ba vị phó tông chủ của đạo viện Phiêu Miểu, dưới nữa là thập các, cuối cùng là nhất viện. Cái gọi là thập các chính là tất cả các trên đảo Thượng Viện bao gồm cả Pháp Binh các, còn nhất viện... Thì chính là đảo Hạ Viện!

Trong mỗi các, tuy mặt ngoài thì các chủ là người quản lý, nhưng thực tế trên các chủ vẫn còn vài vị trưởng lão số lượng khác nhau, và mỗi các lại có một đại trưởng lão duy nhất.

Những người này không tham gia quản lý các, nhưng bọn họ lại lập thành ban trưởng lão, có tư cách bãi miễn phó các chủ hoặc quyết định các chủ.

Hệ thống phân cấp rõ ràng này chính là khung quyền lực của nội bộ của đạo viện Phiếu Miểu. Sau khi Vương Bảo Nhạc hiểu rõ những điều này thì mới cảm nhận được gánh nặng của bản thân, đồng thời càng khát vọng được trở thành binh tử hơn.

Lúc này ánh mắt dời khỏi trống hỏi đáp, Vương Bảo Nhạc cố nén mạch suy nghĩ đang sôi trào, điều khiển khí cầu bay thẳng đến dãy núi phía Bắc, nhanh chóng bay đến vùng trời của bộ binh tịch. Hắn thu khí cầu lại rồi nhảy xuống, trực tiếp bước vào trong.

Học sinh trong bộ binh tịch này rất ít, so với những học sinh phổ thông có số lượng khổng lồ mà nói thì người có thể trở thành binh đồ vốn dĩ không nhiều, cho nên sau khi Vương Bảo Nhạc làm xong thủ tục bèn đi tới chỗ chuyên dụng để khảo hạch. Lúc đứng trước quảng trường có mười tấm bia đá dựng thẳng, hắn nhìn thấy ngoài mình ra còn một thanh niên cao gầy đang nhắm mắt khoanh chân ngồi chuẩn bị trước một tấm bia đá, vẻ mặt hắn ta vô cùng nghiêm nghị, dáng vẻ rất khó dò.

Thấy có người đến, thanh niên kia ngẩng đầu mở mắt ra, im lặng nhìn Vương Bảo Nhạc. Nhưng khi thấy Vương Bảo Nhạc hoàn toàn không có tí chuẩn bị nào đã bắt đầu khảo hạch thì hắn ta nhướng mày, cười khẽ.

- Đệ tử mới à?

Vương Bảo Nhạc nghe vậy thì quay đầu nhìn sang.

- Khảo hạch binh đồ là chuyện lớn nhất của học sinh chúng ta, sư đệ ngươi không tắm rửa xông hương đã đành, đi đến đây lại không hề chuẩn bị chút nào, đây chính là không tôn trọng việc khảo hạch thăng cấp binh đồ. Ta khuyên ngươi tốt nhất nên chuẩn bị cho kĩ rồi hẵng đến, bằng không tất sẽ thất bại!

Thanh niên thản nhiên nói, dáng vẻ như rất giàu kinh nghiệm.

- Khó đến vậy sao?

Vương Bảo Nhạc vốn tâm thế thoải mái, nhưng nghe thanh niên kia nói xong lại cảm thấy đối phương không phải đang lừa mình, không kềm được kinh ngạc mà đứng lên.

- Hằng năm, cũng chỉ có mười mấy người có thể thành công thăng cấp binh đồ của Pháp Binh các mà thôi, đặc biệt không ít kẻ đều là người đã thi vào đảo Thượng Viên hai năm trở lên, ngươi nói có khó không!

- Luyện chế một trăm pháp khí cấp một hoàn mỹ còn dễ, có thể dựa vào thời gian dài gom lại, nhưng trong khảo hạch ảo cảnh này sẽ chọn ngẫu nhiên mười món, phải làm lại trong thời gian chỉ định, không cho phép xuất hiện bất cứ sai sót nào trong quá trình luyện chế lại, ngươi nói có khó không!

- Những người thi được vào đảo Thượng Viện ai mà chẳng có thiên

phú cực cao. Người cảm thấy có thể qua được đến chỗ này thử như ngươi có nhiều lắm, ta đến thi chín lần, đã gặp không ít, nhưng chưa từng thấy ai thành công.

Thanh niên không biết Vương Bảo Nhạc là ai, nói với vẻ hiểu biết sâu rộng dữ lắm.

Nghe hắn ta nói vậy, Vương Bảo Nhạc nhìn hắn với ánh mắt cổ quái, trong lòng thì đang nghĩ, lẽ nào hắn ta kinh nghiệm phong phú, dù sao cũng thi nhiều lần như vậy... Vì thế Vương Bảo Nhạc nửa ngờ nửa tin, trong lòng thấp thỏm, bèn dứt khoát học theo thanh niên kia, khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu chuẩn bị.

Thấy Vương Bảo Nhạc nghe lời như thế, thanh niên mỉm cười, ánh mắt lộ vẻ cảm khái, như thể thông qua Vương Bảo Nhạc nhìn thấy dáng vẻ khi lần đầu tiên thất bại của bản thân năm đó. Hồi lâu sau, khi đã chuẩn bị ổn thỏa, hắn bèn vung tay lên, lấy ra một pháp khí đưa vào trong bia đá.

Vương Bảo Nhạc chú ý theo dõi, cũng nhanh chóng lấy ra một pháp khí, học theo đưa vào trong bia đá.

- Vân Sương kiếm?

Thanh niên thấy pháp khí của Vương Bảo Nhạc thì sửng sốt, lại nhìn Vương Bảo Nhạc vài lần rồi lấy tiếp một pháp khí khác đưa vào bia đá. Vương Bảo Nhạc học theo, cũng lấy ra một thứ.

- Linh Vụ thuẫn?

Thanh niên trợn tròn mắt, Vân Sương kiếm lúc trước là một món khó luyện chế trong các pháp khí cấp một. Sau khi nhìn thấy, tuy là hắn kinh ngạc nhưng cũng không nghĩ nhiều.Nhưng lúc này Vương Bảo Nhạc lại lấy ra một pháp khí cực khó luyện chế khác, không khỏi khiến thanh niên lộ ra vẻ mặt cổ quái, nhưng hắn không phục, thầm hừ lạnh.

“Muốn khoe khoang với ta à? Người mới à, ngươi còn non lắm. Đừng thấy ta thất bại nhiều lần mà coi thường, thực ra mỗi lần thất bại đối với ta đều là bước tiến và sự khích lệ lớn! Không có những lần thất bại đó thì làm sao có ta ngày hôm nay!”

Thanh niên nheo mắt lại, vẻ mặt ngạo nghễ phất tay áo một cái, lấy liền chín mươi tám pháp khí còn lại, trong đó có chín cái cùng cấp

bậc với Linh Vụ thuẫn. Hắn đắc ý nhìn Vương Bảo Nhạc, nhưng vừa nhìn thì đầu hắn ta đã ong cả lên.

Vương Bảo Nhạc thấy thanh niên lấy liền gần trăm pháp khí, thế là cũng lấy ra chín mươi tám thứ, có điều pháp khí nào cũng cùng cấp bậc với Linh Vụ thuẫn, phát sáng lóng lánh, muôn màu muôn vẻ. Đống pháp khí khiến thanh niên nhìn muốn lọt tròng, trong lòng hắn ta khiếp sợ, lại không cam lòng mà mắng thầm.

“Tên nhãi này tới khảo hạch hay là đến phá của đây? Đúng là, một cái khảo hạch binh đồ thôi, hắn lấy bao nhiêu pháp khí khó luyện chế như thế ra làm gì chứ?!”

------oOo------

Chương 139: Đại đội trưởng đốc tra!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chẳng trách đầu óc của thanh niên này lại ong hết cả lên như thế, trong lòng thầm hét to. Hắn thân là học sinh đã đến đảo Thượng Viện này hai năm, dù là từ kinh nghiệm chín lần khảo hạch của mình hay là nghe người khác kể lại thì cũng chưa bao giờ gặp phải người lấy một trăm món pháp khí cấp một hoàn mỹ khó luyện chế nhất để đi khảo hạch thế này.

Phải biết rằng làm thế chính là tự tăng thêm độ khó cho mình, theo như thanh niên này thấy thì đây đúng là việc làm không tưởng. Vì luyện chế như thế thì tốn kém quá, ngoài ra độ khó cũng cao hơn rất nhiều, nhất là thời gian quy định để luyện chế mười món sau cùng.

Huống hồ gì, thanh niên này tuyệt đối không tin đám pháp khí đó là do một đệ tử mới tới luyện chế ra, dù tính kiểu gì thì thời gian cũng không đủ. Hắn nghĩ, nếu thật sự có kẻ làm được thì đó nhất định cũng là dạng thiên kiêu sau này nhất định có thể trở thành binh tử.

Nhưng hắn nhìn tên Vương Bảo Nhạc này kiểu gì cũng không giống thiên kiêu, lúc này hắn lấy lại bình tĩnh, gian nan dời ánh mắt ra khỏi mấy món pháp khí đang dần dung nhập vào trong bia đá kia, sau khi dằn cơn rúng động trong lòng xuống thì hắn cho ra kết luận là tên người mới này đã thuê người luyện chế pháp khí giúp mình, sau đó đến đây thử cơ may.

Dù vẫn có phần không hợp lý, nhưng nếu như khảo hạch thất bại thì mớ pháp khí đã nộp lên sẽ không được trả lại, có điều với đám đại gia thì chút tổn thất ấy chẳng là gì hết.

- Sư huynh, tiếp theo phải làm gì nữa đây? Chuẩn bị khảo hạch à?

Trong lúc thanh niên này đang bổ não thì Vương Bảo Nhạc đã đưa hết tất cả pháp khí vào trong tấm bia đá, sau đó nghiêng đầu căng thẳng hỏi lại, hắn cũng để ý thấy biến hóa trên mặt của đối phương, cũng hiểu rõ nguyên do tại sao, có điều lúc này đang sắp sửa khảo hạch nên hắn không thể phân tâm, thành ra khó mà giải thích được.

"Hừ, ta ghét nhất là cái lũ ỷ vào mình có chút tiền là không thèm để ý đến quy định!"

Nghe thấy Vương Bảo Nhạc hỏi thế, trong lòng thanh niên này hừ một tiếng, vậy nên mới lạnh giọng mở miệng.

- Đặt tay lên tấm bia đá thì nó sẽ bắt đầu khảo hạch!

Nói xong, hắn thấy Vương Bảo Nhạc đã giơ tay lên đặt lên bia đá, không khỏi cười khẩy một tiếng.

"Người mới thì phải học được thất bại trước đã, lắm tiền thì đã sao, còn không phải cũng thất bại à!"

Thanh niên này tự mình hoãn khảo hạch lại, muốn tận mắt nhìn thấy Vương Bảo Nhạc kết thúc trong thất bại. Theo như hắn đoán, cùng lắm là nửa nén hương thì Vương Bảo Nhạc nhất định sẽ bỏ cuộc.

Nhưng trong lúc hắn tràn đầy tự tin xen lẫn hả hê chuẩn bị xem Vương Bảo Nhạc thất bại thì thời gian cứ thấm thoắt trôi qua, mới đó mà đã hết nửa nén hương, chỗ Vương Bảo Nhạc chẳng những không kết thúc mà tấm bia đá trước mặt hắn còn phát ra ánh sáng, còn dâng lên một thước nữa!

- Qua được món đầu tiên rồi à?

Thanh niên ngu người, có phần kinh ngạc, nhưng chỉ thoáng kinh ngạc chút thôi, chứ trong lòng vẫn hừ hầm.

- Ăn may mà thôi, để xem ngươi có thể...

Trong lòng hắn mới nói tới đây thì ánh sáng trên tấm bia đá lại dâng

cao lên hai thước!

- Chuyện gì thế này!

Hô hấp của thanh niên này trở nên dồn dập hơn.

Khi ánh sáng đạt đến ba thước thì thanh niên này đã bồn chồn trong dạ, trên mặt đầy vẻ không dám tin, trơ mắt nhìn ánh sáng liên tục tăng lên, đến bốn thước, năm thước, sáu thước... Mãi cho đến khi chín thước, đầu óc của thanh niên này vẫn ù ù, thất thanh kêu to.

- Không thể nào!! Sao mà nhanh như thế được!! Trong lòng của hắn dậy sóng, nếu như là người khác làm được như thế thì hắn cũng không có phản ứng quá khích cỡ này, nhưng hắn tận mắt nhìn thấy mớ pháp khí do Vương Bảo Nhạc lấy ra, mỗi món đều rất khó luyện chế, loại gia tăng độ khó này không giống bình thường, nhưng... Hắn ta lại vẫn làm được, còn thiếu chút nữa là thành công rồi!

Nhất là sau khi đến chín thước thì chẳng bao lâu sau, ánh sáng trên tấm bia đá lại tăng vọt thêm lần nữa, trực tiếp đến độ cao mười thước, điều này đại biểu cho Vương Bảo Nhạc đã tấn chức binh đồ thành công, cũng có học sinh của bộ binh tịch phát hiện ra và chạy đến.

- Có người thành công rồi!

- Xuất hiện binh đồ mới rồi!

Trong lúc những học sinh bộ binh tịch này bàn tán, tên thanh niên bên kia đã đứng đực mặt ra, hai mắt vô thần thì Vương Bảo Nhạc ở bên dưới tấm bia đá còn lại chợt mở mắt ra, hoàn thành khảo hạch.

- Có khó lắm đâu nhỉ.

Mặc dù Vương Bảo Nhạc kinh ngạc vì không khó như thanh niên kia đã nói, nhưng thấy mình thành công thì hắn vẫn hưng phấn lắm, vậy nên hắn đứng dậy ôm quyền cảm tạ thanh niên kia, sau đó xoay người nói chuyện với học sinh của bộ binh tịch vừa chạy đến.

Vương Bảo Nhạc cười lớn, vui vẻ rời đi cùng với học sinh của bộ binh tịch, sau khi làm xong học tịch của binh đồ, dựa theo quy cũ, đạo bào đặc biệt và lệnh bài của binh đồ sẽ được bộ binh tịch đưa đến sau, cho nên sau khi lấy số đo xong thì Vương Bảo Nhạc lại hí hửng rời đi.

Mãi đến khi hắn đi xa, tên thanh niên đứng ở chỗ khảo hạch của bộ binh tịch mới hít sâu một hơi, khôi phục tinh thần lại, vội nhìn về phía tấm bia đá mà Vương Bảo Nhạc đã khảo hạch.

- Chẳng lẽ khảo hạch của tấm bia đá này dễ hơn à?

Nghĩ tới đây, ánh mắt của hắn ta sáng rực lên, sau khi nhớ kỹ vị trí của tấm bia đá đó thì trong lòng nhộn nhạo, thầm nghĩ nếu lần này mình thất bại thì lần sau sẽ đến chỗ tấm bia đó thử xem!

Vương Bảo Nhạc không biết những gì thanh niên này đang nghĩ, lúc này hắn cảm thấy cả thể xác lẫn tinh thần đều nhẹ nhàng hân hoan, ngồi trên khí cầu, thầm nghĩ ngày mai là được mặc đạo bào màu lam rồi, cho nên tâm trạng tốt hơn hẳn, lại nghĩ đến việc hôm nay mình có thể xin nhậm chức vào bất kỳ bộ môn nào, vậy nên vội lấy nhẫn truyền âm ra liên hệ với Trần Vũ Đồng, sau khi uyển chuyển nói rõ tình huống xong thì Trần Vũ Đồng cũng vui vẻ đồng ý, mời Vương Bảo Nhạc đến bộ viện quản làm thủ tục.

Vương Bảo Nhạc thấy tất cả đều thuận lợi thì vô cùng hưng phấn, vội đổi hướng bay thẳng đến bộ viện quản.

Lúc này Trần Vũ Đồng đang ở trong phủ đệ của bộ viện quản, vốn hắn đang đanh mặt nghe bốn vị đại đội trưởng dưới trướng mình dè dặt báo cáo công tác, nhưng sau khi nhận được truyền âm của Vương Bảo Nhạc thì khóe miệng chợt nhếch, tựa như rất vui mừng.

Bốn vị đại đội trưởng trước mặt hắn nhìn nhau một cái, ai nấy đều vô cùng kinh ngạc, theo như những gì họ biết về Trần Vũ Đồng thì lúc sếp nhà mình ở bên ngoài đều vô cùng ôn hòa thân thiện, nhưng ở trong bộ viện quản thì gần như không hay nói cười.

- Thú vị lắm, ta vốn còn nghĩ phải thêm một thời gian nữa thì hắn mới tấn chức được, nhưng nay lại nhanh như thế, xem ra sư tôn nói rất đúng, người này quả nhiên là một mầm non tốt, kết giao với hắn là đúng.

Trần Vũ Đồng mỉm cười, lấy nhẫn truyền âm ra, sau khi hỏi thăm người quản lý bên bộ binh tịch xong thì trong mắt lóe sáng đầy kinh ngạc.

- Lại còn có thành tích xuất sắc nữa! Xem ra những gì ta nói với hắn lúc trước hắn đều đặt ở trong lòng, vậy thì... Xem ra không thể đối

đãi với hắn như với cấp dưới bình thường được, rất có thể hắn sẽ trở thành minh hữu của ta trong tương lai!

Chuyện thành tích vốn là cơ mật, nhưng thân phận của Trần Vũ Đồng vô cùng cao nên mới biết được.

Nghĩ tới đây, Trần Vũ Đồng quyết định, lập tức dặn dò.

Cùng lúc đó, theo Vương Bảo Nhạc một đường bay thẳng đến bộ viện quản, theo như hắn để ý thấy thì cũng dần biết rõ thân phận binh đồ không giống người thường, trên đường đi hắn nhìn thấy gần như những học sinh bình thường nhìn thấy các binh đồ mặc đạo bào màu lam đi ngang qua đều lập tức ôm quyền chào hỏi, trông bộ dạng uy phong của những binh đồ đó, Vương Bảo Nhạc lại càng thêm phần chờ mong với bộ đạo bào của mình.

- Binh đồ đúng là không phải dạng vừa mà.

Vương Bảo Nhạc cảm khái, một đường đi thẳng đến gần bộ viện quản, từ xa nhìn qua thì bộ viện quản này chiếm diện tích không nhỏ, bên trong có một tòa lầu các bốn tầng, xung quanh còn xây bảy tám tòa lầu hai ba tầng, khiến cho nơi này giống được tách riêng ra.

Lại có kỳ hoa dị thảo khoe mình khắp nơi, đồng thời trên quảng trường bên ngoài tòa nhà chính lại có rất nhiều phi cầu đậu sẵn, trong đó thường xuyên có đệ tử ra ra vào vào, tiếng người cười nói rôm rả, còn có thể nhìn thấy một vài binh đồ, rõ ràng tất cả đều có được quyền lực nhất định, họ đi đến đâu cũng được mọi người cung kính chào hỏi.

- Nơi này chính là bộ viện quản sao.

Trong lòng Vương Bảo Nhạc run lên, đây là lần đầu tiên hắn đến đây, lúc này vừa tới gần thì lập tức có một vị thanh niên mặc đạo bào màu lam nhìn thấy hắn, sau đó bước vội đến, mỉm cười ôm quyền.

- Là Vương Bảo Nhạc sư đệ đúng không?

Nghe thấy đối phương gọi tên mình, Vương Bảo Nhạc đã đoán được loáng thoáng, nên cũng mỉm cười đáp lễ.

- Vương sư đệ, tại hạ Chu Bằng Hải, mời vào bên trong. Trần sư huynh đang chờ ngươi ở trong đó, hắn đã có dặn dò, từ nay tất cả mọi người đều là người một nhà.

Thanh niên áo lam nmày chính là một trong những đại đội trưởng của bộ viện quản, lúc này hắn dẫn đường cho Vương Bảo Nhạc, vừa âm thầm dò xét hắn một phen, biết rõ vị này có thể chính là đại đội trưởng ngang hàng với mình trong tương lai, cho nên cũng có ý muốn làm quen.

Một đường cười nói trao đổi, Vương Bảo Nhạc đi vào hậu viện của bộ viện quản, sau khi tiến vào một tòa lầu các ba tầng thì nhìn thấy Trần Vũ Đồng đang ngồi uống trà ở bên trong.

- Bái kiến Trần sư huynh!

Khác với mấy lần gặp trước đó, lần này Vương Bảo Nhạc bước vội tới, vẻ mặt vô cùng cung kính, ôm quyền cúi đầu với Trần Vũ Đồng.

Còn không đợi hắn bái xong thì Trần Vũ Đồng đã cười lớn bước tới đỡ hắn dậy.

- Bảo Nhạc sư đệ, không cần phải làm vậy, đến đây nào, ngồi ở đây đi.

Trần Vũ Đồng vừa nói vừa kéo Vương Bảo Nhạc ngồi xuống, vị đại đội trưởng dẫn đường ban nãy nhanh chóng tiến lên dâng linh trà ở trước mặt họ, sau đó cung kính đứng im sau lưng Trần Vũ Đồng.

Đầu tiên là chúc mừng Vương Bảo Nhạc trở thành binh đồ, sau đó cả hai lại tâm sự một lúc, Trần Vũ Đồng mỉm cười lấy một tấm lệnh bài ra đưa cho Vương Bảo Nhạc.

- Bảo Nhạc sư đệ, với tư chất của ngươi thì việc trở thành binh tử chỉ là sớm hay muộn mà thôi, đồng thời ta biết ngươi thân là đại học thủ ở đảo Hạ Viện, quản lý bộ viện kỷ, ắt hẳn rất có kinh nghiệm ở mặt này, nay bộ viện quản của ta đang thiếu một người phụ trách chức vụ đại đội trưởng đốc tra, không biết Vương Bảo Nhạc có thể tạm thời chịu thiệt, đến đây giúp đỡ sư huynh hay không?

Trần Vũ Đồng mỉm cười nhìn về phía Vương Bảo Nhạc.

Vương Bảo Nhạc giật mình, dù lúc trước hắn chưa từng đến bộ viện quản, nhưng đã từng kiểm tra không ít thông tin trên linh võng, cho nên biết rõ ở bộ viện quản này, ngoại trừ Trần Vũ Đồng ra thì người có quyền lực lớn nhất chính là đại đội trưởng đốc tra, có thể giám sát tất cả mọi người, có quyền thế cực lớn, đáng tiếc là vẫn luôn bị Trần

Vũ Đồng nắm chặt, không trao quyền này cho thủ hạ, dưới nữa là bốn đội chấp pháp, trong mỗi đội đều có một đại đội trưởng và vài tiểu đội trưởng, cùng với một số học sinh bình thường không vào được bộ viện quản.

Nhưng hiện tại, nghe ý của Trần Vũ Đồng thì rõ ràng là muốn giao chức đại đội trưởng đốc tra này cho Vương Bảo Nhạc!

Chẳng những Vương Bảo Nhạc kinh ngạc, ngay cả thanh niên áo lam tên Chu Bằng Hải sau lưng Trần Vũ Đồng cũng hoảng sợ, hắn vốn tưởng rằng Vương Bảo Nhạc cùng lắm cũng giống như mình thôi, nhưng thật không ngờ đối phương vừa đến đã được nắm quyền lớn như thế, hô hấp của hắn không khỏi trở nên dồn dập hơn, ánh mắt nhìn về phía Vương Bảo Nhạc cũng có phần dè dặt và tò mò hơn hẳn ban nãy, thậm chí còn ẩn chút không cam lòng.

------oOo------

Chương 140: Mạch hệ!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vương Bảo Nhạc cố dằn nỗi kích động trong lòng xuống, lập tức đứng dậy nói lời cảm tạ. Trần Vũ Đồng mỉm cười kéo hắn ngồi xuống, sau đó trò chuyện thêm một hồi. Lát sau Vương Bảo Nhạc mới xin cáo từ, Trần Vũ Đồng tự mình tiễn hắn xuống lầu, cuối cùng còn mỉm cười mở lời.

- Bảo Nhạc sư đệ, sư huynh chờ mong đến ngày ngươi trở thành binh tử, điều kiện để trở thành binh tử chính là luyện chế ra được linh bảo cấp ba! Pháp Binh các hàng năm đều có cuộc thi thăng cấp trở thành binh tử, mong sư đệ cố gắng nhiều hơn!

Sau khi tiễn bước Vương Bảo Nhạc, Trần Vũ Đồng cầm lấy chén linh trà uống một ngụm, khóe môi khẽ nhếch, giống như đang rất vui vẻ. Không bao lâu sau, vị đại đội trưởng vừa đi tiễnVương Bảo Nhạc đã quay về, bước tới trước mặt Trần Vũ Đồng, ngập ngừng muốn nói gì đó.

Trần Vũ Đồng liếc nhìn rồi thản nhiên mở miệng.

- Chu Bằng Hải, có phải ngươi cảm thấy ta thiên vị Vương Bảo Nhạc, người vừa mới đến thì đã lập tức giao quyền lợi có thể quản lý tất cả đại đội trưởng, để hắn trở thành người có quyền lực chỉ thua mỗi mình ta ở bộ viện quản không?

Trong lòng thanh niên áo lam run nhẹ, lập tức cúi đầu.

- Thuộc hạ không dám.

Nghe thanh niên áo lam nói thế, thần sắc Trần Vũ Đồng bình tĩnh, đứng dậy nhìn qua bên ngoài song cửa, thong thả mà rằng.

- Vương Bảo Nhạc là Chân Tức cảnh có linh căn tám tấc, lại lập nhiều công lớn cho đạo viện Phiêu Miểu, đừng thấy hắn vừa vào đảo Thượng Viện, thực ra có không ít đại nhân vật thường xuyên để ý đến hắn đấy.

- Người như thế, chẳng lẽ cả một đời chỉ là binh đồ hay sao? Lời ta nói khi nãy cũng chẳng phải khách sáo suông, hắn trở thành binh tử quả thật chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi!

- Còn ta cũng không thể nào chỉ là binh tử mãi được... Cho nên, ngươi cũng nên xem hắn như ta mà đối đãi!

Trần Vũ Đồng nói xong, lại nhìn về phía thanh niên áo lam nọ.

Thanh niên thở dồn, trong lòng còn rung động nhiều hơn, hắn nghe hiểu được ý tứ của Trần Vũ Đồng, những lời này ẩn ẩn lộ ra trong tương lai có lẽ Vương Bảo Nhạc sẽ thay Trần Vũ Đồng, trở thành người đứng đầu bộ viện quản!

Thế là hắn vội cung kính đáp lại, trong lòng hạ quyết tâm về sau sẽ sẽ làm thân với Vương Bảo Nhạc nhiều hơn, lại càng không thể đắc tội với hắn.

- Phần lớn người của bộ viện quản đều không quen biết Bảo Nhạc sư đệ. Hôm nay cũng đã muộn rồi, ngày mai ngươi nhớ phải thông báo cho tất cả mọi người biết đấy.

Trần Vũ Đồng nói đến đây thì nâng chén trà lên.

Thanh niên áo lam lập tức gật đầu, lúc hắn cung kính rời đi, nghĩ đến lời nói của Trần Vũ Đồng, trong lòng càng nhộn nhạo.

Về phần Trần Vũ Đồng thì nhìn bóng lưng thanh niên áo lam rời đi rồi mỉm cười, dù những lời hắn nói lúc trước đều không sai, nhưng cũng chưa phải toàn bộ.

- Nếu không phải bản thân Bảo Nhạc sư đệ được quá nhiều người chú ý thì sư tôn đã thu hắn làm học sinh thân truyền từ lâu rồi, ta và hắn chỉ vừa mới làm quen đây thôi nên không tiện nói rõ. Chẳng qua cứ như bây giờ cũng tốt, ân huệ đi đầu, Bảo Nhạc sư đệ là người ân oán phân minh, sẽ không quên những gì Lư sư thúc, sư tôn và ta đã làm cho hắn. Nay có nói hắn là nửa sư đệ của ta cũng không quá, ta không thiên vị hắn thì còn thiên vị ai đây?

Trần Vũ Đồng nheo mắt lại, nhớ đến những lời sư tôn từng nói, cùng với những gì mình biết về đạo quán Phiêu Miểu, trong mắt dần dần cũng có ánh sáng lóe lên.

- Lư sư thúc đã ngồi vững ở vị trí chưởng viện nơi đảo Hạ Viện, không ai có thể lay chuyển được, đây là căn cơ của nhất mạch bọn ta, tiếp theo chờ khi sư tổ trở thành phó tông chủ, một khi lão nhân gia thành công tấn chức, thì cũng là khi sư tôn chính thức trở thành đại trưởng lão của Pháp binh các. Khi đó, kẻ có thể tiến bước xa nhất

trong thế hệ này của nhất mạch chúng ta cũng chỉ có ta và Bảo Nhạc sư đệ mà thôi.

- Bảo Nhạc sư đệ, ngươi phải cố gắng lên, hãy mau trở thành binh tử đi!

Trên mặt Trần Vũ Đồng lộ ra ý cười, trong mắt đầy vẻ chờ mong.

Sư tôn của hắn chính là người đã nhìn trúng và tặng vòng tay trữ vật cho Vương Bảo Nhạc lúc ở đảo Hạ Viện, còn sư thúc của hắn đương nhiên chính là lão y sư ở đảo Hạ Viện.

Cùng lúc đó, Vương Bảo Nhạc đã đi ra khỏi bộ viện quản rồi mà đầu óc vẫn còn mít đặc. Mặc dù hắn đã nhậm chức rồi, cũng khá hưng phấn lẫn kích động, nhưng chuyện này quá mức quỷ dị, hắn không tin chỉ vì quan hệ cá nhân mới thành lập không bao lâu của mình với Trần Vũ Đồng mà có thể khiến hắn cho mình hắn chức đại đội trưởng đốc tra kia.

Vương Bảo Nhạc biết rõ nghĩ của thân phận này là gì.

- Đây có thể xem là nhân vật đứng thứ hai trong bộ viện quản mà!

Vương Bảo hít sâu một hơi, trong mắt lộ vẻ trầm tư, hắn cũng không tin là do mình đột phá linh căn tám tấc nên có ưu đãi như thế. Chẳng qua hắn suy nghĩ hồi lâu mà vẫn không có manh mối gì, nhưng sau khi đi vài bước thì vb chợt dừng lại.

- Có một khả năng... Nếu như sư tôn của Trần Vũ Đồng chính là vị trưởng lão đã tặng vòng tay trữ vật và thẻ ngọc cho ta khi ở đảo Hạ Viện... Vậy thì giữa hai sư đồ bọn họ là một mạch... Mà chưởng viện lại đối xử khá tốt với ta...

Vương Bảo nghĩ tới đây thì trong đầu lập tức nhớ đến mấy câu chuyện trong tự truyện quan lớn, một chốc sau hắn đã có đoán được phần nào.

- Mạch hệ sao?

Vương Bảo Nhạc giật mình, trong lòng hắn, hai chữ này vẫn luôn rất đỗi cao thâm thần bí, lúc này sau khi ẩn ẩn nhìn ra được, dù hắn vẫn bán tín bán nghi nhưng cũng kích động không thôi.

Nhưng lại sợ đây là mình hiểu lầm, nên sau khi xoắn xuýt một hồi thì

hắn cắn răng dứt khoát quyết định.

- Thây kệ, dù sao thì giờ ta cũng đã là đại đội trưởng đốc tra rồi!

Nghĩ tới đây, Vương Bảo Nhạc cũng chẳng buồn đi đoán già đoán non lý do Trần Vũ Đồng lại đề bạt mình nữa. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Vương Bảo Nhạc có một nguyên tắc, ấy chính là người khác đối tốt với hắn, hắn sẽ luôn ghi nhớ, lão Vương nhà hắn đã nhiều lần dạy bảo điều này từ lúc hắn còn thơ bé.

Đồng thời trong tự truyện quan lớn cũng hay nhắc tới, vì thế quan niệm này đã cắm rễ sâu vào trong tiềm thức của Vương Bảo Nhạc tựa như cái tật nhớ dai thù vặt của hắn vậy, nó đã trở thành nguyên tắc của hắn.

Lúc này đây tâm trạng của hắn cực kỳ tốt, nghĩ đến việc bản thân không chỉ được thăng lên làm binh đồ, lại còn trở thành nhân vật lớn của bộ viện quản, tự đáy lòng Vương Bảo Nhạc rất hân hoan vui mừng. Nhưng hắn cũng biết phần lớn người ở bộ viện quản còn chưa biết đến hắn, nhất là chức đại đội trưởng đốc tra của mình, nhưng nghĩ đến việc sau khi tin tức lan ra thì chẳng bao lâu sau, khắp bộ viện quản này không ai là không biết.

- Ta phải quý trọng khoảng thời gian yên tĩnh khi chưa nổi tiếng này mới được.

Lúc này đây trong lòng Vương Bảo Nhạc vô cùng cảm khái, đúng kiểu cẩm y dạ hành (áo gấm đi đêm không ai thấy rõ, điều tốt đẹp chẳng ai hay). Trên đường trở về động phủ, lúc ngang qua cái chợ nhỏ ở sơn cốc gần tòa lầu các mà hắn đã ở tạm trước kia thì không khỏi dừng bước.

Bây giờ đã là hoàng hôn, chính là lúc trong chợ đông đúc nhất, tiếng người ồn ào nhộn nhịp, còn có hương thơm xông thẳng vào mũi, hắn bất giác thèm rõ dãi nhưng bản thân lại có chút rối rắm.

- Kệ đi, hiếm khi có được ngày vui vẻ như hôm nay, coi như tự thưởng cho mình vậy!

Nghĩ như thế, Vương Bảo Nhạc bất giác cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, mắt sáng rực, phi như bay phía chợ.

Không bao lâu sau, bên trong cái chợ đông đúc, Vương Bảo Nhạc ôm một hộp trứng kho, miệng nhồm nhoàm khoai tây chiên, mặt mày

hớn hở vừa đi vừa ăn. Nhìn các sạp hàng nhỏ ở xung quanh, trông thấy không ít học sinh có bộ dạng chẳng khác gì mình, Vương Bảo Nhạc lại càng cảm thấy chợ này đúng là một nơi tuyệt vời.

Nơi đây không chỉ có đồ ăn ngon mà còn có rất nhiều nhu yếu phẩm cần thiết hằng ngày. Dù rằng giá hơi cao thật, nhưng lại tiết kiệm được thời gian đi đến thành Phiêu Miểu tìm kiếm của các học sinh, cho nên cũng xem như hợp lý.

Lúc này Vương Bảo Nhạc đang thỏa mãn hưởng thụ miếng trứng kho trong miệng, đang định rời đi thì hắn lại để ý thấy có một gian hàng bán đồ ăn vặt, lúc trước khi còn ở gần đây, mỗi lần đến đây hắn đều phải đi vào dạo một vòng.

Đặc biệt là khi Vương Bảo Nhạc nhìn thấy biển quảng cáo bên ngoài cửa hàng dán thông báo có món mới thì hai mắt của hắn phát sáng, bước vội vào trong. Chủ cửa hàng là một người đàn ông trung niên sống ở đảo Thượng Viện đã bảy năm, nhưng đáng tiếc vẫn chỉ là một học sinh Chân Tức tầng một bình thường mà thôi. Trông thấy Vương Bảo Nhạc đi vào thì hắn ta lập tức nhiệt tình mời chào.

- Lão Lưu, gần đây buôn bán khá không. Món mới lần này cho ta một trăm bao nhé!

Vương Bảo Nhạc vừa vào thì đã vung tay tiêu tiền, mở miệng cũng cực kỳ hảo sảng.

Người chủ quán trung niên cũng mừng rơn, vì mỗi lần Vương Bảo Nhạc đến đây đều vô cùng hào phóng khiến cho hắn vô cùng vui mừng. Lúc này hắn vừa chuẩn bị đồ ăn vặt cho Vương Bảo Nhạc vừa cười nói.

- Vương sư huynh, đã lâu không gặp, lần này tặng thêm cho huynh ba bao!

Vương Bảo Nhạc nghe vậy thì hớn hở gật đầu. Suốt quãng thời gian ở đảo Thượng Viện này, dù hắn ít đi ra ngoài, nhưng thông qua linh võng hắn cũng biết rằng những học sinh bán hàng ở đây phần lớn đều có tư chất không cao, thi đỗ vào đào Thượng Viện phần lớn là nhờ may mắn, tu vi là Chân Tức cảnh, nhưng đa số bọn họ đột phá chỉ có linh căn một hai tấc.

Đối với bọn họ mà nói, đứng trước mặt người thường thì có vẻ như cao siêu lắm, nhưng ở nơi đảo Thượng Viện đầy ắp nhân tài này, họ

lại thuộc giai cấp thấp kém nhất. Mà các tài liệu cần trong tu luyện đều rất đắt đỏ, bọn họ khó mà chịu nổi. Cho nên mới có cái chợ như vậy, bọn họ có thể kiếm tiền để duy trì cho việc tu luyện của bản thân.

Chỉ có điều nơi đây là chợ tự phát do những học sinh này lập nên, chứ không phải chính quy. Mặc dù có lập hồ sơ ở bộ viện quản nhưng những vật phẩm được cho phép lưu hành phần lớn đều là tài liệu cùng với đồ cần thiết để luyện khí.

Mà ở Pháp Binh các thì có quá nhiều người bán tài liệu, đã thế giá thành lại cao, nhất là Pháp Binh các còn tự bán cho học sinh của mình nữa. Bởi vậy việc buôn bán tài liệu này không được ưa chuộng bằng bán hàng ăn, thế là dần dà đám đệ tử nghèo bày sạp đều chuyển sang bán đồ ăn thức uống.

Đối với việc này, bộ viện quản vẫn mắt nhắm mắt mở cho qua, chỉ thi thoảng thu thuế và khống chế quy mô lẫn phạm vi của chợ, song vẫn không tránh khỏi bị Pháp Binh các cảnh cáo và chèn ép.

Vương Bảo Nhạc nghĩ đến đây thì cũng biết được khó khăn của đám người này. Thế nên hắn cười bảo.

- Cũng chỉ có lão Lưu ngươi là biết làm ăn. Mà thôi, cho ta ba thùng nước băng linh kia nữa đi!

Nói đoạn, Vương Bảo Nhạc nhìn quanh xem còn thứ đồ ăn vặt nào mà mình chưa được nếm nữa không.

Chủ quán trung niên nghe vậy càng thêm vui vẻ, nhanh chóng gói thức ăn lại cho Vương Bảo Nhạc. Chẳng mấy chốc đã xếp xong hơn trăm gói đồ ăn vặt cùng với ba thùng nước băng linh để trước mặt hắn.

Vương Bảo Nhạc hài lòng lắm, đang chuẩn bị lấy ra linh thạch để trả thì bỗng từ bên ngoài đột nhiên truyền đến hàng loạt tiếng bước chân lộn xộn cùng với những tiếng kêu cực kỳ hoảng hốt.

- bộ viện quản đến rồi!

- Chết tiệt, chẳng phải hôm qua họ vừa mới tới à, sao hôm nay lại còn đến nữa chứ!

Trong tiếng ồn ào huyên náo này, sắc mặt của vị chủ quán trung niên

đang đứng cạnh Vương Bảo Nhạc cực kỳ khó coi. Vương Bảo Nhạc cũng nghiêng đầu ngạc nhiên nhìn ra ngoài, lập tức thấy hơn mười học sinh mặc áo của bộ viện quản đi vào chợ dưới sự dẫn dắt của vài binh đồ. Những nơi họ đi qua dẫu chưa đến mức gà bay chó sủa thì cũng chẳng kém là bao, loạn hết cả lên.

Mà những học sinh của bộ viện quản tựa như hung thần ác sát, nghênh ngang đi tới, tùy ý đạp đổ tháo dỡ quầy hàng ở khắp nơi, khiến cho những chủ quán nơi đây đau khổ trong lòng nhưng cũng chẳng dám ngăn trở, chỉ có thể ở bên cạnh lo lắng và tranh thủ van lơn.

Nhìn thấy cảnh ấy, Vương Bảo Nhạc nhíu mày.

------oOo------

Chương 141: Đại đội đốc tra, tập hợp!

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Lão Lưu, những người này là người của bộ viện quản à?

Vương Bảo Nhạc nhìn đám học sinh đang hoành hành ngang ngược bên ngoài cửa tiệm, thấy khắp nơi đều bị đập phá, mấy chủ tiệm thì tức điên người nhưng không dám nói gì, hắn bèn nhíu mày hỏi.

- Chính là mấy tên bộ viện quản vô cùng đáng ghét đó!

Lão Lưu nghiến răng nói, vẻ mặt căm phẫn, Vương Bảo Nhạc đứng bên cạnh ho khan sờ mũi.

- Chúng ta là học sinh tư chất kém cỏi, tu luyện vốn không dễ dàng, lại không cam lòng nên mới buôn bán nhỏ, vừa cung cấp nhu cầu cho mọi người vừa kiếm chút linh thạch tu luyện, thế thì có gì sai chứ!!

- Chúng ta cũng đã nộp phí đúng hạn rồi, nhưng cứ mấy hôm thì đám người bên bộ viện quản này lại đến, lần nào cũng phá hết toàn bộ, đúng là quá đáng mà!

Lão Lưu nói đến đây thì vừa đau lòng vừa không biết phải làm sao.

Vương Bảo Nhạc im lặng buông bàn tay sờ mũi xuống. Theo quy định của Pháp Binh các thì khu chợ ăn uống này không hợp với hoàn cảnh

ở đảo Thượng Viện, nên tất nhiên không được phép, nhưng về tình về lý thì học sinh tư chất kém làm vậy cũng là hợp lý.

Vương Bảo Nhạc thầm thở dài, đang muốn an ủi vài câu thì đúng lúc đám học sinh bộ viện quản càn quét đến nơi này. Có ba tên sải bước vào cửa tiệm Vương Bảo Nhạc đang đứng.

Vừa vào đến nơi thì một thanh niên mặt dài trong số đó đã nhấc chân đạp bay biển quảng cáo, lật đổ cái bàn đang bày đồ ăn vặt bên cạnh. Tiếng rầm rầm vang lên, đống đồ ăn rơi rơi vãi đầy ra đất.

Vương Bảo Nhạc đứng đó chứng kiến hết thảy, sắc mặt trầm xuống.

- Các vị sư huynh, ta đã nộp phí rồi, xin mọi người châm chước cho. Ta... ta lập tức nộp thêm, nộp thêm có được không!

Lão Lưu chủ tiệm nhất thời nóng nảy bước lên trước, nhưng lại không dám ngăn cản, chỉ nhỏ giọng khép nép.

- Lưu sư đệ, ta đã nói với ngươi từ lâu rồi, đừng bán những thứ rác rưởi này ở đây! Mọi người đều là tu sĩ, ngươi nói xem có tên ngu nào đến mua đồ ăn vặt không? Nơi đây là Pháp Binh các, phải bán pháp khí, nguyên liệu, ngươi bán đồ ăn vặt ở đây thì ra thể thống gì nữa? Đây chính là làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến hình tượng của Pháp Binh các!

Nghe Lão Lưu nói, tên thanh niên mặt dài vừa đá bay biển quảng cáo quay đầu nhìn sang, thản nhiên đáp lại.

Vương Bảo Nhạc nghe vậy thì hàng mày khẽ giật, hắn nhìn đống đồ ăn vặt bên cạnh mình mà thấy bực mình.

- Ta cất đi, bây giờ cất luôn, các vị sư huynh…

Lão Lưu lo lắng nói, ngồi xổm xuống định thu dọn.

- Muộn rồi! Tịch thu toàn bộ!

Hắn vừa nói xong, hai tên học sinh bộ viện quản đi phía sau lập tức ngang ngược tiến lên tịch thu toàn bộ vật phẩm trong này. Mà giờ phút này, trong các cửa tiệm khác bên ngoài cũng diễn ra những màn y hệt.

Các chủ tiệm cầu xin thế nào cũng đều vô dụng, sắc mặt Vương Bảo

Nhạc càng âm trầm, đen như đít nồi, hắn cau mày chậm rãi lên tiếng.

- Các ngươi làm hơi quá đáng rồi đấy!

Hắn vừa nói xong thì ba người trong cửa hàng đều nhìn qua. Tên thanh niên mặt dài quan sát Vương Bảo Nhạc vài lần, thấy Vương Bảo Nhạc chỉ mặc đạo bào màu xám thì nhướng mày, đạp nát một túi đồ ăn trên mặt đất, ngang ngược chỉ vào đống đồ ăn vặt Vương Bảo Nhạc mua.

- Những thứ này cũng tịch thu hết!

Vừa nói hắn vừa quay người định đi, trực tiếp bỏ qua mấy câu Vương Bảo Nhạc vừa nói.

Thấy thái độ của bộ viện quản như vậy, Vương Bảo Nhạc tức thì nổi giận, đặt đống đồ ăn bên tay phải xuống rồi hừ lạnh một tiếng.

- Những thứ này là ta mua, ngươi dựa vào đâu mà tịch thu!

Thanh niên mặt dài và hai tên học sinh bộ viện quản đều nhíu mày, thanh niên mặt dài không kiên nhẫn quay đầu nhìn chằm chằm Vương Bảo Nhạc.

- Gây sự phải không? Cuốn xéo mau, còn ở đây lảm nhảm với ta nữa là không xong đâu, đến lúc đó ngươi muốn đi cũng không đi được đấy!

Vương Bảo Nhạc nghe vậy ánh mắt lạnh hẳn, nhưng không bùng nổ mà đứng đó thản nhiên nói.

- Chủ tiệm đã nộp phí, các ngươi có thể kiểm tra nhưng ngang ngược như vậy thì thật vô lý. Còn nữa, nếu đã là vi phạm quy củ thì các ngươi xử phạt cũng được, nhưng tịch thu vật phẩm là có ý gì!

Nghe Vương Bảo Nhạc nói vậy, thanh niên mặt dài biến sắc, hắn đánh giá Vương Bảo Nhạc vài lần rồi đột nhiên bật cười, quay đầu ra bên ngoài gọi một tiếng.

- Tôn sư huynh, trong đây có một tên vô cùng phách lối, chống cự người chấp pháp, phải xử lý thế nào đây?

Hắn vừa nói thì lập tức trong cửa hàng cách đó không xa vang lên tiếng cười lạnh.

- Chống cự người chấp pháp?

Theo tiếng cười truyền đến, một binh đồ mặc đạo bào màu xanh lam đi ra. Người này khoảng chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, mặt rỗ, nhìn có vẻ rất uy nghiêm, đi theo sau là năm học sinh bộ viện quản. Lúc hắn đi ra, các học sinh bộ viện quản khác xung quanh cũng nhao nhao tiến lên vây quanh.

Người này rõ ràng là có chút quyền lực trong bộ viện quản, cho dù không phải đại đội trưởng thì cũng phải là kiện tướng đắc lực dưới quyền đại đội trưởng. Lúc này hắn bước vào cửa tiệm chỗ Vương Bảo Nhạc đứng, ánh mắt lạnh lùng nhìn Vương Bảo Nhạc.

- Xảy ra chuyện gì!

- Vị này...

Vương Bảo Nhạc đang muốn nói thì thanh niên họ Tôn phất tay.

- Ta không hỏi ngươi!

Hắn ngắt lời Vương Bảo Nhạc, nhìn về phía thanh niên mặt dài, thanh niên mặt dài này vội tiến lên thêm dầu vào lửa một hồi, sau đó lạnh lùng nhìn Vương Bảo Nhạc.

Vương Bảo Nhạc vốn còn muốn giải thích một chút nhưng giờ chẳng muốn nói nữa, hắn đứng đó định xem xem tên binh đồ họ Tôn này xử lý như thế nào.

Nghe thanh niên mặt dài nói, binh đồ họ Tôn lập tức hiểu ngay là tên mập này đang lo việc bao đồng. Thấy Vương Bảo Nhạc mặc đạo bào màu xám, mặt hắn không đổi sắc, nếu là lời của binh đồ thì hắn còn nể mặt, nhưng đây chỉ là một học sinh bình thường, còn là người lạ, về phần vóc người của Vương Bảo Nhạc thì dù sao ở Pháp Binh các cũng không phải chỉ có mình hắn mập, thế là bèn không để ý nữa, nói.

- Giữ lại!

Hắn vừa nói xong, đám học sinh bộ viện quản bên cạnh lập tức tiến lên, đặc biệt là tên thanh niên mặt dài kia càng lộ vẻ khinh miệt, hắn quát khẽ.

- Còn kiêu ngạo nữa không?

Vừa nói hắn vừa xông về phía Vương Bảo Nhạc đầu tiên.

Vương Bảo Nhạc lắc đầu cười, có điều nụ cười này có hơi lạnh. Chỉ trong chớp mắt khi đám học sinh bộ viện quản tiến lên, hắn trực tiếp đạp một cú, tốc độ của hắn quá nhanh, mọi người hiển nhiên cũng không ngờ Vương Bảo Nhạc lại dám phản kháng, lập tức, những tiếng ầm ầm vang lên.

Tên thanh niên mặt dài nhằm vào Vương Bảo Nhạc tức thì kêu thảm, vẻ mặt trắng bệch, cơ thể bị đá bay ra. Lúc rơi ra bên ngoài, hai tay hắn ôm lấy hạ bộ, kêu càng thảm thiết.

- Ngươi dám đánh trả!

Đám người xung quanh gầm lên, tên binh đồ họ Tôn càng sửng sốt, hắn lập tức bùng nổ, nhảy thẳng đến chỗ Vương Bảo Nhạc.

- Đánh trả? Ta không chỉ muốn đánh trả, ta còn muốn chủ động đánh!

Vương Bảo Nhạc trừng mắt, thân thể lập tức nhoáng lên, tốc độ nhanh kinh người, trong chớp mắt đã xuất hiện trước mặt tên binh đồ họ Tôn, nhân lúc tên này còn đang biến sắc vì tốc độ của Vương Bảo Nhạc, hắn đã xuất thủ đấm luôn một cú.

Bụp một tiếng, binh đồ họ Tôn kia lập tức phun ra búng máu, kêu thảm lùi lại. Tốc độ của Vương Bảo Nhạc lại nhanh hơn, trong lúc bước hắn đã tung quyền đấm bay một tên, một chân quét ngang đá bay nốt tên còn lại.

Tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, hơn mười tên học sinh bộ viện quảnbay rào rào ra, rơi xuống tứ phía. Vương Bảo Nhạc xuất hiện trước mặt binh đồ họ Tôn một lần nữa tung cước đạp vào ngực tên đang giãy dụa bò lên xuống đất, làm cho hắn không cách nào đứng dậy nữa.

Đám học sinh bộ viện quản xung quanh kẻ nào cũng chấn động, nhìn Vương Bảo Nhạc đứng ở đó mà sợ hãi vô cùng.

Cùng lúc đó, mọi người trong phố chợ cũng đều nhìn thấy cảnh này, nhất thời náo động hẳn, ai cũng có cảm giác đã xảy ra chuyện lớn rồi.

- Bộ viện quản đấy, đó chính là bộ môn có quyền lực cực lớn trong Pháp Binh các, ai dám chọc vào bọn chúng chứ!

- Tên mập kia trông quen quá, hắn dám đánh người của bộ viện quản, phiền phức to rồi.

Lão Lưu cũng đổ mồ hôi lạnh thay Vương Bảo Nhạc, nhưng chuyện này hắn không chen lời, lúc này chỉ có thể lo lắng suông. Lúc mọi người đang nhao nhao nghị luận, Vương Bảo Nhạc cúi đầu nhìn tên binh đồ họ Tôn dưới chân.

- Bây giờ có thể để ta nói chuyện rồi chứ.

- Tiểu tử, ngươi không cần nói nữa, ngươi bạo gan lắm. Có điều ta rất muốn biết, lát nữa người của bộ viện quản chúng ta đến, ngươi còn bạo gan thế nữa không!

Binh đồ họ Tôn lau máu trên khóe miệng, chật vật nằm trên mặt đất, vẻ mặt âm trầm nhìn chằm chằm Vương Bảo Nhạc. Hắn cười lạnh, lúc này đám học sinh Bộ viện quản xung quanh đã sớm mở truyền âm liên lạc với bộ viện quản rồi.

Sau đó từng ánh mắt nhìn Vương Bảo Nhạc đều mang ác ý và lãnh ý, như thể đã tưởng tượng ra cảnh cao thủ của bộ viện quản đến, sắc mặt tên mập này sẽ đại biến, hối hận vì đã xuất thủ.

Nhất là thanh niên mặt dài, hắn nghiến răng nghiến lợi nhìn Vương Bảo Nhạc, ánh mắt vô cùng độc ác.

Vương Bảo Nhạc nhướng mày, cũng mở truyền âm, tên họ Tôn nhìn thấy lập tức cười lạnh.

- Tìm người xin giúp à? Tiểu tử, việc hôm nay ngươi tìm ai cũng vô dụng thôi. Nếu không xử lý được ngươi, họ tên ta sẽ đọc ngược lại!

- Muốn xử lý ta à?

Ánh mắt Vương Bảo Nhạc càng lạnh lùng, hắn mở truyền âm liên lạc với đại đội trưởng dẫn đường dưới trướng Trần Vũ Đồng.

- Chu sư huynh, ta không quen đại đội đốc tra, ngươi hãy thay ta hạ lệnh cho đại đội đốc tra, trong vòng một nén nhang, ta muốn tất cả các học sinh đại đội đốc tra đến chợ nhỏ phía Nam tập hợp!

------oOo------

Chương 142: Xuyên thủng trời!

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vương sư huynh, xảy ra chuyện gì thế?

Tu sĩ áo lam Chu Bằng Hải đang ở trong động phủ cân nhắc làm sao xây dựng mối quan hệ tốt với Vương Bảo Nhạc thì nhận được truyền âm của Vương Bảo Nhạc. Hắn vừa kinh ngạc vừa vui mừng, sau khi nghe hết thì biến sắc, lập tức hỏi, xưng hô Vương sư huynh trong lời hắn hiển nhiên là bản thân không dám coi thường.

Ở phố chợ phía nam, Vương Bảo Nhạc vừa đạp tên binh đồ họ Tôn vừa nói vào máy truyền âm.

- Không có chuyện gì lớn, chỉ là bị một tên bộ viện quản tên Tôn Phương uy hiếp, nói muốn xử lý ta.

Vương Bảo Nhạc nói, liếc nhìn tên binh đồ họ Tôn đang cười lạnh dưới đất.

Vương Bảo Nhạc không mở chức năng phóng đại âm thanh, cho nên mấy câu Chu Bằng Hải nói trong máy truyền âm tên kia không nghe thấy.

Mà sau khi Chu Bằng Hải nghe Vương Bảo Nhạc nói xong thì hít sâu một hơi rồi lập tức kiểm tra xem ai đang chấp pháp, phát hiện không phải người của mình thì thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó hắn sáng mắt lên, nhận ra đây là một cơ hội tốt.

Hắn nghĩ nhất định phải xử lý việc này cho thật tốt, thế là lập tức liên hệ đại đội đốc tra, giọng nói cực kỳ nghiêm túc. Thân phận của hắn ở bộ viện quản vốn dĩ rất cao, lại là tâm phúc của Trần Vũ Đồng, đại đội đốc tra cũng nghe nói là đã có đại đội trưởng mới nhậm chức.

Lúc này sau khi nghe Chu Bằng Hải nói, hơn ba mươi người của đại đội đốc tra đồng loạt xuất phát, cùng hắn đi thẳng đến chợ nhỏ phía Nam. Trên đường đi hắn suy nghĩ một chốc, lại liên hệ với tên đại đội trưởng của tiểu đội đang chấp pháp kia để thông báo tình hình. Bên kia hình như đang luyện khí, Chu Bằng Hải nghe thấy tiếng nổ

do pháp khí luyện chế thất bại, sau đó có tiếng thở gấp, rõ ràng là người này đã biết chuyện Vương Bảo Nhạc tương lai rất có thể sẽ tiếp quản bộ viện quản từ chỗ Trần Vũ Đồng.

- Đa tạ Chu huynh, tên Tôn Phương chết tiệt này, ta sẽ lập tức đến ngay!

Lúc đám người ở đây bay thẳng đến phía nam thì trong phố chợ phía nam, tên Tôn Phương bị giẫm dưới chân nhìn thấy Vương Bảo Nhạc truyền âm thì lòng hơi bồn chồn, nhưng sau khi phán đoán hắn vẫn cảm thấy không vấn đề gì, thế là cười giễu.

- Tiểu tử, ngươi giả vờ giống thật đấy, cái gì mà ta không quen đại đội đốc tra, cho người hạ lệnh thay ta?

- Ngươi tưởng mình là ai hả!

Tôn Phương cười khẩy, hôm nay hắn ra ngoài sớm, không biết chuyện Vương Bảo Nhạc nhậm chức. Mà hắn không biết thì đám đệ tử vây quanh hắn kia càng không biết, dẫu sao việc Vương Bảo Nhạc nhậm chức cũng coi như vừa mới xảy ra.

Cho nên lúc này tất cả mọi người đều cười và châm biếm Vương Bảo Nhạc.

- Tên này thú vị thật, mới rồi hắn nói đâu ra đấy, suýt chút nữa ta đã tin rồi!

- Thì ra kẻ chọc vào chúng ta là nhân vật lớn đấy, ha ha.

Đám đệ tử bộ viện quản kẻ nào kể nấy nhe răng trợn mắt chịu đau mà cười, tên thanh niên mặt dài kia là cười to nhất.

Vương Bảo Nhạc nghe mọi người bàn tán với vẻ mặt bình tĩnh, hắn ngẩng đầu nhìn trời.

Thấy Vương Bảo Nhạc bình tĩnh như vậy, Tôn Phương hơi nghi hoặc, nhưng vẫn cho rằng mình không thể bị dọa như vậy được, vì thế hắn cắn răng mở miệng.

- Tiểu tử, hôm nay ta sẽ chờ xem ngươi có thể gọi người của đại đội đốc tra đến tập hợp hay không, nếu ngươi...

Hắn mới nói đến đây, đột nhiên thấymáy truyền âm rung lên dồn

dập.

Thấy người truyền âm cho mình lại là đại đội trưởng, Tôn Phương ngẩn ra, trong lòng dâng lên cảm giác bất an và không thể tin. Hắn nhanh chóng mở máy truyền âm, lập tức một tiếng thét giận dữ vang lên từ trong máy như muốn nổ toang tai hắn.

- Thằng điên Tôn Phương này, ngươi chờ đấy. Trời ạ tổ tông ơi, ngươi mù mắt à, dám trêu chọc Vương Bảo Nhạc!! Lập tức thả người cho ta! Thả người!

Tiếng thét của đại đội trưởng vang lên, cơ thể Tôn Phương chấn động, đầu hắn ong ong. Mấy năm nay hắn chưa bao giờ thấy đại đội trưởng giận đến mức này, giờ đây chỉ biết thở gấp, mắt trợn trừng, đầu óc quay cuồng, ngẩn ra.

Vương Bảo Nhạc mím môi im lặng.

Có điều tuy giọng nói của đại đội trưởng qua nhẫn truyền âm vang như tiếng sấm rền, nhưng đám đệ tử đứng xa đang cười nhạo Vương Bảo Nhạc vẫn không nghe thấy. Bọn chúng thấy đội trưởng nhận được truyền âm thì tức thì phấn chấn hẳn lên, nhất là tên thanh niên mặt dài kia, hắn không nhịn được hô lên.

- Tôn sư huynh, có phải người của bộ viện quản chúng ta sắp đến?

- Ha ha, tên tiểu tử này, để ta xem lát nữa ngươi còn cứng nổi không!

Đám người xung quanh hưng phấn, cơ thể Tôn Phương run rẩy, cổ hắn cũng đỏ lên rồi, hắn gào lên một tiếng.

- Tất cả im miệng hết cho ta!!

Gào xong, sắc mặt Tôn Phương trắng bệch, lập tức cẩn thận từng li từng tí nhìn về phía Vương Bảo Nhạc, ánh mắt mang theo vẻ hoảng sợ và may mắn, run giọng hỏi một câu.

- Ngươi... Ngài là Vương Bảo Nhạc à?

- Ngươi biết ta à?

Vương Bảo Nhạc thản nhiên lên tiếng. Mấy từ này của hắn rơi vào tai Tôn Phương như tiếng sấm nổ tung, khiến cơ thể tên kia run lên như cái sàng, vẻ mặt lập tức cắt không còn giọt máu, như thể sắp

khóc lên đến nơi. Lúc này mọi người xung quanh mới thấy không đúng, tên nào tên nấy không dám thở mạnh.Tôn Phương đã sắp sụp đổ tinh thần rồi, định lên tiếng.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên xa xa vang lên chuỗi tiếng rít, chỉ thấy từng chiếc khí cầu mau chóng bay đến. Nhìn qua thì khoản mười lăm mười sáu chiếc, trong chớp mắt đã đến gần. Hơn mười đệ tử mặc đạo bào của bộ viện quản nhảy từ trên khí cầu xuống, trong đó có tám chín binh đồ, vẻ mặt ai nấy đều vô cùng nghiêm túc.

Trước mặt có bốn người, ngoài Chu Bằng Hải và một thanh niên vóc dáng vạm vỡ, vẻ mặt giận dữ ra, hai người còn lại mặc áo đốc tra màu đen, mặt hầm hầm, chính là tiểu đội trưởng của đại đội đốc tra.

Những người này xuất hiện lập tức làm mọi người xung quanh và đám đệ tử bộ viện quản hít sâu, trong lòng cả kinh, còn Tôn Phương thì càng run rẩy, trước mắt tối sầm.

Mà những chuyện này vẫn chưa làm bọn họ tuyệt vọng và hoảng sợ, nỗi sợ hãi chân chính của bọn họ chỉ bắt đầu khi tiểu đội trưởng của đại đội đốc tra và hơn ba mươi đệ tử đại đội đốc tra phía sau vừa nhìn thấy Vương Bảo Nhạc, cho dù lần đầu gặp mặt đã nhận ra ngay, lập tức vượt qua đám người đi thẳng tới chỗ Vương Bảo Nhạc.

Sau khi đến chỗ Vương Bảo Nhạc, tất cả đều chắp tay hành lễ với Vương Bảo Nhạc, lời nói càng nghiêm túc và cung kính.

- Bái kiến đại đội trưởng!

Vừa nghe thấy những lời này, Tôn Phương chỉ thấy mắt tối sầm, kêu lên một tiếng rồi hôn mê bất tỉnh. Đám thuộc hạ dưới trướng hắn chỉ cảm thấy như sét đánh giữa trời quang, ngu người tại chỗ, sau đó là âm thanh hít mạnh hoảng sợ.

- Đại... Đại đội trưởng?

- Hắn là... Hắn là đại đội trưởng của đại đội đốc tra??

- Trời ạ, chuyện này... Chuyện này làm sao có thể!

Tên thanh niên mặt dài lúc này triệt để há hốc mồm, cơ thể run rẩy, sợ đến ngây người.

Vương Bảo Nhạc từ từ hít một hơi, cảnh này làm hắn ngẩn ngơ.Thực

ra cái cảm giác này hắn không lạ gì, trước đây khi hắn còn là học thủ trong đảo Hạ Viện chính là như vậy.Có điều sau khi thi vào đảo Thượng Viện, hắn đã bước lên bậc thang mới, nhưng lại mất đi quyền lực lúc trước.

Giờ phút này lại một lần nữa nắm được quyền lực trong tay, hắn không khỏi thổn thức, nhưng đã lập tức khôi phục lại. Hắn nhấc chân lên, nói.

- Mang tất cả đi!

Vừa nói xong, đám đốc tra xung quanh lập tức tuân mệnh rồi tản ra bắt Tôn Phương và đám thuộc hạ của hắn lại.Những người này ai nấy đều kính sợ vô cùng, trong lòng đều khổ sở, nhất là thanh niên mặt dài càng run rẩy sợ hãi.Tên Tôn Phương lúc này cũng đã tỉnh lại, song vừa nghĩ một chút đã lại hôn mê.

Khi đám đốc tra áp giải đám Tôn Phương đi, Chu Bằng Hải và thanh niên bên cạnh cũng nhao nhao đến bên Vương Bảo Nhạc. Sau khi nghe Chu Bằng Hải giới thiệu, Vương Bảo Nhạc mới biết thanh niên này chính là đại đội trưởng của tiểu đội của Tôn Phương, hắn hơi híp mắt.

Thanh niên cười khổ, giải thích vài câu, Vương Bảo Nhạc cũng không truy đến cùng, ba người mau chóng trò chuyện vui vẻ.Cảnh này khiến thanh niên thở phào nhẹ nhõm. Không bao lâu, thấy đã muộn nên hai người mới tạm biệt rời đi.

Vương Bảo Nhạc hàn huyên với các chủ tiệm xung quanh rồi cất đống đồ ăn vặt đã mua đi. Lão Lưu rõ ràng khép nép hơn trước kia nhiều, nhưng ánh mắt cảm kích của hắn làm Vương Bảo Nhạc rất vui mừng, không nói gì nhiều mà đi thẳng.

Sau khi hắn đi, phố chợ lập tức bùng nổ. Lúc trước hắn ở đây, mọi người đều không dám lên tiếng, nhưng lúc này Vương Bảo Nhạc và đám đệ tử kia rời khỏi, nơi đây mới vang lên những tiếng nghị luận ồn ào.

- Trời ạ, không ngờ, thực sự không ngờ, tên mập tướng mạo xấu xí kia lại là đại đội trưởng đại đội đốc tra! Đây là nhân vật quyền lực số hai ở bộ viện quản đấy!

- Vương Bảo Nhạc, ta nhớ ra rồi. Hắn không phải là cái tên linh căn tám tấc kia sao, chính là người lúc trước đã lập được đại công cho

đạo viện ở quê hương linh tức đấy!

- Chính là tên Vương Bảo Nhạc hồi trước bị bêu xấu trên linh võng, ta nghe nói hắn còn là đại học thủ độc nhất vô nhị trước nay chưa từng có ở hệ Pháp Binh đấy!

Lúc đám người này còn đang ồn ào huyên náo, Vương Bảo Nhạc đã ngồi trên khí cầu bay thẳng đến động phủ của mình, hắn cảm khái, nhớ lại lời cha mình từng nói.

- Muốn không bị bắt nạt thì nhất định phải thành người đứng trên kẻ khác!

Vương Bảo Nhạc nghĩ vậy thì càng thêm kiên định với giấc mơ trở thành tổng thống liên bang.

- Coi như không uổng công nghiên cứu tự truyện quan lớn của ta bao năm nay, sớm muộn gì cũng có một ngày, người mi nhon, đẹp trai thủng trời là ta sẽ...

Vương Bảo Nhạc ngạo nghễ ngẩng đầu, đang muốn lập lời thề thì đột nhiên... Một tiếng kêu gào hưng phấn vọng vào tai hắn.

- Tiếng này quen thế...

Vương Bảo Nhạc giật mình, còn chưa kịp nhìn thì đã có một tiếng nổ lớn lập tức vang lên, khí cầu của hắn như trực tiếp bị ăn một cú tát mạnh, bay thẳng xuống dưới đất.

- Chuyện gì thế này!

Vương Bảo Nhạc kêu thảm, chỉ cảm thấy thế giới xoay tròn, hoảng sợ kinh ngạc. Đồng thời lại nhìn thấy trên bầu trời... xuất hiện một con vượn kim cương to đùng!

Con vượn kim cương này hình như rất hưng phấn, nó đấm ngực thùm thụp, nhe răng trợn mắt như đùa giỡn mà phát ra những âm thanh a a. Âm thanh này vang vọng tiêu hồn, như muốn cùng Vương Bảo Nhạc so bản lĩnh xuyên thủng trời vậy...

------oOo------

Chương 143: Cao năng phía trước

- Lại là ngươi!!

Vương Bảo Nhạc khó khăn lắm mới khống chế được khí cầu bình ổn hạ xuống, vừa ngẩng lên nhìn đã muốn điên tiết. Hắn không biết có phải mình với con vượn kim cương này xung khắc nhau không, đây đã là lần thứ hai gặp nó rồi, nhất là nhìn vẻ mặt thì rõ ràng là nó đã nhận ra khí cầu của Vương Bảo Nhạc...

- Ta đâu có bay lên tầng mây đâu, sao cái con khỉ này lại như vậy, thấy ta dễ tính nên ức hiếp à?!

Vương Bảo Nhạc giận dữ, hắn không thể nhịn nổi nữa, nhưng nghĩ đến tu vi và lai lịch của con vượn kia thì...

- Ta nhịn!

Vương Bảo Nhạc nghiến răng, muốn nhảy ra khỏi khí cầu, hắn nghĩ nếu đã không chọc vào được thì cứ thu khí cầu lại, chẳng lẽ con vượn kim cương này còn dám trực tiếp động thủ với mình hay sao.

Hắn còn chưa kịp nhảy ra khỏi khí cầu, con vượn kim cương kia rõ ràng đã có kinh nghiệm, nó nhe hàm răng trắng bóng, ánh mắt lộ vẻ coi khinh, cơ thể nhoáng lên với tốc độ kinh hồn, trong chớp mắt đã đến bên cạnh khí cầu của Vương Bảo Nhạc, trực tiếp vỗ một tát.

Phịch một tiếng, khí cầu trong tiếng kêu thảm của Vương Bảo Nhạc như một quả bóng cao su bị vỗ cho xoay tròn giữa không trung, Vương Bảo Nhạc bi phẫn tột cùng. Nhưng nghĩ đến mọi người đều dặn hắn nhất thiết đừng mắng con khỉ này, thế là hắn định tiếp tục nhịn, nhưng nhìn thấy giờ phút này con vượn kim cương không chỉ xoay eo nhe răng, mà còn làm ra động tác thô bỉ với hắn.

Vương Bảo Nhạc lập tức nghe thấy tiếng lí trí đứt cái phựt, không thể nhịn nổi nữa, hắn bèn dứt khoát vén lồng chụp khí cầu lên, đứng ở trong đó chỉ vào vượn kim cương rống to.

- Con khỉ thần kinh, con khỉ biến thái chết tiệt kia, đừng có khinh người quá đáng!! Mợ mày chứ, mày có dám cho tao thời gian không, đợi tao đột phá Chân Tức sẽ đến đánh lại với mày. Nếu không dám thì mau gọi tao là ba ba đi! Mày thù dai tao còn thù dai hơn cả mày đấy, chuyện này tao với mày còn chưa xong đâu!

Vương Bảo Nhạc đang nổi giận, không kịp suy xét vấn đề nếu con khỉ gọi hắn là ba ba thì hắn là cái gì... Giọng hắn truyền ra bốn phía.

Mà bây giờ trên đảo Thượng Viện, rất nhiều học sinh các Các đều nhìn thấy cảnh tượng Vương Bảo Nhạc với con vượn kim cương kia. Vốn dĩ mọi người còn đang ồn ào, nghe thấy câu nói của Vương Bảo Nhạc thì lập tức biến sắc.

- Đây là người mới à? Trợi ạ, hắn lại dám mắng cả vượn kim cương, chúng ta chạy mau!

- Chẳng lẽ hắn không biết một khi bị vượn kim cương ghim thì phải bị nó chơi ba lần, nhưng nhiều nhất là ba lần thôi, nhịn chút là qua, sau cùng còn được Ngự Thú các bồi thường à!

- Tèo rồi!!

Học sinh các các xung quanh ai nấy đều lộ vẻ hoảng sợ, chớp mắt đã rút lui hết, tựa như rời khỏi nơi này càng xa thì càng yên tâm vậy.

Giữa không trung, con vượn kim cương đang nhe răng trợn mắt đấm ngực vừa nghe thấy Vương Bảo Nhạc mắng thì cơ thể run lên bần bật, nó không nhe răng trợn mắt nữa, cũng buông nắm đấm ra, hơi thở dần dần dồn dập lên, con mắt cũng đỏ ngầu, nó quay về hướng Vương Bảo Nhạc gầm lên.

Tiếng gầm này long trời lở đất, truyền khắp tứ phương. Đám học sinh đang chạy trốn ai nấy đều cảm giác đầu sắp nổ tung đến nơi, bèn tăng nhanh tốc độ, thậm chí có người còn lấy khí cầu ra.

- Cao năng phía trước, mau chạy!!

- Vượn kim cương sắp tung đại chiêu!

Trong lúc bọn họ hoảng sợ bỏ chạy, ngọn núi lơ lửng trên không của Ngự Thú các cũng vang tiếng kêu la. Không ít học sinh của Ngự Thú các đều biến sắc, chớp mắt lấy ra một chiếc mặt nạ đeo lên với tốc độ nhanh nhất, thậm chí có người còn chưa yên tâm nên tìm mật thất chui vào...

Cùng lúc đó, trong tiếng gầm của vượn kim cương, Vương Bảo Nhạc cũng giật mình, chỉ cảm thấy cuồng phong thổi tới, vượn kim cương lập tức trở nên hung tàn cùng cực.

- Có cần đến mức này không, tao chỉ mắng mày một câu thôi mà, còn chưa động thủ nữa! Tâm hồn của mày mong manh quá rồi đấy!

Vương Bảo Nhạc biến sắc, đang định hành động thì đột nhiên, vượn kim cương giữa không trung lại căm phẫn nhìn Vương Bảo Nhạc, sau đó quay người đưa lưng về phía hắn, tựa hồ như đáng hết sức nhẫn nại và kìm chế.

- Tao đã nói rồi, mày rốt cuộc vẫn còn lý trí...

Vương Bảo Nhạc thấy vậy thở phào nhẹ nhõm, nghĩ con vượn này còn khó tính hơn cả hắn, lúc này không nên trêu vào. Vì vậy hắn thừa dịp vượn kim cương quay đi nhanh chóng điều khiển khí cầu bay về hướng động phủ của mình.

Nhưng ngay khi Vương Bảo Nhạc điều khiển khí cầu rời đi, con vượn kim cương đang quay lưng về phía hắn bỗng nhiên hít sâu. Một cái hít của nó cực mạnh, thậm chí làm bầu trời trước nó xuất hiện một vòng xoáy, không ít cây cối sinh trưởng ở trên ngọn núi giữa không trong đều nghiêng ngả. Mà theo cái hít sâu ấy, con vượn kim cương từ từ nâng cái mông lên...

Vương Bảo Nhạc đang bay nhanh, vừa nhìn thấy cảnh này nhất thời ngẩn ra, hai mắt trợn to, la thất thanh.

- Cái khỉ gì đây!

Gần như trong nháy mắt Vương Bảo Nhạc lên tiếng, vượn kim cương đã hấp thu đủ không khí, cái bụng gồ lên, mông nâng cao tựa như dùng sức. Lập tức một tiếng bủm ghê tởm long trời lở đất vang lên, một đám sương mù bán trong suốt nháy mắt tản ra như tấn công thẳng vào chỗ Vương Bảo Nhạc...

Đầu Vương Bảo Nhạc ong lên, hắn thật sự không ngờ, con vượn kim cương uy phong lẫm liệt này bị mình mắng xong thế mà lại... đánh rắm!

- Này... này...

Vương Bảo Nhạc kinh ngạc, muốn tránh né.

Từ lúc Vương Bảo Nhạc mắng đến khi vượn kim cương tung đại chiêu trên thực tế chỉ xảy ra trong chớp mắt. Toàn thân Vương Bảo Nhạc run lên, vẻ mặt hắn biến đổi, đám sương mù đã bay tới, bao

phủ khí cầu của Vương Bảo Nhạc ở bên trong.

Đám sương mù này cứ như ẩn chứa sức mạnh kì dị nào đó, sau khi bao phủ khí cầu lập tức làm cho khí cầu tạm dừng hoạt động. Nó xâm nhập vào khoang khí cầu, Vương Bảo Nhạc chỉ ngửi một hơi đã kêu lên thảm thiết.

- Đây tuyệt đối không phải là rắm, mà là kịch độc!!

Thứ mùi này thối đến mức khó mà hình dung được. Vương Bảo Nhạc đời này chưa bao giờ phải trải qua cảnh này, bị hun tới mức muốn nôn, nhưng thấy đám sương mù dày đặc bên ngoài lại không dám nhảy ra khỏi khí cầu, thế là đành cố nén cơn chóng mặt, toàn thân hắn tản ra linh khí, gắng gượng điều khiển khí cầu lao ra. Mãi đến khi xuyên qua đám sương mù đó, Vương Bảo Nhạc mới mặc kệ khí cầu, nhảy xuống ngay lập tức.

Nhưng cho dù đã nhảy ra, không khí xung quanh cũng vẫn toàn mùi thối. Đảo Thượng Viện gần như mịt mù, tiếng kêu la thảm thiết, tiếng gào thét giận giữ, tiếng bi phẫn vang lên liên tiếp...

Vương Bảo Nhạc vừa hít một hơi đã không kìm được muốn nôn, cảm giác như bị trúng độc. Hắn ngẩng đầu, căm tức nhìn con vượn kim cương giữa không trung.

Lúc này vượn kim cương vô cùng đắc ý, hai tay nó lại nện ngực, gào thét, nhe răng trợn mắt với Vương Bảo Nhạc, ánh mắt còn mang vẻ trào phúng.

Đặc biệt là hàm răng của nó hàm răng của nó trắng bóng cực kì, vô cùng đẹp, nhưng cũng không tầm thường. Lúc này nó nhe răng như đang lấy khoe khoang, nhìn Vương Bảo Nhạc đang ôm hận. Mối thù này đối với hắn đã là cực lớn rồi.

- Mày chờ đó!

Vương Bảo Nhạc nghiến răng, đang muốn rời đi thì chợt thấy trên ngọn núi Ngự Thú các lơ lửng giữa trời vang lên tiếng gầm lớn.

- Tiểu Hắc, mày lại quậy phá rồi, lần này phạt mày bế quan ba tháng, còn không mau về!

Thanh âm này như tiếng sấm rền nổ vang bốn phía, con vượn kim cương giữa không trung run lên, vừa như kính sợ vừa như tủi thân,

nó cúi đầu trợn mắt trừng Vương Bảo Nhạc rồi mới quay về Ngự Thú các.

Thấy con vượn kim cương này bị xử phạt, Vương Bảo Nhạc vẫn chưa hết giận. Thật sự là phạt quá nhẹ, nhưng hắn cũng hết cách, chỉ đành câm nín nhìn khí cầu đã bị hỏng rơi trên mặt đất của mình, khóc không ra nước mắt.

Vương Bảo Nhạc bi phẫn cắn răng mang khí cầu về động phủ, trong đầu bắt đầu cân nhắc xem làm thế nào báo thù. Có điều chưa đợi hắn nghĩ ra cách, ngày hôm sau khi đạo bào binh đồ của hắn được đưa tới, một vị binh đồ của Ngự Thú các cũng đến theo, gửi lễ bồi thường, xin lỗi thay hành vi của con vượn kim cương.

- Bảo Nhạc sư huynh, không nên chấp nhặt với vượn kim cương. Con vượn này bướng bỉnh lắm, chúng ta cũng rất đau đầu.

Thấy đám học sinh của Ngự Thú các thái độ khách sáo, Vương Bảo Nhạc cũng không tiện bùng nổ, đành tỏ vẻ hòa giải, nhưng trong lòng vẫn ghim thù con vượn kim cương kia.

- Con khỉ biến thái này, mối thù này Vương Bảo Nhạc ta ghim rồi!

Vương Bảo Nhạc hừ lạnh, ghim việc này vào lòng rồi khôi phục việc học tập và tu luyện trên đảo Thượng Viện. Qua chuyện ở chợ nhỏ phía Nam, danh tiếng của hắn ở bộ viện quản được truyền ra, rất nhiều người biết đến.

Hắn phụ trách đại đội đốc tra, quyền lực cực lớn, cho nên bình thường ngoài đám học trò của đại đội đốc tra đến báo cáo thì cũng có không ít người tới thăm hỏi.

Dần dần cái tên Vương Bảo Nhạc càng quen thuộc hơn trong lòng học sinh của Pháp Binh các hơn.

Đồng thời, hắn cũng không sao nhãng việc luyện chế pháp khí. Sau khi hoàn thành việc luyện chế pháp khí cấp một hoàn mỹ, Vương Bảo Nhạc suy nghĩ đến việc làm pháp khí cấp hai hoàn mỹ. Tuy khảo hạch binh tử không yêu cầu nhất định phải có pháp khí cấp hai hoàn mỹ mà là luyện chế linh bảo cấp ba, nhưng Vương Bảo Nhạc cảm thấy trụ cột rất quan trọng, phải làm dần từng bước. Thế là việc luyện chế pháp khí cấp hai hoàn mỹ cũng tốn không ít tâm tư của hắn.

Trong khoảng thời gian này Vương Bảo Nhạc cũng bắt đầu nghiên cứu cách luyện chế pháp khí vỏ kiếm mà chị gái trong mặt nạ đã giao cho.

------oOo------

Chương 144: Ngày phát tài

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mặc dù Vương Bảo Nhạc đắm chìm trong việc luyện chế pháp khí cấp hai, nhưng thân là đội trưởng đốc tra, rất nhiều chuyện không cần hắn đích thân đi tìm hiểu, đám thuộc hạ thông minh nhanh nhẹn ở đội đốc tra của hắn sẽ lập tức báo cáo tin tức về.

- Tranh tài Chiến Võ các à?

Nhận được truyền âm, Vương Bảo Nhạc đang nghiên cứu cách luyện chế vỏ kiếm chợt ngẩng đầu đầy kinh ngạc. Đối với các học sinh Pháp Binh các mà nói, cuộc thi đấu Chiến Võ các này chẳng xa lạ gì, nhưng Vương Bảo Nhạc mới đến đảo Thượng Viện nên tò mò hỏi lại.

Tên thuộc hạ đại đội đốc tra của hắn lập tức giải thích, dần dần Vương Bảo Nhạc đã hiểu hơn về cuộc thi đấu Chiến Võ các.

Thực ra Chiến Võ các là thế lực cực kỳ mạnh mẽ ở đảo Thượng Viện, nhưng bình thường bất kể là tu luyện hay nhiệm vụ đều rất nặng, chuyên xử lý các việc cơ mật bên ngoài, nói nó như con dao nhọn của đạo viện Phiêu Miểu cũng không quá.

Hơn nữa đối với phần lớn mọi người, sức chiến đấu của học sinh Chiến Võ các có lực sát thương lớn hơn nhiều so với những các khác, cho nên hầu hết học sinh của Chiến Võ các đều là chiến tu.

Vì thế nguyên liệu cấp cho Chiến Võ các thường nhiều gấp mấy lần những các khác, nhất là sau khi hoàn thành nhiệm vụ, một lần thu hoạch của Chiến Võ các cũng đủ khiến học sinh những các khác nhìn mà thèm.

Thế nên tuy các học sinh của Chiến Võ các phải đối mặt với nhiều nguy hiểm, nhưng túi tiền lúc nào cũng căng đầy. Có điều đã là chiến tu sắc bén thì đương nhiên phải tập luyện nhiều, vì vậy mỗi năm Chiến Võ các lại tổ chức một trận thi dấu, phân chia thành năm sân

theo cấp bậc Chân Tức từ một đến năm mà đấu.

Hàng năm cuộc thi đấu của Chiến Võ các đều là chuyện lớn, được những các khác và toàn bộ đạo viện Phiêu Miểu coi trọng.

Thậm chí còn có các quan viên liên bang và quân đội đến quan sát để tìm chọn hạt giống tốt, chỉ định trước người kế nhiệm tương lai. Cũng chính vì sự coi trọng đó nên với các học sinh Chiến Võ các đều không dám xem thường cuộc thi này, thậm chí thành tích tốt hay xấu đều sẽ được ghi lại trong hồ sơ, kèm theo cả phần thưởng.

Vì vậy... bất luận là Đan Đạo các, Pháp Binh các hay Trận Văn các đều lấy việc giúp đỡ các học sinh là chính. Thời điểm phát tài đến rồi, các học sinh Chiến Võ các càng coi trọng cuộc thi đấu thì lại càng cần vũ trang cho bản than hơn, thế nên các loại pháp khí, linh bảo, đan dược, trận pháp đều rất hot.

Chỉ dựa vào vật phẩm phát theo thường lệ của đảo Thượng Viện thì tất nhiên không thể thỏa mãn nhu cầu của các học sinh của Chiến Võ các, thế nên họ nhất định phải đến những các khác mua. Vì vậy, bao nhiêu năm qua giữa các học sinh đã lưu truyền câu nói.

- Ngày Chiến Võ các thi đấu chính là ngày phát tài!

Còn nữa, nếu chỉ là vậy thì những các khác cũng không tham gia nhiều, nhưng việc này sẽ tồn tại cảm giác chia rẽ với Chiến Võ các, đồng thời cũng không phù hợp với quy định tu hành của các học sinh trong đạo viện Phiêu Miểu.

Dù sao thì trong kế hoạch và phán đoán những năm này của đạo viện Phiêu Miểu, đại đạo rất khó khăn, cần các học sinh cùng dìu dắt nhau tiến về phía trước, tuy không bài xích chủ nghĩa cá nhân nhưng khởi xướng việc hợp tác nhiều hơn.

Cuộc thi đấu Chiến Võ các mỗi năm một lần nhìn bề ngoài chỉ là cuộc tỷ thí của Chiến Võ các, nhưng trên thực tế thì không hẳn như vậy.Trong cuộc thi có một quy định, đó là các học sinh than gia nhất định phải tìm một đồng bạn hợp thành một đội, giúp đỡ mình thi đấu.

Có thể đi tìm các đan tu của Đan Đạo các, cũng có thể tìm các pháp tu của Pháp Binh các, thậm chí là trận tu của Trận Văn các hay Ngự Thú các cũng được. Tìm một đồng bạn Chiến Võ các cũng được, thậm chí nếu cuối cùng không tìm được thì đạo viện còn có thể chỉ định

một người phối hợp cùng.

Vì thế cuộc thi đấu của Chiến Võ các kéo theo tất cả các khác, cũng chính vì vậy mới có quan viên liên bang và quân đội quan sát, trở thành chuyện lớn của toàn bộ đạo viện Phiêu Miểu.

Sau khi biết chi tiết quy tắc cuộc thi Chiến Võ các, hai mắt Vương Bảo Nhạc sáng lên. Tuy hắn gần như không tốn chi phí gì trong việc luyện chế linh thạch, nhưng đã tích lũy được số tài sản không nhỏ, ở đảo Hạ Viện hắn cũng được coi như đại gia rồi.

Nhưng sau khi đến đảo Thượng Viện, một trăm món pháp khí cấp một hoàn mỹ đã tốn gần hết tiền bạc của hắn, bây giờ lại luyện chế pháp khí cấp hai hoàn mỹ thì càng tốn tiền hơn, dù giàu như hắn cũng không chống nổi.

Trừ phi là dừng việc luyện chế, cả ngày đi luyện linh thạch thì sau một thời gian ngắn có thể bổ sung được, nhưng làm vậy thì lại tốn thời gian, chuyện này khiến Vương Bảo Nhạc rất đau đầu.

Mà chẳng biết vì sao đến giờ tông môn vẫn chưa sắp xếp xong mà phát thu hoạch của hắn ở quê hương linh tức xuống, Vương Bảo Nhạc sắp không chờ nổi nữa rồi, lúc này nghe được tin tức về cuộc thi đấu Chiến Võ các thì hắn lập tức cảm thấy đây là một cơ hội.

- Các học sinh Pháp Binh các đều luyện chế pháp khí rồi bán ra, sau đó dùng linh thạch bán được tiếp tục nghiên cứu và tu luyện, hình thành một vòng tuần hoàn tốt, ta cũng nên làm vậy!

Vương Bảo Nhạc tự cho là vậy, thế là lấy số thứ từ trong pháp khí của mình ra, ghi lại số liệu và hình ảnh, đăng ký linh võng, ghi một biển quảng cáo mua bán.

Trong khoảng thời gian này, linh võng của đảo Thượng Viện cực kỳ náo nhiệt, biển quảng cáo pháp khí, đan dược, trận pháp chỗ nào cũng có, thậm chí còn có học sinh Chiến Võ các thông báo tuyển người phụ chiến.

Về phần giá pháp khí thì sau khi so sánh đối chiếu, Vương Bảo Nhạc cho rằng không thể quá bắt chẹt, thế là bèn định giá gấp mười lần giá gốc.Thực ra vậy là đã rẻ lắm rồi, hắn thấy ở linh võng không ít học sinh Pháp Binh các bán pháp khí đưa giá hơi quá đáng, đa số đều gấp mười mấy lần giá gốc, thậm chí có nơi còn gấp năm mươi lần một trăm lần, vô cùng khoa trương.

- Gian quá đi mất!

Vương Bảo Nhạc cảm khái, hắn cảm giác người tốt như mình ở Pháp Binh các không còn nhiều, đồng thời cũng rất vui mừng với quyết định vào hệ Pháp Binh khi trước.

- Bán đống pháp khí này rồi hắn có thể chống đỡ được đến khi tông môn phát thưởng thu hoạch ở quê hương linh tức.

Vương Bảo Nhạc cân nhắc, thấy không thành vấn đề, vì vậy lại tiếp tục nghiên cứu phương pháp luyện chế vỏ kiếm.

Ba ngày qua, Vương Bảo Nhạc cảm giác như mình đã hiểu hoàn toàn bước đầu tiên trong việc luyện chế vỏ kiếm. Lúc hắn định đi thử nghiệm thì lại đau khổ phát hiện ra, hàng pháp khí bán trên linh võng không ai hỏi thăm.

Nếu như không có người mua thì cũng thôi, nhưng Vương Bảo Nhạc search trên linh võng lại phát hiện cả đống pháp khí chất lượng không bằng của hắn, giá cả còn cao hơn hắn lại được rất nhiều người mua. Khiến hắn kinh ngạc vô cùng.

- Đám người này mù à, hay kẻ ngốc lắm tiền? Chẳng lẽ chỉ mua đồ đắt thôi sao?

Vương Bảo Nhạc nhíu mày, quyết định tăng giá lên, định giá gấp mười bảy mười tám lần giá gốc rồi mới bắt đầu luyện chế vỏ kiếm. Qua vài ngày, luyện chế vỏ kiếm này cũng khá khó, Vương Bảo Nhạc thất bại vài lần, cuối cùng cũng thành công.

Thấy hình dáng vỏ kiếm trước mặt, Vương Bảo Nhạc rất thoả mãn, mà việc hắn nâng giá pháp khí trên linh võng quả nhiên có tác dụng, rất nhiều người đến. Lúc Vương Bảo Nhạc kiểm tra, thậm chí còn có người truyền âm cho hắn, nhưng sau khi Vương Bảo Nhạc hưng phấn mở nhẫn truyền âm, nghe đối phương nói xong thì lập tức nổi giận.

- Sư đệ à, mười một pháp khí ngươi rao giá tổng cộng hai trăm linh thạch, bán không?

- Hai trăm linh thạch? Ngươi ăn cướp à, đây là bảy pháp khí cấp một hoàn mỹ, bốn pháp khí cấp hai hoàn mỹ, ngươi trả có hai trăm á?

Vương Bảo Nhạc tức điên, hắn cảm thấy tên kia có vấn đề đầu óc rồi, ra giá còn kém xa giá gốc.

- Không bán à? Vậy thôi, binh tu của Pháp Binh các nhiều như vậy, thiếu gì người có danh tiếng, ngươi nói pháp khí cấp hai của ngươi lợi hại thì ai mà tin chứ? Hay là ngươi tặng ta đi, ta thử xem công dụng thế nào rồi thêm tiền cho ngươi.

- Cút, không bán!

Vương Bảo Nhạc trừng mắt, trực tiếp tắt nhẫn truyền âm, bắt đầu khắc hồi văn trên linh thạch vừa luyện chế ra.

Có điều công đoạn này khó hơn luyện chế linh thạch nhiều, cần hiểu rõ về kết cấu hồi văn mới được. Tuy Vương Bảo Nhạc học hồi văn cao cấp trên đảo Thượng Viện rồi phối hợp với công thức của hắn cũng đã rất tinh xảo, nhưng vẫn thất bại nhiều lần trong công đoạn này.

Lại qua năm hôm, bởi vì hồi văn bất ổn mà linh thạch vỏ kiếm trước mặt hắn vỡ vụn, hắn cau chặt mày.

- Thứ này khó luyện quá, linh bôi khó như vậy, trong công đoạn rèn vật liệu phía sau còn cần một loại vật liệu tên binh sa... Binh sa này là thứ gì nhỉ?

Vương Bảo Nhạc đau cả đầu, bèn tìm kiếm sơ qua một chút, tuy không tìm được ghi chép gì có liên quan đến binh sa, nhưng trước mắt còn chưa đến công đoạn rèn vật liệu, vẫn đang ở công đoạn linh phôi hồi văn.

- Cứ thế này thì không được...

Vương Bảo Nhạc ngẫm nghĩ, không luyện vỏ kiếm nữa mà quay về tiếp tục luyện chế pháp khí cấp hai hoàn mỹ, định thành thạo việc luyện chế pháp khí cấp hai, nâng cao hồi văn của bản thân.

Ngày ngày trôi qua, cách thời gian cuộc thi đấu còn năm ngày, Vương Bảo Nhạc đem đống pháp khí của mình luyện chế lại lần nữa, trong đó không ít món đạt đến trình độ cấp hai hoàn mỹ, lại thêm không ít hồi văn vào, đặc biệt là hạt châu của lồng Kim Chung, chẳng những là cấp hai hoàn mỹ mà còn được hắn thêm hồi văn phản chấn, mô phỏng sức mạnh của sóng linh khí.

Đến lúc này Vương Bảo Nhạc mới phát hiện, hắn rỗng túi rồi...

Từ khi vào đạo viện Phiêu Miểu đến nay, đây là lần đầu tiên hắn rỗng túi. Điều này khiến Vương Bảo Nhạc khá hoảng hốt, buồn bực đăng kí linh võng, lại phát hiện pháp khí của mình vẫn không có ai thực sự muốn mua. Tuy rằng có người liên lạc với hắn qua nhẫn truyền âm nhưng giá cả đưa ra khiến Vương Bảo Nhạc không thể chấp nhận được.

- Không đúng!

Thấy vậy, Vương Bảo Nhạc không thể không lật linh võng ra mà suy nghĩ lại một chút, dần dần đã nhìn ra chỗ khác biệt giữa hắn và những người bán khác.

Những người kia thông thường đều dùng thương hiệu của mình, thậm chí có vài người vừa mới rao đan dược hoặc pháp khí đã bị người ta bâu vào tranh cướp. Một số người không đến nỗi như vậy song cũng rất được chào đón, giá cả dù có thái quá thế nào cũng đều có người mua.

Cũng có không ít người giống hắn là người mới không có danh tiếng, người hỏi mua ít, giá cả đưa ra cũng thấp...

- Thật không thể tin được!

Vương Bảo Nhạc đau đầu, bắt đầu suy nghĩ đến việc cho dùng thử mà khi trước người mua kia đề xuất. Nếu thuận lợi, sau khi dùng thử đối phương sẽ trả thêm linh thạch cho hắn, đồng thời cũng giúp nhiều người biết đến chỗ này của hắn.

Nhưng loại chuyện này quyền chủ động thuộc về đối phương, một khi quá trình không thuận lợi thì sẽ rất phiền phức.Tính cách Vương Bảo Nhạc mạnh mẽ, không phải vạn bất đắc dĩ thì hắn không muốn nhường quyền chủ động cho kẻ khác.

Nghĩ một lúc, hắn gãi gãi tóc, vẻ mặt quyết đoán, vỗ đùi đánh đét.

- Ta không thể chỉ bán trước cuộc thi đấu được... Thương hiệu danh tiếng thì sao, lần này ông đây sẽ chơi vố lớn, làm một lần ăn cả đời!

------oOo------

Chương 145: Người thần bí

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hôm nay pháp khí của ta không người hỏi han đến, sau cuộc thi, ta muốn khiến cho đám pháp khí này giá có ở trên trời thì cũng vẫn có người thèm khát!

Vương Bảo Nhạc đanh mặt lại, hắn cũng do bị ép đến sốt ruột. Cảm giác trong túi rỗng tuếch này thật sự làm hắn không quen, giống như người vốn đã quen với cuộc sống xa hoa tiêu tiền như nước, đột nhiên biến thành kẻ nghèo hèn vậy.

Loại cảm giác này khiến Vương Bảo Nhạc không thể không nghĩ cách phải làm sao mới bán được hết mớ pháp khí này. Hắn nhìn xuống phủi quần, hít một hơi thật sâu rồi đứng dậy đi vài vòng quanh động phủ, trong mắt lộ rõ vẻ suy tư. Sau khi thầm phân tích và thôi diễn kế hoạch của bản thân ở trong đầu xong, cảm thấy không còn vấn đề gì nữa nên hắn cũng dừng lại.

- Cứ làm như thế đi!

Vương Bảo Nhạc cắn răng quyết tâm, lập tức lấy nhẫn truyền âm ra liên hệ với Trác Nhất Phàm.

- Nhất Phàm, ta nghe nói đến trận so tài của Chiến Võ các, ngươi chuẩn bị thế nào rồi, có cần ta đến phụ chiến không? Một khi ta ra tay, ha ha, ngươi nhất định... Hả? Ngươi đã tìm được phụ chiến rồi à?

Trác Nhất Phàm cũng thấy rất ngại, thực ra ban đầu hắn cũng muốn tìm Vương Bảo Nhạc lắm, nhưng lại sợ bị Vương Bảo Nhạc từ chối, sau khi do dự thì quyết định không mời Vương Bảo Nhạc nữa mà đi tìm người khác.

Sau khi Vương Bảo Nhạc tỏ vẻ đã hiểu thì bỏ nhẫn truyền âm xuống, hít sâu một hơi, cũng không hề nhụt chí, lần này hắn định chơi một vố lớn, nếu như pháp khí của mình không có tên tuổi, không có nhãn hiệu, vậy thì chỉ việc tạo ra là được!

Mà cách làm tốt nhất chính là nhân lúc muôn người dõi theo, khiến cho tất cả bọn họ phải chấn động vì sự cường đại của những pháp khí này, phải kinh ngạc vì trên thế gian này lại có loại pháp khí kỳ diệu như thế, từ đó khắc sâu trong tiềm thức của họ, lại vừa khát

khao mong được sở hữu những pháp khí này.

Nói cho dễ hiểu thì chính là tuyên truyền!

Về phần địa điểm tuyên truyền ấy à, Vương Bảo Nhạc cũng đã nghĩ kỹ rồi, đó chính là cuộc thi đấu của Chiến Võ các lần này. Sẽ không nơi nào có thể thu hút được sự chú ý nhiều như cuộc thi đấu này, Vương Bảo Nhạc nghĩ nhờ vào cuộc thi đấu này nhất định có thể khiến cho pháp khí của hắn trở thành một nhãn hiệu lớn!

Dù sao cuộc thi Chiến Võ các lần này được cả đảo Thượng Viện chú ý, đến lúc đó số lượng người xem nhất định sẽ cực kỳ khổng lồ, như thế chỉ cần có thể tỏa sáng trong cuộc thi tất nhiên sẽ khiến bát phương oanh động, từ đó nhãn hiệu của hắn sẽ nổi tiếng khắp nơi!

Thực ra không phải chỉ có mỗi Vương Bảo Nhạc nghĩ ra cách tuyên truyền này, một nhóm người khác ở đây, dù không phải tư chất nổi bật xuất sắc gì nhưng cũng có chỗ hơn người trên một vài lĩnh vực, đối bọn họ tiền tài trước mắt là gì hết, tiếng tăm mới là thứ quan trọng nhất. Cho nên cuộc thi đấu Chiến Võ các hàng năm, chính là lúc bọn họ gầy dựng tên tuổi của chính mình.

Bọn họ chọn tài trợ cho một vài học sinh của Chiến Võ các, tặng pháp khí đan dược hoặc trận văn các thứ của chính mình luyện chế cho học sinh của Chiến Võ các, lại đưa ra một số yêu cầu, mục đích cuối cùng chính là muốn nhờ cuộc thi này để tuyên truyền nâng cao giá trị của món đồ do mình luyện chế.

Đây là việc hai bên cùng có lợi, học sinh Chiến Võ các tất nhiên đồng ý, mà đạo viện cũng sẽ không quản việc này, vì thế trong cuộc thi đấu của Chiến Võ các hàng năm đều có thể nhìn thấy rất nhiều đan dược, pháp khí và trận pháp mới.

Có điều suy nghĩ của Vương Bảo Nhạc hơi khác với bọn họ một chút. Vì để phòng bất trắc, có thể kịp thời điều chỉnh những tình huống thay đổi bất ngờ bên trong cuộc thi, bảo đảm lần này nhãn hiệu của hắn tuyên truyền thành công mỹ mãn, Vương Bảo Nhạc định tự mình tham gia thi đấu!

Như vậy thì hắn sẽ có thể dựa vào tình hình chiến đấu để kịp thời điều chỉnh, dù kế hoạch có sai lầm thì cũng có thể lập tức thay đổi, quảng bá pháp khí của hắn ở trình độ cao nhất.

Nghĩ tới đây, Vương Bảo Nhạc hí hửng, cầm nhẫn truyền âm, cân

nhắc chọn người.

- Trác Nhất Phàm không được thì Trần Tử Hằng cũng thế!

Nghĩ tới đây, Vương Bảo Nhạc nhanh chóng truyền âm cho Trần Tử Hằng, nhưng Trần Tử Hằng thế mà cũng đã có người phụ chiến rồi.

Điều này khiến Vương Bảo Nhạc rất phiền muộn.

Thực tế thì Trần Tử Hằng cùng Trác Nhất Phàm cũng như nhau, chẳng phải họ không muốn hay không nghĩ tới chuyện mời Vương Bảo Nhạc trợ chiến, chỉ do trong lòng bọn họ Vương Bảo Nhạc nay đã ở vị trí cao không với tới, mà Trần Tử Hằng lại là người kiêu ngạo, cũng sợ mình bị từ chối nên không mở miệng.

Vương Bảo Nhạc nhấp nha nhấp nhổm, nhanh chóng liên hệ với tất cả các học sinh của Chiến Võ các mà hắn quen. Sau cùng trợn tròn mắt, thật sự do Vương Bảo Nhạc liên hệ quá muộn, bây giờ ngày thi đấu đã gần kề, hầu như tất cả mọi người đã chọn được người phụ chiến từ đời nào rồi.

Việc này khiến Vương Bảo Nhạc không cam tâm, thế là đăng nhập linh võng, hắn nhớ lúc trước có người đăng thông báo tuyển người phụ chiến ở trên đấy.

Sau khi cố gắng tìm kiếm thì rốt cuộc hắn thấy được một tin, tên học sinh Chiến Võ các này ra giá vô cùng bủn xỉn, ngữ khí lại cực kỳ khinh thường.

- Ta hiện đang tu luyện chuẩn bị thi đấu, không có thời gian gặp ngươi, không muốn biết thân phận của ngươi, ngươi cũng chẳng cần biết thân phận của ta, đến lúc đó chúng ta gặp mặt tại chỗ thi đấu là được. Cũng không cần ngươi chuẩn bị cái gì, người chỉ đến cho đủ số thôi, thực ra nếu không phải do cái quy định dở hơi này, mà ta lại không muốn mất mặt để đạo viện xếp nhóm cho thì cơ bản cũng chẳng cần phụ với chả trợ gì hết!

Sau khi Vương Bảo Nhạc liên hệ với đối phương thì bên đó trực tiếp gửi tới một đoạn tin nhắn như vậy, dường như ngay cả nói chuyện đôi câu hắn cũng lười, sau khi Vương Bảo Nhạc nhìn tin nhắn thì cảm thấy chắc là đối phương bị người ta đá nát bi rồi nên giọng điệu mới dở hơi như thế, nếu không phải đã hết cách thì hắn thực muốn đổi người khác cho rồi.

Chẳng qua hiện nay cuộc thi sắp đến, người bình thường cơ bản đều đã tìm được người phụ trợ, không tìm được, hoặc có bệnh giống như tên dở hơi bị người đá nát bi này thì đều dự định chờ đến lúc bắt đầu sẽ được Đạo Viện tự động sắp xếp cho.

- Ai ra tay mà hung ác đánh tên này thảm thế không biết, nói chuyện chẳng lịch sự chút nào hết!

Vương Bảo Nhạc hừ một tiếng, nhưng đã hết cách chỉ có thể chấp nhận chọn người này thôi.

Hắn cân nhắc thấy đối phương kiêu ngạo như thế, nói rõ không cần mình phụ trợ, như vậy mình chỉ cần chuyên tâm đi tuyên truyền pháp khí là được. Duy chỉ có một điều khiến hắn đau đầu, ấy chính là nếu đối phương không phối hợp thì rất có thể sẽ không dùng pháp khí của hắn.

- Phải chuẩn bị tốt cả hai đường!

Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, càng cảm thấy tên thần bí trong Chiến Võ các này có bệnh, có điều mọi chuyện đã đến bước này, hắn cũng chỉ có thể lấy tất cả pháp khí trong vòng tay trữ vật ra, bắt đầu nghiên cứu phương án hành động.

Dù hắn không có linh thạch, nhưng tài liệu vẫn còn một ít, thế là dựa trên phương án kế hoạch chính của bản thân, điều chỉnh vài chỗ của pháp khí. Ví dụ như hắn cảm thấy mình có thể gặp hung thú của Ngự Thú các, nên cải tiến pháp khí kiểu dây trói thành rọ mõm, lại lên linh võng tìm mua một ít thuốc mê cho vào bên trong.

Còn có những cải tiến khác cũng nhằm vào đặc tính của pháp khí, nhất là thanh pháp khí Phi Sương kiếm. Nó chính là sản phẩm chủ lực của Vương Bảo Nhạc lần này.

Trong lúc Vương Bảo Nhạc chuẩn bị, thời gian thấm thoắt trôi qua. Hai ngày trước khi cuộc thi đấu diễn ra, đảo Thiên Hành - một hòn đảo ở nơi cuối cùng trên hồ Thanh Mộc của đạo viện Phiêu Miểu, hòn đảo này cũng có trận pháp sương mù, giờ đây lại lẳng lặng trở nên quay cuồng, có thể nhìn thấy thân ảnh của khoảng bảy tám người đang đạp không bay ra từ bên trong. Theo bọn họ đi ra, trận pháp của đảo Thiên Hành cũng từ từ tạo nên một con đường cực lớn.

Trong bảy tám người này, ngoại trừ một vị trung niên ở chính giữa ra, còn lại đều là lão giả, trong mắt từng người mang theo thần thái

thâm sâu khó dò, tu vi không hề tầm thường. Nhưng so sánh với bọn họ, người đàn ông trung niên mặc một thân trường bào màu đỏ đứng ở giữa kia tựa như một thanh lợi kiếm, một khi bộc phát thì có thể đánh tan gió lốc.

Bọn họ đứng ở đó, lấy vị trung niên làm đầu, ngẩng đầu chờ đợi... Trên bầu trời, ba chiếc khí cầu màu đen khổng lồ dần dần tiến tới!

Mà theo chiếc khí cầu đó hạ xuống, có thể nhìn thấy tầng ngoài của khí cầu vướng không ít máu khô, hiển nhiên đây là máu của những con hung cầm bị người trên khí cầu giết chết trên đường đi, hơn nữa xung quanh boong tàu có hơn một trăm người đang đứng, bọn họ mặc một loại đồng phục thống nhất, mặt mày lạnh tanh, trên người tràn ngập sát ý, tuyệt đối không phải hạng bình thường, rõ ràng là tôi luyện ra được do chinh chiến lâu ngày cùng hung thú và bao phen sinh tử.

Ba chiếc khí cầu này, đến từ phía quân đội Liên Bang!

Mà những người này, chính là những chiến sĩ canh giữ biên giới Liên Bang!

Giờ phút này, trên chiếc khí cầu ở giữa, chỗ thuyền trưởng, có một vị đại hán trung niên đang ngồi, vị đại hán này có vóc người cao to, trên vai khoác áo choàng màu đen, bên trong áo choàng mặc bộ quân phục treo đầy huân chương, trên mặt có một vết sẹo giống như chia khuôn mặt của hắn làm hai nửa. Hắn đứng ở nơi đó tựa như một ngọn núi, trên người hắn có một loại khí thế cực kỳ mạnh mẽ không ngừng lan ra xung quanh, không phân cao thấp cùng với trung niên áo bào đỏ của đạo viện Phiêu Miểu.

- Chu Lộ, tên béo mà ngươi nói ở nơi này sao? Đại hán dời mắt khỏi vị trung niên mặc áo bào đỏ đứng bên ngoài đảo Thiên Hành kia, nhìn về phía đảo Thượng Viện, rồi thản nhiên mở miệng với cô gái trông như lính cần vụ đứng ở bên cạnh.

Đứng cạnh hắn là một cô gái có vóc dáng cao gầy, tướng mạo cực kỳ xinh đẹp, nhưng lại tràn đầy dã tính, một cô gái dường như rất khó bị chinh phục, đây chính là... Chu Lộ, người đã từng bị Vương Bảo Nhạc đá vào mông, nên hận hắn đến mức nghiến răng nghiến lợi, thề phải báo thù cho bằng được!

------oOo------

Chương 146: Con trai đấy à?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên đảo Thượng Viện chẳng có bao nhiêu người biết việc quân phương liên bang đến đây. Dù sao thì lúc họ đáp xuống đã bị mây mù che phủ, cho dù có người đứng từ xa trông thấy thì cũng kinh ngạc thôi chứ không biết rõ.

Mà trong hai ngày sau, khí cầu đi đến đạo viện Phiêu Miểu cũng dần trở nên nhiều hơn, phần lớn đều là quan viên của liên bang đến quan sát trận đấu của Chiếc Võ các, đều đáp xuống trên đảo Thiên Hành.

Khi khách khứa các ngươi lũ lượt kéo đến, ngày diễn ra trận so tài của Chiến Võ các cũng ngày càng gần hơn, tiếng bàn tán ở khắp đảo Thượng Viện cũng ngày càng nhiều, nhiệt tình xen lẫn chờ mong cũng tăng cao trong những ngày này.

Thực ra thì mấy hôm nay đều có học sinh của những nơi khác được mời đến trợ chiến, xét về mặt khác thì thông qua giao dịch với học sinh của Chiến Võ các, bọn họ đều có thể hốt bạc, lời được kha khá, ngoại trừ vui vẻ ra thì cũng vô cùng hứng thú với trận so tài này.

Thậm chí còn có người âm thầm mở cá cược, khiến cho đảo Thượng Viện càng thêm náo nhiệt, trên linh võng suốt ngày đều bàn tán về trận so tài này.

Chỗ Vương Bảo Nhạc, vào buổi tối trước hôm diễn ra trận so tài, rốt cuộc hắn cũng đã luyện chế xong xuôi bộ pháp khí mà mình muốn lấy đi quảng cáo lần này.

Trong số những món pháp khí này, phần lớn đều là cấp hai hoàn mỹ, nhưng vẫn có một phần là cấp hai thường thôi.

- Tiếc là không đủ thời gian, bằng không có khi tất cả đều sẽ là cấp hai hoàn mỹ ấy chứ.

Vương Bảo Nhạc nhìn mớ pháp khí mà mình luyện chế ra với vẻ vô cùng thỏa mãn, nhất là nơi này có hơn mười cái thùng gỗ nhỏ, toàn là tuyệt chiêu câu khách do hắn tỉ mỉ chế tác.

Lúc này Vương Bảo Nhạc cười ha hả, cảm giác mình nhất định sẽ được nổi tiếng, dù đám học sinh thần kinh bên đảo Thượng Viện bị

đá đũng quần kia không khối hợp thì hắn cũng có cách tự tuyên trueyèn, vậy nên hắn mang theo vẻ chờ mong nhắm mắt đả tọa, tự điều chỉnh trạng thái của bản thân.

Một đêm trôi qua.

Sáng hôm sau, tiếng chuông vang vọng khắp đảo Thượng Viện, ở trên không giữa các ngọn núi lơ lửng bất chợt có ánh sáng lóe lên, đột nhiên xuất hiện một trận pháp lớn trông như một cái gương khổng lồ!

Trận pháp này vô cùng khổng lồ, phát ra ánh sáng chói lóa khiến tâm thần của những kẻ nhìn thấy đều phải rúng động, cùng lúc đó, trên không trung bên ngoài trận pháp còn có một người đang đứng.

Đây là một vị lão giả, mặc một thân áo đen, trên mặt không có chút biểu tình nào, nhưng giọng nói của ông lại ẩn chứa lực xuyên thấu cực mạnh, lan khắp đảo Thượng Viện.

- Tất cả những người tham chiến và phụ chiến hãy bước vào trong trận pháp này để đến nơi khảo hạch, ai không phận sự thì không được bước vào!

Lão giả nói xong thì trên các đỉnh núi lơ lửng khắp nơi lập tức có vô số thân ảnh bay tới, trong đó nhiều nhất đương nhiên là Chiến Võ các, nhưng những người phụ chiến ở các nơi khác cũng không ít, chừng hơn hai vạn người, có nhiều người lái khí cầu, có người thì cưỡi phi kiếm, pháp bảo các thứ bay thẳng đến chỗ trận pháp, nhìn từ xa thì như có từng đạo cầu vồng bay qua, khí thế vô cùng kinh người.

Những người đứng xem đều kinh thán, hiểu rõ đây là kỷ linh nguyên chứ không còn là công nguyên nữa!

Vương Bảo Nhạc cũng đã đi ra khỏi động phủ, lúc này nhìn thấy cái trận pháp kinh người giữa không trung thì trong lòng vô cùng chấn động, trong mắt lại có vẻ ngưỡng mộ lẫn hưng phấn.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy nhiều người cùng bay lên không trung như thế, nhất là trong số đó có không ít người đều là có tu vi hơn hẳn Chân Tức tầng một, khí tức phát ra từ trên người họ khiến cho kẻ khác hoảng sợ.

Thậm chí có không ít người còn là Chân Tức tầng năm đỉnh phong,

bọn họ vô cùng ung tung, uy áp phát ra rõ ràng hơn xa kẻ bên cạnh, bay ầm ầm tới với khí thế cực mạnh.

Sau khi hít sâu vài hơi, hai mắt Vương Bảo Nhạc sáng ngời, thậm chí máu tim dồn dập sôi trào, hắn cũng lấy cái khí cầu đã được sửa chữa lần nữa của mình ra, nhảy lên trực tiếp bay thẳng lên không trung, trở thành một phần của các tu sĩ trên đó.

Trong lúc khí cầu bay lên, Vương Bảo Nhạc đến gần trận pháp, thấy những người khác không hề dừng lại, trực tiếp đi vào bên trong trận pháp rồi biến mất hút, tim của hắn đập nhanh, không chút chần chừ, cũng học theo bọn họ bay vào. Ngay khi chạm vào trận pháp thì hắn chỉ thấy trước mắt hoa lên, tựa như xuyên qua mặt nước, khi xuất hiện lại thì bất chợt đã đến một nơi xa lạ!

Bầu trời vẫn là trời xanh mây trắng, kiếm dương chiếu rọi, nhưng mặt đất thì không còn là đảo Thượng Viện nữa, mà đã biến thành lục địa với những ngọn núi hùng vĩ trải dài!

Những ngọn núi ở đây rất lạ, bốn bề đều có, số lượng hơn một trăm ngọn, đáng sợ nhất là chúng nó tựa như từ một khuôn khắc ra, giống hệt như nhau, ngay cả khoảng cách giữa các ngọn đều không sai một ly, tựa như được phục chế ra vậy.

Cảnh tượng kỳ dị này lập tức khiến cho không ít người mới đến đây lần đầu phải ồ lên thành tiếng, theo số người đến đây ngày càng nhiều, sau khi tất cả đều đã đến thì tiếng bàn tán cũng vang lên nhiều hơn.

- Những ngọn núi này... được tạo ra kiểu gì thế nhỉ!!

- Nơi này hẳn là trận pháp đúng không?

- Bản lĩnh khiếp thật, ta nghe nói hình như nơi này là do một món pháp binh cấp chín của đạo viện Phiêu Miểu chúng ta huyễn hóa ra đấy!

Trong vô số tiếng bàn tán ồn ào, Vương Bảo Nhạc cũng liên tục hít sâu, xung quanh hắn có quá nhiều người, dù Vương Bảo Nhạc đã truyền âm cho gã chiến tu thần kinh giẫm đinh kia rồi, nhưng khó mà tìm thấy được ngay, lúc này nghe mọi người xung quanh bàn tán, hắn nhìn về phía những ngọn núi kia, ẩn ẩn nhìn ra hơn mấy trăm ngọn núi này dường như bị phân ra thành năm khu vực, còn không đợi Vương Bảo Nhạc nhìn kỹ thì có âm thanh trầm thấp vang vọng

khắp phía trên của bọn họ.

- Chớ có ồn ào, Chân Tức từ tầng một đến tầng bốn chia ra tiến vào bốn khu vực đông tây nam bắc, Chân Tức tầng năm thì tiến vào giữa!

Giọng nói này như sấm rền, trực tiếp nổ tung bên tai của mọi người, khiến cho bọn họ lập tức im phăng phắt, vô thức ngẩng đầu lên thì lại có tiếng hít mạnh vang ra lần nữa, nhưng không ai dám hó hé gì thêm.

Bởi vì bầu trời xanh trên đỉnh đầu của bọn họ lại có biến hóa, có một dãy cầu thang khổng lồ lơ lửng bên trên, trực tiếp nối liền với nhau tạo thành một chữ khẩu!

Có thể nhìn thấy không ít người ngồi kín ở trên đó, khoảng hơn mấy trăm, với độ cao của bọn họ thì chỉ cần cúi đầu xuống là đủ để nhìn thấy những cuộc tỉ thí được tiến hành ở các ngọn núi kia!

Nhất là có không ít người trong số đó phát ra uy áp cực mạnh, chỉ cảm nhận sơ qua thôi đã khiến cho người ta cảm thấy rúng động dữ dội.

Mặc dù khoảng cách hơi xa, nếu như là kẻ bình thường thì có lẽ sẽ không thấy rõ tướng mạo của những người ở bên trên, nhưng đối với những tu sĩ ở đây thì sau khi ngưng tụ linh lực vào hai mắt, dù không nhìn rõ ràng, nhưng vẫn thấy được bộ dạng sơ sơ.

Trong lòng Vương Bảo Nhạc run lên, ngẩng đầu đảo mắt nhìn quanh những người ngồi trên đó, để ý thấy những người đó chia làm ba nhóm, một nhóm mặc quân phục thống nhất, trên người phát ra khí tức nghiêm nghị lạnh lùng tựa như quân nhân, hai nhóm khác thì Vương Bảo Nhạc đoán rằng đó hẳn là cao tầng của đạo viện Phiêu Miểu và quan viên liên bang.

Trong đó có vài người, Vương Bảo Nhạc chỉ nhìn lướt qua đã thấy hai mắt nhói đau, tựa như người phàm ngẩng đầu nhìn thẳng vào mặt trời vậy, Vương Bảo Nhạc lại càng giật mình hơn, vội thu hồi ánh mắt, không nhìn tất cả nữa, chỉ nhìn thấy trong mấy người đó, ngoại trừ có một vị đại hán mặc áo khoác đen ở trong quân đội ra thì còn một nam tử trung niên mặc trường bào màu đỏ cũng tựa như ánh sáng rạng ngời, vô cùng chói mắt.

Ngay khi Vương Bảo Nhạc thu hồi ánh mắt thì hắn ẩn ẩn cảm giác có người đang nhìn mình, thoáng kinh ngạc một lúc, Vương Bảo Nhạc

còn cho rằng mình bị ảo giác, cũng quay sang nhìn thử.

Vừa nhìn qua thì hắn trông thấy có một cô gái ngồi bên cạnh đại hán kia trong hàng ghế quân đội đang lạnh lùng nhìn mình, trong mắt mang theo vẻ chán ghét và sắc bén.

- Nhìn quen thế nhỉ... Chu Lộ?!

Vương Bảo Nhạc giật mình, nhưng nhanh chóng giả vờ như không có gì, thản nhiên thu hồi ánh mắt.

Cô gái này chính là Chu Lộ, người đã từng lạm quyền muốn ra tay đánh mình, cuối cùng lại bị mình đạp mông một cái lúc ở sân đấu vật trong thành Phiêu Miểu.

Nghe nói cô ta vào quân đội... - Trông bộ dạng của cô ta thì hình như đã nhận ra mình thì phải? Chẳng lẽ là thằng con hờ Lục Tử Hạo của mình đi mật báo à?

Vương Bảo Nhạc không để ý lắm, nay hắn thân là học sinh của đảo Thượng Viện, thầm nghĩ chẳng lẽ Chu Lộ còn cắn riết mình không chịu buông được chắc, vậy nên thầm hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý tới.

Mọi người xung quanh đều dựa theo yêu cầu, tự động tản ra, tiến vào các khu vực khác nhau, Vương Bảo Nhạc cũng điềm nhiên bước vào khu Đông.

Chẳng qua hắn vẫn luôn cảm nhận được ánh mắt Chu Lộ cứ mãi nhìn theo mình không thôi.

- Phiền quá...

Trong lòng Vương Bảo Nhạc thầm than, không để ý lắm, mở nhẫn truyền âm lên liên hệ với cái tên thần bí trong Chiến Võ các mà mình phải giúp đỡ kia.

Mặc dù bọn họ đã trao đổi số truyền âm trên linh võng rồi, nhưng đây là lần đầu tiên Vương Bảo Nhạc nhìn thấy đối phương, sau khi nói vị trí xong thì hắn tắt nhẫn truyền âm, đứng im ở đó chờ.

Nhưng sau cả buổi trời, thấy phần lớn gần như đều tập hợp kết tổ cả rồi, nhưng cái tên kia lại chưa thấy đâu, Vương Bảo Nhạc có phần sốt ruột, hắn thầm nghĩ không phải là tên kia chơi khăm mình đấy

chứ.

Đang nghĩ như thế thì Vương Bảo Nhạc đột nhiên chú ý tới hình như có người đang nhìn mình ở cách đó không xa, vậy nên hắn cũng đưa mắt nhìn ra, lập tức trông thấy một thiếu niên đang đứng đó, mặt nhăn nhó như ăn phải ruồi bọ, vô cùng xoắn xuýt.

- Con trai đấy à?

Vương Bảo Nhạc cảm thấy trông đối phương quen quen, người này đúng là Lục Tử Hạo từng bị hắn bẻ ngón tay với đá đũng quần, ép gọi hắn là ba ba. Hắn ta không đi vào quê hương linh tức, mà theo con đường khác giành được linh căn, thi vào đảo Thượng Viện.

Lúc này thấy Vương Bảo Nhạc chú ý đến mình thì Lục Tử Hạo cắn răng một cái, đanh mặt đi tới trước mặt Vương Bảo Nhạc.

- Không phải là ngươi đấy chứ...

Vương Bảo Nhạc chớp mắt.

Lục Tử Hạo hừ lạnh một tiếng, hất cằm không nói gì, trong lòng bực bội muốn chết, nếu không phải giờ đã hết cách thì hắn nhất định sẽ tìm người khác phụ trợ.

Vương Bảo Nhạc lập tức toét mồm cười, dò xét Lục Tử Hạo một phen, nhịn không được lại nói.

- Đến, gọi tiếng ba ba cái nào...

Nghe thấy hai chữ ba ba, gân xanh trên trán Lục Tử Hạo lập tức nổi lên, như muốn phát điên đến nơi, hồi lâu sau hắn hít sâu một hơi, tức giận trừng mắt nhìn Vương Bảo Nhạc.

- Vương Bảo Nhạc, ngươi nghe cho kỹ đây, lần này ta không cần ngươi ra tay, chẳng qua là cần người đến cho đủ số thôi, thấy chưa hả, Chu Lộ đang ở trên kia nhìn ngươi đấy!

- Đậu xanh, đúng là ngươi mật báo thật đấy à, con trai à ngươi to gan ghê đấy!

Vương Bảo Nhạc trừng mắt, đang định nói tiếp, nhưng xung quanh dần lặng xuống, Vương Bảo Nhạc hừ một tiếng, không thèm để ý tới Lục Tử Hạo nữa, chẳng qua nhịn không được nên liếc mắt nhìn khán

đài ở trên kia, sau khi phát hiện lại có bảy tám ánh mắt nhìn về phía mình thì hắn kinh ngạc chớp mắt.

- Sao toàn nhìn ta thế này... Chu Lộ nhìn ta thì ta còn hiểu được, nhưng những người khác nhìn ta làm gì chứ? Chẳng lẽ vì ta là bắt mắt nhất à? Hẳn là vậy rồi...

Vương Bảo Nhạc vội ho một tiếng, vừa an ủi bản thân nhưng cũng có phần nghi hoặc.

------oOo------

Chương 147: Tử Hạo, Lên Đi Nào! Ngại Quái Gì!

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tên béo lấm la lấm lét này chính là Vương Bảo Nhạc đã lập được công lớn cho chúng ta đó sao?

Trên khán đài cầu thang ở không trung, trong các cao tầng của đạo quán Phiêu Miểu, một người đàn ông trung niên mặc trường bào màu đỏ chú ý tới ánh mắt nhìn lén của Vương Bảo Nhạc, không khỏi bật cười.

Bên cạnh người trung niên mặc áo đỏ đó là một lão giả. Lúc nãy Vương Bảo Nhạc không nhìn kỹ, lão giả này chính là trưởng lão của Pháp Binh các đã từng đánh giá hắn khá cao, còn tặng pháp khí cho hắn lúc ở đảo Hạ Viện.

Lúc này ông đang mỉm cười, ánh mắt nhìn Vương Bảo Nhạc mang theo vẻ thưởng thức. Nghe thấy lời nói của người đàn ông trung niên thì cười đáp.

- Phó tông chủ, chính là hắn đấy.

- Nghe nói tên béo này cực kỳ tự luyến, lúc nào cũng mang theo một cái gương để tự soi à?

Trưởng lão Pháp Binh các vừa dứt lời thì một lão giả bên cạnh tò mò hỏi thêm.

- Ta cũng từng nghe người ta nói về tên béo này rồi. Nghe nói hắn mê làm quan, có ước mơ muốn trở thành tổng thống liên bang!

Ngay sau đó lại có một giọng nói mang theo ý cười vang lên sau lưng phó tông của đạo quán Phiêu Miểu kia.

- Tính tình của tên nhóc này được đấy!

- Ha ha, ta cảm thấy thái thượng trưởng lão hẳn là sẽ thích hắn lắm.

Tiếng cười truyền ra từ trong miệng mọi người. Những ai có thể ngồi ở đây đều là trưởng lão của từng các trong đảo Thượng Viện. Bình thường trước mặt người khác ai nấy đều kiệm lời ít nói, giữ vững uy nghiêm, nhưng mỗi khi ngồi chung một chỗ thì cười nói rất nhiều. Lúc nhìn Vương Bảo Nhạc cũng nói năng trêu ghẹo, ánh mắt đều mang theo vẻ thưởng thức của trưởng bối khi nhìn hậu bối.

Cùng lúc đó, bên khán đài quân đội, vị đại hán trên mặt có vết sẹo, khoác áo choàng đen kia lại có ánh mắt rất đỗi sâu xa, thu hồi ánh mắt nhìn về phía Vương Bảo Nhạc.

- Chu Lộ, ứng cử viên mà ngươi đề cử chính là hắn sao?

- Tướng quân, chính là người này. Dựa theo những gì ta nghiên cứu được về hắn thì hắn cực kỳ phù hợp để hoàn thành nhiệm vụ đó, hoàn toàn có thể trở thành một trong những hạt giống đi khảo hạch. Lát nữa ngài nhìn biểu hiện của hắn sẽ rõ. Người này chẳng những am hiểu luyện khí mà thân thể cũng không hề tầm thường, vượt xa người cùng cảnh giới đấy!

Chu Lộ bên cạnh đại hán nghe thế cũng nghiêm mặt lại. Cho dù người trước mắt này là đại bá của cô, nhưng bề ngoài cô vẫn vô cùng cung kính.

- Nhưng ta nghe nói ngươi có chút xích mích với hắn mà nhỉ?

Chu tướng quân khoác áo choàng màu đen nhìn Chu Lộ.

Chu Lộ im lặng, lấy một tấm thẻ ngọc ra đưa cho Chu tướng quân. Trong đó ghi lại thông tin cực kỳ chi tiết về Vương Bảo Nhạc. Chu tướng quân nhận lấy nó rồi nhìn thử, trong mắt dần dần hiện lên vẻ tò mò.

- Vậy thì cứ xem biểu hiện của hắn trước đã.

Chu tướng quân mỉm cười, thu hồi thẻ ngọc, nhìn về phía trận so tài

Chiến Võ các lần này.

Lúc này trận so tài của Chiến Võ các cũng đã sửa sắp bắt đầu tiến hành. Có một giọng nói uy nghiêm vang lên tuyên bố quy tắc.

Quy tắc rất đơn giản, khu Đông tiến hành trận so tài của Chân Tức tầng một, khu Nam tiến hành so tài Chân Tức tầng hai, cứ thế suy ra. Còn khu ở giữa thì là trận đấu của Chân Tức tầng năm.

Năm trận so tài sẽ tiến hành cùng một lúc. Trong ngọn núi của mỗi khu vực đều có ba mươi tòa lôi đài cố định nhỏ, trở thành chiến trường nhỏ riêng biệt. Cuối cùng, sau khi đào thải thì chỉ còn lại một người duy nhất!

Kể từ đó, từng khu vực sẽ tranh đấu chọn ra ba mươi hai người, từ ba mươi hai người này bắt đầu tỷ thí vòng hai, cho đến khi sắp xếp thứ tự xong xuôi, lựa chọn ra người mạnh nhất từ Chân Tức tầng một tới tầng năm.

Ở trong giai đoạn thứ hai này đã không cho phép người phụ chiến giúp đỡ. Thực tế thì người phụ chiến cũng chỉ giúp đỡ trong giai đoạn thứ nhất mà thôi. Dù sao thì đây cũng là trận so tài của Chiến Võ các mà.

Còn giai đoạn thứ nhất thì mỗi một ngọn núi đều tỷ thí riêng biệt. Mỗi một ngọn núi đều được sắp đặt sáu mươi bốn lối vào, lần lượt đặt ở bốn phía trước sau trái phải, phân chia rõ ràng chính xác để mỗi phía đều có mười sáu lối vào, cũng chính là mười sáu đường lên núi.

Mười sáu đường lên núi này sẽ tạo thành tám điểm giao nhau đầu tiên trong quá trình kéo dài lên núi. Ở đó, hai con đường sẽ hợp làm một, trở thành một con đường!

Ở điểm giao nhau này sẽ diễn ra cuộc chiến đầu tiên của hai đội ngũ.

Người thất bại mất đi tư cách, người thắng thì có thể men theo con đường này đi tiếp, sau đó tiếp tục chiến đấu ở điểm giao nhau. Cứ thế suy ra, cho đến khi tới gần vị trí đỉnh núi thì mười sáu tổ nhỏ chỉ còn một tổ có thể thuận lợi bước lên đỉnh núi. Trận quyết chiến sau cùng giữa người thắng cuộc của bốn khu sẽ được tiến hành trên đỉnh núi,.

Thực tế thì đến đây, phụ chiến đã xong xuôi hết. Chuyện còn lại cần

dựa vào bản thân người dự thi. Người thắng lợi cuối cùng sẽ có được tư cách tiến vào giai đoạn so tài thứ hai.

Sau khi biết rõ quy tắc, dựa theo sắp đặt của Chiến Võ các thì những học sinh Chân Tức tầng một như họ bắt đầu bước vào từng ngọn núi khác nhau. Lục Tử Hạo không để ý tới Vương Bảo Nhạc, thân thể lóe lên bay vụt về phía trước.

Thấy bộ dáng nóng vội của Lục Tử Hạo, Vương Bảo Nhạc không khỏi lắc đầu.

- Rốt cuộc thì vẫn là một đứa trẻ.

Vương Bảo Nhạc cảm khái, khoan thai đi về phía ngọn núi chỗ bọn họ. Lựa chọn một con đường, hai người một trước một sau men theo con đường đi lên núi.

Cùng lúc đó, giữa không trung đảo Thượng Viện của đạo quán Phiêu Miểu, trận pháp truyền tống lúc trước ở bên ngoài thế giới này đã được thay đổi. Trên đó hiện lên mấy ngàn màn hình, chiếu hình ảnh của từng nhóm đang tiến hành so tài trên mỗi ngọn núi, khiến mấy vạn học sinh của đảo Thượng Viện tụ tập quanh màn hình đều chăm chú dõi theo.

Dựa theo quy tắc thì các nhóm sẽ lần lượt bị đào thải ở phần sau so tài. Màn hình của họ cũng sẽ biến mất. Cho đến cuối cùng chỉ còn lại năm cái, đó cũng chính là người chiến thắng cuối cùng của Chân Tức từ tầng một đến tầng năm.

- Bắt đầu!

- Ha ha... Kết quả thi đấu không quan trọng, quan trọng là lần này sẽ xuất hiện những loại đan dược, pháp khí và trận pháp mới nào. Còn cả ngự thú nữa!

Trong ánh mắt trông mong của mấy vạn học sinh đảo Thượng Viện, trên màn hình một con đường núi trong số đó, Lục Tử Hạo đi phía trước thấy đã sắp tới điểm giao nhau thứ nhất thì chợt giảm tốc độ, cau mày quay lại nhìn về phía Vương Bảo Nhạc vừa đi vừa quan sát phong cảnh xung quanh, sau đó hừ một tiếng.

- Vương Bảo Nhạc, lát nữa không cần ngươi ra tay. Đây là trận so tài của ta!

- Ngươi yên tâm đi, ta không giành với ngươi đâu. Ta nói này Lục Tử Hạo, ngươi đừng có hừ hừ trước khi nói mãi thế được không? Làm thế là không lễ phép đâu!

Vương Bảo Nhạc liếc xéo Lục Tử Hạo, không chờ đối phương nói chuyện đã giơ tay lên lấy năm thanh phi kiếm ra.

- Cầm lấy đi. Đừng bảo là ta không giúp ngươi đấy. Năm thanh Phi Sương kiếm này đã đủ để ngươi giành chiến thắng trong trận đầu tiên rồi. Nhưng nếu sau này ngươi còn hừ hừ nữa thì ta sẽ đòi lại đấy!

Vương Bảo Nhạc thản nhiên nói, ném năm thanh phi kiếm qua cứ như là ném cải trắng vậy.

Lục Tử Hạo nghe thế nổi giận, đang định từ chối, nhưng nhìn năm thanh phi kiếm phả ra hàn khí dọa người cực kỳ không tầm thường đang bay tới kia, không khỏi chấn động tinh thần, hít vào một hơi nhìn thật kỹ, thấy rõ năm thanh phi kiếm này lại toàn là cấp hai hoàn mỹ!

Phẩm chất này lập tức khiến Lục Tử Hạo nuốt lời từ chối sắp sửa bật thốt ra khỏi miệng xuống đáy lòng. Hắn thầm nghĩ Vương Bảo Nhạc là người phụ trợ của mình, mình lấy phi kiếm hắn đưa thì cũng không thể xem như vi phạm nguyên tắc được, vì thế nhanh chóng nhận lấy. Vốn định lại hừ thêm một tiếng để thể hiện sự lãnh ngạo của mình, nhưng nhớ tới lời nói của Vương Bảo Nhạc lúc trước, cả mấy thanh phi kiếm hắn đã cho mình... Thế là hắn không hừ nữa mà quay người lại hất cằm lên, đi về phía giao điểm.

Nhìn bộ dáng kiêu ngạo đó của Lục Tử Hạo, Vương Bảo Nhạc cười thầm, cảm thấy nhất định là lúc mình ném năm thanh phi kiếm kia ra rất khí thế cho nên mới lập tức đàn áp được Lục Tử Hạo. Lúc này hắn cũng đắc ý, cùng đi tới điểm giao nhau đầu tiên với Lục Tử Hạo.

Đây là nơi hai con đường hội tụ, phạm vi không lớn. Trước mặt họ có một quầng sáng trong suốt ngăn cản con đường phía trước. Rõ ràng là cần đánh bại một nhóm khác ở đây thì mới có thể thông qua được.

Hầu như ngay tại lúc hai người đi tới điểm giao nhau này thì cũng có hai bóng người đang xông tới từ một con đường khác, tốc độ cực nhanh, một thân tu vi Chân Tức cảnh dao động rõ ràng, bỗng nhiên gần sát.

- Bọn họ đều là học sinh cũ của Chiến Võ các!

Rõ ràng Lục Tử Hạo biết hai người này. Hắn lập tức bấm pháp quyết, năm thanh Phi Sương kiếm lao ra ngoài, xung quanh nhất thời tràn đầy hàn khí.

- Tử Hạo, lên! Sợ quái gì! Có ta giúp người tăng độ nổi tiếng, sau trận chiến này, ngươi và kiếm nhất định sẽ nổi tiếng khắp đảo Thượng Viện!

Vương Bảo Nhạc lập tức hô to cổ vũ, ánh mắt tràn đầy chờ mong, vừa cười to vừa vung tay lên, một cái thùng gỗ nhỏ bay ra từ trong vòng tay trữ vật ném mạnh về phía không trung.

- Bùm- một phát, thùng gỗ nhỏ trực tiếp nổ trung giữa không trung, phóng ra ánh sáng chói lóa như pháo hoa với sắc màu rực rỡ, lập tức thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người trên khán đài trời cao, bọn họ đều nhìn chằm chằm vào nơi này. Ở trong đảo Thượng Viện, khi pháo hoa vừa được bắn ra thì lập tức khiến màn hình của Vương Bảo Nhạc và Lục Tử Hạo trở nên rực sáng trong số mấy ngàn màn hình, rất dễ thu hút sự chú ý của nugời khác, cũng khiến mọi người trong đảo Thượng Viện đều lần lượt nhìn qua.

- Gì thế này?

- Thế mà lại có người đốt pháo hoa á? Ta không nhìn nhầm đấy chứ...

- Bọn họ đang làm gì thế?!

Chẳng những người trong đảo Thượng Viện sửng sốt mà cao tầng của đạo quán Phiêu Miểu trên trời cao và quân đội, thêm cả quan viên liên bang cũng đều ngẩn ra. Thật sự là họ đã xem cuộc so tài của Chiến Võ các nhiều lần lắm rồi, nhưng đây là lần đầu tiên... Nhìn thấy có người đốt pháo hoa.

Đúng lúc mọi người nhìn vào thì hai học sinh cũ của Chiến Võ các rõ ràng cũng giật nảy cả mình.

- Hắn đang làm gì thế?

- Đây là tuyệt chiêu à?

Hai người lập tức biến sắc. Ngay lúc kiếm Phi Sướng tới gần thì lập tức dùng bí pháp khiến tốc độ nhanh chóng tăng lên, trong chớp mắt lại bất chấp bị phi kiếm gây thương tích, chỉ lo xông thẳng về phía Vương Bảo Nhạc.

Rõ ràng là họ không biết Vương Bảo Nhạc, nhưng nhìn thấy hình như Vương Bảo Nhạc tung ra tuyệt chiêu, trong lúc hoảng sợ thì chỉ còn lại một ý tưởng đó là tốc chiến tốc thắng, xử lý tên béo này cái đã, sau đó mới cùng đánh bại Lục Tử Hạo khó nhằn kia.

Thấy cảnh tượng nằm ngoài kế hoạch này, Vương Bảo Nhạc lập tức sốt ruột. Pháo hoa của hắn có giới hạn thời gian, không thể kéo dài lâu được. Lần này thu hút sự chú ý là vì khiến Lục Tử Hạo phô bày đẳng cấp Phi Sương kiếm của mình mà, không thể lãng phí được, vì thế nhanh chóng lùi ra sau rồi hô to.

- Hai vị đừng vội, ta là Pháp Binh các, chỉ phụ trách làm pháp khí thôi. Các ngươi đi đánh nhau với con trai của ta ấy.

------oOo------

Chương 148: Quảng cáo xen ngang

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong khoảnh khắc hai tên học sinh Chiến Võ các cho ra phán đoán, dùng bí pháp nhằm vào Vương Bảo Nhạc thì ở khán đài trên trời cao, từng ánh mắt đang lần lượt thu hồi từ chiến trường của năm khu vực khác, sau đó tập trung lại ở chỗ Vương Bảo Nhạc bắn pháo hoa.

- Hắn định làm gì đấy? Đốt pháo hoa!!!

Trên cầu thang chỗ cao tầng của đạo quán Phiêu Miểu đang ngồi, các trưởng lão đều mở to hai mắt, có phần không dám tin.

Ngay cả người đàn ông trung niên phó tông mặc áo đỏ kia cũng ngẩn ra một chút. Trưởng lão Pháp Binh các vốn rất thưởng thức Vương Bảo Nhạc bên cạnh cũng cười khổ, bắt đầu giải thích.

- Có lẽ... Là có đòn sát thủ nào đó chăng?

Trong lúc mọi người nhìn nhau, vị Chu tướng quân trên khán đài cầu thang bên quân đội kia cũng ngẩn ra. Vẻ mặt của Chu Lộ ở bên cạnh

cũng có phần quái dị.

Bọn họ còn như thế, huống chi là mấy vạn tu sĩ ở đảo Thượng Viện bên ngoài. Những người này đã ồ lên, đều nhìn về phía màn hình chiến trường của Vương Bảo Nhạc.

Lúc này chiến trường trong màn hình, Vương Bảo Nhạc có chút buồn bực. Lời khuyên bảo của hắn chẳng những không có tác dụng, mà hai tên học sinh của Chiến Võ các kia như thể đã hạ quyết tâm nào đó, không thèm để ý tới sự ngăn cản của Lục Tử Hạo và Phi Sương kiếm đến gần, cho dù thân thể bị thương cũng mặc kệ, triển khai bí pháp lần nữa, khiến cho tốc độ của mình càng nhanh hơn, chớp mắt đã đến gần Vương Bảo Nhạc.

Đồng thời trong lòng cũng đang tức giận mắng mỏ. Họ cũng phát hiện ra đó không phải là tuyệt chiêu gì hết, nhưng như thế thì lại càng tức giận hơn. Thật sự là màn bắn pháo hoa đầy bất ngờ của Vương Bảo Nhạc khiến cho chiến trường này được khán giả dõi mắt nhìn chằm chằm. Họ nhất định cũng phải thể hiện một chút, không thì sẽ mất hết cả mặt mũi.

Tất cả nói ra thì dài, nhưng thực tế đều xảy ra chỉ trong chớp mắt mà thôi. Một trong số hai học sinh Chiến Võ các kia nổi giận gầm lên, trực tiếp tung ra một cú đấm.

Bất kể uy lực của cú đấm này thế nào thì ít nhất thoạt nhìn khí thế cũng khá lắm. Có ý như thể một quyền đánh ra, vạn vật đều bị hủy diệt, rõ ràng cũng dốc sức phết đấy.

Người bên cạnh thấy thế cũng vội vàng ra sức ứng phó, dốc hết bùa giấy ra bất chấp tất cả, thuật pháp huyễn hóa tạo thành rất nhiều hỏa cầu và phong nhận lao về phía Vương Bảo Nhạc.

- Sao các ngươi lại không biết điều như thế chứ.

Vương Bảo Nhạc muốn né tránh, nhưng phạm vi nơi này không lớn. Đồng thời cũng thấy pháo hoa sắp tàn, không thể lãng phí thời gian được nữa, thế nên hắn tức giận, nhanh tay lấy một đống viên hạt châu kim chung tráo ra ném xuống dưới chân mình.

- Trở về cho ta!

Vương Bảo Nhạc khẽ quát một tiếng, hạt châu rơi xuống đất, tiếng nổ đùng đùng vang lên liên tiếp, từng đạo kim quang lập tức xuất

hiện, chặn giữa Vương Bảo Nhạc và hai học sinh Chiến Võ các.

Hắn định ngăn bọn họ lại, cho Lục Tử Hạo cơ hội ra tay thể hiện uy lực Phi Sương kiếm của mình. Dù sao thì dựa theo kế hoạch của hắn, Phi Sương kiếm mới là pháp khí chính lần này. Thậm chí trong kế hoạch của hắn, có rất nhiều chi tiết gốc đều được vạch ra để làm nổi bật Phi Sương kiếm.

Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo khiến Vương Bảo Nhạc lại buồn bực hơn nữa.

Ánh sáng kim trung tráo của hắn vừa xuất hiện thì thuật pháp và nắm đấm của hai vị học sinh Chiến Võ các lập tức va chạm với kim quang, một tiếng nổ kinh thiên động địa lập tức vang lên.

Trong tiếng nổ mạnh, đầu óc của hai học sinh Chiến Võ các choáng váng, sắc mặt chợt đổi.

- Đây là pháp khí gì đây?!

Bọn họ hoảng sợ, chỉ cảm thấy như va vào một vách núi cực kỳ cứng rắn, không khỏi kêu lên thảm thiết. Điều khiến họ hoảng sợ hơn nữa là lực phản chấn mạnh mẽ cực độ bộc phát từ lớp phòng hộ đó lại khiến sát chiêu mà họ vừa đánh ra bị hất ngược lại.

Nếu chỉ có lực phản chấn thì thôi, đằng này trong đó còn xuất hiện cơn sóng linh khí càn quét khắp nơi. Hai người này vốn không phải là cường giả gì hết, tuy rằng là học sinh cũ nhưng tu vi vẫn là Chân Tức tầng một, thiên phú không cao, lúc này bị sóng linh khí đập thẳng vào mặt, mắt thấy sắp sửa bị đánh lên người tới nơi.

Tuy trong lúc kêu thảm có một người sợ hãi né tránh, nhưng một người khác lại không tránh kịp, thân thể bị hất văng ra xa như diều đứt dây. Sau khi ngã xuống đất còn phun máu tươi, nhìn Vương Bảo Nhạc đầy hoảng sợ, biết là gặp phải cường giả. Nếu không ai chú ý thì thôi, nhưng đằng này lại có lắm kẻ quan sát như thế, mình có đánh nữa cũng chỉ là tự rước lấy nhục cho nên vội vàng nhận thua.

Còn tên học sinh Chiến Võ các tránh được lực phản chấn kia thì chỉ là phụ trợ. Thấy người dự thi đã nhận thua nên cũng chỉ có thể cười khổ cũng nhận thua. Lúc nhìn về phía quầng sáng màu vàng trước mặt Vương Bảo Nhạc thì trong mắt vẫn còn vẻ hoảng sợ.

Mọi thứ diễn ra quá nhanh, Lục Tử Hạo cầm Phi Sương kiếm còn

chưa kịp đuổi tới thì mọi thứ đã... Kết thúc rồi.

Nhìn hai người nhận kia thua, Lục Tử Hạo cảm thấy bi phẫn, giận dữ trừng mắt nhìn Vương Bảo Nhạc.

- Vương Bảo Nhạc, lúc trước không phải đã nói rồi sao? Ngươi hứa là không ra tay mà, đây là trận tỉ thí của ta!!!

- Ta đâu có ra tay, ta chỉ tự phòng vệ thôi mà, thế mà cũng không được à...

Vương Bảo Nhạc vỗ trán. Hắn thật sự không định ra tay đâu. Ai mà biết đối phương lại yếu tới mức này. Thực tế thì mấy tuy mấy hạt châu kia không tầm thường, lại được Vương Bảo Nhạc tăng thêm hồi văn phản chấn, có thể kích phát thứ như là sóng linh khí. Nhưng nếu gặp phải cường giả Chiến Võ các thì cũng sẽ cho ra được hiệu quả đáng sợ như vậy.

Nhưng hai người nhận thua kia rõ ràng không phải là cường giả, bọn họ chỉ là học sinh có tư chất bình thường mà thôi.

Vương Bảo Nhạc cảm thấy kế hoạch của mình bị quấy rối, nhưng hắn nhanh chóng phản ứng lại. Nghĩ rằng lúc này nhất định là có vô số người đang chú ý nơi này, nên hắn nhanh chóng cứu tràng, mỉm cười nhìn lên trời cao.

- Các vị sư trưởng, các vị tiền bối, tất cả các sư huynh sư đệ đảo Thượng Viện, xinc hào mọi người... À ừ... Tên ta là Vương Bảo Nhạc...

- Hôm nay, ta đến đây là để giới thiệu cho mọi người một loại pháp khí, tên nó là Kim Chung tráo. Các ngươi không nghe nhầm đâu, đúng là Kim Chung tráo trong truyền thuyết!

- Vừa rồi các ngươi cũng đã thấy đấy, uy lực của pháp khí này rất đáng sợ, hạch tâm của nó là linh thạch bảy màu. Nó có hơn ba mươi nghìn đạo hồi văn, nguyên liệu của nó ẩn chứa Tinh Niên Sa quý giá, lại trải qua bảy bảy bốn chín ngày luyện chế trong lò mới có thể hình thành!

Vương Bảo Nhạc hắng giọng một phát, ngữ khí tự nhiên hơn nhiều, khoan thai cất lời.

Thực tế thì trong lòng hắn cũng hết cách, nhưng ngẫm lại không thể

lãng phí một cái pháo hoa được, nay mọi ánh mắt nhất định đã bị thu hút tới đây, dù có thế nào đi chăng nữa thì mình cũng phải nói cái gì đó. Nếu không tuyên truyền Phi Sương kiếm được thì chỉ có thể tuyên truyền hạt châu phòng hộ này vậy.

Lúc hắn vừa lên tiếng, tất cả mọi người ở khán đài trên không đều chấn động. Người trung niên áo đỏ kia lại càng giật mình hơn.

- Tên béo này lại còn làm quảng cáo ư?! Thế có tính là phạm quy không?

Các trưởng lão khác cũng đều dở khóc dở cười, chỉ riêng vị trưởng lão Pháp Binh các thưởng thức Vương Bảo Nhạc kia thì vội ho một tiếng.

- Hắn là không tính là phạm quy. Dù sao thì hắn cũng không làm ảnh hưởng tới những người tham chiến khác. Đây cũng coi như là một loại chiến thuật, thậm chí từ điểm này có thể thấy được, hắn rất thông minh đấy...

Ôngvừa dứt lời, vẻ mặt của người trung niên áo đỏ và các trưởng lão xung quanh đều là lạ. Trưởng lão Pháp Binh các nói hộ cho Vương Bảo Nhạc thì thôi, nhưng lúc nói giúp cho còn không quên khen ngợi, nghĩ ra cách nói chiến thuật gì đó cũng không dễ đâu nhé...

Phía bên Quân đội, lúc này các chiến sĩ đần mặt ra, Chu Lộ cũng há hốc mồm. Chu tướng quân thì lại bật cười, lúc nhìn Vương Bảo Nhạc, hứng thú trong mắt càng ngày càng đậm hơn, lần đầu tiên xuất hiện một chút thưởng thức.

Cùng lúc đó, bên ngoài đảo Thượng Viện đều ồ lên. Tất cả các học sinh đều trợn mắt há mồm, lần lượt kinh hô.

- Thế này thì vô sỉ quá! Trước kia cũng có người làm quảng cáo, nhưng không ai lại trắng trợn như vậy cả!!!

- To gan quá đấy. Ta cũng nghĩ ra cách này nhưng mà không dám!

- Vương Bảo Nhạc này nổi tiếng rồi!!!

Trong tiếng ồn ào chung quanh, người của Pháp Binh các cũng đều hít vào một hơi, kiểu quảng cáo như thế này khiến họ trở tay không kịp.

Lúc này, Vương Bảo Nhạc còn chưa kết thúc màn quảng cáo...

- Chắc hẳn bây giờ mọi người đều rất khát khao mong được có nó, nhưng pháp khí cấp hai hoàn mỹ này còn có nhiều diệu dụng hơn nữa. Trong đó có lực phản chấn được ta thiết kế vô cùng kỹ lưỡng, có thể hình thành sóng linh khí, uy lực thì vừa rồi các ngươi cũng thấy rồi đấy. Nhưng các ngươi cho rằng đó chính là cực hạn của nó ư? Không... Hãy nhìn đây!

Vương Bảo Nhạc hít vào thật sâu, bỗng giơ tay phải lên chỉ vào quầng sáng màu vang vẫn còn nguyên xi ở đó.

Hắn vừa chỉ vào, quầng sáng kia bỗng vặn vẹo, trong ánh mắt của mấy chục ngàn người trực tiếp nổ cái đùng. Sóng khí cuốn phăng khắp nơi khiến hai học sinh Chiến Võ các nhận thua kia sợ tới mức lại hít vào một ngụm khí.

Đạo viện Phiêu Miểu, quân đội và quan viên liên bang trên đài cao cũng trở nên nghiêm túc hơn. Tuy rằng trong mắt họ thì pháp khí cấp hai hoàn mỹ không là gì cả, nhưng trong số pháp khí cấp hai thì sự xuất sắc của hạt châu này lại cực kỳ dễ khiến người ta chú ý!

Còn các học sinh ngoài đảo Thượng Viên thì cũng bỗng im lặng một chút, không ít người còn nín thở, lộ vẻ giật mình. Có một số người thì bắt đầu rục rịch.

Vương Bảo Nhạc liếc nhìn đài cao trên trời, chú ý thấy vẻ mặt của mọi người, trong lòng hí hửng, lại lên tiếng.

- Đây mới là sát chiêu cuối cùng của pháp khí này. Hãy nghĩ mà xem, lúc dùng nó để bảo vệ bản thân, kẻ địch vất vả lắm mới đánh nát được nó, nhưng nó lại đột nhiên tự bạo thì có bất ngờ hay không? Có kinh hỉ hay không?

- Pháp khí quý giá như thế, mà cách dùng còn linh hoạt bất ngờ cỡ này, Lục Tử Hạo, ngươi nói xem nó đáng giá bao tiền?

Vương Bảo Nhạc hăm hở nhìn Lục Tử Hạo, lén nháy mắt...

------oOo------

Chương 149: Nguyên Tắc Của Lục Tử Hạo

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hả?

Lục Tử Hạo không cần biết người khác ngạc nhiên hay vui mừng, dù sao lúc này hắn đã hoàn toàn ngu người trước cảnh Vương Bảo Nhạc đột nhiên bùng nổ rồi.

Nhưng hắn chỉ kêu a một tiếng, Vương Bảo Nhạc đã vỗ đùi cái đét, âm thanh vang lên nghe cũng sục sôi.

- Chuẩn bài, giá loại pháp khí này đúng là phải ba nghìn linh thạch.

Cảnh này làm cho Lục Tử Hạo trợn mắt há mồm.

Chỉ là một màn quảng cáo cố tình nhét vào, theo đám người bên ngoài đảo Thượng Viện, dù hạt châu này đúng vô cùng tốt nhưng giá cả như thế cũng bất hợp lý quá. Nhất là bây giờ bọn họ đều bị chỗ của Vương Bảo Nhạc thu hút, đến mức ngay cả cuộc thi Chiến Võ các dường như cũng kém hấp dẫn hơn rồi.

Có điều bất kể thế nào thì hạt châu Kim Chung tráo cũng đã hoàn toàn nổi danh rồi, có thể nói đảo Thượng Viện hiện giờ hầu như không ai không biết đến nó. Cho dù là những học sinh cũ có tu vi Chân Tức cấp năm cũng không thể không biết.

Giờ phút này, trong vẻ mặt cổ quái của mọi người, Vương Bảo Nhạc vẫn hùng dũng như cũ, hắn lại vỗ đùi một cái, vẻ mặt hưng phấn.

- Thế nhưng... Hôm nay có một tin tức cực HOT, một trăm đạo hữu đặt hàng trước sẽ được giảm giá, chỉ cần một nghìn linh thạch mà thôi. Mọi người không nghe lầm đâu, chỉ cần một nghìn linh thạch là có thể mang hạt châu chí bảo này đi rồi!

Vương Bảo Nhạc rao to, cũng nói số truyền âm của mình ra. Vừa nói xong thì nhẫn truyền âm của hắn đã rung lên liền hồi.

Các tin tức ùn ùn đến, Lục Tử Hạo và hai học sinh Chiến Võ các đã thua cuộc ngu người, bọn họ thấy nhẫn truyền âm của Vương Bảo Nhạc rung đến sắp nổ tung luôn rồi.

Chỉ trong chớp mắt mà đã có mấy trăm tin báo, Vương Bảo Nhạc vô cùng kích động, hai mắt sáng rực lên. Mặc dù hắn đã lường trước màn quảng cáo của mình sẽ không công cốc, nhưng cũng không ngờ

hiệu quả lại tốt đến vậy.

Thực ra giá một nghìn linh thạch tuy so ra không thấp nhưng cũng không đến mức không chấp nhận nổi, nhất là khi nó còn là pháp khí cấp hai hoàn mỹ, lại thêm màn quảng cáo chân thật như thế, bất kể là nghiên cứu hay sử dụng đều không tệ. Dù cảm thấy quảng cáo này hơi giả tạo thì cũng dư sức nhận được mấy trăm đơn hàng.

Thậm chí hai học sinh đã thua của Chiến Võ các thấy hạt châu này hot đến vậy, cộng thêm đã tự mình thử nghiệm nên cũng lập tức lên tiếng hỏi mua. Vương Bảo Nhạc hứng chí lập tức giảm giá cho hai người.

- Các ngươi thật tinh mắt!

Vương Bảo Nhạc cười ha ha, giao dịch với hai học sinh Chiến Võ các dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của mọi người. Hắn kéo tên Lục Tử Hạo vẫn còn ngây người tiến thẳng đến chỗ con đường đi lộ ra sau khi màn sáng biến mất.

Bây giờ dù pháo hoa đã tàn từ lâu, quảng cáo của Vương Bảo Nhạc cũng đã kết thúc, nhưng bất kể là đài cao trên trời hay các học sinh bên ngoài đảo Thượng Viện vẫn còn không ít người dõi theo chỗ của Vương Bảo Nhạc, tiếng nghị luận vang lên không dứt.

- Tên Vương Bảo Nhạc này sẽ không làm quảng cáo ở mỗi sân luôn đấy chứ...

- Nói vậy ta lại chờ mong món pháp khí hắn sẽ quảng cáo tiếp theo đây.

Đám người bàn tán, đạo viện Phiêu Miểu và quân đội trên đài cao cũng liếc mắt nhìn Vương Bảo Nhạc và Lục Tử Hạo đang đi trên đường núi.

Vương Bảo Nhạc không thèm quan tâm đến sự chú ý của người khác, hắn đang hăm hở, lúc nhìn sang bên cạnh thì mới phản ứng lại, vẻ mặt Lục Tử Hạo vô cùng khó coi, tựa như sắp sửa phun miểng vào mặt hắn đến nơi. Vương Bảo Nhạc vỗ vai Lục Tử Hạo, nói vẻ hào phóng.

- Lục Tử Hạo, chúng ta là thân thích, khi về sẽ chia ba bảy nhé!

Hắn vừa nói xong, Lục Tử Hạo vốn đang nổi bão lập tức ngưng lại,

sau đó... cơn bão bất giác tan thành mây khói.

- Ta là kẻ có nguyên tắc, ta chỉ lấy phần thù lao thuộc về ta mà thôi!

Lục Tử Hạo thầm hừ một tiếng, nhịp tim bất giác tăng tốc, bắt đầu tính toán xem mình sẽ được chia bao nhiêu. Nhưng tính đi tính lại, hắn lại nghĩ đến chuyện Vương Bảo Nhạc ra tay cướp danh tiếng của mình, cơn tức lại dâng lên.

- Vương Bảo Nhạc, Lục Tử Hạo ta sẽ không vì tiền tài mà cúi mình. Ta nói cho ngươi biết, chuyện lúc trước coi như không tính, nhưng từ trận thứ hai, ngươi đừng hòng cướp danh tiếng của ta. Đây là cuộc thi đấu của ta!

- Biết rồi, biết rồi. Nào, mặc bộ giáp này vào rồi đi đánh đi!

Vương Bảo Nhạc thấy dáng vẻ lại sắp bùng cháy của Lục Tử Hạo thì vội vã khuyên mấy câu, ném cái áo giáp vàng sáng lóa ra.

Lục Tử Hạo đang tức điên ruột, vừa nhìn thấy bộ áo giáp lập tức tịt ngòi, hắn lại thầm hừ một tiếng, cảm thấy mình không phải đang làm trái nguyên tắc... Sau đó tăng tốc đi đến điểm giao nhau thứ hai cùng với cái tên Vương Bảo Nhạc đang hớn hở kia.

Điểm giao nhau đầu tiên là mười sáu lấy tám, bây giờ điểm giao nhau thứ hai là tám lấy bốn. Đội có thể tiến vào vòng tám lấy bốn này không còn ai yếu cả, người nào cũng có chỗ độc đáo riêng. Cho nên Vương Bảo Nhạc và Lục Tử Hạo đều không dám lơ là.

Nhất là Vương Bảo Nhạc, tiếp thu bài học lần trước, lúc này hắn và Lục Tử Hạo vừa mới đến điểm giao nhau đã lập tức lấy hạt châu Kim Chung tráo đặt dưới chân mở ra. Ánh sáng vàng hiện lên, Vương Bảo Nhạc đứng đó vỗ ngực.

- Tử Hạo, đến phiên ngươi rồi đấy, cố lên!

Lục Tử Hạo cảm nhận được thành ý của Vương Bảo Nhạc, hắn hít sâu, định lên tiếng.

- Tới đi, Tử Hạo, lên!

Vương Bảo Nhạc lập tức nhắc nhở, Lục Tử Hạo giật mình, ánh mắt lộ vẻ sắc bén, hắn quay đầu nhìn về một con đường khác, lập tức thấy một đôi nam nữ đang nhanh chóng đi đến.

Người đàn ông kia khôi ngô cao lớn, ánh mắt sáng rực, mặc một bộ giáp màu tím, quanh người còn có ba phi kiếm bảo vệ, không hề tầm thường chút nào. Mà phía sau hắn chính là một cô gái có vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn, dung mạo ngọt ngào, trên cổ tay trắng nõn đeo một chuỗi lục lạc, tiếng lục lạc vang leng keng theo mỗi bước chân.

Không chỉ vậy, bên người cô gái còn có ba con sói hung ác cao hơn nửa người. ánh mắt chúng nó tối tăm, vừa chạy nhanh vừa gầm nhẹ, nhe hàm vô cùng sắc bén ra, vừa nhìn đã thấy vô cùng khát máu.

- Ngự thú sư!

Lục Tử Hạo nhướng mày, nhưng mắt hắn lập tức lóe sáng, dù hắn không muốn đấu với học sinh của Ngự Thú các, vì dẫu sao bọn họ cũng có thể triệu hoán mãnh thú, đánh nhau với họ rất phiền phức, nhưng lúc này đã gặp phải thì ý chí chiến đấu của hắn cũng dâng cao.

Hắn phất tay một cái, năm thanh Phi Sương kiếm lập tức bay ra, khí tức băng hàn vờn quanh khiến hắn trông như một chiến thần, chạy thẳng đến chỗ đại hán Chiến Võ các kia.

Đồng tử của đại hán Chiến Võ Các co rụt lại, không thèm nhìn đến Vương Bảo Nhạc đang được màn sáng phòng hộ vây quanh, sải bước đâm thẳng về phía Lục Tử Hạo như một con thú lớn.

Trong nháy mắt hai người đã va chạm với nhau, lúc tiếng vang truyền ra, phi kiếm của bọn họ cũng va chạm trên không trung, nỗ lực đột phá vòng vây của đối phương, đồng thời bùa chú bay lượn, thậm chí còn tung quyền cước ra đọ thể lực.

Sự dũng mãnh của Lục Tử Hạo đã thể hiện ra hết vào lúc này. Bất kể là điều khiển Phi Sương kiếm hay là biến hóa thuật pháp của bản thân hắn đều mạnh mẽ vô song. Lúc niệm chú, tay phải hắn rõ ràng cong lên tản ra khí đen, đồng thời còn tung một cú đấm.

Mặc dù đại hán kia không tầm thường nhưng cũng không phải đối thủ của Lục Tử Hạo. Hắn ta biến sắc, cô nàng nhỏ nhắn kia lạnh lùng bấm tay niệm chú, ba con sói quanh cô ta lập tức gầm lên, trực tiếp xông thẳng đến chỗ Lục Tử Hạo.

Ba con sói tốc độ không chậm, hàm răng chúng bén nhọn như lưỡi cưa, cắn một cái thì ngay cả pháp khí cũng có thể bị cắn đứt.

- Ôi, cô chơi kỳ thế, làm vậy không phải là ức hiếp người ta sao!

Vương Bảo Nhạc thấy thế thì nhịn không được bèn hô lên.

Cô nàng kia quay đầu nhìn Vương Bảo Nhạc đầy vẻ khinh thường, chẳng những không ngừng tay mà còn nhảy về phía Lục Tử Hạo.

Nhưng dù vậy Lục Tử Hạo vẫn có thể đấu ngang tay với bọn họ, do Phi Sương kiếm được Vương Bảo Nhạc bỏ thêm từ lực dẫn dắt, cho nên khi điều khiển không cần tiêu hao quá nhiều linh lực. Thêm nữa bộ giáp của Lục Tử Hạo cũng được Vương Bảo Nhạc chế tạo cực kỳ chắc chắn, thậm chí còn có tác dụng phản chấn.

Vì thế Lục Tử Hạo càng đánh càng hăng.

Thấy Lục Tử Hạo không sao thì Vương Bảo Nhạc cũng yên lòng. Hắn lấy một chiếc thùng gỗ nhỏ từ trong vòng tay trữ vật ném ra, cái thùng gỗ kia lập tức bay lên không trung rồi nổ tung.

Trong nháy mắt pháo hoa bùng nổ, rực rỡ vô cùng, cho dù là trên không hay đảo Thượng Viện thì đều ghé mắt nhìn qua, ngay cả đại hán và cô gái kia đều biến sắc. Lúc trước bọn họ đã nhìn thấy pháo hoa nhưng không rõ tình hình ra sao, giờ lại thấy thì lập tức cảnh giác.

Lục Tử Hạo vẻ mặt bi phẫn, Vương Bảo Nhạc ở bên trong màn sáng ho khan một tiếng, chắp tay hướng lên trời.

- Chư vị tiền bối, chư vị đồng môn, hãy nhìn nơi này...

- Mỗi lần gặp phải học sinh của Ngự Thú các, hắn là mọi người đều rất đau đầu đúng không? Dù sao bọn họ cũng có mãnh thú đi kèm, đánh nhau như vậy thì chúng ta sẽ chịu thiệt lắm. Các ngươi xem, con... bạn thân Lục Tử Hạo của ta bây giờ đang lâm vào tình huống như vậy đây. Vậy thì... Chúng ta nên làm thế nào bây giờ?

Giọng Vương Bảo Nhạc lần nữa sục sôi, tuy hắn suýt nữa thì gọi nhầm là con trai, may mà phản ứng kịp. Hắn khoát tay.

- Hôm nay Vương Bảo Nhạc ta xin trân trọng giới thiệu cho mọi người một món pháp khí, tên là... Câm miệng!

Chương 150: Hiệu qủa với cả con người

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Các ngươi không nghe lầm đâu, tên của pháp khí này chính là câm miệng!

Vương Bảo Nhạc thần thái phấn chấn, giọng nói vang vọng khắp nơi.

Khi đợt pháo hoa thứ hai của Vương Bảo Nhạc bay lên, đám người trên không trung và đảo Thượng Viện đều bất giác tập trung vào chỗ Vương Bảo Nhạc.

- Hắn quyết tâm quảng cáo đến cùng thật đấy hả!

- Đây rốt cuộc là cuộc thi đấu Chiến Võ các hay buổi họp báo giới thiệu sản phẩm mới thế!

- Câm miệng là cái quỷ gì đây?

Đủ loại biểu cảm xuất hiện trên mặt đám người ở đảo Thượng Viện, cuộc thi Chiến Võ các năm nay đúng là khác người.

Trên không trung, quan viên liên bang, quân đội và các lãnh đạo cấp cao của đạo viện Phiêu Miểu cũng ngu người. Nhìn Vương Bảo Nhạc lúc này mọi người bỗng cảm thấy hình như không phải mình đang xem thi đấu mà là đang xem truyền hình trực tiếp một chương trình quảng cáo nghiệp dư nào đó.

Mà lúc này người kinh hãi nhất chính là đôi nam nữ đang chiến đấu với Lục Tử Hạo. Vừa rồi lúc Vương Bảo Nhạc lên tiếng thì bọn họ đã ngẩn ra, lúc này thấy ngôn từ cử chỉ của Vương Bảo Nhạc thì lại ngu người lần nữa. Nếu không phải Vương Bảo Nhạc có màn phòng hộ, bản năng của bọn họ ngăn cản thì quả thực hành động của Vương Bảo Nhạc đã làm cho bọn họ mơ hồ bất an.

- Hắn đang làm gì thế?

Vị đại hán Chiến Võ các kia sợ hết hồn, không nhịn được mà quay sang hỏi Lục Tử Hạo.

Lục Tử Hạo bi phẫn vô cùng, cảm giác như danh tiếng của hắn lại bị

Vương Bảo Nhạc cướp mất rồi. Hắn vô cùng bức xúc, không đáp mà tung luôn một đấm.

- Tên mập chết tiệt giả thần giả quỷ, sợ gì hắn hả! Đại Hắc, Tiểu Hắc, Tiểu Bạch, xông lên, cắn!

Thấy Lục Tử Hạo không trả lời, nữ học sinh của Ngự Thú các cười lạnh, ra tay càng thêm ác liệt. Cô ta sai khiến mấy con sói khát máu xông thẳng vào mặt Lục Tử Hạo mà táp.

Bọn họ tiếp tục chiến đấu ở nơi này, Vương Bảo Nhạc cũng không ngừng quảng cáo ở bên kia.

- Đừng coi thường vật này, đây chính là pháp khí cấp hai hoàn mỹ, bản thân nó là hạch tâm linh thạch bảy màu, là vật liệu kiên cố bậc nhất, lại được ta khắc thêm hơn hai vạn hồi văn, sau khi xếp lại không những có thể điều chỉnh công năng phong tỏa mà còn có sương mù...

Vương Bảo Nhạc nước miếng tung bay, mắt sáng như đèn pha, tay phải vung lên lập tức xuất hiện ba cái miệng màu vàng!

Ba cái miệng này nhìn qua thì giống như mỏ vịt, chỉ là màu sắc không đều nên khá xấu xí, nhưng nhìn kĩ thì thấy bên trong tản ra ánh sáng tứ phía, uy áp cực mạnh.

Vương Bảo Nhạc vừa nói đến đây, đã thấy Lục Tử Hạo bị thế tấn công hung ác của đám sói buộc phải lùi bước, hắn lập tức quýnh lên.

- Bây giờ ta sẽ cho mọi người chiêm ngưỡng một chút!

Nói rồi Vương Bảo Nhạc tung ba cái mỏ vịt ra.

Vị nữ học sinh của Ngự Thú các đang giao chiến với Lục Tử Hạo thấy vậy thì cười lạnh.

- Ta ghép nhất mấy thằng mập đấy!

Cô ta tỏ vẻ ghét bỏ Vương Bảo Nhạc, vung tay lên chỉ huy ba con sói lao thẳng đến chỗ hắn!

Nhưng ngay khi ba con sói hung ác kia lao qua, ba cái mỏ vịt lập tức xuyên qua phòng hộ của Kim Chung tráo, mang theo ánh sáng uy áp chói lóa. Lúc bay ra miệng chúng tự chập lại phát ra âm thanh inh tai

quái dị, trong chốc lát đã chấn nhiếp hồn phách!

Ba con sói hung ác cũng bị giật mình khiếp sợ, cước bộ hơi ngừng lại, đúng lúc này ba cái miệng đột nhiên bạo phát lần nữa, lấy tốc độ nhanh gấp mấy lần trước đó kích thích công năng phong tỏa nhằm vào ba con sói. Mặc cho mấy con sói giãy dụa né tránh thậm chí còn gào rống điên cuồng cũng đều vô ích, hai trong ba cái miệng trực tiếp đeo lên mõm sói!

Có điều cái miệng còn lại dường như xảy ra chút trục trặp, phong tỏa thất bại, hoàn toàn không nhắm vào con sói thứ ba mà bay một vòng giữa không trung như thể mất linh vậy.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, nữ học sinh của Ngự Thú các còn chưa kịp phản ứng đã thấy hai miệng đeo vào mõm hai con sói kia. Cái miệng còn phát ra âm thanh ken két, lại biến thành khóa bịt kín mõm hai con sói kia lại, khép không được há không xong. Tiếng gào của hai con sói tựa như bị bóp cổ nghẹn lại.

Bị tấn công, cơ thể hai con sói đổ ập xuống, ngay cả kêu cũng không kêu ra được, chúng nóng nảy lấy móng vuốt cào, thậm chí còn cào trầy cả ra, có thể thấy khó mà thoát ra trong thời gian ngắn. Đúng lúc này, âm thanh xì xì vang lên, hai cái miệng trực tiếp phun ra một lớp sương mù dày đặc thẳng vào miệng sói. Lớp sương mù này không hiệu quả lắm, hai con mãnh thú chỉ lảo đảo chứ không hôn mê.

Con sói còn lại tuy không bị chụp mõm nhưng đã chứng kiến hết thảy, nó bị hoảng sợ, nhanh chóng lui về phía sau.

- Tiểu Hắc, Tiểu Bạch!

Nữ học sinh Ngự Thú các biến sắc, cô ta nóng nảy lập tức tiến lên trợ giúp.

Lúc đó, đám người đang theo dõi khán đài trên không trung ai cũng ngơ người. Quả thực cái miệng này tuy có chỗ đáng khen nhưng vẫn rất tầm thường, không bằng hạt châu Kim Chung tráo của Vương Bảo Nhạc khi trước, chưa kể trong ba cái còn một cái mất linh. Màn quảng cáo trực tiếp này đúng là thất bại thảm hại.

Còn về phần đảo Thượng Viện thì vang lên vô số câu cảm thán, tiếng nghị luận không ngừng.

- Cái này đâu có gì lạ, lại còn có một cái mất linh nữa.

- Xem ra tên Vương Bảo Nhạc này cũng hết bài rồi, tưởng gì!

Vương Bảo Nhạc cũng nôn nóng, mồ hôi đầy đầu.hắn biết đây là do lúc hắn luyện chế không suy nghĩ nhiều, lúc khắc hồi văn xảy ra chút vấn đề, lúc này nóng nảy bèn vội vã vung tay phải lên, cái miệng đang xoay tròn trên không trung lập tức bay về trên tay hắn.

- Khụ khụ, vừa rồi là bị lỗi. Pháp khí Câm Miệng ta luyện chế này có thể điều chỉnh công năng phong tỏa, ta đã ghi chép bảy tám loại mãnh thú bên trong, các ngươi có thể tự thêm chủng loại mãnh thú. Các ngươi xem, giờ ta sẽ điều chỉnh lại lần nữa, sẽ không vấn đề gì!

Vương Bảo Nhạc nói rồi lập tức điều chỉnh lại, ném ra một lần nữa.

Lần này cái miệng bay ra nhưng vẫn không phong tỏa được con sói đang run rẩy sợ hãi kia mà lại bay lên trời, Vương Bảo Nhạc vỗ trán thở dài, hắn biết màn quảng cáo này đã thất bại.

Nhưng ngay khi hắn đang buồn bực thì đảo Thượng Viện vang lên những tiếng cảm thán, cái miệng đột nhiên xảy ra bất ngờ, sau khi xoay một vòng trên không, nó một lần nữa trực tiếp bay thẳng đến chỗ nữ học sinh của Ngự Thú các!

Tiếng kêu thét chói tai vang lên làm cho những ánh mắt đang chực dời đi tập trung lại. Vừa nhìn thấy thì mọi người đều rung động.

Nữ học sinh Ngự Thú các vốn đang phẫn hận giúp con sói của mình kéo cái miệng ra đột nhiên trợn trừng mắt, trong đầu hiện lên dáng vẻ mình bị bịt miệng, hậu quả thật đáng sợ, đầu cô ta như muốn nổ tung, kêu lên chói tai, cấp tốc lùi lại.

Có điều tuy tốc độ cô ta khá nhanh nhưng cái miệng còn nhanh hơn.Tiếng xé gió vang lên, trong chớp mắt nó đã đến gần.Thấy sắp phải đeo rọ lên, cô ta biến sắc lấy một đống pháp khí bảo vệ ném ra ngăn cản.

Tiếng nổ vang lên, cái miệng vô cùng khủng, tuy khi xuyên qua đống pháp khí phòng hộ của cô gái có bị vỡ vụn chút ít, nhưng cô ta chưa kịp thở phào thì cái miệng đột nhiên nảy lên, một làn sương mù dày đặc phun vào mặt cô ta.

Nếu chỉ là sương mù thì đã đành, trong cái miệng vỡ nát kia đột nhiên bay ra một sợi dây thừng mảnh ẩn trong sương mù mà đến, nữ

học sinh Ngự Thú các lại biến sắc. Tuy cô ta đã tránh được sương mù nhưng không thoát được dây thừng, chỉ chớp mắt đã bị dây thừng quấn vài vòng trói gô lại.

- Vương Bảo Nhạc!!

Nữ học sinh Ngự Thú các đã nghe tên Vương Bảo Nhạc lúc hắn tự giới thiệu, giờ lại bi phẫn gào lên, nhưng cô ta chỉ có thể đứng đó không giãy ra được.

Vương Bảo Nhạc chớp mắt, nhưng đã lập tức phản ứng kịp, hắn ngẩng đầu nhìn lên trời đằng hắng mấy tiếng.

- Thực ra vừa nãy ta chưa nói xong, pháp bảo này chẳng những nhiều biến hóa mà đối với người cũng có hiệu quả...

Hắn còn chưa nói xong, nhẫn truyền âm đã rung lên điên cuồng!

Lúc này, mấy vạn người đang quan sát cuộc chiến bên ngoài đảo Thượng Viện có không ít người kêu hô, hai mắt sáng choang. Cho dù là học sinh của Pháp Binh các cũng cảm thấy vật này quá tuyệt vời. Tuy pháp khí biến hóa nhiều thì ở Pháp Binh các cũng có, dù cho cái miệng mà Vương Bảo Nhạc luyện chế có chút khuyết điểm nhưng vô cùng đặc biệt. Mà điểm đặc biệt ấy nếu kết hợp khi thực chiến sẽ có tác dụng không thể tưởng tượng nổi.

- Lại còn vậy nữa! Quá tà ác, quá âm hiểu. Vương Bảo Nhạc ta khinh bỉ ngươi! Ta lấy ba cái!

- Pháp khí này lợi hại! Còn có ba loại biến hóa, đầu tiên là chụp miệng, tiếp đó là sương mù, cuối cùng hóa thành dây thừng! Thật khó mà phòng bị, có thể nói đây là pháp khí trói người tuyệt vời!

- Đám các ngươi bị hâm à, trói người có là gì, thứ này chính là chuẩn bị cho Đan Đạo các chúng ta. Dùng sương mù tuy là cặn bã, nhưng đợi chúng ta sửa xong thì bảo bối này sẽ vô cùng lợi hại!

- Ta lấy mười cái!!

------oOo------

Chương 151: Đạo hữu cẩn thận

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc mọi người ở bên ngoài đang bàn tán xôn xao thì ở trên chiến trường, đệ tử Chiến Võ các đang giao chiến với Lục Tử Hạo buồn bực nhận thua. Vì đúng là hết đường đánh rồi, một mình Vương Tử Hạo có thực lực không tầm thường vốn đã khó nhằn, càng không cần nói đến Vương Tử Nhạc với mớ pháp khí quỷ dị khiến da đầu hắn run lên. Kẻ phụ chiến của hắn đã bị trói gô cổ, lúc này hắn chỉ có thể cười khổ và nhận thua mà thôi.

Cùng lúc đó, cũng không ít người ngồi ở khán đài trên không trung cũng lộ ra vẻ hứng thú, mặc dù bọn họ kiến thức rộng rãi nhưng theo họ thấy thì thứ tinh diệu này cũng có chỗ tuyệt vời lắm.

Chẳng qua là một cuộc tranh tài của Chiến Võ các lại bị Vương Bảo Nhạc xen vào quảng cáo… Những người khác thì không sao nhưng trưởng lão của Chiến Võ các thì đã tức giận rồi.

Nếu là học sinh khác thì e rằng đã bị xử phạt thật nghiêm từ đời nào, nhưng Vương Bảo Nhạc này có trưởng lão của Pháp Binh các nói đỡ cho, ngoài ra hắn cũng từng lập nhiều công lao cho đạo viện Phiêu Miểu. Cái đầu là nhân tình dệt hoa trên gấm, nhưng công lao sau này mới là lý do khiến hắn được đối đãi đặc biệt.

Vậy nên khi trưởng lão của Chiến Võ các thể hiện sự bất mãn của mình, tuy rằng vẫn phạt hắn thật, nhưng không nặng lắm, phía đạo viện Phiêu Miểu trên khán đài ở giữa không trung, chỉ tuyên bố cảnh cáo hành vi của Vương Bảo Nhạc mà thôi.

- Binh đồ Vương Bảo Nhạc của Pháp Binh các, tập trung trợ chiến đi, không được cố ý tuyên truyền pháp khí của ngươi với bên ngoài nữa!

Tiếng cảnh cáo này vang khắp bốn phương, lan khắp chiến trường, nhất thời khiến cho nhiều học sinh đang thi đấu cũng nghe thấy, không ít người chợt kinh ngạc, có người từng chú ý đến màn pháo hoa nổ kia nên cũng có phán đoán riêng.

Còn những người ở đảo Thượng Viện bên ngoài thì đều nghe rõ mồn một, trong số đó có không ít người định sau này sẽ noi theo, nhưng giờ đành phải từ bỏ suy nghĩ này đi.

Vương Bảo Nhạc cũng rụt cổ lại, trong lòng vốn đang hí hửng lắm,

nhưng nay nghe cảnh cáo xong cũng biết rõ không thể làm tiếp được nữa, trong lòng vừa tiếc vừa bực.

- Cơ hội quảng cáo tốt thế cơ chứ...

Vương Bảo Nhạc vẫn thấy không cam lòng, hắn cảm thấy mình một là không làm ảnh hưởng đến trận đấu của người khác, hai là không gian lận, tại sao không cho mình quảng cáo chứ.

Lục Tử Hạo đứng bên cạnh lúc này cũng kích động không thôi, thực ra hắn cho rằng trận so tài này là cơ hội cho mình tỏa sáng, nào ngờ lại bị Vương Bảo Nhạc giành hết tiếng tăm, một lần thì thôi đi, ban nãy lại bị giành tiếp, khiến cho hắn cũng bực mình không thôi.

Nay thấy đạo viện ra mặt ngăn cản thì hắn lập tức cảm thấy quyết định này mới anh minh làm sao, thấy bộ dạng ỉu xìu của Vương Bảo Nhạc thì trong lòng của hắn cũng mừng thầm, nhưng hắn chợt đảo mắt một vòng, còn hừ thành tiếng.

- Đúng là bất công mà, Vương Bảo Nhạc, nếu đổi lại là ta thì chắc chắn sẽ không nhịn được, đạo viện làm thế này rõ ràng là cố ý nhằm vào ngươi mà. Ta thấy ngươi nên làm cho tới bến luôn đi, để xem bọn họ làm gì được ngươi, dù sao thì việc này chúng ta cũng chiếm lý, huống hồ gì ngươi còn lập được công lớn cho đạo viện nữa!

Lục Tử Hạo thấp giọng xúi bậy bên tai Vương Bảo Nhạc, hắn rất muốn thấy cảnh Vương Bảo Nhạc đi cãi nhau với đạo viện.

Chẳng qua bản lĩnh xúi bậy của bạn trẻ Lục Tử Hạo còn non quá, lời này chui vào tai Vương Bảo Nhạc xong thì hắn lập tức liếc mắt nhìn ;tt.

- Ngươi không nhịn được á? Vậy ngươi ra mặt đi, đến đây nào con trai, ba ba bắn một cái pháo hoa trợ uy cho ngươi, ngươi đi cãi với đạo viện đi! Chỉ cần ngươi có thể xử đẹp hết mấy người trên kia thì ta lập tức gọi ngươi là ba ba!

Vương Bảo Nhạc phất tay lấy một cái thùng gỗ nhỏ ra.

- Đồ nhát gan, Lục mỗ hổ thẹn vì làm bạn với ngươi!

Nhìn thấy cái thùng gỗ nhỏ trong tay Vương Bảo Nhạc xong, Lục Tử Hạo cũng sợ tịt vòi, vội lùi lại hừ một tiếng, sau khi cả giận nói xong thì xoay người đi về phía giao điểm thứ ba.

- Làm trò, ngon thì lên đi, còn chơi chiêu với anh đây à!

Vương Bảo Nhạc liếc mắt, buồn bực đi lên phía trước, Lục Tử Hạo đi đằng trước nghe thấy thì bực mình quay lại.

- Vương Bảo Nhạc, ngươi nghe cho kỹ đi, hai lần trước coi như ta nhịn, nhưng lần này ngươi àm còn giành tiếng tăm với ta nữa thì ta sẽ liều mạng với ngươi đấy, ta nói nghiêm túc đấy nhé!

Lục Tử Hạo gầm lên một tiếng, mắt hằn tơ máu.

- Lần này ta sẽ không thèm dùng đồ của ngươi đâu, đừng có hòng mua chuộc ta, Lục Tử Hạo ta là người có nguyên tắc, đây là trận so tài của ta!

Lục Tử Hạo nói xong thì trừng mắt nhìn Vương Bảo Nhạc một cái, xoay người đi thẳng đến chỗ giao điểm thứ ba.

- Xế, lo cái gì chứ, đạo viện có cho ta quảng cáo nữa đâu, ngươi cứ yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không ra tay đâu!

Vương Bảo Nhạc khoát tay ngăn cản, trong lòng vẫn mang theo nỗi tiếc nuối vì không thể quảng cáo nên cũng chẳng buồn ra tay.

Lúc này hai người đã gần đến giao điểm, có thể thấy thấp thoáng bóng dáng hai người đang đứng chờ họ ở phía giao điểm cuối đường.

Hai người này một cao một thấp, vẻ mặt bình tĩnh, nhưng đôi mắt lại sáng ngời hữu thần, lúc này bọn họ đứng đó nhìn Vương Bảo Nhạc và Lục Tử Hạo, ánh mắt lại càng sắc bén hơn nữa, nhưng cả hai không ra tay, tạm thời không rõ ai là chiến tu, cũng không rõ lai lịch của kẻ phụ chiến là gì.

Ngay khi nhìn thấy hai người bọn họ thì ánh mắt của Lục Tử Hạo lóe sáng, dù Vương Bảo Nhạc nói không ra tay, nhưng hắn vẫn sợ bị giành tiếp nên đột nhiên tăng tốc, lao thẳng đến chỗ hai người kia.

Thấy Lục Tử Hạo sốt ruột như thế, Vương Bảo Nhạc cũng dừng bước, nhưng nháy mắt lại biến sắc, chú ý thấy dường như hai người kia có gì đó là lạ nên lập tức mở miệng.

- Đợi đã!

Nhưng hắn không nói gì thì thôi, hắn vừa nói thì Lục Tử Hạo lại dùng tốc độ nhanh hơn nữa, giống như bị ai đó giẫm phải đuôi, rõ ràng hắn muốn liều mạng dốc hết sức, còn gầm to.

Chẳng qua là... Hắn lao lên nhanh quá, gần như ngay khi Vương Bảo Nhạc lên tiếng thì ánh mắt của gã nhỏ con chợt lóe lên, nhanh chóng lật tay lấy một cái la bàn ra ấn mạnh xuống đất. Một cơn gió lốc đột nhiên ầm ầm nổi lên, hóa thành một cái lồng ngay trước mặt Lục Tử Hạo.

- Đừng mà!!!!!

Đầu óc Lục Tử Hạo ong lên một tiếng, trong mắt lộ ra vẻ bi phẫn, tiếng hét hãy còn đương vang vọng khắp nơi, nhưng thân thể căn bản chẳng kịp né tránh, thoắt cái đã bị cơn gió lốc này nhốt chặt. Nhìn từ phía xa, nơi hắn dứng xuất hiện một quả cầu khổng lồ bằng gió lốc, bọc kín lấy hắn, ngăn cách toàn bộ, ngay cả tiếng hét cũng bị cắt đứt.

- Trận tu sao?

Vương Bảo Nhạc lộ ra vẻ mặt quái lạ, trong lòng thầm đồng tình với Lục Tử Hạo, biết rõ tên này nóng lòng quá đỗi nên mới sơ ý trúng chiêu...

- Đứa nhỏ xúi quẩy này, gấp cái gì chứ, ta đã nói là ta không ra tay rồi mà, bây giờ thì thấy chưa...

Vương Bảo Nhạc chớp mắt, thấy rõ hai kẻ một cao một thấp kia đang cất bước đi thẳng về phía mình, rõ ràng kế hoạch của hai người này là muốn đánh lui kẻ phụ chiến trước, sau đó mới liên thủ đánh bại người dự thi.

Thấy cả hai người kia đến gần, hai mắt Vương Bảo Nhạc dần sáng lên, hắn thấy có lẽ đây là một cơ hội tốt, tuy rằng không cho mình quảng cáo, nhưng có ai nói là không cho mình bắn pháo hoa đâu, mà thùng gỗ pháo hoa đó cũng là một loại pháp khí... Vậy nên ngay khi cả hai người kia tiến tới thì Vương Bảo Nhạc chợt giơ tay phải lên, lập tức có một cái thùng gỗ nhỏ phóng thẳng lên trời, nổ đùng một cái, phát ra ánh sáng rực rỡ như pháo hoa, chiếu khắp bốn phương!

Pháo hoa này vừa nổ thì những người trên đảo Thượng Viện lẫn những người ngồi trên không trung đều phải nhìn sang lần nữa.

Cùng lúc đó, Vương Bảo Nhạc hưng phấn, nhân lúc hai người kia kinh hãi biến sắc vì pháo hoa nhưng vẫn cắm đầu lao tới, hai mắt hắn sáng rực, giơ tay phải lên, lập tức có ba thanh Phi Sương kiếm chợt bay ra từ trong vòng tay trữ vật của hắn.

- Nhị vị đạo hữu chú ý, vừa rồi là pháp khí cấp một Kinh Thiên bạo, hiện tại thứ ta dùng là pháp khí cấp hai hoàn mỹ Phi Sương kiếm, kiếm này vô kiên bất tồi, kiếm giơ lên thì có hàn khí xuất hiện, lại có được hạch tâm làm bằng linh thạch bảy màu, uy lực vô cùng cường hãn!

Vương Bảo Nhạc hét lớn, ba thanh kiếm này vừa ra thì hàn khí cũng ùa ra ập về phía hai người kia.

Tốc độ cực nhanh, tựa như có thể phá không vậy, hai người kia lập tức biến sắc, ngăn cản. Nhưng ngay khi bọn họ dốc sức ngăn cản Phi Sương kiếm thì Vương Bảo Nhạc lại phất tay lên, trong tay xuất hiện ma cái ấn lớn.

- Nhị vị đạo hữu cẩn thận, đây là pháp khí cấp hai hoàn mỹ của ta, Trấn Sơn ấn. Ấn này đón gió biến to, bên trong có hồi văn trọng lực, có thể so với núi lớn áp đỉnh!

- Nhị vị đạo hữu cẩn thận, đây là pháp khí Khốn Tiên thằng của ta, có khả năng kéo căng cực mạnh, lại có cả hồi văn nóng bỏng rực cháy!

- Nhị vị... Đây là Diệt Thần xử, trước mặt nó thì cả núi đá cũng phải lập tức vỡ nát, nhất định đừng có chạm vào, chạm vào là nó sẽ nổ ngay đấy!

-... Đây là Hủy Thiên tiên, một khi bộc phát thì máu nhuộm tới trời!

- Đây là Hoàng Thần kính... Nhìn vào bên trong sẽ thất thần!

Theo Vương Bảo Nhạc liên tục mở miệng, lập tức có hết món này đến món khác bay ra rợp trời, ầm ầm bắn thẳng tới chỗ hai người kia.

Chi chít đủ mọi màu sắc, nhìn từ phía xa thì nơi này giống như bị pháp khí chiếm lĩnh, dõi mắt trông theo thì đều là những món pháp khí khác nhau, mỗi loại đều được Vương Bảo Nhạc dùng kiểu "tốt bụng" nhắc nhở để giới thiệu, khiến cho hai tu sĩ kia biến sắc, vừa sợ hết cả hồn vừa thấy rõ là vớ vẩn.

- Tên này muốn làm gì đây! Đây là kiểu thói quen khỉ gió gì thế, giới thiệu kỹ càng đến cỡ này!

- Chết tiệt, sao hắn có lắm pháp khí thế nhỉ!

Hai người bi phẫn, có lòng muốn chống cự, nhưng Vương Bảo Nhạc ném ra quá nhiều pháp khí, căn bản không cách nào đánh trả được, lại còn tạo thành áp lực tinh thần cho bọn họ nữa. Tốc độ của đám pháp khí này cực nhanh, vậy nên trong vô số ánh mắt cổ quái của khán giả ở đảo Thượng Viện và trên khán đài ở giữa không trung, bọn họ nhìn thấy bóng dáng của hai tu sĩ nọ thoắt cái đã bị vô số pháp bảo lấp kín.

------oOo------

Chương 152: Đệ tử thân truyền của thái thượng trưởng lão!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chỉ bao vây không tấn công, nhưng như thế này thà bị đánh còn đỡ bức bối hơn, bởi thực tế bọn họ bị mấy chục loại pháp khí khác nhau bao vây tứ phía, lại nhìn ánh hào quang của đống pháp khí tản ra khí tức bén ngót giống như chỉ cần chạm vào sẽ bùng nổ ngay tức khắc...

Cảm giác này tựa như treo một thanh đao trên cổ, không biết lúc nào sẽ chặt xuống, khiến cho hai vị tu sĩ một cao một thấp này cảm giác như sắp phát điên đến nơi. Nếu như bọn họ không biết rõ công năng của pháp khí thì có lẽ cũng sẽ thử tấn công xem sao, nhưng... vừa rồi Vương Bảo Nhạc đã nói kỹ công năng của từng món pháp khí, khiến giờ đây bọn họ chỉ cần nhìn mớ pháp bảo lơ lửng xung quanh thôi thì lập tức tưởng tượng ra được hậu quả khi chạm vào chúng.

Điều này khiến bọn họ cuống hết cả lên, vừa run như cầy sấy vừa thấy bi phẫn vô cùng, cảm giác hối hận dâng trào, bọn họ bị lừa rồi!! Tự dưng bao vây Lục Tử Hạo làm gì cơ chứ, kẻ phải bao vây là cái tên trợ chiến của Pháp Binh các này mới đúng.

- Ta biết tên Lục Tử Hạo này, hắn ta lắm mưu nhiều kế, vừa rồi chắc chắn hắn cố ý quát to, chủ động xông lên hấp kéo sự chú ý của chúng ta, để chúng ta bao vây lấy hắn, chúng ta trúng kế rồi!

Hai người nhìn nhau rồi quay đầu nhìn chằm chằm Lục Tử Hạo đấy bực dọc. Lúc này hắn vẫn quyền đấm cước đá trong gió lốc không hay biết đến chuyện đang diễn ra bên ngoài.

- Thằng oắt này, đúng âm hiểm giả dối, bây giờ mà vẫn còn diễn trò!

Người dự thi của Chiến Võ các nghiến răng nghiến lợi mắng. Đành phải bỏ cuộc, khi bọn họ nhận thua, đám người của đảo Thượng Viện cũng bị đống pháp bảo mà Vương Bảo Nhạc lấy ra lúc nãy làm rung động tâm can, không ngừng hít vào, xôn xao hết cả lên.

- Hắn đổi cách rồi, lần này biến thành quảng cáo gián tiếp!

- Ta từng người ta hô tên chiêu thức lúc đánh nhau, cũng có người hô lên tên pháp khí, nhưng chưa thấy ai lại giới thiệu cặn kẽ như vậy...

Mấy vạn người của đảo Thượng Viện vốn cho rằng sau khi bị cảnh cáo thì Vương Bảo Nhạc sẽ ngoan ngoãn hơn, nào ngờ tên này thế mà vẫn có thể quảng cáo tiếp... Tất cả mọi người đều biết thừa là hắn đang quảng cáo, nhưng chẳng ai có thể nói hắn phạm sai gì hết.

Không giống khi trực tiếp quảng cáo từng sản phẩm như lúc tước, giờ hắn chơi kiểu lúc ra tay thì hô lên, chuyện này lập lờ nước đôi, bảo đây là thói quen của hắn cũng được mà bảo hắn là vì tình đồng môn nên lúc ra tay muốn nhắc nhở một chút cũng thế, thậm chí không chỉ có mình Vương Bảo Nhạc hành động như vậy, bao nhiêu người khác cũng làm giống như hắn, chẳng qua không ai nói huỵch toẹt ra như thế, rồi lại còn bắn pháo hoa trước khi nói nữa chứ...

Về phía những người trên đài cao đều dở khóc dở cười đối với hành vi đánh bóng sát biên (Việc làm sát với quy định nhưng lại không vi phạm quy định) của Vương Bảo Nhạc, vị Chu tướng quân kia cười phá lên, ánh mắt nhìn về phía Vương Bảo Nhạc đầy vẻ hứng thú.

Chu Lộ đứng bên cạnh thấy Vương Bảo Nhạc thành công khơi dậy sự hứng thú của Chu tướng quân, nội lòng hưng phấn không thôi, đồng thời khóe môi lộ ra vẻ đắc ý vì dường như đã sửa sắp báo thù thành công.

“Hừ, Vương Bảo Nhạc, Chu Lộ ta không phải người lấy việc công trả thù riêng, đúng là hoàn toàn không có ai thích hợp để thực hiện nhiệm vụ kia hơn ngươi cả!”

Những trưởng lão của đạo viện Phiêu Miểu có vẻ như đang cân nhắc,

trung niên áo đỏ thở dài, nghiêng đầu nhìn sắc mặt đen thui của trưởng lão Chiến Võ các, vội ho một tiếng, lời nói vang động tứ phương.

- Vương Bảo Nhạc, không được bắn pháo hoa nữa!

Thanh âm này mang theo uy áp, trực tiếp truyền khắp toàn trường, khiến cho tất cả mọi người đang có mặt trong cuộc thi đấu Chiến Võ các đều kinh hãi, bởi chỉ trong khoản thời gian ngắn mà bọn họ đã nghe thấy cái tên Vương Bảo Nhạc vang lên đến hai lần.

Mà Vương Bảo Nhạc lúc này cũng đã vừa lòng thỏa ý, dù lại bị gọi tên thì cũng không còn gì tiếc nuối, vừa rồi hắn đã giới thiệu xong tất cả pháp khí chuẩn bị bán lần này, cho nên rất hí hửng, khấp khởi mừng vui. Thấy hai tu sĩ một cao một thấp kia nhận thua, hắn vung tay phải lên, những pháp khí này lập tức bay thẳng về phía hắn.

Từ xa nhìn lại, cảnh này đúng là vô cùng kinh người, mấy chục món pháp bảo thoắt cái đã vây kín xung quanh Vương Bảo Nhạc. Vương Bảo Nhạc được ánh sáng của pháp bảo chiếu rọi làm cho cả toàn thân hắn lấp lánh hào quang, hình ảnh này để lại ấn tượng sâu sắc cho mấy vạn người bên ngoài đảo Thượng Viện.

Đúng lúc này một tiếng nổ mạnh vang lên, Lục Tử Hạo rốt cục cũng đã phá được trận pháp, hắn xông ra, miệng còn rống to.

- Đến đây đánh với ta!

Trong giọng nói của hắn tràn ngập khí thế, hàn khí bên ngoài thanh Phi Sương kiếm khuếch tán, nhưng chạy được vài bước thì Lục Tử Hạo ngẩn ra, ngơ ngác nhìn hai người dự thi kia đang nhìn hắn hầm hầm, lại nhìn những pháp khí đang vây quanh Vương Bảo Nhạc, sau khi ra hiểu mọi chuyện, cơ thể hắn run rẩy, hai mắt đỏ quạch.

- Vương Bảo Nhạc! Ngươi đã hứa là sẽ không ra tay mà!!! Sao lại tiếp tục cướp danh tiếng của ta như thế!!

Lục Tử Hạo bi phẫn gầm to.

Vương Bảo Nhạc trừng mắt, đang định nói vài lời, tu sĩ cao cao kia nghe vậy thì hừ lạnh một tiếng.

- Lục Tử Hạo, đừng có giả vờ nữa!

Hai người này tức giận trừng mắt nhìn Lục Tử Hạo, rồi quay về phía Vương Bảo Nhạc cúi đầu ôm quyền.

- Là Vương Bảo Nhạc sư huynh đúng không, cuộc chiến hôm nay, chúng ta tâm phục khẩu phục!

Hai người lúc này cũng đã tỉnh táo hơn, thầm cảm khái khi nhớ lại lúc Vương Bảo Nhạc ra tay, biết Vương Bảo Nhạc không làm khó bọn họ, bất kỳ món pháp khí nào của hắn cũng vô cùng kinh người, thậm chí sau khi tên đệ tử của Trận Pháp các ôm quyền xong còn nhịn không được mà hỏi một câu.

- Bảo Nhạc sư huynh, những pháp khí vừa nãy ngươi có bán không thế?

- Bán chứ!

Hai mắt Vương Bảo Nhạc sáng lên, nhanh chân bước tới trao đổi số truyền âm cùng hai người họ, vừa cười nói là sẽ giảm giá, nhanh chóng trở nên thân thiết với bọn họ. Cả ba vui vẻ trò chuyện với nhau, thậm chí Vương Bảo Nhạc còn tiễn bọn họ mấy bước rồi vẫy tay tạm biệt.

Một màn này khiến Lục Tử Hạo đứng cạnh muốn bùng nổ, ấm ức đến phát điên, lại gầm thét thêm một lần nữa.

- Vương Bảo Nhạc, ngươi...

- Năm thanh Phi Sương kiếm bên cạnh ấy, cho ngươi hai thanh!

Vương Bảo Nhạc khoát tay chặn lại, nói đầy hào phóng. Vương Bảo Nhạc đã nhìn ra tính cách của Lục Tử Hạo, hắn cảm thấy mình không nên chấp nhặt với trẻ con, cho mấy viên kẹo thì coi như xong chuyện.

- Ta... Lục Tử Hạo ta là người có nguyên tắc!

Lục Tử Hạo trừng mắt, trong tích tắc khí thế của hắn có vẻ yếu đi không ít, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra ta đây còn rất giận.

- Vậy cho ngươi hết cả đấy!

Vương Bảo Nhạc nhướng mày.

Lục Tử Hạo hít sâu, thầm nghĩ chuyện đã rồi thế này, mình nói nhiều cũng vô ích, huống hồ gì kẻ phụ chiến có thể đánh giúp. Chưa kể chỉ mới đánh có bốn trận, còn một trận cuối cùng, sau khi kết thúc, vô luận là quyết chiến trên đỉnh núi, hay giai đoạn tranh tài ở vòng hai thì cũng không cần phải nhìn thấy cái bản mặt của Vương Bảo Nhạc nữa.

Quan trọng nhất chính là, nguyên tắc của mình đã trải qua khảo nghiệm, không bị viên đạn bọc đường của Vương Bảo Nhạc dụ dỗ. Sau khi đủ loại ý nghĩ này lướt qua trong đầu,Lục Tử Hạo cảm thấy mình đã hết giận rồi, vừa định hừ một cái, nhưng nhớ lời Vương Bảo Nhạc nhắc nhở lúc trước, thế là thầm hừ trong lòng, mặt đen sì, tăng tốc phi nhanh đến điểm giao nhau thứ tư.

Điểm giao nhau thứ tư này là trận chiến cuối cùng có sự tham gia của người phụ chiến!

Chính nơi đây sẽ tìm ra bốn kẻ mạnh nhất của mỗi ngọn núi xung quanh, cũng chỉ có bốn người này mới được lên đỉnh núi tiến hành cuộc chiến cuối cùng, từ đón tìm ra người bước vào vòng thứ hai của cuộc so tài Chiến Võ các.

Trên cơ bản, người có thể đi đến điểm giao nhau thứ tư này đều không phải kẻ yếu. Lúc này ngay cả Lục Tử Hạo cũng phải chậm rãi bình tâm lại trước khi bước lên tới đó, khiến mình tập trung tinh thần cao độ hơn.

Đồng thời, nếu chỉ xét trên tác dụng của người trợ chiến thì thực ra Vương Bảo Nhạc rất đáng tin, hoàn thành trách nhiệm gần như hoàn mỹ, khiến cho Lục Tử Hạo chẳng tốn chút sức nào trong ba trận đầu, vậy cho nên dù là thể lực hay vật tư của hắn đều ở trạng thái đỉnh phong.

Cứ như thế, bọn họ một trước một sau bước lên, trong lúc Lục Tử Hạo cố ý ngó lơ công lao của Vương Bảo Nhạc thì bọn họ đã dần đi đến điểm giao nhau thứ tư, cũng là khu vực gần đỉnh núi nhất ở ngọn núi này. Theo hai con đường giao nhau, có thể thấy một màn sáng phía cuối con đường, mà con đường phía sau màn sáng này nối thẳng lên đỉnh núi.

Tâm trạng của Vương Bảo Nhạc cũng không tệ, nên chẳng buồn chấp nhặt với Lục Tử Hạo làm gì. Hắn cảm thấy bây giờ mình cũng đã xong việc, lúc này hắn cũng thả lỏng. Trong đầu đầy hình ảnh đơn đặt hàng bay đến tới tấp sau khi lần trợ chiến này của hắn kết thúc.

"Lần này chắc chắn ta sẽ phát tài, số tiền này chắc sẽ đủ cho việc nghiên cứu và tu luyện của ta."

Cả thể xác cùng tinh thần của Vương Bảo Nhạc đều cực kỳ sung sướng, cảm thấy mọi chuyện vô cùng hoàn mỹ, thoải mái ngâm nga vài bài hát, chắp tay sau lưng đi thẳng về phía trước. Lục Tử Hạo đi trước mặt hắn, vừa tới gần điểm giao nhau thì bỗng nhiên lại dừng bước.

Trong phút chốc, lông tơ toàn thân của Lục Tử Hạo dường như dựng hết lên, hắn thở gấp, trái tim đập thình thịch, ánh mắt hắn đanh lại nhìn về phía hai người đang đứng ở điểm giao nhau thứ tư này!

- Vương Bảo Nhạc, ngươi... lần này ngươi giúp ta một tay...

Lục Tử Hạo hít sâu một hơi, thấp giọng mở miệng. Thanh âm truyền vào tai Vương Bảo Nhạc đang đi phía sau, hắn kinh ngạc tới gần hơn, cũng nhìn thấy hai người đang đứng ở điểm giao nhau đó.

Hai người này một vị thì khoanh chân đả tọa, một vị lại đứng bên cạnh giống như hộ vệ!

Tên hộ vệ mặc áo giáp màu tím, tóc dài phiêu dật, thân thể cao to phi phàm, đứng ở nơi đó giống như một ngọn núi nhỏ, trên thân phát ra khí tức Chân Tức tầng một đỉnh phong, cảm giác tựa như có thể đột phá lên tầng hai bất kỳ lúc nào!

Nhìn hắn giống như trông thấy một hung thú ẩn chứa sức mạnh khủng bố, chỉ lướt mắt nhìn qua đã cảm thấy cực kỳ mạnh mẽ, tựa như núi lửa muốn bộc phát vậy!

Mà so ra, dù là khí tức hay cảm giác của vị thanh niên khoanh chân đả tọa được hắn bảo vệ kia mang lại cho người khác đều khác hẳn. Dường như trong bình tĩnh lại có phần thản nhiên, như thể trên thế gian này chẳng có bao nhiêu chuyện có thể khiến cõi lòng hắn dậy sóng.

Dù hắn không có tóc nhưng vẫn tuấn lãng phi phàm, thoạt nhìn có vẻ yếu ớt. Lúc này hắn cúi đầu nhắm mắt như đang cảm ngộ, mà xung quanh hắn lại có gió thổi nhè nhẹ, giống như bị hấp dẫn đến vờn quanh người hắn!

Người này chính là học sinh vô danh năm nào ở trên đỉnh Ngộ Đạo,

chỉ nhìn chiếc bát rỗng mà khiến nó chợt huyễn hóa ra một giọt nước của hệ Ngộ Đạo!

Mà hắn cũng chính là... đệ tử thân truyền duy nhất của tổng thống liên bang tiền nhiệm, nay là thái thượng trưởng lão của đạo viện Phiêu Miểu!

Ngay khi nhìn thấy thanh niên đầu trọc này, mặc dù Vương Bảo Nhạc không biết hắn là ai nhưng bước chân lại bất giác chậm dần, hắn hiểu được vì sao kẻ kiêu ngạo như Lục Tử Hạo lại có thể mở miệng nhờ mình ra tay giúp đỡ, thật sự là... Đại hán giống như hộ vệ kia cũng không là gì cả, nhưng trên người thanh niên khoanh chân đả tọa kia lại phát ra cảm giác áp bách cực kỳ rõ ràng, tựa như một lưỡi đao vô hình lơ lửng trước trán của kẻ đối đầu với hắn.

Vương Bảo Nhạc nheo lại mắt, thu hồi vẻ cười cợt và thả lỏng, trong mắt bỗng lóe lên!

Ngay khi Vương Bảo Nhạc nhìn về phía thanh niên đầu trọc này thì hắn ta... cũng mở mắt ra!

------oOo------

Chương 153: Có thể nói chuyện đàng hoàng được không?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Theo đôi mắt của thanh niên đầu trọc nọ mở ra, song nhãn trong veo tựa như mặt nước, nhưng lại có sức hấp dẫn lạ kỳ, tựa như có thể hút tâm thần của kẻ khác vào sâu trong đôi mắt ấy, khiến cho kẻ khác cuồng điên.

Thậm chí còn sinh ra ảo giác rằng thân thể của đối phương đang phát sáng, tựa như thần linh, khiến cho người ta bỗng dưng muốn quỳ bái. Loại cảm giác này làm tâm thần của Vương Bảo Nhạc chấn động, tu vi trong cơ thể hắn lập tức vận chuyển, mầm mống thôn phệ cũng nhanh chóng chuyển động, lưu chuyển toàn thân. Chính bản thân Vương Bảo Nhạc cũng không phát hiện, sâu bên trong con ngươi của hắn lại có ánh tím chợt lóe lên!

Màu tím này được hình thành khi ánh sáng tím do Vương Bảo Nhạc hấp thu và dung hợp cùng mầm mống thôn phệ ở quê hương của linh

tức. Lúc này, ngay khi nó xuất hiện lại thì thanh niên đầu trọc đang khoanh chân đả tọa kia bỗng nhiên khẽ kêu lên một tiếng, vẻ mặt vốn bình tĩnh vô ba thoắt cái đã chợt đổi, khi nhìn về phía Vương Bảo Nhạc thì lộ ra vẻ hứng thú.

Mà thần sắc của hắn thay đổi, loại sức mạnh chấn nhiếp tinh thần trước đó cũng lập tức dao động, khiến cho toàn thân Lục Tử Hạo run lên. Dường như không thể khống chế nổi, dợm chân bước tới, toàn thân run rẩy như vừa tỉnh cơn mê, thở hồng hộc.

- Đây là thuật pháp gì chứ!

Lục Tử Hạo thất thanh kêu lên, trong mắt hắn tràn ngập cảnh giác và khiếp sợ.

Chẳng màng đến phản ứng của Lục Tử Hạo, thanh niên đầu trọc này nghiêng đầu, tư thái thoạt nhìn có một loại cao quý từ trong khung, tên hộ vệ đứng bên cạnh hắn, cũng là người dự thi của Chiến Võ các lần này lập tức cúi người xuống nghe, hồi sau mới gật đầu, đứng thẳng dậy đi tới chỗ Lục Tử Hạo, mãi cho đến khi đứng ở giữa giao điểm đó thì hắn mới giơ tay ngoắc Lục Tử Hạo một cái như đang khiêu chiến!

Lục Tử Hạo biến sắc, nhìn thanh niên đầu trọc với vẻ kiêng kị, lại quay sang Vương Bảo Nhạc, trong mắt lộ ra vẻ dò hỏi. Dù hắn vốn tính kiêu ngạo nhưng lúc này cũng không dám làm bừa nữa, biết rõ trận chiến này ắt hẳn sẽ vô cùng gian nan, đối phương quá đỗi cường hãn, mà trong lòng hắn thì Vương Bảo Nhạc cũng mạnh vô cùng, cho nên theo bản năng muốn xin giúp đỡ.

- Còn có cả hộ vệ cơ á? Làm màu!

Vương Bảo Nhạc nhíu mày, hừ lạnh một tiếng, không ưa điệu bộ ban nãy của thanh niên đầu trọc kia. Đồng thời hắn cũng cảm nhận được uy áp trên người của hắn ta, có thể nói đây là người mạnh nhất trong số tất cả những đối thủ mà mình từng gặp, vậy nên hắn cũng khoanh chân ngồi xuống, thản nhiên mở miệng.

- Tử Hạo, cứ đánh đi, đây là trận so tài của ngươi! Một đánh một mà thua thì là chuyện của ngươi, nhưng muốn hai đánh một thì phải hỏi xem Vương Bảo Nhạc ta có cho phép hay không!

Nghe Vương Bảo Nhạc nói thế, Lục Tử Hạo thầm thở phào nhẹ nhỏm, mặc dù hắn có xích mích với Vương Bảo Nhạc thật, nhưng lúc

này đây, những lời Vương Bảo Nhạc nói ra lại khiến hắn thấy an lòng. Hắn ngẩng đầu lên nhìn gã tu sĩ mặc áo giáp đang ngoắc mình, trong mắt bừng lên chiến ý, gầm to một tiếng, đột nhiên lao đến.

Tốc độ cực nhanh, ngay sau khi đến gần thì hắn bấm niệm pháp quyết, năm thanh Phi Sương kiếm xung quanh lập tức phá không bắn tới, lại có bùa bị hắn ném ra, hóa thành tiếng nổ lớn, còn gã tu sĩ mặc áo giáp tím kia thì nhếch môi cười lạnh, giơ chân phải ra giẫm mạnh một cái, linh khí lập tức dấy lên như gió lốc từ dưới chân của hắn, đánh thẳng đến chỗ Lục Tử Hạo.

Rõ ràng Lục Tử Hạo có ưu thế ở sự linh hoạt và tốc độ hơn, lúc này lách người né tránh rồi tiếp tục ra tay.

Chỉ mới một chốc thôi thì hai người đã lao vào đánh nhau liên hồi.

Trận này dù cho Vương Bảo Nhạc không bắn pháo hoa thì vẫn khiến không ít người thuộc quân đội, quan viên liên bang và cao tầng của đạo viện Phiêu Miểu ở trên không trung chú ý.

- Hắn chính là đệ tử của người nọ à?

Trên khán đài phía quân đội, vị Chu tướng quân kia nheo mắt lại, nhìn về phía thanh niên đầu trọc nọ.

- Hắn tên là Lý Vô Trần, đệ tử thân truyền duy nhất của thái thượng trưởng lão thuộc đạo viện Phiêu Miểu, quyền hạn của ta không thể xem được lai lịch và hồ sơ của hắn.

Chu Lộ ngồi bên cạnh thấp giọng nói tiếp.

- Đương nhiên là ngươi không xem được rồi... Hắn năm nay hai mươi tuổi rồi...

Ánh mắt Chu tướng quân trở nên thâm thúy, sau đó có hàn quang lóe lên, nhưng nhanh chóng bị hắn ép xuống, trong lòng thầm đọc tên của thanh niên đầu trọc đó vài lần, im lặng không nói gì.

Cùng lúc đó, phía quan viên liên bang cũng chú ý tới thanh niên đầu trọc kia, rõ ràng bọn họ cũng biết rõ sư thừa của đối phương, nhưng không có biến hóa lạ kỳ nào như Chu tướng quân, cùng lắm cũng chỉ khá để ý mà thôi.

Nhưng sau khi tất cả trưởng lão của đạo viện Phiêu Miểu nhìn thấy

thanh niên đó thì đều lộ ra vẻ phức tạp, ngay cả trung niên áo đỏ cũng như thế. Sâu trong mắt ông, nơi kẻ khác không nhìn tới cũng lóe hàn quang.

Lúc này ở giao điểm liên tục có tiếng nổ mạnh vang lên, cả Vương Bảo Nhạc và thanh niên đầu trọc đó đều khoanh chân ngồi im, ánh mắt nhìn chằm chằm nhau như đang so bì, hồi lâu sau Vương Bảo Nhạc thấy chán quá nên mới ho khan một tiếng.

- Vị sư huynh này, ngươi cứ nhìn ta mãi làm gì thế?

- Ta đang nhìn kiếp trước kiếp này của ngươi.

Thanh niên đầu trọc thản nhiên cất lời.

Nghe thế thì Vương Bảo Nhạc lộ rõ vẻ khó hiểu, cảm thấy tên này rõ là thần kinh.

Mà lúc này, ở điểm giao nhau, trận so tài của Lục Tử Hạo và tu sĩ mặc áo giáp tím kia đã trở nên gay cấn hơn, rõ ràng Lục Tử Hạo đang ở thế hạ phong, dù sao thì cả tu vi lẫn kinh ngiệm thực chiến của hắn đều không bằng đối thủ.

Mắt thấy mình sắp sửa thua đến nơi thì tu sĩ mặc áo giáp tím kia đột nhiên rút lui, thân thể lóe lên một cái, chợt quay về bên cạnh thanh niên đầu trọc nọ, ôm quyền cúi đầu với Vương Bảo Nhạc.

- Ta và ngươi ngang tay!

Lục Tử Hạo ngẩn ra, đang định mở miệng thì trong mắt thanh niên đầu trọc ngồi kia đột nhiên lóe lên vẻ kỳ dị, khẽ hếch cằm nhìn Vương Bảo Nhạc rồi nhẹ giọng mở lời.

- Vậy bây giờ chúng ta đấu thử một trận đi!

Hô hấp của Lục Tử Hạo trở nên dồn dập, nhìn thanh niên đầu trọc kia, lại nhìn Vương Bảo Nhạc, dù cho hắn có chậm tiêu đến mấy thì lúc này cũng hiểu rõ mục tiêu của hai người bọn họ vốn không phải mình mà là Vương Bảo Nhạc!

Thậm chí hắn còn ngờ rằng rất có thể đối phương đã dùng cách gì đó, biết được Vương Bảo Nhạc là phụ chiến của mình nên mới đến tham chiến, rõ ràng hắn ta ắt phải có bối cảnh không hề tầm thường nên mới sắp xếp được việc gặp Vương Bảo Nhạc ngay trận cuối này

để so tài!

Nghĩ đến đây, trong mắt Lục Tử Hạo ánh lên vẻ phức tạp, nhưng cũng không nhiều lời mà chỉ quay về đứng im bên cạnh Vương Bảo Nhạc.

Vương Bảo Nhạc ngẩng đầu lên nhìn thanh niên đầu trọc nọ, thực ra ngay khi nhìn thấy đối phương thì hắn đã có cảm giác dường như đối phương ngồi đó là vì chờ mình.

Chỉ là việc này rất lạ, cho nên Vương Bảo Nhạc không nghĩ nhiều, nhưng hiện tại đối phương đã làm trắng ra như thế, khiến hắn không kềm được mà hỏi.

- Chúng ta có quen nhau à?

- Sư phụ nói có vài người có tiềm lực rất lớn, bảo ta mời họ cùng giúp đỡ nhau đi tới, ngươi là một trong số đó. Nhưng ta thấy cũng thế mà thôi, chẳng qua cân nhắc cho ngươi một cơ hội nên mới tìm ngươi đấu một trận để kiểm tra ấy mà!

Thanh niên đầu trọc ngẩng đầu lên, thản nhiên đáp lời, dường như có một loại khí thế phát ra từ người hắn khi thốt nên những lời này.

- Có thể nói chuyện đàng hoàng được không? Đừng có làm màu nữa ấy?

Vương Bảo Nhạc cũng cạn lời, giơ tay phải ôm trán, nhưng ngay khi hắn giơ tay lên thì không phải vỗ trán mà đập mạnh xuống đất.

Ầm một tiếng, thân ảnh của hắn nhờ lực đánh này mà đột nhiên phóng lên như một mũi tên, nháy mắt tựa như dán sát mặt đất bay thẳng đến chỗ thanh niên đầu trọc nọ.

Tất cả vô cùng lưu loát, ra tay bất ngờ mà lại gọn gàng, Vương Bảo Nhạc cũng triển khai tốc độ tối đa, khiến cho hắn trông cứ như đang bay, tu vi cũng bộc phát toàn diện, linh khí quanh thân tạo thành gió lốc, nhìn từ xa thì khí thế cực kỳ kinh người, thoắt cái đã tới gần giơ tay tung một trảo.

Tất cả diễn ra quá nhanh, ngay cả thanh niên đầu trọc cũng ngẩn ra, rõ ràng không kịp phản ứng lại, nhưng gã hộ vệ mặc áo giáp tím bên cạnh thì như thể ý nghĩa đời này của là bảo vệ Lý Vô Trần vậy, bản thân hắn lại giỏi thực chiến, luôn luôn chú ý hành động của Vương

Bảo Nhạc, ngay lúc này hắn biến sắc, vội lao lên ngăn cản.

Tiếng nổ mạnh đột nhiên vang lên, toàn thân tu sĩ áo giáp tím nọ chấn động dữ dội, vẻ mặt kinh hoảng, máu tươi trào ra bên khóe miệng, hắn lảo đảo lùi lại, nhưng hành động ngăn cản của hắn cũng có tác dụng khiến cho tốc độ của Vương Bảo Nhạc chậm lại phần nào.

Thanh niên đầu trọc kia thở dồn, nhờ vào chút thời gian này, ngay khi Vương Bảo Nhạc tới gần thì hắn cũng kịp lùi lại, tránh thoát được một trảo đánh lướt qua ngang mặt của Vương Bảo Nhạc, tay phải giơ lên, cách không ấn một cái về phía Vương Bảo Nhạc.

Giữa cả hai người lập tức nổ tung, một cỗ cự lực đột nhiên quét ngang, khiến cho thân thể Vương Bảo Nhạc không thể không lùi lại, trong mắt lộ rõ vẻ tiếc nuối.

- Phản ứng cũng nhanh đấy, nhưng là hai đánh một, chẳng thể xem là hảo hán được.

- Ngươi vô sỉ, lại đi đánh lén!

Thanh niên đầu trọc tức giận quát to, lúc này hắn rốt cuộc không giữ nổi vẻ bình tĩnh nữa, vội vàng lùi lại.

- Rốt cuộc cũng ngừng làm màu rồi đấy à?

Vương Bảo Nhạc trừng mắt.

Tất cả những người ngồi trên khán đài giữa không trung thấy thế thì trong mắt đều lóe lên dị sắc, nhất là ánh mắt của Chu tướng quân và tu sĩ áo đỏ nọ lại càng sáng hơn.

- Hay lắm!

Chỉ có Chu Lộ là thoáng bất mãn, lầm bầm một câu.

- Đây là đánh lén, có hay ho gì đâu!

- Đi học ở đạo viện Bạch Lộc đến hỏng cả não luôn rồi à? Bảo thủ quá!

Chu tướng quân nhướng mày, hiếm khi lại lên tiếng răn dạy.

Chương 154: Huyễn binh duy tâm!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi vào quân đội, đây là lần đầu tiên Chu Lộ ăn mắng kiểu này. Mặt cô biến sắc, muốn phản bắc nhưng lại không dám, chỉ đành cúi đầu, trong lòng trào lên cảm giác ấm ức không phục, cuối cùng cô mới nói nhỏ.

- Nhưng tu sĩ chúng ta không phải nên hành sự quang minh lỗi lạc mới có thể tìm được đại đạo sao?

- Quang minh lỗi lạc là chủ tâm, ra tay chống địch là thủ đoạn, sao mà giống nhau được? Huống hồ đại đạo? Ngươi cho rằng mục đích của tu luyện là vì truy tìm đại đạo sao!

Ánh mắt Chu tướng quân nhìn qua Chu Lộ đầy nghiêm khắc.

- Mục đích của tu luyện là vì tự bảo vệ mình, là vì sinh tồn, là vì đấu tranh! Chỉ khi giải quyết được hết thảy những thứ này rồi mới có tư cách đi tìm cái gọi là đại đạo!

Chu tướng quân không muốn nói nhiều, nên mặc kệ Chu Lộ.

Chu Lộ hơi sửng sốt, hiển nhiên cô chưa từng nghe cách nói này khi ở Bạch Lộc đạo quán, đây là lần đầu nghe vậy nên cô khá mờ mịt, cúi đầu như có điều suy nghĩ.

Mà lúc này đây mọi người đều dồn hết sức chú ý vào chiến trường. Thanh niên đầu trọc ra tay, Vương Bảo Nhạc đột nhiên lùi lại, khoảng cách giữa hai người bị kéo ra. Thanh niên đầu trọc tức giận, quắc mắt nhìn Vương Bảo Nhạc một cái, hắn hít sâu nhằm bình tĩnh lại. Ánh mắt lóe lên, một ngón tay phải chỉ thẳng đằng trước, thản nhiên nói.

- Sư phụ nói, nhất mạch ngộ đạo của đạo viện Phiêu Miểu ta là hiểu được thiên địa vạn đạo, chọn một đạo để dung hợp bản thân, thay đổi thế giới. Vô Trần ngu dốt, không hiểu được nhiều, mong Vương đạo hữu chỉ giáo.

Giọng nói của hắn lúc này không giống bình thường mà lộ vẻ thâm

trầm và cố chấp.

Gần như ngay khi hắn mở miệng, ngón tay phải giơ lên thình lình có một giọt nước như thể được ngưng tụ lại từ không khí, biến hóa khôn lường trên đầu ngón tay của hắn.

Giọt nước này trong suốt, phát ra ánh sáng chói lóa, chớp mắt trở nên rực rỡ vô cùng, như thể cả giao điểm bỗng nhiên trở nên ảm đạm, chỉ có duy nhất giọt nước này là tỏa ánh hào quang mà thôi!

Lúc giọt nước xuất hiện, Lục Tử Hạo biến sắc, cảm giác nguy hiểm mãnh liệt chưa từng có khiến hắn nghẹt thở, bản năng muốn lùi lại, rời xa nơi này.

Quả thực giọt nước kia làm cho hắn có cảm giác như không cách nào kháng cự được, thậm chí chỉ liếc mắt nhìn cũng hoảng hốt như sấm đánh.

- Đây là thuật pháp gì chứ, cũng đâu có bùa, tên kia thật sự là Chân Tức tầng một sao? Hắn tự xưng là ngộ đạo nhất mạch?

Ngay lúc tâm thần Lục Tử Hạo chấn động thì Vương Bảo Nhạc cũng giật mình, sự xuất hiện của giọt nước kia khiến hắn cảm nhận được nguy cơ khó mà tả bằng lời, dường như giọt nước này ẩn chứa thứ sức mạnh gì đó mà hắn không hiểu. Cho dù thứ sức mạnh đó không nhiều nhưng dường như có thể làm rung chuyển không gian, ảnh hưởng đến toàn bộ tâm thần của hắn.

- Người này là hệ Ngộ Đạo!

Vương Bảo Nhạc ngưng khí tức lại, hắn vốn không coi trọng tên Ngộ Đạo nhất mạch này, nhưng nay nhìn thấy giọt nước kia thì hắn bỗng lập tức cảm thấy nhận thức của mình về hệ Ngộ Đạo đã sai rồi.

- Ngộ Đạo nhất mạch thì làm sao, vừa rồi hắn đã may mắn tránh được đòn của ta, vậy thì... Chỉ cần ta đến gần thì chắc chắn có thể một quyền đánh bay!

Sau cơn chấn động, ánh mắt Vương Bảo Nhạc sáng lên, trong chốc lát toàn bộ tu vi vận chuyển, khí tức tản ra, đột nhiên bước một bước về phía thanh niên đầu trọc!

Theo khí thế toát ra, toàn thân Vương Bảo Nhạc như bảo kiếm ra khỏi vỏ, bước tiến của hắn cũng khiến thanh niên đầu trọc cảm nhận

được vẻ sắc bén khôn cùng. Thanh niên đầu trọc nheo mắt, khoát tay phải, giọt nước kia lập tức vẽ một đường sáng chói bay về phía Vương Bảo Nhạc.

- Ngươi không còn cơ hội tiếp cận ta nữa đâu.

Thanh niên đầu trọc vừa nói xong, cơ thể của Vương Bảo Nhạc trên không trung lại thay đổi phương hướng muốn tránh giọt nước kia, song giọt nước này lại rất đỗi kì dị, vậy mà lại đột nhiên nổ tung thành một màn hơi nước, tốc độ của nó nhanh đến mức không thể hình dung nổi, lập tức tản ra bao phủ Vương Bảo Nhạc ở bên trong.

Sương mù đập vào mặt, Vương Bảo Nhạc hoa cả mắt. Lúc hắn nhìn lại được rõ ràng thì giật bắn cả người, bốn phía xung quanh đã hoàn toàn thay đổi, bất kể là Lục Tử Hạo hay ngọn núi đều đã biến mất.

Thậm chí trên bầu trời cũng đã không còn khán đài nữa, cả thế giới dường như chỉ còn lại hơi nước, hắn như đứng trên biển sương mù, lại như vừa bị cưỡng chế kéo vào một ảo cảnh.

- Ảo cảnh à?

Vương Bảo Nhạc thở dồn, cảnh giác hơn hẳn. Sương mù từ bốn phía xung quanh đột nhiên cuộn lên, theo tiếng gào thét quỷ dị vọng lại, từng khuôn mặt lao ra từ đám sương mù, những khuôn mặt này tất cả đều là dáng vẻ của Vương Bảo Nhạc!

Vẻ mặt mỗi cái khác nhau, có cái đang cười, có cái đang khóc, có cái cắn răng phẫn nộ, có cái tuyệt vọng kêu thảm, thậm chí trong đó còn có mặt tham lam, như thể thể hiện hết thảy thất tình lục dục của con người lên khuôn mặt. Tất cả đều gào thét xông về phía Vương Bảo Nhạc.

Vương Bảo Nhạc biến sắc, tay phải bấm quyết, lập tức Phi Sương kiếm bay ra, hạt châu phòng hộ nổ tung tạo thành màn sáng, nhưng những thứ này hoàn toàn không hề hiệu quả với những khuôn mặt kia, bị chúng nhìn thẳng xuyên thấu qua, như thể muốn cắn hắn tan tác!

- Hình như hơi giống... tộc Vị Ương!

Vương Bảo Nhạc lộ vẻ xúc động, những thứ này làm hắn nhớ tới trải nghiệm ở ngọn núi mảnh vỡ kia.

Đang lúc Vương Bảo Nhạc rung động mạnh mẽ thì giọng nói của thanh niên đầu trọc Lý Vô Trần truyền ra từ trong màn sương mù.

- Vương đạo hữu, thứ kẻ Ngộ Đạo nhất mạch ta theo đuổi chính là ngộ ra thiên địa vạn đạo, mà nơi đây là Huyễn Binh do ta dùng một giọt nước phàm dung nhập vào thiên ngoại linh huyết do sư tôn cấp cho, lại trải qua thuật pháp của lão nhân gia người luyện chế mà thành!

- Trong thế giới Huyễn Binh này của ta... tất cả đều duy tâm! Ngươi có thể coi nơi đây là thế giới hư ảo của tinh thần. Ở nơi này, ngươi có thể thoải mái tưởng tượng, dù cho tưởng tượng bản thân trở thành cường giả tuyệt đỉnh tới đánh với ta một trận cũng không thành vấn đề!

- Có điều, đây là Huyễn Binh của ta, cho nên dù ngươi có tưởng tượng như thế nào, ta mãi mãi cũng sẽ mạnh hơn ngươi. Sư tôn từng nói ngươi có tiềm lực lớn, ta rất muốn biết, dã tâm của ngươi lớn đến mức nào khi đối mặt với thất tình lục dục của chính mình!

Lời nói của Lý Vô Trần vang vọng bổ về các khuôn mặt Vương Bảo Nhạc, khiến chúng càng gào thét lớn hơn, ánh mắt Vương Bảo Nhạc đanh lại, hắn lập tức lùi lại.

- Huyễn Binh là cái quỷ gì?

- So trí tưởng tượng à? Còn có kiểu đánh nhau vậy nữa sao? Hệ Ngộ Đạo quả nhiên đều là kẻ điên.

Vương Bảo Nhạc nghi ngờ thử tưởng tượng mình thành người khổng lồ vô địch. Vừa nghĩ thế, cơ thể hắn lập tức phồng lên, biến thành kẻ vô cùng to lớn như thể sắp đội trời đạp đất.

- Được thật này!

Trong lòng Vương Bảo Nhạc chấn động, chỉ cảm thấy như có sức mạnh hủy diệt trời long đất lở đang điên cuồng bạo phát trong cơ thể mình. Nhưng lúc này, màn sương mù của thế giới này cũng mở rộng theo, như thể bất kể Vương Bảo Nhạc tưởng tượng vô lý tới mức nào thế giới này cũng có thể chứa đựng được!

Trong chớp mắt, những khuôn mặt kia cũng bành trướng, dung hợp lại với nhau, cuối cùng bay lên trời tạo thành một khuôn mặt khổng lồ che phủ hơn nửa bầu trời, khí thế còn mạnh mẽ hơn Vương Bảo

Nhạc. Chúng đột nhiên xông về phía hắn.

Như thể trước mặt chúng không phải người khổng lồ vô địch gì cả!

Mà lúc này bên ngoài ảo cảnh, trên đài thi đấu trên không, dù là quan viên liên bang hay quân đội hay các trưởng lão của đạo viện Phiêu Miểu cũng đều trợn tròn mắt, thậm chí có người còn đứng bật dậy.

- Đây là...

- Huyễn Binh, đây là thần binh tổng thống liên bang tiền nhiệm Lý Hành Văn cảm ngộ được, là thuật pháp tự sáng tạo! Ông từng nói tương lai phải dùng thuật pháp này mở ra thời đại cải cách pháp khí liên bang, dùng thứ này để nhận được sự công nhận của trời đất, nổ lực đột phá, trở thành nguyên anh duy nhất của liên bang!

- Lý Hành Văn là kỳ tài, nói là ngộ tính bậc nhất liên bang cũng không quá chút nào. Tên đệ tử này của ông ta vậy mà lại có ngộ tính như thế, Chân Tức mà lại có thể triển khai thuật này!

Trong mắt mọi người, lúc này Vương Bảo Nhạc và Lý Vô Trần đang chiến đấu, thanh niên đầu trọc Lý Vô Trần khoanh chân nhắm mắt, đôi môi khẽ nhúc nhích, lẩm bẩm niệm chú ngữ mà người khác không nghe được.

Mà ở phía trước cách hắn mười trượng có một quả bóng nước đục ngầu, tuy không nhìn rõ bóng dáng nhưng chính là Vương Bảo Nhạc đang bị vây ở trong!

------oOo------

Chương 155: Ngươi dừng tay cho ta!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đám người bên ngoài đang giật mình, nhưng Vương Bảo Nhạc lại không hề hay biết gì.

Lúc này hắn đang hóa thân thành người khổng lồ ở trong thế giới sương mù, khi cất bước thì tạo ra gió lốc sấm rền, ánh mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt khổng lồ trên không trung với vẻ không tin tà ma, sau đó tung một cú đấm!

- Vỡ cho ta!

Một cú đấm này khiến xung quanh rung chuyển, tiếng nổ rợp trời, như tạo nên bao cơn gió lốc có thể hủy diệt tất thảy, quét ngang đất trời, ào ào ập tới đánh vào khuôn mặt khổng lồ kia.

Tiếng nổ mạnh rung chuyển đất trời, khuôn mặt kia đột nhiên rung động, sau đó xuất hiện từng vệt nứt như thể không thể chịu đựng được, trực tiếp vỡ tan ra.

Nhưng đúng lúc nó vỡ ra, Vương Bảo Nhạc đột nhiên biến sắc, muốn lùi lại nhưng vẫn chậm một bước. Khuôn mặt kia vỡ tan thành vô số khuôn mặt nhỏ, lấy tốc độ cực nhanh lao thẳng vào cánh tay Vương Bảo Nhạc, nháy mắt đã chui vào cơ thể hắn, chạy dọc kinh mạch!

- Thứ quái quỷ này!

Vương Bảo Nhạc lập tức hít sâu, chỉ cảm thấy trong cơ thể tràn đầy từng đạo khí tức, mỗi đạo đại diện cho một loại thất tình lục dục chạy dọc chạy ngang, như muốn xé tan cơ thể của hắn.

- Làm sao bây giờ? Nơi này là địa bàn của hắn, ta có tưởng tượng thế nào thì hắn cũng sẽ mạnh hơn ta. Vả lại, so trí tưởng tượng với một tên điên thì không ổn chút nào... Cho dù ta tưởng tượng mình là tổng thống liên bang cũng vô dụng thôi.

Vương Bảo Nhạc trừng muốn rớt tròng mắt ra, hắn không thể nào thích ứng với kiểu chiến đấu dựa vào trí tưởng tượng này. Thấy cơ thể đã bắt đầu xuất hiện vết nứt, Vương Bảo Nhạc hoảng sợ, đang muốn tưởng tượng thành mầm mống thôn phệ để hấp thu thì trong đầu đột nhiên lóe lên một ý nghĩ.

- Không đúng... sao ta lại đi so trí tưởng tượng với hắn làm gì chứ, ta phải đi so luyện chế pháp khí mới phải. Luyện khí này cũng không phải cứ dựa vào tưởng tượng là được, quá trình của nó vô cùng phức tạp, nếu hắn không hiểu căn bản, không hiểu nguyên lý thì dù có tưởng tượng ra được cũng chỉ là ảo ảnh mà thôi!

Hai mắt của Vương Bảo Nhạc sáng lên, không đến đường cùng thì hắn không muốn dùng đến mầm mống thôn phệ ở trước mặt mọi người.

- Còn những khí tức trong cơ thể ta ấy à... Ta sẽ coi nó như linh khí mà luyện hóa!

Vương Bảo Nhạc lộ ra ánh mắt hung ác, tay phải lập tức giơ lên, hút linh khí xung quanh ùa tới như khi hắn luyện chế linh thạch, mục tiêu chính là đám khí tức thất tình lục dục trong cơ thể.

Trong nháy mắt, cơ thể Vương Bảo Nhạc chấn động dữ dội, trong thế giới huyền ảo này cũng vang lên tiếng kêu của thanh niên đầu trọc. Trong tiếng hô kia, dưới sự dẫn dắt của Vương Bảo Nhạc, những thất tình lục dục trong cơ thể hắn đã bắt đầu hội tụ lại trên tay phải của hắn!

Chỉ trong chớp mắt, chỗ lòng bàn tay phải của Vương Bảo Nhạc nhanh chóng xuất hiện một viên linh thạch được hình thành từ thất tình lục dục!

Viên linh thạch này muôn màu muôn vẻ, thậm chí mức độ sáng bóng rực rỡ của nó còn hơn hẳn linh thạch bảy màu mà Vương Bảo Nhạc luyện chế ra. Ngay khi nó xuất hiện đã phát ra ánh sáng vô cùng rực rỡ, khiến cho sương mù xung quanh dần biến mất với tốc độ mắt thường có thể thấy được, chẳng khác gì bông tuyết gặp phải nhiệt độ cao.

Kiến thức chính là sức mạnh nhé đồ trọc con, đây chính là hậu quả của việc không rành về luyện khí đấy!

Thấy có tác dụng, Vương Bảo Nhạc lập tức mừng húm, cười lớn toàn lực thúc giục linh thạch trong tay, khiến cho nó lại phát sáng lần nữa, ánh sáng lan ra xung quanh khiến đám sương mù kia lập tức quay cuồn rồi tiêu tán, trở nên mỏng manh hơn.

Vương Bảo Nhạc hưng phấn bước lên trước, thế giới sương mù xuất hiện vết nứt tựa như mặt kính, như thể sắp sửa vỡ tan. Mà xuyên qua khe hở của những vết nứt đó, Vương Bảo Nhạc thấy rõ bên ngoài chính là chiến trường ở điểm giao nhau trên đường núi kia!

Dù là Lục Tử Hạo ở bên cạnh hay khán đài trên trời đều hiện rõ trước mắt, mà cách hơn mười mét ở phía đối diện chính là tu sĩ giáp tím đang biến sắc và thanh niên đầu trọc kia.

- Ảo cảnh này thú vị thật đấy!

Ánh mắt của Vương Bảo Nhạc lóe lên, linh thạch được tạo thành từ thất tình lục dục trong tay hắn lại bộc phát hào quang rực sáng rồi phóng tới, như thể hòa làm một cùng ánh sáng kia, muốn đánh vỡ

thế giới đã xuất hiện vết nứt như mặt kính này!

Mà trên chiến trường ở giao điểm lúc này, tu sĩ áo tím bên cạnh thanh niên đầu trọc hoảng sợ. Trong mắt hắn, chỗ Vương Bảo Nhạc đang đứng bây giờ được một giọt nước khổng lồ bao phủ!

Giọt nước này nhốt hắn ở bên trong, từ xa nhìn lại giống hệt như hổ phách. Nhưng nhìn kĩ thì giọt nước này lại xuất hiện vết nứt, tựa như không ngăn cản nổi khí thế sắc bén của Vương Bảo Nhạc nên sắp vỡ tan đến nơi!

Còn sắc mặt của thanh niên đầu trọc đang đả tọa kia lại càng khó coi hơn. Hắn nhìn chằm chằm vào Vương Bảo Nhạc, khóe miệng rỉ máu, trong mắt ánh lên vẻ không cam lòng.

Thực ra trước đó khi hắn lên tiếng nói với Vương Bảo Nhạc là đã có ám chỉ, bởi vì hắn biết dù mình nhờ thiên phú mà ngộ ra được giọt nước đó, lại được sư tôn giúp đỡ nên nhanh chóng biến nó thành huyễn binh của chính mình. Nhưng nhận thức và thực lực lại thua kém sư tôn của mình, nên không làm được như ông, bất kể là luyện đan, luyện khí, trận pháp các thứ hắn đều không rành, cho nên hiện tại hắn khó mà điều khiển huyễn binh này một cách hoàn mỹ.

Thế nên hắn mới ngầm ám chỉ Vương Bảo Nhạc, khiến cho hắn xem nhẹ điểm này, chỉ dựa vào trí tưởng tượng mà thôi. Nếu thế thì hắn có thể dựa vào huyễn binh này, giành được vị thế vĩnh viễn bất bại.

Nhưng không ngờ Vương Bảo Nhạc lại phản ứng nhanh như thế, lúc này thanh niên đầu trọc không cam lòng, ánh mắt của hắn lóe lên, trong khoảnh khắc giọt nước sắp tan vỡ, hắn quyết đoán giơ tay phải lên chỉ về phía Vương Bảo Nhạc bấm quyết!

- Thế giới huyễn binh của ta không thể bị phá vỡ, phong lại cho ta!

Lời hắn nói ra lập tức khiến giọt nước đang bao phủ Vương Bảo Nhạc có dị động, vết nứt trên đó khép lại với tốc độ cực nhanh mà mắt thường có thể thấy rõ, giống như muốn quay lại trạng thái vẹn nguyên vốn có, trong đó lại càng xuất hiện nhiều khuôn mặt hơn, chúng còn dữ tợn hơn chứ không chỉ là bộ dạng của Vương Bảo Nhạc nữa!

- Vô dụng thôi!

Vương Bảo Nhạc bên trọng ảo cảnh giọt nước nhìn duyên qua vết

nứt lớn, thấy được hết thảy những chuyện xảy ra ở bên ngoài. Ngay lúc những vết nứt này nhanh chóng khép lại thì hắn cười lạnh, giơ tay phải lên.

- Luyện khí không phải chỉ có ngưng tụ linh thạch không thôi, còn có cả linh bôi và hồi văn nữa!!

Ánh mắt Vương Bảo Nhạc lóe tia sáng lạnh, hắn giơ tay phải lên, lập tức có vô số hồi văn tản ra xung quanh với khí thế như dời non lấp bể!

Nếu là ở nơi khác, hồi văn đều nằm trong đầu của Vương Bảo Nhạc nên tất nhiên là không thể bị huyễn hóa ra được, nhưng trong thế giới sương mù này, nếu chỉ dựa vào tưởng tượng thì chỉ trong nháy mắt, theo Vương Bảo Nhạc trí tưởng tượng của Vương Bảo Nhạc vận hành, vô số hồi văn lại xuất hiện ở hình dạng cụ thể hóa!

Số lượng hồi văn này vô cùng khổng lồ, không chỉ là gần trăm vạn, dưới công thức mà Vương Bảo Nhạc nắm giữ thì lại được thôi diễn ra nhiều hơn, đặc biệt là trong số này còn ẩn chứa cả hồi văn cao cấp. Lúc này chúng ùn ùn xuất hiện, gần như lấp kín toàn bộ thế giới sương mù này, lại còn tạo thành vô số gió lốc quét ngang đất trời, khí thế hùng hồn rung chuyển cả trời xanh, đánh thẳng về phía những gương mặt kia, tạo thành tiếng nổ mạnh liên hồi.

- Trước đây ta đã từng nghĩ, nếu ngưng tụ tất cả hồi văn trên một viên linh thạch thì sẽ có biến hóa thế nào, tiếc là vấn đề này không thực tế, không ai có thể làm được, nhưng ở nơi đây... Nếu ngươi nói thế giới của ngươi không gì phá nổi thì cứ chống mắt lên mà nhìn, thế giới của ngươi có thể chứa nổi giấc mộng này của ta hay không!

Ánh mắt của Vương Bảo Nhạc trở nên sắc bén, lúc này hắn đột nhiên ý thức được thế giới tưởng tượng này thực ra lại là một cơ duyên đặc biệt của mình!

Ở nơi này, hắn có thể dựa vào kiến thức của mình để luyện chế ra một món pháp khí trong tưởng tượng, hơn nữa trong quá trình luyện chế pháp khí cũng chẳng cần tài liệu gì, lại càng không thể nào thất bại được. Thế cho nên, quá trình trải nghiệm này vô cùng quý báu đối với Vương Bảo Nhạc!

Nghĩ thế, ánh mắt của Vương Bảo Nhạc lập tức sáng rực lên, hắn lùi lại phia sau, không thèm bận tâm đến những vết nứt của thế giới này đang được nhanh chóng lấp kín, trong lòng không nghĩ đến chuyện

rời đi nữa. Hai mắt đanh lại, cười lớn giơ tay trái lên chỉ về phía những hồi văn kia, bắt đầu khắc hồi văn lên viên linh thạch thất tình lục dục nọ!

Chỉ trong chớp mắt, trên viên linh thạch thất tình lục dục nọ đã có vô số hồi văn, chỗ hồi văn này chi chít kín kẽ, phủ đầy viên linh thạch.

- "Không đủ, phải thêm nữa!

Vương Bảo Nhạc gãi đầu, tiếp tục khắc họa hồi văn, thế là hồi văn trên viên linh thạch này bắt đầu chồng lên nhau vô số tầng.

Theo hồi văn chất chồng lên nhau, một cỗ khí tức khiến người ta cảm thấy hoảng sợ dần phát ra từ trong viên linh thạch, chẳng bao lâu sau thì khí tức này đã tăng lên đến mức vô cùng khủng bố!!

Hư không xung quanh trở nên vặn vẹo, trong màn sương mù cuồn cuộn kia, đám gương mặt nọ cũng đều co rụt lại, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ, không dám tới gần nữa, như thể Vương Bảo Nhạc lúc này là một tồn tại vô cùng đáng sợ vậy!

- Vẫn không đủ, chết tiệt, viên linh thạch này biến thành lớn một chút cho ta cái coi!!

Hô hấp của Vương Bảo Nhạc trở nên dồn dập, lúc này dường như hắn đã quên bén rằng mình đang so tài với người ta, trong mắt hắn chỉ có mỗi hồi văn. Cuối cùng hắn ném thẳng nó lên cho lơ lửng trên không, tay phải giơ lên trảo một cái, chộp hết mớ khuôn mặt đầy hoảng sợ đã chạy lùi lại kia.

Tiếng kêu thảm vang lên, mấy khuôn mặt khi nãy hãy còn vô cùng hùng hổ, nay lại điên cuồng muốn tránh né, nhưng lại hết đường trốn chạy, chúng bị Vương Bảo Nhạc hút tới, đưa hết vào bên trong linh thạch, khiến cho viên linh thạch đó liên tục phình to. Cùng lúc đó, Vương Bảo Nhạc điều khiển hồi văn xung quanh điên cuồng ngưng tụ lạc ấn lần nữa.

Đến lúc này, khí tức phát ra từ viên linh thạch đó đã đến mức độ vô cùng kinh người! Thậm chí ngay cả thế giới này cũng đã bắt đầu rung động!

Người ngoài không cảm giác ra được gì, nhưng thanh niên đầu trọc kia đã biến sắc, hô hấp trở nên dồn dập, ngay khi hắn suy nghĩ xem có nên chấm dứt trận chiến này hay không thì Vương Bảo Nhạc ở

bên trong thế giới sương mù đó đột nhiên ngẩng phắt đầu dậy.

- Linh thạch này nhỏ quá, căn bản không đủ, dù có chồng thêm lên cũng không đủ!

Lúc này trong mắt Vương Bảo Nhạc lộ ra vẻ điên cuồng, sau khi nhìn quanh thì ánh mắt chợt lóe lên, vỗ trán một cái.

- Mình khờ quá đi mất, cần gì cứ nghĩ đến chuyện khắc hồi văn lên linh thạch kia chứ... Mình có thể khắc nó lên thế giới này mà, không phải pháp binh có thể luyện được thiên địa vạn vật sao, mình cứ luyện chế thế giới này thành pháp binh là xong!

Vương Bảo Nhạc nghĩ tới đây thì kích động đến mức thân thể run lên, ngửa mặt lên trời cười lớn, hai tay vung lên, tất cả hồi văn ở nơi này ầm ầm bộc phát, không còn lơ lửng giữa không trung nữa, mà bắt đầu dung nhập vào bên trong thế giới này, bắt đầu... đánh dấu!

Cũng đúng lúc này, thanh niên đầu trọc ở bên ngoài lập tức há hốc mồm, trong lòng chợt sinh ra cảm giác bất an khiến cho hô hấp của hắn chợt khựng lại, hai mắt mở to, vội nói.

- Vương Bảo Nhạc, ngươi dừng lại đi, ta không chơi nữa, chết tiệt... Ngươi dừng tay lại cho ta!

------oOo------

Chương 156: Ra lệnh cho ta à?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngay khi thanh niên đầu trọc kia kinh hô, thì trong thế giới giọt nước huyễn binh kia của hắn, Vương Bảo Nhạc ngửa mặt lên trời cười lớn, phất tay khiến toàn bộ hồi văn trong nơi này phát ra ánh sáng chói lóa, in dấu ở không trung, in dấu khắp thế giới này.

Dõi mắt nhìn ra thì trên bầu trời bao la của thế giới hư vô này chỉ toàn hồi văn điểm xuyết, dù không phải hoàn toàn bao trùm, nhưng cũng chi chít không thể đếm rõ như những ánh sao trên bầu trời đêm!

- Đúng vậy, chính là loại cảm giác này đây!

Vương Bảo Nhạc vô cùng kích động, tóc dài tung bay, trong mắt ánh lên vẻ hưng phấn, lúc này trong đầu hắn chỉ toàn là công thức hồi văn, tựa như trong mắt hắn thì thế giới huyễn binh này đã thành một món đồ chơi của mình vậy!

- Tiếp tục đánh dấu đi, thế giới này rộng lớn như thế, còn lâu mới in dấu xong!

Vương Bảo Nhạc hưng phấn, thân thể kích động tới mức run nhẹ, đối với hắn mà nói thì loại trải nghiệm này đúng là chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu.

Lúc này hắn phất tay một cái, lại có thêm vô số hồi văn biến ảo ở xung quanhh, ẩn chứa suy nghĩ của hắn, tiếp tục đánh dấu thế giới này. Chỉ một lát sau, dõi mắt nhìn khắp nơi này chỉ thấy toàn là hồi văn!

Cũng chính lúc này, bởi vì dấu ấn hồi văn có quá nhiều, mà mỗi cái đều do Vương Bảo Nhạc huyễn hóa ra, ẩn chứa ý nguyện của hắn, lúc này nó lan rộng, chiếm cứ dần... Bắt đầu giành quyền khống chế thế giới do huyễn binh giọt nước của thanh niên đầu trọc kia tạo ra!

Thanh niên đầu trọc ở bên ngoài thấy thế thì biến sắc dữ dội, hắn đứng bật dậy, thất thanh hô to.

- Vương Bảo Nhạc, ngươi là đồ vô sỉ! Ngươi làm thế khác gì ăn cướp đâu, mau dừng tay lại cho ta!

Thanh niên đầu trọc tức giận rống to, lúc này hắn đang bồn chồn lo lắng vô cùng, vẻ mặt biến đổi, tất cả bình tĩnh trước đó đã hoàn toàn tan biến, gấp đến độ phát điên tới nơi.

Hắn quát to, hai bấm pháp quyết, muốn rút huyễn binh của mình lại, trong lòng lúc này đang hối hận không thôi, lẽ ra không nên tìm Vương Bảo Nhạc đẻ thử nghiệm uy lực huyễn binh của mình mới đúng. Hắn thật không ngờ Vương Bảo Nhạc này lại vô sỉ như thế... Lại còn định luyện hóa cả huyễn binh của hắn nữa!

Một khi Vương Bảo Nhạc luyện hóa thành xông thì chẳng khác nào cướp mất huyễn binh của hắn, trước kia hắn chưa từng nghĩ đến chuyện này, càng không thể ngờ được.

Lúc này gân xanh trên trán hắn nổi lên, hai tay nhanh chóng bấm pháp quyết, giọt nước đang nhốt Vương Bảo Nhạc lập tức vặn vẹo

như muốn tiêu tan.

Nhưng tất cả đã quá muộn...

Trong thế giới huyễn binh, ánh mắt của Vương Bảo Nhạc lóe sáng, lúc này hắn đang giơ hai tay lên túm lấy viên linh thạch thát tình lục dục ở trước mặt, ấn mạnh một cái xuống, miệng gầm lên.

- Coi thế giới này là linh thạch!

- Khắc ra vô tận hồi văn!

- Ngưng tụ thành... Linh bôi vô tận!

Ba câu này vốn là phần giới thiệu trong Vạn Vật Hóa Binh Quyết, có điều đã bị Vương Bảo Nhạc sửa lại một chút. Khi hắn hét to lên thì có khí thế phi phàm, kinh thiên động địa vang vọng khắp trời xanh. Vô số hồi văn tựa như sao trời trong thế giới này lập tức phát ra ánh sáng dữ dội hơn, thắp sáng toàn bộ thế giới này!

Theo hai tay của Vương Bảo Nhạc gạt ra, viên linh thạch thất tình lục dục trong tay hắn chợt nổ tung, vô số hồi văn trong đó lập tức bộc phát. Cùng lúc đó, trong đầu của Vương Bảo Nhạc cũng có gió lốc nổ mạnh, toàn bộ hồi văn mà hắn dùng công thức thôi diễn ra và nắm giữ được từ khi tiếp xúc đến pháp binh cũng bạo phát ra vào ngay lúc này, sau khi hòa làm một với hồi văn do linh thạch thất tình lục dục phát mà thành thì tạo thành một biển hồi văn!

Số hồi văn này cuồn cuộn không dứt, tựa như trải đầy đất trời, lấy Vương Bảo Nhạc làm trung tâm, hóa thành gió lốc kinh thiên động địa, ầm ầm lan rộng ra xung quanh!

Nhìn từ phía xa thì lúc này biển hồi văn đang điên cuồng lan rộng, chỉ nháu mắt đã hoàn toàn bao trùm mặt đất trong thế giới này...

Không dừng lại ở đó, trong lúc nhanh chóng lan ra, dường như đã đến biên giới cuối cùng, nó lại bắt đầu lan lên phía trên, trong quá trình này, bởi vì nơi này đã tồn tại vô số hồi văn tựa như ánh sao, sự có mặt của chúng cũng giống như biển sao trời, bắt đầu dẫn dắt, dung hợp, khiến cho khí thế của biển hồi văn bên dưới ầm ầm dậy sóng che cả trời cao, tốc độ lan ra cũng nhanh hơn, trực tiếp... Bao phủ toàn bộ bầu trời bao la của thế giới này!

Đưa mắt nhìn qua thì toàn bộ nơi này, dù là mặt đất hay trời cao đều

bị hồi văn phủ kín!

Mà nhìn từ bên ngoài thì giọt nước bao vây Vương Bảo Nhạc lúc này lại bị hồi văn chiếm cứ toàn bộ, cảnh tượng này khiến người xem giật mình sửng sốt.

Lúc này, thanh niên đầu trọc kia đã hoàn toàn phát điên, hắn tức giận rống to không tiếc cắn nát đầu lưỡi bật máu, cưỡng chế hòng điều khiển, cố gắng thu hồi huyễn binh này lại, lúc này hắn đã hối hận đến xanh hết cả ruột gan.

- Vương Bảo Nhạc!!

Nhưng mặc cho thanh niên này phun máu ra sao, điều khiển kiểu gì, la hét nhường nào thì cũng chỉ uổng công vô ích. Thực ra khi Vương Bảo Nhạc kịp phản ứng lại, muốn luyện hóa huyễn binh này thì tất cả đã không cách nào nghịch chuyện được nữa.

Nhưng thanh niên đầu trọc không cam lòng, hắn không thể nào chấp nhận được kết cục này, đó là huyễn binh do hắn dày công ngộ ra được, lại cho thêm linh huyết cực kỳ quý giá, nhờ có sư tôn trợ giúp mới luyện thành.

- Đây là huyễn binh của ta, không ai có thể cướp nó đi được!

Vẻ mặt của thanh niên đầu trọc trở nên dữ tợn, điên cuồng hét lên rồi thử bấm pháp quyết lần nữa, liều mạng muốn thử thêm.

Nhưng đúng lúc này, trong thế giới huyễn binh bị hồi văn của Vương Bảo Nhạc chiếm cứ, Vương Bảo Nhạc đang chống hai tay xuống đất dần ngẩng đầu lên nhìn quanh, hiện tại trong cảm thụ của hắn thì thế giới này đã hoàn hoàn khác trước.

Nếu như nói Vương Bảo Nhạc chỉ là một kẻ ngoại lai ở trong thế giới giọt nước trước đó, vậy thì bây giờ, theo cảm nhận của hắn thì mình đã trở thành chủ nhân của nơi này.

Tựa như chỉ cần một ý nghĩ thôi cũng có thể khiến nơi này sinh ra biến hóa.

Ngoài ra, kết cấu và toàn bộ hoàn cảnh của nó cũng đã hoàn toàn khác trước, sinh ra dị biến cực đại!

Không còn sương mù, không có khuôn mặt nào, những nơi có thể

nhìn tới chỉ toàn là hồi văn... Ở giữa những hồi văn này dường như còn tồn tại một số tia chớp, những tia chớp này liên tục chạy dọc theo đám hồi văn kia không theo một quy tắc nào, thi thoảng lại có vô số tia chớp đánh vào nhau, hoặc là tiêu tan, hoặc là trở nên mạnh mẽ hơn.

Nhìn thấy chúng, trong mắt Vương Bảo Nhạc lộ ra vẻ chợt hiểu.

- Hóa ra đây chính là cảm giác luyện chế vạn vật thành pháp binh...

Vương Bảo Nhạc thì thào, loại trải nghiệm này có ý nghĩa cực kỳ quan trọng đối với hắn, thậm chí có thể nói trải nghiệm lần này mới có thể xem như chính thức mở ra cánh cửa pháp binh của hắn.

- Coi vạn vật là linh thạch, khắc lên vô tận hồi văn, ngưng tụ thành... linh bôi vô thượng!

Những lời này lại xuất hiện trong đầu Vương Bảo Nhạc thêm lần nữa, lúc này hắn đột nhiên cảm giác dường như mình đã hiểu ra được gì đó.

- Như vậy thì nơi mình đang đứng bây giờ chính là... Bên trong linh bôi do mình luyện chế ra sao... Hóa ra bên trong linh bôi là thế này...

- Hóa ra hồi văn không chỉ có thể khắc ở bên ngoài mà cũng có thể khắc ở bên trong nữa!!

Hai mắt Vương Bảo Nhạc càng lóe sáng hơn.

- Hóa ra giữa hồi văn là nhờ vào những tia chớp mà mắt thường không thể nhìn thấy kia để kết nối với nhau, từ đó sinh ra sức mạnh kinh người!

Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, trên mặt lộ ra vẻ say mê, dường như đối với hắn, thế giới hồi văn này đã trở thành thứ tuyệt vời nhất trên đời này, hồi lâu sau hắn mới mỉm cười.

- Như vậy những tia chớp kia được sinh ra kiểu gì đây... Có thể nó là tác dụng của linh thạch!

Trong mắt Vương Bảo Nhạc mang theo vẻ hưng phấn, lại nhìn kỹ hơn một lúc, đột nhiên chú ý thấy trong biển hồi văn xung quanh có một sợi tơ vàng lóe sáng.

- Ơ?

Ánh mắt của Vương Bảo Nhạc lóe lên, sợi tơ vàng này dường như ẩn chứa linh uy vô cùng kinh người, tựa như được áp súc lại từ linh khí khổng lồ, lúc này nó đang chạy dọc và điên cuồng phá hủy số hồi văn kia, như thể có được ý chí và cực kỳ linh động, nó vừa phá hủy vừa cố gắng biến nơi này trở lại thành thế giới sương mù như lúc trước.

Chỉ là số lượng hồi văn ở đây có quá nhiều, lại hoàn toàn kết nối chất chồng lên nhau, nên dù uy lực của sợi tơ vàng này không tầm thường nên khó mà làm nên chuyện gì, chẳng qua nếu không ngăn cản nó thì sau một thời gian nhất định, nó sẽ thực sự làm được chuyện đó.

- Đây là do tên trọc con kia điều khiển à?

Vương Bảo Nhạc mỉm cười, hắn cảm ứng được khí tức của thanh niên đầu trọc kia ở bên trong sợi tơ vàng này. Hắn vung tay phải lên, thế giới này lập tức ầm ầm chấn động, tất cả hồi văn đều phát sáng, từng đạo sấm sét trực tiếp biến nơi này thành một hồ sấm, đánh đùng đùng quét ngang bốn phía như bắt đầu tẩy rửa. Mặc cho sợi tơ vàng này kinh hoảng tránh né kiểu gì cũng vô ích, nháy mắt đã bị tia chớp bao phủ.

Sau khi tia chớp biến mắt thì tơ vàng hóa thành màu máu, khí tức của thanh niên đầu trọc kia cũng đã không còn nữa!

- Bây giờ có thể ra khỏi đây rồi!

Vương Bảo Nhạc cười lớn, bước lên trước một bước!

Cùng lúc đó, toàn thân của thanh niên đầu trọc đang toàn lực ứng phó cố gắng điều khiển giành lại huyễn binh chợt giật mạnh, sắc mặt tái đi, thân thể lảo đảo lùi lại vài bước, trong mắt mang theo vẻ bi phẫn khó thốt nên lời, chực muốn rống to.

Nhưng hắn chưa kịp quát lên thì giọt nước huyễn binh đang bao vây Vương Bảo Nhạc ở nơi này đột nhiên phát ra ánh sáng chói lóa.

Ánh sáng này như vô số thanh kiếm sắc đột nhiên bắn ra, thân ảnh của Vương Bảo Nhạc trực tiếp đi ra từ bên trong!

Ngay khi bước ra, hắn giơ tay phải lên, ánh sáng của thế giới giọt nước kia bất chợt lóe lên vài cái rồi thu nhỏ lại, chỉ trong chớp mắt,

thế giới giọt nước đó cũng hóa thành giọt nước, lơ lửng trong lòng bàn tay của Vương Bảo Nhạc, có ánh sáng bao quanh, không giống nước mà giống một giọt quỳnh tương hơn!

- Vương Bảo Nhạc, ngươi hãy trả huyễn binh lại cho ta mau!!

thanh niên đầu trọc Lý Vô Trẫn tức giận trừng mắt nhìn Vương Bảo Nhạc, ngữ khí cực kỳ tệ.

- Ra lệnh cho ta nữa cơ á? Trông hạt châu này cũng ngon lắm đấy...

Vương Bảo Nhạc liếc thanh niên đầu trọc kia một cái, giơ tay ném thẳng giọt nước kia vào trong miệng, trong lúc thanh niên đầu trọc kia trợn mắt há mồm thì hắn đã nuốt xuống bụng.

- Cũng ngon đấy.

Vương Bảo Nhạc nấc một cái rồi cười gian.

------oOo------

Chương 157: Linh huyết bạo phát

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thanh niên đầu trọc trợn tròn mắt, đứng im tại chỗ, giống như không thể tiếp thu nổi cảnh tượng mình vừa nhìn thấy, hai mắt đờ ra, ngơ ngác thì thào.

- Hắn... Ăn mất huyễn binh của mình rồi sao?

- Ăn rồi, ăn thật rồi, không tin thì ngươi nhìn đi.

Vương Bảo Nhạc nghe vậy thì há miệng về phía thanh niên đầu trọc, ý bảo mình đã thật sự ăn rồi.

Cảnh này khiến cho người vẫn luôn chú ý đến trận chiến như Lục Tử Hạo cũng phải ngẩn tò te, nhìn thanh niên đầu trọc kia, xong lại nhìn Vương Bảo Nhạc, dù trong lòng hắn không thích thanh niên đầu trọc kia lắm, nhưng cũng không thể không thầm mắng Vương Bảo Nhạc một câu.

- Đồ đê tiện, chơi bẩn ghê hồn! Rốt cuộc hắn là người của Pháp Binh

các hay là Ăn Hàng các đây, hắn không sợ ăn bậy nổ vỡ bụng à!

Trong lúc Lục Tử Hạo mắng thầm thì tu sĩ mặc giáp tím kia cũng ngơ ngác, bị cảnh tượng Vương Bảo Nhạc nuốt huyễn binh dọa cho sợ ngu người.

Còn thanh niên đầu trọc kia thì lúc này cứ như bị choáng váng vậy, dường như không cách nào tiếp nhận được những gì vừa xảy ra, lại nhìn chằm chằm cái miệng của Vương Bảo Nhạc, nhưng dần dần thân thể lại run lên.

- Thật sự... Ăn mất rồi...

Hắn vừa thì thào xong thì hô hấp bắt đầu trở nên dồn dập, dường như đã bắt đầu tiếp thu sự thật này, trong đầu nổ vang.

Giống như bị mấy vạn tia sét đánh thẳng vào đầu, càng lúc càng dữ dội, cuối cùng tạo thành vô số tiếng vang, tâm thần lắc lư, khiến cho thân thể của hắn cũng run lên dữ hơn. Hắn ngẩng phắt đầu dậy, trong mắt hằn đầy tơ máu, điên cuồng gào to.

- Vương Bảo Nhạc!!

Thanh niên đầu trọc ngửa mặt lên trời gầm lớn, trở nên điên cuồng, hơi thở dồn dập, một loại cảm giác điên cuồng xen lẫn hoang đường xa lạ chợt ập đến, khiến cho mạch máu của hắn sục sôi như muốn nổ tung, sau đó phun ra một búng máu.

- Ngươi... Ngươi thật sự ăn nó!!

Thanh niên đầu trọc tức giận rống to, muốn đuổi theo giết Vương Bảo Nhạc, nhưng đả kích lần này thật sự quá lớn, cho nên hắn vừa đi tới vài bước thì trước mắt đã tối sầm, bước chân lảo đảo, chỉ cảm thấy trước mắt quay cuồng.

Tu sĩ mặc giáp tím đứng bên cạnh hắn vội bước lên đỡ lấy,, thế mới giúp hắn đứng vững, nhưng đôi mắt đỏ quạch như máu, nếu như ánh mắt có thể giết người thì Vương Bảo Nhạc lúc này đã bị hắn bắn thành cái rổ rồi.

- Vương Bảo Nhạc, ngươi mau nôn ra cho ta, ngươi trả huyễn binh lại đây, nó là của ta... Là do ta vất vả luyện ra được, ngươi... Sao ngươi có thể ăn nó chứ!

Thanh niên đầu trọc vịn tay của tu sĩ giáp tím mới khiến mình trụ vững lại, hắn bi phẫn đến mức khóc ra, gào lên thật lớn.

Thấy đối phương phản ứng lớn như thế, Vương Bảo Nhạc bất giác lùi lại vài bước, chớp chớp mắt, vội ho một tiếng, cảm thấy không biết có phải mình làm hơi quá không, chọc cho con nhà người ta khóc thế này, vậy nên hắn khoát tay ngăn lại, ném một hạt châu kim chung tráo ra.

- Không phải chỉ là một hạt châu thôi à, ta đền lại cái khác cho ngươi này!

- Ngươi lại còn sỉ nhục ta!! Đây là cái con khỉ gì chứ, đồ của ta là do linh huyết luyện chế ra đấy, là linh huyết đấy, ngươi có hiểu không hả!!

Thanh niên đầu trọc càng điên máu hơn, hắn hất tay áo lên đánh bay hạt châu kim chung tráo, gào khản cả giọng.

- Rồi sao đây? Muốn làm tiền à!

Vương Bảo Nhạc trừng mắt, đang định nói chuyện, nhưng đúng lúc này hắn đột nhiên biến sắc, phát hiện giọt nước bị mình nuốt vào ban nãy nay lại xuất hiện biến hóa rất kỳ lạ.

Thực ra sở dĩ Vương Bảo Nhạc dám nuốt nó vào là vì sau khi bị hắn luyện xong thì giọt nước đó đã hóa thành linh bôi, bên trong có dấu ấn của hắn, khiến cho hắn cảm thấy thứ này có thể dung hợp cùng cơ thể của mình.

Thế cho nên hắn mới nuốt vào bụng, vốn chẳng có thay đổi gì, nhưng ngay lúc này lại có một luồng tơ máu chui ra từ bên trong!

Tơ máu này giống hệt cái mà Vương Bảo Nhạc đã nhìn thấy lúc ở bên trong thế giới giọt nước, lúc này nó vừa xuất hiện thì lập tức phóng thích linh uy, tốc độ bất chợt tăng nhanh, thế mà lại cuốn lấy giọt nước cố gắng lao ra khỏi thân thể của Vương Bảo Nhạc!

Cùng lúc đó, thanh niên đầu trọc đang nổi trận lôi đình lập tức phát giác ra, trong mắt lập tức lộ ra vẻ cuồng hỉ.

- Vẫn còn!

Hắn nói xong thì lập tức khoanh chân ngồi xuống, hai tay bấm pháp

quyết chỉ về mi tâm, theo thân thể hắn run lên, tơ máu trong cơ thể của Vương Bảo Nhạc cũng tăng vọt, điều này dọa Vương Bảo Nhạc giật thót muốn phun nó ra.

Nhưng đúng lúc này, dòng nước xoáy từ mầm mống thôn phệ ở đan điền của Vương Bảo Nhạc đột nhiên chuyển động thật mạnh, một cỗ lực hút kinh người lập tức tràn ra khỏi cơ thể, sau đó nhanh chóng biến mất.

Tuy chỉ bộc phát trong nháy mắt, nhưng lực hút cực mạnh đó trực tiếp hút tơ máu vốn muốn cuốn hạt châu lao ra lại!

Tơ máu này giống như bị một bàn tay vô hình túm lấy, mặc cho nó phản kháng cỡ nào cũng không thể lao ra, bị cưỡng chế tóm về lại bên trong mầm mống thôn phệ, sau đó thôn phệ hấp thu nó!

Tất cả xảy ra trong nháy mắt, chính bản thân Vương Bảo Nhạc cũng không kịp phản ứng lại thì mầm mống thôn phệ của hắn đã thôn phệ tơ máu, hình như mầm mống thôn phệ khá ghét bỏ giọt nước kia nên không thèm động tới.

Vương Bảo Nhạc ngẩn ra một lúc, nhưng sau đó chợt biến sắc, sau khi mầm mống thôn phệ của hắn thôn phệ tơ máu xong thì giống như tiêu hóa nó vậy, nháy mắt đã có một cỗ sóng linh khí chợt lan ra từ bên trong đan điền!

Linh khí này quá mạnh, lại vô cùng nồng đậm, thậm chí vượt xa tổng lượng linh khí mà từ trước tới nay Vương Bảo Nhạc đã từng thu nạp, lúc này bị mầm mống thôn phệ chạm vào thì nó bất chợt ùa ra như lũ dữ, trực tiếp ầm ầm bộc phát trong cơ thể của Vương Bảo Nhạc!

Phát hiện cỗ linh khí vô cùng nồng đậm này điên cuồng lan tràn trong cơ thể mình, tựa như bản thân trở thành một cái khí cầu liên tục được thổi căng, mắt thấy sắp sửa phình tới mức phát nổ thì Vương Bảo Nhạc tái mặt, hét lên một tiếng.

- Sao lại thế này!

Vương Bảo Nhạc ngừng thở, theo bản năng lập tức triển khai Vân Vụ Phiêu Miểu Quyết để hấp thu.

Theo Vân Vụ Phiêu Miểu Quyết vận chuyển, vô số linh khí bị hắn hút vào bên trong kinh mạch, sau khi chạy toàn thân thì tu vi của hắn cũng bắt đầu kéo lên, chỉ trong nháy mắt mà hắn đã đến Chân Tức

tầng một trung đoạn!

Nhưng hắn không hề thấy mừng về việc này, lúc này hắn đang lo sốt vó, chẳng màng đến chuyện khác nữa, hắn điên cuồng vận chuyển tu vi, nhanh chóng leo thẳng lên đến Chân Tức tầng một đỉnh phong!

Tốc độ tăng lên quá nhanh, như thể ăn phải một viên tiên đan tuyệt thế vậy!

Nhưng Vương Bảo Nhạc vẫn rên lên thành tiếng, hắn phát hiện mức độ nồng đậm của linh khí trong người mình thật sự quá khủng bố, vượt xa tưởng tượng nhiều, cho dù vận chuyển Vân Vụ Phiêu Miểu Quyết, lại có thêm linh mạch toàn phần hấp thu nhưng chỉ có thể làm chậm nguy cơ nổ banh xác lại một chút mà thôi.

Chỗ linh khí còn lại không thể nào bị hấp thu trong thời gian ngắn cũng bị hắn cật lực cản lại, nhưng tất cả chỉ là công cốc, toàn bộ tự động dồn hết đến trong ngũ tạng lục phủ, dồn vào trong máu thịt, hóa thành mỡ béo!

Đám mỡ béo này liên tục dày thêm, cho nên thân thể của Vương Bảo Nhạc cũng nhanh chóng phình to ra với tốc độ mắt thường có thể thấy được, chỉ nháy mắt mà thân thể hắn đã biến thành một quả cầu to tướng, đứng từ xa nhìn qua mà phải giật mình!

- Ta... Ta...

Vương Bảo Nhạc tràn đầy bi phẫn, cố gắng cúi đầu xuống định nhìn thử thân thể của mình, nhưng lại phát hiện không thể làm được, loại cảm giác quen thuộc này lập tức khiến tiếng kêu thảm của hắn càng chói hơn.

- Tại sao ta lại béo ra thế này, vất vả lắm mới giảm cân xong, dáng người mi nhon của ta, gương mặt đẹp trai của ta, đừng có như vậy mà...

- Đừng có béo lên nữa, ta sai rồi, ta không nên ăn bậy, ta còn chưa lên làm tổng thống liên bang, ta không muốn chết vì béo đâu!!!

Vương Bảo Nhạc đang cơn bi phẫn nên cũng không thèm quan tâm tu vi của mình đã đột phá từ Chân Tức tầng một đỉnh phong vọt lên Chân Tức tầng hai, tiếng hét của hắn vô cùng thê thảm, mang theo cả thống hận, còn có cả phần hối hận, vang vọng khắp nơi...

Lúc này, tất cả học sinh ở đảo Thượng Viện thấy cảnh này qua màn hình đều rúng động dữ dội, đầu óc ong ong, cả đám trợn mắt há mồm, liên tục hít sâu.

Trong số bọn họ có không ít người đã nhìn thấy trận chiến của Vương Bảo Nhạc và thanh niên đầu trọc kia, mặc dù không hiểu lắm, nhưng khí thế lúc Vương Bảo Nhạc lao ra cũng khiến bọn họ ghé mặt hồi lâu, chẳng qua việc xảy ra tiếp theo thật sự quá đỗi bất ngờ, Vương Bảo Nhạc nuốt giọt nước thì cũng thôi đi, nhưng giờ lại phình to ra như thế, việc này họ cũng hiểu được, nhưng tận mắt nhìn thấy Vương Bảo Nhạc đột phá tu vi kiểu này thì bọn họ lại không chấp nhận nổi nữa rồi.

- Đây là trận so tài của Chiến Võ các mà, hắn... Hắn lại đột phá kìa!

- Sao mà tên này may thế nhỉ! Ta cũng muốn đột phá, chỉ cần tu vi đột phá thì thành béo cũng được!

- Linh huyết là cái gì nhỉ?

Trong lúc đảo Thượng Viện sôi trào, tiếng bàn tán vang lên ngợp trời thì trên khán đài không trung ở bên trong, phía quân đội, quan viên liên bang và cao tầng của đạo viện Phiêu Miểu cũng giật mình, ai nấy đều mở to mắt ra nhìn chằm chằm thân hình phình to của Vương Bảo Nhạc.

- Lúc trước ta đã thấy Vương Bảo Nhạc này liều mạng rồi, dám nuốt cả huyễn binh...

- Ta đã nói sao tên Lý Vô Trần này có thể luyện chế ra được huyễn binh ở Chân Tức, ra là dùng linh huyết để luyện chế. Linh huyết, lấy từ máu của kỳ thú trong cổ kiếm đồng xanh, vô cùng quý báu... Lý Hành Văn cũng chịu chi cho tên đệ tử này thật!!

Ánh sáng lóe lên trong mắt Chu tướng quân càng sắc bén hơn, nhếch môi mỉm cười, giống như cực kỳ hài lòng đối với Vương Bảo Nhạc, còn chỗ cao tầng của đạo viện Phiêu Miểu thì ai cũng lộ rõ vẻ cổ quái, hồi lâu sau mới có kẻ thấp giọng nói nhỏ.

- Thái thượng trưởng lão không về đấy chứ?

- Tính tình của ông ấy không tốt lắm...

Cao tầng của đạo viện Phiêu Miểu đều vô cùng đau đầu, ngay cả

trung niên áo đỏ kia cũng dở khóc dở cười. Ở nơi cao nhất mà bọn họ không cách nào cảm giác ra được của thế giới này, tựa như cách một tầng mặt nước, trên mặt nước đó có trời xanh mây trắng và một vị lão giả khoanh chân ngồi đó.

Lão giả có mái tóc bạc trắng, trông có vẻ tiên phong đạo cốt, đây đúng là người được thanh niên đầu trọc kia gọi là sư tôn từng xuất hiện ở đỉnh Pháp Binh, thái thượng trưởng lão của đạo viện Phiêu Miểu!

Lúc này ông cúi đầu nhìn xuống thân ảnh tròn vo của Vương Bảo Nhạc ở bên dưới... Hồi lâu sau, dường như nghe thấy tiếng hét thảm của Vương Bảo Nhạc nên ông chợt lộ vẻ kinh ngạc, bất giác bật cười.

- Tên béo này cũng không sợ bị căng chết!

Nói xong, ông giơ tay điểm một cái!

------oOo------

Chương 158: Ta... Ta có thai rồi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một ngón tay này hạ xuống, lập tức có một đạo ánh sáng xanh lập tức lan ra từ trên ngón tay của thái thượng trưởng lão, tựa như do sương mù tạo thành, lại như có vô số ánh sáng đặc thù lập tức bắn ra.

Tốc độ cực nhanh, chỉ chớp mắt đã xuyên qua đất trời, giáng xuống chiến trường, tất cả mọi người ở bên ngoài đảo Thượng Viện khó mà phát hiện ra, học sinh tham gia trận so tài này cũng không cảm thấy gì, dù là trên khán đài thì cũng chỉ có hai người cảm nhận được nó!

Một người là Chu tướng quân, người này thân là cao tầng quân đội, trấn thủ một phương, tu vi vô cùng kinh người.

Người còn lại chính là tu sĩ áo đỏ của đạo viện Phiêu Miểu, có thể trở thành phó tông của đạo viện Phiêu Miểu đã đại biểu cho tu vi tinh thâm của ông!

Toàn bộ nơi so tài của Chiến Võ các này, cũng chỉ có hai người bọn họ là nhận ra ánh sáng xanh vừa lóe lên, nhưng dù nhận ra thì họ

cũng chỉ cảm giác thoáng qua mà thôi, vẻ mặt chợt biến, ngẩng đầu nhìn lên không trung, sau đó lập tức cúi đầu nhìn về phía Vương Bảo Nhạc.

Bởi vì điểm đến của ánh sáng xanh đó chính là Vương Bảo Nhạc!

Trong nháy mắt, ánh sáng xanh đánh xuống, trực tiếp chui vào trong người Vương Bảo Nhạc mà không khiến ai phát hiện ra. Lúc này thân thể Vương Bảo Nhạc run mạnh một cái, mm của hắn cũng đã nhận ra nguy cơ nên trực tiếp tự động biến hóa thành linh căn tám tấc, ngay cả linh mạch cũng bị giấu bớt một phần.

Ánh sáng xanh nọ tiến vào trong cơ thể của Vương Bảo Nhạc, sau khi chạy một vòng xem xét không phát hiện điều gì khác thường, nó không thèm mang đi đám linh khí đã được hấp thu cơ thể của Vương Bảo Nhạc hấp thu từ linh huyết đó, mà chạy thẳng đến chỗ giọt nước huyễn binh nọ. Sau khi tới gần thì tạo ra chấn động cực nhỏ, Vương Bảo Nhạc lập tức trợn mắt, trong bụng đột nhiên sôi trào, hắn ọe một cái, nôn huyễn binh đã bị mình nuốt vào ra.

Huyễn binh giọt nước này vừa bị nôn ra thì lập tức bay thẳng đến chỗ thanh niên đầu trọc, thoắt cái đã chui vào trong mi tâm của hắn. Mà lúc này gã thanh niên đầu trọc kia cũng đã bất chấp việc trên giọt nước đó chứa đầy dịch dạ dày và nước bọt của Vương Bảo Nhạc, hắn mừng rỡ để hạt châu nhập vào trong người mình.

Tất cả mọi chuyện kể ra thì có vẻ rất dài dòng, nhưng đều diễn ra chỉ trong chớp mắt!

Mãi đến lúc này thì ánh sáng xanh kia mới rời khỏi thân thể của Vương Bảo Nhạc, tan biến trong hư vô.

- Chuyện gì thế này!

Vương Bảo Nhạc trợn to hai mắt, lúc này thân thể của hắn như một viên thịt khổng lồ, hắn muốn sờ bụng mình, nhưng tay không với tới, thế nên vô cùng bi phẫn, lại trông thấy hạt châu mình nuốt mất bị gã thanh niên đầu trọc kia giành lại thì lập tức nổi trận lôi đình.

- Ngươi là cái đồ ăn cướp! Bị ta nuốt vào rồi mà ngươi còn cướp đi được, trên đó có nước bọt, có khí tức của ta nữa đấy, ngươi là đồ chơi dơ!

Bản thân thanh niên đầu trọc cũng ngu người, nhưng nhanh chóng

nghĩ tới gì đó nên mừng rơn, không thèm để ý tới Vương Bảo Nhạc nữa, hắn lập tức lấy huyễn binh của mình ra xem, nhưng vừa nhìn một cái thì hắn lại trợn mắt.

- Vương Bảo Nhạc, hệ tiêu hóa của ngươi làm bằng cái khỉ gì thế, chỉ mới đó thôi mà huyễn binh của ta đã suy yếu đến mức này rồi!!

Thanh niên đầu trọc cũng tức lắm, thế là ngẩng đầu lên trừng Vương Bảo Nhạc.

Sau khi hắn xem xét thì phát hiện huyễn binh trong cơ thể đã không còn sáng ngời như lúc vừa bị hắn lấy ra nữa.

Nay nó đã trở nên tối hù, lại có mấy cái lỗ lỏm chỏm, tuy rằng hồi văn bên trong đã bị hắn thanh trừ sau khi lấy lại quyền khống chế, nhưng kiểu gì thì giọt nước huyễn binh này đều như bị đại thương nguyên khí, bị người ta tiêu hóa hấp thu hơn phân nửa vậy.

Vương Bảo Nhạc cũng tức giận trừng mắt nhìn thanh niên đầu trọc, thấy rõ bộ dạng thê thảm của giọt nước trong tay đối phương, hắn chớp mắt, cảm thấy tuy rằng thứ này bị đối phương cướp lại, nhưng rõ ràng vẫn bị mình hấp thu rồi.

- Huống hồ gì, cái thứ bị mm của ta chê thì có thể là của quý gì được.

Vương Bảo Nhạc thầm trề môi, trong lòng vô cùng đắc ý, theo thói quen định khoanh tay lại, nhưng lại phát hiện bây giờ tay của mình ngắn cũn...

- Vương Bảo Nhạc, ta nhớ cái mặt của ngươi rồi đấy, mong là ngươi cũng nhớ kỹ ta, ta tên là Lý Vô Trần!

Thanh niên đầu trọc hít sâu một hơi, cố dằn cơn giận xuống, từng mắt nhìn Vương Bảo Nhạc một cái rồi mới xoay người đi xuống núi.

Tu sĩ giáp tím bên cạnh hắn thấy vậy cũng đi theo, dù vậy hắn vẫn nhịn không được mà quay lại nhìn Vương Bảo Nhạc mấy lượt, trong mắt mang theo vẻ sợ hãi, trận chiến này Vương Bảo Nhạc quả thật đã mang tới rúng động sâu sắc cho hắn.

- Đánh xong còn tự báo tên ra à? Đúng là ngây thơ...

Vương Bảo Nhạc liếc mắt nhìn bóng lưng của thanh niên đầu trọc kia, cảm thấy đối phương chẳng những rất ngốc mà tên cũng ngốc

chẳng kém, mình cần phải cho hắn biết tên hay là thế nào.

- Lý thiếu não, ngươi cũng nhớ kỹ cái mặt ta nhé, ta tên là Vương Bảo Nhạc!

Nghĩ tới đây, Vương Bảo Nhạc cũng hô to.

Thanh niên đầu trọc Lý Vô Trần nghe hắn gọi là Lý thiếu não xong thì chợt dừng bước, dường như máu nóng lại bốc lên, hồi lâu sau mới dằn xuống được, cắm đầu đi thẳng không thèm quay lại.

Thấy Lý Vô Trần rời đi, Vương Bảo Nhạc hừ một tiếng, chẳng qua sau khi cúi đầu nhìn cái bụng của mình xong thì hắn lại bi phẫn lần nữa, vóc dáng mi nhon, gương mặt anh tuấn đến mức khiến toàn thế giới đều mê mệt ngày xưa của ta ơi, Vương Bảo Nhạc lúc này thật muốn bùng cháy.

Lục Tử Hạo đứng bên cạnh có vẻ mặt vô cùng quái dị, tựa như đang nín cười, không dám tới gần Vương Bảo Nhạc. Hắn đừng từ xa nhìn thân hình bồ tượng kia, định lên giễu vài câu, nhưng bản năng lại cảm thấy bây giờ không phải lúc nên chọc điên Vương Bảo Nhạc, bằng không e là sẽ bị hắn gọi là con trai mất... Vậy nên Lục Tử Hạo thấp giọng mở lời.

- Vương sư huynh này, tiếp theo nên làm gì đây?

Tuy rằng gọi Vương Bảo Nhạc là sư huynh, ngữ khí cũng rất cung kính, nhưng Lục Tử Hạo cảm giác những lời này không hề trái với nguyên tắc của mình, vậy nên không cho rằng mình làm vậy là đang thỏa hiệp, hắn nghĩ đây là biểu hiện của việc mình bảo yêu quý đồng môn.

- Sao mà ta biết chứ!

Vương Bảo Nhạc nghe thế thì buồn bực đáp lại, hiện tại dù con đường đi lên đỉnh núi đã mở ra, nhưng cứ nghĩ đến việc mình lại béo lên thì hắn lại chẳng còn lòng dạ nào mà lên nữa, avạy êthanh niên đầu trọc xoay người định rời đi, cũng quên đòi bộ giáp pháp khí trên người Lục Tử Hạo lại.

- Vậy... Ta cũng đi trước nhé Vương sư huynh, cảm ơn vì chặng đường này nhé...

Lục Tử Hạo tranh thủ mở miệng, nói xong thì thân thể lóe lên một

cái, phóng thẳng theo sơn đạo dẫn lên đỉnh núi, như sợ Vương Bảo Nhạc đòi lại bộ giáp với mớ Phi Sương kiếm mà Vương Bảo Nhạc đã đưa cho mình.

Sau khi Lục Tử Hạo chạy lên đỉnh núi, Vương Bảo Nhạc xị mặt đi xuống dưới, nhưng thân ảnh của hắn quá sức đặc biệt, từ xa nhìn qua thì giống như một viên thịt khổng lồ lăn vèo vèo xuống chân núi...

Cũng may là sau khi đến đây, không cần Vương Bảo Nhạc mở miệng thì trước mặt hắn đã xuất hiện truyền tống trận, Vương Bảo Nhạc buồn bực trực tiếp bước vào trong trận pháp rồi biến mất hút.

Khi xuất hiện lại thì hắn đã quay về quảng trường trên đảo Thượng Viện, nhưng ngay khi hắn xuất hiện thì mọi người ở xung quanh nơi này lập tức ồ lên hoan hô.

- Vương Bảo Nhạc đã về rồi kìa!!

Nếu đổi lại là lúc mình chưa bị béo lên, tâm trạng vui vẻ, thì chắc hẳn Vương Bảo Nhạc sẽ vô cùng đắc ý khi được mọi người chú ý thế này, sau đó sẽ chuyện trò với họ một lúc, thuận tiện bán pháp khí luôn.

Nhưng bây giờ hắn thật sự chẳng còn lòng dạ nào nữa, nhất là khi hắn nhớ tới gia phả mà mình từng được cha cho xem thì lại càng cảm thấy dường như mấy gia gia béo vốn đã đi xa lại đang cười lớn ngoắc mình tới.

- Tại sao lại như thế chứ, ta chỉ đến trợ chiến một chút với quảng cáo cho pháp khí của mình làm thôi mà!

Vương Bảo Nhạc nhăn nhó buồn rầu, lấy khí cầu ra, trực tiếp bước lên rồi bay về phía động phủ của mình ở Pháp Binh các, rời xa nơi này.

Mọi người xung quanh thấy thế thì cũng thức thời không dám đi làm phiền Vương Bảo Nhạc đang trong tình trạng sắp sửa bùng nổ này.

Chỉ là lúc trước khí cầu của hắn được thiết kế dựa vào vóc dạng cũ, nay hắn leo lên khiến cho khí cầu tụt xuống, sau đó mới lảo đảo bay về động phủ.

Sau khi đến động phủ, Vương Bảo Nhạc lại ấm ức hơn, bởi vì hắn

thấy mình khó mà lách người vào trong cửa động phủ được, điều này khiến hắn tức điên lên, sống chết muốn thử, vất vả lắm mới chui vào được.

Sau khi trở lại động phủ, Vương Bảo Nhạc ngồi trên tấm đệm nhỏ xíu xiu so với bờ mông của mình, ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, lập tức lấy món pháp khí mà Trần Vũ Đồng đã cho hắn ra đội lên đầu, sau đó cắn răng nói.

- ta đã mười năm không ăn gì!

Nói xong thì Vương Bảo Nhạc lập tức chuẩn bị sẵn sàng, nhưng đợi cả buổi trời xong lại phát hiện mình vẫn nguyên xi thì hắn kinh ngạc há hốc mồm. Tháo cái nón xuống kiểm tra một phen, sau khi phát hiện không có vấn đề gì thì hắn lại đội lên, nói thêm lần nữa.

- Ta đã chạy một trăm vạn bước rồi!

Gần như ngay khi Vương Bảo Nhạc nói ra lời này thì pháp khí lập tức vang tiếng tít tít, Vương Bảo Nhạc hưng phấn, vội vàng chuẩn bị tinh thần đón cơn đau đớn, nhưng hắn lại nhanh chóng há hốc mồm lần nữa. Bởi vì món pháp khí xưa kia luôn giúp hắn giảm béo thuận lợi này, bây giờ kêu tít tít xong thì không xuất hiện biến hóa gì nữa, dường như trí não của hắn đã quen với việc nhịn đói lâu năm hoặc chạy đường dài rồi.

- Không thể nào!

Vương Bảo Nhạc sốt ruột.

- Ta đã ở trong phòng Dung Nham mười năm!

- Ta tự chém mình một trăm nhát, sau khi sống sót thì cần chất dinh dưỡng để khôi phục!

- Ta bị sét đánh, mỡ cũng tan hết!

Vương Bảo Nhạc liên tục ra chỉ lệnh, mắt thấy pháp khí không hề có thay đổi gì thì hắn thở hồng hộc, trực tiếp phát điên, trong đầu nhanh chóng nghĩ ra đủ mọi cách, cuối cùng ánh mắt đảo qua cái bụng tròn vo kia, linh quang chợt lóe, hắn rống to một tiếng.

- Ta... Ta có thai rồi, ta cần làm tan lớp mỡ để có thêm chất dinh dưỡng!

Sau khi nói xong mấy lời này, pháp khí run mạnh một cái, rõ ràng mấy lời này của Vương Bảo Nhạc đã kích thích nó không nhỏ, sau đó bắt đầu vận chuyển... Vương Bảo Nhạc lập tức mừng rơn, vội rốn thêm tiếng nữa.

- Ta mang thai một trăm lần, không đúng, một ngàn lần.

Pháp khí kêu một tiếng như sắp sửa nổ tung, điên cuồng vận chuyển!

Không đợi Vương Bảo Nhạc kịp mừng rỡ thì đầu óc nổ vang, lập tức hôn mê...

------oOo------

Chương 159: Chẳng lẽ nó là kết thạch?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bên trong động phủ Pháp Binh các, theo pháp khí điên cuồng vận chuyển, chỉ lệnh mà Vương Bảo Nhạc đưa ra được món pháp khí này vận chuyển vô cùng hoàn mỹ, lúc này chợt bộc phát, Vương Bảo Nhạc hôn mê ngã vật ra đất, mỡ béo trong cơ thể nhanh chóng phân giải với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được.

Thân thể của hắn cũng bắt đầu dần dần khôi phục, chẳng qua quá trình nhanh hơn tốc độ giảm béo thông thường đến mức khó mà hình dung được, cho nên thân thể của Vương Bảo Nhạc cũng bất giác co giật.

Nếu người ngoài thấy cảnh này thì nhất định sẽ giật thót, không thể không bội phục dũng khí và tàn nhẫn khi muốn giảm cân của tên béo này...

Cùng lúc đó, khi Vương Bảo Nhạc hôn mê thì trên nơi cao nhất của đỉnh núi Ngộ Đạo các ở đảo Thượng Viện, nơi này có một khu cấm địa, không được cho phép thì không ai được vào.

Từ xa nhìn qua thì đỉnh núi hãm xuống tạo thành một hồ nước, cạnh hồ có một gian nhà gỗ, lúc này vị tt đã cho Vương Bảo Nhạc một ngón tay kia đang khoanh chân ngồi nhìn mặt nước.

Theo ánh mắt của ông, có thể thấy rõ bên dưới mặt nước lại xuất

hiện cảnh tượng trong trận so tài Chiến Võ các, như thể trận so tài mà Vương Bảo Nhạc đã tham dự thực ra đang tiến hành bên dưới mặt nước này vậy.

Trong lúc quan sát, thanh niên đầu trọc Lý Vô Trần cũng đi tới, sắc mặt của hắn vô cùng khó coi, lúc này đến gần thì hít sâu một hơi, cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại, đi tới bên cạnh lão giả, thấp giọng cúi đầu gọi.

- Sư tôn.

- Cảm thấy thế nào?

Lão giả vẫn nhìn mặt nước, không quay đầu lại, lúc này cuộc so tài của Chiến Võ các đã chọn ra được người mạnh nhất ở mỗi ngọn núi, đang bắt đầu đợt so tài vòng hai.

Thanh niên đầu trọc Lý Vô Trần vốn đang cố gắng để mình bình tĩnh lại, nghe sư tôn nói xong thì hình có phần nhịn không được, liên tục hít sâu mấy hơi cũng không dằn cơn tức được, cắn răng nói.

- Vương Bảo Nhạc hắn ta vô sỉ quá! Ta chỉ định kiểm tra một chút thôi, nhưng hắn lại nuốt mất huyễn binh của ta, còn bị hắn tiêu hóa hơn phân nửa thế này... Sư tôn, ta hoài nghi hắn là do hung thú biến thành!

Nói tới đây, Lý Vô Trần lại càng không cam lòng hơn.

Nghe đệ tử của mình nói thế, vẻ mặt của lão giả chợt đổi, sau khi nhớ lại chuyện khi nãy thì không khỏi mỉm cười, quay đầu lại nhìn Lý Vô Trần đang nổi giận.

- Vô Trần, ngươi nói, nếu để Vương Bảo Nhạc này làm sư đệ của ngươi thì sao?

Lão giả ngẫm nghĩ, trong mắt chợt lóe sáng.

- Ơ?

Thanh niên đầu trọc Lý Vô Trần rõ ràng không ngờ sư tôn của mình lại hỏi thế, lúc này đầu óc của hắn nổ vang, nghĩ đến chuyện nếu tên kia thành sư đệ của mình thì sau này nhất định mình sẽ chẳng thể nào yên thân được, thế là hắn lập tức sốt ruột không thôi, nhưng chuyện thế này hắn không thể ý kiến gì được, chỉ có thể không cam

lòng mà đáp lại.

- Sư tôn, việc này cần phải nghĩ kỹ hơn, ta cảm thấy có thể sau này ngài sẽ hối hận...

Lão giả mỉm cười im lặng, quay đầu lại quan sát trận chiến ở dưới mặt nước kia, nhưng đôi mắt càng lóe sáng hơn, ý cười bên môi hồi lâu vẫn không mất đi.

Trông thấy dường như sư tôn đã có quyết định nên thanh niên đầu trọc Lý Vô Trần buồn bực ngồi xuống kế bên, lại nhịn không được mà lấy bb giọt nước của mình ra xem, thế là lửa giận lại bùng lên. Nhất là khi hắn đột nhiên nhớ ra vật này từng bị Vương Bảo Nhạc nôn ra thì lại biến sắc, bất giác đưa lên mũi ngửi thử...

Thời gian thấm thoắt trôi qua, trận so tài của Chiến Võ các tiến hành đến ba ngày sau thì cuối cùng cũng kết thúc, mặc dù Lục Tử Hạo cũng trở thành cường giả của một đỉnh núi, nhưng trong trận đấu cuối cùng thì không giành được giải nhất của Chân Tức tầng một, dẫu thế hắn vẫn lọt vào trong top 10.

Người đứng đầu lần này là Trác Nhất Phàm!

Trần Tử Hằng đứng thứ ba, còn người đứng thứ hai là một học sinh nữ tên Ngô Tuệ, trước kia cô ta cũng không có tiếng tăm gì, nhưng người trợ chiến mà cô ta mời đến lại là Triệu Nhã Mộng. Nhờ có Triệu Nhã Mộng giúp đỡ, cô ta đi thẳng lên thành người đứng đầu của một ngọn núi, sau đó lại nhờ vào trận pháp mà Triệu Nhã Mộng đã cho để trở thành một con hắc mã của trận so tài lần này.

Lúc này trận so tài của Chiến Võ các đã kết thúc, sau khi quân đội và quan viên liên bang rời đi thì Chân Tức tầng một đến năm trong top 10 lập tức trở thành nhân vật tiếng tăm lẫy lừng trong đảo Thượng Viện, được vô số người ghé mắt.

Nếu như là năm ngoài, sau khi cuộc so tài của Chiến Võ các kết thúc, cho dù những người trợ chiến có được nhắc tới thì dẫu sao cũng không hot được bằng những người chiến thắng của Chiến Võ các, dù sao thì đây cũng là trận so tài của họ mà.

Nhưng lần này thì lại khác, bởi vì có sự xuất hiện của Vương Bảo Nhạc, dù là chuyện hắn bắn pháo hoa để quảng cáo hoặc là lần bộc phát lúc chiến đấu với Lý Vô Trần, thậm chí cả chuyện cuối cùng hắn nuốt một giọt nước khiến tu vi đột phá, sau đó biến thành cái thùng

phuy cũng đều thành chủ đề được người ta bàn tán nhiệt liệt.

Vậy nên tên của hắn cũng được nhắc tới liên tục, dần dần còn hơn hẳn mấy vị kiêu tử của Chiến Võ các, trong khoảng thời gian này, danh tiếng của hắn lên như diều gặp gió, ngay cả những người đã chiến thắng trong trận đấu kia nghe kể chuyện của Vương Bảo Nhạc xong thì cũng phải nghẹn họng.

Mà Vương Bảo Nhạc lúc này vẫn đang nằm hôn mê thẳng cẳng trong động phủ của mình, thân thể thi thoảng lại co giật vài cái, nhưng hắn rõ ràng đang gầy đi, dần quay về bộ dạng như trước trận so tài chứ không còn to uỳnh như khi mới quay về nữa.

Mãi cho đến hơn hai ngày sau, khi hoàng hôn buông xuống thì Vương Bảo Nhạc mới run lên một cái, dần hé mắt ra, đầu tiên là có phần ngơ ngác, sau khi ý thức tỉnh táo lại thì hắn ngồi bật dậy, vội cúi đầu nhìn thân thể của mình.

Sau khi thấy bụng của mình xẹp đi rất nhiều, thân thể cũng đã khôi phục thì Vương Bảo Nhạc vô cùng kích động, vội lấy một cái gương ra, sau khi nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc ở trong gương thì hắn lập tức cười vang.

- Thành công rồi, mấy thứ như giảm cân với ta chỉ là chuyện vặt thôi, ha hả!

Vương Bảo Nhạc cười vang rồi ngồi dậy, liên tục quay vòng vòng trước gương, hồi lâu sau hắn lại càng hưng phấn hơn.

- Vẫn mi nhon với đẹp trai như ngày nào!!

Vương Bảo Nhạc vừa đắc ý vừa hớn hở, nhịn không được bèn đưa tay lên vỗ bụng, đang định cảm khái thì hắn chợt ngẩn ra, nghi hoặc cúi đầu xuống nhìn.

- Sao cứ có cảm giác như vỗ trúng cái gì ấy nhỉ...

Vương Bảo Nhạc kinh ngạc sờ kỹ một cái, nháy mắt đã biến sắc.

- Cái gì thế này, sao lại tròn tròn...

Vương Bảo Nhạc mở to hai mắt, lập tức nín thở, đầu óc lập tức nhớ đến chỉ lệnh cuối cùng mình đã hạ trước khi hôn mê.

- Không thể nào...

Đầu óc Vương Bảo Nhạc như nổ mạnh, sợ tái mặt, vội nội thị xem xét, nhưng vừa xem xong thì dù hắn thở phào một hơi, nhưng vẫn ngu người một hồi.

Lúc này ở bên trong cơ thể hắn, phía trên đan điền mà mầm mống thôn phệ của hắn đã chiếm cứ bất chợt có một viên kết tinh to bằng nắm tay, trông không khác gì linh thạch, nhưng lại có màu đỏ máu, bên trong tựa như ẩn chứa linh khí vô cùng kinh người, Vương Bảo Nhạc chỉ cảm thụ thoáng một cái thôi đã phải hít sâu vài cái, hắn cứ thấy thứ này giống như một quả boom vậy.

Một khi nó nổ, chỗ linh khí khổng lồ bên trong bộc phát ra nhất định sẽ khiến mình bị nổ banh xác.

- Đây là gì thế này, chẳng lẽ kết thạch do linh khí dày đặc bị áp súc lại mà thành ư?

Vương Bảo Nhạc có phần căng thẳng, sau khi quan sát thật kỹ thì cũng ngu người.

Mỡ béo trong cơ thể hắn bây giờ gần như đã biến mất hết chín phần, nhưng mặc dù tu vi bản thân cũng có đề cao thật, nhưng lại chẳng được bao nhiêu, cho nên, kết hợp với chỉ lệnh hắn đã đưa ra trước khi hôn mê thì lập tức rõ ràng lai lịch của kết thạch này ngay.

- Bởi vì ta đánh lừa trí não rằng mình đã mang thai, cho nên linh khí phát ra lúc lớp mỡ bị hòa tan mới ngưng tụ lại ở trong bụng của ta, nhưng vì trong bụng ta không có em bé... Cho nên chỗ linh khí đó lập tức ngưng tụ thành cái này...

Vương Bảo Nhạc thì thào, đến bản thân hắn cũng không dám tin, hồi lâu sau mới cười khổ.

Cũng may hắn phát hiện linh khí trong kinh mạch đã không còn mỏng như tơ nữa, dường như được vô số sợi tơ ghép lại, tạo thành một dòng suối nhỏ chạy dọc trong kinh mạch của hắn, khiến cho bản thân cường hãn hơn khi xưa rất nhiều.

- Chân Tức tầng hai!

Sau khi cảm giác được tu vi của mình biến hóa thì Vương Bảo Nhạc mới thoải mái một chút, hắn thầm nghĩ kết thạch kia trông cũng rất

lợi hại, nếu mình từ từ hấp thu nó thì còn khiến mình tu luyện nhanh hơn cả dùng đan dược.

Nghĩ thế, Vương Bảo Nhạc lại kích động hẳn lên, vội thử xem, sau khi phát hiện lúc tu vi của mình vận chuyển, theo linh khê dạy dọc kinh mạch, kết thạch màu đỏ kia rõ ràng cũng tan rra một chút linh lực để cho kinh mạch hấp thu, bổ sung cho linh khê thì Vương Bảo Nhạc lập tức hưng phấn vô cùng.

- Đây đúng là cơ duyên mà!

Trong lúc vui mừng, Vương Bảo Nhạc cười lớn, nghĩ đến việc nay mình đã thành Chân Tức tầng hai vì trong lòng nôn nao, điều khiển linh khí trong cơ thể ngưng tụ lại ở lòng bàn tay như thuật pháp đã ghi ở trên Vân Vụ Phiêu Miểu Công. Hắn siết bàn tay một cái, xoẹt một tiếng, một quả cầu lửa to bằng nắm tay lập tức xuất hiện trên tay hắn!

- Qủa nhiên không cần phải dựa vào bùa nữa!

Hai mắt Vương Bảo Nhạc sáng rực lên, xua tan hỏa cầu rồi thử tiếp, sau đó lại có phong nhận nho nhỏ được huyễn hóa ra, kiểu nghịch thử nghiệm biến hình thuật pháp này khiến Vương Bảo Nhạc vô cùng hưng phấn, liên tục thử nghiệm, nhưng không lâu sau hắn lập tức cảm thấy linh khí trong kinh mạch cạn dần, khó mà làm tiếp được nữa.

Thấy thế thì Vương Bảo Nhạc mới vội dừng tay, khoang chân đả tọa một lát, phát hiện linh khí trong kinh mạch đã khôi phục thì mới mở mắt ra, trong mắt khó giấu nổi vẻ hưng phấn.

------oOo------

Chương 160: Vân Vụ Chỉ

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đại khái cũng có thể thi triển được ba mươi lần... Sau ba mươi lần thì linh khí sẽ bị tiêu hao hết. Lúc đó phải đả tọa trong khoảng thời gian một nén nhang mới có thể khôi phục lại được.

Vương Bảo Nhạc rất kích động, trong lòng cũng khá đắc ý. Bởi vì hắn từng xem qua phần giới thiệu của người khác ở trên linh võng, cho

nên biết được những người khác khi ở Chân Tức tầng hai thì cùng lắm cũng chỉ có thể phóng thích thuật pháp được hơn mười lần mà thôi.

Không ai có thể qua hai mươi lần. Nhưng bản thân mình lại có thể phóng ra được ba mươi lần, hơn nữa tốc độ khôi phục cũng nhanh hơn những người kia rất nhiều. Có thể thấy được bản thân mình vô cùng lợi hại.

- Bách biến linh căn của ta không phải dạng vừa đâu!

Trong lòng của Vương Bảo Nhạc tràn đầy đắc ý. Lúc này thấy linh khí của mình đang rất sung túc thì hắn lập tức nhớ tới Vân Vụ Chỉ được nhắc tới trong tầng thứ hai của Vân Vụ Phiêu Miểu Công.

Vân Vụ Chỉ là thuật pháp đặc biệt của Vân Vụ Phiêu Miểu Công, lại còn là thuật pháp riêng biệt của học sinh trong đạo viện Phiêu Miểu. Uy lực của nó tất nhiên sẽ không tầm thường, chẳng qua Chân Tức tầng một lại không thể nào thi triển được, chỉ khi nào bước vào tầng hai thì mới có thể dùng được thuật pháp này.

Nghĩ đến đây, trong lòng của Vương Bảo Nhạc lập tức nóng rực lên, hít sâu một hơi rồi lấy thẻ ngọc Vân Vụ Phiêu Miểu Công ra tiến hành nghiên cứu một phen. Ánh mắt của hắn lúc này chợt ngưng tụ lại, tay phải thì chậm rãi giơ lên, khống chế linh khí chạy dọc trong cơ thể theo cách đặc biệt của Vân Vụ Phiêu Miểu công. Dần dần, lại có một tia sương mù phiêu tán ra từ đầu ngón trỏ trên tay phải của Vương Bảo Nhạc.

Tia sương mù này có màu xám, thoạt trông thì rất tầm thường, nhưng sau khi nó xuất hiện lại không hề có chút dấu hiệu sẽ tản ra hay biến mất nào cả. Ngược lại, nó vẫn luôn ngưng tụ trên đầu ngón trỏ của Vương Bảo Nhạc, lượn lờ xung quanh đó giống như một con rắn nhỏ màu xám.

- Vân Vụ Chỉ có thể dung nhập vào hư không, phiêu hốt vô tung, lại có thể khuếch tán giống như mây mù để ngăn cản kẻ thù ở bên ngoài. Nó cũng có thể được phóng ra, theo tu vi bất đồng thì lực sát thương thể hiện ra cũng khác nhau!

Trong miệng Vương Bảo Nhạc thì thầm phần giới thiệu về Vân Vụ Chỉ có trong thẻ ngọc. Sau đó hắn nhìn xuống tia sương mù đang quấn quanh trên ngón tay mình, cũng không nhìn ra nó lợi hại cỡ nào, vì thế hắn thử vung tay phải lên.

Tia sương mù đang vờn quanh ngón tay hắn tựa như biến thành một con rắn nhỏ vô cùng sống động và linh hoạt, bắn nhanh ra ngoài, như thể dung nhập vào trong hư không, khó mà có thể thấy rõ quỹ tích của nó, chỉ trong nháy mắt đã đâm thẳng vào vách tường ở bên cạnh.

Không có nổ mạnh mà chỉ phát ra một tiếng 'phịch', tia sương mù màu xám kia cũng biến mất, nhưng Vương Bảo Nhạc lại trợn to hai mắt, hô hấp dồn dập tiến lên vài bước. Hắn thấy được chỗ bị tia sương mù kia đụng vào trên vách tường lại đã xuất hiện một cái lỗ nhỏ, tuy nó không thể xuyên thấu qua bức tường để chui sang động phủ bên cạnh, nhưng Vương Bảo Nhạc có thể nhìn ra cái lỗ này ít nhất cũng phải sâu đến một thước!

Phải biết rằng vách tường này không phải là nham thạch bình thường, bên trong nó có ẩn chứa trận pháp, nhưng dù như thế mà Vân Vụ Chỉ này lại có thể xuyên thủng đến hơn một thước, uy lực của nó lớn đến mức khiến Vương Bảo Nhạc phải hít sâu một hơi.

Đồng thời hắn cảm nhận được cơ thể mình xuất hiện tình trạng suy yếu, linh khí trong kinh mạch thoắt cái mà đã tiêu hao mất sáu thành.

- Nếu đổi lại là một tên Chân Tức tầng hai khác thì chắc hẳn chỉ có thể thi triển một lần mà thôi. Ngay cả ta cũng chỉ có thể miễn cưỡng thi triển được có hai lần... Uy lực thế này đúng là đáng sợ!

Vương Bảo Nhạc lập tức ý thức được hiện tại thuật pháp Vân Vụ Chỉ này sẽ trở thành đòn sát thủ của mình.

Trong lúc đang hưng phấn, Vương Bảo Nhạc hoạt động thân thể một chút thì niềm kinh hỉ lại xuất hiện thêm lần nữa. Hắn phát hiện ra thân thể của mình linh hoạt hơn lúc trước rất nhiều, vì vậy vung quyền cảm thụ một chút, chuẩn bị kiểm tra tốc độ của bản thân, nhưng trong nháy mắt thân thể của hắn nhoáng lên một cái, suýt chút nữa đã đâm thẳng vào vách tường. Vương Bảo Nhạc giật thót phải tranh thủ dừng bước, đưa hai tay chống về phía trước.

Vách tường lập tức phát ra một tiếng nổ vang, giống như bị va chạm với một lực rất lớn, làm cho Vương Bảo Nhạc phải lùi về sau vài bước, trong mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

- Lực lượng trở nên lớn hơn rồi! Nhưng mà ta cũng không thấy trên linh võng có nói sau khi đột phá Chân Tức tầng một lên tầng hai, thân thể cũng sẽ được tăng cường. Lực lượng và tốc độ của ta đây

đều phải tăng lên ít nhất hai lần.

- Chẳng lẽ là vì mầm mống thôn phệ và linh mạch mười phần của ta sao?

Loại cảm giác mạnh mẽ hơn người cùng cảnh giới này làm cho Vương Bảo Nhạc mừng rỡ. Lúc này hắn đang rất vừa lòng thỏa ý nên cũng không có suy nghĩ nhiều, lúc đang muốn tiếp tục thể nghiệm thử xem cụ thể mình cường đại hơn được bao nhiêu thì nhẫn truyền âm bỗng nhiên rung lên. Vương Bảo Nhạc cúi đầu xem xét, phát hiện trong nhẫn truyền âm, lại có đến hơn một trăm tin nhắn.

Rõ ràng chúng đều được người ta gửi đến lúc hắn đang bị hôn mê, mà sau khi tỉnh dậy thì hắn cũng không có chú ý đến nó. Mãi đến bây giờ sau khi thấy, hắn mới nghĩ đến đơn đặt hàng pháp khí của bản thân nên vội vàng mở ra xem xét.

Chờ sau khi xem xong thì hắn lập tức cười vang.

Trong này ngoại trừ tin thăm hỏi của mấy người bạn tốt ra, số còn lại đều là đơn đặt hàng của những học sinh xa lạ. Vương Bảo Nhạc vừa kéo xem, ánh mắt cũng dần dần sáng lên.

- Phát tài rồi!

- Trong này hầu hết đều đặt mua Kim Chung Châu cùng với bộ câm miệng, những vật phẩm khác không được mua nhiều lắm, xem ra việc tuyên truyền trọng điểm rất quan trọng.

Trong lúc hưng phấn, Vương Bảo Nhạc tiếp tục kéo xem, nhưng chẳng mấy chốc đã thấy kinh ngạc.

- Lại có người muốn mua thùng gỗ pháo hoa của ta, bọn họ mua thứ này làm gì nhỉ, đi tỏ tình à?

Vương Bảo Nhạc xem hết một lượt các đơn đặt hàng. Sau khi xem xong, hắn gãi đầu một cái, cảm thấy có phần khó tin.

Thật sự là số người đặt mua thùng gỗ pháo hoa chỉ đứng sau Kim Chung Châu và bộ câm miệng thôi.

Nhưng ngay sau đó, hắn lập tức đắc ý không thôi.

- Xem ra đã có tên tuổi rồi, nhưng mà ta vẫn phải củng cố thêm một

chút, phải cho thêm ký hiệu chống giả lên bên trên pháp khí nữa!

Vương Bảo Nhạc hào hứng bừng bừng, lấy tất cả những pháp khí trước đó chính mình đã luyện chế từ trong vòng tay trữ vật với túi trữ vật ra, nhưng mà số lượng thì vẫn còn thiếu một chút.

Nhưng Vương Bảo Nhạc cũng không sốt ruột, sau khi suy nghĩ một lúc, hắn bèn khắc một chữ Nhạc lên trên những pháp khí này!

- Ta tên Vương Bảo Nhạc, nếu đã vậy thì từ nay về sau ta sẽ chia bảo bối của mình thành ba cấp bậc, những cái này sẽ khắc chữ Nhạc, chờ ta luyện chế ra được linh bảo thì sẽ khắc chữ Bảo, cuối cùng nếu ta luyện chế ra được pháp binh thì sẽ khắc chữ Vương!

- Nếu có một ngày, ta luyện ra thần binh, như vậy thì cũng chỉ có thần binh mới đáng giá để ta khắc tên hoàn chỉnh của chính mình lên đó!

Vương Bảo Nhạc cảm thấy lời nói này của mình rất có khí thế, chỉ là hơi đáng tiếc khi xung quanh không có ai nghe được, thiếu đi những tiếng khen ngợi, vừa tiếc nuối vừa bắt đầu nhớ Liễu Đạo Bân.

- Hy vọng Liễu Đạo Bân có thể cố gắng một chút, tranh thủ nhanh chóng tới đây giúp ta, chỗ này của ta thật sự đang thiếu người.

Vương Bảo Nhạc vừa cảm khái, vừa khắc chữ Nhạc lên tất cả các pháp khí, sau đó lập tức liên hệ với nơi quản lý linh võng của đạo viện, cầm pháp khí đưa đến chỗ của bọn họ, để cho người ta tự động đến giao dịch lấy hàng.

Kiểu giao dịch này cũng là dạng lưu hành nhất ở đảo Thượng Viện. Mặc dù chỗ quản lý linh võng sẽ thu tiền công, nhưng một mặt nó có thể giảm bớt việc gặp mặt khi mua bán của hai bên, mặt khác cũng có thể nghiệm chứng được thật giả của pháp khí, xem như là được chính phủ chứng thực, còn có thể giảm đi rất nhiều phiền toái không cần thiết.

Đồng thời cũng có thể nặc danh đưa pháp khí đến nơi đó treo bán, mấy năm nay bộ ngành quản lý linh võng đã hoàn thiện công tác bảo vệ sự riêng tư rất tốt.

Cứ như vậy, sau đó mấy ngày, theo nhóm pháp khí đầu tiên của Vương Bảo Nhạc bị người ta trực tiếp quét sạch, có một lượng lớn linh thạch chảy trở về. Vương Bảo Nhạc cũng bắt đầu luyện chế ra

nhóm thứ hai, cho đến hơn nửa tháng sau, hắn cuối cùng cũng giải quyết xong hết tất cả số đơn đặt hàng pháp khí còn lại, nhìn vào số linh thạch mình kiếm được, ánh mắt của hắn sáng rực lên.

- Cái này kiếm tiền nhanh hơn việc tự mình luyện chế linh thạch bảy màu nhiều, mà cũng đỡ phiền nữa...

Vương Bảo Nhạc vô cùng phấn khởi, lấy toàn bộ linh thạch lời được được để mua tài liệu luyện khí, sau đó mở ra pháp khí phổ của Pháp Binh các. Sau khi xem xét thì hắn lựa chọn một nhóm pháp khí khó luyện chế nhất, bắt đầu tiến hành làm quen và luyện chế pháp khí cấp hai hoàn mỹ.

Ở bên trong nhóm pháp khí này, có phất trần, có bảo châu, có dù, có đại ấn, có dây thừng, cũng có liên hoa đài các loại...

Lúc trước dù hắn có thể luyện ra pháp khí cấp hai hoàn mỹ, nhưng mà vẫn tồn tại tỷ lệ thất bại không nhỏ, cho nên cũng không tính là rành rẽ gì, bây giờ đã có đầy đủ tài liệu, hắn lập tức bế quan bắt đầu luyện chế.

Trong quá trình luyện chế này, Vương Bảo Nhạc kinh hỉ phát hiện ra hình như bản thân mình có gì đó khác với lúc trước.

Bất kể là việc khắc họa hồi văn, hay là việc hợp thành linh bôi đều trở nên nhạy cảm và tinh chuẩn hơn trước rất nhiều. Dường như linh bôi ở trước mặt, hắn chỉ cần liếc qua là có thể cảm nhận được kết cấu bên trong nó, mà trong việc khắc họa hồi văn thì cần phải cân nhắc đến kết cấu của linh bôi, đưa một ít hồi văn xuyên thấu qua linh bôi rồi khắc ở bên trong.

Kể từ đó, làm cho hồi văn này trở nên linh hoạt và đa dạng, có quá nhiều lựa chọn, khiến cho Vương Bảo Nhạc đột nhiên tăng mạnh trên mặt luyện khí. Mặc dù tại giai đoạn rèn và luyện chế bây giờ không khác trước kia nhiều lắm, nhưng ở giai đoạn linh bôi, hắn đã đạt đến trình độ gần như hoàn mỹ!

Giống như việc đặt nền móng thêm lần nữa trên cơ sở vốn đã rất thâm hậu ban đầu, khiến cho trụ cột vô cùng hùng hậu, do đó làm cho tỉ lệ kháng thất bại cũng tăng cao, tiến tới việc ảnh hưởng tới khâu rèn tài cùng luyện chế, khiến xác suất thành công cũng tăng lên trên diện rộng.

- Là bởi vì cảm ngộ của ta lúc ở bên trong thế giới giọt nước kia!

Trong mắt Vương Bảo Nhạc lóe lên vẻ hưng phấn.

- Tiêu chuẩn trở thành binh tử là luyện ra linh bảo cấp ba, ngày này đã không còn xa nữa rồi!

Trong lòng tràn đầy chờ mong, hắn đắm chìm trong việc bế quan luyện chế. Thời gian một tháng chậm rãi trôi qua, những dư âm của giải thi đấu Chiến Võ cũng đã lắng xuống, Vương Bảo Nhạc rốt cuộc cũng hoàn thành xong việc luyện chế pháp khí cấp hai hoàn mỹ của chính mình!

Nhìn vào từng món pháp khí bắn ra lưu quang bốn phía đang đặt ở trước mặt, Vương Bảo Nhạc đứng dậy cười ha hả.

Lúc này, hắn đã hoàn toàn làm được, xác suất thành công khi đám pháp khí khó nhằng nhất trong danh sách của Pháp Binh các nay cũng đã đến một trăm phần trăm!

Dù có nhìn khắp Pháp Binh các thì cũng chẳng mấy ai làm được như thế, thậm chí một số ít binh tử luyện ra linh bảo cũng chưa chắc đã làm được việc này.

- Có phải bây giờ mình đã có thể thử luyện chế... Linh bảo rồi không?

Khí tức của Vương Bảo Nhạc ngưng tụ. Đối với hắn mà nói thì linh bảo ẩn chứa quá nhiều lực lượng khó mà tin nổi, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp với pháp khí. Nếu như ví von pháp khí là sắt thì linh bảo... Chính là thép!

------oOo------

Chương 161: Binh sa!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghĩ tới đây, Vương Bảo Nhạc không dằn lòng nổi, vội mở thẻ ngọc Vạn Vật Hóa Binh Quyết ra ôn lại một lần, sau đó lấy tài liệu ra, bắt đầu thử luyện chế linh bảo.

- Trước tiên chọn cái nào đơn giản đã!

Trong mắt Vương Bảo Nhạc ánh lên vẻ mong chờ, tìm được một món

linh bảo tên Phân Thủy Châu trong pháp binh phổ. Thứ này coi như loại đơn giản nhất trong linh bảo tam phẩm, nhưng dù là vậy đi chăng nữa thì cũng cần tới tận mười vạn hồi văn.

Nhìn số lượng hồi văn yêu cầu trong này, Vương Bảo Nhạc cũng phải líu lưỡi, nhưng sau khi điều chỉnh hô hấp thì vẫn thử luyện chế.

Thời gian lại trôi qua, năm ngày sau, Vương Bảo Nhạc thở dài một hơi, không thể không từ bỏ việc thử luyện chế linh bảo. Bởi vì linh bôi chế tạo linh bảo bình thường đều cần ít nhất hơn trăm viên linh thạch mới có thể linh tụ ra được.

Mà số lượng hồi văn cần có lại quá nhiều, gần như toàn bộ đều là biến hóa cao cấp trong hồi văn học, cho nên ngay cả Vương Bảo Nhạc cũng có phần đuối sức, chỉ cần sai lầm một chút thôi sẽ vỡ nát, luyện chế thất bại, mà trong giai đoạn luyện chế thứ hai thì sau khi nghiên cứu xong xuôi, Vương Bảo Nhạc phát hiện nó cũng khó hơn hẳn pháp khí.

Quan trọng nhất chính là Vương Bảo Nhạc phát hiện hồi văn của pháp khí và hồi văn của pháp bảo nhìn thì có vẻ giống nhau đấy, nhưng hắn cảm giác cả hai vẫn có điểm khác nhau, nhưng lại không nhìn ra được là chỗ nào.

- Trước kia ta đã tự mãn quá rồi, học thức của pháp binh nhất mạch thâm sâu khó dò, phải tiếp tục học tập nghiên cứu mới phải!

Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, hắn biết vấn đề lớn nhất của mình không phải ở thủ pháp, mà là những kiến thức về pháp binh cao cấp của đảo Thượng Viện mà hắn nắm giữ không cao lắm, cho nên mấy ngày tiếp theo hắn vừa liên tục đi đến học đường của Pháp Binh các để học kiến thức trong Vạn Vật Hóa Binh Quyết, vừa lên linh võng tìm tài liệu, thi thoảng lại hỏi Trần Vũ Đồng.

Hắn giống như một miếng bọt biển liên tục hấp thu học vấn pháp binh cao siêu hơn, đồng thời hắn cũng nghiên cứu cách luyện chế linh bảo tam phẩm.

Cứ thế, ngày lại qua ngày, dần dần theo lý giải của Vương Bảo Nhạc tăng cao, hắn cũng đã biết được nhiều hơn về những khác biệt giữa pháp khí và linh bảo.

- Dù là tiền bối trong học đường hay là Trần Vũ Đồng đều nói cho ta biết... Mấu chốt nhất khi luyện chế linh bảo chính là nhiệt độ và biến

hóa của hồi văn... Nhưng cụ thể ra sao thì cần chính bản thân ta suy nghĩ và tìm hiểu.

Pháp binh nhất mạch có yêu cầu rất cao đối với ngộ tính và thiên phú, rất nhiều đạo lý nghe người khác nói ra thì chỉ là căn bản, cần phải tự mình tìm hiểu và ngộ ra thì mới có thể hiểu và nắm chắc được. Sau khi Vương Bảo Nhạc thử thì phát hiện mặc dù mình có hiểu được mấy đạo lý, nhưng thực ra mặt thao tác lại có vấn đề, cứ có một tầng ngăn cách trong suốt chặn lại tựa như ngắm trăng trong nước vậy.

Điều này làm cho hắn sốt ruột vô cùng, nhưng cũng hiểu rõ không thể nóng vội nhất thời, trừ phi có được cơ duyên nào đó, bằng không chỉ có thể đợi đến khi kiến thức tăng cao thì mới tự động hiểu ra, vậy nên hắn không thể không cố gắng bình tâm lại, chuyển kế hoạch luyện chế linh bảo cấp ba thành mục tiêu lâu dài.

- Nhưng không thể lãng phí thời gian được, phối phương vỏ kiếm mà chị đẹp cho mình chắc là có thể luyện được chứ nhỉ?

Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, cảm thấy pháp binh nhất mạch này càng về sau càng khó, nhưng cũng không hề nản chí, mà còn vô cùng hưng phấn, ý chí phất cao.

Vậy nên trong mấy ngày tiếp theo, hắn vừa học tập, vừa nghiên cứu phối phương linh bảo, vừa luyện chế vỏ kiếm.

Bởi vì độ thuần thục khi làm pháp khí cấp hai hoàn mỹ đã cực cao, nên lần này khi luyện chế vỏ kiếm thì những chỗ khó lúc trước đã không thành vấn đề với hắn nữa, dù là linh thạch hình kiếm hay là mớ hồi văn vô cùng phức tạp của nó, thậm chí là cả luyện thành linh bôi cũng thế, dù không tính là lưu loát, nhưng sau khi thất bại vài lần thì rốt cuộc...

Mười ngày sau, Vương Bảo Nhạc cũng đã hoàn toàn luyện chế ra được linh bôi của vỏ kiếm!

Mà phẩm chất của nó cũng vào hàng hoàn mỹ!

Nhìn linh bôi hình vỏ kiếm phát ra ánh sáng rực rỡ chói lóa trước mắt, trong lòng Vương Bảo Nhạc kích động không thôi, hắn nhận được phối phương vỏ kiếm cũng lâu rồi, nay rốt cuộc cũng hoàn thành giai đoạn thứ nhất.

- Độ khó của cái vỏ kiếm này gần với linh bảo luôn ấy chứ, Vương Bảo Nhạc vừa cảm khái vừa tĩnh tâm, bắt đầu tiến hành giai đoạn rèn, cho các loại tài liệu vào trong linh bôi, khiến cho nó cuối cùng được luyện chế thành hình.

Chẳng qua Vương Bảo Nhạc biết rõ phải nghĩ cách giải quyết điểm này, bằng không e rằng ngày sao khó mà thuận lợi tiến bước ở bước rèn này.

- Cần một trăm hạt binh sa!

Vương Bảo Nhạc thì thào, lúc trước hắn nghiên cứu phối phương thì đã thấy được phần tài liệu này, cũng đã tìm kiếm trên linh võng, nhưng dù là linh võng hay Pháp Binh các đều không hề có binh sa trong danh sách tài liệu.

Thậm chí hắn còn đi hỏi cả Tạ Hải Dương, nhưng đối phương chưa từng nghe nói tới thứ đó, e rằng loại binh sa này là một trong những loại tài liệu mà đến nay liên bang cũng chưa phát hiện ra. Muốn có được nó thì chỉ có thể đi tìm chị gái trong mặt nạ mà thôi.

Nghĩ tới đây, Vương Bảo Nhạc bèn lấy mộng chẩm ra, trực tiếp bước vào trong mộng cảnh để hỏi han.

Lúc này chị gái trong mặt nạ màu đen đó không làm khó Vương Bảo Nhạc nữa, như thể đã biết chắc là Vương Bảo Nhạc nhất định sẽ đến hỏi vậy, sau khi Vương Bảo Nhạc nói xong thì trên mặt nạ lập tức xuất hiện đáp án.

Nhưng Vương Bảo Nhạc xem xong thì trên mặt xuất hiện vẻ nghi hoặc.

- Phối phương binh sa? Chẳng lẽ binh sa này không phải tài liệu mà là pháp khí sao?

Vương Bảo Nhạc kinh ngạc xem lại thật kỹ, vẻ mặt dần trở nên vô cùng đặc sắc, binh sa này đúng là tài liệu, nhưng cần phải luyện chế ra, còn phần tài liệu cần có để luyện chế binh sa phần lớn đều khá bình thường, tài liệu chính còn đơn giản hơn, ấy chính là linh thạch bảy màu.

- Sao ta cứ cảm thấy đây là chuyên môn chuẩn bị cho mình thế này?

Vương Bảo Nhạc có phần chần chờ, nhìn mặt nạ với vẻ nghi hoặc,

sau đó cúi đầu tiếp tục nghiên cứu phối phương ở trên đó.

Dựa theo cách giải thích trên đó thì binh sa là một loại linh tài cực kỳ đặc biệt, lại có được linh tính, một khi luyện chế ra được thì bản thân nó sẽ ẩn chứa một số sức mạnh kỳ lạ.

Tác dụng của nó chính là kích phát toàn bộ tiềm lực ẩn chứa bên trong pháp khí ra, lấy được hiệu quả thần kỳ, nhưng vẫn có tỷ lệ thất bại nhất định, trong quá trình dung hợp thì phải khống chế chuẩn xác.

Còn cách luyện chế binh sa thì chính là trước tiên phải luyện những tài liệu cần thiết thành dịch, sau đó lập tức ngâm linh thạch bảy màu ở trong đó, khiến cho nó hấp thu và nguội đi, tiếp theo khắc hồi văn ở trong phối phương lên linh thạch, hồi văn này khá đặc biệt, trước kia Vương Bảo Nhạc chưa từng thấy qua bao giờ.

Dựa theo những gì trên mặt nạ nói thì hồi văn này sẽ khiến lt thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành một hạt nhỏ.

Đây chính là binh sa.

Tuy có phần do dự, nhưng Vương Bảo Nhạc suy nghĩ xong thì vẫn quyết định thử xem, vậy nên sau khi rời khỏi mộng cảnh thì hắn lập tức đi mua một lượng lớn tài liệu cần thiết để luyện chế binh sa, bắt đầu luyện chế.

Đối với Vương Bảo Nhạc mà nói thì nếu như màng tới tiêu hao thì luyện chế binh sa không có gì khó hết, dù là luyện thành dịch hay khắc hồi văn đều vô cùng thuận lợi, thế là hắn nhanh chóng luyện chế ra được hạt binh sa đầu tiên.

Vương Bảo Nhạc đặt hạt binh sa này vào trong lòng bàn tay giơ lên sát mắt, nhìn ngắm cả buổi trời, hạt binh sa này đen thui, nhìn không ra điểm khác lạ gì, nếu như không biết thì còn tưởng rằng nó là một hạt cát bình thường ấy chứ.

- Thứ này thật sự thần kỳ như chị gái mặt nạ đã nói sao?

Vương Bảo Nhạc thì thào một câu, thu hồi hạt binh sa này rồi tiếp tục luyện chế.

Dần dần, khi Vương Bảo Nhạc đã luyện chế ra được một trăm hạt binh sa thì hắn cũng phải cảm thấy kinh hãi với chi phí phải bỏ ra để

luyện chế nó, phải biết rằng đây chính là linh thạch bảy màu đấy, nếu đổi lại là kẻ khác, để luyện chế một trăm hạt này thì phải bỏ ra một con số khổng lồ, dù là hắn thì mấy ngày nay vừa phải luyện linh thạch, vừa luyện chế binh sa, bù đầu bù cổ, mệt lả người không hơi đâu làm chuyện khác nữa.

- Đây chính là một trăm viên linh thạch bảy màu đấy, mong là chúng nó thật sự có hiệu quả thần kỳ.

Lúc này thấy binh sa của mình đã luyện xong, trong mắt Vương Bảo Nhạc lóe lên, lấy linh bôi vỏ kiếm của mình ra, bắt đầu dung nhập vào và rèn nó dựa theo trình tự viết trên phối phương.

Theo từng món tài liệu quý giá bị Vương Bảo Nhạc dung nhập vào trong, chẳng mấy chốc đã có một vỏ kiếm màu lam dần dần hình thành trong lò luyện trước mặt Vương Bảo Nhạc.

Lại có một cỗ uy áp của pháp khí vượt xa cấp một hoàn mỹ phát ra từ đó, Vương Bảo Nhạc cảm thụ xong thì hai mắt sáng lên.

- Vẫn chưa hoàn toàn thành hình mà đã có linh uy như vậy rồi!

Vương Bảo Nhạc vừa mong chờ vừa tập trung bỏ những loại tài liệu khác nào, sau đó ánh mắt của hắn lóe lên, trong nháy mắt khi vỏ kiếm sắp hình thành thì hắn chợt giơ tay phải lên, ném hết một trăm hạt binh sa vào bên trong.

Ngay khi chạm vào vỏ kiếm thì đám binh sa này lập tức vỡ tan, trở thành vô số sợi tơ đen nhánh, cố gắng dung hợp cùng vỏ kiếm.

Tâm thần của Vương Bảo Nhạc chấn động, tu vi bộc phát, linh lực tản ra, dồn hết tâm trí vào đó, điều khiển những sợi tơ đen do binh sa hóa thành, khiến chúng nó dung nhập từ từ vào bên trong vỏ kiếm, quá trình này rất chậm, Vương Bảo Nhạc cũng không dám phân tâm.

Thời gian dần trôi qua, chẳng mấy chốc mà đã qua ba canh giờ, Vương Bảo Nhạc mướt mồ hôi, nhờ hắn cẩn thận từng chút một điều khiển những sợi tơ đen do binh sa hóa thành hoàn toàn dung nhập vào bên trong vỏ kiếm, thậm chí theo như hắn thấy thì những sợi tơ đen kia đã xuyên thấu và bao trùm lên những tài liệu trên vỏ kiếm, chạm tới linh bôi.

Nhưng ngay khi chúng chạm tới linh bôi thì đám hồi văn phức tạp

bên trên lại đột nhiên phát sáng, giống như bị kích phát trở nên sống động, thế mà lại tự động chạy dọc linh bôi, chen lấn với nhau, tựa như muốn đi chạm vào hơn một trăm đạo sơ đen đó!

Thậm chí chúng còn tranh giành và bắt đầu thôn phệ và dung hợp lại với nhau!

Cảnh này khiến cho Vương Bảo Nhạc trợn to hai mắt, thất thanh kêu to.

- Chuyện gì thế này!

Thân thể của Vương Bảo Nhạc run lên, bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ, cho nên quá trình điều khiển bị đánh gãy, khiến cho hơn một trăm đạo tơ đen kia đồng loạt đứt đoạn, tiếp theo ngay cả võ kiếm cũng tan ra.

Vương Bảo Nhạc đứng bật dậy, dụi mắt một lúc, sau khi xác định mình không nhìn lầm thì hô hấp của hắn trở nên dồn dập, hai mắt sáng rực lên.

- Thật sự hữu dụng!

Hắn hưng phấn, lập tức bắt đầu luyện chế lại linh bôi của vỏ kiếm và binh sa. Mười ngày sau, dưới sự nỗ lực quên ăn quên ngủ của hắn, rốt cuộc hắn cũng chuẩn bị xong xuôi tất cả, không chút chần chờ, lập tức bắt đầu luyện chế vỏ kiếm. Cũng như mười ngày trước vậy, ngay trước khi vỏ kiếm sắp hình thành thì hắn ném binh sa vào, dốc sức điều khiển.

Lần này hắn đã chuẩn bị tâm lý rồi, nên dù hắn vẫn rất giật mình khi nhìn thấy đám hồi văn kia như sống lại, tiếp tục ganh đua thôn phệ giành tư cách dung hợp với những đạo tơ đen kia, nhưng cũng giữ vững tâm thần, quan sát thật kỹ, dần dần, những hồi văn đang liên tục dung hợp và thôn phệ kia cuối cùng tạo thành một trăm đường hồi văn mà trước nay hắn chưa từng trông thấy.

Chúng nó nảy lên, sau khi chia nhau hấp thu một trăm đạo tơ đen kia thì vỏ kiếm lập tức phát ra ánh sáng rực rỡ vô cùng chói mắt, ngay cả dung lô cũng rung lên, Vương Bảo Nhạc giật mình lập tức lùi lại, tay phải giơ lên cách không trảo một cái.

Lập tức có một đạo lam quang lóe lên, vỏ kiếm trực tiếp bay ra khỏi lò, lơ lửng trước mặt Vương Bảo Nhạc, vỏ kiếm lắc lư, phát ra một

cỗ uy áp vượt xa cấp một, thậm chí ở mức độ nào đó thì nó còn lớn hơn cả cấp hai hoàn mỹ nữa!

Chương 162: Tuyệt thế độc lập

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đầu óc của Vương Bảo Nhạc ong ong, hô hấp nghẹn lại khi nhìn vào vỏ kiếm trước mặt, trong mắt cũng dần phát ra ánh sáng mãnh liệt.

Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, sau khi quan sát thật kỹ thì mới khẳng định vỏ kiếm này đúng là cấp một, trong lòng không khỏi dâng lên một hồi chấn động.

- Mới cấp một mà đã có uy áp như thế, nếu mà tới cấp hai hoặc cấp ba, thế thì cái vỏ kiếm này nhất định sẽ rất cường đại!

Vương Bảo Nhạc nghĩ tới đây thì tâm thần run lên, thật lâu sau mới áp chế được nó xuống, trong mắt hắn lóe sáng, đột nhiên cảm thấy tuy lời nói vật này đến cực hạn thì có thể thu được cổ kiếm cổ kiếm đồng xanh của chị gái kia vẫn không đáng tin lắm, nhưng hình như khả năng cao hơn một chút rồi.

Nghĩ tới đây, Vương Bảo Nhạc chờ tới khi vỏ kiếm lạnh xuống thì một phát nắm vào trong tay, ánh mắt nóng rực, định thử xem uy lực của vỏ kiếm này như thế nào. Chẳng qua sau khi linh khí của hắn ùa vào trong vỏ kiếm thì nó cũng chỉ lóe sáng thôi chứ không có biến hóa gì nữa.

Chuyện này làm cho Vương Bảo Nhạc sửng sốt một phen, ánh mắt liếc nhìn vào bên trong của vỏ kiếm thì thấy trống trơn, lại truyền thêm linh khí dung nhập vào bên trong nó để kiểm tra thì phát hiện ra hồi văn bên trên linh bôi đã không còn là một trăm cái như trước đó nữa, mà là lít nha lít nhít đếm không hết, giống như đã được mã hóa vậy. Dù là bản thân Vương Bảo Nhạc thì cũng phải phân tích thật kỹ thì mới hiểu được sơ sơ, về phần người khác, nếu không biết về hồi văn thì khó mà có thể nghiên cứu thấu triệt.

- Hồi văn biến dị sao? Không phải chị gái kia đã từng nói sẽ có linh châm được tạo ra từ kiếm khí xuất hiện từ vỏ kiếm sao?

Sau khi Vương Bảo Nhạc trầm ngâm một lúc thì lại truyền linh khí vào bên trong một lần nữa, sau đó cầm vỏ kiếm ném ra ngoài, nhưng vẫn không xuất hiện công hiệu gì cả.

- Lẽ nào là lừa ta?

Vương Bảo Nhạc có phần tức giận, nhưng sau khi hắn xác nhận thêm lần nữa uy áp của vỏ kiếm là thật thì lại vò đầu, dứt khoác coi nó như chủy thủ, cầm nó đâm về phía vách tường ở bên cạnh.

Một tiếng 'ầm' vang lên, vách tường vỡ ra một chút nhưng cũng không có biến hóa gì khác. Vương Bảo Nhạc thấy như thế thì lập tức há hốc mồm, sau đó nổi giận muốn lấy gối mộng cảnh ra, đi tìm chị gái bên trong để hỏi cho rõ ràng.

Nhưng trong nháy mắt lúc lấy gối mộng cảnh ra thì Vương Bảo Nhạc hơi dừng lại một chút, nghĩ tới việc hình như chị gái ở bên trong mặt nạ có tính khí rất cổ quái, vì vậy thoáng suy nghĩ một chút rồi quay đầu đi ra khỏi động phủ. Khi trở về, hắn mang theo một chút hoa tươi trông rất đẹp mua được trong phố chợ, lúc này mới tiến vào bên trong thế giới mộng cảnh, lấy mặt nạ ra đặt trên đất, trong mắt mang theo vẻ thâm tình, dịu dàng mở miệng.

- Chị đẹp ơi, em tới thăm chị nè, hôm nay cũng không có việc gì, chỉ là lúc đi ngang qua một chỗ vách núi thì thấy được những bông hoa nhỏ này, thế là lại nhớ tới chị.

Vương Bảo Nhạc nhỏ giọng mở miệng, lấy hoa mua được ra đặt ở bên cạnh mặt nạ.

Cánh hoa màu tím và mặt nạ màu đen dường như tỏa sáng, đặc biệt là trong khung cảnh trời đông giá rét của thế giới mộng cảnh này, có gió thổi tới khiến cánh hoa run rẩy, còn có một bông giống như muốn bay lên theo gió.

- Chị đẹp à, những bông hoa này mọc trên vách núi cô độc, lúc em nhìn thấy chúng thì cảm thấy chị cũng rất cô độc, mà em lại không có cách nào thường xuyên đến đây với chị, mong rằng chúng có thể thay thế em làm bạn với chị ở nơi này.

Vương Bảo Nhạc nhẹ nhàng mở miệng, sau khi nói xong thì lập tức quan sát mặt nạ, phát hiện nó không có biến hóa gì nên trong lòng có phần thất vọng.

- Xem ra chị gái trong này cũng là kiểu già đời đầy kinh nghiệm, không dễ dụ...

Vương Bảo Nhạc trừng mắt nhìn rồi thở dài trong lòng, sau đó ho

khan một tiếng.

- Đúng rồi, chị đẹp ơi, em chợt nhớ tới một việc, vỏ kiếm mà chị bảo em luyện chế ấy, em đã luyện ra rồi, nhưng mà vỏ kiếm này dùng kiểu gì vậy? Em thử nhiều lần...

Vương Bảo Nhạc còn chưa kịp nói xong thì bỗng nhiên có một cơn gió thổi đến, cuốn bay một bông hoa ở bên cạnh mặt nạ kia, xẹt qua mặt nạ, như sắp bị thổi về phía xa.

Nhưng đúng vào lúc này, tựa như có một bàn tay vô hình đôtn nhiên vươn ra từ bên trong mặt nạ, nhẹ nhàng bắt lấy bông hoa sắp sửa bay đi kia, làm cho nó trông giống như bị đóng băng lại, tạm lơ lửng ở giữa không trung!

Cảnh này làm cho đồng tử của Vương Bảo Nhạc bỗng nhiên co rụt lại, hô hấp có phần dồn dập, hắn nhìn qua bông hoa đang lơ lửng ở giữa không trung kia, ngay sau đó lại thấy bông hoa này khẽ nâng lên, giống như bị người ta đưa lên chóp mũi ngửi một cái vậy.

Hắn cũng không biết có phải là ảo giác hay không, mà loáng thoáng nhìn thấy dường như trên mặt nạ xuất hiện thân ảnh của một cô gái. Cô gái này có mái tóc dài tung bay trong gió, mặc cung trang cổ đại, tuy không thấy rõ được khuôn mặt nhưng lại có loại cảm giác tuyệt thế độc lập, lúc này cô đang cầm lấy bông hoa khẽ ngửi một cái.

- Cảm ơn.

Một hồi lâu sau, trong lúc trái tim của Vương Bảo Nhạc đang đập rộn lên thì có một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng chợt phát ra từ bên trong chiếc mặt nạ màu đen đó.

Giọng nói bất ngờ này lập tức làm cho Vương Bảo Nhạc sợ hết hồn, vội vàng thời gian lùi về phía sau vài bước. Sau khi đã dằn cơn sợ hãi xuống, Vương Bảo Nhạc trừng mắt lên rồi vội mở miệng.

- Chị ơi, giọng chị nghe hay quá...

-...

Mặt nạ màu đen im lặng. Hồi lâu sau, trong giọng nói vốn là trong trẻo nhưng lạnh lùng kia rõ ràng không còn lạnh lẽo như thế nữa, giống như đã có thêm một chút cảm xúc, truyền ra câu nói thứ hai.

- Vỏ kiếm là loại pháp khí có thể phát triển, chỉ khi nào luyện đến cấp ba thì mới có thể phóng xuất ra linh châm kiếm khí. Ta dạy cho ngươi một thuật pháp, có thể làm cho vỏ kiếm này dung nhập vào trong cơ thể để tiện bề nuôi dưỡng, như vậy thì vừa có thể làm cho nó dung hợp với thần hồn của ngươi, lại vừa dễ điều khiển.

- Đồng thời, trong quá trình nuôi dưỡng, nó cũng sẽ trở thành pháp bảo bản mệnh của ngươi, tương lai sẽ biến hóa phù hợp với tính cách và thần hồn của ngươi ở một vài công năng.

- Ngoài ra, ta sẽ truyền thêm cho ngươi cách để luyện vỏ kiếm này đến cấp ba, ngươi phải luôn luôn nhớ kỹ, tranh thủ sớm ngày luyện nó đến cấp ba.

Lúc giọng nói của chị gái trong mặt nạ không ngừng truyền ra, Vương Bảo Nhạc vô cùng kích động.

Từ khi đạt được mặt nạ này đến giờ thì đây chính là lần nói chuyện dài nhất của đối phương với mình, hơn nữa rõ ràng giọng điệu cũng không còn lạnh lùng giống ngày xưa nữa. Chuyện này làm cho trong lòng của Vương Bảo Nhạc rất hưng phấn, cảm thấy chuyện tặng quà này đúng là chuẩn không cần chỉnh, trước kia mình mít đặc quá. Chị gái ở bên trong chiếc mặt nạ này rõ ràng cũng có không ít điểm cần mình từ từ tìm hiểu và hóa giải.

- Xem ra sau này phải đến dỗ dành cô ấy nhiều hơn... Tranh thủ sớm ngày mở ra tất cả khóa để hai bên có thể hòa hợp, bồi đắp cảm tình!

Vương Bảo Nhạc vui vẻ, nhớ kỹ pháp môn để vỏ kiếm hóa thành bản mệnh pháp khí và cách luyện đến cấp ba mà chị gái kia nói, lúc này mới định rời đi.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị nhặt mặt nạ lên để rời khỏi mộng cảnh thì giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của vị chị gái ở trong mặt nạ kia lại vang lên lần nữa.

- Ta muốn ở lại nơi này.

- Ơ?

Vương Bảo Nhạc sững sờ, sau khi chần chờ một lúc thì một mình rời khỏi mộng cảnh, chỉ là trước khi đi hắn có quay đầu lại nhìn thoáng qua vị trí của chiếc mặt nạ, bông hoa kia vẫn bay lơ lửng ở giữa không trung như trước...

Tựa như cô vẫn luôn luôn ngắm nhìn, nhẹ nhàng ngửi mùi hương thơm ngát của bông hoa đó.

Chẳng biết tại sao, cái nhìn này lại để cho Vương Bảo Nhạc ấn tượng cực kỳ sâu sắc, hình như hắn đã thật sự cảm nhận được sự cô độc sâu sắc truyền đến từ trên người cô gái đó...

Vương Bảo Nhạc im lặng quay về hiện thực, lúc mở mắt ra thì hắn phát hiện chiếc mặt nạ đã biến mất, chỉ có gối mộng cảnh vẫn nằm im ở đó, vì vậy hắn cẩn thận cất kỹ chiếc gối mộng cảnh này đi.

Lúc này Vương Bảo Nhạc mới hít sâu một hơi rồi khoanh chân ngồi xuống, dựa theo pháp môn chị gái kia đã cho, thử dung nhập vỏ kiếm vào trong cơ thể để nuôi dưỡng.

Pháp môn này khá đơn giản nên quá trình cũng thuận lợi, vỏ kiếm nhanh chóng biến mất ở bên ngoài, thu nhỏ lại ở trong cơ thể hắn, xoay tròn bên trong dòng xoáy của mầm mống thôn phệ.

Còn phối phương luyện chế vỏ kiếm này đến cấp hai thì cần tài liệu quý giá hơn nhiều, số lượng cũng nhiều hơn gấp mười lần. Vương Bảo Nhạc xem qua, tuy rằng phần lớn đều là thứ mà hắn biết, nhưng tính sơ thì cũng tốn kha khá.

Đồng thời cũng cần đến binh sa, số lượng không còn là một trăm nữa mà là một ngàn!

Đây cũng chưa tính cái gì, tài liệu để luyện chế cấp ba còn khoa trương hơn, nhất là cần đến một vạn binh sa!

Số lượng này, cho dù là người có thể luyện chế ra được linh thạch bảy màu như Vương Bảo Nhạc cũng phải líu lưỡi không thôi.

Nhưng khi nghĩ đến uy lực của vỏ kiếm, Vương Bảo Nhạc hung hăng cắn răng, mang theo khát vọng, bắt đầu luyện chế binh sa, nhưng mà luyện mãi luyện mãi, bỗng nhiên trong đầu của Vương Bảo Nhạc nảy sinh một ý tưởng.

- Binh sa có thể kích hoạt tất cả tiềm lực của vỏ kiếm, làm cho hồi văn giống như biến dị... Như vậy, có thể dùng trên pháp khí khác hay không?

Vương Bảo Nhạc nghĩ tới đây thì trong lòng lập tức rục rịch.

- Vỏ kiếm bị vướng bởi cấp bậc, hiện tại luyện chế ra được cũng không có tác dụng gì, nhưng mà những pháp khí cấp hai hoàn mỹ kia của ta thì khác. Bản thân chúng đã có uy lực không tầm thường, nếu có thể kích phát toàn bộ tiềm lực, làm cho hồi văn biến dị, như vậy thì liệu uy lực có thể... Tăng mạnh hay không?

Hai mắt của Vương Bảo Nhạc sáng ngời, trầm ngâm một phen, sau khi cân nhắc mức độ khả thi thì hắn định thử nghiệm luyện chế để xem kết quả thế nào, cũng không dùng đến những pháp khí có giá trị rất lớn kia, mà lấy không ít pháp khí cấp một cấp hai còn thừa lại nhưng không bán được ra khỏi túi trữ vật, đi thẳng đến lò luyện bắt đầu luyện chế.

- Thất bại thì thôi... Nhưng một khi thành công, pháp khí của ta nhất định sẽ có uy lực cực kỳ khó lường, bởi vì loại biến dị này không thể khống chế, chính bản thân ta cũng không biết sau khi pháp khí biến dị thì sẽ có thay đổi gì!

- Liệu có thể cho ra một thanh thần binh hay không đây?

Trong lòng Vương Bảo Nhạc ngứa ngáy khó nhịn, trong mắt tràn đầy vẻ khao khát.

------oOo------

Chương 163: Series pháp khí bị đánh dấu X

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chỉ là ước mơ thì đẹp thật, nhưng hiện thực lại rất tàn khốc.

Lần đầu tiên thử thì Vương Bảo Nhạc lấy một cái thuẫn nhỏ đặt vào bên trong lò luyện, sau khi cân nhắc thì hắn chỉ lấy một hạt binh sa ra cho vào trong, nhưng ngay khi vừa dung nhập vào thì chiếc thuẫn nhỏ này lắc mạnh vài cái rồi mất hết linh uy...

Vương Bảo Nhạc nhíu mày lấy ra xem xét xong thì phát hiện tất cả hồi văn bên trong linh bôi đều đã bị đứt quãng và nát bấy ra, món pháp khí này cần phải khắc hồi văn lại, còn những tài liệu ở bên ngoài cũng phải tách ra, xem như bán phế phẩm rồi.

Sau khi trầm ngâm một lúc thì Vương Bảo Nhạc lại lấy ra món pháp

khí thứ hai tiếp tục thử, ban đầu coi như khá thuận lợi, nhưng sau nửa canh giờ thì có một tiếng nổ vang lên, món pháp khí này cũng vỡ nát. Vương Bảo Nhạc lại càng hoảng sợ hơn, sau khi lấy ra xem xét thì phát hiện linh bôi cũng nát, còn hồi văn thì đã vặn vẹo hết cả lên.

- Chẳng lẽ thật sự không được sao?

Vương Bảo Nhạc gãi đầu, nhìn mớ pháp khí bán còn dư của mình, sau khi suy nghĩ thì dứt khoát thử tiếp.

Thời gian thấm thoắt trôi qua, qua ba ngày sau, Vương Bảo Nhạc đắm chìm trong việc dùng binh sa dung hợp vào pháp khí, vốn dĩ sau khi thất bại liên tục mười tám lần xong thì hắn cũng nhụt chí định từ bỏ.

Thật sự là mười tám lần thất bại này đều là vừa cho binh sa vào một chút thì pháp khí bắt đầu không ổn định, tất cả hồi văn bên trong đều lần lượt bị cắt đứt hoặc vặn vẹo, tựa như không thể thừa nhận nổi nên báo hỏng ngay lập tức.

Nhưng ngay khi Vương Bảo Nhạc định từ bỏ thì lần luyện chế thứ mười chín của hắn lại sinh ra biến hóa, đó là một thanh phi kiếm cấp hai, sau khi cho them binh sa vào thì chỉ chấn động nhẹ một cái rồi bộc phát ra ánh sáng chói lóa.

Tia sáng này vừa ra thì Vương Bảo Nhạc giật mình, lập tức toàn lực điều khiển, một nén nhang sau, khi ánh sáng trên phi kiếm biến mất thì rõ ràng nó đã có gì đó khác với lúc trước.

- Thành công rồi!

Vương Bảo Nhạc mừng rỡ, vội vàng xem xét, phát hiện thanh phi kiếm này nặng hơn trước một chút, vậy nên dung nhập linh khí vào để xem xét bên trong, lập tức phát hiện trên linh bôi của phi kiếm này cũng xuất hiện một số hồi văn tựa như bị mã hóa giống hệt trên vỏ kiếm, chỉ là không phức tạp như trên vỏ kiếm mà thôi.

Đồng thời hồi văn của phi kiếm cũng có điểm khác biệt, sau khi Vương Bảo Nhạc cẩn thận phân tích xong thì thấy có chín hồi văn đã thay đổi, cũng vì sự thay đổi của chúng đã khiến sắp xếp hồi văn xuất hiện thay đổi nhỏ.

Dù là thay đổi rất nhỏ, nhưng cũng khiến cho công hiệu của thanh phi kiếm này xuất hiện thay đổi cực lớn, Vương Bảo Nhạc chưa từng

thấy qua loại sắp xếp này trên thẻ ngọc, căn bản không thể nhìn ra phi kiếm có công hiệu gì sau khi thay đổi cả.

Cũng may là hắn có công thức tính toán hồi văn, nên đã thôi diễn thử một phen, hồi lâu sau khi ngẩng đầu lên thì hắn cũng phải há hốc mồm kinh ngạc.

- Tốc độ giảm bớt, độ sắc bén cũng giảm bớt, mất hết tất cả thuộc tính, chỉ có mức độ kiên cố là gia tăng hơn mười lần sao?

Vương Bảo Nhạc thì thào, đây là kết quả hắn nhận được sau khi thôi diễn, hồi lâu sau hắn mới cúi đầu nhìn thanh phi kiếm kia với vẻ mặt cổ quái, sau đó lấy pháp khí Phi Sương kiếm cấp hai hoàn mỹ ra chém thẳng lên thanh phi kiếm đã bị thay đổi này một cái!

Theo lý mà nói thì dù cả hai thanh kiếm đều là cấp hai, nhưng một cái là hoàn mỹ, một cái lại là hàng thường, một bên khó luyện chế, một bên lại vô cùng dễ dàng, một thứ cần tốn rất nhiều tài liệu quý giá, một thứ thì chỉ cần tài liệu rẻ tiền.

Cho nên, nếu cả hai va chạm với nhau thì nó nhất định sẽ bị chém gãy, nhưng hiện tại, khi Phi Sương kiếm trong tay Vương Bảo Nhạc hạ xuống, tiếng kim loại va chạm vang lên giòn giã, Phi Sương kiếm lại bị bật lại, thậm chí còn bị nứt nhẹ, nhưng thanh phi kiếm bình thường nọ thì vẫn còn nguyên xi không bị sứt mẻ gì!

- Nó kiên cố tới vậy sao!!

Chuyện này khiến Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng, hắn cầm thanh phi kiếm biến dị này ném về phía trước.

Thanh phi kiếm này lập tức dùng tốc độ rùa bò bay về phía trước...

Chuyện này lại khiến Vương Bảo Nhạc dở khóc dở cười, sau khi thử mức độ sắc bén của nó xong thì hắn lại nhìn chằm chằm một lúc, cảm thấy thứ này không thể gọi là kiếm được nữa, gọi nó là côn thì đúng hơn.

- Thế này thì có ăn thua gì đâu, trước đây là hàng rởm... Bây giờ cũng vẫn rởm...

Vương Bảo Nhạc thở dài, có ý định thay đổi một số hồi văn, muốn gia tăng tốc độ và độ sắc bén trên cơ sở kiên cố sẵn có này, nhưng hắn nghiên cứu cả buổi trời xong thì không thể không bó tay vì

chẳng có nhiều đầu mối. Chẳng qua cũng không phải là uổng công, ít nhất thì Vương Bảo Nhạc đã ghi chép lại được phần sắp xếp hồi văn biến dị đó ra, sau này nếu như muốn làm pháp khí kiên cố hơn thì có thể khắc loại này ra.

Cuối cùng Vương Bảo Nhạc ném pháp khí này qua một bên, hắn suy xét một lúc thì lại thấy không cam lòng, tiếp tục dùng binh sa cải tạo, thời gian thấm thoắt trôi qua, mãi cho đến một tháng sau...

Khi tất cả pháp khí loại thường của Vương Bảo Nhạc đều xài hết, ngay cả pháp khí khôi lỗi cũng bị hắn lôi ra cải tạo mười mấy con, hắn nhìn đám pháp khí ở trước mặt, uể oải vỗ trán.

- Cái đống lộn xộn gì đây...

Trong quá trình luyện chế này, hắn đã làm hỏng khá nhiều thứ, mặc dù cuối cùng đại khái có mấy chục món thành công, nhưng kết quả gần như đều không phải thứ hắn muốn.

Sau khi dung nhập binh sa xong thì khó mà khống chế biến dị được, nó có quá nhiều biến hóa, căn bản không thể nào chỉ định một loại thuộc tính biến dị được, chẳng khác nào chờ ăn may.

Nếu chỉ có thế thôi thì còn đỡ, nhưng trong số pháp khí hắn cải tiến thành công lại xuất hiện vài loại công hiệu rất khó đỡ khiến cho hắn vô cùng đau đầu.

Ví như phi kiếm vốn nhờ vào ưu thế tốc độ, sắc bén và kiên cố, nhưng sau khi Vương Bảo Nhạc luyện chế xong, thanh đầu tiên thì khỏi cần nói, nhưng hai thanh sau thì một cái là tốc độ cực nhanh, nhanh tới mức không thể nào tưởng tượng nổi, nhưng lại yếu xìu, lại càng không bén chút nào, bay được một nữa thiếu chút nữa đã tự gãy làm đôi...

Cái còn lại còn khoa trương hơn, nó chẳng phân địch ta, một khi thi triển thì cứ nhắm thẳng chỗ Vương Bảo Nhạc mà lao tới như bị điên vậy.

Còn vài hạt châu kim chung tráo vốn không đạt tới cấp hai hoàn mỹ, nhưng lại trở thành hạt châu tự bạo, không cần ném ra làm gì, bởi vì cầm mạnh một cái là nó đã tự bạo rồi, Vương Bảo Nhạc luyện xong thì mới cầm lên nó đã nổ.

Đây còn chưa phải điều khiến Vương Bảo Nhạc đau đầu nhất, điều

khiến hắn điên máu nhất chính là một cây dù, một cây phất trần và một sợi khổn thiên thằng.

Ba món pháp khí này dường như là chỗ cải tạo bị chập mạch, cây dù kia vốn dùng để phòng hộ, sau khi bị cải tạo thì mặc dù phòng hộ có mạnh hơn lúc trước thật, nhưng lại hay mất linh, mỗi lần nó xịt thì đều bay vèo vèo ra như phi kiếm... Như thể nó mà có linh trí thì nó sẽ nói rằng ông đây là phi kiếm chứ không phải cây dù.

Còn cây phất trần kia thì càng khiến Vương Bảo Nhạc ngán ngẩm hơn, đám tơ rũ phất phơ kia bị binh sa cải tạo xong lại trở nên cứng ngắc hệt như dây thép, vô kiên bất tồi, theo lý thì thay đổi kiểu này đáng lẽ phải khiến Vương Bảo Nhạc vui mừng mới đúng, nhưng thực ra nó chỉ cứng được ba giây thì lại mềm rũ ra...

Khiến Vương Bảo Nhạc đau đầu nhất là sợi dây kia, Vương Bảo Nhạc hãy còn nhớ rõ, năm ngày trước sau khi mình luyện chế ra xong thì cầm ra bên ngoài động phủ thử dây, xem thử công hiệu ra sao, nhưng vừa ném ra thì nó bay vèo lên không trung... Mất tiêu...

- Không biết cái sợi dây thừng chết giẫm đó thế nào rồi, bay đi tới giờ còn chưa về...

Vương Bảo Nhạc vừa nghĩ tới sợi dây kia thì bắt đầu sôi máu, hắn cảm thấy sợi dây thừng đó là có vấn đề lớn nhất.

Tuy vậy, nhưng trong mớ pháp khí này đúng là vẫn có vài món khiến cho Vương Bảo Nhạc tạm vừa lòng, ví như có một cái đại ấn, một chỉ là hàng cấp hai bình thường, nhưng sau khi cải tiến xong thì lại biến thành cấp hai hoàn mỹ, thậm chí uy lực của nó lớn đến mức khiến cho Vương Bảo Nhạc cũng phải giật mình, cảm thấy nó không thua kém linh bảo cấp ba là mấy.

Chẳng qua khi thử thì Vương Bảo Nhạc phát hiện cái đại ấn này cũng có tác dụng bom xịt, một khi nó mất linh thì gần như mất hết tác dụng, còn có độ nẩy cực tốt, vỗ một cái là nẩy ầm ầm.

Còn mấy cái pháp khí khôi lỗi kia của Vương Bảo Nhạc nữa, có hai con thành công, trong đó có một con kiên cố một cách đáng sợ, Vương Bảo Nhạc đấm một quyền mà không làm vỡ được nó, điều này cũng khiến hắn giật thót.

Mà con còn lại thì thay đổi ở tốc độ, sau khi Vương Bảo Nhạc lấy ra thử thì giật mình phát hiện thứ này chạy còn nhanh hơn mình, vậy

nên Vương Bảo Nhạc vội đi nghiên cứu hồi văn trên linh bôi của chúng rồi chép lại.

- Đống này là cái quỷ gì chứ!

Vương Bảo Nhạc nhìn đám pháp khí ở trước mặt mà thở dài, hắn cảm giác mấy ngày nay mình đúng là vừa lãng phí thời gian, lại tốn cả binh sa.

Có điều cũng thu được một số cách sắp xếp hồi văn mà đạo viện cũng không có, điều này khiến cho tâm trạng của hắn đỡ hơn một chút, lúc này đang định thu hồi pháp khí lại, thế nhưng hắn bất chợt dừng lại.

- Không được, pháp khí của mình quá nhiều, một khi đồ nguyên với đồ chập mạch ở kế nhau thì...

Vương Bảo Nhạc nghĩ tới, nếu phải lúc mình đang đấu pháp với người ta, lấy một cây phi kiếm ra định đâm cho kẻ thù một kiếm, nhưng nó lại không phân địch ta mà bay về đâm cho mình một nhát... Nghĩ đến đây, hắn hít sâu một hơi, vội gạch một dấu X lên trên mấy món pháp khí đã bị cải tạo này!

------oOo------

Chương 164: Vỡ thì đền tiền

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi lần lượt đóng dấu X lên những pháp khí đó thì Vương Bảo Nhạc mới yên lòng, thầm nghĩ nếu sau này mình luyện chế ra món pháp khí nào không vừa ý thì cứ khắc dấu X lên.

Như vậy để dễ bề phân biệt, sau này lỡ chẳng may có lọt ra ngoài thì cũng không làm ảnh hưởng đến danh tiếng của mình

- Nhưng để mấy thứ này lại chỗ mình cũng thế, chi bằng bán đi cho rồi nhỉ? Vương Bảo Nhạc sờ cằm, thời gian trước hắn bán pháp khí thành thói, giờ nhìn mấy pháp khí này vài lần, cảm thấy chẳng thà bán chúng đi để kiếm lại chút vốn liếng cũng được.

- Nhưng không thể bán chúng nó ra với tên tuổi của mình được, bằng không tên tuổi mình vất vả gầy dựng nên sẽ bị phá hỏng vì đám phế

phẩm này mất...

Vương Bảo Nhạc thầm nghĩ, quyết định nặc danh gửi đám pháp khí này ở bộ quản lý linh võng.

Thế là ngoại trừ những người quản lý ở đó ra thì không ai biết lai lịch của mớ pháp khí này, bên bộ quản lý đó lại bảo vệ thông tin cá nhân rất gắt.

- Bán được cái nào hay cái đó, nếu không ai mua thì thôi vậy.

Nghĩ tới đây, Vương Bảo Nhạc lập tức làm ngay, nhưng chỉ đưa lên một phần nhỏ chứ không đưa lên quá nhiều.

Đồng thời vì để thu hút hơn, Vương Bảo Nhạc còn đặt tên mà theo hắn thấy là cực kỳ khí phách cho từng món pháp khí được rao bán đó, còn giá cả thì cũng không cao lắm.

Đâu vào đấy xong thì Vương Bảo Nhạc không màng tới nữa, nhịp sống dần dần quay về như một tháng trước, cả ngày ngoại trừ học tập và nghiên cứu ra thì chính là luyện pháp khí và binh sa.

Thời gian thấm thoắt trôi qua, mới đó mà đã nửa tháng, lần này Vương Bảo Nhạc đã góp được mấy trăm hạt binh sa, trong lúc hắn cố gắng đạt mục tiêu một ngàn hạt thì lại nhận được tiền hàng năm trăm linh thạch.

Tiền này trực tiếp chuyển vào trong tài khoản của hắn ở đạo viện, sau khi nhận được thông báo thì Vương Bảo Nhạc ngớ ra, sau khi xem xét thì phải hiện mớ phế phẩm mình đưa lên đã bán được một món.

- Xem ra đảo Thượng Viện này toàn là ngọa hổ tàng long, không ít người biết nhìn hàng đấy chứ.

Vương Bảo Nhạc mừng rơn, hắn nhớ rõ lúc đó mình đã đặt một cái tên ngầu hết cỡ cho thanh phi kiếm đó.

Lúc này hắn vô cùng vui vẻ, vừa chờ mong đám pháp phí rởm của mình được mua nhiều hơn, vừa tiếp tục luyện chế binh sa.

Mới đó mà lại qua bảy ngày.

Hôm nay, có một thanh niên với dung mạo xấu xí đứng trên quảng

trường của Chiến Võ các, trên người mặc một bộ đào màu xám mộc mạc, hắn ta tên là Thạch Nam, là một học sinh mới vào của Chiến Võ các. Lúc này hai mắt hắn ta đỏ ngầu, siết chặt bàn tay nhìn chằm chằm vào một đôi nam nữ ở trước mặt.

Cô gái kia có tướng mạo không tệ lắm, dáng người lại bốc lửa, bộ đạo bào của đạo viện cũng khó mà che khuất, còn gã trai bên cạnh cô ta thì có tướng mạo bình thường, dáng người cao gầy, chẳng qua chân dài thì đã coi như chiếm ưu thế rồi, lúc này hắn ta cúi đầu nhìn thanh niên kia với vẻ khinh thường, thản nhiên mở miệng.

- Thạch Nam, ngươi có chắc là muốn quyết đấu với ta không?

Thạch Nam thở dồn, trong mắt mang theo tức giận và đau khổ, hắn và cô gái ở bên cạnh đối phương đều là học sinh mới thi đậu vào đảo Thượng Viện. Bọn họ vốn là một đôi, nào ngờ vừa đến đây thì cô ả đã tằng tịu với gã học sinh cũ Lý Phi này rồi.

Trong lòng hắn thật sự không cam lòng, đến đây chất vấn thì lại bị sỉ nhục, nên giận quá mất khôn đòi quyết đấu.

- Cũng được, nếu ngươi đã muốn quyết đấu thì ta sẽ thành toàn cho ngươi!

Ngay lúc Thạch Nam vô cùng tức giận thì tên Lý Phi kia nhíu mày ra chiều không kiên nhẫn, giơ tay phải lên hất một cái, một thanh phi kiếm lập tức xuất hiện, bay thẳng về phía Thạch Nam.

Tốc độ của nó khá nhanh, mặc dù không có tiếng xé gió, nhưng lại vẽ ra một đạo kiếm quang ở giữa không trung, chớp mắt đã lao tới trước mặt Thạch Nam. Thạch Nam biến sắc, bị kình phong do phi kiếm tạo ra quất thẳng vào mặt, tựa như bị xối một thùng nước lạnh, lập tức tỉnh người lại từ trạng thái giận mụ đầu.

Là một người mới vừa thi vào đảo Thượng Viện, chênh lệch giữa hắn và Lý Phi không hề nhỏ chút nào. Lúc này tim hắn đập dồn, luống cuống tay chân vội lùi lại, cũng nhanh chóng móc vài món pháp khí ra khỏi túi trữ vật, có điều phần lớn toàn là đồ cấp một, chỉ có một thanh phi kiếm khiến hắn hối tiếc không thôi là cấp hai mà thôi.

Lúc này hắn cũng quýnh quánh ném ra hết hòng chống đỡ một phen, nhưng phi kiếm của Lý Phi rõ ràng là cấp hai hoàn mỹ, vô cùng sắc bén, ầm ầm bay tới với khí thế không gì cản nội, trực tiếp đánh nát mớ pháp khí của Thạch Nam. Mắt thấy sắp sửa đâm tới mi tâm của

hắn ta thì lại bị một thanh phi kiếm thoạt nhìn vô cùng tầm thường cản lại.

Ngay khi cả hai va chạm thì đột nhiên có một tiếng nổ mạnh vang lên, khiến cho không ít người đi ngang qua phải dừng chân ghé mắt, chỉ thấy Thạch Nam mặt mày tái mét đang liên tục lùi lại bảy tám bước.

Hơn phân nửa pháp khí trước mặt hắn đã bị đánh nát, chỉ có một thanh phi kiếm cấp hai phát ra ánh sáng chói mặt là đang lơ lửng trước mặt hắn như một chiếc hộ thuẫn.

Còn phi kiếm của Lý Phi thì đã bị bắn ngược lại sau cú va chạm ban nãy, cứ như thể đã bắn trúng nham thạch không thể đâm xuyên qua được vậy, nó thậm chí còn phát ra tiếng răng rắc, phần mũi nứt vỡ tan nát, thậm chí cả thanh kiếm cũng vỡ ra hơn phân nửa, nhìn mà giật mình.

Lý Phi thấy thế thì hít sâu một hơi, đầu óc oong một tiếng, nhìn thanh phi kiếm đã thành phế phẩm bị đánh bay lại chỗ mình, lại nhìn thanh phi kiếm trước mặt Thạch Nam, hắn ta lập tức biến sắc, lại có phần xót của.

- Ta đã nói sao tự dưng ngươi lại dám quyết đấu với ta, hóa ra là ỷ vào món pháp khí này!

Lý Phi nheo mắt lại, ánh mắt lóe hàn quang, hắn ta không tin bèn phất tay lần nữa, lập tức có bảy thanh phi kiếm bay ra từ trong túi trữ vật của hắn.

Mỗi thanh đều là cấp hai hoàn mỹ, dù là tốc độ hay độ sắc bén đều vô cùng kinh người, là do hai năm qua hắn để dành từng chút một, lúc này hắn bấm niệm pháp quyết, đám phi kiếm này lập tức bắn ra với tốc độ cực nhanh.

- Vậy thì ta sẽ hủy pháp khí của ngươi, để xem ngươi có còn dám kiêu ngạo nữa hay không!

Gần như ngay khi hắn cất lời thì những thanh phi kiếm này cũng bắn thẳng tới, trực tiếp đánh thẳng lên chỗ Thạch Nam đang ngu người.

Tiếng ầm ầm ầm vang lên, đám người đứng xem xung quanh cũng phải há hốc mồm, lộ ra vẻ mặt không dám tin, thậm chí có một số người phải nghẹn họng trân trối.

- Má ơi, ta không nhìn lầm đấy chứ! Nó kiên cố ghê thế!

- Nó là... pháp khí gì thế? Pháp thuẫn hình kiếm à?

- Hình như trên đó có dấu X thì phải? Nó có ý gì thế nhỉ?

Thực ra đứng từ góc độ của họ để nhìn thì phi kiếm của Lý Phi rất giống mưa kiếm, chỉ chớp mắt đã bắn vèo vèo lên thanh phi kiếm ở trước mặt Thạch Nam, nhưng chỉ trong chớp mắt thì mớ phi kiếm kia đều rung lên, bởi vì tốc độ quá nhanh, lực đạo lại lớn, lúc này toàn bộ đều bị hư, thậm chí có vài thanh còn gãy làm mấy phần, cái nào bị nhẹ hơn thì cũng phải nát cả mũi kiếm.

Tất cả mọi chuyện vừa xảy ra có vẻ cực kỳ quỷ dị, sau khi tiếng nổ mạnh lắng xuống thì xung quanh Thạch Nam đã có đầy mảnh vỡ phi kiếm, hắn thì vẫn ngơ ngác, Lý Phi cũng ngu người, thân thể run rẩy, nhìn thanh phi kiếm trước mặt Thạch Nam như nhìn thấy quỷ vậy.

- Linh bảo ư? Thạch Nam ngươi là đồ mặt dày, đồng môn quyết đấu với nhau mà ngươi lại lấy cả linh bảo ra!

Thân thể Lý Phi run lẩy bẩy, lúc này hắn đã không giấu nổi vẻ hoảng sợ của mình, trợn mắt lùi lại mấy bước, dù thanh kiếm kia thoạt nhìn chẳng giống linh bảo chút nào, nhưng hắn thật sự không nghĩ ra được pháp khí kiểu gì mà lại cứng rắn tới mức biến thái như vậy.

Đám người đứng xem xung quanh cũng giật mình kinh hô, ngay cả người yêu cũ của Thạch Nam cũng đần mặt ra.

Còn Thạch Nam thì hắn đã nghẹn họng từ lâu rồi, lúc này hô hấp trở nên dồn dập hơn, ngơ ngác nhìn thanh phi kiếm trước mặt, hắn hãy còn nhớ rõ, tuần trước là hắn thấy nó rẻ quá nên mới mua, sau đó phát hiện tốc độ của nó chậm đến mức khiến người ta tức điên, lại càng không bén một chút xíu nào.

Dù nó có chắc chắn thật, nhưng theo hắn thấy thì một thanh phi kiếm mà không có tốc độ với độ sắc bén thì cũng bằng thừa, nếu không phải hàng mua rồi miễn đổi trả thì hắn đã đòi tiền lại từ lâu rồi.

Nhưng hiện tại, hắn đột nhiên lại thay đổi suy nghĩ, sau khi tỉnh người lại thì hắn túm lấy thanh phi kiếm trước mặt với vẻ kích động.

- Đây không phải linh bảo, nó là pháp khí cấp hai mà ta mới vừa mua hồi tuần trước, tên của nó là... Vỡ thì đền tiền!

Thạch Nam hưng phấn, lớn tiếng tuyên bố.

Hắn vừa mới nói xong thì Lý Phi thiếu chút nữa đã trừng lọt tròng mắt, theo hắn thấy thì thanh phi kiếm đó đã cực phẩm lắm rồi, nào ngờ tên của nó còn hơn thế nữa... Nhưng không thể không nói, cái tên này rất hợp với thuộc tính của nó.

Đám người xung quanh nghe tên xong cũng lộ ra vẻ mặt khác nhau, nhưng sau đó có người chợt nhớ ra điều gì nên bật thốt.

- Cái tên này... Ta nhớ ra rồi, trước kia ta từng thấy có người mua nó ở khu giao dịch, chỉ có năm trăm linh thạch thôi!

- Ta cũng từng thấy, hình như bán bảy tám món, cái nào cũng có một dấu X hết...

- Có năm trăm á? Vậy ta cũng đi mua!

Mọi người nghe thế xong thì lập tức nhao nhao cả lên, thậm chí có người đã mở linh võng lên định mua, đồng tử của Lý Phi cũng co rụt lại, vội mở linh võng lên.

Thấy thế thì Thạch Nam sốt ruột, muốn chạy đi mua cho kịp.

Nhất thời tất cả đều quên béng trận quyết đấu, lũ lượt mở linh võng lên tìm kiếm, chẳng mấy chốc, mấy món pháp khí mà Vương Bảo Nhạc đưa lên đã bị quét sạch chỉ trong nháy mắt.

Trong lúc nơi này có kẻ vui mừng, có người tiếc nuối buồn bực, Vương Bảo Nhạc đang ngồi luyện chế binh sa trong động phủ lại kinh ngạc không thôi, khi nhìn thấy tin nhắn liên tục xuất hiện trên thẻ ngọc truyền âm của mình.

“Tài khoản của ngài nhận được năm trăm linh thạch... Số dư...”

“Tài khoản của ngài nhận được năm trăm linh thạch... Số dư...”

“Tài khoản của ngài nhận được năm trăm linh thạch... Số dư...”

...

- Gì thế này!

Vương Bảo Nhạc giật mình, vội dẹp binh sa qua một bên để xem xét.

------oOo------

Chương 165: Khiêu chiến

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nhiều người tinh mắt biết nhìn hàng dữ vậy sao?

Vương Bảo Nhạc xem xong thì cảm thấy có phần khó tin, nhất là hắn phát hiện có vài người đăng bài đòi mua pháp khí X trên linh võng.

- Pháp khí X?

Vương Bảo Nhạc nghĩ một cái thì biết ngay là đang nói mớ pháp khí mà mình đã bán đi, nay nghi hoặc nên không gửi mấy linh tinh khác lên nữa, hắn định chờ xem tình hình vài ngày trước đã, thật sự là mớ pháp khí gạch chéo này nổi lên nhanh quá, khiến cho chính hắn cũng thấy khó hiểu.

Nhưng vừa xem xét thì kết quả thật sự vượt xa dự đoán của Vương Bảo Nhạc, trong mấy ngày tiếp theo, mấy chữ pháp khí X kia được người ta nhắc tới ngày càng nhiều hơn trên linh võng của đảo Thượng Viện.

Đồng thời số lượng người đòi mua cũng tăng lên rõ nhiều, những người chưa biết ba chữ pháp khí X khi nghe nói xong đều tò mò đi tìm hiểu, sau khi biết rõ nguyên do thì đều giật mình, ai cũng muốn mua thử một cái, nhưng lại không mua được...

Thế nên lại khiến cho pháp khí X đó có thêm vài phần thần bí.

Nếu chỉ có như vậy thì hẳn lẽ sẽ lắng xuống nhanh thôi chứ không tạo nên sóng gió gì lớn, nhưng chẳng mấy chốc lại có người đăng video quay lại trận chiến của Thạch Nam và Lý Phi lên linh võng, video này vừa lên thì lập tức khiến cho không ít người giật mình.

- Pháp khí này lại chắc chắn tới cỡ này!!

- Cái thứ này không phải phi kiếm, nó rõ ràng là một cái thuẫn, một

cái thuẫn không gì phá nổi!!

Hiệu quả do video này gây nên cũng giống như ném một tảng đá lớn vào hồ nước vậy, tạo thành từng đợt rung động, nếu như qua một thời gian thì ắt sẽ lắng xuống, nhưng đợt rung động này chưa yên thì lại có một học sinh nhanh tay mua được pháp khí X gửi thêm một video mới.

- Mời mọi người xem, đây là phi kiếm mà ta đã mua, đừng thấy nó hỏng như thế mà lầm, bảo đảm các người không thể ngờ được tốc độ của nó kinh khủng tới cỡ nào đâu nhé!

Trong video đó, một học sinh của Chiến Võ các kích động ném một tanh phi kiếm nát bươm ra, nó vừa bay ra thì nháy mắt đã biến mất tăm, tạo nên tiếng âm bạo ầm ầm, dùng mắt thường thì bảo đảm không thể thấy được quỹ tích của nó, cho dù là trong video thôi cũng có thể cảm nhận được tốc độ của nó lúc bay ra nghịch thiên tới cỡ nào!

Chỉ mới vài giây ngắn ngủn thì nó đã lóe lên quay ngược về, tiếng âm bạo còn dữ dội hơn, thậm chí xung quanh tên học sinh kia còn có gió lốc bốc lên, mãi đến khi bụi mù tản đi thì học sinh nọ mới kích động đứng đó, tay cầm thanh phi kiếm ban nãy.

Có điều bây giờ nó đã nát hơn trước đó một chút.

- Các người thấy chưa, tốc độ của thanh kiếm này có thể đè bẹp tất cả các loại pháp khí luôn, các ngươi thấy sao hả! Mà thanh kiếm này chỉ tốn có bảy trăm linh thạch thôi đấy!

Học sinh này ngửa mặt lên trời cười to, trông như thể nhặt được món hời ấy.

Video này vừa được up lên thì lập tức khiến cho sóng gió do pháp khí X gây ra càng thêm dữ dội, làm cho đám người vốn đang ngấp nghé nó lại càng thèm thuồng hơn, những người vốn không để ý thì cũng tò mò đi tìm hiểu thử... Sau đó, những video như vậy lần lượt xuất hiện!

Những món pháp khí trong mỗi video đều có chỗ kinh người, vô cùng kỳ diệu, cách dùng cụ thể ra sao thì còn phải xem người sử dụng, mỗi một loại pháp khí mới được đưa lên đều có khắc một dấu X!

Thế là pháp khí X có muốn chìm cũng khó, gây ra chấn động dữ dội

hơn.

Trong khoảng thời gian này Vương Bảo Nhạc không bán thêm nữa, cho nên mớ pháp khí X đầu tiên kia đã trở thành tuyệt phẩm, dù có mê cỡ nào cũng không có mà mua.

Chiêu bán hàng lấy hiếm làm đầu này lập tức khiến cho trình độ được chú ý của pháp khí X tăng cao, đồng thời cũng xuất hiện giao dịch sang tay mớ pháp khí X kia, giá cả của mỗi món đều vô cùng kinh người.

Tình hình thế này khiến cho Vương Bảo Nhạc cũng phải giật mình, nhìn vô số bài viết đòi mua pháp khí X trên linh võng, hắn cúi đầu hình mớ đồ rởm còn lại trong túi trữ vật của mình, hai mắt dần sáng rực lên.

- Chẳng lẽ những thứ này... Không phải hàng cùi bắp sao?

Ngay lúc Vương Bảo Nhạc định nhân lúc đang hot để bán mớ pháp khí rởm thứ hai với giá cao thì trên linh võng đột nhiên lại xuất hiện một bài viết!

Bài viết này là một video, người trong video là một binh tử của Pháp Binh các, thần sắc mang theo vẻ kiêu ngạo, từng bước từng bước bóc trần một thanh phi kiếm được đặt trước mặt như đang giải phẫu vậy.

- Các vị đạo hữu, gần đây nghe người ta nói đến loại pháp khí X này nhiều quá, thậm chí còn có không ít người đến hỏi ta về nó, cho nên ta cũng tò mò bỏ một số tiền lớn ra mua một món, vốn đang vô cùng hứng thú và tò mò, nhưng sau khi xem xong thì... Ha ha...

Binh tử này cười khẩy một cái, nhanh chóng phân giải phi kiếm ra.

Thanh phi kiếm này thoắt cái chỉ còn lại mỗi linh bôi, nhìn hồi văn trên linh bôi này, binh tử kia lắc đầu ra chiều thất vọng lắm lắm.

- Theo ta thấy thì món pháp khí này chỉ là phế phẩm, bỏ đi gần hết công hiệu của nó, chỉ cường hóa độ kiên cố làm đầu, thế này là gì chứ? Đây rõ ràng là chơi chiêu hòng lừa tiền mà thôi.

- Bởi vì gần như chẳng có ai thèm làm loại pháp khí này nên nay mới khiến mọi người thấy lạ thôi, nhưng thực ra một ngày ta có thể chế tác được mấy mươi thanh ấy chứ, nhưng thứ phế phẩm này căn bản

chỉ là vô dụng!

Binh tử này thản nhiên mở miệng, bởi vì hồi văn trên linh bôi liên quan đến mã hóa, cho nên hắn không thể nào xóa đi được, nên hắn cũng không để ý lắm, trực tiếp ném qua một bên.

- Cuối cùng ta xin khuyên mọi người mua hàng thì nên lý trí một chút, cũng xin cảnh cáo kẻ đã chế tạo ra mớ pháp khí phế phẩm này, đừng có làm nhuốc nhơ danh tiếng của Pháp Binh các nữa!

Video này vừa ra thì lập tức gây nên oanh động cực lớn trên linh võng, phải biết rằng binh tử trong video này có thân phận cực cao. Hắn là người đứng đầu trong bộ thẩm tra của Pháp Binh các, mà bộ này lại có quyền hạn cực cao, phụ trách công tác thẩm tra tất cả bộ ngành của Pháp Binh các, bình thường không ai dám trêu tới bọn họ.

Mà video của hắn đương nhiên sẽ được vô số người chú ý, theo số người xem tăng lên, những nghi vấn cũng lần lượt được đưa ra.

- Hóa ra là vậy, thế này chẳng phải là gạt người sao, đi bán hàng rởm cho chúng ta thế này?

- Ái chà, thất đức tới vậy sao, ta còn tưởng rằng là của quý gì, hóa ra là hàng rởm!

Dù nói như vậy, nhưng đó đều là những người chưa mua được pháp khí X, những người mua được đều gửi bài cố gắng chứng minh pháp khí X có công dụng tuyệt vời, nhưng chỉ như muối bỏ bể, căn bản không cách nào chống lại đa số được.

Vương Bảo Nhạc thấy thế thì lập tức nổi giận, video của đối phương đã dập tắt độ hot của hắn trước kia, ảnh hưởng nặng nề tới kế hoạch buôn bán của hắn.

Mặc dù pháp khí của hắn cũng không lợi hại gì, nhưng tuyệt đối không nát như đối phương đã nói, lại càng khỏi bàn tới chuyện đối phương bốc phét rằng một ngày có thể luyện ra được mấy chục món. Theo Vương Bảo Nhạc thấy thì việc này căn bản là không thể nào, cho dù làm ra được thì cũng không kiên cố bằng phi kiếm của mình được.

Vậy nên Vương Bảo Nhạc cười lạnh một tiếng, trực tiếp lấy một thanh phi kiếm khác ra khỏi túi trữ vật, nặc danh đăng lên, còn gửi một bài viết chỉ mặt gọi thẳng tên.

- Binh tử bộ thẩm tra, có giỏi thì ngươi tới mà nghiên cứu cái này thử xem, nếu ngươi có thể nhìn ra được nguyên nhân thì coi như ta phục ngươi!

Thanh phi kiếm này đến cả Vương Bảo Nhạc cũng phải đau đầu, cho nên trước đó không hề đưa lên linh võng, bởi vì thanh kiếm này như bị thần kinh giẫm đinh vậy, sau khi thi triển thì thường trở chứng tịt ngòi, địch ta bất phân, có thể bắn tới chỗ kẻ thù, cũng có thể bắn thẳng vào mặt ngươi, hoặc cũng có thể phóng vèo vèo theo đám người qua đường...

Cho nên Vương Bảo Nhạc mới không bán nó, lúc này hắn cũng giận quá cho nên mới đưa thứ hung khí này lên.

Kiếm này vừa ra, gã binh tử tên Triệu Hải Lâm của bộ thẩm tra nghe xong bèn cười lạnh một tiếng, vốn không để ý lắm, nhưng sóng gió trên linh võng ngày càng lớn, thực ra thanh kiếm này không phải bị Triệu Hải Lâm mua, mà là bị người khác mua trước, sau khi thử xong thì ai nấy đều sợ vỡ mật, đăng video lên.

Trong video, thanh kiếm này như một con ngựa điên thoát cương, gặp người là chém, khiến cho vô số người sợ tè ra quần, nó lại bị sang tay nhiều lần cho nên video về nó cũng được đăng lên liền tù tì.

Thế là cuối cùng con sóng nhỏ này lại tạo thành sóng lớn, liên tục vài lần bộc phát, nay đã dần biến thành gió lốc, khiến cho có thêm vô số người chú ý tới.

Lúc này, những bài viết kêu gọi Triệu Hải Lâm nghiên cứu thanh phi kiếm đó cũng ngày càng nhiều, cuối cùng, Triệu Hải Lâm cảm thấy đây là cơ hội tốt để đề cao tiếng tăm của mình, vậy nên cũng rục rịch, tìm người mua thanh phi kiếm này về bắt đầu nghiên cứu.

Nhưng vừa bắt đầu thì hắn đã trợn tròn hai mắt, nghẹn họng ngừng thở một lúc, sau đó bắt đầu thở dồn, hồi văn mã hóa trên linh bôi này là một chuyện, tổ hợp hồi văn và kết cấu này vô cùng phức tạp, cho dù là trên linh bảo tam phẩm cũng vô cùng hiếm thấy.

Cho nên muốn nghiên cứu tìm ra lý do thanh phi kiếm này trở chứng cũng vô cùng khó khăn.

Nhưng tin tức hắn mua thanh phi kiếm này về nghiên cứu cũng đã truyền ra, bây giờ đã được vô số người chú ý tới, hắn lỡ đâm lao

đành phải cắn răng lao theo, trong lòng thì mắng thầm.

- Pháp khí này là do tên điên nào làm ra thế không biết!

Hết cách, Triệu Hải Lâm chỉ có thể nhờ bạn bè giúp đỡ, mời thêm ba binh tử khác đến cùng nghiên cứu chung. Sau khi ba người kia nhìn thấy hồi văn trên linh bôi thì đều giật mình, vậy nên cả đám mất ăn mất ngủ dốc sức nghiên cứu suốt bảy ngày, tinh bì lực tẫn, tốn hết bao nhiêu là tâm sức, rốt cuộc cũng nghiên cứu rõ được thanh phi kiếm này.

- Cảm tạ chư vị!

Triệu Hải Lâm cảm kích tiễn bước ba người kia, sau khi trở lại động phủ, sắc mặt của hắn vô cùng khó coi, cũng sinh lòng kiêng kị với kẻ đã luyện chế ra loại pháp khí này, hắn cảm thấy, người có thể luyện chế ra được pháp khí cỡ này thì ít nhất cũng phải là binh tử.

Sau khi trầm ngâm một lúc, hắn cũng không muốn vô duyên vô cớ đi chuốc thù oán với ai, vậy nên dựa vào quan hệ của mình đi liên hệ với bên bộ quản lý linh võng, tìm hiểu thân phận của đối phương.

Mặc dù vướng quy định cho nên bộ quản lý linh võng không thể nào nói huych toẹt ra được, nhưng vẫn tiết lộ chuyện đối phương là binh đồ, nghe xong thì Triệu Hải Lâm thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt lập tức trở nên lạnh lẽo hơn.

- Chỉ là một binh đồ mà cũng dám khiêu chiến với ta à?

------oOo------

Chương 166: Triệu sư huynh nhiệt tình đối đãi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Triệu Hải Lâm vừa cười lạnh vừa đăng đoạn video kia lên linh võng.

Nay số người chú ý đến chuyện này trên đảo Thượng Viện càng lúc càng nhiều, ai nấy đều đợi video bóc mẽ của Triệu Hải Lâm, cho nên gần như ngay khi hắn vừa đăng lên thì số lượng bấm xem tăng vọt, có không ít người liên tục thông báo cho bạn bè. Số lượng người xem video của Triệu Hải Lâm trên linh võng nhanh chóng tăng lên mấy vạn.

Triệu Hải Lâm trong video không hề lộ ra vẻ chật vật lúc nghiên cứu phi kiếm nữa, tinh thần vô cùng phấn chấn, trong mắt vẫn luôn mang theo vẻ khinh thường, thản nhiên lên tiếng.

- Sở dĩ ta đăng video lên muộn như thế chính là vì trước đây Triệu mỗ đang luyện chế một món linh bảo cấp bốn, nên mới không rảnh. May mà hôm qua ta đã luyện xong linh bảo cấp bốn kia rồi, cho nên mới có thời gian đi nghiên cứu thanh kiếm này một phen.

- Theo ta thấy thì thanh kiếm này vẫn là... rác rưởi mà thôi!

- Thậm chí nó còn nát hơn cả rác nữa, đúng là rác rưởi trong rác rưởi mà!

- Báo cho người chế tác biết một câu, tuy rằng ta không quan tâm ngươi có phục hay không, nhưng thân là binh tử của Pháp Binh các, ta cần phải nói cho ngươi biết, pháp binh nhất mạch không đơn giản như ngươi vẫn nghĩ đâu!

- Thanh kiếm này của ngươi vì có vấn đề về thủ pháp, khiến cho trong quá trình luyện không khống chế được nhiệt độ mà để nó qáu cao, làm cho đoạn hồi văn thứ ba ngàn bảy trăm tám mươi lăm bị hòa tan, biến thành kết cấu xuất hiện vấn đề, nên khi thi triển sẽ thất bại ở mặt tập trung, cũng vì mớ hồi văn linh tinh của ngươi khiến cho sát phạt chi lực của nó quá lớn, không có chỗ phát tiết, nên không phân địch ta!

- Cuối cùng, ta xin khuyên ngươi thêm lần nữa, đừng có lấy loại pháp khí rác rưởi này ra để đi lừa tiền, bằng không thì ta nhất định sẽ tra ra thân phận của ngươi để xử lý đích đáng!

Triệu Hải Lâm trong video nói toàn lời ngay lẽ phải, âm thanh vang vọng khiến cho hắn lúc này thoạt nhìn có vẻ vô cùng uy nghiêm, làm cho tất cả những người theo dõi đều giật mình vô cùng.

Nhất là lời hắn nói ra rất có đạo lý, nhất là hắn còn giải thích, phân tích cặn kẽ về phi kiếm, chỉ ra điểm sai sót cụ thể, chuyện này lập tức khiến cho mọi người tin tưởng và bội phục.

- Hóa ra là vậy, không hổ là binh tử mà, chỉ mới một ngày mà đã nghiên cứu món pháp khí này rõ ràng như thế!

- Lợi hại thật, đây mới là bản lĩnh của binh tử!

- Ta đã nói rồi, cái mớ pháp khí X này căn bản toàn là rác rưởi, bây giờ xem ra không sai đi đâu được, đám này căn bản là phế phẩm thôi!

Trên linh võng nhất thời toàn tiếng bàn tán xôn xao, những lời mắng chửi đám pháp khí X này cũng tăng mạnh, thấy hiệu ứng tốt như thế, trong lòng Triệu Hải Lâm vô cùng đắc ý.

Theo hắn thấy, dù người luyện chế ra mớ pháp khí này cũng có chút bản lĩnh, nhưng cuối cùng cũng chỉ có từng này thôi, không thể phản kháng thêm được gì nữa.

Nhất là sau khi theo dõi suốt hai ngày, mắt thấy tiếng mắng chửi trên linh võng ngày càng dữ dội, nhưng người luyện chế đám pháp khí X này lại không có động tĩnh gì, Triệu Hải Lâm hừ lạnh một tiếng, cảm giác mình đoán chuẩn khỏi cần chỉnh, đối phương đã tịt ngòi rồi.

- Tuy cũng có chút đầu óc, nhưng học vấn và bản lĩnh lại chẳng tới đâu!

Sau khi đưa lên một lời bình luận cuối cùng trên linh võng xong thì Triệu Hải Lâm cũng chẳng để ý nữa.

Lại qua thêm một ngày, mắt thấy người chế tác vẫn không ra mặt, tiếng bàn tán và mai mỉa lại càng nhiều hơn.

Cũng chính lúc này, Vương Bảo Nhạc rốt cuộc cũng luyện chế xong hơn một ngàn binh sa, đang đắc ý thì chợt nhớ tới đám pháp khí X của mình, nên mở linh võng lên, nào ngờ lập tức nhìn thấy đám bình luận và mắng chửi trên đó, cho nên lập tức nổi giận.

- Cái tên chết giẫm ăn no ở không nào cứ nhắm vào ta thế này!

Vương Bảo Nhạc tức giận, lúc trước hắn đăng linh kiếm lên chỉ thi thoảng mới nhìn một cái, nhưng tốc độ nghiên cứu của đối phương chậm quá, cho nên sau này Vương Bảo Nhạc cũng quên bén đi, chỉ lo cắm đầu luyện chế binh sa.

Nay thấy mọi người chê trách mắng chửi như thế, vậy nên hắn bực bội tìm video của Triệu Hải Lâm để xem, mang theo một bụng ấm ức không phục, sau khi xem xong video của Triệu Hải Lâm xong thì Vương Bảo Nhạc đột nhiên mở to hai mắt, hô hấp trở nên dồn dập, hai mắt sáng rực lên, hồi lâu sau mới vỗ đùi một cái đét.

- Hóa ra là vậy! Binh sa có thể ảnh hưởng tới nhiệt độ!

Vương Bảo Nhạc mừng rỡ vội đứng bật dậy, kích động lấy một lọ nước băng linh ra nốc cạn, sau đó ném chai rỗng qua một bên. Hắn đi vài vòng trong động phủ, bắt đầu thầm thôi diễn.

- Nếu như có thể điều chỉnh đoạn hồi văn kia lại, sau đó chỉnh sơ vài chỗ nữa thì có thể cải tiến hoàn toàn thanh kiếm này, chẳng những không sợ nó địch ta bất phân, mà còn có uy lực cực lớn nữa!

- Mấu chốt biến pháp khí trở thành linh bảo cũng là ở quan hệ của nhiệt độ và hồi văn... ta... Hình như ta đã hiểu rồi!

Vương Bảo Nhạc kích động, trước khi đăng thanh phi kiếm địch ta bất phân kia lên thì hắn đã nhớ kỹ hồi văn của nó ở trong đầu, chẳng qua là vì thiếu kiến thức và dồn hết tinh lực ở việc luyện chế binh sa cho nên nhất thời hắn không tìm ra vấn đề ở đâu, nên không thể thay đổi, nay sau khi bồi hồi một lát thì hắn chợt giậm mạnh chân, lấy một thanh phi kiếm ra chạy thẳng đến phòng dung lô.

Vương Bảo Nhạc thử đi thử lại để nghiệm chứng, sau khi xác định đáp án đối phương đưa ra quả thật hữu hiệu thì hắn lại càng kích động hơn, hắn nghĩ tới quan hệ giữa nhiệt độ và binh sa, nay cảm thấy video kia như một tia sét đánh xuống, khiến cho cảm giác mờ ảo như trăng dưới nước kia lập tức tan biến không ít.

- Hóa ra là vậy...

Vương Bảo Nhạc dồn khí tức, lập tức thử xem. Vài ngày sau, khi đi ra khỏi phòng lò luyện thì Vương Bảo Nhạc vô cùng hưng phấn, trong mắt mang theo kinh hỉ, trong tay cầm một khối linh bôi ngửa mặt lên trời cười lớn.

Linh bôi này đúng là sản phẩm mới mà Vương Bảo Nhạc đã luyện chế ra sau khi đột phá ở hồi văn nhờ xem video của Triệu Hải Lâm, cộng thêm lý giải của mmình. Mặc dù không dung nhập binh sa, nhưng uy lực của nó đã gần bằng linh bảo!

- Hồi văn lại có thể dùng như thế, nếu vậy thì thực ra rất nhiều pháp khí của ta lúc trước căn bản không cần khắc ấn nhiều đảo Thượng Viện như thế, bằng không nhiệt độ lúc luyện chế có thể khiến đảo Thượng Viện sinh ra thay đổi rất nhỏ, đây cũng là lý do tại sao ta thất bại khi luyện chế linh bảo! Nếu như có thể tính được nhiệt độ

thay đổi trong quá trình luyện chế thì cũng giống như gián tiếp khiến cho hồi văn trở nên viên mãn, từ đó đạt tới cảnh giới hoàn mỹ thật sự!

- Ta biết rồi, đây chính là điểm khác nhau giữa pháp khí và linh bảo!! Cũng chính là quan hệ và biến hóa giữa nhiệt độ và hồi văn mà lúc trước họ đã nói với ta!

Nhìn linh bôi trong tay, Vương Bảo Nhạc cất tiếng cười vang, lần này đối phương chẳng những giải quyết được vấn đề khiến mình đau đầu, giúp mình cải tiến pháp khí, quan trọng hơn chính là thông qua việc xem video nghiên cứu của đối phương, ta rốt cuộc cũng đã hoàn toàn hiểu được vấn đề căn bản giữa linh bảo và pháp khí rồi!

Đối với Vương Bảo Nhạc mà nói thì đây chẳng khác nào cơ duyên, từ mông lung như ngắm trăng trong nước, biến thành đã hiểu được phần nào, tựa như đang bị nhốt giữa mê cung mà trước mặt lại xuất hiện một con đường đi đến điểm cuối vậy!

- Triệu sư huynh này chẳng những có bản lĩnh mà còn là người tốt nữa!

Mừng rỡ xong, trong lòng Vương Bảo Nhạc cũng có phần tín phục, lúc này hắn đã không còn tức giận nữa, hắn cảm thấy đối phương thật sự rất lợi hại, mình không thể tức giận với hắn được, dù sao thì cũng coi như Triệu Hải Lâm này đã giúp mình giải quyết vấn đề mà.

Đây chẳng khác gì giúp mình nhanh chóng trở thành binh tử cả!

Nghĩ tới đây, Vương Bảo Nhạc hưng phấn, vội suy nghĩ xem còn vấn đề nào chưa giải được, sau khi nghĩ xong, hai mắt Vương Bảo Nhạc sáng lên, dè dặt nhẹ tay lấy hai viên châu tự bạo ra khỏi vòng tay trữ vật.

Hai viên châu tự bạo này bị hắn đặt trong một cái hộp như bọt biển nên mới giảm bớt nguy cơ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Lúc trước hắn cũng từng nghiên cứu thứ này, nhưng lại không tìm ra chỗ có vấn đề, theo hắn thấy thì nó còn khó hơn cả phi kiếm, lúc này thấy có cơ hội hiếm gặp này nên hắn vội vàng lấy ra, sau khi làm xong thủ tục bán ra thì Vương Bảo Nhạc lại gửi bài viết lên linh võng.

- Triệu sư huynh đúng là lợi hại, nếu đã vậy thì ta cũng nghiêm túc

một phen, hai hạt châu này tên là tự bạo châu, chạm nhẹ vào một cái thì sẽ nổ ngay!

- Không phải người trong nghề thì không được mua, bằng không hậu quả tự gánh lấy, cho nên ta đã thiết trí rõ chỉ có một mình sư huynh ngươi mới mua được nó, ngươi có giỏi thì phân tích nó cho ta xem!

Vương Bảo Nhạc nhanh chóng gửi bài viết lên, sau đó ngồi phịch xuống lấy một túi quà vặt ra, vừa ăn vừa cảm khái.

- Triệu sư huynh là người tốt, hắn nghiêm túc giúp đỡ ta như thế, ta không thể để cho hắn cảm thấy không có tính khiêu chiến, nên phải nói kích hắn mới được...

Vương Bảo Nhạc hí hửng cười lớn, cảm thấy cái tính thích lo lắng cho người khác này của mình thật sự phải sửa lại mới được.

Ăn uống xong xuôi, thấy bài viết của mình gửi lên tựa như một hòn đá tạo ra vô số con sóng dữ trên linh võng, khiến cho vô số người chú ý đến, lúc này Vương Bảo Nhạc mới ráng dằn nỗi chờ mong trong lòng xuống, hí hửng lấy vỏ kiếm của mình ra, bắt đầu cải tiến tăng cấp cho nó.

Trong quá trình cải tiến này, hắn cũng điều chỉnh và dung nhập mớ hỗi văn mình lấy được từ mớ pháp khí X kia, khiến cho uy lực của vỏ kiếm lớn hơn dựa trên mặt lý luận.

Cùng lúc đó, bên ngoài trở nên xôn xao, những lời không phục của người chế tạo pháp khí X, cũng như hành vi khiêu khích ném tự bạo châu lên đã trở thành tiêu điểm bàn tán của mọi người.

Triệu Hải Lâm nhan chóng nhận được tin tức, sau khi lên linh võng xem xong thì mắt lóe lên.

- Thú vị lắm, đây là định chơi một vố với ta à?

Có thể thi vào đảo Thượng Viện này thì không có ai là kẻ ngu dốt cả, gần như theo bản năng Triệu Hải Lâm đã nhận ra dụng ý của Vương Bảo Nhạc.

Ý thức thức được lúc trước mình lỗ mãng ra tay nên đã tiến vào cục diện tranh đoạt không cùng đẳng cấp ở pháp khí.

- Nhưng cũng phải xem ngươi có tư cách này không!

Triệu Hải Lâm cười lạnh một tiếng, trực tiếp lấy một món linh bảo ra từ trong túi trữ vật, đưa lên linh võng rồi gửi bài viết.

- Người chế tác pháp khí X, ta có thể nhận lời khiêu chiến của ngươi, nhưng ngươi cũng phải phân tích món linh bảo này, nó đã xảy ra một chút vấn đề, ta còn chưa kịp sửa, cho ngươi mượn một tháng, nếu trong vòng một tháng không tìm ra được vấn đề thì đừng có tới làm phiền ta!

------oOo------

Chương 167: Đây là một âm mưu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bài của Triệu Tử Lâm vừa đăng lên thì lập tức khiến cho sự kiện đang cực hot này tiếp tục bùng nổ, làm cho vô số người chú ý tới, biến chuyện này trở thành chủ đề hàng đầu trên đảo Thượng Viện hiện này.

Vương Bảo Nhạc đang luyện chế vỏ kiếm cũng phân tâm để ý tới, sau khi thấy đối phương khiêu khích thì Vương Bảo Nhạc đanh mặt lại, nhếch mép cười.

- Đều là cáo già cả.

Vương Bảo Nhạc cảm thấy tiếc nuối vì sao mình không thể gặp được một người đầu óc đơn giản một chút chứ, mình chỉ muốn học tập thôi mà.

Dù cảm khái là thế, nhưng ánh mắt của Vương Bảo Nhạc lại sáng rực lên, gần như trong nháy mắt đã trực tiếp làm thủ tục trên linh võng, nhận linh bảo của Triệu Tử Lâm.

- Có điều Triệu sư huynh này đúng là người tốt mà, đây là linh bảo đó, mỗi món đều có giá trị cực lớn, ta có muốn nghiên cứu một phen cũng không nỡ nữa là.

Trong lòng Vương Bảo Nhạc hừng hực, tuy trong tay hắn có linh bảo thật, nhưng dù là mũ giảm cân của Trần Vũ Đồng, hay ngọc bội của chưởng viện cho cùng với cái gương do Lâm gia bồi thường đều vô cùng quan trọng, hắn sợ làm hỏng nên không dám rờ vào.

Nếu như đi mua linh bảo mới thì ngay cả người cảm thấy thừa tiền như Vương Bảo Nhạc cũng phải xót của. Nhưng bây giờ tất cả phiền não đều đã tan biến, Triệu Tử Lâm chủ động đưa một món lên cho hắn nghiên cứu.

Vậy nên trong lòng tràn ngập mong chờ, sau khi Vương Bảo Nhạc nhận được món linh bảo kia, trông thấy nó cũng có dạng gương thì hắn vội chạy vào phòng dung lô, bắt đầu phân giải và nghiên cứu.

- Hình như số lượng tài liệu của món linh bảo này không ít đâu, theo lý thì không nên nhiều như thế... Thêm nữa thoạt nhìn linh bảo này cũng không có gì đặc biệt, còn không ít vết nứt để lại trong quá trình dung hợp...

- Chẳng lẽ những dấu vết này là do nhiệt độ cao làm ảnh hưởng đến hồi văn, từ đó xuất hiện hay sao?

- Còn cả linh bôi này nữa... Má ơi, hồi văn của linh bảo phức tạp quá đi mất!

Trong quá trình nghiên cứu, thi thoảng Vương Bảo Nhạc lại kinh hô một tiếng, nhưng trong lòng lại càng mừng rỡ hơn, hai mắt sáng rực, như thể trong mắt hắn thì cái gương này đã biến thành của báu, khiến cho hắn hoàn toàn đắm chìm vào trong, vừa liên tục hóa giải, vừa xác minh kiến thức và những gì mình hiểu về linh bảo.

Đối với Vương Bảo Nhạc mà nói thì đây cũng là một cơ duyên, theo phân tích và hóa giải, những gì hắn biết về linh bảo cũng tăng cao, điều này khiến cho hắn càng kích động hơn.

Trong khi Vương Bảo Nhạc ở bên này nghiên cứu linh bảo thì Triệu Tử Lâm cũng lấy hai hạt châu tự bạo kia đi, sau khi tự mình thử phân tích xong thì hắn phát hiện độ khó quá cao, không khỏi mắng vài câu, lại mời mấy người bạn tốt lúc trước tới đây cùng nghiên cứu lần nữa.

Nhưng lần này cả bốn binh tử bọn họ nghiên cứu suốt ba ngày, cuối cùng đều bó tay, không thể không bỏ cuộc, thật sự là vấn đề của hồi văn bên trong hạt châu này quá lớn, vượt xa tưởng tượng của bọn họ.

- Triệu sư huynh, kẻ luyện ra thứ này đúng là đồ điên, một pháp khí cấp hai thôi mà lại có hơn mười vạn hồi văn, bên trong có ít nhất

mấy trăm chỗ biến hóa, chúng ta biết xử kiểu gì đây?

- Cho dù chúng ta kiểm tra từ từ từng cái một cả ngày lẫn đêm thì cũng cần gần nửa năm mới xong ấy chứ/

Triệu Tử Lâm cũng phải há hốc mồm, lúc hắn đang xoắn xuýt, cân nhắc xem có nên bỏ cuộc hay không thì Vương Bảo Nhạc bên kia đã ngửa mặt cười to lao ra khỏi phòng dung lô.

- Ta hiểu rồi, nhiệt độ thay đổi không phải chỉ dựa vào lò luyện mà còn cả tài liệu rèn nữa!

- Tài liệu khác nhau thì cần nhiệt độ khác nhau để hòa tan, cho nên lúc luyện chế linh bảo phải cân nhắc tới điểm này!

- ta hiểu rồi, khác hẳn với luyện chế pháp khí, pháp khí là dựa theo trình tự, xong bước đầu thì mới tính tới bước thứ hai, nhưng linh bảo thì khác, cần phải tính toán kỹ lưỡng toàn bộ các bước trước khi luyện chế, tính ra ảnh hưởng của nhiệt độ, tìm được đáp án thông qua thôi diễn thì mới có thể khắc được hồi văn thích hợp, như vậy mới có thể luyện chế ra được!

- Đây chính là hồi văn phát triển học ở trên cả hồi văn cao cấp!

Vương Bảo Nhạc hưng phấn, cũng dùng công thức hồi văn của hắn tìm ra được chỗ sai lầm trong linh bảo này, nó nằm trong dãy hồi văn gồm hai loại là gió và lửa, uy lực của hồi văn gió hơi lớn một chút nên khiến cho hồi văn lửa không thể dựa thế mà bị áp chế, cuối cùng ảnh hưởng tới toàn bộ công dụng của linh bảo, khiến nó hỗn loạn mất linh.

Nếu người khác muốn tìm ra được sai lầm này thì cần phải nghiên cứu và thí nghiệm trong thời gian cực lâu, nhưng đối với Vương Bảo Nhạc mà nói thì khác, căn cơ của hắn rất vững chắc, lại có công thức nên đơn giản hơn nhiều.

Vương Bảo Nhạc kích động lập tức gửi bài lên linh võng, sau khi nói ra đáp án phân tích linh bảo xong còn cảm khái một phen.

- Đúng là một vấn đề nhỏ, Triệu sư huynh đúng là người thành thật.

Trên linh võng có rất nhiều người chú ý tới, sau khi nhìn thấy bài viết này thì lập tức bùng nổ, bởi vì không ai ngờ nổi Vương Bảo Nhạc chỉ tốn có ba ngày thì đã đưa ra được đáp án, việc này khiến

cho mọi người giật mình không thôi.

Còn Triệu Tử Lâm vốn đang rối rắm xem không biết có nên tiếp tục hay không, sau khi nhận tin xong thì hắn ngẩn ra một lúc rồi mới cười lạnh.

- Lúc trước ta tốn hết một tháng, trải qua vô số lần luận chứng và thí nghiệm mới tìm ra được vấn đề, ngươi chỉ tốn có ba ngày... Tuyệt đối không thể nào!

Triệu Tử Lâm mở linh võng lên, tìm bài viết của Vương Bảo Nhạc nheo mắt đọc một lượt, sau khi đọc xong thì hắn mở to hai mắt, thất thanh hô to.

- Không thể nào!!

Triệu Tử Lâm biến sắc, vừa xem kỹ một lượt xong thì hồi lâu sau mới hít sâu một lời, đến khi thấy rõ câu cảm khái của Vương Bảo Nhạc ở dưới cuối thì gân xanh trên trán hắn nổi lên, theo hắn thấy thì đây rõ ràng là mai mỉa và cười nhạo hắn!

- Hoặc là tên này không phải binh đồ, hoặc là sau lưng hắn có cao nhân!

- Đây là một âm mưu nhằm vào ta!

Triệu Tử Lâm nghĩ tới đây thì thân thể run mạnh, trí tưởng tượng bắt đầu bay xa, nhanh chóng nhớ tới một đám kẻ thù mà mình đã đắc tội bao năm qua, chẳng qua số lượng nhiều quá nên hắn cũng không đoán ra được là ai.

Nhưng nghĩ đến việc sở dĩ mình đăng video đầu tiên lên là vì có một thân tín vô tình nói việc này mới mình, khiến mình tò mò.

Hai mắt Triệu Tử Lâm lạnh đi, càng nghĩ càng cảm thấy đây có thể là một âm mưu quỷ kế được sắp đặt kín kẽ nhằm vào mình.

- Tên kia có vấn đề!

- Mặc kệ âm mưu của đối phương là gì đi chăng nữa trận này tuyệt đối không thể thua được, chỉ cần ta vẫn thắng thì nhất định có thể phá giải!

Trong mắt Triệu Tử Lâm lóe sáng, cắn răng một cái, bắt đầu huy

động nhân lực, mấy ngày sau hắn lại mời thêm mười mấy binh tử của Pháp Binh các tới giúp, tổng cộng hơn hai mươi người, bắt đầu cắm mặt nghiên cứu hai hạt châu này.

Một tháng sau, lúc đám người trông chờ trên linh võng bắt đầu dấy lên vài tin đồn thì Triệu Tử Lâm tóc tai bù xù, mắt hằn đầy tơ máu, bỏ ra cái giá không nhỏ, tiễn bước hai mươi binh tử cũng nhếch nhác, lả người y hệt hắn đi.

Một tháng này, bọn họ bế quan nghiên cứu, tập hợp trí tuệ và học thức của hơn hai mươi người ở mặt pháp binh này, cuối cùng mới tìm được vấn đề của hạt châu tự bạo. Bọn họ luyện vài món linh bảo cũng không khó tới cỡ này.

Nhất là cuối cùng, tự bản thân Triệu Tử Lâm thậm chí còn thấy sợ kẻ đã chế tạo ra nó, thật sự là hắn không biết rốt cuộc đối phương đã chế tạo ra nó kiểu gì nữa.

Tiếc là hắn không biết, thật ra thì... Ngay cả bản thân Vương Bảo Nhạc cũng không biết thứ này chế tác kiểu gì...

- Pháp khí khó thế này, uy lực cũng không phải ghê gớm gì, chẳng ai ở không chuyên môn chế tạo ra nó, như vậy thì nhất định... đây là sát chiêu mà đối phương dày công tạo ra cho ta!

Sau khi tiễn mọi người đi xong, Triệu Tử Lâm ngồi trong động phủ cười lạnh.

- Nhưng vậy thì sao chứ, vẫn bị ta phá giải mà thôi, chẳng qua ăn miếng trả miếng mới là tính cách của Triệu Tử Lâm ta!

Triệu Tử Lâm hít sâu một hơi, chải tóc lại cho gọn gàng, lại ăn một viên đan dược cho tơ máu trong mắt tan biến, lúc này hắn mới quay video lại rồi đăng lên!

- Thứ này đúng là hơi khó, chẳn qua cũng chỉ là một trò hề mà thôi... Linh khí quá nồng đậm, lại thiếu phần chặn lại, khiến cho sau khi linh khí tràn vào thì không cách nào phân tán vào các hồi văn được chỉ định sẵn theo một lộ tuyến nhất định, nghẹn lại ở đó, nên chỉ cần đụng nhẹ một cái thì sẽ tự bạo!

Video này giải thích rất cặn kẽ, thậm chí còn chỉ ra cụ thể hồi văn chỗ nào có sai lầm, mà ngữ khí lẫn thần sắc của Triệu Tử Lâm vẫn thản nhiên như cũ, cuối cùng còn đăng lên một món linh bảo lên.

- Có qua có lại mới toại lòng nhau. Ngươi có dám tới phân tích vấn đề của linh bảo này hay không!

Vương Bảo Nhạc không quan tâm trên linh võng chấn động ra sao, lúc này hắn chỉ tập trung vào phần đáp án mà Triệu Tử Lâm đưa lên, sắc mặt dần biến đổi, hô hấp cũng trở nên dồn dập hơn, tựa như có một đạo sấm sét đánh mạnh vào trong đầu.

- Đây là một vấn đề liên quan tới luyện chế linh bảo mà!

- Chẳng những phải tính toán nhiệt độ cần thiết của tài liệu, àm còn phải tính toán số lượng linh khí hấp thu được, phải khiến nó chia ra ở những hồi văn khác nhau theo một trình tự nhất định, sau đó kích phát một cách hoàn mỹ!

Hai mắt Vương Bảo Nhạc lóe sáng, cảm thấy mấy lần luận bàn với đối phương thật sự đã giúp được mình quá nhiều.

- Triệu sư huynh thật là lợi hại!

Vương Bảo Nhạc kích động lập tức làm thủ tục nhận linh bảo của đối phương tới, đợi lấy được thì lập tức cắm đầu nghiên cứu, vài ngày sau, mặc dù Vương Bảo Nhạc mệt lả, nhưng hai mắt sáng ngời, sau khi gửi bài viết công bố đáp án xong thì lại đưa thêm một pháp khí lên.

Thứ lần này chính là cây dù tự cho mình là phi kiếm kia...

Trong sự chờ mong của Vương Bảo Nhạc, Triệu Tử Lâm cắn răng, trả giá cực lớn mời một đống người vùi đầu nghiên cứu lần nữa, cứ thế, hai người cứ lặp đi lặp lại như thế, bắt đầu một trận đấu bảo vật luân phiên!

Về sau, dựa theo sự trợ giúp của Triệu Tử Lâm, tạo nghệ pháp binh của Vương Bảo Nhạc tăng mạnh, còn luyện vỏ kiếm kia đến cấp hai hoàn mỹ, hắn vừa kích động vừa thêm mong mỏi video của Triệu Tử Lâm, theo Vương Bảo Nhạc thấy thì mỗi chi tiết nhỏ trong video của đối phương đều là cơ duyên của hắn.

- Triệu sư huynh giỏi quá!

- Triệu sư huynh tài dễ sợ, hắn lại có thể tìm ra chỗ có vấn đề của cây dù kia!

- Tạo nghệ pháp binh của Triệu sư huynh đúng là thâm sâu khó dò!

Vương Bảo Nhạc càng xem càng kích động, liên tục đưa đủ kiểu pháp khí X lên, cuối cùng sau khi hắn đưa một cái ấn lớn lên thì Triệu Tử Lâm phát cuồng, hơn hai mươi binh tử do hắn mời tới cũng phải chào thua. Mặc kệ Triệu Tử Lâm ra điều kiện tốt cỡ nào họ cũng không tham gia nữa, sau khi họ rời đi thì Triệu Tử Lâm mặt mày âm trầm đứng trong động phủ, không thể không từ bỏ đợt đấu bảo này.

Đối với hắn mà nói, đấu bảo là chuyện nhỏ, tìm ra âm mưu của đối phương mới là quan trọng, nhưng tới bây giờ dù hắn phân tích kiểu gì thì cũng không thể tìm thấy trọng điểm ở đâu.

Theo như hắn thấy thì đó mới chính là điểm đáng sợ nhất!

- Đối phương chuẩn bị kỹ càng thật đấy, ta nghĩ âm mưu này nhất định phải được chuẩn bị hơn hai năm... Ta phải làm gì dây!

Triệu Tử Lâm liên tục hít sâu vào để khiến mình tỉnh táo hơn, hắn ẩn ẩn cảm thấy đây là cửa ải khó khăn nhất kể từ khi mình trở thành người quản lý bộ thẩm tra!

Thật sự là mấy món pháp khí của đối phương quá khó, tốc độ phá giải pháp khí của mình lại quá nhanh, khiến cho hắn giật mình không thôi, đồng thời cũng nhận chắc một điểm.

- Sau lưng kẻ này nhất định có cả một nhóm người!

------oOo------

Chương 168: O o o

Nguồn: EbookTruyen.Me

Triệu Hải Lâm bỏ cuộc dẫn tới vô số tiếng chê trách, đồng thời tiếng tăm của pháp khí X cũng hoàn toàn lan ra ngoài, hơn nữa số lượng quá ít, vậy nên nó dần dà trở thành hàng hiếm.

Mặc dù một thời gian dài sau đó chuyện này cũng lắng xuống phần nào, nhưng ba chữ pháp khí X kia vẫn ăn sâu trong lòng mọi người, không tới mức người người đều biết, nhưng cũng không kém mấy, cho nên cũng có rất nhiều lời suy đoán về thân phận của người chế

tác.

Nhưng lúc này trong lòng Vương Bảo Nhạc lại đầy nuối tiếc, Triệu Hải Lâm bỏ cuộc khiến cho hắn cảm thấy mất mác vô cùng, bởi vì hắn cảm giác trong quá trình luận bàn với Triệu Hải Lâm mình đã thu hoạch được rất nhiều.

Chẳng những hiểu được nhiều hơn về lb, thậm chí bản lĩnh chế tác cũng tăng lên rất nhiều, từ luống cuống tay chân, đến nay thì Vương Bảo Nhạc cảm giác dường như mình đã có thể luyện chế ra được rồi.

Về phần chuyện công bố thân phận người chế tạo pháp khí X, sau khi suy nghĩ kỹ càng thì Vương Bảo Nhạc cảm thấy việc này không ổn lắm, một là vì pháp khí X đúng là có vấn đề, hai là vì Vương Bảo Nhạc rất thích chuyện bên ngoài có pháp khí chữ Nhạc, trong tối lại có pháp khí X, cảm giác có được hai loại nhãn hiệu thế này khiến hắn cảm thấy vô cùng trâu bò.

- Trong tự truyện quan lớn có nói, trong cuộc đời của một người vĩ đại thì đều có rất nhiều biệt danh được người đời nhắc đến miêu tả cuộc đời họ, ta bây giờ cũng coi như đạt chuẩn rồi.

Vương Bảo Nhạc cười thầm, cũng không biết hắn hiểu kiểu gì nữa, dù sao thì hiện tại hắn cảm thấy bản thân mình rất chi là phi thường.

Vương Bảo Nhạc vừa tự hào vừa bắt đầu chính thức nghiên cứu và chế tạo lb cấp ba, phối hợp với một loạt cách hắn ngộ ra được từ video của Triệu Hải Lâm, những ngày về sau, ngoại trừ thời gian luyện chế binh sa cố định ra thì hắn gần như dồn hết tâm sức vào việc luyện chế lb cấp ba.

Cũng chính lúc này, danh sách thống kê thu hoạch của hắn ở quê hương linh tức rốt cuộc cũng xong xuôi và gửi tới cho hắn, sau khi xem lướt qua thì chính bản thân Vương Bảo Nhạc cũng phải giật mình.

- Hơn 13600 món...

Vương Bảo Nhạc cũng phải líu lưỡi, lúc hắn càn quét trong quê hương linh tức thì không hề tính số lượng cụ thể, lúc này xem xong hắn mới hiểu vì sao đạo viện lại thống kê lâu tới vậy.

Số lượng này thật sự vô cùng khổng lồ, nhất là tất cả vật phẩm trong số đó đều cần đạo viện kiểm tra kỹ càng, cho nên thời gian cũng kéo

dài hơn.

Mà trong số này cũng có hơn 3000 món đến đạo viện cũng không biết rõ tác dụng cụ thể, trong danh sách cũng có đánh dấu riêng những món này.

Sau khi xem xét xong, Vương Bảo Nhạc phát hiện mình có thể chọn ra một ngàn món từ trong số này, bất quá mấy thứ như thi thể, đan dược hoặc thực vật thì hắn không thể lấy đi hết, chỉ có thể chọn tối đa một món trong số đó thôi.

Sau khi cân nhắc, Vương Bảo Nhạc giữ lại một nửa quyền lựa chọn, một nửa còn lại đưa cho đạo viện để đổi lấy số linh thạch có giá trị tương đương, thế là số linh thạch hắn có được đã đạt đến ngưỡng vô cùng kinh người.

Nhìn số linh thạch khổng lồ trong tài khoản, Vương Bảo Nhạc cũng phải giật mình nín thở.

- Giàu to rồi!

Hai mắt của hắn sáng lên, mắt thấy một hơi có được nhiều linh thạch như thế, hắn bèn một hơi mua cả đống tài liệu mà mình vốn không nỡ mua, bắt đầu luyện chế lb cấp ba.

Chẳng qua là Vương Bảo Nhạc đã hiểu rõ những điểm khó của lb cấp ba rồi, nhưng độ khó cũng cực cao, mãi đến hai thangs au, khi số lượng binh sa của Vương Bảo Nhạc vất vả lắm mới góp được chừng bảy ngàn, trải qua bao lần thất bại, rốt cuộc hắn cũng thành công được một lần!

Hắn đã luyện chế ra được món lb đầu tiên trong đời mình!

Lb này cũng không phải thứ gì đặc biệt, nó chỉ là một thanh phi kiếm, tên là Thương Ba kiếm!

Kiếm này vừa ra thì có thể biến ảo thành sóng lớn, khí thế kinh người, hơn nữa lực sát thương của nó cũng không phải dạng vừa, mặc dù nó chỉ là hàng thường trong số lb cấp ba, nhưng đối mặt với pháp khí cấp hai hoàn mỹ, dù không đến mức có thể dễ dàng chém gãy, nhưng cũng có thể đánh nát được nó.

Sau khi thử uy lực xong thì trong lòng Vương Bảo Nhạc vô cùng hưng phấn, chẳng qua hắn cũng hiểu rõ, chỉ luyện một thanh

Thương Ba kiếm thì còn lâu lắm mới đủ để trở thành binh tử.

Dù sao thì chuyện khảo hạch binh tử ở Pháp Binh các này cũng là chuyện lớn, sau khi tìm hiểu xong thì hắn biết rõ quy tắc, biết rõ mỗi lần khảo hạch binh tử đều cần người khảo hạch chuẩn bị một món linh bảo cần thiết để khảo hạch.

Mức độ xuất chúng của lb này chính là trọng điểm của khảo hạch, cấp ba chỉ là yêu cầu tư cách cơ bản nhất mà thôi, không thể nào có chuyện luyện đại một món là lên được, như thế chẳng khác nào chờ ăn may!

Cho nên bình thường binh tử khảo hạch đều cố gắng hết sức chuẩn bị món lb tốt nhất trong khả năng của mình, sau khi chuẩn bị xong thì có thể đi xin khảo hạch, sau khi Pháp Binh các phê chuẩn xong thì sẽ định ra ngày xét duyệt.

Khi đến ngày nào, các chủ và bốn vị phó các chủ của Pháp Binh các đều sẽ đến địa điểm chỉ định khảo hạch binh tử làm giám khảo, quyết định xem người khảo hạch có thể trở thành binh tử hay không, đồng thời cũng sẽ thay phiên hỏi đủ loại vấn đề liên quan đến luyện chế lb, người khảo hạch phải trả lời đầy đủ.

Đương nhiên thi thoảng cũng có thể sẽ yêu cầu người khảo hạch phải luyện chế lại món lb đó ngay tại chỗ, thậm chí có vài lần phó các chủ còn đưa ra yêu cầu bắt người khảo hạch phải luyện chế ra một món lb khác!

Một khi phạm phải sai lầm trong quá trình này thì sẽ coi như rớt, nếu như gian lận thì sẽ có hậu quả khá nghiêm trọng, đủ để bị đuổi khỏi dhh, đồng thời thu hồi sở học, cho đến nay tuy vẫn có kẻ dám gian lận trong lúc khảo hạch binh tử, nhưng lại cực kỳ hiếm gặp, hơn nữa kết quả của những kẻ đó đều cực kỳ thảm thiết.

Sau khi tìm hiểu rõ ràng, Vương Bảo Nhạc hiểu rõ trình độ của mình hiện tại vẫn chưa đủ... Đồng thời hắn còn chưa chuẩn bị món lb cần thiết trong khảo hạch nữa.

- Mục tiêu khác của ta chính là phải luyện chế ra pháp khí cấp hai để quen tay, đồng thời còn phải luyện chế ra được linh bảo cấp ba hoàn mỹ, tuy như vậy thì sẽ rất khó khăn, nhưng sẽ không có bất kỳ kẻ nào ngăn được việc ta trở thành binh tử!

Đây là yêu cầu Vương Bảo Nhạc dành cho chính bản thân mình, hắn

hạ quyết tâm, lại tiếp tục bế quan, bắt đầu tăng cao trình độ luyện chế lb cấp ba.

Thời gian trôi qua, khi số lượng lb do Vương Bảo Nhạc luyện chế ra đã được bảy món thì hắn cảm giác được, độ thuần thục của mình với lb đã tăng lên rất cao, cũng vào lúc này hắn đã luyện xong một vạn binh sa.

Nhìn số binh sa kia, lại cảm thụ vỏ kiếm trong cơ thể một phen, Vương Bảo Nhạc trầm ngâm hồi lâu, hắn có chút khó xử, không biết nên tiếp tục làm quen với lb cấp ba theo kế hoạch hay là nên luyện chế vỏ kiếm của mình trước.

Cái đầu thì cần tốn thời gian rất dài, Vương Bảo Nhạc cảm giác mình cần phải suy xét và thử nghiệm nhiều lần lắm mới được, cái sau dù cũng không chắc lắm, nhưng tài liệu chính đều đã đủ cả, những thứ còn thiếu đều có thể mua được ở trên dhh.

Một lúc sâu, Vương Bảo Nhạc hạ quyết định, binh sa và vỏ kiếm đều vô cùng quý giá, không chắc ăn thì Vương Bảo Nhạc không dám thử, vậy nên hắn tiếp tục cắm đầu luyện chế lb cấp ba.

Thời gian thấm thoắt trôi qua, lần bế quan này Vương Bảo Nhạc quyết tâm thật lớn, thậm chí còn chẳng buồn ăn đồ ăn vặt, người gầy hẳn đi, thoạt trông cũng đẹp trai hơn rất nhiều.

Rốt cuộc ba tháng sau, nhờ có đủ linh thạch chống đỡ, trải qua vô số lần thất bại nhiều tới mức chính bản thân Vương Bảo Nhạc cũng không nhớ rõ, dần dần hắn ngày càng quen tay trong việc luyện chế lb cấp ba, rốt cuộc cũng có thể luyện chế ra được lb cấp ba hoàn mỹ. Tuy rằng là loại khá dễ luyện, nhưng Vương Bảo Nhạc vẫn vô cùng hưng phấn.

Đồng thời, hắn cũng đã luyện thăng cấp hết mớ pháp khí cấp hai hoàn mỹ sẵn có của mình, thậm chí một số pháp khí X cũng lấy ra, nhờ có tài lực hùng hậu làm nền, hắn đã luyện hết mớ kia lên đến cấp ba.

Còn vỏ kiếm kia cũng được Vương Bảo Nhạc to gan lấy ra thử, dựa vào thủ pháp và vận may nhất định, làm một lần là thành công, mặc dù tạm thời nó vẫn không phải cấp hoàn mỹ, nhưng cũng đã trở thành lb cấp ba rồi.

Chỉ là khi Vương Bảo Nhạc vô cùng kích động cầm vỏ kiếm múa

may, chờ mong kiếm khí hóa châm xuất hiện thì lại xảy ra chuyện khiến hắn há hốc mồm...

Bên trong vỏ kiếm lại phát ra tiếng o o, trong khi Vương Bảo Nhạc trợn mắt há mồm thì lại có chín con muỗi bay ra từ bên trong vỏ kiếm, hắn kinh ngạc vô cùng, ánh mắt đờ đẫn, đầu óc mít đặc.

- Cái gì đây?

Vương Bảo Nhạc không dám tin, lại dụi mắt vài lần, cảm thấy việc này đúng là khó mà tin nổi, hồi lâu sau hắn mới tỉnh táo lại, lúc này lại vô cùng sốt ruột, vội xem xét hồi văn trên vỏ kiếm. Khi hắn cẩn thận dò xét thì rốt cuộc cũng tìm được nguyên nhân... Trong quá trình dung nhập binh sa, bởi vì thủ pháp của hắn vẫn có vấn đề, cho nên khiến vỏ kiếm xảy ra chuyện ngoài ý muốn, làm cho hồi văn bị điều chỉnh, sinh ra biến hóa dị thường mà đến tận bây giờ hắn vẫn không cách nào hiểu nổi, thế nên mới cho ra công dụng trời thần này.

Từ trình độ nào đó mà nói thì vỏ kiếm này vừa thành công mà lại vừa thất bại!

Nhưng khác với pháp khí X bình thường, đám pháp khí X kia là do một hạt binh sa tạo thành, còn vỏ kiếm này... Dung hợp đến tận một vạn hạt binh sa!

- Không thể nào...

Vương Bảo Nhạc khóc không ra nước mắt, hối hận vì cái tay thúi của mình, khi khổng khi không lại đi luyện ngay làm gì... Tất cả chờ mong và kích động của hắn nháy mắt đã tắt lụi, nhất là khi thấy chín con muỗi vo ve bay ngay trước mắt, hắn thiếu chút nữa đã giơ tay đập cái bẹp rồi, nhưng đây là bản mệnh pháp khí mà mình tốn hơn một vạn binh sa và vô số tài liệu làm ra thì hắn lại xót đứt ruột, không nỡ đập.

- Muỗi... Cũng lợi hại lắm mà!

Vương Bảo Nhạc mếu máo, an ủi bản thân, hắn lại nghĩ tới con muỗi khổng lồ vô cùng khủng bố trong rừng mưa Trì Vân năm nào.

Vậy nên dù đang nhăn nhó đau lòng nhưng hắn vẫn hít sâu một hơi, bước ra khỏi động phủ, định bụng ra ngoài kiểm tra thử xem chiến lực của mấy con muỗi này tới cỡ nào...

- Các gia gia béo hãy phù hộ cho con, các gia gia trong tự truyện quan lớn hãy độ trì cho con... Đám muỗi nhất nhất định phải có tác dụng nào đó, ít nhất thì cũng đừng có phụ tâm huyết của ta, đây chính là một vạn binh sa lận đó!!

------oOo------

Chương 169: Cột khói cuồn cuộn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vương Bảo Nhạc đau lòng nhăn nhó đi ra khỏi động phủ.

Lúc này là buổi chiều tà, cuối chân trời đã vương một màu đỏ cam, lại vì sắp vào xuân, nên dù vị trí chỗ đạo viện Phiêu Miểu không đến mức bốn mùa như xuân, nhưng cũng không khác mấy. Lúc này bên ngoài vẫn se lạnh.

Nhất là độ ẩm khá cao nên khi gió thổi ập tới lại giống như có thể xuyên thấu qua làn da vậy, ban đầu không thấy lạnh mấy, nhưng nếu đứng lâu thì vẫn rét run.

Nhưng đối với tu sĩ mà nói thì chút lạnh lẽo ấy chẳng là gì hết.

Vương Bảo Nhạc cũng không màng đến gió rét đầu xuân này nữa, lúc này hắn đi ra khỏi khu động phủ, đến một góc khuất người. Lòng thầm cầu nguyện, hất tay phải lên, không thấy vỏ kiếm xuất hiện, chỉ thấy vài đạo kiếm khí vô hình lặng lẽ bay ra từ trong tay hắn.

Những đạo kiếm khí này ngưng tụ thành chín con muỗi bay giữa không trung!

Chín con muỗi này rất chân thật, nhìn bề ngoài chẳng khác gì với mấy con muỗi thật, lại vô cùng linh động, tự động bay quanh Vương Bảo Nhạc.

Thậm chí từ khí tức cũng giống hệt như thế, vậy nên nghe tiếng o o liên tục vang lên bên tai, Vương Bảo Nhạc cũng phải run lên, thiếu chút nữa đã giơ tay lên đập chết chúng nó theo bản năng. Sau khi dằn cơn xúc động muốn đập một cái thì Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, khiến mình bình tĩnh lại, thử điều khiển xem sao.

Gần như ngay khi ý niệm đó bùng lên trong đầu Vương Bảo Nhạc thì thân hình của chín con muỗi này chợt run lên, nháy mắt đã bay thẳng đến trước mặt Vương Bảo Nhạc xếp thành một hàng thẳng tắp như binh lính vậy.

- Ể?

Hai mắt của Vương Bảo Nhạc sáng lên, tâm niệm chợt động cái nữa, những con muỗi trước mặt hắn lập tức luân phiên thay chỗ, tạo thành đủ loại hình dạng giống hệt những gì Vương Bảo Nhạc suy nghĩ.

- Linh hoạt tới vậy sao!

Vương Bảo Nhạc lập tức mừng rỡ, lúc trước hắn thất vọng quá cho nên không thể phát hiện ra chỗ đặc biệt của mấy con muỗi này sớm hơn, lúc này thử xong thì lập tức cảm thấy hình như chúng nó cũng ghê gớm lắm.

- Vậy nếu ta không khống chế mà hạ chỉ lệnh thì sao đây?

Vương Bảo Nhạc nghĩ tới đây thì lập tức thử nghiệm, sau đó hắn nhanh chóng kinh ngạc phát hiện, những con muỗi này cứ như có được linh trí nhất định vậy. Chúng có thể hoàn thành đại khái chỉ lệnh của mình.

Ví như tuần tra, hộ vệ chẳng hạn, sau khi Vương Bảo Nhạc rót lượng lớn linh lực vào trong vỏ kiếm bản mệnh thì hắn kinh ngạc phát hiện thị giác của mình lại xuất hiện biến hóa cực lớn!

Nếu người bình thường nhìn thẳng phía trước, con ngươi không động thì đại khái chỉ có thể nhìn thấy rõ trong phạm vi góc bốn mươi lăm độ mà thôi, dù là tu sĩ cũng không thể thay đổi điểm này, cùng lắm chỉ là ngũ quan trở nên nhạy cảm hơn, cho nên có thể cảm ứng loáng thoáng chung quanh mà thôi.

Nhưng bây giờ, Vương Bảo Nhạc giật mình phát hiện tầm mắt của mình lại từ góc bốn mươi lăm độ biến thành ba trăm sáu mươi độ!

- Đây... Đây...

Vương Bảo Nhạc nín thở, sau khi quan sát thật kỹ thì hắn lập tức biểu rõ nguyên nhân, hắn đây là đang dùng thị giác của chín con muỗi kia, khiến cho thị giác của chúng như biến thành mắt của hắn

vậy, thế nên có thể đột phá cực hạn tầm mắt!

Phát hiện này khiến cho trong lòng Vương Bảo Nhạc dậy sóng, hắn lập tức hiểu rõ tác dụng của loại thị giác này cao tới mức nào, khi đối đầu với kẻ địch thì tựa như quanh đầu đều mọc mắt, khiến cho bản thân càng linh hoạt và nhạy cảm hơn trước.

Ngoài ra nếu có kẻ đánh lén thì cũng khó mà đánh úp bất ngờ với hắn được!

Vương Bảo Nhạc hưng phấn vô cùng, hắn cảm thấy mình phải nghiên cứu chức năng này kỹ hơn mới được, vậy nên liên tục điều khiển những con muỗi này để thay đổi tầm nhìn, dần dần, Vương Bảo Nhạc lại mừng rỡ phát hiện mình có thể điều khiển một hoặc toàn bộ mấy con muỗi này vô cùng tự nhiên.

- Chỉ riêng công năng này thôi cũng đáng giá một vạn binh sa rồi!

Vương Bảo Nhạc vô cùng kích động, trong lòng hưng phấn bừng bừng, hắn thử điều khiển mấy con muỗi này bay xa hơn.

- Để xem phạm vi bay lớn nhất của chúng nó là bao nhiêu...

Suy nghĩ vừa xuất hiện thì tâm thần lại ba động, theo đám muỗi nhanh chóng bay ra xa, Vương Bảo Nhạc phát hiện tầm nhìn trước mắt của mình cũng lập tức thay đổi!

Tựa như có mười hình ảnh khác nhau xuất hiện chồng chất, nhưng không hề tạo nên ảnh hưởng gì, cộng hưởng với nhau, khiến cho hắn thấy được gần một nửa Pháp Binh các!

Mặc dù về sau đám muỗi bay đi xa hơn thì có vài khu bị mờ, nhưng đối với Vương Bảo Nhạc mà nói thì loại trải nghiệm này cũng đủ rồi. Cũng đúng lúc này, đột nhiên xuất hiện tiếng ồn ào khiến đầu óc Vương Bảo Nhạc như muốn nổ tung!

Hắn nghe thấy vô số thanh âm!

- Khảo hạch binh đồ khó quá, mong là lần này ta có thể thành công!

- Chu sư huynh, ngươi có thể giảm giá cái Huyền Viêm Thiết này được không, ta muốn mua số lượng lớn đấy!

- Khoai tây chiên, khoai tây chiên nóng hổi mới ra lò đây...

- Các ngươi nghe gì chưa, thú triều năm nay sắp tới nữa rồi, ở một cứ điểm gần quê của ta đã bắt đầu chuẩn bị đánh trận rồi đấy!

Đủ loại âm thanh vang lên bên tai Vương Bảo Nhạc, tựa như vô số con sóng thần ập tới, thiếu chút nữa đã chôn vùi Vương Bảo Nhạc. Cảm giác này tựa như đang ở trong một chỗ tĩnh lặng đột nhiên bị ném thẳng vào giữa khu phố chợ. Vương Bảo Nhạc choáng váng, vội điều khiển mấy con muỗi kia bay cao hơn, lúc này mới đỡ hơn một chút.

- Đám muỗi này còn nghe được cả tiếng cơ á... Nhưng chỗ này ồn quá.

Vương Bảo Nhạc cảm thấy đầu căng cứng, nhưng trong lòng lại càng kích động hơn, vậy nên hắn thử tắt tiếng, mặc dù hiệu quả không tốt lắm, nhưng cũng đỡ bớt phần nào.

Lúc này hắn mới khống chế muỗi bay xa hơn trong Pháp Binh các, sau đó hắn lại nhanh chóng nghe thấy âm thanh và hình ảnh, đó là ở bên trong bộ viện quản, Tôn Phương đang nghiêm mặt định đi ra ngoài, sau lưng có người đuổi theo gọi hắn lại.

- Tôn sư huynh, chúng ta...

Nhưng sau khi Tôn Phương nghe thấy câu này thì lập tức đổi sắc mặt, sau khi cẩn thận nhìn quanh thì quay lại gắt gỏng với kẻ kia.

- Im miệng, sau này ở trước mặt người ngoài thì phải gọi ta là Phương sư huynh, ta tên là Phương Tôn!

Thấy tp, lại nghe lời hắn nói, Vương Bảo Nhạc ở phía xa không khỏi ho khan một tiếng, Tôn Phương này lúc trước đắc tội với hắn, bị bộ viện quản xử lý một phen. Chẳng qua Vương Bảo Nhạc cảm thấy mình là kẻ rộng lương, nhất là hắn vừa mới nhậm chức, không muốn khiến người khác cảm thấy mình nghiêm khắc, nên mới khoát tay bỏ qua, định bụng sau này tìm cơ hội xử lý sau. Nhưng kẻ này cứ như cầm tinh con khỉ vậy, sau vụ đó tới này thì lập tức tự xưng mình đã đổi tên, từ nay sẽ lấy tên Phương Tôn...

Thế là Vương Bảo Nhạc cũng không tiện truy cứu nữa, lại nghĩ dẫu sao mình cũng là người rộng lượng, cho nên mới chính thức bỏ qua.

Lúc này hắn nhìn lướt qua, trực tiếp bỏ qua không nhìn, tiếp tục

khống chế chín con muỗi này bay đi. Sau khi đo lường được phạm vi lớn nhất của chúng là cách mình chừng ba dặm thì Vương Bảo Nhạc vô cùng vui mừng, lại tiếp tục thử nghiệm tốc độ bạo phát cự ly ngắn và công kích của mấy con muỗi này.

Tốc độ của nó cực kỳ kinh khủng, khiến cho mắt thường không thể nhìn ra được, chỉ là công kích của nó thì hơi kém một chút, cao lắm chỉ xuyên qua một số cây cối thôi, còn như nham thạch thì hơi khó.

- Không sao hết, muỗi ấy mà, chủ yếu là đi chích người chứ có phải tông người đâu!

Vương Bảo Nhạc tự an ủi bản thân, muốn thử hiệu quả chích người của mấy con muỗi này, nhưng dù Pháp Binh các có không ít người, nhưng chẳng có thù hằn gì với hắn, Lâm Thiên Hạo thì đang bế quan, Vương Bảo Nhạc khống chế muỗi bay vòng vòng trước cửa động phủ của hắn vài lượt, thật sự không vào được nên chỉ có thể từ bỏ.

- Tiếc là con khỉ chết giẫm kia không có ở đây...

Vương Bảo Nhạc nuối tiếc, đợi sau này con khỉ kia xuất hiện, hoặc Lâm Thiên Hạo xuất quan thì sẽ thử uy lực chích người của muỗi, thế nên hắn thu hồi mấy con muỗi này lại.

- Đúng rồi, còn phải kiểm tra mức độ phòng hộ nữa chứ!

Khi chín con muỗi này quay lại trước mặt Vương Bảo Nhạc thì hắn ngẫm nghĩ một lúc, túm lấy một con, tuy có cứng thật, nhưng sau khi Vương Bảo Nhạc bóp mạnh một cái thì bụp một tiếng, con muỗi này trực tiếp tan xác...

Vương Bảo Nhạc nhíu mày, nhưng trong lòng chợt động, linh lực trút vào trong vỏ kiếm, phất tay một cái, lại có thêm một con muỗi khác xuất hiện, cảnh này khiến cho đôi mắt của Vương Bảo Nhạc sáng ngời. Sau nhiều phen thử nghiệm thì hắn phát hiện, chỉ cần linh lực của mình không cạn thì sau khi mấy con muỗi bị đánh nát vẫn có thể tái sinh vô hạn!

- Nghịch thiên quá!

Sau khi Vương Bảo Nhạc thử nghiệm qua vô số lần, thân là chuẩn binh tử có thể luyện chế ra linh bảo, chính hắn cũng phải giật mình.

Mặc dù không biết nếu dựa theo yêu cầu của chị đẹp, luyện chế ra vỏ

kiếm hàng xịn có thể bắn ra kiếm châm thì sẽ có uy lực lớn cỡ nào, nhưng theo hắn thấy, vỏ kiếm biến dị của mình e là chẳng kém bao nhiêu, thậm chí ở mặt nào đó thì nó còn hơn hẳn hàng xịn nữa!

Gần như ngay lúc Vương Bảo Nhạc thử nghiệm đám pháp khí muỗi này thì ở một sơn mạch liên miên không dứt cách đạo viện Phiêu Miểu cực xa.

Nhìn từ xa thì sơn mạch này chỉ là một màu đen thui, chỉ có một cột khói báo động cuồn cuộn bốc lên tựa như mãi mãi không bao giờ tắt, tràn ngập một cỗ uy áp khó mà hình dung nổi, tựa như nối liền với trời cao, khiến cho bầu trời thoạt nhìn như tản ra một vòng mây mù!

Nhưng khi đến gần thì có thể phát hiện sơn mạch này lại giống như kim loại được đúc từ kim thiết, nơi vốn là đỉnh núi chỗ cột khói bốc lên lại xây một tòa cứ điểm khổng lồ!

Cứ điểm này vô cùng khổng lồ, không phải được xây bằng gạch đá, mà là một loại kim loại đặc thù, phát ra ánh sáng màu đen, trên tường thành cứ điểm giăng đầy từng cây gai nhọn. Những cây gai này có dài có ngắn, dính đầy máu khô, trên cùng lại có một đài cao hình tròn, bên trên đặt một thứ trông như một khẩu pháo lớn.

Đây chính là linh bảo tổ hợp do liên bang nghiên cứu ra, uy lực khổng lồ, đưa mắt nhìn qua thì trên bức tường gai nhọn này có vô số món lb này.

Mà bản thân cứ điểm cũng rộng hơn mấy trăm trượng, độ cao lại còn kinh người hơn, chùng hơn năm ngàn trượng, tựa như một cổng trời đứng sừng sững trên đỉnh núi, tựa như muốn chia đôi đất trời vậy.

Bên trong nơi này chính là liên bang!

Còn bên ngoài thì là một vùng đất khô cằn, nơi xa hơn thì là một khu rừng bát ngát... Bên trong ẩn ẩn có tiếng hung thú gào rú liên hồi, vang vọng khắp nơi.

Giống hệt một khu vực nguyên thủy!

------oOo------

Chương 170: Cứ điểm thứ bảy

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên bầu trời lúc này, có một đám hung cầm toàn thân tràn ngập tia chớp nhanh chóng bay tới, còn chưa tới gần thì đã lập tức bị đám gai nhọn và đại pháo linh bảo ở bên ngoài cứ điểm bắn ra một luồng sáng chói lóa, chúng lập tức bị bao phủ trong tiếng nổ mạnh rền trời!

Đám hung cầm có tia chớp này căn bản không thể nào tránh né, chỉ chớp mắt đã bỏ mạng, chỉ là trước khi chết có lại phát ra tiếng hót bén nhọn đủ để khiến tâm thần của những người nghe thấy rúng động dữ dội.

Có điều vô số chiến sĩ quân đội ở cứ điểm này dường như đã quen rồi.

Nơi này là một trong bảy cứ điểm chính của liên bang, được gọi là: Biên thành thứ bảy!

Toàn liên bang có bảy cứ điểm chính, trong phạm vi thế lực của mỗi cứ điểm này lại có mấy trăm cứ điểm nhỏ hơn trực tiếp nghe chỉ huy!

Quân đội quanh năm đóng quân ở cứ điểm này, giết chết tất cả lũ hung thú tới gần, chống lại những đợt thú triều quy mô nhỏ thi thoảng lại xuất hiện!

Mỗi tòa cứ điểm này đều có một vị tướng quân trấn thủ, phụ trách nhiệm vụ ngăn địch trong phạm vi mấy trăm cứ điểm của họ!

Hiện tại, bên trong tòa cứ điểm này, Cl và vị Chu tướng quân từng xuất hiện trong trận so tài của Chiến Võ các lần trước đang đứng trên một tháp cao, chắp tay sau lưng, nhìn về phía cánh rừng hoang dã xa xôi kia, hồi lâu sau trong mắt hắn lại ánh lên vẻ lo lắng.

- Liên bang dự đoán thú triều lần này sẽ không lớn lắm... Nhưng tại sao mấy hôm nay ta vẫn luôn thấy bất an...

Chu tướng quân nhíu mày nói nhỏ, sau đó trầm ngâm một lúc rồi mới hạ lệnh.

- Liên lạc với bốn đạo viện, số nhân thủ phái tới chỗ ta năm nay phải nhiều hơn năm ngoái nhé!

Lúc mệnh lệnh của Chu tướng quân nhanh chóng chuyển tới chỗ bốn

đạo viện thì yêu cầu của những cứ điểm khác cũng lục tục chuyển tới.

Trong lúc bốn đạo viện đều nhanh chóng chuẩn bị thì Vương Bảo Nhạc đã làm thí nghiệm với đám muỗi kia xong xuôi, hắn hí hửng ngân nga khúc hát đi về động phủ, nhưng ngay khi hắn vừa nhác thấy bóng dáng động phủ của mình ở đàng xa thì đột nhiên, có một sợi dây thừng không biết từ đâu bay ra, không phải phóng tới chỗ Vương Bảo Nhạc mà là bay thẳng tới gốc đại thụ bên cạnh hắn, chỉ chớp mắt đã cuốn quanh và siết lại thật mạnh!

- Ai đó?!

Ánh mắt của Vương Bảo Nhạc lóe lên, thân thể nháy mắt phóng tới trước, lúc quay đầu lại thì hắn phất tay thả chín con muỗi ra, lại có một cái bao tay huyễn hóa ra trên tay hắn, thậm chí tay trái còn bấm niệm phát quyết, ẩn ẩn có làn khói vờn quanh, hắn đề cao cảnh giác nhìn về phía dây thừng bay ra.

Nhìn hồi lâu sau, Vương Bảo Nhạc không khỏi hoài nghi, nơi này dường như không có gì lạ, thế là hắn kinh ngạc quay đầu lại nhìn sợi dây thừng đang cuốn quanh gốc đại thụ. Thứ này ở trong bảng pháp khí của đảo Thượng Viện chỉ là hàng bình thường. Ban đầu Vương Bảo Nhạc không nhận ra, nhưng sau khi nhìn vào lần thì hắn đột nhiên mở to hai mắt.

- Chẳng lẽ là nó?

Vương Bảo Nhạc bước lên cẩn thận xem xét một phen, sau khi cảm nhận được dấu ấn của mình ở bên trong nó thì hắn lập tức nheo mắt lại.

- Đúng là nó rồi...

Vương Bảo Nhạc lộ ra vẻ không dám tin, sợi dây thừng này chính là sợi mà mấy tháng trước bị hắn dùng binh sa cải tạo, vừa ném ra một cái là bay thẳng lên trời mất tăm!

Vương Bảo Nhạc thiếu chút nữa là quên béng nó, nào ngờ sau mấy tháng thì nó lại tự mình quay về...

- Qủa nhiên vấn đề của sợi dây thừng này là lớn nhất...

Vương Bảo Nhạc thở dài, bước lên gỡ nó xuống, định quay về nghiên

cứu lại một phen, xem thử xem có điều chỉnh gì được không.

Bằng không sợi dây thừng này coi như thật sự vứt đi, dù sao thì lúc đối địch mà ném ra, nó lại bay mất tăm, mấy tháng sau mới quay về tất cả đã quá muộn...

Bản thân Vương Bảo Nhạc cũng không tưởng tượng ra được rốt cuộc mấy tháng nay nó đã bay đi đâu...

Lúc này Vương Bảo Nhạc đăm chiêu bỏ sợi dây vào trong túi trữ vật, sau khi quay về động phủ thì hắn chạy thẳng vào trong phòng dung lô. Mấy canh giờ sauk, khi Vương Bảo Nhạc đi ra thì hắn thở dài một hơi, bó tay trước vấn đề của sợi dây thừng này.

Thật sự là sau khi xem qua thì hắn thấy toàn bộ hồi văn bên trong đều rất lạ, chi chít chằng chịt giống như một đống mật mã, khiến cho hắn căn bản không phân tích được.

Trước mắt chỉ có thể thu hồi sợi dây thừng này lại, chờ đến khi tạo nghệ pháp binh của mình cao hơn thì lại tính tiếp.

- Kệ xác nó đi, bây gờ ta đã có được điều kiện căn bản nhất để trở thành binh tử rồi, tiếp theo cũng là lúc ta nên làm quen với việc luyện chế linh bảo, ngoài ra cũng phải bắt tay vào chuẩn bị cho lần khảo hạch linh bảo tấn chức binh tử này mới được!

Vương Bảo Nhạc ngồi đó suy nghĩ một lúc, cuối cùng mở pháp binh phổ ra tìm kiếm một phen, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở một món linh bảo cấp ba tên là Long Nha.

Trong số linh bảo cấp ba thì nó cũng coi như vào hàng top, lại rất khó luyện chế, chẳng những có hồi văn phức tạp mà tài liệu cần thiết cũng cực kỳ đặc biệt, ngoại trừ cần một số kim loại và tài liệu rèn làm từ đá ra thì còn cần rất nhiều răng thú!

Thậm chí trong pháp binh phổ còn nói, dung nhập càng nhiều răng thú thì uy lực của món linh bảo này lại càng lớn, trên lý thuyết có nói, nếu như có thể giết chết được mãnh thú cường hãn nhất ở trong biển rộng, chỉ mới xuất hiện từ khi kỷ nguyên linh bắt đầu là Hải Long thì uy lực của nó sẽ gần với cấp năm!

Cũng là đạo lý nó, nếu như có thể tìm được răng hung thú còn cường hãn hơn cả Hải Long thì uy lực của nó vẫn có thể tiếp tục tăng lên!

- Món pháp bảo này thoạt nhìn giống như một thanh lang nha bổng thật

Vương Bảo Nhạc chần chừ một lúc, nhìn thấy hình ảnh thành phẩm xuất hiện khiến hắn chần chừ.

Nhưng sau khi xem mớ linh bảo khác thì cuối cùng Vương Bảo Nhạc cảm thấy luyện chế ra một thanh long nha thì mới có thể đảm bảo mình tấn chức thuận lợi trong một lần.

- Nếu là hàm răng thì trong Pháp Binh các cũng có bán, chẳng qua số lượng và chủng loại không nhiều lắm, hình như linh bảo long nha này cần một hàm răng... Nên chọn loại nào làm răng chính đây nhỉ?

Vương Bảo Nhạc suy nghĩ một lúc, trong đầu lập tức xuất hiện thân ảnh con vượn kim cương nhe răng trợn mắt với mình hôm nọ.

- Hàm răng của con khỉ chết giẫm đó trắng lắm, hình như cũng không đến nỗi nào, phỏng chừng có thể khiến uy lực linh bảo của mình tăng lớn đấy.

Trong lòng Vương Bảo Nhạc rục rịch, nhưng hắn biết rõ độ khó của việc này khá lớn, không nói tới việc có làm được hay không, cho dù làm được thì hắn cũng không dám quang minh chính đại lôi ra dùng, điều này khiến hắn cảm thấy tiếc nuối, chỉ có thể đi tìm hàm răng khác.

Cũng may là dù răng thú của Pháp Binh các không nhiều lắm, nhưng sau khi Vương Bảo Nhạc gửi bài hỏi mua trên linh võng thì vẫn có không ít học sinh của đảo Thượng Viện liên hệ với hắn. Phần lớn đều là học sinh Chiến Võ các, bọn họ có được khá nhiều răng thú, Vương Bảo Nhạc tìm một lượt, cuối cùng tập trung vào hàm răng của một con hung thú tên là sói Đốt Tay, muốn lấy nó làm răng chính cho món linh bảo mà mình sắp sửa luyện chế.

Sói Đốt Tay này là một loài hung thú sống quần cư, con trưởng thành có thực lực sánh ngang với linh tức tầng hai tầng ba, vô cùng hung tàn, bề ngoài cũng rất đáng sợ, toàn thân lại mọc ra những phần xúc tu giống hệt ngón tay của con người!

Nhìn từ xa cũng đủ khiến người ta sởn gai óc.

Mà hàm răng của nó lại ẩn chứa độc tố, cũng cực kỳ sắc bén, Vương Bảo Nhạc tốn không ít linh thạch mua về, sau khi thử nghiệm một

phen thì vô cùng kinh hãi. Đồng thời hắn cũng thấy nếu để nó làm răng chính cho linh bảo của mình thì cũng coi như không tệ lắm.

Nhưng ngay khi Vương Bảo Nhạc mua răng tiếp thì lại có một tin tức nhanh chóng lan rộng khắp đảo Thượng Viện như bão tố!

- Thú triều tới rồi! Ngày chúng ta xuất chiến ắt hẳn cũng không còn xa nữa.

- Đám hung thú chết tiệt kia, chẳng những tranh giành linh khí với chúng ta mà tốc độ tiến hóa lại còn vượt xa chúng ta, năm nào cũng tấn công!

- Thì đã sao chứ, cuộc chiến hung thú năm xưa chúng ta cũng thắng mà! Mấy đợt thú triều về sau cũng bị chúng ta dẹp ngọn còn gì!

- Mặc dù năm nào cũng có tử thương, nhưng những sư huynh có thể quay về đều phát tài, lại được nhận rất nhiều ban thưởng!

Tin tức này lan ra khiến cho rất nhiều học sinh mới giật mình, dù sao thì trình độ của bọn họ lúc ở đảo Hạ Viện khi xưa cản bản không thể nào tiếp xúc với các tin tức thế này được, nên không biết được bao nhiêu.

Nhưng nay, sau khi bước vào đảo Thượng Viện, bọn họ mới thật sự ý thức được cách bố trí của liên bang, biết được sự đáng sợ của hung thú. Theo tin tức lan rộng, Vương Bảo Nhạc cũng nghe ngóng được việc này, trên linh võng cũng có vô số người đang bàn tán.

Vương Bảo Nhạc cũng tạm hoãn việc thu mua răng nanh lại, trọng điểm của lần này là thú triều. Sau khi đọc qua một số thông tin và bài viết, xác định những gì mình biết từ trước, liên bang có bảy vị đại tướng quân, bảy người này liên tục mở rộng đất đai trong cuộc chiến hung thú, từng bước tới gần khu vực nguyên thủy, cuối cùng xây lên bảy tòa cứ điểm này!

Mà quanh những tòa cứ điểm đó đều có vô số cứ điểm dạng nhỏ, đề phòng và giết chết toàn bộ hung thú xâm nhập, nhất là thú triều vào mùa xuân mỗi năm chính là lúc tất cả cứ điểm của liên bang hành động.

Bốn đạo viện hưởng thụ địa vị cực cao thì cũng có trách nhiệm và nghĩa vụ tương ứng. Mỗi năm, bọn họ đều phái rất nhiều học sinh đến bảy cứ điểm đó nghe theo lệnh quân đội, cùng giúp đỡ chung tay

giết hung thú, ngoài ra cũng có thể coi như bản thân đang đi lịch luyện.

Chiến tu giết địch, đan tu cứu người, trận tu giúp bày trận, các học sinh khác cũng có nhiệm vụ riêng, binh tu thì sửa chữa các loại pháp bảo bị hư, nhất là phải bảo trì tất cả linh bảo số lượng lớn trong cứ điểm!

Tuy những học sinh đến đó có nguy cơ sống còn, nhưng khi quay về thì đạo viện đều khen ngợi và ban thưởng hậu hĩnh, thậm chí còn được ghi vào trong hồ sơ, sau này vào liên bang nhậm chức cũng coi như có chút lý lịch.

Trong lúc ngày càng có nhiều tin tức về thú triều truyền ra, Vương Bảo Nhạc cũng nhận được nhiệm vụ của đạo viện, hắn sẽ đi tới cứ điểm thứ bảy cùng Trần Vũ Đồng.

------oOo------

Chương 171: Diệt tộc thành tướng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Gần như ngay sau khi nhiệm vụ này được giao không bao lâu thì Trần Vũ Đồng cũng đã truyền âm tới.

- Bảo Nhạc sư đệ, ngươi cũng nhận được nhiệm vụ rồi đúng không, chúng ta phải đến cứ điểm thứ bảy để hỗ trợ tu sửa bảo trì lb, gần như tất cả binh tử của Pháp Binh các chúng ta đều phải dẫn người tới những cứ điểm khác nhau, cũng có nhiều người đi cùng chúng ta lắm, ngươi, Chu Bằng Hải và tên Tôn Phương kia cũng thuộc tổ của ta.

- Liên bang có bảy vị đại tướng quân, tướng quân trú đóng ở cứ điểm thứ bảy này tên là Chu Đức Hỉ, Bảo Nhạc sư đệ, ngươi có biết tướng quân đại biểu cho cái gì không? Đó là cả một tòa cứ điểm lớn, là một pháp binh cấp chín, đây là vinh quang vô thượng khi mở rộng bờ cõi cho nhân loại đấy!

Giọng điệu của Trần Vũ Đồng vô cùng hưng phấn, dường như hắn vô cùng mong chờ vào chuyến đi lần này.

- Muốn trở thành tướng quân thì phải đi diệt tộc! Tiêu diệt bất kỳ

một nhánh chủng tộc nào trong top 20 của mãnh thú phổ, khiến cho huyết mạch của chúng đứt đoạn thì có thể được trao quân hàm tướng quân!

- Mỗi khi liên bang chúng ta xuất hiện một vị tướng quân mới thì đều khởi xướng một cuộc chiến mở rộng lãnh thổ, đánh sâu vào bên trong khu hoang dã đầy hung thú, sau đó thành lập một tòa cứ điểm trên vùng đất đã thu được! Ở nơi đó, cột khói chấn nhiếp hung thú sẽ không bao giờ tắt!

- Cột khói đó là do tất cả binh tu đỉnh cao của liên bang hợp sức, dùng pháp binh cấp chín được luyện thành từ huyết hồn của tộc hung thú đã bị tiêu diệt kia huyễn hóa ra!

- Ước mơ của ta thính là muốn chế tạo ra một khôi lỗi có sinh mạng, còn lý tưởng bao năm qua của ta chính là diệt một tộc mãnh thú, trở thành tướng quân, khiến liên bang có được cử điểm thứ tám, nhóm lên cột khói bất diệt thứ tám!

Giọng điệu của Trần Vũ Đồng ngày càng hưng phấn bừng bừng, sau khi nói ra ước mơ của hắn thì lại càng thêm hăng hái nói thêm vài điều nữa, sau đó mới định ngày xuất phát với Vương Bảo Nhạc rồi tắt truyền âm.

Đặt thẻ ngọc truyền âm trong tay xuống, Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, sau khi tiêu hóa nội dung những gì Trần Vũ Đồng đã nói xong thì vẻ mặt cũng nghiêm túc hẳn ra.

Dù hắn có dè dặt kỹ tính, nhưng không phải kẻ nhát chết, dù tính tình không tốt thật, nhưng lại rất có tâm duyết, cũng có phần bá đạo và cường thế. Hắn hiểu rõ, đối với liên bang mà nói thì nguy cơ về hung thú tựa như một thanh kiếm sắc treo ngay trên đầu, thậm chí có rất nhiều người cho rằng về sau nhất định sẽ diễn ra cuộc chiến hung thú lần hai.

Ngoài ra, Vương Bảo Nhạc cảm thấy chuyện tướng quân với cột khói bất diệt kia không phải mục tiêu cuối cùng của mình, bởi vì ước mơ của hắn là trở thành tổng thống liên bang!

- Diệt một tộc là có thể trở thành tướng quân, ta muốn trở thành tổng thống liên bang thì kiểu gì cũng phải diệt cả chục tộc hung thú, mở mang lãnh thổ dựng nên mười tòa cứ điểm, điểm cháy mười cột khói bất diệt, không thì sao mà đè đầu mấy tướng quân kia được.

Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, ánh mắt sáng ngời sắc bén, hắn cũng tràn đầy nhiệt huyết bừng bừng đối với việc mở mang bờ cõi hệt như Trần Vũ Đồng.

Nghĩ tới đây, Vương Bảo Nhạc bắt đầu chuẩn bị, sau khi sửa sang pháp bảo của mình thì lại mua thêm không ít đan dược, đồng thời cũng chú ý thấy gần như mỗi ngày đều có vô số chiếc khí cầu chở vài người bay thẳng vào tầng mây, rõ ràng đây là những học sinh trong đạo viện đang xuất phát đến các cứ điểm kia.

Nhìn bóng dáng của bọn họ, trong lòng Vương Bảo Nhạc cũng tràn ngập chờ mong, ba ngày sau, khi hắn đã mua đủ vật dụng cần thiết thì thời gian hẹn trước với Trần Vũ Đồng cũng đã đến.

Trời vừa sáng thì Vương Bảo Nhạc đã ra khỏi động phủ, đi thẳng đến bộ viện quản, trên đường đi tâm trạng của hắn cũng dâng cao, chờ mong vô vàng với chuyến đi đến cứ điểm lần này.

Sau khi Vương Bảo Nhạc đến bộ viện quản thì lập tức nhìn thấy Chu Bằng Hải và Tôn Phương đã đứng sẵn ở đó, đang chờ Trần Vũ Đồng và hắn.

Nhất là Tôn Phương, hình như có vẻ khá căng thẳng, thấp giọng cung kính đứng bên cạnh Chu Bằng Hải nói gì đó, nhưng ánh mắt lại liên tục liếc nhìn xung quanh, sau khi nhìn thấy Vương Bảo Nhạc bước tới thì hắn lập tức hít sâu một hơi rồi bước tới, Vương Bảo Nhạc còn chưa tới gần thì hắn đã nhanh chóng ôm quyền cúi đầu thật sâu, lớn tiếng mở miệng.

- Phương Tôn bái kiến Vương sư huynh!

Chu Bằng Hải đứng bên cạnh nghe thế thì lộ vẻ cổ quái, mấy hôm nay hắn cũng nghe việc Tôn Phương gặp ai cũng toàn tự xưng là Phương Tôn, giờ trông thấy biểu hiện của hắn ở trước mặt Vương Bảo Nhạc thì không khỏi bật cười, cũng ôm quyền với Vương Bảo Nhạc đầy cung kính.

Thấy Tôn Phương làm thế, Vương Bảo Nhạc cũng cười lớn vỗ vai Tôn Phương, sau đó nhiệt tình chào hỏi, cười nói với Chu Bằng Hải.

Còn Tôn Phương được Vương Bảo Nhạc vỗ vai như thế thì chợt cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, tinh thần sáng sủa hơn hẳn, tảng đá đè nặng trong lòng hắn rốt cuộc cũng vơi đi phần nửa, nhưng vẫn dè dặt đứng bên cạnh hai người kia, dù Vương Bảo Nhạc và Chu Bằng

Hải nói gì thì hắn đều gật đầu liên hồi.

Chẳng bao lâu sau Trần Vũ Đồng cũng võ trang đầy đủ đi tới, nhìn thấy ba người Vương Bảo Nhạc thì cười lớn, không nói nhiều nữa mà trực tiếp lấy khí cầu của mình ra.

Khác với khí cầu của Vương Bảo Nhạc, khí cầu của Trần Vũ Đồng rõ ràng có phẩm chất cao hơn, nó có màu bạc, chứa được chừng mười người, nhìn sơ qua đã biết không hề tầm thường rồi.

- Chúng ta xuất phát thôi!

tv khoát tay, sau khi hắn lên khí cầu thì Vương Bảo Nhạc cũng bước theo, tiếp theo đó là Chu Bằng Hải, cuối cùng là Tôn Phương.

Đợi sau khi tất cả mọi người đều bước lên khí cầu thì Trần Vũ Đồng hít sâu một hơi, hai mắt sáng rực.

- Các vị, đoạn đường này chúng ta phải hợp sức giúp đỡ lẫn nhau, ta mong khi trở về chúng ta sẽ không thiếu bất kỳ ai!

Nói xong, Trần Vũ Đồng lập tức phát linh lực ra, chỉ trong nháy mắt đã có một cỗ tu vi Chân Tức đỉnh phong vượt xa đám người Vương Bảo Nhạc ầm ầm bộc phát, dung nhập vào trong khí cầu, khiến cho nó chấn động, bắn ra động lực kinh người, sau đó lập tức bay thẳng lên.

Vương Bảo Nhạc đứng ở bên trong khí cầu, quay đầu lại nhìn hồ Thanh Mộc đang nhỏ dần ở phía xa, chậm rãi hít sâu một hơi, trong mắt lộ rõ vẻ kiên định với nhiệm vụ lần này.

Khác với khí cầu dân dụng của Cổ Võ cảnh, Trần Vũ Đồng thân là binh tử hàng đầu của dhh, hắn lại là Chân Tức cảnh đỉnh phong, tốc độ khí cầu của hắn cực nhanh, dù là cách cứ điểm thứ bảy vô cùng xa, nhưng nếu trên đường thuận lợi thì chỉ cần vài canh giờ là có thể đến nơi.

Nếu đổi lại thành khí cầu mà Vương Bảo Nhạc từng đi lúc ở đảo Hạ Viện thì thời gian sẽ dài hơn rất nhiều, vì sẽ bị khí hậu làm ảnh hưởng tới tốc độ.

Cũng chỉ có khí cầu như của Trần Vũ Đồng thì mới có thể lướt qua gần hết mọi loại, chỉ trừ những khi khí hậu thật sự khắc nghiệt hoặc nguy hiểm thì khí cầu của Trần Vũ Đồng vẫn bị ảnh hưởng và không

dám tới gần.

Còn hung thú ấy à, tuy trong phạm vi liên bang cũng có hung thú vô cùng cường hãn, nhưng phần lớn đều ở trình độ Cổ Võ, hung thú Chân Tức không dám làm càn quá mức, thực tế liên bang cũng muốn diệt sạch đám hung thú trong lãnh thổ lắm, nhưng việc này có độ khó hơi cao, theo linh khí bồi dưỡng, mỗi năm đều có khá nhiều dã thú biến dị thành mãnh thú.

Nhưng nếu thật sự muốn làm như thế thì cũng không phải là không được, chẳng qua không rõ tại sao liên bang chỉ đặt trọng điểm ở những hung thú Chân Tức đổ lên, mỗi năm đều có các bộ môn chuyên đi giết chúng.

Bất quá cũng có một số khu vực dường như đã đạt thành một vài ước định nào đó với liên bang, không xâm phạm lẫn nhau!

Lúc này, ở trong tầng mây, khí cầu của Trần Vũ Đồng bay nhanh, từ xa nhìn lại thì như vẽ ra một vệt trắng dài trên trời cao, lại có tiếng xé gió vang xa như cự thú gào to, khí thế vô cùng bất phàm.

Bên trong khí cầu, Trần Vũ Đồng và Vương Bảo Nhạc đứng ở phía trước, dõi mắt nhìn về phương xa.

Trong lúc bay nhanh, có thể nhìn thấy vô số thành trì, nhưng tiếc rằng phần lớn các khu vực đều khá hoang vu, bị vô số cánh rừng bao phủ, thậm chí thi thoảng còn nhìn thấy phế tích của biết bao thành trấn.

- Năm đó cuộc chiến hung thú bộc phát, nhân loại rơi vào hiểm cảnh, có đến năm tòa thành bị diệt vong...

Trần Vũ Đồng nhìn những phế tích kia, bất chợt cất lời.

- Ta đã xem qua rất nhiều tư liệu về trận chiến ấy, trong tất cả các thế lực của liên bang lúc ấy, tu vi cao nhất cũng chỉ là Trúc Cơ cảnh, còn không có Kết Đan cảnh!

- Nhưng trong đám hung thú lại xuất hiện ba con thú vương Kết Đan cảnh...

- Cũng may trong hồi nguy cấp, bên trong liên bang rốt cuộc cũng có người đột phá Trúc Cơ, bước vào Kết Đan, bấy giờ mới khiến cho trận chiến đó xuất hiện chuyển cơ, cũng lúc đó, thần binh xuất hiện,

bị vô số thế lực và hung thú tranh giành, cuối cùng bị bốn đạo viện chúng ta giành được!

- Thần binh này xuất hiện, rốt cuộc cũng khiến cho liên bang giành được thắng lợi trong trận chiến ấy, mở ra được bảy tòa cứ điểm, giết chết tất cả thú vương, tiếc rằng lại không đủ sức diệt sạch tất cả hung thú...

- Nhưng ta tin rằng, chỉ cần chúng ta tiếp tục tiến bước về phía trước thì sớm muộn gì cũng có một ngày, hành tinh này sẽ hoàn toàn thuộc về chúng ta!

Trần Vũ Đồng nói tới đây thì ánh mắt sáng rực lên.

Lồng ngực của Vương Bảo Nhạc phập phồng, đang định nói chuyện thì đột nhiên chú ý thấy một tòa cứ điểm ở bên dưới, cứ điểm này thành lập phía trên một sơn cốc, gai sắc hung tợn, tường thành bằng kim loại đen bóng, còn có những đại pháo linh bảo hình tròn được gắn bên trên các cây gai nhọn đang tản ra uy lực chấn nhiếp tâm thần kia.

Càng khỏi cần nói tới những chiến sĩ đông nghẹt ở bên trong cứ điểm và sát khí trên người họ!

- Đến rồi sap?

Vương Bảo Nhạc lập tức nhìn qua nơi đó, Trần Vũ Đồng, Chu Bằng Hải và Tôn Phương đứng bên cạnh đều nhìn sang.

- Đây là một tòa cứ điểm nhỏ, đi thêm một đoạn nữa là đến cứ điểm thứ bảy mà chúng ta muốn tới!

Trần Vũ Đồng nhìn xong thì trầm giọng nói.

- Đây chỉ là cứ điểm nhỏ thôi á?

Trong lòng Vương Bảo Nhạc run lên, sau đó hắn nhanh chóng chú ý thấy đoạn đường tiếp theo cũng lục tục xuất hiện thêm nhiều cứ điểm giống như thế, tuy bị gọi là cứ điểm nhỏ, nhưng quy mô của nó vẫn rất lớn, bình thường đều được xây trên một số sơn mạch, nối liền với cứ điểm chính, tạo thành một đường phong tỏa bất quy tắc!

Gần nửa nén nhang sau, khi Trần Vũ Đồng thông báo cho mọi người biết cứ điểm thứ bảy đang ở phía trước thì Vương Bảo Nhạc cũng vô

cùng kinh ngạc trước cảnh tượng trước mắt, một vách tường kim loại khổng lồ trên sơn mạch phía trước!

Lúc này lòng Vương Bảo Nhạc dậy sóng dữ dội, khó mà hình dung được, chỉ cảm thấy nó khổng lồ hơn những tòa cứ điểm nhỏ kia rất nhiều, tựa như một cảnh cổng khổng lồ chống đỡ cả đất trời, bao trùm tất thảy!

Trong lúc tâm thần của hắn rung động dữ dội thì cũng nhìn thấy cột khói bất diệt bay thẳng lên trời cao, tóa thành một vòng tròn mây mù liên tục lan rộng bốc lên từ bên trong tường thành khổng lồ nọ!

------oOo------

Chương 172: Danh nhân?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cột khói bất diệt kia có đường kính hơn mười trượng, nhìn từ xa thì vô cùng kinh người, đến gần thì lại càng đáng sợ hơn.

Nhìn không thấy rõ chỗ bắt đầu của nó, cũng không biết nó tạo thành kiểu gì, chỉ có thể nhìn thấy nó bay thẳng lên trời, hóa thành một dòng xoáy mây mù lan rộng, tựa như một con mắt khổng lồ lơ lửng giữa không trung.

Lại có một cỗ khí tức kinh thiên động địa ẩn chứa bên trong nó, như thể một khi bộc phát thì có thể quét ngang trời đất, ngay cả tu sĩ Chân Tức như Vương Bảo Nhạc và Trần Vũ Đồng cũng sẽ bị nó vùi lấp.

- Pháp binh cấp chín!! Pháp binh mạnh nhất mà hiện tại liên bang chúng ta có thể tạo ra!

Trần Vũ Đồng hít sâu một hơi rồi thấp giọng thì thào, hô hấp của Vương Bảo Nhạc đứng bên cạnh cũng trở nên dồn dập hơn.

Cột khói đó đúng là có khiến hắn rung động thật, nhưng hơn hết thảy chính là khu vực mênh mông này, cùng với những cây gai sắc nhọn trên tường thành. Còn lại chính là thế giới khô cằn phía bên ngoài của biên giới, khí tức hoàn toàn khác hẳn với với bên trong lãnh thổ liên bang!

Nơi này tràn ngập cuồng bạo và giết chóc nguyên thủy nhất!

- Cứ điểm thứ bảy...

Vương Bảo Nhạc thì thào, khí cầu của bọn họ đến gần tường thành kim loại kia thì cũng bị trận pháp ở nơi này dẫn dắt. Động lực lapạ tức tắt ngấm, giống như bị một bàn tay vô hình tóm lấy kéo vào trong tường thành với vô số binh doanh.

Trong quá trình khí cầu của bọn họ đáp xuống thì ở phía xa cũng có hơn mười chiếc chiến thuyền nhanh chóng bay tới, rõ ràng bọn họ cũng giống như đám người Vương Bảo Nhạc, đều là học sinh đến từ các đạo viện, được trận pháp ở nơi này dẫn dắt rồi lần lượt đáp xuống.

Binh doanh này vô cùng khổng lồ, đủ để chứa hơn mười vạn chiến sĩ, lúc này khí cầu đáp xuống, đám người Vương Bảo Nhạc vừa đi ra thì lập tức có một vị chiến sĩ bước lên chào hỏi rồi dắt bọn họ rời đi.

Thấy bầu không khí trang nghiêm ở nơi này, tâm trạng của Vương Bảo Nhạc cũng nghiêm túc hẳn lên, cùng đám người Trần Vũ Đồng tiến hành một loạt kiểm tra, cuối cùng được một chiến sĩ đưa tới trước một quân trướng.

- Sau khi đăng ký xong thì sẽ có người chỉ định nhiệm vụ cho các ngươi, cuối cùng, cảm ơn các vị đã giúp đỡ!

Vị chiến sĩ dẫn đường cho bọn họ là một thanh niên trẻ tuổi, sau khi nói xong thì hắn lại cúi mình lần nữa.

- Đều vì nhân loại cả mà!

Mấy người Trần Vũ Đồng và Vương Bảo Nhạc cũng nghiêm túc ôm quyền đáp lễ, lúc này chiến sĩ kia mới quay người rời đi, tiếp tục đón tiếp những người khác.

Mà hiện tại đã có mấy trăm người đứng chờ bên ngoài doanh trướng này, tất cả đều là Chân Tức cảnh, đến từ bốn đạo viện khác nhau, bên trong có khá nhiều người kích động, nhưng cũng có người nơm nớp lo sợ, có người thì im lặng, kẻ lại thi thoảng dõi mắt nhìn về nơi hoang dãn phía xa, trong mắt lóe lên hàn quang.

- Lần này có nhiều người của bốn đạo viện đến thật đấy.

Trần Vũ Đồng khẽ nói với Vương Bảo Nhạc, Vương Bảo Nhạc gật đầu, để ý thấy phía sau cũng có không ít người kiểm tra xong và đến nơi này.

Trần Vũ Đồng rõ ràng có tiếng tăm không nhỏ, trong lúc chờ đợi có người để ý thấy hắn nên lập tức tiới chào hỏi.

Có rất nhiều người của đạo viện Phiêu Miểu, nhưng cũng có vô số người của ba đạo viện khác, Trần Vũ Đồng nhất mực mỉm cười đáp lễ với tất cả, lúc cười nói hàn huyên với nhau thì hắn đều giới thiệu Vương Bảo Nhạc với đối phương.

Còn Chu Bằng Hải và Tôn Phương thì chỉ có thể nhìn Trần Vũ Đồng quen biết rộng rãi và Vương Bảo Nhạc được Trần Vũ Đồng đề cử với vẻ ngưỡng mộ, thật sự bọn họ không có nhân mạch rộng như Trần

Vũ Đồng ở trong bốn đạo viện.

Nhưng bọn họ lại nhanh chóng kinh ngạc phát hiện, hình như mức độ quen biết và nổi tiếng của Vương Bảo Nhạc cũng không thấp chút nào...

- Vương Bảo Nhạc!

- Là Vương Bảo Nhạc sao!

Khi Trần Vũ Đồng giới thiệu Vương Bảo Nhạc với tất cả mọi người thì hắn cũng khách khí mỉm cười chào hỏi, có không ít học sinh của bốn đạo viện lần lượt chú ý tới Vương Bảo Nhạc, sau khi nhìn thấy hắn thì những người này lập tức biến sắc.

Bọn họ đều là những học sinh Chân Tức thuộc đảo Thượng Viện của bốn đạo viện, từng tham gia đợt khảo hạch ở quê hương linh tức, cho nên đều biết rõ về Vương Bảo Nhạc, nay tất cả đều cười khổ không thôi, cũng có không ít người lên chào hỏi làm quen với hắn.

Cuối cùng, chính Trần Vũ Đồng cũng phải tò mò nên kéo Vương Bảo Nhạc lại hỏi.

- Bảo Nhạc sư đệ, ánh mắt bọn họ nhìn ngươi hơi lạ thì phải, có chuyện gì thế?

- Cũng không có gì, những người này cơ bản đều cảm thấy bản thân bị ta giành hết cơ duyên lúc ở quê hương linh tức ấy mà...

Vương Bảo Nhạc có phần đắc ý, kể sơ lại chuyện ở quê hương linh tức cho Trần Vũ Đồng nghe, Chu Bằng Hải và Tôn Phương đứng bên cạnh nghe thấy thế thì lập tức trợn mắt há mồm, nhìn hắn đầy kính nể như nhìn thần nhân vậy.

Trần Vũ Đồng nghe xong cũng hết hồn, hắn cảm thấy dường như mình đã có cái nhìn mới về vị sư đệ này, vậy nên vỗ vai Vương Bảo Nhạc, đang định nói gì thì trong đám người phía sau có một cô gái chợt trừng mắt hét to khi nhìn thấy Vương Bảo Nhạc.

- Vương Bảo Nhạc!

Cô gái này mặc đạo bào của đạo viện Bạch Lộc, trông vô cùng xinh đẹp, chỉ là lúc này lại trừng mắt nghiến răng nghiến lợi mà thôi.

- Lý Di đấy hả?

Vương Bảo Nhạc quay lại nhìn, nhiệt tình giơ tay chào hỏi.

Cô gái này chính là Lý Di, cô trừng mắt nhìn Vương Bảo Nhạc một lúc, sau đó hừ lạnh một tiếng quay mặt đi không thèm ngó tới hắn nữa.

Thấy thế, Trần Vũ Đồng lại nhỏ giọng hỏi Vương Bảo Nhạc.

- Cô gái này cũng là quen được ở trong quê hương linh tức đấy à?

- Đúng vậy, cô nàng này độc ác lắm, lúc ấy còn muốn lột đồ của ta nữa, may mà ta cẩn thận, bằng không là toi đời trai rồi.

Vương Bảo Nhạc nói đầy cảm khái.

Trần Vũ Đồng há hốc mồm chực nói gì đó, nhưng cả buổi trời vẫn không nói ra được thành lời, cuối cùng đành lắc đầu cười khổ, còn Vương Bảo Nhạc và Tôn Phương đứng bên cạnh thì lại giật mình lần nữa.

Tiếp theo, số người đến đứng chờ trước quân trướng ngày càng tăng, hàng người phía trước lại lục tục bước vào bên trong, sau khi bước ra đều lấy khí cầu bay đi, có vẻ như vì đã đăng ký nên trận pháp ở nơi này không ảnh hưởng gì tới họ nữa.

Dần dần, đám người đứng trước mặt Vương Bảo Nhạc đã đi vào bên trong, sắp sửa đến phiên họ bước vào, nhưng đúng lúc này lại có tiếng kinh hô vang vọng ở phía xa, trên bầu trời lại có tiếng phá không chói tai vang lên.

Tiếng kêu này như xuyên thủng màng tai, khiến tất cả những kẻ nghe thấy đều ôm đầu đau đớn, không khỏi ngước mắt nhìn lên, sau đó vẻ mặt ai nấy đều thay đổi. Vương Bảo Nhạc cũng vội ngẩng đầu nhìn lên, lập tức trông thấy có ba con phi cầm khổng lồ đang bay vút tới trên bầu trời bao la phía bên ngoài tường thành.

Ba con phi cầm này có hình thể khổng lồ, dài chừng hơn mười trượng, có thân uốn éo giống loài rắn, nhưng lại mọc đầy xúc tu, trên lưng mọc ra vài đôi cánh xương, tốc độ cực nhanh, thoạt nhìn cũng vô cùng hung tàn, khiến cho lòng người sợ hãi, nhất là tu vi ba động trên người nó lại còn mạnh hơn cả Trần Vũ Đồng.

Nhưng ngay khi chúng nó bay tới thì vách tường đồ sộ kia đột nhiên chấn động một cách, sau đó có ba chùm tia sáng bắn thẳng ra, như thể muốn cuyên thủng trời cao, linh uy ngập trời, hư không nơi nó đi qua đều như bốc cháy, dù cho ba con phi cầm này tránh né kiểu gì thì cũng không thể thoát được, thân thể lập tức bị xuyên thủng, một kích bỏ mạng, chỉ trong nháy mắt đã tan thành tro bụi!

- Đây là hỏa thần pháo!

Trong mắt Trần Vũ Đồng ánh lên vẻ kích động.

- Là cự pháo có uy lực kinh người do tất cả binh tu hàng đầu của liên bang cùng nhau nghiên cứu và chế tạo, tập hợp mấy trăm món linh bảo mà thành!

- Nhiệm vụ mà đạo viện giao cho chúng ta lần này chính là bảo trì hỏa thần pháo này!

Vương Bảo Nhạc cũng phải lắp bắp kinh hãi khi nhìn thấy uy lực của hỏa thần pháo kia, đồng thời hắn cũng phát hiện chiến sĩ xung quanh từ đầu chí cuối chưa từng ngước lên nhìn lấy một cái, nên lập tức hiểu ra, có lẽ đối với những người quanh năm trú đóng ở nơi này thì đây chỉ là chuyện rất đỗi bình thường mà thôi.

- Đây chính là biên cảnh...

Vương Bảo Nhạc lấy lại bình tĩnh, lúc bay ở trên trời hắn cũng có chú ý tới hỏa thần pháo mà Trần Vũ Đồng vừa nói, lúc này như có điều suy ngẫm, mấy người đứng trước vừa bước vào quân trướng kia cũng đã đi ra, sau khi chào hỏi mấy người Vương Bảo Nhạc xong thì lại lấy khí cầu rời đi.

Trần Vũ Đồng hít sâu một hơi, nhìn Vương Bảo Nhạc một cái, hai người một trước một sau bước vào bên trong quân trướng, Chu Bằng Hải và Tôn Phương cũng vội dẫn cơn khiếp sợ trong lòng xuống, vội vàng nối gót theo sau.

Quân trướng không lớn lắm, có bốn chiến sĩ đứng hai bên, có một cô gái ngồi sau chiếc bàn đặt ở giữa. Cô gái này mặc quân phục, thoạt trông vô cùng hiên nganh, nếu nhìn kỹ thì có thể thấy rõ trong mắt cô dường như ẩn chứa dã tính khó có thể bị chinh phục.

Sau khi nhìn thấy cô gái này thì hai mắt của Chu Bằng Hải và Tôn Phương đều sáng rực lên, Trần Vũ Đồng thì không có biểu hiện gì,

riêng Vương Bảo Nhạc thì lại há mốc mồm.

- Không thể nào...

Vương Bảo Nhạc vô thức xoa mũi, cảm thấy không ổn lắm, vì cô gái nọ chính là Chu Lộ.

Chu Lộ cũng nhìn thấy Vương Bảo Nhạc, chẳng qua cô không hề có vẻ gì là bất ngờ, rõ ràng trước đây cô đã biết Vương Bảo Nhạc sẽ đến khi xem danh sách rồi.

Lúc này hai mắt của cô lạnh lẽo vô cùng, liếc nhìn Vương Bảo Nhạc mấy lượt, sau đó mới cười lạnh.

- Vương Bảo Nhạc, còn nhớ ta chứ.

Cô ta vừa nói xong thì cả Trần Vũ Đồng, Chu Bằng Hải và Tôn Phương đều giật mình, đồng loạt quay sang nhìn Vương Bảo Nhạc.

Thật sự là sau khi đến đây, hình như những người quen biết Vương Bảo Nhạc ngày càng nhiều hơn thì phải.

Vương Bảo Nhạc chớp mắt, nếu đổi lại là ở đạo viện Phiêu Miểu, với tính cách của hắn thì có khi sẽ nhận luôn ấy chứ, nhưng nơi này lại là địa bàn của người ta, Vương Bảo Nhạc cảm thấy mình chơi hèn một lần cũng không sao hết, thế là nhìn Chu Lộ với vẻ ngơ ngác đầy kinh ngạc.

- Người đẹp này, cô biết ta à?

------oOo------

Chương 173: Trước cơn giông

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vương Bảo Nhạc vừa nói xong thì Chu Lộ lập tức nghẹn họng, rõ ràng dù đã đoán được Vương Bảo Nhạc nhất định sẽ không thừa nhận, nhưng thật không ngờ đối phương lại gọi mình là người đẹp.

Nhưng cái xưng hô này cũng không khiến cô nguôi giận được, lúc này cô hừ lạnh một tiếng, chẳng qua cũng biết hiện tại không phải lúc thích hợp để báo thù, vậy nên cô trừng mắt nhìn Vương Bảo

Nhạc một cái rồi quay sang nhìn Trần Vũ Đồng, sau đó đứng dậy cúi đầu.

- Vị này chính là Trần Vũ Đồng Trần sư huynh đúng không, xin hãy giao thẻ ngọc nhiệm vụ mà đạo viện Phiêu Miểu đã giao cho ta.

Đối với Trần Vũ Đồng, dù Chu Lộ thân là phía quân đội cũng phải khách khí thấy rõ.

Một phần là do tu vi của Trần Vũ Đồng, phần khác là do bối cảnh sau lưng hắn, phải biết rằng thân phận của người có thể được đề cử trở thành phó các chủ của Pháp Binh các không hề tầm thường chút nào.

Trần Vũ Đồng cũng dẫn suy nghĩ riêng trong lòng xuống, bước lên giao thẻ ngọc ra, dù tu vi của đối phương thấp hơn mình, nhưng hắn vẫn khách khí vô cùng, điều này khiến Chu Lộ có hảo cảm với Trần Vũ Đồng hơn hắn.

Nhất là bộ dạng của Trần Vũ Đồng lại vô cùng phong độ, thân phận và tu vi lại cao như thế, khiến cho không ít học sinh nữ trong đảo Thượng Viện của đạo viện Phiêu Miểu sinh lòng ái mộ, tiếc rằng hắn vẫn luôn độc thân, không hề có quan hệ gì với các cô nàng đó.

Sau khi Chu Lộ và Trần Vũ Đồng xác nhận nhiệm vụ xong thì cuối cùng được an bài làm việc trong một cứ điểm nhỏ, bọn họ phụ trách công tác bảo trì hỏa thần pháo ở nơi đó trong lúc diễn ra thú triều.

Sau khi nhận nhiệm vụ xong, cầm thẻ ngọc đồng hành do quân đội đưa, mấy người Trần Vũ Đồng và Vương Bảo Nhạc đi ra khỏi quân trướng, còn Chu Lộ thì tiếp tục lạnh lùng trừng bóng lưng của Vương Bảo Nhạc một cái, trong lòng thầm hừ một tiếng.

- Chu Lộ ta không phải kẻ lợi dụng việc công để báo tư thù đâu, bằng không lần này ta có thể dễ dàng lột một lớp da của hắn rồi! Chẳng qua sau này nhất định phải báo thù mới được.

Chu Lộ thu hồi ánh nhìn, tiếp tục giải quyết công việc.

Lúc này ba người Trần Vũ Đồng đi ra khỏi quân trướng, bước lên khí cầu, chuẩn bị đi đến cứ điểm nhỏ được chỉ định đều quay sang nhìn Vương Bảo Nhạc, Chu Bằng Hải và Tôn Phương thì không tiện hỏi, nhưng Trần Vũ Đồng cũng tò mò nên hỏi luôn.

- Bảo Nhạc sư đệ, cô gái ban nãy ngươi cũng quen được trong quê

hương linh tức đấy à? Chẳng lẽ cô ta cũng định lột sạch ngươi sao? Không đúng, cô ấy hẳn là không vào đảo thượng viện của bốn đạo viện, bằng không thì chẳng thể nào vào quân đội sớm như vậy được, cô ấy hẳn là do gia tộc an bài...

Trần Vũ Đồng nhìn Vương Bảo Nhạc với vẻ nghi hoặc.

Vương Bảo Nhạc ho khan một tiếng, nơi này không có người ngoài, hắn cũng chẳng có gì để giáu, bèn bất đắc dĩ nói luôn.

- Cô ta tên là Chu Lộ, cô ấy không định lột đồ ta, có điều... Từng bị ta đạp mông một cái, ta nhớ lúc đó cô ấy mặc đồ bó sát người, nhưng bị ta đạp một cái thành ra mông bên to bên nhỏ, vốn là một quả đào đều đặn, sau lại bị đá thành hồ lô...

Lời kể của Vương Bảo Nhạc rất tượng hình, cũng dễ hình dung, trong đầu ba người Trần Vũ Đồng nhanh chóng xuất hiện cảnh tượng tương ứng. Chu Bằng Hải và Tôn Phương thật sự phục Vương Bảo Nhạc luôn, bản lĩnh trêu gái của hắn đã lên tới trình độ mà họ không thể so bì.

Trần Vũ Đồng cười khổ, cuối cùng vỗ vai Vương Bảo Nhạc nói lời thấm thía.

- Bảo Nhạc sư đệ, con gái đều rất phiền phức, ta khuyên ngươi... Sau này nên bớt trêu chọc bọn họ đi, thật sự là phiền lắm luôn đấy, đây cũng là kinh nghiệm ta đúc kết ra được, sau này ngươi nên học theo ta này.

Nghe lời tuyên ngôn đầy kinh nghiệm của Trần Vũ Đồng, Vương Bảo Nhạc cứ cảm thấy có gì đó là lạ, nhưng hắn chưa kịp nghĩ ra cái gì thì khí cầu của bọn họ đã đến cứ điểm nhỏ được chỉ định.

Cứ điểm này được xây trên một đỉnh núi, nhìn từ xa thì cứ điểm độc một màu đen, tựa như một nửa vòng tròn khổng lồ bằng kim loại, cao chừng mấy trăm trượng, dài hơn ngàn trượng, mặt hướng về phía khu vực nguyên thủy có hình cung, bên trên chia ra hơn trăm nhánh, mỗi cái đều có đài cao hình tròn, bộ dạng tổng thể trông giống như một cái thìa.

Mà trên đài cao hình tròn của mỗi nhánh đều có một pho hỏa thần pháo cao chừng mười trượng, ngoài ra trên mỗi cái đài cao đều có không ít chiến sĩ đóng quân, số lượng ước chừng một ngàn người.

Những chiến sĩ này có người phụ trách bảo trì hỏa thần pháo, có người phụ trách giết chóc lúc thú triều tới, ngăn cản hung thú xông vào phá hỏng hỏa thần pháo.

Thiết kế như thế, một mặt là ở gần hỏa thần pháo, một mặt cũng là vì một khi hỏa thần pháo bị hỏng sẽ sinh ra lực tự bạo, cho nên không thể để nó ở gần cứ điểm quá.

Đồng thời ở trên sơn mạch trùng điệp xung quanh cứ điểm cũng có hộ tráo mờ ảo, lan ra men theo hai bên, tựa như một tầng hộ tráo khổng lồ. Vừa để ngăn cản thú triều ập vào, vừa nối liền với hai cứ điểm khác ở gần đó.

Nếu như đứng ở nơi cao nhất nhìn qua thì có thể thấy tất cả cứ điểm nhỏ như một đống chấm nhỏ, lấy cứ điểm thứ bảy làm tâm điểm, được một tầng sáng trận pháp phòng hộ khổng lồ bao phủ.

Nhiệm vụ của những cứ điểm nhỏ này, ngoại trừ ngăn thú triền tấn công ra thì còn là triệt tiêu ba động trận pháp với cứ điểm thứ bảy làm trung tâm, khiến thú triều xông tới từ đâu cũng sẽ khiến ba động của trận pháp được tản ra đều khắp nơi, làm cho trận pháp càng chắc chắn hơn.

Thế nên mỗi một cứ điểm nhỏ cũng sẽ trở thành nơi đột phá của đám hung thú, thành thử bản thân của những cứ điểm này cũng được chia hỏa thần pháo. Dù số lượng không nhiều bằng cứ điểm chính, nhưng cũng có hơn trăm cái, ngoài ra lại có truyền tống trận, để có thể đi cứu viện hoặc tiếp nhận cứu viện bất kỳ lúc nào.

Những cứ điểm nhỏ có đủ lực sát thương như thế cũng có hơn trăm cái ở quanh cứ điểm thứ bảy. Tất cả tạo thành biên giới thứ bảy của liên bang, khiến cho nơi này như một thùng sắt, từ sau khi cuộc chiến hung thú kết thúc tới nay, nó vẫn đứng vững sừng sững, ngăn cản biết bao lần thú triều diễn ra.

Lúc này khí cầu đáp xuống cứ điểm, sau khi nhóm người Vương Bảo Nhạc đến gặp mặt vị quân trưởng phụ trách nơi này, xong thì cũng được dắt vào bên trong cứ điểm.

Mới đó mà đã ba ngày trôi qua.

Trong ba ngày này, Vương Bảo Nhạc gần như không có thời gian nghỉ ngơi, phần lớn thời gian đều là đi theo Trần Vũ Đồng, kiểm tra một phần hỏa thần pháo ở nơi này.

Nơi này có không ít học sinh của bốn đạo viện, tuy rằng đa phần là chiến tu, nhưng cũng có một vài đan tu, trận tu và những tu sĩ am hiểu lĩnh vực khác.

Mỗi người đều có nhiệm vụ riêng của mình, còn binh tu chịu trách nhiệm bảo trì hỏa thần pháo, tính cả nhóm người Vương Bảo Nhạc thì cũng có hơn mười người, chia ra bảo trì hỏa thần pháo, cho nên số lượng được phân tới cho bọn họ chịu trách nhiệm chỉ có ba mươi cái.

Mỗi cái hỏa thần pháo đều do hơn trăm cái linh bảo tổ hợp lại mà thành, mỗi linh bảo đều như một bộ phận, khiến cho một khi hỏa thần pháo này hoạt động thì sẽ có uy lực không hề đơn giản, chứ không đơn giản như vài trăm món linh bảo cộng lại không thôi.

Cũng vì khá phức tạp cho nên một khi có sơ suất gì thì binh tu bình thường căn bản không xử lý được, cho nên ba người Vương Bảo Nhạc và Chu Bằng Hải chỉ có thể làm chân chạy việc, còn binh đồ thì không có tư cách sửa linh bảo, cho nên người phụ trách sửa chữa chủ yếu là Trần Vũ Đồng.

Chẳng qua bản thân Vương Bảo Nhạc cũng có chế tác linh bảo, cho nên ba ngày này chuyen tâm học hỏi, hắn cũng hiểu được đại khái về tổ hợp linh bảo này, ngay cả Trần Vũ Đồng cũng phải ngạc nhiên, cuối cùng hắn cũng an tâm để cho một mình Vương Bảo Nhạc làm công tác bảo trì, vậy thì công việc của nhóm bọn họ cũng đỡ hơn.

Bọn họ bận rộn suốt một tuần, sau khi kiểm tra kỹ lưỡng, sửa chữa và thay linh kiện tất cả các hỏa thần pháo xong thì nhóm người Vương Bảo Nhạc mới rảnh tay.

Cho nên phần lớn thời gian về sau Trần Vũ Đồng đều đi làm quen với những học sinh của các đạo viện khác, Chu Bằng Hải cũng đi mở rộng quan hệ, còn Tôn Phương thì đi kết thân với những quan quân kia.

Duy chỉ có Vương Bảo Nhạc là khác, hắn thích nói chuyện với những chiến sĩ hơn các quan quân, thế là trong vòng một tuần tiếp theo hắn liên tục phát hiện phần lớn chiến sĩ ở đây đều là Cổ Võ cảnh, rõ ràng không mạnh bằng mình, nhưng khi nhìn mình thì trong mắt họ lại mang theo chút ngưỡng mộ, lại có một loại ý bảo hộ.

Không phải được bảo hộ, mà là muốn bảo hộ Vương Bảo Nhạc, nói

đúng hơn là bảo hộ nhưng tu sĩ như Vương Bảo Nhạc!

Loại ý bảo hộ này khiến cho Vương Bảo Nhạc nhìn thấy mà cõi lòng dậy sóng cuồng.

Rõ ràng mình là tu sĩ, nhưng những người ở Cổ Võ cảnh lại muốn bảo hộ mình...

Bởi vì, theo họ thấy thì số lượng tu sĩ rất ít, những tu sĩ đó đều là hy vọng, không thể gặp chuyện!

Mà những tu sĩ có thể tạo ra và sửa chữa hỏa thần pháo thì lại càng không thể có bất trắc gì!

Sau khi hiểu ra mọi thứ, trong lòng Vương Bảo Nhạc dâng lên cảm giác khó nói nên lời, hắn nhìn thấy rất nhiều chiến sĩ ngang tuổi mình, thấy trên pháp khí của họ đều có rất nhiều dấu vết sửa chữa sơ sài hoặc hỏng hóc.

Hắn nghĩ tới việc khi mình tu luyện ở đạo viện thì họ lại ở đây xông pha, chiến đấu với mãnh thú!

Hắn nghĩ tới việc những chiến sĩ này đã dùng sinh mạng, dùng máu tươi của họ để đổi lấy thời gian cho các tu sĩ phát triển, cũng như đổi lấy cuộc sống bình an cho vô số bình dân khác.

Cho nên sau này rảnh rỗi thì Vương Bảo Nhạc chọn cách chủ động đi làm quen với những chiến sĩ này, chỉ cần mình có thể làm được thì đều cố gắng sửa chữa pháp khí cho họ, dần dà, bởi vì hành động và tính cách của Vương Bảo Nhạc mà hắn nhanh chóng thân thiết với những chiến sĩ này...

Sau khi thân thiết thì Vương Bảo Nhạc gần như quên mất việc mình cũng là tu sĩ, lúc chơi chung với các chiến sĩ cũng khác hắn.

- Tới đây nào, vừa rồi tên nào nói ta không bẻ được ngón tay của hắn thế, hôm nay chúng ta so thử đi nào, ai thua thì phải đi giặt tất chân cho mọi người.

Trên quảng trường, bên ngoài một doanh trại mấy trăm chiến sĩ. Lúc này tiếng người cười nói la hét cổ vũ rôm rả, Vương Bảo Nhạc ngồi đó bẻ ngược cổ tay của một tên to con đối diện, đắc ý cười lớn nói.

Chương 174: Thú triều bắt đầu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiếng cười xung quanh lại càng vang dội hơn, sau đó lại có người không phục bước lên, tiếp tục bẻ ngón tay với Vương Bảo Nhạc, trước đó bọn họ đã giao kèo cả rồi, Vương Bảo Nhạc không dùng tới linh khí, chỉ dựa vào sức lực bình thường mà thôi.

Mà những chiến sĩ bước lên đấu thử toàn là Bổ Mạch đỉnh phong, nhưng trong từng đợt tiếng cười lớn vang lên, cả đám chỉ có thể cười khổ bị Vương Bảo Nhạc bẻ ngón tay.

- Vương Bảo Nhạc, rốt cuộc ngươi là binh tu hay chiến tu đấy?

- Ta nghe nói chiến tu trong bốn đạo viên các ngươi đều rất giỏi khoản rèn luyện thân thể, nhưng không hề nghe chuyện binh tu cũng thế nhé.

Nghe người xung quanh nói vậy, Vương Bảo Nhạc đắc ý vỗ bụng.

- Bởi vì ta đẹp trai chứ sao, các ngươi cũng biết đấy, mấy người đẹp trai bình thường toàn là thiên tài cả.

Vương Bảo Nhạc cười lớn, trong bầu không khí nhiệt tình này, bắt đầu bốc phét tự khen bản thân, lấy một đống đồ ăn vặt ra nhai rôm rốp.

- Vương Bảo Nhạc này, ta cũng không muốn ăn chùa của ngươi, thế này nhé, ngươi có bạn gái chưa, ta có một đứa em gái, đợi ta về hỏi thăm người thân rồi giới thiệu cho ngươi nhé, ta nói cho mà biết, em gái ta xinh lắm đấy!

Tên to con ban nãy đánh thua Vương Bảo Nhạc vừa ăn ké đồ ăn vặt của hắn vừa cười toe toét, mở miệng với vẻ vô cùng tự hào.

Vương Bảo Nhạc ngu người, lần đầu tiên hắn gặp phải chuyện thế này, nên cũng tò mò hỏi luôn.

- Ý ngươi là xem mặt ấy hả?

Nghe thấy tên to con kia với Vương Bảo Nhạc nói chuyện, đám chiến

sĩ xung quanh cũng nhao nhao lên, phải biết rằng chính bản thân tên kia cũng quên xừ mất mình đã gạ làm mai em gái cho biết bao nhiêu người rồi. Chỉ cần có người giúp đỡ hoặc cho hắn cái gì là hắn lại đòi làm mai em gái cho người ta ngay... Bây giờ lại nhắc tới nên lập tức bị mọi người cười trêu.

Sau khi nghe mọi người nói xong thì Vương Bảo Nhạc cũng thấy buồn cười, tên to con kia thì cười hắc hắc, không hề thấy xấu hổ chút nào, luôn tay nhét đồ ăn vào miệng.

Cả đống người cùng ngồi ăn, tiếng rôm rốp vang khắp nơi khiến không ít chiến sĩ tuần tra ghé mắt, sau khi nhìn thấy Vương Bảo Nhạc thì bọn họ đều mỉm cười. Thực ra mấy hôm nay gần như mọi người trong quân doanh của cứ điểm này đều biết Vương Bảo Nhạc.

Mà hắn lại khác những tu sĩ khác, bọn họ cũng không ngốc, đương nhiên nhìn ra Vương Bảo Nhạc đây là thật lòng muốn làm bạn với họ. Ngoài ra tính tình của Vương Bảo Nhạc cũng khá được thích, thậm chí sự xuất hiện của hắn khiến cho cứ điểm này có nhiều tiếng cười và niềm vui hơn hẳn.

Các quan quân và cả bị quân trưởng râu ria xồm xoàm kia cũng phát hiện ra, cho nên ấn tượng của họ với Vương Bảo Nhạc cũng trở nên sâu sắc hơn.

Thời gian vui vẻ hài hòa này kéo dài nửa tháng, trong lúc Vương Bảo Nhạc đã thân thiết hơn với những chiến sĩ này thì thú triều đã bắt đầu!!

Bắt đầu vào đêm khuya của ngày nào đó, tiếng còi chói tai đột nhiên vang lên, những người đang say giấc trong cứ điểm đều giật mình, lập tức lao thẳng ra ngoài nhìn về phía bầu trời bên ngoài cứ điểm.

Vương Bảo Nhạc vốn đang đả tọa, lúc này chợt mở mắt ra, lập tức đi ra khỏi chỗ ở, bên tai là tiếng còi cảnh báo chói tai, cũng thấy những chiến sĩ trong cứ điểm đang xếp hàng trật tự vội rảo bước đi nhanh về phía hơn trăm đài cao có chứa hỏa thần pháo kia.

Cảnh tượng này khiến cho Vương Bảo Nhạc đanh mặt lại, thân thể của hắn nhoáng lên một cái, bộc phát tốc độ cực nhanh, sau khi chạy tới mép cứ điểm, nhìn ra bên ngoài thì toàn thân chợt run mạnh, đồng tử đột nhiên co rụt lại.

Khu vực hoang dã bên ngoài cứ điểm đột nhiên xuất hiện bụi mù ào

ào bốc lên như muốn che phủ cả đất trời, trong màn bụi mù kia thấp thoáng bóng dáng vô số hung thú vô cùng dữ tợn đang chạy nhanh về phía cứ điểm bên này.

Phần lớn đám hung thú này có thể hình chừng một hai trượng, bộ dạng khác nhau, tốc độ cũng có nhanh có chậm, nhưng tất cả đều vô cùng hung tàn và dã man, lại có cả mùi tanh bỗng chốc lan khắp đất trời.

Thân thể của chúng phần lớn đều rất dơ bẩn, bộ dạng xấu xí kì dị, có con sói dữ mọc hai đầu, cũng có con cá xấu trên người mọc đầy gai xương, lại có một số con Vương Bảo Nhạc không thể nhìn ra được là giống gì.

Đồng thời trong số đó còn có vô số hung thú thân thể khổng lồ chừng bảy tám trượng, dù là gấu dữ hay voi khổng lồ, hoặc những loài cự thú chỉ tồn tại ở kỷ Phấn Trắng như khủng long.

Thực tế, thứ khiến cho Vương Bảo Nhạc rúng động lại là thứ khác, hắn thấy thấp thoáng phía xa trong đợt thú triều đó hình như có cả người khổng lồ cao hơn mười trượng. Đám người khổng lồ đó tay cầm những thân đại thụ to uỳnh, mỗi bước đi đều ngập tràn khí thế.

Chúng nó tới gần khiến mặt đất rung chuyển, thậm chí Vương Bảo Nhạc đang đứng trên cứ điểm cũng có thể cảm nhận được sơn mạch bên dưới truyền tới từng trận rung lắc dữ dội.

Trên bầu trời lại có từng đàn hung cầm, chi chít giăng kín như từng áng mây đen, chúng nó ùa tới cùng với thú triều ở bên dưới, tựa như từng cơn hồng thủy ập tới, muốn phá nát, vùi chôn tất cả những thứ cản đường!

Đây là lần đầu tiên Vương Bảo Nhạc nhìn thấy thú triều, cũng là lần đầu tiên trông thấy nhiều hung thú như thế, tính sơ qua thì số lượng hung thú lần này e rằng phải hơn cả trăm vạn!

Mà con yếu nhất trong đám này cũng phải ngang với Phong Thân, lại càng khỏi nói tới trong đó có không ít con cho Vương Bảo Nhạc cảm giác như đang đối mặt với tu sĩ Chân Tức!

Không chỉ Vương Bảo Nhạc, đứng trước cảnh tượng này, những tu sĩ lần đầu tiên tham dự thú triều đến từ bốn đạo viện cũng đều kinh hãi.

Đúng lúc này, trong cứ điểm lại vang lên giọng nói tràn đầy cuồng bạo và sát khí của vị quân trưởng râu ria xồm xoàm kia.

- Loại thú triều quy mô nhỏ này thì cứ bắn một lượt hỏa thần pháo để diệt khí thế của chúng nó!

Lời nói của hắn vang lên, trên hơn trăm đài cao đặt hỏa thần pháo đều có hơn cả ngàn chiến sĩ đang vây xung quanh, lúc này nghe thông báo thì lập tức khởi động.

Toàn cứ điểm lập tức rung chuyển dữ dội, lại có tiếng nổ tựa như sét đánh vang lên, sau đó hơn trăm khẩu hỏa thần pháo này đều bộc phát!

Tiếng khởi động nghe như cự thú sắt thép cất tiếng gầm lớn, hơn trăm khẩu hỏa thần pháo bắn ra từng chùm tia sáng kinh thiên động địa, bên trong những chùm sáng này ẩn chứa linh khí vô cùng nồng đậm, khí tức lại càng khủng bố vô cùng, dường như ngay cả tu sĩ cũng không cách nào chống cự nổi trước một phát pháo này, chỉ trong nháy mắt đã bị thần hình câu diệt!

Nay lại có hơn cả trăm khẩu đồng thời bắn ra, uy lực đó lớn tới mức khiến người ta rúng động hồi lâu!

Trong tầm nhìn của Vương Bảo Nhạc, hơn trăm chùm sáng khổng lồ ầm ầm bắn ra với tốc độ vô cùng kinh người, trực tiếp bắn vào thú triều kia, thiên địa lập tức biến sắc, mặt đất nổ tung, một luồng sóng khí cuốn phăng mọi thứ xung quanh, tạo thành gió lốc phả mạnh vào cứ điểm. Hô hấp của Vương Bảo Nhạc trở nên nhanh hơn, lúc này lỗ tai ong ong, hắn thấy rõ những nơi chùm sáng bắn xuống, từng phiến rừng lớn trực tiếp nát bấy.

Từng con hung thú gầm to, thân thể bị đánh nát!

Lúc này đây, dường như ngay cả bầu trời cũng trở nên ảm đạm, thậm chí có một người khổng lồ bị hỏa thần pháo này bắn trúng, chỉ chớp mắt đã đi đời!

Còn đám hung cầm bay trên trời thì cũng bị diệt hơn ba phần sau lượt bắn đó. Nhất thời, sau khi hỏa thần pháo bắn xong, thú triều trên chiến trường cằn cỗi kia đã bị bắn tan tác, nhưng tiếng rống hung tàn kia thì lại càng khát máu và điên cuồng hơn, lại nhờ việc bị đánh tan tác mà tốc độ của chúng lại nhanh hơn, lao thẳng đến cứ điểm.

- Một lũ ô hợp!

Vị quân trưởng nọ hừ lạnh một tiếng, lập tức hạ lệnh.

- Đội hỏa thần tự động bắn đi, mục tiêu là đám súc sinh khổng lồ kia, hãy giết hết chúng cho ta!

- Quân đoàn thứ nhất lập tức xuất kích!

Theo vị quân trưởng kia hạ lệnh, những quan quân bên dưới nhanh chóng chấp hành, chẳng mấy chốc Vương Bảo Nhạc đã trông thấy đột nhiên có gần mười vạn chiến sĩ chạy ra từ cửa lớn ở bên dưới cứ điểm!

Mười vạn chiến sĩ này mặc khôi giáp, tay cầm pháp khí, sát khí ngập trời, chiến tu của bốn đạo viện cũng đi theo cùng với bọn họ, trực tiếp lao tới sáp lá cà với bầy hung thú ở vùng đất phía trước cứ điểm, bắt đầu chém giết!

Lại có hỏa thần pháo thỉnh thoảng bắn tới, mục tiêu chính là đám hung thú có hình thể to chừng bảy tám trượng, khiến cho chiến cuộc thoạt nhìn có vẻ vô cùng căng thẳng, nhưng thực ra lại là tới nhanh mà tan cũng nhanh.

Đồng thời, trận tu và ngự thú sư của bốn đạo viện cũng lục tục ra tay, trên chiến trường nhất thời liên tục nổ mạnh, cùng lúc đó, tất cả binh tu như Vương Bảo Nhạc đều có nhiệm vụ riêng, bọn họ phải bảo trì những hỏa thần pháo mà mình chịu trách nhiệm, khiến chúng nó luôn giữ trạng thái hoạt động trơn tru.

Trần Vũ Đồng mang theo Chu Bằng Hải đang căng thẳng và Tôn Phương hô hấp dồn dập chạy đi, phụ trách hai mươi khẩu hỏa thần pháo, còn Vương Bảo Nhạc thì phụ trách riêng mười khẩu.

Trong lúc chạy qua chạy lại giữa các nơi kiểm tra hỏa thần pháo, Vương Bảo Nhạc cũng nhìn về phía chiến trường, bên tai là tiếng hung thú gầm gừ, tiếng rống của nhân loại và tiếng nổ mạnh không ngớt, trong lòng của hắn nhanh chóng bình tĩnh lại từ rung động trước đó, nhiệt huyết dâng cao, phất tay một cái, lập tức có chín con muỗi nhảy mắt bay ra từ trong tay áo của hắn, lao thẳng tới chỗ chiến trường.

- Trước tiên phải kiểm tra uy lực mấy con muỗi của mình mới được,

chẳng qua đám hung thú kia nhìn có vẻ da dày thịt béo quá, lông lại dày, không biết có làm nên cơm cháo gì không...

------oOo------

Chương 175: Cơn ngứa kỳ lạ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Là một binh tu, dù mức độ nguy hiểm trên chiến trường không lớn lắm, tính cơ động lại cao, nhưng thực tế bọn họ cũng bận tối mặt, nhất là như Vương Bảo Nhạc bây giờ vậy, một mình hắn phụ trách mười khẩu hỏa thần pháo, cho nên thời gian dừng lại trên mỗi nơi cũng không được quá lâu.

Bình thường sau khi kiểm tra xong thì phải lập tức chạy tới chỗ tiếp theo, đồng thời cũng phải liên tục quan sát, cho ra phán đoán nhất định, phát hiện khẩu nào có vấn đề thì phải lập tức giải quyết, nếu thật sự không làm gì được cũng phải tranh thủ gọi Trần Vũ Đồng tới giúp đỡ.

Cho nên nếu mỗi lần đều phải quay lại cứ điểm, rồi lại đến chỗ đài cao khác để kiểm tra thì tốn thời gian quá, cho nên trong quá trình kiểm tra này, Vương Bảo Nhạc lấy khí cầu ra, trực tiếp bay qua bay lại giữa các đài cao ở bên ngoài cứ điểm, lúc này vừa mới rỗi tay một lúc thì hắn lập tức thả mấy con muỗi ra, định tìm mục tiêu thử nghiệm.

NHưng đúng lúc này lại có một khẩu hỏa thần pháo lắc lư dữ dội, Vương Bảo Nhạc vội thu hồi tâm thần đang điều khiển mấy con muỗi kia lại, bay thẳng đến chỗ khẩu hỏa thần pháo kia, còn mấy con muỗi thì được hắn hạ chỉ lệnh, để bọn chúng đi đốt hung thú Chân Tức, sau đó không rảnh mà để tâm tới nữa.

Vậy nên chín con muỗi này nhanh chóng bay trên chiến trường, tìm kiếm mục tiêu.

Chẳng mấy chốc chúng đã tìm được một mục tiêu, đó là một con hung thú trông giống như loài báo, tu vi vượt xa Cổ Võ, khí thế có thể sánh với Chân Tức, khiến cho con báo này vọt nhanh trên chiến trường, hung tàn vô cùng.

Mà nó lại rất đỗi ranh ma, tránh né chiến tu của bốn đạo viện,

chuyên tìm kiếm các chiến sĩ Cổ Võ mà tấn công, bình thường nhào lên một cái là có thể cắn đứt cổ một chiến sĩ rồi lập tức chạy đi.

Lúc này nó đanh lạnh lùng chạy nhanh giữa chiến trường, sau khi tránh thoát một chiến tu của bốn đạo viện xong nó liếm môi, tập trung vào một người đàn ông trung niên Cổ Võ đang chiến đấu với hung thú ở cách đó không xa, nhún người muốn phóng lên.

Nhưng ngay khi nó lao ra thì đột nhiên chín con muỗi kia lập tức tới gần, trong lúc nó không hề phát giác gì thì chúng đã đậu lên người nó, cái vòi tưởng chừng không thể nào xuyên thấu qua được lớp da lông này lại đột nhiên biến thành dài hơn, thế mà lại đâm xuyên qua lông, cắm vào trong cơ thể của con báo này, sau khi hút nhẹ một cái thì cả chín con muỗi lập tức bay đi.

Nhưng ngay khi chúng nó vừa bay đi thì con báo đang hung hăng vồ tới chỗ người trung niên kia đột nhiên mở to hai mắt, thân thể đang ở giữa không trung chợt run rẩy. Nó gầm lên một tiếng thê thảm, không biết lại sao lại run rẩy dừng lại, cố gắng đổi hướng, cắm đầu đập thẳng xuống đất!

Sau khi rơi xuống đất thì nó điên cuồng gầm gừ, liên tục giãy mạnh trên đất, móng vuốt vói lên như muốn quơ quào, cứ như toàn thân vô cùng ngứa ngáy, loại ngứa ngáy này tuyệt đối không phải loại thường, tựa như có thể ăn sâu vào trong xương cốt của nó, khiến con báo có thể sánh ngang với Chân Tức này gào lên rất đỗi thê lương. Lúc này chiến lực của nó như mất hơn phân nữa, dường như trong ngoài thân thể có vô số con sâu đang ngoe ngoe cắn xé, khiến nó lộ ra vẻ hoảng sợ tột cùng.

Nó muốn đứng lên, nhưng trong cơn ngứa điên cuồng này nó lại hoảng sợ hơn khi phát hiện mình không thể đứng dậy, chỉ có thể tức giận gào lên. Nhưng tiếng gào này chưa vang được bao xa thì cử chỉ quỷ dị này của nó đã bị một vị chiến tu của bốn đạo viện chú ý tới, hắn nhanh chóng tới gần đâm một kiếm xuyên qua trán nó!

- Gì thế này?

Thấy con báo này không hề tránh né, để mặt cho mình giết chết như thế khiến kiếm tu nọ kinh ngạc, nhưng chẳng kịp nghĩ nhiều, lập tức lùi lại lao thẳng tới chỗ một con hung thú khác.

Chuyện này chỉ như một bong bóng nổi lên giữa biển rộng, không khiến nhiều người chú ý, ngay cả Vương Bảo Nhạc cũng đang bận tối

mắt tối mũi kiểm tra khẩu hỏa thần pháo bị trục trặc nên không lưu ý theo dõi, vậy nên chín con muỗi này lại tiếp tục bay vèo vèo trên chiến trường tìm kiếm con mỗi.

Dù trên chiến trường vô cùng tàn khốc, máu me giăng đầy, tiếng gầm vang lên không dứt, mỗi giây mỗi phút đều xuất hiện thương vong, nhưng chín con muỗi này chẳng những linh hoạt mà bản thân lại cực kỳ nhỏ bé, dù là tu sĩ hay chiến sĩ, thậm chí là đám hung thú kia cũng khó mà phát hiện ra.

Nhờ thế nên không ai phát hiện ra chúng, chúng hoàn thành nhiệm vụ Vương Bảo Nhạc giao phó vô cùng hoàn mỹ, bắt đầu điên cuồng chích đám hung thú Chân Tức xuất hiện trước mặt mình.

Vậy nên trên chiến trường dần xuất hiện cảnh tượng khá dị, có không ít hung thú Chân Tức mới đó còn bình thường, uy phong lẫm lẫm chiến đấu với người ta, nhưng nháy mắt lại trợn mắt, gào lên một tiếng rồi ngã vật ra đất ngo ngoe cọ quậy, giống như muốn gãi ngứa vậy.

Có một số con vì móng vuốt có thể với được trúng chỗ ngứa, thế là trong cơn ngứa điên cuồng không sao tả nổi kia, chúng bắt đầu hành vi gãi điên cuồng tự hại mình, dù máu me be bét cũng không ngừng lại.

Lại có một số con không gãi ngứa được nên phát cuồng tàn phá xung quanh, gào lên cắn xé cả người cả hung thú bất phân địch ta.

Ban đầu chẳng ai chú ý lắm, nhưng trường hợp này càng lúc càng nhiều, cuối cùng lan ra khắp nơi, khiến cho vô số người kinh ngạc ghé mắt.

- Chuyện gì thế này?

- Chẳng lẽ đám hung thú này điên tập thể à? Chúng nó đang làm gì thế kia? Gãi ngứa á?

- Ta không nhìn lầm đấy chứ...

Theo số lượng hung thú xuất hiện hành vi lạ ngày càng nhiều, dù là chiến sĩ hay tu sĩ đều phải giật mình bật thốt. Nhất là mấy chiến sĩ đang đứng trên đài cao chỗ hỏa thần pháo kia, bọn họ đứng trên cao, tầm nhìn càng rộng rãi và bao quát hơn, lúc này cả đám cũng phải đực mặt ra.

Bọn họ chiến đấu với hung thú quanh năm, chưa bao giờ thấy chuyện thế này xảy ra.

Còn Vương Bảo Nhạc thì lúc này rốt cuộc cũng sửa khẩu hỏa thần pháo kia xong, nghe thấy đám người xung quanh kinh hô thì cũng giật mình quay đầu lại nhìn. Cũng đúng lúc này, hình như đám phi cầm trên trời cũng khó thoát khỏi vòi của bầy muỗi, thế là chúng kêu thảm giữa không trung, ngừng đập cánh, kêu lên đầy thảm thiết rồi lục tục cắm đầu rơi thẳng xuống đất.

Đáng sợ nhất là trong quá trình rơi xuống đất, thân thể của chúng lại sưng phồng lên tới tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được...

Cảnh tượng này khiến cho mọi người không thể tin nổi, Vương Bảo Nhạc run lên một cái, thần sắc chợt động, lập tức dung nhập linh khí vào trong vỏ kiếm, tầm nhìn phía trước nhanh chóng thay đổi, dung hợp cùng thị giác của đám muỗi kia, xuất hiện hình ảnh của toàn bộ chiến trường.

Hắn không hề điều khiển mà nhìn chúng nó nhanh chóng đậu lên người của đám hung thú đốt một cái rồi lại vội vàng bay đi, còn đám hung thú bị đốt xong thì lại phát điên gào lên. Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, mở to hai mắt.

- Chúng... Chúng mạnh tới vậy sao!

Vương Bảo Nhạc thì thào, vừa không dám tin lại có phần hưng phấn, đồng thời, nhờ vào tầm nhìn của đám muỗi kia, hắn đột nhiên chú ý tới hàm răng của đám hung thú nó... Thế là hai mắt sáng rực lên.

- Nơi này toàn răng là răng, mình cần răng thú số lượng lớn để chế tác long nha... Chỗ này toàn là của báu cả!

Vương Bảo Nhạc kích động vô cùng, lập tức điều khiển một con muỗi bay về, dùng tầm mắt của nó quan sát mười khẩu hỏa thần pháo kia, riêng hắn thì nhảy thẳng xuống dưới, lao về phía chiến trường!

Hắn lao xuống khiến cho không ít chiến sĩ giật mình, đang định la lên ngăn cản, hiềm nỗi tốc độ của Vương Bảo Nhạc lại quá nhanh, chỉ nháy mắt đã lướt phăm phăm vào chiến trường, có một con hung thú dữ tợn gào lên nhào về phía hắn, nhưng vừa nhào lên được một nửa thì Vương Bảo Nhạc đã chủ động áp sát nó. Giơ tay phải lên túm lấy

cằm của nó ấn mạnh, khiến con gấu này phải há mõm ra.

- Răng tốt đấy.

Hai mắt Vương Bảo Nhạc sáng rực, tay phải nhanh chóng đút vào nắm hàm răng bẻ thật mạnh, rắc một tiếng, trong tiếng gầm gừ đau đớn của con gấu nọ, Vương Bảo Nhạc phất tay bắn ra bảy tám thanh phi kiếm chém bay đầu nó rồi tiếp tục chạy đi.

Cảnh nà bị những chiến sĩ định gọi Vương Bảo Nhạc quay về nhìn thấy, cả đám lập tức hít sâu một hơi, rung động dữ dội khi nhìn về phía Vương Bảo Nhạc.

Phải biết rằng con gấu đó có thể sánh ngang với Chân Tức đấy!

Nhưng ở trước mặt Vương Bảo Nhạc thì nó lại yếu xìu như thế.

Sau khi ném hàm răng kia vào trong túi trữ vật, Vương Bảo Nhạc hí hửng vô cùng, nhờ vào tầm nhìn của con muỗi đang ngó chừng mười khẩu hỏa thần pháo kia, sau khi xác định chúng không có sự cố gì thì hắn lại mượn tầm nhìn của một con muỗi khác, qua lại liên tục trên chiến trường. Chẳng mấy chốc, trên chiến trường liên tục xuất hiện tiếng gào thảm thiết của đám hung thú khi bị xé hàm răng ra khi đang còn sống.

Mà trong tiếng gào của chúng nó còn có cả tiếng hét đầy vui mừng của Vương Bảo Nhạc.

- Hàm răng này đỉnh quá!

- Ơ kìa, hàm răng này cũng ngon lành luôn!

- Hàm này cũng bén quá, cho ta xin nhé!

Vương Bảo Nhạc giống như một u linh béo ú thoăn thoắt qua lại trên chiến trường, xuất hiện trước mặt từng con hung thú bị muỗi đốt, bẻ răng, giết chết, động tác vừa nhanh vừa chuẩn, sau đó lập tức lủi đi.

Dần dà, ngày càng có nhiều người phát hiện ra cảnh này hơn, dù là chiến sĩ hay chiến tu của bốn đạo viện, thậm chí không ít người trên cứ điểm cũng thấy được cảnh Vương Bảo Nhạc ra tay... nhổ răng!

- Tên Vương Bảo Nhạc này làm gì thế? Nhổ răng á?

Cả đám ngu người, đồng thời cũng giật mình khiếp sợ, thật sự là Vương Bảo Nhạc cứ như mọc mắt ngoài sau ót vậy, trên chiến trường hỗn loạn thế này mà hắn như có mắt ở khắp chốn, tai nghe bốn phương, tốc độ lại còn nhanh, như một con cá chạch thừa cân, tránh thoát đám hung thú bao vây tận mấy lượt, mỗi lần ra tay thì nhất định phải nhổ răng.

Mà đám hung thú đối thủ của hắn con nào cũng bị ngứa ngáy kỳ lạ, khiến chúng gào thét và gãi liên hồi, chẳng còn sức đánh trả, chỉ trong thời gian một nén nhang thì đã có hơn ba mươi con hung thú Chân Tức chết trong tay Vương Bảo Nhạc!

Có rất nhiều hung thú Cổ Võ là do hắn đi ngang qua nên tiện tay xử luôn, chiến tích thế này đã ăn đứt số chiến tu kia. Khiến cho những chiến tu của bốn đạo viên thấy xong đều sinh lòng không phục, tăng tốc ra tay muốn ganh đua với hắn.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, phía cứ điểm trên chiến trường vô cùng hung tàn, mà số muỗi của Vương Bảo Nhạc cũng bị hao tổn, chẳng qua với hắn mà nói thì chỉ cần linh khí không cạn, vẫn có thể tạo ra vô số muỗi. Lúc này hắn càng đánh càng hăng, tay nghề nhổ răng cũng ngày càng rành rẽ hơn, bình thường ánh mắt đảo qua một cái là có thể lập tức xác định được hàm răng của đối phương phải nhổ kiểu gì mới có thể rút tận gốc.

- Chẳng lẽ ta có thiên phú làm nha sỹ à!!

Đến chính bản thân hắn cũng phải kinh ngạc, tốc độ tăng nhanh, lúc này hắn đến trước mặt một con hung thú màu xanh có bộ dạng như sư tử, thật ra thì con hung thú này vốn không lớn lắm, nhưng giờ lại nhanh chóng sưng phù lên... Nó đang gầm gừ cọ mình xuống đất muốn gãi ngứa.

------oOo------

Chương 176: Nguy cơ ập đến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vương Bảo Nhạc lập tức tới gần, trực tiếp tóm lấy hàm răng của nó, đang định bẻ thì con hung thú này đột nhiên giãy dụa phản kháng, lại có một dòng điện bắn ra từ trên hàm răng của nó, đánh vào trong cơ thể của Vương Bảo Nhạc, thậm chí còn phân giải một chút linh

lực kết tinh trong người hắn.

Nhưng đối với Vương Bảo Nhạc mà nói thì dòng điện cỏn con này vẫn thua xa thứ hắn gặp phải ở chỗ chị gái mặt nạ, hắn không hề nao núng, trực tiếp kéo mạnh một cái, rút hàm răng của con hung thú kia ra.

Lúc này trong lòng Vương Bảo Nhạc sảng khoái lắm, hung thú trên chiến trường đã bỏ mạng hơn một nửa, thậm chí rất nhiều hung thú đã lui về phía sau, có thể thấy dường như lần thú triều này cũng sắp kết thúc. Nhưng vào lúc này, mặt đất bỗng nhiên rung lắc cực mạnh, chỉ trong chớp mắt mà phía chân trời lại xuất hiện một cơn lốc còn lớn hơn trước gấp mười lần!

Cơn lốc này cuốn theo vô số cát bụi, cùng với đám hung cầm bay trên cao tạo thành một cây cột đáng sợ nối thẳng đến tận trời, bao trùm trời đất, điên cuồng tiến đến gần, mặt đất ngày càng rung chuyển mạnh hơn, tất cả chiến sĩ và tu sĩ xung quanh đều biến sắc, trong lòng sợ hãi tột cùng, từ cứ điểm lập tức truyền ra tiếng địch còn chói tai cả lúc trước!!

Thậm chí đến giọng của vị quân trưởng râu ria xồm xoàm nọ cũng trở nên nghiêm túc, dồn dập hơn nhiều, vang vọng khắp tám hướng.

- Tất cả tu sĩ của quân đoàn số 1 lập tức quay về!

- Mở trận pháp!!

- Hỏa thần quân, chuẩn bị bắn năm phát một lượt!!!

Một loạt mệnh lệnh được truyền ra cùng một lúc, Vương Bảo Nhạc cũng cảm nhận được nguy cơ dữ dội nên lập tức lui về phía sau, trên đường đi ngang qua vài chiến sĩ cũng kéo họ lùi lại cùng.

Chẳng bao lâu sau, trong lúc mọi người căng thẳng vô cùng thì bọn họ đã về lại trong cứ điểm. Vương Bảo Nhạc và Trần Vũ Đồng đứng cùng một chỗ trên cứ điểm, dõi mắt nhìn về phía xa, dù hắn đã quen với tình cảnh nơi đây, nhưng vẫn phải biến sắc!

Ở tít phía xa, đàn hung thú lại trỗi dậy, quy mô còn lớn hơn trước gấp mười lần và đang lao đến gần. Với số lượng hung thú lên đến cả nghìn vạn, không thấy điểm cuối ở đâu, đủ khiến cho những người thấy được giật mình hoảng hốt, bị dọa chết khiếp.

Lại có gió tanh ập vào mặt, mặt đất rung chuyển từng cơn, nhất là ở giữa thú triều còn có vô số hung thú cao bảy tám trượng, thậm chí còn có cả đám cự thú cao chừng ba mươi trượng đang khuân từng khối đá khổng lồ chạy về phía cứ điểm.

Nếu chỉ như thế thì không có gì, nhưng phía sau đợt thú triều khổng lồ này lại có bảy đạo khí tức cuồn cuộn bốc lên, rõ ràng đã vượt xa Chân Tức cảnh, tạo thành gió lốc ầm ầm quét tới nơi này.

Không thể thấy rõ bên trong gió lốc, nhưng có thể thấy ở mép của nó có bảy con hung thú đang bay lơ lửng. Bảy con hung thú này có hình dạng khác nhau, nhưng trên người chúng đều có phù văn lóe lên. Chúng đứng giữa không trung, dưới chân giẫm lên thứ gì đó trông như sơn thạch, mớ sơn thạch này cũng rất đặc biệt, tràn ngập uy áp mãnh liệt tựa như pháp bảo.

Phối hợp với cả bảy con, tạo thành uy áp cực mạnh khiến bốn phương rung chuyển!

- Trúc Cơ!

Trần Vũ Đồng đứng bên cạnh Vương Bảo Nhạc thở dồn, thấp giọng mở miệng.

Nghe thấy hai chữ Trúc Cơ, đồng tử của Vương Bảo Nhạc co rụt lại, nay hắn đã biết được, sau Chân Tức chính là Trúc Cơ!

Mà mức độ cường hãn của Trúc Cơ thì vượt xa Cổ Võ và Chân Tức, thậm chí ở một mức độ nào đó mà nói thì ở trước mặt Trúc Cơ, Chân Tức chỉ mạnh hơn Cổ Võ một chút mà thôi. Dù không đến mức là kiến hôi, nhưng muốn bóp chết Chân Tức cũng chỉ là chuyện vặt.

Thậm chí mức độ chênh lệch không phải số lượng có thể bù lại, dù bị một đám Chân Tức bao vây thì Trúc Cơ vẫn có thể giết chết toàn bộ!

Trong lòng Vương Bảo Nhạc đột nhiên dâng lên một cảm giác nguy cơ mãnh liệt, không ngờ quy mô thú triều lần này lại lớn như thế, trong đó lại có bảy con hung thú Trúc Cơ nữa!

- Nơi này chỉ là một cứ điểm nhỏ thôi mà đã có thú triều quy mô cỡ này, những cứ điểm nhỏ khác... và cứ điểm chính chẳng phải sẽ gặp quy mô lớn hơn sao!

Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, bất giác lấy cái găng tay đã được

hắn luyện chế thành linh bảo ra rồi đeo vào.

Thực tế không chỉ riêng Vương Bảo Nhạc biến sắc, vẻ mặt của những chiến sĩ quanh năm trú đóng ở nơi này cũng trở nên nghiêm túc hơn bao giờ hết.

Bầu không khí căng thẳng này tràn ngập cứ điểm, trong nháy mắt khi làn thú triều cường bạo kia ầm ầm chạy tới thì cú điểm đột nhiên chấn động mạnh. Bên ngoài bờ tường kim loại đột nhiên xuất hiện vô số phù văn chợt lóe sáng, lập tức có một tầng phòng hộ mờ ảo bỗng xuất hiện.

Ngay khi nó xuất hiện thì lập tức ầm ầm bắn ra bên ngoài, nơi nó đi qua, đám hung thú còn ở lại bên ngoài lập tức run mạnh, sau khi nó đi qua thì đám hung thú này lập tức bị phân thây.

Mức độ cuồng mãnh của tầng phòng hộ này cũng khiến cho Vương Bảo Nhạc giật mình. Đều là pháp binh nhất mạch cho nên hắn hiểu rõ về pháp khí, loại phòng hộ quy mô cỡ này rõ ràng không thể duy trì được lâu, cho nên chỉ có thể mở ra trong lúc nguy cấp nhất mà thôi.

Rõ ràng vị quân trưởng râu ria của cứ điểm này cho rằng đây là lúc phải mở phòng hộ ra. Ánh mắt của Vương Bảo Nhạc dõi theo, tầng phòng hộ này ầm ầm kéo dài hơn cả ngàn trượng, sau đó dừng lại, trở thành bức tường đầu tiên ngăn cản thú triều!

Gần như ngay khi tầng phòng hộ này xuất hiện thì thú triều khổng lồ kia cũng đang đà xông thẳng tới. Đối với đám hung thú này mà nói thì dã man và cuồng bạo chính là bản năng của chúng, nay chúng không chút chần chừ, mắt đỏ ngầu khát máu, điên cuồng tông thẳng vào tầng phòng hộ.

Tiếng ầm ầm ầm vang vọng khắp nơi, nhưng phàm là những con hung thú tông vào tầng phòng hộ này, bất kể tu vi ra sao thì thân thể đều lập tức bị xé toạc, máu thịt bầy hầy chảy đầy ra đất. Đồng thời phía sau lại có vô số hung thú xông thẳng tới bất chấp nguy hiểm, khiến cho tầng phòng hộ rung mạnh, dính đầy máu tươi.

Khung cảnh điên cuồng thế này khiến Vương Bảo Nhạc nhìn mà giật mình, trong lòng dậy sóng. Cũng đúng lúc này, hỏa thần pháo cũng được bắn ra, tiếng ầm ầm vang lên như muốn gào ngang đất trời, mỗi một khẩu hỏa thần pháo đều liên tục bắn năm lượt, hóa thành năm làn sóng oanh sát!

Mỗi làn sóng đều có hơn cả trăm chùm sáng, bầu trời tối den đột nhiên sáng bừng lên. Chùm sáng trực tiếp bắn ra, xuyên thấu qua tầng phòng hộ như một cơn mưa sao băng, rơi thẳng vào bên trong thú triều.

Mặt đất rung chuyển, từng đợt dư chấn liên tục lan ra, mãnh thú ngã xuống từng đàn, thân thể bị xé rách, hóa thành tro bụi. Theo năm trăm quầng sáng bắn ra, thú triều bên ngoài tầng phòng hộ đã bị xóa sổ hơn phân nửa.

Dõi mắt nhìn qua thì không khác gì núi thây bể máu!

Nhưng tất cả chỉ diễn ra trong chớp nhoáng, sau đó lập tức bị thú triều phía sau nhồi đầy, từng đợt hung thú đang chạy tới hội tụ lại từ phía xa, dường như số lượng ngày càng nhiều hơn. Chúng vẫn điên cuồng tấn công tầng phòng hộ, khiến nó liên tục rung chuyển như sắp sửa không duy trì nổi.

Giữa không trung, gió lốc cũng đang tới gần, bảy con hung thú Trúc Cơ ở mép gió lốc cũng khoan thai áp sát, có điều uy áp trên người chúng dường như lại càng sắc bén hơn.

Ngay cả quân trưởng râu ria cũng phải biến sắc, thấp giọng mắng nhỏ.

- Không phải liên bang dự đoán thú triều lần này chỉ có quy mô nhỏ thôi sao, mẹ nó, đây là lần đầu tiên ông đây trông thấy thú triều cỡ này đấy!

Trong lúc nguy cấp, quân trưởng râu ria cũng cầu viện cứ điểm chính, nhưng bên cứ điểm chính cũng đang nguy cấp. Thực tế mỗi cứ điểm đều gặp phải thú triều lớn chưa từng có như thế. Nhất là ở cứ điểm chính, thậm chí còn xuất hiện cả thú vương Kết Đan nữa!

Nghe tin có thú vương xuất hiện, quân trưởng râu ria cũng phải hít sâu một hơi, hai mắt đỏ ngầu, nhìn thấy tầng phòng hộ đã xuất hiện vết rách trước vô số đợt tấn công cuồng bạo của đàn hung thú, trong mắt ông lóe lên sự tàn nhẫn, đột nhiên giơ tay hạ lệnh.

- Cho phòng hộ tự bạo để đám súc sinh này ăn một cú, hỏa thần pháo... Bắn mười phát một lượt! Trận pháp quân mở trận văn, quân đoàn thứ hai tế phi kiếm ra!

Sau khi ông ra lệnh thì tầng phòng hộ ngăn cản thú triều sắp sửa hỏng mất ở phía trước đột nhiên tự bạo. Tự bạo diễn ra quá nhanh, khiến cho đám hung thú không kịp trở tay, lúc này ầm ầm nổ mạnh tựa như một thanh đao khổng lồ quét ngang đại địa... Nơi nó quét qua, vô số hung thú kêu thảm, thân thể bị chém thành hai nửa!

Sau đó lại có hơn một ngàn luồng sáng bắn ra, theo hỏa thần pháo chia làm mười đợt bắn ra, mặt đất rung chuyển, bầu trời xuất hiện gợn sóng, sau khi rơi xuống thì thanh loan đao hư ảo kia lại bắt đầu tàn sát!

Nhưng đối mặt với thú triều khổng lồ này thì nó vẫn không là gì hết, mặc dù bị diệt đi không ít, nhưng đám hung thú còn lại đều đỏ mắt gào lên tựa như một cơn hồng thủy, trực tiếp xông vào phạm vi ngàn dặm của cứ điểm, điên cuồng xông lên.

Đứng ở trên đỉnh cúi đầu nhìn xuống thì thấy rõ đám hung thú dữ tợn đang nhanh chóng chạy tới, số lượng khổng lồ, nhìn không tới điểm cuối...

Cùng lúc này, tất cả cứ điểm nhỏ trong phạm vi của cứ điểm thứ bảy đều gặp phải tình cảnh giống hệt nhau. Thú triều mà những cứ điểm nhỏ kia gặp phải cũng vượt xa lúc trước, hơn hẳn dự đoán của liên bang lần này!

Nhất là ở chỗ cứ điểm thứ bảy, thú triều vô cùng cuồng mãnh, thậm chí còn có một con thú vương cảnh giới Kết Đan xuất hiện, đám hung thú có thể sánh ngang với Trúc Cơ dưới trướng nó cũng không hề tầm thường, phát động thú triều vô biên vô hạn, khiến cho cứ điểm thứ bảy cũng xuất hiện nguy cơ.

Toàn bộ phòng tuyến thứ bảy đều gặp nguy!

Không chỉ như thế, trong lúc phòng tuyến thứ bảy bị đại quân hung thú tấn công thì những cứ điểm từ thứ nhất đến thứ sáu trong biên cảnh liên bang, cùng với phạm vi thế lực của nó đều phải chống chọi với đại quân hung thú vượt xa tưởng tượng của bọn họ!

Nhất là cứ điểm thứ tư đã rơi vào hoàn cảnh vô cùng nguy cấp, nơi đó rõ ràng là điểm đột phá của đại quân hung thú, chỉ riêng thú vương thôi thì đã có đến tám con!!

Không ai biết tại sao thú triều lần này lại đột nhiên xuất hiện và khổng lồ tới vậy!

Ngay cả liên bang cũng nhanh chóng ứng đối, chỉ là quá nhiều chiến trường, dù có cứu viện thì cũng khó tránh khỏi có nơi không thể chiếu ứng kịp, cho nên chỉ có thể ưu tiên viện trợ cứ điểm thứ tư trước tiên.

Đồng thời, ngay cả bốn đạo viện cũng xuất động, nghị viên cũng thế, thậm chí những thế lực khác cũng ra tay. Chẳng qua bọn họ không đến chiến trường chỗ cứ điểm, vì theo họ thấy thì đến đó chẳng có nghĩa lý gì.

Nhân lúc thú triều mãnh liệt, bọn họ nhận mật lệnh của liên bang, phái cường giả rời khỏi liên bang, tiến vào khu vực nguyên thủy. Mục tiêu của bọn họ chính là biển mãnh thú trong khu vực nguyên thủy!

Nơi đó... Mới chính là căn cơ của đám hung thú!

Kế này vừa có ý đột kích, ngoài ra cũng có xu thế vây Ngụy cứu Triệu, nhưng điều kiện tiên quyết là bảy cứ điểm chính có thể kiên trì được lâu hơn!

------oOo------

Chương 177: Sóng âm phá hủy

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong cuộc chiến sống còn vô cùng hung hiểm lúc này, Vương Bảo Nhạc ở trong một cứ điểm nhỏ của phòng tuyến thứ bảy. Hắn không hề có tầm mắt thống lĩnh toàn cục, cũng không có tu vi vô địch thiên hạ, thậm chí có thể nói rằng hắn chỉ là một học sinh Chân Tức bình thường àm thôi.

Hắn cũng sợ hãi, thân thể cũng run lên, nhưng... Nhưng chiến sĩ Cổ Võ xung quanh vẫn đang ra sức chém giết hung thú, hắn thân là tu sĩ thì lý nào lại trốn tránh trận chiến này kia chứ.

- Liều mạng!

Khí tức của Vương Bảo Nhạc trầm xuống, tựa như quay về lúc ở trong rừng mưa Trì Vân, một cỗ sát khí mãnh liệt đột nhiên bộc phát từ trên người hắn, thân thể vọt lên, đạp lên khí cầu liên tục qua lại

giữa mười khẩu hỏa thần pháo mà mình phụ trách, liên tục kiểm tra sửa chữa, bảo đảm hỏa thần pháo không có vấn đề gì.

Cũng chính lúc này, thú triều ở bên ngoài cứ điểm gào to xông tới, tiến vào phạm vi ngàn trượng. Mắt thấy chúng sắp sửa tới gần, ngay cả vị quân trưởng râu ria kia cũng lộ ra vẻ điên cuồng, giơ tay phải lên hô to.

- Trận văn!

Tiếng nổ mạnh vang lên, mặt đất ngàn trượng bên ngoài cứ điểm đột nhiên có trận văn lóe lên. Tất cả trận tu đến từ bốn đạo viện và trận pháp sư của quân đội lập tức ra tay, kích phát trận pháp đã được chôn sẵn ở đó, chỉ trong chớp mắt mà phạm vi ngàn dặm bên ngoài cứ điểm đã bị linh khí bao phủ, ánh sáng trận pháp tỏa sáng chói lóa.

Tựa như có vô số ngọn núi khổng lồ giáng xuống, hóa thành trọng lực bao phủ phạm vi ngàn trượng bên ngoài cứ điểm!

Tiếng nổ mạnh vang lên không dứt, trong trận pháp sáng rực kia, đàn hung thú chạy vào phạm vi ngàn trượng tựa như rơi vào vũng nước bùn sâu, động tác lập tức trở nên vô cùng chậm chạp, chỉ có thể giãy giụa gầm rú, nhưng lại không thể làm được gì khác.

Ngay lúc chúng bị trận pháp làm chậm lại, bên trong cứ điểm lại có một cơn mưa kiếm kinh thiên động địa bay ra, đây là phi kiếm quân do tất cả chiến tu và tu sĩ trong quân đội tạo thành, đám phi kiếm này nháy mắt bắn ra phạm vi ngàn trượng kia, xé nát tất cả những thứ nơi nó đi qua.

Lại còn đan xen vào nhau tựa như tạo thành một chiếc lưới kiếm khổng lồ, chỉ trong khoảng thời gian ngắn mà tiếng gầm rú thê lương và máu tươi vẩy ra đã tràn ngập mặt đất, khu vực bên ngoài cứ điểm đã biến thành một màu đỏ rực, nhìn từ xa chẳng khác gì được phủ một chiếc thảm bằng máu thịt.

Mùi máu tanh bốc lên ngập trời. Nếu đổi lại là lúc khác thì sẽ khiến người ta cảm thấy buồn nôn, nhưng đây lại là chiến trường cho nên mùi máu tanh này lại khiến cho đám hung thú càng tàn bạo hơn, đồng thời cũng có thể kích thích sát khí của mọi người!

Cứ thế, trận pháp kết hợp cùng phi kiếm khiến cho phạm vi ngàn trượng này như trở thành cấm địa của hung thú, đồng thời sau những giây phút bảo trì ngắn ngủi xong thì hỏa thần pháo lại bắn ra,

mục tiêu là đàn thú ở ngoài ngàn trượng kia!

Thế là khiến cho trong và ngoài phạm vi ngàn trượng này hóa thành luyện ngục, khiến cho thú triều đang gầm rú nhào tới lục tục bị giết thành đàn.

Chỉ là cảnh này lại không thể khiến cho mọi người cảm thấy hưng phấn, thật sự mỗi khi ngẩng đầu lên nhìn về phía xa đều có thể thấy được thú triều ở vùng trời nơi khu vực nguyên thủy kia vẫn liên miên không ngớt...

Cảnh tượng này tạo thành áp lực cực lớn, khiến cho mọi người nhìn thấy đều lâm vào im lặng.

Thấy thế, quân trưởng hít sâu một hơi, giọng nói của ông cũng vang vọng khắp cứ điểm.

- Các huynh đệ và các đạo hữu của bốn đạo viện, chớ có lo lắng, lão Trương ta đóng quân ở đây mười mấy năm, đã thấy rất nhiều lần thú triều rồi, tuy quy mô lần này lớn thật, nhưng dựa theo kinh nghiệm của ta thì chỉ cần chúng ta cố gắng trụ qua được lớp này, kiên trì thêm lát nữa là nó sẽ suy yếu thôi!

Rõ ràng vị quân trưởng râu ria này không biết khích lệ quân tâm, nhưng dù vậy, sau khi hắn nói xong vẫn khiến không ít người nhóm lên ngọn lửa hy vọng.

Vương Bảo Nhạc cũng hít sâu một hơi, hắn hiểu được lúc này hy vọng quan trọng đối với mọi người ra sao, Vương Bảo Nhạc im lặng tăng tốc độ bảo trì hỏa thần pháo.

Hắn biết rõ sức một mình mình trên chiến trường này chẳng là gì hết, điều duy nhất hắn có thể làm chính là khiến cho mười khẩu hỏa thần pháo mà mình phụ trách này luôn phát huy được uy lực của nó.

Chiến trường vẫn ầm ầm rung chuyển, thời gian dần trôi qua nửa nén nhang, nếu là lúc bình thường thì khoảng thời gian này trôi vèo một cái là qua, nhưng hiện tại dường như nó lại trở nên vô cùng dài.

Mặc dù thú triều cuồng mãnh, số lượng cũng như vô biên, nhưng có trận pháp, kiếm vũ và hỏa thần pháo chung tay giết chết thì ẩn ẩn đạt được sự cân bằng nào đó!

Mặc dù chúng vẫn liên tục lao tới trước sự tấn công dồn dập của cứ

điểm, nhưng cuối cùng vẫn bị ngăn lại ở ngoài ngàn trượng, cho dù tránh thoát được hỏa thần pháo thì vẫn bị trận pháp và phi kiếm giết chết.

- Phía hung thú chắc hẳn sẽ không ngồi im nhìn thế cân bằng hình thành đâu...

Vương Bảo Nhạc đanh mặt lại, vừa sửa chữa một pho hỏa thần pháo, vừa ngẩng đầy nhìn gió lốc trên trời và bảy con mãnh thú Trúc Cơ từ đấu chí cuối vẫn bất động ở bên cạnh cơn lốc đó.

Ngay khi Vương Bảo Nhạc nhìn qua thì ánh mắt của hắn đột nhiên co rụt lại, cơn gió lốc bên kia đột nhiên ầm ầm lan ra, nhấc lên vô số sóng mây mù tản ra xung quanh, đột nhiên lại có một con dơi khổng lồ bay ra từ bên trong cơn lốc đó!

Toàn thân con dơi này màu tím, trong mắt mang theo vẻ lạnh lùng và tàn nhẫn, bay ra từ giữa con gió lốc. Nó vừa xuất hiện thì bảy con mãnh thú Trúc Cơ vốn đứng ở mép cơn lốc lập tức hội tụ lại chỗ nó như đang hộ vệ!

Sự xuất hiện của con dơi kia cũng khiến cho không ít người trong cứ điểm giật mình. Ngay cả Vương Bảo Nhạc nhìn thấy nó xong cũng bắt đầu thở dốc như tâm thần bị ảnh hưởng, trong đầu phát ra tiếng ông ông.

gần như trong lúc tâm thần mọi người bàng hoàng thì con dơi kia há miệng ra, vẻ mặt vô cùng dữ tợn, hung tàn. Nó rít to một tiếng, phát ra sóng âm bắn thẳng về phía cử điểm.

Sóng siêu âm này Cổ Võ không cảm nhận được, nhưng tu sĩ Chân Tức lại cảm giác được vô cùng rõ ràng, đầu óc như bị lợi kiếm đâm xuyên. Lập tức có không ít tu sĩ hét thảm lên một tiếng, thân thể của Vương Bảo Nhạc cũng chấn động mãnh liệt, may mà mầm mống thôn phệ trong cơ thể lập tức bộc phát nên mới ngăn cản được tiếng rít bén nhọn đó, không cho nó đánh thẳng vào não, nhưng mũi và miệng vẫn đổ máu.

Ngay lúc này lại có một cỗ gợn sóng bất chợt bắn ra từ chỗ con dơi đó, quét thẳng về phía cứ điểm. Tốc độ cực nhanh, chỉ trong nháy mắt mà đã quét qua ngàn trượng, nơi nó đi qua, toàn bộ trận văn lập tức tối hù, trực tiếp mất linh!

Không chỉ thế, những phi kiếm kia cũng lập tức bất ổn, mất tính linh

hoạt, tuy bị chủ nhân của chúng thu về ngay, nhưng vẫn bị ảnh hưởng, thậm chí có không ít thanh trực tiếp vỡ nát.

Mà thứ bị hao tổn nặng nhất chính là hỏa thần pháo, dường như hỏa thần pháo mới là mục tiêu tấn công chính của con dơi này. lúc này đợt sóng cực mạnh ầm ầm đánh tới, khiến cho hơn trăm khẩu hỏa thần pháo này bị rung mạnh hơn một phần ba, nháy mắt đã mất đi động lực, trực tiếp báo hỏng!

Số hỏa thần pháo mà Vương Bảo Nhạc phụ trách thì có một khẩu báo hỏng, Vương Bảo Nhạc giơ tay lau máu trên miệng và mũi, cố nén cảm giác đau đớn để xem xét, sau đó hoảng sợ phát hiện toàn bộ hồi văn bên trong hỏa thần pháo đã bị đánh nát!

hỏa thần pháo vốn có thể tự bạo, nhưng bây giờ đã không thể tự bạo được nữa, thậm chí khi Vương Bảo Nhạc tức tốc kiểm tra thì phát hiện vài khẩu khác dù không hỏng, nhưng rõ ràng hồi văn cũng đã bị hỏng, dường như đã cách lúc mất linh không xa nữa!

- Nó là hung thú gì đây!!

Vương Bảo Nhạc giật mình không thôi, đây là lần đầu tiên hắn gặp được hung thú có thể ảnh hưởng tới hồi văn thế này, rõ ràng cảnh này cũng nằm ngoài dự đoán của quân trưởng râu ria, khiến ông biến sắc ngay lập tức.

Cảnh này đã phá vỡ sự cân bằng khi nãy, tất cả mọi người trong cứ điểm đều nơm nớp không yên, tiếng gầm gừ vang dội từ thú triều ập tới từ ngoài ngàn trượng như từng cơn sóng lớn, phát động thế công cuồng mãnh về phía cứ điểm!

Đúng lúc này, bên trong cứ điểm đột nhiên có bốn đạo kiếm khí phóng thẳng lên trời. Chúng vừa ra thì lập tức có linh khí kinh người bắn ra, đủ để đè bẹp Chân Tức, khí tức này rất giống với bảy con hung thú Trúc Cơ bên ngoài. Thậm chí so cường độ thì còn mạnh hơn nữa!

- Tu sĩ Trúc Cơ!

Vương Bảo Nhạc mở to hai mắt, tâm thần hưng phấn nhìn chằm chằm bốn đạo kiếm khí vừa phóng lên tận trời. Chúng là bốn thanh phi kiếm, mà bên trên lại có ba nam một nữ!

Khí tức phát ra từ trên người bọn họ chấn nhiếp tứ phương, rõ ràng

trước đó bọn họ ẩn nhẫn đã lâu, nay đột nhiên bộc phát vì nhắm vào con dơi bay ra từ trong gió lốc kia!

Nhưng khi bọn họ bay nhanh ra thì đám hung thú Trúc Cơ xung quanh con dơi kia lập tức bay ra chặn đường.

Bốn người này đã thừa biết sẽ như thế, kế hoạch của bọn họ vốn là đợi thêm một chút nữa, nào ngờ công kích của nó khi nãy quá mức sắc bén, nếu họ còn chôn chân không ra tay nữa thì tổn thất của cứ điểm nhất định sẽ vô cùng kinh người, thậm chí rất có thể sẽ thất thủ, cho nên họ đành phải ra tay.

Xét chiến lược thì bọn họ làm vậy là sai, lý ra bọn họ nên mặc kệ tổn thất của cứ điểm, chỉ cần giữ mục tiêu giết chết con dơi kia là được. Theo như phán đoán của họ, chỉ cần con dơi kia chết thì nhất định sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với thú triều.

Nhưng về mặc tình cảm, bọn họ là tu sĩ, cũng từng bước đi tới từ người bình thường, không thể nào mặc kệ sống chết của mọi người được!

Lúc này bốn người trực tiếp giao chiến với bảy con hung thú Trúc Cơ ở giữa không trung, nhìn như bọn họ đánh lén, nhưng thực tế rất nhiều người trong cứ điểm nhìn ra được bọn họ đã chủ động ra tay. Một khi bảy con hung thú này vào chiến trường thì sức phá hoại ắt hẳn sẽ vô cùng kinh người!

Cảnh này lại khiến cho Vương Bảo Nhạc rúng động, hô hấp dần trở nên dồn dập, khi nhìn đám hung thú phía dưới thì vẻ dữ tợn trong mắt lại càng dữ dội hơn. Thân thể của hắn lóe lên một cái, dốc toàn lực sửa chữa hỏa thần pháo. Theo thú triều ập tới, đám hỏa thần pháo còn lại tiếp tục bộc phát, bắn ra vô số chùm sáng, chẳng qua hồi văn vốn đã bị hỷ, nay bắn ra xong thì lại càng bất ổn, thậm chí có một vài khẩu bắn xong một pháo thì lập tức phát ra tiếng rắc rắc, trực tiếp báo hỏng!

Quân trưởng râu ria thấy thế thì hai mắt đỏ ngầu, điên cuồng gào lên.

- Tất cả binh tu dốc sức sửa chữa hỏa thần pháo, hỏa thần pháo... Không thể mất linh được, bọn ta sẽ kéo dài thời gian cho các ngươi!!

Ông mở miệng nói xong thì lập tức hạ lệnh, chỉ trong nháy mắt, ngoại trừ những người ở lại lưu thủ thì toàn bộ chiến sĩ của các quân

đoàn đều lao ra, sát cánh bên các tu sĩ của bốn đạo viện, khai chiến cùng thú triều ở bên ngoài cứ điểm!

------oOo------

Chương 178: Nguy hiểm bủa vây

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên trời, tiếng nổ mạnh vang lên không ngớt, bốn vị tu sĩ Trúc Cơ đang chiến đấu với bảy con hung thú Trúc Cơ, chiến cuộc vô cùng cam go, chỉ cần sơ sẩy một chút thôi cũng có thể mất mạng!

Nhất là phải đối mặt với bảy con hung thú Trúc Cơ, bốn người nọ rõ ràng có phần miễn cưỡng và cố sức, nhưng vẫn không hề lùi bước, dốc sức bám chân chúng. Cũng may là bọn họ vừa có linh bảo, lại có thuật pháp chứ không chỉ dựa vào thân thể như đám hung thú Trúc Cơ, thậm chí một nam tử trung niên trong số đó còn có một món pháp binh cấp bảy!

Dù chỉ là một món pháp binh, nhưng cũng đủ để chấn nhiếp bốn phương!

Dù sao thì pháp binh là thứ vô cùng xa xỉ đối với Trúc Cơ, có thể nói là bảo vật trên trời. Những người có thể sở hữu nó quá ít, thế cho nên bình thường pháp binh đều nằm trong tay những chiến lực hàng đầu như tu sĩ Kết Đan!

Trện chiến trên không vô cùng kịch liệt, tình hình bên dưới thì lại thảm thiết không thôi!

Mấy mươi vạn đại quân đang phải chém giết với thú triều vô biên vô tận ở dưới đất, cảnh tượng dao động nhân tâm, mỗi giây mỗi phút đều có thương vong, máu thịt nhuộm đầy đại địa!

Nhất là đám cự thú và cự nhân kia, sự có mặt của chúng tạo thành sát thương cực lớn, bình thường phải cần vài tu sĩ hợp lực mới có thể giết chết được chúng, cho nên khiến tu sĩ rơi vào thế hạ phong.

Cũng may đám hung thú kia chỉ biết cắm đầu tấn công, bên phe tu sĩ thì có trận tu, đan tu, lại có tu sĩ ngự thú, nên cũng miễn cưỡng duy trì thế cân bằng.

Bầu trời, mặt đất đều đang chiến đấu vô cùng kịch liệt, mà cuộc chiến giữa không trung cũng vô cùng gay go!

Cuộc chiến ở giữa không trung chủ yếu tập trung ở trên các đài cao chứa hỏa thần pháo, kẻ thù của bọn họ chính là từng đàn hung cầm giăng kín trời. Tốc độ của chúng vô cùng nhanh, lại cực kỳ tàn nhẫn, không ngừng lao tới chẳng màn sống chết, vừa ngăn cản quá trình sửa chữa hỏa thần pháo, vừa gia tăng hư hại của hỏa thần pháo.

Qúa trình sửa chữa hỏa thần pháo vốn rất chậm, thỉnh thoảng lại phải bắn ra, phối hợp với chiến trường trên không và dưới đất, cho nên khó tránh khỏi cảnh luống cuống nguy cấp, lúc này gần ngàn chiến sĩ trên mỗi đài cao lại trở thành bức tường cuối cùng bảo vệ cho hỏa thần pháo.

Tiếng chém giết liên tục vang lên không ngừng, cũng có vài đài cao chứa hỏa thần pháo vì hồi văn đã bị bị hủy, trong lúc nguy hiểm trùng trùng, không kịp sửa chữa cho nên trực tiếp báo hỏng mất linh.

Một khi mất linh thì đài cao chỗ đó lập tức sẽ bị vô số hung cầm khát máu điên cuồng nhào tới, cảnh tượng vô cùng thảm thiết, thương vong nặng nề.

Trần Vũ Đồng, Chu Bằng Hải, Tôn Phương và những binh tu khác của bốn đạo viện lúc này đều đỏ mắt, số lượng công tác của bọn họ quá lớn, vừa phải đề phòng đám hung cầm, lại phải tranh thủ thời gian sửa chữa hỏa thần pháo, cho nên cũng trở thành mục tiêu của hung cầm.

Lúc này Vương Bảo Nhạc nhanh chóng di chuyển, vừa miễn cưỡng sửa xong một khẩu hỏa thần pháo thì đã nghe thấy một tiếng kêu thảm vang lên. Quay đầu nhìn xuyên qua những chiến sĩ đang bảo vệ quanh mình và tầng phòng hộ, thấy có một binh tu của đạo viện Thánh Xuyên bị bảy tám con hung cầm xé rách linh bảo phòng hộ, trực tiếp bị phân thây trên đài cao chứa hỏa thần pháo ở phía xa!

Máu tươi bắn ra, đài cao chỗ hắn cũng lập tức bị vô số hung cầm nhào tới, tiếp theo toàn bộ chiến sĩ trên đó đều bị giết chết...

Nếu đổi lại là lúc khác thì sẽ có các chiến tu lên bảo vệ họ, nhưng hiện tại ai cũng vào cảnh ốc không mang nổi mình ốc, ra sức chém giết, thứ duy nhất bảo hộ binh tu cũng chỉ có chính linh bảo phòng hộ của họ và gần một ngàn chiến sĩ ở tại đài cao đó!

Vương Bảo Nhạc và các chiến sĩ khá thân với nhau, chỗ đài hỏa thần mà hắn phụ trách, gần như mỗi lần hắn qua lại thì đều có vô số chiến sĩ ùa lên bao bọc lấy hắn, dùng cơ thể mình để ngăn cản không cho hung cầm tới gần.

Đồng thời lúc này đám kim chung châu của hắn cũng phát huy tác dụng cực lớn, những đài cao nơi hắn phụ trách đều được hắn ném ra hơn mười cái.

Những binh tu khác cũng như thế, tất cả pháp khí hữu dụng đều được đưa ra, thậm chí Vương Bảo Nhạc còn cho chiến sĩ chỗ đài cao mà mình phụ trách mượn pháp khí do hắn luyện chế, để chiến lực của họ đươc tăng cao.

Nhưng dù là thế thì vẫn không thể tránh khỏi thương vong, bởi vì số lượng hung cầm trên trời thật sự quá nhiều, số lượng rậm rạp chằng chịt. Nhất là lẫn trong số đó thỉnh thoảng còn có hơn chục con hung cầm sánh ngang với Chân Tức cùng xuất hiện, uy lực vô cùng kinh người.

Dù Vương Bảo Nhạc đã thả đám muỗi ra, nhưng đối mặt oviws số lượng hung cầm đếm không xuể này thì nó chỉ như muối bỏ bể, chỉ có thể miễn cưỡng tự bảo vệ bản thân.

Còn nguy cơ thì vẫn đang liên tục giáng xuống, cho dù có binh tu ra sức sửa chữa, nhưng các đài chứa hỏa thần pháo xung quanh vẫn lần lượt mất linh, mỗi lần như thế đều là một lượt thảm sát!

Lúc này Vương Bảo Nhạc vừa mới sửa xong một khẩu hỏa thần pháo, đồng thời cũng bắn ra một chùm tia sáng lên trời, phối hợp với bốn vị tu sĩ Trúc Cơ kia tấn công đám hung thú Trúc Cơ, sau đó hỏa thần pháo lập tức lắc mạnh, trực tiếp báo hỏng!

Nó vừa mất linh thì lập tức có chín con hung cầm như bắt được cơ hội, đột nhiên xông tới với tốc độ cực nhanh, mang theo mấy ngàn con hung cầm ngang ngửa với Cổ Võ, nháy mắt đã nhào tới, trực tiếp đánh mặt lên tầng phòng hộ của kim chung tráo.

Tiếng nổ mạnh rền trời vang lên, đám hung cầm kia bị đánh lùi, đồng thời kim chung tráo cũng rung mạnh, may mà phẩm chất của chúng tốt, số lượng lại nhiều nên mới không bị hủy.

- Đi!!

Vương Bảo Nhạc sốt ruột gầm nehj một tiếng, lập tức rút lui cùng những chiến sĩ khác, nhưng đám hung cầm kia sao có thể tha cho họ được. Lúc này chúng lại lập tức nhào tới, thấy thế, trên người Vương Bảo Nhạc bộc phát sát khí, điên cuồng hét lớn.

- Các ngươi chạy qua đài cao khác chờ ta!

Hắn nói xong thì lập tức xông ra khỏi tầng phòng hộ của kim chung tráo, chân đạp lên khí cầu, tay phải mang bao tay tung ra một quyền!

Dẫn dắt linh khí tạo thành sóng linh khí nổ mạnh, đột nhiên bộc phát, nơi nó đi qua, không ít hung cầm rít lên thảm thiết, bị đánh tan thây.

Sau khi tung ra một quyền thì Vương Bảo Nhạc không hề ngừng lại, lập tức bấm pháp quyết, từng đạo phong nhận đánh ra, lại có vô số thanh phi kiếm tạo thành một vòng kiếm bắn ra bốn phía!

Nháy mắt tạo thành một cơn mưa máu bắn ướt người Vương Bảo Nhạc, mắt thấy đám hung cầm xung quanh lùi lại, Vương Bảo Nhạc đột nhiên biến sắc, tay trái nhanh chóng bấm pháp quyết, lập tức có sương mù tràn ra, hắn đột nhiên quay người lại, tay trái trảo mạnh một cái ở sau lưng.

- Đánh lén ông đây à?

Trong tiếng nổ mạnh, bàn tay ẩn chứa sương mù của Vương Bảo Nhạc trực tiếp tóm lấy cổ của một con hung cầm Chân Tức vừa đánh lén tới, trực tiếp bóp nát!

Máu tươi tóe ra, Vương Bảo Nhạc cũng không ham chiến, nhanh chóng lùi lại phía sau hội hợp với những chiến sĩ đang ở trong kim chung tráo chờ hắn, sau đó nhanh chóng lùi về cứ điểm trong sự tiếp ứng của những chiến sĩ ở lại lưu thủ.

Những chiến sĩ này không hề ngơi nghỉ, lập tức chạy tới chỗ đài cao hỏa thần pháo tiếp theo, Vương Bảo Nhạc thở hồng hộc, lấy đan dược ra nuốt vào, không kịp chờ dược hiệu phát huy thì đã cưỡi khí cầu bay ra lần nữa.

Chiến cuộc kịch liệt trên trời cao, đám hung cầm giăng kín không trung, lũ hung thú gầm grừ dưới đất, tựa như tất cả những nơi có

thể nhìn tới đều là chiến trường.

Tựa như nguy cơ khắp nơi, sống chết khó đảm bảo, nhưng Vương Bảo Nhạc cắn răng, trong mắt dần điên cuồng, hắn không hề quên nhiệm vụ của mình, dù lúc này số hỏa thần pháo do hắn phụ trách đã hư hết ba khẩu, nhưng vẫn còn bảy khẩu vẫn bắn được.

Tất cả mọi người đều ra sức kiên trì, trong cuộc chiến sinh tồn của chủng tộc này, đến nay vẫn chưa có bất kỳ kẻ nào lùi bước!

Không phải là họ không sợ hãi, mà là có một số việc, dù có sợ cũng phải làm!

Không phải họ không sợ chết, mà là thân ở chiến trường, không được phép phân thần, nói không muốn thì có hơi quá, nhưng thực tế những người nghĩ tới cái chết phần lớn đều đã bỏ mạng cả rồi.

Cảnh tượng này mang tới ảnh hưởng cực lớn cho Vương Bảo Nhạc, huyết quản sục sôi, vẻ điên cuồng trong mắt càng đậm hơn, lúc này hắn lái chiếc khí cầu đã đầy vết cào của hung thú, bay thẳng tới một đài hỏa thần pháo khác.

Nhưng ngay khi Vương Bảo Nhạc vừa bay ra thì da đầu của hắn đột nhiên tê rần, nhảy ra khỏi khí cầu không chút do dự, mặc kệ khí cầu tự động bay tới, bản thân thì rơi xuống, lúc này mầm mống thôn phệ trong cơ thể đột nhiên bộc phát, hút mạnh về phía vách tường cứ điểm ở kế bên.

Gần như ngay khi Vương Bảo Nhạc ra tay thì đột nhiên có hơn mười đạo ánh sáng đen đột nhiên bắn ra từ chỗ mấy con hung thú Trúc Cơ đang giao chiến với bốn vị tu sĩ Trúc Cơ ở phía xa.

Không thể thấy rõ là con nào ra tay, chỉ có thể nhìn thấy mười luồng sáng đen đó nháy mắt bắn thẳng tới cứ điểm, mục tiêu không phải hỏa thần pháo mà là các binh tu!

Tốc độ của chúng quá nhanh, chỉ chớp mắt đã bắn tới, mỗi luồng sáng đen đều lập tức xuyên thủng mi tâm của một vị binh tu Chân Tức, bắn nổ đầu của họ khiến thần hình câu diệt!

Còn Trần Vũ Đồng thì dựa vào tu vi Chân Tức đỉnh phong, sau khi hy sinh bảy tám mon linh bảo vượt xa cấp ba, phun ra một búng máu mới tránh thoát được nó.

Còn bên phía Vương Bảo Nhạc, ngay khi hắn nhảy ra thì khí cầu của hắn đã bị luồng sáng đen đó xuyên thủng, trực tiếp nổ tung. Luồng sáng lại di chuyển phóng tới chỗ Vương Bảo Nhạc lần nữa, nhưng vì mầm mống thôn phệ của Vương Bảo Nhạc hút mạnh, thân thể dùng một góc độ vô cùng vi diệu chợt lùi lại, hút dính lên vách tường của cứ điểm nên mới tránh thoát luồng sáng đen này thêm lần nữa.

Lúc này nó gần như dán sát người Vương Bảo Nhạc, sau đó bắn thẳng xuống đất nổ mạnh, Vương Bảo Nhạc thở hồng hộc, hoảng sợ ngẩng đầu lên nhìn.

Loáng thoáng thấy được trong số hung thú Trúc Cơ đang giáo chiến trên trời cao kia, có một con hung thú màu đen trông như thú một sừng lạnh lùng nhìn mình và Trần Vũ Đồng ở gần đó một cái.

Hơn mười luồng sáng đen, chỉ có hai người bọn họ may mắn tránh thoát, thậm chí so ra thì Vương Bảo Nhạc là tự mình tránh thoát, điểm này rõ ràng còn khó hơn, cũng nằm ngoài dự đoán của con hung thú Trúc Cơ đó.

Dù sao thì với tu vi của Vương Bảo Nhạc thì hắn vốn không thể nào tránh được mới đúng, nhưng vì có tầm nhìn do mấy con muỗi cung cấp nên Vương Bảo Nhạc mới phát hiện sớm, ngoài ra còn có mầm mống thôn phệ bộc phát, khiến cho hắn dù không thể phi hành, nhưng ở trình độ nào đó thì cũng coi như ngang với phi hành, thế mới có thể thành công tránh thoát trong sự bất ngờ của mọi người.

Lúc này tim của Vương Bảo Nhạc hãy còn đập mạnh, nguy cơ sinh tử vô cùng mãnh liệt, đồng thời trán của hắn cũng mướt mồ hôi. Nhưng chưa kịp suy nghĩ gì nhiều thì bên tai lại vang lên tiếng nổ mạng và thảm thiết khi cận kề cái chết.

Dõi mắt nhìn qua, vì hơn mười luồng sáng kia xuất hiện giết chết mười mấy binh tu, khiến cho hỏa thần pháo vốn đang miễn cưỡng vận chuyển nay lại mất linh phạm vi lớn!

------oOo------

Chương 179: Kiên quyết!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Theo hỏa thần pháo mất linh, dù là chiến cuộc trên trời hay chém

giết dưới đất, phía cứ điểm đều bị áp chế rõ rệt, thậm chí bắt đầu liên tục bại lui.

Cũng ngay khi những hỏa thần pháo này mất linh, đám hung cầm đã chầu chực chờ sẵn lập tức bổ nhào xuống chỗ những đài cao hỏa thần pháo, nhắm thẳng vào các chiến sĩ, bắt đầu điên cuồng giết chóc!

Máu tươi giăng kín, máu thịt văng khắp nơi, tiếng kêu thảm và rống giận lập tức đã bị tiếng động từ chiến trường bên dưới bao phủ, không thể truyền xa được, nhưng Vương Bảo Nhạc đang dính trên vách tường lại nghe rõ mồn một, cũng nhìn thấy rõ ràng!

Hắn thấy cảnh giết chóc trên khắp các đài cao, thấy những chiến sĩ vốn quen mặt lần lượt bị xé xác.

Thậm chí có người còn bị hung cầm ném thẳng lên không trung, sau đó bị cả bầy hung cầm bâu vào xâu xé...

Cảnh này khiến cho mắt Vương Bảo Nhạc hằn tơ máu, hắn còn thấy một tráng hán bị một con hung cầm bắt lấy, hắn đang định đi cứu viện thì cái mỏ sắc bén của hung cầm đã đâm xuyên qua trán của người nọ!

Người này chính là tráng hán từng thi bẻ cổ tay thua Vương Bảo Nhạc, sau đó ăn đồ ăn vặt của hắn rồi bảo muốn giới thiệu em gái của mình cho hắn!

Nhưng giờ đây hắn đã chết, ngay cả thi thể cũng bị con hung cầm kia xé đôi chỉ trong chớp mắt.

Vương Bảo Nhạc đau đớn hét to, tay phải phất mạnh, một đạo mây mù đột nhiên bắn ra với đốc độ cực nhanh, trực tiếp đâm xuyên người của con hung cầm đã giết chết tráng hán kia. Thân thể của con hung cầm đó run lên một cái, tắt thở bỏ mình. Vương Bảo Nhạc bi phẫn nhìn đài cao đã bị máu tươi nhuộm đỏ kia, gầm to một tiếng, thân thể đột nhiên nhảy bật lên, đạp lên một cây gai sắc ở bên ngoài tường thành, lao thẳng tới những đài cao hỏa thần pháo hiếm hoi vẫn chưa bị mất linh ở cứ điểm.

Hắn muốn báo thù!

Trên đường có hung cầm bay tới muốn ngăn cản, nhưng hiện tại Vương Bảo Nhạc bừng bừng lửa giận, đột nhiên ra tay ném một cái

ấn lớn ra, kích nổ giết chết một đống hung cầm vừa bao vây, khóe miệng tràn máu tươi, hắn tăng tốc, rốt cuộc cũng nhảy tới trên một đài cao hỏa thần pháo.

Hỏa thần pháo của toàn cứ điểm gần như đã mất linh gần hết, giờ đây còn sót lại mười ba khẩu còn hoạt động, trong số những khẩu do Vương Bảo Nhạc chịu trách nhiệm còn lại duy nhất một khẩu, cũng chính là chỗ hắn đang đứng hiện tại!

Cũng có hung cầm bay tới đây, nhưng số lượng chiến sĩ ở đây khá đông, ai cũng liều chết chống cự, lại có hỏa thần pháo bắn ra, nhất thời cũng miễn cưỡng thủ được, chẳng qua khẩu hỏa thần pháo đang lắc mạnh, dường như có thể báo hỏng bất kỳ lúc nào.

Cũng may Vương Bảo Nhạc tới kịp, chiến sĩ xung quanh lập tức nhường đường cho hắn đi tới trước hỏa thần pháo. Hắn đặt tay phải lên hỏa thần pháo, linh lực lập tức dung nhập ào trong, bắt đầu sửa chữa điều chỉnh, khiến khẩu hỏa thần pháo này lắc mạnh nhưng vẫn bắn ra dược, sau đó hắn chuyển hướng đầu pháo, bắn về phía đám hung cầm đã tàn sát những đài cao khác và đang bay lên.

- Chết hết đi!

Vương Bảo Nhạc rống to, liên tục bắn ra bốn pháo, tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa vang vọng khắp nơi, bốn chùm sáng lập tức xẹt qua, bắn xuyên thủng bốn lỗ lớn giữa một đàn hung cầm chằng chịt, trong tiếng rít thảm thiết, vô số hung cầm đã bị giết chết!

Cùng lúc đó, đám hỏa thần pháo còn lại cũng lần lượt bắn ra, tiếng ầm ầm khiến đất trời rung chuyển, bầu trời và mặt đất cũng lắc lư, thế cục bại lui bên dưới chiến trường miễn cưỡng ổn định lại.

Nhất là ở trên bầu trời, lúc này vì hung cầm rút lui nên mục tiêu báo thù của Vương Bảo Nhạc đã chuyển sang chỗ con hung thú Trúc Cơ một sừng kia, hắn tức giận liên tục bắn sáu pháo về phía nó.

Ầm âm ầm, mặc dù sáu pháo này không bắn trúng chiến khu trên trời, nhưng cũng tạo ra ảnh hưởng khả quan, vị tu sĩ Trúc Cơ cầm pháp binh trong tay kia chớp được thời cơ chém ngang một đao, trực tiếp chém bay đầu của con thú một sừng đó!

Nó gầm lên một tiếng trước khi chết, máu tươi bắn xuống đất như một cơn mưa máu!

Chỉ là khẩu hỏa thần pháo ở nơi này không kiên trì được bao lâu, mỗi lần bắn vài đợt thì phải sửa chữa một phen, nhưng số lượng hung cầm ở giữa không trung thì vẫn quá đông. Nay vì mục tiêu cần hủy diệt đã giảm xuống còn có mười ba nơi, cho nên khi hỏa thần pháo dừng lại thì chúng nó lập tức ào ào phóng tới, muốn hủy hết toàn bộ hỏa thần pháo này.

Trong lúc nguy cấp, Vương Bảo Nhạc đã ném hết toàn bộ kim chung châu của mình ra, trong tiếng ầm ầm vang lên, đài cao này vốn đã có kim quang phòng hộ nay lập tức được tăng thêm số lượng lớn, phối hợp với mấy ngàn chiến sĩ ở đây, ngăn cản thế công của đám hung cầm!

Vương Bảo Nhạc thở hổn hển, lập tức sửa chữa hỏa thần pháo, sau đó lại cắn răng bắn ra.

Tiếng ầm ầm ầm vang lên, từng luồng sáng được bắn ra từ chỗ Vương Bảo Nhạc, hắn vốn tính thù dai, lúc này mục tiêu trọng điểm không còn là mặt đất nữa mà đã tập trung ở trên trời, bắn thẳng tới chỗ đám hung thú Trúc Cơ nọ.

Chiến cuộc bộc phát tới mức này rồi nên chẳng còn ai chỉ huy nữa, ngay cả vị quân trưởng râu ria kia cũng đã xung phong xông ra ngoài quyết chiến, quần áo dính đầy máu tươi, không nhìn kỹ thì còn không nhận ra ông được, hiện tại ông đang liên tục đánh về phía trước, xông thẳng vào trong thú triều, chậm rãi tới gần chỗ gió lốc.

- Bắn chết bọn mày!

Vương Bảo Nhạc mắng to, cũng muốn bắn về phía con dơi trong gió lốc. Hắn cũng nhìn ra hình như con hung thú đó chính là mấu chốt, nhưng nó ở quá xa, lại đứng trong gió lốc, Vương Bảo Nhạc thử một phát thấy không được gì, vậy nên sau khi bắn vài pháo trên trời thì hắn lại đổi hướng bắn đám hung thú ở bên dưới.

Mặc dù hắn đang tức giận lắm, cũng tập trung vào bầy hung thú Trúc Cơ ở trên trời, nhưng hắn biết rõ nếu làm lộ liễu quá thì dễ rước lấy sát khí, vậy nên sau khi bắn một pháo lên trời thì lại bắn xuống đất một pháo, thay đổi liên tục không cho đối phương phát hiện ý đồ của mình.

Bởi vì hắn làm thế cho nên đám hung thú Trúc Cơ đang chiến đấu không tiện phân thần trên trời nhất thời không thể nhận ra được.

Chỉ là dù khẩu hỏa thần pháo này được Vương Bảo Nhạc sửa chữa, nhưng cuối cùng cũng không ổn, nhất là hồi văn bên trong đã bị đứt vỡ rất nhiều. Trong lòng Vương Bảo Nhạc vô cùng lo lắng, đang nghĩ phải sửa thế nào cho nó ổn định hơn thì chỗ mấy đài hỏa thần pháo khác lại phát ra tiếng hét vô cùng thê lương.

Vương Bảo Nhạc giật mình, nhìn qua thì thấy dưới thế vây công của vô số hung cầm, những đài cao hỏa thần pháo khác hoặc là mất linh, hoặc là bị cưỡng chế xộc vào, tử thương thảm trọng. Vương Bảo Nhạc vội xoay đầu pháo đi cứu viện, nhưng tất cả đều là công cốc, thậm chí ngay cả chỗ của Trần Vũ Đồng cũng thế. Sau khi hai đài hỏa thần pháo còn lại bị mất linh, nhờ các chiến sĩ xung quanh liều chết che chở, xông ra khỏi vòng vây chạy về chỗ Vương Bảo Nhạc.

Lúc này toàn bộ hỏa thần pháo của cứ điểm chỉ còn lại có ba khẩu!

Trần Vũ Đồng đến cũng khiến cho áp lực sửa chữa của Vương Bảo Nhạc giảm bớt, hai người chẳng có thời gian trao đổi, không cần Vương Bảo Nhạc mở miệng thì Trần Vũ Đồng bị thương nặng vô cùng chật vật lập tức gia nhập sửa chữa, khiến cho hỏa thần pháo được ổn định một chút và bắn ra chùm sáng.

Tuy chỉ như muối bỏ bể, nhưng trên chiến trường này, chỉ cần hỏa thần pháo vẫn còn, dù chỉ là một khẩu thì vẫn có thể phát huy uy hiếp và ngăn cản đám hung thú!

Chỉ là sau vài lượt bắn, khẩu hỏa thần pháo này cũng ầm ầm rung mạnh. Vương Bảo Nhạc biến sắc, trong lòng đắng chát, biết rõ do sóng âm của con dơi kia nên cuối cùng vẫn không thể thay đổi được chuyện hồi văn liên tục bị hủy, mắt thấy nó sắp sửa mất linh, trong mắt Trần Vũ Đồng lộ ra vẻ tuyệt vọng, thấp giọng thì thào.

- Bảo Nhạc, không sửa được nữa... Tối đa chỉ bắn được hai pháo nữa mà thôi! Chúng ta... Rút nhé?

Vương Bảo Nhạc im lặng, quay đầu nhìn các chiến sĩ xung quanh.

Các chiến sĩ trong kim chung tráo thấy vẻ mặt của Vương Bảo Nhạc và Trần Vũ Đồng như thế thì mặt mũi đều tái đi rồi im lặng, pháp khí của bọn họ đều bị hỏng hết, những cái do Vương Bảo Nhạc cho cũng chẳng còn vẹn nguyên, thậm chí hạt châu tự bạo của Vương Bảo Nhạc cũng đã dùng hết, giờ này chẳng khác gì đạn hết lương đứt.

Bọn họ hiểu rõ, nơi này đã không giữ được nữa rồi, một khi kim

chung châu vỡ nát, hỏa thần pháo mất linh thì thảm cảnh của những đài hỏa thần pháo khác chính là kết cục của họ.

Lúc này, bên ngoài kim chung tráo bị vô số hung cầm vây quanh, chúng nó vô cùng hung tàn và khát máu, liên tục tông vào trên kim chung tráo. Số lượng hung cầm quá lớn, bên trong lại có không ít con có thực lực sánh ngang với Chân Tức, lúc này bộc phát thì cực kỳ cường hãn, khiến cho kim chung tráo lắc lư cực mạnh, có thể vỡ nát bất kỳ lúc nào!

- Bảo Nhạc, Trần binh sư, các ngươi đi mau đi! Bọn ta sẽ ngăn cản đám súc sinh này để tranh thủ thời gian cho các ngươi!

- Bọn ta không có tư chất trở thành tu sĩ, nhưng bọn ta là chiến sĩ, từ ngày đầu tiên theo quân thì đã thề rằng sẽ bảo vệ liên bang bằng cả mạng sống rồi!

- Bảo Nhạc, ngươi nhớ đi thăm cha mẹ của ta giùm, địa chỉ thì lúc trước ta đã cho ngươi rồi đấy!

- Bảo Nhạc, các ngươi mau đi đi!

Gần như cùng lúc này, các chiến sĩ im lặng xong thì đồng loạt nói với Vương Bảo Nhạc. Ánh mắt của họ vô cùng kiên quyết, thần sắc nghiêm trang, lúc này vừa nói vừa có một số chiến sĩ bước lên muốn kéo Vương Bảo Nhạc và Trần Vũ Đồng lại, bảo vệ họ rời đi, những người khác thì đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý lấy thân thể ngăn cản hung cầm.

Cảnh tượng này khiến cho Trần Vũ Đồng run lên, hai mắt Vương Bảo Nhạc đỏ hoe, trái tim đột nhiên quặn thắt, huyết dịch như đông lại. Hắn nhìn các chiến sĩ xung quanh, lại nhìn thú triều phía xa và đàn hung cầm trên trời, nhìn thảm cảnh thê lương trên chiến trường.

Hắn nhớ tới cảm giác đặc biệt lúc mình vừa tới cứ điểm, rõ ràng mình là tu sĩ, nhưng lại được các chiến sĩ Cổ Võ bảo vệ...

Mặc dù tiếp xúc không lâu, dù đợt thú triều lần này lại nghiêm trọng nằm ngoài dự đoán, nhưng trước mắt hắn lúc này lại xuất hiện từng cảnh tượng một, hắn thi bẻ cổ tay với mọi người, cùng ăn uống, cùng nói cười...

Còn cả nỗi đau khắc sâu vào tận linh hồn, xé nát tâm can trước cảnh tử thương thảm thiết trên chiến trường...

Cả cái chết thê thảm của vị tráng hán từng muốn giới thiệu em gái cho mình nữa...

Cuối cùng, tất cả hình ảnh này chồng lên nhau, biến thành cảnh tượng biết bao ánh mắt chân thành muốn hy sinh bản thân để mình và Trần Vũ Đồng đi trước ngay lúc này.

- Có thể quyết định này là ngu ngốc thật, nhưng bây giờ ta vẫn chưa muốn đi, ta cảm thấy mình vẫn có thể sửa được khẩu pháo này!

Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, quay đầu nhìn về phía hỏa thần pháo, hai mắt lóe sáng, dường như ẩn chứa sự nghiêm túc và quyết tâm xưa nay chưa từng có!

------oOo------

Chương 180: Phản kích!!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vương Bảo Nhạc nhẹ giọng lên tiếng, nói xong thì giơ tay phải đặt lên hỏa thần pháo, linh lực trong cơ thể ầm ầm bộc phát, ào ạt tràn vào bên trong hỏa thần pháo, vừa dò xét từng đạo hồi văn trong các món linh bảo ở bên trong, vừa cố gắng tìm hiểu.

Trần Vũ Đồng đứng bên cạnh thấy Vương Bảo Nhạc như thế thì cũng động dung, im lặng vài giây xong thì hắn đột nhiên mỉm cười, trong mắt lộ ra vẻ quyết tâm, cũng bước lên cùng Vương Bảo Nhạc toàn lực sửa chữa hồi văn.

Thấy Trần Vũ Đồng làm vậy, Vương Bảo Nhạc nhìn sang, ánh mắt cả hai giao nhau, thản nhiên mỉm cười cùng nhau. Cảnh này được chiến trường đầy tiếng gào rú và vô số hung cầm trên trời tôn len, tựa như hóa thành vĩnh hằng trong lòng của các chiến sĩ xung quanh.

Đạo lý thì ai cũng hiểu, sống chết ai mà không sợ, nhưng có những lúc hành động còn quan trọng hơn suy nghĩ!

Bớt nghĩ một chút, hành động nhiều hơn cũng không phải lỗ mãng, mà là đơn thuần!

- Trần sư huynh, hồi văn cứ giao cho ta, ngươi hãy lo tu bổ và thay

thế tài liệu rèn nhé!

Hai mắt Vương Bảo Nhạc lóe sáng, thản nhiên mở miệng trong lúc sửa chữa.

Trần Vũ Đồng gật đầu, cũng không hỏi gì nhiều, lập tức thu hồi linh lực từ những hồi văn kia lại, dốc hết sức để kiểm tra những tài liệu bị hao tổn, nhanh chóng gỡ ra khỏi hỏa thần pháo và thay thế, sửa chữa từng thứ.

Còn Vương Bảo Nhạc thì hít sâu một hơi rồi tập trung tinh thần, đầu óc thôi diễn công thức tới cực hạn, trong khoảng thời gian sửa chữa hỏa thần pháo này thì hắn đã nắm giữ kết cấu trong lòng, biết rõ hỏa thần pháo này do mấy trăm linh bảo tổ hợp lại mà thành, mỗi linh bảo đều giống như một món linh kiện, khiến cho toàn bộ hỏa thần pháo vô cùng tinh vi.

Mỗi món linh bảo lại có mười vạn, thậm chí hơn mười vạn hồi văn, cộng lại cùng một chỗ thì số lương hồi văn trên hỏa thần pháo này đã đến mức độ khó mà tưởng tượng nổi.

Sóng âm của con dơi kia đánh ra lúc trước đã làm tất cả linh bảo ở bên trong hỏa thần pháo lắc lư mạnh, khiến cho hồi văn trong đó đều bị đứt đoạn, sau đó lại liên tục vận chuyển, vì hồi văn không chịu nổi nên tạo thành hư hỏng diện rộng, khiến nó mất linh.

Mà cách tu sửa lúc trước chỉ như mô tả lại một phen, dùng linh lực dựa theo hình dạng vốn có của những hồi văn bị hỏng hóc kia để khắc lại lần nữa, khiến nó có thể tiếp tục chèo chống được thêm một phen, nhưng một khi số lượng hồi văn hư hỏng đến mức độ nhất định thì cách sửa chữa truyền thống đó đã chẳng còn tác dụng nữa, những điểm hư hỏng đã lên đến hơn bốn phần!

Cho nên lúc trước Trần Vũ Đồng mới nói là không sửa được.

Kỳ thật Trần Vũ Đồng nói không sai, nếu dựa theo cách cũ thì đúng là không sửa được, cho nên hiện tại cách sửa chữa duy nhất chính là thay thế hồi văn!!

Không sửa chữa nữa, mà dùng những hồi văn khác để thay thế hồi văn đã bị hỏng trong hỏa thần pháo, cách này có thể coi như một loại cải tạo!

Ngay cả binh tử cũng không có tư cách và bản lĩnh để cải tạo hỏa

thần pháo, chớ đừng nói chi tới binh đồ.

Cho dù bọn họ biết rõ kết cấu của hỏa thần pháo, nhưng dẫu sao cũng không phải người chế tác, không nắm được cách chế tạo hạch tâm của hỏa thần pháo, cho nên việc nhìn hồ lô vẽ gáo thì được, nhưng nếu muốn thay đổi hồi văn bên trong thì quá khó. Nếu đổi lại là lúc khác, quân đội chắc chắn sẽ không cho phép họ làm thế, bởi vì nếu thất bại, xuất hiện sai sót thì hỏa thần pháo nhất định sẽ bị hỏng.

Nhưng nay chẳng ai để ý tới chuyện đó nữa, một mặt là vì phần lớn hồi văn bên trong hỏa thần pháo đã bị hủy, cho dù Vương Bảo Nhạc cải tạo thất bại thì cũng sẽ không tự bạo, cùng lắm là mất linh mà thôi.

Huống hồ gì nay đã chẳng còn cách nào khác!

Vương Bảo Nhạc bình ổn hô hấp, hai mắt vô cùng kiên định, dùng tạo nghệ của mình ở mặt hồi văn và cả công thức thôi diễn để thay thế những hồi văn đã bị hủy, thậm chí cần hắn lựa chọn lấy hay bỏ giữa vô số hồi văn này.

Đối với hắn mà nói thì nội dung cần phải thôi diễn là vô cùng khổng lồ!

Gần như trong lúc Vương Bảo Nhạc thay thế và cải tạo hỏa thần pháo thì Trần Vũ Đồng lập tức phát hiện ra, đồng tử của hắn co rụt lại, nhìn Vương Bảo Nhạc một cái, sau đó chọn tin tưởng Vương Bảo Nhạc, không làm phiền Vương Bảo Nhạc nữa mà lấy các loại tài liệu ra, dốc sức thay thế và sửa chữa.

Trong lúc cả hai chung tay dốc sức, các chiến sĩ xung quanh căng thẳng bảo vệ, trong lúc tiếng nổ mạnh vang vọng khắp chiến trường, hung cầm liên tục đánh tới. Ngay khi kim chung tráo sắp sửa hỏng mất thì Vương Bảo Nhạc và Trần Vũ Đồng đã dốc hết toàn bộ tiềm lực của bản thân ra.

Trong lúc chuyên tâm, đầu óc trống rỗng, đắm mình trong việc sửa chữa hỏa thần pháo, rốt cuộc, ngay vào thời khắc vô cùng nguy cấp này, kim chung tráo nổ mạnh, tạo thành một cỗ lực phản chấn quét ngang bốn phía, giết chết không ít hung cầm. Ngay khi các chiến sĩ xung quanh hét to, ngăn cản đám hung cầm bay tới thì...

Trong hỏa thần pháo đột nhiên phát ra tiếng nổ mạnh, Vương Bảo

Nhạc gầm nhẹ một tiếng, vỗ mạnh lên hỏa thần pháo, lập tức có một chùm sáng khổng lồ bắn thẳng ra, trực tiếp bắn về phía đàn hung cầm đang kéo thẳng tới.

Đất trời rung chuyển, sau khi một pháo này bắn ra thì có thể nhìn thấy hư không tựa như bị đánh thủng, xuất hiện vô số gợn sóng. Nơi chùm sáng này đi qua, đám hung cầm ở đó đều như bị một bàn tay vô hình trực tiếp xé xác, liên tục bỏ mạng.

Không chỉ thế, công tác thay thế của Trần Vũ Đồng vẫn không dừng lại, sau khi Vương Bảo Nhạc ấn thêm một số hồi văn nữa thì lại tiếp tục khởi động hỏa thần pháo!

Ầm ầm ầm!

Liên tục ba pháo vô cùng kinh thiên động địa, khiến cho đám hung cầm xung quanh hoảng sợ liên tục rút lui, mặc dù chiến sĩ xung quanh cũng có chút thương vong sau đợt chém giết ngắn ngủi cùng bầy hung cầm, nhưng khi chúng rút lui thì họ cũng có chút thời gian nghỉ ngơi, cả đám nhìn Vương Bảo Nhạc và Trần Vũ Đồng với vẻ cảm kích và vô cùng kính nể!

Phải biết rằng hiện tại chỗ bọn họ chính là khẩu hỏa thần pháo cuối cùng của cứ điểm này rồi!

Tất cả những khẩu hỏa thần pháo khác, hoặc là bị hung cầm phá hủy, hoặc là trực tiếp mất linh...

Cho nên khẩu hỏa thần pháo đã trở thành tồn tại bắt mắt nhất trên chiến trường này, chiến sĩ, tu sĩ và lũ hung thú trên mặt đất đều nhìn về khẩu hỏa thần pháo cuối cùng đó.

Ngay cả Trúc Cơ hai phe đang chiến đấu vô cùng kịch liệt, dường như có thể bỏ mạng bất cứ lúc nào cũng thế.

Thậm chí con dơi trong cơn lốc đó cũng nheo mắt lại, lạnh lùng nhìn về phía khẩu hỏa thần pháo chỗ đám người Vương Bảo Nhạc.

- Tiếp tục!

Vương Bảo Nhạc gào to, không màng tới sự chú ý của những người khác, lại tiếp tục thay thế hồi văn, lúc này hắn đã lả người, loại thay thế này cần phải thôi diễn rất nhiều, vượt xa khả năng chịu đựng của hắn, nhưng hắn vẫn không hề dừng lại, bình thường thay thế

một số hồi văn xong thì lập tức khởi động bắn luồng sáng ra.

Mỗi lần nã pháo đều tạo thành chấn động mạnh khiến hồi văn đứt gãy, cho nên dù Vương Bảo Nhạc ra sức tu sửa và bổ sung, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng khiến khẩu hỏa thần pháo này hoạt động được mà thôi.

Tuy giúp đỡ được phần nào cho trên không và dưới đất, nhưng tác dụng không lớn lắm, nhưng ý nghĩa tinh thần của nó thì không hề nhỏ chút nào!

Dù hỏa thần pháo chỉ còn lại một khẩu, nhưng chỉ cần nó còn tồn tại, chỉ cần trên chiến trường có thể nghe thấy tiếng nổ của hỏa thần pháo thì chiến ý cũng sẽ không hề suy giảm!

Chẳng qua, trong lúc nguy cấp thế này, dù hỏa thần pháo được Vương Bảo Nhạc và Trần Vũ Đồng chung tay dốc sức sửa chữa và thử cải tạo, nhưng trừ khi ngừng bắn trong một khoảng thời gian nhất định, bằng không khó mà sửa được, vì cứ sửa được ba phần, bắn ra một pháo thì nó lại hỏng đến bốn phần!

Dần dần, dù hồi văn bên trong hỏa thần pháo được thay thế thì cũng liên tục bị hủy, lúc này nó đã bị hủy đến sáu phần, có thể mất linh bất kỳ lúc nào!

- Làm sao bây giờ!

Vương Bảo Nhạc vô cùng lo lắng, tóc tai rối bù, sốt ruột như sắp phát điên lên, nhưng lại chẳng thể xoay chuyển cục diện, nhưng lúc này lại có biến cố xảy ra, chẳng khác nào nổi sương giữa trời tuyết!

Cuộc chiến Trúc Cơ trên trời rốt cuộc cũng đã có kết cục sau cùng!

Hai con hung thú Trúc Cơ phát ra tiếng kêu thảm thiết, thân thể bị xé nát chia năm xẻ bảy, lại có ba con bị trọng thương, máu tươi tuôn xối xả, giống như đã bị đại thương nguyên khí!

Nhưng cái giá để đổi lấy thương vong của chúng chính là bốn vị tu sĩ Trúc Cơ kia hai người chết, hai người lại bị trọng thương!

Trên bầu trời, theo hai con hung thú Trúc Cơ đó bỏ mạng, vị nam tử tay cầm pháp binh và nữ tu kia đều hộc máu, thân thể lắc lư, miễn cưỡng tóm lấy pháp binh lui về phía cứ điểm.

Phía sau bọn họ, bảy con hung thú nay đã chết mất ba con, tuy bốn con còn lại cũng bị trọng thương, nhưng chúng nó vẫn vô cùng hung tàn. Lúc này đều tức giận gào to, đuổitheo hai người kia như muốn đến chết mới thôi!

Thấy vậy, Vương Bảo Nhạc lập tức chuyển đầu pháo hòng cứu viện, nhưng đúng lúc bốn con hung thú đó đuổi theo hai vị tu sĩ Trúc Cơ bay tới trên một khu vực ở chiến trường thì nơi đó bỗng có một đạo cầu vồng bắn ra!

Thân ảnh của vị quân trưởng râu ria nọ lại lao thẳng lên trời với tốc độ cực nhanh, khó mà tin được. Dưới chân hắn giẫm một món linh bảo dạng phi bàn, tay cầm một thanh trường đao đỏ rực, trong nháy mắt khi lao lên không trung thì hắn gầm to một tiếng kinh thiên động địa, một đao chém trời!

Nhìn từ phía xa thì có thể thấy rõ đao mang đỏ rực kia như hóa thành một thanh đao chống trời, trong ánh mắt hoảng sợ và tiếng gào rú của bốn con hung thú nọ, ánh đao đỏ rực này nháy mắt chém qua, trực tiếp chém hai con hung thú trọng thương không kịp tránh né thành hai nửa!

Máu tươi phun ra, hai con hung thú Trúc Cơ khác hoảng sợ rút lui, quân trưởng râu ria ngửa mặt lên trời cười lớn, ánh mắt mang theo vẻ điên cuồng, hét lớn một tiếng.

- Các huynh đệ, vì liên bang, phản kích!

Hắn gào to, lao thẳng đến tiếp tục chém giết hai con hung thú Trúc Cơ đó, đồng thời hai vị Trúc Cơ bị trọng thương ở gần đó cũng cắn răng xoay người cùng nhau tấn công!

Trên bầu trời, bởi vì bốn con hung thú Trúc Cơ liên tục bỏ mạng, toàn bộ thú triều như khựng lại một chút, dường như bắt đầu xuất hiện dấu hiệu sắp sửa tán loạn, tất cả chiến sĩ đều đỏ mắt, điên cuồng nhào lên chém giết!

- Có hy vọng rồi!!

Vương Bảo Nhạc cuồng hỉ, vừa khiếp sợ trước sự ẩn nhẫn và thủ đoạn của vị quân trưởng râu ria kia, đồng thời cũng cảm thấy huyết mạch toàn thân như sôi trào!

Chương 181: Khai pháo!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhưng phía cứ điểm thì lại hưng phấn vô bờ. Ngay khi toàn bộ xung phong liều chết, dốc sức phản kích thì con dơi đứng trong cơn gió lốc ở phía xa chợt nheo mắt lại, lạnh lùng há miệng ra, lập tức có một đạo sóng âm quét thẳng ra.

Sóng âm này vô cùng chói tai, nơi nó đi qua chẳng khác nào có cuồng phòng ập tới, khiến cho quân trưởng và hai vị tu sĩ Chân Tức khác run lên bần bật, hộc ra vài búng máu.

Cùng lúc đó, hai con hung thú Chân Tức vốn đã bỏ chạy đột nhiên quay người lại hòng thừa cơ tấn công, động tác không chút trù trừ, rõ ràng lúc quân trưởng tính kế chúng nó thì chính chúng cũng ủ mưu lại, nắm bắt thời cơ vô cùng chuẩn xác. Nay vừa ra tay thì quân trưởng và hai vị tu sĩ Chân Tức kia lập tức gặp phải nguy cơ.

- Chết tiệt! Sao cứu viện còn chưa tới nữa!

Trần Vũ Đồng biến sắc, siết chặt nắm đấm. Nhưng hắn lại không có cách gì khác, tuy hắn là Chân Tức đỉnh phong, nhưng hắn vẫn thua xa Chân Tức, khó mà đi lên giúp đỡ được.

Sắc mặt của Vương Bảo Nhạc cũng vô cùng âm trầm, các chiến sĩ xung quanh cũng lặng đi. Niềm vui vừa nhen nhóm thì tình cảnh lại đột nhiên thay đổi quá đỗi khó lường thế này khiến cho tất cả mọi người cảm thấy lồng ngực nặng trĩu.

- Mấu chốt chính là con dơi đó!

Hai mắt Vương Bảo Nhạc lóe hàn quang, từ khi con dơi này xuất hiện thì đã thể hiện rõ vị thế thủ lĩnh của mình, tuy nó chỉ ra tay có hai lần, nhưng lần đầu lại khiến cho trận pháp và hỏa thần pháo mất linh, khiến tình thế nghiêng hẳn về một bên, lần thứ hai thì ảnh hưởng đến Chân Tức, khiến cho khí thế của phe cứ điểm bị áp chế!

- Trừ khi xử lý được con dơi này!

Trong lòng Vương Bảo Nhạc vô cùng tức giận. Hắn hiểu rõ, chỉ có giết chết con dơi này thì mới có thể tạo thành ảnh hưởng đến trận

chiến, bằng không, nếu cứu viện mà không tới thì trận này e chỉ có nước thua thảm.

Nghĩ tới đây, Vương Bảo Nhạc nghiến răng, hắn biết tu vi của mình không đủ, hiện tại chỗ dựa duy nhất chỉ có khẩu hỏa thần pháo đã hỏng nặng này.

- Cũng không phải là hết cách... Vẫn còn một chiêu cuối cùng...

Trong mắt Vương Bảo Nhạc lộ vẻ điên cuồng, hắn cắn răng nhìn hỏa thần pháo rồi lại nhìn con dơi ở phía xa kia.

- Dù sao cũng vậy, cứ liều một phen cho rồi!

- Trần sư huynh, giúp ta tranh thủ thời gian một nén nhang, ta muốn cải tiến khẩu hỏa thần pháo này một phen!

Vương Bảo Nhạc vội nói, giơ tay phải đặt lên khẩu hỏa thần pháo kia.

Trần Vũ Đồng nghe thế thì đồng tử co rụt lại, nhìn Vương Bảo Nhạc lăm lăm. Từ việc Vương Bảo Nhạc thay thế hồi văn lúc nãy thì hắn đã nhìn ra tạo nghệ của Vương Bảo Nhạc ở pháp binh cực kỳ bất phàm, mặc dù tổng thể so ra không bằng mình, nhưng ở vài lĩnh vực riêng thfi đã vượt xa mình.

Vậy nên hắn cũng không hề nói nhiều, lập tức lùi lại phía sau bảo vệ cho Vương Bảo Nhạc. Lúc này cũng có không ít binh tu của bốn đạo viện ùa về nơi này và nghe theo sắp xếp của Trần Vũ Đồng. Mặc dù bọn họ cũng giật mình trước hành động của Vương Bảo Nhạc, nếu đổi lại là lúc khác thì nhất định họ sẽ nhao nhao phản đối, nhưng nay đang lúc nguy cấp không tiện nói nhiều, dù sao thì đây cũng là hỏa thần pháo do Vương Bảo Nhạc chịu trách nhiệm và duy trì được đến cuối cùng.

vậy nên họ không hề nhiều lời, chọn cách đứng bảo vệ xung quanh.

Những chiến sĩ khác cũng vậy, dưới vô số tầng bảo vệ của họ, Vương Bảo Nhạc ở chính giữa bắt đầu giơ tay lấy ra vô số tài liệu rèn!

Những tài liệu này chẳng qua chỉ dùng để che giấu tai mắt của người khác mà thôi, mục đích thật sự của Vương Bảo Nhạc chính là số binh sa chẳng hề bắt mắt được hắn giấu bên trong!

Sau khi luyện chế vỏ kiếm của mình thành tam phẩm xong, dù Vương Bảo Nhạc không luyện chế binh sa nhiều như trước nữa, nhưng mỗi khi rảnh rỗi vẫn luyện chế một ít, nay đã tích lũy được chừng mấy ngàn hạt rồi.

Hắn cũng thật sự hết cách rồi, hồi văn trên khẩu hỏa thần pháo này đã bị hủy hết bảy phần, cho dù hắn co thay thế thì tối đa cũng chỉ bắn được một hai pháo nữa là sẽ mất linh ngay.

Đồng thời, tuy uy lực của hỏa thần pháo rất lớn, nhưng tầm bắn lại không thể tới chỗ con dơi kia được, cho nên hiện tại Vương Bảo Nhạc chỉ có thể dùng binh sa để cầu may!

- Hãy cho ta được may mắn một lần đi mà!

Vương Bảo Nhạc thầm cầu nguyện, thở hồng hộc dung nhập những tài liệu này vào trong hỏa thần pháo, còn trọng điểm thì điều khiển binh sa, khiến cho nó dung hợp với hỏa thần pháo.

Đây là lần đầu tiên Vương Bảo Nhạc dùng binh sa để cải tạo linh bảo dạng tổ hợp thế này, hắn vô cùng căng thẳng, dốc hết sức điều khiển, khiến cho binh sa dần dần chia ra làm mấy trăm phần, dung nhập vào mỗi một hồi văn trên linh bôi của từng món linh bảo. Trong nháy mắt đã tiến hành thay đổi mà hắn không thể khống chế đối với hồi văn của tất cả linh bảo.

Chính bản thân Vương Bảo Nhạc cũng không biết nó sẽ thay đổi thế nào, lúc này thấy tất cả binh sa đã dung hợp, toàn bộ hồi văn bắt đầu lóe sáng, thậm chí những hồi văn rõ ràng đã đứt nát kia cũng tan ra hòa vào nhau, biến thành hồi văn hoàn toàn mới.

Kinh khủng hơn chính là trên mớ linh bôi kia thậm chí xuất hiện một số hồi văn ẩn mà chính Vương Bảo Nhạc cũng không nhìn thấy, loại hồi văn ẩn này xuất hiện khiến cho Vương Bảo Nhạc vô cùng giật mình.

Hắn từng nghe người ta nói ở trên linh võng, trên một số pháp khí vô cùng cường đại và quan trọng đều có tồn tại một số hồi văn ẩn, cũng giống như mật mã vậy, trừ khi là người luyện chế ra nó, bằng không thì chẳng ai có thể nhìn thấu và bắt chước được.

Nhưng lúc này loại hồi văn ẩn đó lại xuất hiện trước mắt Vương Bảo Nhạc, nay thấy rõ trong số chúng nó tồn tại vô số cái đã bị hủy thì Vương Bảo Nhạc mới chợt ngộ ra. Lý do lúc trước dù hắn ra sức thay

thế, nhưng lại không duy trì được bao lâu cũng là vì hắn chỉ có thể thay thế những hồi văn có thể nhìn thấy, còn những hồi văn ẩn đó thì không thể nhìn ra được, đương nhiên cũng không thể thay thế được, nên mới chẳng cách nào sửa được nó!

Nhưng nay binh sa như một chiếc chìa khóa hóa giải toàn bộ mật mã, mở ra hạch tâm bên trong hỏa thần pháo, để lộ ra hồi văn ẩn của nó, kích phát toàn bộ tiềm lực của nó!

Tất cả bày ra trước mắt Vương Bảo Nhạc, tựa như khẩu hỏa thần pháo này đã chẳng còn bí mật nào ở trước mặt hắn nữa, Vương Bảo Nhạc gặp may nên chợt ngộ ra, đã có hiểu biết sâu sắc hơn về kết cấu bên trong hỏa thần pháo, thậm chí hiểu biết của hắn về hồi văn cũng đã chi tiết hơn trước.

Nhưng hắn không có thời gian để cảm ngộ kỹ hơn, chỉ có thể ghi tạc vào đáy lòng. Thấy binh sa đã dung hợp xong xuôi, nhất thời khó mà phân tích ra được kết quả, dù sao thì khẩu hỏa thần pháo này cũng quá mức phức tạp, vậy nên hắn chỉ có thể cắn răng, thử nhắm về phía con dơi kia rồi khởi động, muốn thông qua thực chiến để xem rõ hiệu quả của nó.

- Nhất định phải thành công đó!

Trong lòng Vương Bảo Nhạc điên cuồng hét to, ngay khi khởi động hỏa thần pháo thì có một tiếng nổ rung trời vang lên!

Không khác gì với những lần khởi động trước đó, thậm chí luồng sáng bắn ra thoạt nhìn cũng không hề khác gì, bay lướt trên không trung, nhắm thẳng về phía thú triều, như muốn bắn về phía con dơi trong cơn gió lốc kia.

Đám Trần Vũ Đồng và những chiến sĩ khác đều vô cùng căng thẳng, đồng loạt nhìn qua, ngay cả con dơi kia cũng phải ngoái đầu qua nhìn luồng sáng đang bắn về phía mình từ đằng xa.

Nhưng ngay lúc mọi người đều căng thẳng cực độ và tiếng cầu nguyện của Vương Bảo Nhạc, luồng sáng vừa bắn lên trời này bay ra chưa được một nửa thì đã khựng lại ngay giữa không trung, hóa thành quang cầu khổng lồ, sau đó rơi thẳng xuống dưới...

Một màn này khiến cho mọi người cũng phải ngơ ngác, ngay cả con dơi nọ cũng đực mặt ra, rõ ràng không ai ngờ hỏa thần pháo này lại có thể biến thành quang cầu như thế.

Trong lúc mọi người sửng sốt và tiếng kêu rên của Vương Bảo Nhạc, quang cầu này trực tiếp rơi thẳng xuống chỗ đàn hung thú ở bên dưới, nhưng khi vừa rơi xuống thì một tiếng nổ mạnh, rung chuyển trời xanh, khiến mặt đất lắc lư dấy lên vô số làn sóng cực mạnh vượt xa mọi phát bắn hỏa thần pháo trước kia trực tiếp bộc phát ngập trời!

Tiếng nổ mạnh này khiến cho đất trời biến sắc, mây gió cuồn cuộn từng cơn, một cỗ cuồng phong quét ngang bốn phương, khiến Chân Tức hai phe đang giao chiến trên trời cao cũng phải giật mình biến sắc.

Các chiến sĩ, những binh tu của các đạo viện khác và Trần Vũ Đồng cũng phải giật mình thất thanh hét to.

- Đây... Đây...

Vương Bảo Nhạc cũng phải há hốc mồm, nhìn quang cầu kia rớt xuống tạo thành sóng ánh sáng có uy lực cực lớn, khiến người ta choáng váng mặt mày, hệt như có hơn mười khẩu hỏa thần pháo đồng thời bắn ra, tạo thành một vùng ánh sáng lóa mắt, liên tục bắn ra khắp nơi như thiên như tung hoa, nơi nó đi qua, tất cả hung thú đều bị giết chết... Nhìn từ phía xa, trong thú triều mênh mông xuất hiện một khu vực trống không nhỏ, nơi đó... Không có con hung thú nào sống sót, chỉ có máu thịt văng đầy đất mà thôi!

Lực sát thương cỡ này vô cùng kinh khủng, khiến cho song phương đang giao chiến bên dưới cũng phải kinh hoảng khi mặt đất rung chuyển.

Trong nháy mắt, tất cả binh tu của bốn đạo viện và Trần Vũ Đồng đều quay phắt sang nhìn Vương Bảo Nhạc, hô hấp của cả đám đều trở nên dồn dập hơn, vẻ mặt vô cùng kích động.

Cũng chính lúc này, con dơi trong cơn lốc đằng xa cũng nhìn về phía Vương Bảo Nhạc, trong miệng phá ra sóng âm. Sóng âm này vừa ra thì thân thể của ba người quân trưởng đều run mạnh, tựa như toàn thân đều bị kim đâm xuyên, tu vi bị áp chết, hai con hung thú Chân Tức kia nhân cơ hội áp sát tấn công khiến họ gặp nguy hiểm lớn hơn.

Không chỉ như thế, đám hung cầm ở xung quanh đài cao chỗ Vương Bảo Nhạc như nhận được mệnh lệnh nào đó, cả đám điên cuồng rít

to lao thẳng tới chỗ Vương Bảo Nhạc liều chết, tựa như cho dù có phải đồng quy vu tận thì cũng muốn hủy nơi này cho bằng được!

- Toàn lực bảo vệ!

Hai mắt Trần Vũ Đồng lóe lên, nếu như Vương Bảo Nhạc đã dùng hành động thực tế để chứng minh bản thân thì kẻ làm sư huynh như hắn đương nhiên cũng phải giữ vững lập trường. Vậy nên hắn vừa lên tiếng, vừa phóng thích tu vi, xung phong lao lên nghênh chiến.

Những binh tu khác cũng bị một pháo của Vương Bảo Nhạc khiến cho tâm thần rúng động dữ dội. Bọn họ thu hồi tất cả tâm tư, lập tức tản ra hợp sức với các chiến sĩ khác, nghênh chiến với đám hung cầm đang điên cuồng lao tới.

Tình hình chiến đầu nhất thời trở nên vô cùng kịch liệt, số lượng của đám hung cầm kia quá nhiều, con nào cũng điên cuồng nhào tới, mỗi giây mỗi phút đều có thương vong xuất hiện!

Hoàn cảnh vô cùng thảm thiết, Vương Bảo Nhạc thở hồng hộc, mắt hằn đầy tơ máu, nhưng sau khi thử xong thì hắn phát hiện không khởi động được hỏa thần pháo, dường như chỉ bắn ra được một pháo khi nãy. Điều này khiến hắn sốt ruột, mắt thấy tình cảnh ngày càng thảm thiết, đám hung cầm điên cuồng lao tới như giăng kín cả bầu trời.

Trong mắt Vương Bảo Nhạc lộ ra vẻ điên cuồng, lấy thêm binh sa ra!

Lúc trước hắn chưa thử xem liệu pháp khí đã được binh sa cải tạo có thể cải tạo tiếp được không, nay không kịp nghĩ nhiều, lập tức dung nhập binh sa vào bên trong hỏa thần pháo.

Sau khi thử thì Vương Bảo Nhạc lập tức hưng phấn phát hiện có thể tiến hành cải tạo thêm lần nữa!

Nhưng loại cải tạo biến dị này tồn tại quá nhiều yếu tố không xác định, sau khi cải tạo xong, khẩu hỏa thần pháo này lại lắc mạnh như sắp sửa báo hỏng, Vương Bảo Nhạc giật thót vội lấy thêm binh sa cải tạo thêm lần nữa.

Cứ thế, sau khi hắn cải tạo liên tục năm lần thì khẩu hỏa thần pháo đã hỏng hóc sắp nát này chợt rung mạnh trước nay chưa từng có. Dường như có một luồng sức mạnh khủng bố đang cuồng bạo ở bên trong, lại có từng đợt linh khí ùa tới từ xung quanh, nhưng hồi văn

thì lại vô cùng ổn định, không hề xuất hiện tình huống tự hủy và mất linh.

- Được rồi!

Vương Bảo Nhạc hô to một tiếng, ngẩng phắt đầu dậy, tay phải vỗ mạnh lên hỏa thần pháo!

- Bắn!

Vương Bảo Nhạc rống to một tiếng, lập tức có một luồng sáng kinh thiên động địa trực tiếp bắn ra ầm ầm từ khẩu hỏa thần pháo này!

Uy lực của luồng sáng này vượt xa cái lần trước, thậm chí căn bản không thể nào so sánh được. Màu cũng biến thành màu lam chứ không phải trắng nữa, lúc nó bắn ra, chỉ riêng gợn sóng xung quanh cũng khiến cho vô số hung cầm xung quanh trực tiếp bốc hơi!

Lúc này đất trời biến sắc, luồng sáng đó đã trở thành tâm điểm trên chiến trường, nháy mắt đã bắn ra, hóa thành một cầu vồng... bắn thẳng về phía con dơi khổng lồ đang há miệng phát ra sóng âm kia!

------oOo------

Chương 182: Tập trung! giết chết!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Luồng sáng này quá nhanh, nơi nó đi qua, tất cả hung thú cản đường đều bị xé rách chỉ trong nháy mắt, dù chỉ bị gợn sóng do luồng sáng này tạo ra chạm vào cũng sẽ phun máu trọng thương hoặc bỏ mạng!

Nhất là lúc này đang giữa đêm, luồng sáng xanh rung chuyển đất trời, kinh động bốn phương, trở thành nguồn sáng duy nhất trên chiến trường. Đồng thời tốc độ của nó cũng cực nhanh, khiến cho kẻ khác khiếp sợ, tầm bắn của nó cũng vô cùng xa, lúc này gào thét xuyên thẳng qua chiến trường, mang theo hủy diệt chi ý tới gần con dơi trong gió lốc kia.

Con dơi đó vốn đang há miệng phát ra sóng âm quấy nhiễu trận chiến của các Chân Tức, nhưng trong tíc tắc này toàn thân của nó chợt lạnh ngắt, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, nếu nó mà cũng có tóc gáy thì chắc cũng phải dựng đứng lên hết. Nó ngậm miệng lại, thân

thể nhanh chóng né tránh, nhưng tốc độ của luồng sáng này nhanh hơn nó nhiều. Ngay khi nó dịch người né tránh thì luồng sáng kia đã ầm ầm lao tới... bắn sát qua người nó...

Bắn hụt rồi...

Tuy đánh hụt, nhưng gợn sóng do nó tản ra cũng khiến toàn thân của con dơi này run mạnh, miệng phun máu tươi, trong lòng vô cùng hoảng sợ. Nó không ngờ mình đã đứng ở xa như vậy, cũng đã tính toán được tầm bắn của hỏa thần pháo từ lâu nhưng thiếu chút nữa vẫn bị bắn chết!

Lúc này nó vừa run rẩy vừa đỏ ngầu hai mắt, ngửa mặt lên trời rú lên một tiếng vô cùng chói tai, ánh mắt tập trung vào chỗ Vương Bảo Nhạc, sát khí bừng lên ngập trời.

Thật sự là hỏa thần pháo của Vương Bảo Nhạc mang tới cho nó uy hiếp cực lớn, khiến nó cảm giác được cái chết đến gần!

Nhất là khi nghĩ tới nếu như khi nãy mình chậm chút nữa thì nói không chừng đã bỏ mạng trước luồng sáng đó, điều này khiến cho con dơi vốn có linh trí như nó càng hoảng sợ hơn. Sau khi lo lắng qua đi, nó rú lớn một tiếng, đám hung cầm ở quanh đài hỏa thần pháo của Vương Bảo Nhạc lại càng điên cuồng hơn, trực tiếp nhào tới dữ dội hơn nữa.

Hai con hung thú Chân Tức ở trên trời cũng vô cùng lo lắng, nhưng chúng nó không thể rời đi, vậy nên chúng nó cũng gầm lên cùng với con dơi kia, khiến cho đám cự thú và cự nhân ở trong thú triều cũng nổi điên, không màn tới các chiến sĩ và tu sĩ ở dưới chiến trường nữa, mà đồng loạt xông thẳng về phía Vương Bảo Nhạc.

Từ xa nhìn lại, một pháo này của Vương Bảo Nhạc như chọc phải tổ ong vò vẽ, khiến cho đám hung thú đều trở nên điên cuồng, áp lực của Trần Vũ Đồng và những chiến sĩ khác lập tức tăng cao.

Cùng lúc đó, cảnh tượng này cũng khiến cho ba người quân trưởng trên tời giật mình không thôi, bọn họ hiểu rõ đây là một cơ hội, lúc này con dơi kia không rảnh mà quấy nhiễu họ nữa, vậy nên cả ba cũng hưng phấn xoay ngược tình thế, quân trưởng vừa tấn công hai con hung thú Chân Tức kia vừa hét to.

- Tất cả mọi người, bảo vệ đài hỏa thần pháo này!

- Vương Bảo Nhạc, chỉ cần ngươi có thể quấy nhiễu con dơi này thì ngươi chính là người lập công đầu, nếu ngươi thật sự có thể bắn chết nó thì ta sẽ tự mình xin công lớn cho ngươi!

Quân trưởng nói xong thì tất cả chiến sĩ và tu sĩ đều vội vàng chạy vè phía đài hỏa thần pháo của Vương Bảo Nhạc. Ra sức ngăn cản hung thú, đồng thời đám người Trần Vũ Đồng cũng điên cuồng ra tay bất chấp mọi thứ.

Nơi đài hỏa thần pháo này nhất thời kịch chiến vô cùng dữ dội!

Tu vi của con dơi trên cao kia rõ ràng không phải Chân Tức, bằng không cho dù nó có cẩn thận đến mấy thì vừa rồi cũng chẳng có nhiêu cơ hội ra tay. Rõ ràng bản thân nó có thiên phú thuật pháp kinh người cho nên giúp đỡ và chỉ huy sẽ phát huy tác dụng của nó nhiều hơn.

Nay vì hoảng sợ nên nó không dám đứng im một chỗ nữa, thế nên thân thể lay động, liên tục bay tới bay lui, lại còn tạo ra gió lốc lan xa để cản trở tầm mắt.

Nhưng nó không dám tới gần chỗ của Vương Bảo Nhạc, một pháo ban nãy thật sự đã khiến nó vô cùng hoảng sợ, đến nay còn chưa bình tĩnh lại được. Cho nên nó chỉ dám né tránh ở phía xa, muốn nhờ vào sức của đàn thú để tiêu diệt mối uy hiếp đó.

Tuy rằng hơi chậm một chút, nhưng theo nó thấy thì đây mới là cách ổn thỏa nhất.

Sự thật cũng đúng như thế, xung quanh Vương Bảo Nhạc chém giết ngập trời, hắn cũng sốt ruột muốn phát điên lên được, một pháo khi nãy bắn hụt cũng không phải do hắn. Dù sao thì khẩu hỏa thần pháo đã được cải tạo biến dị này có quá nhiều ẩn số chưa được làm rõ, căn bản khó mà điều khiển được tự nhiên như trước.

Hắn cũng nghe thấy lời quân trưởng nói, nhưng lại chẳng có thời gian mà nghĩ nhiều, chiến đấu xunh quanh diễn ra vô cùng kịch liệt, mỗi giây mỗi phút đều có thương vong. Vương Bảo Nhạc hít sâu mấy hơi, không dám phân tâm, toàn bộ linh lực đều dung nhập vào bên trong khẩu hỏa thần pháo này, từ nhắm bắn tự động biến thành nhắm bắn tay, càng phải cẩn thận hơn nữa, hắn trực tiếp phóng ra đám muỗi đã bị hủy diệt vô số lần của mình.

Đám muỗi này lập tức bay thẳng đến chô con dơi kia, mượn tầm mắt

của chúng, tất cả mọi thứ đều xuất hiện rõ ràng trước mắt Vương Bảo Nhạc, 360 độ không hề có góc chết. Khiến cho hắn nhìn rõ tất cả mọi thứ.

Nhưng tốc độ bay của con dơi này vẫn quá nhanh, lại có gió lốc che chở, Vương Bảo Nhạc căn bản không cách nào tập trung hắn vào nó được, lúc này hắn vô cùng sốt ruột, nhìn thảm cảnh xung quanh, Vương Bảo Nhạc cũng muốn phát điên.

- Không thể gấp được, không được gấp!

- Ta cần một cơ hội!

Vương Bảo Nhạc liên tục hít sâu, cố gắng khiến mình bình tĩnh lại, theo hỏa thần pháo lại vận chuyển lần nữa, khí tức cuồng bạo vô cùng khủng bố trong đó ồhát ra dữ dội, linh khí xung quanh cũng bị hút ào ào, trong lòng Vương Bảo Nhạc dần trở nên bình tĩnh, trong mắt hắn lúc này dường như chỉ còn lại bóng dáng của con dơi đang di chuyển liên tục ở phía xa kia mà thôi.

Thậm chí dù lần này hỏa thần pháo rung lắc cực mạnh nhưng Vương Bảo Nhạc cũng không cách nào bận tâm được nữa. Hô hấp của hắn dần đều lại, tầm mắt mượn của đám muỗi dường đang liên tục thu nhỏ lại...

Hắn yên lặng chờ cơ hội, nếu như không đợi thì Vương Bảo Nhạc không biết liệu mình có chọn cách nã pháo hay không, không bắn thì uy hiếp dồn lên con dơi kia càng lớn hơn, trận chiến này sẽ do chiến cuộc của Chân Tức ở trên cao quyết định tất cả, chỉ cần ba người quân trưởng chiến thắng thì chiến cuộc sẽ nghịch chuyển.

Chẳng qua cái giá sẽ rất lớn.

Nhưng đúng lúc này... Trên bầu trời tít phía xa trong tầm mắt của Vương Bảo Nhạc đột nhiên xuất hiện hai đạo cầu vồng lao nhanh tới, phía sau còn có bảy tám chiếc khí cầu khổng lồ nhanh chóng tới gần.

Bọn họ chính là cứu viện của cứ điểm thứ bảy, trong hai đạo cầu vồng kia là tu sĩ tu vi Chân Tức, lúc này mặt mày đều tái nhợt, rõ ràng cũng đang bị thương, nhưng họ vẫn kiên định bay tới. Rõ ràng truyền tống trận giữa các cứ điểm đã bị phá hỏng, chỉ có thể mượn khí cầu để nhanh chóng cứu viện.

Ngay khi bọn họ xuất hiện thì hai mắt của Vương Bảo Nhạc đột

nhiên sáng rực lên!

- Cơ hội tới rồi!

Vương Bảo Nhạc nín thở, tầm mắt điên cuồng thu nhỏ lại...

Tập trung!

Tập trung!!

Tập trung!!!

Chỉ trong nháy mắt khi con dơi kia chợt dừng lại lúc thấy quân cứu viện xuất hiện, Vương Bảo Nhạc hét lớn một tiếng, trực tiếp chọn khai hỏa!

Tiếng nổ rền trời vang lên, một luồng sáng khổng lồ trực tiếp bắn ra từ bên trong hỏa thần pháo, theo nó bộc phát, khẩu hỏa thần pháo này cũng vỡ nát từng đoạn, khi luồng sáng này bắn ra hoàn toàn thì hỏa thần pháo cũng nát bấy, trở thành phế phẩm, tất cả hồi văn bên trong đồng loạt vỡ nát!

Tâm thần của Vương Bảo Nhạc hao tốn quá lớn, phun ra một búng máu, thân thể lảo đảo được chiến sĩ sau lưng đỡ lấy, nhưng ánh mắt thì vẫn nhìn chằm chằm về phía luồng sáng mà mình vừa bắn ra.

Luồng sáng kinh thiên động địa kia ầm ầm lao ra, tựa như một con rồng màu lam rít lớn bay thẳng lên trời cao, tốc độ cực nhanh, giống hệt một tia chớp. Chỉ trong nháy mắt đã xuyên thủng không trung, xuất hiện trước mặt con dơi kia.

Nó phát ra tiếng gào lớn chói tai, muốn tránh né nhưng vẫn muộn một bước... Chỉ trong chớp mắt, luồng sáng đó đã xuyên thăng rqua người nó, sau đó thân thể khổng lồ của nó bắt đầu bị xé rách với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được!

Cánh vỡ ra từng mảnh, cái mồm đỏ lạnh tanh nổ tung ngay khi bị bắn trúng, máu tươi bắn tung tóe, cuối cùng ngay cả một sợi lông cũng không còn, tựa như bị một bàn tay khổng lồ xóa đi tất cả dấu vết!

Cảnh tượng này khiến cho chiến trường vô cùng rúng động, Trần Vũ Đồng và tất cả mọi người trên đài cao đều vô cùng kích động, trong lòng cảm thấy như đang nằm mơ, các chiến sĩ và tu sĩ ở dưới mặt đất

cũng ngơ ngác giật mình, sau đó mừng rỡ không thôi.

Thú triều cũng nhao nhao tan ra, vô số hung thú sợ hãi chùn chân, tình thế nghịch chuyển quá nhanh. Cùng lúc này, hai con hung thú Chân Tức đang giao chiến với mấy người quân trưởng cũng ngẩn ra, một con bị chém bay đầu, con còn lại thì điên cuồng bỏ chạy.

Nhưng nó cũng không thể trốn thoát, hai vị Chân Tức đến cứu viện lúc này mang theo rung động không dám tin lập tức ra tay, phối hợp với mấy người quân trưởng giết chết con hung thú Chân Tức cuối cùng này.

Lúc này, thú triều dưới mặt đất bắt đầu tán loạn và sợ hãi, chúng nó bắt đầu rút lui trong vô số tiếng gầm rú đầy sợ hãi. Dù chen lấy giẫm đạp nhau cũng không dám dừng bước, khiến cho chiến trường vô cùng hỗn loạn.

Nhưng cảnh hỗn loạn này cũng không hề ảnh hưởng tới sát khí của quân trưởng, ông gào to hạ lệnh, lập tức phát động cứ điểm toàn diện phản kích, các tu sĩ và chiến sĩ xung quanh Vương Bảo Nhạc cũng lao ra, gia nhập đội ngũ phản kích.

Dù bản thân Vương Bảo Nhạc vô cùng mệt mỏi nhưng cũng nhảy xuống lao ra chém giết, còn chỉ huy đám muỗi đuổi theo.

Cứ thế, dưới sự phản kích của bọn họ, thú triều tan tác càng dữ dội hơn, đám hung thú bỏ chạy giẫm chết đồng loạt nhiều vô kể, cuối cùng... Nhìn thú triều đã chạy đi xa, các chiến sĩ đã đuối sức cũng chẳng đuổi giết được nữa.

Quân trưởng thở hồng hộc, lúc xoay người lại nhìn thấy Vương Bảo Nhạc người dính đầy máu, trông có vẻ vô cùng mỏi mệt thì bèn cười to, đi tới ôm cổ Vương Bảo Nhạc vỗ mạnh vào lưng hắn, may mà Vương Bảo Nhạc da dày thịt béo, không thì có khi đã bị vỗ hộc máu rồi...

Nhưng dù da dày thịt béo thì Vương Bảo Nhạc cũng biết đau chứ, vậy nên hắn không cam lòng yếu thế, cũng ôm quân trưởng đánh lại bôm bốp.

Quân trưởng phát hiện không đúng nên vội buông hắn ra, ho khan một cái rồi xoay người lại nắm tay Vương Bảo Nhạc giơ cao lên, nhìn mọi người và quân cứu viện rồi hét lớn.

- Nói cho ta biết, hắn là ai nào!!

- Vương Bảo Nhạc!

Tất cả chiến sĩ sống sót sau tai nạn đều hét lớn.

Phải biết rằng bọn họ đã tận mắt thấy cảnh tượng một pháo kia bắn xuyên người, giết chết con dơi khổng lồ nọ ở khoảng cách gần đấy!

Nghe thấy vô số người gọi tên mình như thế, Vương Bảo Nhạc cũng cảm thấy máu nóng sôi trào, mặt đỏ bừng lên, lần đầu tiên có cảm giác khó tả như thế.

Nhất là mấy ngàn chiến sĩ trên đài hỏa thần pháo thì lại càng kích động hơn, lúc này bọn họ đều nhao nhao bước lên, nhân dịp Vương Bảo Nhạc đang kích động thì chung tay tung hắn lên mấy lượt, lúc này tiếng nói cười lại vang khắp chiến trường thắng lợi lần này.

Các tu sĩ của bốn đạo viện nhìn Vương Bảo Nhạc được mọi người tung lên cao, trong mắt dần lộ ra vẻ hưng phấn, những người tới cứu viện cũng khó mà bình tĩnh được, lúc đến bọn họ đã nhìn thấy một pháo kia... Rung động do nó mang tới thật sự quá lớn và sâu sắc!

Chương 183: Mời chào

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thú triều rút lui khiến các chiến sĩ vui mừng hân hoan, cũng khiến cho Vương Bảo Nhạc máu nóng sôi trào, nhưng vô số thi hài nằm kia lại từ từ khiến nhiệt huyết của hắn trở thành nặng trĩu và đau lòng.

Sau khi quay về cứ điểm, theo quân trưởng râu ria ra lệnh chấn chỉnh lại cứ điểm thì một số thi thể chiến sĩ và tu sĩ được đưa về. Thậm chí trong số đó có không ít thi thể đã không thể nào khâu lại được nữa, cảnh tượng máu me thê thảm này khiến cho vô số người lặng đi.

Toàn bộ chiến trường bị chỉnh lý trọn ba ngày mới khôi phục phần nào, thi thể hung thú thì được phía quân đội giữ lại coi như tài nguyên, còn thi thể của các đồng bào thì được để chung một chỗ, tên tuổi của họ đều được ghi vào danh sách anh liệt của quân đội, tro cốt và tiền trợ cấp hy sinh của họ đều được gửi về cho người thân, những tu sĩ đã bỏ mình thì có chính sách riêng.

Sau khi tất cả kết thúc, tất cả mọi người trong cứ điểm bao gồm cả Vương Bảo Nhạc đều lần lượt nghe kể về chiến sự thảm thiết của cứ điểm chính thứ bảy và tất cả những phòng tuyến khác.

Toàn bộ thú triều, theo thú vương nơi cứ điểm thứ bảy bị Chu tướng quân giết chết thì đã đến hồi kết thúc, mặc dù tiêu diệt được rất nhiều hung thú, nhưng cứ điểm cũng phải trả một cái giá rất đắt.

Trong đợt thú triều quy mô lớn vượt xa dự đoán của liên bang lần này, gần như ba phần cứ điểm nhỏ của phòng tuyến thứ bảy bị công phá, số lượng chiến sĩ và tu sĩ còn sống sót ở đó có thể đếm trên đầu ngón tay, phần lớn đều đã bỏ mình.

Bảy phần còn lại, mặc dù có bốn phần không bị công phá, nhưng đến khi cứu viện tới thì mới có thể thủ được đến cùng, thương vong cũng vô cùng thê thảm.

Duy chỉ có ba phần, tuy cứu viện đến muộn nhưng vẫn có thể ngoan cường chống chọi, hóa giải uy thế của thú triều, có điều phần lớn quy mô của những cứ điểm đó đều lớn hơn cứ điểm chỗ đám người Vương Bảo Nhạc, dù là số lượng chiến sĩ hay nhân thủ tu sĩ của họ

đều vô cùng đông đúc.

Cứ điểm nhỏ như chỗ Vương Bảo Nhạc thì dù chẳng phải nơi duy nhất không bị công phá, nhưng trong cả phòng tuyến thứ bảy này vẫn rất hiếm có, nên cũng có vẻ khá bắt mắt.

Nhất là dù được cứu viện, nhưng thực tế cứu viện còn chưa kịp làm gì, kết quả trận chiến này gần như đã được định sẵn ngay khi quân trưởng râu ria ẩn nấp rồi ra tay, bốn vị tu sĩ Trúc Cơ hy sinh hai người và Vương Bảo Nhạc bắn vài phát pháo kia ra!

Chiến tích như thế khiến cho tên tuổi của Vương Bảo Nhạc và một số người lan truyền ra khắp nơi chứ không chỉ ở cứ điểm này. Lại thêm quân trưởng râu ria tuyên truyền, thế là toàn bộ phòng tuyến thứ bảy đều nghe thấy.

Phàm là những người nghe được đều vô cùng giật mình, dù sao thì chính bản thân họ cũng đã tự mình trải qua thú triều lần này, hiểu rõ muốn lập được công lao như thế trong thú triều này khó đến mức nào.

Cho nên vài ngày sau, Vương Bảo Nhạc luôn được hưởng đối đãi dành cho anh hùng.

Khắp cứ điểm gần như không ai không biết tên của hắn, mỗi lần ra ngoài, gần như các chiến sĩ nhìn thấy hắn đều chào hỏi với vẻ nhiệt tình và hưng phấn cực cao.

Ngay cả các quan quân cũng thế, đây không phải làm ngoài mặt cho có, mà là lòng biết ơn phát ra từ sâu trong lòng, biết ơn cống hiến của Vương Bảo Nhạc!

Nhất là khi đối mặt với nguy cơ, rõ ràng Vương Bảo Nhạc và Trần Vũ Đồng có thể lùi lại, rời khỏi đài hỏa thần pháo, nhưng cuối cùng họ vẫn chọn ở lại. Sau khi việc này được truyền ra thì càng khiến tiếng tăm của Vương Bảo Nhạc trở nên vang dội hơn.

Ngay cả những người đã bảo vệ Vương Bảo Nhạc trong trận chiến đó cũng được cả cứ điểm đối xử vô cùng nhiệt tình.

Tuy là vậy, nhưng trong lòng Vương Bảo Nhạc vẫn thấy nặng nề hơn là vui mừng, hắn không thể quên được những chiến sĩ đã hy sinh, cũng không thể quên được thảm cảnh trong trận chiến này, thậm chí có thể nói trận chiến này đã ảnh hưởng rất lớn tới cuộc đời của hắn.

Tâm trạng của hắn cũng khó mà bình ổn và lạc quan lại như trước kia trong thời gian ngắn được.

Đồng thời, vì biết Vương Bảo Nhạc thích thu thập răng thú cho nên mấy ngày sau, Vương Bảo Nhạc đã nhận được vô số răng thú. Những chiến sĩ kia đều biết ơn Vương Bảo Nhạc từ tận đáy lòng, bọn họ yêu quý hắn, muốn báo đáp hắn, nhưng lại không biết phải biểu đạt kiểu gì, nên tặng răng thú đã thành cách duy nhất để họ thể hiện tấm lòng của mình.

Cuối cùng, túi trữ vật đều kín chỗ, Vương Bảo Nhạc vừa cảm động lại không tiện từ chối, vậy nên Trần Vũ Đồng lặng lẽ nhét cho hắn hai cái túi trữ vật, lúc này mới chứa nổi...

Thậm chí các học sinh của bốn đạo viện lớn cũng càng thêm thân thiết với cứ điểm này, cũng hiểu rõ và nhìn nhận thực lực của Vương Bảo Nhạc nhiều hơn sau trận chiến sinh tử này, nên lũ lượt tới làm quen, đồng thời quan hệ với các chiến sĩ từng đồng sinh cộng tử kia cũng trở nên khác hẳn lúc trước.

Trong lúc toàn bộ cứ điểm dần khôi phục, theo thú triều hoàn toàn rút lui, theo Vương Bảo Nhạc liên tục tiếp đãi từng tốp người tới bái phỏng đến mức không có thời gian nghỉ ngơi, một phần văn thư ghi chép công lao cũng được quân trưởng râu ria gửi đến trước mặt Chu tướng quân ở cứ điểm chính thứ bảy.

Trên phần văn thư này gần như liệt kê toàn bộ tên của các học viên trong bốn đạo viện, lại có danh sách chiến sĩ anh hũng dài dằng dặc, thậm chí có thể nói rằng trong này liệt kê toàn bộ những người còn sống sót.

Còn Trần Vũ Đồng và hai vị Trúc Cơ sống sót và chính bản thân quân trưởng cũng được hắn ghi lên hàng đầu để xin thưởng công từ chỗ quân đội.

Nhìn phần văn thư này, Chu tướng quân cười khổ, ngẩng đầu nhìn về phía quân trưởng râu ria.

Chu Lộ đứng sau lưng Chu tướng quân, dường như cũng bị thương, lúc này mặt mày trắng bệch, nhưng ánh sáng trong mắt dường như đã trở nên sắc bén hơn trước kia một chút sau khi trải qua chém giết. Khi thấy tên của Vương Bảo Nhạc trên phần văn thư này thì ánh mắt của cô ta chợt khựng lại.

Bị Chu tướng quân nhìn như thế mà quân trưởng râu ria vẫn tỉnh rụi, nhưng lại lén dùng sức ép cho vết thương của mình rỉ máu. Người thì nín khe không nói câu nào, nhưng thái độ rõ ràng là kiểu... Nếu không thưởng cho xứng với công lao của ông đây thì còn đừng mơ mà ông đi.

- Đừng có giấu nữa, lấy hết ra đi.

Chu tướng quân dở khóc dở cười, chỉ mặt quân trưởng râu ria mắng một câu.

Quân trưởng râu ria chớp mắt, lại lấy một phần văn thử ghi công ra, dường như phần này khá nặng nề, vẻ mặt của ông cũng đanh lại, cầm hai tay dâng lên, không đặt lên mặt bàn mà đưa thẳng cho Chu tướng quân.

Chu tướng quân khựng lại, như hiểu ra điều gì đó nên vẻ mặt trở nên tối tăm, cũng đứng dậy vươn hai tay nhận lấy, sau khi mở ra nhìn một loạt tên của những người tử trận thì ông lặng đi.

Tên của hai vị tu sĩ Trúc Cơ đã tử trận được viết đầu danh sách này!

- Tướng quân, ta hiểu quân đội chúng ta cũng có khó khăn, cũng hiểu tình cảnh của liên bang hôm nay, nên dù phần thưởng công có giảm phân nửa cũng được. Nhưng tiền đền bù cho các chiến sĩ đã hy sinh thì nhất định phải tăng lên gấp mấy lần mới được, trận chiến này... Thật sự quá thảm...

Chu tướng quân im lặng một lúc, hồi lâu sau ông mới nhìn quân trưởng râu ria, mở miệng gằn từng chữ một.

- Thưởng công sao có thể giảm phân nửa được, tất cả công lao đều phải thưởng gấp ba, tiền đền bù... Cũng tăng gấp ba!

Ông nói xong thì quân trưởng râu ria run lên một cái, không nói gì hết mà chỉ cúi đầu chào Chu tướng quân một cái thật sâu, sau đó mới rời đi.

Nhìn quân trưởng râu ria rời đi, Chu tướng quân ngồi trước bàn im lặng hồi lâu mới thản nhiên mở miệng.

- Chu Lộ, sắp xếp đi, ba ngày sau ta sẽ tự mình đến tất cả các cứ điểm... thăm hỏi các chiến sĩ.

Chu Lộ tranh thủ dời mắt khỏi tên của Vương Bảo Nhạc trên phần danh sách thưởng công, cúi đầu tỏ ý đã hiểu.

Thời gian ba ngày thoáng cái đã qua, theo thú triều chấm dứt, tất cả học sinh của bốn đạo viện bắt đầu lần lượt quay về đạo viện của mình, đám người Vương Bảo Nhạc và Trần Vũ Đồng cũng đã tạm biệt các chiến sĩ, chuẩn bị rời đi, nhưng trước khi đi thì hắn lại nhận được thông báo của quân trưởng râu ria.

- Chu tướng quân muốn gặp ta ư?

Vương Bảo Nhạc chớp mắt, hắn đã hiểu hơn về vị Chu tướng quân của cứ điểm thứ bảy này, biết rõ đối phương chính là vị cao tầng quân đội mà mình từng gặp lúc ở đạo viện, ông tên Chu Đức Hỉ, đã từng diệt tuyệt một tộc hung thú, lập được công lao to lớn!

Lúc chưa biết rõ thân phận thì Vương Bảo Nhạc không căng thẳng gì, nay biết rõ địa vị của đối phương, nghĩ tới việc Chu Lộ luôn tò tò đi theo Chu tướng quân, Vương Bảo Nhạc không khỏi nghĩ thầm.

- Chẳng lẽ Chu Lộ đã trở thành bồ nhí của vị Chu tướng quân này ư?

Nghĩ tới đây, Vương Bảo Nhạc lập tức thấy đau đầu.

Chẳng qua khi nghĩ tới việc mình đã lập được công lớn thì hắn lại bình tĩnh hơn hẳn, nhưng vẫn giữ nguyên cảnh giác đi tới bên ngoài quân trướng của quân trưởng râu ria. Vừa đến nơi thì hắn lập tức thấy Chu Lộ đứng ở bên ngoài, hai người đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt của Chu Lộ rõ ràng có phần phức tạp hơn, cô nhìn Vương Bảo Nhạc một cái xong thì quay đi, thản nhiên mở miệng.

- Tướng quân đang đợi ngươi đấy.

Chú ý thấy vẻ phức tạp trên mặt đối phương, Vương Bảo Nhạc im lặng nhưng ánh mắt lại lóe lên, nhìn quân trướng một lúc rồi sải bước đi vào. Vừa vào trong thì lập tức nhìn thấy Chu tướng quân mặc quân trang màu đen đang đứng quay lưng với mình nhìn một bức địa đồ.

Bóng lưng sừng sững như núi, Vương Bảo Nhạc nhìn thấy xong thì lập tức có cảm giác như phải đối mặt với một khẩu hỏa thần pháo khổng lồ, khiến hô hấp của hắn trở nên dồn dập hơn, cúi đầu ôm quyền, cúi đầu thật sâu.

- Vương Bảo Nhạc bái kiến Chu tướng quân!

- Vương Bảo Nhạc, ngươi tới rồi đấy à.

Chu tướng quân không quay đầu lại, vẫn nhìn tấm bản đồ trước mặt rồi thản nhiên cất lời.

Vương Bảo Nhạc ngẩng đầu lên, nhìn Chu tướng quân một lúc, ngẫm nghĩ một hồi rồi lại bước tới đứng bên cạnh đối phương, nhìn bức bản đồ kia. Lúc trước hắn đã chú ý tới tấm bản đồ này, nó là địa hình của của phòng tuyến thứ bảy, có thể nhìn thấy bên ngoài phòng tuyến thứ bảy là một khu vực nguyên thủy, xa hơn nữa là một vùng biển rộng.

- Trận chiến này, phòng tuyến thứ này nhìn có vẻ như bị công phá một phần, nhưng thực tế... Về mặt chiến lược thì chúng ta đã đại thắng!

Chu tướng quân chậm rãi mở lời, giơ tay phải lên chỉ vào vùng biển rộng kia.

- Bốn đạo viện, nghị viên và những thế lực khắp nơi khác đã đột kích biển hung thú... Dù thương vong khá lớn, nhưng lại giết được chín con thú vương, bảo đảm trong vòng ít nhất hai mươi năm biên giới sẽ không còn điều gì đáng lo nữa!

- Nhưng việc có thiệt hơn... Trong vòng hai mươi năm tới, tất cả mâu thuẫn bị áp chế mấy chục năm trong liên bang cũng sẽ bộc phát, tới lúc đó bốn đạo viện cũng khó mà rời khỏi vòng xoáy, chỉ có quân đội của bọn ta là nằm ngoài việc này, cho nên...

Chu tướng quân nói tới đây thì chợt nghiêng người nhìn Vương Bảo Nhạc với ánh mắt sáng ngời.

- Vương Bảo Nhạc, ngươi có muốn gia nhập quân đội bọn ta hay không?

------oOo------

Chương 184: Tuyệt chiêu kinh thiên!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không chỉ rời khỏi đạo viện, mà là vĩnh viễn nhậm chức ở lại trong quân đội!

Trong mắt Chu tướng quân như có ánh lửa lóe lên, giọng nói trầm thấp, thản nhiên mang theo một cỗ sát phạt chi ý.

- Điều này...

Vương Bảo Nhạc thoáng giật mình khi nghe Chu tướng quân nói thế. Chuyện Chu tướng quân nói với hắn thật sự quá bất ngờ, hắn không ngờ phía sau trận chiến này lại còn chuyện như thế.

Mặc dù đứng nhìn từ góc độ của liên bang thì rõ ràng lần biến cố nằm ngoài dự đoán này rõ ràng là có ẩn tình. Kẻ quen đọc tự truyện quan lớn như hắn cũng có thể hiểu được việc này, nhưng thân là một tiểu nhân vật, xét tình cảm khi cùng vào sinh ra ra tử với các chiến sĩ thì vẫn sẽ để bụng cách làm này.

- Nếu như ta trở thành tổng thống liên bang thì ta sẽ chọn lựa thế nào đây...

Vương Bảo Nhạc im lặng, chuyện ngày sau thì hắn không biết, nhưng hắn tin chắc rằng nếu thật sự có ngày đó thì mình chắc chắn sẽ không lựa chọn trái với bản tâm.

Rõ ràng Chu tướng quân cũng không nghĩ tới việc Vương Bảo Nhạc có thể cho ra câu trả lời ngay lập tức, vậy nên nói xong thì ông nhìn Vương Bảo Nhạc một cái rồi mới nói tiếp.

- Ta biết việc này không hề nhỏ, ngươi cần phải suy nghĩ cho cẩn thận, cho nên ngươi không cần đưa ra câu trả lời ngay đâu...

Chu tướng quân nói tới đây thì cảm giác mình đã phân tích rõ ràng lợi và hại, tương lai khi Vương Bảo Nhạc cho ra kết luận thì đương nhiên sẽ nghĩ tới lời mình đã nói hôm nay, vậy nên ông khoát tay, đang định nói tiếp thì Vương Bảo Nhạc chần chừ một lúc vẫn nhịn không được mà hỏi.

- Chu tướng quân... Cái này... Sau khi gia nhập quân đội thì có thể trở thành tổng thống liên bang không?

- Hả? Gì cơ?

Chu tướng quân ngu người, mặt đực ra.

- Tổng thống liên bang ấy!

Vương Bảo Nhạc dẫn suy nghĩ vẩn vơ vì những lời Chu tướng quân đã nói xuống, tranh thủ lặp lại lần nữa, nhìn Chu tướng quân với vẻ mong mỏi.

-... Quân đội không được tham chính, muốn trở thành tổng thống liên bang thì sau này ngươi chỉ có thể tạo phản thôi, ngươi định tạo phản à?

Hồi lâu sau Chu tướng quân mới nói một câu.

Nghe thế, thân thể của Chu tướng quân run lên, cười gượng vài tiếng.

- Chu tướng quân, ban nãy ngài cũng nói chuyện gia nhập quân đội cũng không gấp, vậy... ta về nghĩ cho kỹ cái đã.

Chu tướng quân im lặng nhìn Vương Bảo Nhạc vài lần rồi mới cười nói.

- Vương Bảo Nhạc, quân đội không đơn giản như ngươi nghĩ đâu... Ngươi có biết tại sao ta lại nói chỉ có quân đội là nằm ngoài vũng nước đục trong liên bang hay không?

Vương Bảo Nhạc đần mặt ra lắc đầu, hắn thật sự không rõ lắm, chẳng qua thấy bộ dạng Chu tướng quân tự tin như thế, vậy nên lắc đầu xong thì hắn lại lập tức ra vẻ tin tưởng ngay.

Chu tướng quân không thèm nhìn vẻ mặt của Chu tướng quân, chắp tay sau lưng, xoay người nhìn bản đồ kia rồi thản nhiên mở miệng.

- Mặc dù số lượng tu sĩ bên quân đội không nhiều bằng những thế lực khác, nội tình cũng không bằng, nhưng... Chúng ta có tuyệt chiêu kinh thiên!

Chu tướng quân nói xong thì nhìn Vương Bảo Nhạc một cái, rõ ràng là đang chờ Vương Bảo Nhạc hỏi.

Thực ra hắn cũng chưa định nói rõ về tuyệt chiêu đó, chỉ là muốn cho Vương Bảo Nhạc biết rõ về phe quân đội là một lựa chọn chính xác. Ông định chờ Vương Bảo Nhạc mở miệng hỏi xong thì mình sẽ mập mờ một phen, mục đích là muốn khiến cho đối phương sinh

hứng thú là được, bọn trẻ ấy mà, lòng tò mò lúc nào cũng mạnh cả.

Vương Bảo Nhạc chớp mắt, cảm thấy lúc vị Chu tướng quân này nói ra bốn chữ tuyệt chiêu kinh thiên thì dường như khí thế lập tức khác hẳn, nhưng Vương Bảo Nhạc cảm thấy lúc mình ba tuổi thì đã không chơi chiêu dụ khị, gợi lòng tò mò của người ta thế này nữa rồi. Thầm nghĩ chắc mẩm đợi mình hỏi xong thì đối phương sẽ làm màu mập mờ một phen, cuối cùng chưa chắc gì đã chịu nói, nếu muốn biết thì phải chơi ngược lại, vậy nên... Hắn không thèm hỏi.

Cứ thế... Chu tướng quân đợi cả buổi trời mà không thấy Vương Bảo Nhạc phối hợp hỏi lại thì dần đanh mặt lại.

Thấy Chu tướng quân đổi sắc mặt như thế, Vương Bảo Nhạc thở dài, cảm thấy người ta mạnh hơn mình, nếu mình thỏ đế một lát thì cũng không mất mặt gì, vậy nên bèn mở miệng.

- Tuyệt chiêu gì thế.

Nghe Vương Bảo Nhạc hỏi, Chu tướng quân hít sâu một hơi, mặc dù nhìn ra chút thủ đoạn của Vương Bảo Nhạc, nhưng hắn vẫn cảm thấy mình cần phải phổ biến mức độ cường đại của quân đội cho Vương Bảo Nhạc biết một phen. Vậy nên ông ngẩng đầu nhìn vách của chiếc lều, như xuyên qua đó nhìn về phía bầu trời phương xa, thản nhiên mở miệng.

- Mặc dù vì sự xuất hiện của linh khí, quấy nhiễu nguyên tử bị ảnh hưởng, cho nên tất cả đạn hạt nhân trên Trái Đất đều mất tác dụng, không thể dùng tiếp nữa... Nhưng mấy năm nay, quân đội bọn họ đã nghiên cứu chế tạo ra hai quả bom á hắc động có uy lực còn mạnh hơn đạt hạn nhân nhiều.

- Hai quả bom á hắc động này chính là tuyệt chiêu lớn nhất của quân đội bọn ta!

Chu tướng quân nói xong, Vương Bảo Nhạc vốn không để tâm lắm cũng lập tức giật thót, mở to hai mắt, thất thanh bật thốt.

- Thứ gì cơ?

Thật sự là hắn sinh ra ở kỷ linh nguyên, không hề biết gì về nền khoa học kỹ thuật của liên bang trước khi thanh cổ kiếm đồng xanh kia tới, nhưng hắn vẫn biết một chút về uy lực và mức độ khủng bố từ đạn hạt nhân từ chỗ cha mẹ và một số sách lịch sử.

Chỉ là từ khi linh khí xuất hiện, thay đổi kết cấu vật chất, biến thành năng lượng mới, từ đó đào thải rất nhiều sản phẩm khoa học kỹ thuật trước kỷ linh nguyên khiến hắn quen rồi, nay nghe Chu tướng quân nói thế khiến Vương Bảo Nhạc vừa bất ngờ, vừa xa lạ, lại có cảm giác không dám tin.

- Thứ ta nói chính là bom á hắc động, theo lý thuyết nếu như đồng thời cho nổ mười hai quả thì có thể xóa bỏ phần lớn sinh vật, phá hủy hơn phân nửa Trái Đất!

Thấy Vương Bảo Nhạc khiếp sợ như thế, trong lòng Chu tướng quân thầm sướng, chắp tay sau lưng thản nhiên nói.

- Tiếc rằng nghiên cứu chế tạo bom á hắc động rất khó, tài liệu cần thiết cũng vô cùng quý hiếm, cho nên bao năm nay chỉ chế tạo thành công có hai quả mà thôi, lại còn không thể đạt được hiệu quả thật sự của bom hắc động, không đủ để tiêu diệt biển hung thú, bởi vì một số tồn tại trong đó có thân thể vô cùng cường hãn, đồng thời cũng có thể có đám hung thú truyền thuyết đang say ngủ bên trong...

- Tuy là thế, nhưng hai quả bom á hắc động này cũng đủ để tạo lực uy hiếp, dù sao thì có những lúc không dùng tới còn có uy lực cao hơn dùng tới nữa!

- Lúc nãy ta có nói biên giới liên bang trong vòng hai mươi năm tới sẽ không có gì phải lo, trong đó cũng có một phần đến từ tác dụng uy hiếp của bom á hắc động đấy!

Hô hấp của Vương Bảo Nhạc trở nên dồn dập, đầu óc rối nùi. Hắn chỉ cảm thấy dường như Chu tướng quân lúc này còn cao lớn hơn lúc trước, thậm chí trong mắt hắn, quân đội lập tức trở nên thần bí vô cùng.

Chu tướng quân rất hài lòng với vẻ rung động của Vương Bảo Nhạc lúc này, nên lại từ từ cất lời.

- Đừng có xem thường sức mạnh khoa học kỹ thuật của liên bang, mặc dù linh khí xuất hiện thay đổi rất nhiều thứ... Nhưng hiện tại liên bang đang nghiên cứu lý luận phải làm sao để kết hợp linh khí và bom á hắc động, kết hợp cả pháp binh học, muốn sáng tạo ra một quả bom phản vật chất thật sự, cũng chính là bom hắc động, đương nhiên tên cũng sẽ đổi, gọi là đạn phản linh sẽ thích hợp hơn!

- Một khi thành công... tương đương với liên bang đã nắm giữ một phần sức mạnh của thần!

Giọng nói của Chu tướng quân rất khoan thai, nói xong, ông nhìn Vương Bảo Nhạc đã bị kinh ngạc đến mức ngây người ở đó rồi mỉm cười, đưa cho Vương Bảo Nhạc một cái huân chương bằng ngọc.

- Huân chương này địa biểu cho tình hữu nghị của quân đội, cầm nó thì ngươi có thể khiến cứ điểm chính thứ bảy, bao gồm cả ta ra tay giúp đỡ ngươi một lần, đương nhiên là trong tình huống không trái với nguyên tắc!

Hô hấp của Vương Bảo Nhạc trở nên gấp gáp hơn, ngơ ngác nhận lấy huân chương, đầu óc vẫn còn đang rung động vì bom á hắc động mà Chu tướng quân đã nói. Hồi lâu sau hắn mới hít sâu một hơi, dù đầu óc vẫn còn đang dậy sóng, nhưng cũng đã dằn được phần nào cơn kích động xuống, nhìn chiếc huân chương trong tay, hắn lập tức ý thức được giá trị của nó lớn tới mức nào.

- Khiến cho cứ điểm thứ bảy, thậm chí cả Chu tướng quân... giúp ta một lần ư?

Con ngươi của Vương Bảo Nhạc co rụt lại, biết rõ đây chính là phần thưởng lớn nhất mà mình nhận được lần này, tương đương với lấy được một lá bùa hộ mệnh. Dù không cần dùng tới nó, lấy ra hù người ta cũng oách lắm, vậy nên hắn hít sâu một hơi, tranh thủ ôm quyền cúi đầu với Chu tướng quân.

- Đa tạ Chu tướng quân!

Thấy Vương Bảo Nhạc ý thức được giá trị của huân chương này như thế, Chu tướng quân bèn mỉm cười.

- Công lao của ngươi đã được ghi vào trong hồ sơ, một phần đưa tới liên bang, một phần đưa về đạo viện Phiêu Miểu, đến lúc đó sẽ tiến hành khen thưởng cho ngươi.

Nói xong, chừng như nhớ ra điều gì nên ông lại hỏi tiếp.

- Vương Bảo Nhạc, ngươi đã cải biến khẩu hỏa thần pháo kia kiểu gì thế?

Vương Bảo Nhạc không chút chần chừ, lập tức lấy một thẻ ngọc ra từ trong vòng tay trữ ngọc đưa cho Chu tướng quân. Thực ra hắn đã

chuẩn bị sẵn từ lâu rồi, biết rõ uy lực của khẩu hỏa thần pháo vào lúc cuối cùng nhất định sẽ được người ta chú ý, dù chính hắn cũng không rõ phải khống chế biến dị kiểu gì, nhưng hồi văn của hỏa thần pháo sau khi biến dị thì vẫn được hắn chép lại rất nhiều.

Loại chuyện cải biến khiến chiến lực của cứ điểm tăng cao thế này, Vương Bảo Nhạc đương nhiên sẽ không giấu giếm làm gì, nên đã viết lại hết tất cả biến hóa của hồi văn ở bên trong.

Có điều thân là pháp binh nhất mạch, Vương Bảo Nhạc cũng biết kha khá về hỏa thần pháo, biết rõ loại cải biến này có độ khó rất lớn, sợ là nhất thời khó mà thành công, cần phải thử nghiệm lâu dài mới được.

Còn việc giải thích tại sao mình có thể cải biến thành công thì chẳng cần nói rõ làm gì, cứ nói là do linh cảm với ăn may là được. Dù sao hắn thân là binh tu, tạo nghệ hồi văn của hắn được ghi trong hồ sơ đạo viện Phiêu Miểu lại không hề tầm thường.

Nhận lấy thẻ ngọc, Chu tướng quân mỉm cười nhìn Vương Bảo Nhạc, bản thân hắn lập nhiều công lớn cho cứ điểm, lại là học sinh của đạo viện Phiêu Miểu, cho nên dù Vương Bảo Nhạc không đưa thẻ ngọc này ra thì ông cũng không thể nói gì, dù sao thì Chu Đức Hỉ ông không rành cũng không thèm làm mấy thủ đoạn cướp thành quả khiến người ta thất vọng.

Vậy nên chuyện trò thêm với Vương Bảo Nhạc một lát thì mới kết thúc lần gặp mặt này, lúc gần đi, Vương Bảo Nhạc chần chừ một lúc mới quay đầu lại nhìn Chu tướng quân, trong mắt mang theo vẻ chờ mong, thử mở miệng hỏi dò.

- Chuyện này... Chu tướng quân, chỗ ngài có răng của hung thú Trúc Cơ không? Gần đây ta cần nó để luyện khí...

Chu tướng quân nghe thế thì bật cười, giơ tay phất nhẹ, có ba cái răng thú màu đen bay về phía Vương Bảo Nhạc.

- Tài liệu toàn thân của thú vương đều phải lập hồ sơ, ta không tiện tặng ngươi ngay, đợi một thời gian nữa ta sẽ tặng ngươi một cái răng thú vương, tặng trước ba cái răng hung thú Trúc Cơ này vậy.

Nhìn thấy răng thú kia, hai mắt Vương Bảo Nhạc lập tức sáng rực lên, vội vàng đón lấy, sau đó vui sướng cáo từ rời khỏi. Đợi tìm thấy mấy người Trần Vũ Đồng, Chu Bằng Hải và Tôn Phương thì bước lên

khí cầu, quay về đạo viện Phiêu Miểu.

Theo khí cầu bay lên cao, bốn người Vương Bảo Nhạc và Trần Vũ Đồng đứng bên trong khí cầu, không khỏi dõi mắt nhìn cứ điểm nhỏ dần ở phía xa với tâm trạng khác nhau, có đau thương và không nỡ, có phức tạp và cay đắng, lại có tim đập dồn dập, mặc dù không thể xem như mấy kiếp, nhưng cũng không khác là mấy.

Cùng lúc đó, Chu tướng quân cũng đi ra khỏi quân trướng, ngẩng đầu nhìn khí cầu của đám người Vương Bảo Nhạc đã bay đi hồi lâu, trong mắt dần lộ ra vẻ thưởng thức.

- Tâm tư kín đáo, lại giỏi nhìn mặt nói chuyện, thoạt trông có vẻ thật thà chân chất, nhưng lại sát phạt quyết đoán, tính tình cũng bướng lắm... Không tệ, khá lắm, đúng là một mầm non tốt.

------oOo------

Chương 185: Phần thưởng lớn của đạo viện!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trời trong nắng ấm, vầng kiếm dương treo cao!

Sau khi rời khỏi khu vực cứ điểm, khí cầu của Trần Vũ Đồng bay vèo vèo giữa không trung, theo từng dãy núi rừng ở bên dưới thu nhỏ lại trong tầm mắt, cả quá trình bay dài đăng đẳng dường như cũng đã mang đi hết bi thương của họ trong cuộc chiến thú triều ở cứ điểm lần này.

Chuyện cũ đã qua, chỉ có thể biến trải nghiệm ở cứ điểm thành rung động chôn chặt trong lòng, biến thành một phần của cuộc đời.

Vết thương của Chu Bằng Hải và Tôn Phương không hề nhẹ, tuy có đan dược trị liệu giúp đỡ khôi phục, nhưng lúc này mặt mày đều trắng bệch, tuy thế lúc này họ đều thở phào nhẹ nhõm, thu hồi tầm mắt nhìn về phía cứ điểm, khi nhìn về phía đạo viện Phiêu Miểu thì trong mắt của họ dần lộ ra vẻ chờ mong.

Quân đội khen thưởng cùng lắm chỉ là công lao với huân chương, còn phần thưởng thực chất đều là các đạo viện cho riêng, ngoài ra còn có của liên bang thống nhất phát ra sau khi đã kiểm tra đối chiếu.

Lúc này mang theo niềm chờ mong đối với việc trở về đạo viện, hai người ngồi nói chuyện với nhau, sau khi được hiểm nguy sinh tử tôi luyện, quan hệ giữa Tôn Phương và Chu Bằng Hải cũng trở nên thân thiết hơn nhiều.

Còn Trần Vũ Đồng thì đang ngồi bên cạnh Vương Bảo Nhạc, vỗ vai của hắn cười nói.

- Bảo Nhạc sư đệ, lần này ngươi lập nhiều công lớn như thế, quay về đạo viện thì danh tiếng nhất định sẽ tăng lên, đặc biệt là chúng ta đại diện cho đạo viện Phiêu Miểu, nên công lao lần này xem như cũng khiến đạo viện Phiêu Miểu nở mày nở mặt.

Nghe Trần Vũ Đồng lên tiếng an ủi, Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, cũng dằn nỗi lòng lại, sau đó dần nói cười về chuyện của đạo viện với Trần Vũ Đồng, sau đó lại rủ cả Chu Bằng Hải và Tôn Phương đến cùng nhau chuyện trò.

Thời gian thấm thoắt trôi qua, mấy canh giờ chỉ thoáng một cái đã qua, đường trở về cũng thuận lợi hệt như lúc đi. Theo đến gần phạm vi thế lực của đạo viện Phiêu Miểu, bốn người đều đứng dậy, nhìn về phía hồ Thanh Mộc đang nhanh chóng xuất hiện trong tầm mắt của mình.

- Về đến nhà rồi...

Chu Bằng Hải và Tôn Phương thở dài một hơi, trước kia không hề có cảm giác này, nhưng sau khi trải qua trận chiến sinh tử kia, lúc này gặp lại hồ Thanh Mộc, trong lòng họ lại sinh ra cảm giác thân thiết, tựa như một người con lưu lạc bao năm quay về cố hương vậy.

Vương Bảo Nhạc cũng có cảm giác giống hệt như thế, lúc này hắn đi tới phía trước khí cầu, đón gió mà đứng, tốc độ của khí cầu vẫn không giảm, tựa như một tia chớp bạc lao thẳng đến chỗ hồ Thanh Mộc.

Chất lượng của khí cầu này là tốt nhất trong số tất cả các khí cầu mà Vương Bảo Nhạc từng thấy, nhất là dọn đường bọn họ cũng gặp phải vài con hung thú lác đác mà cũng chẳng cần ra tay, cứ bay đâm thẳng qua là được.

Đồng thời, cũng không bị ảnh hưởng gì khi gặp phải một số hoàn cảnh khí hậu không thể xem là quá mức biến thái.

Lúc này khí cầu lướt nhanh, khi hồ Thanh Mộc đã hoàn toàn xuất hiện trước mặt họ thì khí cầu mới dần chậm lại, trực tiếp xuyên thấy qua màng sương bên ngoài đảo Thượng Viện, dừng lại vài giây, sau khi được trận pháp trên đao xác nhận thân phận xong thì nó mới dần bay ra khỏi màng sương, đáp xuống trên quảng trường ở đảo Thượng Viện.

Trên quảng trường của đảo Thượng Viện lúc này đã có hơn mười người đứng chờ sẵn, các chủ Pháp Binh Các và bốn vị phó các chủ đều có mặt. Trước mặt bọn họ còn là sư tôn của Trần Vũ Đồng, vị trưởng lão của Pháp Binh Các vốn cực kỳ thích Vương Bảo Nhạc, ông đứng hàng đầu, vừa mỉm cười lại đầy vẻ tự hào.

Mà người đứng giữa bọn họ chính là vị nam tử trung niên mặc trường bào màu đỏ kia, cũng chính là một trong ba vị phó tông của đạo viện Phiêu Miểu!

Lúc này ông chắp tay sau lưng, mặt mỉm cười nhìn mấy người Vương Bảo Nhạc vừa đi ra khỏi khí cầu và đi tới bái kiến mình.

Trong lòng Vương Bảo Nhạc vô cùng hưng phấn, Trần Vũ Đồng, Chu Bằng Hải và Tôn Phương cũng thế, lúc vừa mới đi ra khỏi màng sương thì họ đã thấy các vị cao tầng của Pháp Binh Các, lúc này vừa đáp xuống thì lập tức đến bái kiến.

- Bái kiến sư tôn, bái kiến phó tông, bái kiến chư vị các chủ!

Trần Vũ Đồng biết rõ thân phận của vị trung niên áo đỏ kia, lúc này kích động nên lập tức nói thật to, và cúi đầu chào, cũng có ý nhắc nhở mấy người Vương Bảo Nhạc.

- Phó tông?

Trong lòng Vương Bảo Nhạc run lên, sau khi ý thức được dụng ý của Trần Vũ Đồng, cũng hiểu rõ đối phương đang ám chỉ điều gì nên vội vàng bái kiến, còn Chu Bằng Hải và Tôn Phương thì lại càng giật mình hơn, đối với bọn họ mà nói thì phó tông chính là đại nhân vật mà ai cũng phải ngước nhìn.

- Hôm nay các ngươi không cần phải đa lễ!

Trung niên áo đỏ cười lớn, hất nhẹ tay phải, một cỗ sức mạnh nhu hòa lan ra đỡ bốn người dậy, sau đó vị phó tông này bước lên vỗ vai

Trần Vũ Đồng, lại vỗ vai Vương Bảo Nhạc với vẻ đầy thưởng thức.

- Tiểu tử làm khá lắm, lần này ngươi đã khiến đạo viện Phiêu Miểu chúng ta được nở mày nở mặt!

Vị phó tông này rõ ràng cũng là người ngay thẳng, theo ông thấy thì đám người Vương Bảo Nhạc rõ ràng đã trải qua cửu tử nhất sinh mới quay về được, trận chiến ở cứ điểm chỗ bọn họ ở trong quân đội cũng coi như lập được công lớn, mặc dù tính từ phòng tuyến thứ nhất đến phòng tuyến thứ bảy thì không tính là lớn nhất, nhưng đạo viện Phiêu Miểu từ xưa tới nay vẫn luôn thưởng phạt phân minh.

Cho nên lần này ông phụng lệnh tông chủ tới đây để khen ngợi, đồng thời cũng muốn nhờ việc này để khích lệ những học sinh khác, thậm chí còn định lấy bốn người Vương Bảo Nhạc ra làm tấm gương tiêu biểu để tuyên truyền một phen, vậy nên bèn cười nói.

- Nói đi, các ngươi cần cái gì, chỉ cần làm được thì hôm nay ta nhất định sẽ làm hết cho các ngươi!

Nghe phó tông nói thế, hai mắt của bốn người Vương Bảo Nhạc đều sáng lên, ai cũng rục rịch, chẳng qua ba người Trần Vũ Đồng biết rõ công của Vương Bảo Nhạc là lớn nhất, mặc dù bọn họ có thể đưa ra yêu cầu, nhưng không thể quá đáng, vậy nên đều suy nghĩ hồi lâu rồi mới lần lượt mở miệng.

Yêu cầu của Tôn Phương rất đơn giản, hắn muốn một tòa động phủ, phải biết rằng số lượng động phủ trong Pháp Binh Các không có nhiều, phần lớn dều là chuẩn bị cho binh tử, binh đồ không phải ai cũng có tư cách, trừ phi là binh đồ có quyền lớn như Chu Bằng Hải hoặc những người có linh căn tám tấc như Vương Bảo Nhạc thì mới được.

Cho nên đối với Tôn Phương mà nói, tầm quan trọng của động phủ thật sự rất lớn.

Còn Chu Bằng Hải thì chọn đổi phần thưởng thành điểm cộng trong khảo hạch binh tử, với hắn mà nói thì đây mới là quan trọng nhất, dù sao thì với bản lĩnh của mình, hắn cũng không nắm chắc có thể trở thành binh tử, nhưng nếu có điểm cộng này thì hắn có thể nắm chắc hơn bảy phần.

Còn Trần Vũ Đồng thì khác, hắn không yêu cầu bất kỳ phần thưởng gì, nhưng như vậy thì hắn sẽ nhận được nhiều chỗ tốt hơn, cũng

giúp ích không nhỏ cho hắn trong việc tấn chức phó các chủ, sau khi nói ra lựa chọn của mình xong, Trần Vũ Đồng còn quay sang nháy mắt ra dấu cho Vương Bảo Nhạc.

Phó tông mỉm cười đồng ý với lựa chọn của cả ba người bọn họ, sau đó lại nhìn Vương Bảo Nhạc.

- Vương Bảo Nhạc, còn ngươi thì sao?

Vương Bảo Nhạc suy nghĩ, hắn cũng thấy ánh mắt của Vương Bảo Nhạc, biết rõ đối phương đang ra dấu cho mình là đừng lấy gì cả thì sẽ có được phần thưởng tốt hơn, hắn cũng đang định làm thế, nhưng đột nhiên nhớ tới vài câu chuyện trong tự truyện quan lớn, vậy nên hắn chớp mắt, thầm nghĩ vị phó tông này tuyệt đối là một đại nhân vật, lời ông nói ra nhất định đều khiến cho người ta để ý nhiều hơn.

Nhất là nghĩ đến việc sắp tới mình định đi khảo hạch binh tử, chuyện này vô cùng quan trọng, nếu như phó tông có thể nói đỡ vài câu thì việc khảo hạch binh tử nhất định có thể thuận lợi trót lọt hơn, nghĩ thế, Vương Bảo Nhạc mới thử nói.

- Phó tông tiền bối, học sinh cũng không rõ mình muốn phần thưởng gì nữa, hiện tại thứ duy nhất ta muốn chính là trở thành binh tử, nhưng việc này cũng không thể dùng ban thưởng để đổi được.

Hắn vừa nói xong thì phó tông khẽ nhướng mày, cười như không cười dò xét hắn một phen, sau khi suy nghĩ một chút thì ông mới quay lại nhìn các chủ Pháp Binh Các và những người khác rồi cười nói.

- Tiểu tử ranh ma này... Các ngươi nói xem, với bản lĩnh của hắn thì còn cần dùng ban thưởng để đổi lấy thân phận binh tử chắc, có khi chẳng khác gì dễ như trở bàn tay ấy chứ.

Mấy người các chủ Pháp Binh Các cũng mỉm cười, vội vàng phụ họa, vừa đồng ý với lời phó tông chủ đã nói, vừa nhìn Vương Bảo Nhạc với vẻ ngạc nhiên, phải biết rằng Vương Bảo Nhạc nói thế, vừa không nói mình muốn dùng phần thưởng để đổi thân phận binh tử, nhưng lại nhân cơ hội nêu lên ý muốn của mình, để cho phó tông chủ thuận nước đẩy thuyền, thế là Vương Bảo Nhạc vừa không tốn cơ hội nhận thưởng, nhưng từ một mức độ nào đó lại tương đương với xí trước thân phận binh tử.

Một câu đơn giản vừa lộ ra được sự cơ trí, vừa không đơn giản, lại

không khiến cho người ta cảm phản, đúng là hiếm thấy.

Sư tôn của Trần Vũ Đồng đứng bên cạnh thấy thế thì càng cười tươi hơn.

Thấy kế hoạch thuận lợi, trong lòng Vương Bảo Nhạc vô cùng hưng phấn, ôm quyền cúi đầu một cái thật sâu với phó tông, khi ngẩng đầu lên thì hắn hít sâu một hơi, trầm giọng mở miệng.

- Đa tạ phó tổng, hiện tại học sinh không biết chọn gì mới thích hợp nhất, kính xin phó tông... Chỉ điểm cho, học sinh xin nghe theo phó tông cả!

Vương Bảo Nhạc nói ra câu này xong thì Trần Vũ Đồng mở to hai mắt, mọi người trong Pháp Binh Các đều nhìn Vương Bảo Nhạc với vẻ càng ngạc nhiên hơn.

Thực tế lựa chọn của Vương Bảo Nhạc còn tốt hơn kiểu không nhận thưởng của Trần Vũ Đồng nữa, đây là muốn làm thân với phó tông...

- Thú vị lắm.

Phó tông nhìn Vương Bảo Nhạc đầy thâm ý, sau khi trầm tư một lúc thì ông mỉm cười, hạ quyết tâm.

- Mấy năm nay đạo viện Phiêu Miểu chúng ta cũng lấy được gần trăm loại truyền thừa từ trên các mảnh vỡ kiếm dương, tất cả đều là tuyệt phẩm, vô cùng quý giá, Chân Tức cũng có thể thi triển, cho dùng đến Trúc Cơ, thậm chí là Kết Đan thì vẫn có thể dùng được, uy lực lại không hề tầm thường!

- Hôm nay trong đạo viện còn lại chưa tới hai mươi loại, ta nhớ trong số đó có một đạo truyền thừa liên quan tới pháp binh, tên là Viêm Bạo!

- Ngươi có muốn nhận hay không?

Phó tông vừa nói thế thì tất cả mọi người của Pháp Binh Các ở xung quanh đều giật mình biến sắc, các chủ và bốn vị phó các chủ của Pháp Binh Các thì mở to hai mắt, ngay cả các chủ cũng phải run lên với vẻ không dám tin, lại có chút hâm mộ không sao giấu nổi, rõ ràng quyết định của phó tông đã nằm ngoài dự đoán của họ.

Ngay cả họ cũng vô cùng khao khát bí kỹ Viêm Bạo này, nhưng

không thể nào lấy được, bởi vì truyền thừa này khác với Lôi Vực của Trận Văn Các. Mặc dù năm đạo lôi pháp truyền thừa trong Lôi Vực cũng vô cùng cường hãn, nhưng có thể được nhiều người nắm giữ, còn loại tuyệt phẩm như Viêm Bạo, thay vì nói là truyền thừa, chi bằng nói là thiên phú thì đúng hơn, bản thân nó cực kỳ đặc biệt, tồn tại ở bên trong mảnh vỡ, một khi bị người ta đánh dấu thì sẽ biến mất, không còn tồn tại nữa, những kẻ khác khó mà lấy được!

Thế nên mới gọi nó là tuyệt phẩm!

Ngay cả sư tôn của Trần Vũ Đồng cũng phải giật mình, thật sự là... đối với đạo viện Phiêu Miểu mà nói, mức độ quý giá của bí kỹ truyền thừa thật sự khiến kẻ khác ao ước không thôi.

------oOo------

Chương 186: Viêm Bạo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Loại bí kỹ tuyệt phẩm thế này, dùng một cái thì bớt một cái, với nội tình của đạo viện Phiêu Miểu, mấy năm nay tổng cộng chỉ lấy được gần trăm cái mà thôi, chỉ những người lập được công lớn mới lấy được.

Dù tính hết công lao của Vương Bảo Nhạc trong chuyến quê hương linh tức cộng lại thì cũng hơi miễn cưỡng để lấy được một bí kỹ truyền thừa tuyệt phẩm như thế, trừ khi Vương Bảo Nhạc chọn tặng hết cho đạo viện thì còn họa may, bằng không thì đừng có mà mơ.

Chu Bằng Hải và Tôn Phương cũng ngơ ngác, bọn họ không hiểu về bí kỹ lắm, nhưng Trần Vũ Đồng đã từng nghe qua một chút, lúc này cũng phải mở to hai mắt, nín thở nhìn Vương Bảo Nhạc, ngay cả hắn cũng phải hâm mộ không thôi, đồng thời trong lòng cũng rất đỗi giật mình.

Ngay cả Vương Bảo Nhạc cũng ngu người, mặc dù hắn không biết bí kỹ quý giá đến mức nào, nhưng nhìn vẻ mặt của những người khác thì trong lòng cũng phải giật mình và ngơ ngác, lúc này sư tôn của Trần Vũ Đồng hít sâu một hơi, nói với Vương Bảo Nhạc.

- Bảo Nhạc, còn không mau cảm tạ đại ân của phó tông đại nhân!

Nghe lão giả nói thế, Vương Bảo Nhạc không chút chần chừ, tim đập thình thịch, lập tức bước lên cúi đầu thật sâu.

- Đa tạ phó tông!

Trung niên áo đỏ mỉm cười, lại nói chuyện với mấy người Vương Bảo Nhạc một lúc rồi mới rời đi. Khi ông đã đi thì các chủ của Pháp Binh Các lại bước lên khen ngợi vài câu, có điều chỉ là nói theo quy tắc thôi chứ không thân thiết bằng phó tôn.

Nhưng lần này ngay cả Pháp Binh Các cũng có ban thưởng cho Vương Bảo Nhạc, tặng cho hắn một chiếc khí cầu màu bạc, bộ dạng trông như hình giọt nước, nó vừa xuất hiện thì lập tức thu hút tầm mắt của Vương Bảo Nhạc, khiến cho hắn vừa nhìn thấy thì tim đã đập thình thịch.

Nhìn qua thì hình như chiếc khí cầu màu bạc hình giọt nước này còn xịn hơn cả chiếc khí cầu của Trần Vũ Đồng một chút, chất lượng rất tốt, lại còn ngầu lòi, ngay cả Trần Vũ Đồng nhìn thấy cũng phải cười khổ đầy hâm mộ, biết rõ lần này Pháp Binh Các xem như chi đậm.

- Bảo Nhạc sư đệ, chiếc khí cầu này chính là khí cầu đặc biệt chỉ cấp bậc phó các chủ mới có được đấy, giá của mỗi chiếc... đủ để mua được một căn nhà trong khu vực phồn hoa nhất ở thành Phiêu Miểu chúng ta.

Sau khi biết được giá trị của chiếc khí cầu này xong, Vương Bảo Nhạc vô cùng hưng phấn, vội cảm ơn, mãi đến khí mấy người các chủ Pháp Binh Các đã rời đi, sư tôn của Trần Vũ Đồng ở lại nói cho Vương Bảo Nhạc biết bí kỹ là gì!

Sau khi nghe ông nói xong, Vương Bảo Nhạc dần mở to hai mắt, theo sau là niềm kinh hỉ cực lớn khiến hắn cảm thấy choáng váng vì bất ngờ, khí cầu thì thôi đi, sau khi biết về bí kỹ xong thì hắn lập tức ý thức được nó to lớn đến mức khó mà tính ra giá trị được.

- Bí kỹ ghi lại trên mảnh vỡ chỉ có thể truyền thừa được một lần thôi, sau khi truyền thừa thì mảnh vỡ sẽ tự động hóa thành tro bụi...

Tâm trạng của Vương Bảo Nhạc vô cùng kích động, mãi đến khi quay lại động phủ trong Pháp Binh Các cũng khó mà bình tĩnh lại được.

- Theo lý thì không nên thưởng cho mình nhiều như thế mới đúng...

Vương Bảo Nhạc nhanh chóng ý thức được có chỗ không đúng, trong lúc hắn vô cùng kinh ngạc và suy xét nguyên do thì hắn để ý thấy mấy ngày sau, toàn bộ đảo Thượng Viện bắt đầu tuyên truyền sự tích của họ lúc ở cứ điểm với quy mô trước nay chưa từng có.

Ngay cả phần thưởng cũng nằm trong nội dung tuyên truyền, khiến cho toàn bộ đảo Thượng Viện như sôi trào, thậm chí ngay cả Liễu Đạo Bân cũng truyền âm thăm hỏi, thế là Vương Bảo Nhạc lập tức hiểu ra ngay cả đảo Hạ Viện cũng được tuyên truyền về việc này.

- Đây là muốn lấy mình là làm hình mẫu à?

Sau khi suy đoán được phần nào tình tâm trạng của Vương Bảo Nhạc lại càng hưng phấn hơn, hắn cảm thấy đạo viện thật sự rất có mắt biết nhìn người, vậy nên vừa ăn vặt vừa hí hửng mở linh võng lên xem mọi người nói gì.

Công lao của Vương Bảo Nhạc ở cứ điểm đã được đạo viện Phiêu Miểu tuyên truyền vô cùng triệt để, miêu tả bốn người bọn họ như anh hùng của đạo viện, nhất là Vương Bảo Nhạc lại càng được tập trung tuyên truyền nhiều hơn. Thế là sau vụ quảng cáo lần trước, tên tuổi của Vương Bảo Nhạc lại trở thành tiêu điểm bàn tán của tất cả mọi người lần nữa.

Trong lúc tất cả đạo viện đều oanh động, Vương Bảo Nhạc cũng ra ngoài thử chiếc khí cầu giọt nước của mình, tốc độ nhanh hơn cả khí cầu của Trần Vũ Đồng, lại có được chiến lực không hề tầm thường, điều này khiến Vương Bảo Nhạc vừa kinh hỉ vừa thêm chờ mong với bí kỹ còn tuyệt vời hơn cả khí cầu này hơn.

Nỗi niềm mong chờ kia không kéo dài bao lâu, vài ngày sau, Vương Bảo Nhạc đã nhận được bí kỹ mà phó tông thưởng cho hắn!

Đây là một mảnh vỡ màu đỏ chỉ to bằng móng tay cái, được đặt trong một chiếc hộp bằng ngọc thạch vô cùng xa hoa, sau khi Vương Bảo Nhạc quan sát kỹ càng thì phát hiện hạch tâm của chiếc hộp này chính là linh thạch bảy màu, còn chất ngọc bên ngoài thì hắn chưa từng gặp qua bao giờ, bấy nhiêu cũng đủ khiến hắn giật mình.

- Cái hộp này cũng có giá trị không nhỏ chút nào!

Vương Bảo Nhạc mừng rơn, sau khi mở ra nhìn mảnh vỡ màu đỏ thì có một cỗ linh khí cực kỳ nồng đậm liên tục tỏa ra từ bên trong mảnh vỡ đó.

Trong cỗ linh khí này ẩn chứa sóng nhiệt cực nóng, tựa như bên trong có chứa một cỗ viêm linh vô hình, lặng lẽ phát ra tiếng gào, khiến tâm thần của Vương Bảo Nhạc rung chuyển, làm thân thể hắn căng cứng, hô hấp trở nên dồn dập hơn.

- Mảnh vỡ thiên thạch cũng có rất nhiều loại, có loại trực tiếp hấp thu vào người được, có loại thì giống như ở quê hương linh tức vậy, có thể được mượn nhờ, có loại thì giống như mảnh vỡ trong tay mình, tuy không thể bị hấp thu, nhưng có thể cảm thụ được khí tức giống như dấu ấn tinh thần ở bên trên.

Trong lòng Vương Bảo Nhạc thầm nghĩ, đây là tin tức mà sư tôn của Trần Vũ Đồng đã nói cho hắn biết, Vương Bảo Nhạc vốn không hiểu rõ lắm, nhưng nay được thấy tận mắt, cảm thụ được cái nóng rực tỏa ra từ bên trong, hắn đột nhiên đã hiểu rõ ra một vài điều.

Hồi lâu sau Vương Bảo Nhạc mới hít sâu một hơi, sau khi chần chừ một lúc thì hai mắt lộ ra vẻ quyết đoán, dựa theo cách mà sư tôn của Trần Vũ Đồng đã truyền thụ cho mình, giơ tay phải đặt lên mảnh nhỏ này.

Ngay khi tay của hắn chạm vào mảnh vỡ này thì có một cảm giác cực nóng truyền tới từ tay của hắn, nhưng sau đó nó chợt dừng lại như đang chờ đợi cái gì đó.

Vương Bảo Nhạc ngừng thở, lúc này tu vi trong cơ thể bỗng nhiên vận chuyển, lúc này cảm giác nóng rực này lập tức bộc phát, lan ra toàn thân Vương Bảo Nhạc, cuối cùng đồng loạt tràn vào trong đầu của hắn.

Thân thể của Vương Bảo Nhạc run lên, đầu óc lập tức nổ vang, nháy mắt đã mất khống chế thân thể, ý thức cũng bắt đầu trở nên mơ hồ.

Hồi lâu sau, ý thức mơ hồ của Vương Bảo Nhạc dần trở nên rõ ràng hơn, hắn quên mất mình là ai, quên hết tất cả, cảm giác duy nhất còn tồn tại chính là dường như bản thân hắn đã trở thành một ngọn lửa, thế giới trước mắt cũng dần biến đổi, hắn thấy được một cơn lốc do ngọn lửa tạo thành!

Cơn lốc lửa này xộc thẳng lên trời, hủy diệt tất cả, quét sạch toàn bộ mọi thứ trong tầm mắt của hắn, che khuất vạn vật, thay thế tinh thần của hắn...

Thời gian dần trôi qua, nửa tháng sau... mi tâm của Vương Bảo Nhạc vẫn luôn khoanh chân ngồi im không nhúc nhích trong động phủ đột nhiên xuất hiện một ấn ký hình ngọn lửa màu đỏ, nó chậm rãi bập bùng, thân thể của hắn bỗng run lên, dần hé mắt ra, vẻ mặt ngơ ngác.

Nhưng vẻ ngơ ngác này không giữ được bao lâu, giống như ý thức đang dần quay lại, mãi đến hơn nửa nén nhang sau thì cảm giác mê mang đó mới biến mất, thân thể của Vương Bảo Nhạc đột nhiên căng cứng, hô hấp trở nên dồn dập hơn, ý thức hoàn toàn quay về, trợ to hai mắt rồi hít sâu một hơi.

- Giống như nằm mơ vậy...

Vương Bảo Nhạc cố hít thở đều lại, lúc cúi đầu nhìn xuống cái hộp trước mặt mình thì thấy mảnh vỡ mà hắn chạm vào lúc trước đã hóa thành bụi phấn, tất cả mọi thứ khiến hắn ngẩng phắt đầu dậy xem thời gian, sau khi phát hiện mình mất ý thức hơn nửa tháng thì trong lòng hắn như dậy sóng.

Cũng vào lúc này, hắn cảm thấy mi tâm nhói lên, sau khi đưa tay sờ thử không thấy gì hắn bèn lấy gương ra soi, giật mình đứng phắt dậy.

- Đây...

Trong lòng Vương Bảo Nhạc khó mà bình tĩnh được, nhìn dấu ấn ngọn lửa dần biến mất ở mi tâm, hắn nín thở một lúc, hồi lâu sau mới giơ tay lên, trong lòng mặc niệm theo cách mà sư tôn của Trần Vũ Đồng đã từng chỉ điểm.

- Hỏa!

Lập tức có một ngọn lửa màu đỏ xuất hiện ở trong lòng bàn tay của Vương Bảo Nhạc. Ngọn lửa cháy bừng bừng nhưng Vương Bảo Nhạc lại không hề thấy đau đớn, hắn kích động bèn giơ tay phải lên hất mạnh về phía trước, có một biển lửa nho nhỏ bùng lên ngay trước mặt hắn, sóng nhiệt thoắt cái đã tràn ngập khắp động phủ, thậm chí trận pháp trên các vách tường xung quanh cũng xuất hiện dấu hiệu bị đốt cháy.

Vương Bảo Nhạc mừng rỡ vội dừng lại, tâm niệm vừa động thì biển lửa xung quanh lập tức bay về tay phải của hắn rồi biến mất.

- Đây chính là bí kỹ... Viêm Bạo ư?!

Vương Bảo Nhạc vô cùng giật mình, sau khi đi vài vòng quanh động phủ thì hắn đi thẳng ra ngoài, định đi tìm chỗ nào đó để thử uy lực của bí kỹ này.

Nhưng ngay khi Vương Bảo Nhạc đi ra khỏi động phủ, định tìm chỗ thử bí kỹ Viêm Bạo này thì hắn đột nhiên nhận được truyền âm của Trần Vũ Đồng. Giọng nói có phần gấp gáp, vừa kích động vừa mừng rỡ của đối phương lập tức vang ra ngay khi hắn vừa mở nhẫn truyền âm lên.

- Bảo Nhạc sư đệ, việc vui của nhất mạch chúng ta tới rồi!

------oOo------

Chương 187: Thế lực bành trướng

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Việc vui ư?

Vương Bảo Nhạc đang định đi ra ngoài thử uy lực của Vương Bảo Nhạc, nghe Trần Vũ Đồng nói thế thì chớp mắt một cái, kinh ngạc dừng bước nhìn về phía nhẫn truyền âm.

Không đợi hắn nói rõ, giọng nói đầy hưng phấn của Trần Vũ Đồng đang trong trạng thái kích động đã phát ra.

- Tu vi của sư tổ Chu Chính Đức đã đột phá Kết Đan sơ kỳ, chính thức bước vào Kết Đan trung kỳ, địa vị cũng tăng cao, từ đại trưởng lão Pháp Binh Các trở thành phó tông của đạo viện Phiêu Miểu rồi!

- Đạo viện Phiêu Miểu chúng ta trước kia chỉ có ba vị phó tông, nay đã thành bốn vị! Bảo Nhạc sư đệ, những ngày sung sướng của chúng ta đã tới rồi!

Trong giọng nói của Trần Vũ Đồng chứa đầy vẻ mừng rỡ không thôi, thậm chí tiếng thở dốc vì kích động cũng vô cùng rõ ràng, có thể thấy lúc này trong lòng hắn đã vui sướng đến cực điểm.

Chẳng qua Trần Vũ Đồng thì kích động, nhưng Vương Bảo Nhạc thì lại có phần ngu ngơ. Khoảng thời gian hắn cảm ngộ Viêm Bạo chẳng

khác nào đang bế quan, ý thức say ngủ, không biết những chuyện đã xảy ra trong đạo viện gần đây, còn chuyện nhất mạch mà Trần Vũ Đồng đã nói thì trước kia Vương Bảo Nhạc cũng đã có suy đoán, nhưng vẫn không biết rõ lắm.

Cho nên lúc này nghe Trần Vũ Đồng nói tên sư tổ Chu Chính Đức thì hắn có phần xa lạ, không khỏi hỏi lại.

- Sư tổ?

Nghe Vương Bảo Nhạc hỏi thế, Trần Vũ Đồng lập tức hiểu rõ thắc mắc của hắn, vậy nên bèn cười lớn rồi giải thích.

- Bảo Nhạc sư đệ, sư tổ lão nhân gia có hai đệ tử, một người là Lư chưởng viện ở đảo Hạ Viện, cũng chính là Lư Vân Khôn sư thúc, người còn lại chính là sư tôn của ta Tôn Nhất Phong!

- Khi ngươi vào đảo Thượng Viện thì Lư sư thúc đã đánh tiếng, sư tôn cũng muốn nhận ngươi làm đệ tử từ lâu, có điều vì ngươi đã lập được công lớn cho đạo viện ở quê hương linh tức, được quá nhiều người để mắt tới, sư tổ lại đang bế quan, dù sao thì chuyện thu ngươi vào cửa cũng là việc lớn, cần phải xin ý kiến của sư tổ nên mới tạm hoãn lại.

- Nay sư tổ đã xuất quan, trở thành phó tông, đợi sau khi mọi việc xong xuôi thì ngươi sẽ phải đi bái sư đấy.

Trần Vũ Đồng cười lớn rồi giải thích, Vương Bảo Nhạc nghe xong thì mở to hai mắt. Mặc dù việc này cũng trùng khớp với suy đoán của hắn, nhưng khi chính tai nghe thấy thì hắn vẫn kềm lòng không đặng mà nhớ tới cụ mạch hệ trong tự truyện quan lớn, không khỏi kích động hẳn lên, đầu óc nhanh chóng vận động, lập tức nhận ra điểm mấu chốt nên nói ngay.

- Trần sư huynh, nếu như sư tổ đã từ đại trưởng lão Pháp Binh Các tấn chức thành phó tông thì chẳng phải vị trí đại trưởng lão của Pháp Binh Các sẽ để trống hay sao? Thế sẽ do ai đảm nhiệm đây?

Nghe Vương Bảo Nhạc hỏi thế, Trần Vũ Đồng rõ ràng cũng rất hài lòng với sự nhạy bén của Vương Bảo Nhạc, vậy nên hạ giọng nói ngay.

- Bảo Nhạc sư đệ, sư tổ lão nhân gia trở thành phó tông, cũng đã đề nghị với tông chủ... Cho sư tôn tiếp nhận chức vị đại trưởng lão!

Vương Bảo Nhạc nghe đến đây thì đầu óc lập tức chuyển động, hắn hiểu ra nếu việc này thành thật thì nhất mạch bọn họ tuyệt đối có thể xem như quyền thế ngập trời ở đạo viện Phiêu Miểu, nhất là Pháp Binh Các này.

Trên có một sư tổ là phó tông, giữa có đại trưởng lão Pháp Binh Các, còn cả ở đảo Hạ Viện... Khiến cho địa vị của hắn và Trần Vũ Đồng cũng lên theo!

Nghĩ tới đây, Vương Bảo Nhạc hưng phấn hít sâu một hơi, trong đầu lập tức xuất hiện đủ loại tranh đấu trong tự truyện quan lớn, càng nghĩ lại càng thấy phấn khởi, có cảm giác như mình đã được tiếp xúc tới trung tâm quyền lực của đạo viện Phiêu Miểu, ẩn ẩn cảm thấy hiện tại bản thân đã không còn tầm thường chút nào.

- Chẳng qua vẫn còn chút nguy cơ, dù sao thì các trưởng lão khác của Pháp Binh Các cũng ngấp nghé vị trí đại trưởng lão để trống này, tương lai ắt sẽ có cạnh tranh!

- Nhưng việc này có sư tổ lão nhân gia đứng giữa nói giúp, tỷ lệ thành công tuy không chắc ăn trăm phần trăm nhưng cũng phải được tám mươi!

Giọng điệu của Trần Vũ Đồng có phần thoải mái, rõ ràng vô cùng tin tưởng vào bản lĩnh của sư tổ.

Lại chuyện trò với Vương Bảo Nhạc thêm một lúc, chia sẻ tâm trạng kích động của mình xong, Trần Vũ Đồng mới dần bình tĩnh lại, lúc này hắn hít sâu một hơi, thành thật ngả bài với Vương Bảo Nhạc.

- Bảo Nhạc sư đệ, nếu như không có sự cố gì ngoài ý muốn, khi sư tôn trở thành đại trưởng lão của Pháp Binh Các thì trong Pháp Binh Các sẽ không còn ai cản được việc ta trở thành phó các chủ nữa!

- Cho nên Bảo Nhạc này, ngươi phải cố gắng thêm mới được, sớm ngày trở thành binh tử, đợi đến khi sư tôn trở thành đại trưởng lão thì sẽ thay đổi cơ cấu, hy vọng để ngươi quản lý bộ viện quản sẽ rất lớn!

- Đây là một kỳ ngộ, Bảo Nhạc, nếu như ngươi thành công thì vài năm nữa, nói không chừng sẽ có cơ hội trở thành phó các chủ... Khi đó hai sư huynh đệ chúng ta, dù không thể xem như quyền thế ngập trời ở Pháp Binh Các này, nhưng cũng là kiểu nói một không hai!

Nghe những lời nói trầm ổn nhưng không kém phần mãnh liệt của Trần Vũ Đồng, Vương Bảo Nhạc lập tức kích động hẳn lên, không khỏi ảo tưởng đến hình ảnh tốt đẹp trong tương lai, vừa hưng phấn vừa tràn ngập chờ mong, vậy nên hắn lập tức nói ngay.

- Trần sư huynh cứ yên tâm, thực ra bây giờ ta đã có thể tiến hành khảo hạch binh tử rồi, có điều ta muốn chuẩn bị thêm một chút nữa cho chắc.

Vương Bảo Nhạc nói xong, Trần Vũ Đồng bèn mỉm cười, rất tán đồng suy nghĩ của hắn.

- Khảo hạch binh tử chia ra làm đại khảo và tiểu khảo, đều cần phải xin phép, mặc dù chỉ cần thông qua là có thể tấn chức, nhưng nơi này đúng là vẫn có điểm khác biệt.

- Tiểu khảo thì mỗi tháng tiến hành một lần, xin phép là có thể tham dự, do phó các chủ làm giám thị chủ trì, còn đại khảo thì cố định một năm mới có một lần, cần phải xin sớm, lại còn do tất cả phó các chủ và các chủ cùng đến giám thị, đẳng cấp rõ ràng cao hơn tiểu khảo nhiều, chức vị được đảm nhiệm sau khi tấn chức cũng khác hẳn.

- Đồng thời những người dám tham gia đại khảo binh tử đều có lòng tin cực lớn, cho nên thứ cần tranh không phải có đậu hay không, mà là thứ hạng và ai là kẻ đứng đầu!

- Bảo Nhạc sư đệ, còn ba tháng nữa là tới kỳ thi đại khảo binh tử năm nay, nếu như ngươi chuẩn bị xong xuôi rồi thì đừng có bỏ lỡ cơ hội lần này, đừng có sợ gì cả, đợi sư tôn trở thành đại trưởng lão thì sẽ đâu vào đấy thôi!

Sau khi nói rõ về khảo hạch binh tử cho Vương Bảo Nhạc nghe xong thì Trần Vũ Đồng mới kết thúc truyền âm. Đặt nhẫn truyền âm xuống, Vương Bảo Nhạc đứng bên ngoài động phủ, trong lòng tha thiết chờ mong.

Nhất là khi nghĩ tới sau khi sư tôn của Trần Vũ Đồng trở thành đại trưởng lão, nếu mình có thể tấn chức binh tử thì sẽ có thể trở thành người phụ trách của bộ viện quản, tim của Vương Bảo Nhạc bất giác đập nhanh hơn, hai mắt cũng sáng rực.

- Nếu là ba tháng thì hẳn là đủ rồi!

Sau khi cân nhắc một phen, Vương Bảo Nhạc quay lại động phủ, quyết đoán lên linh võng báo danh kỳ đại khảo binh tử sẽ diễn ra vào ba tháng sau.

Sau khi báo danh xong thì hắn mới đi ra ngoài tiếp, tìm một chỗ trống trải, trong lòng vô cùng kích động, giơ tay phải lên một cái, lập tức có một biển lửa phút chốc bốc lên từ trong tay phải của hắn, quét ngang phạm vi ba trượng xung quanh, tạo thành một cơn lốc lửa.

Sóng nhiệt tỏa ra khắp nơi, mặt đất cũng xuất hiện dấu vết khô nứt, cảnh tượng này khiến cho Vương Bảo Nhạc mừng rỡ, đồng thời hắn cũng cảm giác được linh khí đang nhanh chóng tụt đi, hắn thử nghiệm một lúc thì vội thu hồi biển lửa.

- Nếu toàn lực phóng thích thì chỉ có thể kiên trì được chừng 30 giây...

Mặc dù thời gian khá ngắn, nhưng bấy nhiêu đã khiến Vương Bảo Nhạc thỏa mãn vô cùng. Hắn hí hửng quay lại động phủ, thuận tay lấy một gói đồ ăn vặt ra nhai.

Sau khi ăn liền tù tì bảy tám gói, hắn mới vỗ bụng, bắt đầu xuy xét về món linh bảo mình định tham gia khảo hạch binh tử.

- Ban đầu ta định chế tạo ra Long Nha để khảo hạch, răng cũng đã chuẩn bị được kha khá, có cả răng của hung thú Trúc Cơ, nhưng...

Vương Bảo Nhạc trầm ngâm, trong mắt lóe lên một tia sáng lạ, người quen đọc tự truyện quan lớn như hắn nên đương nhiên biết rõ sếp lớn thích là một chuyện, bản thân mình nhất định cũng phải ra sức tranh giành, để lộ được thực lực thì mới suôn sẻ được.

Cho nên hắn không thể dồn hết hy vọng vào việc chờ sư tôn của Trần Vũ Đồng trở thành đại trưởng lão được, chính bản thân hắn cũng phải ra sức cố gắng, chuẩn bị kỹ lưỡng cả đôi đường, chẳng những phải tấn chức binh tử mà còn phải thành người đứng đầu nữa!

Nếu như thế, dù cho sư tôn của Trần Vũ Đồng không thể thuận lợi tấn chức thì mình cũng có đủ thành tích xuất sắc để tranh thủ được chức vị cần có!

Nhưng nếu vậy thì có vẻ dùng món linh bảo như Long Nha để khảo hạch sẽ không đủ đô, tuy nó mạnh thật, nhưng lại phải dựa vào tài

liệu rèn quá, bản thân hồi văn chỉ đứng thứ hai, dễ bị người ta vin vào cớ này, ảnh hưởng đến thứ hạng.

Sau khi trầm ngâm cả buổi trời, hai mắt của Vương Bảo Nhạc lóe lên, trong đầu xuất hiện một ý tưởng táo bạo...

Thực ra từ lúc rời khỏi cứ điểm đến nay, trong đầu của hắn vẫn luôn có một suy nghĩ mơ hồ, lúc này hắn đang tự hỏi nên suy nghĩ kia lại càng rõ ràng hơn.

- Liệu có thể chế tác một khẩu... Hỏa Thần Pháo phiên bản mini hay không?

Sau một lúc, Vương Bảo Nhạc thấp giọng thì thào, theo suy nghĩ kia trở nên rõ ràng hơn thì nó luôn xoay vòng vòng trong đầu Vương Bảo Nhạc, không thể nào xua tan. Đồng thời cũng khiến Vương Bảo Nhạc ngày càng rục rịch hơn.

- Nếu như có thể nghiên cứu, chế tạo ra được một khẩu Hỏa Thần Pháo mini dạng linh bảo cấp ba... Vậy thì sẽ có thể đè bẹp tất cả đối thủ trong kỳ đại khảo binh tử này, hạng nhất chắc chắn sẽ là của ta!

Vương Bảo Nhạc nghĩ tới đây thì tim bất giác đập nhanh hơn, đầu trong đầu lập tức xuất hiện mớ hồi văn của Hỏa Thần Pháo, bao gồm cả những hồi văn ẩn hiện lên sau khi được binh sa hóa giải. Cảm thụ những hồi văn đó, Vương Bảo Nhạc chợt sinh ra cảm giác cực kỳ mãnh liệt.

- Ta... có thể chế tạo ra được một khẩu Hỏa Thần Pháo mini!

------oOo------

Chương 188: Cầu được sét đánh

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ba tháng tuy không phải ngắn, nhưng cũng chẳng là bao... Phải tranh thủ mới được!

Vương Bảo Nhạc khoanh chân ngồi trong động phủ, cẩn thận thôi diễn lại một số hồi văn của Hỏa Thần Pháo, sau đó vẻ mặt dần nghiêm túc hơn.

- Vậy thì chọn Hỏa Thần Pháo đi!

Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, lập tức lấy thẻ ngọc ra, bắt đầu cấu tạo hồi văn của Hỏa Thần Pháo bản mini, tuy đã có phần tham khảo, nhưng dù sao đây cũng là cải tiến, độ khó cũng không nhỏ chút nào.

May mà Vương Bảo Nhạc hiểu khá nhiều về hồi văn của Hỏa Thần Pháo, thông qua trận chiến cứ điểm lần trước, hắn cũng nhiều lần cải tạo Hỏa Thần Pháo, nên cũng hiểu khá rõ về mỗi một linh kiện của nó.

- Hỏa Thần Pháo mà mình chế tác nhất định không được nhỏ quá... Bằng không uy lực sẽ không đủ, cũng khó mà kết hợp lại...

Vương Bảo Nhạc gãi đầu suy nghĩ, sau đó dần điều chỉnh ý tưởng của mình.

- Cũng không thể dựa vào Hỏa Thần Pháo quá được, cái ta cần chỉ là vỏ ngoài giống và mượn nhờ hồi văn của nó thôi...

Mới đó mà đã ba ngày trôi qua.

Trong ba ngày này, Vương Bảo Nhạc quên ăn quên ngủ, liên tục cấu tạo và thay đổi, rốt cuộc cũng đã phác họa xong xuôi bộ dạng của Hỏa Thần Pháo mà mình muốn chế tác ra.

Thoạt nhìn thì hơi khác với Hỏa Thần Pháo, nói đúng hơn thì nó trông giống một ống phóng rocket hơn.

Nhìn bản phác thảo mình vẽ ra, trên mặt Vương Bảo Nhạc lộ ra vẻ thỏa mãn vô cùng, bắt đầu dựa theo bản phác thảo và uy lực mà mình muốn thể hiện, bắt đầu thôi diễn hồi văn, đủ loại suy nghĩ lạ kỳ cũng liên tục nảy ra ở trong đầu.

Mãi cho đến mấy nagỳ sau, Vương Bảo Nhạc đắm mình trong quá trình cải tạo Hỏa Thần Pháo mới lộ vẻ mỏi mệt, kết thúc phần thôi diễn hồi văn.

Đây là hồi văn hắn mượn từ hồi văn của Hỏa Thần Pháo, mới chỉ nhiêu đây thôi mà đã thôi diễn ra hơn trăm vạn đạo, với tu vi của hắn và tạo nghệ pháp binh hiện tại thì không thể nào đặt tất cả vào trong một món linh bảo được.

- Cần bảy mươi tám món linh bảo gộp lại mới có thể tạo thành phần khung của nó...

Vương Bảo Nhạc xoa trán, lấy một lọ nước băng linh ra uống, sau khi nghỉ ngơi một lúc thì lại tiếp tục bắt tay làm việc.

Lần này tốn khá nhiều thời gian, hắn cần nghiêm khắc dựa theo yêu cầu kế hoạch của mình để tạo ra bảy mươi tám món linh bảo có hình dạng khác, với những hồi văn khác nhau và công dụng khác nhau.

Nhưng lại không thể có chút sơ sót nào, phải hoàn toàn khớp với cấu tạo mà hắn đã phác thảo ra, khiến cho đám linh bảo này chia sẻ hơn trăm vạn hồi văn một cách hoàn mỹ, cuối cùng kết hợp lại thì có thể vận chuyển một cách hoàn mỹ.

Một khi thất bại thì phải bắt đầu lại một lần nữa, phải bảo đảm hoàn toàn không có sai sót gì mới được. Cứ thế, sau khi luyện chế ròng rã một tháng trời, trong lòng Vương Bảo Nhạc vô cùng kích động, rốt cuộc hắn cũng đã luyện chế ra toàn bộ bảy mươi tám món linh bảo cần thiết.

Dù không phải hài lòng với toàn bộ, nhưng với tạo nghệ của Vương Bảo Nhạc hiện tại thì đây đã là cực hạn rồi. Thậm chí lúc hắn chế tạo mấy món linh bảo khác cũng không tốn tâm sức nhiều như thế.

Cả tháng nay hắn quên cả ăn quà vặt, trong đầu chỉ nghĩ đến mỗi một chuyện là khẩu Hỏa Thần Pháo đã qua cải tạo của hắn mà thôi.

- Là do tu vi của ta chưa đủ!

Trong mắt Vương Bảo Nhạc lộ ra vẻ kiên quyết, trải qua bao lần thất bại, hắn đã nhìn ra một việc, bởi vì kết hợp linh bảo có rất nhiều chỗ cần linh lực rót vào điều khiển thật kỹ, cho nên một khi linh lực không theo kịp thì sẽ xuất hiện tình trạng khựng lại và khô kiệt, khiến cho tổ hợp linh bảo thất bại.

Dù Vương Bảo Nhạc đã vượt xa những học sinh Chân Tức tầng hai khác, nhưng cũng không thể một hơi hoàn thành tổ hợp này được, lúc này tâm trạng của hắn vô cùng kích động, sau khi đi lại vài bước trong động phủ thì chợt dừng lại.

- Chỉ có lên tới Chân Tức tầng ba thì mới có thể thuận lợi hoàn thành tổ hợp linh bảo này!

Nghĩ tới đây, Vương Bảo Nhạc cắn răng tính tới chuyện mua đan dược, nhưng hắn đột nhiên cúi đầu nhìn cái bụng của mình, sau khi sờ vài cái thì hai mắt lóe sáng.

- Hiệu quả của mớ đan dược kia chắc là cũng không bằng viên kết tinh trong bụng mình... Mỗi lần vận chuyển tu vi đều hấp thu một chút, nhưng vẫn quá chậm, nếu có thể tăng tốc độ hấp thu lên thì nhất định có thể đột phá tu vi!

Sau khi xoa bụng, Vương Bảo Nhạc lập tức khoanh chân ngồi xuống, lấy món linh bảo dùng để đánh lừa đại não mà Trần Vũ Đồng đã cho ra.

Vương Bảo Nhạc lập tức đội nó lên đầu rồi hạ chỉ lệnh.

- Ta bị trọng thương, cần chất dinh dưỡng...

Vương Bảo Nhạc vừa nói xong, món linh bảo loại mũ giáp kia lập tức run lên một cái, tựa như có một dòng điện truyền vào đầu, nhưng lại như hòn đá chìm vào đáy biển, chẳng có chút phản ứng nào.

Vương Bảo Nhạc đợi cả buổi trời, hết cách đành phải thử mấy chỉ lệnh như chạy bộ, đói sắp chết, sau khi phát hiện tất cả đều không có tác dụng thì hắn trừng mắt, đây là ép ta phải tung tuyệt chiêu cuối mà!

- Ta lại có thai nữa rồi!

Hắn vừa nói xong thì dòng điện từ linh bảo lại mạnh hơn, còn không đợi Vương Bảo Nhạc mừng rỡ, sau khi dòng điện này truyền vào đại não thì lập tức mất hiệu quả.

Điều này khiến Vương Bảo Nhạc mở to hai mắt.

- Chẳng lẽ vì số lần mình dùng nó đánh lừa trí não nhiều quá, khiến đại não sinh ra kháng tính nên không tin mình nữa...

Vương Bảo Nhạc nghĩ tới đây thì hít sâu một hơi, bị chính suy đoán của hắn dọa hết hồn, không dám tin. Đồng thời hắn cũng không khỏi cảm thấy xấu hổ... Dù sao thì chuyện đại não của mình không tin mình thế này vừa kỳ lạ vừa dở hơi.

- Cứ thế này thì không được...

Vương Bảo Nhạc bất đắc dĩ, mở linh võng lên tìm kiếm đan dược, xem hồi lâu mà cũng không tìm được loại đan dược có thể khiến mình đột phá trong khoảng thời gian ngắn mà không có tác dụng phụ.

Trong đó toàn là loại khá ôn hòa, cần dùng lâu dài để đề cao tu vi, tuy trên đời này vẫn có loại đan dược đáp ứng yêu cầu của Vương Bảo Nhạc, nhưng chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu.

Cân nhắc đến đại khảo binh tử này còn chưa tới hai tháng, Vương Bảo Nhạc lập tức lo sốt vó. Thậm chí hắn còn liên hệ với em bánh bao và Đỗ Mẫn, nhưng em bánh bao hiện đang bế quan nên không trả lời. Còn Đỗ Mẫn thì có đáp, nhưng chỉ quăng cho hai chữ "không có".

Ngay khi Vương Bảo Nhạc nghĩ đến chuyện hỏi thăm Trần Vũ Đồng thì hắn đột nhiên chợt lóe linh quang, nhớ tới lần trước ở cứ điểm, lúc mình nhổ răng hung thú từng bị giật điện một lần, khiến cho kết tinh được phân giải một chút.

Nghĩ tới đây, hai mắt Vương Bảo Nhạc sáng rực, lập tức lấy gối mộng ra, tiến vào thế giới mộng cảnh tìm chị gái mặt nạ, đưa ra yêu cầu bị giật điện...

Trong sự kinh ngạc và khó hiểu của chị gái, tia điện bay vèo vèo...

Nhưng sau khi bị giật vài cái, Vương Bảo Nhạc đang kêu la thảm thiết lại phát hiện không có hiệu quả.

- Không đúng... Chẳng lẽ giật trong mơ không có tá dụng, phải giật ở ngoài mới được ư?

Vương Bảo Nhạc bi phẫn thì thào, hắn cảm giác mình cứ như thế này chẳng khác gì đang tự tìm đường chết, nhưng nghĩ tới khảo hạch binh tử, nghĩ đến vị trí người quản lý bộ viện quản, hắn lại muốn đến đảo Hạ Viện tìm dây điện thử một phen.

Nhưng lúc này chị gái mặt nạ lại đưa ra một đề nghị cho Vương Bảo Nhạc.

- Có lẽ... Ngươi có thể thử sức mạnh của lôi điện hư vô đấy, bên trong loại lôi điện này ẩn chứa pháp tắc nhất định, còn kỳ dị hơn cả điện lực do các ngươi sáng tạo ra nữa.

- Lôi điện ư?

Vương Bảo Nhạc ngơ ngác, sau khi rời khỏi mộng cảnh thì hắn bắt đầu suy tư, nhớ tới lúc ở đảo Hạ Viện, Lư chưởng viện đã từng nói, trong Trận Văn Các có một bí cảnh lôi vực mở ra cho tất cả học sinh của đảo Thượng Viện!

Sau khi trở thành học sinh của đảo Thượng Viện, mặc dù Vương Bảo Nhạc chưa từng đến bí cảnh Lôi Vực ấy, nhưng cũng từng thấy người ta thảo luận trên linh võng, biết rõ cái bí cảnh đó thực ra là một mảnh vỡ hoàn chỉnh của cổ kiếm đồng xanh.

Mảnh vỡ này chôn ở đó, bên trong ẩn chứa một đạo lôi đình truyền thừa của cổ kiếm đồng xanh, truyền thừa này chia làm năm phần, cũng chính là năm đạo bí kỹ thuật pháp.

- Năm đạo thuật pháp này theo thứ tự là... Thiển Hồ, Lôi Từ, Thuấn Kiếm, Bạo long và Ngục Hải!

Vương Bảo Nhạc nheo mắt lại, thầm nói, hắn biết rõ, nếu có người có thể hoàn toàn nắm giữ năm đạo thuật pháp này, dung hợp lại cùng một chỗ thì chính là truyền thừa hoàn chỉnh.

Truyền thừa hoàn chỉnh này rất giống với một loại khí hậu cực kỳ ác liệt của liên bang, tên là... Bão điện từ!

Sau khi cân nhắc một phen, trong mắt Vương Bảo Nhạc lộ ra vẻ quyết đoán, hắn biết mình không nên chậm trễ, nhất định phải nhanh chóng đột phá Chân Tức tầng 2, lên tới Chân Tức tầng 3.

Nếu vậy thì hắn có thể thuận lợi kết hợp bảy mươi tám món linh bảo kia, tạo thành Hỏa Thần Pháo phiên bản cải tiến do hắn tự nghĩ ra, dùng nó để tiến hành khảo hạch binh tử của mình!

- Chắc là không chết được đâu!

Vương Bảo Nhạc gạt bỏ do dự, sau khi hạ quyết tâm xong thì lập tức đi ra khỏi động phủ, lấy khí cầu hình giọt nước ra, nháy mắt bay ra khỏi Pháp Binh Các, đi thẳng đến Trận Văn Các.

Tốc độ của khí cầu rất đáng sợ, chỉ một chốc mà Vương Bảo Nhạc đã đến Trận Văn Các, sau đó đi thẳng đến chỗ bí cảnh Lôi Vực.

Bí cảnh Lôi Vực được xây ở trên một ngọn núi nhỏ của Trận Văn Các,

nơi đó có dựng bảy tám tảng đá màu xanh khổng lồ, chính giữa là một trận đồ hình tròn.

Bởi vì nó là đồ công cộng nên không có ai canh gác, chỉ cần đăng ký xong thì đều có thể đi vào để tìm cơ duyên, nơi này lại mượn sức trận pháp, tạo thành phòng hộ, một khi học sinh gặp nguy hiểm ở bên trong thì có thể lập tức truyền tống về.

Lúc Vương Bảo Nhạc đến đây thì đã là hoàng hôn, mặc dù ở đây cũng có người, nhưng không đông lắm. Vương Bảo Nhạc không chút chậm trễ, sau khi đi tới thì lập tức đăng ký, tiếp đó bước thẳng vào trong trận pháp, tầm mắt hoa lên một cái, khi mọi thứ trở nên rõ ràng thì hắn đã xuất hiện ở một không gian khác.

Bầu trời ở nơi này tối om, cả vùng đất có vài tòa tháp cao, nhưng tháp cao đó dường như được chế tạo từ kim loại, giống hệt như một mũi kiếm. Dõi mắt nhìn qua thì nơi này có chừng hơn một ngàn tòa tháp, lại có từng tiếng sấm sét rền vang trên trời cao, lúc ngẩng đầu lên còn có thể nhìn thấy vô số tia sét bất quy tắc liên tục chạy dài sau tầng mây đen kia.

Thỉnh thoảng lại giáng xuống đánh lên những tòa tháp cao đó, khiến cho nó lắc lư, nhìn từ xa, những tia sét đánh xuống tựa như một con rồng bằng sấm sét, vừa đáng sợ vừa giống hệt thiên kiếp.

------oOo------

Chương 189: Bảo Nhạc Đại Pháo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cảnh tượng này khiến cho Vương Bảo Nhạc giật mình hoa hết cả mắt, đây là lần đầu tiên hắn tới đây, vừa giật mình vừa sợ hãi trước nơi này, đồng thời cũng chú ý thấy trên vài tháp cao có thân ảnh tu sĩ, tất cả đều là học sinh của đảo Thượng Viện tới đây tìm kiếm cơ duyên.

Tia chớp đánh xuống, tiếng nổ mạnh vang vọng khắp nơi, khiến cho những người kia chống cự với trình độ khác nhau, có người thì kiên trì được, có người thì trực tiếp bị đánh đến mức truyền tống tự động mở ra đưa họ rời khỏi nơi này.

- Mạnh tới vậy sao!

Vương Bảo Nhạc giật mình, khóe mắt co giật, sau khi chần chừ một lúc thì cắn chặt răng, không để ý tới người khác nữa, thân thể nhoáng lên một cái, nhảy thẳng lên tòa tháp gần mình nhất, đứng trên đỉnh tháp ngẩng đầu nhìn trời xanh.

- Nơi này có tổng cộng bốn mươi đạo sấm sét... Càng lúc càng mạnh hơn, cứ kiên trì được tám đạo thì có thể đạt được một loại bí pháp từ trong sấm sét!

Trong đầu Vương Bảo Nhạc nhớ tới phần giới thiệu mình đã đọc được trên linh võng, lúc này hắn hít sâu một hơi, đột nhiên vận chuyển tu vi.

Đúng lúc này, trên trời bỗng có sấm sét nổ mạnh, có một đạo sấm sét đang chạy đột nhiên đổi hướng, thoát ra khỏi bầu trời, đánh xuống với tốc độ vô cùng kinh người, mang theo hủy diệt chi ý, mục tiêu chính là Vương Bảo Nhạc!

Tốc độ cực nhanh, gần như ngay khi Vương Bảo Nhạc nhìn qua thì nó đã đánh thẳng xuống người Vương Bảo Nhạc rồi.

Tiếng đùng đùng kinh thiên vang vọng, Vương Bảo Nhạc mở to hai mắt, toàn thân run dữ dội, đầu óc ong ong, chỉ cảm thấy đạo sấm sét kia giống hệt một con linh xà màu vàng, chỉ chớp mắt đã xuyên qua cơ thể, điên cuồng chạy dọc ở bên trong, cũng kích thích kết tinh linh khí, khiến cho kết tinh lay mạnh rồi nhanh chóng tan ra!

- Có tác dụng!

Vương Bảo Nhạc kích động, thân thể run rẩy, tóc tai dựng đứng, nhưng hắn lại mở to hai mắt, trong lòng vô cùng hưng phấn.

Tuy tia sét này mạnh thật, nhưng đối với người thường xuyên bị sét đánh trong mộng cảnh như Vương Bảo Nhạc mà nói thì vẫn còn chịu được, nhất là kết tinh bị phân giải khiến cho Vương Bảo Nhạc càng bất chấp hơn.

Theo két tinh bị tia sét này phân giải, lập tức có vô số linh khí tản ra, tràn ngập toàn thân của Vương Bảo Nhạc, ùa vào trong kinh mạch, tràn vào trong dòng suối linh lực của hắn, khiến cho dòng suối này lập tức trở nên đầy tràn.

Cùng lúc đó, trong khi kết tinh phân giải, phóng thích linh khí ra,

thân thể của Vương Bảo Nhạc cũng được tia sét này kích thích, bắt đầu hấp thu linh khí nuôi dưỡng máu thịt, khiến cho sức lực nhục thân của hắn cũng tăng lên một chút.

Điều này lại khiến Vương Bảo Nhạc vui mừng hơn, hô hấp của hắn trở nên dồn dập hơn hẳn, ngẩng phắt đầu lên ngoắc tay với bầu trời.

- Có dám đánh thêm một đạo nữa hay không!

Hắn vừa nói xong, đám học sinh đang cắn răng chống đỡ, thừa nhận sấm sét khác cũng phải kinh ngạc nhìn qua. Nhưng bọn họ lại không thể nào phân tâm được nhiều, nhanh chóng thu hồi tầm mắt, tiếp tục chịu đựng tia sét của mình.

Theo các tia sét ầm ầm giáng xuống, đạo lôi đình thứ hai của Vương Bảo Nhạc cũng đột nhiên đánh xuống, nó cũng mạnh hơn đạo thứ nhất khá nhiều, trực tiếp đánh thẳng lên người hắn.

Thân thể của Vương Bảo Nhạc run rẩy, sau khi cảm thụ được kết tinh đang phân giải thì hắn kích động cố nén cơn đau đớn dữ dội xuống, cố gắng kiên trì thêm lần nữa, dần dần, đạo thứ ba, đạo thứ tư cũng lần lượt đánh xuống.

Cảm giác tia sét chạy dọc cơ thể này cũng giống như có con dao cạo xương lóc thịt trong cơ thể, theo cường độ của tia chớp tăng mạnh, cảm giác này lại càng kinh người hơn.

Khi đạo lôi đình thứ tư đánh xuống, ngay cả Vương Bảo Nhạc da dày thịt béo, lại có linh lực bổ sung cũng chịu không nổi, vội từ bỏ, truyền tống ra khỏi bí cảnh Lôi Vực. Sau khi quay về động phủ, hắn lập tức khoanh chân ngồi xuống, vận chuyển tu vi, dốc sức hấp thu phần linh khí được phân giải ra từ kết tinh.

Vài ngày sau, Vương Bảo Nhạc vô cùng hưng phấn, cảm giác được tu vi của mình rõ ràng đã đề cao một khoảng lớn thì hắn lại chạy tới bí cảnh Lôi Vực thêm lần nữa.

Cứ thế, ngày lại qua ngày, Vương Bảo Nhạc cứ liên tục khiêu chiến bí cảnh Lôi Vực, sau khi gánh vào đạo lôi đình, kết tinh phân giải, bản thân đến cực hạn thì hắn sẽ lập tức quay về hấp thu.

Dần dần, tu vi và thân thể của hắn liên tục đề cao, đồng thời khả năng gánh sét của hắn cũng ngày càng mạnh hơn, từ bốn đạo đến nay đã có thể chịu được năm đạo, sáu đạo thậm chí là bảy đạo!

Mà việc hắn tới bí cảnh Lôi Vực cũng dần dần bị người ta để ý, thực tế theo như rất nhiều người ở đây thấy thì có thể gánh được bảy đạo sấm sét như Vương Bảo Nhạc đã là ghê gớm lắm rồi.

Dù sao thì những người khác đa phần chỉ gánh nổi có hai ba đạo mà thôi, hơn nữa còn phải chờ lâu ơi là lâu mới thử tiếp được, nhưng Vương Bảo Nhạc ban đầu thì cách ba bốn ngày tới một lần, về sau cơ hồ là ngày nào cũng đến...

Điều này khiến cho tất cả những người chứng kiến đều thấy không dám tin.

- Sao ngày nào tên Vương Bảo Nhạc này cũng đến thế nhỉ?

- Thân thể của hắn chịu nổi ư!!

- Các ngươi nhìn cái bản mặt của hắn kìa, hình như... Đậu xanh, sao ta cứ cảm thấy hắn rất thích thế nhỉ??

Trong lúc mọi người đều khiếp sợ, Vương Bảo Nhạc đúng là càng ngày càng thấy sướng, nhất là cuối cùng tuy tia sét lớn hơn nên đau đớn thật, nhưng số lượng linh khí phóng thích ra sau khi kết tinh phân giải cũng hóa giải đau đớn, ngoài ra tu vi tăng cao khiến cho hắn vô cùng hăng hái, bản lĩnh hứng sét cũng tăng mạnh.

Qúa trình này diễn ra đúng một tháng, hôm nay, sau khi Vương Bảo Nhạc liên tục gánh trọn bảy đạo sấm sét xong thì kết tinh của hắn lắc mạnh một cái, phân giải ra lượng lớn linh khí, thôi động tu vi của hắn trực tiếp đột phá!

Từ Chân Tức tầng hai lên thẳng Chân Tức tầng ba!

Trong lúc tu vi đột phá, dong suối linh lực kinh mạch trong cơ thể Vương Bảo Nhạc trực tiếp biến thành con sông lớn, ào ào chảy khắp toàn thân. Khí tức của hắn cũng bộc phát theo, hắn không chọn truyền tống rời đi, hai mắt lóe sáng đầy vẻ chờ mong, đối mặt thẳng với đạo sấm sét thứ tám đang đánh xuống!

Đạo thứ tám này không giống bình thường, màu của nó xen lẫn chút sắc đỏ, ngay khi nó đánh xuống thì lập tức khiến cho những học sinh đang thí luyện khác đều giật mình kinh hô, trong ánh nhìn đầy kinh hãi của họ, tia chớp xen lẫn ánh đỏ này ầm ầm giáng xuống, đánh thẳng lên người của Vương Bảo Nhạc.

Thân thể của Vương Bảo Nhạc run rẩy vặn vẹo, tựa như thể xác cũng sắp bị xé rách, ngay khi cảm nhận được kết tinh trong cơ thể đang phân giải số lượng lớn, đồng thời trong đầu của hắn cũng xuất hiện một vài cách vận dụng lôi điện.

Những cách vận dụng này tựa như một dấu ấn, khắc thẳng vào trong thân thể và linh hồn của hắn, cuối cùng hóa thành một dấu ấn không trọn vẹn trong đầu của hắn!

Dấu ấn này phát sáng lấp lánh, người ngoài không hiểu được, nhưng sau khi Vương Bảo Nhạc cảm ứng thử thì lập tức hiểu rõ như một loại bản năng.

Đây chính là đạo thứ nhất trong ngũ đại thuật pháp của bí cảnh Lôi Vực!

Trong tiếng nổ mạnh, Vương Bảo Nhạc không kiên trì nổi, thân thể lập tức bị truyền tống ra khỏi bí cảnh Lôi Vực. Lúc ra ngoài thì hắn phun ra một búng máu, chật vật ngã sấp xuống, nhưng trong mắt lại đầy vẻ kích động, ngửa mặt lên trời cười lớn.

- Thành công rồi!

Vương Bảo Nhạc hưng phấn bò dậy vỗ mông, giơ tay phải lên, lập tức có một đạo sấm sét hình hình cung xuất hiện trên ngón tay của hắn, mặc dù có vẻ khá nhỏ, nhưng thiêm điện chi lực ẩn chứa bên trong nó lại khiến cho không ít học sinh ở cửa vào bí cảnh giật mình biến sắc, thậm chí có người còn kêu to.

- Thiểm Hồ!

Thiểm Hồ là đạo thứ nhất trong ngũ đại bí pháp của bí cảnh Lôi Vực, toàn đảo Thượng Viện này chẳng có bao nhiêu người nắm giữ, cho nên phàm là xuất hiện người nắm giữ được nó thì đều bị vô số người ghé mắt!

Trong tiếng kinh hô của tất cả mọi người, tuy Vương Bảo Nhạc đắc ý lắm nhưng vẫn cố gắng dằn lòng không bốc phét, hí hửng lấy khí cầu ra bay về động phủ của mình ở Pháp Binh Các. Hắn nhìn mình lật tay một cái thì điện hồ xuất hiện, lật tay một cái nữa thì có ngọn lửa bùng lên, trong lòng hưng phấn không thôi, cảm thấy bản thân mình vô cùng lợi hại.

- Bây giờ ta có ba tuyệt chiêu, một là Viêm Bạo, hai là Thiểm Hồ, cái còn lại chính là Vân Vụ Chỉ!

Vương Bảo Nhạc cảm thấy mỹ mãn, lại cảm thụ thử linh lực cuồn cuộn như sông dài trong kinh mạch của mình, đồng thời cũng thấy thân thể cường hãn hơn trước rất nhiều, khiến hắn kềm lòng không đặng mà cười lớn.

- Chân Tức tầng ba!

Khí phách sôi trào, Vương Bảo Nhạc lấy nước băng linh ra, một hơi ực hết năm bình xong thì lau miệng, vỗ bụng khoanh chân ngồi xuống, lấy ra mấy món linh khí cần thiết để cải tạo Hỏa Thần Pháo, hai mắt sáng rực.

- Tiếp theo chính là hoàn thành linh bảo tham gia khảo hạch binh tử của ta!

Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, dằn cơn vui mừng trong lòng xuống, khiến cho mình dần bình tĩnh lại rồi bắt đầu dung hợp linh bảo.

Thời gian dần trôi, hơn nửa tháng sau, đêm nào đó trước khi diễn ra khảo hạch binh tử, cửa chính động phủ của Vương Bảo Nhạc đột nhiên mở ra, thân ảnh của hắn cũng lao thẳng ra.

Mặc dù tóc tai bù xù, tinh thần thoạt nhìn có vẻ mỏi mệt, nhưng hai mắt của hắn lại sáng rực, tâm trạng vô cùng kích động, cưỡi khí cầu bay thật nhanh ra khỏi đảo Thượng Viện, chạy đến một hơi hoang vắng bên ngoài thành Phiêu Miểu.

Vương Bảo Nhạc đứng trên phi thuyền ở giữa không trung, giơ tay phải lên, có một cái ống dài cỡ chừng một cánh tay lập tức xuất hiện trong tay hắn, cái ống dài này rặt một màu đen, tựa như ống pháo, lại phát ra hàn ý nhè nhẹ và cả linh uy.

- Đây chính là Hỏa Thần Pháo bản cải tiến do ta luyện chế ra!

Vuốt ống pháo lạnh lẽo kia, Vương Bảo Nhạc hưng phấn giơ nó lên, nhắm vào một ngọn núi nhỏ ở bên dưới, linh lực trong cơ thể bỗng nhiên tràn ra, trực tiếp khởi động.

Trong ống pháo này lập tức phát ra ánh sáng chói mắt, tiếp theo là một tiếng nổ rung trời vang vọng bốn phương, một lực phản chấn

cực mạnh đập vào bả vai của Vương Bảo Nhạc, khiến cho khí cầu của hắn phải giật lùi về sau mấy trượng, sau đó có một luồng sáng màu tím bắn thẳng ra từ trong ống pháo.

Nó bay thẳng tới chỗ ngọn núi kia, tiếng nổ mạnh vang lên, núi nhỏ kia rung chuyển dữ dội, bị bắn thủng một lỗ có đường kính chừng hai thước!

Nhìn uy lực do nó tạo ra, Vương Bảo Nhạc giật mình, trong mắt lộ ra vẻ không dám tin.

- Uy lực thế này... đã vượt ba cấp ba hoàn mỹ, nói nó là cấp bốn cũng không ngoa!!

- Tên ta cũng nghĩ ra rồi, cứ gọi là Bảo Nhạc Pháo đi!!

Lúc này Vương Bảo Nhạc tự đắc đứng trên khí cầu, một tay giơ Hỏa Thần Pháo lên trời cười ha hả.

- Khảo hạch binh tử, Bảo Nhạc đại pháo của ta ra sân thì ai dám so bì!

------oOo------

Chương 190: Khảo hạch binh tử

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tâm trạng của Vương Bảo Nhạc vô cùng kích động, khó mà bình tĩnh lại được, cảm giác hưng phấn tràn ngập thể xác lẫn tinh thần. Sau khi bắn thử thêm vài pháo nữa thì hắn hưng phấn tới mức toàn thân run lên, hai mắt càng sáng rực hơn.

Thật sự là Bảo Nhạc Pháo này khiến hắn vô cùng hài lòng, mặc dù uy lực không sánh bằng Hỏa Thần Pháo, nhưng nó lại tiện mang theo bên người, chỉ riêng điểm này đã khiến cho giá trị của nó được đề cao rất nhiều.

- Tuy rằng linh bảo cùng loại cũng có nhiều, nhưng phần lớn toàn là cấp bốn với cấp năm, tuy uy lực có lớn thật, nhưng cũng tốn nhiều, không thể so được với Bảo Nhạc Pháo của ta!

Vương Bảo Nhạc cân nhắc một phen, cảm thấy vô cùng mỹ mãn, lại

vuốt vài cái mới tiếc nuối bỏ nó vào trong túi trữ vật rồi hát ngêu ngao quay về động phủ của mình trong Pháp Binh Các của đảo Thượng Viện.

Tính toán thời gian, biết rõ còn một tuần nữa là đến ngày khảo hạch binh tử, Vương Bảo Nhạc vì đề phòng bất trắc nên bắt đầu thử tháo dỡ Bảo Nhạc Pháo, lúc trước hắn tìm hiểu qua nên biết trong lúc khảo hạch từng có tiền lệ bị yêu cầu tháo dỡ ra luyện chế lại.

Thậm chí để ngừa vạn nhất, Vương Bảo Nhạc còn chuyên môn luyện chế một bộ linh bảo tổ hợp trong Bảo Nhạc Pháo, đồng thời cũng chuẩn bị đầy đủ tài liệu, đảm bảo dù mình có luyện chế tại chỗ thì cũng không thành vấn đề. Lúc này hắn mới bắt đầu nghỉ ngơi điều chỉnh trạng thái, khiến cho mình ở trạng thái tốt nhất để tham gia khảo hạch binh tử.

Cùng lúc đó, theo ngày khảo hạch tới gần, các binh đồ đã xin được tham gia khảo hạch trong Pháp Binh Các của đảo Thượng Viện lần này đều bắt đầu khâu chuẩn bị sau cùng.

Nhất là Lâm Thiên Hạo, sau khi hắn chuyển đi khỏi động phủ cách vách của Vương Bảo Nhạc, mặc dù không dám chọc Vương Bảo Nhạc nữa, nhưng thù đã ăn sâu trong lòng, định bụng chờ lần này thông qua khảo hạch binh tử xong thì lại trả thù tiếp.

Lần này hắn chuẩn bị vô cùng kỹ càng, mục tiêu không chỉ là thông qua mà còn muốn trở thành người đứng đầu trong đợt khảo hạch binh tử này!

Với tư chất của hắn thì trong khoảng thời gian ngắn không thể nào làm được điểm này, nhưng nhà hắn có tiền, bất chấp tất cả cho hắn chuyên tâm luyện chế linh bảo, lại còn mời được đại sư của liên bang chỉ dạy riêng, nên mới có tiến triển như thế!

- Thứ ta chọn là Tinh Thần Bình khó luyện chế nhất trong linh bảo cấp ba! Nó thuộc hàng đầu trong danh sách linh bảo cấp ba!

Lâm Thiên Hạo khoanh chân ngồi trong động phủ, nhìn chiếc bình ngọc tràn ngập tinh quang, phát ra sáng lấp lánh lấp lánh trước mặt, vẻ mặt vô cùng tự tin.

Hắn nghe ngóng được tin Vương Bảo Nhạc cũng xin đăng ký trong đợt khảo hạch binh tử lần này, nên khá chú ý, thậm chí còn dùng tới một vài thế lực bên ngoài đạo viện, biết được tin tức Vương Bảo

Nhạc tìm kiếm răng thú lúc ở cứ điểm.

- Nếu như cần răng thú thì thứ hắn định luyện chế để tham gia khảo hạch binh tử chắc hẳn là Long Nha!

- Dù Long Nha có tốt thật, nhưng so với Tinh Thần Bình thì vẫn còn kém nửa bậc, hơn nữa uy lực của Long Nha chủ yếu dựa vào tài liệu nhiều hơn là hồi văn, nếu như dùng Long Nha để khảo hạch thì hắn nhất định sẽ thua ta!

Lâm Thiên Hạo cười lạnh một tiếng, lòng tin lại càng mạnh hơn.

Trong lúc tất cả binh đồ sắp sửa khảo hạch khua chiêng gõ trống chuẩn bị thì ngày khảo hạch binh tử đã đến.

Theo tiếng chuông vang vọng, Vương Bảo Nhạc đang khoanh chân ngồi trong động phủ lập tức mở to hai mắt. Hắn hít sâu một hơi, đứng dậy bước ra khỏi động phủ.

- Lần khảo hạch binh tử này, ta nhất định có thể thỏa ước nguyện!

Trong mắt lộ ra vẻ kiên định, Vương Bảo Nhạc nôn nao mong chờ lấy khí cầu ra bay thẳng đến ngọn núi ở giữa!

Nơi tiến hành khảo hạch binh tử đúng là quảng trường ở đỉnh núi giữa Pháp Binh Các. Ở giữa quảng trường này có dựng một cái trống khổng lồ, đây đúng là Trống Hỏi Đáp nghe nói chỉ có binh tử mới có tư cách đánh mà Vương Bảo Nhạc từng đi ngang qua lúc tiến hành khảo hạch binh đồ.

Sở dĩ gọi nó như thế là vì dùi trống cần phải được luyện chế tại chỗ, mà bản thân dùi trống này lại là một món linh bảo cấp ba, cho nên binh đồ căn bản không thể nào làm ra được, chỉ có mỗi binh tử mà thôi.

Lúc này trước quảng trường đặt mặt trống kia đã có hơn mười người tập hợp, bọn họ đều là binh đồ tham gia khảo hạch lần này. Lúc này tất cả đều đứng im ở đó chờ đợi, không nói gì với nhau.

Khi Vương Bảo Nhạc đi tới quảng trường này thì hắn lâọp tức nhìn thấy những người đang chuẩn bị chờ khảo hạch như mình, cũng nhìn thấy Lâm Thiên Hạo đứng trong đó, trong lòng lập tức có chút chán ghét.

- Sao tên Lâm tiện nhân này cũng tới khảo hạch nhỉ, hắn có thể luyện chế ra linh bảo à?

Vương Bảo Nhạc thầm hừ một tiếng, cảm giác mình bây giờ đã là người có mạch hệ rồi, không cần quan tâm tới hắn nữa, vậy nên ra vẻ khinh khỉnh đi tới trước chỗ mặt trống.

Tuy hắn như thế nhưng Lâm Thiên Hạo thì lại khác, ánh mắt của hắn ta bắn thẳng lên người Vương Bảo Nhạc, sau khi nhìn vài lần thì cười khẩy một tiếng.

Xung quanh quảng trường có không ít học sinh Pháp Binh Các đến xem khảo hạch, dù sao thì khảo hạch binh tử này cũng xem như chuyện lớn của Pháp Binh Các, lúc này tất cả học sinh đến xem đều thấp giọng bàn tán.

- Không ngờ lần này nhiều người như thế... Không biết ai sẽ giành được hạng nhất nữa!

- Đại khảo binh tử mỗi năm chỉ có một lần, có thể lấy được quyền ưu tiên nhậm chức, có quyền này thì chỉ cần bộ nào có chỗ trống là có thể dùng nó để nhậm chức ngay!

- Quyền này đúng là khiến người ta thèm khát mà, dù sao thì cũng có không ít người là binh tử nhưng không có thực quyền.

Trong lúc các học sinh này bàn tán thì thời gian dần trôi qua, chẳng mấy chốc đã có tiếng chuông vang lên liên hồi, trong lúc ba tiếng cuối cùng vang lên thì có năm bóng người, một trước bốn sau nhanh chóng bay ra từ đại điện của ngọn núi này.

Người đi đầu mặc trường bào màu tím, thần sắc không giận tự uy, đúng là các chủ Pháp Binh Các, bốn vị sau lưng hắn có ba người là trung niên, một vị lão giả, trên người mỗi vị đều tràn ngập ba động Chân Tức đỉnh phong, dường như chỉ cách Trúc Cơ có nửa bước mà thôi!

Bọn họ đúng là bốn vị phó các chủ của Pháp Binh Các!

Thân là phó các chủ Pháp Binh Các, dù là trong đạo viện hay bên ngoài thì đều có địa vị cực cao, tuy tu vi rất quan trọng, nhưng cũng không phải toàn bộ. Bản lĩnh chế tác linh bảo của họ nhất định phải có chỗ hơn người, đây mới chính là điểm mấu chốt để trở thành phó các chủ của Pháp Binh Các.

Đồng thời cũng không thể thiếu nhân mạch được, thậm chí có thể nói, sau lưng mỗi vị phó các chủ này đều có bối cảnh riêng. Dù sao thì có thể bộc lộ tài năng, trở thành phó các chủ từ vô số binh tử thì tất nhiên phải có điểm hơn người.

Bọn họ đã như thế, các chủ của Pháp Binh Các lại càng khỏi cần pahỉ nói.

Lúc này năm người bọn họ nối đuôi đi vào trong quảng trường. Sự xuất hiện của họ khiến cho xung quanh lập tức yên tĩnh lại, Vương Bảo Nhạc cũng hít sâu, ánh mắt dần trở nên kiên định, cùng nhìn về phía năm vị các chủ như những người khác.

- Khảo hạch binh tử của Pháp Binh Các cũng không phức tạp gì cho cam, bây giờ mỗi người các ngươi hãy lấy linh bảo dùng để khảo hạch ra đi. Sau khi năm người bọn ta xem xét xong sẽ bắt đầu vấn đáp, cuối cùng sẽ tuyên bố có thông qua hay không, còn thứ hạng thì chỉ lấy thứ nhất, thưởng quyền ưu tiên nhậm chức!

Các chủ áo tím thản nhiên mở miệng, nói xong thì ông thản nhiên nhìn vào một người trong số những người chờ khảo hạch.

- Bắt đầu từ ngươi đi.

Người bị các chủ gọi tên là một học sinh cũ, nghe thấy thế thì lập tức gật đầu rồi lấy một cái ương ra. Cái gương này thoạt nhìn khá cũ kĩ và vô cùng tầm thường, nhưng lại phát ra uy áp không hề yếu, khiến cho mọi người xung quanh đều tập trung cao độ.

Rõ ràng người này cũng đắc ý khi cái gương của mình được chú ý như thế, hắn cung kính dâng lên cho các chủ.

- Tham kiến các chủ, phó các chủ, đây là Càn Khôn Kính mà học sinh đã luyện chế, kính xin các chủ xem qua!

Những người đứng xem xung quanh nhìn thấy Càn Khôn Kính này xong thì lập tức ồ lên bàn tán.

- Càn Khôn Kính đấy, đây là linh bảo tam phẩm cực kỳ khó luyện chế.

- Linh bảo này có thể bắn ngược thuật pháp ở mức độ nhất định, cho nên yêu cầu hồi văn cũng vượt xa những linh bảo khác.

Trong lúc mọi người bàn tán, Vương Bảo Nhạc cũng phải nhìn vài lượt, chẳng qua nghĩ tới Bảo Nhạc Pháo của mình xong thì hắn lại tràn ngập tin tưởng. Tuy vậy hắn cũng không dám lơ là, tập trung chú ý quá trình thẩm tra của các vị các chủ.

Sau khi các chủ cầm gương xem xét một lượt thì lại đưa cho bốn vị phó các chủ, bọn họ vốn là binh tu, hiểu rất rõ vè linh bảo, nên các chủl chừng nửa nén nhang thì đã cho ra được đáp án. Sau khi đưa ra một vài vấn đề trong quá trình luyện chế Càn Khôn Kính này và được vị học sinh cũ kia đối đáp trôi chảy thì kết thúc khảo hạch.

Sau khi trao đổi một phen thì tuyên bố kết quả.

- Thông qua khảo hạch, trở thành binh tử, còn thứ hạng thì sẽ được quyết định vào phút cuối!

Sau khi các chủ thản nhiên tuyên bố thì lại chỉ một người khác, khảo hạch binh tử cứ thế tiến hành liên tục, có người thì thông qua, kẻ lại thất bại.

Có người chỉ bị hỏi vài câu, nhưng cũng có người bị yêu cầu phải thực hiện lại khâu chế tác nào đó hay tại chỗ... Tiếng bàn tán của xung quanh cũng lên xuống theo từng món linh bảo được đưa ra.

Thấy thế, Vương Bảo Nhạc cũng dần hiểu rõ quá trình.

- Không phải ai cũng bị yêu cầu luyện chế lại, nhưng vấn đề được nêu ra đều vô cùng xảo trá, nếu không phải tự mình luyện chế thì khó mà đáp đúng được...

Trong lúc Vương Bảo Nhạc trầm ngâm thì nhanh chóng tới lượt Lâm Thiên Hạo. Khi hắn lấy Tinh Thần Bình ra thì đám học sinh xung quanh đều giật mình, tiếng kinh hô vang dội hơn hẳn lúc trước. Ngay cả những người tham gia khảo hạch cũng phải ghé mắt, ngay cả các chủ và bốn vị phó các chủ đều lộ vẻ kinh ngạc.

- Tinh Thần Bình!!

- Đây được gọi là linh bảo cấp ba khó luyện chế nhất, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy nó đấy!!

- Bản thân hồi văn của nó vô cùng phức tạp, đồng thời còn cần cả tinh thần thạch, mà thứ này lại cực kỳ đắt đỏ...

Trong lúc mọi người kinh hô, Vương Bảo Nhạc cũng mở to hai mắt. Hắn cũng biết về Tinh Thần Bình này, nhưng số lượng tinh thần thạch trong đạo viện không nhiều lắm. Nếu muốn luyện chế món linh bảo này thì cần tốn rất nhiều công sức đi mua ở bên ngoài, cho nên lúc trước hắn mới bỏ qua cái này, lựa chonnj Long Nha có độ khó xêm xêm, nhưng yêu cầu tài liệu thấp hơn một chút.

Lúc này trong lòng Lâm Thiên Hạo vô cùng đắc ý, nhưng hắn vẫn không để lộ ra mặt, cung kính đưa Tinh Thần Bình tới chỗ các chủ, sau đó mới ngạo nghễ liếc mắt nhìn Vương Bảo Nhạc, trong lòng lại cười lạnh.

- Đồ nghèo mạt rệp, muốn đấu với ta à?

Để ý thấy ánh mắt của Lâm Thiên Hạo, Vương Bảo Nhạc khẽ nhướng mày, vẻ mặt lạnh tanh, thầm nghĩ Tinh Thần Bình thì đã sao, lát nữa đại pháo của ông đây mà ra thì nhất định có thể khiến thằng nhãi Lâm Thiên Hạo nhà mi quỳ gọi ba ba.

Trong lúc mọi người vô cùng giật mình, các chủ nhận lấy Tinh Thần Bình, vẻ mặt cũng có phần nagcj nhiên, sau khi xem kỹ vài lần thì trong mắt dần lộ ra vẻ tán thưởng, khẽ gật đầu một cái rồi đưa cho những phó các chủ khác.

Rõ ràng bốn vị phó các chủ kia cũng rất xem trọng Tinh Thần Bình này, sau khi kiểm tra, hỏi Lâm Thiên Hạo vài vấn đề, thấy Lâm Thiên Hạo đối đáp vô cùng trôi chảy, thậm chí có một vị phó các chủ còn đưa ra yêu cầu muốn hắn luyện chế hồi văn tại chỗ, hắn vẫn luyện chế ngay, không chút chần chờ.

Những người xung quanh thấy thế thì trong lòng thầm giật mình, nhìn Lâm Thiên Hạo với vẻ bội phục. Dù sao thì bản thân người có thể luyện chế ra được Tinh Thần Bình chính là đại biểu cho thực lực và tài lực rồi.

- Món linh bảo này khá lắm, thông qua khảo hạch, Lâm Thiên Hạo, nếu như không có gì bất ngờ thì khả năng ngươi giành được hạng nhất sẽ rất lớn đấy.

Các chủ nói với vẻ tán thưởng, sau khi Lâm Thiên Hạo hưng phấn lùi lại thì các chủ nhìn về phía vài người còn lại, bao gồm cả Vương Bảo Nhạc. Cuối cùng ông đưa tay chỉ vào Vương Bảo Nhạc.

- Vương Bảo Nhạc, lấy món linh bảo mà ngươi đã chuẩn bị ra đi.

Nghe các chủ lên tiếng, Vương Bảo Nhạc vốn đang thầm bực dọc lập tức đi ra, không thèm dong dài, trực tiếp lật tay phải lấy một khẩu đại pháo ra!

Rầm một tiếng, sau khi đặt xuống đất, Vương Bảo Nhạc mới ngẩng đầu lên thản nhiên nói.

- Thứ học sinh luyện chế không nằm trong danh sách linh bảo của Pháp Binh Các, mà là tự mình nghiên cứu ra, tên là... Bảo Nhạc Uy Vũ Đại Pháo, gọi tắt là Bảo Nhạc Pháo!

------oOo------

Chương 191: Rõ ràng ngay thẳng!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khẩu đại pháo này vừa ra, tạo hình kỳ dị rặt một màu đen thui cùng với uy áp dày đặc tỏa ra lập tức khiến cho tất cả mọi người đều mở to hai mắt, liên tục hít sâu. Phải biết rằng trong khảo hạch binh tử không hề xuất hiện loại linh bảo tự chế thế này lâu lắm rồi!

Dù sao thì độ khó cũng quá lớn, lại vì không có đồ để so sánh đối chiếu, cho nên trừ phi nắm chắc trăm phần trăm, bằng không chẳng mấy ai dám lấy linh bảo tự chế ra để tham gia khảo hạch binh tử.

Các cuộc khảo hạch binh tử lúc trước, dù lớn hay nhỏ đều luyện chế linh bảo trong danh sách mà thôi, độ khó dễ trong đó cũng được sắp xếp rõ ràng, nhìn vào là biết ngay, mục đích của người khác khi đến xem cũng là vì để nghe những vấn đề được các chủ đưa ra trong lúc khảo hạch, đối với những người khác mà nói thì những vấn đề này đều vô cùng quý báu.

Nhất là có thể nhìn thấy quá trình người khác tự tay luyện chế nữa, sẽ có dẫn dắt rất lớn cho họ. Nhưng hiện tại thứ Vương Bảo Nhạc lấy ra lại là linh bảo tự chế, điều này đại biểu cho ý nghĩa của nó sẽ hoàn toàn khác hẳn.

- Tự chế á? Ái chà... Ta nhớ ít nhất cũng phải hơn mười năm rồi khảo hạch binh tử chưa từng xuất hiện hàng tự chế nhỉ!!

- Bảo Nhạc Uy Vũ... Đại Pháo? Cái tên nghe dở hơi thế, nhưng thoạt nhìn món linh bảo này cũng kinh phết đấy chứ!

TRong lúc mọi người xung quanh nhiệt liệt bàn tán và chờ mong, đám người Lâm Thiên Hạo cũng phải lắp bắp kinh hãi, đồng loạt nhìn về phía linh bảo của Vương Bảo Nhạc. Nhất là Lâm Thiên Hạo, chỉ trong nháy mắt mà đã thấy lòng mình lạnh toát, đầu óc ong ong.

- Sao lại không phải Long Nha thế này!

Lâm Thiên Hạo oán hận cắn răng, hô hấp dồn dập không yên, nhìn đại pháo của Vương Bảo Nhạc chòng chọc, trong lòng dâng lên cảm giác chẳng lành.

Để ý thấy ánh mắt của những người xung quanh, Vương Bảo Nhạc vô cùng thỏa mãn với hiệu quả do Bảo Nhạc Pháo tạo ra. Lúc này hắn dằn cảm giác đắc ý trong lòng xuống, ôm quyền với các chủ, sau đó đưa Bảo Nhạc Pháo lên.

Các chủ và bốn vị phó các chủ đứng sau lưng ông đều nghiêm túc hẳn ra, nhìn về phía Vương Bảo Nhạc đều lộ ra vẻ nghiền ngẫm. Nhất là các chủ Pháp Binh Các, ông bước lên phát linh lực, sau khi xem xét Bảo Nhạc Pháo xong thì mặt vẫn lạnh tanh, nhưng trong lòng lại như dấy lên từng cơn sóng cồn.

Dựa vào tạo nghệ pháp binh của ông, chỉ xem sơ qua thôi cũng đã nhìn ra điểm hơn người và không tầm thường của món linh bảo này, nếu đổi lại là lúc khác thì ông thậm chí chẳng cần phải suy nghĩ gì nhiều, món linh bảo này ở ý nghĩa nào đó đã vượt xa cực hạn của cấp ba, có thể sánh với cấp bốn, ăn đứt tất cả linh bảo của đám người khảo hạch lúc trước.

Ngay cả Tinh Thần Binh cũng không cách nào sánh được với nó, dù là trình độ phức tạp của hồi văn hay tính sáng tạo thì cả hai đều không cùng một đẳng cấp, lại không cần phải nói... Bảo Nhạc Pháo này rõ ràng cho thấy nó là một tổ hợp linh bảo!

Gía trị của nó lại càng không hề tầm thường, nhưng hiện tại, món linh bảo này do Vương Bảo Nhạc luyện chế ra thì ý nghĩa lại khác.

- Binh tử đứng đầu mỗi năm không chỉ đơn giản là nhận được quyền ưu tiên, tương lai phần khảo hạch này cũng là tiêu chuẩn xét duyệt xem có thể tấn chức phó các chủ hay không... Vương Bảo Nhạc này thân thiết với Trần Vũ Đồng, rõ ràng cho thấy hắn là người của phe

Tôn Nhất Phong. Nay phe bọn họ đang cạnh tranh chức vị đại trưởng lão với Lý trưởng lão...

Các chủ của Pháp Binh Các nheo mắt lại, hắn không cùng phe với Tôn Nhất Phong mà là xem như cùng phe với bên Lý trưởng lão.

Nếu như Lý trưởng lão có thể giành được chức vị đại trưởng lão thì mới là cục diện có lợi cho ông ta nhất, dù sao thì thế lực của Tôn Nhất Phong trong Pháp Binh Các quá lớn. Nhất là đệ tử tt của hắn rất có thể sẽ lập tức trở thành phó các chủ, đây là một uy hiếp không nhỏ đối với ông ta.

Cho nên ông ta có thể cho phép Vương Bảo Nhạc trở thành binh tử, nhưng tuyệt đối không thể để cho phe Tôn Nhất Phong xuất hiện thêm một binh tử đứng đầu nữa!

- Nhất là thành tích của Vương Bảo Nhạc lúc khảo hạch binh đồ đã vô cùng xuất sắc, hồ sơ ghi chép điểm ưu, nếu lại trở thành binh tử đứng đầu... Sau này khi tu vi của hắn đã đủ, tạo nghệ pháp binh tăng cao, với công lao của hắn thì nhất định sẽ được đề bạt thành phó các chủ!

Các chủ áo tím của Pháp Binh Các lập tức nghĩ rõ tiền căn hậu quả, trong mắt lóe sáng, định bụng chèn ép Vương Bảo Nhạc.

Việc này lại nằm trong phạm vi chức quyền của ông ta, cho dù người ngoài có nhìn ra thì cũng không làm được gì, dù sao thì hiện tại chức vị đại trưởng lão vẫn còn đang để trống.

Huống hồ gì ông ta là các chủ, bản thân cũng có quyền lực không nhỏ, cho dù sau này có kẻ nói ra nói vào thì nó cũng là chuyện đã rồi, có thể làm được gì kia chứ?

Lúc này ông ta thầm hạ quyết tâm, nên thu hồi linh lực, im lặng đưa cho bốn vị phó các chủ ở phía sau.

Bốn vị các chủ này xem xong thì ai nấy đều vô cùng giật mình, sau khi bàn bạc xong xuôi thì các chủ lại nhìn Vương Bảo Nhạc.

- Nếu món linh bảo này là tự chế thì không cần hỏi đáp nữa, Vương Bảo Nhạc, ngươi hãy luyện chế lại một lần nữa ngay tại chỗ đi.

Vương Bảo Nhạc từ đầu chí cuối đều nhìn các chủ và bốn vị phó các chủ, nhưng không nhìn ra được mánh khóe gì, nay nghe thấy yêu cầu

của đối phương xong thì cũng khó mà phân tích ra được tâm tư cụ thể.

Dù sao thì yêu cầu này cũng coi như hợp lý, vậy nên hắn gật đầu, điều chỉnh khí tức, bình tĩnh lấy linh thạch ra bắt đầu luyện chế tại chỗ. Lúc này tốc độ luyện chế vô cùng nhanh, thời gian dần trôi qua, hồi lâu sau, trong tiếng kinh hô và ánh nhìn của vô số người, từng món linh bảo được Vương Bảo Nhạc lần lượt tạo ra.

Cuối cùng, những món linh bảo này kết hợp lại với nhau, tạo thành khẩu Bảo Nhạc Pháo thứ hai!

Rầm một tiếng, khi Vương Bảo Nhạc đặt khẩu Bảo Nhạc Pháo thứ hai mà mình vừa luyện chế xuống đất thì hắn mới ngẩng đầu lên nhìn mấy người các chủ, tiếng kinh hô và hít khí vang vọng khắp nơi. Các chủ nhìn Vương Bảo Nhạc một cái, sau đó mới trầm giọng nói.

- Thông qua khảo hạch binh tử, còn thứ hạng thì đợi kết thúc sẽ định.

Nghe ông ta nói thế, Vương Bảo Nhạc cũng thầm thở phào, trong lòng hưng phấn lùi lại vài bước, cảm thấy lần này mình ăn chắc hạng nhất rồi.

Còn sắc mặt của Lâm Thiên Hạo thì vô cùng khó coi, siết chặt nắm đấm, trong lòng vừa ghen tị lại cay đắng, đứng ngơ ngác ở đó.

Linh bảo của những người còn lại cũng nhanh chóng được lấy ra, sau khi được mấy người các chủ lần lượt thẩm tra thì kỳ khảo hạch binh tử lần này cũng đến hồi kết, đồng thời cũng là thời khắc quan trọng nhất. Mọi ánh nhìn đều dồn về phía mấy người các chủ, chờ đợi họ tuyên bố kết quả.

Mấy người Vương Bảo Nhạc và Lâm Thiên Hạo đều căng thẳng vô cùng, dù trong lòng Vương Bảo Nhạc rất có tự tin, nhưng khó tránh khỏi nơm nớp lo sợ.

Trong sự chú ý của tất cả mọi người, các chủ và bốn vị phó các chủ xung quanh nhỏ giọng trao đổi, người ngoài không thể nghe thấy những điều họ nói. Nhưng có thể nhìn thấy được, không rõ một vị phó các chủ lớn tuổi trong số đó nghe gì mà lộ ra vẻ tức giận, có vẻ như rất không cam lòng, ba vị phó các chủ khác đều im lặng trước ánh mắt của các chủ, sau hồi lâu mới chần chừ gật đầu, sau khi có

được ý kiến chung thì vị phó các chủ lớn tuổi kia phất tay áo, lạnh giọng cất lời.

- Ta xin giữ lại ý kiến về việc thứ hạng này!

Nói xong ông còn nhìn Vương Bảo Nhạc một cái, dường như có điều áy náy nên xoay người bỏ đi.

Cảnh này khiến cho mọi người xung quanh đều giật mình, trong lòng Vương Bảo Nhạc giật thót, cảm thấy tình huống không đúng lắm, nhất là dường như ánh mắt của vị lão giả vừa bỏ đi khi nãy mang theo ý bất đắc dĩ và áy náy, khiến cho hắn cảm thấy sợ hãi.

- Chuyện gì thế này?

Trong lúc Vương Bảo Nhạc hoảng hốt thì quyết định về thứ hạng của lần khảo hạch binh tử này cũng được các chủ trầm giọng tuyên bố.

- Trải qua Pháp Binh Các thẩm tra xét duyệt, người đứng nhất lần này là Lâm Thiên Hạo!

- Khảo hạch kết thúc!

các chủ thản nhiên nói xong, chẳng thèm nhìn Vương Bảo Nhạc lấy một cái, xoay người định rời đi, còn mọi người xung quanh lặng đi một giây xong thì lập tức nhao nhao lên.

- Sao lại là Lâm Thiên Hạo chứ?

- Thế này không đúng chút nào, linh bảo của Vương Bảo Nhạc là do hắn tự nghiên cứu chế tạo, đáng lẽ phải tốt hơn mới đúng!

Trong lúc mọi người ồn ào bán tán, Lâm Thiên Hạo run lên một cái, trong mắt lộ vẻ kinh hỉ. Hắn vốn đã mất hết hy vọng, nay thấy mình lại trở thành người đứng đầu thì lập tức giật mình như có một dòng điện truyền khắp toàn thân, suy nghĩ đầu tiên hiện ra trong đầu chính là do cha của mình ra tay.

- Nhất định là thế rồi!

Lâm Thiên Hạo cuồng hỉ, vô cùng hưng phấn, bước lên ôm quyền hô to.

- Đa tạ các chủ!

Nói xong, hắn kềm lòng không đặng, lập tức quay lại nhìn Vương Bảo Nhạc. Khi thấy Vương Bảo Nhạc đanh mặt lại thì trong lòng hắn lại càng đắc ý hơn, suýt chút nữa đã cười to.

Sắc mặt của Vương Bảo Nhạc lập tức trở nên lạnh lẽo, không thèm nhìn tên Lâm Thiên Hạo đang đắc ý kia. Hắn nhìn chằm chằm vào các chủ, trong mắt có hàn quang chợt lóe lên, nếu đổi lại là người khác thì có lẽ sẽ nhịn hoặc nghĩ cách khác khi đối mặt với quyết định của các chủ. Nhưng Vương Bảo Nhạc thì khác, dù ngày thường hắn luôn hi hi ha ha có vẻ vô cùng cợt nhã, nhưng thực tế lại rất cứng đầu.

Nhất là nghĩ đến công lao mà mình đã lập, bản thân lại là kẻ có mạch hệ, vậy nên hắn trừng mắt, trực tiếp bước lên gằn từng tiếng, như thể kệ xác thân phận các chủ chó má gì đó của ngươi.

- Quyết định của các chủ không công bằng!

Nói xong, Vương Bảo Nhạc lại ôm quyền cúi đầu với những người đang đứng xem xung quanh.

- Các vị đồng môn, bởi vì tình yêu pháp khí vô bờ của chúng ta nên tất cả mọi người đều có kinh nghiệm dốc sức tự nghiên cứu phát triển pháp khí. Nhưng khi linh bảo mà chúng ta vất vả dùng tiền mua đan dược đề cao tu vi để mua tài liệu, dùng thời gian tu luyện để nghiên cứu chế tạo, bỏ ra bao nhiêu công sức, tiền bạc và thời gian để nghiên cứu ra lại bị các chủ hời hợt xem thường như thế. Nếu hôm nay không cho ta một câu trả lời thuyết phục thì có chết ta cũng không phục!

Lời của Vương Bảo Nhạc nói ra lập tức khiến mọi người đồng tình, từng tiếng bàn tán nho nhỏ dần trở nên lớn hơn.

các chủ trầm mặt, nếu như Vương Bảo Nhạc chỉ nói không phục thì hắn có thể mặc kệ, nhưng tên Vương Bảo Nhạc này lại rất cáo già, vừa đưa ra ý kiến, vừa kích động mọi người, kiểu này khiến ông ta không thể phớt lờ được.

Nhưng có thể trở thành các chủ, đương nhiên ông ta cũng chẳng phải kẻ ngu dốt, nếu ông ta đã dám làm thì đương nhiên cũng đã nghĩ ra lý do, vậy nên ông ta mới nghiêng đầu thản nhiên nói.

- Dù là hồi văn hay kết cấu của món linh bảo tự chế đó đều không có

gì để so sánh đối chiếu, lại không có nghiệm chứng thời gian dài, có lẽ đúng là xuất sắc thật, nhưng vẫn có thể tồn tại sơ hở nghiêm trọng, khó mà đánh giá được!

- Ta thân là các chủ, làm việc phải rõ ràng ngay thẳng, có thể cho phép ngươi thông qua khảo hạch binh tử, nhưng thứ hạng thì ta vẫn cho rằng Tinh Thần Bình của Lâm Thiên Hạo ổn định hơn, đáng tin hơn, nên xứng đáng giành được hạng nhất!

- Còn linh bảo do Vương Bảo Nhạc ngươi luyện chế ra sẽ được ta kiểm tra kỹ càng hơn, sau khi trải qua thử nghiệm của Pháp Binh Các chứng tỏ không có vấn đề gì thì ngươi có thể xin khảo hạch lại lần nữa.

Lời các chủ nói ra khiến một số người cảm thấy rất có đạo lý, lúc này mọi người lại thấp giọng bàn tán, dần chia ra làm hai phe.

Nhưng lời này lọt vào tai Vương Bảo Nhạc lại khiến hắn nóng máu, lời các chủ nói ra ẩn chứa châm chích đầy hách dịch, cái gọi là thử nghiệm kiểm tra kia khó mà nói rõ thời gian, có thể là vài ngày, cũng có thể là vài tháng, thậm chí là mấy năm cũng không chừng.

- Ông làm việc rõ ràng? Được, bây giờ ta sẽ mời người đến kiểm tra, cho ông một kết quả rõ ràng!! Ngay thẳng!!

Vương Bảo Nhạc tức giận bật cười, mắt lóe hàn quang, vừa lớn tiếng tuyên bố xong thì bỗng xoay người lại. Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người... đi thẳng về phía...

Trống Hỏi Đáp!!

------oOo------

Chương 192: Trống hỏi đáp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trống Hỏi Đáp!

Từ hình thức mà nói thì chỉ có binh tử mới có thể đánh được trống này, nay Vương Bảo Nhạc đã là binh tử cho nên hắn có tư cách!

Nói từ thực tế, sở dĩ nói rằng chỉ có binh tử mới đánh được là vì dùi

trống cần được luyện chế ra ngay tại chỗ, mà phẩm chất của dùi trống lại là linh bảo cấp ba!

Điểm này Vương Bảo Nhạc cũng có đủ!

Thấy Vương Bảo Nhạc đi thẳng đến chỗ Trống Hỏi Đáp, mọi người đứng xem xung quanh cũng biến sắc, mở to hai mắt, trong lòng vô cùng rung động.

- Trống Hỏi Đáp! Vương Bảo Nhạc này có tự tin tới vậy sao!

- Mỗi binh tử cả đời chỉ có một cơ hội mà thôi, Vương Bảo Nhạc đây là bất chấp tất cả luôn rồi!

- Đã bao nhiêu năm rồi chẳng có ai đánh Trống Hỏi Đáp đấy!

Mọi người nhao nhao bàn tán, những người khảo hạch cùng với Vương Bảo Nhạc cũng giật mình kinh hãi, Lâm Thiên Hạo thì hít sâu một hơi, trong lòng cảm thấy không yên, bởi vì hắn biết rõ linh bảo của Vương Bảo Nhạc hơn hắn của mình!

Nhưng sau khi thấy các chủ vẫn bình tĩnh thì trong lòng Lâm Thiên Hạo chợt động.

Các chủ của Pháp Binh Các vẫn vô cùng bình tĩnh và ung dung, dù Vương Bảo Nhạc đi về phía Trống Hỏi Đáp thì ông ta vẫn tỉnh rụi, trong lòng lại khinh thường.

- Đúng là ngây thơ, dù cho Vương Bảo Nhạc này có đánh lên được thì cũng chỉ có thể mời được trưởng lão mà thôi, bốn vị trưởng lão của Pháp Binh Các nhìn thì tưởng như hòa hợp, nhưng thực tế cả đám đều đang tranh đoạt vị trí đại trưởng lão, đến lúc đó tự nhiên sẽ có kẻ cam tâm tình nguyện thuận nước đẩy thuyền!

- Trừ khi hắn mời được đại trưởng lão, tiếc rằng hiện nay Pháp Binh Các không có đại trưởng lão!

Các chủ chắp tay sau lưng, lạnh lùng nhìn Vương Bảo Nhạc đang đi về phía Trống Hỏi Đáp.

Vương Bảo Nhạc đang sôi máu, hắn đã xác định các chủ này cố ý, biết rõ hôm nay cả hai xem như đã vạch mặt với nhau, hoặc là mình không thể giành được hạng nhất, hoặc là... Mời được đại nhân vật có thể dứt khoát giải quyết vụ này, trực tiếp lật ngược đánh giá kia, áp

đảo các chủ!

Lúc này Vương Bảo Nhạc đi tới trước Trống Hỏi Đáp, trong ánh nhìn của tất cả mọi người, hắn hít sâu một hơi, cắn răng một cái, giơ tay phải đặt lên Trống Hỏi Đáp.

Ầm một tiếng, có một cỗ uy áp và ba động thuật pháp tỏa ra từ trong Trống Hỏi Đáp, lại có từng món tài liệu bỗng chốc bay ra, lơ lửng trước mặt Vương Bảo Nhạc.

Trong đó có linh thạch, có thẻ ngọc ghi chép hồi văn và cách luyện chế và vô số tài liệu rèn.

Hai mắt của Vương Bảo Nhạc lóe sáng, trực tiếp tóm lấy thẻ ngọc, sau khi dung nhập linh lực vào thì trong đầu lập tức xuất hiện cách luyện chế, phất tay nắm lấy linh thạch, bắt đầu khắc hồi văn.

Dùi trống này có chừng mười vạn đạo hồi văn, bản thân nó lại là linh bảo, mức độ khó khăn khi luyện chế không hề nhỏ, nhưng đối với Vương Bảo Nhạc mà nói thì đây chỉ là chuyên vặt. Hai tay của hắn đồng thời triển khai, theo công thức trong đầu thôi diễn, nhanh chóng khắc họa từng đạo hồi văn với tốc độ chóng mặt.

Nhìn từ xa, xung quanh Vương Bảo Nhạc tràn ngập trận pháp ba động, lại có linh khí vờn quanh, ẩn ẩn có thể nhìn thấy vô số hồi văn lóe lên, cuối cùng liên tục ùa vào trong linh thạch.

Cảnh này khiến cho mọi người phải nín thở nhìn theo, ngay cả tiếng bàn tán cũng nhỏ dần, thậm chí không ít người lập tức gửi bài lên linh võng.

- Vương Bảo Nhạc đang luyện chế dùi trống!

- Mau đến ngọn núi giữa đi, có chuyện lớn rồi, Vương Bảo Nhạc và các chủ cãi nhau, muốn đánh Trống Hỏi Đáp!

Việc này truyền ra, tất cả những người nghe tin đều giật mình. Trần Vũ Đồng đang xử lý công việc ở bộ viện quản hay tin trước tiên, lập tức biến sắc chạy thẳng đến ngọn núi giữa.

Đồng thời cũng có vô số người chạy đến đó, ùa đến từ khắp nơi trong Pháp Binh Các. Bọn họ nhanh chóng nhìn thấy Vương Bảo Nhạc đang đứng trước Trống Hỏi Đáp, hoàn thành việc khắc hồi văn. Hắn giơ tay phải lên, lập tức có một ngọn lửa xuất hiện trong lòng

bàn tay của hắn.

Vương Bảo Nhạc lúc này đúng là dựa vào bí pháp Viêm Bạo của mình để hòa tan tài liệu, trực tiếp luyện chế!

Tất cả học sinh nhìn thấy đều giật mình, từng tiếng kinh hô và hít khí xen lẫn vẻ hâm mộ lập tức vang vọng khắp nơi.

- Viêm Bạo! Đây là bí pháp mà lúc trước đạo viện đã thưởng cho Vương Bảo Nhạc!!

- Bí pháp này chẳng những có lực sát thương cực lớn, lại còn thích hợp với binh tu, khiến binh tu có thể luyện chế mà không cần dùng tới lò luyện!

- Đậu xanh, oách thế!

Toàn bộ quá trình chế tác vô cùng trót lọt, không chút vấp váp, lại còn hoàn mỹ vô cùng, không hề có chút xíu sai lầm nào. Khiến cho quá trình luyện chế dùi trống hệt như một buổi sáng tạo nghệ thuật!

Mọi người xôn xao ghé mắt nhìn, trong mắt Lâm Thiên Hạo cũng lộ rõ vẻ ghen ghét, hô hấp trở nên hỗn loạn. Hắn vội nhìn sang chỗ các chủ. lúc này đồng tử của các chủ Pháp Binh Các cũng co rụt lại, nhưng vẫn bình tĩnh không chút e ngại.

Mọi người ở đây đều ào ào bàn tán, thậm chí còn có vô số người đang ùa đến. Thời gian dần trôi qua, Vương Bảo Nhạc hất tay phải lên, ngọn lửa trong tay hắn đột nhiên bùng mạnh, lại lập tức tắt ngấm, một chiếc dùi trống màu xanh lập tức xuất hiện trước mặt mọi người.

Trên chiếc dùi trống màu xanh này còn có màu đỏ rực đang nhanh chóng biến mất, rõ ràng vừa mới luyện chế ra, hãy còn nóng rực, nhưng Vương Bảo Nhạc lại không thèm để ý. Bí pháp Viêm Bạo khiến hắn miễn dịch kha khá với nhiệt độ, lúc này hắn giơ tay phải lên cầm lấy, sau đó quay đầu lại lạnh lùng nhìn các chủ một cái, tiếp đó thu hồi ánh mắt, cầm dùi trống đánh thật mạnh lên Trống Hỏi Đáp!

Thùng!!

Một tiếng trống trỗi dậy, dù tất cả mọi người đứng xem đều đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng sau khi dõi theo toàn bộ quá trình, nhưng

vẫn phải giật mình, tất cả mọi tiếng bàn tán bỗng chốc im bặt, trong đầu mỗi người đều ong ong.

Tiếng trống này thật sự quá lớn, quanh quẩn theo gió, lan ra khắp Pháp Binh Các, vang tận trời xanh!

Dường như trong đó còn ẩn chứa sự không phục và cơn giận của hán, tất cả như phát tiết hết trong tiếng trống này, khiến toàn bộ Pháp Binh Các lập tức oanh động, một số người vốn không hay biết cũng phải giật mình.

- Chuyện gì thế này!!

- Tiếng gì đây!!

Từng đạo thân ảnh hốt hoảng lao ra, sau khi hỏi han và tìm hiểu xong thì biết được Vương Bảo Nhạc đang đánh Trống Hỏi Đáp, không đợi họ kịp nghĩ nhiều thì tiếng trống thứ hai đã truyền đến ngay lập tức!

Thùng!!

Lần này còn lớn và vang dội hơn, lan khắp bốn phương, toàn thân của Vương Bảo Nhạc run lên, hô hấp dồn dập, hắn rốt cuộc cũng hiểu rõ vì sao trước đây người đánh nhiều nhất chỉ có năm tiếng, chưa kể về sau chỉ có ba tiếng mà thôi.

Thực tế dù yêu cầu của Trống Hỏi Đáp này với dùi trống linh bảo có nghiêm khắc thật, nhưng đấy không phải điều quan trọng nhất, từ trình độ nào đó thì chỉ cần tạo ra được dùi trống thì có thể đánh được nhiều hơn, nhưng đánh được mấy bại thì phải xem năng lực chịu đựng của bản thân!

Sau khi đánh lần đầu thì Vương Bảo Nhạc cảm thấy như có một cỗ cự lực theo dùi trống đánh thẳng vào người, chạy khắp toàn thân, khiến cho ngũ tạng lục phủ của hắn như quay cuồng, thân thể run rẩy, xương cốt cũng run run, dường như có một số dơ bẩn trong cơ thể đã bị đánh vỡ trong đợt run rẩy này.

Mà lần đánh lần thứ hai thì lực phản chấn đó lại càng lớn hơn, đánh khắp toàn thân, những chất dơ bẩn vỡ nát kia lập tức tràn ra bên ngoài cơ thể qua các lỗ chân lông.

Loại run rẩy như tẩy tủy này mang đến chỗ tốt cực lớn cho tu sĩ,

nhưng... Đau đớn cần phải gánh chịu cũng vô cùng khổng lồ, nhất là lực phản chất do nó tạo thành ngày càng mạnh hơn, điều này khiến cho vô số người không thể kiên trì nổi.

Hiện tại Vương Bảo Nhạc đánh xong ba cái thì toàn thân run rẩy đến cực hạn, thậm chí trước mắt cũng tối sầm đi, tất cả sức lực như bị rút cạn, dù là tinh thần hay thân thể đều như bị bão hòa, trong cơ thể tràn ngập lực chấn động.

- Ba tiếng chỉ có thể mời được trưởng lão, nhưng như thế còn chưa đủ, dù là năm tiếng để mời đại trưởng lão cũng không được, bởi vì chức vị đại trưởng lão của Pháp Binh Các hiện đang bỏ trống, như vậy chỉ có... Mời người cao hơn mới được!

Vương Bảo Nhạc thở hồng hộc, gầm nhẹ một tiếng, liều mạng dốc toàn lực cầm dùi trống gõ tiếng thứ tư!

Thùng!!

Mặt trống rung lên, dùi trống suýt chút nữa đã văng ra khỏi tay, toàn thân Vương Bảo Nhạc run rẩy đến mức vặn vẹo, sắc mặt tái nhợt, tất cả lực phản chấn trong cơ thể bộc phát ồ ạt, khiến cho toàn bộ xương cốt, kinh mạch, huyết nhục như bị cuồng phong gột rửa, thân thể lắc lư chực ngã.

Cùng lúc đó, đám người đứng xem xung quanh cũng nín thở, ai nấy đều vô cùng rúng động, liên tục kinh hô.

- Tiếng thứ ba rồi, nếu đánh thêm cái nữa thì chính là năm tiếng...

Lâm Thiên Hạo thấy thế cũng phải hít một hơi lạnh, trên mặt lộ vẻ căng thẳng. Còn các chủ và những vị phó các chủ khác cũng phải giật mình biến sắc với các mức độ khác nhau, nhất là vị các chủ Pháp Binh Các kia, lúc này ông ta nhíu chặt mày, trong mắt ánh lên vẻ không dám tin.

Chỉ là lúc này Vương Bảo Nhạc cũng đã đến cực hạn, cánh tay run rẩy như không cầm nổi dùi trống.

- Cực hạn rồi ư? Không biết người lúc trước đánh được năm tiếng làm kiểu gì nhỉ... Ta không cam tâm!!

Vương Bảo Nhạc cắn răng, trong mắt lộ ra vẻ điên cuồng, lúc này mầm mống thôn phệ trong cơ thể đột nhiên bộc phát, hắn dựa vào

lực hút để khống chế cơ thể. Trong lúc gần như là không thể này, cánh tay của hắn dần cứng đi, nhưng vẫn siết chặt dùi trống, giơ lên đánh về phía mặt trống thêm lần nữa!

Toàn thân hắn tựa như một con khôi lỗi, còn lực hút của mầm mống thôn phệ giống những sợi dây vô hình kéo căng thân thể, sau khi gõ lên tiếng "thùng" thứ năm. Ngay cả những sợi tơ lực hút vô hình kia cũng như bị giật mình, hắn cảm giác trước mắt của mình đã dần trở nên mơ hồ, như thể sắp sửa hôn mê, miễn cưỡng khống chế đánh tiếp cái thứ sáu!

Theo tiếng trống rung trời vang lên, đám người xung quanh đều ồ lên, đầu óc Lâm Thiên Hạo nổ vang, tái mặt lùi lại vài bước.

Ngay cả các chủ cũng phải đanh mặt lại, lộ ra vẻ ngưng trọng trước nay chưa từng có!

------oOo------

Chương 193: Vỡ nát...

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc đánh lên tiếng thứ sáu, lực phản chấn tích lũy trong cơ thể Vương Bảo Nhạc đã đến mức độ không cách nào hình dung nổi, khiến hắn phun ra một búng máu to.

Thậm chí máu này đều là màu đen, tựa như ẩn chứa tạp chất và những thứ dơ bẩn trong cơ thể, sau khi run ra, Vương Bảo Nhạc cảm thấy xương cốt toàn thân mềm nhũn, trước mắt ngày càng tối hơn.

- Không phải là đánh đến mức bất tỉnh luôn đấy chứ...

Lúc này đầu óc Vương Bảo Nhạc ong ong, ý thức cũng dần trở nên mơ hồ, trong đầu loáng thoáng xuất hiện suy nghĩ này, đồng thời hai chân mềm nhũn quỳ rạp xuống đất sắp sửa hôn mê. Nhưng đúng lúc này, dường như hắn nghe thấy một tiếng răng rắc như có gì đó trong cơ thể vụn vỡ.

Theo thanh âm này xuất hiện, lập tức có một cỗ linh lực khổng lồ thoáng chốc đã bộc phát ra từ trong thân thể của hắn, lan ra khắp toàn thân. Nương theo lực phản chấn kia dung nhập vào trong kinh mạch của Vương Bảo Nhạc, khiến cho tu vi của hắn đột nhiên tăng

mạnh!

Tu vi tăng lên tựa như một mũi tiêm sức mạnh lập tức khiến Vương Bảo Nhạc giật mình một cái tỉnh táo lại. Hắn lập tức chú ý thấy sau khi kết tinh trong người mình hấp thu toàn bộ lực phản chấn xong thì bắt đầu xuất hiện một số vết nứt, linh lực bên trong liên tục ào ra, khiến cho tu vi vừa bước vào Chân Tức tầng ba của mình kéo lên một khoảng lớn chỉ trong vài giây.

- Còn có kiểu này nữa à?!

Hô hấp của Vương Bảo Nhạc trở nên dồn dập và mừng rỡ, đám người đứng xem xung quanh thì đã xôn xao vang trời.

- Tên Vương Bảo Nhạc này liều mạng quá, hắn đánh tới mức hộc máu luôn rồi kìa!!

- Sáu tiếng luôn rồi, xưa nay chưa từng có ai làm được, nhưng sao ta thấy hai tiếng cuối thân thể của Vương Bảo Nhạc cứ cứng ngắc thế nào ấy...

- Vừa rồi hắn nhắm mắt lại quỳ xuống cho ta cảm giác như hắn đã ngất đi rồi thì phải?

Trong lúc mọi người nhao nhao bàn tán, theo tu vi của Vương Bảo Nhạc đề cao, ngay sau đó, những tiếng bàn tán kia lại càng vang dội hơn, chẳng khác nào một cơn lốc cực mạnh.

- Đậu xanh!!

- Tu vi của hắn đề cao rồi á? Khí tức phát ra lạ thế!!

- Ta cảm nhận được tu vi của Vương Bảo Nhạc này vừa mới đề cao không ít!!

Tiếng bàn tán, la hét ầm ĩ vang lên không ngừng, Lâm Thiên Hạo và mấy vị các chủ đều thở dồn, còn Vương Bảo Nhạc thì càng lúc càng tỉnh táo. Hắn đứng dậy cảm thụ thử tu vi của mình, sau khi phát hiện nó đề cao thì hai mắt của hắn lại sáng rực.

- Cuộc đời Vương Bảo Nhạc ta đây hận nhất là gian lận, ta đây là dựa vào bản lĩnh thật sự của mình để đánh trống...

Trong lòng Vương Bảo Nhạc vô cùng khoái chí, nghĩ đến năm tiếng là

mời được đại trưởng lão, không biết sáu tiếng sẽ mời được ai đây. Vì để cho chắc ăn, Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, mầm mống thôn phệ trong cơ thể lại bộc phát, khống chế thân thể giơ dùi trống lên đánh Trống Hỏi Đáp!

Tiếng thứ bày!

Thùng một tiếng qua đi, dường như không có động tịnh gì hết.

- Hình như còn chưa đủ...

Lúc này thân thể của Vương Bảo Nhạc vẫn lắc lư, nhưng phần lớn đều bị kết tinh hấp thu, nhưng hắn vẫn chưa yên lòng nên tiếp tục đánh!

Tiếng thứ tám!!

- Chắc là đủ rồi nhỉ? Nếu đánh nữa chắc tu vi của ta sẽ đột phá luôn mất...

Vương Bảo Nhạc cảm giác được vết nứt trên kết tinh ngày càng nhiều. Trong mắt lộ ra vẻ chờ mong, sau khi ngẫm nghĩ xong thì không thèm nghĩ đến chuyện mời được ai nữa, tiếp tục đánh.

Tiếng thứ chín!!

Tiếng thứ mười!!

Tiếng trống thùng thùng vang vọng, khiến cho đám người xung quanh phải trợn mắt há mồm, những tiếng kinh hô bàn tán đã lặng đi từ lâu, nay trên quảng trường ai nấy đều chỉ biết trợn mắt há mồm ra nhìn... Dù là Lâm Thiên Hạo hay các vị các chủ, thậm chí là các chủ đều nghẹn họng nhìn trân trối, đầu óc thì nổ vang.

Thực tế lượt đánh của Vương Bảo Nhạc đã là xưa nay chưa từng có, nhất là mấy tiếng về sau của hắn lại liền mạch lưu loát. Tuy rằng thân thể có vẻ là lạ, nhưng tiếng trống thật sự vẫn vang vọng khắp bốn phương.

Nhất là... Nó vẫn chưa dứt!

Tiếng thứ mười một, mười hai, mười ba...

Trong lúc tất cả đều đực mặt ra nhìn, Vương Bảo Nhạc đã đánh đến

tiếng thứ mười bảy, hắn có thể thừa nhận nổi, nhưng dùi trống lại không chịu nổi nên đã vỡ nát...

Cảnh tượng này khiến cho đám người đang ngơ ngác xung quanh phải thì thào.

- Vỡ rồi? Dùi trống vỡ rồi ư?

- Chẳng lẽ tên Vương Bảo Nhạc này là do hung thú biến thành à...

Tất cả mọi người đều đực mặt ra, chuyện khiến cho bọn họ còn rung động hơn chợt xuất hiện. Ngay khi dùi trống vỡ nát thì Vương Bảo Nhạc lập tức cảm giác được lớp vỏ ngoài của kết tinh trong cơ thể đã vỡ ra, linh lực bộc phát, tràn ngập cơ thể. Trong lúc nhanh chóng vận chuyển đã khiến cho tu vi của hắn lập tức đột phá, từ Chân Tức tầng ba trực tiếp lên đến Chân Tức tầng bốn!!

- Mẹ nó, tu vi... tu vi đột phá rồi á?

- Sao có thể như thế chứ!!!

- Ta không quan tâm chuyện Vương Bảo Nhạc đột phá, bây giờ ta chỉ đặc con mẹ nó biệt muốn biết là sau khi đánh mười bảy tiếng thì có thể mời được ai đến!!! Người ngoài hành tinh à?

Mọi người xung quanh phục hồi lại từ trạng thái ngu người, đánh vỡ bầu không khí lặng ngắt khi nãy. Sau đó lập tức bùng nổ tiếng xôn xao đinh tai nhức óc, sắc mặt của Lâm Thiên Hạo đã tái mét không còn chút máu, trước mắt tối sầm, phải cố gắng lắm mới không ngã phịch ra đất.

Còn đám người phó các chủ thì cảm thấy khó thở, nhất là các chủ, vẻ mặt của ông ta cứ như vừa gặp quỷ vậy, nhìn Vương Bảo Nhạc với vẻ vô cùng hoảng sợ. Dù ông ta có nằm mơ thì cũng không ngờ Vương Bảo Nhạc lại là một kẻ biến thái như thế...

Nếu như ông ta mà lường trước được cảnh này thì tuyệt đối sẽ không nảy ra cái suy nghĩ chèn ép Vương Bảo Nhạc.

- Mười bảy tiếng... Sẽ mời ai đến đây?

Trong lòng các chủ đắng chát, ngơ ngác thì thào vô cùng bất an.

Trong tiếng hô to đầy kinh ngạc của mọi người, Vương Bảo Nhạc

nuối tiếc nhìn chiếc dùi trống vỡ nát trong tay, lại cảm thụ thử kết tinh trong cơ thể, kết tinh này chỉ mới nứt lớp vỏ ngoài thôi chứ vẫn chưa hoàn toàn vỡ ra, lúc này thoạt nhìn có vẻ như nó đã nhỏ đi một chút, lúc trước thì cỡ chừng quả trứng gà, nay lại thành quả trứng cút...

- Ta đánh mười bảy tiếng... Chắc là có thể mời được đại nhân vật đến đấy nhỉ...

Vương Bảo Nhạc chớp mắt, chú ý thấy đám người xung quanh từ trợn mắt há mồm đầy khiếp sợ dần tỉnh hồn lại, sau đó lộ ra vẻ kích động và chờ mong còn lớn hơn cả hắn, cũng thấy vẻ mặt như gặp quỷ của Lâm Thiên Hạo và các chủ. Trong lòng hắn vừa thấy đắc ý cũng vừa tò mò không thôi.

Ngay khi Vương Bảo Nhạc đang tò mò chờ đợi thì tầng mây trên bầu trời của Pháp Binh Các đột nhiên quay cuồng, một cỗ uy áp vô cùng kinh người đột nhiên giáng xuống.

Cỗ uy áp này quá mạnh, bao trùm toàn bộ đảo Thượng Viện, mặc dù không đến mức phong vân biến sắc, nhưng từ trình độ nào đó thì vẫn khiến bốn phương rung chuyển, các học sinh đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn, tâm thần rúng động.

Nhất là tất cả mọi người đang có mặt trên đỉnh núi giữa của Pháp Binh Các lúc này, ai nấy đều hít sâu, ánh mắt dán chặt lên bầu trời, Lâm Thiên Hạo cũng không khỏi ngẩng đầu lên nhìn, chẳng qua mặt mày vẫn luôn ngơ ngác.

Mấy người như Trần Vũ Đồng đứng trong đám người đều có chút suy đoán, lúc này ai nấy đều căng thẳng vô cùng, trong mắt tràn ngập vẻ không dám tin. Những phó các chủ khác thì dường như đã nghĩ đến điều gì đó nên thân thể run lên.

Còn các chủ thì rõ ràng đã xác định được thân phận của người đến, trong lòng ngũ vị tạp trần, đầu óc quay cuồng, mặt mày cũng nhanh chóng tái đi, mây mù trên trời nhanh chóng ngưng tụ lại, trong tiếng kinh hô của tất cả mọi người trong đảo Thượng Viện, thế mà lại ẩn ẩn tạo thành một gương mặt khổng lồ bằng mây!

Gương mặt khổng lồ này chiếm gần một nửa bầu trời, khiến cho người ta có cảm giác khổng lồ, uy áp phát ra từ trên đó khiến cho những người nhìn thấy đều rung động.

Tựa như bao trùm cả đại địa, gương mặt này nhìn về phía... Vương Bảo Nhạc trên Pháp Binh Các!

- Bái kiến thái thượng trưởng lão!

Các chủ và những phó các chủ khác đều run lẩy bẩy, lập tức cung kính bái kiến, mấy người Trần Vũ Đồng cũng miễn cưỡng thu liễm tâm thần, cúi người bái kiến.

Lời của bọn họ truyền vào tai của những học sinh khác lập tức khiến những học sinh vốn chỉ nghe tiếng chứ chưa bao gờ thấy người phải biến sắc, vừa kính sợ vừa kích động, đồng loạt cúi người bái kiến.

Thậm chí trên đảo Thiên Hành còn có không ít thân ảnh đang đi tới đây, trong đó có cả vị phó tông áo đỏ hôm nọ, bên cạnh ông còn một vị cùng tuổi tiên phong đạo cốt, mặc trường sam màu trắng, mặt mỉm cười vô cùng ôn hòa.

Từ vị trí đứng của cả hai thì có thể nhìn ra người trung niên áo trắng đó có địa vị rất cao.

- Lại là Vương Bảo Nhạc này à? Tên tiểu tử này lắm phúc duyên thật, chắc hẳn là vì giọt linh huyết kia cho nên hắn mới có thể đánh được nhiều như thế, lại mời được thái thượng trưởng lão đến.

Trung niên áo trắng mỉm cười nói, phó tông áo đỏ đứng bên cạnh nghe vậy cũng gật đầu, mỉm cười nói.

- Hắn là như tông chủ đã đoán, tên béo này rất thú vị, ta cũng khá thích hắn.

Trung niên áo trắng này lại chính là tông chủ của đạo viện Phiêu Miểu, lúc này hai người vừa cười vừa nói, Vương Bảo Nhạc ở trong Pháp Binh Các thì đã mở to hai mắt ngơ ngác nhìn lên trời, trong lòng vô cùng khiếp sợ.

Gương mặt trên trời cao khiến hắn có cảm giác như đối mặt với thiên uy, nhất là loại thuật pháp tạo thành gương mặt của đối phương càng khiến Vương Bảo Nhạc rung động và giật mình hơn.

Đồng thời cũng có chút bất an, thầm nghĩ mình đã từng có xích mích với đệ tử của thái thượng trưởng lão... Vậy nên hắn nơm nớp hít sâu một hơi, kiên trì bước lên ôm quyền cúi đầu.

- Học sinh bái kiến thái thượng trưởng lão!

- Đây là Bảo Nhạc Pháo mà học sinh đã lấy linh cảm từ Hỏa Thần Pháo từ cứ điểm, sau đó tự nghiên cứu chế tạo ra. Các chủ Pháp Binh Các không công nhận nó, còn ám chỉ nó là rác rưởi, học sinh không phục...

- Kính xin thái thượng trưởng lão tự mình đánh giá!!

Vương Bảo Nhạc chỉ vào Bảo Nhạc Pháo của mình, sau đó lớn tiếng nói thật nhanh, không hề dông dài, sau khi nói xong thì ôm quyền, cúi đầu thêm lần nữa!

Dù vẫn thấy lo sợ, nhưng đối với Vương Bảo Nhạc thù dai mà nói thì lúc nên trả thù vẫn phải trả thù ngay, bây giờ chính là lúc đó!

Hắn vừa nói xong thì các chủ Pháp Binh Các thiếu chút nữa chửi thành tiếng, trong lòng thầm nghĩ ta nói nó là rác rưởi khi nào hả, ngươi đây là trợn mắt bịa đặt vu khống ta nhé!!

Ông ta cảm thấy vô cùng lo lắng với hành vi cáo trạng của Vương Bảo Nhạc lúc này, đang định lên tiếng giải thích, nhưng nháy mắt dường như có một đạo mục quang sắc lẻm đến từ gương mặt trên trời cao, lướt qua tất cả mọi người, khiến lời giải thích của các chủ nghẹn lại trong họng. Cuối cùng, ánh mắt kia ngưng tụ ở trên khẩu Bảo Nhạc Pháo do Vương Bảo Nhạc luyện chế ra.

Toàn bộ Pháp Binh Các lập tức lặng ngắt, tất cả mọi người ngừng thở, cung kính dõi xem, trong lúc các chủ và những phó các chủ khác nơm nớp lo sợ, trước sắc mặt tái nhợt của Lâm Thiên Hạo...

Ánh mắt trên trời cao tựa như xuyên thấu khẩu pháo đó, nhìn rõ tất cả kết cấu và hồi văn ở bên trong, chỉ chốc lát thì ánh mắt này dường như sáng lên, lộ ra vẻ kinh ngạc, sau khi nhìn kỹ vài lần thì mới thu hồi. Tiếp theo đó... Có một thanh âm vô cung uy nghiêm vọng xuống từ trên không của đảo Thượng Viện, quanh quẩn khắp đất trời!

- Hoàn mỹ!

Chương 194: Nhân sinh của ai mở tool hack

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngay khi hai chữ này vang lên thì tựa như ngôn xuất pháp tùy, một lời định càn khôn!

Các chủ xụi lơ, gương mặt tái nhợt không còn chút máu, nhưng vẫn tranh thủ cúi đầu vô cùng cung kính. Ông ta đã như thế, những vị phó các chủ sau lưng ông ta cũng càng như thế.

Tuy những việc này không liên quan gì tới mình, nhưng những người xung quanh tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình tiểu nhân vật nghịch tập của Vương Bảo Nhạc, nên ai nấy đều vô hùng hưng phấn và háo hức, thậm chí còn có cả cảm giác tự hào lây, đồng loạt cúi đầu với trời cao.

Lâm Thiên Hạo lúc này thì chỉ cảm thấy toàn thân bị hút rỗng, nỗi đắng chát trong lòng dâng lên cuồn cuộn, dường như tất cả mọi âm thanh xung quanh đều không lọt vào tai của hắn. Trong lúc mê mang, hắn bất giác nhìn về phía Vương Bảo Nhạc, một cảm giác bất lực sâu sắc chợt trào dâng lên lòng hắn.

Trước mắt hắn xuất hiện rất nhiều hình ảnh, kể từ lần đầu tiên nhìn thấy Vương Bảo Nhạc cho đến vô số lần nhằm vào hắn để rồi thất bại, dần dần có một suy nghĩ kỳ lạ xuất hiện trong lòng hắn.

- Ta cứ cảm thấy cuộc đời của mình như được mở tool Hack rồi... Nhưng cũng không thể sánh bằng Vương Bảo Nhạc này, tên này... Chắc chắn cũng mở hack! Không thể trêu vào, đúng là không thể trêu vào mà...

Trong đau đớn và cay đắng vô vàng, Lâm Thiên Hạo đã mất hết can đảm.

Còn Vương Bảo Nhạc thì kích động vội ôm quyền cúi đầu thật sâu với trên trời cao, hô thật to.

- Đa tạ thái thượng trưởng lão! Thái thượng trưởng lão công bằng ngay thẳng, nhất ngôn cửu đỉnh, rõ ràng rành mạch!

Vương Bảo Nhạc bái xong thì gương mặt trên trời cao nhìn Vương

Bảo Nhạc một cái, trong lúc người ngoài không ai phát hiện, khóe miệng tựa như ẩn ẩn lộ ra một nụ cười, sau đó gương mặt dần trở nên mơ hồ, hóa thành mây mù rồi tản ra.

Cùng lúc đó, uy áp cũng dần biến mất, toàn bộ đảo Thượng Viện đều khôi phục lại, Vương Bảo Nhạc hớn hở nhìn về phía các chủ.

- Các chủ, mau tuyên bố thứ hạng lại đi!

Nếu như đã vạch mặt với nhau luôn rồi thì Vương Bảo Nhạc cũng chẳng thèm ra vẻ cung kính gì nữa, lúc này hắn nói xong thì sắc mặt các chủ trở nên khó coi vô cùng, im lặng một lúc thì hít sâu một hơi, sau đó mới mở lời.

- Khảo hạch binh tử lần này, Vương Bảo Nhạc... đứng đầu!

Nói xong, hắn đanh mặt lập tức xoay người rời đi, sau đó mấy vị phó các chủ kia nhìn nhau một cái, ai nấy đều nhìn Vương Bảo Nhạc lắc đầu thở dài rồi khẽ gật đầu một cái, xem như xin lỗi và biểu đạt thiện ý, sau đó mới rời đi.

Thấy đám người các chủ đã đi, Trần Vũ Đồng lập tức vui sướng bước lên chúc mừng Vương Bảo Nhạc, Vương Bảo Nhạc cũng cười vang, vừa cười nói vừa cảm ơn mọi người xung quanh, hắn làm người khéo đưa đẩy nên cũng nhanh chóng nói cười thân thiết với tất cả. Sau khi khách khí một hồi thì mới quay về động phủ.

Toàn bộ quá trình hắn không hề để ý tới Lâm Thiên Hạo, bản thân Lâm Thiên Hạo hiểu rõ mọi chuyện nên cũng đã im lặng rời đi, xem như cam chịu.

Thời gian thấm thoắt trôi qua, mấy ngày sau, quyền ưu tiên nhậm chức của Vương Bảo Nhạc đã được ghi lại trong hồ sơ, đồng thời lệnh điều động và bổ nhiệm chức phó các chủ Pháp Binh Các cũng đã được đưa xuống.

Trong bốn vị phó các chủ có một người rời khỏi đạo viện, đến liên bang nhậm chức, đồng thời Trần Vũ Đồng cũng lên chức trở thành phó các chủ!

Còn chức người phụ trách bộ viện quản vốn có rất nhiều binh tử lâu năm đủ tư cách tranh đoạt, lý ra phải có một đợt tranh giành kịch liệt, rất có khả năng sẽ kéo dài khó định ra, nhưng vì biểu hiện xuất sắc và quyền ưu tiên của Vương Bảo Nhạc khiến cho sư tôn và sư tổ

của Trần Vũ Đồng thuận lý thành chương dẹp gọn hết tất cả những người cạnh tranh, Vương Bảo Nhạc trở thành người đứng đầu của bộ viện quản!

Đối với nhất mạch của họ mà nói thì đây đúng là song hỷ lâm môn, tuy rằng việc tranh đoạt chức vị đại trưởng lão của Pháp Binh Các đã đến mức ba chọn một, chưa kết thúc ngay, nhưng rất ít người có đủ tư cách để hiểu và gây ảnh hưởng đến kiểu tranh giành liên quan đến tầng lớp cao kiểu này, cho nên dù Vương Bảo Nhạc có lòng muốn giúp thì cũng không làm được gì.

Vậy nên sau khi chúc mừng một phen với Trần Vũ Đồng xong thì Vương Bảo Nhạc chính thức đi vào chủ viện của bộ viện quản.

Ngày đầu tiên nhậm chức, Vương Bảo Nhạc sửa sang lại trong động phủ một phen, nhìn bản thân mặc đạo bào binh tử trong gương, hắn lại xoay xoay uốn uốn đủ góc độ, cuối cùng thở dài đầy nuối tiếc.

- Hoàn mỹ quá chừng luôn...

Trong niềm vui sướng này, Vương Bảo Nhạc hưng phấn rời khỏi động phủ đi thẳng đến bộ viện quản. Vừa mới đến nơi thì hắn lập tức thấy có hơn mười cô học sinh tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần đứng chờ đón ở trước cửa lớn bộ viện quản, đồng thời còn cầm một biểu ngữ viết chúc mừng Vương Bảo Nhạc nữa.

Bốn vị đại đội trưởng của bộ viện quản cũng đã đứng chờ ở cửa từ lâu, sau khi thấy Vương Bảo Nhạc tới thì Chu Bằng Hải là ngươi đầu tiên bước đến, những người khác cũng lần lượt bái kiến đầy cung kính.

- Bái kiến binh tử!

Vương Bảo Nhạc cũng không xa lạ gì với bốn vị đại đội trưởng này, vậy nên mỉm cười gật đầu, ánh mắt lại đảo qua chỗ mấy cô gái kia, sau đó lại nhìn bức biểu ngữ, trong lòng thầm sướng, nhưng lại lộ ra vẻ mặt nghiêm túc.- Các ngươi thật là... Sau này đừng có làm màu như thế nữa.

Vương Bảo Nhạc nghiêm túc phê bình.

Chu Bằng Hải lập tức đáp ứng, ba vị đại đội trưởng khác cũng vội tự kiểm điểm bản thân, vây quanh Vương Bảo Nhạc, một đường nói chuyện và cùng đi về phía chủ các. Trên đường đi, tất cả học sinh

của bộ viện quản nhìn thấy Vương Bảo Nhạc đều nghiêm trang chào hỏi với vẻ cung kính.

Một đường được hoan nghênh chào đón, Vương Bảo Nhạc đi tới chủ các, vừa mới ngồi xuống thì Chu Bằng Hải lập tức pha trà cho Vương Bảo Nhạc, cung kính đặt trước mặt hắn, sau đó đứng qua một bên thấp giọng báo cáo thành quả công tác của bộ viện quản.

Nghe Chu Bằng Hải nói xong, Vương Bảo Nhạc gật đầu vài cái, lúc này mới nhấc chung trà lên. Chu Bằng Hải đứng bên cạnh thấy thế thì vội cúi đầu, cung kính rời đi. Vương Bảo Nhạc đặt chén trà xuống, hai mắt sáng ngời đứng dậy quan sát chủ các này, sờ chỗ này một lượt mó chỗ kia một cái, trong lòng vô cùng thỏa mãn.

- Tuy rằng thân phận của ta hiện giờ đã khác trước, nhưng vẫn phải chăm chỉ tu luyện và luyện chế linh bảo hơn mới được.

Cảm thấy mỹ mãn, Vương Bảo Nhạc ngồi xuống tựa lưng lên ghế, lấy một túi đồ ăn vặt ra vừa ăn vừa nghĩ cho con đường về sau.

- Bây giờ đã là Chân Tức tầng bốn rồi, tiếp theo phải cố gắng hơn nữa, tranh thủ sớm ngày đến Chân Tức đỉnh phong... Sau đó có thể chuẩn bị việc Trúc Cơ rồi.

Nghĩ tới sự cường đại của tu sĩ Trúc Cơ như trong trận chiến ở cứ điểm, trong lòng Vương Bảo Nhạc lập tức ngập tràn khát vọng.

- Cũng không thể hoang phế việc luyện chế linh bảo được... Phải nghiên cứu linh bảo cấp bốn nữa.

- Còn cả cái Long Nha kia nữa, tài liệu cũng đủ cả rồi, sau khi luyện chế mà có thể đạt tới cấp bốn thì uy lực nhất định sẽ không hề tầm thường... Chu tướng quân từng hứa sẽ tặng răng của thú vương Kết Đan cho mình, bây giờ còn chưa thấy đâu... Không phải là quên rồi đấy chứ?

Vương Bảo Nhạc nhớ tới việc này thì lập tức ngồi thẳng dậy, trong lòng xoắn xuýt không biết có nên đi nhắc hay không.

- Thôi bỏ đi, chuyện này không tiện hối, cứ chờ thêm xem sao, nếu như còn không gửi tin tức gì thì mình sẽ tìm cớ đến bái phỏng sau.

Sau khi xác định việc cần làm trong tương lai, Vương Bảo Nhạc lại triệu tập bốn vị đại đội trưởng đến dặn dò một phen, lúc này mới rời

khỏi bộ viện quản, quay về động phủ bắt đầu tu luyện.

Những ngày tháng tiếp theo vô cùng thuận lợi, nửa tháng sau, Long Nha cũng được Vương Bảo Nhạc luyện chế thành công.

Nhìn món linh bảo trông như lang nha bổng ở trước mặt, Vương Bảo Nhạc rời khỏi đạo viện tìm chỗ vắng người thử nghiệm một phne. Sau khi thấy rõ món linh bảo này tràn ngập linh uy lúc khởi động và lực phá hoại cực mạnh khi thi triển, dù tiếc nuối vì không có răng thú vương nhưng Vương Bảo Nhạc vẫn rất hài lòng.

- Đợi răng thú vương đến thì lại luyện thêm lần nữa, chắc uy lực sẽ mạnh hơn nhiều đây.

Thu hồi Long nha, trong lòng Vương Bảo Nhạc vô cùng vui vẻ, cưỡi khí cầu bay về đảo Thượng Viện.

Sau khi về đến về đảo Thượng Viện, nhất là khi tới Pháp Binh Các, gần như tất cả mọi người nhìn thấy Vương Bảo Nhạc thì đều ghé mắt nhìn theo, cũng có nhiều người bước lên bái kiến, Vương Bảo Nhạc mỉm cười chào lại, trong lòng thì thầm cảm khái.

Sau khi trở thành binh tử quản lý bộ viện quản, thân phận thay đổi và thái độ của mọi người khiến cho tâm trạng của hắn lúc nào cũng vui vẻ. Nhất là Vương Bảo Nhạc cảm thấy có không ít người đẹp nhìn hắn với ánh mắt rực lửa.

- Ta đã lấy lại được cảm giác luôn bị người khác dõi theo như lúc ở đảo Hạ Viện rồi, còn mấy cô gái kia ấy à... Ta có thể hiểu được tâm trạng của họ, dù sao thì trên đời này, người vừa trẻ tuổi, vừa giàu, vừa đẹp trai, tay nắm quyền to như ta cũng như phượng mao lân giác ấy.

- Nếu đổi lại là kẻ khác thì chắc là đã vểnh đuôi đến tận trời rồi, nào được chăm chỉ lại an phận khiêm tốn như ta.

Vương Bảo Nhạc cảm khái, hắn cảm giác mình lại phát hiện ra được một ưu điểm của bản thân, ấy chính là khiêm tốn.

Vừa cảm khái, Vương Bảo Nhạc đang đắm chìm trong sự khiêm tốn của bản thân định nhanh chóng quay về động phủ, nhưng hắn bỗng nghe thấy có tiếng gầm gừ khá quen tai vọng tới từ đằng xa, tiếng gầm này khiến hắn biến sắc, sau đó hắn lập tức nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc nhanh chóng bay tới.

Thân ảnh nọ đúng là vượn kim cương.

Dường như nó đã ghim Vương Bảo Nhạc rồi, nên dù Vương Bảo Nhạc có đổi khí cầu thì nó cũng có thể nhận ra ngay, nên lập tức bay tới đập một cú.

- Lại đánh lén ta!

Vương Bảo Nhạc vừa sợ vừa giận, cũng may sau vài lần bị con vượn kim cương này đánh lén xong thì hắn đã tập được một thói quen tốt, ấy chính là luôn để ý xung quanh. Thêm nữa tu vi đã đến Chân Tức tầng bốn khiến hắn phản ứng nhanh hơn, dù vẫn bị con vượn kim cương kia đánh sượt qua khí cầu, nhưng hắn nhanh chóng khống chế nên vẫn nhiều lần tránh được kết cục bị đánh bay, sau khi đáp xuống thì chật vật lao ra, tức giận ngẩng đầu lên nhìn bầu trời.

Con vượn kim cương trên trời trợn mắt, thấy lần này Vương Bảo Nhạc phản ứng nhanh như thế thì vô cùng bất mãn, sau khi nhe răng trợn mắt với Vương Bảo Nhạc xong thì xoay người lại lắc lắc mông đầy khinh thường, cuối cùng bay về phía Ngự Thú Các.

Cảnh này bị không ít học sinh của Pháp Binh Các đứng xunh quanh nhìn thấy, cả đám đều lộ ra vẻ mặt quái dị xen lẫn chút buồn cười, mặc dù không đồn ra ngoài, nhưng chuyện của Vương Bảo Nhạc và vượn kim cương vẫn để lại ấn tượng với khá nhiều người.

Nhìn bộ dạng thô bỉ của con vượn kim cương kia, lại thêm bộ dạng chật vật của mình khi nãy đã bị vô số người nhìn thấy, Vương Bảo Nhạc cảm thấy mất mặt, thù mới hận cũ bừng lên, trừng mắt thầm nghĩ.

- Con vượn vô sỉ chết giẫm kia, cũng đến lúc cho mày biết bản lĩnh thật sự của tao rồi!

------oOo------

Chương 195: Mày nói đi chứ!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn con Vượn Kim Cương bay đi xa dần về phía Ngự Thú Các, sắc mặt Vương Bảo Nhạc dần trở nên âm trầm, xoay nguòi đi về phía

động phủ, trên đường đi thì nhanh chóng nghĩ ra một loạt ý tưởng.

- Ném hạt châu tự bạo vào con vượn đê tiện đó à? Không được, như thế thì dễ lòi quá.

- Sai đám muỗi đi đốt nó ư? Đây cũng là một ý kiến hay, nhưng nếu nó nổi giận, Ngự Thú Các mà điều tra thì mình cũng dễ lộ...

- Châm ngòi ly gián? Khiến nó xích mích với trưởng lão của Ngự Thú Các? Cái này khó quá... Không phải chuyện người thông minh như ta nên làm.

- Giờ phải làm sao đây...

Vương Bảo Nhạc nhíu mày, nhớ lại kinh nghiệm của mình từ bé tới lớn, cuối cùng gạch bỏ từng cái, mãi cho đến khi quay về động phủ thì hắn mới chợt dừng bước.

- Con Vượn Kim Cương này là đực hay cái nhỉ?

Vương Bảo Nhạc ngẫm nghĩ, sau khi nhớ kỹ lại thì trong đầu không khỏi dâng lên cảm giác không cam lòng, xác định con Vượn Kim Cương này là đực.

- Thân là hung thú Trúc Cơ, thế mà lại vô sỉ như thế, dám trần truồng bay tồng ngồng ở trước mặt mọi người, cái thứ thần kinh thích khoe hàng này!

Vương Bảo Nhạc hừ một tiếng, cảm giác con vượn này đúng là nghiệp chướng nặng nề.

- Vương Bảo Nhạc ta xưa nay khoan hồng độ lượng, không phải kẻ thù dai, nhưng con vượn này thật sự quá đê tiện, lại còn thích khỏa thân khoe hàng, khiến các học sinh nữ trong đạo viện khó chịu, nó đã phạm phải tội nghiệt tày trời khiến nhân thần cộng phẫn. Vì đạo viện, ta phải dạy dỗ nó một trận mới được!

Nghĩ thế, Vương Bảo Nhạc lập tức có cảm giác như mình đang mang một sứ mệnh vô cùng cao cả, trong đầu nhanh chóng lóe lên một kế hoạch.

- Nếu như là vượn đực thì ta chỉ có một cách thôi, ta sẽ chế tạo ra một con khôi lỗi có hình dạng vượn cái...

Sau khi lập kế hoạch thật kỹ thì trong lòng Vương Bảo Nhạc càng chắc cú hơn, nghĩ đến đây thì hắn lại cười gian vài tiếng. Nhất là nghĩ đến từng màn trong kế hoạch xong thì hắn lập tức kích động không thôi, trong lòng tràn ngập chờ mong, hai mắt cũng sáng rực lên, xoay người đi thẳng vào phòng luyện, lấy tài liệu ra bắt tay vào làm.

Đồng thời hắn còn lên linh võng tìm kiếm thông tin.

Thời gian thấm thoắt trôi qua, ba ngày sau, khi Vương Bảo Nhạc bước ra khỏi phòng luyện thì bỗng chốc có một con Vượn Kim Cương phiên bản thu nhỏ đi theo sau lưng hắn.

Con Vượn Kim Cương này có màu hồng nhạt, hai mắt tròn xoe, môi hồng chúm chím, toàn thân có lồi có lõm, nhất là trên người toàn phát ra ba động linh khí, không hề tầm thường, phẩm chất còn đạt tới trình độ cấp ba hoàn mỹ.

Đặc biệt là Vương Bảo Nhạc đã hao tốn biết bao tâm tư ở mặt chắc chắn, khắc hết toàn bộ hồi văn mà mình đã tổng kết ra được lên linh bôi của nó, lại còn chịu chi bỏ ra cả đống tiền ở mặt tài liệu, cuối cùng khiến cho con Vượn Kim Cương nhỏ này rất khó bị phá hủy.

Đồng thời trong cơ thể của con Vượn Kim Cương này cũng có cả hình thức tự bạo, trong phạm vi đảo Thượng Viện này, chỉ cần Vương Bảo Nhạc tiến hành điều khiển thì có thể khiến nó tự bạo.

Về bề ngoài, Vương Bảo Nhạc đã lên linh võng tìm kiếm mấy vạn bức ảnh của mấy con vượn cái, sau đó kết hợp với nhau, lại còn cho thêm chút tưởng tượng của mình, cuối cùng tạo ra nó. Hắn tin rằng con khôi lỗi do mình tạo ra nhất định sẽ vô cùng đáng yêu xinh đẹp trong mắt của con Vượn Kim Cương kia.

- Con khôi lỗi này ra sân thì nhất định có thể khiến con vượn đê tiện kia say mê đắm đuối!

Vương Bảo Nhạc vô cùng tự tin, đắc ý cười phá lên, hồi lâu sau hắn lại hớn hở dẫn theo con vượn khôi lỗi kia đi ra ngoài động phủ.

Sau khi ra khỏi động phủ, theo Vương Bảo Nhạc búng ngón tay một cái, trong người của con khôi lỗi vượn sau lưng hắn lập tức phát ra tiếng ken két, sau đó lại phình to ra với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được, thân thể lớn hơn trước đó gấp đôi. Nó đứng ở đó, dù không tính là một ngọn núi nhỏ, nhưng rõ ràng cũng không hề nhỏ bé

gì, theo như Vương Bảo Nhạc đoán thì tỉ lệ khá phù hợp với con vượn đê tiện kia.

Vậy nên Vương Bảo Nhạc nghênh ngang mang theo nó đi lại trong Pháp Binh Các, những người đi đường thấy cảnh này đều giật mình ngớ người ra, vẻ mặt ai nấy đều khác nhau, nhưng tất cả đều bị con khôi lỗi của Vương Bảo Nhạc thu hút.

- Đây là... Khôi lỗi ư?

- Sao tên Vương Bảo Nhạc này lại chế tác một con khôi lỗi Vượn Kim Cương chứ?

- Các ngươi có cảm thấy con khôi lỗi này có hơi... õng ẹo không?

Nghe thấy tiếng bàn tán và nhìn nét mặt của mọi người, Vương Bảo Nhạc lại càng đắc ý và tự tin hơn.

- Đây tuyệt đối có thể xem như kiệt tác!

Quay đầu lại nhìn con khôi lỗi vượn kia, Vương Bảo Nhạc vô cùng thỏa mãn, nhưng vừa nghĩ tới mục đích của hắn khi chế tạo nó thì hắn lại không khỏi thở dài, hắn cảm giác hình như con đường chế tạo khôi lỗi đặc biệt của mình ngày càng sai sai...

- Vì trừng phạt con vượn đê tiện khiến bao người tức giận kia mà ta đã hy sinh quá nhiều, nhưng không sao hết, có lẽ đây chính là số mệnh của ta, cả cuộc đời ta chính là chăm chỉ chịu khó, giúp người làm niềm vui, không hề thù dai như thế đấy.

Vương Bảo Nhạc vừa cảm khái vừa lấy khí cầu ra, mang theo khôi lỗi bay lên trời.

Hắn nhanh chóng điều khiển khí cầu bay vòng vòng trên đảo Thượng Viện, nhất là khi đến gần Ngự Thú Các hắn còn cố ý chậm lại... Lúc này là giữa trưa, nhìn từ phía xa, con khôi lỗi vượn hồng nhạt bay dưới ánh mặt trời trông vô cùng lả lơi, khiến cho vô số người ghé mặt, đồng thời cũng thu hút ánh mắt của một động phủ nào đó trên đỉnh núi Ngự Thú Các.

Ánh mắt này lập tức rơi vào trên phi thuyền của Vương Bảo Nhạc, sau đó nhanh chóng có một tiếng gào vang lên. Thân ảnh của con Vượn Kim Cương kia lao thẳng tới chỗ Vương Bảo Nhạc với vẻ hưng phấn.

- Tới rồi!

Gần như ngay khi nghe thấy tiếng gào quen thuộc này thì Vương Bảo Nhạc lập tức kích động, hắn vội điều khiển khôi lỗi bay ra, cố gắng hấp dẫn con Vượn Kim Cương kia.

Nhưng sau khi con Vượn Kim Cương này nhào tới gần lại không thèm nhìn con khôi lỗi vượn lấy một cái, trực tiếp đập một cú đánh bay, không chút hứng thú. Nó chỉ tập trung về phía Vương Bảo Nhạc, dường như trong mắt nó thì Vương Bảo Nhạc mới là thứ khiến nó cảm thấy hứng thú nhất.

- Gì thế này!!! Không thích à?

Điều này làm cho Vương Bảo Nhạc giật mình, thân thể run rẩy vội điều khiển khí cầu tránh né, nhưng vẫn muộn một bước, bị con Vượn Kim Cương đuổi kịp, nhe răng trợn mắt đập bay.

Ầm một tiếng, Vương Bảo Nhạc kêu thảm, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, miễn cưỡng điều khiển khí cầu tránh thoát cú đánh thứ hai của con Vượn Kim Cương kia, sau khi chật vật hạ xuống thì lết ra, bi phẫn ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đầy căm tức.

Con Vượn Kim Cương trên trời ngoác mồm to hơn, tựa như đang khinh bỉ ra mặt, vỗ ngực thùm thụp xong thì mới nghênh ngang bỏ đi.

Vương Bảo Nhạc thở hổn hển, nghiến răng nghiến lợi nhìn bóng lưng của nó.

- Điều này không thể trách ta đoán sai được, rõ ràng là sở thích của con Vượn Kim Cương này có vấn đề, nhất định là thế!

Nhìn con khôi lỗi vượn ở bên cạnh, Vương Bảo Nhạc bực bội, sau khi thu hồi nó thì hùng hổ quay lại động phủ, chui vào trong phòng rèn để bắt đầu cải tạo bề ngoài của con khôi lỗi vượn.

Lần này Vương Bảo Nhạc cải tạo chủ yếu là thân thể của nó, hắn thầm nghĩ con Vượn Kim Cương kia to như bồ tượng, có lẽ cũng thích thiên về loại to con, vậy nên cải tạo con khôi lỗi vượn to hơn một chút.

Lần cải tạo này cũng có chút tác dụng, sau khi Vượn Kim Cương nhìn

thấy con khôi lỗi vượn này, mặc dù cuối cùng vẫn phóng tới chỗ khí cầu của Vương Bảo Nhạc, nhưng rõ ràng nó vẫn nhìn vài cái, nhất là động tác đánh bay cũng nhẹ hơn một chút.

- Có tác dụng rồi!

Vương Bảo Nhạc vô cùng hưng phấn, tiếp tục cải tạo, sau vài lần, hắn rốt cuộc cũng mò ra sở thích của con Vượn Kim Cương này, chế tạo ra một... con khôi lỗi vượn mắt nhỏ, môi dày, cơ bắp cuồn cuộn, lông màu vàng đất.

Con khôi lỗi vượn này vừa ra sân thì hiệu quả cực kỳ rõ rệt, con Vượn Kim Cương vốn đang lao về phía Vương Bảo Nhạc chỉ chớp mắt dã bị thu hút. Dường như toàn thân của nó cũng run nhè nhẹ, hô hấp cũng trở nên ồ ồ, nháy mắt đã rời mắt khỏi Vương Bảo Nhạc mà nhìn về phía con khôi lỗi vượn này, Vương Bảo Nhạc cũng có thể cảm giác được ánh mắt rực lửa của nó.

- Mắc câu rồi!!

Vương Bảo Nhạc thấy con Vượn Kim Cương kia nhào tới chỗ con khôi lỗi vượn của mình xong thì vội điều khiển con khôi lỗi vượn bay đi xa, nhưng tốc độ vẫn quá chậm, chẳng mấy chốc đã bị con Vượn Kim Cương kia đuổi theo, ôm choàng lấy cổ rồi nhanh chóng bay về phía động phủ của nó...

- Con vượn đê tiện kia, tiếp theo mày sẽ biết cái gì là từ thiên đường rơi thẳng xuống địa ngục!

Vương Bảo Nhạc gằn giọng, sau khi về tới động phủ, tính sơ sơ thời gian thì hắn lập tức điều khiển kích hoạt hình thức tự hủy.

Sau khi kích hoạt, chỉ vài giây sau đã có một tiếng rít gào rền trời, đầy kinh hãi và cay cú như phát cuồng vang lên từ chỗ Ngự Thú Các.

Nghe thấy tiếng gào này, Vương Bảo Nhạc lập tức mừng rỡ.

- Con vượn đê tiện kia, có kích thích không? Có kinh hỉ không? Đây chỉ mới là bắt đầu thôi, tiếp theo mày sẽ biết đau khổ lớn nhất chính là thích mà không sao có được!

Vương Bảo Nhạc cảm giác mình lúc này giống như một vị triết gia vĩ đại, nói ra những lời ẩn chứa đạo lý nhân sinh.

Mà kế hoạch của hắn chia ra làm ba bước, đầu tiên là dụ dỗ, khiến Vượn Kim Cương mắc câu, tiếp theo chính là khiến nó chỉ có thể sở hữu trong thời gian ngắn ngủi, vài lần khiến nó ghiền, sau đó...

Bước cuối cùng chính là khiến chút sở hữu ngắn ngủi của Vượn Kim Cương kia cũng tan biến!

Cái cách cho trước rồi giật đi này chính là kế sách Vương Bảo Nhạc định dùng với con Vượn Kim Cương kia.

Đối với con người thì hiệu quả sẽ không cao lắm, nhưng đối với hung thú mà nói thì Vương Bảo Nhạc vẫn có phần nắm chắc.

Hắn đắc ý đi vào phòng rèn, tạo ra một con khôi lỗi vượn giống hệt, hôm sau lại tiếp tục đưa con khôi lỗi vượn này ra ngoài.

Vậy nên cảnh tượng trước đó lại diễn ra thêm lần nữa, con khôi lỗi vượn này nhanh chóng bị con Vượn Kim Cương kia cướp đi, sau đó thì tự hủy và vô số lần rống giận điên cuồng của nó.

Vì nghĩ tới phản ứng của Ngự Thú Các cho nên Vương Bảo Nhạc không dám làm nhiều lắm, sau ba lần thì hắn không thèm mang con khôi lỗi vượn ra ngoài nữa mà chỉ ngồi trong động phủ chờ.

Thế là sáng sớm của vài ngày sau đó... Lần đầu tiên, con Vượn Kim Cương hai mắt đỏ ngầu kia chủ động xuất hiện ở bên ngoài động phủ của Vương Bảo Nhạc, liên tục rít gào với động phủ của hắn.

Cảm giác đột nhiên phát hiện một món đồ chơi thú vị, nhưng chỉ mới vài lần đã mất tiêu này khiến cho nó cảm thấy hụt hẫng, lúc này nó đứng ở ngoài động phủ của Vương Bảo Nhạc, rống giận đấm thùm thụp lên vách đá như đang gọi Vương Bảo Nhạc ra...

Vương Bảo Nhạc ở trong động phủ ngạo nghễ ngẩng đầu lên, khoan thai chỉnh quần áo lại rồi mới hé cửa động phủ ra nhìn con Vượn Kim Cương đang phát cuồng kia.

- Hú cái gì, tao nghe có hiểu đau, có gì thì nói lẹ đi!!

- Hống hống hống...

Vượn Kim Cương nhìn thấy mắt Vương Bảo Nhạc lộ ra qua khẽ hở thì lập tức gào lên.

- Nghe không hiểu, mày nói đàng hoàng đi.

Vương Bảo Nhạc vội ho một tiếng.

- Hống hống hống hống!!

- Rống con mợ mày, mày có nói năng đàng hoàng hay không, không nói thì tao đi ngủ nhé!

Vương Bảo Nhạc trừng mắt, chực muốn đóng cửa động phủ lại...

------oOo------

Chương 196: Kế Hoạch Kiếm Dương!

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hống hống hống rống rống!!!

Mắt thấy Vương Bảo Nhạc sắp sửa đóng cửa lại, Vượn Kim Cương lập tức sốt ruột như phát điên đến nơi, nó lại gầm gừ dữ dội, liên tục đánh đùng đùng lên cửa động phủ, khiến cho không ít người chú ý tới.

- Vượn Kim Cương á?!!

- Sao nó lại tới đây chứ!!

- Đây là... động phủ của Vương Bảo Nhạc mà? Nó đánh tới tận cửa à?

Các học sinh Pháp Binh Các thấy thế đều hít khí lạnh, vừa kinh hãi vừa ngạc nhiên muốn ở lại hóng hớt, nhưng khi thấy bộ dạng điên cuồng cảu Vượn Kim Cương thì không ai dám tới gần, chỉ đành đứng từ xa nhìn qua.

Thấy cửa động phủ của mình đã bị nó đập rung rinh liên hồi, Vương Bảo Nhạc hắng giọng một cái, mở hí cánh cửa ra một chút rồi trừng mắt nhìn nó.

- Rốt cuộc mày muốn cái gì đây hả?

- Hống hống hống!!

- Nhưng tao thật sự không hiểu mày nói gì mà.

Vương Bảo Nhạc chớp mắt, lúc này con Vượn Kim Cương kia đã nổi khùng thật sự, nó nhảy tưng tưng ở bên ngoài động phủ, vừa đấm ngực vừa xoay người, giống như đang rất cố gắng vậy.

Cảnh này chẳng khác gì sấm sét nổ tung trong đầu của mọi người xung quanh.

- Má ơi, tuyệt chiêu sát thủ của nó kìa!

- Đậu xanh, mau rút lui thôi!!!

Da đầu của Vương Bảo Nhạc cũng tê rần lên, biết không thể đùa dai được nữa, vậy nên hắn vội mở lời.

- Được rồi được rồi, tao hiểu ý của mày rồi.

Hắn vừa nói xong thì con Vượn Kim Cương kia lập tức quay lại nhìn Vương Bảo Nhạc ở bên trong khe hở kia với vẻ nôn nóng.

- Nhưng mày có la hét cũng thế, tao không có thứ mày muốn đâu... Cho dù mày dùng tới tuyệt chiêu kia thì cùng lắm tao đóng cửa lại là được, để xem mày nhanh hay tao nhanh!

Vương Bảo Nhạc nói xong còn liếc mắt nhìn Vượn Kim Cương.

Nghe Vương Bảo Nhạc nói không có thì thân thể con Vượn Kim Cương này lập tức run rẩy, gào thét đập phá lung tung, khiến cho mặt đất rung chuyển, núi đá lắc lư, như thể nếu chú mày không đưa thì ông đây sẽ không để yên đâu.

Cảnh tượng huyên náo ở bên này lại thu hút sự chú ý của nhiều người hơn, thấy con Vượn Kim Cương này không chịu thôi như thế, Vương Bảo Nhạc cũng ra vẻ hết cách, thở dài một hơi, ánh mắt xuyên qua khe hở nhìn lên người nó, nhất là hàm răng của nó.

- Thôi vậy, Vương Bảo Nhạc tao hay mềm lòng, vầy đi, mày cho tao một cái răng nanh thì tao sẽ đưa thứ mày muốn cho mày, sao hả!

Vương Bảo Nhạc nói xong thì con Vượn Kim Cương kia mở to hai mắt, căm tức trừng mắt nhìn Vương Bảo Nhạc, dường như còn điên tiết hơn, nó lắc đầu nguầy nguậy tỏ vẻ không chịu.

- Thế thì thôi vậy, vốn tao còn định cho mày một con khôi lỗi hình thú vĩnh viễn cũng không hư, ờ, mày hiểu mà...

Vương Bảo Nhạc ho khan một tiếng rồi từ từ dụ khị.

Nghe thấy câu vĩnh viễn cũng không hư, con Vượn Kim Cương lập tức cảm thấy xoắn xuýt, gầm gừ rồi đi tới đi lui một chặp như đang cân nhắc.

Thấy tình hình cũng được rồi, ánh mắt của Vương Bảo Nhạc lóe lên, mục đích của hắn không phải trở mặt với con Vượn Kim Cương này, lại càng không phải cần răng của nó, dù sao thì con thú này cũng là của trưởng lão Ngự Thú Các, nếu hắn mà nhổ răng nó thật thì e là Ngự Thú Các sẽ lập tức tìm đến tận cửa xử lý hắn.

Cho nên kế hoạch của Vương Bảo Nhạc chính là vừa cho nó một bài học, nhưng quan trọng nhất chính là cùng nó tạo thành một quan hệ thuần thú tốt đẹp.

Hắn không biết Ngự Thú Các thuần thú kiểu gì, nhưng hắn đã lĩnh ngộ được một đạo lý từ tự truyện quan lớn, ấy chính là phải cho trước, sau đó cướp đi nhiều hơn, tiếp theo lại cho thêm một phần, sau khi trải qua một quá trình lặp đi lặp lại như thế thì lòng biết ơn của đối phương sẽ tăng vọt.

- Thôi vậy, Tiểu Kim này, tao cũng không đòi răng của mày nữa, tặng mày con khôi lỗi thú này đây, yên tâm đi, nó sẽ không bị hỏng nữa đâu!

Vương Bảo Nhạc nói vậy, thôi động vỏ kiếm, để chín con muỗi kia bay vòng quanh mình, lúc này mới quyết đoán mở cửa động phủ ra, lấy một con khôi lỗi vượn đã chế tác xong xuôi ra đặt ở trước mặt con Vượn Kim Cương kia.

Nghe Vương Bảo Nhạc nói thế, lại nhìn thấy khôi lỗi vượn, Vượn Kim Cương rõ ràng thoáng kinh ngạc, sau đó mừng rỡ nhào lên ôm chầm lấy khôi lỗi vượn, sau đó nhìn Vương Bảo Nhạc với vẻ nghi ngờ, rõ ràng nó không ngờ lại như thế, thực tế khi nãy nó còn định nhổ răng đưa quách cho xong.

Nhưng giờ Vương Bảo Nhạc lại không đòi răng của nó nữa, lại còn đưa đồ chơi mà nó muốn cho nó, điều này khiến cho con Vượn Kim Cương tuy có linh trí, nhưng rõ ràng không cao lắm phải ngơ ngác.

- Mày đấy, đừng có bắt nạt tao suốt thế, yên tâm đi, biết mày thích thứ này nên tao đã bỏ hình thức tự bạo rồi.

Vương Bảo Nhạc cảm khái một phen, thậm chí còn bước lên vỗ người của Vượn Kim Cương.

Thân thể Vượn Kim Cương run lên, bản năng muốn vả cho một cái, thật sự là ngoại trừ chủ nhân và vài người thân thiết ít ỏi ra, nếu người khác làm thế sẽ khiến nó thấy khó chịu.

Nhưng nghĩ tới chuyện Vương Bảo Nhạc cho mình đồ chơi thì nó lại chần chừ, nếu như không có hàm răng làm thứ so sánh thì với linh trí đơn giản của nó, nó căn bản không nghĩ được nhiều như thế, sau khi có răng để đối chiếu thì khi nhìn về phía Vương Bảo Nhạc, nó lại thoáng có cảm giác mình không nên hung dữ với hắn.

Cảnh này ập vào mắt khiến đám học sinh Pháp Binh Các đứng xung quanh giật mình muốn lọt tròng, ai nấy đều thấp giọng kêu lên.

- Vượn Kim Cương lại ngoan ngoãn hiền lành với hắn như thế ư?

- Gì thế này, tặng quà cho Vượn Kim Cương thì có thể gia tăng hảo cảm à? Trước kia cũng có người từng dùng chiêu này nhưng không có hiệu quả mà!

Không chỉ các học sinh của Pháp Binh Các kinh ngạc, lúc này cũng có không ít khí cầu dừng lại ở trên trời, học sinh trong đó đến từ Ngự Thú Các, dù sao thì Vượn Kim Cương tới đây làm rộn cả buổi trời, bọn họ có nghĩa vụ phải theo sát nó.

Sau khi thấy cảnh này xong thì trong lòng họ đều dậy sóng.

- Vượn Kim Cương lại cho phép hắn chạm vào nó!!

- Ta không nhìn lầm đấy chứ!!

Trong lúc mọi người vô cùng khiếp sợ thì Vương Bảo Nhạc lại thầm đắc ý, sau khi vỗ thêm vài cái nữa thì mới cười nói.

- Về đi Tiểu Kim, sau này có rảnh thì tao sẽ luyện chế thêm mấy món đồ chơi mới cho mày, về đi nhé.

Vương Bảo Nhạc nói xong thì mỉm cười, khoanh tay nhìn Vượn Kim

Cương.

Vượn Kim Cương rõ ràng vẫn còn đang ngu người, khi nhìn về phía Vương Bảo Nhạc thì rõ ràng trong mắt đã dịu đi nhiều, lại ôm chặt con khôi lỗi vượn kia, gật đầu với Vương Bảo Nhạc một cái thì xoay người bay thẳng về Ngự Thú Các.

Nó vừa đi thì nơi này lập tức ồ lên, không ít người nhạy bén đã nhìn ra được chút mảnh khóe.

- Thủ đoạn này đúng là lợi hại!!

- Không hổ là binh tử, ta vốn còn cho rằng Vương Bảo Nhạc này một đường nghịch tập, trở thành người phụ trách của bộ viện quản nhờ ăn may, nay mới biết... Tâm tư của người này đúng là khó lường!

Tất cả học sinh thấy cảnh này đều bị rung động dữ dội, lại có phần ngưỡng mộ, thậm chí có không ít người rục rịch âm mưu, thật sự là con Vượn Kim Cương kia rất có tiếng tăm ở đảo Thượng Viện này, nhưng không ai dám động vào nó...

Nghe những người xung quanh nói thế, tâm trạng của Vương Bảo Nhạc cũng vô cùng sung sướng, sau khi ôm quyền với mọi người xong thì quay về động phủ hát nghêu ngao. Lúc này hắn ngồi xiống, lấy đồ ăn vặt ra hớn hở ăn một lúc, trong đầu suy xét lại toàn bộ vụ việc này, cũng cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Hắn cảm giác chuyện này mình làm rất tuyệt vời, vừa không khiến cho Ngự Thú Các phản cảm, lại giải quyết ác ý của con Vượn Kim Cương kia với hắn, cuối cùng còn khiến cho con Vượn Kim Cương kia sau này nhất định sẽ ôn hòa với hắn hơn.

Đồng thời, chỉ cần thỉnh thoảng mình lại tiếp tục tạo ra vài con khôi lỗi vượn thì có thể khiến cho hảo cảm của con Vượn Kim Cương kia với hắn liên tục tăng cao, đến lúc đó, mình ghét ai thì cứ nói với nó một tiếng là xong ngay.

- Nhưng phải tốn một chút thời gian mới gầy dựng được mối quan hệ đó.

Vương Bảo Nhạc cảm thấy vô cùng mỹ mãn, nhất là vài ngày sau, khi hắn cưỡi khí cầu bay ra ngoài gặp phải con Vượn Kim Cương kia ở giữa không trung, lần này con Vượn Kim Cương nhìn thấy Vương Bảo Nhạc thì lập tức toét miệng cười rồi bay nhanh tới.

Nhưng nó không đánh bay khí cầu của hắn mà nhe răng nhếch miệng với Vương Bảo Nhạc, phát ra tiếng hống hống như đang chào hỏi.

Điều này khiến cho tâm trạng của Vương Bảo Nhạc vô cùng tốt đẹp, cuộc sống cũng trở lại như cũ, dù là tu vi hay thủ pháp luyện chế đều vững bước tăng cao.

Mãi cho đến một tháng sau, có một tin tức truyền ra, tựa như một hòn đá dấy nên vô số làn sóng mạnh, khiến cho tất cả học sinh trên đảo Thượng Viện đều chú ý tới!

Bởi vì trong thú triều lần trước, liên bang đánh lén biển hung thú, giết chết vài con thú vương, đặt nền tảng cho hai mươi năm sắp tới, chiến thắng này khiến cho một đề án vốn định sau này mới tiến hành lại được đưa lên xem xét, cuối cùng thông qua biểu quyết!

Đề án này tên là Kế Hoạch Kiếm Dương.

Sở dĩ gọi là Kế Hoạch Kiếm Dương là vì lên cổ kiếm đồng xanh kia!

Khai thác một khu vực tyển cổ kiếm đồng xanh đó, biến nó thành thuộc địa!

Chuyện này có ảnh hưởng rất lớn, khiến cho tất cả thế lực các nơi chấn động, học sinh của đạo viện Phiêu Miểu lại càng rúng động hơn, phải biết rằng chuyện này chính là ước mơ sâu trong lòng của mỗi tu sĩ, chỉ là trước đây loạn trong giặc ngoài nên khó mà làm được.

Nay nguy cơ bên ngoài tạm thời bị áp chế xuống, còn tình hình bên trong thì rõ ràng cần một mục tiêu chung để giảm bớt mâu thuẫn, thế nên... Kế Hoạch Kiếm Dương cũng thuận thế lên sàn!

Có điều chuyện trọng đại thế này, tu sĩ Chân Tức không có tư cách tham gia, nhưng trong Kế Hoạch Kiếm Dương này có một khâu liên quan tới tu sĩ Chân Tức, đó chính là Kế Hoạch Bách Tử của liên bang!

Tuyển chọn ra trăm vị thiên kiêu tuấn kiệt Chân từ khắp thế lực trong liên bang làm hạt giống, tập trung bồi dưỡng!

------oOo------

Chương 197: Ngươi giỏi thì làm thử xem!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Việc này liên quan đến tất cả thế lực của liên bang. Đạo viện Phiêu Miểu thân là một trong bốn đạo viện lớn, các học sinh cũ có không ít người đang giữ chức vụ trong liên bang, những học sinh trong đó lại có đủ loại lai lịch khác nhau, có quan hệ dây mơ rễ má khắp liên bang.

Cho nên khi Kế Hoạch Kiếm Dương này vừa mới thông qua biểu quyết, còn chưa lan truyền rộng rãi thì trên đảo Thượng Viện đã hay tin, thậm chí trên linh võng của đạo viện cũng bàn luận vô cùng sôi nổi.

- Mọi người hay tin gì chưa, Kế Hoạch Kiếm Dương lên cổ kiếm đồng xanh đấy!! Nơi đó nhất định sẽ có thần binh!!

- So với việc trên Kế Hoạch Kiếm Dương đó có linh khí nồng đậm và vô số thiên tài địa bảo thì ta càng tò mò không biết trên đó có nữ tu hay không, liệu cấu tạo sinh lý và tâm lý tình cảm có giống như chúng ta không... Nếu như có cơ hội thì ta muốn mang theo tinh thần nghiên cứu học hỏi, để nghiên cứu thử xem có thể yêu đương được không?

- Tại sao lại nhắc tới nữ tu chứ... Mục đích của người ở trên không thuần khiết! Xin được nghiên cứu cùng!!

- Vô sỉ, đám nam sinh đen tối các người toàn là thứ lăng nhăng!

Đủ loại ngôn từ hưng phấn và đùa cợt liên tục xuất hiện trên linh võng, Vương Bảo Nhạc cũng vô cùng hưng phấn, thầm nghĩ nếu có một ngày mình cũng được lên cổ kiếm đồng xanh, tiến hành nghi thức nhậm chức tổng thống của mình ở đó, sau lưng là vô số tu sĩ cổ kiếm đi theo bảo vệ. Tưởng tượng đến cảnh này, khiến cho ánh mắt của hắn sáng rực lên.

Vậy nên hắn kềm lòng không đặng mà giấu tên gửi một bài lên linh võng.

- Ta khinh nhất là cái đám không có chí khí như các ngươi, trong đầu chỉ toàn là gái gú, tu sĩ chúng ta sao có thể như thế được!! Ta nói cho các ngươi biết, nghiên cứu chuyên đề yêu đương với người ngoài hành tinh thì làm ơn gọi ta một tiếng! Ta là chuyên gia đấy!!

Bài viết của hắn nhanh chóng bị vô số kẻ cười nhạo, trong bầu không khí rôm rả này, các học sinh trong đạo viện đều vô cùng chờ mong, dù sao thì trước kia đều là nói đùa cả, chứ thực ra mỗi học sinh đều có một loại suy tưởng khó nói thành lời với Kế Hoạch Kiếm Dương. Một mặt là vì nền văn minh tu chân của Trái Đất cũng là vì sự xuất hiện của nó, mặt khác là lai lịch của nó, khó trảnh khỏi khiến cho trong lòng người khác nảy ra biết bao suy đoán, đồng thời cũng có phần kính sợ.

Cứ thế, chuyện về Kế Hoạch Kiếm Dương ngày càng được nhiều người bàn tán hơn, thậm chí trên một số thiết bị truyền thông chính của liên bang cũng bắt đầu lục tục tuyên bố việc này.

Hôm nay, Vương Bảo Nhạc đang vừa ăn vừa lướt linh võng đọc bài, chuẩn bị giấu tên viết một bài thì nhận được truyền âm của Chu Đức Hỉ tướng quân ở cứ điểm thứ bảy.

- Vương Bảo Nhạc, răng thú vương mà lúc trước ta hứa với ngươi đã được đưa đến cho ngươi rồi đấy, chắc là hôm nay ngươi sẽ nhận được!

Thanh âm trầm thấp của Chu tướng quân vẫn luôn bình tĩnh như xưa, chậm rãi truyền vào trong tai của Vương Bảo Nhạc. Hắn nghe xong thì vô cùng hưng phấn, vội đặt đồ ăn vặt xuống nhìn chiếc nhẫn truyền âm.

- Đa tạ Chu tướng quân!

Trong lòng Vương Bảo Nhạc vô cùng hứng khởi, hắn đã chờ răng thú vương này lâu lắm rồi, một khi lấy được răng của thú vương Kết Đan thì linh bảo Long Nha của mình nhất định có thể tăng cấp, thậm chí còn phát huy ra được uy lực kinh người nhờ răng thú Kết Đan nữa.

Nghe ra vẻ hưng phấn trong giọng nói của Vương Bảo Nhạc, Chu Đức Hỉ lại chuyện trò vài câu với Vương Bảo Nhạc rồi đột nhiên chuyển đề tài.

- Vương Bảo Nhạc, chuyện ngươi đại sát tứ phương trong khảo hạch binh tử của đạo viện Phiêu Miểu, đánh vang Trống Hỏi Đáp, mời được thái thượng trưởng lão của đạo viện giám định pháp khí cho ngươi cũng đã truyền tới chỗ bọn ta rồi đấy.

- Ta rất có hứng thú với Bảo Nhạc Pháo của ngươi, cho ta mượn một

khẩu được không, ta tìm người kiểm tra thử xem hiệu quả thực chiến của nó thế nào.

Sau khi nghe xong yêu cầu của Chu tướng quân thì Vương Bảo Nhạc hào phóng đáp ứng ngay, lúc trước hắn cũng lấy linh cảm từ Hỏa Thần Pháo, đồng thời hắn cũng có cảm tình khắng khít với cứ điểm thứ bảy, nếu như pháo này có thể phát huy dược tác dụng ở cứ điểm thứ bảy thì Vương Bảo Nhạc cũng thấy vui mừng, bản thân hắn vốn cũng có suy nghĩ này.

Chu Đức Hỉ rất vui mừng trước việc Vương Bảo Nhạc lập tức đồng ý không chút chần chừ, sau khi nói thêm vài câu thì mới kết thúc cuộc nói chuyện. Đến chiều thì có một chiếc khí cầu đến từ cứ điểm thứ bảy đáp xuống bên trong đạo viện Phiêu Miểu.

Người đến lần này chính là Chu Lộ, sau khi liên hệ trao đổi với đạo viện Phiêu Miểu xong thì Chu Lộ đã xuất hiện trước mặt Vương Bảo Nhạc. Cô đứng bên ngoài động phủ của Vương Bảo Nhạc nhìn hắn đi tới, dù vì công lao mà Vương Bảo Nhạc đã lập ở cứ điểm thứ bảy khiến trong lòng cô cảm thấy rối rắm, nhưng mâu thuẫn khi xưa vẫn khiến cho nhìn Vương Bảo Nhạc không vừa mắt, cô cảm thấy cái tên Vương Bảo Nhạc đặt cho pháp bảo của hắn đúng là đáng khinh hết sức, vậy nên cô trừng mắt, bực bội chìa tay ra.

- Đưa linh bảo của ngươi đây!

Sau khi thấy Chu Lộ đến thì Vương Bảo Nhạc mỉm cười, đang định lấy Bảo Nhạc Pháo của mình ra đưa, nhưng nghe giọng điệu nói chuyện của cô ta xong thì lại thấy bực. Hắn nheo mắt lại, đứng lại dựa lên vách tường, khoanh tay nhìn Chu Lộ.

- Ý gì đây? Thấy trai đẹp thì đòi đồ à!

- Đừng có làm ta buồn nôn, mau đưa ra đi!

Chu Lộ nghe thấy Vương Bảo Nhạc tự nhận là trai đẹp thì lại càng khó chịu hơn, nhíu mày hừ lạnh một cái.

Thấy thái độ của Chu Lộ như thế, Vương Bảo Nhạc cũng nóng máu. Chơi đấu võ mồm thì ngoại trừ Đỗ Mẫn ra, hắn còn chưa từng gặp được người có thể đấu được với mình, vậy nên nhướng mày lên.

- Ta nhiều linh bảo lắm, cô muốn cái nào!

- Ngươi...

Lồng ngực của Chu Lộ phập phồng, dáng người của cô cực kỳ nóng bỏng, đường cong lả lướt, có lồi có lõm, mặc bộ chế phục màu đen bó sát căng ra. Lúc này vì tức giận nên lập tức khiến cho người ta có cảm giác có thể bùng nổ bất kỳ lúc nào, trông vô cùng sống động.

Hồi lâu sau cô mới cắn răng, gằn giọng nói từng chữ một.

- Bảo Nhạc Pháo!

...

Vương Bảo Nhạc vội ho khan một tiếng, cảm thấy mình đúng là có tài đặt tên, nếu đổi lại là người khác thì hắn sẽ không như thế, nhưng Chu Lộ này đã hách dịch, lại còn nói như ra lệnh, mắt thì lộ ra vẻ khinh thường với căm hận, Vương Bảo Nhạc cảm thấy mình có hành mấy cô nàng kiểu này cỡ nào cũng đáng đời cô ta.

Nhưng nghĩ tới việc rất có thể đối phương là bồ nhí của Chu tướng quân, cho dù không phải thì cũng có thể là họ hàng thân thích, nên hắn cảm thấy mình không cần phải chấp nhặt với cô ta làm gì.

Nghĩ thế, Vương Bảo Nhạc cho rằng mình đây là nể mặt Chu tướng quân, vậy nên phất tay, ném một khẩu Bảo Nhạc Pháo tới.

Sau khi nhận được linh bảo xong thì Chu Lộ hừ một tiếng, ném thẳng một túi đồ cho Vương Bảo Nhạc rồi xoay người đi thẳng. Nhưng bộ đồ cô mặc vốn bó sát căng ra, nay quay lưng lại rời đi không khỏi khiến ánh mắt của Vương Bảo Nhạc dán theo bóng lưng của cô ta.

- Lại biến thành quả đào...

Trong lúc cảm khái, Vương Bảo Nhạc không kềm được nên hô một tiếng với Chu Lộ.

- Chu Lộ, nói thật đi, có phải cô thầm thương ta không đấy?

Chu Lộ đã đi hơn mười trượng nghe thấy câu này thì hụt giò, thiếu chút nữa đã ngã sấp mặt. Cô tức giận quay đầu lại như sắp bùng nổ, trừng mắt nhìn Vương Bảo Nhạc.

- Bằng không sao tới gặp ta cô lại mặc đồ nhỏ hơn một số thế? Chu Lộ, ta khuyên cô tốt nhất là dẹp bỏ tâm tư đó đi, chúng ta... Không

hợp nhau đâu!

Vương Bảo Nhạc thở dài một hơi, không đợi Chu Lộ nói lại gì, hắn đã xoay người đi vào trong động phủ đóng sầm cửa lại.

Chu Lộ đứng bên ngoài động phủ, máu nóng bốc thẳng lên đầu, ngực phập phồng liên hồi, trừng mắt nhìn cửa động phủ của Vương Bảo Nhạc chòng chọc, hồi lâu sau mới dằn lòng xuống không nổi điên, nghiến răng nghiến lợi xoay người leo lên khí cầu, nhanh chóng bay đi.

- Tên béo chết giẫm, đồ đê tiện! Cho dù Chu Lộ ta có thích một con hung thú thì tuyệt đối cũng sẽ không thích ngươi đâu!

Chu Lộ đang nổi cơn thịnh nộ bắt đầu chửi bới.

Sau khi xác định Chu Lộ đã đi thì Vương Bảo Nhạc mới hí hửng hát hò, hắn đắc ý mở túi trữ vật, lấy một cái răng nanh màu đen dài chừng một cánh tay.

Cái răng này vô cùng sắc bén, lại phát ra sát khí mãnh liệt, thậm chí vừa lấy ra thì đã khiến nhiệt độ xung quanh lập tức giảm xuống, Vương Bảo Nhạc còn rùng mình một cái, khí tức ngưng tụ, bất giác cảm thấy bị áp bách.

Đồng thời còn có một cỗ uy áp kinh người phát ra từ trên cái răng này, khiến cho tu vi của Vương Bảo Nhạc cũng phải rục rịch không yên, hồi lâu sau hắn mới miễn cưỡng thích ứng được, hai mắt dần sáng lên.

- Đồ tốt!

Hai mắt Vương Bảo Nhạc sáng rực lên, trong lòng rục rịch khó nhịn, cầm răng thú chạy thẳng vào trong phòng rèn, lấy Long Nha ra bắt đầu luyện chế.

Cùng lúc đó, khi Chu Lộ quay về cứ điểm thứ bảy thì món linh bảo Bảo Nhạc Pháo kia cũng đã đến tay của Chu tướng quân, sau khi ông xem sơ qua thì lập tức an bài chiến sĩ dưới trướng lấy đám hung thú bị bắt ra thử nghiệm.

Tiếng ầm ầm vang vọng, Bảo Nhạc Pháo bắn ra một chùm sáng, trực tiếp xuyên thủng thân thể của con hung thú bị lấy ra làm thí nghiệm kia, khiến cho thân thể của con hung thú có thể sánh với Chân Tức

tầng một kia nát hơn phân nửa.

Uy lực cỡ này cũng không các chiến sĩ đứng xem ở xung quanh kinh ngạc lắm, dù sao thì uy lực của nó vẫn nhỏ hơn Hỏa Thần Pháo nhiều, mặc dù có thể sinh ra lực sát thương với hung thú có trình độ Chân Tức thật, nhưng trên đời này có vô số linh bảo làm được điều này mà!

- Tiếp tục!

Sau khi Chu tướng quân thản nhiên mở miệng thì chiến sĩ cầm Bảo Nhạc Pháo tiếp tục nã pháo, liên tục tám mươi phát, một trăm sáu mươi phát, ba trăm năm mươi phát, năm trăm ba mươi phát...

Dần dần, chiến sĩ kia lập tức thở hồng hộc, trên mặt lộ rõ vẻ kích động, những người đứng xem cũng phải giật mình, cả đám mở to hai mắt, dần lộ vẻ hoảng sợ và không dám tin.

Thậm chí ngay cả Chu Lộ đứng bên cạnh cũng phải há hốc mồm.

Hô hấp của Chu tướng quân cũng trở nên dồn dập hơn.

Thật sự là Bảo Nhạc Pháo này vô cùng ổn định, mặc dù cũng có vô số linh bảo có hiệu quả tương đồng, nhưng sở dĩ không thể phổ biến được một là vì chi phí, hai là... Không ổn định!

Dù sao thì chiến tranh khác với chiến đấu, lúc chiến đấu có thể liên tục đổi linh bảo, bình thường một món linh bảo chỉ bắn được vài lần, tối đa thì vài chục hoặc hơn trăm lần, nhưng lúc chiến tranh thì bắn vài ngàn, thậm chí hơn cả vạn lần cũng là việc bình thường.

Sau khi Bảo Nhạc Pháo này bắn hơn một ngàn hai trăm phát thì mới xuất hiện tình huống bất ổn, đợt thử nghiệm này cuối cùng cũng kết thúc, xung quanh lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người đều nín thở mở to hai mắt nhìn Bảo Nhạc Pháo này, trong đầu xuất hiện cảnh tượng Bảo Nhạc Pháo được phổ biến rộng rãi, một lần đồng loạt bắn ra thì sẽ có mấy vạn, thậm chí là mười mấy hoặc cả trăm vạn đạo bắn ra, cảnh tượng kia khiến cho tất cả mọi người đều phải run rẩy, trong lòng rúng động dữ dội.

- Chẳng trách đạo viện Phiêu Miểu không rình rang tuyên bố mà ém việc này xuống rồi âm thầm liên hệ với quân đội... E là chính bản thân Vương Bảo Nhạc cũng không ý thức được ý nghĩa của khẩu pháo này...

Chu tướng quân thì thào, Chu Lộ đứng bên cạnh ông không phục nên lèm bèm.

- Trên đường về đây ta cũng xem qua rồi, dù ta không rõ lắm, nhưng có thể nhìn ra pháo này chẳng hề phức tạp chút nào, chẳng phải chỉ thay đổi một chút ở mặt hồi văn thôi sao, liên bang có vô số binh tu, sao trước kia không ai sáng tạo ra được chứ!

Chu tướng quân bình tĩnh nhìn Chu Lộ một lúc, mãi cho tới lúc Chu Lộ chột dạ cúi gằm mặt xuống thì ông mới thản nhiên nói.

- Lúc Hỏa Thần Pháo được tạo ra cũng có vô số người nghĩ như thế, thực ra mỗi khi một thứ có ý nghĩa lớn được tạo ra cũng có vô số người nghĩ như ngươi!

- Không phải chỉ là thay đổi một chút ở hồi văn thôi à... Ngươi tới làm thử cho ta xem, giỏi thì làm đi!

------oOo------

Chương 198: Mặt mũi đâu?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đợt thử nghiệm của quân đội với Bảo Nhạc Pháo sẽ không chấm dứt nhanh như thế, phải kiểm tra toàn diện mới được.

Thời gian dần trôi.

Chuyện về Kế Hoạch Kiếm Dương đã được tất cả kênh truyền thông của liên bang tuyên truyền rộng rãi, trở thành việc toàn dân đều biết, dẫn tới vô số đợt thảo luận và chú ý. Cùng lúc đó, đạo viện Phiêu Miểu cũng chính thức đưa ra thông báo về liên bang bách tử cho các học sinh ở đảo Thượng Viện biết!

Liên bang bách tử thân là một phần trong Kế Hoạch Kiếm Dương, sẽ do các thế lực và thành chủ của mỗi tòa chủ thành đưa danh sách ứng cử viên ra, sau khi nộp lên trên thì sẽ trải qua vòng loại tuyển chọn.

Những tu sĩ được chọn ra phải đến đô thành của liên bang trong thời gian được chỉ định, tiếp tục tiến hành đợt tuyển chọn thứ hai. Cuối

cùng chọn ra một trmă người, bọn họ sẽ trở thành hạt giống của liên bang, có được đặc quyền nhất định, đồng thời cũng sẽ được bồi dưỡng!

Đạo viện Phiêu Miểu có ba trăm vị trí ứng cử viên, về phần sau nhiều đợt sàng lọc sẽ có bao nhiêu người trong số ba trăm này trở thành bách tử thì không ai biết được.

Ba trăm vị trí này chia đều ra các Các, do bọn họ đề cử rồi đưa lên cho đạo viện định đoạt, trong hơn mấy chục người do Pháp Binh Các đưa lên cũng có cả tên của Vương Bảo Nhạc.

Dù các chủ của Pháp Binh Các có mâu thuẫn với Vương Bảo Nhạc, dù vị trí đại trưởng lão vẫn còn chưa định ra, cạnh tranh ngày càng dữ dội hơn, nhưng sau khi trải qua hàng loạt vụ việc, ngay cả các chủ cũng không thể tạo thành chèn ép gì với Vương Bảo Nhạc nữa!

Bởi vì... Không ép nổi!

Dù là công lao ở quê hương linh tức hay cứ điểm thứ bảy đều khiến cho tiếng tăm của Vương Bảo Nhạc vang dội khắp nơi. Có rất nhiều người trong bốn đạo viện và quân đội biết đến hắn, loại học sinh còn chưa ra ngoài nhậm chức mà đã nổi như cồn thế này chính là tồn tại vô cùng chói mắt của tất cả các thế lực.

Nhất là tạo nghệ của Vương Bảo Nhạc ở pháp binh vô cùng kinh người, biết bao sự tích như binh đồ vượt xa người thường, binh tử chấn động bát phương, lại còn truyền kỳ xưa nay chưa từng có ở Trống Hỏi Đáp và đánh giá của thái thượng trưởng lão giành cho hắn!

Hoàn mỹ!

Người bình thường nghe thấy hai chữ này sẽ cho rằng đây là lời khẳng định và đánh giá của thái thượng trưởng lão dành cho linh bảo của Vương Bảo Nhạc, nhưng trong lòng những người tinh ý thì hai chữ này không chỉ nói về linh bảo mà còn khẳng định bản thân Vương Bảo Nhạc!

Cực tốt!

Trong tình huống thế này, dù tên của Vương Bảo Nhạc có nằm trong danh sách, thậm chí được liệt lên hàng đầu thì cũng không khiến người khác thấy bất ngờ.

Mãi cho đến một tuần sau, khi các danh sách đề cử được xem xét định đoạt xong và công bố thì toàn bộ đảo Thượng Viện đều bùng nổ. Trong lúc nhất thời, ba trăm người này đã trở thành tiêu điểm ghé mắt của hơn mười vạn người trên đảo Thượng Viện.

- Ta thấy tên Trác Nhất Phàm kìa, trước kia ta đã đoán bên Chiến Võ Các nhất định sẽ có tên hắn, dù sao thì hắn cũng là Chân Tức tầng một đứng đầu trong trận so tài của Chiến Võ Các mà!

- Trong này nhiều tên quen thật đấy, cả Triệu Nhã Mộng của Trận Văn Các nữa, cô ta với Vương Bảo Nhạc cùng khóa đấy, nghe nói dù khá an phận khiêm tốn nhưng cô ấy vẫn được các chủ của Trận Văn Các xem trọng lắm.

Trong lúc các học sinh nhao nhào bàn luận, đạo viện Phiêu Miểu lại ra một thông báo bổ sung nhằm vào về kế hoạch liên bang bách tử. Phần thông báo này vừa ra thì lập tức khiến mức độ được chú ý của ba trăm người này lại tăng cao hơn nữa.

Thấmk chí bản thân của ba trăm người này cũng đều vô cùng kinh hỉ, nhiệt huyết tăng cao!

Vương Bảo Nhạc cũng phải mở to hai mắt ra nhìn trân trối, bởi vì thông báo này của đạo viện chính là một lần được tấn chức vô điều kiện, phàm là người trở thành liên bang bách tử sau cùng, không chỉ nhận được phần thưởng của đạo viện mà chức vụ cũng sẽ tăng lên một bậc!

Như Vương Bảo Nhạc hiện tại vậy, giờ hắn đang là binh tử của bộ viện quản, nếu như hắn trở thành liên bang bách tử thì có thể được đề bạt thẳng lên làm phó các chủ của Pháp Binh Các!

Điều này khiến cho Vương Bảo Nhạc vô cùng kích động, sau khi trở thành binh tử của bộ viện quản, hắn đã cảm nhận được sự khác biệt của thân phận và địa vị, nếu như có thể trở thành phó các chủ...

Vậy sẽ là đại nhân vật rồi!

Loại khuyến khích này khiến cho ba trăm người, bao gồm cả Vương Bảo Nhạc càng cuồng nhiệt hơn, bởi vì nửa tháng sau, ba trăm người này sẽ đến đô thành của liên bang để báo danh trong thời gian chỉ định, tham gia lần tuyển chọn thứ hai, tu vi của bản thân họ đều không hề tầm thường, xem như những người nổi bật trong Chân

Tức, ai nấy cũng đều có khí cầu riêng.

Cho nên họ cũng không thống nhất xuất phát mà lục tục đi riêng, mới ngày hôm sau thôi thì đã có không ít khí cầu bay thẳng đến đô thành của liên bang rồi.

Vương Bảo Nhạc cũng chuẩn bị một phen, sau đó lại liên hệ với Trác Nhất Phàm và Triệu Nhã Mộng, hỏi bọn họ có muốn đi cùng nhau không. Dù sao thì qua chuyến trong quê hương linh tức, ba người cũng thân với nhau hơn, dù khi đến đảo Thượng Viện ít gặp mặt, nhưng vẫn thường xuyên truyền âm liên lạc với nhau.

Cho nên sau khi nghe Vương Bảo Nhạc hỏi thì Trác Nhất Phàm lập tức đồng ý, Triệu Nhã Mộng thi vốn tính hờ hững, thích yên tĩnh, cô định đi riêng, nhưng sau khi nhận được truyền âm của Vương Bảo Nhạc, lại nhớ đến chuyện xảy ra trong quê hương linh tức nên cô cũng gật đầu đồng ý.

Ba người hẹn nhau hai ngày sau sẽ lên đường, lúc này đều tự chuẩn bị kỹ càng, dù sao thì lần này họ đến đô thành để tiến hành lượt tuyển chọn thứ hai, chỉ khi nào thông qua, bộc lộ tài năng giữa vô số người thì mới có thể trở thành bách tử sau cùng.

Sau khi sửa sang sơ qua, đêm trước ngày xuất phát, Vương Bảo Nhạc kiểm tra lại đống linh bảo của mình. Đảm bảo bản thân sẽ không gặp phải bất kỳ sự cố nào trong đợt tuyển chọn thứ hai, lúc này hắn lại nhận được truyền âm của Chu tướng quân từ cứ điểm thứ bảy.

Lần này giọng điệu của Chu tướng quân có phần hưng phấn và thân thiết hơn hẳn, sau khi trải qua kiểm tra thử nghiệm toàn diện thì mức độ coi trọng của ông đối với Bảo Nhạc Pháo đã vượt xa tưởng tượng ban đầu.

Cho nên lần này truyền âm ông cũng không vòng vo nữa mà nói thẳng yêu cầu ra luôn!

- Vương Bảo Nhạc này, bọn ta rất coi trọng Bảo Nhạc Pháo mà ngươi chế tạo ra, cần ít nhất hơn một trăm vạn khẩu, nếu như ngươi tự mình làm thì khó mà hoàn thành được, vậy ngươi có thể bán binh phương cho bọn ta được không?

- Gía cả thì do một vài nguyên nhân khó nói, nên không thể trả hết một lần cho ngươi được, nhưng ta có thể bảo đảm mỗi năm sẽ trả một phần cho ngươi, chia ra thanh toán trong mười năm!

- Đồng thời, về vụ liên bang bách tử trong Kế Hoạch Kiếm Dương ấy, việc này... Quân đội bọn ta bảo kê ngươi, sau khi ngươi đến đô thành thì cứ làm đại là được, bọn ta sẽ giành một suất cho ngươi!

Chu tướng quân khônh giỏi nói chuyện tiền bạc, có lẽ do ông khinh thường không thèm dùng tâm cơ ở mặt này, cho nên Chu tướng quân mới đưa thẳng một cái giá lớn ra không chút giấu giếm như thế, để cho Vương Bảo Nhạc tự mình chọn.

Mặc dù ông coi trọng Bảo Nhạc Pháo này thật, nhưng ông lại càng xem trọng bản thân Vương Bảo Nhạc hơn!

Nghe Chu tướng quân nói thế, Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, mở to hai mắt, đối phương một hơi nói ra biết bao nhiêu là điều kiện như thế. Sau khi hắn tiêu hóa xong thì lập tức ý thức được có lẽ giá trị Bảo Nhạc Pháo đã vượt xa tượng tượng của mình nhiều.

Tiếp theo dù trong lòng vô cùng kích động, nếu đổi lại là người khắc thì chắc là hắn sẽ cò kè mặc cả một phen, nhân cơ hội chiếm thêm chút lợi ích, nhưng đối mặt với cứ điểm thứ bảy và sự thẳng thắn của Chu tướng quân, hắn không hề làm vậy mà nói thẳng luôn.

- Ta thì không sao hết, giá cả các ngươi cứ quyết định là được, thực ra nếu không vì việc tu luyện và chế tạo linh bảo tốn kém quá thì ta không lấy tiền cũng được.

Nghe thấy câu trả lời của Vương Bảo Nhạc, Chu tướng quân lập tức cười lớn, tiếng cười kia mang theo vẻ thưởng thức vô cùng rõ rệt, rõ ràng đáp án của Vương Bảo Nhạc rất hợp ý của ông, sau khi nói kỹ càng với Vương Bảo Nhạc xong thì mới tắt truyền âm.

Đặt nhẫn truyền âm xuống, mặt mày Vương Bảo Nhạc vô cùng rạng rỡ, hai mắt sáng rực, kích động giơ thẳng hai tay lên, đứng dậy đi vài vòng, lấy nước băng linh ra ngửa cổ tu hết một bình lớn, lúc này lại vui sướng nhảy tưng tửng.

- Bách tử điều động nội bộ, ha ha, phó các chủ đã nằm trong tay rồi!

Loại cảm giác được điều động nội bộ này khiến Vương Bảo Nhạc cảm thấy toàn thân khoan khoái đầy sung sướng, cảm giác hưng phấn kéo dài đến tận lúc hừng đông. Đến tận lúc phải đi gặp Trác Nhất Phàm và Triệu Nhã Mộng mà cũng không vơi bớt.

Vậy nên Vương Bảo Nhạc với tâm trạng vui sướng đầy hưng phấn đi ra khỏi động phủ, chạy đến chỗ hẹn. Chẳng bao lâu sau đã trông thấy Trác Nhất Phàm một thân đạo bào thoạt nhìn vô cùng ngọc thụ lâm phong, tuấn lãng thoát tục và Triệu Nhã Mộng tóc dài bay bay, dung mạo tuyệt thế, lại vô cùng thanh nhã, khóe môi mang theo ý cười xuất trần đi tới!

Trác Nhất Phàm cũng không phải đi một mình, sau lưng hắn còn có hai học sinh Chiến Võ Các, chẳng qua là ở trước mặt Trác Nhất Phàm và Triệu Nhã Mộng, hai người bọn họ lập tức bị lu mờ.

Thật sự là Trác Nhất Phàm và Triệu Nhã Mộng đi bên nhau cứ như kim đồng ngọc nữ, là cảnh đẹp nhất thế gian này, không ít học sinh đứng vây xem xung quanh cũng vô cùng hâm mộ. Một số học sinh nữ nhìn Trác Nhất Phàm với vẻ mê đắm lồ lộ, còn các học sinh nam nhìn về phía Triệu Nhã Mộng thì phần lớn sẽ có cảm giác tự ti, như thể đứng trước mặt Triệu Nhã Mộng thì bọn họ sẽ bất giác lựa chọn bảo vệ chứ không dám khinh nhờn.

Nhưng cảm giác này hoàn toàn không tồn tại trong lòng Vương Bảo Nhạc, sau khi thấy hai người thì hắn cười lớn bước tới, sau khi ôm Trác Nhất Phàm một cái xong thì lại không chút do dự ôm lấy Triệu Nhã Mộng trong ánh mắt tóe lửa của vô số học sinh nam.

Trác Nhất Phàm vội ho một tiếng, mỗi lần gặp Vương Bảo Nhạc thì hắn đều thấy chột dạ, nhưng sau vụ trong quê hương linh tức, khi đối mặt với Vương Bảo Nhạc hắn sẽ thấy cảm kích và thân thiết hơn.

Còn Triệu Nhã Mộng thì vẻ mặt vẫn như thường, nụ cười trên môi vẫn ôn hòa như cũ, trong mắt không chút gợn sóng.

- Thấy hai người là ta lập tức yên lòng ngay, ba người chúng ta đi chung thì chính là tổ hợp hoàn mỹ nhất, dù xét từ mặt nhan sắc thì chúng ta đều ngang ngửa nhau, mỗi lần thấy các người thì chẳng khác gì đang tự soi gương hết.

Vương Bảo Nhạc xoa bụng, nói với vẻ đắc ý lắm lắm.

Trác Nhất Phàm và Triệu Nhã Mộng thì vẫn tỉnh rụi, nhưng đám người xung quanh đều lộ ra vẻ mặt cổ quai, dường như trong lòng còn thầm hỏi một câu...

- Mặt mũi đâu?

------oOo------

Chương 199: Bồn địa Coron

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bảo Nhạc, hai vị này chính là sư đệ mà ta quen biết trong Chiến Võ Các, bọn họ phải đi chấp hành nhiệm vụ của đạo viện, vì tiện đường nên tìm ta muốn đi cùng, ngươi xem...

Trác Nhất Phàm ho khan một tiếng, cắt đứt hoạt động tự sướng của Vương Bảo Nhạc.

Hai học sinh đứng sau lưng Trác Nhất Phàm có tướng mạo bình thường, tu vi Chân Tức tầng hai, lúc này bước lên ôm quyền cúi đầu với Vương Bảo Nhạc.

- Tham kiến Vương sư huynh!

Rõ ràng trước khi đến, Trác Nhất Phàm đã giới thiệu về Vương Bảo Nhạc với bọn họ, mà nay tiếng tăm của Vương Bảo Nhạc trên đảo Thượng Viện lại vô cùng vang dội, cho nên hai người cũng rất khách khí.

- Không sao cả, mọi người đều là đồng môn với nhau, nếu các ngươi đã là bạn của Trác Nhất Phàm thì cũng chính là bạn của Vương Bảo Nhạc ta, chúng ta cùng đi thôi!

Vương Bảo Nhạc cười lớn, sau khi đồng ý việc này thì lấy khí cầu hàng xịn của mình ra rồi bước lên.

- Lên đi, chúng ta xuất phát thôi!

Trác Nhất Phàm lắc đầu mỉm cười, ra dấu với Triệu Nhã Mộng ở bên cạnh, ý bảo cô lên trước.

Triệu Nhã Mộng mỉm cười gật đầu, mang vẻ mặt bình tĩnh bước lên khí cầu ngồi xuống, sau đó Trác Nhất Phàm và hai đệ tử Chiến Võ Các bước lên.

Nếu là khí cầu cũ của Vương Bảo Nhạc thì chắc chắn không chở nổi nhiều người như thế, nhưng khí cầu này là loại chỉ người có địa vị cỡ phó các chủ mới sở hữu, nên dù năm người có lên thì cũng không

thấy chật.

Vương Bảo Nhạc điều khiển khí cầu này nhanh chóng bay thẳng lên trời cao, chỉ nháy mắt đã chui vào mây xanh, bay về phía cuối chân trời, tốc độ cực nhanh, hơn hẳn những khí cầu bình thường nhiều.

Dựa theo tốc độ của khí cầu này thì chỉ cần chừng mười canh giờ là sẽ tới đô thành liên bang ngay. Sở dĩ ba người bọn họ đi sớm như thế một là muốn đến trước xem thử, dù sao thì cả Vương Bảo Nhạc và Trác Nhất Phàm đều chưa từng đến đô thành.

Lúc này khí cầu bay nhanh, Vương Bảo Nhạc cũng không đứng đơ ra đó mà nhìn về phía Trác Nhất Phàm và Triệu Nhã Mộng ngồi một bên, trong lòng cũng có chút kinh ngạc, hắn vốn còn cho rằng tốc độ tu luyện của mình đã nhanh lắm rồi, nhưng không ngờ Triệu Nhã Mộng cũng không hề chậm, thế mà cũng đã là Chân Tức tầng bốn rồi.

Còn Trác Nhất Phàm thì dù có kém hơn một chút, nhưng cũng là Chân Tức tầng ba đỉnh phong, dường như sắp sửa đột phá đến nơi.

- Mọi người đều có bí mật riêng, dù là Trác Nhất Phàm hay Triệu Nhã Mộng cũng thế, trên người họ nhất định đều giấu một chút cơ duyên mà người khác không hề hay biết.

Sau khi Vương Bảo Nhạc ý thức được điểm này xong thì lại nói chuyện với bọn họ.

- Các ngươi cũng đã trở thành Trận Tử và Chiến Tử rồi đúng không?

- Các ngươi có nghe gì chưa, lần liên bang bách tử này cạnh tranh dữ dội lắm đấy, trăm người chọn ra một, chẳng những cần có thực lực xuất chúng mà còn cần vận may cực cao nữa, chưa kể yêu cầu nhan sắc cũng rất hà khắc, người có thể được chọn trúng không nhiều lắm, ta thì chắc là không thành vấn đề rồi, các ngươi có nắm chắc không?

Vương Bảo Nhạc thầm đắc ý mở miệng nói, nhưng chẳng mấy chốc hắn đã thấy buồn bực.

Bởi vì tính cách của Triệu Nhã Mộng rất trầm, chỉ nghe chứ không nói gì nhiều, còn Trác Nhất Phàm sau khi trải qua biết bao rèn luyện của đạo viện xong thì tính cách cũng dần trở nên trầm mặc ít nói hơn. Cho nên Vương Bảo Nhạc nói cả buổi trời, thấy hai người này người thì chỉ nhìn, người thì mặt mày lạnh tanh, nên cũng hết hứng

nói.

Vậy nên hắn vỗ trán môt cái, nhìn về phía hai vị đệ tử Chiến Võ Các với vẻ mặt cổ quái kia, tò mò hỏi.

- Các ngươi định đi đâu thế?

Rõ ràng đây là lần đầu tiên bọn họ ngồi loại khí cầu siêu tốc thế này, cho nên khá kính nể người sở hữu khí cầu này là Vương Bảo Nhạc, nghe hắn hỏi thì một người trong đó lập tức mở miệng.

- Bọn ta muốn đến bồn địa Coron.

Hắn nói xong thì người còn lại cũng tiếp lời.

- Hệ Thảo Mộc ở đảo Hạ Viện có một học tử xin nghỉ về nhà vào một tuần trước, nhưng ba canh giờ trước, hắn đã nhắn tin cầu cứu đảo Hạ Viện, khi hắn đi ngang qua bồn địa Coron này thì gặp phải hung thú, bị vây ở bên trong bồn địa kia, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.

- Đảo Hạ Viện đã liên hệ với vài đạo viện nhỏ ở gần bồn địa Coron, nhờ bọn họ giải cứu trong đêm, đồng thời cũng đưa nhiệm vụ tới Chiến Võ Các, hai người bọn ta cũng đến đây giúp cứu viện, đề phòng bất trắc.

Loại nhiệm vụ kiểu này không có gì để giữ bí mật cả, huống hồ gì chuyện thế này trong đạo viện Phiêu Miểu có rất nhiều, như người bảo vệ trong khí cầu đưa Vương Bảo Nhạc về nhà lúc trước cúng chính là học sinh đảo Thượng Viện nhận nhiệm vụ.

Nếu như học sinh của đảo Hạ Viện gặp chuyện thì đảo Hạ Viện sẽ dựa vào mức độ nặng nhẹ của sự việc để gửi lên đảo Thượng Viện, an bài học sinh đến giải quyết, nhất là học sinh của Chiến Võ Các lại càng là chủ lực chính giải quyết những nhiệm vụ này.

Cho nên cả hai cũng không giấu giếm gì mà nói hết ra, Vương Bảo Nhạc nhớ tới việc mình bị vây ở bên trong rừng mưa Trì Vân nên lại ân cần hỏi han vài câu. Sau khi biết rõ trình độ của hung thú trong bồn địa Coron này cao nhất chỉ tới Chân Tức, mà chỗ vị học sinh kia ẩn nấp cũng coi như an toàn, chẳng qua chỗ hắn đang ẩn nấp đã bị hung thú chiếm lấy, phải xử lý từng con, cho nên hiện tại việc cứu viện vẫn còn đang diễn ra, lúc này Vương Bảo Nhạc mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng hắn cũng biết thời gian cấp bách, vậy nên dung nhập linh lực vào khí cầu, khiến cho tốc độ của nó nhanh hơn vài phần, bay thẳng đến chỗ bồn địa Coron, mà vị trí của bồn địa Coron cũng nằm trên đường đến đô thành.

Đường đi không dài cũng không ngắn, chẳng mấy chốc đã qua ba canh giờ. Lúc Vương Bảo Nhạc tám nhảm, thi thoảng Trác Nhất Phàm cũng trả lời vài câu, chủ yếu là hai vị đệ tử Chiến Võ Các ở một bên luôn đáp lời, đôi lúc hai người họ còn lấy nhẫn truyền âm ra liên lạc với học tử đảo Hạ Viện đang bị vây kia, vừa xác định vị trí vừa xác nhận an toàn của người kia.

Mãi đến khi lại qua nửa canh giờ nữa, chặng đường vốn phải đi cực lâu nhưng nhờ có khí cầu đặc biệt của Vương Bảo Nhạc, lại tăng tốc nên bọn họ mới tới sớm hơn dự tính.

Dõi mắt nhìn xuống thì bên dưới khí cầu xanh biếc một màu, có thể nhìn trông thấy một bồn địa khổng lồ, thực vật trải dài khiến cho vùng bồn địa này trông như một đầm lầy.

Thực ra mấy vùng đất có địa hình thế này chiếm phần lớn trong liên bang hiện giờ.

Cùng lúc đó, hai vị đệ tử cũng nhận được truyền âm, nét mặt vui sướng, ngẩng đầu lên nói.

- Người đã cứu ra rồi, không bị sao cả, chỉ hoảng sợ chút thôi.

- Vậy bọn ta cũng không làm phiền các sư huynh sư tỷ nữa. Chúng ta tách ra ở đây đi, bọn ta dùng khí cầu riêng của mình là được rồi.

Hai người đứng dậy ôm quyền với Vương Bảo Nhạc, Trác Nhất Phàm và Triệu Nhã Mộng.

Sau khi khí cầu dừng lại thì cả hai tạm biệt rồi rời đi.

Nhìn theo bóng lưng của bọn họ, Vương Bảo Nhạc có phần cảm khái. Sau khi hắn điều khiển khí cầu bay đi thì nhìn về phía Trác Nhất Phàm.

- Chiến Võ Các của các ngươi nhiều nhiệm vụ kiểu này lắm nhỉ?

- Mỗi ngày Chiến Võ Các có hàng ngàn nhiệm vụ cần đệ tử hoàn

thành, có khi còn nhiều hơn, cho nên bình thường không có nhiều đệ tử Chiến Võ Các trong đảo Thượng Viện lắm.

- Ngươi thì sao? Đã hoàn thành bao nhiêu nhiệm vụ rồi hả?

Vương Bảo Nhạc tò mò hỏi.

- Tính tới nay, ta chỉ mới hoàn thành được bảy mươi ba nhiệm vụ thôi.

Nếu người khác hỏi Trác Nhất Phàm thì hắn sẽ không trả lời chi tiết như thế, nhưng Vương Bảo Nhạc hỏi thì hắn lại nói hết ra.

- Xác suất thương vong thì sao? Ta nghe nói trừ vài nhiệm vụ đặc biệt chỉ có một người làm ra thì những nhiệm vụ đi ra ngoài khác đều sẽ dựa vào tiêu chuẩn kép, lại còn cần nhân lực đề cao ba cảnh giới để hoàn thành nữa?

Triệu Nhã Mộng ngồi một bên im lặng nãy giờ, nay nghe Trác Nhất Phàm nói xong thì chợt hỏi.

Vương Bảo Nhạc chưa hiểu lắm về nhiệm vụ ra ngoài, giờ nghe xong hắn cũng rất tò mò.

- Tiêu chuẩn kép? Nâng cao lên ba cảnh giới ư?

- Việc nâng cao ba cảnh giới nói cho dễ hiểu thì chính là nếu học tử cấp Phong Thân xảy ra chuyện thì sẽ an bài tu sĩ Chân Tức tầng hai trở lên đi giải quyết. Nếu như đệ tử Chân Tức tầng ba có chuyện thì sẽ an bài tu sĩ Trúc Cơ trở lên! Về phần tiêu chuẩn kép chính là căn cứ theo độ khó của nhiệm vụ, nếu một người có thể hoàn thành thì cần hai người cùng làm!

- Cách an bài này có thể giảm thiểu bất trắc và thương vong xuống rất nhiều, nhưng dù thế thì hầu như năm nào cũng có chừng 10 phần trăm thương vong.

Trác Nhất Phàm giải thích.

Triệu Nhã Mộng nhíu mày suy nghĩ, Vương Bảo Nhạc nghe xong đang muốn hỏi tiếp.

Nhưng Triệu Nhã Mộng bỗng nhiên đứng dậy, lông mày nhíu chặt lại. Cô đứng trên khí cầu cúi đầu nhìn xuống bồn địa Coron ở đằng

xa, nhỏ giọng nói.

- Các ngươi có cảm thấy... bồn địa này rất yên tĩnh không? Từ lúc chúng ta tới gần cho đến khi rời khỏi đấy, ta không hề nhìn thấy bóng dáng bất kỳ con hung thú nào hết, ngay cả chim chóc cũng không có!

Ánh mắt Vương Bảo Nhạc lóe lên, hắn lập tức điều khiển khí cầu dừng lại giữa không trung. Trác Nhất Phàm ngẩn ra sau đó lập tức đanh mặt lại, hai người cùng nhìn về phía bồn địa, nhưng khoảng cách quá xa nên không thấy rõ lắm.

- Nhất Phàm, ngươi truyền âm cho hai vị sư đệ của ngươi hỏi xem họ có an toàn hay không!

Vương Bảo Nhạc lập tức nói.

Ngay khi Vương Bảo Nhạc lên tiếng thì Trác Nhất Phàm đã lấy nhẫn truyền âm ra, nhanh chóng liên lạc với hai vị đệ tử Chiến Võ Các, thậm chí còn mở chức năng video lên. Hắn trông thấy hai người kia cùng với vị học tử mà bọn họ đã tìm được, sau khi kết thúc cuộc gọi, vẻ mặt Trác Nhất Phàm lập tức đanh mặt lại nhìn Triệu Nhã Mộng và Vương Bảo Nhạc.

- Thoạt nhìn thì có vẻ mọi thứ đều bình thường, đã đón được vị học tử của đảo Hạ Viện kia, họ tính ngày mai sẽ trở về, giọng nói cũng không khác gì, nhưng lại không sử dụng ám hiệu liên lạc khi làm nhiệm vụ của Chiến Võ Các bọn ta... Trong Chiến Võ Các thì sai lầm thế này rất nghiêm trọng!

Nghe Trác Nhất Phàm nói thế, Vương Bảo Nhạc và Triệu Nhã Mộng đều biến sắc.

- Có chuyện rồi!

Trác Nhất Phàm hít sâu một hơi, nhìn về phía bồn địa Coron, trong mắt lóe hàn mang, thấp giọng kết luận.

------oOo------

Chương 200: Kịch biến!

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Những chuyện thế này nhất định phải bẩm báo cho đạo viện thật sớm, chúng ta không thể tự tiện hành động, tất cả phải nghe theo chỉ thị của đạo viện!

Trác Nhất Phàm hít sâu, thân là học sinh của Chiến Võ Các và đã chấp hành nhiệm vụ mấy chục lần, rõ ràng hắn rất có kinh nghiệm trong những tình huống đột phát, lúc này hắn vừa nói vừa mở nhẫn truyền âm ra liên lạc với đạo viện.

Vương Bảo Nhạc cũng nghiêm mặt lại, sắc mặt của Triệu Nhã Mộng cũng trở nên nghiêm túc hơn, nhưng ngay khi Trác Nhất Phàm vừa mở truyền âm thì trên bầu trời phía xa đột nhiên vang lên một tiếng sấm nổ rền trời.

Ầm một tiếng thật mạnh, tiếng nổ hóa thành sóng âm lan ra bốn phương, tạo thành những gợn sóng vô hình, khiến cho khí cầu cũng phải chao đảo. Ba người Vương Bảo Nhạc lập tức ngừng thở, sau đó lại có một tia sét xẹt qua giữa trời xanh, đánh vào hư không, dường như ngăn cản tín hiệu truyền âm, lúc này nhẫn truyền âm của Trác Nhất Phàm lập tức nổ tung!

Nhẫn truyền âm vỡ nát, tựa như tia sét này vừa cắt đứt tín hiệu, vừa phát ra ảnh hưởng nào đó khiến cho nhẫn truyền âm không chịu nổi nên nổ tung.

Cảnh này khiến cho ba người còn lại giật mình!

Tất cả diễn ra quá nhanh, từ khi Trác Nhất Phàm định truyền âm tới lúc tiếng sấm vang lên, tia sét xuất hiện phá hủy nhẫn truyền âm đều chỉ diễn ra trong nháy mắt!

Triệu Nhã Mộng đột nhiên biến sắc, Trác Nhất Phàm lại càng giật mình nhiều hơn, hô hấp của Vương Bảo Nhạc trở nên dồn dập và căng thẳng hơn hẳn, trong lòng dậy sóng, nhưng hắn lại là người có phản ứng nhanh nhất, lập tức điều khiển khí cầu bay hết tốc độ ra xa, như muốn rời khỏi nơi này.

Triệu Nhã Mộng và Trác Nhất Phàm đều không phải người thường, dù lúc này đang chấn động không thôi, nhưng cũng nhanh chóng truyền linh lực trong cơ thể vào khí cầu, khiến cho tốc độ của nó tăng mạnh, bay vù vù về phía trước.

Cùng lúc đó, Triệu Nhã Mộng cũng mở nhẫn truyền âm của mình ra, cố gắng truyền âm báo cho đạo viện, nhưng cô lập tức tái mặt,

truyền âm đã mất tín hiệu!!

Nhưng ngay khi khí cầu lao ra thì phong vân biến sắc, chỉ trong nháy mắt đã tối sầm xuống. Trên trời xuất hiện vô số mây đen đang ầm ầm lan rộng, tốc độ lan rộng này hơn hẳn khí cầu, chỉ trong nháy mắt đã đuổi kịp và bao trùm lấy nó!

Nhìn từ xa vô cùng kinh khiếp, khí cầu bay giữa không trung, trên đầu nó có vô số mây đen cuồn cuộn, nhanh chóng phủ kín trời xanh, mãi cho đến khi vượt qua khí cầu như muốn bao phủ đất trời!!

Phạm vi cực lớn, chẳng những che khuất cả bồn địa Coron mà còn cả một khu vực khổng lồ ở xung quanh, sau đó lại có khói đen bốc thẳng lên trời, nhanh chóng kết nối với mây đen ở trên trời cao!

Khiến cho nơi này giống như bị phong ấn, dần dần trở thành tuyệt địa!

Tuyệt địa này giống như địa ngục nhân gian, che khuất bầu trời và kiếm dương, với vô số tia sét ầm ầm giáng xuống!

Lúc này ba người Vương Bảo Nhạc cũng vô cùng kinh hãi, càng không có lòng dạ nào để nghĩ xem tại sao lại xuất hiện sự cố kinh khủng như thế. Lúc này toàn bộ tu vi của bọn họ đều dồn hết vào khí cầu, khiến cho tốc độ của khí cầu này tăng lên đến cực hạn, phát ra tiếng nổ mạnh, bay thẳng về phía trước giữa vô số tia sét nổ mạnh đang giáng xuống từng hồi!

Ở trước mặt họ, theo mây đen trên trời và dưới đất nhanh chóng nối liền, khu vực ở giữa ngày càng thu hẹp lại, lúc này chỉ còn lại có một khe hở cực nhỏ, đây cũng là lối thoát duy nhất!!

- Nhanh thêm chút nữa đi!!

Vương Bảo Nhạc gào to, gân xanh trên trán nổi lên, sắc mặt Triệu Nhã Mộng tái đi, Trác Nhất Phàm cũng ướt đẫm mồ hôi, cả ba người cũng đã dốc hết toàn bộ tu vi, mà bản thân khí cầu lại không phải hạng xoàng, sau khi hấp thu toàn lực của cả ba người thì tốc độ ngày càng nhanh hơn.

Nhìn từ xa thì có thể thấy xung quanh khí cầu của Vương Bảo Nhạc đều là mây đen, duy chỉ có trước mặt bọn họ là còn một lỗ hổng đang nhanh chóng khép lại.

Nhưng có thể thấy rõ trời xanh mây trắng ở bên ngoài lỗ hổng đó!!

Trong nháy mắt khi mây đen sắp sửa lấp kín lỗ hổng này thì rốt cuộc khí cầu cũng bay vọt tới. Nhưng khi sắp sửa vọt ra khỏi lỗ hổng này thì lại có kinh biến xuất hiện!

Từng đợt răng rắc đột nhiên vang lên từ dưới mặt đất, mặt đất bên dưới bồn địa Coron đột nhiên nhô cao lên mấy mươi trượng, tựa như có một con rắn khổng lồ đang lướt nhanh ở bên dưới mặt đất, lao thẳng tới và phát ra tiếng nổ ầm ầm, nháy mắt đã đuổi theo ở sát bên dưới!

Tốc độ của nó cực nhanh, trong lúc ba người Vương Bảo Nhạc vô cùng giật mình kinh hãi, khí cầu sắp vọt ra được bên ngoài thì một tiếng nổ kinh thiên vượt xa tiếng sét ban nãy trực tiếp trỗi dậy ở nơi này!

Theo tiếng nổ vang lên, mặt đất trực tiếp đổ sụp xuống, một con quái vật khổng lồ xuất hiện, đây không phải rắn mà là một bàn tay khổng lồ do cây cối tạo thành!

Bàn tay cây này tựa như một gốc đại thụ che trời, bên trên còn đầy những cái kén gỗ khổng lồ, đất cát bay đầy trời, vô số đất đá cỏ cây cũng bị bàn tay cây này hất lên, bay tứ tán.

Mà bàn tay khổng lồ kia cũng không hề chần chừ, vói lên hòng chộp lấy khí cầu của ba người Vương Bảo Nhạc ở trên trời cao với khí thế kinh thiên động địa!

Qúa nhanh, dù tốc độ của khí cầu đã tới cực hạn nhưng cũng không thể nào tránh thoát, khí cầu của ba người Vương Bảo Nhạc trực tiếp bị chộp lấy!

Khí cầu rung lắc dữ dội, khóe miệng của ba người Vương Bảo Nhạc đều rỉ máu, vô cùng hoảng sợ.

- Nhày thôi!!

Vương Bảo Nhạc hét lớn một chút, không chút do dự lao ra khỏi khí cầu, Trác Nhất Phàm và Triệu Nhã Mộng gần như cũng lao ra cùng lúc với Vương Bảo Nhạc. Cả ba đều là ngươi quyết đoán, trong lúc nguy cơ trước mặt bèn chọn cách nhảy khỏi khí cầu, ở giữa không trung, Trác Nhất Phàm và Triệu Nhã Mộng đều lấy khí cầu của mình ra, Vương Bảo Nhạc cũng nhanh chóng lấy chiếc khí cầu mà đạo viện

đã cho mình lúc tấn chức binh tử.

Cả ba lúc này đều dốc hết toàn lực, không kịp liên hệ mà chỉ có thể phóng ngay về phía lỗ hổng trước mặt.

Nhưng chỉ chút trì hoãn kia thôi mà lỗ hổng trước mặt bọn họ đã khép kín, mây đen cuồn cuộn hợp lại, phong ấn triệt để!

Khí tức quỷ dị phát ra từ bên trong, nhất là những luồng khói đen kia tựa như vô số xúc tu, nhìn mà giật mình, có thể tưởng tượng được, một khi bị nó dán phải thì sẽ vô cùng nguy hiểm!

Ba người biến sắc, bàn tay cây khổng lồ chui ra từ mặt đất bắt lấy khí cầu lại phát ra tiếng răng rắc, mấy trăm cái kén ở lớp vỏ ngoài của nó đều vỡ ra.

Lộ ra... vô số thân thể nhân loại ở bên trong!

Số lượng tu sĩ ở bên trong cũng không nhiều, phần lớn là Cổ Võ Cảnh, quần áo trên người cũng khác nhau, trong đó có hơn phân nửa mặc đạo bào cùng loại, rõ ràng là người chung một thế lực, còn những người khác thì có vô số, thậm chí có một người còn mặc đạo bào học tử của đảo Hạ Viện!

Còn có hai người đúng là học sinh Chiến Võ Các khi nãy đi chung với bọn họ!

Tất cả đều khép mặt, nhưng lồng ngực phập phồng, rõ ràng vẫn chưa chết, khí tức trên người cũng vẫn bình thường, không nhìn ra chút dị thường nào, giống như chỉ đang say ngủ mà thôi!

Một màn này khiến cho trong lòng Vương Bảo Nhạc chấn động, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng, nhìn họ với vẻ không dám tin.

- Bọn họ...

Trác Nhất Phàm cũng hoảng sợ, hô hấp của Triệu Nhã Mộng trở nên dồn dập hơn, trong mắt cũng lộ ra vẻ khiếp sợ, không cần nghĩ nhiều thì cả ba người cũng lập tức hiểu ra...

Những lần truyền âm và video với hai học sinh Chiến Võ Các khi nãy đều là giả, chỉ là dùng một loại thuật pháp nào đó mà họ không biết để tạo ra, thậm chí ngay cả truyền âm báo bình an mà hai học sinh Chiến Võ Các kia nhận được lúc ở trên khí cầu tất nhiên cũng là giả.

Kết hợp với nội dung truyền âm thì sẽ dễ dàng đoán ra kẻ đứng phía sau vốn không muốn mọi việc trở nên phức tạp, có lẽ kẻ đó không định ra tay với họ.

Nhưng hành động muốn truyền âm cho đạo viện của Trác Nhất Phàm đã khiến đối phương cảm thấy không ổn và quyết định ra tay, mà một khi ra tay thì rõ ràng là muốn diệt khẩu!

Ngay khi cả ba đang vô cùng kinh hoảng thì những người vốn đang nhắm mắt trong mớ kén kia đột nhiên mở to mắt ra. Ánh mắt bình tĩnh không hề lộ ra chút dấu vết như bị xóa linh trí nào, chỉ im lặng không nói gì, nhưng trong mắt lại có sát khí lóe lên, nhanh chóng lao ra đánh tới chỗ ba người Vương Bảo Nhạc!

Ngay khi lao ra, trong cơ thể những người vốn chỉ là Cổ Võ Cảnh kia lại phát ra ba động của Chân Tức!

Mà điều khiến cho người ta khiếp sợ chính là bọn họ lại có thể phi hành ở nơi này, dường như có một cỗ lực lượng chỉ thuộc về họ vừa tăng tu vi, vừa đỡ cơ thể họ bay lơ lửng!

- Đồng hóa ư?!

Sắc mặt của Triệu Nhã Mộng tái đi, giọng nói mang theo vẻ không chắc.

------oOo------

Chương 201: Tuyệt địa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu là mấy trăm Cổ Võ thì ba người Vương Bảo Nhạc có thể không sợ hãi, với tu vi của họ thì đủ để đè bẹp tất cả.

Nhưng sau khi mấy trăm Cổ Võ này bị đồng hóa thì lại bộc phát ra tu vi Chân Tức, khiến cho cả ba biến sắc, vô cùng khiếp sợ.

- Có thể phân tán tu vi của mình cho hơn cả trăm người, khiến cho bọn họ phát huy thực lực Chân Tức... Vậy thì bản thân gốc đại thụ này có tu vi gì đây?

Trác Nhất Phàm run rẩy, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, Vương Bảo Nhạc thở hồng hộc, mắt lóe hàn quang, lập tức nói ngay.

- Tu vi cao mà lại dùng khôi lỗi để tấn công chúng ta,vậy thì rõ ràng phần lớn tu vi của nó đều dùng vào cái phong ấn mây mù này rồi, có lẽ đây là cơ hội duy nhất...

Lời Vương Bảo Nhạc nói ra khiến cho Trác Nhất Phàm và Triệu Nhã Mộng tỉnh ra, nhưng họ không kịp nghĩ nhiều, lập tức lùi lại khi đám khôi lỗi nọ bay tới.

Bởi vì chỉ có thể dựa vào khí cầu để phi hành, còn những khôi lỗi kia thì lại đằng không, cho nên không chiến sẽ rất bất lợi cho ba người. Họ đành phải bay ngược lại, sau đó không hẹn mà cùng bay thẳng đến khu rừng ở bên dưới!

Trong tiếng gào thét, cả ba nhanh chóng đáp xuống, mấy trăm khôi lỗi mặt mày lạnh tanh kia vẫn duổi theo sát nút.

Tốc độ cực nhanh, tạo thành tiếng xé gió cực mạnh!

Trong tiếng nổ mạnh đã lao vào chiến đấu với ba người Vương Bảo Nhạc, Trác Nhất Phàm thân là Chiến Võ Các, ra tay không hề tầm thường, lúc bấm pháp quyết thì có thuật pháp lóe lên, đối kháng với kẻ địch.

Nhưng pháp thuật không phải thủ đoạn tấn công chính của hắn, thân là tu sĩ Chiến Võ Các, hắn lại thích cận thân chiến đấu với kẻ địch hơn. Lúc này thuật pháp lan ra, mắt hắn lộ ra chiến ý, thân thể nhảy lên, lấy một thanh đại kiếm màu tím ra, hai mắt lóe lên, sau lưng lại xuấtt hiện một hư ảnh, tựa như triệu hồi kiếp trước của hắn, sau khi dung hợp thì giống như hóa thân thành chiến thần, gào lớn lao lên.

Một kiếm chém xuống, ba con khôi lỗi ở xung quanh hắn lập tức run rẩy, trực tiếp vỡ nát, mà Trác Nhất Phàm cũng không hề dừng tay, bấm niệm pháp quyết, lại có vô số đạo phong nhận quét ngang bốn phía, sau đó lại rút kiếm lao ra.

Nơi hắn đi qua, đám tu sĩ Chân Tức không thể chống đỡ nổi, hoặc là rút lui, hoặc là bị chém hỏng!

Trong lúc nhất thời, Trác Nhất Phàm tựa như một cỗ chiến xa, đàn áp bốn phương, thể hiện chiến lực kinh người vượt xa đồng lứa.

Còn Triệu Nhã Mộng thì có thể nói là thiên tài về mặt trận pháp, nay dù mặt mày tái nhợt, nhưng hai tay vung lên, trận pháp đột nhiên xuất hiện, trực tiếp bao trùm xung quanh, vừa thêm sức cho Trác Nhất Phàm và Vương Bảo Nhạc, vừa khiến kẻ địch suy yếu đi.

Nếu chỉ như thế thì vẫn chưa thể hiện được sự cường hãn của cô, theo hai tay của cô nhanh chóng vung lên, lại có vô số trận pháp lần lượt xuất hiện, lăng không giáng xuống.

Chỉ trong nháy mắt lại có hơn một trăm đạo trận pháp lớn nhỏ khác nhau giáng xuống xung quanh, nhìn như có vẻ rời rạc, nhưng thật ra lại có liên kết chặt chẽ với nhau, tựa như một tổ hợp, hóa thành một đại trận!

Chỉ trong thời gian cực ngắn mà lại bố trí ra được đại trận như thế, bản lĩnh cỡ này, dõi mắt nhìn khắp tu sĩ Chân Tức của bốn đạo viện, người có thể làm được như Triệu Nhã Mộng cũng như phượng mao lân giác vậy!

Dù sao thì cô cũng là linh thể trời sinh mà!

- Trận, chuyển!

Theo Triệu Nhã Mộng quát to một tiếng, từng trận pháp xung quanh lập tức chuyển động, mỗi lần hai cái trận pháp chồng lên nhau thì khôi lỗi tu sĩ bên trong đều run mạnh!

Nhìn từ xa, những trận pháp này phát ra ánh sáng chói lóa, tựa như vô số đường sáng dài hẹp, lan rộng bốn phương, mỗi khi hai đường sáng giao nhau thì có thể tạo nên lực sát thương cực lớn!

Dù có một số khôi lỗi trận pháp của Triệu Nhã Mộng khó mà giết ngay lập tức, nhưng vẫn có thể khiến chúng dừng lại, làm cho toàn bộ tiết tấu của chiến trường đều nằm trong vòng khống chế của cô, phối hợp với đại kiếm và thuật pháp của Trác Nhất Phàm, khiến cho mấy trăm khôi lỗi lao tới phải khựng lại!

Hai người rõ ràng chưa từng liên thủ ra tay bao giờ, đây có thể xem như lần đầu hợp tác, nhưng phối hợp vẫn cực kỳ ăn ý.

Trận pháp của Triệu Nhã Mộng vây hãm kẻ địch, vừa trợ giúp, vừa có lực sát thương cao, lại có thể tạo thành ảnh hưởng mạnh với kẻ địch, còn Trác Nhất Phàm thì ra tay sắc bén, lực sát thương cực mạnh, lại vô cùng nhạy cảm!

Cùng lúc đó, ánh mắt của Vương Bảo Nhạc lóe lên, thể bước ra phía sau, tay phải chợt giơ cao, miệng thì gầm nhẹ.

- Thiểm Hồ!

Trong lòng bàn tay của hắn lập tức xuất hiện một đạo thiểm điện.

Thiểm Hồ vừa ra thì lập tức phát ra ánh sáng chói mắt, chỉ chớp mắt đã chui vào trong mi tâm của một tu sĩ, sau khi xuyên thủng qua còn bay lên, nhanh chóng phóng tới chỗ người tiếp theo với tốc độ cực nhanh, còn hơn Trác Nhất Phàm một chút. Trong lúc nhất thời lại tung hoành bốn phương, phối hợp cùng Trác Nhất Phàm và Triệu Nhã Mộng, có Vương Bảo Nhạc gia nhập thì uy lực lại tăng vọt!

Nhất là Thiểm Hồ này tựa như không bao giờ diệt vậy, liên tục lóe lên, thậm chí còn bắt đầu chia ra, ban đầu chỉ có một đạo, nhưng ngay sau đó lại xuất hiện đến mười đạo, thậm chí còn nhiều hơn, khiến cho toàn bộ chiến trường đều là Thiểm Hồ phân tán khắp nơi!

Tiếng nổ mạnh cũng vang vọng không dứt!

Mà Vương Bảo Nhạc cũng không chỉ như thế, hắn điều chỉnh hô hấp, trong lúc nguy hiểm trùng trùng, hai tay bấm niệm pháp quyết rồi giơ lên cao.

- Viêm Bạo!

Theo thanh âm của hắn vang lên, trước mặt lập tức có một biển lửa bắn ra, nơi nó đi qua tựa như tạo thành một bức tường lửa, ầm ầm kéo thẳng về phía trước, khiến cho thân thể của một đám khôi lỗi tu sĩ rung động, bị chấn bay lùi lại.

Nếu như nói Thiểm Hồ là công kích lẻ thì Viêm Bạo này chính là quét thẳng một đường!

Chỉ là mấy trăm khôi lỗi tu sĩ kia thấy không tấn công lâu được thì lại lóe ánh sáng xanh, đột nhiên hóa thành vô số phiến lá cây do thuật pháp tạo ra, bay thẳng tới chỗ ba người Vương Bảo Nhạc như vô số thanh phi kiếm.

- Pháp bảo ư?

Nhìn mớ phi kiếm lá cây kia, Vương Bảo Nhạc mở to mắt, thân là

binh tử Pháp Binh Các, đương nhiên Vương Bảo Nhạc cũng có không ít pháp bảo!

- Linh bảo!!

Hắn quát to một tiếng, lập tức có mấy chục món linh bảo bắn ra đầy trời, có đại ấn, có dây thừng, có gương, có cả phi kiếm, tất cả tọa thành gió lốc quanh người hắn, ngăn cản đám phi kiếm lá cây kia, tạo thành vô số vụ nổ mạnh.

Trong lúc nhất thời, cả ba người cùng ra tay, uy lực đan xen, tạo thành khí thế vô cùng kinh người, nhìn từ xa thì phối hợp vô cùng hoàn mỹ!

Vương Bảo Nhạc vây hãm, Trác Nhất Phàm giết chóc, còn Vương Bảo Nhạc thì giống như một vị pháp sư, thuật pháp do hắn đánh ra thậm chí còn mạnh hơn cả Trác Nhất Phàm, thậm chí có thể nói cả ba người đã biến chiến trường thành hai khu vực trong ngoài.

Khu vực bên ngoài, thuật pháp của Vương Bảo Nhạc nổ mạnh, khiến kẻ địch khó mà đến gần, còn khu vực bên trong, Trác Nhất Phàm ra tay vô cùng sắc bén, giết chết tất cả những con cá lọt lưới ở bên trong, còn Triệu Nhã Mộng thì tung trận pháp bao trùm cả trong lẫn ngoài, liên tục phối hợp giúp đỡ, khiến cho cả ba như cá gặp nước, phối hợp với nhau càng hoàn mỹ hơn.

Tuy cảnh này có khiến cả ba hơi bất ngờ, nhưng cũng không nhiều lắm, thực ra đây chính là điểm mạnh của đạo viện Phiêu Miểu, bọn họ không ngại việc xuất hiện anh hùng cá nhân, nhưng vẫn đề cao việc phối hợp với nhau, bắt đầu từ đảo Hạ Viện, cho đến

đảo Thượng Viện, sở học của các học sinh có thể bù đắp cho nhau, cho nên khi ra tay sẽ tạo thành sức mạnh chồng chất tăng mạnh!

Còn Vương Bảo Nhạc thì vẫn tiếp tục ra tay, hắn lại lấy thêm một số pháp bảo, trực tiếp ném cho Trác Nhất Phàm và Triệu Nhã Mộng, để quanh người họ cũng xuất hiện cơn lốc do linh bảo tọa thành, sau đó vỏ kiếm trong người hắn cũng run lên, bảy con muỗi lần lượt bay ra, tạo thành lực sát thương không nhỏ trên chiến trường, ngoài ra cũng cung cấp tầm nhìn bao quát cho Vương Bảo Nhạc!

Cũng ngay lúc này, Vương Bảo Nhạc lấy... Bảo Nhạc đại pháo của mình ra!

Hắn vác trên vai, trực tiếp nã pháo, tiếng ầm ầm kinh thiên vang vọng, ba người vừa ra tay vừa lùi lại, dù không thấy cơ hội chạy trốn đâu, nhưng chưa tới phút cuối thì không ai khoanh tay chịu trói hết.

- Giết chết học sinh và tu sĩ của đạo viện Phiêu Miểu đi, bọn họ đã chết rồi, việc chúng ta cần làm là phải phá hủy thân thể của họ!!

Vừa rút lui, vừa hô to.

Trác Nhất Phàm im lặng, hắn hiểu rõ đây là cách tự cứu duy nhất, rõ ràng là kẻ đứng sau không muốn vụ việc lọt ra ngoài, cho nên mục đích của kẻ đó nhất định là muốn đồng hóa ba người bọn họ, chắc hẳn loại đồng hóa này của đối phương có cách khiến cho người ngoài nhất thời không nhìn ra được biến hóa, nếu vậy thì sau khi tất cả kết thúc, bọn họ sẽ không còn là bản thân mình nữa!

Mục đích Vương Bảo Nhạc đề nghị phá hủy thân thể của học sinh và tu sĩ của đạo viện Phiêu Miểu chính là để bọn họ không thể quay về đúng hạn, khiến đạo viện cảnh giác hơn.

Tuy hắn hiểu đạo lý này, nhưng vẫn cảm thấy chùn tay. Ánh mắt Triệu Nhã Mộng lóe lên, cô ra tay vô cùng quyết đóa, mục tiêu chính là học tử của đảo Hạ Viện và hai tu sĩ Chiến Võ Các.

Nhưng sắc mặt cả ba nhanh chóng trở nên tái nhợt, dù công kích vẫn vô cùng sắc bén, nhưng khí lực cũng đang giảm mạnh, bởi vì dù là học tử hay tu sĩ của đạo viện Phiêu Miểu, hay những khôi lỗi tu sĩ của các đạo viện khác cũng vậy, dù bị thương tổn cỡ nào, dù thân thể có bị đánh nát thì trong nháy mắt lại có một nhánh cây chui ra khỏi lồng đất, nối liền huyết nhục của họ lại!

Miệng vết thương nhanh chóng khép lại, lông tóc vô thương, tiếp tục xung phong liều mạng.

Chỉ là nơi này đã bị phong ấn, dù ba người Vương Bảo Nhạc cố gắng rút lui thì cuối cùng cũng đều công cốc. Lúc này cả ba lo lắng nhìn nhau một cái, đều nhìn ra được vẻ quyết tuyệt trong mắt của đối phương.

- Chia ra chạy đi, một khi có ai chạy thoát thì lập tức cầu cứu đạo viện!!

Triệu Nhã Mộng quyết đoán mở miệng, thân thể nhoáng một cái lập tức bay về phía rừng cây ở đằng xa, Trác Nhất Phàm cũng cắn răng

nhào đi.

Lúc này tim của Vương Bảo Nhạc cũng đập rộn lên, nguy cơ sinh tử đến gần, nghe vậy thì cũng dồn hết tốc độ, thân thể lập tức bay đi như một viên thịt lăn lông lốc, nháy mắt đã phóng tới khu rừng ở phía trước.

Gần như ngay khi bọn họ tách ra thì bàn tay cây kia lắc mạnh vài cái, thân thể của đám khôi lỗi tu sĩ xung quanh run lên, lộ ra ý đã nghe, hai mắt lóe hàn quang, chia làm ba tốp đuổi theo cả ba người!

------oOo------

Chương 202: Khốn cục

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ba người chạy nhanh về ba hướng khác nhau, trong đó khí thê toàn thân của Trác Nhất Phàm kéo lên, tựa như có khí huyết nồng đậm vận chuyển khắp người, nhất là tiền thế chi ảnh sau lưng lại gia trì cho toàn thân, khiến cho tốc độ càng đáng sợ hơn.

Đồng thời dưới chân hắn ẩn ẩn có mây mù lượn lờ, đây chính là thuật pháp tầng ba của Vân Vụ Phiêu Miểu Công, tên là Vân Vụ Bộ!

Vân Vụ Bộ này có thể khiến tốc độ của tu sĩ bạo tăng trong thời gian ngắn, phối hợp với thuật pháp của gia tộc Trác Nhất Phàm, lúc này dù không thể nói là nhanh như chớp, nhưng cũng lập tức bay nhanh, biến mất trong khu rừng.

Còn xung quanh Triệu Nhã Mộng thì đột nhiên xuất hiện vô số ngôi sao hư ảo, to bằng nắm tay tràn ngập bốn phía, lại huyễn hóa ra từng đạo tinh quang trong thân thể của cô, khiến cho thân ảnh cô trở nên mơ hồ, tựa như không màng đến tất cả mọi thứ ở phía trước, xuyên thấu qua vô số gốc đại thụ, nhanh chóng chạy đi.

Còn tốc độ của Vương Bảo Nhạc cũng vô cùng kinh người, hắn không hề dùng Vân Vụ Bộ như Trác Nhất Phàm, cũng không rành trận pháp như Triệu Nhã Mộng, nhưng có thể nói nhục thân của hắn mạnh nhất trong cả ba người.

Thân thể cường hãn cỡ này khiến cho tốc độ của hắn cứ như bôn lôi, chẳng cần phải dùng tu vi hay công pháp gia trì. Nhanh chóng chui

tọt vào cánh rừng, toàn thân như cá gặp nước, luồn lách liên tục ở bên trong cây cối.

Mấy trăm khôi lỗi tu sĩ chia ra đuổi theo sau họ, mà ở phía sau đám khôi lỗi tu sĩ này, cái tay cây đã bóp nát khí cầu của Vương Bảo Nhạc cũng như trụ chống trời, đỡ hết cả phong ấn, khiến cho khu vực này thoạt nhìn đã trở lại như thường!

Sau khi ba người Vương Bảo Nhạc đi xa thì trên đỉnh của đại thụ này lại dần mọc ra một con mắt, đồng tử của nó tựa như hình chữ thập, màu vàng đất vô cùng lạnh lùng và quỷ dị.

Lúc này trong con mắt kia có vô số ánh sáng yêu dị lóe lên, mỗi lần lóe lên thì thân thể của nó lại có ánh sáng lấp lánh xuất hiện, nếu như ở gần thì có thể nghe thấy bên trong đại thụ này truyền ra vô số giọng nói.

- Mọi chuyện vẫn ổn.

- Không có gì đâu, sư huynh cứ yên tâm.

- Ổn cả, chắc chừng ba bốn ngày là ta sẽ về đến nơi.

- Vẫn bình an, đừng lo quá...

Vô số thanh âm này chính là bắt chước giọng nói của những người đã bị nó bắt lại và đồng hóa, thay họ báo bình an với những thế lực và đạo viện khác, khiến cho những người kia không nhận ra rằng bọn họ đã chết rồi!

Trong lúc đại thụ phát sáng quỷ dị thì trong khu rừng bên trong bồn địa Coron, ba người Vương Bảo Nhạc đang cắm đầu chạy trốn.

So với Trác Nhất Phàm và Triệu Nhã Mộng thì Vương Bảo Nhạc không hề xa lạ gì với việc trốn chạy trong rừng, khí tức cây cỏ quen thuộc xung quanh dần khiến cho Vương Bảo Nhạc đang chạy trốn như quay về khoảng thời gian lúc ở trong rừng mưa Trì Vân, mà đám khôi lỗi tu sĩ đuổi theo phía sau cùng uy hiếp đến từ gốc đại thụ nọ khiến hắn cảnh giác vô cùng, đầu óc cũng hoạt động nhanh hơn.

- Rốt cuộc gốc đại thụ kia là thứ quỷ quái gì đây!!

Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, thân thể nhảy qua khỏi một thân cây chắn ngang, sau khi kéo giãn khoảng cách nhất định thì hắn vội

đào một cái hố ở dưới đất tự vùi mình vào trong. Sau khi thu liễm hết mọi khí tức thì nấp ở trong đó, lòng thì căng thẳng, cảm giác nguy cơ và lo lắng dâng lên.

- Trước đây ta chưa từng nghe nói cây cối lại sinh ra loại biến dị kiểu này, lúc trước trong bảng hung thú của liên bang chỉ toàn là động vật!

- Nhưng giờ lại có cả thực vật!

Việc này rất nghiêm trọng, dù Vương Bảo Nhạc chỉ là tu sĩ Chân Tức nhưng cũng cảm nhận được sự uy hiếp bất thường. Thậm chí hắn còn có dự cảm, ý nghĩa sau lưng việc này e rằng có thể khiến cho liên bang vừa mới bước vào thời kỳ ổn định xuất hiện biến hóa vô cùng nghiêm trọng.

Nhất là nghĩ đến chuyện đại thụ này có thể đồng hóa tu sĩ, khiến Cổ Võ phát huy được tu vi Chân Tức, theo hắn thấy thì việc này vô cùng đáng sợ.

- Lúc đầu nó không định ra tay, sau này phát hiện bọn ta định truyền tin về cho đạo viện thì mới ngăn cản, rõ ràng là nó cũng có bí mật lớn không muốn bị người ta phát hiện ra!!

Vương Bảo Nhạc vừa nghĩ tới đây thì đồng tử đột nhiên co rụt lại, thân thể nhảy ra khỏi cái hố kia.

Gần như ngay khi Vương Bảo Nhạc nhảy lên thì một gốc đại thụ phía trước hắn đột nhiên vặn vẹo, lại có một khôi lỗi tu sĩ bước ra từ bên trong một cách quỷ dị, tung một quyền về chỗ Vương Bảo Nhạc vừa mới nấp!

Nếu không phải phát hiện nhanh thì lúc này Vương Bảo Nhạc nhất định sẽ bị ăn trọn một quyền nay.

- Chiêu này không dùng được!

Vương Bảo Nhạc trợn mắt, thân thể rút lui, nhìn thấy lục tục có khôi lỗi tu sĩ xuất hiện từ trong đám cây cối xung quanh, hắn không kịp suy tư quá nhiều, tay phải lập tức lật một cái, Thiểm Hồ thoáng cái đã bắn ra.

Xoẹt xoẹt, Thiểm Hồ lao thẳng đến chỗ đám khôi lỗi tu sĩ xung quanh, sau khi bắn xuyên qua đầu của chúng thì Vương Bảo Nhạc

đột nhiên đổi hướng chạy. Trước khi đi còn vung tay phải ném ra một đống hạt châu tự bạo.

Đám hạt châu tự bạo này bay thẳng tới chỗ đám khôi lỗi tu sĩ kia, ngay khi chạm vào thì lập tức nổ mạnh.

Tiếng ầm ầm vang vọng khắp khu rừng, thân ảnh của Vương Bảo Nhạc đã bay đi xa, trong lòng như muốn phát điên. Hắn cảm thấy cách nấp này năm xưa không dùng được là vì đối phương có pháp khí dò xét, nay cũng không dùng được như thế, khiến hắn bực bội, cắm đầu chạy như điên.

Điên cuồng chạy trốn hơn một nén nhang.

Trong lúc bỏ chạy, dù Vương Bảo Nhạc có đan dược phụ trợ nhưng vẫn không chịu nổi linh lực tiêu hao kiểu này, cho nên mớ linh bảo của hắn lập tức phát huy tác dụng vô cùng kinh người.

Đám khôi lỗi tu sĩ sau lưng hắn liên tục đuổi theo và ngăn cản, tiếng nổ phát ra từ tự bạo châu của Vương Bảo Nhạc vang lên không dứt, lại có vô số thanh phi kiếm được điều khiển bằng từ lực bay ra, tạo thành mauw kiếm liên miên trong rừng cây dày đặc, khiến cho không ít khôi lỗi tu sĩ đuổi theo phía sau liên tục bị ngăn cản và tiêu diệt!

Mà chiến trường cũng không chỉ riêng chỗ Vương Bảo Nhạc, hai người khác cũng như thế.

Tiếng nổ mạnh vang lên từng đợt, liên tục truyền ra từ ba hướng, ngoại trừ chỗ của Vương Bảo Nhạc ra thì hai nơi khác cũng phát ra tiếng vang đương nhiên là chỗ của Trác Nhất Phàm và Triệu Nhã Mộng.

Có điều tiếng nổ này dần biến mất ở một phía...

- Ai trong số hai người bọn họ xảy ra chuyện ư?

Vương Bảo Nhạc bay nhanh trong rừng, đầu tóc rối bù vô cùng chật vật, khóe miệng còn rỉ máu. Đoạn đường chạy trốn này, đám khôi lỗi tu sĩ kia căn bản là không thể đánh chết được, dù bị đánh nát thì nó vẫn nhanh chóng hợp lại.

Đối mặt với việc bị đuổi giết không ngừng này, trong lòng Vương Bảo Nhạc vô cùng căm tức, khiến hắn rất đỗi bực bội, lúc này hất tay phải lên, biển lửa do Viêm Bạo hình thành lập tức xuất hiện, đốt

cháy cây cối xung quanh.

Nơi này không phải rừng mưa, cho nên cây cối rất dễ bị đốt cháy, đoạn đường này Vương Bảo Nhạc vừa bỏ chạy vừa liên tục tiêu đốt, đây là cách tự cứu duy nhất mà hiện tại hắn có thể nghĩ ra.

- Đốt chết bọn mày!

Vương Bảo Nhạc cắn răng, gầm nhẹ rồi nhảy lên, vừa phóng lửa vừa bỏ chạy, nhưng tu vi của hắn dù sao cũng chỉ là Chân Tức, dù có đốt cháy cây cối thì ở nơi quỷ dị này, ngọn lửa cũng không thể lan ra, thậm chí đám cây cối bị đốt cháy cũng nhanh chóng tự lành lại!!

Tất cả khiến cho Vương Bảo Nhạc vừa sốt ruột nhưng lại không thể làm gì, nhất là một hướng còn lại đã lặng đi, không hề có tiếng động gì, phía trước mặt Vương Bảo Nhạc nhanh chóng có một đống khôi lỗi tu sĩ xuất hiện, ẩn ẩn tạo thành vòng vây.

Hô hấp của Vương Bảo Nhạc cứng lại, trong nháy mắt khi sắp sửa bị vây quanh thì hắn đột nhiên vung tay phải lên. Có vô số khôi lỗi linh bảo nhanh chóng xuất hiện, phóng về phía khôi lỗi tu sĩ kia, Vương Bảo Nhạc thì gầm lên.

- Cầm chân bọn nó cho ta!!

Theo Vương Bảo Nhạc gầm lên, đám khôi lỗi của hắn lập tức lao ra, chia nhau ôm lấy một tên tu sĩ, mặc kệ đám tu sĩ này đánh cỡ nào cũng không buông!

Cùng lúc đó, trong tay Vương Bảo Nhạc xuất hiện một cái gương, ánh sáng lóe lên, huyễn hóa ra một đạo thân ảnh giống hệt Vương Bảo Nhạc.

Cái gương này chính là quà xin lỗi của nhà Lâm Thiên Hạo đưa cho Vương Bảo Nhạc, có thể huyễn hóa ra một ảnh phân thân, lúc này ảnh phân thân và Vương Bảo Nhạc nhanh chóng đổi chỗ nhiều lần, dù có người nhìn chằm chằm thì cũng khó mà nhìn ra thật giả, lúc này lại chia ra chạy về hai phía khác nhau.

Nhưng cách này lại không hữu dụng khi ở nơi đây, đám khôi lỗi tu sĩ vốn không bị khôi lỗi linh bảo ôm lấy vốn định chia ra đuổi theo hai hướng, nhưng lại có một thanh âm mà Vương Bảo Nhạc không thể nghe thấy vang lên trong đầu bọn chúng. Cho nên chúng lập tức dừng lại, sau đó đồng loạt quay đầu lại đuổi theo hướng bản tôn của

Vương Bảo Nhạc đang chạy.

- Lũ chơi gian!!

Vương Bảo Nhạc bi phẫn không thôi, trong lòng thì bực bội phát điên, miệng thở hồng hộc, dù cho pháp bảo của hắn có nhiều cách mấy đi chăng nữa thì cũng sẽ có lúc dùng hết. Nhất là heo một đường chạy đi, tiếng giao chiến và nổ mạnh ở hướng còn lại cũng tắt dần, trong lòng Vương Bảo Nhạc giật thót.

- Đều gặp chuyện cả rồi ư?

Gần như ngay khi suy nghĩ này nảy ra thì mặt đất và cây cối xung quanh hắn lập tức chui ra vô số thân ảnh tu sĩ mặt mày lạnh tanh, ánh mắt và khí tức quỷ dị kia khiến cho Vương Bảo Nhạc thở hổn hển, lập tức ra tay không chút do dự.

Lần này thứ hắn lấy ra, ngoại trừ hạt châu tự bạo thì chính là đám pháp khí X đã từng được binh sa cải tạo mà hắn vốn không hề muốn dùng!

------oOo------

Chương 203: Ai là quái vật...

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thứ đầu tiên bị Vương Bảo Nhạc lấy ra chính là cây phất trần kỳ lạ nọ!

Cây phất trần này vừa ra thì khí thế cực kỳ bất phàm, trực tiếp phóng tới trước mặt một khôi lỗi tu sĩ, mớ lông của nó nháy mắt đã đứng thẳng lên, vô cùng cứng rắn, đâm thẳng tới.

Tiếng nổ mạnh vang lên, dù khôi lỗi tu sĩ này đã dùng thuật pháp lá cây, nhưng cũng chỉ vô ích, cây phất trần này trực tiếp bỏ qua mọi thứ, đâm xuyên qua ngực của nó rồi cắm thẳng lên thân cây, lông phất trần lại chia ra, kéo dài phóng tới chỗ những khôi lỗi tu sĩ khác.

Chỉ trong nháy mắt lại có thêm mười mấy khôi lỗi tu sĩ bị nó đâm xuyên đóng đinh cơ thể.

Vương Bảo Nhạc thấy hữu hiệu nên lập tức kinh hỉ, nhưng vừa

mừng rỡ một cái thì Vương Bảo Nhạc lập tức nổi máu nóng, thật sự là cây phất trần khi nãy hãy còn vô cùng hung mãnh, nào ngờ chưa tới ba giây đã mềm oặt ra, ngay cả chiến lực cũng giảm xuống rất nhiều...

Khiến cho đám khôi lỗi tu sĩ vừa bị đóng đinh khi nãy đều thoát ra, nhưng không phải cái nào cũng thoát được, trong đó có vài tám nữ tu... Dù có giãy mạnh cỡ nào thì cũng vô dụng, mớ lông phất trần cắm xuyên qua người chúng chẳng những không mềm xuống mà còn ngày càng cứng hơn...

- Cái đồ dâm dê!!

Vương Bảo Nhạc vừa nghĩ tới đây thì mớ lông vừa rũ xuống từ người của đám tu sĩ nam lại tản ra, lao thẳng tới chỗ đám khôi lỗi tu sĩ nữ ở xung quanh, chỉ trong nháy mắt đã ghim hơn ba mươi nữ tu lại, dường như nó vẫn còn muốn phân ra thêm chút nữa, nhưng lực bất tòng tâm...

Thấy cảnh này, dù Vương Bảo Nhạc đang trong lúc nguy cơ nhưng cũng không khỏi khinh bỉ nó một phen, nhưng tác dụng của nó đã giúp ích rất nhiều cho hắn. Lúc này đám khôi lỗi tu sĩ ào ào ập tới, ra tay với Vương Bảo Nhạc, thân thể của hắn nhoáng lên một cái, triển khai thuật pháp đối kháng với đám khôi lỗi tu sĩ này, vừa đánh vừa lùi lại.

Tiếng nổ mạnh vang rền, thiểm hồ, Viêm Bạo và Vân Vụ Chỉ của Vương Bảo Nhạc đều được thi triển, lại có tốc độ cực cao phối hợp cùng, khiến cho trong lúc nhất thời, đám khôi lỗi tu sĩ kia không thể làm gì được Vương Bảo Nhạc nữa.

Thật sự là Vương Bảo Nhạc lại da dày thịt béo, chưa kể thuật pháp đa dạng, quan trọng nhất là pháp bảo của hắn cứ như không bao giờ hết vậy, cứ ném ra không ngớt, nhất là trong số đó lại có một cây dù, thoạt nhìn có vẻ rất bình thường, nhưng sau khi bay ra chẳng những tốc độ cực nhanh mà lại chơi điếm thúi, gặp người là lại đâm!

Thế cũng thôi đi, còn một thanh phi kiếm, vừa bay ra chẳng khác gì phát điên, thấy ai cũng chém, nếu không phải Vương Bảo Nhạc tránh nhanh thì đã bị nó lụi cho một nhát rồi.

Còn phất trần thì vì đám khôi lỗi tu sĩ nữ kia liên tục giãy giụa nên đều thoát ra, nó cũng bay nhanh về bên cạnh Vương Bảo Nhạc, sau khi bị Vương Bảo Nhạc túm lấy thì lại quét nganh một vòng.

Đối mặt với nam tu thì nó chẳng có uy lực gì đáng kể, lông mềm chỉ quét ngang qua người họ một cái, nhưng khi đối mặt với nữ tu thì tất cả lông đều cứng lên, sức bật cũng vượt xa bảo vật tầm thường, uy lực khi đánh lên người bọn họ đến Vương Bảo Nhạc nhìn thấy cũng phải sợ.

Mà số này cũng chưa phải thứ khiến Vương Bảo Nhạc thấy lạ nhất, thứ khiến hắn bất ngờ nhất là một cái đại ấn!

Năm đó hắn dùng binh sa cải tạo cái đại ấn này xong, thoạt nhìn có vẻ lợi hại lắm, nhưng lúc ném ra cứ như một cái lò xo vậy, bị người ta đánh một cái là bay đi ngay.

Lúc này đại ấn được ném ra, dù vẫn là kiểu bị đánh là tự động bay ra, biến đâu mất tiêu, nhưng khi Vương Bảo Nhạc và mấy khôi lỗi tu sĩ kia giao thủ, tung một quyền đánh lùi thân thể của một tên thì cái đại ấn này đột nhiên giáng thẳng xuống từ trên cao. Đè thân thể của hắn dẹp lép, sau đó lại bay lên...

Lần lượt vài lần đều như thế, dường như nó có ý thức riêng, mỗi lần phát hiện có kẻ sắp bị Vương Bảo Nhạc đánh bại thì nó lại nhảy tới giành, đè cho bẹp ruột!

- Bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, còn có cả chức năng tập trung mục tiêu ư?

Chuyện này khiến cho Vương Bảo Nhạc phải há hốc mồm, trong lòng vừa cười khổ vừa thầm than đối thủ của mình đều là khôi lỗi tu sĩ bị đồng hóa, nếu như họ có thần trí thì đám pháp bảo này nhất định có thể tạo thành uy hiếp tinh thần cực lớn đối với bọn họ.

Nhưng ngay khi Vương Bảo Nhạc lợi dụng ưu thế pháp bảo của mình, vừa đánh vừa lùi trong rừng, dần dần sắp thoát khỏi vòng vây thì mặt đất đột nhiên phát ra tiếng nổ kinh thiên!

Tiếng nổ vang ra từ dưới mặt đất, toàn bộ đại địa rung chuyển, bầu trời cũng chao nghiêng, mây đen tràn ngập dường như đang thu nhỏ lại. Cảnh này khiến cho Vương Bảo Nhạc biến sắc, mặt đất dưới chân hắn bị sụp xuống, nháy mắt đã có một bàn tay lớn bằng cây vươn ra từ bên trong!

Vương Bảo Nhạc kinh hô vội nhảy lên, trong lòng dâng lên cảm giác nguy cơ cực cao, mặc dù bàn tay này vẫn nhỏ hơn bàn tay khổng lồ

đã bóp nát khí cầu, nhưng đối với Vương Bảo Nhạc mà nói thì nó vẫn rất lớn, cao chừng mười trượng. Lúc này nó đột nhiên chui ra khỏi mặt đất, chộp về phía hắn!!

Tốc độ cực nhanh, đồng thời trong lòng bàn tay này còn có một cỗ uy áp chấn nhiếp tâm thần. Uy áp này giống như một cơn lốc vô hình, đánh thẳng vào đầu Vương Bảo Nhạc, phát ra tiếng nổ kinh thiên, cũng tạo thành làn sóng cực mạnh khiến đầu óc Vương Bảo Nhạc vù vù, hét thảm một tiếng.

Cứ như trong nháy mắt ngắn ngủi kia, thân thể của hắn đã trải qua âm lượng không sao chịu nổi, khiến cho ốc tai như muốn vỡ tung, màng nhĩ sắp bị xé rách đến nơi. Thất khiếu đổ máu, ý thức cũng bị cưỡng chề đàn áp, ngôn mê ngay lập tức.

Thân thể vừa nhảy lên giữa không trung chẳng hề bị bóp nát, bàn tay kia lập tức vươn ra, chỉ trong vài hơi thở ngắn ngủi đã tọa thành một cái kén to nối liền với bàn tay kia, sau đó bị tóm lấy độn thổ mà đi.

Đám khôi lỗi tu sĩ ở xung quanh vẫn đứng im tại chỗ, đơ mặt nhìn cảnh tượng này phát sinh, mãi cho đến khi cái kén bị lôi đi thì chúng mới nghiêng đầu như đang nghe mệnh lệnh gì đó, thân thể nhanh chóng chuyển động, đi về phía bồn địa Coron.

Mãi cho đến khi chúng đã đi xa thì nơi này mới trở nên yên tĩnh lại, bàn tay chống trời ở phía xa cũng dần rút xuống, chui xuống lòng đất lại. Nó vừa biến mất thì mây đen xung quanh cũng dần mờ đi, chỉ trong mười mấy giây ngắn ngủi đã tan biến hoàn toàn.

Phong ấn kia đã không còn tồn tại phạm vi lớn nữa, ánh mặt trời bên ngoài chiếu thẳng vào, hết thảy nhìn có vẻ như vô cùng bình thường.

Duy chỉ có ở phía sâu bên trong bồn địa Coron, vẫn còn một phần khói đen tồn tại trong phạm vi nhỏ, tựa như đây chính là nơi trung tâm, bất cứ lúc nào cũng có phong ấn.

Bên trong tầng phong ấn này, có một cái cây nhỏ chỉ chừng cánh tay, bị hơn trăm gốc đại thụ khổng lồ bao bọc xung quanh, cái cây nhỏ này thoạt nhìn như nửa sống nửa chết, vô cùng thê thảm, trên lá đầy vết rách, không có cái lá xanh tươi tốt nào, tựa như sinh cơ sắp lụi tàn vậy.

Nhưng nếu như các đại năng có mặt ở đây, nhìn xuyên qua lòng đất thì có thể nhìn thấy rễ chính của nó vô cùng khổng lồ, chiếm cứ

phạm vi hơn ngàn trượng, tựa như một cái mê cung bên trong lòng đất!

Rễ cây ngàn trượng kia lan ra hàng trăm hàng ngàn nhánh phụ, nhìn theo thì có thể thấy rõ chúng nó đã chui ra khỏi mặt đất, mọc thành vô số gốc đại thụ che trời!

Thậm chí nếu nhìn khắp thì có thể thấy tất cả cây cối ở khu vực chính giữa bồn địa Coron này đều là rễ của nó mọc thành!!

Loại đại thụ kinh người thế này, đến nay liên bang vẫn chưa hề có thông tin lưu trữ gì!

Mà lúc này, bên trong mê cung do nhánh cây của nó tạo thành dưới lòng đất, trong một lỗ hổng do rễ cây khổng lồ tạo thành mọc ra hơn trăm cái kén như những quả trái cây, những cái kén này đều to chừng vài trượng, cả đám mọc trên thân cây, vô cùng dày đặc.

Thậm chí có thể nhìn thấy ba quả đang cục cựa, còn những cái khác thì đều im lìm.

Bên trong ba quả đang cục cựa này đúng là ba người Vương Bảo Nhạc, Triệu Nhã Mộng và Trác Nhất Phàm. Ba người bọn họ đều duy trì tư thế bị bắt nằm trong đó, thậm chí đồ trữ vật cũng không hề bị lấy đi, chỉ giống như mất đi ý thức, hai mắt nhắm chặt không động đậy.

Xung quanh họ chứa đầy chất nhầy, vừa bị ngâm trong đó, lại có linh khí vô cùng nồng đậm truyền vào chỗ bọn họ từ gốc đại thụ này, liên miên không dứt.

Dường như nó đang cố gắng dùng cách này để đồng hóa thân thể của họ, lại có một nhánh cây sắc nhọn như gai mọc ra từ bên trong trái cây này, cắm vào đầu bọn họ, kết nối với nhau.

Như có một tồn tại kỳ lạ nào đó muốn đồng hóa thân thể, xóa đi ký ức của họ.

Thời gian dần trôi, không biết đã qua bao lâu, trong lúc ba người liên tục bị đồng hóa, Trác Nhất Phàm và Triệu Nhã Mộng từ đầu chí cuối đều như đang say ngủ, không hề có phản ứng gì. Duy chỉ có Vương Bảo Nhạc là lại run nhẹ vài cái, mặc dù thân thể không tỉnh lại, nhưng dường như lại có thứ kỳ lạ nào đó đang thức tỉnh trong cơ thể hắn, dần thèm khát mớ linh lực đang tràn vào...

Mà gốc đại thụ vẫn không hề biết rằng nó đang cố đồng hóa một con quái vật...

------oOo------

Chương 204: Lão tử liều mạng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thứ đầu tiên ngấp nghé mớ linh khí ùa vào cơ thể Vương Bảo Nhạc chính là mầm mống thôn phệ nằm ở đan điện, hình như mầm mống thôn phệ này đã chú ý tới đám linh khí đổ ào ào vào kia đã lâu, mãi cho đến khi đối phương đã vào hẳn rồi thì nó mới không kềm nổi nữa, tham lam chuyển động.

Hình như không dám chuyển động quá nhanh, sợ mình chủ động quá lại dọa đám linh khí kia chạy mất...

Nếu như chỉ là mầm mống thôn phệ tham lam và chuyển động thì thôi, nhưng ngay khi mầm mống thôn phệ chuyển động thì đám vật chất thần bí vốn đã dung hợp cùng máu thịt của hắn, bình thường vốn không hề lộ diện kia cũng dần xuất hiện trên khắp cơ thể hắn.

Cuối cùng chúng ngưng tụ lại cùng nhau, hóa thành một đạo thiểm điện màu đen, chậm rãi chạy dọc theo cơ thể hắn, nếu như nó có mắt thì lúc này nhất định sẽ là ánh đầy hứng thú và tò mò nhìn về phía gốc đại thụ vẫn còn hồn nhiên chưa phát hiện ra gì kia.

Cùng lúc đó, bên dưới mí mắt khép chặt của Vương Bảo Nhạc, trong đôi con ngươi đã mất ý thức lại có ánh sáng tím dần hiện lên, duòng như đám linh khí đang tràn vào trong người Vương Bảo Nhạc quá ngon lành, nó cũng kềm lòng không đặng mà muốn lan ra, nhưng nó lại sợ mầm mống thôn phệ và tia chớp đen, cho nên nó đành phải ngần ngừ một lúc, ngay cả lan ra cũng chậm chạp vô cùng, như đang muốn thử xem sao.

Hình như mầm mống thôn phệ và tia chớp đen đều ngó lơ ánh sáng tím, như thể toàn bộ sự chú ý của chúng đều đặt ở ý thức và linh khí của gốc đại thụ vẫn còn ngu ngơ chưa hay biết gì.

Vậy nên sau khi thử một lúc thì ánh sáng tím này cũng lan rộng ra, nhưng nó cũng giống như mầm mống thôn phệ và tia chớp đen, chọn ẩn nhẫn, quan sát ý thức và linh khí của gốc đại thụ kia.

Ý thức của gốc đại thụ kia căn bản không hề biết rằng lúc này trong cơ thể Vương Bảo Nhạc đang tồn tại ba thế lực, nó vẫn cứ trút linh khí ào ào vào muốn đồng hóa thân thể Vương Bảo Nhạc, cố gắng xóa bỏ ý thức của hắn.

Nếu như lúc này Vương Bảo Nhạc mà tỉnh thì hắn nhất định sẽ phát điên vì cái thứ tự nhiên chui vào người mình mà không thèm trả tiền thuê kia...

Cứ thế, trong lúc ba thế lực ngấp nghé, mãi cho đến khi ý thức và linh khí của gốc đại thụ đã hoàn toàn xâm nhập vào trong cơ thể của Vương Bảo Nhạc, mắt thấy linh khí trong cơ thể của hắn đã tràn đầy, xuất hiện dấu hiệu sắp bị đồng hóa, ngay khi ý thức sắp sửa bị xóa bỏ thì phù văn màu tím là thứ đầu tiên không chờ được nữa, nó bất ngờ lao thẳng ra!

Nó lao ra khiến trong người Vương Bảo Nhạc nhấc lên một vùng tử hải, khí thế ngập trời, lập tức tới gần ý thức của gốc đại thụ, hình như nó có cách làm tê liệt ý thức của gốc đại thụ, khiến nó không hề phát hiện ra, thế là vùng tử hải này lại điên cuồng thôn phệ linh khí!

Vừa nuốt một phát thì đã rút đi chừng mười phần trăm, hình như nó vẫn còn muốn tiếp tục, nhưng khi tia chớp đen tới gần thì nó lại nhanh chóng rút lui, không dám tới gần.

Tia chớp màu đen kia lướt nhanh tới, ngay khi tiếp cận thì khẽ hấp một cái, chỉ trong nháy mắt đã hút đi năm mươi phần trăm, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn mà tiêu tán.

Tứ hải mãnh liệt thôn phệ, tia chớp màu đen bá đạo cuồng hấp chỉ xảy ra trong nháy mắt, ý thức của gốc đại thụ vẫn còn bị tử hải làm tê liệt, hoàn toàn không hay biết gì về việc linh khí của mình bị hút đi.

Lúc này, theo phần lớn lượng linh khí ùa vào người Vương Bảo Nhạc bị hút đi, mầm mống thôn phệ của Vương Bảo Nhạc rốt cuộc cũng chuyển động, chỉ trong nháy mắt đã điên cuồng vận chuyển, một cỗ lực hút kinh thiên động địa bộc phát, lập tức tràn ra từ trong cơ thể của Vương Bảo Nhạc, chẳng những hút sạch đám linh khí còn thừa, mà còn giống như một cái lỗ đen khổng lồ, điên cuồng thôn phệ cả chất nhầy và gốc đại thụ kia ở bên ngoài!

Tiếng ù ù vang lên, trái cây chỗ Vương Bảo Nhạc bắt đầu khô quắp lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được. Tất cả chất nhầy bên trong như bị bốc hơi, biến thành chất dinh dưỡng, bị Vương Bảo Nhạc hấp thu.

Theo hấp thu cho dù phần lớn đã bị mầm mống thôn phệ hút đi, nhưng trong quá trình này thân thể của Vương Bảo Nhạc cũng được

cường hóa, huyết nhục thay đổi, xương cốt mạnh mẽ hơn, sức lực thân thể cũng tăng vọt lên vô cùng kinh người!

Cùng lúc đó, trong đầu của hắn cũng có một lực hút bộc phát, giống như có một cây gai nhọn trực tiếp đâm thẳng vào mi tâm, khiến cho thân thể của hắn run mạnh một cái, mở to hai mắt ra.

Vừa mở mắt ra thì Vương Bảo Nhạc thoáng ngẩn người một lúc, sau đó ký ức ùa về, hắn nhớ lúc mình đang phản kháng thì bị một bàn tay cây khổng lồ bắt lấy, tiếp theo hắn đã mất đi ý thức.

- Ta đang ở nơi nào đây...

Tim của Vương Bảo Nhạc đập nhanh, hắn lập tức nhận ra linh khí xung quanh và chất nhầy bốn phía đang nhanh chóng rút đi, tất cả khiến hắn thoáng ngơ ngác.

Nhưng chỉ trong nháy mắt hắn đã nhận ra mầm mống thôn phệ trong cơ thể đang điên cuồng thôn phệ.

- Gì thế này...

Vương Bảo Nhạc vô cùng kinh ngạc, nhánh cây cắm vào trán hắn lúc này đã héo rũ rồi gãy vụn...

Nhìn nhánh cây đang rơi lả tả xuống từ đầu của mình, vẻ mặt của Vương Bảo Nhạc rất cổ quái, nhất là hắn nhận ra dường như trong cơ thể mình đang căng tràn sức mạnh, thậm chí tu vi cũng được đề cao rất nhiều. Lúc này hắn gãi đầu, cảm thấy mọi chuyện đúng là khó mà tin nổi.

- Chẳng lẽ gốc đại thụ này định đồng hóa ta, nhưng lại bị mầm mống thôn phệ của ta nuốt ngược lại ư?

Nghĩ tới đây, Vương Bảo Nhạc lập tức cảnh giác, nhưng đợi cả buổi trời, đến khi chất ngầy đã cạn sạch, linh khí cũng không còn, thậm chí xung quanh cũng khô nứt như héo đi, nhưng lại không hề có thân ảnh nào xuất hiện...

Tựa như gốc đại thụ vẫn hoàn toàn không phát hiện ra biến cố, điều này khiến cho Vương Bảo Nhạc vô cùng khiếp sợ, đồng thời hài mắt cũng dần lóe sáng.

- Chẳng lẽ chính bản thân gốc đại thụ này đang có vấn đề gì ư?

Vương Bảo Nhạc nghi hoặc, dùng sức đánh thật mạnh vào vách quả héo úa, răng rắc một tiếng thủng ra một lỗ hổng, hắn không lập tức đi ra mà thôi động đám muỗi trong vỏ kiếm, khiến chúng bay ra ngoài xem xét.

Vừa xem xét xong thì Vương Bảo Nhạc run lên một cái, thông qua tầm mắt của đám muỗi, hắn nhìn thấy bên ngoài rõ ràng là một hốc cây khổng lồ, xung quanh nơi này có vô số quả to, chỗ hắn ở đúng là bên trong một trong số những quả to đó!

- Qủa nhiên gốc đại thụ này muốn đồng hóa ta!

Tim của Vương Bảo Nhạc đập rộn lên, lập tức xé toạch thân quả ra, sau khi chui ra thì hắn nhìn quanh một phen. Dù trước đó cũng đã dùng tầm mắt của đám muỗi để nhìn rõ, nhưng lúc này nhìn qua thì hắn vẫn cảm thấy vô cùng giật mình.

- Chắc là Trác Nhất Phàm và Triệu Nhã Mộng đều ở nơi này!

Hô hấp của Vương Bảo Nhạc trở nên dồn dập hơn, lập tức chạy đi tìm. Hắn nhanh chóng tìm thấy Triệu Nhã Mộng. Thấy quả cây chỗ Triệu Nhã Mộng đã xuất hiện màu xanh, thậm chí có cả vân gỗ thoáng hiện, Vương Bảo Nhạc lập tức sốt ruột, không kịp đi tìm Trác Nhất Phàm nữa. Hắn gầm nhẹ một tiếng, tu vi nhanh chóng vận chuyển, sức mạnh bộc phát ở hai tay, muốn xé rách quả cây kia!

Nhưng rõ ràng bên trong nó có linh khí vô cùng nồng đậm, khiến lớp vỏ cực kỳ cứng rắn, trước khi linh khí khô cạn thì khó mà xé ra được. Vương Bảo Nhạc thấy thế thì cắn răng một cái.

- Con mẹ nó, ông đây liều mạng, không phải là hấp thu thôi à, ông đây có mầm mống thôn phệ, sợ mày chắc?

Vương Bảo Nhạc nghĩ thế thì ôm lấy quả cây, mầm mống thôn phệ trong cơ thể cũng ầm ầm bộc phát!

Một cỗ lực hút cực mạnh phát ra từ trong người Vương Bảo Nhạc, đồ ào ào vào trong quả cây kia. Thấy mầm mống thôn phệ hữu ích như thế, theo đai lượng linh khí bị hút vào, tu vi trong cơ thể cũng tăng theo, Vương Bảo Nhạc lập tức kích động không thôi.

Chẳng qua là dù kích động, nhưng vẫn có phần lo sợ, cả hai cảm xúc hợp lại biến thành cảm giác khích thích khó mà nói rõ. Khiến cho

tinh thần của Vương Bảo Nhạc vô cùng hưng phấn, đang định tăng mạnh.

Nhưng đúng lúc này...

Tử hải nấp trong mắt hắn cũng không nhịn được nữa, nó lại xuất hiện thôn phệ linh khí của gốc đại thụ.

- Cái gì thế này!!

Sự xuất hiện của tử hải khiến cho Vương Bảo Nhạc giật thót, hắn lập tức cảm thấy không đúng. Còn chưa kịp nghĩ kỹ thì tia chớp màu đen trong người hắn cũng không cam lòng yếu thế mà lao thẳng ra...

- Đây lại là cái quỷ gì nữa!!

Vương Bảo Nhạc nhảy dựng lên, há hốc mồm hoàn toàn, cảm thấy đầu óc mít đặc.

Trước mấy thứ quái lạ trong cơ thể mình, ngoại trừ ngơ ngác ra thì Vương Bảo Nhạc cũng chỉ có thể ngơ ngác mà thôi...

------oOo------

Chương 205: Trở thành chủ đạo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắn biết rõ lai lịch của mầm mống thôn phệ, nó được hình thành do tu luyện công pháp mà chị đẹp trong mặt nạ màu đen đưa cho, có thể nói đó là do hắn tự mình luyện ra...

Còn tia sét màu đen kia, dù đây là lần đầu tiên Vương Bảo Nhạc nhìn thấy, nhưng hắn vẫn cảm giác được nó rất quen, nhất thời nhớ tới lúc hắn luyện kim thân, bị tia sét màu đen của chị gái trong mặt nạ đánh lên người, có vẻ cùng loại với tia sét màu đen đó.

- Mẹ nó...

Vương Bảo Nhạc nghĩ đến những thứ này thì lập tức muốn mắng người, hắn phân tích kiểu gì thì cũng thấy tất cả đều có liên quan đến chị gái trong mặt nạ, điều này khiến hắn vừa bực bội vừa khó chịu.

Còn tử hải kia, sau khi Vương Bảo Nhạc phân tích toàn bộ nửa cuộc đời của mình thì cuối cùng cũng biết được lai lịch của nó.

- Nó chẳng phải đốm sáng tím đã từng muốn thôn phệ ta ở trong quê hương linh tức ư!!

Sau khi cảm ứng được mớ hỗ lốn trong cơ thể mình, Vương Bảo Nhạc khóc không ra nước mắt, trong lòng vô cùng tức giận, chẳng biết phát tiết đằng nào, chỉ có thể đặt mục tiêu lên quả cây ở trước mặt.

Theo hắn thả lỏng tâm thần, lực hút từ các thế lực trong cơ thể hắn hợp lại, tăng vọt lên, qủa cây chỗ Triệu Nhã Mộng bắt đầu khô quắt lại với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được, toàn bộ quá trình chỉ hơn mười giây, tất cả linh khí và sinh cơ trong quả cây đã biến mất sạch sẽ.

Thân thể của Vương Bảo Nhạc run lên, rõ ràng cảm giác được trong khoảng thời gian ngắn này, tu vi của mình lại tăng cao không ít, cách lúc đột phá Chân Tức tầng bốn cũng không xa. Hơn nữa không chỉ mầm mống thôn phệ thôn phệ xong thì đưa một phần linh khí về, ngay cả tia sét màu đen và tử hải kia hấp thu xong cũng chia ra một phần đưa vào trong cơ thể của Vương Bảo Nhạc.

Cảm nhận được màn này, cơn giận trong lòng Vương Bảo Nhạc mới vơi đi một chút.

- Coi như bọn mày còn chút lương tâm...

Mặc dù vẫn rất buồn bực, nhưng lúc này Vương Bảo Nhạc cũng không để ý được nhiều nữa, hắn vội xé rách quả cây chỗ Triệu Nhã Mộng ra. Một tiếng răng rắc vang lên, sau khi quả cây bị xé ra thì Vương Bảo Nhạc túm lấy cánh tay của Triệu Nhã Mộng, lôi cô ra ngoài.

Chiếc váy ướt sũng dán lên người Triệu Nhã Mộng tựa như hóa thành một bộ đồ bó, khiến cho thân hình lả lướt của Triệu Nhã Mộng lộ rõ trước mặt Vương Bảo Nhạc. Hắn liếc nhìn một cái, khá là kinh ngạc.

- Bình thường nhìn không ra là Triệu Nhã Mộng này có dáng người được đấy chứ.

Cùng lúc đó, đã không còn bị ý thức của gốc đại thụ đồng hóa nữa, lúc Triệu Nhã Mộng bị Vương Bảo Nhạc kéo ra thì thân thể của cô run lên như sắp tỉnh lại. Vương Bảo Nhạc lập tức cảnh giác hẳn, thầm nghĩ nếu như Triệu Nhã Mộng bị đồng hóa thành công, mình tới cứu cô ấy như thế này chẳng khác nào rước thêm kẻ thù. Vậy nên hắn giơ tay phải lên, lấy một thanh phi kiếm ra cắt một đường trên tay Triệu Nhã Mộng trước khi cô tỉnh lại.

Cảm giác đau đớn khiến Triệu Nhã Mộng tỉnh lại nhanh hơn, ánh mắt mở to ra, sau khi tỉnh lại và nhìn thấy Vương Bảo Nhạc thì cô hít sâu một hơi, sắc mặt tái nhợt nhưng tâm trạng rất ổn định. Sau khi ngó quanh một lượt thì mới cúi đầu nhìn vết thương trên tay mình, lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn Vương Bảo Nhạc.

- Xác định ta không bị đồng hóa rồi chứ gì.

Nói xong, Triệu Nhã Mộng lại lấy thẻ ngọc truyền âm ra muốn liên hệ với đạo viện.

Còn Vương Bảo Nhạc thấy vết thương của Triệu Nhã Mộng không lành lại ngay thì cũng thở phào nhẹ nhõm, nghe Triệu Nhã Mộng nói vậy hắn cũng thấy xấu hổ đôi chút.

- Ta đi cứu Trác Nhất Phàm đây!

Vương Bảo Nhạc vội nói, thân thể nhoáng lên chạy đi tìm Trác Nhất Phàm. Triệu Nhã Mộng cũng nhanh chóng phát hiện truyền âm không thành, lúc này cố gắng đựng dậy cùng đi tìm, sau đó cả hai nhanh chóng tìm thấy quả cây chỗ Trác Nhất Phàm.

Xuyên qua vách quả mờ mờ, có thể thấy vẻ mặt của Trác Nhất Phàm ở bên trong vô cùng dữ tợn, gương mặt nổi toàn gân xanh, tặ như có một rễ cây nhỏ đang bò lúc nhúc ở bên dưới vậy.

Cảnh này khiến cho cả hai người biến sắc, trong lòng Vương Bảo Nhạc vô cùng lo lắng, Triệu Nhã Mộng giật mình ngẩn ra thì hắn bước tới ôm lấy quả cây chỗ Trác Nhất Phàm hét lớn.

Vương Bảo Nhạc lập tức bộc phát một lực hút vô cùng kinh người, quả cây chỗ Trác Nhất Phàm nhanh chóng bị hút khô, Triệu Nhã Mộng đứng bên cạnh mở to hai mắt ra nhìn với vẻ không dám tin, nhìn Vương Bảo Nhạc cũng không nói thành lời.

Nếu đổi lại là lúc khác thì Vương Bảo Nhạc nhất định sẽ đắc ý bốc

phét một phen, nhưng nay hắn không có tâm trạng đó. Sau khi quả cây chỗ Trác Nhất Phàm khô quắp lại thì hắn lập tức ra tay xé rách lớp vỏ ngoài, kéo Trác Nhất Phàm ra.

Trác Nhất Phàm vừa ngã ra đất, không đợi Vương Bảo Nhạc ra tay kiểm tra thì Triệu Nhã Mộng đứng bên cạnh đã lấy phi kiếm ra rạch một đường trên chân của Trác Nhất Phàm.

Máu tươi tràn ra, không hề nhanh chóng khép lại như những tu sĩ đã bị đồng hóa, chuyện này khiến cả hai thở phào nhẹ nhõm. Trác Nhất Phàm cũng tỉnh lại từ cơn đau, sau khi mở mắt ra thì hắn ngẩn người một lúc, nhưng nhanh chóng tỉnh táo lại, khi thấy hai người Vương Bảo Nhạc thì lại nhìn quanh rồi mới hít sâu một hơi.

- Các ngươi... Nơi này là...

- Chắc hẳn nơi này là trong cơ thể của gốc đại thụ đã bắt chúng ta, sức mạnh phong ấn vẫn còn nên không thể truyền âm, nếu như không nhờ có Vương Bảo Nhạc thì chắc hẳn ba người chúng ta đã bị nó đồng hóa, xóa đi ý thức, trở thành khôi lỗi rồi!

Triệu Nhã Mộng hít sâu một hơi cho bình tâm lại rồi thản nhiên giải thích.

- Bây giờ không phải lúc nói chuyện này, chúng ta phải tranh thủ tìm lối ra mới được!

Vương Bảo Nhạc nhìn quanh, cố gắng tìm được lối rời khỏi nơi đây. Hắn vừa nói ra, Trác Nhất Phàm vốn định mở miệng hỏi thăm tiếp cũng gật đầu theo bản năng, thậm chí ngay cả Triệu Nhã Mộng cũng thế.

Chính hai người bọn họ cũng không phát hiện ra, từ sau khi được Vương Bảo Nhạc cứu thoát, cả ba cùng rơi vào khốn cảnh, không rõ từ lúc nào trên người Vương Bảo Nhạc lại phát ra một cỗ quyết đoán bình thường khó mà cảm giác được.

Cũng chính sự quyết đoán này khiến hai người bất giác chọn nghe theo.

Dù lúc này đang suy yếu, nhưng họ vẫn cắn răng phối hợp. Ba người bắt đầu tìm kiếm trong không gian chứa đầy quả cây này.

Nhưng dẫu có kiếm tìm ra sao thì vẫn không thể thấy bất kỳ lối thoát

nào ở nơi bị phong kín hoàn toàn này. Dù có ra tay đánh phá thì cũng không thể khiến vách cây rung chuyển, nửa nén nhang sau, Trác Nhất Phàm lộ ra vẻ cay đắng, nhìn Vương Bảo Nhạc.

- Bảo Nhạc, nơi này không có lối ra...

Triệu Nhã Mộng im lặng, dù không nói gì nhưng cô vẫn nhìn về phía Vương Bảo Nhạc.

Bị hai người nhìn như thế, Vương Bảo Nhạc vẫn không ý thức được sự có mặt của người đã trở thành dẫn đầu trong nhóm. Lúc này hắn sốt ruột đi tới đi lui, lại lấy kiếm ra đâm vách cây.

Keng một tiếng, phi kiếm bị chấn văng ngược lại, nhìn vách cây không chút sứt mẻ kia, Vương Bảo Nhạc nhất thời cũng hết cách. Nhưng chỉ nháy mắt thì đã có vô số ý nghĩ lóe lên trong đầu, trong lòng hắn vẫn luôn có một nghi hoặc, ấy chính là tại sao cả ba người đều thoát ra khỏi quả cây, bản thân hắn lại hấp thu không ít linh khí nhưng đến nay gốc đại thụ vẫn chưa phát hiện ra.

Vương Bảo Nhạc không biết tại sao, hắn cảm thấy hoặc là bản thân gốc đại thụ này có vấn đề nên đang say ngủ, hoặc là đám lộn xộn trong người mình đã quấy nhiễu ý thức của gốc đại thụ.

Hoặc có thể là cả hai, nghĩ thế, Vương Bảo Nhạc ý thức được có lẽ chờ tiếp ở đây sẽ an toàn, nhưng vẫn có khả năng sẽ xuất hiện nguy cơ, dù sao thì gốc đại thụ này có bản lĩnh giả truyền âm, đặt hy vọng vào việc chờ đạo viện phát hiện ra thì không thực tế chút nào.

Trong lúc có thể gặp phải nguy hiểm bất cứ lúc nào thế này, cách ngồi chờ chết này thật sự không phải tính cách của Vương Bảo Nhạc, lúc này hắn dần hạ quyết tâm, vội cất lời.

- Nhất Phàm, Nhã Mộng, hai người hộ pháp giúp ta!

Vương Bảo Nhạc nói xong thì lập tức bước lên, lao thẳng tới một phía vách cây, ôm lấy nó rồi hét lớn.

- Hút hết cho ta!

Vừa nói xong thì mầm mống thôn phệ, tia sét đen và cả tử hải trong người Vương Bảo Nhạc lập tức bộc phát. Lực hút cực mạnh tràn ra ào ào từ trong người của hắn, lực hút này men theo vách cây, lan ra khắp nơi này, bắt đầu điên cuồng hấp thu và thôn phệ!

- Nếu đã không có lối ra thì ta sẽ coi nó như một quả cây mà hút khô nó. Tới chừng đó vách tường xung quanh tự nhiên sẽ khô nứt, ta không tin khi đó lại không trốn được!

Vương Bảo Nhạc cũng liều mạng, dốc toàn lực ra ứng phó.

Gần như ngay khi đám lộn xộn trong người Vương Bảo Nhạc vận chuyển thì vách cây bị hắn ôm lấy chợt lay mạnh, vô số linh khí nồng đậm cuồn cuộn ùa vào trong cơ thể của hắn.

Lượng linh khí này quá nhiều, lại ẩn chứa vô số sinh cơ, sau khi ùa vào trong người Vương Bảo Nhạc thì tựa như mưa rào tưới mát cho mầm mống thôn phệ, tia sét màu đen và tử hải. Khiến chúng lập tức trở nên hưng phấn, điên cuồng thôn phệ.

------oOo------

Chương 206: Chân Tức Đỉnh Phong

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngay khi chúng nó bộc phát, Vương Bảo Nhạc tựa như hóa thành một con sâu khổng lồ, chỉ mới mấy giây thôi mà tường cây bị Vương Bảo Nhạc ôm lấy lập tức phát ra dấu hiệu khô quắt lại. Phạm vi khô héo lan rộng ra, lấy Vương Bảo Nhạc làm trung tâm, bắt đầu kéo ra khắp hốc cây này!

Nhất là đám quả cây không có tu sĩ kia, theo Vương Bảo Nhạc hấp thu, chúng cũng bắt đầu teo lại, như có lượng linh khí khổng lồ vô tận điên cuồng bộc phát, ùa vào người Vương Bảo Nhạc.

Tu vi của hắn cũng kéo thẳng lên, từ Chân Tức tầng bốn đỉnh phong bỗng chốc đột phá, trực tiếp biến thành tầng năm!

Trong lúc đột phá, thân thể của Vương Bảo Nhạc run mạnh, linh lực vốn như sông lớn trong kinh mạch lúc này cũng bộc phát, tựa như phiên giang đảo hải. Vừa bị cưỡng chế mở rộng, tăng cường sức chứa, đồng thời lại có vô số linh lực ào ào đổ vào, khiến kinh mạch toàn thân Vương Bảo Nhạc quay cuồng, cuối cùng hội tụ lại ở đan điền nơi mầm mống thôn phệ tồn tại, biến thành một biển rộng!

Linh lực như biển rộng xoay tròn theo mầm mống thôn phệ, hóa

thành một dòng xoáy khổng lồ, quét ngang toàn thân Vương Bảo Nhạc. Đồng thời tạo thành từng đợt sóng linh lực lan ra khắp cơ thể hắn, phát ra một loại uy áp khiến cho Trác Nhất Phàm và Triệu Nhã Mộng cũng phải giật mình khiếp sợ!

Mặc dù uy áp này không mạnh bằng Trúc Cơ, nhưng trong Chân Tức có thể coi như vô cùng kinh người, dù sao thì những người khác cao lắm chỉ có linh mạch tám phần, còn Vương Bảo Nhạc thì lại là mười phần!

Tu vi tăng cao cũng khiến nhục thể của hắn được linh khí tẩy rửa, sinh ra ảnh hưởng lớn, huyết nhục càng thêm săn chắc, cốt cách càng cứng cáp hơn, sức lực nhục thân cũng được đề cao cực lớn!

Loại đề cao này thể hiện rõ ở tốc độ và sức mạnh của hắn, thậm chí ngay cả tường cây cũng xuất hiện dấu hiệu vỡ vụn khi bị hắn ôm mạnh!

Tu vi đột phá, kéo theo lực hút của mầm mống thôn phệ lại càng mạnh hơn, khiến cho Vương Bảo Nhạc như biến thành một hỗ đen. Trong lúc điên cuồng hấp thu và thôn phệ này, hắn điên cuồng gầm nhẹ một tiếng, gốc đại thụ càng lay động dữ dội hơn, giống như muốn thoát khỏi hắn!

Nhưng Vương Bảo Nhạc lại ôm siết lấy, tuyệt đối không buông ra, trong mắt lóe lên vẻ tàn nhẫn, thậm chí lúc này cũng hưng phấn khó nói thành lời khi tu vi đột phá cực nhanh.

Một màn này lập tức kiến cho Trác Nhất Phàm đần mặt ra, hai mắt mở to, trong lòng dậy sóng. Hắn biết rõ Vương Bảo Nhạc rất mạnh, nhưng sau khi trở thành tu sĩ Chân Tức, lần lượt chấp hành bao nhiêu nhiệm vụ thì Trác Nhất Phàm cũng rất tự tin vào bản thân.

Nhưng nay nhìn Vương Bảo Nhạc, hắn đột nhiên cảm thấy đối phương không phải người, mà là một con hung thú có hình người thì đúng hơn!

Bằng không thì sao có thể hấp thu sinh cơ và linh khí của gốc đại thụ như thế chứ...

Triệu Nhã Mộng cũng phải ngơ ngác, dù ngày thường cô có bình tĩnh cách mấy đi chăng nữa thì nay cũng phải trợn mắt há mồm, nhất là sau khi một đống quả cây khô quắt lại, vết nứt lan ra khắp hốc cây, nơi này cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội như đang giãy giụa muốn

trốn...

Nó càng giãy giụa thì Vương Bảo Nhạc lại bộc phát mạnh mẽ hơn trước nguy cơ sống còn, hắn gào lên một tiếng.

- Mày có giãy giụa cũng thế thôi, tao sẽ hút khô mày!!

Vương Bảo Nhạc cũng liều mạng, gầm lên vận chuyển tu vi, toàn lực thôi phát mấy loại tồn tại trong cơ thể, khiến cho lực hút tăng mạnh hơn.

Tiếng ầm ầm vang vọng khắp nơi, trong sự ngỡ ngàng của Trác Nhất Phàm và Triệu Nhã Mộng, hốc cây này ngày càng lắc mạnh hơn, ẩn ẩn còn có tiếng gào rú phát ra từ trong thân cây!

Tất cả mọi chuyện khiến cho Trác Nhất Phàm và Triệu Nhã Mộng giật thót tim, lúc nhìn Vương Bảo Nhạc thì cảm thấy hắn giống hệt một hung thú khoác lớp da người. Càng cảm thấy dường như trên người hắn tồn tại cảm giác vô cùng hung tàn.

Trong lúc cả hai người rung động không thôi thì trong cơ thể Vương Bảo Nhạc lại nổ mạnh một tiếng nữa, tu vi liên tục kéo lên, trực tiếp từ Chân Tức tầng năm lên thẳng đại viên mãn, sau đó biến thành Chân Tức đỉnh phong!!

Tất cả diễn ra quá nhanh, thế cho nên tu vi đột phá chẳng những khiến cho Trác Nhất Phàm và Triệu Nhã Mộng không dám tin, mà chính bản thân Vương Bảo Nhạc cũng không thể tin. Ngay khi tu vi của hắn đột phá Chân Tức đỉnh phong thì toàn bộ nơi này giống như không chịu đựng nổi nữa, trực tiếp nổ tung!!

Theo nơi này nổ tung, ba người đang định lao ra, nhưng chợt phát hiện bên ngoài hốc cây này lại có một hốc cây khác to hơn!

- Ta lại hút tiếp!

Vương Bảo Nhạc cũng cắn răng chơi liều, đặt tay lên vách cây hút tiếp. Toàn bộ bồn địa Coron này chấn động dữ dội, đất đai rung chuyển, từng gốc đại thụ vặn vẹo, thậm chí ngay cả khu vực phong ấn ở giữ bồn địa Coron cũng xuất hiện dấu hiệu lỏng lẻo.

Phong ấn buông lỏng khiến cho ba người Vương Bảo Nhạc lập tức phát hiện được ngay, cảm giác rõ ràng nhất chính là tựa như trồi lên khỏi mặt nước. Ba người thở hổn hển, Vương Bảo Nhạc và Triệu Nhã

Mộng không chút chần chờ, lập tức lấy nhẫn truyễn âm ra cầu cứu đạo viện!

- Bồn địa Coron có đại thụ thành tinh, mau tới cứu viện đi!!

Vương Bảo Nhạc một tay hấp thu gốc đại thụ, một tay cầm nhẫn truyền âm gào to.

Triệu Nhã Mộng ở bên cạnh cũng nhanh chóng truyền âm, nhưng ba người vừa mới cầu cứu, không rõ có truyền tới được đạo viện hay không, còn chưa kịp nhận được lời đáp của đạo viện thì có một tiếng ré lớn đầy đau đớn vang lên xung quanh!

Nếu như coi gốc đại thụ kia là một con người thì Vương Bảo Nhạc lúc này giống như một con sâu khổng lồ trong người nó, mà hốc cây khổng lồ bị Vương Bảo Nhạc hấp thu chính là một bộ phận trong cơ thể của gốc đại thụ, lúc này cơ quan nội tạng vỡ nát, cảm giác đau đớn dữ dội này khiến nó phát điên.

Dù trước đó có sức mạnh kỳ dị của tử hải làm tê liệt ý thức của nó, nhưng trong cơn đau đớn dữ dội này, tác dụng gây tê kia cũng mất đi, nó giãy giụa tỉnh lại, tiếng gào đau đớn của nó cũng vang vọng trong lòng đất, xuyên qua mặt đất vang thấu trời xanh, lan ra khắp bốn phương.

Grào!!!

Tiếng gào này quá lớn, còn đáng sợ hơn cả sấm sét, đánh thẳng vào tai của ba người Vương Bảo Nhạc. Trác Nhất Phàm vốn đang suy yếu lập tức hộc máu, Triệu Nhã Mộng cũng run lên, khóe miệng rỉ máu, mặt mày tái nhợt.

Dù tu vi của Vương Bảo Nhạc đã đột phá, linh khí trong cơ thể căng tràn viên mãn, nhưng vẫn bị tiếng gào này khiến cho đầu óc ù ù, nhưng tiếp theo đó lại là một cỗ ngoan ý!

Từ trước đến nay hắn chính là kiểu hung ác với chính mình một thì hung ác với kẻ thù mười!

- Tao sợ mày chắc?

Vương Bảo Nhạc tức giận hét lên, ôm lấy vách cây, trong lúc Trác Nhất Phàm và Triệu Nhã Mộng căng thẳng chạy đến gần, hắn đang định hấp tiếp thì chợt há hốc mồm...

Tia sét đen trong cơ thể hắn lúc này chợt lười biếng, không thèm đếm xỉa tới mong muốn của Vương Bảo Nhạc nữa, trực tiếp chui vào trong kinh mạch của hắn, dung nhập vào linh lực của hắn rồi biến mất như đang ngủ say.

- Hút đi chứ, đừng có ngủ mà!!

Vương Bảo Nhạc sốt ruột thử thôi phát mầm mống thôn phệ.

Nhưng mầm mống thôn phệ cũng giống như nó, dường như khi Vương Bảo Nhạc đột phá đến Chân Tức đỉnh phong, trước khi không đột phá thành Trúc Cơ thì nó sẽ không thể nào tiếp tục được nữa do đã đến cực hạn, dần dần ngừng chuyển động, ngủ say giống như tia sét màu đen kia.

Tử hải cũng dần lui vào sâu trong mắt của Vương Bảo Nhạc rồi lặng đi.

- Con mẹ bọn mày, hút đi chứ!!

Vương Bảo Nhạc nghẹn đỏ hết cả mặt, tựa như cảm nhận được sự sốt ruột của Vương Bảo Nhạc, chín con muỗi chui ra khỏi vỏ kiếm rồi bay vòng vòng quanh hắn.

- Các tổ tông ơi, các ngươi không thể như thế được, vào lúc mấu chốt thế này sao lại tụt vòi như thế chứ, đồ ngon trước mắt kìa, lên đi mà...

Vương Bảo Nhạc khóc không ra nước mắt, vội mặc niệm thầm trong lòng.

Nhưng đúng lúc này, tiếng rít của gốc đại thụ lại tăng mạnh, toàn bộ nơi này rung chuyển dữ dội, sau đó lại có vô số thân ảnh tu sĩ đã bị đồng hóa chui ra từ bên trong vách cây, lao thẳng tới chỗ ba người Vương Bảo Nhạc.

Sát khí ngợp trời, mặc dù không rõ tại sao Vương Bảo Nhạc không hấp thu được nữa. Nhưng Trác Nhất Phàm và Triệu Nhã Mộng cũng hiểu nhất định là có vấn đề nên cảnh giác nhìn quanh, mặt mày tái đi, nhưng họ vẫn không bỏ cuộc, ba người không nói một lời, ánh mắt giao nhau một cái thì đồng loạt lùi lại, tập trung lại một góc, coi đây là chiến trường.

Vương Bảo Nhạc bộc phát tu vi, chín con muỗi bay ra, cung cấp tầm nhìn toàn diện, khí tức Chân Tức đỉnh phong và sức mạnh nhục thân hỗ trợ cho nhau, khiến chiến lực của hắn tăng cao. Lúc này hắn bước lên tung một cước, đá bay một tên tu sĩ vừa vọt lên.

- Nhã Mộng, cho ta thêm trận pháp, Nhất Phàm, ngươi tỉa đám lọt lưới, chúng ta liều mạng!

Vương Bảo Nhạc mắt lóe hung quang, vừa nói xong, sát khí được kích phát lúc ở rừng mưa Trì Vân lại xuất hiện lần nữa!

------oOo------

Chương 207: Phụng chí tu chân hành!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngay khi mấy trăm tu sĩ đã bị đồng hóa kia xuất hiện, lớp vỏ ngoài của cái cây nhỏ khô héo tràn ngập vết rách nằm ở mặt đất phía trên hốc cây, bị mấy trăm gốc đại thụ vây quanh bất chợt lộ ra một gương mặt trung niên.

Hắn ta vặn vẹo nhăn nhó, giống như đang gánh phải đau đớn khó tả thành lời, nếu nhìn kỹ thì có thể thấy vết nứt trên thân thể của hắn ta đang lan dần ra, ẩn ẩn còn có ánh sáng lưu chuyển ở bên trong.

Rõ ràng loại nứt lan này cũng có chút liên quan hết hành vi thôn phệ của Vương Bảo Nhạc, nhưng không phải tất cả. Lúc này hắn ta đang phải trải qua một lần lột xác!

Nhưng so với vẻ đau đớn vặn vẹo trên mặt thì ánh mắt của nó lại vô cùng bình tĩnh. Lúc này nó nhìn về phía đạo viện phiêu miểu, có tiếng thì thào vang lên.

- Vẫn bị truyền đi rồi ư... Dù không muốn như thế, nhưng đã đến nước này rồi thì... Phải nghĩ cách một phen mới được, dù sao thì chúng nó đã có hai người lần lượt thành công, chỗ của ta cũng phải thành công mới được... Còn ba con sâu trong người ta thì chẳng đáng kể mấy, cứ tiêu diệt là được.

Trong tiếng thì thào này vang lên, hốc cây bên dưới nó lúc này, Vương Bảo Nhạc đột nhiên lao ra, sát khí bộc phát, dưới chân xuất hiện mây mù.

Mây mù này chính thuật pháp riêng biệt của Phiêu Miểu Công, nó vừa xuất hiện thì lập tức khiến tốc độ của hắn tăng mạnh, nhanh chóng lao ra như một mũi tên.

Ở tầng ngoài thân thể hắn cũng có mây mù lượn lờ, đây chính là thuật pháp tầng thứ tư của Phiêu Miểu Công, tên là Vân Vụ Thân!

Còn thuật pháp tầng năm thì Vương Bảo Nhạc vừa mới tấn chức, còn chưa nắm giữ được. Lúc này thân thể bắn ra như một đạo mây mì, chớp mắt đã áp sát đám tu sĩ bị đồng hóa kia.

Ngay khi tới gần, Vương Bảo Nhạc giơ tay phải lên, một đạo thiểm hồ nhanh chóng bắn ra. Tu vi của hắn lên đến Chân Tức đỉnh phong nên uy lực của thiểm hồ này cũng cường hãn hơn trước nhiều, lúc này nó lập lòe, ánh sáng vô cùng chói mắt, bắn thẳng đến chỗ đám tu sĩ bị đồng hóa kia.

Trong lúc qua lại, nó lại sinh ra vô số thiểm hồ, nhìn từ xa thì khắp hốc cây này xuất hiện một phiến lôi hải vô cùng kinh người!

Tiếng ầm ầm nổ vang, nơi những đạo thiểm hồ này đi qua thì thân thể của đám tu sĩ bị đồng hóa lay mạnh một cái, có không ít kẻ bị nổ tung. Cùng lúc đó Vương Bảo Nhạc cũng thi triển Viêm Bạo, hóa thành một biển lửa vượt xa trước kia, lan rộng khắp bốn phương.

Ngọn lửa nay vô cùng nóng, thậm chí nó còn có thể đốt đám tu sĩ bị đồng hóa kia thành tro, nhưng bọn chúng được gốc đại thụ tiếp sức nên vẫn chống cự được, nhưng biển lửa và thiểm hồ này vẫn tạo thành ảnh hưởng không nhỏ với chúng nó.

Nhất là trong số đó có vài tên tu sĩ bị đồng hóa bị thiểm hồ và Viêm Bạo đánh trúng, hoặc là bị đánh nát thành tro, hoặc là bị thiêu rụi, khó có thể khôi phục, coi như đã hoàn toàn chết đi!

Sắc bén nhường này đã vượt xa chiếc lực của Vương Bảo Nhạc lúc trước, có thể nói tu vi Chân Tức đỉnh phong đã tăng mạnh uy lực của thuật pháp cho Vương Bảo Nhạc, lúc này số lượng có thể phóng thích cũng tăng mạnh, có cùng lúc thi triển thiểm hồ, Viêm Bạo và Vân Vụ Chỉ.

Cùng lúc đó, trận pháp giúp sức của Triệu Nhã Mộng cũng giáng xuống, khiến cho xung quanh Vương Bảo Nhạc xuất hiện vô số sợi tơ trận pháp, chuyển động theo thân thể của hắn, vừa có tác dụng

phòng hộ vừa có lực sát thương.

Mặc dù Trác Nhất Phàm vẫn còn suy yếu, nhưng hắn vẫn cắn răng điều khiển linh bảo, giúp Triệu Nhã Mộng giết chết đám tu sĩ bị đồng hóa lọt lưới. Ba người phối hợp khiến hốc cây này vang lên từng đợt tiếng nổ mạnh, sát ý kinh người, vô cùng kịch liệt!

- Chết đi!

Vương Bảo Nhạc gầm nhẹ, tung ra một quyền, dấy lên vô số sóng khí, bộc phát toàn bộ sức lực đánh vỡ đầu của một tên tu sĩ bị đồng hóa. Tay phải bấm pháp quyết, ngọn lửa xuất hiện bay thẳng đến, thân thể lùi lại rồi cúi đầu tránh thoát phi kiếm lá cây của ba tên tu sĩ bị đồng hóa liên thủ với nhau bắn tới. Hắn nhảy lên, bắn ra ba hạt châu tự bạo.

Trong tiếng nổ mạnh, ba tu sĩ bị đồng hóa đánh lén đều bị hỏng, Vương Bảo Nhạc đang định qua đốt chúng cháy thành tro thì thân thể đột nhiên lách qua. Tay phải giơ lên trảo ngược ra sau, lập tức siết chặt cổ của một tu sĩ bị đồng hóa đánh lén từ sau lưng.

Sau đó hắn phất tay, vài thanh phi kiếm bắn tới chỗ Trác Nhất Phàm rồi nổ tung, khiến cho vài tên tu sĩ bị đồng hóa đang định tấn công Trác Nhất Phàm bị đánh bay ra.

Hóa giải nguy cơ của Trác Nhất Phàm xong, Vương Bảo Nhạc cũng không hề dừng lại mà tiếp tục ra tay, thân ảnh của hắn tựa như một con mãnh hổ lao thẳng vào bầy sói. Nhưng dù tu vi của Vương Bảo Nhạc được đề cao thì vẫn có cực hạn, còn đám tu sĩ bị đồng hóa kia dù có bị đánh nát thì vẫn sẽ được khôi phục lại. Chiến đấu kiểu này rõ ràng nghiêng hẳn về một bên.

Cho dù có một số bị hắn đánh chết hoàn toàn, hình thần câu diệt, nhưng số lượng quá ít, chưa tới hai mươi phần trăm số này.

Dù tu vi của Vương Bảo Nhạc đột phá, nhưng linh lực trong cơ thể cũng có hạn, thiểm hồ và Viêm Bạo cũng rất tốn linh lực.

Cho nên Vương Bảo Nhạc bắt đầu thở dốc, chỉ có thể liên tục lùi lại, Trác Nhất Phàm cũng đã kiệt sức, không kịp tránh né, bị ba mảnh lá cây do thuật pháp huyễn hóa ra đâm xuyên qua lồng ngực, lập tức hộc máu tại chỗ, vừa lảo đảo lùi lại, sinh cơ lại còn rút đi, không còn sức chiến đấu tiếp nữa. Hắn ngã xuống, nhìn Vương Bảo Nhạc vẫn còn đang chiến đấu, đầu óc trở nên trống rỗng.

Hắn nhớ tới ngày mình còn nhỏ, nhớ tới phụ thân lãnh khốc trong gia tộc và huynh trưởng âm lãnh, còn cả bóng lưng của Vương Bảo Nhạc lúc đứng ra bảo vệ hắn ở trong quê hương linh tức.

Tầm mắt dần trở nên mơ hồ, dường như tất cả âm thanh chiến đấu đều đang đi xa.

Dù Triệu Nhã Mộng vẫn còn đang kiên trì, nhưng thân thể run rẩy, có thể nhìn ra linh lực của cô đã gần như khô cạn, nhưng những sợi tơ trận pháp của cô cũng giúp ích được cho Vương Bảo Nhạc rất nhiều, cho nên dù hắn đã sắp sửa không chịu đựng nổi nhưng vẫn cắn răng kiên trì.

Nhưng không có Trác Nhất Phàm giết đám lọt nước, một mình Vương Bảo Nhạc có mạnh đến mấy cũng khó quản toàn diện, luôn có kẻ vượt vòng vây tấn công Triệu Nhã Mộng.

Thấy vậy, trong lòng Vương Bảo Nhạc vô cùng lo lắng, pháp bảo của hắn đã dùng hết sạch, lúc này không thể thi triển để phòng hộ nữa, chỉ có thể lùi lại chống đỡ, bản thân cũng thở hồng hộc, trên người lần lượt xuất hiện vô số vết thương do phi kiếm lá cây tạo thành.

Có nặng có nhẹ, nghiêm trọng nhất là một mảnh lá cây bắn trúng đùi, khiến miệng vết thương tê liệt.

- Bảo Nhạc, Nhã Mộng, các ngươi nói... Đạo viện có nhận được tin không, họ có tới không...

Dường như Trác Nhất Phàm đã quên mất đây là chiến trường, hai mắt tối dần, hắn thấp giọng thì thào, nhưng dường như trong đôi mắt ảm đạm của hắn có một ánh đỏ lóe lên, dần ngưng tụ lại.

Triệu Nhã Mộng im lặng không nói, dùng chút linh lực gần như đã cạn khô của mình để duy trì trận pháp, nhưng cũng chẳng được bao lâu. Sau khi bị mười thanh phi kiếm lá cây bắn trúng thì Triệu Nhã Mộng hộc máu, linh lực trong người cạn sạch, trận pháp xung quanh biến mất, toàn thân mất hết sức lực, miễn cưỡng đỡ lấy vách cây bên cạnh. Cô cắn môi, mặt tái nhợt, duy chỉ có sâu trong mắt là hiện lên vẻ giãy giụa mà người ngoài không thể nhìn thấy, tựa như đang chần chừ trước lựa chọn nào đó.

- Nhất Phàm ngươi ráng lên, đạo viện nhất định sẽ tới!!

Vương Bảo Nhạc thấy Trác Nhất Phàm như sắp sửa không chịu nổi thì vội nói. Hắn chợt lùi lại đến gần bọn họ, tay phải đang đeo găng tay nhấc lên, tạo thành sóng linh khí đánh về phía đám tu sĩ bị đồng hóa đang tấn công Trác Nhất Phàm và Triệu Nhã Mộng, khiến chúng rút lui.

Nhìn Trác Nhất Phàm và Triệu Nhã Mộng đã mất hết sức chiến đấu, nhìn vô số tu sĩ bị đồng hóa vẫn đang lũ lượt lao tới, Vương Bảo Nhạc cay đắng, trong lòng cũng cảm thấy tuyệt vọng, chính hắn cũng không rõ đạo viện có nhận được truyền âm hay không.

Nhưng đúng lúc hắn cảm thấy tuyệt vọng thì lần đầu tiên, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng quá đỗi quen thuộc của chị gái mặt nạ bỗng vang lên trong đầu hắn.

- Vương Bảo Nhạc, đừng sợ, ta dạy cho ngươi một bài kinh, kinh này vô cùng khó lường, niệm lên có thể dẫn thiên địa dị biến, trảm sát vạn vật!

Giọng nói mang theo chút kiêu ngạo vang lên trong đầu Vương Bảo Nhạc, sau khi nghe thấy thì hắn có phần hồ nghi. Những lời này quá bá đạo, khiến cho Vương Bảo Nhạc cảm thấy khó tin, nhưng nhớ ra hình như từ xưa tới giờ chỉ có cái vỏ kiếm là nói hơi quá ra, thì những lời khác của chị gái mặt nạ chưa lừa mình lần nào, nhất là mình còn luyện được Kim Thân dựa theo cách mà chị ấy dạy nữa.

Những điều này khiến hắn cảm thấy tin tưởng, vội hỏi thầm.

- Kinh gì thế?

- Ngươi nghe cho kỹ nhé... Minh chí, tu phong thiên chi đạo, chúng sinh cần độ vô lượng kiếp, một chấp niệm rời khỏi địa ngục, phụng chí tu chân hành!

- Lên đi, theo kinh này, giết chết cái cây con này đi!

Chị đẹp kia lại thản nhiên mở miệng.

Nghe xong đoạn kinh văn này, thân, tâm, thần của Vương Bảo Nhạc đều chấn động, tựa như từ nơi sâu xa sinh ra cảm ứng gì đó, như thể câu kinh văn này vô cùng kinh thiên động địa, một khi niệm thành lời thì sẽ có thể hoàn toàn thay đổi cuộc đời mình!

------oOo------

Chương 208: Để đó cho ta

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mặc dù không rõ tại sao đọc kinh này lên thì sẽ khiến thiên địa dị biến, tạo thành sức trảm sát vạn vật như lời chị đẹp đã nói. Vương Bảo Nhạc cảm thấy việc này quá mức kỳ dị, vô cùng huyền diệu.

Nhưng khi nghe thấy kinh này thì lại có một cảm giác kỳ lạ dâng lên trong lòng hắn, tựa như những lời này ẩn chứa áo nghĩa khó có thể nói rõ nào đó, nhất là năm chữ cuối cùng lại càng khí thế kinh người hơn.

Nếu đổi lại là lúc khác thì Vương Bảo Nhạc bán tín bán nghi có thể tìm cách khác kiểm chứng, để xem có hữu dụng hay không rồi mới tự mình thử. Nhưng nay rơi vào hiểm cảnh, đối mặt với mấy trăm tu sĩ bị đồng hóa nhào tới không ngớt, Vương Bảo Nhạc vừa thi triển thuật pháp vừa suy tư, hắn đã không thể cân nhắc quá nhiều nữa.

- Cứ thử xem sao!

Vương Bảo Nhạc tung ra một quyền, phất tay bắn ra tia chớp và biển lửa, đánh tan mười mấy tu sĩ bị đồng hóa vừa nhào tới. Hai mắt lóe sáng, hít sâu một hơi định mở miệng đọc kinh.

Nhưng đúng lúc này!!

Không đợi Vương Bảo Nhạc kịp niệm kinh, sau lưng hắn đột nhiên có một cỗ khí huyết chí lực không cách nào hình dung đột nhiên bùng lên, tiếp theo đó là một tiếng nổ ngập trời!

Khí huyết này cực mạnh, tạo thành một cơn lốc khí huyết quét ngang bốn phương. Đồng thời còn phát ra khí phách kinh tâm động phách, khiến cho đám tu sĩ bị đồng hóa xung quanh đều run mạnh, dừng bước.

Tựa như có một thanh hung binh đã thức tỉnh!

Thậm chí ngay cả hốc cây này cũng phải rung mạnh từng cơn, vách cây xung quanh xuất hiện cả dấu vết bị ăn mòn. Tất cả xuất hiện quá nhanh và quá bất ngờ, Vương Bảo Nhạc giật mình, hô hấp dồn dập quay đầu lại nhìn... Sau đó hắn lập tức nhìn thấy Trác Nhất Phàm

vốn bị trọng thương hấp hối ở bên cạnh Triệu Nhã Mộng đột nhiên... bay lên giữa không trung!

Không phải đứng mà là bay lên, trong mắt hắn có ánh sáng đỏ lóe lên, toàn thân ngập tràn sát khí tựa như đang gánh theo núi thây biển máu. Khí huyết nồng đậm đến mức không thể nào hình dung kia dúng là phát ra từ trên người hắn.

- Gì thế này?

Vương Bảo Nhạc chấn kinh, lúc nãy thiếu chút nữa hắn đã niệm kinh, nào ngờ Trác Nhất Phàm lại có cả tuyệt chiêu thế này.

Mà rõ ràng trạng thái của Trác Nhất Phàm lúc này cũng rất bất thường, ngay khi Vương Bảo Nhạc giật mình thì Trác Nhất Phàm chợt động, thân thể của hắn lóe len một cái, đạp không bắn ra. Lúc lao ra hắn còn giơ tay phải lên đặt trên gáy của mình, sau đó rút mạnh một cái...

Trong tiếng kinh hô đầy ngỡ ngàng của Vương Bảo Nhạc, hắn tận mắt nhìn thấy Trác Nhất Phàm lại rút ra một... thanh huyết kiếm đỏ tươi từ sau gáy của mình!

Thanh kiếm nhày do máu tươi tạo nên, thân kiếm và chuôi kiếm rõ ràng là xương trắng biến thành. Lúc này Trác Nhất Phàm cắn răng, vẻ mặt vặn vẹo như tràn ngập thống khổ rút nó ra, hắn im lặng lao ra giết chóc tựa như một sát tinh!

Tốc độ nhanh như một tia chớp, trong nháy mắt đã tới gần một tên tu sĩ bị đồng hóa, huyết kiếm trong tay chém xuống, ngay khi chạm vào thân thể của tên tu sĩ bị đồng hóa kia thì toàn thân của nó run mạnh, chỉ trong chớp mắt đã biến thành một vũng máu...

Giết chết sinh mệnh dường như đã kích phát chức năng khát máu, tốc độ của Trác Nhất Phàm lại nhanh hơn, dần dần hóa thành một đạo huyết ảnh, nơi hắn đi qua, máu tươi cuồng phun hóa thành một dòng sông máu!!

Chỉ mấy chục giây thôi mà số tu sĩ bị đồng hóa xung quanh đã bị hắn giết đến mười mấy tên, rõ ràng đám tu sĩ bị đồng hóa bị biến thành máu kia đã mất đi khả năng tái sinh.

Chỉ là mùi máu tanh trên người Trác Nhất Phàm quá mạnh, sát khí cũng vô cùng kinh người!!

- Không phải hắn đang khống chế thanh kiếm đó mà là... Kiếm kia đang khống chế hắn!!

Tâm thần Vương Bảo Nhạc rung động, hốc cây này cũng chợt lắc mạnh, một tiếng hừ lạnh chợt vang vọng khắp nơi.

Tiếng hừ này tựa như vô số tiếng sấm vang vọng, khiến Vương Bảo Nhạc run lên, phun ra vài búng máu. Triệu Nhã Mộng cũng hộc máu. Cùng lúc đó, trong nháy mắt tiếng hừ lạnh này vang lên, trên vách cây ở phía xa lại có một nam tử trung niên mặc áo đen bước ra!

Người này nhìn thì giống nhân loại, nhưng trên mặt hắn lại đầy vân gỗ, hai mắt âm lãnh phát ra vẻ hung tàn rất bất thường. Ngay khi hắn ta xuất hiện thì một cỗ khí tức Trúc Cơ đột nhiên phát ra từ người hắn, khí thế này đã vượt xa toàn bộ tu sĩ Trúc Cơ mà Vương Bảo Nhạc từng thấy.

- Trúc Cơ đại viên mãn, chỉ cách Kết Đan có một chút thôi!

Triệu Nhã Mộng vội nói, âm thanh đã bình tĩnh trở lại, lúc mở miệng, vẻ giãy giụa trong mắt cô đã biến mất, cũng nhắm chặt hai mắt.

Mặc dù phát hiện ra vẻ dị thường của Triệu Nhã Mộng, nhưng trong lúc nguy cấp thế này, Vương Bảo Nhạc cũng không rảnh hỏi nhiều. Gã áo đen kia xuất hiện khiến khí tức xung quanh trở nên hỗn loạn, đám tu sĩ bị đồng hóa bị đồng hóa xung quanh cũng quy bái, rõ ràng gã áo đen này chính là chủ nhân của chúng!

Việc này khiến cho Vương Bảo Nhạc dễ dàng đoán ra thân phận của hắn ta... Hắn, chính là thân thể hình người do gốc đại thụ này biến thành!

Ngay khi xuất hiện, trung niên áo đen này cũng không thèm nhìn Vương Bảo Nhạc và Triệu Nhã Mộng lấy một cái, vẻ mặt cao ngạo lạnh lùng, bước lên một bước, xuất hiện ở ngay trước mặt Trác Nhất Phàm, âm trầm vung tay phải lên.

Lập tức có một cỗ sức mạnh kinh thiên trỗi dậy, vô số lá cây lăng không xuất hiện, tạo thành một cỗ lốc xoáy nổ mạnh. Trong tiếng ầm ầm kia, thân thể Trác Nhất Phàm run lên, nhưng không hề tránh né, sát khí toàn thân ngưng tụ, thân thể run rẩy như kích phát tiềm lực sinh mệnh, vung huyết kiếm trong tay chém một kiếm về phía cơn lốc trước mặt!

Tiếng nổ mạnh vang lên, trong vụ nổ ngập trời, cơn lốc kia lại bị Trác Nhất Phàm chém làm hai, lực trùng kích cuồng bạo quét ngang bốn phía. Trác Nhất Phàm hộc máu, thân thể lảo đảo lùi về phía Vương Bảo Nhạc và Triệu Nhã Mộng, vẻ thị huyết trong mắt cũng giảm đi, ngay cả huyết kiếm trong tay cũng tan ra như muốn dung nhập lại vào trong người hắn.

Còn trung niên áo đen kia thì vẫn đứng ở giữa không trung, để mặc gió lốc bị đánh tan phất qua người mình, trên mặt hắn ta cũng xuất hiện vết thương, nhưng nó lại nhanh chóng khép lại, chỉ nháy mắt đã biến mất.

Trong mắt hắn ta lóe sáng, nhìn về phía Trác Nhất Phàm.

- Đáng tiếc, nếu như tu vi của ngươi tới Trúc Cơ thì có lẽ sẽ tạo thành chút ảnh hưởng với ta... Dù sao thì ngươi cũng là chiến binh huyết nhục của ngũ thế thiên tộc mà!

- Năm đó lão phu nghe nói ngũ thế thiên tộc đã lấy được một loại bí pháp quỷ dị, cần phải có vài người cùng dòng máu, cùng một đời thì mới có thể hoàn thành. Một người trong đó là chủ, còn kẻ dư thừa thì thành binh, cần phải hy sinh toàn bộ, hiến tế tất cả, ngưng tụ huyết nhục làm vũ khí, hóa thành... binh khí bản mệnh của kẻ làm chủ!! Không ngờ ngũ thế thiên tộc thật sự làm được... Không hổ là gia tộc lâu đời, có vốn liếng, đủ quyết đoán, cũng tàn nhẫn có thừa!

- Chắc hẳn ngươi có một huynh trưởng hay đệ đệ nào đó, hắn mới là kẻ được gia tộc của ngươi gửi gắm hy vọng, còn ngươi... thì chỉ là lô đỉnh mà thôi!

Trung niên áo đen cất lời khiến cho sắc mặt của Trác Nhất Phàm vừa khôi phục thần trí tái đi, sau khi lùi lại lần nữa thì huyết kiếm trong tay hắn đã hoàn toàn dung nhập lại vào cơ thể, đôi mắt chứa đầy vẻ đau xót, lặng im không nói.

Vương Bảo Nhạc nghe tới đó thì lòng như dậy sóng. Hắn rùng mình mở to hai mắt, chợt nhớ tới ca ca Trác Nhất Tiên của Trác Nhất Phàm ở trong quê hương linh tức...

Lúc đó Trác Nhất Tiên ra sức áp chế Trác Nhất Phàm, không cho hắn lấy được linh căn bảy tấc.

Rõ ràng đáp án không hề đơn giản như hắn từng nghĩ, đây liên quan

đến bí mật của ngũ thế thiên tộc. Mà hành vi của Trác Nhất Tiên rất có thể là vì không cho phép việc vũ khí giành ngôi chủ xảy ra, tiện cho ngày sau dễ dàng nắm giữ chiến binh, nên vừa mong chiến binh phát triển, lại muốn áp chế hắn trong phạm vi nhất định, không thể vượt qua kẻ làm chủ!

- Không ngờ chỉ bắt đại ba con sâu thôi mà lại có một kẻ là chiến binh... thú vị lắm.

Trong mắt của trung niên áo đen lóe lên vẻ tham lam, tâm trạng vô cùng vui sướng, thân thể lóe lên, bắn về phía Trác Nhất Phàm.

Tốc độ cực kỳ nhanh, lại bộc phát tu vi Trúc Cơ cường hãn tạo thành lực áp chế, khiến cho ba người Vương Bảo Nhạc run sợ, tu vi dao động, tựa như đứng trước mặt trung niên áo đen thì họ không hề có chút sức phản kháng nào.

Nhưng ngay khi trung niên áo đen giơ tay phải lên, chộp về phía Trác Nhất Phàm thì hai mắt Vương Bảo Nhạc long lên sòng sọc, định mở miệng niệm kinh... Nhưng đúng lúc này, bên cạnh hắn lại có một cỗ khí tức còn kinh người, khổng lồ và đáng sợ hơn cả của Trác Nhất Phàm tạo ra đột nhiên bộc phát!

Tiếng ù ù vang vọng đất trời, mái tóc của Trác Nhất Phàm không gió tự bay, một cỗ khí lưu khủng bố cùng cực đột nhiên xuất hiện quanh người cô!

Tựa như có một đầu roi dài hẹp từ vô hình biến thành hữu hình quét ngang bốn phía. Nơi nó đi qua, nhưng tu sĩ bị đồng hóa kia đều lắc mạnh, phàm là tên nào bị chạm phải đều bị hủy ngay lập tức. Ngay cả vách cây cũng bị chấn động rung chuyển dữ dội.

Vương Bảo Nhạc lại trợn mắt lần nữa, cảnh này cũng chẳng xa lạ gì. Năm đó khi chiến đấu với Triệu Nhã Mộng thì cô xung xuất hiện trạng thái giống hệt thế này lúc đang hôn mê. Lúc ấy cô vẫn chỉ là Cổ Võ thôi mà khí tức bộc phát ra đa vô cùng khủng bố, nay đã đến Chân Tức tầng bốn, khi bộc phát thì nhất định sẽ không thể nào tưởng tượng ra nổi.

Ngay cả trung niên áo đen cũng biến sắc, thất thanh hét to.

- Dị hóa! Huyết mạch của ngươi có vấn đề!

Trung niên áo đen này thật sự không thể ngờ, ba kẻ mình bắt đại mà

lại có đến hai người khác hẳn bình thường thế này. Một kẻ là chiến binh hiếm gặp, một người lại là huyết mạch dị hóa còn hiếm thấy hơn!!

Một màn này khiến cho chính bản thân hắn cũng cảm thấy không dám tin.

------oOo------

Chương 209: Niệm kinh!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thân thể của trung niên áo đen này nhoáng lên một cái, không để ý tới Trác Nhất Phàm nữa mà bắn thẳng về phía Triệu Nhã Mộng. Tốc độ nhanh như chớp, nhưng ngay khi hắn ta tới gần thì Vương Bảo Nhạc hét lớn một tiếng, đang định mở miệng niệm kinh văn, kệ xác nó có xài được hay không, cứ lấy ra để ngăn cản trung niên áo đen thử xem.

Nhưng hắn chưa kịp nói ra, ngay khi trung niên áo đen kia tới gần thì Triệu Nhã Mộng đột nhiên mở to hai mắt. Trong nháy mắt này, ánh sáng màu lam đột nhiên bộc phát, theo đó dường như có một biển sáng màu lam xuất hiện, bao phủ về phía trung niên áo đen kia!!

Ánh sáng màu lam này quá mạnh mẽ, lúc này nó lan ra khiến xung quanh nổ mạnh, tất cả tu sĩ bị đồng hóa đều rung mạnh, teo lại với tốc độ cực nhanh, tựa như sinh cơ bị hút sạch, chỉ trong nháy mắt đã hóa thành tro bụi!!

Mặc dù Vương Bảo Nhạc đứng sau lưng Triệu Nhã Mộng, nhưng thân thể vẫn bị ảnh hưởng. Lúc này hắn run lên, chẳng màng chuyện niệm kinh nữa, vội túm lấy Trác Nhất Phàm suy yếu hôn mê sau khi khôi phục từ trạng thái kia, vội vàng lùi lại, thế mới miễn cưỡng thoát được.

- Tuyệt chiêu của bọn họ toàn là loại không thể khống chế!

Vương Bảo Nhạc giật thót tim, may mà lúc trước họ không dùng thủ đoạn này, không thì hắn đã bị họ xử đẹp rồi...

Thật sự là trong trạng thái này Triệu Nhã Mộng sẽ mất hết ý thức, Vương Bảo Nhạc biết rất rõ về điểm này.

Vách cây xung quanh bị ánh sáng màu lam bao phủ, tựa như năm tháng trôi nhanh, bắt đầu khô quắt lại rồi nứt ra chỉ trong nháy mắt... Mà cơn đau đớn dữ dội truyền tới từ bản thể cũng truyền lại trong cảm giác của trung niên áo đen, khiến cho toàn thân của hắn run lên, vẻ mặt trở nên dữ tợn, gào to một tiếng. Cưỡng chế đỡ lấy biển sáng màu lam kia, trảo mạnh về phía đầu của Triệu Nhã Mộng!

- Chết đi!!

Vương Bảo Nhạc thấy vậy thì lo sốt vó, vậy nên hắn cắn răng cất lời.

- Minh...

Hắn chỉ mới nói một chữ thôi thì Triệu Nhã Mộng mắt lóe lam quang đột nhiên há to miệng, phát ra một tiếng hét vô cùng chói tai, kinh thiên động địa, rung chuyển bốn phương!

Tiếng hét này vô cùng chói tai, ngay khi nó vang lên thì đầu óc Vương Bảo Nhạc nổ mạnh, thất khiếu đổ máu, nếu không phải mầm mống trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển thì nhất định hắn đã hôn mê rồi.

Dù là Trác Nhất Phàm đang hôn mê cũng phải run lên bần bật, miệng trào máu tươi, mà đây là hai người bọn họ đang ở sau lưng Triệu Nhã Mộng chứ không nằm trong hướng sóng âm của cô bắn ra.

Lúc này, trung niên áo đen ở trong tầm sóng âm của Triệu Nhã Mộng bắn ra lại biến sắc, hô hấp dồn dập, thậm chí miệng cũng rỉ máu, nhất là bàn tay phải giơ lên muốn tóm lấy Triệu Nhã Mộng đã bị đánh nát, thân thể giật lùi, không dám tới gần Triệu Nhã Mộng đang trong lúc bộc phát.

- Chết tiệt, chết tiệ!!

Trung niên áo đen chật vật lùi lại, bàn tay phải bị đánh nát nhanh chóng khôi phục, nhưng cơn đau cụt tay và cảm giác nhục nhã khiến lòng hắn ta bừng bừng lửa giận.

Hắn không ngờ, mình đường đường là Trúc Cơ đại viên mãn mà lại không thể làm gì được tu sĩ Chân Tức.

- Đám dị hóa này toàn là đồ điên, trong cơ thể như ẩn chứa sức mạnh khổng lồ, một khi bùng nổ thì ngay cả ta cũng không đỡ nổi!!

Theo trung niên áo đen lùi lại, tiếng hét của Triệu Nhã Mộng vang vọng khắp bốn phương, vách cây xung quanh vốn đã héo khô khi bị sóng ánh sáng màu lam chạm vào rốt cuộc cũng không chịu nổi, phát ra tiếng răng rắc rồi vỡ nát!

Cũng không phải vỡ nát phạm vi nhỏ mà là toàn bộ nơi này nổ tung chỉ trong nháy mắt. Toàn bộ hóa thành tro bụi, thậm chí ngay cả bùn đất bên ngoài cũng chịu không nổi mà ầm ầm nổ tung kéo thẳng lên trên.

Nhìn từ bên ngoài, vị trí trung tâm của bồn địa Coron phát ra tiếng nổ mạnh kinh hoàng. Mặt đất rung chuyển, sau đó nổ tung, vô số bùn đất bay tứ tán, một tiếng hét lớn đột nhiên phát ra, ngay cả lam quang cũng bắn lên từ lỗ hổng đất sụp kia.

Lúc này là đang giữa trưa, ánh nắng chói chang, theo lòng đất bị sụp, hốc cây tan nát, ánh mặt trời chiếu vào, khiến cho Vương Bảo Nhạc lại nhìn thấy ánh sáng!

Cũng đúng lúc này, Triệu Nhã Mộng đã dùng hết dư lực sau khi bộc phát, thân thể ngã vật ra, trực tiếp hôn mê. Lam quang và sóng âm cũng biến mất theo.

Gần như ngay khi trung niên áo đen rút lui, Triệu Nhã Mộng thì hôn mê, Vương Bảo Nhạc phản ứng nhanh nên lao thẳng ra, một tay ôm Trác Nhất Phàm, một tay ôm Triệu Nhã Mộng. Mượn bùn đất xung quanh làm điểm tựa phóng thẳng lên trời, trực tiếp lao ra khỏi lỗ hổng phía trên, chạy ra khỏi thân thể của gốc đại thụ!

Vương Bảo Nhạc thở hồng hộc, lao thẳng về phía trước, lại lấy nhẫn truyền âm ra cầu cứu đạo viện, lần này hắn đã được trả lời.

- Tối đa là một nén nhang là bọn ta sẽ tới!!

Nghe được thanh âm uy nghiêm mang theo chút lo lắng phát ra từ trong nhẫn truyền âm, Vương Bảo Nhạc thở phào, vội cắm đầu chạy trốn.

Trong cái hố to phía sau lưng hắn, sắc mặt của trung niên áo đen vô cùng khó coi, nhưng trong lòng cũng thở phào, theo hắn thấy thì chắc cũng chỉ có cô gái này là quỷ dị nhất trong số cả ba người mà thôi.

Còn tên béo bỏ chạy kia đã bị hắn ngó lơ, trong lòng thầm quy hết lý

do cả ba người không bị đồng hóa lên người Triệu Nhã Mộng và Trác Nhất Phàm.

Thật ra là do hiệu quả gây tê của tử hải trong mắt Vương Bảo Nhạc khiến cho gốc đại thụ này không đoán được rốt cuộc là do ai làm.

- Ta không tin tóm đại ba kẻ thì tên nào cũng là trâu bò biến thái!

Trung niên áo đen hừ lạnh một tiếng, nhảy ra ngoài, dù Vương Bảo Nhạc chạy có nhanh cách mấy thì cũng thua xa Trúc Cơ, lại còn ôm theo Trác Nhất Phàm và Triệu Nhã Mộng nữa.

Cho nên chẳng mấy chốc, theo trung niên áo đen nhanh chóng đuổi theo, nhất là hắn ta lại bộc phát tốc độ, tạo ra tiếng xé gió vô cùng đáng sợ, khoảng cách giữa hắn và Vương Bảo Nhạc nhanh chóng bị rút ngắn.

Cả hai cách nhau chưa tới mười trượng, Vương Bảo Nhạc sốt ruột vội hét to.

- Thụ quái ngươi đừng có đuổi theo nữa, người của đạo viện bọn ta sắp tới rồi đấy, ngươi còn không lo mà chạy đi, ta tốt bụng nên mới nhắc ngươi đó nha!

Trung niên áo đen hừ lạnh không nói, tốc độ đẩy nhanh, mắt thấy sắp sửa đuổi kịp, Vương Bảo Nhạc nín thở, trong mắt lộ ra vẻ điên cuồng và hung tàn, đột nhiên xoay người, nhìn chằm chằm trung niên áo đen đang lao tới, đột nhiên hét to.

- Minh chí, tu phong thiên chi đạo...

Những lời này vừa ra, bầu trời vốn đang quang đãng chợt xuất hiện vô số tiếng sấm rền, dường như có lôi đình đang ngưng tụ.

Lại có một cỗ uy áp không tưởng chợt lan ra trong tiếng sấm rền này, cả bầu trời lập tức tối sầm lại.

Dị biến quá bất ngờ khiến cho trung niên áo đen biến sắc, bất giác hít sâu một hơi. Bản năng của hắn cảm giác được một cỗ nguy cơ sinh tử khó nói nên lời, thậm chí không hiểu tại sao da đầu lại run lên, trong lòng vừa rúng động vừa hoảng sợ.

- Ngươi đang niệm cái gì hả!!

Hắn hoảng hốt quát to.

Bản thân Vương Bảo Nhạc cũng hết hồn, lúc này hô hấp của hắn rất loạn, hai mắt lóe sáng, trong lòng vừa chấn động vừa mừng rỡ, thầm nghĩ quả nhiên chị đẹp đáng tin không lừa ta, kinh văn mà chị đẹp truyền thụ lại có khí thế kinh thiên động địa cỡ này.

vậy nên Vương Bảo Nhạc không thèm chạy nữa, ngạo nghễ nhìn trung niên áo đen đang biến sắc kia, miệng không hề ngừng, nói ra câu thứ hai!

- Chúng sinh cần độ vô lượng kiếp...

Trong nháy mắt khi những lời này truyền ra thì lôi đình nổ tung trên trời cao, mây đen vần vũ, thiên không biến sắc. Một cỗ uy áp đủ để chấn nhiếp bát phương, khiến chúng sinh run rẩy đột nhiên ngưng tụ lại trên không, tựa như có một tồn tại vô thương đang tỉnh lại từ không trung xa xăm...

Nhất thời, đất rung núi chuyển, toàn bộ bồn địa Coron ầm ầm chuyển động như muốn nứt vỡ. Lúc này sắc mặt của trung niên áo đen đã không còn đại biến nữa mà đã tái đi, một cảm giác nguy cơ mãnh liệt cực hạn ầm ầm dậy sóng trong lòng hắn.

Bản năng và trực giác của hắn đều đang điên cuồng nói cho hắn biết, nếu như không trốn đi, nếu như còn đuổi theo thì sẽ... nguy hiểm, vô cùng nguy hiểm, nguy hiểm cùng cực, nguy hiểm trí mạng!

Thậm chí đây là loại nguy cơ mà cả đời của hắn chưa bao giờ gặp phải, vượt xa phạm vi thừa nhận và tưởng tượng của hắn. Thậm chí theo như cảm giác của hắn, dù tu vi của mình có đột phá đến Kết Đan thì vẫn không thể nào chống đỡ nổi, chắc hắn sẽ bỏ mạng!

- Không thể nào, hắn chỉ là Chân Tức thôi, chết tiệt, tại sao lại như vậy chứ. Ba đứa này, đứa sau còn khủng bố hơn đứa trước!

Môi của trung niên áo đen run rẩy, mặt mày tái mét, trong mắt lổ a vẻ sợ hãi và hoảng hốt xưa nay chưa từng có, lại có vẻ không cam lòng và buồn bực trào dâng.

Trác Nhất Phàm là chiến binh vốn đã khiến hắn giật mình rồi, mà Triệu Nhã Mộng dị hóa lại khiến hắn chấn động không thôi, nhưng tất cả đều thua xa nỗi hoảng sợ và run rẩy trong lòng hắn lúc này.

Bản năng của hắn nói với mình rằng trên người Vương Bảo Nhạc lúc này tồn tại một thứ vô cùng khủng bố, không thể ngăn cản, không thể chống cự, cần phải trốn chạy ngay, chạy được bao xa thì chạy bấy xa.

Nhưng lý trí của hắn lại tự nói với mình rằng đối phương chỉ là Chân Tức, không thể nào tạo thành khí thế kinh người như vậy được...

------oOo------

Chương 210: Nhất định là hắn!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắn có thể chọn không tin, nhưng hắn không dám cược... Trù trừ và hoảng sợ, không đợi hắn hạ quyết tâm, Vương Bảo Nhạc lúc nay vô cùng hưng phấn, ngửa mặt cười to, chẳng những không lùi lại mà còn chủ động tới gần trung niên áo đen, trong mắt lóe lên sát khí, miệng phát ra tiếng rống to cuồng bạo khiến đất trời rung chuyên, bốn phương nổ mạnh, sấm sét rền vang!

- Một chấp niệm rời khỏi địa ngục...

Những lời này vừa ra, thiên lôi cuồng bạo hơn, tiếng nổ ầm ầm khiến cho thiên địa tiếp tục biến sắc, mây đen cuồn cuộn ùa tới từ bốn phương ngưng tụ lại, bất chợt tạo thành một bàn tay khổng lồ, lớn chừng vạn trượng!!

Bàn tay này che kín trời xanh, khiến cho mặt đất bị che khuất, nhìn từ xa thì bàn tay này vô cùng kinh người, mặt đất bị nó bao trùm, chẳng những tối đen mà giống như bị cướp hết sinh cơ, xuất hiện dấu hiệu chết chóc!!

Nhất là trung niên áo đen, toàn thân run mạnh, chỉ cảm thấy trong đầu xuất hiện cảm giác sợ hãi xưa nay chưa từng có. Hắn nhìn bàn tay trên trời cao, nhìn Vương Bảo Nhạc đang vô cùng hưng phấn, không hề có vẻ cố giả vờ, dường như trong lòng Vương Bảo Nhạc, hắn cho rằng mình có thể giết chết gốc đại thụ kia.

Sự tự tin của hắn khiến cho khí thế của bàn tay vạn trượng được may mù tạo nên kia càng mạnh hơn, ầm ầm hạ xuống!!

Một màn này khiến cho trung niên áo đen không chịu nổi nữa, trong

lòng phát điên.

- Ta từng nghe nói thái thượng trưởng lão của đạo viện Phiêu Miểu, cũng chính là tổng thống liên bang tiền nhiệm từng lên thanh cổ kiếm đồng xanh kia... Mang về một đứa bé trai từ nơi đó...

- Đứa bé trai kia không phải người Trái Đất, mà đến từ ngoài vũ trũ... Lẽ nào chính là hắn ư!!

Nghĩ tới đây, trong lòng trung niên áo đen quay cuồng, hô hấp cũng ngừng lại, càng nghĩ càng thấy đúng.

- Chắc chắn là vậy, hai đứa nhóc kia, một đứa là chiến binh của ngũ thế thiên tộc, một đứa lại là dị hóa hiếm thấy, tương lai nhất định có thể kết đan... Thiên kiêu cỡ này mà lại cam tâm dùng đòn sát thủ để bảo vệ hắn, điều này chứng tỏ... Bọn chúng là tùy tùng của kẻ này, gánh vác sứ mệnh hộ đạo!!

Nghĩ tới đây, trung niên áo đen rốt cuộc không kiên trì nổi nữa, sắc mặt tài nhợt vội lùi lại, cắm đầu bỏ chạy về phía xa. Lúc này hắn ta còn hận tốc độ của bản thân quá chậm, trong đầu cũng không dám giữ ý niệm giết chết ba người Vương Bảo Nhạc nữa.

Một mặt hắn sợ Vương Bảo Nhạc đang vô cùng khủng bố lúc này, ngoài ra hắn còn sợ nếu động đến Vương Bảo Nhạc thì cả đạo viện Phiêu Miểu sẽ trở nên điên cuồng, nhất là tổng thống liên bang tiền nhiệm nhất định sẽ nổi trận lôi đình.

Mà theo hắn thấy, bối cảnh của Vương Bảo Nhạc có liên quan với cổ kiếm đồng xanh, điều này khiến hắn sợ hãi, vội vàng rút lui.

Nếu đổi lại là lúc trước, trung niên áo đen bỏ chạy sẽ khiến Vương Bảo Nhạc vô cùng kinh hỉ, nhưng hiện tại hắn ngập tràn tự tin, hắn thấy trung niên áo đen bỏ chạy cũng là chuyện đương nhiên, mà hắn thì không hề có ý buông tha.

Nhất là lúc này tự tin của hắn tăng cao, cảm thấy chị đẹp mặt nạ cứ như thiên nhân vậy, uy lực của câu kinh văn này vượt xa tưởng tượng của mình.

Niềm tin này khiến cho Vương Bảo Nhạc ngửa mặt lên trời cười lớn, mắt lóe lên vẻ sợ hãi.

- Muốn chạy à?

- Ta nói cho ngươi biết, một khi ta dùng tới tuyệt chiêu thì chính là vô địch thiên hạ đấy!

- Qùy xuống kêu ba ba cũng vô dụng, ngươi chạy không thoát đâu!

Vương Bảo Nhạc gầm nhẹ, đột nhiên đuổi theo, vừa đuổi vừa gào to.

- Phụng!

Vương Bảo Nhạc vừa đọc tới đây, khí thế của bàn tay khổng lồ trên trời đột nhiên quật khởi.

- Chí!

Ngay cả thiên không đều run rẩy, tựa như đất trời sắp sửa sụp đổ, như núi lửa sắp bùng nổ tới nơi!

- Tu!

Mắt thấy như thế, Vương Bảo Nhạc cuồng hỉ, hô lên chữ thứ ba, ngay cả vầng kiếm dương kia cũng nghiêng ngửa lay nhẹ!

Một cổ khí tức có thể hủy diệt chúng sinh, trảm sát vạn vật đột nhiên giáng thẳng xuống, tập trung ngay trung niên áo đen!

Tất cả khiến cho trong lòng trung niên áo đen phát cuồng, phát ra tiếng gào to đầy bi phẫn và điên cuồng.

- Không!!

Hắn gào to, thậm chí không tiếc bất cứ giá nào, giơ tay phải lên đập mạnh vào ngực, phun ra một búng máu tươi màu xanh lá, đổi lấy tốc độ nhanh hơn để bỏ chạy.

Trong lòng Vương Bảo Nhạc kích động, ngạo nghễ cất bước, đẩy nhanh tốc độ đuổi theo, đang định hô tiếp hai chữ cuối cùng.

Nhưng đúng lúc này...

Giọng nói sốt ruột của chị đẹp mặt nạ đột nhiên vang lên trong đầu hắn.

- Đừng có đuổi theo nữa.

- Chị đừng có khuyên em, hôm nay Vương Bảo Nhạc em nhất định giết chết tên chết giẫm này, cho hắn biết sự lợi hại của em!

Vương Bảo Nhạc ngạo nghễ thầm đáp lại, miệng rống to.

- Chân!

Tốc độ của bàn tay trên trời nahnh hơn, tiếng nổ mạnh ngày càng khủng bố, trung niên áo đen ở phía xa cười thảm. Trong mắt ánh lên vẻ điên cuồng, lại không tiếc phun máu, triển khai bí pháp, tăng tốc bỏ chạy.

Vương Bảo Nhạc kiêu ngạo ngẩng đầu lên, nện bước đuổi theo, đang định hét chữ sau cùng thì chị gái mặt nạ đã nhận ra trạng thái hưng phấn của Vương Bảo Nhạc, lúc này càng sốt ruột hơn, rống thẳng trong đầu Vương Bảo Nhạc.

- Vương Bảo Nhạc ngươi là đồ ngốc!! Ngươi đã dọa cho nó chạy rồi còn đuổi theo làm gì hả, kinh văn này là giả đó, là giả thôi!! Chỉ có thể để dọa người thôi chứ không có chiến lực thật sự đâu...

- Trước kia ta không nói cho ngươi biết là sợ ngươi chột dạ sẽ không làm giống thật được... Ngươi niệm xong thì tất cả khí thế này sẽ biến mất, lúc đó đối phương quay lại vả một cái là ngươi sẽ chết ngắc ngay!

Thanh âm của chị đẹp toàn vẻ lo lắng, lại có phần bất đắc dĩ, giống như đã câm nín trước hành vi của Vương Bảo Nhạc.

Lúc này thanh âm kia quanh quẩn trong đầu Vương Bảo Nhạc, tựa như vô số đạo thiên lôi vang rền, kiến Vương Bảo Nhạc mở to hai mắt, thân thể khựng lại, hầu kết trượt một cái, thịt mỡ trên người run run, run rẩy hỏi lại với vẻ không dám tin.

- Thật hay giả đấy!!

- Ta nói thật đấy, kinh văn là giả, cái đồ đầu heo này!!

Chị đẹp thở hổn hển, ẩn ẩn lại có ý cười dở khóc dở cười.

Vương Bảo Nhạc lập tức há hốc mồm, đần thối mặt ra. Hắn dừng lại và không hô chữ cuối cùng khiến cho bàn tay trên trời cũng chậm lại,

vậy nên trung niên áo đen đầu tiên là kinh hỉ, sau đó lại thấy kinh ngạc, vừa chạy vừa ngoái đầu nhìn lại.

Thấy đối phương quay đầu lại, toàn thân Vương Bảo Nhạc run lên, trong lòng thầm than, nhưng hắn lại phản ứng cực nhanh, lúc này cắn răng trừng mắt, lại tiếp tục đuổi theo, há miệng như muốn rống tiếp, nhưng lại âm thầm vận chuyển tu vi, ép mình phun ra một búng máu, ra vẻ như mình đang giãy giụa nhưng vẫn liều mạng muốn nói nốt chữ cuối cùng.

- Ta liều mạng với ngươi, dù có thốt ra chữ sau cùng, phải trả một cái giá không tưởng, ta cũng sẽ liều với ngươi... Chúng ta... đồng quy vu tận!!

Thậm chí hắn còn cố gắng làm cho mặt nghẹn đỏ lên, ra vẻ cố sức và trong lòng run rẩy hợp lại, khiến hắn dù đang chột dạ nhưng biểu hiện lại vô cùng chân thật.

Uy lực của kinh văn này quá đáng sợ, trung niên áo đen thấy Vương Bảo Nhạc điên cuồng như vậy thì lập tức hít sâu một hơi, bi phẫn quay đầu lại chạy như điên.

- Cái đồ điên!!

Thấy trung niên áo đen chạy vội, càng lúc càng nhanh, cuối cùng mất hút. Vương Bảo Nhạc không dám ngừng ngay, lại cố nén chột dạ và run rẩy, vừa gào to, vừa ra vẻ thở hồng hộc, tốc độ chậm lại, mãi cho đến khi ra vẻ đuổi theo không kịp nữa, lúc này hắn mới dừng lại.

Lúc này có một cỗ sợ hãi, nghĩ lại mà kinh xuất hiện, nghĩ đến việc mình ra vẻ đuổi theo một Trúc Cơ đại viên mãn, hắn không khỏi lau mồ hôi cho chính mình.

- Chị đẹp ơi, lần sau đừng có đùa như thế, thiếu chút nữa là em chị chị chơi chết rồi!!

Vương Bảo Nhạc sợ thót tim, than thở.

- Ai mà biết ngươi lại đi tin thật, tin thì tin thôi, nhưng ngươi lại cuồng như thế!

Chị gái hừ một tiếng rồi lờ Vương Bảo Nhạc luôn.

Nghe chị đẹp nói thế, Vương Bảo Nhạc chỉ đành cười khổ, nghĩ tới

biểu hiện của mình khi nãy thì lại đắc ý, cảm thấy mình đúng là ngầu lòi.

- Lần này coi như ngươi may, hừ, dám trêu vào ta à! Ta mà niệm kinh văn thì chính ta cũng sợ đây này1!

Vương Bảo Nhạc đắc ý và chột dạ, lại ra vẻ hét lớn một tiếng. Lúc này hắn mới vội quay về ôm Trác Nhất Phàm và Triệu Nhã Mộng cắm đầu chạy về phía ngược lại, tốc độ ngày càng nhanh, dần dần biến thành vắt giò lên cổ chạy thục mạng, sợ tên trung niên áo đen kia bình tĩnh lại sẽ quay về tiêu diệt mình.

Theo bỏ chạy, thời gian dần trôi, nỗi lo sợ căng thẳng trong lòng Vương Bảo Nhạc không hề biến mất. Mãi cho tới nửa nén nhang sau, khi phía chân trời xuất hiện bảy tám chiếc khí cầu nhanh chóng bay tới chỗ Vương Bảo Nhạc. Thấy dấu hiệu của đạo viện Phiêu Miểu trên khí cầu, Vương Bảo Nhạc mới thoáng an tâm.

- Ta ở đây, ta ở đây nè!!

Hắn kinh hỉ, đang định kéo áo Triệu Nhã Mộng một cái, nhưng chợt thấy không đúng nên quấn Triệu Nhã Mộng kín lại một chút, sau đó buông Trác Nhất Phàm xuống, thuận tay xé áo của hắn giơ lên cao vẫy khí thế...

------oOo------

Chương 211: Tiếp bước tiền trình!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đạo bào chiến tử của Trác Nhất Phàm vốn đã rách nát lắm rồi, cho nên Vương Bảo Nhạc chỉ kéo nhẹ một cái là đi luôn nguyên mảng, để lộ da thịt trắng nõn của Trác Nhất Phàm...

Khi hắn huơ vải, hét lớn thì khí cầu trên trời lập tức phát hiện ra ngay. Thật ra thì nhìn từ trên cao, thân hình tròn vo của Vương Bảo Nhạc còn bắt mắt hơn cả miếng vải bị hắn huơ.

Gần như trong nháy mắt khí cầu đến gần thì có bảy tám tu sĩ trong đạo viện nhảy xuống, người dẫn đầu đúng là phó tông của đạo viện Phiêu Miểu, thân mặc trường bào màu đỏ. Theo ông bay xuống, tạo thành uy áp còn ăn đứt gốc đại thụ khi nãy phát ra.

Chỉ cảm thụ thử một cái thôi thì Vương Bảo Nhạc đã thấy khó thở, tâm thần không khỏi dâng lên cảm giác nặng nề. Mà sau lưng phó tông còn có một nam tử trung niên đi theo.

Người này mặc một bộ trường bào màu lam, dù tướng mạo xấu xí, nhưng hai mắt như ẩn chứa thiểm điện, trên người lại có sát khí vô cùng khủng bố, lúc này đi xuống cùng phó tông, khí thế không hề thua kém là bao, rõ ràng cũng là Kết Đan!

Hai người xuất hiện khiến xung quanh nổi gió kéo mây, một luồng khí tức chỉ thuộc về Kết Đan ngập tràn bốn phương. Lúc này còn có ba vị lão giả bay xuống theo sau họ, tu vi của họ vượt xa Chân Tức, đều là Trúc Cơ.

- Bái kiến phó tông, bái kiến chư vị tiền bối!

Nhìn thấy mọi người, trong lòng Vương Bảo Nhạc lập tức dâng lên cảm giác kích động và thân thiết, sau khi nhẹ nhàng đặt Triệu Nhã Mộng xuống thì đứng thẳng người ôm quyền cúi đầu.

Quần áo của hắn rách rưới, bộ dạng chật vật, Trác Nhất Phàm và Triệu Nhã Mộng lại còn hôn mê bất tỉnh, hình ảnh đập vào mắt phó tông và vị trung niên áo lam kia, khiến họ giật mình không thôi.

Phó tông bước tới trước mặt Vương Bảo Nhạc, cầm lấy cổ tay kiểm tra thương thế cho hắn, trong mắt đầy vẻ ân cần, thấp giọng hỏi han mọi việc.

Vị trung niên áo lam kia cũng bước ra, điểm nhẹ lên trán của Trác Nhất Phàm và Triệu Nhã Mộng, thân thể cả hai run nhẹ, sau đó chậm rãi mở mắt ra.

- Đại trưởng lão!!

Khi thấy rõ người trung niên áo lam kia thì Trác Nhất Phàm muốn đứng dậy, nhưng lại bị ông ấn nhẹ xuống, sau đó lại trấn an Triệu Nhã Mộng một phen, lúc này mới nhìn về phía Vương Bảo Nhạc.

-... Đó là một gốc đại thụ, tu vi Trúc Cơ đại viên mãn... Nó có bản lĩnh giả truyền âm và phong ấn...

Vương Bảo Nhạc vội kể lại toàn bộ quá trình cả ba người bọn họ trải qua, cũng chỉ ra hướng đối phương bỏ chạy.

Đồng thời nghe lời Trác Nhất Phàm nói thì hắn cũng biết thân phận của vị trung niên áo lam kia lại là đại trưởng lão của Chiến Võ Các!

- Thụ mộc biến dị trở thành hung thú, trước nay liên bang chưa từng có. Ta muốn xem thử con quái này ai gan gì mà dám động tới học sinh của đạo viện Phiêu Miểu chúng ta!

Trung niên áo xanh nghe Vương Bảo Nhạc nói xong thì sắc mặt dần trở nên nghiêm túc, sát khí tản ra, rõ ràng trong lòng vô cùng tức giận. lúc này nghe xong ông lại gật đầu với Vương Bảo Nhạc một cái, trong mắt lộ ra ý ngợi khen, lại nhỏ giọng nói vài câu với phó tông, sau đó chạy về phía Vương Bảo Nhạc đã chỉ.

Tốc độ của ông quá nhanh, dường như còn ngại chưa đủ nên lại lấy ra một lá cờ màu đen, thân hình vừa cuốn một cái thì tốc độ tăng vọt, còn nhanh hơn lúc trước khá nhiều, vừa bay đi vừa tản linh thức ra tìm kiếm đuổi theo.

Thấy trung niên áo xanh đuổi theo, trong lòng Vương Bảo Nhạc cũng vô cùng hưng phấn, Trác Nhất Phàm cũng thế, Triệu Nhã Mộng luôn bình tĩnh ít nói lúc này vô cùng suy yếu mà cũng phải thở phào một hơi.

- Các ngươi đã dùng cách gì khiến cho gốc đại thụ này bỏ chạy thế?

Sau khi trấn an cả ba một phen thì phó tông mới tò mò hỏi thử.

Ông vừa hỏi xong, Trác Nhất Phàm cúi đầu, Triệu Nhã Mộng im lặng, Vương Bảo Nhạc chớp mắt vo khan một tiếng.

- Có lẽ là bị ta dọa chạy đấy, ta nói với nó là tiền bối trong đạo viện sắp đến, nếu nó mà không chạy thì nhất định sẽ chết, thế là... Nó cắm đầu chạy luôn.

Nghe thấy câu này, lại nhìn vẻ mặt của cả ba, phó tông phì cười, giơ tay chỉ vào bọn họ.

- Tiểu tử ngươi bịa lố quá, xem ra các ngươi đều có bí mật cả, cũng được, linh kỷ vừa bắt đầu, cơ duyên vô số, có thể đạt được cũng là do số mệnh của các ngươi, khi nào các ngươi muốn thì lại nói với đạo viện sau.

Vương Bảo Nhạc xấu hổ gãi đầu, phó tông vừa cười vừa nhìn cả ba,

trong mắt mang theo vẻ thưởng thức vô cùng, lại lấy ra ba viên đan dược đưa cho mấy người Vương Bảo Nhạc.

Đan dược này có màu tím, bị hổ phách phong kín, bên trong như có sương mù di chuyển, vừa nhìn đã biết bất phàm. Dù ba người không phải học sinh Đan Đạo Các, nhưng vẫn có thể nhìn ra viên đan dược này có hiệu quả kinh người.

- Chuyện này các ngươi không cần lo nữa, đạo viện sẽ làm chủ cho các ngươi, dám làm hại học sinh của đạo viện Phiêu Miểu chúng ta, dù gốc cây này có lai lịch thế nào thì chúng ta cũng sẽ tiêu diệt nó! Lần này các ngươi cũng đã lập công, chờ các ngươi khảo hạch liên bang bách tử xong thì sẽ xét công bang thưởng!

Phó tông mỉm cười, lại quay đầu dặn dò vài câu, phân phó cho tu sĩ Trúc Cơ sau lưng hộ tống ba người đến đô thành liên bang.

- Trên đường đi các ngươi có thể uống viên đan dược này, khôi phục tu vi, trị liệu thương thế, tiếp tục hành trình của các ngươi, ta mong khi quay về, các ngươi có thể trở thành một trong bách tử liên bang!

- Đa tạ phó tông!

Vương Bảo Nhạc dẫn cơn hưng phấn trong lòng xuống, vội ôm quyền cúi đầu.

- Tiểu tử ngươi đúng là gặp được kỳ ngộ, tu vi vừa đột phá vừa ôm bọn họ chạy trốn ra được, khá lắm! Đủ gan lì!

Phó tông chỉ Vương Bảo Nhạc cười nói.

Trong lòng Vương Bảo Nhạc vô cùng đắc ý, thầm nghĩ vị phó tông này đúng là có bản lĩnh, ánh mắt lại lợi hại, biết rõ năng lực của mình. Dù sao thì đúng là gốc đại thụ kia bị mình dọa chạy thật, lại còn vô cùng chật vật, chẳng khác nào vãi tè ra quần.

Vậy nên hắn vỗ ngực nói ngay.

- Đúng vậy, học sinh của đạo viện Phiêu Miểu chúng ta, gặp chuyện tuyệt đối không chùn chân, Vương Bảo Nhạc ta sống là người của đạo viện, chết là ma của đạo viện!

Lời này vừa ra, những người khác đều có vẻ mặt khác nhau, cảm thấy Vương Bảo Nhạc này đúng là không lúc nào quên tự sướng.

Nhưng lời này vào trong tai của phó tông thì lại khiến ông hài lòng cười lớn, càng nhìn Vương Bảo Nhạc càng thấy thuận mắt, sau khi nói thêm vài câu thì mới sắp xếp mọi người xung quanh chia ra tìm kiếm.

Khi ba người Vương Bảo Nhạc bước lên khí cầu của đạo viện, trong sự hộ tống của hai vị tu sĩ Trúc Cơ đi thẳng đến đô thành liên bang thì mới chính thức thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi nhìn nhau một cái, cả ba đều nhìn ra chút gì đó khác lạ từ trong mắt nhau, nhất là ánh mắt Trác Nhất Phàm và Triệu Nhã Mộng nhìn Vương Bảo Nhạc lại có chút kỳ dị và thân thiết sâu sắc hơn.

Bọn họ không hỏi lá bài tẩy Vương Bảo Nhạc dùng để đối phó với gốc đại thụ sau khi mình hôn mê, việc này liên quan đến bí mật riêng tư. Mà Vương Bảo Nhạc cũng không hỏi về thủ đoạn của hai người trước đó, ba người ngầm hiểu và cười với nhau.

So với nụ cười của Trác Nhất Phàm, Triệu Nhã Mộng vốn đã xinh đẹp, nay mỉm cười như thế chẳng khác gì trăm hoa đua nở, có cảm giác xinh đẹp tuyệt trần.

Vương Bảo Nhạc nhìn qua xong thì chớp mắt, chỉ vào mặt Triệu Nhã Mộng rồi nói.

- Triệu Nhã Mộng, trên mặt cô có cái gì kìa.

- Có gì thế?

Triệu Nhã Mộng ngẩn ra, vô thức giơ tay sờ mặt, nghĩ là bị dính bùn.

- Có xinh đẹp đấy.

Vương Bảo Nhạc ho nhẹ một tiếng rồi nói tỉnh bơ.

Hắn vừa nói xong, Trác Nhất Phàm ngồi kế bên trợn mắt, hai vị tu sĩ Trúc Cơ đi theo hộ tống vốn ngồi mỉm cười nhìn họ ở gần đó, nghe Vương Bảo Nhạc nói xong thì lập tức lộ ra vẻ mặt khác thường, một người trong số đó lại còn ra chiều suy nghĩ sâu xa, nhìn Vương Bảo Nhạc như thần nhân vậy.

Triệu Nhã Mộng ngẩn ra một cái thì không khỏi cười duyên, Vương Bảo Nhạc trêu bất ngờ khiến cho người vốn bình tĩnh như Triệu Nhã Mộng cũng bị trúng chiêu.

Thấy một câu của mình có hiệu quả như thế, trong lòng Vương Bảo Nhạc đắc ý vô cùng, thầm nghĩ chút bản lĩnh ấy 6 tuổi anh đây đã biết, từ nhỏ đến lớn dùng biết bao nhiêu lần, thế nên hí hửng khoát tay.

- Được rồi, chuyện này xong xuôi rồi, tiếp theo chúng ta sẽ đến đô thành liên bang, phong vân một cõi, trở thành bách tử liên bang!

Trác Nhất Phàm và Triệu Nhã Mộng cũng lộ ra vẻ chờ mong, nhìn bồn địa Coron bên dưới xa dần, bọn họ hít sâu một hơi, chuyện trò thêm vài câu thì đều về phòng của mình, nuốt đan dược, bắt đầu chữa thương.

Mặc dù thương thế của Vương Bảo Nhạc không nặng lắm, nhưng nếu tự mình lành hẳn thì cần chút thời gian, nên hắn nuốt viên đan dược màu tím kia luôn. Theo cảm giác nóng rực dâng lên trong người, thương thế của hắn cũng nhanh chóng lành hẳn.

Nhất là những vết thương trên người đều khép miệng lại...

Thời gian dần trôi, mấy canh giờ sau, khi khí cầu chậm rãi tới gần phạm vi đô thành của liên bang, ba người cũng đã chữa thương xong. Tinh thần căng tràn, ra khỏi phòng đứng ở phía boong nhìn về đô thành liên bang ngày càng đến gần!

------oOo------

Chương 212: Đô thành liên bang

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đô thành của liên bang nằm ở phía đông nam của toàn liên bang, chiếm diện tích rất khổng lồ, không thể nhìn thấy hết, chỉ có thể nhìn thấy một tòa thành khổng lồ hùng vĩ, đứng sừng sững nơi đó, rung chuyển bát phương.

Bên dưới tòa thành này có hơn một trăm khối kim loại hình chóp khổng lồ chổng ngược, chúng như cắm thẳng vào mặt đất, nối liền với nhau trải khắp mặt đất.

Mỗi một khối kim loại hình chóp kia đều có kích thích bằng với thành Phiêu Miểu, độ cao chừng hơn ngàn trượng, vô cùng kinh

người.

Diện tích của hơn trăm tòa kim loại hình chóp này tạo thành vô cùng khổng lồ, thành trì được xây trên đó cũng xứng đáng được gọi là liên bang đệ nhất thành!

Bên dưới kim loại hình chóp chổng ngược thì ngập tràn mây mù, lượn lờ như tiên khí, đầy vẻ thần bí khó lường.

Trước kỷ linh nguyên, nơi này là một khu vực non xanh nước biếc, cổ kiếm đồng xanh bay tới, tạo thành vô số mảnh vỡ nhỏ rơi xuống, linh khí nồng đậm trên đó đã thay đổi địa chất, lại có thần binh thường trú, khiến cho nơi này càng tuyệt vời hơn xưa. Trong tầng mây mù kia tuy có nhiều chim muông, nhưng đều lành tính, cây cỏ tốt tươi, nước sông càng ngọt ngào hơn, tựa như bản thân đã mang theo linh khí.

Ẩn ẩn còn có thể nhìn thấy mặt đất bên dưới mây mù được mở ra thành tám con đường, vừa kéo dài khắp tám phương, cũng có vô số nơi dừng chân nhỏ, lấy đô thành thành tung tâm, lan rộng ra xung quanh.

Tựa như quần tinh củng nguyệt, phạm vi vô cùng khổng lồ, nếu nói diện tích của đô thành có thể so với một quốc gia của ngàn năm trước cũng không quá!

Còn lại do có mây mù nên không thể nhìn rõ, nhưng dù bất kỳ người nào tới đây thì cảm giác đầu tiên khi thấy nó đều là vô cùng giật mình, chấn nhiếp dữ dội, dường như bên trong khu rừng mây mù kia tồn tại sức mạnh đủ để giết chết toàn bộ cường giả liên bang!

Ngoài ra, thứ bắt mắt nhất trong đô thành của liên bang chính là 102 bức tượng cao mấy ngàn trượng được đặt trên đỉnh của mấy khối kim loại hình nón chổng ngược kia!!

Những pho tượng này có bộ dạng khác nhau, có cái là Nữ Oa trong truyền thuyết phương Đông, cũng có những vị thần phương Tây như Zeus... Có thể nói, đây chính là 100 vị thần được lưu truyền rộng rãi nhất trong lịch sử văn hóa của Trái Đất!

Mặc dù không rõ vì sao đô thành của liên bang lại xây dựng những pho tượng này, nhưng rõ ràng đây tuyệt đối không phải vì tưởng niệm gì, nhất là ở giữa số này có hai pho tượng, một trong hai đúng là thái thượng trưởng lão của đạo viện Phiêu Miểu!!

Người khác là một nam tử trung niên, thoạt nhìn không giận tự mà tự uy, phát ra khí tức kinh người, đây đúng là tổng thống liên bang đương nhiệm!

Khu rừng mây mù mênh mông kia, tòa thành khổng lồ xưa nay chưa từng có, cùng với 100 pho tượng thần linh rung động lòng người này, tất cả mọi thứ đã tạo nên đô thành của liên bang!

Nhân khẩu của tòa thành đứng đầu toàn liên bang này cũng đứng đầu thế giới, dù là tu sĩ, quân đội, hoặc thậm chí là dân chúng bình thường cũng nhiều vô kể, ngoại trừ công tác thống kê nội bộ của liên bang ra thì người ngoài chỉ biết đại khái mà thôi.

Lúc này, khi tòa thành kia và mây mù bên dưới nó xuất hiện trong mắt của ba người Vương Bảo Nhạc thì trừ Triệu Nhã Mộng ra, hai người còn lại đều há hốc mồm.

Dù Trác Nhất Phàm xuất thân từ ngũ thế thiên tộc, cũng từng thấy được trên nhiều tin tức rồi, nhưng dẫu sao thì đây cũng là lần đầu tiên hắn tự mình tới đây, tận mắt nhìn thấy tòa thành hùng vĩ này, trong lòng có dậy sóng cũng là chuyện thường.

Vương Bảo Nhạc thì càng kinh ngạc nhiền hơn, liên tục hít sâu khi nhìn đô thành ở phía xa.

- Lớn... Lớn quá!! Một căn nhà ở đây phải tốn bao nhiêu tiền nhỉ...

Vương Bảo Nhạc dụi mắt, nhìn đô thành mà dù đứng trên khí cầu cũng không thể thấy được điểm cuối kia mà phải trợn mắt há mồm.

- Một căn nhà ở đây còn đắt hơn một trăm căn ở thành Phiêu Miểu!

Rõ ràng Trác Nhất Phàm cũng biết được phần nào, nay nghe Vương Bảo Nhạc nói thế thì trả lời hắn.

- Đậu xanh... một căn nhà mà bằng một trăm chiếc khí cầu giọt nước ư?

Vương Bảo Nhạc giật thót, mỡ trên người run run, hắn đột nhiên cảm thấy người ở đây toàn là đại gia!

Nghe hai người nói chuyện với nhau, Triệu Nhã Mộng không nói gì, tu sĩ Trúc Cơ bảo vệ họ tới đây thì phì cười, trong lòng cũng có phần

rung động, dù đã đến đây nhiều lần lắm rồi, nhưng mỗi lần nhìn thấy đều khiến lòng dậy sóng.

Đô thành có thể nói chính là trung tâm của liên bang, đối với dân chúng mà nói, nơi này là trung tâm chính trị và kinh tế, đối với tu sĩ mà nói, nơi này... Có một thanh thần binh duy nhất của toàn liên bang!

Sự tồn tại của thần binh không chỉ khiến cho quyền lợi của tổng thống liên bang được đảm bảo, mà còn có thể chấn nhiếp bốn phương, khiến toàn bộ liên bang hiện nay dù bị vây trong bao nguy cơ ngầm, tạo thành cục diện sắp bị chia cắt, nhưng nhìn từ bên ngoài thì có vẻ vẫn khá vững chắc.

Trong tiếng thở dồn và kinh hô của Vương Bảo Nhạc với Trác Nhất Phàm, sau khi đến gần phạm vi đô thành thì khí cầu dần giảm tốc độ lại, mãi cho đến khi đã trải qua một số kiểm tra đo lường mà Vương Bảo Nhạc không biết là gì thì khí cầu mới được cho qua, đáp xuống sân bay đặc biệt của đạo viện Phiêu Miểu ở đô thành.

Nơi này đã có học sinh của đạo viện Phiêu Miểu trú đóng ở đô thành đứng chờ sẵn, khi ba người Vương Bảo Nhạc vừa bước xuống thì lập tức có người bước lên nghênh đón, sau một loạt an bài, rốt cuộc cũng đi tới một khách sạn do đạo viện Phiêu Miểu mở.

Khách sạn này có khung cảnh trang nhã, chim hót hoa thơm, linh khí lại vô cùng nồng đậm, bình thường không kinh doanh bán buôn với bên ngoài, mà là nơi dành riêng cho học sinh của đạo viện Phiêu Miểu, lúc ba người Vương Bảo Nhạc đến đây thì đã có không ít học sinh cũng tham gia lần tranh đoạt liên bang bách tử chuyển vào ở đây từ trước rồi.

Sau khi mọi thứ xong xuôi, Triệu Nhã Mộng không vào nơi được đạo viện sắp xếp cho mà là tạm biệt Vương Bảo Nhạc và Trác Nhất Phàm, có vẻ như muốn rời đi.

- Cô đi đâu thế?

Vương Bảo Nhạc có phần tò mò, Trác Nhất Phàm cũng nhìn sang.

- Nhà của ta ở đây nè.

Nếu là người khác hỏi thì có lẽ Triệu Nhã Mộng sẽ không trả lời, nhưng đây lại là Vương Bảo Nhạc và Trác Nhất Phàm, ba người bọn

họ cùng chung hoạn nạn, vượt qua sinh tử, quan hệ cũng tốt hơn hẳn.

Nghe Triệu Nhã Mộng nói thế, Trác Nhất Phàm mở to hai mắt, Vương Bảo Nhạc thì đầu óc nổ tung, đứng đực mặt ra.

- Nhà của cô... Giàu thật đấy!

Hồi lâu sau Vương Bảo Nhạc mới lắp bắp nói với vẻ hâm mộ, Triệu Nhã Mộng nghe giọng điệu của Vương Bảo Nhạc thì bật cười, chào Trác Nhất Phàm một tiếng rồi mới rời đi.

Nếu chỉ là đi bình thường thì thôi... Trong ánh mắt ngu người của Vương Bảo Nhạc và Trác Nhất Phàm, gần như Triệu Nhã Mộng vừa mới bước ra cửa khách sạn của đạo viện Phiêu Miểu, bên ngoài lập tức có bảy tám chiếc khí cầu màu vàng bay sà xuống, sau khi dừng lại thì có hơn trăm đại hán nhanh chóng bước xuống.

Với ánh mắt của binh tử Pháp Binh Các như Vương Bảo Nhạc, hắn lập tức nhìn ra dù là bộ dạng hay kết cấu của khí cầu màu vàng kia đều không hề tầm thường, vốn đã kinh ngạc lắm rồi, nay lại thấy hơn trăm đại hán kia, gần như mỗi một người đều có tu vi Chân Tức.

Nhất là trong số đó còn có một lão giả, tu vi trên người dao động mãnh liệt, trông không hề yếu hơn gốc đại thụ trước kia là bao, bộ dạng giống như quản gia, cúi đầu chào Triệu Nhã Mộng, trên mặt lộ ra vẻ hòa ái và ân cần.

- Hoan nghênh tiểu thư về nhà.

Triệu Nhã Mộng gật đầu, sau khi bước lên khí cầu còn vẫy tay chào Vương Bảo Nhạc và Trác Nhất Phàm, lúc này mới lũ lượt kéo nhau bay đi.

Vương Bảo Nhạc ngu người, Trác Nhất Phàm im lặng hồi lâu, sau khi khí cầu chở Triệu Nhã Mộng biến mất thì hai người mới nhìn nhau một cái, đều nhìn ra dị sắc trong mắt nhau.

- Có lai lịch gì thế nhỉ?

- Lắm tiền thế cơ chứ!!

Hai người gần như mở miệng cùng một lúc, cuối cùng đều chia ra quay về phòng với tâm trạng khác hẳn nhau, coi như tạm thời bình

tĩnh lại, nhưng trong lòng vẫn có chút suy đoán và nghi hoặc đối với bối cảnh của Triệu Nhã Mộng.

Sau khi nghỉ ngơi một đêm, sáng hôm sau, dằn lòng nghi hoặc đối với chuyện của Triệu Nhã Mộng xuống, Vương Bảo Nhạc sáng sớm đã đến tìm Trác Nhất Phàm, kéo hắn ra khỏi khách sạn để dạo quanh trong đô thành.

Trong lúc đi dạo, nhìn các cửa hàng trong đô thành, quy mô và mức độ tấp nập của nó thật sự ăn đứt thành Phiêu Miểu. Nhất là những tài liệu cần thiết trong tu hành lại có vô số, tựa như có thể mua được tất cả vật phẩm của toàn liên bang ở nơi này.

Điều này khiến cho hai người gần như đã sạc nghiệp sau trận chiến ở bồn địa Coron thèm rõ dãi, Trác Nhất Phàmn lại còn nhìn trúng một số dan dược và thẻ ngọc ghi chép bí pháp nữa.

Nhưng hỏi giá xong thì dù là kẻ có tiền như hắn cũng phải líu lưỡi, bởi vì nó thật sự rất đắt.

Vương Bảo Nhạc cũng thế, kích động nhìn đống đồ bày trong cửa hàng, liên tục kinh hô!

- Thối kim thổ!

- Lưu quang dịch!!

- Trời ạ, còn có cả thiên tinh sa này!

- Đống này toàn là tài liệu quý, lúc luyện chế linh bảo mà cho vào thì sẽ cho ra tác dụng cộng thêm cực lớn đấy.

Tim Vương Bảo Nhạc đập dồn, đi qua từng cửa hàng, mãi cho đến khi thấy được một thứ kiến đầu óc của hắn nổ tung.

- Đây... Đây là...

Thứ hắn đang nhìn là một chậu thực vật chỉ chừng một cánh tay, trông khá giống cây cọ, nhưng lại có màu đỏ rực. Nhưng điều khiến Vương Bảo Nhạc rung động thật sự chính là trong thân của cây cọ này lại có một mảnh vỡ màu đen, to chừng một đốt ngón tay!

Ngay khi nhìn thấy mảnh vỡ này thì Vương Bảo Nhạc lập tức sinh ra cảm ứng mãnh liệt, khiến hắn cảm thấy dường như nó có cùng chất

liệu với mặt nạ màu đen!!

Vương Bảo Nhạc cố nén cơn kích động, đi dạo một vòng trong cửa hàng, sau khi chỉ đại một đống thứ, chọn được kha khá thì định mở miệng hỏi giá cả, định mua luôn cả cây cọ này luôn.

Nhưng đúng lúc này...

Lại có một thanh âm già nua mang theo ý cười vang lên ở ngoài cửa hàng.

- Hóa ra hai vị đang ở đây.

------oOo------

Chương 213: Vương bảo nhạc tự lực cánh sinh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thanh âm nọ vang lên, ông lão trông như quản giả đến đón Triệu Nhã Mộng hôm qua mỉm cười bước vào, sau đó mỉm cười gật đầu với Vương Bảo Nhạc và Trác Nhất Phàm.

Sau lưng ông là hơn mười vị đại hán, mặt mày nghiêm túc dàn ra khắp cửa hàng, nhìn quanh với vẻ cảnh giác, khiến cho ông chủ của cửa hàng - người vốn có lai lịch không nhỏ cũng phải ghé mắt.

Vương Bảo Nhạc và Trác Nhất Phàm không dám chậm trễ, dù sao đối phương cũng là tu sĩ Trúc Cơ, lại là người trong gia tộc của Triệu Nhã Mộng, vậy nên lập tức bái kiến.

- Hai vị tuấn kiệt chớ có khách khí.

Ông lão ôn hòa cất lời, sau đó đảo qua người họ một cái, trong lòng thầm cân nhắc một phen. Ông cảm thấy tiểu thư nhà mình vốn thích độc lai độc vãng, nay có thể đi cùng với họ như thế thì ắt phải có lý do gì đó.

Sau khi nhìn Vương Bảo Nhạc một cái xong thì trọng điểm chú ý đều dồn hết lên Trác Nhất Phàm, càng nhìn càng thấy thích, nhất là trong ánh mắt còn mang theo vẻ khảo sát, khiến cho Trác Nhất Phàm căng thẳng, vội hỏi.

- Không biết tiền bối tìm bọn ta là vì chuyện gì?

Còn Vương Bảo Nhạc thì lần đầu tiên được gọi là tuấn kiệt, khiến cho hắn vừa thấy là lạ, sau khi nhìn thấy ánh mắt của ông lão thì ho một tiếng.

- Tiền bối, thật ra ta trừ việc đẹp trai, tu vi cao, tư chất tốt, phẩm đức tuyệt vời ra thì không có ưu điểm gì nữa, không gánh nổi hai chữ tuấn kiệt đâu.

Hắn vừa nói xong, ông lão đang đánh giá Trác Nhất Phàm cũng phải kinh ngạc quay lại nhìn hắn, sau đó vẻ mặt dần thay đổi, hồi lâu sau ông mới lắc đầu cười, giải thích lý do vì sao mình lại tới đây.

- Tiểu thư nhà ta có tính tự lập, nên đã giao ước với lão gia rằng khi ra ngoài học tập thì sẽ tự dựa vào bản thân mình, lão gia cũng muốn phái người thầm bảo vệ, nhưng tiểu thư có linh thể trời sinh, trừ phi là tu sĩ Kết Đan, bằng không cô vẫn có thể phát hiện ra...

- Lão gia cũng đã biết được chuyện xảy ra ở bồn địa Coron, vừa tức giận vừa vô cùng cảm kích hai vị, đây là chút tâm ý thể hiện lòng biết ơn, mong hai vị nhận cho.

Sau khi ông lão giải thích xong thì đưa cho Vương Bảo Nhạc và Trác Nhất Phàm một tấm thẻ được làm từ linh thạch, bên trên có ấn ký riêng biệt để đề phòng hàng giả.

Tấm thẻ này vừa xuất hiện thì những người khách khác trong cửa hàng đều giật mình không thôi, thấp giọng bàn tán.

- Đây là... thẻ ngân linh!

- Ta từng nghe nói loại thẻ này rồi, khắp liên bang chỉ phát có mười tấm thẻ kim linh, cũng chỉ có chủ nhân của mười tấm thẻ này mới có quyền gửi thẻ ngân linh cho khách quý của mình, vừa đại biểu cho thân phận khách quý, lại có thể tiêu xài gần như không có hạn lượng!

Ngay cả ông chủ của cửa hàng cũng phải giật mình sau khi nhìn thấy thẻ ngân linh này.

- Khi hai vị ở trong đô thành, tất cả chi phí đều có thể dùng tấm thẻ này để thanh toán!

Ông lão nghe thấy tiếng kinh hô của mọi người xung quanh thì mỉm cười, sau khi gật đầu ôm quyền với hai người Vương Bảo Nhạc xong thì khách khí rời đi.

Những đại hán xung quanh cũng đi theo ông lão, cửa hàng dần khôi phục vẻ náo nhiệt như trước, nhưng chuyện này khiến cho ông chủ cửa hàng vốn không để ý đến Vương Bảo Nhạc và Trác Nhất Phàm lắm cũng phải tự mình đi ra, muốn tiếp đãi cả hai.

Vương Bảo Nhạc cầm thẻ trong tay, lại nghe tiếng bàn tán của những người xung quanh, thấy rõ vẻ giật mình và hâm mộ trong mắt họ thì trong lòng run lên. Hắn nhìn Trác Nhất Phàm, phát hiện Trác Nhất Phàm cũng đang ngu người nên thở dài.

- Nhất phàm, chắc là trong lòng ngươi không có áp lực gì, nhưng ta thì không được. Ngươi nói xem... Ta như thế có tính là được trai bao không? Aiz, xoắn quẩy quá, không ngờ Vương Bảo Nhạc ta lại có ngày được người ta bao nuôi thế này.

Vương Bảo Nhạc thở dài, lắc đầu cảm khái.

Trác Nhất Phàm nhìn thân hình tròn vo của Vương Bảo Nhạc với ánh mắt cổ quái, sau đó ho khan thôi chứ không nói gì.

- Vương Bảo Nhạc ta vẫn luôn tự lực cánh sinh, tất cả đều dựa vào đôi bàn tay của mình làm nên, chưa từng nhờ vả ai, đây cũng chính là nguyên tắc của ta.

Vương Bảo Nhạc nghiêm mặt nói, sau đó quay đầu nhìn chủ cửa hàng vừa đi tới, ném thẻ ngân linh trong tay qua.

- Những tài liệu mà ban nãy ta chọn ấy, trừ phi là hết hàng, còn không thì mua số lượng gấp mười nhé.

- Tính tiền bằng thẻ này nha!

Trác Nhất Phàm:...

Đám người xung quanh:...

Ông chủ cửa hàng:...

Một nén nhang sau, Vương Bảo Nhạc nhét đầy túi trữ vật và vòng tay trữ vật của mình, tâm trạng sung sướng nghênh ngang bước ra. Phía

sau hắn, Trác Nhất Phàm vẻ mặt xoắn quẩy, dở khóc dở cười, nhưng vẫn kềm lòng không đặng mà dùng thẻ ngân linh để mua đan dược mình cần.

Sau khi quay về khách sạn của đạo viện, Vương Bảo Nhạc tháo mảnh vỡ của cây cọ kia ra ttrước. Hưng phấn kiểm tra hồi lâu, sau khi suy nghĩ thì không dung hợp với mặt nạ ngay, hắn thầm nghĩ có lẽ thứ này có thể dụ dỗ chị gái trong mặt nạ một phen...

Nhưng thân ở đô thành của liên bang, xuất phát từ tính cẩn thận nên Vương Bảo Nhạc cũng không định thử ngay, định bụng trở về đạo viện xong mới xem sao.

Trong những ngày sau, nhân quá trình chờ tuấn kiệt từ khắp các thế lực ở liên bang tập trung lại đô thành, để tiến hành tuyển chọn, Vương Bảo Nhạc cũng chẳng ở không, bắt đầu tiến hành luyện lại và cải tiến mớ linh bảo của mình.

Thế thì cần tốn rất nhiều tài liệu, vậy nên các cửa hàng tài liệu trong đô thành đã thành nơi Vương Bảo Nhạc thường đến nhất, thậm chí tiếng tăm của hắn còn lan ra khắp các cửa hàng.

- Vương Bảo Nhạc ta chỉ dựa vào chính bản thân mình, cất bước trên con đường tu hành đầy chông gai này!

Mỗi lần nhìn đống linh bảo do mình chế tạo ra, Vương Bảo Nhạc đều sinh ra cảm giác vô cùng tự hào, mang theo vẻ thỏa mãn và niềm tin cực lớn, Vương Bảo Nhạc cũng dần hoàn thành công việc cải tiến linh bảo.

Chỉ riêng tự bạo châu thôi thì hắn đã một hơi luyện chế gần năm ngàn viên, còn cả đủ loại khôi lỗi, được hắn luyện ra chừng mấy trăm con, trong đó gần như lứa khôi lỗi chung đợt với Chu Kiên Cường đều được hắn cải tạo lại, từ pháp khí lên đến linh bảo cấp ba hoàn mỹ.

Vương Bảo Nhạc cũng không bỏ qua đám pháp khí kỳ lạ bị binh sa cải tạo kia, trong trận chiến với gốc đại thụ kia, đống này đã phát huy ra được tác dụng nhất định, khiến cho Vương Bảo Nhạc cảm thấy chũng vẫn khá hữu dụng. Vậy nên hắn thăng cấp hết đám phất trần dê gái, cây dù, đại ấn, phi kiếm địch ta bất phân, thậm chí là cả sợi dây thừng kia lên thành cấp ba hoàn mỹ.

Cuối cùng là vỏ kiếm, trong lúc tài liệu đầy đủ thế này, vỏ kiếm cũng

thành công biến thành mức độ cấp ba hoàn mỹ, mặc dù đám muỗi bay ra vẫn chỉ có chín con, nhưng rõ ràng chúng nó đã to hơn một chút, mức độ hung tàn cũng tăng cao.

Thậm chí, vì đề cao uy lực của nó, sau khi cân nhắc xong thì Vương Bảo Nhạc còn lắp cả hạt châu do thanh trường thương trong quê hương linh tức biến thành lên đó.

Ngay khi lắp lên, vỏ kiếm rốt cuộc cũng xuất hiện con muỗi thứ mười. Con muỗi này màu xám, không giống bình thường, dường như ẩn chứa sức mạnh mà Vương Bảo Nhạc không biết được, tiếc rằng ở đây hắn không tiện thử, vậy nên đành gác lại để đó, định bụng sau này tìm cơ hội kiểm tra thử xem.

Ngoài ra còn có cái găng tay theo hắn đã lâu, nay cũng được hắn luyện chế lại, trở thành cấp ba hoàn mỹ. Trong hoàn cảnh tài liệu đủ đầy thế này, Vương Bảo Nhạc cũng cải tạo cả túi trữ vật luôn.

Có thể nói, gần như tất cả pháp bảo của hắn hiện nay đều là cấp ba, trong túi lại còn chứa rất nhiều tài liệu, cảm giác thỏa mãn cùng việc tạo nghệ luyện khí liên tục tăng cao khiến cho Vương Bảo Nhạc lần nào cũng có cảm giác không thể dừng lại.

- Ta rất thích cảm giác tất cả đều dựa vào sự cóo gắng của bản thân, từng bước hoàn thành này!

Vương Bảo Nhạc vừa tự hào, tự sướng cũng không quên chuyện ăn vặt. Trong đô thành liên bang này, gần như cái gì cũng có, đồ ăn vặt đương nhiên cũng không ngoại lệ, trong khoảng thời gian này, dù Vương Bảo Nhạc nhét căng cả bụng thì cũng chỉ mới ăn được có một phần nhỏ xíu mà thôi...

Đối với hắn mà nói, đô thành liên bang này thật sự quá tuyệt vời, trong lúc lòng hắn lâng lâng cảm giác hạnh phúc vô bờ thì các tuấn kiệt kiêu tử của tất cả thế lực ở mọi nơi cũng đã tề tựu đông đủ.

Vậy nên cuộc tuyển chọn liên bang bách tử cũng chính thức tiến hành. Khác với những thí sinh đang vô cùng căng thẳng khác, Vương Bảo Nhạc không hề để ý đến cuộc tuyển chọn này, thậm chí hắn còn không thèm tìm hiểu chi tiết nữa.

Nhất là sau khi nghe Chu Đức Hỉ tướng quân xác nhận với mình rằng việc điều động nội bộ đã đâu vào đấy thì hắn lại càng phởn hơn. Chỉ có đến báo danh vào ngày đầu, sau đó lại quay về khách sạn tiếp tục

ăn uống luyện bảo...

Cứ thế, trong lúc cuộc tuyển chọn này tiến hành rôm rả thì thời gian lại trôi qua. Mỗi ngày đều có vô số tin tức lan khắp liên bang, đưa tin về đợt tuyển chọn này, khiến cho vô số cái tên nổi lên, dần được người của toàn bộ liên bang chú ý.

Có đôi khi Vương Bảo Nhạc xem tin tức xong cũng thấy rục rịch lắm, nhưng nghĩ đến việc mình được điều động nội bộ thì hắn càng đắc ý hơn.

- Bọn họ có lợi hại cách ấy mấy thì cũng thua ta hết, ta đã được chọn sẵn rồi đây!

Trong lúc hớn hở, khi đợt tuyển chọn này tiến hành được một nửa thì Vương Bảo Nhạc nhận được thông báo của đạo viện.

Đã tìm thấy gốc đại thụ kia... Nhưng đã bị giết chết!

Đồng thời, thông tin về việc thực vật biến dị cũng được đạo viện Phiêu Miểu thông báo cho toàn bộ liên bang, nhắc các thế lực phải hết sức đề phòng, chú ý xem trong phạm vi của mình có thực vật biến dị hay không.

Dù sao thì khác với động vật, cây cối sống lâu, nội tình lại sâu, nếu mà biến dị thì ắt sẽ thành họa lớn!

------oOo------

Chương 214: Khen ngợi bách tử

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kể từ lúc phát ra thông báo, tất cả các thế lực trong liên bang đều lần lượt triển khai lục soát tìm kiếm, vừa loạt bỏ toàn bộ mối họa ngầm vừa cảnh giác tai họa mới xuất hiện sau hung thú này.

May là việc cây cối biến dị cực ít, cho nên từ lúc thông báo được phát ra cho tới khi cuộc tuyển chọn kết thúc, những thế lực khác cũng không tìm thấy gốc cây biến dị thứ hai nào cả. Lúc này mới khiến cho đợt nguy cơ này tạm lắng xuống.

Cùng lúc đó, cuộc tuyển chọn ở đô thành liên bang cũng đã kết thúc.

Tổng cộng đã chọn ra được chín mươi tám kiêu tử trong số các thiên kiêu, trở thành hạt giống của Kế Hoạch Kiếm Dương, sau này bọn họ sẽ nhận được tài nguyên từ liên bang.

Trong danh sách vẫn còn hai suất trống, cho nên toàn liên bang nhanh chóng chú ý đến chuyện này, mãi tới khi công bố tên hai người chiếm hai suất trống này ra.

Một người tên là Khổng Đạo, người còn lại thì chính là Vương Bảo Nhạc.

Dưới tên của họ còn có những chiến tích do họ làm ra, được liên bang đã lựa chọn để công bố. Trong số chiến tích đã liệt kê thu hoạch của Vương Bảo Nhạc ở quê hương linh tức, chiến công trong thú triều, còn có Bảo Nhạc Pháo do hắn chế tạo ra cũng được liệt kê đầy đủ.

Mấy chuyện này vừa có thể nâng cao danh tiếng vừa nói cho tất cả mọi người biết, Vương Bảo Nhạc có tư cách nhận được suất điều động nội bộ này!

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, tiếng tăm Vương Bảo Nhạc đã truyền khắp liên bang, được vô số thế lực chú ý tới, đồng thời cũng truyền tới thành Phượng Hoàng. Lúc cha mẹ hắn thấy tên Vương Bảo Nhạc trên bản tin xong thì rất kinh ngạc, sau khi nhìn thấy mấy lời giới thiệu thảm thiết kia thì bọn họ lập tức lo sốt vó.

Đầu tiên bọn họ gọi tới nhẫn truyền âm của Vương Bảo Nhạc. Nghe thấy giọng nói đầy lo lắng hỏi han xen lẫn trách móc của cha mẹ, Vương Bảo Nhạc phải trấn an rất lâu, đảm bảo sau này sẽ chú ý an toàn vô số lần, lúc này cha mẹ hắn mới chịu kết thúc cuộc gọi trong sự lo lắng và niềm tự hào về con mình.

Thật ra có rất nhiều chuyện, Vương Bảo Nhạc không kể cho ba mẹ mình nghe. Thực tế từ lúc hắn thi đậu vào đạo quán Phiêu Miểu, bước lên con đường tu hành thì hắn cũng dần hiểu được sự tàn khốc ở bên trong, cho nên hắn không muốn làm ba mẹ lo lắng.

Sau khi nói chuyện với ba mẹ xong, cảm xúc Vương Bảo Nhạc có phần hỗn loạn nhưng hắn nhanh chóng bình tĩnh lại, rồi mở linh võng ra xem xét Khổng Đạo cũng được suất điều động nội bộ giống hắn.

Nhìn thấy phần giới thiệu của đối phương, Vương Bảo Nhạc mở to

mắt, hít sâu một hơi.

Tên Khổng Đạo này không đến từ bất kỳ thế lực nào trong liên bang cả, mà hắn đến từ biển hung thú. Chín năm trước hắn được tổng thống liên bang đương nhiệm nhận làm con nuôi, tiến hành bồi dưỡng.

Sau đó, hắn không ở lại trái đất mà bị đưa đi rèn luyện trên thuộc địa sao Hỏa. Dưới hoàn cảnh quỷ dị ấy, một mình hắn đã sinh tồn trên sao Hỏa suốt năm năm, hơn nữa trong quá trình rèn luyện hắn còn tìm được rất nhiều mảnh vỡ cho liên bang, có thể nói là vô cùng kinh người.

Bấy nhiêu đó vẫn chưa đủ để Khổng Đạo trở thành bách tử điều động nội bộ. Điều khiến toàn liên bang tin tưởng, bội phục và tán thành thân phận điều động nội bộ của hắn là vì thông tin hắn báo lên cách đây một tháng.

Lúc hắn ở trên sao Hỏa đã phát hiện ra một di tích nghi ngờ có thần binh!!

Sau khi được các thế lực liên bang kiểm tra và xác nhận, họ đều cho rằng tin này rất có thể là thật, chẳng qua do nhiều nguyên nhân nên không cách nào thăm dò sâu, khó mà lấy đi được.

Dù thế, nhưng công lao này cũng rất lớn, đủ để hắn trờ thành bách tử điều động nội bộ.

- Thần binh!!

Vương Bảo Nhạc xem tới đây thì trợn tròn mắt. Trong đầu nhanh chóng suy đoán, hắn lập tức ý thức được, chắn chắn trong quá trình truyền tin đã bị lộ nên tất cả các thế lực khác mới biết, mà bên liên bang cũng không thể che giấu được, bèn dứt khoát hợp tác thăm dò.

Vương Bảo Nhạc cảm thấy có khả năng là thế, đoạn hắn lại mở xem các danh sách khác thì tìm thấy vài cái tên quen thuộc, trong đó Trác Nhất Phàm và Triệu Nhã Mộng đều nằm trong danh sách bách tử.

Đạo quán Phiêu Miểu trừ ba người bọn họ ra thì còn có hai người nữa cũng nằm trong danh sách. Mấy đạo quán cũng như thế, chỉ có người của đạo quán Bạch Lộc là nhiều nhất, khoảng chừng chín người.

Cả Lý Di đòi lột truồng hắn và những vị linh căn tám tấc trong cuộc chiến ở quê hương linh tức cũng có tên.

Ngoài ra Vương Bảo Nhạc không hề nhìn thấy tên của Trác Nhất Tiên, nhưng trong ngũ thế thiên tộc lại có thêm vài cái tên xa lạ, cũng có khá nhiều người thuộc hai tông môn lớn thần bí ở trong này.

Về phần con nối dõi của các nghị viên cũng chiếm lấy vài suất, có điều Vương Bảo Nhạc lại không thấy bất kỳ ai thuộc tập đoàn Tam Nguyệt phú khả địch quốc trong truyền thuyết nằm trong đó.

Lúc bách tử liên bang được xác định thì cả liên bang đều xôn xao chú ý đến. Sau khi số người thi rớt rời khỏi đây, những người trong bách tử bao gồm Vương Bảo Nhạc đều nhận được thông báo từ văn phòng tổng thống.

Ba ngày sau, bọn họ phải tham gia vào một cuộc tập huấn bảy ngày, người được liên bang chỉ định sẽ truyền dạy một bí kỹ cho bọn họ!

Đạo bí kỹ này rất nổi tiếng, nó đứng thứ mười trong tất cả pháp thuật truyền thừa mà liên bang phát hiện sau kỷ linh nguyên.

Lúc trước thứ quý giá cỡ này thuộc quyền sở hữu của liên bang, mấy thế lực khác như hai tông môn lớn, ngũ thế thiên tộc đã dòm ngó từ lâu. Bởi vì bí pháp này không dựa vào linh khí mà nhục thân!

Cho dù là trong liên bang hay các thế lực khác, mấy loại bí kỹ nhục thân thế này đều cực kỳ hiếm thấy!

Tên của nó là Toái Tinh Bạo!

Trước khi tham gia tập huấn, bọn họ phải tới lầu tổng thống ở đô thành, nhận lời khen ngợi của tổng thống liên bang!

Sau khi Vương Bảo Nhạc nhận được thông báo này thì hưng phấn hẳn lên, hơi thở dồn dập vì phấn khích, hắn cứ đi tới đi lui trong phòng, nhưng trong lòng không thể bình tĩnh lại được.

- Toái Tinh Bạo à? Nghe tên cũng có vẻ lợi hại đấy, càng không cần nói tới việc tổng thống đích thân khen ngợi nữa!!

- Rất có thể trong tương lai, chuyện này sẽ được vô số người bàn tán say sưa đây, miêu tả thành lần đầu gặp nhau của hai vị tổng thống khác thời!!

Vương Bảo Nhạc nốc cạn một lọ linh ẩm vị quýt, tinh thần phấn chấn hẳn lên.

- Đợi tới khi gặp nhau, ta có nên nói với ông ấy rằng, chờ ta lớn lên thì vị trí của ngài là của ta không …

Vương Bảo Nhạc đang vui vẻ nghĩ tới đây thì thấy không ổn lắm, hắn lo mình nói câu đó xong thì có khi chẳng còn cơ hội trưởng thành luôn ấy chứ…

Đương lúc hưng phấn, trong đầu hắn nảy ra rất nhiều ý nghĩ, sau đó hắn lại suy nghĩ xem bản thân mặc cái gì. Điều này khiến hắn thấy xoắn xuýt vô cùng. Bất quá hắn lo lắng chưa được bao lâu, ba ngày sau, trước khi xuất phát đã có người của liên bang đưa một bộ đồng phục dành riêng cho bách tử liên bang tới chỗ hắn.

Bộ đồng phục này toàn màu tím, lại có ánh sáng lóe lên, vừa nhìn thì biết nó không phải đồ thường. Sau khi mặc vào thì trông Vương Bảo Nhạc càng gầy hơn, khiến trên người hắn tản ra một cỗ khí thế sắc bén, tựa như một thanh kiếm không béo lắm sắp ra khỏi vỏ.

- Mi nhon thế này, trông mình đẹp trai hết sẩy!

Vương Bảo Nhạc soi mình trong gương, trong mắt kèm theo kính tự lọc cái đẹp, ngắm đắm duối một phen. Lúc này hắn mới nghênh ngang ra khỏi phòng, bước lên khinh khí cầu dành để chở hắn tới lầu tổng thống chờ sẵn ở bên ngoài, rồi bay thẳng tới lầu tổng thống.

Cùng lúc đó, vô số khinh khí cầu từ khắp đô thành bay về phía lầu tổng thống, ngoại trừ bách tử liên bang ra thì còn có vài người trong giới truyền thông, người của các thế lực khác đều tới đây dự lễ.

Lúc Vương Bảo Nhạc tới trung tâm đô thành, ngay khi bước vào lầu tổng thống, nhìn thấy lầu tổng thống khổng lồ tựa như hoàng cung thì trong lòng hắn khó kiềm được kích động. Hắn cảm thấy rồi sẽ có một ngày, đây sẽ là nơi ở, tu luyện và làm việc của mình.

Vương Bảo Nhạc đang kích động nên không để ý tới những người bên cạnh hắn, cũng không chú ý tới trong bách tử có vài người nhìn hắn rồi hừ một tiếng, nhất là cô nàng Lý Di kia.

Ngoài ra còn có một thanh niên, dung mạo chỉ kém Trác Nhất Phàm một chút, dáng vẻ tao nhã tuấn tú đứng đấy. Trong mắt hắn lộ ra

một tia kiêu ngạo như thể không muốn để ý tới người khác, nhưng sau khi nhìn thấy Triệu Nhã Mộng thì toàn thân chấn động, trong mắt lóe lên ánh sáng kỳ lạ, thật giống như nhìn thấy thiên nhân vậy.

Xung quanh có đến mấy ngàn người, phần lớn đều đang nhỏ giọng bàn tán. Đồng thời cũng có khá nhiều người của giới truyền thống bắt đầu ghi hình, thậm chí có thể nhìn thấy đông đảo hộ vệ, mỗi người đều là Trúc Cơ.

Thậm chí ở đây cũng có không ít khóa khí cơ, mà những thứ này thường là tới từ cường giả Kết Đan của liên bang!

Hơn nữa, mỗi miếng gạch, cách bố trí ở đây đều được nghiên cứu hẳn hoi, khiến cho nơi này giống như là một khối hoàn chỉnh. Hễ là người đã đi vào đây thì cũng đã bước vào trong trận pháp.

Đương lúc mọi người bàn luận, Vương Bảo Nhạc khó kiềm được xúc động, những khác có cảm xúc khác nhau thì từ lối vào truyền tới rất nhiều tiếng bước chân. Sau đó vài người mặc áo choàng đen xuất hiện trước mặt mọi người, bước vào trong, tổng cộng có hơn mười người.

Ở giữa lại có một người đàn ông trung niên cao lớn mặc đồ trắng, trông rất nổi bật.

Người này tóc ngắn, dáng vẻ hiên ngang, khí thế phi phàm, nét mặt uy nghiêm. Trên người lại tản ra khí tức kinh người, ẩn ẩn có thể cộng hưởng với nơi này, mỗi bước chân đều khiến tinh thần mọi người rối loạn, vẻ mặt hoảng hốt, linh khí trong cơ thể mất kiểm soát sôi trào lên, cứ như nhìn thấy hắn thì chẳng khác gì thấy thiên thần!!

Hắn chính là người duy nhất sử dụng thần binh trong thế hệ này của liên bang, tổng thống liên bang đương nhiệm xuất thân từ đạo viện Bạch Lộc!!

Đệ nhất cường giả của liên bang, Đoan Mộc Tước!

Chương 215: Liên bang cần một vạn vương bảo nhạc!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nam tử tựa thiên thần kia xuất hiện lập tức khiến cho lầu tổng thống lập tức lặng ngắt như tờ, mấy ngàn người xung quanh đồng thời cảm giác được uy áp trên người của ông, bất giác giật mình run rẩy cúi đầu xuống.

Một phần là vì quyền thế của ông, một phần là do tu vi, dù là cường giả đứng đầu của liên bang hay là người dùng thần binh duy nhất, hoặc thân phận tổng thống của ông đều khiến cho bản thân ông vô cùng bắt mắt, chẳng khác gì ánh sáng vầng dương.

Còn bách tử liên bang được tuyển chọn ra, trong loại áp lực thế này đều sinh ra cảm giác rung động dữ dội. Cảm giác này cũng giống như bản thân hóa thân thành một con thuyền nan chênh vênh giữa cơn giông trên biển lớn, theo bản năng sinh ra cảm giác kính sợ.

Dù là Trác Nhất Phàm hay Triệu Nhã Mộng, thậm chí ngay cả Khổng Đạo cũng không dám lộ ra chút gì, trong mắt chỉ có kính sợ mà thôi.

Ngay cả Vương Bảo Nhạc cũng phải nín thở trước luồng uy áp đáng sợ này, nhưng hắn khác với bách tử liên bang ở bên cạnh, ánh mắt của hắn vừa có vẻ kính sợ, cũng có gì đó là lạ, tựa như nhìn thấy tương lai của mình vậy.

Vẻ lạ kỳ này lập tức khiến hắn trở nên khác lạ giữa vô số người.

Trong ánh nhìn của mọi người, Đoan Mộc Tước vốn đanh nghiêm mặt đi tới, ngay khi bước vào lầu tổng thống thì chợt mỉm cười, đi tới trước mặt bách tử liên bang. Ông nhìn từng người, nụ cười kia lại có thêm vài phần thân thiết và mừng rỡ, xen lẫn ý tán thưởng.

- Tương lai của liên bang phải trông cậy vào các ngươi!

Giọng nói mang theo cổ vũ, lại có tán thành, bách tử liên bang tính cả Vương Bảo Nhạc lập tức hưng phấn hơn hẳn, ai nấy đều ôm quyền cúi đầu với Đoan Mộc Tước.

- Lấy huân chương ra đây, ta sẽ trao cho các ngươi, huân chương này

đại biểu cho thân phận của các ngươi, đại biểu cho sự tán thành của liên bang, hơn hết đại biểu cho sự kỳ vọng dành cho các ngươi, ta mong rằng... Cuộc đời của các ngươi sau này sẽ có ý nghĩa phi phàm đối với cả liên bang!

Đoan Mộc Tước cười lớn, có mấy tùy tùng sau lưng ông bước lên đưa huân chương đặc chế của bách tử lên.

Cầm huân chương, Đoan Mộc Tước bắt đầu trao cho từng người, mỗi khi đưa ai thì ông đều khen vài câu khích lệ. Những kiêu tử nhận được huân chương đều trở thành tiêu điểm chú ý, được cả tỉ dân chúng khắp liên bang dõi theo qua màn hình trực tiếp.

Qúa trình tuyên dương này được phát trực tiếp khắp liên bang.

- Tốt lắm, thời đại này thuộc về chúng ta, cũng thuộc về các ngươi!

- Đây không phải là tiểu nha đầu Nhã Mộng đấy à, khá lắm, mong rằng có một ngày nhìn thấy ngươi vượt qua mẹ mình!

- Khổng Đạo, con còn phải tiếp tục cố gắng!

Đoan Mộc Tước đi qua từng người, những lời khen ngợi của ông cũng vang khắp bốn phía, khiến cho những quan viên đi theo bên cạnh ông đều mỉm cười gật đầu, trong mắt cũng mang theo vẻ ngợi khen.

Những người được ông khen ngợi cũng kích động vô cùng, mà cảnh này cung được chiếu lên màn hình trực tiếp khắp liên bang.

Mãi cho tới khi Đoan Mộc Tước bước đến trước mặt Vương Bảo Nhạc, Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, ưỡn ngực lên, trưng ra vẻ mặt mà hắn tự cho là đẹp trai nhất trước toàn thể liên bang.

Loại cảm giác nhìn thấy Đoan Mộc Tước như nhìn thấy tương mai của mình lại càng mãnh liệt hơn bao giờ hết.

- Vương Bảo Nhạc à? Ta biết ngươi đấy!

Đoan Mộc Tước nhìn Vương Bảo Nhạc, nụ cười càng tươi hơn những người khác nhiều. Mặc dù ông cảm thấy ánh mắt của Vương Bảo Nhạc hơi lạ, nhưng cũng không nghĩ nhiều, chỉ bước lên vỗ vai Vương Bảo Nhạc, mỉm cười nói với những quan viên liên bang khác đang đi bên cạnh.

- Lúc Đức Hỉ tướng quân nhắc tới Vương Bảo Nhạc với ta, ta từng nói một câu, hôm nay ta vẫn muốn nói câu đó, liên bang ta...cần một vạn Vương Bảo Nhạc!

Những lời này vừa ra, những quan viên liên bang xung quanh đều lộ rõ vẻ ngạc nhiên, lúc nhìn về phía Vương Bảo Nhạc thì cũng có vẻ lưu ý hơn, thật sự là hành động và lời khen của Đoan Mộc Tước dành cho Vương Bảo Nhạc đã hơn hẳn những người khác.

Ngay cả những bách tử khác cũng có không ít người nhìn Vương Bảo Nhạc, tuy trong lòng có phần ghen tị, nhưng bọn họ cũng không thể hiện ra mặt mà chỉ giấu ở trong lòng.

Cùng lúc đó, thông qua trực tiếp, cảnh tượng này cũng khiến cho biết bao nhiêu người khắp liên bang phải kinh ngạc và xôn xao bàn tán.

- Tên béo này chính là Vương Bảo Nhạc ư? Là cái người được điều động nội bộ đây sao?

- Mặc dù hắn là người béo nhất trong số này, nhưng rõ ràng sự ưu tú của một người không liên quan gì tới cân nặng hết!

- Đãi ngộ này rõ ràng là không giống nhau, trong này ắt hẳn có điều gì mờ ám!

Trong lúc muôn người bàn tán. Cảnh tượng này cũng đang được phát qua một màn hình khổng lồ trên một tòa kiến trúc cao nhất ở thành Phượng Hoàng.

Vương Bảo Nhạc xuất thân từ thành Phượng Hoàng, đối với thành Phượng Hoàng mà nói thì đây là niềm kiêu ngạo của họ, nhất là cha mẹ của Vương Bảo Nhạc, lúc này cả hai đều vô cùng kích động.

- Lão Vương, con của chúng ta nổi tiếng rồi, được lên cả tivi kìa! Còn được tổng thống khen nữa!!

Mẹ của Vương Bảo Nhạc vui sướng reo lên, nhẫn truyền âm trên người nhanh chóng reo vang, thân bằng quyến thuộc đua nhau chúc mừng không ngớt.

- Mẹ Bảo Nhạc ơi, con bà xuất sắc quá, ta thấy nó lên tivi này!

- Mẹ Bảo Nhạc à, Bảo Nhạc nhà bà có bạn gái chưa, bà thấy con gái

tôi thế nào, hay là chúng ta làm mai cho bọn nhỏ nhé.

Đủ loại tin tức chúc mừng và hỏi cưới ập tới, khiến cho mẹ của Vương Bảo Nhạc cười tít, liên tục trả lời.

- Nông cạn qúa!

So với vẻ vui sướng và kiêu ngạo của mẹ Vương Bảo Nhạc thì cha của Vương Bảo Nhạc có vẻ bình tĩnh hơn. Sau khi liếc mắt khinh thường một cái thì ông ưỡn ngực, ngạo nghễ ngẩng đầu lên, xoay người đi về phía phòng ngủ, cước bộ khá ổn định.

Vừa mới bước vào phòng ngủ thì hai mắt của ông lập tức sáng lên, vội lấy nhẫn truyền âm ra, chủ động gửi tin cho mấy ông bạn của mình.

- Lão Trương ông đang làm gì thế? Đã xem tivi chưa?

- Lão Lý đấy à, ha ha, ông cũng xem tivi rồi à? Không có gì, thằng nhóc kia ông cũng biết mà, từ bé đã thông minh như thế, tư chất lại tốt, nhìn là biết ngay sẽ thành rường cột tương lai rồi.

- Lão Tôn ơi... Chưa xem tivi á? Nếu như ông rảnh thì có thể xem thử đi, đúng rồi, chuyện làm thân mà hôm nọ ông nói với tôi ấy, tôi thấy chuyện này cần phải cân nhắc lại cái đã.

Trong lúc tất cả liên bang đều bàn tán về chuyện này, trong lầu tổng thống ở đô thành liên bang, sau khi Đoan Mộc Tước ngợi khen rồi trao huân chương cho Vương Bảo Nhạc, khiến hắn vô cùng kích động, cảm thấy đây là cơ hội hiếm có, vậy nên hắn vội hỏi luôn.

- Tổng thống các hạ, ta có thể hỏi một câu được không...

Trước Vương Bảo Nhạc, trong lúc kích động nên cũng có vài bách tử hỏi Đoan Mộc Tước vài câu, phần lớn đều nhỏ giọng, cho nên dù Vương Bảo Nhạc nói hơi to, nhưng Đoan Mộc Tước vẫn không nghĩ nhiều mà mỉm cười gật đầu.

- Vậy... Ta muốn biết phải làm thế nào mới có thể bàn giao chức vụ, trở thành tổng thống liên bang nhiệm kỳ sau!

Hai mắt Vương Bảo Nhạc sáng rực, vừa kích động lại đầy vẻ chờ mong, nhìn Đoan Mộc Tước.

Đoan Mộc Tước nghe vậy thì khẽ giật mình, sau đó cười lớn, những quan viên liên bang xung quanh cũng mỉm cười. Nhưng so với bọn họ thì mấy ngàn người xung quanh và những bách tử liên bang xung quanh đều nhìn Vương Bảo Nhạc với vẻ mặt cổ quái, lòng thầm nghĩ tên béo này cái gì cũng dám nói, những lời này khác gì đang hỏi phải làm sao mới có thể giành được thân phận tổng thống liên bang từ tay của Đoan Mộc Tước chứ... Hơn nữa bây giờ còn đang trực tiếp toàn liên bang đấy...

Sự thật cũng đúng là như thế, lúc này dân chúng toàn liên bang đều thấy cảnh này, nghe rõ những gì hắn nói khiến vô số người giật mình không thôi, nhìn Vương Bảo Nhạc trong màn hình với ánh mắt... khác thường...

Thật ra vấn đề cũng không hề nghiêm trọng như họ nghĩ, Đoan Mộc Tước cảm thấy bình thường với câu hỏi của Vương Bảo Nhạc, trong mắt lại có ý khích lệ.

- Nếu một ngày nào đó dân chúng trong liên bang chọn ngươi thì ngươi chính là tổng thống liên bang, đương nhiên, tu vi của ngươi cũng phải vượt qua ta mới được.

Đoan Mộc Tước cười lớn, lại vỗ vai Vương Bảo Nhạc thêm cái nữa, lúc này mới bước tới chỗ người tiếp theo.

Đợt tuyên dương này kéo dài nửa canh giờ mới kết thúc, trong toàn bộ quá trình trực tiếp, bởi vì câu hỏi của Vương Bảo Nhạc dành cho Đoan Mộc Tước, cũng vì chí hướng của mình, nên lập tức trở nên bắt mắt trong cả trăm người, được toàn bộ liên bang biết đến và chú ý.

Sau khi phần tuyên dương kết thúc, bảy ngày tập huấn bí mật cũng bắt đầu. Khi Đoan Mộc Tước rời đi, một chiếc khí cầu bay đến quân doanh bên ngoài đô thành, chở theo trăm người bọn họ bay đi.

Tiếp theo họ sẽ tu luyện bí kỹ liên bang Toái Tinh Bạo, loại mà chỉ có thân phận bách tử như họ mới có thể sở hữu!

Cùng lúc đó, khi đám người Vương Bảo Nhạc bay tới quân doanh, có một cái xác chim nằm chổng chơ trong đầm lầy ở khu rừng cách xa đô thành liên bang, hình như vừa chết không lâu, mức độ phân hủy chỉ mới được một nửa.

Nhưng bên trong thi thể của con chim này lại có một nhánh cây chọc ra ngoài!

Nhánh cây này héo rũ như không hề có chút sinh cơ nào, bên trên có không ít vết thương, nhưng những vết thương kia lại dần dần bong ra, lại có chồi non mới mọc ra từ đó!

Theo chồi mới xuất hiện, có một cỗ khí tức kinh người chợt bộc phát!

Khí tức này vượt xa Trúc Cơ, đúng là Kết Đan!

Nếu như ba người Vương Bảo Nhạc, Trác Nhất Phàm và Triệu Nhã Mộng ở đây thì nhất định có thể nhận ra khí tức này rất quen... Đúng là của gã trung niên áo đen bị bọn họ liên thủ dọa chạy!

Rõ ràng, trong lúc bị đạo viện Phiêu Miểu đuổi giết, thoạt nhìn thì có vẻ như hắn đã chết, nhưng không biết đã dùng thủ đoạn gì để giả chết trốn thoát, lại còn hoàn thành quá trình lột xác, đột phá tu vi!

- Vương Bảo Nhạc!!

Trong chồi non này dần xuất hiện một gương mặt, vẻ mặt vặn vẹo mang theo chút kiêng kị và dữ tợn, thì thào gọi tên.

------oOo------

Chương 216: Toái tinh bạo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khắp liên bang không ai biết việc trung niên áo đen nọ đã sống lại, càng không cần nói tới Vương Bảo Nhạc lúc này đang ngồi trên khí cầu đáp xuống quân doanh.

Khí cầu đáp xuống, nơi họ đến chính là bên dưới khu rừng đầy mây mù tựa như tiên cảnh bên ngoài đô thành liên bang, nơi này cỏ cây đẹp đã, lại có nước ngọt lành chảy xuôi, tràn ngập linh khí nồng đậm.

Bên trong mây mù này tồn tại các quân doanh với quy mô khác nhau, tất cả đều có chức năng riêng của mình, nhưng lại ít qua lại, giống như tồn tại riêng biệt vậy.

Quân doanh mà bách tử tới tên là quân đoàn 19!

Quân đoàn19 cách đô thành liên bang chừng trăm dặm, được xây dựng bên trong một khe núi, có một con sông nhỏ chảy ngang qua. Hai bên bờ sông nhỏ này được dọn dẹp, xây mấy trăm doanh trại, cũng có cả thiết bị tiên tiến nhất của liên bang và những sân tu luyện vô cùng toàn diện.

Khi khí cầu chở mấy người Vương Bảo Nhạc đáp xuống thì bên dưới đã có không ít người trong quân đội chờ sẵn. So với vẻ kích động và hưng phấn chưa tan của bách tử thì những người bên phía quân đội đều nghiêm nghị, không hay nói cười.

Sau khi gặp nhau, bọn họ không hề khách sáo vòng vo gì, lạnh lùng sắp xếp cho mọi người ở trong một khu đặc biệt ở góc tây bắc của doanh địa. Nơi đó cũng không nhỏ, có đầy đủ thiết bị, duy chỉ không thể ở riêng một mình, không thể tùy ý rời khỏi doanh địa, mọi người ở đây được chia vào hai khu nam nữ riêng biệt.

Nhưng những người có thể trở thành bách tử, tuy rằng có ngạo khí, nhưng cũng đủ khôn ngoan, mặc dù không tới mức không lộ vui buồn, nhưng cũng dằn suy nghĩ trong lòng xuống, chọn cách nghe theo sắp xếp của quân đội.

Trước khi đi, một người bên quân đội nhìn qua bọn họ, thản nhiên mở miệng.

- Bảy ngày tiếp theo sẽ có người đến truyền thụ bí kỹ Toái Tinh Bạo cho các ngươi, theo nguyên tắc thì các ngươi không được truyền bí kỹ này cho người khác, nhưng chuyện này liên bang cũng không quản được, có điều... Một khi tra ra thì mặc kệ ngươi là ai, mặc kệ lai lịch thế nào cũng sẽ bị giết chết!

Nghe hắn nói vậy, Vương Bảo Nhạc khẽ nheo mắt nhớ kỹ trong lòng, nhưng trong số bách tử đứng cạnh hắn thì vẫn có kẻ chẳng coi vào đâu.

- Tiếp theo thì hãy nghỉ ngơi đi, nơi này cấm đi lại lung tung, sáng sớm ngày mai, khi nhận được thông báo thì các ngươi phải tới tập hợp ở đây trong vòng 30 giây!

Không thèm quan tâm những bách tử kia nghĩ gì, người kia nói thêm vài câu thì xoay người rời đi.

Có điều trước khi đi thì ánh mắt của hắn lại thoáng liếc qua Vương

Bảo Nhạc một cái.

- Hắn đang nhìn ta ư?

Vương Bảo Nhạc chớp mắt, Vương Bảo Nhạc cảm thấy mình cũng có chút quan hệ với quân đội, lúc này cũng thấy tò mò, nhưng vẫn đi vào trong doanh trại với những bách tử nam khác.

Doanh trại này không nhỏ, bên trong được xếp hơn trăm chiếc giường, mặc dù khá đơn giản nhưng lại rất ngay ngắn, màu xanh trắng đan xen, khiến người ở đây có cảm giác sảng khoái vô cùng.

Sau khi chọn giường cho mình xong thì mọi người bắt đầu trao đổi với nhau. Rõ ràng trong đợt tuyển chọn lần trước bọn họ đều biết nhau rồi, nay nói chuyện rôm rả hơn, thậm chí còn có người đứng dậy qua chỗ người khác chào hỏi, chuyện trò.

Duy chỉ có Vương Bảo Nhạc và Khổng Đạo là khác, bọn họ được điều động nội bộ, theo bản năng đã có một loại cảm giác bị những bài xích và cách ly, nên cũng không ai đến nói chuyện với họ.

Dường như Khổng Đạo đã quen với kiểu này rồi, bản thân hắn cũng quái gở, không thèm để ý đến cái nhìn của người khác, chỉ tự mình đả tọa, vô cùng lãnh ngạo.

Còn Vương Bảo Nhạc thì vốn tính dễ gần, sau khi qua tìm Trác Nhất Phàm thì cũng bước lên bắt chuyện với mọi người, nhưng chẳng bao lâu sau Vương Bảo Nhạc đã nheo mắt lại, hắn nhìn ra đám kia trông có vẻ khách khí với mình, nhưng hình như cũng không thèm để ý.

Ngay lúc Vương Bảo Nhạc nghiêm túc suy xét xem có nên xác định địa vị của mình ở đây với những kẻ khác hay không thì bên ngoài doanh trại lại có tiếng người gọi.

- Bảo Nhạc, ngươi có trong đó không?

Tiếng gọi vang lên, chỗ cửa quân doanh có bảy tám người đi vào, những người này đều là chiến sĩ ở đây, sau khi nhìn thấy Vương Bảo Nhạc thì lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

- Là các ngươi!

Vương Bảo Nhạc lập tức kết thúc phần tự hỏi, nhìn qua thì nhận ra bảy tám người kia đều là chiến sĩ trong cứ điểm hắn từng ở, vậy nên

vui mừng bước ra chào hỏi, sau đó ôm choàng lấy nhau.

Mọi người cười cười nói nói, trong ánh nhìn của đám bách tử xung quanh, Vương Bảo Nhạc bị bảy tám chiến sĩ kia kéo ra khỏi doanh trại, đưa hắn đi ra khỏi khu vực vốn có lệnh cấm không được ra ngoài này, đến doanh trại của bọn họ.

Rõ ràng có quy định không được rời đi, nhưng Vương Bảo Nhạc cứ như được bật đèn xanh vậy, những chiến sĩ xung quanh nhìn thấy cũng không ngăn lại, cứ như đã được thông báo trước, thậm chí còn mỉm cười đầy thiện ý.

Điều này khiến cho Vương Bảo Nhạc cảm thấy khác hẳn, tâm trạng còn vui sướng hơn, không cần đoán cũng biết đây nhất định là giao tình của mình với quân đội tạo nên, rất có thể còn liên quan đến Bảo Nhạc Pháo của mình nữa.

Tiếng nói cười vì gặp lại của bọn họ vang khắp nơi, Vương Bảo Nhạc cũng biết sau khi thú triều chấm dứt thì rất nhiều chiến sĩ của cứ điểm thứ bảy đều được triệu hồi về đô thành nghỉ ngơi chỉnh đốn lại, thế nên bọn họ mới ở đây.

Nhắc tới thú triều, tâm trạng của Vương Bảo Nhạc không khỏi sa sút, nhưng niềm vui gặp lại nhanh chóng hòa tan hồi ức trong cuộc chiến cứ điểm kia, sau khi được bọn họ giới thiệu sơ qua thì có không ít chiến sĩ trong quân doanh đều vô cùng nhiệt tình với Vương Bảo Nhạc, nhất là một số quan quân trong đó, dường như bọn họ biết được chút việc về Bảo Nhạc Pháo nên khá nhiệt tình với Vương Bảo Nhạc.

Cứ thế, trong lúc đám bách tử khác không cam lòng vì phát hiện việc này, Vương Bảo Nhạc ngồi bên ngoài ăn uống một chặp với các chiến sĩ, cuối cùng vỗ bụng, quay lại doanh trại chỗ mình.

Khi quay về, phần lớn mọi người đều đả tọa, Vương Bảo Nhạc nấc một cái rõ kêu, sau khi quay lại giường thì khoanh chân ngồi xuống, nháy mắt ra dấu với Trác Nhất Phàm một cái rồi ném cho hắn một cái đùi gà.

Chụp lấy đùi gà, vẻ mặt Trác Nhất Phàm là lạ, sau khi chần chừ nhìn Vương Bảo Nhạc một cái thì lắc đầu cười, ăn hết đùi gà.

- Thế mới là anh em tốt chứ!

Vương Bảo Nhạc cười gian, lại lấy ra một đống đồ ăn vặt đưa qua, chính mình thì lấy một lọ nước băng linh ra tu một hớp to, sau đó mới nhắm mắt tu luyện.

Có điều ở đây có quá nhiều người, cho dù Vương Bảo Nhạc có vô tư cách mấy thì cũng khó mà hoàn toàn đắm mình tu luyện, tối đa vẫn giữ lại ngũ giác, khiến bản thân giữ nguyên trạng thái cảnh giác.

Một đêm cứ thế trôi qua.

Sáng hôm sau, khi một tiếng chuông dồn dập vang lên, Vương Bảo Nhạc mở to hai mắt, đám người xung quanh cũng lập tức tỉnh lại, kéo nhau chạy thẳng ra ngoài.

Khi bọn họ lao ra thì những nữ tu ở đối diện cũng chạy ra, toàn bộ quá trình không tới ba mười giây, tất cả đã có mặt trên quảng trường.

Gần như ngay khi bọn họ tập trung xong thì có một ông cụ lưng còng đi tới từ phía xa, lúc này ông chắp tay sau lưng, từng bước đi tới, sau lưng còn có hai vị trung niên mặc áo quan quân.

Một cỗ khí tức vượt xa Trúc Cơ ập thẳng xuống khi ông cụ vừa đi tới, uy áp giáng xuống tựa như hóa thành một ngọn núi lớn đè lên người của mấy người Vương Bảo Nhạc.

Khiến cho tâm thần của họ rung động, cảm thấy khó thở.

Vương Bảo Nhạc cũng thế, hắn đã gặp qua vài vị tu sĩ Kết Đan, nên lúc này lập tức đoán ra tu vi của ông cụ này đúng là Kết Đan!

Sau khi đến trước mặt mọi người, mí mắt của ông cụ giống như không hé ra bao nhiêu, cũng không thèm nói loanh quanh gì, trực tiếp mở giọng.

- Lão phu là cung phụng của liên bang tên Tô Hoành Phi, phụ trách truyền thụ bí kỹ cho các ngươi. Toái Tinh Bạo này chính là một loại kỹ xảo tuyệt sát cực hạn chú ý dùng một loại tần suất đặc biệt để chấn động, từ đó điều động tất cả lực lượng toàn thân, ngưng tụ lại một điểm!

- Vận dụng kỹ xảo chỉ là điều đầu tiên, chiến ý của các ngươi chính là điều thứ hai!

- Nhớ kỹ, Toái Tinh Bạo chính là phải có chiến ý xưa nay chưa từng có, tung ra một quyền đánh vỡ cả sao trời, đâm rách trời xanh mới được!

- Bây giờ, xem cho kỹ nhé...

Ông cụ thản nhiên nói, đến đây, ánh mắt của ông đột nhiên mở ra, nháy mắt tựa như có hai vì sao bùng lên, một cỗ khí thế khổng lồ chợt bắn thẳng ra từ trên người ông như núi lửa phun trào!

Mà cước bộ của ông cũng chợt động, tay phải giơ lên, toàn thân như một cây cung kéo căng về phía sau, tiếp theo... tung thẳng một quyền về phía hư không!

Tiếng lôi đình kinh thiên động địa vang lên, ầm ầm nổ tung bên tai của tất cả mọi người ở đây. Bầu trời cũng phải dập dờn, dư thanh vang vọng từng hơi, giữa không trung lại xuất hiện một lốc xoáy khổng lồ lan rộng ra, giống như có được sức mạnh xé nát tất cả!!

Lại có cuồng phong trỗi dậy, lăng không ập đến, lấy ông cụ làm trung tâm liên tục lan ra xung quanh, tạo thành lực trùng kích cực mạnh, khiến cho mấy người Vương Bảo Nhạc lảo đảo, thần sắc kinh hoảng, không thể khống chế nổi bản thân mà lùi lại.

Dường như ông cụ đứng trước mặt họ đã biến thành một vị hung thần ác sát, muốn nuốt chửng vạn vật!

------oOo------

Chương 217: Ai dám so bì!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chẳng mấy chốc, trên trời cao phát ra một tiếng sấm rền kinh thiên, tạo thành vô số hồi âm lan ra bốn phía, bách tử bao gồm cả Vương Bảo Nhạc đều giật mình không thôi.

Một phần là vì thân phận của ông cụ, hai chữ cung phụng kia khiến cho người ta liên tưởng vô vàn, một mặt là vì Toái Tinh Bạo do ông thể hiện ra có uy lực quá lớn.

- Đây chính là Toái Tinh Bạo ư!!

- Sức của nhục thân mà lại có hiệu quả kinh người như thế! Vị giáo quan này từng nói cực hạn giết địch... Có nghĩa là có thể vượt cấp giết địch ư?

- Khó mà nói trước được, có lẽ Toái Tinh Bạo này thật sự có thể khiến Chân Tức giết chết Trúc Cơ chăng?

Trong nháy mắt, những bách tử kia đều lộ rõ vẻ cuồng nhiệt, rõ ràng uy lực của Toái Tinh Bạo này đủ để chấn nhiếp tất cả mọi người ở đây, vừa kinh ngạc vừa nhen nhóm suy nghĩ khao khát sở hữu nó.

Vương Bảo Nhạc cũng hít sâu một hơi cố gắng lấy lại bình tĩnh, chẳng qua khác với mọi người, hắn cảm thấy dường như Toái Tinh Bạo này cũng hao hao như cách tạo ra sóng linh khí mà hình học được từ chỗ linh căn chín tấc.

Từ trình độ nào đó thì dường như Toái Tinh Bạo này chính là sóng linh khí bản cao cấp!

- Chấn động thân thể của vị giáo quan này khi nãy tựa như biến bản thân thành biển rộng, khống chế cốt cách và cơ nhục toàn thân, điều động sức mạnh nhục thể tạo thành sóng lớn... Lúc bộc phát ra thì cũng như thế, có điều phức tạp hơn một chút.

Vương Bảo Nhạc nghĩ tới đây, tim đập thình thịch, vô cùng kích động. So với những người khác thì hắn rành kiểu tạo sóng linh khí thế này hơn, lúc này chỉ nhìn thoáng qua một cái là hắn đã kềm lòng không đặng mà giơ tay phải lên siết chặt, muốn thử một phen.

Nhưng rõ ràng kỹ xảo và bí pháp của Toái Tinh Bạo này không phải chỉ nhìn một lần là có thể nắm giữ được ngay, cho nên dù Vương Bảo Nhạc đã ngộ ra được đôi điều thì một quyền hắn đánh ra lúc này cũng không tạo thành biến hóa gì nhiều.

Hành động của hắn cũng không khiến cho ông cụ giáo quan này chú ý tới, dù sao thì lúc này cũng có mười mấy bách tử giơ tay thử như Vương Bảo Nhạc, nhưng lại không hề có bất kỳ người nào một lần là lĩnh ngộ được Toái Tinh Bạo cả.

- Sau này sẽ đưa bí giản cho các ngươi, trong vòng bảy ngày tiếp theo, mỗi ngày lão phu cũng sẽ thi triển một lần, cho đến ngày cuối sẽ tiến hành khảo hạch sau cùng.

- Ta có nghĩa vụ phải cho các ngươi biết, khi đã nắm giữ được nó...

Với tu vi của các ngươi, nếu có thể đến gần tu sĩ Trúc Cơ, lại hội đủ điều kiện thì không phải là không có khả năng giết chết Trúc Cơ!

Ông cụ thản nhiên nói xong thì đảo mắt nhìn một người, sau đó chợt mỉm cười, tay phải lật một cái, chỉ thấy trong tay ông xuất hiện một viên đan dược!

Đan dược này có màu trắng, được linh thạch bao phủ, một mùi hương nồng nàn lan ra khắp bốn phương, tất cả những người ngửi được đều bất giác cảm thấy máu trong người chảy nhanh hơn, tựa như viên đan dược này ẩn chứa sinh cơ kinh người, một khi nuốt vào thì sẽ có trợ giúp cực lớn cho bản thân.

- Đây là... Hãn Thể Tự Tại Đan! Viên đan dược này cũng không phải đan tu của liên bang luyện chế ra, mà được phát hiện trong một di tích mảnh vỡ trên mặt trăng, số lượng không nhiều lắm. Đến nay đan tu liên bang vẫn không thể nào phỏng chế ra được, bởi vì vài vị thuốc chính trong đó lại không có ở Trái Đất!

- Viên đan dược này có tác dụng phi phàm, dưới Trúc Cơ mà dùng nó thì có thể đề cao tu vi lên một tầng! Đồng thời cũng có thể gia tăng thể lực của các ngươi, có tác dụng phụ trợ cực lớn cho việc tu luyện Toái Tinh Bạo!

Ông cụ nói đến, tất cả bách tử đều bất giác nhìn sang.

Hai mắt của Vương Bảo Nhạc sáng rực lên, ngay khi ông cụ lấy viên đan dược này ra, ngửi thấy mùi hương phát ra từ nó đã khiến thân thể hắn sinh ra cảm giác khát khao theo bản năng, dường như đan dược đó có sức hấp dẫn vô cùng dữ dội, một khi mình nuốt nó rồi có thể khiến cho thân thể được tiến hóa.

- Có điều số lượng của nó rất ít, không thể chia hết cho mọi người, nay chỉ có một viên mà thôi, cho nên... Hôm nay sau khi mặt trời xuống núi, ngươi duy nhất có thể đứng thẳng được ở đây sẽ có thể giành được Hãn Thể Tự Tại Đan này!

Theo lời nói của ông vang lên, một trăm kiêu tử của liên bang này đều giật mình, hai mắt lóe sáng, đối với phần lớn người trong số đó mà nói thì họ chính là tinh anh trong đạo viện nơi mình học, trong lòng ít nhiều cũng có chút ngạo khí.

Cho nên chẳng những không ghét việc cạnh tranh này mà còn xoa tay đầy hứng khởi, có điều tính cách khác nhau nên suy nghĩ cũng thế.

Có người nhỏ giọng bàn tán với người quen ở kế bên, rõ ràng muốn liên thủ trước, có người thì hai mắt lóe lên tựa như một chú sói cô độc, có người nghĩ đủ kiểu trong đầu, thậm chí còn âm thầm liên lạc với thế lực của mình hòng nhúng tay vào từ bên ngoài.

Có người nóng tính nên chẳng bao lâu đã bất chợt ra tay, nơi này nhất thời trở nên hỗn loạn, có người động thủ, có người rút lui, lại có vài kẻ liên thủ với nhau.

Chỉ trong nháy mắt, tiếng nổ ầm ầm đã vang lên, bên cạnh Vương Bảo Nhạc cũng có một kẻ máu nóng, nên bất chợt tấn công Vương Bảo Nhạc.

- Đánh lén à? Ông đây ghét nhất là bọn đánh lén!

Vương Bảo Nhạc trừng mắt, không thèm né tránh, trực tiếp đá một cú qua đánh trúng nắm đấm của đối phương, ầm một tiếng, kẻ đánh lén biến sắc, vội vàng lùi lại, lúc nhìn về phía Vương Bảo Nhạc thì đầy vẻ khiếp sợ lẫn kiêng kị, không dám nhào lên nữa mà quay đầu tấn công người khác.

Thấy đối phương sợ chạy, Vương Bảo Nhạc hừ một tiếng, ánh mắt lóe lên, hắn muốn có cho bằng được đan dược kia, thầm nghĩ nếu như kéo dài thì không biết cuối cùng có lấy được hay không, cách duy nhất bây giờ chính là giải quyết hết đám người ở đây càng nhanh càng tốt!

- Ông cụ kia đã nói, người duy nhất còn đứng được... Như vậy chỉ cần những người khác không đứng nổi là được chứ gì?

Nghĩ tới đây, hai mắt của Vương Bảo Nhạc sáng rực lên, tu vi vận chuyển, vỏ kiếm trong cơ thể run lên một cái, chín con muỗi lập tức bay ra. Ngay sau khi xuất hiện bên cạnh Vương Bảo Nhạc thì chín con muỗi kia lập tức nghe theo chỉ lệnh của hắn, phóng thẳng đến đám người xung quanh.

Vương Bảo Nhạc không thả con muỗi màu xám ra, dù sao thì cũng chưa từng thử năng lực của nó, lỡ như cắn chết bách tử liên bang thì to chuyện.

- Đi đốt chân của bọn họ cho ta, khiến cho bọn họ không đứng nổi!!

Trong tiếng vo ve, chín con muỗi này lập tức tản ra lao thẳng đến

chỗ hơn chín mươi người kia, chúng nó vừa nhỏ lại vô cùng linh hoạt, tốc độ lại nhanh, chỉ trong chớp mắt thì có một tu sĩ đến từ đạo viện Bạch Lộc dính chưởng. Trong lúc lùi lại hắn không để ý có một con muỗi bay đến dưới chân mình, không đếm xía đến đế giày, trực tiếp cắm vòi vào trong chích một phát!

Ban đầu tu sĩ của đạo viện Bạch Lộc này còn không để ý gì, nhưng sau khi đặt chân xuống, định rút lui tiếp thì chợt mở to hai mắt, một cảm giác ngứa ngáy kỳ lạ lập tức truyền đến từ lòng bàn chân của hắn, khiến toàn thân của hắn run lên dữ dội. Trong mắt lộ ra vẻ không dám tin, đang định cố nhịn xuống, nhưng lúc này chân còn lại của hắn cũng truyền đến cảm giác ngứa ngáy kỳ lạ kia.

Con ngứa này mới đầu còn nhịn được, nhưng chẳng mấy chốc lại đổ ập tới như thủy triều, từng cơn từng cơn vô cùng dữ dội, khiến cho tu sĩ của đạo viện Bạch Lộc này hét thảm một tiếng, ngồi phịch xuống đất tháo giày ra gãi điên cuồng.

- Ngứa quá đi mất, chuyện gì thế này!!

Ban đầu thấy tràng diện trở nên hỗn loạn nhưng ông cụ vẫn bình tĩnh, không để ý gì nhiều, chỉ xoay lưng đi về phía lối ra cùng hai vị quan quân kia, nhưng mới đi chưa được bao lâu thì sau lưng nhanh chóng vang lên từng tiếng hét to không thể tin nổi!

- Ta bị đốt rồi, chết tiệt, sao chỗ này lại có muỗi thế!

- Ta cũng bị đốt luôn, ngứa quá, ta chịu không nổi nữa!!

- Các ngươi cũng bị cắn ư, đây nhất định là âm mưu!

Trong tiếng kinh hô, có mấy chục người trong bách tử liên bang ngồi thụp xuống, tháo giày ra gãi điên cuồng, không phải là họ không muốn nhịn, thật sự là... Không thể nhịn được!!

Ngay cả kk vốn tính cô độc cũng biến sắc, điên cuồng gãi chân...

Cảnh tượng quỷ dị thế này lập tức khiến cho ông cụ đang định rời đi phải quay lại nhìn, sau đó chợt ngớ ra, hai vị quan quân đứng sau lưng ông cũng trợn mắt, lộ ra vẻ kinh ngạc ngỡ ngàng.

Những bách tử liên bang một khắc trước hãy còn ra vẻ thiên kiêu kia, nay lại ngồi bệch dưới đất gãi chân, cảnh tượng này thật sự quá bất ngờ...

Nam tu thì thôi đi, nhưng con muỗi này lại bất chấp nam nữ, đụng ai là hốt đó, vậy nên... Có thể thấy vô số cô gái cũng biến sắc, ban đầu vì thấy ngượng nên không dám gãi, về sau thì thật sự không chịu nổi nữa nên ngồi xuống đất, tháo giày để lộ đôi chân ngọc ra... gãi khí trong lúc mặt thì đỏ gay lên.

- A a!!

Lý Di cũng nằm trong số đó, cô càng gãi càng ngứa, lúc này thật sự muốn phát điên đến nơi.

Đưa mắt nhìn qua thì có vô số đôi chân trần...

Không chỉ thế, lúc ông cụ nhìn lại thì đã có hơn mười người hét lên, sau đó gia nhập hàng ngũ ngồi gãi.

- Ta đã đánh chết một con!! Đây tuyệt đối không phải muỗi thật, là ai hả, ai đang đánh lén bọn ta!!

- Chết tiệt, đừng có để ta tìm được ngươi nhé!

- Có ngon thì ra đây đánh một trận, lại đi thả muỗi như thế!

Chẳng mấy chốc, trong lúc mọi người xung quanh kinh ngạc nhìn vào, hơn chín mươi phần trăm bách tử liên bang đều không thể đứng được, tiếng gãi và chửi bới xen lẫn tiếng rống giận liên tục vang lên, cả đám nổi hết gân xanh, ánh mắt ngập lửa bất giác nhìn về phía... Ba người duy nhất vẫn còn đứng nguyên tại chỗ vì không bị muỗi đốt ở đây...

Một người là Trác Nhất Phàm đang đực mặt ra, một người là Triệu Nhã Mộng với vẻ mặt rối rắm, người còn lại chính là... Vương Bảo Nhạc đang đắc ý vô cùng.

------oOo------

Chương 218: Ta thành thật hiền lành

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vương Bảo Nhạc lờ tịt ánh mắt của đám người xung quanh, hắn chắp tay sau lưng, nhìn hai người Trác Nhất Phàm và Triệu Nhã

Mộng, hai người kia cũng lập tức ý thức được vấn đề, nhất tề nhìn về phía Vương Bảo Nhạc.

Vương Bảo Nhạc ho khan một tiếng, trong tiếng la hét và mắng chửi vang lên liên hồi này, xấu hổ mở miệng.

- Nhất Phàm với Nhã Mộng này, chúng ta đều là người một nhà, các ngươi... hiểu đấy.

Vương Bảo Nhạc vừa nói xong thì tất cả những người đang bò ra gãi kia lập tức nhìn hắn với ánh mắt hình viên đạn, thi nhau gào to.

- Vương Bảo Nhạc, ngươi vô sỉ!!

- Vương Bảo Nhạc, bọn ta sẽ không bỏ qua việc này đâu!!

- Vô sỉ, hèn hạ, Vương Bảo Nhạc ta thề không đội chung trời với ngươi!!

Mọi người thi nhau gào lên, trong đó còn có mấy người đã biết Vương Bảo Nhạc trước như Lý Di nữa.

Có thể nói là thù mới hận cũ cộng lại với nhau, theo tiếng la mắng bộc phát khắp nơi.

Trác Nhất Phàm cười khổ, nhìn những người vừa tức giận gào thét vừa không thể ngừng gãi kia, lại nghe tiếng vo ve kề bên tai, hắn quyết đoán khoanh chân ngồi thụp xuống.

Còn Triệu Nhã Mộng thì hít sâu một hơi, dù vốn tính lạnh nhạt nhưng cô cũng phải trừng Vương Bảo Nhạc một cái, sau đó chọn cách ngồi xuống.

Đến lúc này, người duy nhất còn đứng thẳng trên quảng trường này chỉ có Vương Bảo Nhạc, hắn hưng phấn quay đầu lại, hô to với ông cụ và hai vị quan quân đang trợn mắt há mồm kia.

- Giáo quan, giáo quan... Không cần chờ đến lúc mặt trời xuống núi nữa đâu, bọn ta đều ngã xuống hết rồi, ta thắng rồi!

Vẻ mặt của hai vị quan quân vô cùng quái dị, nhìn mọi người xung quanh, lại nhìn Vương Bảo Nhạc, ngay cả ông cụ đứng trước mặt họ cũng bị cảnh tượng này làm cho dở khóc dở cười.

Vương Bảo Nhạc nói xong, trong số bách tử liên bang có không ít người bừng bừng lửa giận, toàn thân run rẩy, vừa gãi vừa quát.

- Không tính, tất cả còn chưa kết thúc mà!

- Giáo quan, tên Vương Bảo Nhạc này gian lận!

Những tiếng quát này vừa vang lên, Vương Bảo Nhạc chợt nhíu mày, quay đầu nhìn mấy người đang ngồi gãi kia, bất đắc dĩ khoát tay ngăn lại.

- Các vị đạo hữu, các ngươi cần gì như thế, ta là người có tâm địa thiện lương, thật sự không muốn làm chuyện tổn thương các ngươi, ta...

Vương Bảo Nhạc đang cảm khái sâu sắc, trong đám người lại có một tên thanh niên mặt dài đến từ ngũ thế thiên tộc quát thẳng vào mặt hắn.

- Vương Bảo Nhạc ngươi câm đi, ngươi dùng thủ đoạn vô sỉ thế này thì không thể xem là thắng được, vĩnh viễn cũng không thể thắng một cách quang minh chính đại. Giáo quan đã nói là đến lúc mặt trời xuống núi, bây giờ còn chưa tới giờ, bọn ta vẫn có thể đứng dậy được!!

Thanh niên mặt dài này quát to, gãi cũng khí thế không kém, lúc này hai mắt của hắn đỏ ngầu, nếu như ánh mắt mà giết được người thì e là Vương Bảo Nhạc đã bị cắm thành con nhím rồi.

Thấy cảm xúc diễn sâu của mình bị cắt ngang, Vương Bảo Nhạc trừng mắt, nhận ra kẻ này đúng là một trong những kẻ tối qua ra vẻ khinh thường mình, vậy nên hắn hừ một tiếng, giơ tay phải chỉ về phía tên kia, chín con muỗi đang bay vo ve xung quanh lập tức phóng tới chỗ gã thanh niên mặt dài kia!

- Không!!!

Trong tiếng hét thảm của gã thanh niên mặt dài nọ, chín con muỗi kia áp sát, điên cuồng tấn công, đốt không biết mệt, mấy giây sau, khi chín con muỗi này bay đi thì gã thành niên mặt dài kia đã biến thành mặt tròn, toàn thân cũng phù lên, ngỡ ngàng nhìn quanh, hình như chính hắn cũng ngu người luôn rồi...

Một màn này khiến cho những người khác nhìn mà sợ run người,

giật mình thon thót, thầm nghĩ đúng là hung tàn, ánh mắt nhìn về phía Vương Bảo Nhạc cũng lộ ra vẻ hoảng sợ, theo họ thấy thì thủ đoạn cỡ này đúng là vô cùng ác độc.

Đồng thời đám người khi nãy mở miệng la ó cũng lập tức ngậm họng lại, không dám hó hé nữa, sợ nói ngu một câu thì sẽ có kết cục vô cùng thê thảm.

- Ta lại nói tiếp vậy, các vị đạo hữu à, ta là người thành thật và lương thiện, không đành lòng động thủ với mọi người...

Vương Bảo Nhạc cảm khái một phen, thấy không ai xen mồm vào thì trong lòng thầm sướng.

- Ta biết chúng ta đều là anh chị em tốt, đợi sau khi rời khỏi đây thì ta sẽ mời khách! Cứ ăn thả cửa! Đừng lo! Ta giàu lắm!!

Vương Bảo Nhạc hưng phấn khoát tay, quay đầu lại nhìn vị giáo quan đang ngu người đứng đó, hưng phấn xen lẫn mong chờ.

Ông cụ còn chưa kịp tỉnh người lại, sau khi im lặng một lúc thì lắc đầu cười, ném viên đan dược kia cho Vương Bảo Nhạc.

Vương Bảo Nhạc đón lấy đan dược, hí hửng xoay người chạy đi, sau khi lượn một vòng, hắn thầm nghĩ mình không thể về doanh trại được, bằng không đợi đám kia khỏi rồi chắc sẽ tẩn cho mình một trận mất.

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, Vương Bảo Nhạc cảm giác mình không thể để họ có cơ hội, vậy nên lấy nhẫn truyền âm ra, liên hệ với mấy vị chiến sĩ tối qua, nhờ họ đưa mình ra khỏi đây, đến doanh trại của họ ở tạm một đêm.

Sau khi qua doanh trại mới, Vương Bảo Nhạc tìm một chỗ yên tĩnh, uống viên Hãn Thể Tự Tại Đan kia trong sự hộ pháp của những chiến sĩ nọ.

Đan dược tan ra, lập tức có một cỗ lực bạo phát kinh người trực tiếp lan ra khắp thân thể Vương Bảo Nhạc, tu vi của hắn đã là Chân Tức đại viên mãn, sau khi nuốt đan dược vào thì tăng vọt lên. Nhất là sau khi đan dược liên tục dung nhập vào thân thể xong thì dần dần xuất hiện biến hóa nghiêng trời lệch đất!

Cốt cách của hắn ngày càng cứng rắn hơn, lực lượng ẩn chứa trong

cơ nhục cũng lớn hơn, huyết dịch toàn thân tựa như xuất hiện thay đổi, trở nên đặc sệt hơn, tựa như một giọt máu chảy ra có thể chứa đẩy cả một bể cá.

Đồng thời nhịp tim đập của hắn cũng mạnh mẽ hơn, mỗi lần đập lại kéo lực lượng vô cùng cuồng bạo lan khắp toàn thân, thậm chí khiến cho toàn thân run lên, Vương Bảo Nhạc nhân họa ngộ ra nhiều điều, lập tức điều chỉnh lại dựa theo phương pháp sóng linh khí, trong thân thể dần dần vang ra từng tiếng nổ mạnh.

Khiến cho những chiến sĩ đang hộ pháp đều giật mình, cảnh giác nhìn quanh, phòng vệ nghiêm ngặt hơn, đề phòng tất cả những chuyện có thể ảnh hưởng đến tu luyện của Vương Bảo Nhạc xảy ra.

Thời gian trôi qua, đến giữa trưa, ngoại trừ tên tu sĩ mặt dài bị đốt toàn thân ra thì những tu sĩ bị muỗi của Vương Bảo Nhạc đốt đã lần lượt khôi phục, cả đám mệt lả người, nhưng lửa giận trong mắt lại bùng lên dữ dội hơn, nỗi ấm ức cả buổi trời cũng bộc phát như núi lửa tuôn trào.

- Đi tìm Vương Bảo Nhạc, ta muốn xử đẹp hắn!

- Nếu hôm nay không đánh tên Vương Bảo Nhạc này đến mức cha hắn cũng không nhìn ra thì ta không mang họ Tôn!

- Các đạo hữu, chúng ta phải thống nhất trận tuyến, nhất trí đối địch, hôm nay liên minh diệt Nhạc chính thức được thành lập!

- Đám đực rựa các ngươi hiền quá, nếu là ta ấy hả, bắt được tên Vương Bảo Nhạc này thì phải xẻo bim ngay!!

Tuổi của mấy bách tử liên bang này cũng không lớn, người lớn nhất chỉ chừng hơn hai mươi, lúc này cả đám thanh niên máu nóng bốc lên não nên chia nhau ra đi tìm Vương Bảo Nhạc. Mãi cho đến khi họ tìm khắp nơi mà không thấy đâu hết, sau đó hỏi ra thì mới nhận được tin Vương Bảo Nhạc đã đi ra ngoài, trốn trong doanh trại nằm ngoài khu tập huấn kín.

Họ đang định lao ra thì những chiến sĩ canh gác ở đây lập tức lạnh lùng cản lại, thậm chí còn có quan quân bước ra quát to.

- Tập huấn kín, không được ra ngoài, nếu ai không tuân theo quy định, báo cáo lên liên bang thì xem các ngươi có giữ được tư cách bách tử liên bang hay không!

Tiếng quát của vị quan quân kia khiến mọi người dừng bước, nỗi ấm ức trong lòng càng cao hơn, Lý Di bực bội hỏi thẳng.

- Thế tại sao Vương Bảo Nhạc lại đi được!!

- Ta không thấy!

Vị quan quân kia thản nhiên nói, lại hỏi chiến sĩ bên cạnh.

- Các ngươi có ai thấy Vương Bảo Nhạc đi ra không?

Những chiến sĩ canh gác ở đây lắc đầu chối ngay, thấy thế, đám Lý Di đều tức muốn nổ phổi, nhưng không thể làm được gì, người ta thế này không phải thiên vị, mà rõ ràng là phân biệt đối xử trắng trợn.

Cả đám nghiến răng nghiến lợi, chỉ có thể nén giận, vì bọn họ không dám vi phạm, cái giá bị hủy tư cách bách tử quá lớn, huống hồ gì quân đội thiên vị Vương Bảo Nhạc rõ ràng như thế, nếu bị phán tội tự ý xông vào quân doanh thì dù họ có là kiêu tử cũng không gánh nổi.

Cứ thế, trong lúc Vương Bảo Nhạc an tâm dung hòa đan dược, tìm hiểu Toái Tinh Bạo thì những bách tử liên bang khác phần lớn đều buồn bực quay về doanh trại, cả đám đều hạ quyết tâm qua ngày mai nhất định sẽ cho Vương Bảo Nhạc biết mùi!

Cứ thế, một đêm yên bình trôi qua...

------oOo------

Chương 219: Của ta!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi mọi người đi tới quảng trường thì Vương Bảo Nhạc đã có mặt từ lâu, hắn đứng đó vẫy tay nhiệt tình chào hỏi cả đám bách tử liên bang đang nhìn mình hằm hằm.

- Chào buổi sáng nha.

Vương Bảo Nhạc hí hửng, một đêm đả tọa dung hợp với đan dược khiến cho hắn cảm nhận được dường như sức mạnh nhục thể của

mình đã xuất hiện thay đổi nào đó, có điều vì đan dược chỉ có một viên cho nên quá trình thay đổi này chỉ tiến hành có một nửa, không thể hoàn thành toàn bộ được.

- Nếu như lại có thêm viên nữa thì ta nhất định có thể hoàn thành thay đổi nhục thân, không biết sau khi thay đổi thì sẽ thế nào nhỉ.

Điểm này khiến cho Vương Bảo Nhạc cảm thấy tiếc nuối, chẳng qua chỉ mới thay đổi có một phần nhỏ thôi mà sức mạnh nhục thân của hắn đã mạnh hơn trước nhiều như vậy, tăng lên chừng gấp đôi, điều này khiến Vương Bảo Nhạc cảm thấy Hãn Thể Tự Tại Đan kia đúng là khó lường, đồng thời lại càng tiếc nuối vì chỉ có một viên.

- Vương Bảo Nhạc!

Lúc này Lý Di bước tới, ngay khi nhìn thấy Vương Bảo Nhạc thì thiếu chút nữa đã kềm không được mà nhào lên, sau cùng hừ lạnh một tiếng.

Những bách tử liên bang khác cũng đanh mặt lạnh tanh, muốn đi qua nện cho Vương Bảo Nhạc một trận, nhưng biết rõ giáo quan sắp sửa tới nên không muốn vì Vương Bảo Nhạc mà phạm luật.

Nhưng bọn họ đã thương lượng cả rồi, hôm nay tập huấn xong xuôi sẽ không cho Vương Bảo Nhạc có cơ hội bỏ chạy nữa, giáo quan vừa đi thì chính là lúc bọn họ liên thủ trả thù.

Cho nên lúc này nhìn thấy Vương Bảo Nhạc thì bọn họ đều dằn lòng đứng nguyên tại chỗ chờ giáo quan.

Một vài ánh mắt đằng đằng sát khí khiến cho Vương Bảo Nhạc nheo mắt, cân nhắc chiến lực hai bên xong thì hắn cảm thấy đối mặt với hơn chín mươi người thế này mà mình có nhát chết thì cũng không mất mặt gì, vậy nên nghĩ xem nên hòa giải kiểu gì, còn chưa kịp nghĩ ra cách thì vị giáo quan hôm qua đã bước tới, mọi người vội vàng im lặng.

Vương Bảo Nhạc cũng không nghĩ vẩn vơ nữa, ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn về phía ông cụ.

Trong mắt mắt của mọi người, ông cụ tay chắp sau lưng, khoan thai đi tới. Hôm nay chỉ có một mình ông, sau khi đi tới trước mặt mọi người thì ông cụ nhìn lướt qua Vương Bảo Nhạc một cái.

- Thẻ ngọc chứa bí kỹ thì các ngươi cũng xem cả rồi, vậy hôm nay lão phu sẽ thi triển Toái Tinh Bạo cho các ngươi xem một lần!

Ông cụ thản nhiên nói, sau đó xoay người giơ tay phải lên, dần siết lại thành quyền, sau đó tung một cú về phía trời cao.

Toàn bộ quá trình chậm hơn hôm qua một lúc, mọi người đứng xung quanh nhìn không chớp mắt, bọn họ thấy rõ ràng toàn bộ quá trình, cho đến khi trên trời xanh có sấm rền vang, một dòng xoáy kinh người ầm ầm xuất hiện, quét ngang bốn phương như muốn xé rách hư không, dù không phải lần đầu tiên nhìn thấy cảnh này, nhưng tất cả bách tử liên bang đều rúng động dữ dội, lòng chờ mong khao khát cũng mãnh liệt hơn.

Cuồng phong lấy ông cụ làm trung tâm lan ra xung quanh, khiến cho tóc tai quần áo của mọi người bị thổi phần phật, thân thể cũng bất giác lảo đảo lùi ra sau.

Mãi cho đến khi lốc xoáy trên không tan biến, gió mạnh xung quanh cũng lặng đi thì ông cụ mới buông lòng nắm đấm, đảo mắt nhìn qua mọi người rồi giới thiệu kỹ càng về một số kỹ xảo của Toái Tinh Bạo.

Lúc này tất cả bách tử liên bang xung quanh như quên hết mâu thuẫn với Vương Bảo Nhạc, cả đám đều tập trung tinh thần, sau khi những cảm ngộ của họ đêm qua được chứng mình thì tất cả nhanh chóng hấp thu và tiêu hóa hết.

Có thể được chọn ra từ vô số người, ngộ tính của họ cũng không hề kém, lúc này thậm chí còn lộ ra vẻ hưng phấn, rõ ràng sau khi hỏi rõ và hiểu nhiều hơn thì bọn họ cũng đã có tiến bộ khá nhiều trong việc nắm giữ Toái Tinh Bạo.

Ông cụ nói xong thì cũng đã hơn nửa canh giờ sau, sau khi truyền thụ xong, ông đảo mắt nhìn mọi người, chợt giơ tay phải lên, trong tay lại xuất hiện thêm... một viên Hãn Thể Tự Tại Đan!

Đan dược này vừa ra thì mọi người xung quanh lập tức nhìn trân trối, hô hấp dồn dập. Mặc dù bọn họ không biết hiệu quả chính thức sau khi dùng đan dược này vào là gì, nhưng nếu viên đan dược đó đã được giáo quan đưa ra một cách trịnh trọng như thế, mỗi lần chỉ có một người nhận được, mức độ quý hiếm đắt đỏ thế này đương nhiên không phải hạng xoàng.

- Vẫn là một viên!!

- Ta đã hỏi đạo viện rồi, nghe nói cả liên bang đến nay còn chưa tới năm mươi viên!!

- Đan dược này đề cao tu vi là phụ, quan trọng nhất là có thể khiến cho lực lượng của thân thể trở nên vô cùng cường hãn, thậm chí nếu dùng nhiều thì còn có thể tạo ra được căn cơ như các dạng thân thể chỉ thần linh mới có trong thần thoại viễn cổ!

Cả đám bách tử liên bang ở đây vốn đã hết hy vọng, đột nhiên được thấy lại hy vọng thế này khiến vẻ điên cuồng trong mắt họ còn dữ dội hơn hôm qua. Vương Bảo Nhạc cũng giật nảy người, hắn vốn định làm hòa với mọi người vì hắn thấy nếu ngày nào cũng phải ra chỗ khác ở thì kỳ lắm.

Ngoài ra hắn cũng không muốn trở mặt với những người kia, nhưng tất cả suy nghĩ này lập tức tan thành mây khói khi ông cụ kia đưa ra viên Hãn Thể Tự Tại Đan thứ hai. Hắn hoàn toàn không để ý đến chuyện làm hòa nữa, lúc này trong đầu hắn chỉ có duy nhất một suy nghĩ, ấy chính là...

- Của ta!!

Vương Bảo Nhạc nheo mắt, hô hấp dồn dập, muốn thôi động vỏ kiếm dùng tới tuyệt chiêu.

Nhưng ngay khi Vương Bảo Nhạc muốn tung tuyệt chiêu thì ông cụ lại cất lời.

- Đây là viên cuối cùng các ngươi có thể giành được ở đây, luật vẫn như cũ, người duy nhất đứng vững ở đây trước khi mặt trời xuống núi sẽ được thưởng viên đan dược này!!

Nếu như không có Vương Bảo Nhạc thì ông cụ nói đến đây sẽ đi ngay, nhưng giờ ông lại bỏ thêm một câu.

- Không được dùng muỗi nữa!

Lời này vừa ra, đám bách tử liên bang xung quanh lập tức hưng phấn, cảm thấy giáo quan đúng là công bằng, làm người chính trực công tâm, lúc này cả đám hăng tiết, lại có kẻ hô to.

- Tiêu diệt Vương Bảo Nhạc trước cái đã!

Vương Bảo Nhạc lập tức biến sắc, biết bao nhiêu ánh mắt xung quanh hắn sáng rực lên như lang sói, giống như đang cân nhắc xem có nên dựa theo ước định lúc trước mà xử Vương Bảo Nhạc trước để trả thù hay không.

Ông cụ giáo quan thấy vậy thì mỉm cười, xoay người đi về phía lối ra, ông không phải người của quân đội mà là cung phụng của liên bang, cho nên đối xử với tất cả đều như nhau.

Nhưng ngay khi ông muốn rời đi và đám người xung quanh chực nhào về phía Vương Bảo Nhạc thì hắn hét lớn một tiếng, chủ động nhào lên, tay phải vung mạnh lên!

Lập tức có vô số linh bảo khôi lỗi ầm ầm giáng xuống xung quanh Vương Bảo Nhạc, những linh bảo khôi lỗi kia có nam có nữ, cũng có không ít con có bộ dạng giống hệt Vương Bảo Nhạc. Vì có thể ngân linh nên thời gian trước Vương Bảo Nhạc đã làm ra mấy trăm con!

Lúc này hắn lấy một lần hơn phân nửa ra, lập tức khiến toàn bộ quảng trường oanh động, khiến cho những kẻ nhìn thấy đều trợn mắt há mồm, người bị kích thích mạnh nhất chính là Lý Di và những người từng bị khôi lỗi bám rịt lấy lúc ở quê hương linh tức.

Gần như chỉ trong nháy mắt, Lý Di run rẩy lùi lại, những người biết sự lợi hại của khôi lỗi không nhiều lắm, phần lớn bách tử ở đây tuy có giật mình, nhưng đều không biết sự đáng sợ của chúng.

Nhưng tiếp theo, theo một tiếng hét lớn đầy khí phách của Vương Bảo Nhạc vang lên thì bọn họ lập tức hiểu được... cái gì gọi là vô sỉ!

- Ôm lấy bọn họ cho ta, ai dám phản kháng thì lột quần áo của kẻ đó!!

Ngay khi tiếng quát của Vương Bảo Nhạc vang lên, mấy trăm linh bảo khôi lỗi ở xung quanh bộc phát, lao thẳng đến những bách tử ở bốn phía.

Mọi người giật thót, lập tức ra tay, tiếng ầm ầm vang lên không dứt, có điều đám khôi lỗi này toàn là do Vương Bảo Nhạc đặc chế, chiến lực không đủ nhưng trình độ bám người và chắc chắn thì vô cùng đỉnh cao, dưới Trúc Cơ thì khó mà thoát ra được trong thời gian ngắn.

Số lượng của chúng nó quá nhiều, bình thường một tu sĩ bị ít nhất ba

con khôi lỗi bám lấy, tràng diện trở nên hỗn loạn vô cùng.

Cùng lúc đó, Vương Bảo Nhạc cũng nhanh chóng lao lên, phàm là những người bị khôi lỗi quấn chặt thì hắn sẽ lao thẳng đến đánh một cú vào sau gáy, đánh người nọ ngất xỉu.

Cảnh tượng này xảy ra quá bất ngờ, tiếng ầm ầm vang vọng, tiếng quát mắng cũng liên miên không dứt khiến cho ông cụ giáo quan phải đứng lại lần nữa, ngơ ngác nhìn cảnh tượng hỗn loạn gà bay chó sủa này.

- Vương Bảo Nhạc ngươi đáng chém ngàn đao!!

- Vô sỉ, Vương Bảo Nhạc ngươi chờ đó cho ta!!

- Mẹ nó, sao tên này lắm khôi lỗi thế, chết tiệt, hắn rảnh háng hay sao mà đi chế cái đống này chứ!

Tiếng quát mắng liên tục vang lên, Vương Bảo Nhạc ra tay cũng vô cùng hung mãnh, đồng thời đám khôi lỗi này cũng chấp hành mệnh lệnh của Vương Bảo Nhạc một cách hoàn mỹ, vừa bám rịt lấy người vừa cởi quần áo của đám tu sĩ kia.

Điều này khiến cho không ít nữ tu trong bách tử đều bi phẫn không dám giãy giụa, nhanh chóng bị Vương Bảo Nhạc đánh ngất, toàn bộ quá trình chỉ chừng một nén nhang, người cuối cùng còn ngạo nghễ đứng vững ở nơi này cũng chỉ có một mình Vương Bảo Nhạc.

Còn Trác Nhất Phàm và Triệu Nhã Mộng, dù không có khôi lỗi bám lấy họ, nhưng cả hai đều cười khổ khoanh chân ngồi xuống, không phải họ không muốn giành, nhưng sau khi biết nhiều hơn về Vương Bảo Nhạc thì trong lòng bọn họ thật sự không nắm chắc mình có thể làm được.

------oOo------

Chương 220: Thân Thể Trúc Cơ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhưng vẫn có không ít người không phục, liên tục giãy giụa phản kháng, Khổng Đạo cũng là một trong số đó, hắn thoạt nhìn có vẻ quái gở cô độc, nhưng thực ra trong lòng lại rất cao ngạo, những trải

nghiệm khi xưa khiến hắn xem thường đám được gọi là kiêu tử của liên bang.

Mãi cho đến hôm nay đụng trúng Vương Bảo Nhạc... Đầu tiên là bị muỗi chích khiến hắn liên tục gãi ngứa, sau đó lại là đám linh bảo khôi lỗi do đối phương đưa ra, tất cả đều khiến hắn muốn phát điên.

Lúc này hai mắt lóe hàn quang, cực kỳ chướng mắt Vương Bảo Nhạc, ngoài ra vẫn còn một lý do khác, ấy chính là hắn phát hiện dường như Vương Bảo Nhạc và Trác Nhất Phàm rất thân với Triệu Nhã Mộng.

Ngay khi nhìn thấy Triệu Nhã Mộng thì hắn đã giật mình, trong lòng thầm nhủ sẽ không cho phép bất kỳ kẻ nào ngoài mình đến gần cô, lúc này mắt lóe hàn quang, Khổng Đạo hít sâu một hơi, muốn thi triển bí pháp.

Nhưng đúng lúc này...

Vương Bảo Nhạc đánh đến mệt nên vung tay phải lên, nháy mắt lại có hơn mười con khôi lỗi xuất hiện xung quanh hắn.

Đám khôi lỗi này toàn là dạng cơ bắp cuồn cuộn lại rậm lông, bộ dạng tục tằng, nhìn qua đã thấy sợ, bên trong có Chu Kiên Cường là hung tàn nhất, nhưng đấy còn không phải trọng điểm khiến người ta từ bỏ phản kháng...

Trọng điểm chính là sau khi đám đại hán cuồng bạo kia xuất hiện thì cả đám lại phát ra tiếng... ứ ứ á á khiến cho mọi người biến sắc, trong lòng dậy sóng ba đào!!

- Ứ ứ!!

- Ớ ớ ớ!!

Sự xuất hiện của chúng, tiếng rên của chúng lập tức khiến những người đang giãy giụa run lên một cái, mở to hai mắt, đầu óc trống rỗng.

Đám khôi lỗi lúc trước dù có nam có nữ, nhưng bộ dạng cũng coi như bình thường, xét từ góc độ nào đó thì nhìn cũng đẹp đấy, nhưng... Đám khôi lỗi lấy Chu Kiên Cường lại đại biểu kia tuyệt đối là hung khí khiến nam tu sùi bọt mép, nữ tu biến sắc.

- Đây... đây là đám quỷ gì thế!!

- Đừng có tới đây!!!

Ngay cả ông cụ giáo quan cũng giống như bị thiên lôi đánh trúng, ngu người nhìn đám quái vật ứ ứ kia với vẻ ngỡ ngàng.

Khổng Đạo nghẹn họng, chần chừ một lúc thì từ bỏ việc dùng thuật pháp, bản năng cho hắn cảm giác đám khôi lỗi này khác với đám trước đó, nhất là cái con trông có vẻ hung tàn nhất kia, dựa vào trực giác của dã thú, hắn ẩn ẩn cảm nhận được dường như bên trong con khôi lỗi đó có một tia khí tức khiến mình thấy sợ hãi!

Mắt thấy khôi lỗi của mình vừa ra đã chấn nhiếp bốn phương, Vương Bảo Nhạc cảm khái mở lời.

- Vương Bảo Nhạc ta có một ưu điểm, ấy chính là việc gì cũng thích nói đạo lý, viên đan dược này ta lấy chắc rồi, mọi người ai không phục thì bước ra đi, chúng ta lý luận một phen.

Vương Bảo Nhạc vừa nói xong thì đám khôi lỗi đại hán kia vô cùng phối hợp mà phát ra tiếng ứ ứ ứ vô cùng chỉnh tề.

Những người kia bị đánh ngất nhìn đám khôi lỗi nọ, nghe tiếng rên rỉ khiến họ buồn nôn kia, trong lòng thầm mắng chó má, nhưng lại nín khe không dám hó hé.

Thấy thế, Vương Bảo Nhạc vui vẻ quay lại nhìn ông cụ giáo quan kia với vẻ chờ mong.

- Giáo quan, không cần chờ mặt trời xuống núi nữa đâu, vậy... có thể đưa đan dược kia cho ta được không?

Ông cụ im lặng, hồi lâu sau mới nhìn Vương Bảo Nhạc một cái, phất tay ném Hãn Thể Tự Tại Đan cho Vương Bảo Nhạc.

Vương Bảo Nhạc đón lấy, vô cùng kích động, vội thu hồi toàn bộ khôi lỗi, thân thể lóe lên một cái đã chạy tót ra ngoài, trong ánh mắt sắc lẻm và tiếng nghiến răng nghiến lợi của đám bách tử vừa bò dậy, nhanh chóng chạy mất bóng.

Ba ngày tiếp theo, bọn họ không thấy bóng dáng Vương Bảo Nhạc đâu nữa, có điều dù ngày nào cũng có phần thưởng, cũng là đan dược, nhưng rõ ràng đều không bằng Hãn Thể Tự Tại Đan, khiến cho

mọi người vừa tranh nhau vừa xoa nắm đấm, cùng nhau thương lượng xem nên xử Vương Bảo Nhạc kiểu gì, càng lúc càng nhất trí.

Còn Vương Bảo Nhạc thì ba ngày nay đều bế quan, giao tình của hắn với quân đội khiến cho những quan quân ở đây trực tiếp mở một mật thất chuyên dụng cho hắn bế quan.

Vương Bảo Nhạc vào mật thất, nuốt viên Hãn Thể Tự Tại Đan thứ hai, thân thể xuất hiện thay đổi nghiêng trời lệch đất, tựa như có gió lốc bộc phát trong cơ thể hắn, khiến cho viên đan dược mà Vương Bảo Nhạc vốn có thể hấp thu trong một đêm nay phải kéo dài tận ba ngày mới chính thức hợp làm một với thân thể.

Dược hiệu quá mạnh, khiến cho trong ba ngày này, huyết nhục và sức mạnh cốt cách của hắn như được thoát thai hoán cốt, tăng mạnh trên phạm vi lớn!

Cho đến đem khuya ngày nào đó, trong cơ thể Vương Bảo Nhạc phát ra tiếng két két, ngay khi hắn mở mắt ra thì đôi mắt lóe lên như hai vì sao, vô cùng chói mắt. Đồng thời hắn rõ ràng là Chân Tức đại viên mãn, nhưng trên người hắn lại xuất hiện một tia khí thế hệt như Trúc Cơ!

Khí thế đó, đến từ chính... cơ thể hắn!

Tinh thần của Vương Bảo Nhạc vô cùng hưng phấn, đứng thẳng dậy, trực tiếp bước lên trước, tốc độ cực nhanh, trực tiếp tạo thành từng tiếng nổ mạnh trong mật thất này, ầm ầm xông thẳng tới vách tường.

May mà hắn phản ứng nhanh nên kịp dừng lại, giơ hai tay chống lấy vách tường trước mặt, thế mới không đâm sầm vào.

Nhưng một cái chống nhẹ này lại khiến vách tường ầm một tiếng, vỡ nát ra, hóa thành vô số mảnh vỡ nhỏ bay ra ngoài. Cảnh tượng này khiến cho Vương Bảo Nhạc mở to hai mắt, trong lòng cảm thấy không thể tin nổi, hắn đứng đó cúi đầu nhìn thân thể của mình, hô hấp dần trở nên dồn dập hơn.

Mà động tĩnh nơi này cũng khiến vô số chiến sĩ xung quanh chú ý, khi ập tới thấy Vương Bảo Nhạc và vách tường nát vụn kia thì tất cả đều há hốc mồm.

Phải biết rằng mật thất ở nơi này chính là tồn tại không thể lay

chuyển đối với những người ở dưới Trúc Cơ, dù các tu sĩ Chân Tức bế quan hay tử uy lực của pháp thuật đều đủ dùng.

Nhưng này lại bỉ hỏng...

- Ngoài ý muốn, ngoài ý muốn thôi...

Vương Bảo Nhạc cười gượng, vội xin lỗi, sau đó lao ra khỏi doanh trại trong ánh mắt đầy cổ quái của những vị quan quân kia.

Hắn bắt đầu thử nghiệm tốc độ của mình ở cánh rừng bên ngoài, theo một bước nhảy lên, tiếng xé gió kinh người bỗng nhiên bộc phát, tốc độ cực nhanh, vượt xa trước kia gấp mười lần có thừa.

Tốc độ cỡ này khiến cho Vương Bảo Nhạc vô cùng kích động, hai mắt sáng rực lên, lại đánh ra một quyền, tạo thành gió lốc cực mạnh ở trước mặt hắn, uy lực lớn hơn tất thảy thuật pháp của hắn trước kia!

- Ta như bây giờ thì tính là gì nhỉ? Thân thể Trúc Cơ ư?

Vương Bảo Nhạc hưng phấn vô cùng, cũng không biết mình bây giờ nên tính là tu sĩ cảnh giới gì, nhưng hắn biết rõ một điều, ấy chính là... Mình trước kia không hề có sức phản kháng trước Trúc Cơ, nhưng nay... Hắn có lòng tin có thể đánh một trận!

Nhất là nghĩ tới Toái Tinh Bạo, Vương Bảo Nhạc lại càng hưng phấn hơn, hắn hít sâu một hơi, dựa theo những ghi chép trên thẻ ngọc, kèm theo sở ngộ từ hai lần nhìn thấy ông cụ giáo quan thi triển Toái Tinh Bạo, phối hợp với chiêu sóng linh khí học được từ chỗ linh căn chín tấc, dần siết chặt nắm đấm lại.

Theo nắm đấm siết chặt, thân thể chuyển động theo một quy luật nhất định, có một sóng sức mạnh lấy bản thân làm cơ sở, liên tục bạo phát ra, thân thể của hắn cũng bất giác uốn cong, bởi vì không rành lắm cho nên coi như súc thế, mười mấy giây sau, theo sức thừa nhận của cơ thể đã đến cực hạn, Vương Bảo Nhạc ngẩng phắt đầu lên, thân thể hóa thành một cây cung lớn, nháy mắt bộc phát như buông dây!

Sức mạnh toàn thân tựa như một cơn lũ quét, lại như một mũi tên rời dây, chỉ trong nháy mắt đã ngưng tụ lại trên tay phải, trực tiếp tung ra một đấm về phía trước!!

Tiếng nổ mạnh như lôi đình rền vang bộc phát, một cỗ lực lượng có thể nói là vô cùng kinh khủng theo như cảm thụ của Vương Bảo Nhạc triệt để bạo phát theo một quyền này, cây cối phía trước nát bét, như bị một bàn tay vô hình đánh nát, tạo thành một lốc xoáy chừng một trượng, dấy lên gió lốc quét ngang bốn phương!

Sau khi tất cả kết thúc, Vương Bảo Nhạc lảo đảo lùi lại, tựa lưng lên một gốc đại thụ thở hồng hộc, sắc mặt tái nhợt. Một quyền này như dốc hết toàn bộ khí lực trong người ra, nhưng trong mắt hắn lại ánh lên vẻ rung động và hưng phấn.

Phía trước mặt hắn, phạm vi chừng mười trượng như bị ném bom, nổ thành một cái hố to, uy lực cỡ này, từ mức độ nào đó mà nói thì đã giống như Hỏa Thần Pháo rồi!

Mang theo tâm trạng vô cùng tốt đẹp, Vương Bảo Nhạc cảm thấy chuyến đi đô thành liên bang của mình lần này xem như lời to, vừa đề cao thân thể, lại nắm giữ được tuyệt chiêu như thế.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc thì hắn vui vẻ quay về quân doanh, sau khi nghỉ ngơi một đêm, sáng hôm sau khi tiếng chuông tập huấn vang lên thì hắn lập tức đứng dậy chạy về khu bách tử.

Mấy ngày vắng mặt này đã có người bên quân đội xin nghỉ giúp hắn, được ông cụ giáo quan cho phép, nên sau khi Vương Bảo Nhạc bước vào quảng trường thì lập tức đối mặt với đám bách tử liên bang kia.

- Vương Bảo Nhạc!!

Nhìn thấy Vương Bảo Nhạc vắng mặt bấy lâu, đám bách tử liên bang kia lập tức nhớ lại thù cũ, mắt lóe hàn quang. Vương Bảo Nhạc ho khan một tiếng, hắn cảm thấy hiện giờ mình đã không cần tranh giành với mọi người nữa, vậy nên vờ như không nhìn thấy hàn quang trong mắt họ, mỉm cười chào hỏi.

- Chào mọi người, lâu rồi không gặp há.

Vương Bảo Nhạc cười phớ lớ, sau khi chào hỏi Trác Nhất Phàm và Triệu Nhã Mộng xong thì đi tới bên cạnh họ.

- Bảo Nhạc, ngươi cẩn thận chút nhé, bọn họ liên thủ muốn nhằm vào ngươi đấy.

Trác Nhất Phàm thấp giọng nói.

------oOo------

Chương 221: Độc chiến quần hùng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vương Bảo Nhạc nhướng mày, vẫn cứ cười phớ lớ.

- Không sao cả, làm người lấy hòa thiện làm gốc, ta vốn tốt tính, không sao cả.

Nghe Vương Bảo Nhạc tự xưng tốt tính, Triệu Nhã Mộng và Trác Nhất Phàm đều câm nín, chẳng bao lâu sau ông cụ giáo quan đã đến. Sau khi biểu diễn Toái Tinh Bạo một lần xong thì ông cụ nhìn Vương Bảo Nhạc vài lượt, dường như đã nhìn ra điều gì đó nên trong mắt ánh lên vẻ hứng thú, sau khi suy nghĩ xong, ông thản nhiên mỉm cười, tay phải lật một cái, lấy ra một món đồ.

Đó là một... quả trứng.

- Đây là một quả trứng hung thú, lão phu đã lấy được nó trong biển hung thú, không rõ cụ thể là loài gì, xem như phần thưởng riêng vậy. Các ngươi không được dùng bất kỳ pháp bảo hay thuật pháp nào, chỉ được dựa vào sức mạnh nhục thân, quy định vẫn như cũ, người thắng sẽ nhận được quả trứng này.

- Có kho được không...

Vương Bảo Nhạc nhìn quả trứng trong tay của ông cụ, không thấy hứng thú gì nhiều. Hắn cảm thấy nếu mình mà lấy được thứ này thì chắc là sẽ nghĩ xem nấu kiểu gì rồi chén sạch luôn.

Nhưng dù hắn không thấy hứng thú nhưng trong bách tử liên bang xung quanh vẫn có không ít người cảm thấy hưng phấn khi nhìn thấy quả trứng này. Bọn họ biết rõ một khi thứ này mà được ấp nở thì có thể thuần hóa hung thú con đó. Nếu như nuôi lớn được thì sẽ giúp ích không nhỏ cho chiến lực.

Phải biết rằng bốn đạo viện đều có tu sĩ ngự thú, những tu sĩ này am hiểu việc khống chế hung thú giúp sức cho mình, chiến lực của bản thân họ được quyết định phần nhiều nhờ vào sức mạnh của hung thú mà mình điều khiển.

Chẳng qua là đám sủng thú vốn có của liên bang hiện nay phần lớn đều đến từ trong đàn thú ở cứ điểm và do người ta nuôi ra, số lượng thú con hoang dã rất ít, thú con và trứng đến từ biển hung thú lại càng hiếm hơn.

Dù sao thì mức độ nguy hiểm ở biển hung thú quá lớn, ngay cả tu sĩ Trúc Cơ qua đó cũng là cửu tử nhất sinh. Chỉ có đến Kết Đan rồi thì mới được xem như đủ tư cách đến biển hung thú, nhưng vẫn phải cẩn thận, cách tốt nhất là nhiều Kết Đan liên thủ cùng đến đó.

Cho nên, đối với không ít người mà nói, sức hấp dẫn của trứng hung thú này quá lớn, đồng thời đám bách tử liên bang xung quanh cũng đã nghiến hận Vương Bảo Nhạc tới mức nghiến răng nghiến lợi, nhìn đã thấy gai, nay nghe giáo quan nói không cho dùng thuật pháp và pháp bảo thì chẳng khác nào thanh âm của tự nhiên lọt vào tai. Cả đám lập tức hưng phấn nhìn chằm chằm về phía Vương Bảo Nhạc.

Thấy mọi người đều nhìn mình với ánh mắt hung tàn, Vương Bảo Nhạc ho khan một tiếng, cảm thấy mình nên lấy hòa khí làm đầu, vậy nên hắn mỉm cười rươi rói, giơ hai tay lên.

- Các vị soái ca mỹ nữ, ta không giành quả trứng này, các ngươi...

Không đợi Vương Bảo Nhạc nói xong thì trong đám người xung quanh đã có kẻ hét to một tiếng.

- Mọi người xông lên đi, chúng ta cùng nhau ra tay xử tên béo này trước, tên này thiếu đánh qúa!!

Tiếng hét vang lên, một thiếu niên lao ra khỏi đám người nhào tới chỗ Vương Bảo Nhạc.

Gần như ngay khi thiếu niên kia lao ra thì đám người xung quanh lập tức hành động, trải qua mấy ngày tức cành hông này, bọn họ đều có cùng chung mối thù nên đồng loạt ra tay!

- Đánh hắn!!

- Tên béo này có bản mặt gợi đòn quá, ta đã muốn đạp hắn từ lâu rồi!

- Hắn không có pháp bảo thì chỉ là một phế vật mà thôi!!

Trong vô số tiếng rống giận, ông cụ giáo quan kia mỉm cười đứng

xem. Phần lớn bách tử liên bang đều lập tức ra tay, không dùng pháp thuật và pháp bảo, chỉ dựa vào sức lực nhục thân, bộc phát chiến ý của bản thân mình.

Nhất là đến nay mọi người đã học Toái Tinh Bạo được năm ngoài, ít nhiều gì cũng biết được đôi chút, thậm chí có người đã hoàn toàn nắm giữ, chỉ thiếu luyện tay mà thôi, cho nên vừa ra tay thì tiếng nổ mạnh lập tức vang lên ngập trời.

Vô số lốc xoáy lớn nhỏ do Toái Tinh Bạo tạo thành lần lượt xuất hiện, ầm ầm lao thẳng đến chỗ Vương Bảo Nhạc.

Vương Bảo Nhạc giật thót, dù hắn có lòng tin, nhưng một chiêu liên thủ của đám người này vẫn khiến hắn cảm giác được lực sát thương cực lớn. Lúc này hắn chợt lùi về sau, nhanh chóng tránh né, nơi hắn đứng lúc trước đã bị một đám Toái Tinh Bạo đánh nát bấy, cảnh này khiến cho Vương Bảo Nhạc nóng máu.

- Đúng là không nói lý lẽ gì hết, ta đã nói là mình không giành rồi mà!!

Hắn trừng mắt, không cho bọn họ tiếp tục có cơ hội liên thủ nữa. Ngay khi đám người này bao vây tới thì hắn bước lên trước, tốc độ nhanh đến mức tạo thành âm bạo, như một con hung thú xông thẳng vào bầy cừu!

Tốc độ quá nhanh, chỉ trong nháy mắt mà Vương Bảo Nhạc đã xuất hiện trước mặt một tên bách tử, người này là một thanh niên đang gào to tung quyền, đột nhiên bị Vương Bảo Nhạc áp sát thì giật thót, đang định lùi lại nhưng vẫn chậm một bước, Vương Bảo Nhạc hừ một tiếng tông thẳng vào hắn.

Ầm, thanh niên này phun máu, thân thể bay ngược ra như diều đứt dây, đầu óc ong ong, trước mắt đen ngòm. Chỉ cảm giác hệt như mình vừa bị một con hung thú tông phải.

Vương Bảo Nhạc không nhìn gã tu sĩ bị mình đánh bay nữa, hắn tiếp tục phóng lên, sau khi liên tục đánh bay bảy tám người thì hắn siết chặt nắm đấm dạt ra hai bên.

Một cơn sóng mạnh bộc phát, tạo thành phong bạo, khiến cho bảy tám tu sĩ xung quanh phải lảo đảo lùi lại.

Hình như có điều phát giác nên Vương Bảo Nhạc không lao tiếp lên

bước, mà xoay người lại giơ tay phải lên, tóm lấy ngón tay của một tên tu sĩ đánh lén sau lưng.

- Dám đánh lén ông nội của ngươi à?

Vương Bảo Nhạc ghét nhất là bọn đánh lên, nên bẻ mạnh một phát, gã tu sĩ này hét thảm, Vương Bảo Nhạc lại đá thêm một cước vào bụng hắn. Sau khi đá bay tên kia, Vương Bảo Nhạc giật lùi về sau, dùng lưng tông mạnh vào ngực của tu sĩ khác vừa đến gần.

- Sao mềm thế nhỉ?

Vương Bảo Nhạc kinh ngạc, sau lưng truyền đến tiếng hét chói tai của Lý Di, cô ôm ngực, lảo đảo lùi lại, nhìn Vương Bảo Nhạc với vẻ vô cùng bi phẫn. Đang định chửi mắng thì Vương Bảo Nhạc đã rống lên trước cô.

- Đồ vô sỉ, tự nhiên sàm sỡ người ta!

Vương Bảo Nhạc ra vẻ phẫn hận, khiến cho Lý Di tức muốn nổ phổi, bèn hét ầm lên.

- Ồn quá.

Vương Bảo Nhạc nhướng mày, thân thể lập tức lao đến trước mặt Lý Di, giơ tay hất mạnh, ầm một tiếng, đánh bay Lý Di. Mặc cho cô tránh né kiểu gì cũng không thoát được.

Sau đó hắn lại xoay người nhào vào trong đám người, nơi hắn đi qua, không ai đỡ nổi hơn một chiêu của hắn. Dù không dùng thuật pháp, nhưng sức lực nhục thân của Vương Bảo Nhạc lúc này đã được phóng thích một cách hoàn mỹ, nơi hắn đi qua như có một cơn gió lốc quét ngang.

Tốc độ của hắn lại vô cùng đáng sợ,tránh thoát Toái Tinh Bạo của mọi người liên thủ đánh ra một cách vô cùng linh hoạt. Còn mấy người không tham gia như Trác Nhất Phàm thì chỉ thấy một viên thịt tròn vo lăn lông lốc giữa đám người, ba vào ba ra, liên tục đè bẹp...

Tiếng kêu thảm, tiếng rên rĩ, tiếng quát tháo liên tục vang lên khắp quảng trường. Vương Bảo Nhạc càng đánh càng hắng nên đạp mạnh xuống đất một cái khiến mặt đất nổ mạnh, thân thể hắn nhảy vọt lên giữa không trung, trực tiếp siết nắm đấm lại, thân thê run run, hóa thành hình cong, sau đó tung một quyền xuống đất!!

Toái Tinh Bạo!!

Tiếng lôi đình liên miên chợt bộc pháp, cuồng phong thổi quét qua, bên trong cơn sóng kinh thiên, có một lốc xoáy chừng một trượng xuất hiện ngay lập tức, sau đó ầm ầm giáng xuống mặt đất.

Những bách tử liên bang kia biến sắc, bọn họ cũng lập tức ra tay, trong tiếng nổ mạnh trùng kích bát phương, dấy lên biết bao bụi mù. Thân ảnh kêu thảm và phun máu của cả đám liên tục lùi lại mấy trượng, nhìn Vương Bảo Nhạc đang đáp xuống với vẻ khiếp sợ!

Mười trượng quanh đó, trừ hắn ra thì không còn ai nữa!

Thân thể tròn vo kia nay lại như được đúc ra từ sắt thép, hắn đứng nơi đó cũng giống như một ngọn núi bằng thịt khổng lồ, tràn đầy vẻ hung tàn và ý chí không thể lung lay.

- Sao nhục thân của hắn lại mạnh tới vậy chứ!

- Nhất định là nhờ Hãn Thể Đan, hắn đã uống hai viên Hãn Thể Đan rồi!

Trong lòng cả đám vô cùng rung động, thân ảnh của Vương Bảo Nhạc lúc này để lại ấn tượng cực kỳ sâu sắc trong lòng bọn họ, khiến họ cảm thấy kinh sợ, không dám bước lên tiếp.

Ngay cả những người không tham gia tranh đoạt ở bên ngoài như Trác Nhất Phàm và Triệu Nhã Mộng cũng phải giật mình không thôi. Duy chỉ có Khổng Đạo vốn xem thường chuyện đánh hội đồng nên mới đứng quan sát ở bên ngoài, nay trong mắt lộ ra chiến ý mãnh liệt. Trong lúc không ai dám tới gần thì thân thể hắn chợt bộc phát, tựa như một tia sấm sét, tạo thành khí thế kinh người lao thẳng với chỗ Vương Bảo Nhạc!

- Vương Bảo Nhạc!

Theo từng bước tiến về phía trước, khí thế trên người hắn ngày càng mạnh mẽ hơn, bất chợt bộc phát dữ dội!

------oOo------

Chương 222: Cô lang khổng đạo

Khổng Đạo xuất thân từ biển hung thú, có thể sống sót và trưởng thành trong nơi hung hiểm khó lường, chẳng có bóng nhân loại như thế thì ắt có chỗ phi thường của mình, bằng không cũng chẳng được Đoan Mộc Tước nhận làm con nuôi.

Càng không cần nói tới chuyện hắn sống một mình trên sao Hỏa suốt hai năm, tất cả mọi thứ đều nói rõ người này không hề tầm thường.

Tuy rằng trong mấy ngày sống chung với bách tử liên bang, cảm giác hiện hữu của hắn không được mạnh lắm. Dù cả hai lần trước khi tranh giành Hãn Thể Đan đều bị thua trước thủ đoạn của Vương Bảo Nhạc, nhưng phần nhiều là do quy tắc có lỗ hổng, nên hắn chọn cách nhịn cho qua, nếu thật sự đối mặt giao phong thì hắn vẫn thừa tự tin.

Hôm nay theo hắn bộc phát thì khí thế của hắn chợt trỗi dậy rợp trời, tất cả những ấm ức trước kia đều tan thành mây khói, tựa như có một vầng dương sáng ngời bay lên giữa quân doanh này!

Hắn gầm nhẹ một tiếng, giọng như sấm rền lan xa, quanh quẩn bốn phương. Tốc độ của hắn cũng bạo tăng đến cực hạn, vượt xa những kẻ cùng cảnh giới, chỉ trong chớp mắt đã đến gần Vương Bảo Nhạc!

Tay phải siết chặt, tung ra một quyền!

Khi tung ra quyền này, thân thể của hắn nghiêng thành hình cong, tựa như ngưng tụ rồi bộc phát toàn bộ lực lượng trong cơ thể, khiến cho nắm đấm trở thành nơi bộc phát, trực tiếp đánh ra một cơn lốc xoáy, dùng khí thế nghiền áp quét về phía Vương Bảo Nhạc.

Vương Bảo Nhạc chợt quay đầu lại, lúc này mắt lóe tinh quang, Khổng Đạo áp sát và ra tay chẳng những không khiến hắn lùi lại mà còn khơi dậy hứng thú của hắn.

- Thú vị lắm!

Vương Bảo Nhạc cười lớn, không hề né tránh, trực tiếp tung một cước qua.

Tiếng nổ mạnh ầm ầm vang lên ngay khi quyền cước của cả hai giao nhau.

Mặt đất rung chuyển, thậm chí còn xuất hiện vô số vết nứt, tiếng nổ vang vọng Khổng Đạo rên một tiếng đầy đau đớn, thân thể chợt lùi lại. Vương Bảo Nhạc cũng thoáng ngửa ra, nhưng không hề lùi lại, có điều mặt đất dưới chân hắn bị nứt ra khá nhiều. Hắn không hề chần chừ, chân phải hạ xuống thuận thế giẫm mạnh một cái, ầm một tiếng, dưới chân nứt ra, còn Vương Bảo Nhạc thì lao thẳng lên, chủ động ra tay tấn công về phía Khổng Đạo!

Hai người lại tiếp tục giao phong, quyền đấm cước đá, dựa vào sức mạnh nhục thân, trực tiếp tiến hành một màn long tranh hổ đấu trong tiếng nổ mạnh liên hồi ngay giữa quảng trường của quân doanh!

Từng màn đang diễn ra và tiếng va chạm vang lên xung quanh khiến mọi người xung quanh đều rung động!

- Hai người kia... đều là biến thái cả!

- Sức lực nhục thân cỡ này... đủ để vật nhau với hung thú luôn rồi!

- Rốt cuộc ta cũng hiểu vì sao chỉ có hai người bọn họ là điều động nội bộ...

Mọi người xung quanh đều biến sắc, trong đó cũng có vài người không ra tay, hoặc có ra tay nhưng không rành về dùng nhục thân mà chỉ quen dùng thuật pháp, dù họ cũng khá kinh ngạc, nhưng ánh mắt liên tục lóe lên.

Trong lúc mọi người dõi theo, trận quyết đấu giữa Vương Bảo Nhạc và Khổng Đạo vẫn còn đang tiếp diễn, trong mắt Khổng Đạo lóe lên vẻ hung tàn, ý thị huyết trần người hắn ngày càng tỏa ra mạnh hơn, tựa như hóa thành một con hung thú. Gầm lên một tiếng, thậm chí còn mặc kệ vết thương trên người mình, dù bị Vương Bảo Nhạc nện một quyền vào bụng thì cũng ngẩng phắt đầu dậy, đá qua một cước, xem như lấy thương đổi thương.

Kiểu chiến đấu không muốn sống kiểu này ban đầu khiến Vương Bảo Nhạc không quen lắm, nhưng hắn cũng là dạng cứng đầu, thấy Khổng Đạo này như một tên điên thì cũng trợn mắt lên.

- Muốn liều mạng với ta à?

Vương Bảo Nhạc vừa nói xong thì chợt bước tới, sức mạnh nhục thân bộc phát toàn diện ngay vào lúc này, một cỗ khí thế cường hãn

toát ra từ trên người hắn. Tay phải của hắn bắt lấy tay phải của Khổng Đạo nhanh như chớp, thi triển cầm nã thuật, bẻ mạnh một phát.

Khớp xương bị bẻ ngược thế này, nếu đổi lại là người khác thì đã đau đến xụi lơ, thậm chí là hét toáng lên rồi. Nhưng vẻ mặt của Khổng Đạo không hề tay đổi, xoay người một cái, theo tiếng răng rắc vì cổ tay bị bẻ gãy, hắn áp sát Vương Bảo Nhạc, dộng đầu qua!

Trong tiếng nổ mạnh, Vương Bảo Nhạc nheo mắt lại, tay trái siết lại, tung ra một quyền, thi triển Toái Tinh Bạo, đấm mạnh về phía Khổng Đạo!

Tiếng nổ vang trời trỗi dậy, trong một chiêu Toái Tinh Bạo này đánh xuống, thân thể của Khổng Đạo lại uốn thành một góc độ không thể tưởng tượng được. Tay trái lóe lên một cái, móng tay của hắn lại dài ra một cách vô cùng quỷ dị, lại sắc bén như dao cạo, xẹt ngang qua cổ Vương Bảo Nhạc!

Tất cả diễn ra quá nhanh khiến mọi người không kịp nhìn rõ. Từ lúc ra tay đến giờ, tốc độ của cả hai vô cùng nhanh. Lúc này ầm một tiếng, Khổng Đạo phun máu, thân thể chợt lùi lại hơn mười trượng, cuối cùng không chịu nổi nữa mà khụy xuống đất, một tay chống đất ngẩng đầu dậy, khóe miệng rỉ máu, mái tóc phủ xuống che đi đôi mắt, nhưng lại không che được hung quang lộ ra trong mắt hắn.

Vương Bảo Nhạc cũng bị đánh tới mức nóng máu, một trảo của đối phương khi nãy khiến hắn giật mình, dù tránh được nhưng ngực vẫn bị xẹt qua, áo bị cắt rách lộ ra năm vết máu.

Kết quả này khiến cho niềm tự đắc vì thân thể thay đổi, sức mạnh nhục thân tăng cao của Vương Bảo Nhạc vơi đi phần nào. Hắn đã nhìn ra, dù sức của tên Khổng Đạo này không bằng mình, nhưng cũng không kém là mấy!

Nhất là cái tính hung hãn mang theo cả tư duy tự hủy hoại bản thân của đối phương khiến chiến lực của hắn ta tăng mạnh. Nhưng Vương Bảo Nhạc vẫn có đủ tự tin cho rằng nếu là cuộc chiến sinh tử thật sự thì mình vẫn có thể giết chết kẻ này!

Có điều cái giá phải trả sẽ rất lớn.

Những người xung quanh tận mắt chứng kiến trận quyết đấu này đều cảm thấy kinh hồn táng đảm, dù là Khổng Đạo hay Vương Bảo

Nhạc đều mang tới rung động sâu sắc cho bọn họ.

Khổng Đạo vốn im lặng ít nói, cảm giác tồn tại cực thấp lại có chiến lực cỡ này, đồng thời tuy tên Vương Bảo Nhạc kia có vô sỉ, dù linh bảo của hắn hơi đê tiện, nhưng thực lực của hắn vẫn khiến người ta không thể không khiếp sợ.

Tất cả những điều này khiến cho những bách tử tâm cao khí ngạo cũng phải lặng người.

Ngay khi Khổng Đạo khẽ cúi đầu, mắt lóe hung quang, muốn tiếp tục chiến đấu, Vương Bảo Nhạc cũng nheo mắt lại, chuẩn bị sẵn sàng xuất chiêu...

- Được rồi!

Trong mắt của ông cụ giáo quan lộ ra vẻ tán thưởng, lên tiếng dừng trận chiến này lại, ông khoát tay lấy ra hai quả trứng hung thú.

- Hai quả trứng hung thú này đến từ cùng một ổ, các ngươi mỗi người một quả!

Nói xong, ông cụ ném trứng cho Vương Bảo Nhạc và Khổng Đạo.

Vương Bảo Nhạc đón lấy, cúi đầu nhìn thử, quả trứng này chỉ to cỡ nắm tay, nhưng cầm trong tay lại có thể cảm nhận được khí tức sinh mệnh đang phập phồng bên trong.

Khổng Đạo cũng đón lấy, nhưng hắn không quan sát kỹ mà chỉ nhìn Vương Bảo Nhạc một cái, ẩn sâu trong đáy mắt là vẻ sắc bén và khiêu thích.

- Cái ánh mắt thèm ăn đòn đây mà.

Vương Bảo Nhạc liếc nhìn, hừ lạnh một tiếng. Vì tính được chuyện giáo quan sẽ ngăn cản nên hắn không thèm để ý tới.

Màn này lọt vào trong mắt của ông cụ, ông mỉm cười, xoay người rời đi, thì thào nói nhỏ với âm lượng mà người ngoài không thể nghe thấy.

- Cả hai đều có thân thể Trúc Cơ à? Thú vị lắm!

Đám bách tử liên bang xung quanh đều không hề có dị nghị gì với

quyết định của ông cụ, dù sao thì trận chiến giữa Vương Bảo Nhạc và Khổng Đạo cũng đã chứng minh bản lĩnh của họ đã vượt xa những người khác.

Hai ngày còn lại trong đợt tập huấn này nhanh chóng trôi qua trong sự im lặng của tất cả mọi người, mãi cho đến khi kết thúc ngày cuối cùng và bắt đầu khảo hạch.

Địa điểm khảo hạch vẫn là ở trong quân doanh này, toàn bộ bách tử liên bang đều đã nắm giữ bí kỹ Toái Tinh Bạo này. Đoan Mộc Tước cũng tự mình đến cùng với khá nhiều quan viên liên bang. Trong sự cổ vũ và tán thưởng của bọn họ, từng người bước lên trước tảng đá màu xanh dùng để khảo thí uy lực, tốc hết sức mạnh toàn thân để tung Toái Tinh Bạo ra!

Theo tiếng nổ vang lên liên hồi, từng bách tử liên bang bước lên khảo thí, những người đứng xem xung quanh cũng phát ra tiếng ngợi khen và thưởng thức, Đoan Mộc Tước còn mỉm cười, thi thoảng lại trao đổi vài câu với người bên cạnh.

- Con bé Nhã Mộng này khá lắm!

- Tiểu tử này cũng được đấy chứ.

Tiếng cười và lời bình của họ đã trở thành lời khích lệ mạnh mẽ nhất đối với bách tử liên bang, theo khảo khí bắt đầu, gần như sau khi mỗi người thi triển Toái Tinh Bạo thì đều khiến cho tảng đá màu xanh kia xuất hiện vết nứt với trình độ khác nhau, sau đó nhanh chóng khép lại rồi đến người tiếp theo.

Mãi cho đến khi tới lượt Khổng Đạo, hắn tung ra một quyền, tảng đá màu xanh kia rung lên ầm ầm, bên trên xuất hiện vô số vết nứt, nhiều hơn hẳn những người trước kia. Sau khi thu quyền, hắn cúi đầu với mấy người Đoan Mộc Tước trước, sau đó quay lại nhìn Vương Bảo Nhạc với vẻ khiêu khích.

Đoan Mộc Tước mỉm cười không nói gì, những người ngồi kế ông lại lớn tiếng ngợi khen nhiều hơn.

Chẳng mấy chốc đã đến lượt Vương Bảo Nhạc.

Trước sự khiêu khích của Khổng Đạo, Vương Bảo Nhạc thầm nheo mắt, hắn thừa nhận Khổng Đạo rất mạnh, nhưng lại tin vào bản thân mình hơn. Dù sao thì hắn cũng phải bỏ ra bao nhiêu máu và mồ hôi,

vượt qua những rèn luyện hơn hẳn người thường mới được như ngày hôm nay.

Nghĩ tới đây, đôi mắt Vương Bảo Nhạc lóe sáng, hắn bước tới trước tảng đá kia, hít sâu một hơi rồi dốc hết sức tung ra một quyền!

Tiếng nổ vang trời ầm ầm trỗi dậy, tảng đá màu xanh kia lay mạnh chưa từng có, vô số vết nứt nhanh chóng lan ra, mãi cho đến khi giăng kín cả tảng đá, cuối cùng ầm một tiếng, trực tiếp nổ tung!

------oOo------

Chương 223: Ba cái cùng chung của đời người

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tảng đá màu xanh kia vỡ nát khiến cho mọi người xung quanh kinh hô, dù đã thấy được biểu hiện cường hãn của Vương Bảo Nhạc trong cuộc chiến với Khổng Đạo, nhưng bách tử liên bang vẫn cảm thấy giật mình không thôi trước chuyện này.

Dù sao thì Khổng Đạo ra tay cũng chỉ khiến cho vết nứt lan ra hơn phân nửa tảng đá mà thôi, nhưng Vương Bảo Nhạc thì lại tung một quyền đánh nát luôn!

- Đúng là biến thái...

- Bây giờ ta cảm thấy may mắn vì tên này có thân phận điều đồng nội bộ, chứ hắn mà đi thi tuyển, lỡ chúng ta xui xẻo gặp phải thì...

- Lạ thật, chẳng lẽ các ngươi không ai quan tâm đến chuyện tên này đánh vỡ đá khảo thí thì có cần đền tiền hay không à?

Theo bách tử liên bang nhao nhao lên tiếng, Vương Bảo Nhạc vốn đang vô cùng đắc ý, nghe thấy có người tò mò chuyện đền tiền thì chợt mở to hai mắt. Nhưng nghĩ đến thẻ ngân linh tiêu thả cử của mình thì hắn lại thấy yên lòng ngay.

- Vương Bảo Nhạc ta tuy là con nhà nghèo, nhưng ta lại là binh tử của Pháp Binh Các, cho dù có bắt ta đền thì ta ráng ăn ít một chút cũng sẽ góp đủ để trả!

Vương Bảo Nhạc lập tức cảm thấy mình chính trực dễ sợ, bất giác sờ

thẻ ngân linh trong túi, chắc chắn là vẫn chưa rớt mất...

Những quan viên liên bang xung quanh cũng cảm thấy trong lòng dậy sóng vì một quyền này của Vương Bảo Nhạc.

- Đá này có thể thừa nhận chiến lực cực hạn của dưới Trúc Cơ, ngay cả Trúc Cơ sơ kỳ cũng có thể miễn cưỡng thừa nhận nổi, nhưng nay lại bị một quyền của Vương Bảo Nhạc này đánh vỡ!!

- Ban nãy không nhìn kỹ, hóa ra tên béo này cũng có thân thể Trúc Cơ! Nhưng cả Khổng Đạo cũng không đánh vỡ mà hắn lại làm được!

Bọn họ thấp giọng bàn tán với nhau, Đoan Mộc Tước cũng mỉm cười, rõ ràng ông đã biết trước, ánh mắt nhìn Vương Bảo Nhạc và Khổng Đạo đầy vẻ mong chờ.

Đồng tử của Khổng Đạo co rụt lại, im lặng không nói, vẻ khiêu khích dành cho Vương Bảo Nhạc đã biến thành chiến ý dữ dội, nhưng vẫn bị hắn che giấu đi.

Vương Bảo Nhạc thấy mọi người đều giật mình thì trong lòng thầm sướng, ôm quyền cúi đầu với mấy người Đoan Mộc Tước rồi đắc ý lùi lại.

Chẳng mấy chốc thì tảng đá khảo hạch khác đã được quân đội đưa ra. Khi tất cả mọi người đều thử xong thì đợt tập huấn lần này cũng đến hồi kết thúc.

Nhờ lần khảo thí này mà Vương Bảo Nhạc đã được rất nhiều người nhớ rõ, Khổng Đạo cũng như thế, ngoài ra trong số những bách tử liên bang còn lại, dù có không ít người có kết quả khảo thí bình thường ở nhục thân, nhưng bản lĩnh thuật pháp của họ cũng không hề thua kém uy lực nhục thân của bv và Khổng Đạo.

Ví như tuyệt chiêu của Triệu Nhã Mộng vậy, một khi cô dùng tới thì ngay cả Vương Bảo Nhạc cũng phải đau đầu.

Cho nên mạnh yếu cụ thể ra sao thì khó mà nói rõ, nhưng chỉ xét đợt khảo thí này thì rõ ràng Vương Bảo Nhạc đã trở thành người bắt mắt nhất rồi!

Nhìn những gương mặt trẻ tuổi kia, Đoan Mộc Tước đứng lên.

- Sinh ra trong thời đại này là bất hạnh của các ngươi, vì các ngươi

phải đối mặt với vô số lực lượng không rõ, đối mặt với vô số nguy cơ khó mà tưởng tượng nổi, đối mặt với vô số rèn luyện và hiểm nguy... Thậm chí các ngươi còn có thể gặp được thứ gọi là thần linh nữa!

- Nhưng đồng dạng, sinh ra ở thời đại này cũng là may mắn và cơ duyên của các ngươi, bởi vì thời đại này là thuở bắt đầu của kỷ nguyên linh, ngày tháng sau này có thể tên của các ngươi sẽ được hậu thế ghi nhớ, có lẽ... các ngươi chính là thần linh trong mắt hậu nhân! Bước chân của các ngươi sẽ không bao giờ dừng lại, trước mặt các ngươi không có điểm cuối, bởi vì con đường các ngươi sẽ đi tên là tiến hóa, là cầu đạo, là trường sinh!

- Cho nên, ta lại thích gọi kỷ linh nguyên là kỷ phong thần hơn!

- Tương lai có muôn vàng khả năng, Đoan Mộc Tước nguyện sánh bước cùng các ngươi!

Đoan Mộc Tước nói xong thì ánh mắt thâm thúy đảo qua từng người, phàm là những người được ông nhìn qua đều kích động không thôi.

Mặc dù lời nói của ông rất đơn giản, nhưng lại như mở ra một bức họa vẽ nên tương lai vô biên vô tận trước mắt họ. Trong mắt của Vương Bảo Nhạc cũng lóe sáng, hai chữ phong thần kia khiến cho toàn thân trong ngoài của hắn bỗng chốc sôi sục.

Hô hấp của mọi người ở đây trở nên dồn dập hơn, Đoan Mộc Tước mỉm cười dời bước.

Sau khi ông rời đi, những bách tử liên bang ở đây cũng đều bước lên khí cầu quay về thế lực và đạo viện của mình sau cuộc tập huấn khó quên này..

Kết thúc đợt khảo thí cuối cùng của bách tử liên bang!

Đoàn người của đạo viện Phiêu Miểu cũng thế, khí cầu của đạo viện nghênh đón và hộ tống mấy người Vương Bảo Nhạc, Trác Nhất Phàm, Triệu Nhã Mộng và những bách tử liên bang khác quay về.

Trên đường trở về, không chỉ mình Vương Bảo Nhạc hưng phấn lẫn chờ mong mà những người khác cũng thấy lòng rộn ràng. Nay có được thân phận bách tử liên bang, dựa theo phần thưởng của đạo viện Phiêu Miểu đã hứa thì sau khi quay về họ cũng sẽ được thăng chức!

Có thể nói, sau khi quay về thì tất cả bọn họ đều được bổ nhiệm thành phó các chủ trong các của mình!

Thân phận này khiến họ khó mà nén nổi kích động, nhất là Vương Bảo Nhạc. Vừa nghĩ tới vị trí phó các chủ đang chờ mình ngồi lên thì tim của hắn lại đập rộn lên, hận không thể mọc cánh bay thẳng về đạo viện thật nhanh.

Nhất là khi nghĩ tới quyền thế của mình ở đạo viện Phiêu Miểu ngày sau, Vương Bảo Nhạc vừa hưng phấn những cũng bắt đầu suy nghĩ xem có phải mình nên tìm minh hữu hay không. Điểm này trong tự truyện quan lớn có nhắc qua, Vương Bảo Nhạc cố nhớ kỹ lại một lúc, sau đó lại nhìn về phía Trác Nhất Phàm, hai mắt sáng rực lên. Hắn bước tới choàng vai Trác Nhất Phàm.

- Nhất Phàm này, ngươi xem khi chúng ta quay về thì tất cả đều thành phó các chủ cả rồi, ngươi có kích động không?

Trác Nhất Phàm nhìn Vương Bảo Nhạc một cái, theo những gì hắn biết về Vương Bảo Nhạc thì hắn là đối phương có lời muốn nói. Nếu là người khác thì hắn chẳng buồn đáp lời.. Nhưng nay Vương Bảo Nhạc đã mở miệng, Trác Nhất Phàm thầm thở dài, phối hợp hỏi lại một câu.

- Ngươi muốn nói gì đây?

- Ha ha, Nhất Phàm, quan hệ của chúng ta khá tốt đúng không? Nói nhỏ thì chúng ta có giao tình đồng sinh cộng tử, nói lớn một chút thì giờ là kỷ linh nguyên, cũng là kỷ phong thần, chúng ta là đạo hữu với nhau, con đường về sau cần hai bên nâng đỡ nhau cùng bước về phía trước!

Vương Bảo Nhạc mặt mày hớn hở, vừa nói vừa vỗ ngực.

- Ta cảm thấy chúng ta cần phải tạo ra một tổ chức, vậy thì sau này khi chúng ta đều thành thần rồi cũng có cái tên cho hậu thế gọi chứ!

Trác Nhất Phàm ngu người, hắn cảm thấy mình không bắt kịp sóng não của Vương Bảo Nhạc.

- Đừng có đực mặt ra thế, ngươi xem đi, ngươi cũng chẳng có địa vị gì trong gia tộc của mình, cho dù học nghệ có thành tựu thì đã sao chứ? Dẫu sao thì cũng chỉ có một mình, nếu chúng ta tạo ra một tổ chức thì sau lưng ngươi sẽ có ta, có những thành viên khác trong tổ

chức của chúng ta, có biết bao người làm chỗ dựa. Đến lúc đó gia tộc của ngươi mà dám làm khó ngươi, muốn biến ngươi thành binh khí thì chúng ta sẽ tiêu diệt hết!

Vương Bảo Nhạc nói rất khí phách, lại nhanh chóng thuyết phục.

Trác Nhất Phàm im lặng, mấy câu đầu Vương Bảo Nhạc nói ra không khiến hắn rục rịch, nhưng những lời sau lại khiến hắn giật mình. Đây là vấn đề mà hắn vẫn luôn trốn tránh, nay không khỏi ngẩng đầu nhìn Vương Bảo Nhạc, hồi lâu sau mới khẽ gật đầu!

Bởi vì lời đề nghị của Vương Bảo Nhạc, đồng thời cũng chuẩn bị sẵn cho tương lai. Dù theo hắn thấy thì gia tộc của mình vô cùng cường thế, bọn họ chưa chắc đã làm được gì, nhưng trong lòng hắn vẫn tràn ngập mong đợi trước tương lai mà Vương Bảo Nhạc đã nói, cũng cảm thấy vô cùng ấm lòng.

Thấy Trác Nhất Phàm bị thuyết phục, Vương Bảo Nhạc hưng phấn vỗ vai hắn. Sau đó lại nhìn Triệu Nhã Mộng, thế là hắn nhích mông lại gần Triệu Nhã Mộng, thậm chí gần tới mức có thể ngửi được mùi hương trên người Triệu Nhã Mộng.

Thấy Vương Bảo Nhạc đến, Triệu Nhã Mộng vẫn không lộ vẻ gì, bình tĩnh nhìn sang như nhắc Vương Bảo Nhạc rằng hắn ngồi gần mình quá.

Đây là mị lực riêng của bản thân và cũng là cách thường dùng của Triệu Nhã Mộng, bình thường có thể khiến tất cả những kẻ muốn tiếp cận cô cảm thấy mặc cảm.

Nhưng cách này lại vô dụng với Vương Bảo Nhạc.

Vương Bảo Nhạc cười hắc hắc, làm như không hề nhận ra ý của Triệu Nhã Mộng, ghé sát đầu qua, thấp giọng gọi.

- Mộng Nhi...

Những lời này vừa ra, ngay cả Triệu Nhã Mộng vốn tính lạnh lùng cũng phải nổi da gà, không hề quen chút nào.

- Khụ khụ, Nhã Mộng, chúng ta cũng coi như cùng hội cùng thuyền đúng không, cùng trải qua sinh tử còn gì. Cô biết không, đời người có ba việc cùng chung, sống chết có nhau, đồng sinh cộng tử, cùng chung hoạn nạn!

Vương Bảo Nhạc nói đến đây thì vô cùng kích động.

- Ba cái chung này chúng ta đều có cả, ta và Trác Nhất Phàm đã lập ra một tổ chức, cô cũng tham gia đi, đến lúc đó ta sẽ nắm tay các ngươi, chúng ta cùng nhau cất bước trong nhân sinh ngày sau.

Vương Bảo Nhạc cảm thấy lời mình nói hay khỏi chê, trong lòng sung sướng, kềm lòng không đặng lấy một túi đồ ăn vặt ra ăn vài vài miếng rồi đưa cho Triệu Nhã Mộng.

- Ăn nó thì chúng ta chính là người một nhà!

Vẻ mặt của Triệu Nhã Mộng rất đặc sắc, ba cái chung mà Vương Bảo Nhạc nói cô nghe kiểu gì cũng chỉ có một ý, mà lời hắn nói sau cùng hình như cũng có nghĩa khác thì phải. Nhưng cô vốn tính thanh nhã, lại không có bạn bè gì trong đạo viện. Nói đúng ra thì Vương Bảo Nhạc cũng coi như bạn của cô, vậy nên cô gật đầu, ngẫm nghĩ một cái thì nhận lấy đồ ăn vặt do Vương Bảo Nhạc đưa, nhón một cái đưa lên miệng cắn nhẹ.

Thấy tổ chức ngày sau sẽ oanh động liên bang của mình có được hai viên đại tướng như thế, Vương Bảo Nhạc hưng phấn khoát tay.

- Thế chúng ta nghĩ một cái tên đi, hai người nghĩ thử xem... Hay là lấy đặc điểm chung của ba người chúng ta, gọi là Nam Thần Hội nhé? Tên này nghe hay phết, có hình tượng khỏi chê!

Vương Bảo Nhạc cười ha hả, cảm giác mình có tài đặt tên lắm lắm.

Trác Nhất Phàm ngu người câm nín, Triệu Nhã Mộng đột nhiên thấy hơi hốt hận...

------oOo------

Chương 224: Nắm quyền pháp binh các

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên khí cầu quay về đạo viện Phiêu Miểu, tổ chức Nam Thần Hội cũng được thành lập, sau đợt bàn bạc của tất cả thành viên trong tổ chức, cuối cùng hai người bỏ quyền, Vương Bảo Nhạc giành một phiếu được chọn làm hội trưởng đời đầu.

- Biết bao người cần ta như thế, trách nhiệm của ta mới lớn làm sao, trọng trách phải gánh vác mới nặng nề làm sao.

Vương Bảo Nhạc đứng trước mặt Trác Nhất Phàm và Triệu Nhã Mộng, xoa bụng, mặt đầy cảm khái.

Cứ thế, Trác Nhất Phàm im lặng, Triệu Nhã Mộng đắm mình trong hối hận, thời gian thấm thoắt trôi qua, chẳng mấy chốc chiếc khí cầu chở các bách tử liên bang và thành viên của Nam Thần Hội này đã tiến vào địa phận của đạo viện Phiêu Miểu, quay về đảo Thượng Viện.

Trước khi hạ xuống, mấy người Vương Bảo Nhạc đã thấy được rất nhiều cao tầng của đạo viện đi ra nghênh đón, trong đó có những đại trưởng lão của mọi các và cả phó tông.

Nghi thức hoan nghênh nhiệt tình thế này phải nói là vô cùng long trọng, những bách tử liên bang bọn họ đã được lấy ra làm gương cho bao người noi theo. Thanh danh hiển hách, cũng được vô số học sinh của đảo Thượng Viện và đảo Hạ Viện hâm mộ không thôi.

Tựa như trên người của đám Vương Bảo Nhạc lúc này có một vầng hào quang chói lóa, hấp dẫn vô số ánh nhìn. Bọn họ đã trở thành hình mẫu mới nhất cho thế hệ trẻ tuổi.

Sở dĩ như thế, ngoại trừ do bản thân đạo viện tuyên truyền ra thì còn do lúc tuyển chọn bách tử liên bang la trực tiếp khắp liên bang. Khiến cho toàn bộ dân chúng của liên bang đều biết bọn họ, còn được tổng thống liên bang tự mình ngợi khen, cho nên càng khiến sự tích và hình tượng của họ được phổ cập khắp liên bang, khiến cho tất cả mọi người đều hâm mộ và ủng hộ.

Đồng thời, phần thưởng mà đạo viện dành cho bọn họ cũng được tuyên bố trước mặt học sinh và tu sĩ của toàn bộ đạo viện.

- Bổ nhiệm các thành viên Vương Bảo Nhạc, Triệu Nhã Mộng, Trác Nhất Phàm... thành... phó các chủ tại các của mình!

Tin tức bổ nhiệm này vừa công bố thì phần đông tu sĩ trên đảo Thượng Viện đều giật mình không thôi, dù cho trước đó bọn họ đã nghe tin này. Phải biết rằng thân phận phó các chủ này có quyền lực cực lớn!

Nếu ví đạo viện Phiêu Miểu thành một quốc gia thì mỗi các bên trong tương đương với một tòa chủ thành, mà thân phận phó các chủ này cũng như phó thành chủ vậy, thậm chí dựa theo cấp bậc hành chính thì cả một đảo Hạ Viện cũng không bằng một các của Thượng Viện.

Cho nên tuy địa vị của Vương Bảo Nhạc vẫn không bằng Lư chưởng viện, nhưng phó chưởng viện Cao Toàn năm đó gặp Vương Bảo Nhạc thì nhất định phải ôm quyền bái kiến, bởi vì dựa theo cấp bậc thì Vương Bảo Nhạc đã vượt xa hắn!

Nhất là thân phận của hắn lại do đảo Thiên Hành của đạo viện Phiêu Miểu bổ nhiệm, có thêm thân phận bách tử, thậm chí còn cả mạch hệ, nếu nói địa vị của Vương Bảo Nhạc trong Pháp Binh Các của đảo Thượng Viện hôm nay như mặt trời ban trưa cũng không hề quá.

Loại thân phận và quyền lợi thế này, vừa tuyên bố ra đã lập tức lan rộng, mấy người Vương Bảo Nhạc lại lập tức bị bao người dõi theo nhìn. Thậm chí không chỉ hắn mà địa vị và thân phận của mấy người Trác Nhất Phàm, Triệu Nhã Mộng cũng được tăng lên sau khi trở thành phó các chủ.

Lúc này Nam Thần Hội do họ tạo ra dường như đã khác hẳn rồi.

Sau khi nghi thức đón gió tẩy trần này kết thúc, trong ánh mắt kính nể của vô số tu sĩ xung quanh, Vương Bảo Nhạc đắc ý quay về động phủ của mình. Trong mấy ngày tiếp theo, hắn gần như không hề rỗi rãi chút nào.

Dù sao thì cũng đã thành phó các chủ rồi, nếu còn tự mình quản bộ viện quản thì không hợp lắm, vậy nên sau khi bàn bạc với Trần Vũ Đồng xong thì sắp xếp cho một binh tử mới quản lý bộ viện quản. Đồng thời phạm vi quản lý của Vương Bảo Nhạc lúc này cũng mở rộng ra thành giám sát và chấp pháp tất cả các bộ trong Pháp Binh Các.

Cũng đúng lúc này, Liễu Đạo Bân và vài người từng đi theo Vương Bảo Nhạc ở đảo Hạ Viện trước kia cũng đậu vào Pháp Binh Các ở đảo Thượng Viện.

Bọn họ vừa đến thì lập tức được Vương Bảo Nhạc coi trọng, nhất là Liễu Đạo Bân, được Vương Bảo Nhạc coi trọng sắp xếp cho đi theo bên cạnh, trở thành nhân viên cần vụ của mình.

Việc vui không chỉ có bấy nhiêu, sau khi Vương Bảo Nhạc nhận lệnh

trở thành phó các chủ của Pháp Binh Các, có lẽ vì sự quay về lẫn công lao của hắn đã có tác dụng thúc đẩy nào đó, thế là... sư tôn Tôn Nhất Phong của Trần Vũ Đồng lực áp quần hùng, trở thành đại trưởng lão có địa vị hơn hẳn cả các chủ của Pháp Binh Các.

Từ đó, vị sư huynh của Lư chưởng viện coi như bước vào trung tâm quyền lực của đạo viện Phiêu Miểu!

Ông thăng chức và Vương Bảo Nhạc được bổ nhiệm, người khó chịu nhất chính là các chủ của Pháp Binh Các. Đối với hắn ta, trên có đại trưởng lão áp chế, dưới có Trần Vũ Đồng và Vương Bảo Nhạc chia quyền, các chủ như hắn ta phải nói là vô cùng khó chịu.

Theo Vương Bảo Nhạc lên chức, vì dọn ra chỗ trống cho hắn mà đạo viện đã điều một vị phó các chủ đi, người kia vốn là người của các chủ hắn, nay hắn như chặt mất một cánh tay. Còn hai vị khác thì rõ là đều kiêng kị đại trưởng, nên cũng bằng mặt không bằng lòng trước một số mệnh lệnh của ahứn ta, lại còn qua lại thân thiết với Trần Vũ Đồng và Vương Bảo Nhạc nữa.

Điều này khiến cho Trần Vũ Đồng và Vương Bảo Nhạc có quyền lực cực lớn ở Pháp Binh Các. Cũng đúng lúc này, Vương Bảo Nhạc với tấm lòng bao dung không hề thù dai của hắn đi tìm Lư chưởng viện của đảo Hạ Viện...

Sau khi trao đổi vài câu, khi Vương Bảo Nhạc rời đi thì Lư chưởng viện tự mình tiễn hắn rời đi đứng bên ngoài đại điện trên đảo Hạ Viện, nhìn khí cầu bay đi xa dần, trên mặt chứa đầy ý cười.

- Tiểu tử này đúng là không đơn giản.

Sau khi thì thào xong, Lư chưởng viện lập tức hạ lệnh miễn chức phó chưởng viện của Cao Toàn, đồng thời điều tra rõ ràng những chuyện hắn đã làm trong mấy năm nay!

Mệnh lệnh vừa hạ xuống thì Cao Toàn lập tức xụi lơ.

Sau đó Lư chưởng viện lại hạ lệnh, bổ nhiệm nguyen hệ chủ của hệ Pháp Binh, cũng chính là vị râu dê Trương Hữu Đức kia trở thành phó chưởng viện!!

Đương nhiên, việc cắt chức và bổ nhiệm này đều phải bẩm báo lên cho đảo Thượng Viện, nhưng đa phần đảo Thượng Viện đều tôn trọng quyết định của Lư chưởng viện trong việc quản lý và an bài nội

bộ đảo Hạ Viện.

Còn chức vị hệ chủ bỏ trống của hệ Pháp Binh thì được một vị thân tín của Trần Vũ Đồng ra khỏi Pháp Binh Các nhậm chức.

Trải qua một loạt điều động nhân sự này, từ hệ Pháp Binh lên tới Pháp Binh Các, từ dưới lên trên, gần như đều nằm trong tay Vương Bảo Nhạc và Trần Vũ Đồng!

Có thể nói hai người bọn họ đã thành người nắm quyền cao trong pháp binh nhất mạch của đạo viện Phiêu Miểu, còn các chủ thì chỉ là hữu danh vô thực, chẳng khác nào bị mất quyền.

Hắn ta chẳng thể làm gì được, chỉ có thể cam chịu, quyết định bế quan nghiên cứu pháp bảo, không màn sự vụ trong các nữa...

Mà việc thu đồ đệ cũng bắt đầu lan ra khắp đạo viện, có điều trong mấy lời đồn này, có người nói là đại trưởng lão của Pháp Binh Các muốn thu Vương Bảo Nhạc làm đồ đệ, cũng có người nói là hình như vị thái thượng trưởng lão kia cũng có ý này.

Vương Bảo Nhạc cũng lấy làm kinh ngạc trước mấy lời này, sau khi hỏi ý Trần Vũ Đồng, biết được chính Trần Vũ Đồng cũng không rõ thì Vương Bảo Nhạc cũng mặc kệ, không lo làm gì, dù sao thì sớm muộn gì mình cũng biết.

Đến đây, vấn đề quyền lực xem như tạm gác lại, đối với Vương Bảo Nhạc mà nói, tuy quyền lực rất quan trọng, nhưng tu vi của mình mới là thứ căn bản nhất!

Sau khi xong xuôi mọi việc, chuyện đầu tiên Vương Bảo Nhạc làm chính là tìm hiểu về Trúc Cơ.

Hắn biết rõ, khi tu vi lên đến Chân Tức đại viên mãn, thứ quan trọng nhất trước mặt mình lúc này chính là Trúc Cơ!

Đồng thời, đây cũng là mục tiêu của bách tử liên bang trong Kế Hoạch Kiếm Dương, truyền thụ Toái Tinh Bạo chỉ là bước đầu tiên, tiếp theo có rất nhiều chuyện cần phải Trúc Cơ xong mới có thể hoàn thành!

Vương Bảo Nhạc lại không biết gì nhiều về Trúc Cơ, dù sao thì trước khi đi chuyến này hắn chỉ mới là Chân Tức tầng bốn, cách đại viên mãn còn xa lắm.

Nào ngờ chuyến này hắn lại nhận được tạo hóa lớn, phá vỡ những chuẩn bị sẵn của hắn, khiến cho rất nhiều chuyện cần phải tiến hành sớm.

- Ta chỉ biết tất cả tu sĩ trong liên bang đều phải lên mặt trăng để tìm cơ duyên Trúc Cơ...

Vương Bảo Nhạc thì thào, sau đó lại liên hệ với Trần Vũ Đồng để hỏi thăm.

So với Vương Bảo Nhạc thì Trần Vũ Đồng biết khá nhiều về việc Trúc Cơ, dù sao thì hắn cũng là binh tử lâu năm, đã chuẩn bị cho việc Trúc Cơ từ lâu rồi!

Nhưng mặt này lại có quá nhiều tư liệu, Trần Vũ Đồng chỉ giới thiệu sơ qua cho Vương Bảo Nhạc nghe, sau đó lại sửa sang kỹ càng rồi gửi một thẻ ngọc qua cho Vương Bảo Nhạc tự nghiên cứu.

Trong lúc chờ Trần Vũ Đồng sửa sang lại tư liệu về Trúc Cơ, Vương Bảo Nhạc bắt đầu ấp quả trứng kia, có điều việc ấp trứng này cần có thời gian và hoàn cảnh thích hợp.

Hoàn cảnh thì dễ rồi, dựa vào quyền lực của hắn, chỉ cần một câu thôi là Liễu Đạo Bân sẽ giúp hắn chuẩn bị ổn thỏa, chỉ cần chờ đến lúc gần nở thì báo cho hắn là được.

Sau khi làm xong xuôi thì Vương Bảo Nhạc hít sâu một hơi, lấy cái cây mua được ở đô thành liên bang!

Tuy gốc cây này là một gốc dược thảo không tệ, nhưng đối với Vương Bảo Nhạc mà nói, mảnh nhỏ cắm trong ngươi nó mới là thứ quan trọng nhất.

Sau khi cẩn thận gỡ xuống, Vương Bảo Nhạc nhìn mảnh vỡ, không khỏi nhớ đến những kinh nghiệm của mình khi vào đạo viện Phiêu Miểu mấy năm nay, không khỏi cảm khái.

- Ta từng bước đi tới trên con đường này, dựa vào tư chất tuyệt hảo và nghị lực của mình, dựa vào sự cố gắng của bản thân, kiên trì không nhờ người ngoài, đổ biết bao máu và mồ hôi mới có được thành tựu địa vị và thực lực như bây giờ!

- Ta không cần bất kỳ kẻ nào giúp đỡ, bởi vì chính bản thân ta là chỗ

dựa lớn nhất cho mình!

Vương Bảo Nhạc ngạo nghễ ngẩng đầu lên, điều chỉnh khí tức, trong đầu thầm gọi.

- Chị đẹp ơi, có đó không?

------oOo------